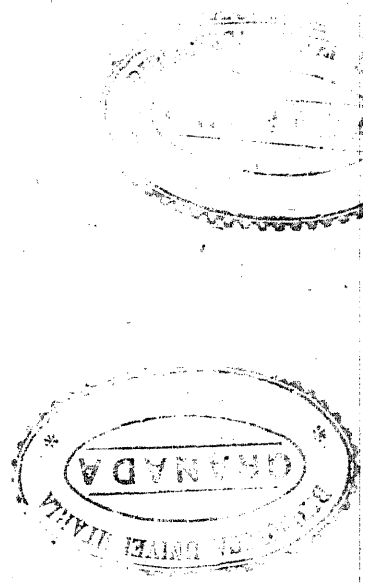
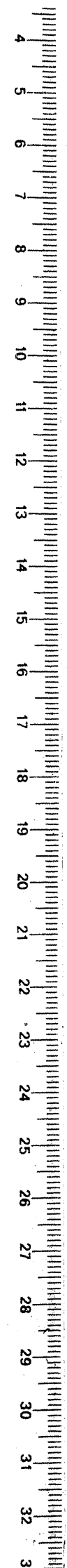

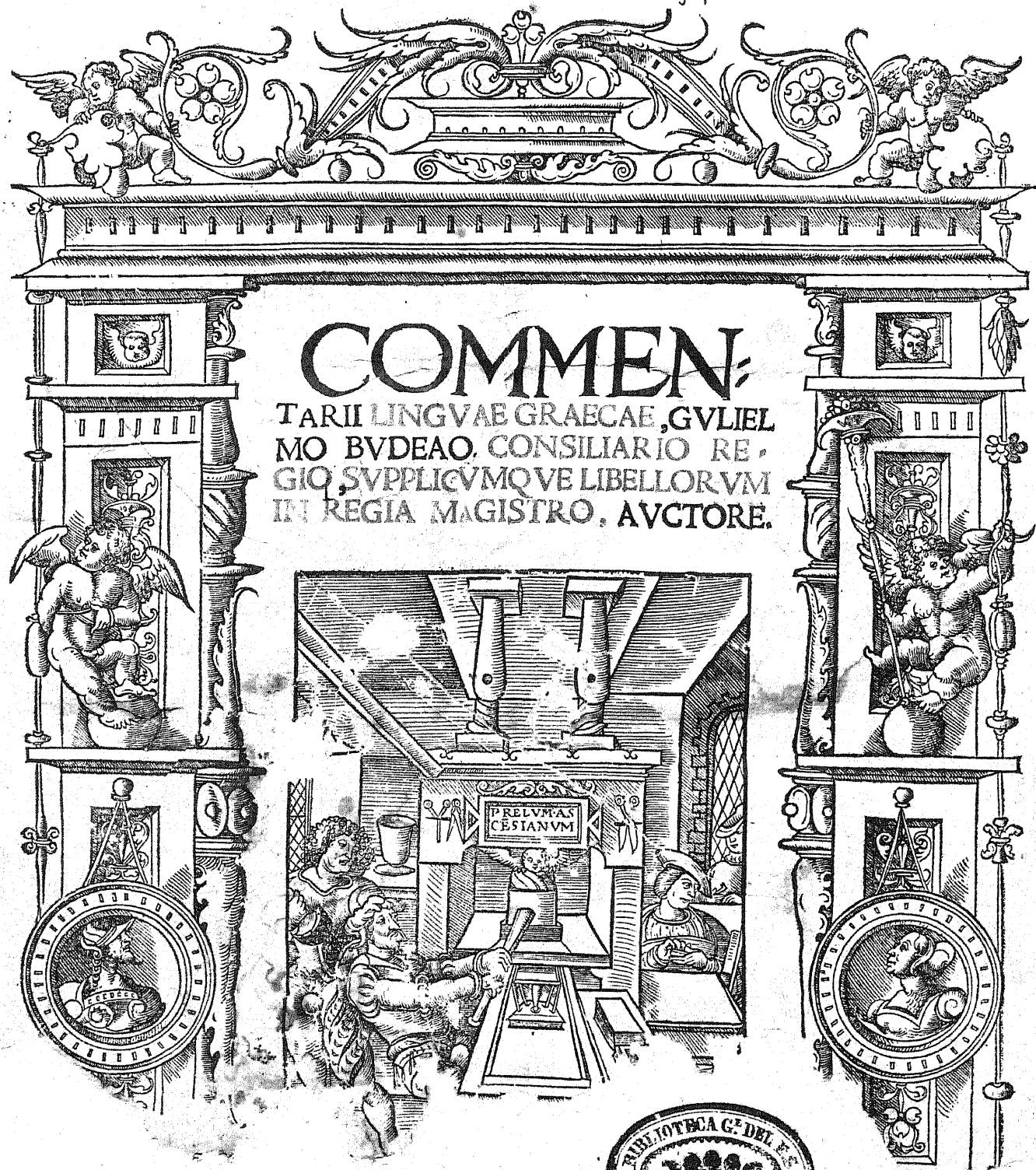
3-1723

Biblioteca Universitaria	
GRANADA	
Sala	1
Estante	103
Tabla	
Número	1

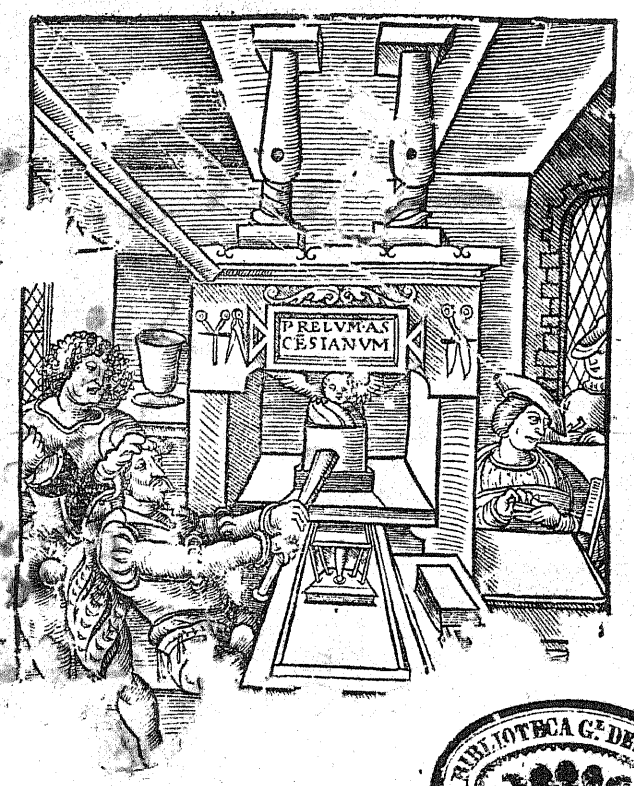
2 400 40 **Stalpa** MADE IN SPAIN

R-2558

COMMEN-
TARI LINGVAE GRAECAE, GVLIEL-
MO BVDEAO, CONSILIARIO RE-
GIO, SVPPLEICVMQVE LIBELLORVM
IN REGIA MAGISTRO, AVCTORE.

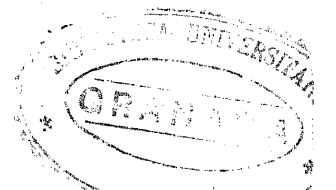
PRIVILEGIUM

in hanc sententiam impetratum est a Regia maiestate.

CVM Gulielmus Budæus Regis Confiliarius, libellorumque sup-
plicū in Regia Magister ordinarius, apud Regem verba fecisset
de Commentariis quos in linguam græcam conscribat: postulans
vt de eorū editione priuilegiū irrogaretur auctoritate atque imperio
Regio: de ea re Regi placuit priuilegiū sanciri in Budæi postulatio-
nem conceptum, ne fraudi esset ac dispendio chalcographorum ma-
gistro cui Budæus opus edendū mandauisset: si, vt sperabatur, em-
datos eos, eleganterque conformatos, edidisset, aliique magistri postea
operē impetrare atque olei fructum eorum quibuslibet rebus ob re regie ma-
iestas diploma iussit promulgari. In omnibus
voluit huius libri imp- itione præ
terq̄ cui quibusve Bud- qua alia in
prouincia extra Regis imerentur,
ne cuiquam liceat vera nisi id per
missu Budæi eiusve qui nisi id per
contra hæc quippiam admiserit, pœna est in- mata: vt li-
bri impressi aut inter promercales habitū cuiuslibet us chalco-
typis publicentur. Priuilegiū a Roberto Rege in signo Re-
gio maiore ob signatum est mense Nouembrii anno m^o ccc^o lxxviii^o
supra mille & quingentos.

πραγματια, τῶν μέρει ἐμιλοσοφῶν. εἰρων δὲ καὶ πολλὰς ἰδὲ ὄντας, τὸς ἑ-
πο ἐλλωισμῶς διὰ πῶν σὺν ὑπόληψιν ἐμελλῶς. πολλὰς δὲ ἴσ' ἀπαδύπων τὰ
τέκνα τῶν διδασκομῶν, ἐλψὶ γού ἄπαι τὸ μοναρχῶν φασί, τὰ μοιαρχῶν
καταδύμια, ἐπιτηδῆσαι καὶ διὰ πῶν ἔχρησῶν πῶν καδύκον ἔσαι τῶν
δερ χριστιανικῶτα βασιλεῖ ὁ χρῆσθς ἐρημύει, ἴσ' τε ἐλλελλῶν προνοῶσαι καὶ
παιδείας ἐρώπων, μὴ ἐπίσας βασιλοῦνται καὶ πῶν τα πελολομημῶν ἐς τῶν

ἀξίως εἶναι σοι δοκοῦ-ας, τῶν ἐπιρῶν πῶν. τῶν τοῖς μαδῶν
μασπρ ἴσ' εἶναι τῶν, οἷς σῶν ἴσ' εἶναι ἴσ' εἶναι
ὑπέλλ-μα. ἔξωσο κύριε ἐπιρῶν, ἴσ' εἶναι
βίς ὀμμέσαι ἐκ παρῶν ἴσ' εἶναι
ἴσ' εἶναι χιρῶν
τακο-μα

INDEX κατά σοιχῶν

ἄνθρωπος ἕκαστος. 645.
ἄντοσκου. 485.
ἄντοχιδιάζω. 751.
ἄντοχιδιασική. 751.
ἄντοχιδιασμός. 751.
ἄντοργῶ. 683.
ἄντοργός. 683.
ἄντοφως. 7.
ἄντοχίς. 683.
ἄντοχίρι. 683.
ἄντοχῶ. 308.
ἄνω. 463.
ἄφαιρηθῆαι. 198.
τὰ δὲ ἀφαιρέσεως. 199.
ἄφαναίνω, ἀφαναίνεσθαι. 463.
ἄφελμύθι. 236.
ἄφεςις. 53.
ἄφεςικῶ. 410. 697.
ὁ ἄφεςικῶς φησὶ κληρονομίας. 452.
ἄφειθι. 460.
ἄφίσημαι. 199.
ἄφίσημι, καὶ ἀφίσημι. 236.
ἄφλοσόφηθι. 728.
ἄφίσκημι. 401.
ἄφίσκαμαι. 402.
ἄφορίζομαι. 593.
ἄφορίζω. 593. 8. 594.
ἄφορισμός. 593.
ἄφοσιῶν. 249.
ἄφοσιῶσθαι. 247.
ἄφοσιώσεις. 249.
ἄφωρισμῶν ἕστια. 70.
ἄχορήκτηθι. 871.
ἄχρῖς. 835.
ἄχρῖς ἄρ. 835.
ἄχρῖ δ. 835.
ἄχρῖ πρ. 835.
ἄχρῖ κορ. 730.
ἄχρῖ μαχῆρ. 709.

B
Β.
ΑΔΙΣΜΑ. 760.
Βάλλω, βάλλω.
λομαί. 369.
βαρβαρῶσαι. 945.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ. 201.
ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. 225.
ΒΑΤΡΑΧΙΖΩ. 609.
ΒΕΒΑΙΘ. 625.
ΒΕΒΑΙΘΜΑΙ. 625.
ΒΕΒΑΙΩ. 624. 625.
ΒΕΒΑΙΩΣΙΩΣ ΔΙΚΗ. 625.
τὰ βεβαιώματα. 938.
ΒΕΒΙΩΤΑΙ. 938.
ΒΕΒΛΟΜΕΛΙΟΝ. 240.
ΒΗΜΑ. 83.
ΒΙΩΣΙΜΟΘ. 927.
ΒΛΑΒΗ ΤΡΑΠΟΔΩΡ. 31.
ΒΛΑΒΗΚΕ ΔΙΚΗ. 31.
ΒΛΑΚΔΩ, ΒΛΑΚΔΩΜΑΙ. 301.
ΒΛΑΣΟΛΟΓΙΑ. 674.
ΒΛΑΣΟΛΟΓΩ. 674.
ΒΟΗΘΕΙΡ. 43.
ΒΟΛΙΣ. 296. 369.
ΒΟΛΙΘ. 369.
ΒΟΤΑΝΟΛΟΓΩ. 674.
ΒΥΚΛΕΨ. 733.
ΒΥΛΑΙ ΔΥΟ. 142.
ΒΥΛΩΝΕΡ ΛΑΧΑΝΩ, ΚΟΥ ΒΥΛΩΝΗΣ. 200.
ΒΥΛΩ, ΒΥΛΩΜΑΙ. 622.
ΒΥΛΩ ΒΥΛΩΝΕΡ. 893.
ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΑΡΙΣΤΟΛΙΚΗ. 860. 861.
ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΠΑΤΗΤΙΚΗΣ. 857.
ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΠΛΑΤΩΝΙΚΗΣ. 861.
ΒΡΕΪΩ ΒΡΕΪΩΜΑΙ. 312.
ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ ΑΠΙΚΗΣ. 832.

Γ.
Γ.
ἄρ. 794.
ΓΑΡ ἄρ. 772.
ΓΑΡ ΔΗ. 772.
ΓΑΡ ΔΗΠΕ. 772.
ΓΑΡ, ΑΙΤΙ ΤΩ Ε ΔΕ ΜΗ. 855.
ΓΑΡΤΟ. 772.
ΓΑΡΤ ἄρ. 772.
ΓΑΡΤΟΙ. 772.
ὅτι ΓΑΛΛΙΚΙΣΜΟΣ ἑλληνίζω κατὰ πολλὰ φαίνεται. 183.
ΓΕ. 770.
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΘ. 639.
ΓΕΔΗ. 770.
ΓΕΜΩ. 772. 777.
ΓΕΝΑ ΟΙ ΕΓΧΥΤΑΤΩ ΟΥΝΤΕΣ. 80.
ἡ γῆθι θι διαδίκας. 76.
οἱ ἐγγύτατα. 80.
φησὶ τῶν γενῶν ἕναλ.
ΛΑΓΗΣ. 926.
ΓΕ ΟΥ. 770.
ΓΕΠΕ. 789.
ΓΕΡΟΝΤΑΓΩΓΩ. 680.
ΓΕΡΟΝΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΘ. 681.
ΓΕΡΟΙ. 770. 8. 771.
ΓΕΡΟΒΟΣΚΩ. 792.
ΓΕΡΟΤΡΟΦΩ. 692.
ΓΕΡΩΚΟΜΙΚΟΣ. 692.
ΓΕΡΩΚΟΜΩ. 692.
ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ. 71. 8. 72.
τὸ γιγνόμενον Τίμημα. 75.
τὸ γίνεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῆς αὐτῶν ταξίς. 48.
ΓΙΝΟΜΑΙ. 7.
ΓΙΛΙΣΘ. 671.
ΓΛΥΚΩΣ DULCE. 921.
ΓΝΗΣΙΟΘ. 91.
τὰ πρὸς τὸ γινώσκω. 699.
ΓΝΩΜΟΝΕΣ. 369.
ΓΝΩΡΙΖΩ. 232.

INDEX κατά σοιχῶν

ΓΝΩΡΙΣΙΣ. 232.
ΓΝΩΡΙΣΜΑ. 232.
ΓΝΩΣΙΜΑΧΕΙΡ. 709.
ΓΟΗΤΕΡ. 610.
ΓΟΗΤΕΜΑ. 610.
ὁ γόνος ἡγεμονίας πάρις. 8. 95.
ΓΟΥ. 770.
ΓΡΑΜΜΑ. 159. 8. 160.
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΙΑΔ. 160.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑΝΑ. 159.
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΟΝ. 159. 8. 160.
ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΤΗΣ. 160.
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. 161.
ΓΡΑΜΜΗ. 161.
ΓΡΑΜΜΙΚΑΙ ΑΠΟΔΕΞΕΙΣ. 161.
ΓΡΑΦΕΘΑΙ ΠΡΑΝΟΜΩΝ, ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΝ ΠΡΑΝΟΜΑ. 37.
ΓΡΑΦΗ. 26. 490.
ΓΡΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛ. 40.
ΓΡΑΦΩΝ ΑΠΟΦΕΡΩ. 148.
ΓΡΑΦΙΚΗ. 751.
ΓΡΑΦΩ, ΓΡΑΦΟΜΑΙ. 490.
ΓΡΑΦΩ. 490.
τὰ ἀπὸ τῶν ΓΡΑΦΩ. 709.
ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑ. 702.
ὁ πρὸς γυναικῶν. 86.
ΓΥΝΑΙΚΡΑΤΙΑ. 718.
ΓΥΝΑΙΚΡΑΤΩ. 717.
Δ.
ΑΔΟΚΟΠΕΙΡ. 748.
ΔΑΔΕΡΓΕΙΡ. 748.
ΔΑΔΕΧΕΙΡ. 748.
ΔΑΔΕΧΙΑ. 748.
ΔΑΔΕΧΘ. 748.
ΔΑΙ. 831.
ΔΑΙΜΟΝΕΣ. 7.
τὸ ΔΑΙ. ἰορ, τὸ ἴορ. 837.
ΔΑΙΜΩΝ, ἢ κατὰ ΔΑΙΜΟΝΑ. 837.
ΔΑΠΑΝΩ, ΔΑΠΑΝΩΜΑΙ. 270.
ΔΑΣΜΟΛΟΓΩ. 670.

ΔΕ. 788.
ΔΕ ΑΝΤΙ ΤΩ ΔΗ. 789.
ΔΕ ΑΝΤΙ ΤΩ ΕΔ. 790.
ΔΕΓΕ. 789.
ΔΕ ΔΗ. 789.
ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙΑΝΩ. 252.
ΔΕΔΟΜΕΝΟΝ. 314.
οἱ ἴπποι φησὶ βελήεις δέδοται κίμασιν. 156.
ὡς Δεῖσορ. 11.
ΔΕ. 961.
ΔΕ ΔΙΜΕΤΕΣΤΑΙ ἢ ΤΑ ΟΜΟΙΑ. 561.
ΔΕΙΡ ΑΝΤΙ ΤΩ ΔΕΟΡ. 315.
ΔΕΙΝΟΛΟΓΕΙΘΑΙ. 263.
ΔΕΙΝΟΛΟΓΩ, ΔΕΙΝΟΛΟΓΩΜΑΙ. 675.
ΔΕΙΠΝΕΠΑΘΕΙΡ. 690.
ΔΕΙΠΝΟΡΩ, ΔΕΙΠΝΟΡΩΜΑΙ. 662. 263.
ΔΕΙΝΩΣΙΣ. 263.
ΔΕΙΞΕΙΡ ΔΕΥΑΙ. 196.
ΔΕΙΛΗΣ ΕΩΑΣ. 832.
ΔΕΙΛΗΣ Ο. 833.
ΔΕΙΛΗΣ ΟΨΙΑΣ. 832.
ΔΕΙΝΕΡΟΜΕΙΡ. 714.
ὁ πρὸς ΔΕΟΡ. 11.
ΔΕΠΕ. 789. ΔΕΙΜΩΤΑΙ. 7.
ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΣ. 225.
ΔΕΣΠ. 789.
ΔΕΥΣΟΡΩΣ. 918.
ΔΕΥΠΕΡΑΓΩΝΙΣΤΗΡ ΚΟΥ ΔΕΥΠΕΡΑΓΩΝΙΣΤΗΣ. 107.
τὰ ΔΕΥΠΕΡΑ. 897.
ΔΕΥΧΟΜΑΙ ἢ ΣΑΥΔΕΤΑΙ. 475.
ΔΗ. 785.
ἕως ΔΗΡ ΛΗΓΟΝΤΑ ΕΠΙ ΤΗΜΑΤΑ. 371.
ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ. 681.
ΔΗΜΑΓΩΓΩ. 681.
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. 682.
ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΘ. 682.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΩ. 682.
ΔΗΜΟΚΡΑΤΩ. 717.
ΔΗΠΕ. 791.
ΔΗΠΕΤΕΡ. 791.
ἢ ΔΙΑ ΠΡΟΔΕΣΙΣ ἢ Τῆ ΣΑΥΘΕΣΑ. 284.
ΔΙΑ ΙΤΕΡΟΝ. 849.
ΔΙΑ ΔΟΥΡΑΤΩΝ ΜΑΧΕΔΩΝΑΙ. 424.
ΔΙΑ ΕΜΕΓΕ. 849.
ΔΙΑ ΠΛΕΙΟΝΩΝ, ΒΡΑΧΙΟΝΩΝ, ΜΑΧΕΡΩ, ΚΑΙ ΔΕΥΣΟΡ, ΒΙΣ, ΠΛΕΙΟΝΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΙΑ. 834.
ΔΙΑ ΔΕΥΣΟΡ ἢ ΟΜΟΙΑ. 324.
ΔΙΑ ΤΡΙΤΗΣ. 836.
ΔΙΑΒΑΛΩ. 383.
ΔΙΑΒΑΠΤΑΝΕΙΡ. 923.
ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΜΑΙ. 625.
ΔΙΑΒΙΩ. 915. ΔΙΑΒΟΥΚΟΝΙΩ 301.
ΔΙΑΓΙΝΟΜΑΙ. 915.
ΔΙΑΓΙΝΩΣΚΕΡ. 36.
ΔΙΑΓΩΡΟΙΣΙΣ. 64.
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ. 140.
ΔΙΑΓΡΑΦΕΡ. 140.
ΔΙΑΓΡΑΦΗ. 140.
ΔΙΑΓΩ, ΔΙΑΓΩΜΑΙ. 328.
ΔΙΑΓΩΓΗ. 329.
ΔΙΑΔΕΧΟΜΑΙ. 475.
ΔΙΑΔΙΚΑΖΕΡ ΚΟΥ ΔΙΑΔΙΚΗ ΚΑΖΕΘΑΙ. 82. 8. 84.
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ ΓΡΑΦΕΡ ΚΑΙ ΠΟΙΕΙΡ. 83.
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ ΑΝΔΕΡΕΙΡ. 216. 147.
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ. 83. 8. 84.
ΔΙΑΔΙΚΑΣΜΑ. 83.
ΔΙΑΔΙΚΗ. 83. 88.
ΔΙΑΔΕΥΕΘΑΙ. 136.
ΔΙΑΔΥΝΕΝ. 136.
ΔΙΑΔΥΣΙΣ. 136.
ΔΙΑΔΙΚΗ ΚΟΥ ΔΙΑΔΙΚΗ. 428.
ΚΑΤΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣ. 76.

INDEX κατά σοιχθόν

Ἐκτάκτω. 540.
Ἐκτός. 228.
Ἐκτίηκομαι. 446.
Ἐκτίθημι. 435.
Ἐκτίναρ. 28.
Ἐκτροπίζερ. 398.
Ἐκτραγαφῆρ. 714.
Ἐκτρέπω. 570.
Ἐκτρέφω. 570.
Ἐκτροπή. 570.
Ἐκτροπία. 570.
Ἐκτροπίασ. 758.
Ἐκφαίνω. 167.
Ἐκφαντορία. 167.
Ἐκφαντρικός ἡγή ἐκ φάντων. 167.
Ἐκφέρω. 758.
Ἐκφύω. 349.
Ἐκφορέω. 349.
Ἐκφορῆρ. 350.
Ἐκφυλλοφορέω. 670.
Ἐκφορῶ. 349.
Ἐκφρῶ. 350.
Ἐκχύω. 758.
Ἐκχύνω. 758.
Ἐλάρ. 750.
Ἐλασις ἡγή ἑλασία. 750.
Ἐλατίριον. 750.
Ἐλασάω. 749.
Περί ἑλάτων. 262.
Ἐλατῶν ἡγή. 340. 726.
Ἐλατῶν φέρεσθαι. 340.
Ἐλάτων ἡγή κατὰ πλῆθος. 910.
Ἐλαύω. 750.
Ἐλαύω ἡγή σάβητα. 749.
Ἐλαῖν. 16.
Ἐλαυρία. 677.
Ἐλλάμω. 744.
Ἐλλάμωμαι. 636.

Ἐλλαμψις. 745.
Ἐλλειμμα. 633.
Ἐλληπτικός λόγος. 852.
Ἐλληπτικόν κωνῶς ἡγή. 844.
Ἐλλέπω. 633.
Ἐλλέπομαι. 633.
Ἐλλήψις ἀπικ. 816.
Ἐλλωίζω, Ἐλλωίζομαι. 302.
Ἐλλωικόν ἡγή. 863. 915.
Ἐλλωισμός. 302.
Ἐλλοβῶ. 746.
Ἐλλοχῶ, Ἐλλοχῶμαι. 746.
Ἐλπίζω γενέσθαι. 960.
Ἐμβάλλω, Ἐμβάλλομαι. 372.
Ἐμβάλλωσθαι μαρτυρίαν. 258.
Ἐμβκατάνω. 86.
Ἐμβεβλημῶ. 638.
Ἐμβολή. 373.
Ἐμβολῶ ἡγή Ἐμβολον. 373.
τὸ καθ' ἑμῆ. 647.
Ἐμμοτῶ. 653.
τὸ ἑμὸν. 647.
Ἠ ἑμὸν. 836.
Ἐμπαθία. 690.
Ἐμπαθίης. 690.
Ἐμπαροίνεσθαι. 65.
Ἐμπεσφραγκημῶ. 936.
Ἐμπίπῳ. 452.
Ἐμπισθόμαι. 6.
Ἐμπλαστικός. 651. 652.
Ἐμπλαστός. 652.
Ἐμπλάτῳ. 651. 652.
Ἐμπλέκω. 521.
Ἐμποδῶν ἡγή ἐν ποσὶ. 645.
Ἐμπερῶ. 399. 731.
Ἐμπερῶσθαι. 32.
Ἐμπερῶσθαι. 263.
Ἐμπύρηνω. 464.

Ἐμφανόμω. 441.
Ἐμφάινω. 441.
Ἐμφασίς. 256.
Ἐμφασίς. 441. & καθ' ἑμφασιν εἶναι κατ' ὑπόθεσιν. 441.
Ἐμφορῶ. 352.
Ἐμφορῶμαι. 352.
Ἐρ πᾶς ἔρ. 208.
καθ' ἔρ. 647.
Ὅι καθ' ἑνα. 646.
Πᾶς ἑνα. 207.
καθ' ἑνα. 646.
Ἐναγίς. 179.
Ἐνάγω. 329.
Ἐνάεθ. 207.
Ἐναλλάτῳ. 504.
Ἐναλλάτῳ. 470.
Ἐναρμόσθηνω. 551.
Ἐνάπρω. 66.
Ἐναρτίθω. 424.
Ἐνάσχεσθαι. 124.
Ἐναυσμα. 463.
Ἐναύω. 463.
Ἐγκύκλιθ. παλῆ. 854.
Ἐνδαικνύμω. 577.
Ἐνδαικνύμαι. 183. 576.
Ἐνδαικνύμι. 876.
Ἐνδαικνύσθαι. 27.
Ἐνδαικτής. 26. 183.
Ἐνδαιξίς. 26. 183. 577.
Ὅι ἐνδαιξίς. 252.
Ἐνδαιχέται. 476.
Ἐνδαιχόμε. 476.
Ἐνδαιχόμε. 206.
Ἐνδαιχόμε. 564.
Ἐνδαιξίς ἡγή Ἐνδαιξίς. 118.
Ἐνδαιξίς. 741.
Ἐνδαιξίς. 139.

Ἐρ τῆ ἑαυτοῦ. 836.
Ἠ ἑνεγκῶ. 340.
Ἐνδύμω. 698.
Ἐνέρω. 453.
Ἐνεκά. 849.
τὸ δ' ἐνεκά. 113.
Ἐνεμα. 457.
Ἐνεπισημῶ. 844.
Ἐνεπισκίπτεσθαι. 158.
Ἐνεργά. 235.
Ἐνεργητικὰ ἀντι τῆν παρ' ἑνὸν. 515.
Ἐνεργητικὰ ἀντι τῆν παρ' ἑνὸν ὑπὸ ἐμῶν. 535.
Ἐνεργολαβῆρ ἡγή ὁμοία. 844.
Ἐνεργίς. 453.
Ἐνεσκεσθαι. 93.
Ἐνεσκεψά. 93.
Ἐνεσθαι. 844.
Ἐνεσθαι. 844.
Ἐνεσθαι. 18.
Ἐνεσθαι. 19.
Ἐνεσθαι. 18.
Ἐνεσθαι. 207.
Ἐνεσθαι. 66.
τὰ ἐνεσθαι. 935.
Ἐνεσθαι. 429.
Ἐνεσθαι. 429.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.
Ἐνεσθαι. 583.

Ἐνὶ λόγῳ. 848.
Ἐνισάνα. 94.
Ἐνισαοθα. 93. 94.
Ἐνίσχομαι. 408.
Ἐνισχυρίζεσθαι. 86.
Ἐν καλῶ καὶ καλλίσθ. 899.
Ἐν καλῶ τῶν σοφῶν τὸ δὲ. 899.
Ἐν λινῶ. 697.
Ἐν νῶ. 605.
Ἐν νῶ, Ἐν νῶ. 605.
Ἐξαισκημι. 401.
Ἐνὸν & similia imperf. II.
Ἐρ ὄργη εἶναι. 899.
Ἐνομισαοθα. 601.
Ἐνθ. 206.
Ἐνοφθαλμίζω. 373.
Ἐνοφθαλμισμός. 373.
Ἐνωλιόμω. 162.
Ὅι ἐν ἀρῆ ἑνοχοί. 180.
Ἐνοχῶ. 754.
Ἐρ τῶν πῶν ἡγή ἑς τὸ πῶν. 899.
Ἐνοσημῶ. 551.
Ἐνοσημῶ. 481.
Ἐνοσημῶ. 95.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.

Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.

Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.
Ἐνοσημῶ. 94.

INDEX κατά σολιχείας

Ἐξέλεγκσι. 283.
 Ἐξηγησάμενοι. 67.
 Ἐξηγησάμενοι. 85.
 Ἐξηγησάμενοι. 934.
 Ἐξιδιάζω. 663.
 Ἐξιδιοποιέω. 663.
 Ἐξιστάμενοι. 403.
 Ἐξιστάμενοι. 90.
 Ἐξιστάμενοι. 301.
 Ἐξιστάμενοι. 403. 404.
 Ἐξιστάμενοι. 928.
 Ἐξιστάμενοι. 109.
 Ἐξιστάμενοι. 283.
 Ἐξιστάμενοι. 682.
 Ἐξιστάμενοι. 104.
 Ἐξιστάμενοι. 945.
 Ἐξιστάμενοι. 9. 10. 140.
 Ἐξιστάμενοι. 283.
 Ἐξιστάμενοι & similia imperf. II.
 Ἐξιστάμενοι. 759.
 Ἐξιστάμενοι. 759.
 Ἐξιστάμενοι. 320.
 Ἐξιστάμενοι. 601.
 Ἐξιστάμενοι. 600. 601.
 Ἐξιστάμενοι. 661.
 Ἐξιστάμενοι. 7.
 Ἐξιστάμενοι. 39. 106.
 Ἐξιστάμενοι λαχέρι. 39.
 Ἐξιστάμενοι καθιζέουσι καὶ ἐπὶ
 Ἐξιστάμενοι. 900.
 Ἐξιστάμενοι. 283.
 Ἐξιστάμενοι. 253.
 Ἐξιστάμενοι. 253.
 Ἐξιστάμενοι. 533.
 Ἐξιστάμενοι. 65.
 Ὅτι ἔξωθεν λόγοι καὶ οὐλόσοφοι
 καὶ ὁμοίως. 155.
 Ἐξιστάμενοι. 303.
 Ἐξιστάμενοι. 303.
 Ἐξιστάμενοι. 758.

Ἐξωμοσία. 9. 140.
 Ἐξωτορικά συγγράμματα καὶ
 ἀκροαματικά. 155.
 Ἐξωτορικά. 283.
 Ἐξωτορικά δοκιμασίαν. 56.
 Ἐξωτορικά τίμημα, δίκην, ἢ γράφω.
 26.
 Ἐξωτορικά. 325.
 Ἐξωτορικά. 324.
 Ἐξωτορικά. 325.
 Ἐξωτορικά τρία ἔδη. 326.
 Ἐξωτορικά. 325.
 Ἐξωτορικά. 259.
 Ἐξωτορικά. 3.
 Ἐξωτορικά. 417.
 Ἐξωτορικά. 705.
 Ἐξωτορικά. 511.
 Ἐξωτορικά. 511.
 Ἐξωτορικά. 561.
 Ἐξωτορικά. 327.
 Ἐξωτορικά λόγος. 326.
 Ἐξωτορικά. 325.
 Ἐξωτορικά καὶ ἑπάλλαξις τῆν
 διακτύλων. 508.
 Ἐξωτορικά. 508.
 Ἐξωτορικά. 506.
 Ἐξωτορικά. 505.
 Ἐξωτορικά δύο λεξέων. 803.
 Ἐξωτορικά. 308.
 Ἐξωτορικά. 602.
 Ἐξωτορικά. 508.
 Ἐξωτορικά. 371.
 Ἐξωτορικά. 371.
 Ἐξωτορικά. 60.
 Ἐξωτορικά. 60.
 Ἐξωτορικά. 349.
 Ἐξωτορικά. 95. 461.
 Ὁ Ἐξωτορικά. 95.
 Ἐξωτορικά. 960.
 Ἐξωτορικά, ἔπανορθώματα. 269.

Ἐπανορθώματα. 269.
 Ἐπανορθώματα. 729.
 Ἐπανορθώματα. 138.
 Ἐπανορθώματα. 659.
 Ἐπανορθώματα. 179.
 Ἐπανορθώματα, ἔπαπερδέομαι.
 590.
 Ἐπανορθώματα. 640.
 Ἐπανορθώματα. 620. Ἐπανορθώματα. 123.
 Ἐπανορθώματα. 720.
 Ἐπανορθώματα τὰ. 719.
 Ἐπανορθώματα. 719.
 Ἐπανορθώματα. 719.
 Ἐπανορθώματα. 7.
 Ἐπανορθώματα. 856.
 Ἐπανορθώματα. 809.
 Ἐπανορθώματα. 818.
 Ἐπανορθώματα, ἀντί τῶ ἔπαπερδέομαι.
 904.
 Ἐπανορθώματα. 924.
 Ἐπανορθώματα. 943.
 Ἐπανορθώματα. 856.
 Ἐπανορθώματα. 283.
 Ἐπανορθώματα. 557.
 Ἐπανορθώματα. 752.
 Ἐπανορθώματα. 374.
 Ἐπανορθώματα. 87.
 Ἐπανορθώματα. 753.
 Ἐπανορθώματα, ἔπαπερδέομαι. 87.
 Ἐπανορθώματα ἀντί ἔπαπερδέομαι. 88. 89.
 Ἐπανορθώματα. 88.
 Ἐπανορθώματα. 89.
 Ἐπανορθώματα. 900.
 Ἐπανορθώματα. 614.
 Ἐπανορθώματα. 591.
 Ἐπανορθώματα καθιζέουσι. 900.
 Ἐπανορθώματα. 206.
 Ἐπανορθώματα. 533.
 Ἐπανορθώματα πῶς γινώσκω τότε, καὶ
 ἔπαπερδέομαι. 406.

INDEX κατά σολιχείας

Ἐπιθέτω. 100.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 937.
 Ἐπιθέτω ἴση καὶ ὁμοίως. 840.
 Ἐπιθέτω ἴση καὶ ὁμοίως. 840.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 55. 77.
 Ἐπιθέτω. 39.
 Ἐπιθέτω. 38.
 Ἐπιθέτω. 473.
 Ἐπιθέτω. 737.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 631.
 Ἐπιθέτω. 919.
 Ἐπιθέτω. 600.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 395.
 Ἐπιθέτω. 600.
 Ἐπιθέτω καὶ ἔπιθετομα. 81.
 Ἐπιθέτω. 202.
 Ἐπιθέτω. 321.
 Ἐπιθέτω. 756.
 Ἐπιθέτω. 756.
 Ἐπιθέτω. 43.
 Ἐπιθέτω. 17.
 Ἐπιθέτω. 17.
 Ἐπιθέτω. 297.
 Ἐπιθέτω καὶ ἔπιθετομα. 297.
 Ἐπιθέτω. 295.
 Ἐπιθέτω. 60.
 Ἐπιθέτω. 942.
 Ἐπιθέτω. 942.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 201.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 31.
 Ἐπιθέτω. 468.
 Ἐπιθέτω. 468.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 556.
 Ἐπιθέτω. 633.
 Ἐπιθέτω. 556.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.

Ἐπιθέτω. 100.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 937.
 Ἐπιθέτω ἴση καὶ ὁμοίως. 840.
 Ἐπιθέτω ἴση καὶ ὁμοίως. 840.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 55. 77.
 Ἐπιθέτω. 39.
 Ἐπιθέτω. 38.
 Ἐπιθέτω. 473.
 Ἐπιθέτω. 737.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 631.
 Ἐπιθέτω. 919.
 Ἐπιθέτω. 600.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 395.
 Ἐπιθέτω. 600.
 Ἐπιθέτω καὶ ἔπιθετομα. 81.
 Ἐπιθέτω. 202.
 Ἐπιθέτω. 321.
 Ἐπιθέτω. 756.
 Ἐπιθέτω. 756.
 Ἐπιθέτω. 43.
 Ἐπιθέτω. 17.
 Ἐπιθέτω. 17.
 Ἐπιθέτω. 297.
 Ἐπιθέτω καὶ ἔπιθετομα. 297.
 Ἐπιθέτω. 295.
 Ἐπιθέτω. 60.
 Ἐπιθέτω. 942.
 Ἐπιθέτω. 942.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 201.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 31.
 Ἐπιθέτω. 468.
 Ἐπιθέτω. 468.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 556.
 Ἐπιθέτω. 633.
 Ἐπιθέτω. 556.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.
 Ἐπιθέτω. 469.

Ἐπιθέτω. 556.
 Ἐπιθέτω μέγα δυνάμειος πρὸς
 ἑαυτὸν. 908.
 Ἐπιθέτω ἑαυτὸν. 321.
 Ἐπιθέτω. 381.
 Ἐπιθέτω. 381.
 Ἐπιθέτω. 309. 614.
 Ἐπιθέτω. 309. 614.
 Ἐπιθέτω. 614.
 Ἐπιθέτω. 737.
 Ἐπιθέτω. 735.
 Ἐπιθέτω. 614.
 Ἐπιθέτω. 955.
 Ἐπιθέτω. 450.
 Ἐπιθέτω. 520.
 Ἐπιθέτω. 614.
 Ἐπιθέτω. 521.
 Ἐπιθέτω. 919.
 Ἐπιθέτω. 917.
 Ἐπιθέτω. 917.
 Ἐπιθέτω. 917.
 Ἐπιθέτω. 279.
 Ἐπιθέτω. 279.
 Ἐπιθέτω. 279.
 Ἐπιθέτω. 381.
 Ἐπιθέτω. 834.
 Ἐπιθέτω. 659.
 Ἐπιθέτω. 659.
 Ἐπιθέτω, ἔπιθετομα. 937.
 Ἐπιθέτω. 734.
 Ἐπιθέτω. 246.
 Ἐπιθέτω. 247.
 Ἐπιθέτω. 556.
 Ἐπιθέτω. 371.
 Ἐπιθέτω. 920.
 Ἐπιθέτω. 937.
 Ἐπιθέτω. 487.
 Ἐπιθέτω. 487.
 Ἐπιθέτω. 552.
 γ' III

INDEX κατά σοιχθρ.

Κ.
Αΐσκθ κύριος
κωζάκνος.148.
καδίσκος θανάτθ
η έλεσ.148.
και geminatū.783.
και πτελκορ. 345.
η.784.
και δη.785.
και μω δη η.783.
και μη.778.
και μω.789.
και ταυτα 781.
καιτοι.782.8.783.
καιτιγε.783.
καινορμαεν.714.
καινορμα.715.
καινοργειρ.715.
καινοργια.745.
καιρα τον καιρορ.209.
καιρθ δελθ.286.
Αη καιρθ.294.
καθαίρεσις.564.
καθαίρετικά φάρμακα.564.
καθαίρεθ ψηφορ.147.595
καθαίρεθ.564.
καθαίρω.573.
καθαίρω. bis.582.
καθαίρωρ.696.
καθαρός.179.696.
καθ' αυτορ.850.
καθειρασμιλιος γη.239.
καθειρω.243.
καθειρεθ.243.
καθ' εν.647.
καθιρρασια.238.
καθισκότη.408.409.412.
καθισκότηρ.413.
καθισκω.697.
καθηγεωρ.683.685.

καθηγεωμ.683.
καθηδουπαδω.940.
καθηκορ.465.
καθηκω.465.
καθ' ηρ.66.
καθησο.66.
καθίσαι η καθίσαι.460.
καθιέναι αντι τω καθιένθ και
ομοια.535.
καθίζεν δικασηριον.310.
καθίζω.310.
καθίζω,καθίζομαι.310.
καθίημι και καθιέμαι.461.
καθιπποκρατω.717.
καθιπποροφω.691.
καθισαμαι.411.
καθισαρ.408.411.
καθισάναι εν πόλειμορ θ καθι
σαμύλορ πόλιμορ.412.
καθίσασις.409.
καθισατα η καθισκηρ η καθι
ση.411.8.412.
καθισκη.408.8.410.
καθισω.408.411.
καθ' ο.212.
καθόλθ μω ου ενωθρ.853.
καθομολογημαι.650.
καθομολογω.650.
καθομκρίζω.773.
καθομι(α)θ.601.
καθ' οσορ.212.
καθυβριζω.253.
καθυλομωθ.703.
καδυπδβαλλω.395.
καδυφεισι.17.
καθυκρινομαι.940.
καδυφίημι,καθυφίημαι.17.18.
κακεντρεχίς.931.
κακοδαιμωνθ.837.
κακομαχηρ.708.

κακοπαθειρ.690.
κακοπραγειρ.265.
κακοτεχνηρ.110.735.
κακοτεχνία.735.
κακοροφω,κακοροφωμαι.698.
κακωργειρ.252.
κακωργία.252.
κακωρδωμαι.698.
κακωργαφω.709.
κακωρπειρ.679.
κακωρρογορ.679.
κακωρρω,κακωρρωμαι.624.
κακωρρωφειρ.679.
κακωρρωφω.679.
κακωρρογειρ.679.
κακωρροθ.599.
κακωρροθ.599.
κακωρρω.599.
κακωρρω,κακωρρωμαι.627.
κακωρρωθ.627.
κακωρρωθ.626.
κακωρρωθ.184.
κακωρρωθ.184.
κακωρρωθ.263.
κακωρρωθ.340.
κακωρρωθ.299.
κακωρρωθ.808.
κακωρρωθ.809.
κακωρρωθ.809.
κακωρρωθ.399.
κακωρρωθ.38.
κακωρρωθ.713.
κακωρρωθ.713.
κακωρρωθ.713.
κακωρρωθ.38.
κακωρρωθ.225.
κατάβα η ομοια.896.

INDEX κατά σοιχθρ.

καταβαλλω.383.
καταβελανδυμιος.65.
καταβολη.382.
καταβομαι.940.
κατα γενθ η διαθικας.76.
καταγινωσκω.4.5.8.6.
καταγλωπίζω.941.
καταγλωσσις.6.
κατάγω,κατάγωμαι.329.
καταγρφαρ.198.
καταγρφη.198.
καταγωθ.329.
καταγωνιζομαι.940.
κατά δαίμονα.837.
καταδάνθ.57.
καταδεδικασθ.173.
καταδημαγωθ.682.
καταδιμτω.6.
καταδιατωρ,ηθ,καταδιατωθ
μωθ.173.
καταδικάζω.173.
καταδικω.6.
καταδικάθι, και καταδικάσει
θαι differunt.83.
καταδίκη.110.173.
καταδίκηθ.110.173.
καταδοκειθ.317.
καταδομαι.939.
καταδωθ,καταδωθωμαι.285.
καταδυσωπθ.579.
καταζωθ.691.
καταθαις μηθρ αυτω, ηθ, τα
ομοια.846.
κατά θειρ.836.
καταθυμαιρ.583.
καταθυμιθ.583.
κατακοσθ.666.
κατακομιζωρ.288.
κατακοπιθ.756.
κατακοπιω.756.

κατακοσμοσις.666.
κατακρεσθω.686.
κατακρινω,κατακρινομαι.6.
κατακρυνίζω.660.
κατακρυβειθ,κατακρυ
βωθ.940.
κατακρυφειρ.59.
κατακωθ.734.
κατακωθιμθ.734.
καταλαμβάνω, καταλαμβάνο
μαι.473.
καταλαμπω.743.
καταλέτομαι.557.
καταλέτω.558.
καταλέξαι,καταλέξαθ.198.
καταλάθω,καταλάθωμαι.503.
καταλυκρηθ.690.
καταλύρ.218.
καταλυθ.219.
καταλυόμωρ.218.
καταλυθ.219.
καταλύω,καταλύομαι.940.
καταμαρτυρω, καταμαρτυρ
μαι.940.
καταμειζομαι.613.
καταμειθοφορειρ.940.
καταμωσθαι.944.
καταωγαζίν η καταωγκη.60.
κατανέμαι,κατανέμαθ.198.
καταωτλειρ.729.
κατάξα.330.
καταωλαίω.940.
καταπρακτρια.296.
καταπισωσις.105.
καταπλάθω.653.
καταπρω.629.
καταπραγμαθ.269.
καταπραθηρ.267.
καταπραθ.776.
καταρακτης.659.

καταρανω.659.
καταρθ.121.
καταρθ.659.
καταρθ.937.
καταρθ.658.
καταρθ.658.
καταρθ.939.
καταρθ.937.
καταρθ.738.
καταρθ.617.
καταρθ.617.
καταρθ.121.
καταρθ.187.
καταρθ.534.
καταρθ.550.
καταρθ.534.
καταρθ.534.
καταρθ.485.
καταρθ.482.483.
καταρθ.486.
καταρθ.484.
καταρθ.484.
καταρθ.485.
καταρθ.482.
καταρθ.638.
καταρθ.313.
καταρθ.673.
καταρθ.128.
καταρθ.403.
καταρθ.413.
καταρθ.128.
καταρθ.413.
καταρθ.938.
καταρθ.513.
καταρθ.514.
καταρθ.198.
καταρθ.197.
καταρθ.940.
καταρθ.586.

INDEX κατά σοιχῶν

καταπεχνολογῶ. 677.
 κατά πλὴν ἐμῶν. 836.
 καταπίθεμαι. 432.
 καταπίθμι. 431.
 καταρκίζομαι. 940.
 καταρτῶ. 269.
 καταρτῶ. 933.
 καταύλησις. 206.
 καταυλῶμαι. 939.
 καταφθῆς, καταφθῆρα. 356.
 καταφθῆς, καταφθῆρα. 355.
 καταφθῆς καταφορικός. 355.
 καταφθῆς. 356.
 κατάφωρος. 356.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 356.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 940.
 καταφθῆς. 676.
 κατάφωρος. 7.
 καταχρῆσθαι. 639.
 οἱ κατάχρῆτοι ἢ κατάχρῆτοι. 57.
 κατάχρῆσθαι, κατάχρῆσις. 69.
 καταχρῶμαι. 334.
 καταχρῶμαι. 939.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 936.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 145. 8. 146.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 65.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 67. 68.
 καταφθῆς. 940.
 καταφθῆς. 940.
 καταφθῆς. 62.
 καταφθῆς. 243.
 καταφθῆς. 644.
 τὰ κατ' ἐμῶν. 647.
 καταφθῆς. 239.
 καταφθῆς. 237.
 καταφθῆς. 239.
 καταφθῆς. 734.
 καταφθῆς, καταφθῆς. 939.
 καταφθῆς. 240.
 καταφθῆς. 483.

κατήκοος. 730.
 κατηφῆς. 733.
 κατηφῆς. 733.
 κατηφῆς. 733.
 κατιέμην. 455.
 κατιέναι. 288.
 κατιέναι, κατιέναι. 942.
 κατιέναι. 320.
 κατιέναι. 269. 939.
 κατιέναι. 734.
 κατιέναι. 734.
 κατιέναι. 734.
 κατιέναι. 733.
 κατιέναι. 65.
 κατιέναι. 733.
 κατιέναι. 733.
 κατιέναι. 759.
 κατιέναι. 202.
 κατιέναι. 240.
 κατιέναι. 28.
 κατιέναι ἢ τὰ σώματα. 610.
 οὐ κατιέναι ἢ τὸ γαλικισμός
 ἐλλωίζων ἢ τὸ φαίνε
 ται. 183.
 κατιέναι, κατιέναι. 893.
 ἐπὶ κέρως ἄγειρ. 324.
 κατιέναι. 774.
 τὰ ἀπὸ τῆς κέρως. 697.
 κατιέναι. 115.
 κατιέναι, κατιέναι. 116.
 κατιέναι ἢ τὸν κεφαλαίω. 116.
 κατιέναι τὰ ὄντα. 617.
 κατιέναι. 939.
 κατιέναι. 673.
 κατιέναι imperson. 636.
 κατιέναι. 635.
 κατιέναι. 634.
 κατιέναι. 636.
 κατιέναι καὶ κίχνημα. 227.
 κατιέναι. 609.

κλέπτω, κλέπτωμαι. 609.
 οἱ κατ' κλήρον διακτῆται. 130.
 οἱ κληρῶμοι. 201.
 κληρῶν, κληρῶν. 201. 202.
 κληρῶν. 8.
 κληρῶν, κληρῶν. 8.
 ἐπὶ δὲ κατ' ἐμῶν κληρῶν
 σις. 530.
 τὸ κληρῶν. 896.
 κληρῶν. 638.
 κληρῶν. 337.
 κληρῶν. 400.
 κληρῶν, κληρῶν. 430.
 κληρῶν. 287. 8. 288.
 κληρῶν, κληρῶν. 287.
 κληρῶν. 288.
 κληρῶν. 652.
 κληρῶν. 759.
 κληρῶν. 627.
 κληρῶν. 697.
 κληρῶν ἢ τὰ ὄμοια. 688.
 κληρῶν. 627.
 κληρῶν. 187.
 κληρῶν. 627.
 τὰ ἐν κῶς λήγοντα δευτέρῳ
 να. 224.
 κληρῶν. 291.
 κληρῶν. 665.
 κληρῶν. 665.
 κληρῶν. 665.
 κληρῶν ἀρχῆς. 666.
 τὰ ἀπὸ τῆς κληρῶν. 717.
 κληρῶν ὅπως ἢ ἄλλω. 910.
 κληρῶν τὸ παιδείας. 910.
 κληρῶν. 705.
 κληρῶν. 686.
 κληρῶν. 686.
 κληρῶν. 686.
 κληρῶν. 686.

τὰ κληρῶν. 28.
 τὰ κληρῶν ἐς κληρῶν. 34.
 κληρῶν, κληρῶν. 27. 28.
 κληρῶν. 28.
 κληρῶν ἡμέρας. 28.
 κληρῶν. 28.
 κληρῶν. 28.
 κληρῶν. 930.
 κληρῶν. 872.
 κληρῶν. 931.
 κληρῶν. 872.
 κληρῶν. 930.
 κληρῶν. 660.
 κληρῶν πρὸς κληρῶν. 391.
 κληρῶν, κληρῶν. 280.
 ἐν κληρῶν κληρῶν. 90.
 τῶν κληρῶν ἐπιλαμβάνει
 σις. 31.
 κληρῶν. 297.
 κληρῶν, κληρῶν. 297.
 κληρῶν. 923.
 κληρῶν, κληρῶν. 923.
 κληρῶν. 669.
 κληρῶν. 669.
 κληρῶν. 923.
 κληρῶν. 698.
 κληρῶν. 295.
 κληρῶν, κληρῶν. 394.
 κληρῶν. 758.
 κληρῶν. 294.
 κληρῶν. 294.
 κληρῶν. 295.
 κληρῶν. 673.
 κληρῶν, κληρῶν. 669.
 κληρῶν. 59.
 κληρῶν ἐς τὰ κληρῶν. 34.
 κληρῶν. 32. 8. 33.
 κληρῶν. 318.
 κληρῶν. 33.

INDEX κατά σοιχῶν

κυρίας ὑπερώσως. 33.
 κύριον πρὸς. 34.
 κύριος. 36.
 κύριος καθ' ἑαυτὸν. 148.
 τὰ κυριώτατα. 35.
 κυρίως. 456.
 κύριος. 34.
 κύριος. 34. 632.
 κύριος, κύριος. 632.
 κύριος, κύριος. 839.
 κύριος. 839.
 κύριος, κύριος ἢ κύριος
 διάσκαλος. 687.
 κύριος. 60.
 Λ
 Λαγῶν δίκων. 15.
 Λαγῶν ἐκδοχῶν,
 καὶ Λαγῶν
 Βαλδύτης. 200.
 Πρὸς τὸν Λακωνίαν. 876.
 Λαμβάνω. 4.
 Λαμβάνω, Λαμβάνομαι. 468.
 Λαμβάνω καὶ τὴν ἐκδοχῶν. 125.
 8. 169.
 Λαμβάνω. 743.
 Λαμβάνω. 636.
 Λαμβάνω, καὶ Λαμβάνομαι.
 636.
 Λαμβάνω, Λαμβάνω. 955.
 Λαμβάνω. 764.
 Λαμβάνω. 680.
 Λαμβάνω. 716.
 Λαμβάνω. 716.
 Λαμβάνω. 543.
 Ἄπὸ τῆς λέγω σώματα. 671.
 Λαμβάνω. 240.
 Λαμβάνω. 803.
 Λαμβάνω. 672.
 Λαμβάνω. 687.
 Λαμβάνω. 687.

Λαμβάνω. 687.
 Λαμβάνω. 641.
 Λαμβάνω. 159.
 Λαμβάνω. 160.
 Λαμβάνω. 191.
 Λαμβάνω. 192.
 Λαμβάνω. 757.
 Λαμβάνω. 757.
 Λαμβάνω. 159.
 Λαμβάνω. 341.
 Λαμβάνω. 945.
 Λαμβάνω. 736.
 Λαμβάνω. 737.
 Λαμβάνω. 945.
 Λαμβάνω. 736.
 Λαμβάνω. 736.
 Λαμβάνω. 746.
 Λαμβάνω. 731.
 Λαμβάνω. 157.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 157.
 Λαμβάνω. 157.
 Λαμβάνω. 154.
 Λαμβάνω. 158.
 Ἐν λόγοις ἐπιπέδων. 153. 154.
 οἱ ἐξωθεν λόγοι. 154.
 Λαμβάνω. 702.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 158.
 Κατὰ λόγον. 151.
 Λαμβάνω. 152.
 Λαμβάνω. 151.
 Κατὰ πρῶτον λόγον καὶ δευτέρου.
 156.

Λαμβάνω. 687.
 Λαμβάνω. 641.
 Λαμβάνω. 159.
 Λαμβάνω. 160.
 Λαμβάνω. 191.
 Λαμβάνω. 192.
 Λαμβάνω. 757.
 Λαμβάνω. 757.
 Λαμβάνω. 159.
 Λαμβάνω. 341.
 Λαμβάνω. 945.
 Λαμβάνω. 736.
 Λαμβάνω. 737.
 Λαμβάνω. 945.
 Λαμβάνω. 736.
 Λαμβάνω. 736.
 Λαμβάνω. 746.
 Λαμβάνω. 731.
 Λαμβάνω. 157.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 157.
 Λαμβάνω. 157.
 Λαμβάνω. 154.
 Λαμβάνω. 158.
 Ἐν λόγοις ἐπιπέδων. 153. 154.
 οἱ ἐξωθεν λόγοι. 154.
 Λαμβάνω. 702.
 Λαμβάνω. 158.
 Λαμβάνω. 158.
 Κατὰ λόγον. 151.
 Λαμβάνω. 152.
 Λαμβάνω. 151.
 Κατὰ πρῶτον λόγον καὶ δευτέρου.
 156.

INDEX κατά σειχηφόν

ὄυδ' αἰς ὄσις. 797.
ὄυδ' αἰς ὄσιου. 797.
ὄυδ' ἐ μὲν. 787.
ὄυδ' ἐμία μηχανήμη. 799.
ὄυδ' ἐ πλῆθ' δ' αἰ. 802.
ὄυδ' ὄσιου. 800.
ὄυδ' ἐμ ἀντὶ τῷ. 800.
ὄυδ' ἐν' ἐσί μοι πρᾶγμα. 216.
ὄυδ' ἐν μᾶλλον. 801.
ὄυδ' ἐμ ὄλου. 800.
ὄυδ' ἐν πρᾶγμα. 267.
ὄυδ' ἐμ τίθεμαι. 169.
παρ' ἐμ. 211.
παρὶ ἐμ. 262.
ὄυ δ' ἔτα. 778. ὄυδ' ἔτα. 791.
τὸ δ' ἔνεκα. 112.
ὄυκ. 773.
ὄυκ ἀξίω. 818.
ὄυκ ἐσιν οἰάνεις. 958.
ὄυκ ἐσιν ἐφ' ἔτα. 958.
ὄυκ ἐφ' ἔτα. 896.
ὄυκ ἦν ἐσλομένω μοι ταύτη. 908.
ὄυκ ἦν ὄυκοῦ. 772. 773.
ὄυκ μᾶ. 795.
ὄυκ μᾶ τὸν δ' αἰ. 779.
ὄυκ μοι δ' αἰ. 779.
ὄυκ μὲν ὄυκ μὲν. 788.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.
ὄυκ μὲν ἄλλ' αἰ. 787.

τὴν μὴ ἔσω ἀντάλαχ' αἰ. 17.
Δικῶν ἐκ ἔσω. 96.
τὴν ἔσιον ἀπ' ἀντὶ τῷ ἀντάλαχ' αἰ.
δ' αἰ. 79. 80.
ὄυτε μὲν. 787. ὄυτοίνω. 782.
ὄυτιπ. 776. ὄυτι. 776.
ὄυτωπ. 789.
ὄυ φημι. 8. 8.
ὄυχ ὄιον. 777.
ὄυχ ὄπως. 777.
ὄυχ ὄρα. 952.
ὄυχ ὄσορ καὶ ὄυχ ὄλ. 777.
ὄυχ ὄλ μὴ. 777.
ὄυχ ὄλ. 777.
ἄλθ' ὄφελος. 810.
ὄφελος. 811.
ὄι ὄφελοντες τῷ δημοσίῳ. 78.
ὄφθαλμῶ. 694.
ὄφθαλμοβολῶ. 694.
ὄφθαλμ. 78.
ὄφλισκάνω γέλωτα. 78.
ὄφλωμ δ' αἰ. 39.
ὄχλατωγῶ. ὄχλατωγῶ. 681.
ὄχλοκοπία. ὄχλοκοπῶ. 682.
ὄχλοκρατία. 718.
ὄχλοκρατῆμα. 7. 8.
ὄψιζω. ὄψιζομαι. 301.
ὄψιμαθεῖν. 713.
ὄψιμοθεῖν. 712.
ὄψιμομ. 714.
ὄψοριζομαι. 663.
Π.
Αθῆν. 2. 73.
παθεῖν χθὴ ἢ ἀποτίσαι. 27.
παθητικά ἔργα.
ἀντὶ ἐνοργηθῆναι ἐπὶ ἄπικῶ
ἐπαγγελιομνα. 638.
τὰ ἀπ' ἑπάθ' αἰ. 689.
Παλατιωγῆσον. Παλατιωγῶ. 681.

παῖδα θεῶν. 100.
ἢ ἔξωθεν παιδεία. 155.
ἢ καθ' ἀνθρωπισμῶν παιδεία. 879.
Παλατιωγῆσον. Παλατιωγῆσον. 724.
Παιδικά. 154.
Παιδομαχία. 713.
Παιδοποιῶ. Παιδοποιῶμαι. 660.
κατ' παιδῶν ὄμνημα. 101.
Παιδικά. Παιδικά. 931.
τὰ παλατιωγῆσον. 935.
ἐκ παλατιῶν ἢ παλατιωγῆσον. 833.
Παλατιωγῆσον. 180. (834)
Παλατιωγῆσον. Παλατιωγῆσον. 137.
Παλατιωγῆσον. Παλατιωγῆσον. 218.
Παλατιωγῆσον. 399.
Παλατιωγῆσον. 430.
Παλατιωγῆσον. 645.
Παλατιωγῆσον. 110. 682.
Παλατιωγῆσον. 110. 682.
Παλατιωγῆσον. 110. 682.
Πάντη πάντως. 801.
Πάντι τῷ. 645.
Πάνυγε. Πάνυ μὴ οὐ. 771.
Πάνυτ' αἰ. Πάνυτ' αἰ. 771.
Παπῆσιν. 922. 923.
Παρά. 207. 213.
ἢ παρὰ τῷ τῆ σιωθῆσιν. 453.
544. 574.
Παρ' αὐτὰ τὰ δ' αἰ. 209.
Παραβάλλω. 383. bis.
Παραβάλλομαι. 385.
Παραβλέπω. 546. Παράβολος. 385.
Παράβορξομαι. 63.
Παραγελία. Παραγελία. 512.
Παράγελος. Παραγελίω. 511.
Παραγινεῖν. 43.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 303.
Παραγινώσκω. 544.

Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.

INDEX κατά σειχηφόν

Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.

Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.

Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.
Παραγινώσκω. 544.

INDEX κατά σοιχφορ

παράλυια τὰ. 719.
Παραφέρουτες. 362.
Παραφερόμενα. 362.
Παραφύλαξ, Παραφύλαξι. 358.
Παραφύλαξι. 358.
Παραφύλαξι. 547.
Παραφύλαξι. 547.
Παραφύλαξι. 550.
Παρέγγραπτος, Παρέγγραφοι. 495.
Παρέγγραφοι. 496.
Παρέγγραφοι. 495.
Παρέγγραφοι. 68.
Παρέγγραφοι ἐ σωθίμα. 69.
Παρέγγραφοι. 210.
Πάρε. 461.
Παρέκλι, Παρέκλι. 464.
Οἷς ἀρ πύλακι. 464.
Παρέκλι. 638.
Παρέκλι. 461.
Παρέκλι. 43. 461.
Παρέκλι. 138.
Παρέκλι. 451.
Παρέκλι. 251.
Παρέκλι. 942.
Παρέκλι καὶ πύλακι. 461.
Παρέκλι. 405.
Παρέκλι. 544.
Παρέκλι. 451.
Παρέκλι. 404.
Παρέκλι. 573.
Παρέκλι. 653.
Παρέκλι. 574.
Παρέκλι. 359.
Παρέκλι. 752.
Παρέκλι. 241.
Παρέκλι. 495.
Παρέκλι. 898.
Παρέκλι. 451.
Παρέκλι. 652.
Παρέκλι. 451.

Παρέκλι. 549.
Παρέκλι. 440. 84 441.
Παρέκλι. 441.
Παρέκλι. 61.
Παρέκλι. 207.
Παρέκλι. 453. bis.
Παρέκλι. 434.
Παρέκλι. 206.
Παρέκλι. 206.
Παρέκλι. 434.
Παρέκλι. 544.
Παρέκλι. 90.
Παρέκλι. 463.
Παρέκλι. 576.
Παρέκλι. 710.
Παρέκλι. 710.
Παρέκλι. 712.
Παρέκλι. 711.
Παρέκλι. 711.
Παρέκλι. 462.
Παρέκλι. 485.
Παρέκλι. 462.
Παρέκλι. 317.
Παρέκλι. 574.
Παρέκλι. 644.
Παρέκλι. 259.
Παρέκλι. 729.
Παρέκλι. 464.
Παρέκλι. 206.
Παρέκλι. 669.
Παρέκλι. 581.
Παρέκλι. 576.
Παρέκλι. 462. 464.
Παρέκλι. 275.
Παρέκλι. 189. 406. 410.
Παρέκλι. 188. 191.
Παρέκλι. 191.
Παρέκλι. 188.
Παρέκλι. 65.
Παρέκλι. 210.

Παρέκλι. 211.
Παρέκλι. 211.
Παρέκλι. 43.
Παρέκλι. 241.
Παρέκλι. 211.
Παρέκλι. 421.
Παρέκλι. 303.
Παρέκλι. 618.
Παρέκλι. 645.
Παρέκλι. 73.
Παρέκλι. 74.
Παρέκλι. 218.
Παρέκλι. 697.
Παρέκλι. 296.
Παρέκλι. 295.
Παρέκλι. 46.
Παρέκλι. 914.
Παρέκλι. 914.
Παρέκλι. 914.
Παρέκλι. 737.
Παρέκλι. 925.
Παρέκλι. 936.
Παρέκλι. 241.
Παρέκλι. 936.
Παρέκλι. 265.
Παρέκλι. 363.
Παρέκλι. 916.
Παρέκλι. 335.
Παρέκλι. 563.
Παρέκλι. 562.
Παρέκλι. 363.
Παρέκλι. 335.
Παρέκλι. 479.
Παρέκλι. 479.
Παρέκλι. 675.
Παρέκλι. 397.
Παρέκλι. 396. 397.

INDEX κατά σοιχφορ

πρίβουλο. 396.
πρίβουλο. 367.
πρίβουλο. 498.
πρίβουλο. 497.
πρίβουλο. 363.
πρίβουλο. 437.
πρίβουλο. 437.
πρίβουλο. 363. 922.
πρίβουλο. 369.
πρίβουλο. 934.
πρίβουλο. 363.
πρίβουλο. 437.
πρίβουλο. 934.
πρίβουλο. 934.
πρίβουλο. 363.
πρίβουλο. 306.
πρίβουλο. 363.
πρίβουλο. 437.
πρίβουλο. 897.
πρίβουλο. 759.
πρίβουλο. 760.
πρίβουλο. 759.
πρίβουλο. 934.
πρίβουλο. 744.
πρίβουλο. 680.
πρίβουλο. 363.
πρίβουλο. 362.
πρίβουλο. 361.
πρίβουλο. 362.
πρίβουλο. 923.
πρίβουλο. 363. 680.
πρίβουλο. 857.
πρίβουλο. 363.
πρίβουλο. 449.
πρίβουλο. 449. 926.
πρίβουλο. 449.
πρίβουλο. 680.
πρίβουλο. 363.

συμφορὰ. 870.
Περίπλάτω. 653.
Περίπλάτω. 262.
Περίπλάτω. 520.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 663.
Περίπλάτω. 707.
Περίπλάτω. 707.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 658.
Περίπλάτω. 369.
Περίπλάτω. 680.
Περίπλάτω. 487.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 923.
Περίπλάτω. 589.
Περίπλάτω. 364.
Περίπλάτω. 128.
Περίπλάτω. 934.
Περίπλάτω. 299.
Περίπλάτω. 608.
Περίπλάτω. 364.
Περίπλάτω. 436.
Περίπλάτω. 364.
Περίπλάτω. 679.
Περίπλάτω. 369.
Περίπλάτω. 224.
Περίπλάτω. 369.
Περίπλάτω. 362.
Περίπλάτω. 361. 362.
Περίπλάτω. 361.
Περίπλάτω. 7.
Περίπλάτω. 364.
Περίπλάτω. 942.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 362.
Περίπλάτω. 363.

Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 369.
Περίπλάτω. 363.
Περίπλάτω. 367.
Περίπλάτω. 925.
Περίπλάτω. 952.
Περίπλάτω. acerba tuens. 920.
Περίπλάτω. 89.
Περίπλάτω. 57.
Περίπλάτω. 101.
Περίπλάτω. 103.
Περίπλάτω. 100.
Περίπλάτω. 101.
Περίπλάτω. 101.
Περίπλάτω. 101.
Περίπλάτω. 102. 103.
Περίπλάτω. 104.
Περίπλάτω. 104.
Περίπλάτω. 105.
Περίπλάτω. 288.
Περίπλάτω. 946.
Περίπλάτω. 758.
Περίπλάτω. 758.
Περίπλάτω. 850.
Περίπλάτω. 861.
Περίπλάτω. 838.
Περίπλάτω. 315.
Περίπλάτω. 395.
Περίπλάτω. 277.
Περίπλάτω. 869.
Περίπλάτω. 726.
Περίπλάτω. 920.
Περίπλάτω. 725.
Περίπλάτω. 726.
Περίπλάτω. 726.
Περίπλάτω. 725.
Περίπλάτω. 305.

INDEX κατά στοιχείων

πληθωζικά αντί τῶν ἐνικῶν, ἐπικῶν. 245.
πληθύνω, πληθύνομαι. 304.
πληθύνω. 304.
πλήθω, Πλήθομαι. 305.
πληθώρα, Πληθώρα. 305.
πληθωρικός. 305.
πλήμη. 606.
πλημμυεῖν, Πλημμυεῖν. 606. 8. 936.
πλημμυής, Πλήμμυη. 606.
πλύνω. 896.
πλύνω ἄλλὰ. 896.
πλύνω ἄλλ' ἢ. 896.
πλύνω ἄ. 896.
πλήρεις ψήφοι. 148.
πλύνω ἔαν. 897.
ἔνυπναι. 265.
πληροῦν τὴν ναῦν. 219.
πληροῦμαι. 639.
πληροφορέωμαι. 625.
πληροῦ. 639.
πλήρωμα. 219. 639.
πνεῖν θυμὸν καὶ θυμῶ. 894.
πνυμάναδες. 224.
πνυθεῖν καὶ πνυθεῖν. 919.
πνυθῆ. 861.
ποιεῖν ὅτι κριτικός. 263.
ποιεῖν λίθος λευκῶς ἢ ὁμοίως. 859.
ποιεῖν εἰς ἑαυτὸν. 263.
ποιεῖν ἐξ ἑαυτοῦ. 262.
ποιεῖν εἰς ἑαυτὸν. 263.
ποιεῖν ἑαυτὸν ὑπὸν. 93. 99.
ποιητικώτερον μάλλον ἢ ἀληθινώτερον. 910.
ποιητὸς ὑμῶν. 95.
ποιῶν δὴ. 786.
ποιῶν, ποιῶμαι. 262.

ποιῶ σε κακῶς ὅτι κακῶν. 237.
τὰ ἄρα τῶν κριτικῶν. 660.
καλῶς καὶ ἐπισημῶν. 263.
πολεμείας, Πολεμείας. 933.
πολιτεία. 641.
πολιτεία κυρίως λεγομένη. 641.
πολίτευμα. 641.
πολιτεύομαι. 641.
πολιτῶν. 642.
πολιτικῶν. 642.
πολιτογραφῶν. 712.
πολλὰ ἄρα. 832.
πολλοσός. 215. 564. 850.
πολλοσημῶν. 215. 860.
πολλὰ μάλα. 343.
πολυγνώμων. 699.
πολυπραγμονεῖν. 266.
πολυχοεῖν, Πολύχως. 737.
πολυωρῶ. 747.
πομπησολογῶ. 739.
ποιῶ καὶ πνεῦμα. 627.
πορθεῖν. 282.
πορθείν εἰς τὰ κτήματα. 90.
πορίζω, πορίζομαι. 280.
πόριμος, Πορισμός. 281.
ποριστής, Ποριστικός. 281.
ποροποιεῖν, Πόρος. 281.
πόρος. 210.
Ποσάκις πρὸς Ποσάκις. 859.
Ποσάσις. 859. 860.
Ποσάχις. 860.
Πόσοι, Πόσος. 859. 8. 860.
Ποτέρωσε ἀντι τῆς ποτέρωσις. 899.
Ποσημῶν. 215. 860.
Ποτυῶμαι. 91.
Πρ. 789.
πράγμα. 267.
ὄυδεν πρᾶγμα. 267.
ὄυδεν μοι ὅτι πρᾶγμα. 216.
πραγματεία. 268.

πραγματεῖομαι. 268.
πράκτωρ. 268.
πράξις. 195.
ὄι τῶν πρᾶξεσιν. 195.
ἢ πρᾶξις ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοτέρωθεν. 195.
πράξω, πρᾶξομαι. 264.
εἰς πρᾶξιν. 265.
Προβάει, Πρεσβύτης. 597.
Προβάειν. 599.
Προβῶν, Πρεσβύτης. 596.
8. 597. 599.
Προσβύπερος, Πρεσβύτατος. 599.
Πρην. 835.
Πρην ἢ καὶ ἄν. 835.
Προάγω, Προάγωμαι. 331. 332. 337.
Προάγω, Προάγωμαι. 332.
Προμῶν, Προμῶν. 563.
Προμῶν. 563.
Προαναγινώσκω. 60.
Προαγεῖν. 59.
Προαγασομαι. 660.
Προβάλλω, Προβάλλω. 387. 388.
Παραβάλλω, Προβλήματα. 575.
Προβῶν, Προβῶν. 204.
Προβῶν, Προβῶν. 204.
Προβῶν, Προβῶν. 389. 394.
Προβῶν. 392. 393.
Παραβάλλω, Προβλήματα. 576.
Προβῶν. 393.
Προβῶν. 393. 399.
Προβῶν, Προβῶν. 204.
Προγάμεα. 528.
Προεῖποι. 143.
Προελαύνω. 750. 752.
Προεῖποι. 598.
Προηγῶν. 420.
Προβῶν. 106.

προθυμία. 443.
Προΐσαμαι. 413. 8. 415.
Προΐσημι. 414. 418.
Προΐχομαι. 415.
Προκαλέσομαι. 8.
Προκαλέω, Προκαλέω. 75.
Προκαλέω. 8. 10. 75.
Προκαλῶ, Προκαλῶ. 417.
Προκαταβάλλω. 382.
Προκαταβάλλω. 382.
Προκαταβῶ. 382.
Προκαταγινώσκω. 30.
Προκατάγνωση. 30.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.
Προκατάσχεμα. 122.

INDEX κατά στοιχείων

προσδοχοῦμαι. 598.
Πρὸς ὁδὸν. 598.
Προεῖποι, Προεῖποι. 634.
Προπαθεία. 528.
Προπαθεία. 528.
Πρὸς. 58.
ἢ πρὸς τὴν σωθεῖσιν. 58.
Πρὸς δε, ὅτι πρὸς ἐπίβλημα. 851.
Πρὸς ἀγαθῶν, κακῶν. 851.
Προσάγγελος. 330.
Προσάγω, Προσάγωμαι. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω, Προσάγω. 331.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.
Προσάγω. 330.

Προσδιατίθει. 59.
Προσδιαφθάρω. 59.
Προσδιορίζω. 594.
Προσδιορίζομαι. 594.
Προσδιορισμός. 594.
Πρὸς ἑαυτὸν. 850.
Προσεγγράφω. 497.
Πρόσελος. 62.
Προσεπείν. 58.
Προσελαύνω. 752.
Προσεμφερής. 61.
Προσεντιθῆναι ἐτέρως. 840.
Προσεπαυῖν. 58.
Προσεπῶν. 58.
Προσεπιμεθεῖν. 58.
Προσεπιτάθει. 58.
Πρὸς ἑπὸς καὶ λόγῳ. 850.
Προσελαύνω. 128.
Προσεῖ. 59.
Προσῶν. 58.
Προσεῖ, Προσεῖ. 407.
Προσήκει μοι τῶν. 921.
Προσηκεῖ ἀντι τῶν.
Προσηκεῖ. 90.
Πρὸς τὸ προσῆκει. 850.
Προσηκεῖ. 466.
Προσηκεῖ. 62.
Προσηκεῖ. 554.
Πρὸς ἡμῶν ὅτι. 849.
Προσηκεῖ. 63.
Προσηκεῖ. 433.
Προσηκεῖ, Προσηκεῖ. 433.
Προσηκεῖ τῶν δικαστῶν. 108.
Προσηκεῖ τῶν βλαβῶν καὶ τῶν.
Διμῶ. 108.
Προσηκεῖ. 466.
Προσηκεῖ. 467.
Προσηκεῖ. 231.
Προσηκεῖ. 108.

INDEX κατά σοιχέου

φιλοσοφία. 723.
 φιλοσωματῆρ. 724.
 φιλοσώματ' . 724.
 φιλοτάριχ' . 731.
 φιλοτεχνῆρ. 729.
 φιλοτεχνία. 729.
 φιλότεχν' . 729.
 φιλοζμία. 721.
 τιλοτίμως ἔχω. 721.
 φιλοταῖτ' . 732.
 φιλοπράγμα. 731.
 φιλόφον' . 731.
 Πιλοψυχῆρ. 723.
 τὰ ἀπὸ τῶν ὀλῶν. 720.
 φράξαι καὶ φράξαι φέρει. 338.
 φρομοῦραφῶ. 688.
 φόρ' καὶ φορολόγ' . 338.
 φόρ' καὶ τέλ' . 196.
 ἐξ τῶν φράσας ἀσάγμ. 84.
 φρατρίαζερ. 84.
 φρατρίαρχ' . 84.
 φρονηματίας. 756.
 φρονηματίζομαι. 756.
 φροντίς. 276.
 φρόνισμα. 276.
 φροντιστήριον. 276.
 φροντιστής. 276.
 φροναρ φάνερ. 182.
 φρουγαματίας. 759.
 φρυγαμικός. 568.
 φρύγων. 568.
 φρύκτωρ' , φρυκτωρία. 747.
 φρυκτωρῶ. 747.
 φρῶ. 350.
 φυγή. 7.
 φυγοδικῆρ. 137.
 τὰ πρὸς τὸ φυῆ. 697.
 φυλακικός. 225.
 φυλακικός. 225.
 φυλάκω. 648.

φυλάκω. 648.
 φυλλομαῶν. 703.
 φυλλοφορῶ. 670.
 φύξ' . 603.
 φύσινον πρᾶγμα. 920.
 φυσιογνωμονῶ. 700.
 φυσιογνωμονία. 700.
 φυσιογνωμωρ. 700.
 φυσιολογῶ. 677.
 φυτρυγῆρ. 689.
 φυτρυγία. 689.
 φυτρυγός. 689.
Χ.
 Χάρις καὶ χαίρει
 μα. 632.
 Εὐ χαίρει. 265.
 Χαλαμπάινωμα.
 313. 938.

χαλαμπάινω. 313.
 χαλιναγωγῶ. 680.
 χαλκουργός. 689.
 χαλκουργῶ. 689.
 χαμαπίπ' . 707.
 χαρὰ εἶδαι. 945.
 χαριεντίζομαι. 932.
 χαρίζομαι. 932.
 χάριμ. 849. & 852.
 χαριστήριον δῶν. 240.
 χάριτας χαρίζει. 893.
 χαρμάδαι. 87.
 χαυ' . 928.
 χαυνῶμαι. 928.
 χειραγωγός. 683.
 χειραγωγῶ. 683.
 χειροκρατία. 718.
 χερσοτάτης. 187.
 χειροτεχνία. 683. 735.
 χειροτεχνῶ. 682. 735.
 χειροτην. 141.
 χειροργία. 682.

χειροργῶ. 682.
 χέρ' , χέρ' μα. 273.
 χέω, χέομαι. 640.
 χίλιος ἢ, χίλιος. 943.
 χορηγία. 871.
 χοροστάτης. 399.
 χροῦν. 227.
 χρᾶσθαι, χρᾶν. 226.
 χροκοπία. 17.
 χροκοπέομαι. 17.
 χροῶν ἀχροκοπαί. 17. 753.
 χροῖ, 961.
 ὄλι γῆ παθεῖν ἢ ἀχρόσιμα. 27.
 χρῆμα, καὶ χρίματα. 71. 223.
 χρηματίζαν. 226.
 χρηματίζομαι. 223.
 χρηματικός. 224.
 χρηματισμός. 226.
 χρηματιστής. 223.
 χρηματιστικὴ διπλή. 224.
 χρηματικός. 224.
 χρηματιστικός. 223.
 χροῖ. 90.
 χροῖσιν. 227.
 χροῖσθαι. 228.
 χροῖσος. 227.
 χροῖσθαι εἰς αὐτὸν & c. 229.
 χροῖσθαι ἔχοντες. 306.
 χροῖσθαι. 689.
 χροῖματα τῶν τέχων. 417.
 χροῖσος. 765.
 κατὰ χροῖσιν ἔχοντες, καὶ
 ἢ χροῖσθαι. 257.
 χροῖσθαι ὑπερβαίνει. 258.
 χροῖσθαι. 643.

Υ.
 ἄλλομα. 939.
 ἔλλοπος. 297.
 ἔλλοπος. 132.
 ἔλλοπος. 241.

INDEX κατά σοιχέου

ἐλλοπος καὶ ἐλλοπος. 297.
 ἐλλοπος. 712.
 ἐλλοπος. 112.
 ἐλλοπος. 147.
 ἄι τῆσιν ἀδικούντων. 147.
 ἐλλοπος ὡς εἶναι, ἀνάγειν, καὶ
 καθάγειν, περὶ περὶ καὶ
 καλῶς, ἢ ἢ. 147. 148.
 ἐλλοπος φέρει καὶ διαφέρειν, τὸ
 εἶναι, πρὸς τὸ εἶναι. 148.
 τὰ ἀπὸ τῶν ὀλῶν. 690.
 τὸ πᾶσι μέρ' ἢ ἢ
 φων ἐ λαμβάνειν. 196.
 ἐλλοπος. 147.
 ἐλλοπος. 760.
 ἐλλοπος. 680.
 ἐλλοπος. 680.
 ἐλλοπος. 708.
 ἐλλοπος. 6.
 ἐλλοπος. 724.
 ἐλλοπος. 724.
 ἐλλοπος. 6.
 ἐλλοπος. 5.

Ω.
 ὦμα. 957.
 ὦμα ἄλλο δαίμα
 νίας ὑπερβολῆς.
 845.
 ὦμα. 845.
 ὦμα ὡς φρενός, καὶ τὰ
 ὄμοια. 451.
 ὦμα πρὸς δειν. 845.
 ὦμα εἰς ὡς εἰς λιγὸς. 114.
 ὦμα. 304.
 ὦμα. 304.
 ὦμα, ὦμα. 302.
 ὦμα ἢ λυσίς. 921.
 ὦμα ἢ λυσίς. 921.
 ὦμα καὶ ὡμα. 345.

ὦμα ἔπασι ὄργων ἔχει, καὶ τὰ
 ὄμοια. 847.
 ὦμα. 627.
 τὰ ἀπὸ τῶν ὀλῶν. 747.
 ὦμα. 815. 954.
 ὦμα παρὰ ἑλκον. 909.
 ὦμα ἢ τὸ πρὸς. 956.
 ὦμα ἢ τὸ ἐπὶ. 956.
 ὦμα ἢ τὸ κατὰ. 957.
 ὦμα ἢ τὸ ὡς. 957.
 ὦμα ἢ τὸ ἔχον. 959.
 ὦμα etiam subiungitur. 955.
 ὦμα ἢ τὸ καὶ ὑπερβαίνει καὶ
 ἀλλοπος. 956.
 ὦμα ἐδάτω τὰ χροῖσιν. 906.
 ὦμα ἢ τὸ ἄγαθον, ἢ τὸ
 ὡς εἶδεν ὁ ἄγαθον. 904.
 ὦμα λαμβάνειν. 956.
 ὦμα ὡς μαλακώτατον. 956.
 ὦμα ὡμα. 344. ὦμα ἢ. 817.
 ὦμα ὡμα. 344.
 ὦμα καὶ ὡμα. 958.
 ὦμα συμπεσόντων, καὶ τὰ
 ὄμοια. 851.
 ὦμα ἢ τὰ χροῖσιν. 818.
 ὦμα τὰ χροῖσιν ἢ κομῶν. 955.
 ὦμα. 304.
 ὦμα ὡμα. 810.
 ὦμα. 331.
 ὦμα. 920.
 ὦμα. 110.
 ὦμα. 78.
 ὦμα ἐπιπῶν. 341. 894.
 ὦμα. 758.
 τὰ ἀπὸ τῶν ὀλῶν. 732.
 τὰ ὀλῶν.

INDEX
 Dictionum Latinarum serie
 literaria.

A & Ab. 878.
 A memoria libellis, & fi
 milia quod grace dicant. 414.
 A me soluere. 898.
 A reo dicere, & similia. 851.
 Ab. 844.
 Ab aliquo interire. 871.
 Ab oratoribus in foro solitu
 do. 898.
 Ab re. 293. Abesse bidui. 893.
 Abiectione animi. 905.
 Ablatius a participio ipsi. 12.
 Abuti. 334.
 Ac in principio sententia. 781.
 Accidit tela. 449.
 Accido. 449. Accido. 758.
 Actua absolute posita. 53.
 Actus rerum. 195.
 Adiectori & nexori lex. 172.
 Adaquare. 615.
 Adicere oculos. 694.
 Ad incerta fortuna venenum
 erat. 908.
 Adnotare reos. 554.
 Adnotatio bonorum. 554.
 Adumbro. 710.
 Aestus & aestuare. 230.
 Affinis culpa. 466.
 Affluere. 937.
 Agere cum populo & cum pa
 tribus. 226.
 Agere cum populo. 108.
 Agnoscere. 231.
 Aliquid. 52.
 Aliquis. 52.
 Aliquis. 315.
 Allegare. 259.
 Allegare. 40.
 Ambigere. 508.
 Amores. 154.
 Amat pro solet. 920.
 Amplius duo milia & c. 908.

INDEX κατὰ σοιχέσιον

Animus praesens. 191.
 Ante Castoris statua. 893.
 Antecedens trahit ad se relati-
 ui casus & genus. 903.
 Antegredi. 121.
 Anteq. 835.
 Antiquius. 599.
 Appietates & similia. 906.
 Apponere. 433.
 Aprus. 479.
 Arbitrii iudicijq; differe-
 tia. 134.
 Arbitrium pro iudicio. 133.
 Arbitrum & iudicem ferre. 135.
 Arcessere quaestionem a ca-
 pite. 125.
 Arcessere. 750.
 Pro aris & focis dimicare. 244.
 Aristidis locus. 39.
 Articuli triplex usus apud
 Graecos. 962.
 Ascetria. 276.
 Assensionem inhibere & reti-
 nere. 406.
 Assentite & assentiri. 897.
 Assimilis. 61.
 At. 782.
 At. 766. & 767.
 At certe. 767.
 Atenim. 763.
 At hercule. 763.
 Atq; 785.
 Atq; in principio sententiae. 781.
 Attestari & Antestari. 8.
 Auctor & auctoritas. 688.
 Audire. 97.
 Auferre. 150.
 Auferre. 194.
 Augustus. 737. Aufpex. 639.
 Aulus aciem. 920.
 Aut vero. 780.
 Autem. 831.
B Albutire. 198.
 Bidui abesse. 893.
 Bona fide. 4.
 Bona possidere. 32.

Brutus de optimo gñe dicendi
 dissentit a Cicerone. 887.
 Budæus libellorum magiste-
 rio donatus. 27.
Casi hois poenas persequi
 & experere. 603.
 Casu parentare. 603.
 Ceterum. 781.
 A capite arcessere quaestionē. 125.
 A capite ducere. 125.
 Casus in eadē ofone variati. 14.
 Catulli locus. 51.
 Caueo. 500.
 Causa nihil est. 799.
 Causam haud dico. 799.
 Causam sustinere. 2. 898.
 Per causam. 416.
 Causari. 40.
 Causificari. 40.
 Causificari. 499.
 Cautior q̄ promptior. 910.
 Censoria animaduersiones. 30.
 Centum pondium. 312.
 Certe & at certe. 767.
 Cibarius. 288.
 Cicerō a Quintiliano immeri-
 to notatus. 19.
 Cicerō a Graecis eloquentiam
 mutuatus est. 50.
 Cicerō quē vocabula a Graecis
 acceperit. 874.
 Ciceronis locus. 297.
 Ciceronis locus animaduert-
 ted⁹ in de Or at. pf. 689.
 Ciceronis loca aliquot ani-
 maduersa. 20.
 Ciceronis locus in Pis. 862.
 Ciceronis exempla amula
 Graecorum. 864.
 Ciceronis oratio in dialogis
 venustissima. 867.
 Ciceronis Orator a Bruto nō
 probatus. 876.
 Cicerō pluraq; græca in latinā
 linguam transtulit. 766.
 Cicerō parēs linguæ latinæ. 873.
 Cicerō rephesus a multis. 886.

Commisura. 387.
 Circunduco. 498.
 Circulari. 923.
 Circūicio. 396.
 Circūscribo. 497.
 Circūspectare. 922.
 Circūspectus. 922.
 Circūiectus. 897.
 Competo. 518.
 Clamito. 484.
 Coitio & Coire. 423.
 Collegiū libellis supplicibus
 praefectorum. 217.
 Collidere. 412.
 Colligere se. 233.
 Collimare. 293.
 Collineare. 293.
 Color. 416.
 Color. 417.
 Colorare, & colorata ofo. 417.
 Colores Rhetorici. 416.
 Ciceronianū schema. 860.
 Commisum bellum. 93.
 Commisura. 381.
 Quod cōmodo tuo fiat. 898.
 Commune. 896.
 Commurmuratus. 896.
 De comparatiuis. 90. 911.
 Cōprimissarius arbiter. 31.
 Concidere animo. 455.
 Concoquere. 925.
 Condemno. 174.
 Conducere. 896.
 Cōiunctio inter duos diuersos
 casus. 13.
 Connectere. 454.
 Conscribo. 494.
 Consulio statuo. 623.
 Constituire. 197. 421. 644.
 Constituire repub. & impe-
 rium, & similia. 411.
 Cōstructionis figura. 947.
 Cōstructionis immutata in ea-
 dem sententia. 947.
 Constupratum iudicium. 939.
 Contendo, Contentio. 214.
 Continuare verba. 454.

Controuersus. 727.
 Conuaso. 489.
 Cōueniēter naturę viuere. 907.
 Credo. 344.
 Crucior animi. 905.
 Cupere pro cupiebat, & simi-
 lia. 904.
 Curare pecuniam. 280.
D Ecedo. 436.
 Decedere. 570.
 Decidere. 53.
 Declamare. 454.
 Decurrere. 422.
 Decursum spatium. 930.
 Desrugare. 8.
 Demosthenis elogium. 888.
 Deprecatio, deprecari. 896.
 Desaltare. 661.
 Describo. 488.
 Describo, descriptio. 666.
 Descriptio. 491. & 494.
 Desino artem. 219.
 Desino artem. 507.
 Deus & dei. 837.
 Dialectica arx disciplinarū. 221.
 Dīcas fortiri & dicam. 16.
 Dignari. 872.
 Dignitas. 61.
 Dignitati seruire. 64.
 Digressio. 404.
 Dimicari parīs & focis. 244.
 Dimidium minus. 908.
 Dimouere de statu &c. 404.
 Dionysius magnus quē Areo
 pagitam appellant. 167.
 Dionysius magnus. 527.
 Docere fabulam. 687.
 Ducere. 142.
 Dualis numeri usus. 954.
 Duo ericesimus. 914.
E Blandiri, eblanditū. 939.
 Effluere. 937.
 Ego vero. 780.
 Egressus apud Quintilianū. 404.
 Egressio ibidem.
 Eius ἔξελξις. 344.
 Eloquentia torrens. 886.

INDEX κατὰ σοιχέσιον

Elucrubro, elucrubror. 897.
 Ementitus. 241.
 Enunciatio & enūciatū. 256.
 Epistolarum principia apud
 priscos. 265.
 Duo epitheta vni supposito
 adiecta. 48.
 Erumpo. 136.
 Esse infinitiui constructio. 48.
 Et pro etiam. 785.
 Et quidem. 783.
 Et vero. 780.
 Excipere. 63.
 Excipio. 474.
 Excipere. 233.
 Exire e potestate. 404.
 Exoculare. 945.
 Experere cęsi poenas. 603.
 Expocere. 37.
 Exprobare. 483.
 Exscribo. 491.
 Extraq; 212.
F Abulam docere. 687.
 Facere preconiū, argen-
 tariam, & similia. 236.
 Facio in oratione vacans. 900.
 Fax. 464.
 Felix huius rei & hac re. 905.
 Si ita ferret. 920.
 Fides. 102. & 103.
 Fide bona. 104.
 Figura constructionis. 947.
 Pro focis & aris dimicare. 244.
 Frigus. 5.
 Frigidum. 5.
 Frigere. 5.
 Fūdere & fūditare verba. 729.
 Futurum subiunctiui. 119.
G Audium gaudere. 893.
 Generalis. 165.
 Genitiui duo iuncti cum eo-
 dem verbo. 4.
 Germanus. 862.
 Græca vocabula apud Cice-
 ronem. 874.
 Gregorii locus animaduerten-
 dus. 845.

H Ama. 307.
 De hereticorum vesana
 stultitia. 745.
 Hodierus dies. 893.
 Hoc mihi probatur & simi-
 lia. 907.
 Hyperbaton. 931.
I Acere. 455.
 Iacere. 237.
 Iactantia. 576.
 Iactare. 576.
 Iactatio. 576.
 Iconici pictores. 890.
 Id temporis, etatis, auctorita-
 tis, & similia. 909.
 Id genus pro eius generis. 909.
 Ignorū clim quō hodie im-
 ponenda nomina. 880.
 Imitatum. 240.
 Innatare. 97.
 Imperitus. 695.
 Imponere. 429.
 Impotens letitia. 905.
 In praeposito. 899.
 Incidere in as. 899.
 Inclamare. 917.
 Inclamitare. 917.
 Includere in dialogos. 899.
 Per indicatiuum Græci multa
 dicunt quæ Latini per coniu-
 ctiuum. 83.
 In dorem esse. 899.
 Inducere. 652.
 Inductio Socratica. 326.
 Induo me in laqueum. 397.
 Infinitiui verbi substantiui cō-
 structio. 48.
 De infinitiui verbi natura &
 constructione. 901. & 902.
 Infinitiuus cū recto añ se. 920.
 Per infinitiuum figurata locu-
 tio. 904.
 Infinitiuus pro praeterito im-
 perfecto indicatiui. 604.
 Influerē. 97.
 Informo. 665.
 Informatio. 667.

Infundo. 456.
Inhibere nauigium. 390.
Inhibere remos. 391.
In iudiciis. 45.
In iure. 45.
Inniti. 85.
In pedes indutus. 900.
In potestatem esse. 900.
In praesentia & impraesentia-
rum. 899.
In publicum proponi & simi-
lia. 900.
Insidiandis legatis pass. 872.
Insinuatio. 533.
Insistere. 408.
Inspicere. 290.
Integer animi. 905.
Interire ab aliquo. 871.
Interfistere. 408.
Inestabilis. 178.
Inuenire. 262.
Inuideor. 872.
Inuidia. & q̄ inuidia est. 925.
Inuidiosus. 925.
In vulgus valere. 900.
Locus apud Ciceronem in se-
cund. de Orat. 172.
Irrediuuus. 487.
Irrogare mulctam. 27.
Iter Romam. 867.
Iudicatum. 173.
Iudicatus. 173.
Iudicii & arbitrii differen-
tia. 134.
Iudicem & arbitrum ferre. 35.
Iurisdicatio libera. 244.
Iusta. 85.
L Acto. 301.
Lasciuia. 936.
Latini quaedam assequi nō po-
tuerunt. 941.
Ex Laurentii Vallæ libro ter-
tio quaedam animaduerten-
da. 47.
Lautia. 223.
Lentitates & similia. 906.
Libera iurisdicatio. 244.

INDEX κατά σοιχῶν

Liceat Romano Gaditanum
esse. 901.
Liceat verbi cōstrucio. 901
Per locustę & Varronis duce-
re. 893.
Locutio animaduertenda. 780
Locutiōes animaduertēde. 145
Ludi Megalesia. 954.
Luminibus obstruere. 279.
M Agis ac magis. 870.
Magnam partem ex iā-
bis nostra cōstat oratio. 860.
Magnam partem Consularis
tūi abfui. 869.
Magnam partem &c. 905.
Maior pratoria cognitione
summa est. 911.
Mala signa vrinae bullantis
& similia. 906.
Mentiri veritatem. 922.
Minimū pro adiminimū. 869.
Minus dimidium. 908.
Minus ac minus. 870.
Mirum quantum. 956.
Modi per coniunctionem var-
riatio. 15.
Modus immutatus apud La-
tinos & apud Græcos. 811.
Molitio & Moliri. 382
Morata oratio. 667.
Mulcta sycophantarum. 197.
Mulctam irrogare. 27.
Multatus est pro ἐτιμώσθη
& ὑπὸ. 896.
Mulieribus etiam tutores apd
Athen. dabantur. 36.
E multis vnus. 25.
Musa. musica. 944.
N Atio. 456.
Natum & res nata. 920.
Negatio geminata. 798.
Negatio interdum deesse vi-
detur. 800. Nego 818
Negatio redundans. 801.
Negationes vacantes. 795.
Ne minus dimidium ad eum
perueniret. 908.
Nempe. 762.
Nempe. 772.
Nexorum & addictorū lex. 172
Nihil aliud q̄, siue praterq̄
&c. 907.
Nihil nisi. &c. 907.
Nimirum. 790.
Nimius animi. 905.
Niti. 86. & c. 111.
Nomina olim ignotis hodie
quomodo sunt imponenda. 88.
Nominare. 387.
Non solum. 898.
De genitiuo nostrū vestri. 22.
Notiones prima. 378.
De Nouis vocabulis. 880.
Nullum iudicium. 17.
Nupit in famul. clariss. 867.
Numerare. 273.
De numeralibus. 912.
Omnes numeri. 926.
O bducere & obduct. 88
Obiticio. 384.
Obscurare. 279.
Obstrepī pass. 872.
Obstruere luminibus. 279.
Obuentus. 416.
Offensare. 408.
Oblata religio. 247.
Omne genus pro omnis gene-
ris. 909.
Oratores magnos quaedam ex
vulgi sermone sumpsisse in-
terdum. 51.
P Arabilis. 281.
Parem se gerere. 77.
Parentare caelo. 60.
Post parēthesim. orationis for-
mam interdum mutari. 951.
Pars. 647.
Magnam partem consul. tui
abfui. 859.
Magnam partē ex iambis no-
stra constat oratio. 869.
Participia praesentis temporis
in genitiuis. pro infinitiuis
poni. 906.

INDEX κατά σοιχῶν

Partim. 921.
Pendeo animi. 905.
Penestę. 3.
Percursum spatium. 930.
Pergo ire. 893.
Periclitor. 635.
Per locustę & Varronis duce-
re. 893.
Per me. 849.
Permuto. 503.
Persequi pœnas hoīs cęsi. 603.
Peto. 456.
Philosophia prima quę & sa-
pientia dicitur & sapientia
prima. 200.
Philosophia secunda. 200.
Pignus. 104.
Pignus. 277.
Platonis locus in Protag. 12.
Platonis sententia de deo. 838.
Platonis dictum memorabi-
le. 838.
Plaudī. 872.
Plus satis. 908.
Pondera. 100.
Pœnas hominis cęsi persequi
& expetere. 603.
Porro. 789.
Postremum aduerbium. 869.
Postulare seruos ad quastio-
nem. 74.
Ponere. 165.
Praesinio. 595.
Praiudicatę res non iudica-
te. 30.
Preluceo. 748.
Prescriptio. 46.
Praesens animus. 191.
Prestare culpam. 63.
Praestatio habere licere. 625.
Pratendere. 417
De preterito sermo vt de pre-
senti. 889.
Praterq̄ q̄. 212.
Prater pro praterq̄. 896.
Pratexere. 417.
Pratextus. Pretextum. 416.

Praeumbrare. 279.
Prime, secunda, tertia. 897.
Principia epistol. apud pri-
mos. 265.
Precido. 596.
Hoc mihi pbat & similia. 907
Profero. 357.
Proh. 847.
Propius vrbe duo milia. 908.
Proteruus. Proteruitas. 936.
Prouocatio. 75.
Proferre. 40.
Prouectus. 385.
Proxenetæ. 222.
Priusq̄. 835.
Primigenium. 599.
Pugna pugnata. 893.
Punitus est inimicum. 895.
Q Varere. 919.
Quaestionem a capite
arcessere. 125.
Q̄ inter comparatiua. 910.
Quantus plenissimus &c. &
similia. 906.
Quatenus. 212.
Qui pro qualis. 52.
Quicunq̄. 52.
Quid aliud agim nisi. &c. 902
Quid atatis &c. 909.
Quidem. 771.
Quidem certe. 770.
Quid nisi. 259.
Quiduis temporis homo. 909
Quiritare. 91.
Quoad eius. 544.
Quoad ei⁹ facere possum. 909
Quoad eius posset. 909.
Quod cōmodo tuo fiat. 898.
Quod genus. pro cuius gene-
ris. 919.
Quoq̄. 785.
Quoteni. 859.
Quotus. quotus. 859.
R Ationem gesti magistra-
tus reposcere. 29.
Ab re. 293.
Recipere. 63.

Recolligere sese. 233.
Recordor auferre. 960.
Rectus a participio imperfec-
tali. 12.
Rectus pro genitiuis. 894.
Rediuuus. 487.
Refractarius. 631.
Relatiui constructio. 903.
Relatiui constructio apud
Græcos. 903.
Relatiuorum casus & gene-
ra. 953.
Religio. 248.
Religionem suscipere. 248.
Religio oblata. & in religione
trahere. & religioni esse vel
habere. 247.
Remunero. remuneror. 897.
Rependere. 311.
Repente e vestigio. 895.
Requirere. 919.
Rerum actus. 195.
Requirendi rei. 554.
Res nata. 920.
Resisto & insisto. 408.
Resortiri iudicium. 16.
Reuertere reuerti. 897.
Reuocare sese. 678.
Reuocare lectorem. 678.
Res sacrorum. 201.
Rogati testes. 188.
Rumpo. 658.
S Acoma. 312.
Sactorum rex. 201.
Salubris. 908.
Sanctus. 254.
Sane. 780.
Sane quidem. 772.
Sarcire. 234.
Satis testium. 922.
Scelus pro scelestus & simi-
lia. 908.
Schema Ciceronianum. 860.
Scilicet. 790.
Scriptitare. 157.
Secunda. 897.
Secundarius. 107.

INDEX κατά στοιχίον

Sed enim, 756.
Sed, pro sed etiam, 768.
Sequester, 68.
Sequestres, 197.
Sed repente euectigio, 896.
Seruire, 236.
Sesquiertius, sesquiquartus & alia, 88.
Sextadecimani, 914.
Sibi pro ei, 21.
Si ita ferret, 920.
Sycophantem multa, 197.
Si nihil aliud saltem, 905.
Si minus, 855.
Syllaturire & similia, 906.
Simplex, 695.
Per causam.
Per simulationem seu speciem, 416.
Singularis, 647.
Sophistica, 221.
Sortiri dicam & dicas, 16.
Species, 165.
Sponione laceffere, 75.
Staticulus, 662.
Stator, 370.
Statua ante Castoris, 893.
Statuo & consulo, 623.
Stripem cogere, 669.
Strator, 370.
Subeo, 337.
Subire iudicem, 917.
Subiunctiu futurum, 119.
Succingor, 397.
Sui heredes, 22.

Summum pro ad summum, 869.
Suppeditare, 871.
Suppeditari is dicitur cui suppetunt que opus sunt, 871.
Suppeditatus es pro suppediastati, 896.
Suscitabulum, 464.
Sustinere, 757.
Sustinere causam, 898.
Non sustineo esse conficius mihi dissimulanti, 916.
Suus, 20.
Tarda nomina, 105.
Telam texere, 489.
Teneo, 4.
Tentare & tentatio, 478.
Tepere, 5.
Tertia, 897.
Texere telam, 489.
Theophrasti locus, 500.
Tinctus, 918.
Torrens eloquentia, 886.
Tractus orationis & tractatio, 608.
Trasferre, 45.
De usu verbi transferre, 46.
Transfigere, 53.
Translatio, 44.
De translationibus, 883.
Translatiua causa constitutio, 46.
Tum saepe reperitum, 831.
Tutores mulieribus etiam dabantur apud Athenas, 36.

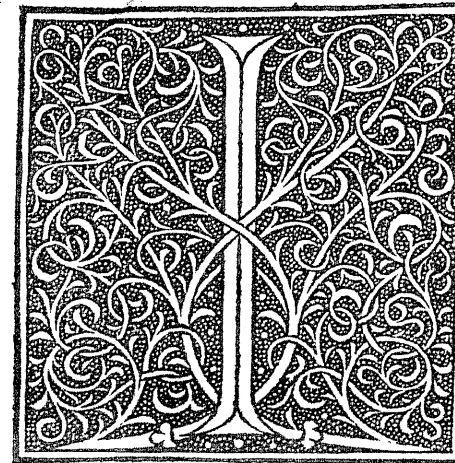
Vel in principio sententia, 894.
Venditare, 677.
Venit mihi in mentem, 921.
Vero, 779, & 780.
Per Varronis & locusta ducere, 893.
Verti in seipsum, 569.
Verto, 504.
Verum, 780.
Vestis, 380.
De genituo nostrum vestrum, 22.
Vice sua officio substituit, 870.
Vice tua doleo vni irascor, 870.
Vide vt, 86.
Videret verbi constructio, 865.
Vix vt intelligantur, 896.
Vltimum vale iubet, 918.
Vltimum aduerbium, 869.
Vna & vicesima, 914.
Vnde pro a quo, 925.
Vnus e multis, 215.
Vocabula graeca apud Ciceronem, 874.
Voilella, 716.
Volutari, 698.
Vterque vtrique, & similia, 49.
Vt non pro quin, 799.
Vt q. verissime, & similia, 906.
Quaedam ex vulgi sermone a magis oratoribus sumpta, 51.

RECOGNITIO eorum in quibus est aberratum, priore numero semper paginam, altero item & tertio & reliquis numerum versus seu lineae eiusdem paginae indicantibus.

Pag. i. vers. 17. δ. ἀγῶνα. 2.2. vt crimen. & 28. ἀφρότως 7.30. δι. κατακικλ. 10.22. vt alia multa hoc etiam. 12.12. πῆσαι. & 25. sine particip. 14.24. σοφός. 25.22. Lyfid est Lyfias. 29.14. ἀναγκάζουσι. & vers. 15. ὤ. 31.6. ξενίας. 33.11. δοκοῖ, πᾶσι. 34.5. καταβαλόντα. 36.1. Licereq. & vers. 17. per scriptioes. 39.14. iudicatum non faciebat. 43.26. copia. 49.34. tricesimo. 51.27. καὶ ἐδοξαῖν. 57.24. ὁμολογῆν est. & vers. 33. in principio vsus est. 63.4. ἀναφέσει. 63.5. ἀπικλάχθαι. 66.16. Inde ἐμλίθη. & 22. id quod. & vers. 24. τὰς θεάς. & vers. 35. ἐπιπλάζω. 84.40. ἰδρυγίας. 105.30. fide beneuolentiae. 108.27. nubente, quasi pro conuenire in manu. 110.23. ῥίζα. 112.8. Ἄρχω. 115.3. Prætorium. 117.13. Iosepi. 143.31. δι. δέκα. & vers. 39. sciscere est. 148.4. Idem Plutarch. 150.12. esse contrariorum scientia. 151.40. ὅτι πρὶ πρῶτου. 153.33. πυθμῆσι. 160.38. Euthydemo. 161.34. obolos i singulas minas. 168.30. συγκρατῆρας 171.15. χαλεπώτερον. 176.36. ἀτίμητον. 181.15. Quod si ille. 200.4. βάρθη. 204.13. σωπετικυρόνη. 210.35. Tantulum quidem. 211.28. Synes. Theophilo. 212.28. τὰς θ. 217.16. id est rescriptis principalibus. delectantur hec verba. & 34. olim dixi. & 36. Apud prin. 220.40. incernit. 235.17. allegabat. 238.24. ἀνδριωνοποιῖν. 245.3. σωπαπώλεισαν. 247.9. incusemur. 250.26. atq. humanis sermocinantes. 251.26. ἀφοσιῶν. 260.17. ἠυξέπισαι. 261.15. ἀντώνιος ἀνεβόκοσερ, ὄς. 265.27. familiaris. 269.20. vel τὰς ὑπερίας. 271.25. πρὸς τὸν ἐτόλμησεν ἐδῆς. 275.10. καταφθινίγας. 277.40. explanata. 280.6. ὑπεραρῆν. 282.23. προαλωμαῖσι. 289.32. πᾶ ὄνη. 283.20. ἀπατῶν. 295.19. πικαλίω. 296.2. Alciphron. 299.37. πικρὸν ἔσθ. & 40. δῆ τὰς. 312.40. decimo. 313.27. καταβῆναι. 330.39. πρὶ πλυπραγμοσύνης. 316.32. πρῶταν ἀγινώσκω. 339.40. ipse Xenoph. 340.16. γὰρ αὐτῷ ἄλλο. & 19. non ab simile cum illo ἔξω φέρει. Ipse Isocrat. 347.19. τῶτων. id est trasferre. 349.11. μαρτυρεῖ. id est transfertis. 350.15. ἀλλ. ἀπεπινημιλία. 366.39. κωλυόμενον. 368.8. videri liceat. 369.14. pro animaduerto. 372.17. ἀπολωμένω. 382.35. Constitutio autem. 386.13. πῶ νόσον. 391.32. tuum. 407.23. πικροφίας. 412.7. καθῆσκησαν. 414.17. eidem. 449.10. τῶτων ὄσι. 450.24. σωδυσασμόν. 456.25. ἀπικλινύασσι. 458.15. κατακλινομένω. 471.38. ἡμῖν. 479.12. πρῶτα. 529.3. oppositum. 532.38. ἀπὸ οἴτ. 533.3. αὐτῶ. 534.3. αὐτῶ. & 25. κόσμον. 609.7. πάντοθεν. 614.15. ἐπιμίγησεν. 616.29. ἀπρῆσεν. 618.41. ἰδαασδω. 621.37. πρῶσεν χεῖρας. 622.18. quid aliud quam super. 623.10. ἀναγέσσω. 626.21. δὲ αἰρων. & 36 ὑπεπῆσθαι. 627.12. ἐκαλλυνόμενα. & 22. πρὶ βάλω. & 24. ἐκκοσῶ. & 30. ὠκτίζοντο. & 39. καμῖ. 629.38. est tamē

631.26.εμβομβή μδ. 634.34.ὄδδισορ. & 37.ἐφωδισάμειθα. 635.25.inge
 nii.Cef.Cur. 637.21.κρημνῆ. 641.5.ἐκφορεῖν. 642.13.ἐχ ἀπλώς. 644.9.
 ἄγρη κατέλαβεν ἀποθ. & 15.ἐκμνοῖτο. 648.33.ὄφ & ἔχοντι. 649.39.ἀνωμολο
 γημύς ἢ δλωμολογημύς. 653.7.διαπνίσκοντα. 656.31.τῆγκλημα. 659.7.
 σωκράσαντο. 661.35.νοδαῖς. 663.3.λόχμω. & 32.σεξότατορ. 664.27.do
 mos. & 30.σεμνύνας. 673.33.μνησμοῖς. & 38.ἀκριβολογ. 677.9.τῆς. & 22.
 ἐπὲ τῶς. 678.24. Thrasybuli & θρασύβελο. 681.31.ὄχλαγώγω. 684.
 3.ὄμωρόμω. & 14.ἐπ. 689.2. **examinante.** 691.29.σωμεσός. 696.13.ὄρζυ
 γίωρ. 698.32.ἐσκιαξοφικὸν. 699.36.θηραμύς. & 37.φίσηρ ἔνα. 701.37.
 & 40.ὄθημω. 703.36. **Esto.** 407.39.πετομύω. 708.38.τὶ ἐκένων. 711.
 28.πῆργοις. 712.40.ὄρμα. 713.1. **Item.** 720.33.ἡμαρτηκότας. 721.40.
myrrhæ. 722.36.ἄρη. 723.35.παίδεσας. 725.35.τῶς δίκας. 726.3.ἴσο
 κρατές. 728.22.ὄι. 730.22.ποικιλ. 736.5. **Demosthenem.** 737.12.ἀπε
 κολύμωσων. & 36.δινόχοῦντες & ὄλωχώνται. 743.24.ὄι δία. 746.3. **vel me
 te prauis.** 747.17.ὄπατωγῶ. & 19.τιμάρχω. & 14.ἐπὲ. & 38.ἐπικερμύοις ἄ
 750.16.ἐφμ. 751.3.κινεῖ. 752.20.βωβ. & 28.ἐντόρ. 753.1.ἱππάρχω. & 9.βω
 λέας. & 26.φίλωρ. 754.40.ὄθῶνας. 755.34. **trochleā & transsu.** 757.12.
 ἡδ. 762.πθεωρικ. 764.3.βωλμω. & ὄρ ἄρ & c. & 39. **Idē,** ταῦτα τόνωω ἐλαδερ
 ἔμαντορ ἐπιδάμω. **Aristot.** 763.21.ἡδικκῶσι. & 29. **Aeginet.** 769.9.
 ποργ. 770.16.ἡργ. 771.16.φί πῶχ. & 26.τί μῶ. 778.18. **Idem,** ὄυδεν ὄφ
 θι. & c. **vsqz Demosth. delenda verba.** 784.33.χρημαλς. 788.31.ἀντίς.
 ὄσοι. & 35. **materie,** 789.29.ἔπηνίητο. 792.40.ἐαλωκ. 793.9. **tāqz.** 797.
 20. **pendat.** 797.30.πότρε. & 32.ὄνδωνοῦ. & 33.λαβόρ. & 34.ὄνδωνοῦ. &
 38.ὄνδωνοῦ. 798.23.φιλονφκίας. & 35. τιμῶ. 811.10.ὄρα. 813.37.ἐμιλλ. 814.
 10.κατακρίμ. & ἀνθυπρακτ. **fic ubiqz lege.** 815.30.τοιχ. 817.4.καὶ σέ λς
 & 5.ἐχοι. & 7. **Liui?** Ita orat. & 30.πρὸ δέδωκεν. 819.29.ἐσιένω. quo. & 34.
ne vsuras. 822.26. **aliis.** 824.8. **definit.** & 21. **ecquæ.** 825.12.ἡπατ. 826.
 28.ὄιαις δὴ ἀτίαις. 828.12. **possumus vertit.** Et .932.17. **quo venust.** 833.
 17. **postulata.** 835.35. **Est etiā.** 841.5.δὶ. & 5.μικρῶρ. & 6.ὄλοφ. 843.6.
 ἔνδιδῶσι. 844.4.ἔνδιδῶσι. & 8. **quas quis.** 849.4. **sospes.** 854.5. **prīe
 μεπωρ.** 855.7.τῶρ ἀντόρ. & 8. **Educ.** 856.3.ὄρζυ μετῶ. 859.2.ἐπινεφ. & 28.
qui sup. 879.27. **philosophice tamē.** 882.30. **tā præp.** 884.21.ἀνθίσω.
 886.16. **verborum:** & 34. **cādum duxit.** 887.6. **Phedri,** his ἱψ. & 36. **con
 iectureqz.** 890.35. **detexantur.** In tabula in litera i ἔκμενος. 355.
 π, πλάσιον **vbi πλάσιον.** & **litera p,** ἔκμενος **etiā.** 366. & ἔκμενος ἔκμενος
 366. **Hæc candidè lector boni consule & vale.**

GVLIELMI BVDÆI
CONSILIARII REGII, SVPPlicVMQVE
LIBELLORVM IN REGIA MAGI
STRI, COMMENTARII LIN
GVAE GRAECAE.

N CRIMINIBVS PV
 blicis, quæ δημόσια ἀδικήματα, vo
 cantur, accusationes κρίσεις & γρα
 φαι, & interdum δικάι dicuntur, &
 is qui accusator erat, his fere voca
 bulis apud Oratores significaba
 tur, ὁ διώκωρ, ὁ κρίνωρ, ὁ κατήγορ, ὁ
 δὴθῶων, ὁ ἀλώμωρ, ὁ γραφόμενω. **Vn**
 de vocabula accusationis, κατήγορ, ὁ
 διώξω, δὴθῶων, ἀτίαι, κρίσεις, γραφῆ. **Reus**
 autem dicitur ὁ κατηγορῶμωρ, ὁ γε
 γραμμύορ, ὁ κρινόμενω, ὁ δὴθῶων, ὁ ἀπλογορῶμωρ, ὁ ἀλωμωρ, ὁ ἀτίαι ἔχωρ,
 ὁ ἔν ἀτίαι ἔχωρ, ὁ ἀπινεξόμενω, ὁ ἔς ἀγῶνας κατισάμωρ, ὁ κίνδωδωρ. **Id est, qui**
in reatu est, & in fordibus. vt periculum latine reatum significat. **Cice**
ro pro Sextio, Quid? sua sponte homines in amicorum periculis vesti
 tum mutare non solent: id est, τῶρ ὄλων κινδωδόντων ἐδῶτα μεταλλάξαι;
 vel, σωμικετέρη τῶρ δῆμορ τῶ κομῶν, ὄρζυ φαιὸρ ἱμάλορ συμπῶβιάλλω;
 Διώκω σε φόνω, latine est, **accuso te vel postulo lege Cornelia de ficariis.** Διώκω
Dicitur & διώκω σε γραφῶν ταύτηρ, Reum te criminis huiusfacio. Et quo
 nīa vsus scribentiū est multiplex, ego quæ in mentem mihi venient, in
 hos commentarios, q̄ potero explicatissime, referam, & ad iuuenū ca
 ptum q̄ apposuitissime: ita tamen, vt si iam forte prouectiores eos lege
 rint, nonnulla inuenturi sint (nisi fallor) ob quæ nec omnem operam
 luisse se dicent, nec nos in rebus translatis, tātum laboris exha
 uisse. **Demosthen.** καὶ κηφισοφῶντα γραφῶν ἱερῶρ γραμμάτων ἐδίωκω. **Dicitur**
etiā Διωκάδω. **Plato in Euthyphy.** εἰ γὰρ μὴ ἡδαιδα σαφῶς τὸ πῶ ὄσιορ καὶ Διωκάδω
 τὸ ἀνῶσιορ, οὐκ ἂν ἦτε ἐπεχέροσας ὑπερ ἀνῶδος δικῶς πρὸς βύπλω πατέρα Διωκά
 δερ φόνω. **Vfus est & in Gorg.** Et **Aristoph.** ἰτίdem. ἔτ' ἀντῶς γραφῶν δὴ
 κάδω γραφόμενω.

ἔδῶω φόνω dicunt ἀντὶ τῶ κατηγορῶμῶ, ἀποφένω δέ, ἀντὶ τῶ ἀλωμῶ, ὁ ἀπο φένω
 λῶμαι, **absoluo.** Athen. κρινόμενῶ δέ ὑπὸ εὐθίς πῶ ἐπὶ θανάτῶ ἀπέφυγε, δὴ
 πῶ ὄρζυ δέ, ὁ δὴθῶων, οὐκ ἔδ' ἔπεν ἄλλω δὴθῶων. **Interdum cum duobus accusa**
tiuis. **Demosth.** πρὸς βοιωτῶν δὴθῶων τῶτῶρ ἀπέφυγορ πῶντῶ καὶ ἀνῶδῶων,
 3

ψυχαρχεσθαι. τὰς δὲ ἐπιστολάς ὑμῖν ἀναγνώσασμαι τὰς τῶν φίλιππων, τὰς καὶ οὐδὲν ἐφ'
 ὧν ἕκαστα ἐζητήθησαν, ἢ ἐὰν εἴη ἐν τῷ ψυχροῦ τῦτο ὄνομα, τὸ ἄρτι κέρσ, παρὰ
 λήλυθ' ἐκείνῳ φενακίζω ὑμᾶς, **Vt intelligatis Aeschinē in impostura vo-**
bis factitanda, etiam verbum illud, quod frigide & scurriliter dici so-
let, ad satietatem vsq; exuperasse. Inde ψυχρολόγοι dicuntur qui ineptis
 & futilibus & absurdis verbis uti solent. Et ψυχρολογεῖν verbum, frigi-
 da verba ineptaq; & scurrilia fundere. Lucia. τί εἴη ἐπιβλῆδεν αὐτῶν ληθῆ-
 σάι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι κοινῆς νουκίης, καὶ οὐδὲν παλαιῶν, καὶ
 ἡδὴ γεγηρακότες; εἰ μὴ γὰρ ἡ ψυχρολογία. καταγινώσκω etiam significat
 κατανοῶ intelligo, percipio. Xenoph. τὰς δὲ γνώμῃ σωπεταγμῶν ἐπιμελεσ-
 μῶν καὶ θάπρον καὶ βέρον, ὅ κροδ' αὐτῶν κατέγνωσεν πρῶτον. καταγνώσις
 damnatio. Greg. ἡμοίως γὰρ κακῶν καὶ ἀνεσις ἀσωφρονίης, καὶ κατάγνωσις
 ἀσυγχώρητος, id est, damnatio sine clementia. Thucyd. Αἰδομένοι δὲ αὐ-
 τὰς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀδενείας σφῶν πρῶσκειυαλομῆτες, & reliqua, id
 est, propter sui contemptum, & ob id, q; eos imbecillitatis & infirmi-
 tatis opum damnarent. καταδικάζω sic construitur vt καταγινώσκω,
 eodem significatu. Lucia. Ἀπὸ τῶν καταδικάσας σεαυτὸς πολλῶν πλὴν ἀπό-
 γνωσιν ἰungitur & cum accusatio tñ. Synes. & καταδικάζω ἢ ἐπισκό-
 πων τὰς εἴη τῆς πράξεσιν. Inde ἡ καταδικάζουσα est sententia damna-
 toria. Idem ad Anast. πάλως γὰρ ἀρρωθεῖν πλὴν καταδικάζουσα. Dicunt
 & κατακρίνω. Isocra. κατὰ λογίτη, ὅρῳ δὲ ὑμᾶς ὅταν τὸ καταγινώσκω ἰσοσυλίω,
 ἢ κλοπῶν, ὁμοίως ἀπάντων θάνατον κατακρίνοισθε. & κατακρίνομαι passiuū,
 quod cum accusatio iungitur. Grego. in secundo πρὸς Ἰού, εἰ γὰρ νοί-
 σεις οὕτως, διχίσεται σοι θάνατον κατακρίθεις ὁ υἱός. Idem, οὗτος δὲ ὕτων ἔπωλε-
 γω πατρὸς καὶ υἱὸς ὅτι ἀγία πνεύματες, ἔπε ὑπὲρ ταῦτα θεότητος χρομῆς, ἵνα
 μὴ δῆμιον θῶν ἐσαγάγωμεν, οὕτε γυῖος τῶν ὑπομῶν, ἵνα μὴ πνεύμα θεο-
 τῆτος κατακρίνωμεν, **Ne paupertatis & inopiae diuinitatis damnemur.**
Eustath. Ἄτλας ἐπὶ δάκρυον εἰαυτὸς ἐπαναστάς τῷ Διὶ, ἡμῶν κατακρίθη τὸ ἦν
 ὄντων ἀχθῶν. sic construuntur & alia non pauca, vt ἐγχερίζομαι ταύτων
 πλὴν ἐπιμελέσθαι, mihī hęc curatio commissa est. Idem, καὶ μέγῳ ἐκ ὀλί-
 γων ἐγχερίζεται τῆς οὐκ ἐπιμελέσθαι. Herod. Ἄπε πλὴν νουκτῆρων φρεσῶν ἐκ πρὸς ἐγχε-
 ρισμῶν, **Vt cui nocturnæ excubię in orbem recurrentes cessissent.**
Sic ἐπιζέτωμαι πλὴν διαταῶν, mihī arbitrium eius rei delatum est. Lucia,
 de iudicio dearum, οὐδ' ἡμῶς εἰ Ἀφροδίτη δειλίαμῶν, εἰδ' ἔρ ὁ ἄρης ὁ σὸς ἐπὶ
 τραπῆ πλὴν διαταῶν, **Ne si Marti quidem tuo arbitrium permittatur.** Sic
 fit, vt ἐπιτρέπεσθαι & ἐπιζοπιεῖν pro eodem dicantur. Similis est con-
 structio τῶ ἐμπισδομαί. Galen. Ἄλλ' ἔτρωι μὴ ἐμπισδοῦντο πλὴν θραπέων,
 ὅθεν ἡμῶς ἐγνώμεν σιωπᾶν. **Quod autem de iudice dicitur** καταδικάζω καὶ
 καταγινώσκω, de arbitro dicitur καταδικάζω, cui opponitur ἀρδιαυτῶν,
 hoc est absoluerē. Demosth. καὶ μεθ' ἡμῶν πρῶτον δ' ἰόςτ' ἦν πείθεσθαι αὐτῶν

ψυχρολόγοι

ψυχρολογεῖν

καταγινώσκω

κατάγνωσις

καταδικάζω

κατακρίνω

ἐγχερίζομαι

ἐπιζέτωμαι

ἐμπισδομαί

καταδικάζω

ἀρδιαυτῶν

πλὴν δ' ἰκλῶ ἢ καταδεδητήκα, ταύτων ἀρδιαυτῶν ἀρδιαυτῶν ἀρδιαυτῶν, καὶ τὰς ἀρ-
 χοντας μεταγράφω. **Sed alibi de iis dicturi fumus: quare ad alia transf-**
eundum est.
 ἰπῶν, ὑπόδιν, ὑπόδινος, ἔνοχος, de reo fonte dicuntur. Contra, de in-
 fonte, ἀναίλι, ἀνάλιν, ἀνυπόδιν, καθαρὸς, ἀνυπόδιν, σεσυκο-
 φαντημῶν, ἀνεπίκλητος, ἀνεπίκλητος, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεγκλητος, καὶ ἀνεκλή-
 τως ἔχωρ, qui crimine caret, & cui nihil iure obici potest, innocens,
 ἀσυκοφάντης, cui negocium faceffi non potest.
 ἄλλος, ἐλκεμῶν, ἡλωκῶς, ἐαλωκῶς ἐπ' αὐτοφῶν, καὶ πρὸς αὐτοφῶν, καὶ αὐτοφῶν
 ληθῆτες, deprehensus, manifestus, qui inficiendo non est. ὁ κατα-
 φωραθῆς, κατάφωρος. Plutarch. de adultero deprehenso, id est, καταφα-
 νῆς ἐλκεμῶν. Lyf. ἡ δὲ ἀπέγραφε τὰ ὀνόματα, ὅμοια μὲν καὶ αὐτῶν ὅμο-
 λογῆσαι. εἰ δὲ μὴ, ἐπ' αὐτοφῶν ἐγὼ αὐτῶν ἐλέγεω. **Qui autem iudiciis & ar-**
gumentis tantum damnatus est, ἢ ὑπὸ νόμου, καὶ ἢ ὑπὸ νόμου καταδικα-
σθῆς dicitur, ἢ ἐκότες σημάων καὶ πεμνησῶν ἡρημῶν.
 φθῆγερ, φυγαδῆσθαι, διώκεσθαι, ἐκδιώκεσθαι, ἐκπίπτεσθαι, ὑπόδρινεσθαι, ὄσρακῆ-
 ρεσθαι, ἢ ὄσρακῆρ, de eictis, extorrib; exulibusq; dicitur, q; aliqua sit dif-
 ferentia. Ἐξοσρακῆσμός est relegatio temporaria in locum certum, quae
 bona non adimit. φυγή, est exilium cuius comes est bonorum publica-
 tio, nec tempus habet finitum.
 θωατωσῶν, ἀκρησῶν, ἀνελεῖν, ἀρσφάξαι, ἀπάγξαι, κατακρημνίσαι, ἀπὸ κρη-
 μῶν ὠπῆρ, θανάτου ἡμῶν τῶν κατακρίνω, vocabula sunt ultimo suppli-
 cio afficientium, id est, ἐχάτη ἡμῶν κολαζόντων. θωατωσῶν etiam dicitur
 tur, rei capitalis damnare absentem. Xenophon in secundo ἀναβάσ. de
 Clearcho, ἐκ τῶν καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἦν τῆς ἀπάρτης τελῶν ὡς ἀπὸ φθῶν, ἡδὴ δὲ
 φυγὰς ὧν, ἐρχεται πρὸς κῆρον.
 Δεσμῶν Custodia & vincit, Δεσμωτήριον locus ipse, hoc est, Carcer. εἰς
 τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλλειν, ἐργάζεσθαι, ἀπάγειν, in carcerem conicere & cō-
 pingere. In carcerem compacti, οἱ ἐμπροσθέντες εἰς τὸ δεσμωτήριον, οἱ κα-
 τὰ δεσμῶν, κατακρημνισμοί, οἱ ἀπαχθέντες, οἱ τῶν ἐργῶν, ἢ τῶν δικημάτων
 ἐμπεσσοί.
 φθῆγερ πλὴν πατρίδα, exulare patria, καὶ φθῆγερ πλὴν πόλιν dicitur, qui exu-
 lat sua ciuitate. Vnde ἡ ἦν φθῆγόντων κατὰ τὸν, reuocatio exulum,
 vel reditus in patriam. φθῆγερ dicitur ὁ ἀρλογομῶν, qui causam di-
 cit, qui reus est, & postulatus, vt φθῆγερ φόνος, & φθῆγερ ὑβρεως dicitur,
 & φθῆγερ δίκης ἢ ἐγκλημα ὑπὸ τῶν, qui actione aliqua in iudiciū tra-
 ctus est, contra quem lege agitur. Demosth. εἰ τις ἡμῶν φθῆγερ δίκης
 ὑπὸ τῶν παρὰ τῶν ἐτόλμησε πρῶτα φεσθαι, μὴ ἐσαγώγιμος εἶναι πλὴν δί-
 κης. φθῆγόντες ἐπὶ φόνος dicuntur, qui ob cædem exilio se mulctarunt.
 Xenoph. ἡ γὰρ ἐπὶ τῶν δεσμῶν οὐκ ἐπιτρέψεται οὐκ ἐπιτρέψεται ὑπὸ δίκης, id est, q; a

ἀρδιαυτῶν

ἀνάλιν

ἀνεπίκλητος

ἀνεξέλεγκτος

ἀνεγκλητος

ἀσυκοφάντης

ἐκότες

ἐχάτη

ἐξοσρακῆσμός

φυγή

θωατωσῶν

δεσμῶν

custodia

vincit

φθῆγερ

φθῆγερ

φθῆγερ

φθῆγερ

ἀρδιαυτῶν

ἀνάλιν

ἀνεπίκλητος

ἀνεξέλεγκτος

ἀνεγκλητος

ἀσυκοφάντης

ἐκότες

ἐχάτη

ἐξοσρακῆσμός

φυγή

θωατωσῶν

δεσμῶν

custodia

vincit

φθῆγερ

φθῆγερ

φθῆγερ

φθῆγερ

populo exilio mulctati essent. Idem, ὅτι ἀδίκως ἄπονατες φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. φεύγειν interdum non significat actione conueniri, sed crimen timere & vitare. Greg. Δείδοικα μὴ τῆς ξαθυμίας ἐγκλημα φύγωμ, ἀπολησίας περιπέσω γρασφῆ. Synes. Ἀλλὰ φυγῆ τῆς δουλίας ἐγκλημα παρὰ τὸν νόμον ἠχλύθην, Sed puduit nos apud vos in suspicionem & culpam vel reprehensionem timiditatis venire. φύγωμ etiam est reus: quod verbum a iurisperitis latinis vsurpatur, eorum imperitia qui leges græcas verterunt: φύγοντα non reum, sed fugientem vocantes. δίκωμόμην etiam dicitur, & ἐγκαλέμην.

φενύγειν ἔγρη κλημά.

κλητεύειν.

κλητεύειν est in ius vocare. Demosthenes πρὶ σεφάνου, τίς οὖν ἐκλήτθισεν ἡμᾶς; ἀπὸ τῆς ἀρχῆς; ἀπὸ τῆς ἐδοῦτα. Idem πρὸς Νικόστρατον, ἡμέρας δὲ ἔξ ἡμερῶν ἕξαστον, ἐσελθὼν ἐς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, καὶ διελέγεας αὐτὸν τὰ ψυδῆ κλητεύοντά, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἔρεκα, ἡδίκηκότα, ἔειλεν. Cum eum docuisssem falso renunciasse ac testificatum esse in ius vocationem, apud iudices damnauī, hoc est, reum peregi. duo etenim hoc verbum significat, in ius vocare alio postulante, & testem esse in ius vocationis, hoc est, τοῖς καλέσει καὶ προσκαλέσεισιν μαρτυρεῖν.

προσκαλέσεισιν.

κλητήρ.

προσκαλέσεισιν is dicitur, qui in ius vocandum curat, vt ibi lege agat. Aristoph. σφηῖ, προσκαλέσεισιν ἡμῶν ἔστι πρὸς ἀγορανόμους βλάπτης τῆν φορῆ τῶν, Heus tu quisquis es, in ius te voco damni iniuria dati in ius que importabam in forum: deinde subdit, κλητῆρ ἔχουσα τὸν χαυρεφῶντα τῶν κωνί. ἀντὶ τῆς μάστιγος τὸν καλοῦντα ἐς τὸ δικαστήριον. verba sunt ἀρτοπώλου, quæ dicebat impulsam asinum suum vel mulum, quo ad vesturam panum vtebatur, & panes ipsos effusos humi. Et προσεκλήθην ἐγὼ δίκω, vocatus sum in ius. Aristote. in quinto politicorum, φασὶ δὲ καὶ πασίστρατον ὑπομείναι ποτε προσεκλήθηντα δίκω ἐς ἀρεον πάγον. Dicitur & προσκαλέειν actiua voce. Demosthenes κατὰ μεδίης vtraque voce vtitur, οὐκ ἐδῶκατε ἀπλῶς τῆν χορηγῶν ἐδῶνι, προσκαλέσεισιν τῶν χορηγῶν σκοπεῖν, ὅπως τῆν ἐσεφανωμένω, καὶ λειτουργῶντα τῶν θεῶν, τὰν πλῶν ἡμέραν καλέη, μὴ δ' ἐπικραῖζῃ μηδᾶς διεπίτκθες. προσκαλέσεισιν ad magistratus rapere dixit, paulopost, Διὰ τὸ μὴ προσκαλέσεισιν πρὸς τὸν ἀρτοπώλον τῶν ἐδῶναι. Et πρὶ σεφάνου, οὐκ ἐνὶ ἄνδρ τῶν προσκαλέσεισιν δίκω τῆς λοκροῖς δίκω τῆ πόλε σιωπλέσεισιν, τίς οὖν ἐκλήτθισεν ἡμᾶς; Alibi πρὸς φορμίωνα, τί τῶν προσκαλέσεισιν; ἐμοὶ γὰρ ἀπέδωκεν τὸ χρυσίον. Et rursus, τί με προσκαλέσεισιν; Cur me in ius vocas? Dicitur & παραγγέλλειν ἐς δίκω, hoc est, denunciare iudicium, significat enim diem dicere in iudicium publicis. Idem Demosthenes, ἀρτοπώλου προσεκλήθην, Dies ei dicta est desertæ militiæ. Idem κατὰ δὲ γρου, ὅτι μὴ τοίνυν προσεκλήθην ὑπὲρ ἐμῶν, οὐ κλητῶν μεμαρτυρηκασιν δι κλητεύσαντες. Est igitur κλητεύειν vadari, quod

προσκαλέσεισιν.

κλητῶν κλητεύειν. Attestari. Antestari.

Horatius attestari dixit vel antestari potius in pri. Sermonum, . . .

Et quo tu turpissime, magna Exclamat voce, & licet antestari: ego vero Oppono auriculam, rapit in ius, clamor vtrinque. Denunciates enim item, inquit Acron, praesentes quosdam habebant antestatos, coram quibus iudicii denunciatio fiebat, lege. xii. tab. Ei autem, coram quo contestabantur, aurem vellebant, vt memor esset. Plaut. in Curgul. Ambula in ius. Mi. non eo. Ph. licet antestari? Mi. non licet. Ph. Iuppiter te male perdat, intestatus viuito. Mi. At ego, quem licet, te: accede huc. Curgul. seruum antestari? Idem in Pcenulo.

Ite in ius, ne moramini, antestare me atq; duce. Ag. ego Te antestabor. postea hac amabo, atq; amplexabor. Verba sunt serui ad herum, & heri ad seruum. a verbo sisto antestari deductum est. Et antestatus erat ὁ κλητήρ. Hodie publici apparitores in locum τῆν κλητῆρων successerunt. Aristoph. ἔλκω σε κλητεύσοντα, id est, traho te mecum, vt debitorē meū in ius voces, quasi viatorē scilicet. τρεῖς οὐκλήτας δίκω, erat τῆν τῶν ψυδῆ κλητεύσαντων, hoc est, κλητευμένω φασκόντων τῶν μὴ κλητευμένων δίκω, vt apud Demosth. πρὸς Νικόστρατον. Et δίκω ἀπρόσκαλέσεισιν dicitur, quum lis contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non est: aut qui non recte vocatus est. Idem in eadem, ὁ ἀρεοῦσισιν ἀπρόσκαλέσεισιν μου δέκα δαχμῶν δίκω καταδικασάμην, ὡς ἐφέλοντα τῶν δημοσίων κλητῆρας ἐπιγρῶν ἀδύλοε. κλητεύειν enim significat testimonium denunciare. de quo verbo satis differuimus in annotationibus in Pandectas. τὸν οὖν μὴ μαρτυρεῖσιν βουλόμενον ἐκλήτεον, Quem oportebat post denunciacionem vel testificari, vel eiurare testimonium, hoc est, iure iurando excusare quapropter testificari non poterat: alioqui poena erat mille drachmarum. eaq; eiuratio, ἐξωμοσία, dicebatur & verbum ἐξόμνουσιν. Quibus autem denunciabatur, ἢ κλητεύεσιν καὶ ἐκκλητεύεσιν dicebantur. Aesch. κατὰ τιμας. ἔαρ μὲν οὖν ἐθελήσῃ ὁ μισγόλας δειρο παρελθῶν, τὰν μὲν μαρτυρεῖν, τὰ δίκω, ποιήσῃ. ἔαρ δὲ προσηρῆται ἐκκλητευθῆναι μάλλον ἢ τὰν κλητῆν μαρτυρεῖν, ὑμῶν τὸ ὅλον πράγμα, σιωπέτε. ἔαρ δὲ μὲν πράξας ἀχλωεῖται, ὁ προσηρῆσαι χιλίας δραχμῶν ἀπρόσιμα μάλλον τῶν δημοσίων, ὡς μὴ δὲ τῶν πρὸς τὸν ἑαυτῶν ὑμῶν, ὁ δὲ πεπονηθῶς δημογραφῆσαι, σφόδρα ὁ νομοθέτης, ὁ τοῖς ἕτω βεθελυροῦς ἐξέργων ἀπὸ τῶν βήματα. Idem. ἔαρ δὲ ἄρα ὑπακούσῃ μὲν, τράπηται δὲ ἐπὶ τὸ ἀναιδέστατον, ἐπὶ τὸ ἐξόμνουσαι τὰς ἀληθείας, ὡς τιμάσχω μὲν χάριτας ἀποδιδόντες, ἐτέρους δὲ ἐπίδραξιν ποιοῦντες, ὡς δὲ ἐπίσταται τὰ τοῖς αὐτα συγκρούηται, πρῶτον μὲν ἐς ἑαυτὸν ἐξαμαρτῆσεται ἐπιγρῶν, ἔπειτα, οὐ δὲν αὐτῶν ἔσαι κλητῶν. Est autem ἐξόμνουσαι cum iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum, & similia. Demosthenes πρὸς ἔνβουλον. καὶ ταῦτα, ἔκ ἄρ ἐξομῶσατο ὁ ἔνβουλος ἢ δὲ μετ' αὐτῶν μὴ ἔκ ἀδένεο

τρεῖς οὐκλήτας τεία. Ἄπρόσκαλέσεισιν τῶν δίκω.

ἐξωμοσία. ἐκκλητεύεσιν.

ἐξόμνουσαι.

Δόξαν ἡμῖν ταῦτα. Locus Platonis i prot. Δόξαντα δὲ ταῦτα, ἀντὶ τῆς δόξαντων.

Ablatiuus a participio impersonali.

Rectus a participio impersonali.

Perfis, vt itineri se accingerent, videlicet, tanquam confestim cedes essent ipsi consecuturi. Plato in Prot. Δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, ἐργασίον. Quo in loco, quod mirere, non casus tm̄ pro casu, sed numerus etiam pro numero positus est, hoc modo, δόξαντων ἡμῖν ταῦτων, cum hæc inter nos conuenissent, nisi fit locus mendosus, pro δόξαντα, vt apud Xenophontem in tertio ἐλληνικῶν, Δόξαντα δὲ ταῦτα, καὶ πῶς θέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπέλιθε, τὸ μὲν βαρβαρικὸν εἰς τράλλας, τὸ δὲ ἑλληνικὸν εἰς λευκὸφρων. Existimo autem Platonem δόξαν singulariter dixisse, vt ἀπὸ κώπερον esset schema: quo modo enim neutra pluralia singulari verbo iungunt, sic participium iungere ipse voluit, ac si diceret, ἐποφθῆ δὲ ταῦτα ἡμῖν ἔδοξε. Sic Xenoph. in quarto ἀναβά. Δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκίρυσεν ἔπι τοῖσι. Latini scriptores vt plerumque Græcorum, sic hoc imitatione assequi conati sunt. Liviũs, Et ne ibi quidem nunciato quo pergeret, tantum conuocatos milites monuit, via omnes ireret, nec diuertit quæ aut excedere ordine pateretur. Id est, οὐδὲ τότε ἐξαγγελθὲν ὅποι προσέειπεν. Lys. προσεχθὲν γὰρ αὐτῷ ἀναγκάσαι τὸν νόμον τῶν Σόλων, ἀντὶ μὲν Σόλων, αὐτὸν κατέστησε νομοθέτην. Polyb. ἐκείνοι μὲν οὖν σιωπῆ ἐδέχοντο, ὡς ὅτι τοῦτο ἐπιπεταγμῶν αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονος ἄνους. Hoc in exemplo non impersonaliter prolatum est, sicut nec in illo Platonis, & altero Xenoph. nouissime transfatis. Liviũs etiam rectis participiorum vsus est impersonalium. Liberas religione mentes turbauit rursus, nunciatum, Frustrone infantem natum esse quadriennio parem. Idem alibi, Diu non perlita tum tenuerat dictatorem, ne ante meridiem signum pugne dare posset. Id quod, vt opinor, ipse ausus est Græcorum licentia adductus. Aristot. figura superiore siue participio vsus est in primo Politici. ὁ νόμος δημολογία τις ὅστις ἐν τῷ πόλει κρατούμενα, ἢ κρατούστων εἶναι φασί, τοῦτ' εἶναι δὲ δικαίον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις, ὡς περὶ γήπερα γράφονται ἱστορίων, ὡς δὲ πρὸς τὸ βιάσασθαι δυνάμει εἶναι δύσλον, ὅτι ἀρχομένον τὸ βιασθέν. Hoc ius quidam legis latorum inique rogationis accusant, quippe graue fore ac periculofum, si is qui vim intulit, imperium ac dominium iniuolatum habebit. Interdum autem illa figura sensum obscuriorem efficit, vt apud Isocrat. περὶ εἰρήνης, χρὴ δὲ τοὺς νόμους ἔχοντας, πρὶ μὲν ὅν ἴσασιν, μὴ βουλευέσθαι, περιέρχου γὰρ, ἀλλὰ στρατῶν ὡς ἐγνωκασιν. περὶ ὧν ἀνδρῶν βουλευόντων, μὴ νομίσειν εἰδέσθαι τὸ συμβεβηκότων, ἀλλ' ὡς δόξα μὲν ἡρωμένων, ὅτι ἂν τύχη δὲ γεννησόμενων, ἔτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Sed ita de iis sentire & statuere, vt ad quod suscipiendum opinione adducti sint, in eo casus temeritatem valituram meminerint. Plato lib. decimo de repub. pulcherrimam sententiam atticissimo exornauit. λέγει ποῦ δὲ νόμος, ὅτι κάλλιστον ὅτι μάλα ἐσυχίαν ἄγει ἐν ταῖς συμφοραῖς, μὴ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς ἔπε δὲ ἴλασθαι ἄγαθῶν τε καὶ κακῶν ἢ ποιούτων, ἔπε εἰς τὰ πρόσθεν εἶδεν προβαῖνον ὅτι χαλεπῶς

φέρουσι, ἔπε τὶ ἢ ἀνθρωπίνων ἀξίον ὄν μεγάλης πωροφῆς, ὅ, τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα πρὸς ἀγίνοσιν ἡμῖν, τούτω ἐμποδῶν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι, ὅτι βουλευέσθαι περὶ τῶν γονῶν. Hic Plato miscuit vtrunq; casum, & cum nullum sit participium impersonale, a genitiuo ad accusatiuum transit coniuñctione intermedia. Idem Demosth. ἐν ὅτι παρὰ πρῶτον τὸ πείσασθαι ἡμῶν μόνον οὐκ ἐπὶ ἐργασίῳ θάλασσαν πρῶτον πείσασθαι, ὡς ὑποβουλῆσιν ἡμῶν ὑπὸ φιλιπποῦ τῆς ἐλλάδος, ἡμῖν δὲ προσήκον προσεῖν ταῦτα, καὶ προίεσθαι τὰ τῶν ἐλλήνων. Xenoph. in secundo κασιδιάρης, ἢ ἢ οἱ εἶπε, ἢ χρυσάνθου, ἢ κλεισάδου ἂν τὸ πλῆθος σωεῖται, ὡς τε μὴ ἴσασιν ἐκαστον τυγχάνειν, ἀλλὰ τοὺς κρατίστους ἢ τιμῶν καὶ δόξης πλεονεκτήειν, ἔγωγε εἶπε ὁ κύριος οἶομαι, ἅμα μὲν ἡμῶν σωαγορῶν ὄντων, ἅμα δὲ καὶ ἀλλοτρῶν ὄντων ἀνδράνων, μὴ οὐκ ἔτι πρὸς πᾶσι, ὅτι πονοῦντα καὶ ἀφελῆντα, τὸ κοινόν, τοῦτον καὶ μέγιστον ἀξιοῦσθαι, Atqui, inquit, ita opinor populum plebiscito sciturum, simul vobis legi patrociniatibus, simul q; turpe sit refragari, & cætera. Eadem figura cum Platone vsus est. Hic (vt opinor) auctores, non teneri se arbitrati sunt legibus & interdicitis ἢ τεχνολόγων, qui aiunt τοὺς σωδῆσους σωδῆσαι ἐν εὐθείᾳ ὀφείλουσιν, καὶ ὅπως πᾶσι τῶν πῶσαι, καὶ χρόνον ὁμοίως χρόνον, καὶ ἐγκλίσειν ἐγκλίσει, & alia. Quorum præcepta interdum contempsisse, an capitale apud criticos, aut flagitiosum apud superstitiosos, aut ignominiosum apud eorum discipulos merito existimetur, ex iis quæ subtentur hoc loco, & alibi sparsim cum res & occasio ita nata fuerit, lectores arbitrabuntur. Plato in Politico, ἡμεῶν μέλλοντα ἀποδέχασθαι καὶ ἀπεπέσθαι, præsens cum futuro coniuñctione vinxit. Auctor purissimus Isocr. περὶ εἰρήνης, ἀόριστον ὅτι πρὸς ἀλλοτρίων subdidit, ἔλυσμα μόνον δὲ πᾶσι πελοπόννησον, καὶ μετῆρ πολέμων ἢ σάσσειν ἐποίησαν. Plato in Apolog. ἀλλὰ πολλοὶ μὲν αἰροῦμαι ὅτι ἀπολογισάμενοι πεθάνοι, ἢ ἐκείνοι γὰρ τῶν ἀντὶ τῶν εἰρήνης dixit esse autem potest πεθάνοι, vt ἐσάναι, quod tamē non affirmo contra multorum sententiam. Isocr. in Trapez. εἰδῶ δὲ μου συγγνώμην ἔχειν αὐτῶν, καὶ συγγνώμην πᾶσι συμφορῶν, pro συγγνώμην. Et in παραγραφα. ἔπε ἐπὶ ἀποκρίσιν μὲν δικαζόντων, τεπέσσειν δὲ καὶ δέκα μαρτυρησάντων, ἔπε οὐδεμίαν ψήφου μετέλαβε. Et rursus in eodem, τῶν μὲν ἄλλων ἀσμένως ἀπαλλοτρίων, ἢ λεπτοεργῶν, καὶ τῶν μὲν ἀνκλωμένων, αὐτῶν μεταμέλων, τὰ δὲ λοιπὰ ἀποκρυπόμενων, a genitiuo ad accusatiuum transit, vt figura supradicta vteretur, μεταμέλων, ἀντὶ τῶν μεταμέλων τῶν ἰσχυρῶν. Cuius simile illud Dinarchi καὶ Δημοσθένος συμπασι τῶν ἐλλήνων ἐναίτιον διαλεγόμενοι Νικάνορι, καὶ κερκεμαλικῶς ἐν ὀλυμπία περὶ ὧν ἐβουλήθη, ἐλεφθὸν νόμῳ αὐτῶν κατὰ σκευάλας, ποροφῆς ὡς καὶ ποροφῆς, ὡς πᾶσι μὲν τῶν τῶν σῆς ποροφῆς, καὶ τῶν δὲ ποροφῆς ὡς ἐλεφθὸν πεπονησῶς, accusatiuum figuratum nominatiuo iunxit, Quasi vero hi oblituri sint tuum scelus, nec tu poenas daturus sis compertæ rei capitalis. Aeschines κατὰ Τιμοκράτη. ἔπε δὲ πᾶσι δημογορίων διαβάλλει, καὶ τοὺς ἐργασίους

Coniunctio inter diuersos casus.

τὰ τῶν τεχνολόγων πρὸς ἀγέματα, ὅστις ὅτι ἀμελητέα.

νοος λόγος ἐπὶ τὰ χείρω διεξέρχεται, ὅτ' ἂν ἀφραδίῳ, ὅτ' ἂν ἢ ἐρημένων ἔθεν
 ἐρηκασίμῳ, ὅτ' ἀσχυρόμα ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ καὶ μάλλον φιλοτιμονίαι, & mo-
 dum & tempus variavit. Idem ὅν τῷ πρὶ παραπροσβ. φάσκων γὰρ νεώτατος
 εἶναι πάντων, πλὴν τάξιν τῆς πρώτης λέγειν, οὐκ ἂν ἔφη παραλιπῶν, ἔδ' ἐπιτρέψαι τι
 νί, ἀνιπτόμενος εἰς ἐμὲ, προκαταλαμβάνοντα τὰ φιλιππου ὄτα, ποῖς ἄλλοις λόγον μὴ
 καταλιπῶν, a präterito infinitiui, ad futurum indicatiui transit. Idem,
 κατεπαγγέλλεται γὰρ παρασίσην ἔθ' μὲν φησὶν, βαρῆν ὅταν αὐτὸς δεῦρο πρὸ ἐλθῆ,
 ἐκπεπληχθαί δὲ τῶ κατηγόρῳ ἢ πεφοβῶντ' περὶ αὐτῶ, tempus tantum muta-
 uit. Synes. συ δὲ ἠγαίνοις, καὶ ἄσπασσαι τῆς μακαρίου ἐταίρου, modum mu-
 tauit. Idem ad Theophilum, πρὸς ταῦτα ὁ παῦλ' ἐπεχέρισεν μὲν ἀνὸλο-
 γίας κομίσει τιναί, ὅτιτε προκατεχίκοι τὸν λόγον, καὶ ἐκκλησίας παλαίπερον ἄπει-
 θέδεντο, πρὶν τὸν διλαβέσασιν Διόσκωρον ἀποδεχθῆναι τῶ χωρὶς δεσπότη, &
 modum & tempus mutauit. Isocrat. πρὶ φθ' ἀνδρόσεως, σωίσασαι γὰρ
 τοῖς μὲν διὰ φιλοπραγμδωσῶν ἐμπέροις τῶν ἀγῶνων γεγενημένοις, τῶς ὅ ἐκ φιλοσο-
 φίας ἐκείνων ἢ λόγων, ἂν ἀρίως προῖπον, πλὴν δ' αὐαμιν ἐλπιόταίς, a datiuo ad
 accusatiuū transit, ludens in varia verbi constructione. Dicunt enim
 σωίσιδα ἑμαυτῶ ἀπαδείτω ὄντ', vt Demosth. πρὶ σεφάνου. Δεδιώξ καὶ τρέμων
 καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῶ σωήσῃς ἀδικῶν, Ob conscien-
 tiam scelerum. Quod Fabius imitatus est in tertio de institut. orat.
 Sed non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Dicunt etiā σωίσιδα
 ἑμαυτῶ τῆτο ἡμαρτημένων. Idem, ὅτι ταῦτα αὐτῶ σωίσιδα πεπραγμένα. Sy-
 nes. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς σωεσέως, ὅτι ἔθεν κακὸν τῆ πόλει ἐψηφίσαντο. Effer-
 tur & per rectum. Plato in Apolog. ἔγω γὰρ δὴ ἔπε μέγα, ἔπε σμικρῶν
 σωίσιδα ἑμαυτῶ σόφ' ὄν. Isocrat. πρὸς φιλιππον. Ἄλλωσι ὅταν καὶ μηδὲν σαυ-
 τῶ σωεσῆς ἐξαμαρτάνων. Ponitur σωίσιδα etiam ἀντὶ τῶ ὀδία καὶ γινώσκω, id
 est noui, vt idem περὶ εἰρήνης, σωεσέως πολλὰς ἢ μεγάλους οἶκους, ὑπὸ τῶν
 κολακιδόντων ἀναστάτους γεγενημένους. Aliquando cum datiuo, vt apud eun-
 dem in Archid. σωίσιδες ἀδιδωαίσις ἐκλιπῶσι πλὴν χῶρον, ὑπὲρ πῆς τῶν ἄλ-
 λων ἐλθῶσθας. Et iis duobus modis vsus est Isocrat. in eo loco quo
 de nunc agitur. Hoc idem si asserere de latinis aggrediamur, res
 nobis fit, necesse est, cum Laurentio Vallensi elegantiae & puritate
 tis orationis assertore & patrono. Cicero in quadam epistola, Ne-
 que te monere audeo praestanti prudentia virum, nec confirmare
 maximam animi hominem. Et in secundo de natu. deorum, Itaque ple-
 ctri similem linguam nostri solent dicere, chordarum dentes, nares
 cornibus iis quae ad nervos resonant in cantibus: id quod fortasse
 fecit, ne cornuum diceret, vt specierum & similiarum, quae vitanda
 esse censebat, vt in Topicis ipse scripsit. Tametsi in secunda Phi-
 lippica, voluptatis causa tantum fecit. Id enim, inquit, vnum in
 terris, egestatis, aeris alieni, nequitiae, perditis vitae rationibus,

σωίσιδα
 ἑμαυτῶ.
 σωίσιδα
 σαυτῶ.

Casus in ea-
 de oratione
 variati.

per fugium esse dicebas. In quibus tamen exemplis nulla est coniun-
 ctio. Idem modum mutauit intermedia coniunctione ad Atticum scri-
 bens, Nusquam facilius miseriam vitam vel sustentabo, vel, Quod mul-
 to est melius abiecero. Et pro Quintio, Vadimonium mihi non obicit
 quidam socius & affinis meus, quicum mihi necessitudo vetus, cōtro-
 uersia de re pecuniaria recens intercedit: postulone a praetore vt eius
 bona mihi possidere liceat: an cum Romae domus eius, vxor, liberi
 sint, domum potius denuncie. Hic indicatiuum cum subiunctiuo iun-
 xit. Alibi in eadem, tempora diuersa coniunxit, Mihi si quid deberetur
 peterem, ac iudicio iam pridem abstulisset. Vt ad rem redeamus, sicut
 apud Romanos sacramentum & sponsio, de quibus in annotationi-
 bus in pandectas satis differuimus, pœnariae erant actiones, ita apud
 Græcos παρακαταβολή, quo nomine non modo sponsionis iudicium, sed
 etiā ipsa pecunia deposita significatur, id est, τὰ πρυτανεία, Aristop. νεφ.
 οὐκ ἄρ' ἀπεδῶσασ; Στρε. ἔχ' ὅσον γε μ' ἐδέναί.
 Δα. ἀπειμι. καίτοι γ' οἶσθ' ὅτι
 οἷσ'ω πρυτανεῖ' ἢ μηκέτι ζῶντ' ἔγω.
 Στρε. προσαναβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δῶδεκα. ac diceret, παρακαταβαλεῖ σοι.
 σωωννῶμας enim dicitur παρακαταβολή καὶ τὰ πρυτανεία. Deponebatur
 enim ea pecunia in Prytaneo. Idem ὅν σφηγι,
 κάγω τουτ' αὐτὰ τέλει χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἐκατόσας,
 πρυτανεία, μέταλλ, ἀργεῖα, λιμένας, μισθούς, ἔθ' ἡμιόπρετα. vbi interpres,
 πρυτανεία, φησὶ, ἀς κατέβαλλον δεκάτας τῶν χρῆσθ' δι δανεισθαι ὑπὲρ πρῶσάσως τῶν
 χρῆσθ' ἀπὸ τῶν ὡς ἀπαπθῶσθ'ι. Prytanea, inquit, sunt decimae nominū, quas
 dependebant fœneratores pro viatoribus aut iudicum apparitoribus,
 qui debitores sistebant iudicio, vt iis exhibitis & coram accitis, cre-
 ditores cum ipsis experirentur: inde etiam sportulae iudicum solue-
 bantur, omnibusque appariturae iudicialis. Idem Aristoph. ὅν νεφέλ.
 πᾶς γὰρ ἴσ' ὁ μυσθ', οἷς δφέλων πυχάνω,
 οἷς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μὲ φησὶ κάξολεῖν.
 νῶν οὖν δικαζέσθω, ὀλίγον γὰρ μοι μέλει. verba sunt debitoris calumniato-
 ris & litigiosi. vbi interpres. πρυτανεία δὲ τὰ νῶν πρὸς ῥωμαίους ἀπόρταλα, ἢν δὲ
 ἀργυρίον τι, ὅπῃ κατετίθειεν δι δικαζόμενοι ἀμφοτέρω, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων.
 Dicemus & alibi de hoc vocabulo non nihil, si occasio tulerit.
 λαγχάνω δίκην. Latine significat dicto iudicium, litem intendo, edo iu-
 dicium & actionem. Quod etiam subscribere iudicium dicitur. De-
 nosth. ἢ μεδ' ἴσ', ἢνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρῶων τοῖς ἐπιτόποις μερα-
 κνῶσιον ὄν κομισθῆ, Cum primum tutelae experiri cum tutoribus meis
 coepissem adhuc adolescentulus existens. In causis etiam capitalibus
 significat postulare & accusare. Idem in eadem, ἔγω δ' ἂν τοῦτωντίον

Modus per
 cōiunctionē
 variatus.

Παρακαταβο-
 λή.
 Πρυτανεία.

λαγχάνω δί-
 κην.

διμια, εἰ τούτων ἀφῆκα, λελοιπέναι μοι ὡς ἄνδρες ἀθλωταῖοι πῶς τῆς δίκης τὰς φόνος
 εἰ ἐν ἀκότωσ ἐμαυτῶ λαχῆρ. εἰ γὰρ ἦν μοι βοιωτῶν τοῦτο ποιήσωμι, Ego vero iu
 dices e diuerso rem interpretandam existimo, vt si hūc reum missum
 faciam, viri boni officium deseruisse videar, mihiq; met ipse cædis iudi
 cium dictauisse. neq; enim mihi, si hoc in me admitterem, causa super
 esset, cur vitam propagarem. Idem, Δίκηρ δὲ τούτῳ λαχῶρ ὑστερον τῆς κα
 ἐρήμιω ἐλφρ. κηρορίας, εἰλον ἐρήμιω, Cum autem iniuriarum cum eo ob maledicta ex
 pertus essem, indicta causa damnaui. hoc est, cum ille ad iudiciū nō
 affuisset. Vnde ἐρημοδικίωρ, & ἐρήμη δίκη dicta, de quo in annotationi
 bus diximus. λαγχάνω a more prisco deductum, sortes enim a iudi
 cibus ducebatur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur.
 Vnde illud Vergilianum, Nec vero hæ sine sorte data, sine iudice se
 des, Quæstor Minos vnam mouet. Et illud Satyrici, Improbā quis
 Gratia fallacis prætoris vicerit vnam. Cice. in Ver. Deinde cæte
 ras dicas omnes illo foro M. Posthumius quæstor sortitus est, hanc
 solam tu illo conuentu reperiere sortitus. Et rursus, Postea venit tibi
 in mentem, e lege Rupilia sortiri dicas oportere. Alibi, Aduenit dies,
 quo die ex instituto dicas sortituum edixerat. Verum litigator litē
 λαγχάνει, hoc est, sortitur, & sorte exeuntem in iudiciū deducit. Pre
 tor dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦδι, τοῦτ' ἐστίν, ἐν τῷ καθιέναι τοῦς κλήρους ἐς τὸν
 καθίστατορ, hoc est, sortibus missis & eductis, controuersiarū agēdarum
 ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum: ita, vt Romæ iu
 diciis publicis præffet, pecuniariis autem controuersis audiendis re
 cuperatores daret, vt nos in Pandect. annotauimus. Dicitur & εἰσά
 γειν πῶς δίκην. Demosth. πῶς σεφόνος φόνος δίκην εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος οὐδενός,
 id est, sola inuidia impulsus, nullius criminis reum in iudiciū pro
 trahens. Plato in Apolog. τὸν γὰρ διαφθέρουσα, ἐξευρώρ ὡς φῆς, ἐμὲ εἰσάγει
 τουτοισι κηρὶ κατηγορεῖς. sed alibi plenius hoc dicitur, cum primum locus
 occurret. ἀνδραγαθήν vero est vicissim litem intendere, actori & vi
 ctori quæstionem referre: quod iuris studiosi hodie reconuenire dicūt.
 Erat autem apud Atheniē. ἀντίληξις veluti παλινοδικία huiusmodi, quum
 quispiam in iudiciū vocatus, non respōderat, aut vadimonium pro
 missum deseruerat, aut quū per præconem in clamatus, ad nomen nō
 responderat, eremodicio damnabatur, vt hodie fit. Quod ἐρήμην ἀλίσκα
 δαι, καὶ ἀλῶναι dicitur, & ἀίρειναι, vt superius dictum est. Huic porro sic
 causa lapsa, intra duos menses licebat iudiciū illi resortiri secundū
 quem causa indicta iudicata fuerat, alioquin tantæ pecuniæ damna
 batur, quantam pecuniæ summam in intentione sua actor petendam
 censuerat: iudiciūq; ex eo tempore in rem seme! iudicatā trāsisse cēse
 batur. Præterea qui ἢ τῷ δίκην δικάσων, id est, ab arbitris etiā præsentēs

ἐρήμιω ἐλφρ.

Sortiri dicā & dicas.

εἰσάγειν πῶς δίκην.

εἰσάγειν ἢ ἀντίδικον.

ἀνδραγαθήν.

ἀντίληξις.

Resortiri iudiciū.

& disceptata vtrinq; controuersia damnati fuerant, iis ius erat ad iu
 dices prouocare, qui ἀρχοντες vocabantur: ibiq; cōtrouersiam denuo dis
 ceptare, vt hodie a præsidibus & præfectis, curiæ summæ appellan
 tur: idq; ἀνδραγαθήν δίκην vocabatur. Demosth. ἢ καδία, ἀλλὰ πῶς
 μὴ οὔσω ἀνδραγαθῶν ἐστὶν αὐτῶ δίκην, καὶ πρὸς ἐμὲ εἰς πρῶγμα, κατὰ σέσκαδὸς πρὸς οὐ
 πῶς ἐξαρχῆς ἢ δίκην, ἀλλ' εἰ ἐβούλετο, At licebat illi iudiciū resortiri, sentē
 tiamq; arbitri nullam esse, & irritam defendere: necumq; litem nego
 ciumq; instituire, quocum ab initio fuerat. quod ille facere non vo
 luit. Ab eo more sortiendarum litium, lingua vernacula sortiri iuris
 dictionem vocat, esse in disceptatione & ditione alicuius præfecti.
 Resortitionemq; pro imperio & ditione, id est, ἀντι πῆς ἐπικρατίας δι
 cit: sic enim Græce vocatur. Xenoph. ὅτι γὰρ αἱ τρεῖς λέβη πρὸς τὸ τυράννοσ,
 εἰδῆς εἰδῆρ αὐτῶ νομίζα, πρὶν ἐξω πῆς, τούτῳ ἐπικρατίας γένητ. Et ἐπικρατῶ ρήμα,
 Paus. αὐτὸς τε μακεδονίας πῆς ἄνω, καὶ ἢ θεσάλωρ ἐπεκράτησε. Et ἐπικρατῶ μῦθος
 imperio subditi & ditioni. Plut. οἱ δὲ παρέδωκαρ ἑαυτῶσ, κηρὶ πόλεις, καὶ νί
 σους, ὧρ ἐπεκράτωρ. In superiore autem exemplo ex Demosth. ἢ μὴ οὔσω, ἢ μὴ οὔσω
 dicitur iudiciū nullum, vt latini iurisperiti loquuntur, & testamē
 tum nullum. Cice. in prætura vrbana, Minutius quidam mortuus est,
 eius testamentum erat nullum, lege hæreditas ad gentem Minutiam
 veniebat. Nullum, pro irrito posuit & lege abrogato. οὐκ οὔσω, etiam
 dicitur ἢ μὴ οὔσω, et εἰ ὄντες νόμοι, nullæ & irritæ. Iulianus ἀλεξων
 δεῦσι, ἀλλὰ μὴ τόλμη μὴδὲ ἀρνησιὰ χρυσάμωρ, ὡσπερ εἰ οὔσω ἐνυβρίζη τοῖς νό
 μοις. Cæterum τῆ μὴ ὄση δίκην similis est ἢ ἀνάδικον, & fortasse eadem. ἢ ἀνάδικον
 Idē Demosth. πρὸς βοιωτῶρ, καὶ τῶ αὐτῶ μοι πατρὸς ἢ δίκην προσαγορευόμεωσ,
 πῶς δίκην ταῦτηρ, πρὶ ἢς πῶς δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν, Id est, denuo iudican
 dam: & iudiciū nullum, propter nominis communionem scilicet &
 personæ indiscretam similitudinem. Andocid. περὶ μυσθίων, τὰς δὲ δί
 κας, κηρὶ τὰς δικάσας ἐρητίσασε κηρίας εἶναι, ὅποσιν ἢ δημοκρατουμένη πόλει ἐγέ
 νοντο, ὅπως μίτε κηρὶ ἀρκοπαί εἴεν, μίτε δίκαι ἀνάδικοι γίγνοιτο, ἀλλὰ τῶν ἰδίων
 συμβολαίων εἰ πρὸς εἶεν, Vt ne tabulæ nouæ fierent, & res iudicatę re
 scinderentur, sed ex pactionibus priuatis & nominibus experiri lice
 ret. κηρὶ ἀρκοπαί sunt nouæ tabulæ, quasi æris alieni decisioes. Quæ
 etiam σεσάχθεα, dicitur, quasi onus excussum. Plut. in Cæf. καὶ σεσάχθεα
 τινὶ ἐκούθη πρὸς κηροφάτιας. Cui similis est κηροκοπία. Nam κηροκοπία
 εἶναι debito fraudari significat, decocta scilicet pecunia. κηροκοπία εἶ
 καθαφίεμαι præuaricor, quod etiam ἐδολοκακίαν dicitur, & ὑπεσέλλειν, & κα
 ταπείνειν πῶς δίκην ἢ πῶς κατηγορεῖται, κηρὶ προσδιδόναι. Et καθύφεισι præua
 ricatio. Plut. in Cice. ἔπει δὲ τῶ βέβησ κατὰ δικάσων ἐν τῶ, ἐβδολοκονοταπένη
 κηροκοπία ἀμυσάμωρ πῶς δίκην εἰ κηρὶ δίκην, δικάσων ἐχεν ὡς ἐπ' ἀργυρίω τὸ τί
 μημα, καθύφειναι. Quo in loco deesse verbum κηροκοπία, aut aliud cē
 b

ἀνδραγαθήν
νῆν πῶς μὴ
οὔσω.

ἐπικρατία.

ἐπικρατῶρ.

ἢ μὴ οὔσω.
Iudiciū nullum.

ἢ ἀνάδικον.
δίκην.

κηρὶ ἀρκο
παί.
σεσάχθεα.
κηροκοπία εἶ
κηροκοπία εἶ
καθυφίεμαι
καθυφίεσι.

feo, vt in libris de Affe dixi. Demosth. voce actiua vsus est, τὸν δὲ καθυφῆν
 ἢν πραγμαμάτων ἐάν τις ἐκὼν καθυφῆν ἢ περιφῆν τοῖς γνώστοις, ἔδ' ἄρ' οἰαῖν ποιῆν, πᾶ
 λην δ' ὅσοι ἐσαὶ σῶσαι, Occasiones autem rerū bene gerendarū si quis ad
 uersariis cōdonarit & prodiderit, vt quiduis deinde ille faciat, seruare
 res perditas non poterit. Sic alibi, ἐάν τις καθυφῆν τὰ πῆς πόλεως. Et ἡ φῶ
 σεν, Περὶ μοῦ γινῶ καθυφῆνας, νόμῳ δὲ πρὸς, ὅς κελεύει σε ἐμοίως δφλισκάνειν ὡσπῶρ
 ἄρ' αὐτὸς ἔχης. **Deducta est significatio ab iis, qui non pleno conatu ali
 quid faciunt: sed consulto vires submitunt, vt vincantur. Quod in
 militibus, ἐθελονακῆν dicitur. Pauf.** καταγνόντες ἐθελονακῆσαι σφᾶς ἐν τῷ
 πλεμῶ τῷ πρὸς κάσσανδρον, id est, **Quod** vinci se ignauiter non nolissent.
Herodī. ἐνωδῶ τῶν ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἔχοντα, ἀπὸ κἀμην καὶ ἐθελονακῆν, id est,
Cū barbari soliti semper sint fatiscere facillime, & quasi spōte cedere.
**cum etiam hoc verbum significet sponte deteriora confectari, & ca
 pessere. Lucia.** εἰ τις ἀντὶν ὑπὸ πενίας ἐθελονακῆν, καὶ πρὸς τὰ ἥπῳ ἀπὸ κἀμην.
Pauf. etiā pro κακουργῆν ἡ πῆς πόλεως, id est, male cogitare, & reip. mala
 moliri, σκευερῆν. ἡ φῶσεν etiam est cedere, & decedere de eo, quod
 tueri possis si velis. **Plut.** καὶ ταῦτα λέγω τῶν ἐμαυτῶ δικαίων ὑφῆμῶ.
De iure meo decedens. Idem, φρονήματα οὐδενὶ ξωμαίων ὑφῆμῶ. **Et
 in Anto.** ἡ μὲν ὑφῆμῶ τῶν ἀλλοτρίων τολμῆς, nec tamen quippiam remi
 sit. **Semper cum genitūo, vt in Demetr.** ὡς μὴ δοκῆν τῶν φρονήματος ὑφῆ
 σεν διὰ τὴν ἥπῳ, **Ne propter cladem acceptam quicq̄ remississe ani
 morum videretur. Et in Serto.** μὴ δ' ἄρχει λόγου πῆς ἄγων ἐξουσίας ὑφῆσεν
 πρὸς αὐτοῖς, **Ne verbo quidem tenuis de solita decessisse seueritate, quo
 minus summe imperium exerceret in eos, iusq̄ imperatoris retineret.**
**Et ὑφῆσεν contentionis remissio, vnde καθυφῆσεν: huiusmodi enim est pre
 uaricatoris affectus, vt se submittere velit aduersario. Idem Plut.** de
 adulatoribus potentiorum loquens, qui in censendo libenter & cu
 pide faciunt, vt victi esse videantur. Διαμνηχανῶμενοι διὰ τὴν πρᾶγμα
 τῶν ὑφῆσεν ἢ συγκάθεσιν, μὴ πρὸς χάριν δμιλοῦντες, ἀλλὰ τῶν φρονῆν ἡπῶμενοι φαίνε
 σεν. **Xenoph.** οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφῆμῶν ἄρ' ἔτε βέλζον ἔτε ἡδῖον βεβιωκέναι, **Nulli
 hominū in hoc cesserim, vt, & reliqua. Et ὑφῆμῶ cessim, remisse, par
 ce, ἐν δ' ἐδομῶς, καθῆμῶς, ἡμελημῶς, συγκεχωρημῶς, ὑπεσαμῶς. Est autem
 ὑφῆσεν ἡ πῆς πόλεως, καὶ πρᾶuaricor, & non contentis viribus ago. **De
 mosth.** ἀνάγκη μετὰ παρῆσεν διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑφῆσεν ἡμῶν. **Sic accipitur
 cap. xx. Act. Apostol.** ἐν δὲ πρὸς ὑφῆσεν φλάμῳ τῶν συμφερόντων, **Vt nihil pre
 uaricatus sim in iis quæ conducibilia erant. ἡ κληρῶ τῶν πατρῶων ex
 heres patrimoniū.**
ἡνεχυράζω ἢ ἡνεχυριάζω. ἡνεχυράζω, ἢ κατενεχυράζω pignora capere. Et ἡνεχυριάζω. **Aesch.** ὃν Δημο
 σθένης μισθῶ λαβῶν, ἡνεχυριάζε. ἡνεχυράσαι & ἡνεχυριάσαι nō modo ἡνεχυρα
 λαβῆν significat, hoc est pignora capere, quod Prætor iubere solet: sed**

καθυφῆν

ἐθελονακῆν

ὑφῆσεν

ὑφῆσεν

ὑφῆμῶ

ὑφῆσεν

ἡ κληρῶ

ἡνεχυράζω ἢ ἡνεχυριάζω

etiā ὑφῆσεν, id est, pignori opponere. Cōstruitur cū accusatiuo hoc
 modo, vt Demosth. ἡν ἄνδρῶ τῶν ἐπὶ τῶν ὄμοις, ὡς ὄμοις ἐξὸν αὐτῶ τῶν
 εἰνώπην προσνεχύραζε τὸ φαινοσφάπην ἀνθρώπων πόρνας, ἢ μὲν τῶν δφελούσας ἐπὶ
 φορὰς, Deinde tanq̄ quiduis ei liceret facere, **Sinopen & Phænosta
 ten mulierculas quidem prostātes pigneratur, sed quæ nullam colla
 tionem deberent. Et ἡνεχυράζομαι passiue. Aristoph.** νεφελ. ἡν τῶ τῶν
 ἡνεχυράζω σε τὰ χήματα. **Dicunt etiam ἡνεχυράζω καὶ ἡνεχυριάζω: quare
 ἡνεχυράζομαι ἢ ὑφῆσεν dicitur, eo modo formatum, quo ἡνεχυριάζομαι.
 & ἡνεχυράζομαι πρὸς τὸ ἡνεχυράζω. Synes.** ἡνεχυρίασο dixit, pignori oppo
 situm fuerat. apud Demosth. tamen & Aesch. sine augmento tempora
 li legitur ἡνεχυράζει. **Hic obiter dicam quod in proximo Demosth.
 loco animaduerti, ὡς ὄμοις ἐξὸν αὐτῶ τῶν, tanq̄ sibi ipsi quicquid libet,
 liceat, αὐτῶ pro αὐτῶ positum esse, id quod apud alios scriptores etiā
 reperitur. Greg.** ὅρῳ δὲ πῆς τῶν δῆμος κίνησιν ἐπὶ αὐτῶν, δρασμὸν βουλεύειν, **Vi
 dens igitur in se motum populū. Hic relatiuum Grego. pro recipro
 co posuit e diuerso ac Demosth. in superiori loco fecit. Arist. in decim
 o Ethic.** σωφροῖ εἰ ὄντες οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις, πισεύονται. διὸ προσέχονται τοῖς εὐ
 νέντας ἔπῳ κατ' αὐτῶς, secundum se, pro καθ' αὐτοῖς. **Idem Greg.** ἐπὶ δὲ
 ἡδῖτε σωφροῖ μὲν δὲ αὐτῶν ἡνεχυριάζω τὸ ἀγομῶν, ἢ ἡνεχυριάζω καθ' αὐτῶν ἀσφα
 λῆ τῶν ἀλλοῖς πρῶτος κινδυνεύοντας. διὸ αὐτῶν propter se dixit: cōposita enim
 pronomina pro simplicibus, & simplicia pro compositis accipiuntur.
Idem Demosth. περὶ πρῶτος. ἀλλὰ τὸ τῶν καὶ πάντων ἄριστα, ὃ ἡδῖς ἐν νόμον
 εἶδε, τὸ κρύβδην φησὶν εἶδε, διὰ τὸ τῶν μὲν δὲ αὐτῶν ἡνεχυριάζω κατὰ τῶν
 ἡμῶν. οἱ δὲ θεοὶ εἰσονται, **Quia nemo reus sciturus est, quis vestrū sibi gra
 tiam contulerit. vbi etiam αὐτῶν dicere poterat, hoc est, quis vestrū ipsi
 suffragio suo indulserit. αὐτῶν enim χαρίζομαι cum dico, hoc intelligi vo
 lo, ipsum animo suo obsequi. Idem de Thebanis loquens alibi, τοῖς
 μὲν αὐτοῖς ἀγαθόν ἢ πῶντας, μὴτε ἡμῶντες, μὴτε θαυμάζοντες, quibus verbis in
 gratos eos significat. **Xenoph. in præfatione** παιδείας, καὶ τῶν τῶν ἐθνῶν
 τῶν τῶν ἡμῶν, ἢ αὐτῶν ἡμῶν τῶν ὄντων, ἢ ἀλλοῖς. **Quo in loco si ἢ αὐτῶν
 dixisset Xenophon, vt plerūq̄ loquuntur, ad personam suā præcipue
 respexisset hoc narrantis, non ad eius personam, de quo ipse loquitur.
 Id quod imitatus est de industria Cicero loquens de C. Fannii soceri
 instituto his verbis, Quem, quia cooptatus in collegium augurū non
 erat, non admodum diligebat: præsertim quū ille Q. Scaeuolā sibi mi
 norem natu generum prætulisset. Nā id sibi & ad socerum referri &
 ad Fannium potest. Id quod mirū est a Quintiliano ita esse notatū in
 septi. vt Ciceronem dicat in amphibologiam incidisse. Hæc meo iu
 dicio accurate perpensa, exoluere nos illa religione possunt, qua scri
 b****

ἡνεχυράζω ἢ ἡνεχυριάζω

καθ' αὐτῶ

περὶ τῶ σωφροῖ

Cicero a Quintiliano immerito notatus.

Loca Cice. animaduertenda.

ptorum animos Laurétius obstrinxit, homo summa laude dignus, tū diligentia, tum voluntatis probe, tum iudicii merito. Is locum Ciceronis in Salustium corruptū esse affirmare videtur lib. sexto elegantiarū, in quo loco ita legitur, **Q**z si vita istius memoriā vicerit, illam Patres Cōscripti non ex oratione, sed e moribus suis spectare debetis. eius enim scripsisse Ciceronē nō suis, ipse cēset. Id nos si admittamus, eadē opera emendādus nobis erit alter locus Philippicæ quartæ, vbi ita legitur, Quod autē erat p̄fidiū salutis libertatisq; vestre, si C. Cæsar̄ fortissimorūq; sui patris militū exercitus nō fuisset? Emendādū & illud, quod legitur in epist. ad Octaviū, Sin autē supra ætatē, supra consuetudinē, supra etiā mortalitatē tuā tibi sunt omnia tributa, cur aut ingratus crudeliter, aut immemor beneficii sui scelerate circūscribis senatū? Et ad Atticū quodā loco, Denunciō tibi eū absolutū iri, neq; patronis suis tā libētibus q̄ accusatoribus. Et epistola vltima libri quartī, Cōsules flagrāt infania, q; C. Mēmius cādidatus pactionē in Senatu recitauit, quā ipse suus cōpetitor Domitius cū Coss. fecisset. Si tot loca mendosa sunt in eadē dictione vt supposititia, quid iā certē erit fidei in libris Ciceronis, vnde ferē latine linguæ authoritas ius sumpsit? Iam vero Plinius, nū libro vicefimo sept. erit etiā emendādus, vbi de Conserua loquitur? Curatū, inquit, ea scio omnibus ferē offibus contractis prolapsū ex alta arbore putatorē, circumdata vniuerso corpori, aquam suā aspergētibus quoties inaresceret. Quod ne noue dictum videatur, Cicerō ipse in oratione pro Celiō efficit, Videor, inquit, iecisse fundamēta defensionis meæ, quę firmissima sunt si nitantur iudicio suorum. neq; enim vobis satis commēdata huius ætas esse posset, si nō modo parētī tali viro, verum etiā municipiō tam illustri ac tam graui displiceret. Et pro Raby. vbi de Cæsare loquitur, Nec illius animi acie p̄stringit splendor sui nominis, nec mētis, quasi luminibus officit altitudo fortunæ & gloriæ. Et in Finibus de Epaminūda, Quæsiuit, saluus ne esset clypeus, cum saluum esse flentes sui respōdissent, rogauit, & reliq. Nō igitur hec mēdosa sunt, sed Græcorum imitatione dicta. Suus enim non modo τὸν ἴδιον εἰαυτῶ, sed etiam τὸν ἴδιον significat, sicut sui & sibi & se non tantū εἰαυτῶ, εἰαυτῶν, εἰαυτῶν, significat, sed etiam interdum οὐ, οἱ, ἐ. quæ etiam apud Græcos vtroq; modo accipiuntur, id est, αὐτοπαθῶς καὶ μὴ. Greg. τοιαῦτα γὰρ δεσυνωγενέου κακὰ, Sibi ipsi consciū esse. Andocid. ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδόν ἐστι ἐν λαυρέω, Ait enim sibi esse mancipium. alibi aliter. Grego. ἔπειθ' οἱ φανῆναι πλῆθος πολὺ, Postq̄ autem ingens visa est ei multitudo. & sic sæpe. Paus. καὶ οἱ παῖδα γυνέως φάειδοντα, ipsiq; natum filium esse. Idem, ἐφάνετο δὲ οἱ, videbatur autem ei. sic σφῶς pro eos identidem ipse

Suus.

οὐ, οἱ, ἐ.

dixit. & σφίσι ip̄s. contra, σφῶν ἕνεκα, se propter, Synes. & Xenoph. & Thucyd. σφῶς pro seipsos. Isocr. σφῶς αὐτῶν dixit, id est seipsos. Lucretius in quinto circa finem, Quæ nox sibi proxima venit Insomnis, vī duo tum primum frigida lecto, sibi pro ei dixit. Hoc etiam Cicero aliquando imitari voluit, vt pro P. Sextio, Res erat & causa nostra eo loci, vt erigere oculos & viuere videretur: quisquis erat qui aliquam partem sceleris Clodiani attigisset, quocunq; venerat, quod iudicium sibi cunq; erat, damnabatur. sibi pro ipsi apertissime dixit. Alibi cōtra in eadem, Quis vnq; senatum ipsius decretis parere prohibuit? Qui si locus vnicus esset, dicerem suis ipsius legendum esse. Sed vt dici potest τοῖς ἰδίοις εἰαυτῶ, & τοῖς αὐτῶ, & εἰαυτῶ δόγμασι ὑπακοῦσαι: sic potest τοῖς αὐτοῦ δόγμασι sine aspiratione dici. vt τοῖς σφῶν pro suis pluraliter. Greg. καὶ γὰρ πῶς ταῖς καινοτομίαις χαίρουσιν ἀνδραγαθῶ, καὶ τὰ σφῶν ἰδέως κερδαίνουσι ἀμαρτήματα. Idem, Διὸς κησάμφοροι τὸ σφῶν κερὰ τῶν κερδίων. Plato, ἔάν μὴ σφῶς κρατίσσωσι αὐτῶν, id est, σφῶν αὐτῶν. Quid, q; Attici ἡμᾶς εἰαυτῶ & ἡμᾶς εἰαυτῶ dicunt pro αὐτῶ? Aristot. in problemat. se gmeto. xxx. ὅτι ὁ θεὸς ὀργαίνει, ἢ ἡμῖν εἰαυτῶς δέδωκε δῖος, ἢ οἷς χρῆσόμεθα, τοῖς εἰαυτῶ ὀργάνοις. Xenoph. in sept. ἑλληνικῶν, ὥστε παρ' αὐτῶς τε τὰς ἀρχὰς καὶ παρ' εἰαυτῶς ἡμᾶς, τοῖς κυρίως ἑσθλῶν δὲ ἀποδυνίσκειν, καὶ οὐστίναι μὴ, ἀποτονωμοῖσιν αὐτῶ ἀπέκτεναρ τὸν ἀνδρα. Cicero Philipp. secunda, Non enim a te emit, sed priusq; tu suum sibi venderes, ipse possedit. sibi pro ei, id est ipsi dixit. Et pro lege Manilia, Ex eodem Ponto illa Medea quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga fratris sui membra in iis locis, qua se parens prosequeretur, dissipauisse. se pro ei vel αὐτῶ dixit, id est eam. Contra ab illo pro a se dixit in oratione pro Deiotaro, Quid enim retineat per te meminīt, non quid amiserit: neq; enim se a te mulctatum esse arbitratur: sed cum existimaret multis tibi multa esse tribuenda, quæ minus assequi in altera parte potuisses, ea sumeres ab illo, non recusauit. ab illo (ni fallor) pro a se, Cicero dixit, παρ' αὐτοῦ. Xenophon in primo πᾶσι δέας, ἔδωκε δὲ ἐπιθυμῶν ἐμβαλεῖν ποσάντι τῶ πάντας εἰαυτῶ χαρίζεσθαι, ὥστε ἀεὶ τῆ εἰαυτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. Id est eius, quod & sua dici latine potest. Plato libro decimo de Republica, εἰαυτοῦ δὲ προσελθόντ' εἰαυτῶ, ὅτι δέοι αὐτῶ ἀγγελοῦ ἀνθρώποις γενέσθαι τῶ ἐκεί, καὶ διακελεύσιντό δὲ ἀνοίειν τε καὶ δεῖσθαι πάντας, τὰ ἐν τῶ τῶσφ. ac si diceret, seipso autem accedente, illos dixisse. ei autem pro sibi dixit, καὶ διακελεύσιντό δὲ. Idem ibidem, ἔπειθ' ἐκείνη πλὴν ψυχῆς, πορεύεσθαι μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι σφῶς ἐπὶ τόπων τινὰ δαμόνοισιν, Cum autem anima eius vel sua exisset, cum multis iisse, eosq; vel seq; in locum quendam admirandum peruenisse. Idem in Minoe, νεμεσᾶ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν ἴς ψέ

Sibi, pro ei.

Ab illo, pro a se.

ἢ τὸν ἑαυτοῦ ὄμοιον, ἢ ἐπαυτῆ δὴ ἑαυτοῦ ἐνωτίως ἔχοντα, **Offenditur enim deus** quum quis sibi metipſi ſimilem vituperat, id eſt deo ſimilem, ^{θεοῦ} ^{εὐδῆ}: aut ſibi metipſi abſimilem commendat, hoc eſt, quum vir bonus male audit, aut malus bene. Hic nū dicerēt Quintilianus & Lauretius Platonem in Amphibologiam incidiffe: an loquendi genus potius conſulto elegiſſe? Age vtrum Cicero imprudens dixit in Prætur. **Urba.** Verres hac de re oſtendit ſeipſum cogniturum. Et in præfatione de Oratore, Et hoc tempus omne poſt Conſulatum obieciſtus ūs fluctibus, qui per nos a communi peſte depulſi, in noſmetipſos redundarent. Et de Prouinciis Conſularibus, Ardeo mihi credite Patres Conſcripti, (id quod voſmet de me exiſtimatis,) incredibili quodam amore patriæ. Cato, Iurato ſeſe oleam non ſurripuiſſe. In ūs exemplis reciprocatōnis vox eſt, non ſignificatio, vt Tute pro tu apud eundem Cicer. ſæpiſſime: eſti nescio quid eſt reciproci, ad quod ſignificandum vox plenæ reciprocatōnis & ἀντιπαθέως uſurpatur vtraq; lingua: vt apud Cice. in Ver. Rogant eum vt quod ab ipſis abeſſet pecuniæ, curet: ab ſeſe caueat quemadmodum velit: de illa hæreditate cum Epicrate neminem eſſe acturum, ab ſeſe pro ab ſe dixit: vt ſibi metipſi pro ipſi aliquando ponitur. **Qz** autem ſuus hæres, & ſuum ſeruare, id eſt proprium, non ſit peculiaris iuriſconſultorum locutio, ſed etiam oratorum fuerit, ex Cicerone patet pro Roſcio Amerino, Sua quæq; fraus & ſuus terror maxime vexat, ſuum quemq; ſcelus agit, ſuæ malæ cogitationes conſcientiæq; animi terrent. Et de Aruſp. Reſponſis, Sua concio riſit hominem. Et de Officiis, Expendere oportet quid quiſq; habeat ſui, id enim maxime decet, quod eſt ſuum cuiuſq; maxime. Et ad Atticum libro decimo quarto, Plura nobiſcum hic perhonorifice & amice Octauius, quem ſui Cæſarem ſalutabant, Philippus non. Hæc cum Laurentius aut certe eorum ſimilia probet, tamen illud improbat, **Suus** Ciceronis filius hæres eſt patris inſtitutus, quod dici ratio vetat, vt ipſe affirmat. Quod ſi eſt verum, Plautus in Mercatore mendose illam ſententiam formauit, Iubet ſaluere ſuus vir vxorem ſuam, vrbani fiunt ruſtici. Cice. pro Quintio, Inueniri ratio C. Aquili non poteſt, vt ad ſuum quiſq; q̄primū ſine cuiuſq; dedecore infamiæq; perueniat: Hoc eſt, vt proprium ius ſeruare & retineat. Plī. Mulſo conſtant ſuæ dotes, id eſt, peculiares. Suus etiam apud Cice. eſt ἀντεξούσιος, vt in quarto Finium, Semperq; erit in diſputando ſuus, id eſt, ſui iuris, & ἀντινομῶν, cum ſuus hæres tamen dicatur δὲ ἀντεξούσιος. Laurentius igitur cum hæc ſubtiliſſime καὶ λεπτολογώτατα, diſputarit, tamen mihi videtur ἵσορ μὲν εἶναι πῖον, quod aiunt, tm̄ in ea diſputatione conſictari. **Quin** etiam

Sui heredes

ſeuerus nimium legiſſator Liciniano errore in ſuam ipſe legem incidit: quippe qui libro tertio, cap. trigefimotertio ita loquatur, in eo quidem exemplari quod legi anno milieſimo quadringentefimo nonageſimopri. impreſſum. Huic, inquit, dictioni plenus, Cicero ſemper genitiuum dedit. de cæteris authoribus non poſſum in vniuerſum pronunciare, cum multi etiam ſuæ ætatis dederint ablatiuum: ſuæ ætatis dixit, pro eius ſeculi. Et in primo capite libri quarti, Itaq; ſic mihi meam ab aliis gloriam præripī moleſte fero: vt ſuam a me præripī nefas puto. Et cap. ſexto, Culpa vero medici perit, qui moriturus non erat, niſi præſto ſibi medicus fuiſſet. adnotaueram & alibi, ſed quædam emendata fuerunt, id quod animaduerti quum recentiorum librum, non meum ſed alienum reuoluerem. Id autem Laurentio non alias accidit, q̄ ex praua loquentium conſuetudine, quibus aut legendis aut audiendis inuiti erroris contagione cōtrahimus, ſimul ex ſermone extemporalī & neglecto, cui inter familiares aſueſcimus, præſertim puræ latinitatē ignaros: qua noxa fit interdum, vt quædam imprudentibus excidant, id quod aliquando experti ſumus in autographis noſtris, ita vt flagitiōſæ culpæ nos perpuderet. Idem author Laurentius, cui linguæ latinæ inſtauratio magna ex parte debetur, in principio libri ſecūdi multa de pronominiſus primitiuis doctiſſime diſſeruit: quo in loco ita inquit, Nemo noſtrum, nemo veſtrum recte dicitur: non autem nemo noſtri, nemo veſtri: Rurſus, habete curam noſtri, non autem habete curam noſtrum, & reliqua quæ ipſe proſequitur. Quibus ego monitiſus & præceptiſus olim intentus & obtemperare cupiens, tamen quædam animaduerti quæ me vehementiori ſuperſtitione aliquantulum leuauerunt. Legi enim apud Cice. in oratione de Aruſpicum Reſponſis, Cepi equidem fructum maximum & ex conſurrectione omnium veſtrum, & ex conuentu omnium publicanorū: vbi Laurentius omnino ex veſtra omnium conſurrectione dicendum contenderet, niſi vehemēter falſus ſum. Et de Prouinciis Cōſularibus, Ac primū illud tēpus familiaritatis ac cōſuetudinē quæ mihi cū illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni conſobrino noſtro ab omnium noſtrum adoleſcentia fuit, prætermitto, Id eſt, a noſtra omnium adoleſcentia: vtroq; enim modo dici poteſt Ciceronis authoritate. Et de Lege Agraria, Vectigalia locare nuſq; licet, niſi in hac vrbe, hoc loco, hac veſtrum frequentia, vbi etiā veſtra dici potuit. Et de Reditu ſuo ad populum, In concione veſtrum. Et Philippica decima, An vero hoc pro nihilo putas, in quo quidem pro amicitia tua iure dolere ſoleo, efferri hæc foras, & ad reip. aures peruenire. Pro amicitia tua, ipſe Cicero pro eo dixit quod eſt, pro amore quo te proſequor, hoc eſt qua tu a me

De genitiuis noſtrū & veſtrum.

diligentis. In quo Cicero Platonem imitatus est, qui in Gorgia ita loquitur, και μοι μηδεν ἀχθεοθήσ, οὐνοία γὰρ ἔρω τῆ σῆ, Sed vide ne mihi succenseas: quod enim dicturus sum, tua dicam benevolentia, hoc est, pro ea amicitia qua in te afficior. Quare si quis omnia quae apud antiquos leguntur, exigat ad ea quae Laurentius nobis praescripsit, saepe erit quasi in salebris haerendum. Ipse Cicero ad Atticum quodam loco, Papyrus (inquit) Petus vir bonus amatorque nostrus. Et ad eundem libro. xi. Furius est illic mihi inimicissimus: qui misit filium non solum sui deprecatores: sed etiam accusatores meos. ubi etiam meum dicere potuit. Qui haec & similia animaduertit, desinet admirari cum Laurentio illud Terentianum, Nostrus nos poenitet. Desinet etiam fortasse illud Tullianum emendantem assentire, ad Curionem sic scribens, Eam autem unius tui studio me assequi posse confido: cum idem in Vatinium ita scripserit, Quid ergo praestantius mihi potuit accidere, quam omnes hoc ciues meos iudicare, ciuitatis salutem cum unius mei salute coniunctam? Si enim mea scripisset, legeretur mea unius, non unius mea. Qui loquendi modus etiam a Graecis tractus est, ut illud Aristoph. in Pluto, τὸν ἐμὸν μὲν αὐτὸς τὸ ταλαπῶρος χείρην ἦδ' ἐκ νομίμων ἐκπετοξενῶς βίον.

Lucia: ὅπως δὲ τὰ μὰ θεοὶ παρῶσι τὸ κακοδαίμονον. Greg. ἔμοδος δὲ κινδυνώθω, ἐμὸν τὸ γέρας τὸ πῆσ σῆς ψυχῆς δικονόμος, καὶ πλεονῶτος σε διὰ τὸ βαπτισματῶ. Idem Aristoph. ἄχαρον.

καὶ νῦν ἀγοντες ἠκομῶν ὑδραρτάβωυ τὸν βασιλέως ὀφθαλμῶν. Δι. ἐκκόφει γε

κόρας πατάξας τόν γε σὸν τὸ πρῶτον βεωρῶ. Id est, utinam elidat tuum legati oculum. Homerus Iliad. secundo, βουλῆν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴζε γερόντων,

νεσορέη παρὰ νηὶ πολυγενεῖ βασιλῆος. Quod ipsum poeticum est: sed tamen ad imitationem pronominum dictum. Verum ut addam hic quod insuper dicendum de pronomibus habebam: quandoquidem ea quae adhuc diximus, eius me admonere videtur: Theodorus Gaza vir linguae suae peritissimus, ut de lingua latina nunc taceam, in quarto Grammaticae ita inquit, ἔστι γεμῶν πληθύνων ἡ κοινῆ ἢ τῶν πάντων προσώπων ἐπισημασμένων, ὡφελῆτε, ὡφελούσι, ἔκ ἐτι δὲ ἐπὶ αὐτῶν ὡφελῶ ἢ ὡφελίς. διελέγχεται γὰρ τοὶ ἀκατάλληλως ἔχοντες τὸ ἐμαυτῶν ἢ σαυτῶν. Hoc dixit ille vir diligentissimus, eadem de religione loquendi ductus apud suos, qua Vallensis apud Latinos. In cuius tamen sanctiones tam nobis inquirere licuit, quam in illius superioris. Itaque hic auctoritates magnorum auctorum Theod. auctoritati opponendas esse duximus, ut lectores istis utatur si ipsis videatur. Xenoph. in. ii. ἀρχαῖν, ubi Hercule Prodici commemorat, ὅπως δὲ παλαιῆς τῆς αὐτῆς ὁμιλίας,

ἔαυτον

verba sunt virtutis ad voluptatem. Et rursus, τὸ δὲ πάντων ἰδίως ἀκούσματος, ἐπάνω αὐτῆς ἀνίκοος ἔ, id est σαυτῆς, ut paulo post. Et in sexto παιδίας, σὺ δὲ ἐπὶ πᾶσι ἀρχαίς, πρῶτον γὰρ τοῖς αὐτοῖς, ἐφορῶν ἐκάστω τῶν κατ' αὐτὸν, Id est, impera tuis. Cui simile est Ioanis duodevices. σὺ ἀφ' αὐτῶν τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλω σοὶ ἔπει πρὶ ἐμοῦ; Dinarchus, διὰ τὸ οὐδ' ἐν τῷ δήμῳ σωχεώρεις ὡς ἀκμασθέντες, ἐὰν ἀποφῆναι σὺ ἢ βελί, θάνατον αὐτῶν πῶ ζημίον, id est σαυτῶ. Lucianus in Apologia πρὶ τῶν ἐπιμυθῶ σαυτῶν, ταῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ἐκός, λέλεκτά σοι. αὐτὸν δὲ xit ἀντὶ τῶ σαυτῶ. Gregorius, ἐὰν μικρὸν ἂ τοῦ λόγου παρεκτραπίης, πρὸς αὐτὸν ἐπωπάγης, ad teipsum reuertere. Isocrates in Busiride, ἴνα δὲ μὴ δοκῇ τὸ προχαρότατον κείνῳ, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν ἀρεμῶν, μηδὲν ἐπισημασμένον τῶν αὐτῶν, περιάσομαι σοὶ διὰ βραχέων δηλώσαι. in recentioribus tamen exemplaribus ἐμαυτῶ emendatum est, aut corruptum fortasse, ut multa apud Demosthenem, temeritate libros corrigentium. Ceterum hoc ferè perpetuum est, ut pronomibus reciprocis primae & secundae personae, utantur ubi reciprocatio esse potest. Demosthenes ὑπὲρ σεφάνου, καίτοι τίνα βούλει σε ἀιχίνην, καὶ τίνα ἐμαυτὸν ἐκείνῳ σώσειεν αὐτῶν ἡμέρων ἔναι θῶ. Idem, καὶ ἔδωκ' ἐμαυτὸν ὑμῖν ἀπλῶς εἰς τῶν περιεσῆ τωνυμῶν κότας τῆ πόλις κινδυνώεις. Plato Dionysio, νῦν δὲ μέγας ἐγὼ ἐμὶ ἐμαυτῶν πρῶτον πρὸς τῶν ἐμῶν λόγῳ ἐπόμῳ. Synesius, κατὰ δὲ δευτεροῦ γράμμα, ἐμαυτῶ ἐγνωκῶς, ἀπογνωσκῶ πῶ εἰς ἡρώας δικαιοσύνη. Gregorius, ἴνα σὺ μάθης βλάβης σεαυτοῦ μὴ ἀπογνωσκῶν. Lyfander, ἐγὼ μὲν καὶ τῶν ἐμαυτῶ εἰς πῶ ὑμετέρων τρωτῶν δεδραπῆκα. Isocrates, πολλὰ τῶν ἐμαυτῶ δὲ διαπικημῶ εἰς πῶ πόλιν. Sic Demosthenes ὑπὲρ σεφάνου, εἰ δ' εἶρος ἦν ἐγὼ κατὰ πῶ ἐμαυτῶ τάξι, εἰς ἣν ἐκάσῃ τῶν πόλεων ἀνὴρ ἐγγύς, ἐδάσ τῶν ἐλλήνων τῆς πρῶσι κακοῖς ἐκέχρητ' ἄρ. Andocides, τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι θεοσώμιον ὑπὲρ ἐμαυτῶ. ubi etiam ἐμὲ δέξαι potuit. Cicero in praefatione dialogorum de Orat. Et hoc tempus omne post Consulatum obiecimur istis fluctibus, qui per nos a communi peste depulsi in nosmet ipsos redundarunt.

προσίμοι, προσίμματα, multa & poena, hoc est, ἐπιτιμίον, ζημία, ζημίωμα. Et προσίμω multo, cum datiuo & accusatiuo. Demosthenes, τί γὰρ δὴ κτερεῖς ἂν εἰς ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίση, οὐκ ἐποίησεν ὁ νόμος πῶν ἐξούλης ἰδίου, ἀλλὰ προσίμω ἐπέταξε τῶ δημοσίῳ, ob vim illatam mulctare eum iussit, pecunia reipublica dependenda. Idem, ἄρ δὲ βία τοῦτ' ἀφέληται, τὸ εἶσος τῶ δημοσίῳ προσίμω εἰ νόμοι κελύουσιν ὅσοντες τῶ ἰδιώτῃ, Id est, tantum publice mulctare, quanti priuato damnatus est. Et τῶ τιμοκρεατ. καὶ εἰ τινὶ τῶ ὀφελόντων τῶ δημοσίῳ προστετιμῆται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμῶ, ἢ τοιοῦτον προσίμω, ἔναι αὐτῶ ἢ ἄλλω τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυκῶς καταστῆσαι τῶ ὀφλήματος. Verba sunt legis, quae ideo adscribuntur

προσίμοι, προσίμω

benda censui, vt huius verbí vsus & constructio facilius perciperetur. **Q**z si quis (inquit Legislator) eorum qui reliqua, aut ex alienum quouis modo contraxerunt, aut pecunię damnati sunt, aut legis sanctione, aut plebiscito nexu mulctatus est, aut posthac ea de causa nexum inibit, licere ipsi aut cuius eius nomine prædes dare atq; expromissores reipub. eius summe quam debet. Et epáγep τιμμηα est agere ad pœnam. Demosthe. και τιμμηα επάγερ εν χει ἀκρίτου, hoc est, Et actionem pœnarum intendere ad id quod pendere eum oportet. Δίκην επάγερ, est litem vel crimen, vel dicam impingere. Terentius in Phor. Si tu illam attigeris secus quam dignum est liberam, dicam tibi impingam grandem, Δίκην επάξω μεγάλην. Demosthenes, Αμολογησάμενος δικας επάγουτές μοι. Significat etiam diem dicere, hoc est, deferre, postulare criminis. Idem πρὶ σεφάνου, μετὰ ταύτα συσάντων δις ἡμῶν ἐπιμελές κακῶς ἐμὲ κριῖν, καὶ γραφὰς, ὀρθῶς, ἐσαγγελίας ἐπαγόντων μοι. Alibi επάγερ αἰτίαν ψόδης, falsum crimen intendere: quod alibi dicendum est.

Επάγερ τιμμηα.

Επάγερ δικήν ἢ γραφὴν.

Αμολογησάμενος.

Δικάζομαι.

Ευδείκτες.

Ευδείκτες.

Εισαγγελία.

Γραφή.

Εισαγγέλων.

Αμολογησά σοι τούτους, ἢ Δικάζομαι, contendo, ambigo, vt Cicero loquitur, hoc est, ἐγκαλῶ, certo, litigo. Et Αμολογησάσιν μου contentiosus, controuersiosus. & Αμολογησάσιν μου controuersia, hoc est, res de qua disceptatur iudicio. Plato in Philebo, pro quæstione inter disputantes agitata: vnde Ἀναμολογησάσιν μου non controuersium, & quod constat, & conuenit. Αμολογησάσιν μου dicitur ὁ ἐριστικός, ὁ ἀνυπολόγιστος, ὁ πρὶ λόγου ἀγωνιστικός, acer & argutus in disceptationibus. Αμολογησά πρὶ τούτου & πρὸς τούτου, non admitto, non concedo. Plato in Philebo, ὅρα οὐκ ἔστι πρῶταρχε, πρὸς τίνα λόγον ἢ παρ' ἡμῶν μέλλεις ἀμολογησάσιν μου. Et dicitur etiam Δικάζομαι σοι. Aesch. in Epist. ὅτι ἐνὶ τῶν κριτῶν Δίκην δικασάμενος εὐρεθίσομαι, λαβῶν ἀργύριον. προσβάλλεσθαι vero & ὀδύνην, & κριῖν, & ἐσαγγέλλειν & γραφεσθαι, & εὐδαικνῶναι de iis dicitur qui criminosè agunt, hoc est deferre, postulare, arcessere, insimulare. Demosthenes ἢ μεδίς, εἰ μὴ πρὸς βαλλόμενῳ αὐτῶν, ἀλλὰ ἐδικάζομαι, Si eum non criminali iudicio aggressus essem, sed civilī. Non tamen hæc omnia promiscue ita accipiuntur, quin aliqua sit inter hæc verba differentia, si proprietatem spectare quis velit. de quibus etiam alibi dicemus. Εὐδαικνῶνται dicitur, qui ob id causam dicunt, q; circa publica secus aliquid admiserūt. Et Ευδείκτες huiusmodi delatio, & εὐδαικται delatores. Quod verbum lingua nostra vernacula retinuit. Εισαγγελία esse aiunt de rebus perperam factis. γραφὴν de legibus perperam latis. Demosthenes πρὶ σεφάνου, οὐκοῦν ἐν μὲν δις ἐσαγγεσθαι πρὶ ὧν ἐσαγγέλθη καὶ διεβλήθη πρὸς πλὴν σύγκλητον. Isæus, ὅτι γὰρ ἐπιτιμῶν τῶν πρὸς τὸν ἀρχόντα ἐσαγγελίας ἐνεσιν, οὐδ' ἐὰν οὐδεμίαν αἴτιαν ἴκωνται.

ὅτι ἐσαγγέλωτες μεταλάβωσιν, Id est delatores. Demosthenes, εὐδαικνῶνται ἄνδρες ἀδελφοί, εὐδαικνῶνται δικάζοντες ὀφείλοντα τῶν βημοσίων, θανάτου ἐξουσίαν. Idem, τούτους δ' αἰτίου, & τὸ ἐμὲ ὑπὸ ἡμῶν πεπεσμένον εὐδαικνῶνται, detulisse. Synes. παρατίθεται γὰρ ὑπὸ τῶν εὐδαικνῶν κακῶς ἐπιφύτων τῆς κυρίας. Id est, a quadruplatoribus & sycophantis, quos ipse θηρία vocat. κριῖνω etiam accuso dicitur & diem dico. Antiph. καὶ κριῖνω παραδόντα αὐτὸν καὶ τὰς νεῶς, καὶ τὰ ἔσθια, καὶ τὰ πρῶτα, καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας, reum ago, defero. Plutarch. in Cæs. Δολοβέλλων ἐκρίνε κακῶς σέως ἐπαρχίας, accusauit repetundarum. Athen. κρινομένη δὲ ὑπὸ εὐθείας ἰππῶν ἐπὶ θανάτου, ἀπέφυγε, Rei capitalis accusata, absoluta est. Demosthenes πρὶ σεφάνου, εἰ ἐκρινόμενος μὲν ἐγὼ, κατὰ κράτος δ' Αἰσχίνῃ, Φίλιππῳ δ' ἦν ὁ κριῖνω, Si ego causam dicerem accusatore Aeschine & Philippo iudice. Est etiam κριῖνω idem quod διετάξω & δοκιμάξω καὶ βασανίσω, quod etiam Ἀνακρίνω dicitur. vt nos in annotationibus in Pandectas diximus. Demosthenes, τότε δὲ ὅτε τιμαρχον ἐκρίνεσ, διετίμω σοι κατὰ κράτος καὶ λέγειν ὅτι ἐβύλα. id est, Tum quum Timarchum in discrimen famæ atq; opinionis vocabas, quum de eo quæstionem habendam exercendamq; curabas. κρινομαι πλὴν θανάτου κριῖνω, & πλὴν ἐπὶ θανάτου, vt in illo supra citato exemplo Athenæi. Demosthenes, ὅτι ἐκρίνεσ πλὴν πρὶ ὧν κριῖνω θανάτου. Xenophon in Oecon. ἦν ἔφη ὁ Σώκρατες, καὶ διεληκμένως πολλοῖς ἐκρίθην, ὅτι γὰρ παρὰ ἢ ἀκρίτου, Iam vero o Socrates, inquit ille, sapissime causam dicere mihi contigit & accusari, præcisa etiam illa iudicii formula, vt aut capitis pœnam, aut pecuniæ penderem. Sequitur autem apud Xenoph. ἔφη τῷ ἐφω ἐγὼ ὅτι ἰχόμαχε, ὑπὸ ἐνὶ γυναικὸς ἔφη. Sic etiam verti potest, & vt arbitror illi loco congruentius, Iam vero o Socrates sapissime mihi contigit, vt causam dicerem in discrimenq; vocarer, solenni illa formula, & præcisa, quid me pœnarum vel luere vel pendere oporteret. Plato in Politico, ὧν δ' ἂν κατακρίθῃ, ἡμῶν ὅτι χρὴ παρὰ αὐτῶν τινὰς ἢ ἀκρίτου. Σωκ. ἐκοῦν ὅτι δέλω καὶ ἐκοῦν ἐν τοῖς τοῖς τοῖς ἀρχῶν, δικαιοτάτα ὀλοῦν πάχοι ἢ ἀκρίτοι, dignus est qui vel supplicio vel mulcta afficiatur. Inde illud Demosthenis quod supra citauimus, καὶ τιμμηα επάγερ ὅτι γὰρ παρὰ ἢ ἀκρίτου. Dicitur & ἐπιγραφῶν τιμμηα, hoc latini irrogare mulctam dicebant. quod non iudicis est mulctantis, sed actoris aut postulantis & accusantis. Liuius libro septimo de bello Macedonico, Centum, inquit, milium mulcta irrogata erat: bis de ea certatum est: tertio populus de mulcta suffragium ferre noluit. Cicero pro Rabyr. Nam quid ego ad id longam orationem comparem, quod est in eadem irrogatione perscriptum, hunc nec suæ nec alienæ pudicitiae pepercisit.

Ευδαικνῶνται.

Κριῖνω.

Κρινομαι.

Ανακρίνω.

ὅτι γὰρ παρὰ ἢ ἀκρίτου.

Επιγραφῶν.

Τιμμηα.

fe: ὁ δὲ ἐστὶν, ὃν τῆ αὐτῆ τοῦ ἑπιγραφῆ ἀναγεγραμμένον. Irrogare mulctam hodie forensi nostrorum vocabulo dicitur, concludere ad mulctam, & conclusiones mulctatitias assumere: quod & pœnaliter intendere dici potest latine loquentibus. ἐκτίσαι autem & ἀκρίσαι pœnam pendere significant, ὅτι quocunq; modo soluentes & rependentes, ἀκρίσαι dicuntur, & qui luunt captiuos. Herod. in Erato. Ἀκρίαι δὲ ὄντι πελοποννησίοισι δύο μνῆαι τεταγμέναι κατ' ἀνδρα ἀρχιμάλων ἐκτίσαι. Idē, ἔμοι δὲ δοκεῖ τίσιμ ταύτην ὁ κλειμένης Δημοκρίτω ἐκτίσαι, hanc pœnā luisse, has pœnas dedisse. κρίνω etiam iudico significat. Et κερυμύλλωμ πρᾶγμα, rem iudicatam significat. Et κρίσιμοι ἡμέρη dies decretorii, qui etiam critici dicuntur. Et vt κερυμύλλοι dicuntur, qui causam dixerunt, qui accusati sunt: sic ἀκριτοὶ qui non dixerunt. Demosth. ὅν γὰρ ἐπὶ τῆς κερυμύλλοις καὶ ἡγωνισμύλλοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀκρίσις. Thucyd. τούτους ἀκρίτους ἀπέκτενον ἀνδραμόρον, Indicta causa damnarunt eodem die. Plutarch. in Cicer. ait accusatum fuisse eum, ὃν ἀκρίτους ἀνδρας ἀνέγκως ἔκ. Ἀκριτοὶ etiam dicitur immodicum & sine iudicio ac ratione factū. Herod. Ἀλλὰ πάντα προεικένητο τῆ κομμώδῃ ἀσωτία, καὶ ἀφασίσι καὶ ἀκρίσις ἀναλώμασι. Vnde illud Homericum, θεοσιτ' ἀκριτόμουδε. Ἀκριτοὶ etiam dicitur quod componi vel decerni non potest: quia κρίνεσθαι praelio decernere significat. Demosth. Ἀλλὰ ἡς ἦν ἀκριτος καὶ πρὸς τῶν ἐξῆς καὶ ταραχῆ. Ἀκρισία contraria est κρίσις, id est discretioni rerum & iudicio delectuq;. Lucia. Ἀκρισία δὲ πρὸς τῶν ἐλπίς καὶ ὀπίσθια ἐπέτησεν αὐτῶν. Ἀκριτοὶ πρᾶγμα ab Isocrate vocatur in Aeginetico, quod in controuersiam non cadit, quod nunq̄ in iudicium deductum fuit, ἀκρίτα μοι γὰρ ὄντος τοῦ πρᾶγματος, ἐκ ἂν ἡπίσασθ' ὁπῶς ἡς γεγενημένω πρὸς τὸν τελευτηκότα, κληρονόμω ἔμι τ' ἐκάνε, Si nunq̄ res controuersa fuisset. τὰ κριθέντα κρίνεσθαι. τὰ κριθέντα a Demosth. res iudicata dicitur. κρίνεσθαι ἀκριῖν inquit Homerus, praelio decernere. Polyb. κρίνεσθαι πρὸς ἡν ὄλων dixit, de summa rerum praelio decernere. Aristoph. τῆως μὲν οὐκ ἐκρινόμεθ', εἶτα τῶν ἡσόνων κοινῆ σωβῆμεν. κρίσις & iudicium & sententiam & causæ dictionem significat & accusationem. Demosth. ἐξήλωσαν οἱ ἐν κρίσιως ἡσόνων, accusandi tempus exiit. κρίσις iudex & arbitrator aestimatorq;. Demosth. κρίσις ἡν συμφρόντων ἀσφαλής. κρίσις etiam dicitur cum pugna decernitur. Plutarchus, κρατῶρα δὲ ἦν μάχη κρίσις & λαβῆσα. Vnde ἀμειδίως ἐν μάχῃ κρίσις dicitur, cum ancipiti Marte pugnatur. κριτήριον, sensus & pars animi, rerum estimatrix & arbitra. Plato, ἔχωρ γὰρ αὐτῶν τὸ κριτήριον ἐν αὐτῶ, δὲ αὐτῶ τῶν αὐτῶ δὲ αὐτῶ. Plutar. in Platonicis quæstionibus quatuor dicit κριτήρια nobis esse a deo data, νοῦ μὲν ἡν νοητῶν, διὰ νοίαν δὲ ἡν μαθηματικῶν, τῶν ἡν αἰσθητῶν, ἐκασίαν ἡν ἐκόνων καὶ ἡν πρὸς τὰ ἔδωλα. εὐδύνειν etiam est postulare, reum facere, δῶκεν, &

ἐκτίσαι καὶ ἀκρίσαι

κερυμύλλωμ κρίσιμοι ἡμέρη

ἀκριτοὶ

ἀκρισία

τὰ κριθέντα κρίνεσθαι

κρίσις

κριτής

κριτήριον

εὐδύνειν

κρίνειν. Plutarchus in Cicer. ἔτι δὲ ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἔχοντα αὐτῶ ἐν ἀρῆ χῆσ, προσήγαγέ ἡς μανίλιον, ὀρθῶν κλοπήσ. Significat etiam redarguere & reprehendere. Grego. μήτε ἡμᾶς ὀρθῶν τε ἡς ὑπελοτέρας φωνῆς, φθόνος ἢ ἐδῆς ἐν ἀναβάσει, Nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Significat etiam damnare & mulctare. Thucydi. de Pausania accusato, τῶν μοι οὐκ ἴδια πρὸς ἡνα ἀδικημάτων, ὀρθῶν. τὰ δὲ μέγιστα ἀκρίνεται μὴ ἀδῆ κῆρ. εὐδύνειν etiam est διοικῶ, καὶ κυβερνῶ, ἐπιτοχῶ, moderor, corrigo, rengo, διορθῶ. quia ὀρθῶν est rectum. ὀρθῶν igitur proprie significat, quod prauum est & obliquum corrigere. Vnde fit vt ὀρθῶν significet rationē reposcere vitæ actæ. Et magistratus qui finito imperio rationē reposcunt administrati & gesti honoris, ὀρθῶν δὲ dicitur. qd̄ vulgus syndicari appellat. Hoc Plato aperte docet his verbis in Prot. ἀλλ' ἀπεχῶν ὡσπερ οἱ γραμματεῖς, τῆς μίτω δεινοῖς γράφειν τ' ἀκρίτων, ὡσπερ ἡ γραμματεῖς τῆς γραμμάτων διδόναι, καὶ ἀναγκάσει γράφειν ἡ τῆ ὑφίγησιμ τ' γραμμῶν, ὡσ' ἡ πόλις νόμους ὡσπερ ἀγαθῶν τ' ἀκαλοῦ νομοθετῶν ἐυφῆμαί, ἡ τῶν ἀναγκάσει καὶ ἀρχῆν καὶ ἀρχῶν, ὡσ' ἂν ἐκτὸς βαίνη τῶν, κολάσει, καὶ ὄνομα τῆ κολάσει ταύτη, καὶ τῶν ἡμῶν, ὡσ' ἀλλοθι πρᾶχθ', ὡσ' ὀρθῶν ἐν δῆμῳ, At vero res plane, inqt, sic habet. Quæadmodū ludī literariī magistrī pueris nondum scribendi peritiis, lineas quasdam penicillo præducunt, deinde libellum aut tabellam porrigunt, eosq; scribendo se qui cogunt quod ipsi præiuerunt: eodem utiq; pacto & ciuitas legibus præscriptis & propositis, quæ inuenta sunt hominum legislatorum præscorum proborumq;, ex earum præscripto imperare cogit ciues, vicissimq; obtemperare imperio præditis. Qui autem extra eas declinat, hunc ciuitas supplicio afficit, cui supplicio & apud nos & alibi pluribus in vrbibus, nomē est corrigere, tāq; ea q̄ praua sunt, iudicium ipsum corrigat. εὐδύνειν igitur est, ἡς ἐπέτασιν ἀγεσθαι, quæ si in disquisitionem vocari. Erat autem collegium ἡν λογιστῶν, apud quos licebat primo cuiq; volenti accusare male gesti magistratus. Id quod Cice. lib. iiii. de legibus dixit his verbis, Apud eosdem Censores ii qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint, de usq; Censores præiudicent. Hoc in Græcia fit, publice constitutis accusatoribus, qui quidem graues esse non possent, nisi essent voluntarii: Quocirca melius est rationes referri, causamq; exponi censoribus, integram tamen legem accusatori iudicioq; seruari. Eodem pertinent illa verba Ciceronis in Pisonem, Centum prope annos legem Heliam & Fusiam tenueramus. cccc. iudicium rationemq; censoriam: quas leges ausus est non nemo improbus, potuit quidem nemo conuellere: quam potestatem minuere, quo minus de moribus nostris quinto quoq; anno iudicaretur, nemo tam effuse petulans

οἱ εὐδύνειν

εὐδύνειν

Rationem gesti magistrat' reposci.

Censoria animaduersio nes.

προκατάγνωσις, προκαταγνωσκώ

Preiudicata res non iudicata.

ειθύως δίδωμι

ειθύως

ειθύως φλάγω

Αφφέρειν

Δίκιας δίκης

conatus est. Hæc sunt o carnifex in gremio sepultra consulatus tui. Sed quod Cícero in superiore loco dixit, integrâ tamē legem accusatoris iudicioq; seruari, eo pertinet, vt intelligamus animaduersiones censorias præiudicia fuisse non iudicia: Nam qui a Censoribus notati aut præteriti fuerant, postea postulari apud subsellia poterant, vbi nisi damnarentur, pro nihilo erat censoria animaduersio. Quid autem sit præiudicium nos aliquando explicauimus: sed facile est intelligere ex Quintiliano libro quinto. A Græcis προκατάγνωσις dicitur, & προκαταγνωσκώ verbum, quo Demosthenes vsus est in oratione κατά μεδίας in peroratione, πρὶ καὶ αχαροτονίας τῶ δήμε Ιοαυα quens. quod verbū genitiuo iungitur & accusatiuo, vt καταγνωσκώ. Dicitur etiam προκαταγνωσκώ δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est, anteq; causa agatur, vt apud Demosthe. πρὶ σιφάνω in principio, τούτο δ' ὄστιν ἡ μόνον τὸ μὴ προκαταγνώσκω μηδὲρ, ἕδε τὸ πλὴν ὄνομα ἴστω ἀμφοτέρωσιν ἀποδοῦναι, & reliqua. Quæ autem animaduersio censoria non rei iudicatæ, sed tantū præiudicatæ vim habuerit, Cícero ipse pro Cluentio declarat his verbis, Video igitur iudices animaduertisse se Censores in iudices quosdam illius cõsiliū Iuniani, cum istam ipsam causam subscriberent. Hic primum illud commune proponam, nunq̃ animaduersionibus censoriis hanc ciuitatem ita contentā vt rebus iudicatis fuisse, & cetera. ειθύως δίδωμι sic dicunt vt δίδωμι δέσσω, id est, pœnam pendere, & rationem reddere. Qui enim in ratione reddenda damnabantur, postea pœnam luebant: Quare δίδωμι vtrunq; significat, scilicet δέσσειν ἢ ἡμωρίζω. Et ὄνομα, τὸ ἐξ δέσσειν ἄγω, hoc est, in alicuius gesta inquirō, & quæstionem de eius administratione exerceo, vel exercendam curo, & κολάζω, ἢ ἡμωρίζω, καὶ προσωμῶ. εὐθύως etiam, vt dixi, dirigo, id est, τὸ κατ' ὀρθοῦν ἄγω. εὐθύως autem φλάγω, est damnari repetundarū, vt Romani loquuntur. Aesch. ὅδ' αὐτῶς ἀνὴρ μικροῦ ἐπιχῶν ἕξεισιν ἐκ τῶ δίκασκῆς, κλοπῆς ἕνεκα τὰς δίδωνας ὠφληκῶς. Αφφέρειν δίκην καὶ γραφὴν, & ἀφφέρειν idem denotant quod præcedentia verba, hoc est, ἐπάγειν, κατηγορεῖν, κρίνειν, δίδωναι, Aesch. κατά κτησιφῶ ἀπηνέχθη γὰρ ἢ κατὰ τοῦδε τῶ ψήφισματος γραφῆ, ἢ ἢ ἔχ ὑπὲρ σὺ πόλεως, ἀλλ' ὑπὲρ σὺ ἐς ἀλέξανδρον ἐνδ' ἕξως μὲ φῆς ἀπενεγκῆρ, ἐν φιλιππῶ ζῶντος. Idem, Ἀλλὰ διαλίπωρ, ἢ πρὸς πλὴν ἡλιτέων ἔστω καὶ προσωμῶ, ἀπὴ νεγκῶ πλὴν γραφῶν. Demosthenes. Δίκην δὲ ἀπύνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρομῶ μωρ γραφῶν. Huic verbo nostrum deferre respondere videtur. Αφφέρειν est indicare & prodere, de quo verbo cum aliis ἀφφέρω cōpositis dicemus.

Δίκιας δίκης, δίκη, actio iniuriarū ob verbera, δίκης ἑδ' ἰδὼν κρῖναι, priuatum est iudicium. Δίκη δὲ κακουργίας, est iniuriarum actio ob maledictum.

βλάθης δίκη actio dāni datī. Demosth. καὶ μεδίας, τῶρ μὲ ἡματιωρ ἢ τὸ χροσῶρ βλάθης δίκη σιφάνω ἢ διαφθορῶς, ἢ τὸ πρὶ τὸ χορῶρ ἀπάσης ἐπηρεάας, βλάθης δίκη ἰδίω μοι προσωμῶ κερῶ αὐτῶ λαχρῶν. Actio vero ob pauperiē a quadrupede factā dicitur βλάθης δίκη τὸ τετραπόδων: quā legē Solon tulit, auctore Plut. in eius vita. φάτωρ δ' αλέας, qui status controuersiam patitur, sic dicitur, vt φάτωρ ξεινείας, qui peregrinitatis reus est. Et φάτωρ ἀνδροφονίας, homicidii reus. στέργω τῶς ὄρισμῶς ἢ τὸ δικάζοντες, ἐμμύειν τῶς κριθεῖσιν, τῶς γνωσθεῖσιν ἐφισχάλαρ, τῶς κερμῶς ἢ ἀνακρῶς, τῶς δεδουγῶς ἢ ἀναπαύεσθαι, acquiescere rebus iudicatis, & re iudicata, vt Cícero locutus est. Dicitur & ἀτρεμῆρ ἐπὶ τῶς δικασθεῖσιν, vt ἐπὶ τῶς πρῶσιν ἀτρεμῆρ Plut. hoc est, rebus presentibus acquiescere, res nouas non moliri. Dicitur & ἀγαπῶ ἢ ἐρῶ κῆμ μ τῶς δεδουγῶς, acquiesco arbitrorum sententiā. Dicitur & ἀπῆ κῶς per accusatiuum, ἀγαπῶ ἢ σέργω πλὴν κρῖσιν ἢ τὰ ἐγνωσμῶ. hoc est, prouocare nolo. Isocr. ἄσε ἠγῶ τῶς ἀφισῶτας μνηεῖ πλὴν ἐλδιδείω ἀγαπῶρ, ἀλλ' ἴδω καὶ τῶς ὁμόσων ζῆσιν ἐπάρεχερ, Ita vt qui ab eis descuerant, non iam acquiescerent in libertate, nisi etiam finitimis imperarent. Demosthe. in secūda Philip. ὄς δὲ δὲ μὲ πλεονεξίω τὰ πρῶτα ἀγαπήστωρ ὄπερ δὲ σκαλῶτκα τρῶπων, τῶ μετὰ ταῦτα ἕδερ προσφῶσθαι, Cōtentos fore presentium rerum statu. Aristoph. σέργωρ σποροδάλμῃ cum datiuo, ἀντὶ τῶ ἀρκῶμερ ὄ. Demosth. σέργωρ ἐπὶ τῶσιν. Plut. in Anto. νωμὶ δὲ σέργω μῶ τὰ παρόντα. Lucia. εἰ δὲ ἡς ἀνδ' ἀίρετος εἶλετο, σέργωρ ὄσι δίκην τῶς ἐγνωσμῶς, acquiescere iis quæ ipse statuit & elegit. Cum vero ἀντὶ τῶ ἐρῶ ἢ ὠλῶ ponitur, accus. poscit. Athen. ἀλκισιάνης μεδοντίδ' ὄ τῶς ἀβουδηνῶς δὲ ἀκοῖς ἐραδεις, ἐσδξε, ἢ ἔπλδουσιν ἐς ἐλλήσωντορ. Plutarch. de Augusto, πλὴν δὲ ἀδελφῶ ὄπερ σφιδς ἐσδξε. Inde φιλσοοργία, τὰ ὑπάρεχοντα, τὰ κτήματα, τὰ ὄντα, τὰ ἐνέχυρα, bona & pignora. Inde ἐπιλαμβάνεσθαι ἢ κτημάτωρ, τὸ μὴ κατὰ κεκῶτος τὸ κατὰ δίκην, eius pignora capere, qui iudicatum nō soluit. ἄπφεισθαι τῶρ ἡνεχῶρ, τοῦ μὴ ἐκ πληρωῶτος τὰ κερμῶ, qui iudicatum non facit. λαμβάνειν ὑπὸ ἡμέρῳ τὸν δικασθέντα, ὄ τῶ κτημάτωρ ἀντὸ λαμβάνεσθαι, ἢ ἀφασθαι, in possessionem bonorum eius mitti, qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. Demosth. καὶ μεδίας, δίκην δὲ τῶ λαχῶρ ὄσδορ τῶς κακουργίας, εἶλορ ἐρίμω, ἢ γὰρ ἀπὴντα λαχῶρ δὲ ὑπὸ ἡμέρῳ ἢ ἔχωρ, ἐδεις ἢ φάμω ὄστω τῶ τῶ. Et ὑπὸ ἡμέρῳ, Idem καὶ εὐεργῶ, ἐπειδὴ γὰρ εὐφλορ ἀντὶ τῶ δίκην, προσελθῶρ τῶ δεοφῆμω, μελλῶσης μοι ἴδω δὲ ἡμερῶ τῶς ὑπὲρ ἡμερίας, ἐδεις ἢ ἀντὸ ἐπιχῆρ μοι ὄλιγορ χρόνον. id est, Cum ea dies, in quam diem ego iudicatum facere debebam, iam exitura esset. Genitiuo autem iungitur ὑπὸ ἡμέρῳ. Lucianus, ὑπὸ ἡμέρῳ τῶς προσωμῶς, qui iā elapsedo tempore non præstitit quod spondit, qui ad diem non fatiffacit: atq; eam ob causam alio vocabulo, ἐκ προσωμῳ dicitur, & ὑπὸ τῶ

βλάθης δίκη

βλάθης τετραπόδων

φάτωρ δ' αλέας

ἀγαπῶ ἢ ἐρῶ

τῶρ κτημάτων ἐπιλαμβάνεσθαι

ὑπὸ ἡμέρῳ

ὑπὸ ἡμερία

ἐκ προσωμῶς ὑπὸ τῶ

ἐκπροθεσμίας
ἐμπροθέσμως

Ἀπαντᾶρ

κυρία

θεσμῶ. Lucia. ὁ δὲ ἠγωνάκται, λέγων ὑπερήμωρον εἶναι, καὶ ἐκπροθεσμῶν τοῦ ὀφλήματος. Legitur & ἐκπροθεσμῶν verbum in Pandectis græcis pro eo, quod in mora esse iurisperiti dicunt. Contra, ἐμπροθέσμως ἰ κριση, est ἕντος τῆς προθεσμίας κριση. Lucia. ἐκπροθεσμῶν δὲ καὶ ἡμῶς ἐμπροθέσμως ἐκπέμπερ ἐκ τῆς νόμου, πλὴν ἐπιῆσαν μόνον ἡμέραν ἐπιμέναντας. Ἀπαντᾶρ πρὸς πλὴν κυρίαν, ἀπαντᾶρ πρὸς πλὴν δίκῳ, obire diem vadimonii, & adesse ad iudicium die vadimonii. κυρία, enim dicitur dies vadimonii, vel dies legitimus, & status. Demosth. ἢ μεθ' ἡμῶν, καὶ ἐπεὶ ἢ ἡμερῶν ἢ κυρία τοῦ νόμου, οἰδαμῶν ἐκ ἀπαντῆσαντα μεθ' ἡμῶν ἐπὶ πλὴν δίκῳ, ἀλλὰ καταλιπόντα, ἢ γνομῶν δὲ ἐρήμω κατὰ μεθ' ἡμῶν, ἐπίσάμεθα, & reliqua. verba sunt testium. κυρία, hic pro die statuta lege ponitur. Idem, καὶ πλὴν μου κατὰ τῶν δίκῳ γνομῶν, ἢ ἀπερόκλητον κατεσκόβασερ, ἀυτὸς κυρίαν ἀυτῶ πεποιήκερ. ἢ δὲ ἀυτὸς ὄφληρ ἐμοί, περοκλητῶν ἀυτῶ, ἐκ ἀπαντῶν ἀκυρον κριση. Hoc loco κυρίαν γνομῶν dixit, id est, ratam iudicis cognitionem: ἀκυρον vero irritum. Et cognitionem quidem inquit, ἢ ἀρχόντων ἢ τῶν στρατῶν τῶν δίκῳ tametsi ἀπερόκλητον, id est, nulla Stratonis in ius vocatione institutam, ratā ipse sibi fecit sua fraude. Vadimonium vero, id est, diem iudicio sistendi quo mihi erat obstrictus, irritum facit & antiquandum, quum ad iudicium non adfuerit, quum id vadimonium non obierit, quum iudicio sistendi sponsonem non præstiterit, & vt Ciceronis verbo loquar, cum ipse nō stiterit, sciens & prudens se recte atq; ordine in iudicium vocatum esse. Dicemus, nō nihil in sequentibus, quod ad eius loci expositionem pertinebit, quum δίκῳ verbum enarrabimus: est enim locus ille orationis subobscurus. κυρία autem ἡμέρα dicitur quasi rata & fixa, ad quā qui non adfuerit, moram purgare nequit, vt quidem ius erat constitutum apud antiquos & Græcos & Romanos. Erat enim deserti vadimonii pœna, ignominia, vt ex oratione ipsa ἢ μεθ' ἡμῶν liquet his verbis, πείσας ἢ τὸν πρῶτον δόντα δοῦναι πλὴν ἢ ἴσον πᾶντας τῶν νόμων, κλητῶν δὲ δὲ δὲ ἐπιγαστράμωτος, κατκρησῶν ἐρημον, οὐδὲν δὲ πᾶντος, ἐκβάλλει καὶ ἀλλομοί τὸν δίκῳ. Bona enim possidebantur eius, qui in eremodiciū incidisset. Cicero pro Quintio, Ergo Hercule cuius bona ex edicto possidentur, huius omnis fama & existimatio cum bonis simul possidetur. de quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certe, tacite, obscureq; conceditur. Et paulo post, Itaq; maiores nostri raro id accidere voluerunt, prætores vt cōsiderate fieret cōparauerunt. viri boni quum palam fraudantur, quum experiundi potestas non est, timide tamen & pedetentim istuc descendunt, vi atque necessitate coacti, inuiti, multis vadimoniis desertis. Edictum em̄ bona possidendi excipiebat & sequebatur edictum bona proscribendi, vt ipse ibidem dicit. Quare in eadem oratione causam deserti vadimonii causam capitis vocat. Vadari autem est κλητῶν, verū de hoc ver-

Bona possideri.

bo vadari & vadimonium enarratius in Pandectas diximus: redditis etiam locutionibus græcis, quas hic addere superuacuum esse visum est. πλὴν κυρίαν ἐγγράφαι, diem vadimonii in acta referre Demostheni. Et κυρίας ἕνεσώσης, appetente die vadimonii. κυρία autem non modo diem vadimonii sistendi, sed etiam προθεσμῶν ἡμερῶν significat, καὶ πᾶσαν ἡμέραν πεταγμῶν, ἢ ἀποτεταγμῶν, quem latini statum diem & statutum dixerunt. Dicitur & ἐρημον dies præstitutus. Cicero de Arusp. Responsis, Statas solennesq; ceremonias dixit. Lilius, Statum & solenne bellum, de Volscis loquens. ἢ κυρία, a Synesio dicta est, dies fati & mortis vadimonii. Sic enim inquit ad Theophilum, ἐὰν προσπελάσῃ λαμπωνιῶν τὸ χεῖρ, καὶ ἢ κυρία παρῆναι δοκεῖ πᾶσι, ἐφῆκα, τίς τότε παρεσομῶν προεβουτέροις, κοινωνίας ἀυτῶ μεταδοῦναι. In eadem oratione διδόναι πλὴν ἐρημον, significat secundum præsentem de absente, vel contra absentem pronunciare. quod forensi nostro vocabulo, dare defectum dicitur, ὁ δὲ καταλαμβάνει τῶν ἀρχόντων ἐπιόντων, καὶ τῶν στρατῶν, ἀπιόντων, ἢ δὲ πλὴν ἐρημον δεικνύται. Vt autem occasionem datam ex instituto nostro non omittamus, locum eiusdem orationis verbis supradictis proximum adscribendum esse duximus & enarrandum. οὐκ οἶδ' ἂν δίκῳ (inquit) ὁ στρατῶν, ἐπεὶ ἢ πᾶσι ἢ κυρία, πάντα δὲ ἢ δὲ διεξιγμῶν τὰ ἐκ τῶν νόμων, ὑπὸ μοσίου καὶ παραγασφαι, καὶ οὐδὲρ ἔτ' ἢ ὑπόλοιπον, τὸ μου πρῶτον ἐπιγασφαι ἐδῆτό μου πλὴν δίκῳ, ἐπὶ τὰ εἰς πλὴν ὑπεροίαν ἀναβαλέσθαι. τὸ τελευταῖον δὲ ὡς οὐτ' ἐγὼ σωχεῖσθω, ὑπὸ οὐδὲρ ἀπῆντα, εἰ δὲ ὡρας ἐγγίγνεται δὲ, κατεδῆθησε, Hic Strato qui nobis arbiter erat controuersiae, quum aliquando venisset dies vadimonii, (Omnia autem iam præterierant quæ leges litigatoribus indulgent, dilationum postulationes, exceptiones, nihilq; iam erat reliquum,) primum orare me institit vt arbitrium prorogarem & sustinerem: deinde vt in crastinum reiicerem: postremo, quum ego diutius rem prolatari non permitterem, nec iste ad iudicium sisteret, & iam ad serum horæ statæ ventum esset, Strato arbitrium contra hunc pronunciauit. ἀναβολαί sunt dilaciones. ἢ πᾶσι μοσίου sunt dilaciones quæ iureiurando postulantur & impetrantur, hoc est, ἕνορκοι ἀναβολαί, dilaciones propter fonticum morbum, aut aliā legitimam causam impetrata. Et ὑπόμνησαι verbum, τὸ ὑπερῆσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι πλὴν δίκῳ προφάσιν ἀποδημίας ἢ νόσου. Idem, πάντῃ τῇ μαρτυρίᾳ πρότερον εἰσελθῶν, & πρῶτα γασφῶν ἐμῶν δὲ ὑπερῆσθαι, nec præscriptione vtente nec certamen prolatante. Xenoph. τούτων δὲ διαχεροτονομῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἐκρίναν πλὴν ἑυρυπτολέμου ὑπεροσασμῶν δὲ μενελέου, καὶ πάλιν διαχεροτονίας γνομῶν, ἐκρίναν πλὴν εἰς βουλῆσ, id

κυρίας ἐγγράφαι
κυρίας ἕνεσώσης

ἐρημον διδόναι

ἀναβολαί
ἢ πᾶσι μοσίου

ὑπόμνησαι

re.Licere illi qui mulierem habet in potestate, rei vxorie agere, aut ex stipulatu ad dotis repetitionem.

Σίτος, ἢ σίτη δίκη.

Σίτος enim δίκη appellabatur rei vxorie actio. Idem Demosth. ἡ δὲ ἀφοβία, ὅτι γὰρ διδοῖτο τὰς σίτην τῆ μητρὶ, πλὴν δὲ προίκα ἔχοντο, οὐδὲ τὸν ὅτι κοῦ μισθοῦ ἐδέλοντο, ἀλλὰ μετὰ τῆν ἄλλων ἐπιτρόπων διαχερῖζον δεξιούτους, ἐπιμίστατο λόγος πρὸς τὴν ὁ Δημοχάρης. Idem, τὰν πλὴν τῆ προίκα οὐτε αὐτῶν, οὐτε τὸν σίτην ἀπέδωκε. Σίτη est annua pensitatio ad alimentum viduarum & pupillarum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris vxoribus repudiatis, vt i exemplo superiore. Meminit Harpocratio.

Tutores mulieribus dabant apud Athenienses.

Vt autem Atheniensium iure, sic etiam fortasse Romanorum, foeminas tutores olim dabantur, sine quorum auctoritate nihil constituere dotis poterant. Id enim ex Cicer. intelligimus in oratione pro Cecinna, his verbis, Iste vester testis, qui ausus est dicere, fecisse videri eum, de quo ne cuius rei argueretur quidem scire potuisset, ipse nunquam auderet iudicare deberi viro dotem, quam mulier nullo auctore dixisset. Et in oratione pro L. Flacco, Hæc Flacco non probasse te miraris, cui quæso tandem probasti, emptiones falsas prædiorum, proscriptiones cum mulierculis aperta circumscriptione fecisti: tutor his rebus, Græcorum legibus, adscribendus fuit. Polemocratem scripsisti mercenarium & ad ministrum consiliorum tuorum adductus est in iudicium Polemocrates de dolo malo, & de fraude a Dione, huius ipsius tutelæ nomine.

κύριος.

Is tutor a Demosthene ὁ κύριος ἐστὶ ἀνδρώπῳ vocari solet: sine quo auctoritatem accommodante, nihil Athenienses mulieres alienare patrimonii sui poterant. Postremo κύριος dicitur qui summam habet potestatem, & vt diximus ἀνυπόδικων rei cuiuscunq;. Polybius de Polit. Rom. τιμῆς δὲ καὶ ἡμωρίας κύριος ὁ δῆμος, id est, ἀυτοκράτορας ἢ ἐξουσίαν ἔχει. Et κύριος ἐμὶ τὰς, hoc est muneris & curationis mee. Idem, τοῦτ᾽ δὲ κυρία ἢ σύγκλητος, ἀντὶ τῶ, τὰς δὲ μέλει τῆ συγκλήτω, τοῦτ᾽ ἐπιμέλεις ὅτι τῆ συγκλήτω. vt Demosth. οἱς ἐπιμελείς ἢν κακῶς ἐμὲ ποιῶν. Dicitur etiam τὰς ἢ σύγκλητος ἐπιμελεῖται, πρόνοιαν τὰς ποιῶν, τῶ διαχερῖζει, ἢ πρὸς ταῦτα, ἢ μεταχερῖζεται. τὰς ἐπιτετραπῆαι ἢ βολῆ ἢ ἐμπειρίσθαι, τὰς αὐτοκρατορικῶν δυνάμει ἢ ἐξουσίαν ἔχει. τὸν τὸ ἐπὶ τῆ συγκλήτω ὅτι. ταῦτα δὲ ἐπιμελείας ἔχει. hæc enim ferme idem significant.

Διαγινώσκων

Διαγινώσκων est pro potestate iudicare, & ius dicere, vt iudex in sua prouincia. Significat etiam statuere & deliberare.

ἐξαττίσθαι

ἐξαττίσθαι τὰς κρινόμενης, ποχε & piculo reos eximere, ex reis eximere, rei poenā deprecari gratia vel auctoritate. Demosth. ἡ δὲ μηδία, παιδία δὲ πρὸς σίσεται, ὅ κλαίσει, ἢ τούτοις ἀντὶ ἐξαττίσθαι. Pueros enim suos producet lachrymabundos, eorumq; misericordia seifsum a vobis seruabit. hoc est, eorumq; lachrymis sese condonari postulabit. Lyf, ὑπὲρ πολυκράτῃ

ἢ δὲ ἀνὰ γὰρ παροίμω, ἐ τὰς μὲν οὐχ οἶους τε ὄντας θέρωνες εἶναι μὲ ἐ χρήματα ἔχειν ὑμῶν, τὰς δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἐξαττίσθαι. ἐξαττίσθαι deprecatio. Demosth. καὶ οὐτε τῆν συγγενῶν ἔθ᾽ ἢ τῆν φίλων ἐξαττίσθαι, ὡφέλκεν αὐτὸν. Aesch. ἐξαττίσθαι γράφας τῆν παρὰ νόμων, id est, postulāt reorum delationes hominumq; reatus ob maleficia condonari precibus suis. Est autem παρὰ νόμων γράφασθαι, κατηγορεῖν τῶ παρὰ νόμα γράφοντες. Demosth. pro Ctesiph. siue ὑπὲρ σεφάνου, εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἄξια πρὸς ποντὰ με εἴρα, εἰσαγγέλλοντα, καὶ τούτων τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθίσταντα παρ ὑμῶν, εἰδὲ γράφοντα παρὰ νόμων, παρὰ νόμων γράφασθαι, hoc est, Si me vidisset rogationem ad populum ferentem legibus contrariam, aut contra legum interdictionem aliquid promulgantem. Idem πρὸς λεπτίνου δὲ μαρτυρίαν κατ᾽ ἑαυτῶ καὶ ταλέπω δὲ παρὰ νόμων, τούτων τὸν νόμον ὅμως ἐνομοθέτη. παρὰ νόμων vocat legem legibus contrariam ferre. Est etiam παρὰ νόμων τὸ ἀδικεῖν. & παρὰ νόμων ἀδικεῖσθαι, & contra leges & iura malis affici. Idem, εἰτ᾽ ἐὰν ἡδικῆσθαι καὶ παρὰ νόμων ἀδικεῖσθαι δὸκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια δέομαι.

γράφας παρὰ νόμων, ἢ γράφειν παρὰ νόμων.

παρὰ νόμων

ἐξαττίσθαι autem significat exposcere aliquem ad poenam. Quæ significatio contraria est præcedenti. Isocra. in Trapez. ἐπισέλλει δὲ τῶς ἐνθάδε δὲ ἐπιδημοῦσιν ἐκ τούτ᾽ ὅτι, τὰ χρέματα παρ ἑμὸν παραλαβῆναι, καὶ αὐτῶν εἰσπλῆν κελύειν, ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ ὑμῶν θέρωνες. Quæ si pecunias tradere illucq; nauigare recusarem, vt me a vobis dedi sibi postulerent. Sic se Demosth. θέρωνες δὲ ὑπὸ φιλιπποῦ, καὶ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου dicit, id est ad poenam exposci. Est autem exposcere, dedendum petere, & θέρωνες, ὑπὸ ἐχθροῦ ἡνὸς ἀττίσθαι. Livijs libro octauo de bello Macedonico, Legatos deinde misit ad deposcendos auctores defectionis: civitatem in pace futuram, si id fecissent, pollicens. silentium præ metu cæterorum fuit: quos autem nominatim depoposcerat, ipsi se ituros professi sunt. ἐξαττίσθαι etiam est exposcere seruum ad quaestionem, cui ἐκδιδόναι, id est offerre & dedere, respondet. Demosth. πρὸς Ἀφοβον, εἰ δὲ τὸ πρῶτον ἀν ἐξελέγηαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἀν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, ἢ ἐ πρὸς ἰδοῦναι, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδοῦμαι, iam vero si rei veritatem reperiri expetiuisset, seruum me utiq; exhibere torquendum postulasset: qui testificationes ipsas scripserat, vt si dedidisset, veritate per tormēta comperta, nec ius ego in hac causa, nec equum postulare viderer, qui scilicet ἡθρομαρτυρίων ἀγερῶν: vbi notandum ἵνα coniunctionem cum indicatio iunctam esse, ἢ ἐδοῦμαι, ἀντὶ τῶ ἵνα δέομαι. Sic apud Xenoph. in primo παροίμω, εἰ δὲ καὶ ταῦτας ἀποφύγοι τὰς κῆρας, τὰς πόδας αὐτῶν ἐκμανθάνω. καὶ πρὸς δὲ χωρία φύλην εἰροῦνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκαια δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῶ σφόδρα φύλην, ἀντὶς ἑαυτῶν ἐμπίπῳ ἐνέδου. Id est, vt ipse se indueret in retia, ἢ ἐνέδου. Lucia. εἰ γὰρ τοι ἔφην τῆ πνοῆ τῆν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρεισιν, ὑπὸ τῆ ξυνὶ μάλιαν, ἐχρῆν

ἐξαττίσθαι

ἐξαττίσθαι

ἐν ἐδοῦμαι

μη απαγορευτικῶν μετὰ τὰ ὀριστικῶν.

ἀντιὸς σέφεσθαι, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνέστωρ φησὶ ἡδονῆς. ἀντὶ τῶ ἀνασπῶν μη ἐτιᾶ ἀπαγορευτικῶν similiter cum indicatio pro optatio & subiunctio iū gitur, cum præteriti vocibus & cum præsentis. Demosth. καὶ τὸ χροῖον νομῶν γυῖσθαι μετὰ πλὴν πρεσβύτων πρῶτον, δέδοικα μὴ ἕνα λήθω ἢ σωθῆσαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῶν ἐμπεποιήκα. Idem, πλὴν δὲ ἐρήνην μὴ ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι δέδοικα μὴ λελύθαι μερῶν, ὥστε οἱ δαυφζόμυνοι ἐπὶ πολλῶν ἀγροῦν, Vereor ne nō intelligamus nos pacem ita agere & colere, vt qui versuram magno fœnore faciunt. Thucyd. νῦν δὲ φοβόμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν. Plato cum præsentī in Phæd. Ἀλλὰ φοβῶμαι μὴ δυσκολώτερόν ἔστι νῦν διακρίναι, ἢ ἢν τῶ πρότερον βίω. Idem per ἀόριστον, καὶ ἅμα βλέπας εἰς τὸν κέβητα, ἔπειρ, ἀλλὰ μήπως ὡς κέβησ καὶ σέ ἔστι τούτων ἐτάραξεν, Sed vereor ne quid te quippiam horum conturbabit. Philostratus etiam per parataticōn cum aoristo, δέδοικα μὴ ἔσθ ἡσυχίαν ἡγαγερ, ἀλλ' ἡνώχλη καθόλου.

καρπῶσθαι.

καρπῶσθαι, vtī frui. Demosth. κατὰ ἀφῶσ, ἔδωκεν ἐβδολήκοιτα μνάσ καρπῶσθαι. Significat etiā exhaurire & consumere fructum alicuius prædii & redditum. Demosth. de matre Aesch. τελέσθαι μὴ ἢ μητῆς ἀντὶς ἡσυχίας κατὰ τῶν καὶ καρπῶσθαι τὰς τῶν χωρῶν δικίας, ἐξέδρασε ποσῶν τετρεσῶν. Idem alibi, εἰ βέλονται χωρῶν ἔχθρ ἡσυχίας καρπῶσθαι τὰ αὐτῶν, id est, si regionem pacatam habere vellent, & frui suis bonis. καρπῶσθαι fructum elicere, fructuosum facere. Theophrastus in.iiii. φασὶ δὲ δῆρ οὕτω κρεῖν. ὅταν ἡδὴ δοκῆ ἢ ἀμπελοῦ καταφρέσθαι, κλήματὰ τε ἐπιβάλλειν, καὶ καρπῶσθαι ὄναιον, id est, palmītes summittere & fructum in annum elicere.

καρπῶσθαι πλὴν χολῶν, id est, frui ocio Synesius dixit eos qui student philosophiæ. Lys. in Apolog. τῆς δῆμος καταλύσ. Ἴσε δὲ ἐπιγύμν ἢ Διοφῶν ἡ ἰδία μὴν καρπῶσθαι πλὴν τῶ πόλεως συμφορῶν, δημοσίᾳ δὲ ὄντας μεγίστων ἀγαθῶν ἀλλοῦς, Priuatim quidem fruētes calamitatibus publicis, hoc est, in calamitate publica priuatim sese oblectantes, sibi & genio suo indulgentes: vel potius, ex incommodis publicis sua comparantes comoda. Idem Theophilo, καρπῶσθαι δὲ τὰς ἡμῶν, ἐκεί πρῖνοςοῦντες ἔπει κερδῶν λέωπερον. Thucyd. καρπῶσθαι vtitur pro καρπῶσθαι. Theoph. αὐτὸν καρπῶσθαι ἀντὶ τῶ τῶν κάρησ ἀποδρέπεσθαι, quod pene idem est. καρπῶσθαι etiā appellat ea semina quæ terram exhauriunt, & extenuant: quæ defrugate terram a latinis dicta sunt pene ad verbum, vt apud Plinium, Segetem ne defruges. Theophrast. καρπῶσθαι πλὴν γλῶ μάλισα πωρῶν, διὸ καὶ ἀγαθῶν ἔχθρ χωρῶν. Idem, ἐπικαρπῶσθαι δὲ σφόδρα ὁ ἀγίλωφ. Dicitur etiā ἐκκαρπῶσθαι. Ἐκκαρπῶσθαι vero fructus decerpo & percipio. Ἐκκαρπῶσθαι etiam est exhaurio & extenuo facultates alicuius & percipio earū fructus. Demosth. ἢ τῶ μοκροῦ. ἢ τῶ πρῶτον ἡμῶν ἕνεσ ἑκκαρπῶσθαι, καὶ πρῶτον ἡμῶν ἀμετέρων διηρηπῶσθαι, μὴ δὲ ἔκ κλέπῶσθαι φωνεῶσ ἐλίφθῶσθαι, κατὰ τῶσ. Sic Greg. τὸ ἀγιοῦ ἐκκαρπῶσθαι μέγα ἐτίθει, id est, quæstui ha-

καρπῶσθαι ἢ ἐπικαρπῶσθαι. Defrugate.

beres res sacras atq; diuinas. Et ἐκκαρπῶσθαι fructuum & commodorum perceptio, & vsus rei fructuosus. Dicitur etiam ἐπικαρπῶσθαι. Idē Demosth. ἢ ἀφῶσ, καὶ τὰς μὴ σφετέρως αὐτῶν βεσίας, ἐκ τῶν ἐπικαρπῶσθαι διῶσ κήκασι, καὶ τῶσ τῶσ τῶσ ὑπαρχόντων, ἐκ τῶν ἐμῶν πολλῶν μέγιστων πεποιήκασι. Aristote. ἐπικαρπῶσθαι, quæstum appellat, & fruges messesq; ἐπικαρπῶσθαι vocat. Ἐξέλιξ δίκη, interdictionum vnde, & iudicium de vi. Demosth. κατὰ μὴ δῆσ, τῆ γυ δῆσ ποτε, ἀν ἕσ ὕφλωσ δίκω μὴ ἐκτίσθαι, ἐκ ἐποίησθαι ὁ νόμος πλὴν δῆσ, ἕλιξ ἕλιξ, ἀλλὰ προσμῶσ ἐπέταξε τῶ δημοσίω, καὶ πάλιν, τῆ δῆσ ποτε ἀν μὴ ἐκῶσ πᾶσ ἐκόντος ἕσ λάβη τάλαντων ἐπ ἢ δῆσ, ἢ τῶσ ἀποσερήσθαι, βδῆρ αὐτῶ πρῶσ τῶ πόλιμ δῆσ. ἀν δὲ μὴ πρῶσ πᾶσ ἡμῶν ἀξιόν ἕσ λάβη, βία δὲ τῶσ ἀφέλιξται, τῶ ἴσοσ τῶ δημοσίω προσμῶσ, οἱ νόμοι κελύσθαι ὅσον τῶ τῶ ἰδιώτῆ. Ad quorum verborum intelligentiam hoc scire oportet, q; pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præstítuebatur: quo elapso, si iudicatum faciebat, is secundum quem iudicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur: Qui si inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum sed publicum esse incipiebat, hoc est, ἐξέλιξ δίκη, quæ actio erat pœnalis. ὅφλωσ δίκω dicitur, qui rei iudicatæ debitor est: qui si non soluebat intra terminum rei iudicatæ, nec patiebatur bona sua possideri, tunc erat res ei etiam cum republ. non tantum cum creditore. vt si quis hodie pignus prætorium vi auferat, de vi tenebitur. De ducta est dictio, ἀν τῶ ἐξέλιξ τῶ ἐκβάλλω φησὶ κτήσεως. Demosthenes πρῶσ παραίνετον, οὐκῶν ὁ μὴ νόμος ἐάν ἕσ ἐξέλιξ ἕνα τῶ ἐργασίας, ὑπόδῆμον πωσθ. ἐγῶ δὲ βχ ὕπως αὐτῶ ἐξέλιξ τῶσ, ἀλλ' ὡν ἄλλος ἀπεσερή, τῶσ ἐργασίας κατέσθαι. Ego vero nō solū ἴπμ nō eieci, sed vnde ab alio eiectus erat, ipsum i possessione restitui. Aristides in Panath. μένοισ γυ ἡμῶν ὑπᾶρχη κατᾶραρ δῆσ ἕλιξ τῶ ἢ κλιτάσ ἀνχῆσ. ἢ δῆσ ὄνται ὄνομάσθαι, ἐκᾶπερον κῆριόρ δῆσ τῶ χῶσ. Διὸ τῶ ἐπερον, ἐκῶσ. οἵτε γῶσ ξένοι διὰ τῶσ ἄλλος κλιτάσ γυσῶσ ὄντας, ἕλιξ τῶ πρῶσ ἕλιξ, οἵτε κλιτάσ βεσῶσσι πλὴν ἐπωνυμῶσ τῶ κατᾶροι ξένοσ ἕνα τῶσ ἐξέλιξ. ἕκῶσ δῆσ γε μένοισ ἡμῶν, εἰ δῆσ ὄνται δῆσ ἐπῶσ, βδῆρ εἰς λάχοσ τῶσ γῶσ, βδῆρ μᾶλλον γε ἢ τῶ μητῶσ τῶσ, Solis enim nobis gloriari nobilitate natalium licet, & ciuili communitate: & quum duo sint vocabula huic regionī, alterum ab altero nobis merito confirmatur. Nāq; peregrini qui dicuntur, hac utiq; appellatione continentur, propter eos qui ciues germani sunt: qui utiq; ipsi eam appellationem eo ratam illis faciunt, q; ipsi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communitate fuerunt. Quo fit, vt vni, si fieri potest, ipsi sumus, quibuscum nemo vnde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis q; matris cuiusq; nomine experiri quisq; cum filio ipsius iure potest. Quibus verbis significatur Athenienses αὐτῶσ φησὶ ἀπῆσ esse, nec alios

bere res sacras atq; diuinas. Et ἐκκαρπῶσθαι fructuum & commodorum perceptio, & vsus rei fructuosus. Dicitur etiam ἐπικαρπῶσθαι. Idē Demosth. ἢ ἀφῶσ, καὶ τὰς μὴ σφετέρως αὐτῶν βεσίας, ἐκ τῶν ἐπικαρπῶσθαι διῶσ κήκασι, καὶ τῶσ τῶσ τῶσ ὑπαρχόντων, ἐκ τῶν ἐμῶν πολλῶν μέγιστων πεποιήκασι. Aristote. ἐπικαρπῶσθαι, quæstum appellat, & fruges messesq; ἐπικαρπῶσθαι vocat.

ἐκκαρπῶσθαι ἐπικαρπῶσθαι.

ἐξέλιξ δίκη.

ἐξέλιξ δίκη, interdictionum vnde, & iudicium de vi. Demosth. κατὰ μὴ δῆσ, τῆ γυ δῆσ ποτε, ἀν ἕσ ὕφλωσ δίκω μὴ ἐκτίσθαι, ἐκ ἐποίησθαι ὁ νόμος πλὴν δῆσ, ἕλιξ ἕλιξ, ἀλλὰ προσμῶσ ἐπέταξε τῶ δημοσίω, καὶ πάλιν, τῆ δῆσ ποτε ἀν μὴ ἐκῶσ πᾶσ ἐκόντος ἕσ λάβη τάλαντων ἐπ ἢ δῆσ, ἢ τῶσ ἀποσερήσθαι, βδῆρ αὐτῶ πρῶσ τῶ πόλιμ δῆσ. ἀν δὲ μὴ πρῶσ πᾶσ ἡμῶν ἀξιόν ἕσ λάβη, βία δὲ τῶσ ἀφέλιξται, τῶ ἴσοσ τῶ δημοσίω προσμῶσ, οἱ νόμοι κελύσθαι ὅσον τῶ τῶ ἰδιώτῆ. Ad quorum verborum intelligentiam hoc scire oportet, q; pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præstítuebatur: quo elapso, si iudicatum faciebat, is secundum quem iudicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur: Qui si inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum sed publicum esse incipiebat, hoc est, ἐξέλιξ δίκη, quæ actio erat pœnalis. ὅφλωσ δίκω dicitur, qui rei iudicatæ debitor est: qui si non soluebat intra terminum rei iudicatæ, nec patiebatur bona sua possideri, tunc erat res ei etiam cum republ. non tantum cum creditore.

ἐξέλιξ δίκη.

vt si quis hodie pignus prætorium vi auferat, de vi tenebitur. De ducta est dictio, ἀν τῶ ἐξέλιξ τῶ ἐκβάλλω φησὶ κτήσεως. Demosthenes πρῶσ παραίνετον, οὐκῶν ὁ μὴ νόμος ἐάν ἕσ ἐξέλιξ ἕνα τῶ ἐργασίας, ὑπόδῆμον πωσθ. ἐγῶ δὲ βχ ὕπως αὐτῶ ἐξέλιξ τῶσ, ἀλλ' ὡν ἄλλος ἀπεσερή, τῶσ ἐργασίας κατέσθαι. Ego vero nō solū ἴπμ nō eieci, sed vnde ab alio eiectus erat, ipsum i possessione restitui. Aristides in Panath. μένοισ γυ ἡμῶν ὑπᾶρχη κατᾶραρ δῆσ ἕλιξ τῶ ἢ κλιτάσ ἀνχῆσ. ἢ δῆσ ὄνται ὄνομάσθαι, ἐκᾶπερον κῆριόρ δῆσ τῶ χῶσ. Διὸ τῶ ἐπερον, ἐκῶσ. οἵτε γῶσ ξένοι διὰ τῶσ ἄλλος κλιτάσ γυσῶσ ὄντας, ἕλιξ τῶ πρῶσ ἕλιξ, οἵτε κλιτάσ βεσῶσσι πλὴν ἐπωνυμῶσ τῶ κατᾶροι ξένοσ ἕνα τῶσ ἐξέλιξ. ἕκῶσ δῆσ γε μένοισ ἡμῶν, εἰ δῆσ ὄνται δῆσ ἐπῶσ, βδῆρ εἰς λάχοσ τῶσ γῶσ, βδῆρ μᾶλλον γε ἢ τῶ μητῶσ τῶσ, Solis enim nobis gloriari nobilitate natalium licet, & ciuili communitate: & quum duo sint vocabula huic regionī, alterum ab altero nobis merito confirmatur. Nāq; peregrini qui dicuntur, hac utiq; appellatione continentur, propter eos qui ciues germani sunt: qui utiq; ipsi eam appellationem eo ratam illis faciunt, q; ipsi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communitate fuerunt. Quo fit, vt vni, si fieri potest, ipsi sumus, quibuscum nemo vnde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis q; matris cuiusq; nomine experiri quisq; cum filio ipsius iure potest. Quibus verbis significatur Athenienses αὐτῶσ φησὶ ἀπῆσ esse, nec alios

Aristidis locus.

ἐξέλιξ δίκη ἕλιξ τῶσ.

vnq̄ homines inde ab ipsis eiectos esse, vt aliis regionibus cōtigit.

συγκακουργία, est que collusio a iuriscōsultis dicitur. & **συγκακουργεῖν** colludere. Libanius, ἐλὼν αὐτῶν ἐκόντα καὶ συγκακουργοῦντα, Damnauit eum apud iudices volentem & colludentem. Et res per collusionem actoris & rei transacta, **συγκακούργημα** dicitur, ex quo genere est **preuaricatio**, id est, **καθύφρασις**, de qua in præcedentibus diximus.

Διδῶκω σε πλῆγῶν, καὶ ἐγκαλῶ σοι πλῆγῶν, ago tecum iniuriarum ob verbera. & Διδῶκω σε βλάβης, καὶ διῶκω σε φόνου.

δικαιολογία est causæ suæ defensio, iuris sui in mediū prolatio. & **δικαιολογεῖσθαι** iura sua allegare, & i iure disceptare: quod causificari Plautus dixit, Cicero etiam causari & proferre, Quintil. & Iuriconsf. allegare appellant, hoc est, **προστένειν**, **προτίχειν**, & **πρόχειν**, & **προφέρειν**. hæc em̄ omnia ferè de eodē dicuntur. **δικαιολογεῖσθαι** etiā pro **ἀμεισθητῆρι** & **δικαίῳ** ponitur. Plut. ἀκλίωρ πρὸς ἀθηναίους δικαιολογεῖσθαι πρὶ ἐνὶ νῆσσι, καὶ λεγόντων, & reliqua. Lucia. ἤδ' εὖς ἂν σοι δικαιολογησάμην ὑπὲρ τῆς ἐγκλημάτων, id est, iudicio contenderem & disceptarē. quo modo etiā Athenæus vsus est. Alibi, ἐδικαιολογήσασθαι με, mecum amice exoptulabat, quod iniuriam ei intulisset. **δικαιολογία** est id, quod pro causæ firmamento dici potest. Libanius, ἀναγκαῖον δὲ ἐπιεῖν τὰς δικαιολογίας ἐκατέρων, καὶ ὃ μὴ λεπτεῖναις ἰχυρίζετ' ὅθ' συμφέρον, καὶ ὅθ' δικαίον, id est, nititur præcipue utilitate & iustitia. ὃ δ' ἐκατήγορος, ἰχυρίζετ' ὅθ' νομίμῳ, καὶ ὅθ' δικαίῳ καὶ ὅθ' συμφέρον. In **Prædectis** τὰ δικαιολογηθέντα dicitur, q̄ vtrinq̄ disceptata sūt a litigatorib̄.

ἀπόρρημα dicitur vetitū & interdīctū magistratus. Et **ἀπορρηθῆναι**, & **ἀπορρηθῆναι**. Plato in Politico, ἢ καὶ τὸ ἀπόρρημα ἔσθ' ἢ τὸν ἀν γλοῖον ἐκείνους φάνοιτο; Est em̄ **ἀπεπῆναι**, vetare & interdīcere. Et **ἀπέρηκα** ὅθ' διατητῆ μὴ διατῆναι, testato denunciaui arbitro me stare eius arbitratu nolle. verba sunt arbitrum arbitrari vetantis. Demosthenes πρὸς Ἀπαρτυροῦ, ὅταν δὲ ὁ ἀνὸς ἡφανικῶς φάνηται τὰ γράμματα κατ' ἂ δ' εἰ πῶς δὴ αὐτῶν γινέσθαι, καὶ ἀνθὶ τῆς διατητῶν πρὸς πῶς ἀπορρηθῆναι, πῶς δὲ τὸ τῶ ἄνδρῶ πῶς πωδύσαιτες, δικαίως ἐμὲ ἀπολέσειτε, id est, Cum contra interdīctum sententiā tulisse eum liqueat. Hoc idem **ἀπαγόρευμα** dicitur a Plutarcho, & opponitur ὅθ' προσάγματι. **ἀπόρρησις** etiam significat renūciationem. Synes. ἀνασασίῳ de Amaside amicitiam Polycrati renūciāte, ἀλλ' εἰς ἐντύχουζα κήρυκα πέμψας πῶς ἐλίαν ἀπέπατο, δὴ ἴλον ἐποίησεν, ὅζ' καὶ ἐδάκρυσεν ἐ πρὸς ἄλαβεν ἢ συμφορὰ πῶς ἀπόρρησιν, si calamitas anteuertisset renūciationi. ἀπέπατο autem ἀντὶ τῆς ἀπέπειε dixit. μέσθ' ἀόρις. Dicunt enim εἶπα & εἶπον. Demosthenes, ἐν ὅθ' ἐμῶ ὑδαὶ ἐπατάω. Et εἶπατε dicite, Dinarch. Idem Synes. τῶ τ' ἐκ ἐσιν ἐλίαν ἀπέπειν, ἀλλ' ἐχθρῶν ἀνεπέειν. Aristote. in octauo Ethicorum, Διὸ καὶ δόξασεν ἐκ δ' εἶναι ἢ ὅτι πατέρα ἀπέπατο, πατρί δὲ ἦν, id est, Ex quo videtur nō

συγκακουργία, συγκακουργεῖν

δικαιολογία, δικαιολογεῖσθαι

δικαιολογία

ἀπόρρημα, ἀπορρηθῆναι

ἀπαγόρευμα, ἀπαγορεύω

ἀπόρρησις

ἀπέπειν

licitum esse filio patrem abdicare, verum patri filium. Significat etiā hoc verbum retractare quod dictum est, hoc est pollicitationem vel promissum renūciare, & quasi sese reprehendere reuocareq̄. Plutarchus in Cras. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτῶ τὰς ἐρημνίας γνώμας ἀπαπομύθοι, πρὸς αὐτὸν ἐκείνους μετέσταν. Inde illud Homericum Iliados. τ. μὲν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμνίε λαῶν, εἶφα μάλ' ἐς πόλεμον δωρήσασθαι, Iram renūciāns & finiens, vel te iam non offensum ei esse nūciāns: hoc est, nūciūm, vt ita dicam, inimicitiarum remittēs, & valere irā pertināciam finens, vel ἐνδοσίῳ πρὸς ἐνὶ μῆνιδ' ἰραμ remittens. ἀπορρηθῆναι etiam est defatigatio, & defectio virium & animi. Est enim ἀπεπῆναι idem quod ἀποκαμῆναι. Synes. καὶ μήτε σὺ κἀμοῖς ἀπαπῶν ταῖς ἐπιτάταις πρῶταίς, μήτε ἐκφύει ποτε πρὸς τὰς ὁδοῖνας ἀπαγορεύσασθαι, lassescant & fatiscant, de horroloquens filiphio phoro, ac si diceret μὴ ἐκκἀμοῖς. Quod apud Apostolum ἐκκακῆσθαι legitur, ad Ephesios tertio, μὴ ἐκκακῆσθαι ἐν ταῖς ἐπιτάταις. Gregorius, εἰ μὴ ἐκκαμῶμεν ἐν ταῖς ἐπιτάταις. vbi fortasse vel ἐκκακοῦμεν, vel ἐκκαμῶμεθα legendum per futurum. Plutarchus, καὶ σίδηθ' ἐξέκαμε πλῆγῶν, cessit & cedit. Xenoph. τὸν λαγῶν ἀπερηκότα, leporem cursu exanimatum dixit. Plutarchus de duobus Ciceronibus proscritptionem fugientibus, οἱ δ' ἐκομίζοντο ἐν φορέοις ἀπερηκότες ὑπὲρ λυπῆς, animū despondentes præ tristitia, quasi δανατῶντες, ἀλύοντες: nam animū despondere πρὸς λείπον, ἀπολέγειν dicitur, vt alibi dicitur. ἀλύειν inter alia animo quoq̄ concidere significat, & languere præ consilii inopia & mœrore, vt apud eundem Plutarchum in Cicer. ἀλύειν δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενον κατ' εἰς δάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. Supra pro eodem ἀδυμῶν dixerat & ἀπερηκῶς. Significat etiam errabundamente affici & incerta, impotentiq̄ consilio. Idem de Antonio Cleopatram expectante miro animi angore veluti prurientis, καὶ βραδυνὸς ἀδύων ἦλκε. Sic Lucia. de Tyro. ἢ δὲ παρὰ τὰς ὀχθρας ἀλύσσα, καὶ ὑπὸ τῆς ἐρωτῆς ἀπολλυμένη, ἵνα πρὸς λυμῆν εὐχετό σοι ἐντυχεῖν, ad Enipeū fluuium loquens. Idem Plut. de eodem Antonio, κυλινδρῶσαι τε ἐν γυνάμοις, καὶ μεθ' ἐμῶν ὑπνῶσαι καὶ περιπάτους ἀλύοντες ἢ κραιπαλῶντες, νύκτωρ δὲ κῶμον, Id est, languentis animo, & præ voluptatum multitudīne non satis compositis mentis, sed quasi alienati immodico luxu. Alibi pro oberrante & temere expatiante, de eodem loquens qui in Libyam aufugerat, ἀπολάων ἐρημίας ἀφθόνος σὺν δυοῖς ἐλίαις, ἀλύων καὶ πλανώμενον. Gal. pro δυσαρῆσθαι, quum dicit, ὅταν ὁ ἀδύων ἀπαλαχθῆ τῶ καυσῶσαι τε καὶ ἀλύειν. Homerus Iliados vltimo de Achille Patroclum lugente, τότε δ' ὄρσος ἀνασῶς Διευέσθ' ἀλύων παρὰ θῆν' ἀλός, & δὲ μῆρ ἠὲς φωνομῆν λιθεσκεν ὑπὲρ ἄλα ἠτόνας τε, pro mœrore confecto & ob id inquieto & oberrante ponitur. Cæterum ἀπορρηθῆναι aliquando ἀπερηκῶν σημαίνει, ἀπορρηθῆναι

ἐκκαμῆναι

ἀλύειν

ἀπορρηθῆναι

id est vetitum & prohibitum. Lys. κατά Θεομνήστου, ἴσως τῶν ἐξ ἑὐκρίτου ἡμᾶς ἀπὲρ ἐτόλμα, λέγειν καὶ πρὸς τὸν Διαπτήρη, ὡς ἔκ ἐστὶ τῶν ἀπορρήτων ἕαν τις ἔπει τὸν πατέρα ἀπεικτονέου. τὸν γὰρ νόμον ἔ ταυτ ἀπαγορεύει, ἀλλὰ ἀνδροφόνου ἔκ ἐξὸν λέγειν. Aliquando arcanum. Idem, τὰ δὲ μέλλοντα, ἕν ἀπορρήτων οἱ πεντακόσιοι Ἰσασιρ, id est, Quæ auté ego facturum clam retuli ad consilium, ea ego peruulgata nolui. Significat etiā ἀφρασον ἢ ῥηθῆναι μὴ δυνάμει, quò etiā ipse alibi usus est. Significat & ἐρηθῆναι ἀνάξιον. Isocrat. κατά Λοχίτη, ὅτι πῶ δὲ ἠγήσαντο δεινὸν εἶναι τὸ τῆσαν ἀλλήλους, ὥστε περὶ τῆς κακηγορίας νόμου ἔθεσαν, ὃς κελεύει τοὺς λέγοντάς τῶν ἀπορρήτων πεντακοσίας δραχμάς ἀφελθῆναι, qui iubet eos qui conuiciando aliquid obiecerint, quod palam fieri nec æquum nec honestum sit, duobus mil. tertium mulctari.

Ἐυθυδικία, est recta intentionis depulsio, iusta & plena recusatio: quod fit cum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori, aut alia exceptione summatoria vitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Estq; ἔυθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, τὸ, τοῖς ὑποφρασίαις ἐγκλήμασιρ ἀπαντᾶν, ἀλλὰ οὐκ ἀναιρεῖν τὸν πρὸς αὐτῶν ἀγῶνα, καὶ ἀπαγορεύειν ἡρώμιον, πλὴν δίκης ἑισαγωγῆς ἀναδίδωαι καὶ παρατιθεῖσθαι, hoc est, Recta via pedem conferre cum actore, actionemq; ipsam & intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatorice, experiundi iuris potestatem auferre, certamenq; detrectare. Id quod fit, quum reus translatione vitur aut iudicii, aut personæ, aut temporis, aut alia præscriptione nititur magis q̄ causæ iustitia & æquitate. Id forensi sermone nostri finem declinatorium, & finem non procedendi, & finem non admittendi appellant. Quas exceptiones qui transmittendas esse ducit, & controuersia statum in summa causæ ponit, vt firmitudine iuris fretus, is ἔυθυδικεῖν dicitur, quasi pede collato & recto certamine confluere: collatis causæ firmamentis, quasi signis ambigere & litigare: recta causæ caput petere. Demosthenes πρὸς φορμίωνα, οἱ μὲν οὖν νόμοι καθ' ὅσους ἡμεῖς δικασαί κἀθῆκατε, ἕαν τις γενέσθαι μὲν συμβόλαια ἁμολογῆ, ἀμολογητῆ δὲ ὡς πάντα, πεποιήκε τὰ συγκειμένα, ἀπλογοῖσθαι κελεύουσιν ἔυθυδικίαν εἰσιόντα, ἔ κατηγορεῖται τῶν δεικνόντων. Idem περὶ σεφάνου, πρὸς λαβῶν δὲ μὲ ὡς πρότερον λέγειν, δὴ τὸ παραγραφῶν εἶναι, καὶ μὴ ἔυθυδικίαν εἰσιέναι, καὶ ταυτ ἀναγνοῦς, ἢ τ' ἄλλα ὡς αὐτῶν συμφέρον ἠγαστο φευσάμενοι, ὑπὸ δίκης τῶν δικαστῶν, ὥστε φωνῆ μὴ δ' ἠγνοῦν ἐδέλεον ἀνοῦν ἡμῶν, Cum autem mihi perorando anteuertisset, (quippe præscriptionis instātia ipsi, non recte controuersie, in iudicium deduxeramus) & hæc ipse quæ legisset, & cetera. Ex quibus verbis intelligimus, in exceptionis & translationis controuersia, prioreis esse partes in dicendo eius unde petitur, id est, rei. Id quod hodie fieri potest, si quis aut libello curiæ porrecto, aut rescripto regio impetrato, ad obiciendam præscri-

ἔυθυδικία

ptionem aliquam admittendum se postulet: vt si hoc vicerit, actionem experientis excludat: in eo enim certamine, & in ea instātia actoris partes ipse agit, licet in summa questione reus sit. ἔυθυδία, etiam pro eodem dicitur. Libanius in argumento orationis supradictæ, καὶ ὁ ἀγῶν ὀνόματι μὲν ὄζει παραγραφῶν, ὅθεν δὲ ἀληθῆς, παρὰ τὴν ἔυθυδίαν γίνεσθαι. Plutarch. in Cicerone, τὸ δὲ ἐπιτορῶν ὄρτησίς πλὴν μὲν ἔυθυδίας ὅθεν βέβησεν σωπεφῶν μὴ πολυμίσαντο, ἕν δὲ ὅθεν ἀμύμηται πεφῶντο παραγινέσθαι, καὶ ἡλιθίουτος ἐλεφῶντινὸν σέλιγγα μισθῶν, ἔπει τι πλεονεξίας ὁ κικέρων πρὸς αὐτῶν, & reliqua. ὅθεν αὐτῶν πρὸς ἔυθυδικίας dixit, Non enim ausus est Hortensius, rectum & plenum suscipere patrociniū Verris propter inuidiam furtoꝝ: sed in æstimanda lite, vt immodica a Cicerone æstimatōe litis facta, accusato Verri affuit. Hoc enim significat παραγινέσθαι, quod etiam ἀφαινεῖν dicitur, & βοηθεῖν & ὑποκουρεῖν. quibus omnibus verbis Plutarch. in secundo de Repub. usus est. Dicitur & ὑπεραπολογεῖσθαι, σωπεφῶν κείν, σωπεφῶν, ὑπεραποκρίνεσθαι, hoc est, adesse, & patrocinari, & defendere. Idem Libanius alibi, ὅτι γὰρ βοῦνεται δοκεῖν ἐπιματι τὸ νόμου μόνον ἰχυρίζεσθαι καὶ τὸ πρᾶγμα ἀδικῶν, ἀλλὰ δὲ δέκνυσθαι ὡς ἀφαινεῖ μὲν καὶ τῆς ἐπιματίας, ἔκ περυσίας δὲ αὐτῶν καὶ παραγραφῶν ὁ νόμος δίδωσι. Verum ex abundantia cautione vt se prescriptione ostendit, quam sibi lex indulget. Demosthenes περὶ σεφάνου in proemio. ὅτι δὲ ἐκ περιουσίας μὲν κατηγορεῖ, id est, iste autem tantum est oculi nactus, & tantum quietis habet ab aliis negociis, vt ei abunde vacet me accusare: nedum perinde vt ego, in hoc ipse certamine capite & fortunis periclitatur. quibus verbis significat Aeschinē id certamen sponte excitasse, nulla officii necessitate impulsus. Idem alibi, ὅτι δὲ ἐκ περιουσίας πρηνεῖς, ἔδεμίαν προφασίμ ἔχοντες ἀπαεῖν. Id est, Qui autem in bonorum facultatumq; copia praeue agunt, excusare egestatem non possunt, cum ipsi ob secus admissa postulantur. Quod idem rursus his verbis significauit, ἕαν κολλάσθαι τῶν δὲ ὑπερπρηνεῶν. Sic Grego. ἀλλὰ ἐκ περιουσίας ἔφραγκασιν πονηροῖτε καὶ ὄνονοι. Idem, ὅθεν κατὰ μετόπισθον ἴσασθαι, καὶ διακινδυνώσθαι ἔκ ἕστε δεινὸν δίκης μεγάλης ἀνάγκης, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατῆρ, cum abunde vincere ac nullo suo periculo posset. Aliquando περιουσία aliter accipitur, vt ἕν ὅθεν πρὸς παραφῶν. τίς οὖν ἢ ταύτης περιουσία, τῶν φόβων ἀφρημύων καὶ τῶν κινδύων τοῦ βασιλευδέντος αὐτῶν ἀδικήσθαι; Quid igitur prodest Cherronesum superesse, & esse incolumem, quum impune a Philippo diripi possit, quum primum illi commodum atq; etiam visum fuerit? ἔυθυδία, etiam non tantum ἔυθυδίας δίκης, sed etiam ἐπιματίας γραμμῶν significat. Polyb. de castris Romanis loquens, τινεῶσι δὲ τὰς τῶν σκηναῶν ἐπὶ μίαν ὄψιν, ἢ ὡς ὄζει παρὰλλήλων τῆ τῶν τετραγώνων προκρηθείσῃ πλοῦσῃ. Sic ἐπὶ ἐπιματίας εἶναι, directe stare, Aristotel. Significat etiam rectum tramitem,

ἔυθυδία

ἐκ περιουσίας

ἔυθυδία

Ευθυωρία
Ευθυωρία

hoc est Ευθυωρία. Lucia. και δι' εκείνης ηξίουσ επι πλώ αρετιώ ασιένου, ως δι' μόνης ελκιδος εσης, και πλώ ευθεϊου δεκνυδσης. Plato in Timæo, οταν ουμ μεθ' ημερινορ η φως περι ε της οφειως ξενμα, τότε εκπιπφορ ομοιορ προς ομοιορ συμπαγες γενόμευορ, ερ σωμα δικωθεν ευωεση ητι πλώ ην' ομμάτωρ οθυωρία, id est, directionem radiorum ocularium. Et Aristo. in Proble. vt opinor, quodam loco, ηεπε ε κωλνιερ η οφιοσ οθυωρια.

παραγραφη
κός αγώρ
Translatio
παραγράφω

παραγραφικώς vero αγώρ, est litis contestatio super translatione & super exceptione, quam Cicero translationem causæ constitutionem vocat, in secundo Rhetor. Huiusmodi est controuersia apud Demosthenem προς παράνομορ, & προς φορμίωνα, & aliquot alia. παραγράφωθαι, excipere, præscribere, id est, exceptione summouere petitionem. Sed exceptio acceptilationis & transactionis, sunt παραγραφαί τω εγκλήματι τω πωπελώς αναρετικαι, id est, peremptoria: impediunt enim litis instaurationem statim ab initio, quasi iudicii ingressum, vt in illa oratione προς παράνομορ, quam sic exorditur orator, Διδωκότωρ ω ανδρες δικασαι ην' νόμορ παραγράφωθαι περι ων αν' εσ αφεισ ηελ' απαλλάξασ δικάζη, γεγενημύωρ αμφοτέρωρ μοι τ' ετωρ προς πανταίνετωρ τυνωνι, παραγράφωμω ως ηκούσατε αργίως, μη εισαγωγίμον ειναι τήρ δίκην, Præscripsi vt audistis nuper, Panteneto actio nem experiundiq; potestatem esse denegandam. ideo scilicet, q; me αφηκερ τω εγκλήματι, q; mihi pridem acceptum tulit quod nunc petit. Idem inferius, Αν ετε ω ανδρες αθηναίοι τ' ε νόμοσ λέγοντ' ανικρευ, περι ωρ ερ αφη ηελ' απαλλάξη τις, μηκέτι τας δικασ ειναι. In eadem oratione aliam exceptionem obiecit, de lege quæ vetat actiones diuersas misceri, petitionemq; variis causis cumulari: certam enim esse formulam experiundi cuiq; actioni, nec eosdem iudices omnium actionum esse. ενταυθοσ (inquit) πολλ' αρα και δεινά μοι αμα εγκλαει, η η γρ' ακίωσ, ηελ' υβρισ, ε βίωσ, ηελ' προς επικλήρους αδικήματα, τ' ετωρ δ' εσιν εκάστω χωρις αι δικαι, και ετε προς πλώ ανπλώ αρχήρ, εθ' υπερ ζυμμάτωρ ην' αυτην, & reliqua. id est, horū autem cuiusq; seorsum sunt formulæ constitutæ legibus, neq; apud eundem magistratum, neq; eadem litium æstimatione. οι δε νόμοι ηελ' τ' ετων διδόασι τας παραγραφας αντιλαγγάνερ πρι ων ειν εσιν εισαγωγεις, At leges ei qui perperam in iudicium vocatus est, præscribendi ius indulgent, quarum rerum iudices actionem dare non possunt. que verba extrema, exceptionis formulam fuisse suspicor verbaq; solennia. Cicero libro altero Rhetor. Atq; in nostra quidem consuetudine multis de causis fit, vt rarius incidant translationes: nam & prætoriiis exceptionibus multæ excluduntur actiones, & ita ius ciuile habemus constitutum, vt causa cadat is, qui non quemadmodum oportet egerit. Quare in iure plerunq; versantur, ibi enim & exceptiones postulantur, & quodammodo agendi potestas datur, & omnis conce

ptio priuatorum iudiciorum constituitur. Quæ autem in ipsis iudiciis rarius incidunt, eiusmodi sunt, vt per se minus firmitudinis habeant. Quod Cicero dicit agendi potestas datur, id est quod Demosthenes αντιλαγγάνερ παραγράφας, appellauit. Datur enim vicissim reo potestas exceptionem intendendi. Verum hoc animaduertendum, q; in iure Cicero exceptiones postulari plerunq; dixit, raro autem in iudiciis præscriptiones agitari. In iure enim quum dicebant, apud Prætorem significabant. Iudicia autem priuata & ciuilia apud Recuperatores disceptabantur, ab iis quidem, quibus aut actio in iure, aut præscriptio data fuerat, id est a Prætore. Sic in pri. de Orat. Volitare in foro: hære in iure ac Prætorum tribunalibus: iudicia priuata magnarum rerum obire, in quibus sepe non de facto, sed de iure atq; æquitate queritur: iactare se in causis centumuiralibus, & cætera. Idem in eodem, Si quis statuit eum esse Oratorem, qui tantummodo in iure aut iudiciis possit, aut apud populum, aut in Senatu copiose loqui. Hic iudiciis tam priuatis & ciuilibus dixit q; publicis, id est, quæ in foro & apud subsellia agitabantur. παραγράφωμω cum datiuo & accusatiuo constituitur, vt apud Demosth. κατά μεθ' εσ in testificatione, Αιθόμωθ' δε ταυτα, μεθ' εσ δ' ηω κρινόμενω υπο Δημοσθένεσ η μαρτυρούμω, επαθερ ημάσ διδ' εσ κέρματα, τωρ μοι ερισαρχορ εθ' εωρ αφεινω, Δημοσθένα δε πλώ γραφώ τω φόνοσ παραγράφωθ' εσ. Verum in hoc loco non tam præscribere significat & excipere, q; accusationem transcribere & transferre: vel Demosthenem præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem crimenq; intendere. Libanius in argumento τω προς Απατ' εριορ, ταυτάτε ουμ ε πλώ δίκηρ έχων προσένηται τας δικαια, ηελ' παραγράφωται τον αγώνα, λέγωρ επι μοι τ' εσ γενομύοισ αυτω προς Απατούριορ συμβολαίοισ αφεισρ υπάρξαι. Idem, παραγράφωμω πλώ δίκην, ιδία μύτινα συμβόλαια, προς Απατ' εριορ έχων, αφεισρ επι εκείνοισ ηελ' απαλλάγγηρ εποιήσαρ. Quibus autem e rebus oriatur παραγραφη, Quintiliani verbis docemur, qui in tertio institutionis ita inquit, In omnibus ferè causis in quibus cecidisse quis formula dicitur, hæ sunt questiones: an huic, an cum hoc, an hac lege, an apud hunc, an hoc tempore liceat agere, & si qua sunt talia: sed personæ, tempora, actiones, cæteraq; propter aliquam causam transferuntur: non debes apud Prætorem petere fideicommissum, sed apud Consules. Hoc sic Græce dicere potes, τ' ε μύτοι σπρόσωπα ηελ' καιεσ, ηελ' δικασ, ε' αλλ' αρα, ατίας ανος ενεκα εζει παραγράφωθαι. Hoc enim Quintil. verba significant. Estq; Transfere latine, idem quod Græce παραγράφωθαι. Cicero, At cum causa ex eo pendet, q; non is agere videtur quem oportet: aut non cum eo quicum oportet: aut non apud quos: quo tempore: qua lege: quo crimine: qua pœ

αντιλαγγάνερ
παραγράφας

In iure.
In iudiciis.

παραγράφω

Transfere.

Translatiue
causæ con-
stitutio.

na oportet, translatiua dicitur constitutio. Quia actio translationis & comutationis indigere videtur. Idem, Remotio criminis dupliciter fit: si aut causa, aut factum trãffertur. Causa transfertur, quum aliena vi & potestate factum esse dicitur. Valerius libro octauo, de causa quam Dolobella ad Areopagitas reiecit, Sed ille transferendo quæstionem, hi differendo, damnandi atq; absoluendi inexplicabilem cunctationem vitabant. Inde illud Terentianum in And. Sed si tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet omnem. Sic Demosthenicum illud esse dictum mihi videtur, Δημοσθένει δὲ πλὴν ἡσαφὼ τοῦ φόνου παραγράφου, quod paulo ante citauimus, quasi μεταβιβάζου. præscriptio enim, exceptio, & translatio, vnum & idem in re quidem forens significant. Præscribere, etiam perscribere, subscribere, verba sunt propria fori & iudiciaria, vnde hoc verbum vtraq; lingua tractum est. Cicero in secundo Rhetor. Vt in quodam iudicio cum venefici cuiusdam nomen esset delatum, & quia parricidii causa subscripta esset, extra ordinem esset acceptum, & cætera. Quintilianus libro septimo, de quæstione actionis loquens, Est enim duplex eius disceptationis conditio, q; aut intentio aut præscriptio habet controuersiam: ac fuerunt qui præscriptionis statum facerent, tanq; non iisdem quibus cæteræ leges, quæstionibus contineretur. Cum ex præscriptione lis pendet, de ipsa re queri non est necesse. ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est an liceat. Ἐάν τις πατρὶ ὁ υἱὸς τῶν ἀδελφωθέντι παραγράφῃται, περὶ τῶν μόνον κρινεται, ἐξ ἑσσι. actionis quæstionem eo loco, & præscriptionis litem Quintilianus vocat, quam libro tertio translationem vocauerat. Iurisconsulti in Pandectis promiscue excipiendi verbo & præscribendi vsi sunt: licet præscriptionis vocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud iuris pontificii conditores, ad præscriptionis exceptionisq; temporis significationem coarctatum sit & præfinitum. Præscriptio vero naturæ apud Ciceronem in Acad. est non παραγραφή, sed ὑπεγραφή. de quo verbo alibi dicturi sumus. Ex supradictis apparet Laurentium libro tertio elegantiarum, non recte sensisse de vsu huius verbi transfero. Neq; enim ita vel causa, vel culpa, vel crimen transfertur, vt apud eum etiam remaneat a quo transfertur: neq; sicut edictum translaticium aut caput legis ibi manet vnde transfertur, ita etiam supradicta manent. Et aliter mos aut institutum transfertur, aliter crimen & culpam ad alium reus transfert, vt a se prorsus remoueat, atq; amoliat. Ego vero Laurentium Vallensem egregii spiritus virum existimo seculi sui imperitia offensum: primum latine loquendi consuetudinem constituere summa religione instituisse: deinde iudicii

Laurentius
Vallens.

acrimonia singulari, cum profectus quoq; diligentiam æquasset, in eam superstitione sensim delapsus esse, vt & sese ipse & alios captiosis obseruationibus scribendiq; legibus obligaret. Quæ scribendi vtiq; ipse commentandiq; tenorem non modo infringunt scriptoribus earum nimium reuerentibus, sed etiam inuisam propemodum elegantia professionem eloquentiaq; faciunt: eo enim iam ventum esse videmus, vt quæcunq; scripta exeant, eorum vt structura ad Laurentii præscripta & aliorum fortasse obseruatorum longe eo inferiorum, quasi ad normam & ad regulam, atq; ad perpendiculum quoddam exactum præscriptumq; exigantur. Id quod equidem ipse inde iam probare & imitari destitit, ex quo & Græcorum & Latinorum Principes decucurrisse liberiore stadio animaduerti, nec in salebris tam multis cautionum atq; superstitionum hæere voluisse. Hoc autem non ideo a me contestatum oportuit, vt honesta a maioribusq; tradita religione iuuenum mentes ingeniaq; lasciuientia in posterum soluerentur, quod dissolutæ esset doctrinæ: sed vt cautius & cunctantius de cuiusq; scriptionibus pronuntiandum esse eloquentia cultores intelligerent: Siquidem in his ipsis commentariis quædam ostenderimus, quæ eius rei fidem quam astruimus, confirmare videantur. Locus igitur ille qui nos in huius rei mentionem adduxit, & mentio verbi transfero, est apud eundem Laurentium in tertio libro elegantiarum proditus. Ex eodem ipso libro pauca hic adscribenda duximus, quæ in mentem nobis venerunt, vt de iis legentes mediocriter eruditi, non nostram sed suam sequantur sententiam. Cap. quarto. Dicimus, inquit ille, hic robustus messor, ista robusta mulier, nec dicimus antiquus robustus messor, & antiqua robusta mulier. Si hoc dictum, legis instar habet, Ciceroni priuilegium indulgeamus necesse est. quippe quum peccasse Ciceronem vix quisquam pudens audeat pronuntiare in latine loquendi proprietate. Ipse autem pro lege Manilia ita inquit. Cum ita clausa erant nobis omnia maria, vt neq; priuatam rem maritimam neq; publicam gerere iam possemus. Qui lege Laurentiana iudicabit, is mihi videtur ita pronuntiaturus, Videri duorum adiectiuorum collisionem esse in iis tribus dictionibus, rem priuatam maritimam. Quid in illo loco Milonianæ? Vbi videt homo ad omne facinus paratissimus, fortissimum virum, inimicissimum suum, certissimum consulem, palam agere coepit. Nonne inimicissimum suum duo esse adiectiua sese collidentia videntur? Et de prouinciis consularibus, Tuus pater Philippe nonne vno tempore cum suis inimicissimis rediit in gratiam? Quæ si respondebitur inimicissimos pro inimicis substantiue accipi, quale illud Plauti in Asina

Animaduertenda quædam elegantiarum Laurentii in tertio.

ria. Iube aduenire eum quaeso, meritisimo eius quæ uolet faciemus. Et illud Varronis, Nunc contra villam urbanam quæ maximam habent, dant operam, ac cum Luculli villis pessimo publico ædificatis certant. Et rursus illud Liiuii, Nec ambigere quin Brutus pessimo publico id facturum fuerit, si libertatis immaturæ cupidine alicui Regum priorum regnum extorsisset. Id uero si quis tueri insisterit, non contendam. Sed tamen idem Cicero ad Atticum ita scripsit libro secundo, Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demosthenes. & quod se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerit. Quæ locutio si milis est illi primo loco citatæ. Sic identidem Homerus, τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος ἕκτωρ. Et, ἄχριστον γὰρ σιθωνί θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Demosthenes πρὸς λεπτινὸν, ἔπατα, ἀπελαίεις εἶσιν ἀθροοὶ ὡμῶν ἀνθρώπων. Idem Cicero in Catilinâ, Nullum in signe honoris, nullum monumentum laudis postulabo, præterquam huius diei uestram memoriam sempiternam. Vergi. in deci. Aeneid. Si nulla est regio nobis, quam det tua coniunx Dura, per euerse genitor fumania Troiæ Excidia obtestor. Idem Laurent. cap. vigesimotertio. Spero tibi esse bonus amicus, credo tibi fuisse fidelis, proprie dicitur: per accusatiuum uero non, nisi alterum accusatiuum addas qui antecedit infinitiuum, Spero me tibi esse bonum amicum. Hoc dictum improbare uidetur illud Ciceronis pro Quintio, Ne ut par quidem sit postulat, inferiorem esse patitur. Et ad Atticum lib. x. In Italia autem nos sedentes quid erimus? nam medios esse iam non licebit. Cæf. Tenuem sectemini prædam quibus licet esse fortunatissimos. Curtius, Ad uestras manus confugio, inuitis uobis saluum esse nolo. Dicitur & per datiuum, ut pro Flacco Cicero, Liceat iis qui hæc salua esse uoluerunt, ipsis esse saluis. Et pro Cælio, Vos laboriosos existimet, quibus ociosis ne in communi quidem ocio liceat esse. Alibi per accusatiuum dixit, Quid si ciui Romano licet esse Gaditanum, siue exilio, siue reiectione huius ciuitatis? Aliter ad Q. fratrem, lib. tertio. Multa sunt quæ ego nescire malo quæ cum alieno periculo fieri certior. Itidem

Duo epitheta, vni superposito adiecta.

De constructione infinitiui modi uerbi substantiui.

Σύστασις τῶν εἶναι καὶ ἔχειν νεοῦ ἀπὸ φάτων.

Aristot. in octa. Ethic. οὐδὲ γὰρ τῆς βασιλευσῆς ἀξιούσιν εἶναι φίλοι οἱ πολλοὶ καὶ εἶναι καὶ ἔχειν ταδέσσοι, Neque enim dignum censent regibus esse amici. Idem, ἔπειτα χόμωλον γὰρ φίλος ὁ κόλαξ, ἢ προσωοιῆται τοιοῦτον, καὶ μᾶλλον φιλεῖν ἢ φιλεῖσθαι, aut simulat talis esse, subauditur enim εἶναι. Idem in tertio Politic. καὶ γὰρ οἱ πρὸς τοὺς κατ' ἀρετὴν ἀξιούσας κυρίας εἶναι τῶν πολιτέμματα, ἔχοιεν ἀν λέγειν τοῦτο. per accusatiuum dixit. ut Plato per datiuum in Protag. τίς οὐκ ἂν κακὸς ἰατρὸς γένοιτο, δὴ ἄλλοι οἱ πρῶτον μοῦν ὑπάρχοντες εἶναι, ἔπατα, ἀγαθὸν ἰατρὸν. Aristid. in Panathen. τῆς αἰῶνος πρόπων προσηπῆτι, ἐδέσιν ἄλλοις ὁμοίως

ἡμέραις εἶναι δοκεῖν λιπόντες. Plato itidem per γίνομαι dixit, καὶ αὐτὸς ὑπὸ συμβαίνῃ, σρέφοντι μὲν ἔσω πλὴν σφενδόνῃ, ἀδύλω γενέσθαι, ἔξω δὲ, δὴ ἄλλω. Casus enim antecedens trahit ad se sequentem. Greg. ὅσπερ καὶ ἐξορίαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας κατακρινθεὶς, τοσοῦτον ἐπραγματευσάτω μόνον, ὅσον ἐνὶ αἴῳ ἀκολούθῳ ἐπαίῳ, ἀραμύλῳ δὲ πικρῶν ἀκολούθῳ. Datiuum ἀραμύλῳ pro accusatiuo posuit propter ἐνὶ datiuum. Alibi Plato per genitiuum, quo modo latini non utuntur, in Apologia Socra. εὐπεῦθεν ἐπ' ἄλλοι ἴσα αἴῳ ἐκείνῃ δοκούσῳ σοφωτέρῳ εἶναι. Idem, καὶ ἅμα ἡθροῦ μὲν αὐτῶν διὰ τὴν πόλιν οἰοῦσιν οἰοῦ μύλων καὶ τὰλλα, σοφωτάτῳ εἶναι ἀνθρώπων. In capite antecedente, idem Vallengis improbat illud Plinianum in septimo Naturalis Historie, Salue primus omnium parens patriæ appellate, & accurate Plinii dictum emendasse sibi uisus est: id tamen ipsum auctoritate Græcorum imitationeque defenditur. Synes. ad Aurelianum, καὶ σώτισσος γλυκίμης ἐλπίσῃ, ὁποῖαι τῆς τοιαύτης ἐνὶ ψυχῆς διαδέσει προσήκουσιν, ὃ μεγαλοπρεπέσαστε μόνον, ἢ μετ' ὀλίγων σὺ μόνον δικαίως καλοῦμεν. In dubium etiam illud Ciceronis in Sallustium uocauit, cap. uideuicesimo, Nunquid eos quos protulit Scipiones & Metellos antefuerunt aut opinionis aut gloriæ, quæ eos res suæ gestæ & uita innocentissime acta commendauit: ubi legendum puto, nunquid quos protulit Scipiones & Metellos, ex Demosthenes, quæ Cicero ad uerbum imitatus est, πρὸς λεπτινὸν, ὦν δὲ δέεις ὅτιν ἀπελαίεις ἐκ αἴῳ παλαιῶν νόμων, δὲ οὐδὲ ἔπος ἔγραψε, τῶν ἀφ' ἡγεμονίας, καὶ ἡρισσοῦσιν. Idem in cap. xxiiii. Verbum sequi debet ultimum superpositum in persona numero & genere, hoc dictum mihi per placet. Sic enim Cice. in Brut. O magnam, inquit, artem Brutus, siquidem istis quæ summæ essent oratores, duæ maximæ res, alteri altera defuit. & in Sallust. loco proxime citato, quæ eos suæ res gestæ, & uita innocentissime acta comendauit. Et Liiuius, In discrimine est humanum genus, utrum uos an Carthaginenses principes orbis terrarum uideantur. Idem, Pedetentimque montes & iugum Callicule superandum. Sed si flagitiosum putetur contra id aliquid audere, Curtius nota ignominia erit afficiendus, qui dixit, Tum illa regnum suum, rex Parthienem petiuerunt. Idem, At mihi securitatem primum innocentia mea, deinde dextera tua obtulerunt. Cice. de Prouinciis Conf. Nam postea me ut sibi esse sem legatus, non solum suafit, uerum etiam rogauit: me accusatiuum non ad proximum uerbum sed ad remotius retulit, ac si diceret, me etiam rogauit, nedum mihi suafit. Idem Laurentius capite trigesimo, Vter utrum accusat latine dicitur, uterque utriusque uix ausim dicere. Contra hoc dictum opponere possum illud Cæf. Cum uterque utriusque esset exercitus in conspectu. Et illud Terentii in Heauton. Hoc beneficio utriusque ab utrisque uero deuincimini, quod utrunque

Vterque utriusque & familia.

Græcorum imitatione enunciatur est. Plato lib. quinto de Repub. Ἄν ἂ τὸ γέννηται, καὶ διαστῆ πόλις, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέρμων ἄγρῶν, καὶ δικίας ἐμπιπῶσιν. Aristot. in secundo Ethic. Διὸ καὶ ἀποδοῦνται τὸ μέτρον οἱ ἄλλοι ἑκάτερον πρὸς ἑκάτερον. Idem in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ, ἔπειθ' ἐκ τῆς τάνωντίας, τῆς ἀγαθοῦς εἰδίτα ἐφαίνεται ἐν τῇ φύσει, καὶ ἂ μόνον τάξις καὶ τὸ καλόν, ἀλλ' ἀταξία, καὶ τὸ ἀγρόν, καὶ πλείω τὰ κακὰ ἢ τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὰ φαῦλα ἢ τῶν καλῶν, ὅπως ἄλλος ἢ ἑλίου εἰσίνεγκε καὶ ἂ νῆκθ', ἑκάτερον ἑκατέρων αἰτίων τῶντων. Id est, utrunq; horum utrorumq; causa, nisi ἑκατέρω legamus. ἧῖ pluraliter sæpe ista Græci efferunt, ut Aristotel. Ethic. quodam loco, ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἀμφοτέρω πως. ut Terentius in loco supra citato, Vtriq; ab utrisq; deuin cimini, cū de singulis loquatur, hoc est uterq; ab utroq;. Cice. in Catil. de duobus hominum generibus vel factionibus dixit, Quos ego utrosq; in eodem genere prædatorum direptorumq; pono. Sic Salust. Vtriq; alteris freti finitimos armis subegerūt. Athenæus de Stratone & Nicocle, ἀλλ' ἀμφοτέροι βιάσθ' ἀνατῶν διεφθάρησαν. Alicarnass. de Lyfia & Isocrate, ἔπειτα πῶς ἀκρίβειαν ἢ διαλέκτου ἕνεκεν ὁμοίαν παρ' ἀμφοτέροις. Aristot. in tertio Ethic. πότιον δὲ ἀπὸ ποτιέων καλεῖται, ὅθεν πρὸς τὰ νῦν διαφέρει. quod Cicero imitatus est pro Mil. Vter utri insidias fecerit. & Liuius, Ineamus viam qua utri utris imperent sine magna clade decernatur. Quid illa locutio Ciceronis in tertia Philip. nonne eodē alludere, atq; æmulari illam Græcorum consuetudinem videtur? Diuina vero opportunitas, ut quæ cuiq; apta esset prouincia, ea cuiq; obueniret. Cicero enim omnium maxime trāsferre scriptorum Græcorū elegantiam, Græcorumq; verborū vim in Romanū sermonem voluit, ut nos in hac commentatione docere conabimur, quoties eo digrediendi occasionem, scribendi series nobis dederit. Sed non perinde Ciceronis ætate id licebat, præsertim Ciceroni, qui ut ἀγαθὴ φιλέλλω inuidiā Romæ flagrabat. Quam inuidiam imminuere in Tusculanis magno pere conatus est, & in pri. & tert. de Finibus. qui etiam lib. primo de Natura Deorum de eo quod ego affirmavi differens, ita inquit, Quo in genere tantum profecisse videmur, ut a Græcis ne verborum quidē copia vinceremur. Reprehendit etiam Laur. eodem libro illam locutionem, Amamus nos inter nos, cum Cice. de Diuinatione scripserit, Nosq; inter nos esse cōplexos. Et in. ii. de Orat. Sed quid hoc loco vos inter vos Catule? Isocr. in Aeginet. ἕως μὲν γὰρ παῖδες ἡμῶν πρὸς πλείων ἐποιόμεθα ἡμᾶς αὐτοῦς ἢ τῶν ἀδελφῶν. Si in hac locutione censuram Laurentianam exercere quis vellet, dicere, ut opinor, auderet illud αὐτοῦ non modo vacare, verum sensui obstare. non enim voluit Isocrates significare se utrūq; magis q̄ fratrem, sed utrūq; alterum magis q̄ fratrem amare. Quare vel ἀντι dicendum fuisse, vel ἡμᾶς τῶν dicendū. Sed sum-

ἀμφοτέροι.

Cicero a Græcis eloquentiā mutuatus est.

mi scilicet auctores multa ex vulgi sermone in sua scripta transtulerunt. sic sese ἐμπατικώτερον φράζων καὶ ἡδίον existimantes, quale est illud Terentiū, Age inepte, quasi nunc non norimus nos inter nos, ἴδι δὲ μάται, ὡς δὲ ἀδότης ἡμᾶς αὐτοῦς ἀλλήλων, docebimus & alibi. Ipse etiam significare videtur Laur. eodem lib. cap. lxxiii. aliquem pro quodam nō vsurpari: quod non ita verum est, ut flagitiosum sit cōtra fecisse, cum Cicero de Prouinciis Consul. ita scripserit, Ego vero si mihi non licet per aliquos ita gloriari, me dolorem atq; inimicitias meas reipub. cōcessisse, utar hoc, & reliqua. Quos hic Cicero aliquos dixit, eosdē post quatuor versus, quosdam appellat: utroq; autem verbo τὸν πρὸς τῶν κἀπῶνα significare videtur. Et rursus paulo post, Aut mihi hoc concedāt homines oportet, aut in rebus bonis non exquirere iura ea quæ ipsi in perditis non exquirunt, præsertim quū ab illis aliqua conditio C. Cæsari lata sit, ut easdem leges alio modo ferret: qua conditio auspicia requirebant, leges comprobabant. Et pro Planc. Ductum esse in prouinciam aliquem dicis libidinis causa. In his exemplis, aut certe in superioribus, aliquē non vnū quēuis intelligas, sed quēdam hoc modo, ἐπαχθέντα, δὲ λέγεις ἐσινὸν εἰς ἐπαρχίαν ἐφ' ἡδονῆς: vel, τὸν δέουσα δὲ φῆς ἐπαχθέντα. Quæ igitur Laurentius scripsit, sæpe ita accipiēda sunt, ut sic dicere cōsentaneū sit & probabile, & plerūq; obseruādū: non etiā ut profusus necessariū, nec sine flagitio negligendū. Mirum id est magis, hominē acerrimū cap. sequenti perperā illud Horatiū in Arte intellexisse. Laudator tēporis acti Se puero, cēsor castigatorq; minorū. Quod in animaduersionis utiq; culpā, non ignoratiæ verterim aut intelligētia. Illud Fabii in sexto magis mirari quis possit de Quintia dictū a Catullo, Nā nulla venustas, Nulla in tā magno est corpore, mica salis. Quibus verbis poeta ὅθεν εἶναι κομῶν, ὅθεν ἀσείον, ὅθεν γλαφυρόν, ὅθεν ὀλοῦν ἀρεσκείας, ὅθεν ἐμμελέας εἶναι φησιν ἐν τῷ ὅμιλῳ ὅθεν ὅμιλῳ ὅθεν ὅμιλῳ. Quintil. aut̄ γελοῖον intellexit, animaduersionis culpa animiq; aliud agētis. Verū enim uero apud Græcos tot modis τῆς accipitur, quot apud nos aliquis. τῆς ἀντι ἢ μέγας, hoc est, ὅθεν τῶν τυχόντων εἶς, non vnus quiuis. Demosth. καὶ μέγας δὲ, πλείστοι πολλοὶ σωματικῶς ὅθεν ἀνδρες ἀθηναῖοι, τὸ δὲ σῶμα ἄνευ εἶναι δὲ ὀλοῦν πρὸς ἀρεσκείας, ἡμῶν παρῆσι θεσφόμοι, Nonnulli copiosi patrimoniū prærogatiua sese aliquos esse existimantes, in medium prodibunt pro isto deprecatores: & ut̄ interpret̄ inquit, τῶν πλούτων πῶς δόκησιν κατὰ νόμους, ut diuiciarū fructū existimationē sibi deberi censentes & postulātes. Et πρὸς ἀρεσκείας. ἔτι τῶν ἴσως ὀλοῦν ἄνευ εἶναι δὲ ὀλοῦν, ὡς μεγαρῆς ἢ μεσσηνίου ἄνευ εἶναι φάσκοντες, ἔπειτα, ἀπελθεῖς ἐσθὶν ἀδρόοι παμπελοῦς ἀνδραγαθῆ. Sic in Actis Apосто. cap. quinto, πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμεῶν ἀνέστη ὁ ἄθεος, λέγων εἶναι τινα, ἑαυτὸν. Cicero ad Atticum, Fac ut omnia ad me perscribas: meq; , ut facis, velis

Quædam ex vulgi sermone a magnis oratoribus sumpta.

Locus Catulli.

τῆς

Aliquis.

esse aliquem, quoniam qui fui & qui esse potui, iam esse non possum.

id est, velis esse me non profus obscurum & deiectum. Idem in Diuinatione, Ex eo quod ipse potest, aliquantulum in dicendo remittet, ut tu tum aliquid esse videare. Et rursus, Ut tum denique aliquid se futurum putet, si alienus minus vehemens fuerit. Ouid. in Fastis, Est aliquid nuppsisse Ioui. Plato in Symp. ἑμᾶσθε τὸς ἑταίρους ἐλεῶ, ὅτι οἰοθεῖτε κριεῖν, ἔσθ' ἡμῶν ποιοῦντες, id est, vos putatis recte & præclare vitam instituisse. τί νερο ὀζωρόμνον sic accipitur, ut quid interrogatiuum Demosth. πρὸς Ἄφροβον, τί νόμῳ καὶ βασιάνῳ; Quid legi cum quaestione: uti Ioan. ii. τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γάμῳ; Quid tibi mecum mulier? Synes. Δίμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἀλλήλους; Aristid. in Panath. ἢ αὐτῶτε καὶ πᾶν τὸ ἐλλιωκὸν ἐκφῆντε, ὅ δ' ἔξετε τίς ἕσα τίνων προέσκη. Demosth. καὶ σκοπεῖτε τί πισύσωντες τί ἔπαθον. Verg. Quæ quibus anteferam. Plin. in epist. Quod multum interest quid a quoque fiat. τί interdum ex superuacuo additur apud Atticos. Lucian. πρὸς δὴ τὸ ἔφη, ad hæc igitur ego respondi. Demosth. ἢ μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἂν μὴ ἂν ἡς ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῆτι προέξαι, καὶ ὑβριστικῶς τὸ πρῶτον, δὴ ὀργήν γ' ἐν φῆσαι πεποιθηνέναι. Hoc in loco τί profus προαληρωματικὸν est. Plato lib. ii. de Repub. Αἱ μὲν τίνων ἄλλαι ἀρεταὶ καλεῖσθαι ψυχῆς, κτῆν δὲ οὐδὲν οὐκ ἐγγύς τι εἶναι τῆς σώματος. Inde ὅπως αὐτῶν, πάντων. quod & πάντων dicitur. Hoc Terentius Græcorum imitatione ita dixit, Subtristis visus est esse aliquid. Cice. Philip. secunda. Nescio quid conturbatus esse videris. Interdum τίς ἀντὶ τῶ ποιοῦσ. Demosth. λέγει δὴ μοὶ τὰς μαρτυρίας, τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοὺς δευτέρας ἐμῆ. Cicero id per qui dicere solet, ut de Diuinatione, Xenophon socraticus qui vir & quantus? Et contra Antoniū, Qui vir & quantus fuisset? Et in Orat. Et si e poeticis numeris, quis eorum sit aut qui. Et rursus, Quicumque in dicendo sumus, in libris de Oratore, id est, ὅσοι δὴ ποιοῦμε, & ὅσοι οἰτινεσοῦ. Plin. lib. xxxi. Sed quicumque sal acopis additur, id est omnis generis, siue natiuus siue factitiuus. τί etiam ἀντὶ τῶ ἔσθ' ἡμῶν. Demosthen. ὑπὲρ σεφάνου, εἴτ' ἐλαυνομύλων ὅ ὑβριζομύλων, καὶ τί κακὸν ἔχει παρόντων, πᾶσα δίκαιμύνη μετ' ἡ γέρονε προσδοτῶν, & nihil non malis patientibus. Idem, Ἀξιοῦντ' ὅ δ' ἐστ' ἡμῶν, καὶ πολλὰ δεκθῆντ' ἡμῶν, καὶ τί ἔχει ποιήσωντας, καὶ τὸ ὑπέμεινα. Iosephus. ὅ δ' ἐστ' ἡμῶν, καὶ φέρον, ἡ δ' ἐστ' ἡμῶν, καὶ τί γὰρ ἔχει τῆς κακίας, καὶ πᾶν ἐς θεοῦ φύσιν καὶ μορφήν ἀνέπλασαν. Gregorius, καὶ πᾶν ἔσθ' ἡμῶν, καὶ πᾶν ἡμῶν, καὶ τὸ τέλ' ὀνειδίζομύλων, καὶ τί γὰρ ἐν πάσῳ, τί δ' ἐστ' ἐκείνων, οἷς οἱ τοῖσ' ἐνεμῶνται, nihil non contumeliarum perpeffus, quas isti petulanter conuicere soliti sunt.

Aliquid.

τι προέξαι.

τίς.

Qui pro qualis.

Quicumque.

Δίκαιον πρὸ βάλλεσθαι.

Δίκαια δὲ πρὸς βάλλεσθαι, duplici se iure tueri dicitur & πρὸς ἀνεσθαι, & πρὸς φέρειν, & πρὸς ἐχέσθαι. ὅ ἀφειστικῶς πρὸς κληρονομίας, qui abstinuit hereditate.

νεμασθαι τὰ πατρῷα, partiri patris hereditatem.

ἄφεισις & διαλύσις est, quum acceptolatum est aut decifum. hoc est, ὅταν ἄφεισις καὶ ὁ ἐγκαλῶν ἀφελῆ καὶ ἀφῆ τὸν φέροντα, τῆς ἐγκλημάτων ὅν ἐνεκάλεσεν αὐτῶ. Est διαλύσις.

enim Διαλύσασθαι decidere controuersiam, & transfigere negocium iudiciale. Demosth. ἢ μετ' αὐτοῦ, ἔπειθ' ὁ πλεονέκτης ἐκείνῳ ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν, τὸν τὸ ἰδίᾳ διαλυσάμενος, ἐρῶσθαι κατὰ τοῖς νόμοις ἀποδόν ἢ ὑμῖν. ἔσθ' ἐσθ' ἡμῶν τὸν πλεονέκτητον, valere iubens & vos & leges, vel ut Cicero, salutem multam legibus & vobis dicens, ne iniuriarum quidem experiri institit. Isocr. in Panegyri. βασιλεύοντες μετὰ λόγῳ, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, ἐν τοῖς νόμοις τὰς κρίσεις ἐκρίσασθαι. Cicero pro Roscio, Ut hanc ei rem priuatim cum Chryfogono transfigeret & decideret. Idem, At enim tu tuam dimidiam partem magno decidisti: magno & tu tuam decidisti: καὶ σὺ πᾶν σὺν τῷ πρῶτῳ καὶ τῷ δευτέρῳ. Sic apud Satyro. Decidere iactu Cæpit cum ventis imitatus Castora. Vlpianus cum accusatiuo iunxit, sub titulo de Furtis, ut Cicero, Si alterum ex dominis pro fure damnū decidisse proponatur. Translatio est ab iis qui rem controuersiam scindunt, ut quisque partem æquam auferat, & a controuersia discendatur. Διαλύσασθαι etiam est dirimere. Isocr. ὅν γὰρ διαλυόμεθα τὰς πολέμας, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. Plato in Gorg. οὐ βλάβος δύνανται οἱ ἀνθρώποι, περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες ἑαυτοὺς, ὅπως διαλύεσθαι τὰς συμμαχίας, cum & didicerint vicissim inter se & docuerint, non possunt postea non ægre conuentus & colloquia dirimere. Arist. in nono Ethic. ἀξίως δ' ἂν ὁ διαλυόμενος πᾶν φίλων, μηδὲν ἄπορρον κριεῖν. Significat etiam pacem & fœdus icere & componere. Isocrates, ἐξ ὧν ἐξέσθαι τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐχθρας διαλύσασθαι. Et διάλυσις fœdus Plutarch. Et διαλύεσθαι πρὸς τὸς ὁμόρους, itidem Polyb. & Plutarch. Significat etiam abire & a comitatu dimitti. Thucyd. ὅ δ' ἐπεσθῆ ἐπὶ τοῖς ὄρεισις ἐγένετο, καὶ ἐμῆκε διαλύεσθαι, τὸν δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν πο. Dicitur etiam Διαλύω voce actiua pro dirimo & discussio & interruptio: est enim vnum ex iis verbis in hac quidem significatione, quæ actiua & passiuua voce pro eodem ponuntur. quorum quendam veluti catalogum faciemus in sequentibus. Plato in eodem Gorg. εἰ μὲν οὖν καὶ σὺ φῆς τοῖσ' ἑμῶν εἶναι, διαλεγόμεθα, εἰ δὲ καὶ δοκῆς γῆναι ἑμῶν, ἐμῶν ἢ δὴ χάρειν καὶ διαλύομεν τὸν λόγον. Isocrates in Nicocle, ἀβῆτου δ' ἡμῶν ἔσθ' ἡμῶν ἐπὶ ἐλλῆσθαι διὰ τὸν πόλεμον τὸν γενησόμενον, καὶ πανταχοῦ συλλουμύλων ἡμῶν, τὰ πλεῖστα τούτων διαλύσασθαι. vbi etiam dissolui & discussi verti potest. Idem, τὰς μὲν ἀμφισβητήσας ὡς ἐλαχίστας, τὰς δὲ διαλύσεις ὡς διόντες ταχίστας. Significat etiam solutionem, hoc est, ἐκτισιν καὶ καταβολῶν, & gratiæ relationem Plutarch. ἢ διάλυσις τῶν ὀλιγοπρεπείματος. Demosthenes, ὅ δ' ἐπεσθῆ διαλύσασθαι ἐδέσθαι οἷς ἐσθ' ἡμῶν, ἐξέσθαι ἀπὸ πάντων.

Διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. Decidere, & transfigere.

Διαλύω.

Διαλύσις.

ἢ ὄντων, cum eo ventum esset vt soluere deberēt quod contraxerāt, bonis ipsi cesserunt. Is autem creditor qui suum recepit, dicitur ἀπολύειν, atq; ἀπαλλάττειν, quod latine absolui & dimitti dicitur. Arist. in viii. Ethic. ὄυχ ὁμοίως δὲ καὶ συναλλάξας ἢ διαλυόμενον, ἐγκαλέσει, id est, Qz nisi vt stipulatus est, ita absoluitur, actione experietur. de quo verbo absoluo, nos in Annotationib9 satis diximus. ἀρλνέσθαι est absolui, hoc est ἀποφύγειν. ἀπόλυσις, ἀφεσις, ἀρφυγίον. Thucyd. τῶν μὲν οὖν ἰδίᾳ πρὸς ἄλλους ἀδικημάτων ὁρθώθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀρλνέσθαι μὴ ἀδικεῖν. Et ἀπολύειν est refutare crimina & diluere. Plut. in Ant. ἢ δὲ κλειπάτρα ἀρλυομένη τὰς ἀπίστας ἐπιρροίας, ἐθάρραθεν ἀυτῶν πρὸς τῶν. ἀρλνέσθαι etiam discedere & proficisci significat. Polyb. εἰς δὲ τῶν προχειροθέντων ἐκτροβόμυλος ἐκ τῶ χάρκασι ἡδὴ, καὶ ἡ φήσας ὑπὸ λελθῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψεν, καὶ λαβὼν τὸ καταλεφεθέν πάλιν ἀπελύνει, de captiuis Romanis loquens.

ἀρλνέσθαι

ἐγκλημα, τὰ ἐγκλημα, μιλία, ἐν ἐγκλημα, σιρ εἶναι.

ἐγκαλέειν

ἐγκαλέειν

ἐγκλημα, actio, petitio, libellus actoris, id est, τὰ ἐγκλημα, & quæcūq; iudiciaria persecutio dicitur. Vnde qñ ἐγκλημασιν εἶναι sic dicitur, vt qñ ἀπίστας εἶναι, hoc est, crimina & controuersias pati. Aristot. in ix. Ethic. οὗτοι μὲν οὖν ὡν ἐλαβον μισθόν, μὴ προϊώτες, ἐκόντως qñ ἐγκλημασιν εἶσι, de Sophistis loquens, qui representari sibi mercedē a discipulis iubebant. Idē, οἱ δὲ προλαβόντες ἀργύριον, εἶτα μηδὲν προϊώτες ὡς ἐφασαν, ἐκόντως qñ ἐγκλημασιν γίνονται. ἐγκαλέειν de priuato iudicio dicitur, cum datiuo & accusatiuo iūctū. Demosth. ταῦτι πάντα ἃ νῦν ἐγκέκληκεν ἐμοί, πρότερον δὲ ἔειργον ἀιδιασάμενοι, πῶς δίκην ἔλα. Isocr. in Trapez. ἀλλὰ δὴλλον οὐ τριακοσίας δραχμάς ζυεκάλεσεν, ἐμοί χαρίζομαι, Verū hoc manifestum, qd id rogatus a me fecit, vt trecetas drachmas a me peteret, nepe vt inopia fidem facerē. Idē, εὐδοκῆς αὐτῶ πρὸς ἀκαταθίνας ἐγκαλέων. Interdū cum genitiuo loco accusatiui Demosth. ἀρξί μοι οὖν τῶν τῶν ἡρώων πῶς ἐνεσ' αὐτῶ ἐγκαλέειν μισθώσεως. ἐγκαλέειν est in iudiciū vocari & actione conueniri. Idem πρὸς φορμίωνα, ἔτ' ἐγκαλοῦντες ἔτ' ἐγκαλέομενοι ὑφ' ἐτέρων. Interdum incusari & opprobriū pati. Greg. de ficu sterili loquens, σὺ μὲν δέσση ἔα φέσασθαι τῆς συκῆς, ἢ μὴ τάντην ἐκπεμψῆς ἐγκαλέομενον τὸ ἀκαρπῆν, vt cui vitio vertatur sterilitas. Idem, ὥστε καὶ ἀνοίω ἐγκληθέντες, ἐκόντως τοῦ πλείονος ἐσερίδισαν. Interdum ἐγκαλέειν minus est, quāμ δικάζεσθαι & leuius. Demosthenes πρὸς Ἀπατούρη. εἰ δ' ἄρα, ἐμποδῶν τι αὐτῶ ἐγγόνει τῶ μὴ διδύς τότε δικάσασθαι, διὰ τι πέρυσσιρ ἐπισθῆμαι, μὴ ὅτι δικάσασθαι, ἀλλ' ἔδ' ἐγκαλέσαι μοι ἐτόλμησε, cur anno superiore cum ipse in vrbe esset, ne appellare quidem me ea de re quoquo modo ausus est, nedum mecum experiri. Sequitur, καὶ τὸ προσῆκεν, εἰ μοι ὁ παρμύων ἐφλῆκε αὐτῶ πῶς δίκην, ἐγὼ δ' ἐγγυητῆς ἦν, προσελθῆν αὐτὸν μοι ἔχοντα, μάστιγας, καὶ ἀπαπέσαι πῶς ἐγγύω. hoc est, testato me interpellare de sponsione rei iudicatæ. καὶ εἰ μοι αὐτῶ ἀπέσθαι δίδου, κομίσασθαι. εἰ δὲ μὴ, δικάζεσθαι. τῶν γὰρ ποιούτων ἐγκλημάτων

πρότερον τὰς ἀπαπέσας προϊώτας πῶς, ἢ δικάζονται. id est, moris est comi prius appellatione vt, qñ in iudiciū rem deducere, vel, qñ iudiciū dicitare. ἐγκαλέειν, est obicere, vitio vertere. Aristot. in quarto Ethic. διὰ ἐγκαλέεται τῆ τυχῆ, ὅτι διμάλις ἀξιοί ἡκισα, πλυστοῦσι. Est etiam ἐγκαλέειν quouis modo exostulare. Aristot. in octauo Ethic. γελοῖο δ' ἄρ φαίνονται ὁ ἐγκαλέων τῶ μὴ τέρποντε φίλω, ἐξόν μὴ σωμημερέων. Et in nono, ἐνίοτε δὲ qñ τῆ ἐρωτικῆ φιλίᾳ ὁ ἐρασῆς ἐγκαλέει, ὅτι ὑπὸ πλάδρ ἔκ ἀντιπλάδρ. Dicunt etiam ἐγκαλέειν improbare & reprehendere. Demosth. τῆτοις νῦν ἐγκαλέων ὡς ἔκ ἔχεις ἐπὶν βελτίω. ἐπικαλέειν etiam ἀντι τῶ ἐγκαλέων dicitur. Lucia. βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν ἔστι οὐδὲν ἐπικαλέει μοι. Xenoph. εἰ δὲ ἡ ὑπὸ καλοῖν ἡς αὐτῶ, λόγῳ ἐφασαν χρῆναι δίδου. Herodot. ἐπικαλέει δὲ ἀμφοτέρωσι λίσω Νίγρης, In crimena vertebat vtriq; amicitiam Nigrī. Thucyd. αὐτῶ ὑπὸ καλοῦντες πῶς ἀπόσασιν. ἐπικαλέομαι τὸ ἐγκαλέομαι. Antiph. ἔτ' δὲ δίκων κόντο δ' ὑπὸ καλέομενοι, ὡς ἐκὼν ἀπέκτενε, Ne ab accusatore quidem postulatus eo nomine qd prudens interemerit. Idem, καὶ τὸ μισθῆσιρ ἔδ' ἐπικαλέεται. Significat etiam cognomento vocari. Plut. συκπῆσιρ ὁ νασικῆς ὑπὸ καλέομενοι. Aesch. ἀριστέης ὁ τῶς φόρος τάξας τοῖς ἔλλησι, δίκαιος ὑπὸ καλέομενοι. ἐπικαλέομαι etiam est prouocare, hoc est, superiorem appellare. Plut. ὁ δὲ ὑπὸ καλέεται τῶς δημάρχως. Alibi, ὡς τὸν ἀντώνιον ἐπικαλέσασθαι τῶς δημάρχως. ἐγκληματικὸς ἀνὴρ, dicitur querulus, exostulatus, litigiosus. Aristot. in octauo Ethic. ἢ δὲ διὰ τὸ χησίμορ ὀλίγα, ἐγκληματικὸς καὶ ὅτι. ἐπὶ ὀφειλάς γὰρ χησίμοροι ἀπὲ μέρφονται. δοκιμάζεσθαι dicuntur, qui tutelæ suæ permittuntur, adolescentes μνηστῆρ ὑπὸ τῶ πάλιν οἱ. Demosth. κῆρ μισθῆς, εἰσφέρω ἀπὸ πῆς δόξης ὡς ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὡς δίκαιον ἦρ δοκιμασθέντα, κομίσασθαι, Tributa pendens non pro modo facultatum quas habebam, vt qui eis fraudatus essem a tutoribus: sed pro eo, quantum erat patrimonium quod homines opinabantur a patre mihi relictum: quantumq; par erat a tutoribus me auferre, cū iam in tutelam meam venissem. δοκιμασθέντα enim dixit, ἀντι τῶ εἰς ἀνδρας ἡδὴ ταχθέντα, εἰς ἀνδρας πάλιν ἀρξάμενοι, εἰς ἀνδρας ἐγγυητῆρ, ἢ ἐγγυητῆρ, quod Romani dicebant virilem togam sumere. quod ἀνδρῶν δὲ etiam dicitur Aristot. in decimo Ethic. ὄυχ ἡκανόν δὲ νέους ὄντας ὑπὸ καλέσθαι τυχῆρ ὀρθῆς, ἀλλὰ ἢ ἀνδρῶν ὄντας ὑπὸ καλέσθαι αὐτῶ. Lyf. ἔτερον δὲ χησίμορ τῶ πῶ ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμασθέντα. Isocrat. περὶ τῶ ζεύγους, ἡγαῦμαι γὰρ καὶ τοῦτ' εἶναι τῶ καλέων, ὑπὸ ποιούτων γενόμενοι, ἐπὶ τοῖς τῶ ἡδὴ σιν ὑπὸ τῶ πάλιν οἱ, καὶ τῶ φῆσαι, καὶ παυδεδῆσαι. δοκιμασθέντες δὲ οὐκ ἐνδεδεσθαι ἐγένετο τῶ πῶ ἐγκλημάτων. ἀνδρας, γεγονένου etiam est maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρῶν ὄντες λόγῳ ἐκομίζοντο πῆς ἐπιτροπῆς, id est rationē repositibāt & reliqua tutelæ administratæ. δοκιμάζειν etia est ad magistratū admitti, & adoptari in quodcūq; collegiū, nō temere quelibet, sed mori

ἐγκαλέειν

ἐπικαλέειν

ἐπικαλέομαι

ἐγκληματικός

δοκιμάζειν

εἰς ἀνδρας

λαφν, ἢ ἐγγυητῆρ

φειδῆς, ἢ τὰ

χησίμορ

ἀνδρῶν ὄντας

bus & meritis probatum. Demost. ἤτις Νεμερ. ὄρατε ὡς καλῶς καὶ δικαίως ἔγραψεν ὁ ῥήτωρ, ὃ ἠξίωσε τοὺς πλαταίεας λαμβάνοντας πλὴν δωρεῶν, πρῶτον μὲν δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἀνδρᾶ ἕνασιν, ἔπειτα πλαταίεας, καὶ εἰς τὴν φίλων τῶν τῆς πόλεως, ἵνα μὴ ἐπὶ ταύτῃ τῇ προφάσει πολλοὶ μεταλάβωσι τῆς κλιτέας, ἔπειτα τοὺς δοκιμασθέντας ἀναγραφῆναι ἐν στήλῃ λιθίνῃ. Δοκιμασία, autem vocabatur huiusmodi exploratio & inquisitio. Δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν est genus accusationis aut postulationis, cum aliquem nec recte nec ordine probatum esse contendebant: sed vel gratia, vel fordibus, vel obreptione: qualis est accusatio Aeschinis ἤτις Τιμαρχοῦ, quem eiusmodi probris orator cōtaminatum esse dicebat, eaq; in se admisisse, ut ei nec publice concionari, nec cum populo agere quoquo modo liceret. a quo munere imprimis arcebantur legibus, qui aut patrimonium turpiter consumpserant, aut muliebria passi erant. Aeschines igitur in exordio contra Timarchum, ita inquit, εἰδὼς δὲ αὐτὸν ἔνοχον ὄντα, οἷς ὀλίγω πρότερον ἠκούσατε ἀναγνώσκοντι τὸ γραμματέως, ἐπιήγγιλα, αὐτῷ πλὴν δοκιμασίαν ταυπλῶ. Idem in eadem, τίνας οὖν ὁ νομοθέτης ἐκ ὧν λέγειν; τὰς ἀρχαῖας βιβιωκότας, τούτους ἐκ ἐξ ἀκηγορησῶν καὶ πῶς τὸ δημοτὶ; δοκιμασία φησὶ ῥητόρων, ἂν ἕως λέγειν ἐν τῷ δίκῳ τὸν πατέρα τύπων ἢ πλὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ τρέχων ὀικησιν. Est igitur δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, censuram denunciare, ut indignum & probrosum eiciendumq; postulare: genus est enim censure δοκιμασία. Lyf. ἤτις Ἀλκιβιάδου, ἔγω πίνω ἀξίῳ ἂν δέξωσιν οἱ λέγοντες ἢ ἀπολύμνοι ἢ πρὸς Ἀλκιβιάδου, ὡς ἐξοπίστου ἐν τοῖς ὀπλίταις, ἢ ὡς ἱππέων δεδοκιμασμένων, ἀποφικισαδῶν, Ego vero ceseo, si aut illi qui Alcibiadi in hac causa adsunt, aut qui pro eo deprecantur, docuerint eum aut inter iustae armaturae milites stipendia meruisse, aut inter equites post censuram decuriatos, ut ipsum sententia vestra absoluatis. Ἀδοκιμασοὶ sunt homines, qui in curiam citra sententiarum disquisitionem admittuntur principis mandato imperiosiore: cum antiquis moribus conveniat, non prius quē cooptari, q̄ & integritate famae & doctrina mediocri curiae se probarit: quapropter morem quoq; eum meminimus & vidimus, quum in locum demortuorum ternos curia allegeret, quorum velut designatorum nomina ad principem ita mittebat, ut quem ex ipsis visum esset, codicillis ipse suis ornaret. Hos ὅτε τις βουλῆς δεδοκίμασμένους dicerem. q̄q̄ si quis exactius loqui velit, προσρημῶσι sunt allecti, iidemq; προσκαταλεγμένοι dicti. Plus est autem δοκιμάζεσθαι, ut homines plerumq; fit, q̄ εἰς πλὴν βουλῆν ἐγκρίνεσθαι, ut fiebat olim ἐπὶ τῶν προσκαταλέκτων. Ἀδοκιμάζειν est q̄ τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῆν. Lyf. πρὶ τῆς τῶ ἐνανδρου δοκιμασίας, ἂν δὲ καὶ ἐπὶ τοῖσι λόγοις τράπωνται, ὡς ἔχοντες ἐκ ἐγχωρεῖ ἄλλοις ἀποκλιθεῖσθαι, ἀλλ' ἀνάγκη ἂν αὐτὸν ἀδοκιμάσκειν, ἔσθαι τὰ πάτρια ἰσθὰ γίγνεσθαι, τὰ δὲ ἐνθυμηθέντα, ὅτι πάλαι ἦν ὁ χροῖον τῶν ἀλλοτρίων. Idem, καὶ ὁπότερον ἡμεῖς ὡμῶ

Δοκιμασία. ἐπειτα, τοὺς δοκιμασθέντας ἀναγραφῆναι ἐν στήλῃ λιθίνῃ. Δοκιμασία, autem vocabatur huiusmodi exploratio & inquisitio. Δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν est genus accusationis aut postulationis, cum aliquem nec recte nec ordine probatum esse contendebant: sed vel gratia, vel fordibus, vel obreptione: qualis est accusatio Aeschinis ἤτις Τιμαρχοῦ, quem eiusmodi probris orator cōtaminatum esse dicebat, eaq; in se admisisse, ut ei nec publice concionari, nec cum populo agere quoquo modo liceret. a quo munere imprimis arcebantur legibus, qui aut patrimonium turpiter consumpserant, aut muliebria passi erant. Aeschines igitur in exordio contra Timarchum, ita inquit, εἰδὼς δὲ αὐτὸν ἔνοχον ὄντα, οἷς ὀλίγω πρότερον ἠκούσατε ἀναγνώσκοντι τὸ γραμματέως, ἐπιήγγιλα, αὐτῷ πλὴν δοκιμασίαν ταυπλῶ. Idem in eadem, τίνας οὖν ὁ νομοθέτης ἐκ ὧν λέγειν; τὰς ἀρχαῖας βιβιωκότας, τούτους ἐκ ἐξ ἀκηγορησῶν καὶ πῶς τὸ δημοτὶ; δοκιμασία φησὶ ῥητόρων, ἂν ἕως λέγειν ἐν τῷ δίκῳ τὸν πατέρα τύπων ἢ πλὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ τρέχων ὀικησιν. Est igitur δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, censuram denunciare, ut indignum & probrosum eiciendumq; postulare: genus est enim censure δοκιμασία. Lyf. ἤτις Ἀλκιβιάδου, ἔγω πίνω ἀξίῳ ἂν δέξωσιν οἱ λέγοντες ἢ ἀπολύμνοι ἢ πρὸς Ἀλκιβιάδου, ὡς ἐξοπίστου ἐν τοῖς ὀπλίταις, ἢ ὡς ἱππέων δεδοκιμασμένων, ἀποφικισαδῶν, Ego vero ceseo, si aut illi qui Alcibiadi in hac causa adsunt, aut qui pro eo deprecantur, docuerint eum aut inter iustae armaturae milites stipendia meruisse, aut inter equites post censuram decuriatos, ut ipsum sententia vestra absoluatis. Ἀδοκιμασοὶ sunt homines, qui in curiam citra sententiarum disquisitionem admittuntur principis mandato imperiosiore: cum antiquis moribus conveniat, non prius quē cooptari, q̄ & integritate famae & doctrina mediocri curiae se probarit: quapropter morem quoq; eum meminimus & vidimus, quum in locum demortuorum ternos curia allegeret, quorum velut designatorum nomina ad principem ita mittebat, ut quem ex ipsis visum esset, codicillis ipse suis ornaret. Hos ὅτε τις βουλῆς δεδοκίμασμένους dicerem. q̄q̄ si quis exactius loqui velit, προσρημῶσι sunt allecti, iidemq; προσκαταλεγμένοι dicti. Plus est autem δοκιμάζεσθαι, ut homines plerumq; fit, q̄ εἰς πλὴν βουλῆν ἐγκρίνεσθαι, ut fiebat olim ἐπὶ τῶν προσκαταλέκτων. Ἀδοκιμάζειν est q̄ τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῆν. Lyf. πρὶ τῆς τῶ ἐνανδρου δοκιμασίας, ἂν δὲ καὶ ἐπὶ τοῖσι λόγοις τράπωνται, ὡς ἔχοντες ἐκ ἐγχωρεῖ ἄλλοις ἀποκλιθεῖσθαι, ἀλλ' ἀνάγκη ἂν αὐτὸν ἀδοκιμάσκειν, ἔσθαι τὰ πάτρια ἰσθὰ γίγνεσθαι, τὰ δὲ ἐνθυμηθέντα, ὅτι πάλαι ἦν ὁ χροῖον τῶν ἀλλοτρίων. Idem, καὶ ὁπότερον ἡμεῖς ὡμῶ

Ἀδοκιμασοὶ

ὅ, ὅτε τις βουλῆς δεδοκίμασμένους dicerem. q̄q̄ si quis exactius loqui velit, προσρημῶσι sunt allecti, iidemq; προσκαταλεγμένοι dicti.

Ἀδοκιμάζειν

στατε εἰς πλὴν ἀρχῆν ἀδοκιμασοῦ κατασίστην, ἢ δοκιμασάντες τὸν ἀξιῶν τῆς ἀρχῆς σεφαινώσαν. Ignominia autem erat poena τῶν ἀδοκιμασθέντων εἰς ἀρχῆν κατασίστην. vt idem contra Alcibiad. ἔγω δ' ἠγοῦμαι διὰ τὸ τῶν ἡμῶν δικαίως ἂν αὐτῶν δεγίξωσθαι, ὅτι τοῦ νόμου κελύουσι, ἂν ἕως ἀδοκιμασθέντων ἱππέων, ἄλλοις εἶναι, ἐτόλμησεν ἀδοκιμασθέντων ἱππέων. Ἀδοκιμασμένοι igitur sunt quos eiectos appellamus latine, & senatu vel ordine motos, & praeteritos, qui ad verbum ipsi Ἀμνημόνιστοι dicuntur, ut praeteriti Senatores a Censoribus, quorum meminit Festus. ἔγω τῶν ἑσία, & ἔγω κτήματα ἢ χωρία, bona praedia latine dici possunt. De quo verbo nos in annotationibus in Pandectas satis multa diximus. Demost. ὑπὲρ φορμίων, καὶ μὲν γὰρ ἦν ἔγνος ἑσία πασίῳι ταλάντων ἑκοσιν, Et quidem bona quae Pasioni oppignerata fuerant, viginti talentis erant: hoc est, tanti aestimata erant. Sequitur enim postea, ὅσα πασίῳι ἐπὶ γῆ καὶ στωικίαις δεδωκεν ἦν, quot ille talenta mutua dederat super agro & coenaculis. ἑσία etiam κατάχρεως καὶ καταδάντος & ὑπόχρεως dicitur, quae sic ob mutuuum affecta est. & κατάχρεως per o μικροῦν Athen. διὰ πλὴν τῶν κλέμων σωεχέων ἢ πλὴν τῶν βίου πολυτέλων κατάχρεοι ἐγένοντο. Idem, καὶ ἤτις πλὴν τῶν βίου ἀσωτίων κατάχρεοι γενόμενοι, προσέκλινον τῶν μικροῦν βριδῶν ἐλπίσιν, ἄλλοις ἔξω νομίσαντες χρεῶν ἀποποιεῖν, defectionis ad eum existimantes praemium futuras novas tabulas. Syne. ὁ μὲν ναύκληρος ἔθαυμάζετο, κατάχρεως ὢν. ὑπόχρεως οὐσία, a Demosth. dicitur ἢ ὑπέγγυος, ὑπεγγυώμενος, quae mutui aut pacti praes facta est, & satisfato obnoxia. Ex quo fit, ut ὑπόχρεως obnoxium significet. Polyb. πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως ἐγένετο τῆς συγκλιτῶν, id est, obsequio deuinctus. ἔγγυος ὁμολογησὶν id est vadimonium promittere. Plut. de Scipione loquens, ἐκείνου ἐκ τῶν ἐγγυῶν ὁμολογησὶν, ὡς εἰς τῆσιν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκροσόμενοι τῶν διαδικουῶντων. Hoc idē dicitur τῆ δίκῳ ἐγγυῶσθαι, & δίκῳ ἀναδέχεσθαι, quasi iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim satisfato fieri solita. Ἀναδέχεσθαι enim est recipere, hoc est, promittere & in se recipere, & ut suum agnoscere factum vel debitum: quod faciunt sponsores atq; intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. ἔγγυος εἶναι cū accusatio iungitur. Plut. metaphoricē in sympos. τῶν ἐπὶ σοφῶν in principio, καὶ τὸ γῆρας οὐκ ἐξίόπισον ἐγγυῶσθαι πλὴν ἀναβολῶν τοῦ λόγου, id est, Senex homo, non satis locuples sponso est rei in futurum reicienda, quia morti semper obuius est. Demosth. ἤτις Τιμοκρ. περὶ τῶν τὰ μισθώματα μισθωμάτων, ἢ τῶν ἐγγυώμενων τὰς πρῶτας, id est, Qui spondent opera perfectum iri, quae redemptores conduxerunt facienda. Idem, ἀκρεῖτε ὅτι πρὶ τῶν πελωνῶν ἢ τῶν μισθωμάτων, ἢ ὅσοι ταῦτα ἐγγυῶνται, χρεῶν ἔσθαι καὶ λῶν τῶν νόμων. additur etiam genitiuus cum accusatio eum significante pro quo fideiubetur, vt ἤτις ὀνητοῦ, τίς γὰρ ἀπορωρεῖ ἡλιθίως ὅτι οὐκ

Ἀμνημόνιστοι

καταδάντος

οἱ κατάχρεοι ἢ κατάχρεως ἢ υπόχρεως

ἐγγυῶσθαι

δίκῳ ἐγγυῶσθαι ἢ ἀναδέχεσθαι

ἐγγυῶσθαι

ὀπλίτας. Idem, οὐτὶ δὲ πορθητοὶ οἱ λοχαγοὶ, ὅποτε μὲν συγκυβήσῃ τὰ κέρατα, ὑπέμενον ὕσφοι, cum cornua coibant. cui verbo opponitur τὸ διέχεν apud eundem. His iam dictis verbis opponitur ἀνακύψην, quod significat oculos & caput erigere, vt aues bibentes solent. quo Synes. metapho-
 rice vsus est, οἷδα δὲ ὡς ὅταν ἀνακύψω τὴ βιβλίον, ἐπιζήσῃς ἐμὶ πρός ἅπαντα παιδιάν, quū oculos ab intentione lectionis auocauί. Significat etiam existere & emergere. Chrysof. πρὶ ἰδωσυν. ὡς δὲ ἤτε κὴ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τὴ βίβλιν κλυθῶνος, & reliqua. Greg. τὰς νήσους ταύτας ὀμμαί τὰς ἐκκλησίας, τὰς ἀπὸ τῆ ἐθνῶν τὴ ἀλμυρῶσ ἀπιστίας ἀνακύψσας. ἀνακύψην etia spe erigi signi-
 ficat, animoq; recreari. Xenop. i Oecon. οὐτὼ δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκέρσας ὄζι ὄζιν ἄρα θεμιτὸν κὴ πένιζ ἰππῶ, ἀγαθῶ γενέσθαι, ἐπὶ τὴ ψυχῶ φύσει ἀγαθὴν ἔχει. He-
 rod. in Terpsich. ἔπειτα κηρύσσωντες ταῦτα, δὴ μὲν ἀχαρίσῳ πρὸ δῶκα μερ τὴ πόλιν. ἢς ἐπῶπε δὴ ἡμέας ἐλθῶντες ἀνέκυψε, ἡμέας μὲν κὴ τὸν βασιλῆα ἡμέων πρὸν βρῖ-
 σσας, ἐξέβαλε. Διακύνψην est transpicere, per clatros vel rimas perspicere. Greg. de Basil. τίς δὲ μάλλον ἐφωτίσθη φῶς γνώσεως, κὴ διέκνυεν εἰς τὰ βά-
 θη τῶ πνεύματος. Et πρὶ θεολογ. καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλιγοὶ καὶ μικρὸν διακύνψουσι. Est etiam παρακύνψην, qd significat transfuersum aspi-
 cere, quasiq; limis oculis, vel in trāsitu, & quasi per transfennam aspice-
 re. Lucian. ἀναβίσι, καὶ πρὸ μόνον παρέκνυφα εἰς τὰ ἡμέτερα, σὲ μὲν ὡσπερ ἀναγ-
 καῖον ἦν κὴ τὸ σὲ ἀπαύτας ἐθανμαζον, ἐρίσθ εἰς νομοδέτας ὄντας, postq; ad ista ve-
 stra dogmata, & philosophorū scripta aspiciēda quasi per trāsitū in-
 cubui. Inde prouerbiū ἐξ ὄνου παρακύνψεως, de asino, qui cū ab agazone ne-
 glectimageret, in trāsitu caput in tabernā vel officinā inseruit, & va-
 sa euertit. ἐπικεκνυφῶς δicitur inclinatus, & incūbēs, hoc est, ἐπικεκλιμένος κὴ ἐνιχυριζόμενος & συγκεκνυφῶς, vt incūbēs studio & lectioni, hoc est, ἐργον κη-
 μένος κὴ προσετηκῶς, κὴ προσλιπαρῶν. ἢ πρὸ κύνψην est in pedes erigi, & eminere
 sup alios. Plato i Euthyd. ἢ πολλὸς ἡμῶσ ὁ ὄχλος πρὸς ἡμῶσ, ὑπὸ κύνψης μέντοι κατὰ
 δον. προσκύνπτειν est ad aurē se admouere alterius, vt qui secreto loqui
 volūt, vt supradictū est. Interdū πρὸς ὅν τῆ σωδέσει nihil immutat si-
 gnificationē verbi, vt προσαναγκάζω, qd ἀναγκάζω & ἐπιαναγκάζω signifi-
 cat, Plato, ἄρα οὐδὲ τίς κηκταῖς ἡμῶν μόνον ἐπισατέον, κὴ προσαναγκασέον τὴ τῆ
 ἀγαθῶ ἐκόντα ἡδὴσ ἐμποίψν τῶσ ποιήμασιν. Et in Polit. πόττερον καδῶπρ ὅν τῶ
 σοφιστῆ προσαναγκάσασαμεν εἶναι τὸ μὴ ἄρ, οὐτὼ κὴ νῦν τὸ πλεόν ἄν καὶ ἔλατ-
 τερ μετρητὰ προσαναγκασέον γίνεσθαι. Alibi ἐπιαναγκάζειν dicit, vt ἐσβιά-
 ζεσθαι pro βιάζεσθαι. ἐπιαναγκάζειν, Demosth. & Andocid. vt ἐπιαναγκες
 quod per se sine verbo significat necesse est. Demosth. ἢ δὴ κηψν τούσ
 προσήκοντες ἐπιαναγκες. Et ex verbis legis, τούσ δὲ προσέδρως κηματίζειν ἐπῶ-
 ναγκες. Idem alibi, κελδύσσης ὅδὴ συγγράφῃσ ἐντίθεσθαι τὰ κηματα ἐπιαναγκες,
 id est necessario. καταναγκάζω etiam ἀναγκάζω significat. & κατανάγκη
 κατανάγκη nomen herbæ amatoriæ, cuius meminit Plinius libro, xxvii, quæ pro

ἀνακύψην.
 Διακύνψην.
 παρακύνψην.
 ἐπικύνψην.
 πρὸ κύνψην.
 προσαναγκά-
 ζειν.
 ἐπιαναγκά-
 ζειν.
 ἐπιαναγκες,
 καταναγκά-
 ζειν.
 κατανάγκη.

violentiore illecebra amoris ponitur, καὶ ἀντὶ τῶ σφοδρῶ ψιλῶ. Synes. ἄλλ ἐγώπῃ κὴ ἐπωδῶσ διόδα ὁ καταδέσμευσ κὴ ἐρωτικῶσ κατανάγκας. προσανα-
 λαμβάνω non aliud significat q̄ ipsum ἀναλαμβάνω, licet vberiore hā-
 beat significationem. προσαφέψειν idem quod ἐναφέψω apud Gal. εἶναι
 δέως ἀφίνδιον ἐλάψω προσαφεψίσσαντες, ἀουήσομερ τὰ μόρια, id est, σωμαφεψί-
 σσαντες. προσεμφερίσ idem quod ἐμφερίσ. Theophr. καὶ προσεμφερέσ τρὸ κη
 ἡνῶ, τὸ τῆ εἰσ κὴ τανρσ κεφαλή. similitudinem refert. quod idem παρεμφερέσ
 dicunt, & προσφερέσ. Sic ὁμοιον, προσόμοιον, simile & affimile. Cicero de
 Natura Deorum, In pulmonibus autem inest varietas quædā, & affi-
 milis spongiis mollitudo. Verg. Quos super atra filex iam iam lapsu-
 ra, cadentiq; Imminet affimilis. παρόμοιον & πρὸ εμφερέσ diminutionem
 denotant, hoc est, παρὸ ὀλίγον ὁμοιον & παρὸ ὀλίγον ἐμφερέσ, vt πάρεγγυσ.
 Quin & ipsa prepositio de qua loquimur, interdum est ἐλαττωτικῆ, vt
 προσάψομαι, προσφάψω, primoribus digitis tangere, hoc est attingere.
 quod etiam ἐπιφάψην dicitur, hoc est, stringere. & ἐπιφάψω strictim,
 hoc est ἐπιλίγδω, ἐπιγρῶφδω. Lucian. ἄκρων μὲν ἐπιλίγδωσ ἀπφεται, βαδίζων δὲ
 δὴ ἐργάζεται πηλῶ. Dicitur & ἀκροδιγῶσ. Diosc. ἀκροθιγῶσ βάπτων, per
 summum intingens, suspena manu tingens. Et ἀκροδιγῶσ σκοπῶν, sum-
 mam rei cognoscere & æstimare, in Pandect. πρὸς etiam significat af-
 fiduitatem, & vehementem applicationem, vt in προσίθεμαι addictus
 sum & herreo. προσέτηκα τῶ πρῶγματι, ἀντὶ τῶ χαίρω κὴ τέρεπομαι, & qua-
 si intabesco & adliquesco, ἀναπαύσασωσ δικάψομαι, abduci inde nequeo.
 προσκακοπαδῶν τῶ δὴ ἡμῶν μορφωδένῳ ὁ βαπτισθένῳ, πρὸς τῶ γῶν τῶ εἰς τὰ
 ἐπιφάνια, est in cōtemplatione & cōmemoratione humanitatis a Chri-
 sto seruatore susceptę affici dolore, & macerari, & penē intabescere.
 προσάχην est magno affectu herere. Dionys. Areopag. ὅσοι γὰρ εἰς
 ὀφέλωσι τῶ κηίνοισ προσάχην, id est herere, & immodice affici. Plut.
 τὸ δὲ μεράκιον ἐτέρω ἡνὶ τῶν ἐρασῶν μάλλον ἦν προσεπειποδῶσ, id est, propen-
 sior & deditor. Inde illud Ciceronis ad Atticum libro secūdo, Dices
 fortasse, dignitatis ἄλιε tanq; δρυδῶσ, saluti si me amas consule. me mise-
 rum, cur non ades? nihil te preteriret. ego fortasse τυφλώπῳ, nimīū τῶ
 καλῶ προσέπειποθα, ac si diceret, at enim dignitatis satis antehac ratio a
 me habita est, & vt est in prouerbio notissimo, ἄλιε δρυδῶσ, sic etiam ἄλιε
 ἀξιάματῶ: nunc ad incolumitatem conuertendus animus tanq; ad fru-
 ges. o me miserum qui non possum deduci ab amore & admiratione
 dignitatis, id est opinionis magnificentiæ & existimationis rebus ge-
 stis quæsitæ, & vita anteaacta. Quæ dignitas honestatis potius reuerēs
 q̄ vtilitatis retinens esse solet. vnde fit vt indignitas pro turpi facto ac-
 cipiatur & indigno viro probro. Sic in oratione pro Sextio, Dignita-
 ti esse seruendum: reipub. esse consulendum: officii rationem in omni

προσανα-
 λαμβάνω.
 προσαφέψω.
 προσεμφερίσ.
 παρεμφερίσ.
 προσόμοιος.
 παρόμοιος.
 προσφάψω.
 ἐπιφάψω.
 ἐπιπλίγδω.
 ἀκροθιγῶσ.
 προσίθεμαι.
 προσέτηκα.
 προσκακοπα-
 δῶν.
 προσάχην.
 προσάχην.
 Dignitas.

vita, non commodi ducendam. Idem, Neque enim rerum gerendarum dignitate homines ita efferrum conuenit ut ocio non prospiciant: neque vltimum amplexari ocio quod abhorreat a dignitate. Dignitati seruire Cicero το ενδοξον δραπύην dixit, προς πύ δυνάμειν η τή δούδοξίαν αρμόζεοδς.

Abhorrere vero a dignitate dicitur, ἀπαλλάχθαι η φιλοκάλας, αφεςικένει το φιλοδοξείν. Dignitas autem oris, est σεμνοπρέπεια, η τή αξιομαακιδρ η φειως, η τή αξιοπρεπές. Illud prius Plut. de Pópeio dixit, hoc Polyb. vtit, και νύ εν τή εορτή αξιοπρεπέστατος δοκείς είναι η προσγεγενημύων, ε σωμα αξιοπρεπέστα τοι η ιδείν οδι πόλεως έχει, ικανόν δε μόχθους ύκφέρειν. Quid fit autem oris dignitas ipse Cicer. docet in pri. Officior. προσλιπχείρ idem est quod προσμύειρ, non discedere, assiduum esse, affixum esse. Plut. χριμασιν αν

τοί ωσφρ κριοίς μελιπύα προσλιπαρούπες. προσκωρη sunt nautae remis heretes. Lucian. in Charon. και μύ καλώς έχειρ εκένωρ γού σε μεμνήδς, οά μί δε πόρτε σε η αντλήρ εκέλυσα η πρόσκωρη είναι. vt επικωποι sunt επήρητοι, id est, in procinctu nauigationis. προσυλθ, qui materiae adheret, q rebus caducis & concretis deditus est potius q abstractis. Sic apud Lucianum in Timone, εναφάμυθ πύ διφδέραν εργάζομαι πύ γύ, τή ερημιάς ηυ τή δικέλλη προσφιλοσοφώρ, hoc est, huiusmodi philosophiae addictus. Et apud Greg. στασίρ εν χεμερίφ τή ώρα πάννουχορ τή θεωρία προσφιλοπονίσαντα, hoc est, φιλοπόνως ηυ ασδαίως προσδέμυορ. προσκλθ & προσήλιθ, apricus est, & ad solem expositus, vt δήλιθ τόπθ, qui etiam προσελθ dicitur, hoc est, προς έίλιω πετραμμένθ, τστ έσιρ, προς τή ήλιε ανγύ. Aristoph. σφειρ, ηρ δε έχη έίλιη κατ έρθερ, ήλιόσφ προς ήλιορ. Vnde fit έιληθερ τή ήλιόσφ, id est apricari: quod etiam voce passiuā έιληθερ έίθα dicitur, προς τή δεξέοθαι εν τή ήλιφ. Galen. in. viii. Therapeu. έιρεξάμυ δε και τή έιληθερούτα καδ εκάσίω ήμέραν, και τή κόνει χρώμυορ. Athen. autem vtitur voce passiuā. έιλησις, estus. Plato libro secundo de Rep. και τάρ φυτόρ ύπδ έιλησιών τε ε άνέμωρ η ηή τιούτωρ πασημάτωρ έλλοιστη. Et lib. iii. πολλάς μεταβολάς εν ταις στραυίς μεταβάλλοντες ύδάτωρ τε ε η έλλων σίτωρ η έιλησιών η χαμώνωρ. έιληθθαι aut est circūplicari & obuolui, vt terra circum axem mundi. Idem in Timeo, έιλημύη πύ τή δια πωσ τος πόλορ πεταμύορ. Dicitur & έιλησιόδς, vt Aristot. έντερον έιλησιμένον dicit inuolutum & conuolutum. & έιληγμα inuolutio, hoc est συσροφή. Dicitur et έιλημα, et έιληματώδης, tortuosus, clauiculatus, έιλησιόδης. έιληθθαι autem φιλάμυορ, est in angustum redigi, in arctum cogi, σενοχασθθαι. Iliad. secundo.

Αχαλάα σαυ νή πολυζύγη, ην τή έελλα

χφμερίοι έίλωσιν δεριομύη τε θάλασα. Ab hoc compositum κατφλιν. Plutarch. in Camil. ησε τή μύ πλάσιν αποκρύπθαι, τή έρωμύορ δοκείν ύπδ έίσε ές χωρία, προσάντη κατφλθθαι, id est, in orbem conglobari, et colligi in

Dignitati seruire.

προσλιπχείρ προσμύειρ.

προσκωρη

επικωρη προσυλθ.

προσφιλοσοφώρ.

προσφιλοσοφώρ προσφιλοσοφώρ.

προσκλθ.

προσήλιθ.

έιληθερ ή έιληθερ έίθα.

έιλησις.

έιληθθαι.

έιλησιόδαι.

έιληγμα.

έιλημα.

κατφλιν.

arctum. έιληθθαι πύ βίβλορ, τή ανελίθηρ, reuoluere, legere. Xenoph. de canibus leporis vestigia explicantibus, έξελθσαι τή ίχην ως πέφυκε διπλά, ηριπλά. ήλιόζεοθαι non solum apricari significat, sed etia δικάζειρ. ήλιόζα γούρ τή μέγισορ δικασήριορ άθήνησι. quod sic dictum est, quia sub dio apricantes iudices sedebant. Inde illud superius citatum, και ταστα μέν νω, διλόγως, ηρ έξεχθ έίλιη κατ έρθερ, ήλιόσει προς ήλιορ, άντι τή δικασφς, est em secunda persona more Aristophanis per e enunciata. Sequitur enim, έάρ δε νίφη, προς τή πύρ καθήμυθ. Vnde ήλιασις άντι τή δικασφς. Idem ali

βί, έι ζε θνρασιν ήλιασις, έσιτω. Demosth. recitans verba legis ηλι τιμοκρατ. έάρ μύ άντς όφλωρ ίκετόβη, πύρ εκτίσαι, ένδφζιρ είναι κατ άντς, καδ άπερ έάρ ζε όφείλωρ τή δικασφ ήλιόζηται, άντι τή δικασφ. Idem superius, τδς δε νομοθέτας είναι εκ τή ύμομοκοτόρ τή ήλιασιόρ όρκορ, id est, δικασικόρ.

ήλιόζα δε λέγεται ό τόπος και τή άδροισμα, ηήν δικασώρ. ήλιόζφρ autem est εν τή ήλιφ έξαπλθρ, id est, insolare, ad solem expandere: quod etiam ήλιου dicitur. vtitur eo Dioscor. ήλιόδς soli expositu esse. Xenoph. de vite, πετανύσσα δε τή όνασα, όταν έζ άντ ή απχλοί όι βοήρυες ώσι, διδάσκη σιόζφρ τή ήλιούμυα, τάνττω πύ ώραν, id est, insolata, a sole vsta. Plato lib. viii. πολιτέας, πολλάκις ίχνοδς άνης πένης ήλιωμύθ, πζαταχθεις εν μάχη πωσφ έσκιατραφηκόδς, & reliqua, id est a sole exustus. Ceterum vt προσήλιθ & προσφλθ, sic προσήνεμθ dicitur. vt, προσήνεμθ άλλος Xenophontί.

Sic προσβορθ & προσβορθθ, ad aquilonem vergens, ab aquilone per flatus apud Theophr. παραβορθθ vero qui transuerso aquilone per flatur, id est ab latere. Nunc ad έγγυάδς reuertamur, quandoquidem ex instituto nostro & proposito in hisce commentariis iam satis digressi sumus. έγγυάμαι σοι τδτωρ η προς σε, dicunt, pro spondeo & fideiubeo pro eo apud te. Demosth. προς Απατθριορ, έι γφ ενέγγυασάμυ έγώ τδτωρ τή παρμένοντα, ζη έσιρ όπως τδτωρ μύ ύπερ εκένος απηχδανόμυ. Plato in Phaedro, έγγυασαθε οάυ με προς κριτωνα, έφη, πύ εναντίω έγγύω η ηρ έτος πωδσ δικασας ήγγυασ. έγγυάμαι τή μέλλορ significat recipio in me euentum rei & consilii. Demosth. ύπερ σεφάνος, τδτωρ τίνω επόισσα τή κίρηνθ έρωτώτωρ άιχίη τις άγορσθήρ βόλεται, ε τις άτιόσασθαι ηή πζελικυθότων, ε δε ζε έγγυάδς τή μέλλοντα έσεοθαι. Itaq; quod Cicero lib. pri. de Oratore dicit, Perge vero Crasse, istam enim culpam quam vereris, ego prestabo, grece sic dici potest. διέξθθαι δε ή κρέασε, ταυτην γούρ πύ άτιώ έγωγ έγγυάμαι ήνύνα σύ δυ λαβφδς φης, vel τίνδε γάρπει τή έμαρτίαν ήνπζ σύγε δέδιος ές έμαυτήρ έγωγε άνα δέχομαι. Inde praestare periculum & praestare alienam culpam & alia apud iuriconsultos. Quo modo illud eiusdem in eodem libro exaudient dum. Nam cum aedes venderet, lumina vti tum erant ita recepit, id est, praestaturum promisit. Illud vero Iuriscōsulti in cap. Emptorem, de actione empti, Quemadmodum recipitur vt nummos venditor acci

έιληθθαι.

ήλιόζα.

ήλιόζα.

ήλιασις.

ήλιόζα.

ήλιου.

ήλιόδαι.

προσήνεμας.

προσβορθος.

παραβορθος.

έγγυάμαι.

Prestare culpam.

Αναδέχομαι.

Recipere & Excipere.

piat. quīs merx ad emptorem non perueniat, significat nominatim ca-
uere, καὶ δὲ πρὸς διαμολογηθῆναι εἶθισται. Excipere tamen frequentius apud au-
ctores legitur, vt apud Cicer. pro Cornel. Vbi est igitur exceptum fœ-
dere Gaditano, ne quem Po. Ro. Gaditanum recipiat ciuitate: Et rur-
sus, Quorum in fœderibus exceptum est, ne quis a nobis ciuis recipia-
tur: Et in Ver. Quid si doceo Taurominitanis nominatim cautū & ex-
ceptum esse fœdere, ne nauem dare debeāt: Mamertinis in ipso fœde-
re sanctum atq; perscriptum, vt nauem dare necesse sit: Varro, In em-
ptionibus eo iure vtimur quod lex præscripsit: alii em̄ plura, alii pau-
ciora excipiunt, vt agni chordi duo pro vna oue adnumerentur, & cę-
tera. Cauere nominatim & excipere, est διακρίθῃω διαγορεύειν. Demosth.
μνηστὴρ ἀπελθὼν εἶναι διαίρηκεν ὁ νόμος, lege cautum est. Plutarch. in Solo-
ne, νόμος ἔγραψε διαγορεύοντα δὲ λόγῳ μὴ ξηραλοιοφῆν μηδὲ παιδερασεῖν. q̄q̄ hoc
verbum & iubere & vetare significat. Idem in Gracch. τῶ δὲ μὴ φρακίῳ
δικηγόρουσεν ἐπὶ τῶν καλῶν πάλιν ἢ μὴ καλῶν, ἀντὶ τῆ προσέταξε. Alibi pro
vetare, ἢ εὐτοκράτωρ τῶ διαγορεύσας, pro potestate hoc vetās. Demost.
πρὸς παρμένειον, σαφὲς ὁ νόμος διαίρηκεν ὧν εἶναι δίκας προσήκει μεταλλικὰς. Idē
πρὸς λεπτίνῳ, διὰ τὸ γεγραφεῖσθαι ἐν τῷ νόμῳ διακρίθῃω αὐτῶ, μνηστὴρ μήτε τῶν
λιτῶν, μήτε τῶν ἰσοπλῶν, μήτε τῶν ξένων εἶναι ἀπελθῆναι μὴ διακρίθῃω δὲ ὅπου ἀπελθῆναι, χορη-
γίας, ἢ ἄλλο τέλος. διακρίθῃω, nominatim cautum esse. quo in loco etiam
δημητῶς fortasse legi potest, de quo alibi dicendum Est autem in vniver-
sum διακρίθῃω, τὸ διακρίθῃω καὶ θεασίζαν, id est sancire & edicere, quę ver-
ba sunt τῶ νομοθετοῦτων, q̄ verba frequentia sunt in Pandectis. Σωῆσ.
ἡμέραν δικηγόρου μὴ ἡμέραν δικηγόρου, diem constitutum appellauit, hoc est πεταγμῶν,
δικασμῶν, συγκυροπμῶν, συγκυμῶν, compactam & condictam.
διαγορεύειν etiam opponitur τῷ συναγορεύειν, vt διαφέρομαι τῷ συμφέρο-
μαι. Excipere etiam est ἀναρῆναι, id est ab eo quod cōstitutum est, & q̄
conuenit, eximere, vt aliquādo dicemus. Est etiam sanctum & perscri-
ptum quod Cicerō dixit, & exceptum, gręce ἡσφαλισμῶν, συγγεγραμῶν,
ἀναγεγραμῶν, προσδωρισμῶν. Et ἡσφαλισθεῖσθαι ἀξιοπίστος, idonee cauere,
idoneos spōsores dare vel accipe. de quo verbo infra dicendum est. ἔγγυα
δοῦναι γυναικὰ est desponsam accipere. Demosth. καὶ ἔγγυα δὲ πατήρ τῷ μη-
τέρῳ πῶ ἐμῶ πρὸς τὸ ἀδελφῶ αὐτῆς. Alibi, ταύτῳ ἔγγυαται, ὡς στεφάνῳ θυγατέ-
ρα λαμβάνων, καὶ ὁ νεαίρας, id est, vxorem accepit & duxit. ἔγγυα
est despondere & dare vxorem. Idem in eadem scilicet καὶ νεαίρας, γνούσ-
θαι δὲ οὐ κινδυνώσθαι ἐξελγεθῆς ξένῃ θυγατέρα ἔγγυακέναι, καὶ ταῖς ἐχάταις ἡ-
μίαις πρὸς τῶν διακρίθῃω πρὸς τὸν φράσοντα, καὶ ἀφίσταται ἐπὶ προσκῶς. Idem,
γράφεται ὁ φράσων στεφάνῳ τῶν γαφῶν πρὸς τὸν δεσμοθέτα, ἀδελφῶν ὄντα,
ξένῃ θυγατέρα, αὐτῶ ἔγγυαται, ὡς αὐτῶ προσήκοντα. Vt autem ἔγγυαταί α
να significat sponcione & intercessione accipere & liberare, ita ἔγγυα

διαγορεύειν

ἔγγυαταί γυναικὰ καὶ ἔγγυα

accepta sponforis fide dare, hoc est, satisfaceto liberare. Antiph. ἐγγυα
τὸ ἄνδρα δεδωκότα αὐτῶς φυλάσσει, ἢ τῶς φίλοις τῶς ἐμοῖς ἐγγυησάτω, ἢ τῶς ἀρχαῖς
παραδοῦμαι. Animaduertendum autem in supradictis locis, quod ἐγγυαται va-
rie augmentum suum accipit: nunc enim χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς αὐξάνε-
ται, vt ἔγγυαται & ἐγγυησάτω: quo modo fit in ἐγγυησάτω, dicitur enim ἐγγυα-
χυρασμῶν & ἡνεχυρασμένον, de quo supra dictum est. Sic Plut. ἐγγυησάτω δι-
xit. & Demosth. ἐγγυησάτω πρὸς ἄπαταξ. alibi ἔγγυαται. Legitur & ἐγγυα-
το apud Isæum, & ἐγγυησάτω sine augmento apud Synes. mendose for-
tasse. Sunt etiam alia quę dupliciter efferuntur. ἐλακδομαι ἐλακδομαι Δίωτος αὐξῶ
& βεβλάκδομαι. Greg. πρὸς διολογίας, τὸ ἵπποτο πρῶτα τῆ δυνάμει παραβῆναι, Δίωτος αὐξῶ
πάντως ἀδύνατον ἢ ἀμήχανον, μὴ οὐδὲ τῶς καταβλάκδομένοισι ἢ κάτω μένουσιν, ἀλλὰ
ἢ τῶς λίαν ὑψηλοῖσιν ἢ ἐπιθροῖσιν, id est, supinis & in mollitiē inertiamq; ef-
fusis. Aristoph. αὐτὸ καταβεβλάκδομένος dixit, ἀντὶ τῆ βραδείας, τρυφίης, μαλ-
θακτομένους dissolute: cui opponitur σωπεταγμένους, id est compositis καὶ
σωεσκηκότως. σωφλεγμῶν & σωφλεγμῶν: idemq; in aliis ἀπὸ τοῦ λέλεγμαι
fieri potest, licet σωφλεγμῶν frequentius dicatur. Δεδιητημένον dicitur
ἀπὸ τῆ διαιτῶ, quod duplex habet augmentum, vt ἡνώχλησε, ἐπικνώρωται, ἡνέ-
χετο. & ἀπὸ Δεδιητημένον. Sunt & alia quę variantur vt ἀνάλωκα ἀναξήτως,
ἀνίλωκα, ἡνώλωκα, ἀνάλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται,
ἀνίλωκα, ἡνώλωκα, ἀνάλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται, ἡνώλωται,
Lucian. vt ἡνέχετο & ἡνέχετο Aristotel. μεμειμένον ἀντὶ τοῦ μεθεμείνω, est ἰωνὴ
καὶ apud Herodot. in princ. sexti libri, ἰσιῶτος ὁ μιλίτης τύραννον μεμει-
μένον ὑπὸ Δαρείῳ, πρὸς ἐς Σάραθας. Ἐμπεπαρῶνται ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίσαι, ἐνυβρίσθηται
per vinū & petulantiam iniuria & probro affecta est. Lucian. μέμνησο
γυνὴ δία μοι διὰ τὸν δινοχόον τῶν ἐμπεπαρῶν. verba sunt Iunonis ob Gany-
medem despectę & egreferentis. Demosth. πρὸς παρμένειον. ἔξω δὲ αὐτῆς ἔξω,
ὑπὸ τοῦ κακῶ ἢ τῆ πρῶτα ἢ γυνή, ἀναπνῆσασα προσωπίτῃ πρὸς τὰ γυνάτα ἔξω
προηλθῆ, καὶ τῆ ἔξω πρῶτα ἀνατρέπεται, καὶ εἰ μὴ ἐκφύνη ἀφάλετο, ἀπώλετ ἀπὸ πρῶτα
μῆνη, καὶ γυνή πρῶτα τοῦ καθάρματος τῶν δεινῶν, id est, huius super mensam
& vinum petulātia. Diogen. in Epist. ἡκρόν σε λευπῆσθαι ὅτι τὰ Ἀθηναίων
τέκνα πληγὰς ἡμῶν ἐπέτρε μεθόνοντα, ἢ δὴνὰ πᾶσα ἐσοχία πεπαρῶνται, id est a
temulentis pulsata est & suggillata. Lucian. ἡκούσθαι πεπαρῶνται πρὸς
ἡμᾶς, Satis vt opinor debacchatus es in nos. Cicer. de Perfecto Orat.
Futere inter fanos, & quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur.
Cæterum Demosth. ἔξω δὲ αὐτῆς ἔξω dixit, pro mente alienata, & velut
ἐαυτῆς ἀφίσταμένη. κατῶνται sine geminatione augmētī dicitur. vnde κα-
τῶνται Plato vino obrutum dixit. Quando quidem autē nō in pro-
ptu est vniciūq; huiusmodi verba formare, in temporibus quę augmē-
tum recipiunt, hic subiiciam aliqua, ex quibus molestia in scribēdo mi-
nuetur. Ἐπιθροῖσιν, ἐπιθροῖσιν, ἐπιθροῖσιν, ἐπιθροῖσιν, ἐπιθροῖσιν, ἐπιθροῖσιν, ἐπιθροῖσιν,
tus hec oia augent & similia, licet simplicia themata nō habeāt, vt ἐπι-

Δίωτος αὐξῶ νόμῳ. καταβλάκδο μῶν. καταβεβλάκδο μῶν.

ἔμπεπαρῶνται

παραρῶνται

ἔξω αὐτῆς ἔξω νόμῳ. κατῶνται νόμῳ. ἐπιθροῖσιν ἐπιθροῖσιν ἐπιθροῖσιν

πεπόληκα, vt Lucian. in Cataplo, ἡμεις ὃ δὲ λέπω ὅδ' ὀβολὸν ἐμπεπληκαμεν. est
 em̄ ἡμπεπλην τὸ ἀγοράζειν ἢ κερδαίνειν & περιπράσκειν. vnde Ἀπεμπεπλην. Aristoph.
 ἀχαρνεύσει, τὸν σὺ γὰρ ἔβροχε τὴν ἄχρῳκον οἶδα χαίροντας σφόδρα.
 ἔάν τις ἐν τῷ δόλοισι ἢ τῷ πόλει Ἀνὴρ ἀλαζών, καὶ δίκαια κἀδίκαια,
 κάρτα ὅσα λαμβάνει ἀπεμπεπλημένος, id est, sese venūdari assentationibus
 & blandimentis non intelligunt, hoc est, q̄ sese ipsi assentatoribus ad
 dicūt. Idem tamen Lucian. alibi ἀπὸ πόλεως dixit. & πρὶ ἧν ἐπὶ μισθῶ
 σωόντων, μήδ' ὡσπερ τις βιβνός ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπὸ μπεπληνός. Synes.
 ἀπὸ μπεπληνῶν αὐτοῖς τῶν ὄντων ἐγένοντο τοζότα. κτώμαι κέντημα & ἐκτῆμα,
 quo Plato vsus est in Protag. Ἀπὸ μπεπληνῶν & ἀπολελαυκα, & πρὸς
 πολελαυκα. Isocr. in Aeginet. ὅσ' ἔδιδες ἂν μοι δικάως φρονήσας, ἂ ἦν ὄρα
 συλόχῃς παραμάτω ἀγαθῶ ἀπολελαυκα. Ἀμπεπληνῶν ἡμπεπληνῶν foris au
 gmentum habet. & ἡμπεπληνῶν. Xenoph. πρεπόντως ἡμπεπληνῶν. Idē, τὸν μὲν
 ἑαυτῶ χιτῶνα ἐκείνου ἡμπεπληνῶν, ἢ δὲ ἐκείνου αὐτὸς γένει. Dicitur et ἡμπεπληνῶν,
 ἢ ἡμπεπληνῶν ὁ γένει. Est em̄ ἀπὸ τῶ ἐὼ εἶμαι vel ἀπὸ τῶ εἶμαι, vnde ἀμ
 πεπληνῶν τὸ ἀμπεπληνῶν. vnde ἐμπεπληνῶν in pri. Iliad. ἄ μοι ἀναδάμῃ ἐπιερμῶν κερδα
 λείοφρον. Est etiā γένει. pro eodē ἀπὸ τῶ γένει. Lucian. ἰ Τίμ. ἐν ἀτάμε
 νος τῶ διφθέραν, τῶ γένει ἐργάζομαι. Aristoph. διφθέραν γένει. et Lucian. καὶ
 ἂ τῶ διφθέραν γένει τῶ τῶ λέοντος. ἔνυμνῶν etiā significat accēsum et ar
 détem. Aristoph. ἢ χίρα, γού γένει. ἐν ἀπείδῃ est etiā ἀπείδῃ tangere.
 ἄριστος. τῆς τιάτης αὐτίας γένει. id est, ἀφάμῃ ἢ θιγγάνοντες, vt paulo post.
 quod etiā ἐφάμῃ dicitur, quod etiā ipsum significat capessere et
 fuscipere. Athenens, καὶ ἦν σοικῶν ἄνευ σωεφίφαιτο ταντῆς φῖ ἡδονῆς. Lu
 cian. παρακαλοῦντες θεὰς σωεφάφαιτο τῶ συγγραμμάτων. cū datiuo et genit.
 ἔφημῃν etiā accēsum significat et ardēs, vt νῆκος ἐφῆμῃ, exarsit cōten
 tio. Iliad. φ. ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις ἢ νῆκος ἐφῆμῃ. Est etiā ἐφάμῃ, τὸ ἐπαυρῶ
 μα. Iliad. β. ἐπέγραμψε ἂ ἄπαντας ἦεν λιασμί, τρώεσι ὃ κῆδ' ἐφῆμῃ. ἀντὶ τῶ
 ἐπίρτη ἰμπέδēt, ἐπῆμῃ. ἐφάμῃ τῶ τῶ τέλος in. iii. Ethicorū, est qđ ad
 finē & beatitudinē pertinet. ἀμπεπληνῶν ἡμπεπληνῶν Plat. vel ἀμπεπληνῶν
 Athen. Sed ἀμπεπληνῶν ἡμπεπληνῶν facit, & ἀμπεπληνῶν ἀμπεπληνῶν. vt
 ἔχω & ἴχω dicitur ἀπῆμῃ. ἐναντιῶμαι ἡναντιῶν Demosth. ἀμπεπληνῶν ἡμπε
 πληνῶν ἢ ἡμπεπληνῶν Plato. ἀπὸ μπεπληνῶν, ἀπολελαυκα. προφασίζομαι πρὸς φά
 σισάμῃ. καθίζω κενάθικα Diodorus, συγγραμμάτως Aristot. σωπύναζεν σω
 πύνασμι. ἀφῆμῃ ἀφῆμῃ. ἀποδίοπομπεπληνῶν ἀπεπληνῶν ἀπῆμῃ.
 ἐγκωμιάζω ἐγκωμιακῶς, & ἐγκωμιασμί. ἐπεπληνῶν ἐπέπληνῶν. ἀφῆμῃ
 extra auget ἀπῆμῃ, ἢ ἐφῆμῃ Plut. ἰ Sylla. ἀφῆμῃ τῶ dicitur nō ἡμπε
 πληνῶν. ἀφῆμῃ ἀντὶ τῶ ἀφῆμῃ Atticū est, vt ἀνέων ἀντὶ τῶ ἀνέων. Hero. ἰ Euter
 pe, καὶ τῶτων εὐανασίης ἔδιδες δὲ δῆμιε ἔδιδες, ἀλλ' ἀνέων ἔς τὸ μάχιμ). κατεγλωπῆ
 σμί. Aristoph. καθῆντο sedebāt Demost. Sic καθῆσο sedebat. Isaus, πολ
 λαὶ μὲν ἔτη καθῆσο ὅν οἰκῆμα. Demosth. saepe καθῆτο. Sed ἦσο est ἀπὸ τῶ ἔξο

ἡμπεπληνῶν
ἀπεμπεπληνῶν

ἡμπεπληνῶν
ἀμπεπληνῶν
ἡμπεπληνῶν
ἐμπεπληνῶν
ἐν ἀπῆμῃ

σωεφάφαιτο
μαί.

ἐφῆμῃ
ἐφάμῃ

ἀμπεπληνῶν
ἀμπεπληνῶν

ἡμπεπληνῶν

καθῆσο
καθῆτο

μαί. Iliad. pri. ἀλλ' ἀκείων δὴν ἦσο. ἀντὶ τῶ ἡσυχάζω ἐκαθέζετο. ἐκάθητο Thu
 cydid. προπληκίζω προπεπληκισμί. πολλαπλασιάζω ἐπὸς πολλαπλασιάζω.
 vt πεπαιδαγωγῆκα. κερφαγωγῆκα. πεπαιδοπρῆμα. πεπαιδοσφῆται. κενά
 νέρηται. κεκαλλίερονται. πεπαιδερῆκα. ἀνδρῶν ἡνδρῶν facit. ἀμπεπληνῶν
 ἢ ἡμπεπληνῶν, vtrumq; apud Demosth. legitur. ἀνδρῶν ἡνδρῶν. ἀμ
 πεπληνῶν ἢ ἡμπεπληνῶν. ἐμπεπληνῶν ἢ ἐμπεπληνῶν. ἐνδρῶν ἢ ἐνδρῶν.
 δόξαζε. ἐμπεπληνῶν. ἐμπεπληνῶν. ἐμπεπληνῶν. δεδυσχηκῶς Isocr. Panegy.
 κεκαλλίερονται. παρανομομῆμῶν. ἐμπεπληνῶν est sponfione & fideiussio
 ne aliquem liberare. Demosth. ἢ τιμοκρατ. μῆ ἔναι τῶ διεργῆσι ἀυτῆς, μῆ
 δὲ τοιοπῶν ἐμπεπληνῶν. Lyf. ἢ παγκλήων, de seruo qui in libertatem
 afferit, & interim dat spōsiores quoad pronūciat, ἐφ' οἷς μὲ οὐδ' ἐμπεπληνῶν
 ἔπε ἀδελφῶς, ἔπε ἀλλῶς ἔδιδες ἡλθε. γυνῆ ὃ φάσκεισα αὐτῆς αὐτῶ ἔναι δὲ ἄλλῶν, ἐμπεπληνῶν
 τῶ τῶ νικομῆσι. Demosth. ἔνιοι ἦν ἑαλωκότων ὅσοι ἦσαν διεργῆσι, ἔαν
 τῶς ἐφασαν βύλας λύσασθαι, id est, qui spōsiores dederāt vt liberē custodiē
 pmitterēt. qđ etiā de iis dicit qui pro multa vincitū sunt, nisi vades
 dederint. Hoc idem διεργῆσι, & διεργῆσι dicit. Thucyd. ὀκτακοσίων τὰ
 λάντων τῶς προξένους διεργῆσι, id est, Hospitum sponfione in octoginta
 talenta dimissi. Demosth. ἢ νεαίρ. διεργῆσι ὃ ὑπὸ στεφάνῳ, ἢ ὅσα τῶ
 τῶ, τῶ ἀυτῶ ἐργασίαν ἔδιδες ἢ πρῶτον ἢ πρῶτον ἐργάζετο. διεργῆσι est fideiussoris
 intercessio, ἐνεκαίνος ἐς τὸ δεσμοτῆσι ἀπαγομῆσι. Interdū διεργῆσι & διεργῆσι
 γυνῶν est idem qđ simplex ipsum verbum, hoc est, τῶ πράγματος ἀναδοχή,
 cum quis se rem p̄staturū promittit, & effectum iri suo periculo reci
 pit. Synes. ἐῖ ὃ πρὸς τῶ γυνῶν ἢ τὸ παιδίον ἀπεργῆσι ἔσομαι, τῶ δὲ ἔ σφόδρα
 διεργῆσι, hoc est, Nō magnopere futurū spondeo, vt quū ab vxore &
 filio diuellar & abripiar, lachrymis ego tēperē. Demosth. ἢ τιμοκρατ.
 καὶ ἔ ἄνευ ὡφληκῶς χεῖματα, ἢ δεσμῶ πρῶτον μῆμῆσι αὐτοῖς, ἐργῆσι κατέσσαι,
 ἢ τῶ τῶ νόμον μῆ ἔναι τῶ διεργῆσι αὐτοῖς, huius lege negabitur illis,
 vel cum sponforū fide extra vincula esse, hoc est, διὰ τῶ ἐργῆσι ἀφῆσι
 ἢ ἀπαλλαγῆ. ἐργῆσι κατέσσαι autem est, fideiussores dare. κατεγ
 γῆσι est vel vadimonio vel sponfione vel satisfatione obstringere quē
 priam. Idem ἢ νεαίρ. ἀφῆσι μῆμῆσι ὃ στεφάνῳ ἢ τῶ νόμον ἐς ἐλθῆσι, κατεγ
 γῆσι αὐτῶ πρὸς τῶ πολέμῳ, id est, Quū Stephanus ipsam ex formula
 assertionis in libertate auferret, satisfatione eam obligauit apud magi
 stratū. Et rursus, μαρτυρεῖ πλεμάρχῶν αὐτῶ κατηργῆσι νεαίρ ὑπὸ φορ
 μῶν, ἢ ἐργῆσι γενέσθαι νεαίρ, στεφάνῳ. Alibi aliter accepit, vt πρὸς
 ἀπαυρῶ. ταντα ὃ πρῶτος, κατηργῆσι τῶ παύσθαι. Et rursus, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶ
 ἐργῆσι πῶ καὶ κατεγῆσι καὶ τῶ παύσθαι. hoc loco κατεγῆσι dixit, pro
 eo quod est, & pueros & nauem pro credito pigneror, & manum
 p̄dibus bonis iniicio, quæ bona satisfaceto habebam obnoxia.
 κατεγῆσι etiā τῶ κόρῳ dicitur, vt ἐργῆσι, hoc est, despondeo vel etiā

ἐμπεπληνῶν

ἐμπεπληνῶν

διεργῆσι

διεργῆσι

ἐργῆσι κα

κατέσσαι

κατεγῆσι

πλὴν θυγατέρα ἐπὶ πεηρακόντα μναῖς. Et inferius, καὶ ὡς κληθῶν διεδρα-
 ῖον ἐπίσημα χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ ἦν προκοδὸς ἐπὶ πλὴν οὐκίαν. Quibus ver-
 bis significat ob mille drachmas quæ reliquæ erāt ex pacta dictaq; do-
 te, testatorem domum suam oppignerandam heredibus mandasse, in
 dicēsque millenarios, quos ὄρεος, quasi fines aut finitores vocāt, in ea eri-
 gendos. Idem ἐν τῷ πρὸς φάνιππον, καὶ διημαρτυράμην ἐναντίον φάνιππου,
 ὅτι ἐδίδες ὄρεον ἐπέση ἐπὶ τῆ ἐξακτῖα. εἰ δὲ φησιν, ἐπεὶ ἐκέλευον αὐτὸν καὶ δῖξαι,
 ὅπως μὴ ὑσώρην ἐνταῦθα χρεὸς γενόμενον ἀναφανήσοιτο ἐπὶ τῷ χωρίῳ. In re p-
 senti coram Phænippo contestatus sum, nullum finitorem esse in eo
 fundo erectum, æris alieni demonstratorem: quod si ille pignoris nomi-
 ne moram ipsi fundo facere insisteret, iubebam eum palam dicere &
 monstrare, ne postea ex alienum existeret super eo fundo contractum.

ὄρεοι

Ἀφωρισμὸς
ἐν οὐσία

ἐξακτῖα

Inde Ἀφωρισμὸν ὕσσια Demosth. πρὸς Τιμόδεον, ὅτι δὲ ἐκ ὀργῶν οὐτῶν
 ἐπέπλη ἐνδένει, ἴσως μοὶ καὶ αὐτῶν ὄρεοις αὐτῶν ἢ ὕσσια ἀφωρισμὸν ἦν, οὗς τῶν
 ἀποσερεῖ, id est, quibus eius bona oppignerata erant cum hinc enauiga-
 uit. ἐξακτῖα autem vocabant agros & prædia ab urbibus summotio-
 ra, quasi in finibus sita cuiusque dititionis aut territorii. Aristot. in sept.
 Polit. τῆς δὲ τῆν ἰδιωτῶν χώρας τὸ ἔτορον μέγῃ, τὸ πρὸς τὰς ἐξακτῖας. ἔτε-
 ρον δὲ, τὸ πρὸς πλὴν πόλιν. ἵνα δὲνο κλήρων ἐκάστῃ νεμεθέντων, ἀμφοτέρων τῆν
 τόπων ἄπαντες μετέχωσι. Aesch. κατὰ Τιμαρ. τῆν δὲ ἐξακτῖαν ἐπείρατο παρ' αὐ-
 τῶν μνησθέντων, τόπων μὲν πολλῶν, δεινῶς δὲ ἐκμητριωμῶν ὑπὸ τῆς. Significat
 etiam locum abstrusum, & recessum extimum. Synes. καὶ πρὶν ὄρεος εἶ-
 ναι τέπαρας, ἀρβοῦνομερ ἐν ἐξακτῖα ἐνὶ πωπερήμῳ, καὶ οὐτε πόλιν, οὐτε ἀγροῦ
 ἐχθρῆ γάτονα. Et pro solitudine Basil. in Epist. ἐγὼ δὲ εἰ μοὶ πρὶν αὐτὸς
 ἐπὶ ἡδὲ ἐξακτῖα ταύτης νυκτὸς καὶ ἡμέρας, χράσθην ἀχαιώομαι. Iliad. ix. καὶ οὐ
 δὲ ἐξακτῖαν φθίνας, Δολόπειαν ἀνάσων, significat τὰ μέρη τοῖς ὁμοίους γὰρ
 νοῦντα. Significat etiam extremum ordinem & remotiorem a princí-
 patu. Dionys. in Eccl. hierarch. ἢ δὲ τῶν ἐν ὄργων μὲν πλινδύς, δὲ ὄρεος πρὸς
 τὸ ἄνω ἡδὲ τῶν κατηχόμενων ὄρεον ἐξακτῖα, Ordo eorum qui ἐν ὄργων μὲν
 dicuntur, secundus est ordinί τῶν κατηχόμενων, id est, cœlestibus alienior.
 Et de Divinis Nominibus, ὅτι τῶν κατ' ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλων ὀλιγῶς ἐν μᾶ τῶν ἀν-
 τῶν ὑπαστάσεων ἐκοινώνησεν, ἀνακαλυμμένη πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀνακτῖα τῶν ἀνθρωπίνων ἐξα-
 κτῖα, de Trinitate loquēs, quæ in vna psona filii cum rebus humanis cō-
 mercia exercuit, vt naturā humanā logissime a cœli principatu sum-
 motā, & a terris citimā, ad sese euocaret, cœloq; dedicaret. Significat
 etiā oras & extrema cuiusque rei. Aristides in Xerxe, οὐκ ἐξακτῖα γῆς καὶ
 θαλάσσης τῆ σόλον ἐξίκατο, ὡσπερ σαγνύων τῶ ἀρχλῶ τῶ αὐτῶς αὐτῶς, Pro quo τὰ
 ἐξακτῖα. Theophr. in quinto de Causis dixit, ἢ κλῶν ἢ πῆρεδοι ἢ ἀκρέ-
 μονες, ἢ ὅτι γῆ καλῶν τὰ ἐξακτῖα τῶν δένδρων.
 ἔαν μὴ ἀρδῶσι γιγνόμενον ἀργύριον ἢ τῶ συγγραφῶν, ἐξέσω τὰ ὑποκείμενα.

ἐξακτελεῖν

ἀρδῶσθαι ἢ ὑπὸ δένδρῳ ἐν ὑπαρχῆς ἡμῶν. verba sunt legitima conceptio-
 num & formularum apud Demosth. πρὸς Λακρίτῃ παραχρᾶσ. Quod nisi pe-
 cuniam creditam cum accessionibus intra diem constitutum reddide-
 rit, creditori ius esto pignora vel vendere iusto precio, vel alteri oppi-
 gnerare. τινόμενον ἀργύριον ἀρδῶσθαι, est qd Latini recte restituere dicunt. τινόμενον
 Liviū, Quosq; quosq; oportebit, recte restituuto. Et recte præstare Vle-
 rianus. recte dare Cice. ad Atti. Idem καὶ τιμοκρατ. crimini dat aduer-
 sario, quod δὲ ἀφελόμενον ἀντι τῶ δὲ γιγνόμενον scripserat, his verbis, Δια-
 φέρει δὲ τίς, εἰ μὴ ἐχράσθαι καθίσταται τὸς ἐγγυητὰς ἡμῶν ἐκτίσθαι δὲ τίμημα δὲ γι-
 γνόμενον, προαπειρήσθαι τὸς νόμους, κατ' αὐτὰ μὲν διπλασά, τὰ δὲ διπλα γίγνε-
 ται τῶν ἀφελόμενων. ac si diceret, Quid tandem autem hoc atq; illud in-
 terest, nempe quod si iste legislator scripisset, sponsorem dare debitorem
 publicum qui solutum iri expromitteret litis æstimationē iustā quan-
 tumq; ius equūq; foret, his verbis eas quoq; leges cōprehēdisset, qui-
 bus legibus nomina publica decupla interdū, interdum dupla fiunt.
 accusat enim orator legē vt perperam ac captiose latam, in fraudēq;
 reipu. τίμημα etiam hoc loco significare potest αὐτὸ δὲ προσίμμεθον δὲ
 τῶ ὑπὸ κρημνῶν, hoc est, quod mulctæ nomine propter morā soluendū irro-
 gatum est. Dicebat etiā, ἕως ἄρ' ἀρδῶ δόκιμον ἀργύριον, κρατῆρ τῶν χρημά-
 των ἀπάντων τῶ δωδέσωντα. Quoad vsq; probam pecuniā reddiderit de-
 bitor, sceneratorum in possessione esse bonorum omnium, vel pigno-
 ra omnia obtinere debitoris creditorem. χρημάτων enim appellatio
 ne tam mobilia seseq; mouentia, q̄ immobilia continentur: quæ admo-
 dum apud Cicer. & Iuriconsultos pecuniæ vocabulo hæc omnia cō-
 prehendantur. Fortunæ enim hominum χρημάτα, sic græce dicuntur
 ab utilitate, vt latine bona & facultates, vt Xenoph. in Oecon. docet
 circa principium, καὶ ὁμολογημένως γὰρ ὡς Σώκρατες ὁ λόγῳ ἡμῶν χωρῆ, ἐπέ-
 σθ' ἔρητ' τὰ ὠφελύοντα, χρημάτα εἶναι. Idem, τὰ δὲ γὰρ βλάπτοντα, ζημίαι ἐγὼ γὰρ μάλ-
 λον νομίζω ἢ χρημάτα. καὶ ἄρα γὰρ ἵππον πριάμηνθ' μὴ ἐπίσται αὐτῶν χρημάτων, ἀλλὰ
 καταπίπτων ἐπ' αὐτῶν κακὰ λαμβάνη, δὲ χρημάτα αὐτῶν ὄρεον ὁ ἵππος, ἐκ ἐπὶ τὰ
 χρημάτα ὄρεον ἀγαθόν. Aristot. in. iii. Ethic. χρημάτα ἢ λέγομεν πάντα, ὅσων ἢ
 εἰς ἡμῶν νομίσματα μετρίστα. χρέμα etiam singulariter πρᾶγμα significat. Plato
 in Gorg. ἐπεί τῶν ἢ ἡδὲ πρὸς εὐτυχίας ὡς ἀνθρώπου ἐκ φιλοσοφῆς, καταγέλαστον ὡς Σώ-
 κρατες δὲ χρέμα γίγνεται. Plut. in Cef. de phio Pharfalico loquens, ὅτι δὲ πρὸς
 νεταὶ δὲ χρέμα, καὶ σωίασιν εἰς ἔργον δι' ἀνδρείας, id est, quoniā scilicet res geri-
 tur & coficitur. χρέμα etiam quasi ἀντι τῶ μεγέθους ἢ θαύματος dicunt p ge-
 nitivum, vt χρέμα νεχ, χρέμα φρονήσεως. Aristoph. ἐν ὄργων ὄρεον ὡς μιανεσάτω γῆ
 λῶ χρέμα πεμαχῶν καὶ κρεῶν ὡπῆμῶν. Xenoph. ὁ δὲ ἀκοντίσας καταβάλλει τῶ ἔλα-
 φον καλόν ἢ χρέμα ἢ μέγα, quasi rem pulcherrimam & præstantissimam.
 Σωείσ. ἡμῶν ἢ ἢ τῶ μωσικῆς χρέμα ἐπιχώριον ὡς ἐδὲν ἄλλο. Nobis autē musica
 e iii

τινόμενον

χρημάτων

χρημάτων

quoq; vernacula est res, vt si quid aliud praestantissima. **Λακ.** και ῥωξάνη
 κάθητ ἄρ καλόντι χθίμα πζθένο. **Plut. de Aug.** Ἐσθργε δὲ ὁ καῖσαρ ὑπερφυῶς τῷ
 ἀδελφῷ, χθίμα θανμασδρ ὡς λέγεται, γυωαῖκός γενομνύω. **Hippocr.** φιλοποίμει
 νι, **de Aesculapii forma loquens, quam in somnis vidisse ait**, ἔειπντο δὲ
 αὐτῷ δράκοντες χθίμα δὲ ἔρπετῶν ὑπερφυῶς. **Hoc modo lingua nostra vernacu
 la loquitur, cū dicunt, ingens erat diabolus afini, vel equi, vel alterius
 animalis.** **Cæterum** τὸ γιγνώμνον ἐπιὰ δicitur τὸ προσήκον ἢ τὸ ἄρ
 μόνον. **Demosth.** οὐδὲ δικαίων εἰδὲ γιγνομένην χάριμ παρ ὑμῶν κομίσαδα. **Sic**
 κατὰ Διονυσιοδῶρα, ὡς ἐκ τῆ συγγραφῆς ὀφάλων ἡμῖν διπλάσια τὰ χθίματα, οὐκ
 ὕψ δὲ ἔτε τὸς τόκους τῶν γιγνομνῶν ἀρδουῶν, **legitimas vsuras & ciuī
 les.** **Λακ.** in vita sua, οὐκ ἐς μακρὰν δὲ ἡγῶ τῶν πατέρων ὀφραγῖν ἀρφερῶν ἀεὶ
 τὸ γιγνώμνον, id est iustam mercedem. **Alibi**, καὶ μεσοὶ πζθίασι πάντες ἔ γε
 γνομνῶν ἐλπιδῶν, id est absurdarum expectationum. **Aristid. in Pana
 then.** καὶ κατὰ τὸς τὸς δρομέας τὸ γιγνώμνον πεπληρωκένα, ὡς ἐκ μηδμίαν πζθ
 ταύτης φθι πόλεως ἐγγωρεῖν ἐν τοῖς ἔλλησι κηρύτθεσθαι, id est, numeros omnes
 impleffe certaminis, curriculumq; peregisse. **Iulianus Augustus Iam
 blicho**, ἔγω δὲ ἐὰ μὲν ἂ σαυήσῃν ἐμαυτῷ τῶ πζθός σε γιγνομνῶν καὶ μικρῶν ἐλ
 λέφανῶ, πάντως ἐπζθῶμιν πλὴν μέμψιν ἐκκλίνῃν, **Ego vero si mihi conscius
 essem officii erga te vel tantulum præteriti: pro quo** καδῆκον paulo
 post dixit, ἐὰ δὲ ὡς ἀληθῶς ἐλλέφαντι ἂ τῶ πζθός σε καδῆκοντες ἀτῖα, τίς ἄρ
 ἐμῶ γένοιτ ἄρ ἀδλιώτερος; **Cicero Lentulo**, Ego omni officio ac po
 tius pietate erga te cæteris satisfacio omnibus, mihi ipse nunq satisfi
 cio, ἔγω τοι εἰ πζθός σε γιγνώμνον ἀπακριβῶσαι πᾶσι μὲ τῶς ἄλλοις δοκῶ, ἐμαυ
 τῷ μὲντοι αὐτὸς ἔ δοκῶ. **vel**, αὐτὸς μὲν τὸ πζθός σε καδῆκον δι' ἐπιμελείας φθι γε
 γνομνῶν ἐχονῶ, παρὰ μὲν τῶς ἑτέροις ἔοικα πᾶσι, παρ ἑμαυτῷ δ' ἐκ ἔλ. **Ξενοφ. in
 septimo ἔλλη.** πζθῶτοι δὲ μανθῖς ἀπεφθίσαντο τοῖς ἱεροῖς χθίμασι μὴ χθῖνῶν, ἢ αὐ
 τοῖ τὸ γιγνώμνον μέρῳ ἐς τοῖς ἑπαρίττους ἐκ τῆ πόλεως ἐκκρίσαντες, ἀπέπεμψαν
 τοῖς ἀρχασι. τὸ γιγνώμνον μέρῳ Ξενοφ. **ratam partem appellauit**, hoc est, τὸ
 ἐς αὐτῶν ἐπιβάλλον, **&** τὸ κατ' αὐτῶν, εἰ ἢ τῆ ἀξίαν, τὸ ἀναλογαῶν, **&** καθόσον
 ἐπέβαλλεν μέρῳ αὐτοῖς. **Lucian.** κατὰ πζθῶτων ἀτῶν τὸ γιγνώμνον, **virilem
 portionē ex eo qd distribuebatur poscens.** τίνεσθαι αὐτ ἐστὶν seruire vel
 seruū esse. **Demosth.** Ἐδῶκε σατύρω τῷ ἑαυτῷ γυωαῖκα, ἑαυτῷ πζθὲ γενομνῶν, id
 est seruo aliquando suo, vbi ἑαυτῷ pro αὐτῷ positum est, sicut in locis su
 pra citatis cum de reciprocis differeremus. **Idē** ὑπὲρ φορμίων, ὃ γν
 αὐ σὸς πατῆς ἐκένων ἐγένετο, ὡς ἐκ τῆ ἢ τῶ ἐκένων γίνεσθαι ἐκ τῶ δὲ τῶ λόγῳ,
 εἶναι **vero est filium esse, natum esse.** **Isus** ὑπὲρ δικοσζ. χωριάρης δὲ καὶ ὡς
 σαυδινῶντες αὐτῷ Σμικρῶ μὲν πατῆρος εἶναι φασὶ τὸν Νικόστρατον, id est patre
 habuisse **Smicron.** **Idem**, φασὶ μὲν οὖν εἶναι θερασυμάχης Νικόστρατον.
Paul. in Atticis, ὡς δὲ ἐπαυθῶν Ἀγαδοκλεῖ Λύσανδρον γυωαῖκα ἠγάγετο,
 πτολεμαῖστε λόγον ἡγῶ ἑυρυδίνης ἔσασθαι. εἶναι ἑαυτοῦ, est sui iuris esse.

τὸ γιγνώμνον
νομ.

τῖνομα.

εἶμι.

hoc est, ἀνεξουσίον εἶναι. **Basil. ad Firmium**, ἡμεῖς σὲ πζθακαλῶμιν, εἰ ὑπέ
 δραμέσθαι τὸ νοῦν, ἀπελάσονται τζθτο φθι διανοίας, σεαυτῷ γενέσθαι πάλιν. **Hæc au
 tem locutio figurata est, vt illa Xenoph. in quarto ἔλλη.** ἢ ὁ πόλις ἐπζθ
 δὴ ἄγκισιλάς πάσις ἐλ ἢν, Ἀριστόδημον τζθ γένεσθαι ὄντα, καὶ πζθδῖνον τζθ παυδῶς, ἢ γέσθαι
 τῆ στρατῖα ἐκέλθουσι, **Aristodemum agnatum & pueri tutorem.** **Dicemus
 & alibi de huiuscemodi sermonibus cum locus occurrerit.**
εἰ τι πάθοι. **Demosth.** πζθὲ κάλλιπ. εἰ ἐβδῶλετ δωρεῖν δοῦναι αὐτῷ ὃ ἄκων, εἰ παθῶν ἂ
 πάθοι, τὸ ἀργύριον, **Siquidem volebat donationem huius pecunie in eum
 conferre, si quid sibi accidisset: hoc est, si donare volebat causa mor
 tis.** **Idem** ἢ κόνων, καὶ μὴν ἐὰ παθῶν τῷ μοι σωέσθαι, φόνος καὶ τῶν ἀφνοτάτων ἀν
 ἢν ὑπόδῃκ. **Cice. in Philipp.** **Vt si quid mihi humanitus acciderit,
 hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, hoc est, si ego
 morerer, ἢ εἰ τι πάθοιμι, τῶ δὲ πλὴν φωνῆς ἔγωγε κατὰ λέξωσιμι πλὴν πζθῶν εἰσι
 εἰσαυθῖς ἐνδῆζομνῶν πλὴν ἀξίεπαυον.** **Idem pro lege Manil.** **Qui cum ex vo
 bis quæreret, si in vno Pompeio omnia poneretis, si quid eo factum ef
 set, in quo spem essetis habituri? cepit magnum suæ virtutis fructū
 ac dignitatis. Si quid eo factum esset, εἰ τι πάθοι ἀνῆκον.** **quod etiam de
 inanimatis dicitur.** **Idem**, ἐγγερασπῶ γν ἐν τῷ συμβολαῖω, ἐὰ πάθοι ἂ ἢ ναῦς, μὴ
 ἀπαυθῖσθαι αὐτοῖς τὰ χθίματα. **Alibi**, εἰ ἂν πάθοι ἢ ναῦς ἀνῆκον. **Aliquando** πα
 θῶν ἂ aliter accipitur, vt apud eundem πζθι παραπζθ. ὡς δὲ ἀκῶσαι τοῖς πζθῶν
 τας ἐν τῷ συμπαρῖω, τζθτομ κρότον ἡγῶ ἔπαυον καὶ δόρυβον πζθῶ πάντων γενέσθαι,
 ὡς ἐκ τῶν φίλιππων παθῶν ἢ ἢ δῶναι, **hoc est, affectum esse misericordia, puel
 lasq; captiuas Satyro condonasse.** **Libanius in declamat.** οὐγατέρα, δὲ
 ὡς εἰδὲ πῶντα καλλιῶτε ἢ μὲ γάλην, ἐπαυθῖ ἢ ἢ ἐθαύμασε, ἡγῶ ἢν ἔρασις. **Significat
 etiam admittere aliquid.** **Demosth.** μηδμίως μηδεν ἀβέλτερον ὑμῶν πάθοι
 τε, **Videte ne sic stulte statuatis, ne quid stolide admittatis.** **πάχθαι etia
 facere significat.** **Idem**, τὸ μὲν γν ἐξαρχῆς ἢ μὴ δουῶναι, γνῶμιν χησασμῶν ἀν
 δρώπων ὅτι τὸ ἢ τῶς ἐχοῖτας ἀφαιρῶν, φρονουῶτων. τζθτο δὲ ἐχὶ δὲ δουκῖν ὑμᾶς πε
 πουθῆναί. **Inde illa locutio, ἀλλὰ τί ἂν πάθοις; Gal. in decimo Therapeut.**
 τί ἂν οὖν ἂς πάθοι πζθὲ ἀνθρώπων, μίτε ἔργω μίτε λόγῳ παιθῖναι δωασμῶν; **Te
 rent. in Heauton.** **Quid cum illis agas, qui neq; ius neq; bonum atq;
 æquum sciunt? Cice. pro Cecinna.** **Quid huic tu homini facias? nonne
 concedas interdum vt excusatione summæ stultitiæ, summæ impro
 bitatis odium deprecetur? Quū vero dicitur quid hoc homine facias,
 id est Græce, τί ἄρ τζθτῶν κηθῶσαι, ἢ δροῦς, ἢ ἐργάσασθαι.** **Cicero pro Cluentio,**
**Quid hoc homine factum est? Et in Verrem, Quid te futurū est? quo
 confugies? Matthæi vigesimo septimo.** τί οὖν ποιήσω τῶν ἱησοῦν δὲν λεγῶ
 μῶν χριστῶν. **Ifocr.** μὴ δὲ τὰς χάριτας ἀχαρίσως χαρίζεσθαι, ὅπῳ πάχθουσιν οἱ πζθ
 λοι, κηθῶντες μὲν ὅν, ἀκῶς δὲ τοῖς ἐλίοις ὑπεργωῶντες, **quod multi faciūt, quod
 hominum vulgo accidit, vt apud Aristotel. de mundo, τζθτο δὲ πάχθασθαι**

διὰ τὸ ἐδέεσθαι τῶν κρηττόνων εἶναι. **πάχερ** etiam significat affici commo-
 do vel incommodo: Inde δὲ **πάχερ** dicunt, cui δὲ κριεῖν opponitur. **Demosth.** ὅταν μὲν οὖν δὲ **πάχερ** δέη, τὸν βολόμενον δὲ κριεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν, id est
 δὲ βερεγεῖσθαι. **Aristot.** in **Ethicis**, Ἐλάττω γὰρ ὁ παθὼν δὲ τῆ κριεῖσται. **dicuntur** & ἀγαθὸν **πάχερ** λυσίας, τίς οὖν ἐλπίς ὑπὸ τῆς ἀδελφῶν πέσειας. **Et** ἀνὰ
πάχερ, τὸ ἀντιβερεγεῖσθαι, **vt** ἀντικρίεῖν. **Plato**, ὡς καλὸν δοκῆ σιμμεῖον εἶναι ἐὰν δὲ
 κριεῖσται τάντων πλὴν δὲ βερεγείσθαι, ἀντιπέσει. **Demosth.** ὅτι τῆς δὲ κριεῖσται ἢ
 πόλις ἀντιπεποίθη. **Qz** autem **Græci** **πάχερ** ἀντὶ τῆ κριεῖν dicunt, ei contra-
 rium est quod Latini facere pro pati idéntidem dicunt. **vt** facere nau-
 fragium, facere iacturam, & similia, quæ **Laurentius** libro tertio **Ele-**
gant. adnotauit.

προκαλιθεῖς. προκαλιθεῖσθαι πρόκλησις cum duobus accusatiuis verbum est forense, &
 significat conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio. **Demosth.** πρὸς παντάνερον, προκαλιθεῖσθαι πρόκλησιν ἡμᾶς ὡς ἔδεξομεν, ἢ κο-
 μίσσασθαι πάντα, τὰ ῥήματα παρὰ ἀντῶν καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλύσει σφῶς ὑπερὶ ὧν ἐνεκά-
 λου, **Optionem** nobis offerebant velur non accepturis, **vt** aut ab eis
 integram pecuniam auferentes a lite discederemus: aut iisdem ipsis sol-
 ueremus eam pecuniam quam a nobis petebant. **Διαλύσει** enim τὸ
 ἐγκαλοῦντα, est eū liberare, hoc est ἀπαλλάξαι, **vt** superius diximus. **Thu-**
cyd. καὶ βελυσσόμενοι ἔλεγον ὅτι βέλονται ἀ προκαλιθεῖσθαι, ἀθλιωταῖς κοινώσασθαι, id est,
 conditionem quam nobis ferebat, cum Atheniensibus communicare.
Sic Plut. ταῦτα, προκαλιθεῖσθαι. **Idem** in **Polit.** præceptis, ἤρεσεν ἢ πρόκλησις
 τῶν ἑρμείων, καὶ φήσας ῥηλεμικώτερον εἶναι τὸν κριεῖν, ὑπεξῆλθε μετὰ παύσων ἑ-
 γωναικῶς, id est, placuit conditio lata. **προκαλιθεῖς** aliquando est manci-
 pia ad quæstionem exposcere, id quod olim fiebat inopia probationū
 etiam in controuersis ciuilibus, tam ab Italis q̄ a Græcis. **Idem De-**
mosth. πρὸς παντάνερον, ἀναγινώσκει μοι πρόκλησιν μακρὰν, ἀξίων ὑπὸ φησιν δικέτω
 ταῦτα, σωιδεῖναι, βασιλιζέσθαι. καὶ μὲν ἢ ταῦτ' ἀλκιδῆ, πλὴν δὲ κριεῖν ἀτίμητον ὄφλην ἀντῶ.
 ἔαρ δὲ φουδῆ, τὸν βασιλιζέσθαι κινησικλέα, ὑπὸ γνῶμονα, ὅτι ἡμῶς εἶναι τὸν παύσων, **Reci-**
tat mihi prouocationem vel denunciationem bene longam, postulās
 feruum quem conscium esse rei gestæ diceret in quæstionem ea lege
 dari, **vt** si vera ipse dixisset, confestim ego tantæ damnarer pecuniæ,
 quanta pecunia legibus definita est: **sin** falsa viderentur quæ idem
 ipse in controuersiam deduxisset, ipse **vt** quæstionis habendæ mode-
 rator & arbiter **Mnesicles** precium serui in quæstionem iniuria postu-
 lati, arbitrio suo constitueret & æstimaret. **Cice.** pro **Milone**, Sed que-
 stiones urgent **Milonem**, quæ sunt habitæ nunc in atrio **Libertatis**,
 quibusnam de seruis? **rogas?** **P. Clodii.** Quis eos postulauit? **Appius.**
Quis produxit? **Appius.** τίς τίνδε πλὴν πρόκλησιν προκαλέσασθαι; **Ἄππιος.** τίς προ-
 γαγε; **vel,** τίς ἠτίσασθαι ἐξ βλάσων τῆς δικέτας; **Huiuscemodi** autem quæstio

Postulare
 seruos ad
 quæstionē.

priuatim coram amicis aduocationeq; vtrinque adhibita habebatur,
 vt ex eodem intelligimus in oratione pro **Cluen.** Præterea feruum il-
 lum **Nicostratum**, quem nimium loquacem fuisse, ac nimium domi-
 no fidelem arbitrabatur, ab hoc adolescente **Oppianico** in quæstionē
 postulauit. aduocantur amici & hospites **Oppianici**, & ipsius mulie-
 ris multi: homines honesti, atq; omnibus rebus ornati. tormentis o-
 mnibus vehementissimis quæritur, & reliqua. **ἀντιπροκαλιθεῖσθαι** est vi-
 cissim conditionem ferre, offerre, optioneq; prouocare, vel vicissim
 conditionem ferentem stipulari. **Idem**, ὅτι δὲ οὖν ἠναγκαζόμενος παρὰ ἀδελφῶν
 μὴ δίκαια εἶναι, ἀντιπροκαλιθεῖσθαι, καὶ ἐπὶ οἰκέτω πρὸς δίδου, καὶ ὅτι ἀλκιδῆ λέγω, λέ-
 γε πλὴν πρόκλησιν. **Et** προκαλιθεῖσθαι δὲ κριεῖν, est iudicio prouocare. **Valerius**
libro secundo, **Pertinacius** progressa contentione, **Valerius** **Lucretiū**
sponsione prouocauit, non se petiturum triumphum nisi suo ductu pu-
 nica classis esset oppressa: nec dubitauit restipulari **Lucretiū**, ὅτι ἀπο-
 ὠκνησε ὁ ἀνακαλιθεῖσθαι ἀντιπροκαλιθεῖσθαι. id quod fiebat ὑπὸ τῶν πρόκλησιν
 δεξαμένω, hoc est, qui conditionem delatam vel prouocationem accipie-
 bat. **Cice.** in **Ver.** **P. Rubrius** **Apronium** sponsione laceffiuit, ni **Apro-**
nium dicitaret te in decumis esse sibi socium. **Fiebat** autem sponsio so-
 lenni verborum conceptione, & satisfato, ex quo latine nomen sorti-
 ta est: græce autem παρακαταβολή dicitur, propter pignoris intercessio-
 nem. de quo verbo nos iam alibi diximus. **Id** autem ex eadem oratio-
 ne πρὸς παραμένον intelligimus, ubi tamen locus mutilatus est & cor-
 ruptus, τὸ δὲ προκαλιθεῖσθαι πλὴν δίκαιω, τὸ τὸν ἢν προκαλιθεῖσθαι σε ταυτὶ, δέχομαι
 φέρε ἐν δακτύλιω. **λαβέ.** τίς δὲ ἐγγυητής; **ἔτι.** **Idem**, ἀλλ' ἐγὼ πολλῶν τῶν δίκαιω
 πρὸς ἡμᾶς βολόμενος, σωεχόρου. καὶ μετὰ ταῦτα, προκαλιθεῖσθαι με πλὴν δίκαιω
 λη, ἐπεὶ δὲ δὲ τὸν ἀνέλετο τὰς παρακαταβολὰς, post hæc prouocat vel laceffit
 me iudicio rursus, simul ac sustulit pignora. **Quibus** verbis significat
 minime illum stetisse priore sponsione, sed pignora sua recepisse. **ἔ-**
τως (inquit) ὁδοῖς ἢν δίκαιος, ἔσθ' οἷς ἀντὸς ὡρίσασθαι δικαίως ἐμυλίων. **Prouoca-**
tio a Latinis appellatio dicta est, ex eo q; qui appellat, ad maioris iudi-
 cis tribunal prouocat aduersarium iudicio repetito. **Liuius** libro pri.
Lex horrendi carminis erat. **Duumuirī** perduellionem iudicent. **Si** a
Duumuiris prouocarit, prouocatione certato, τῆ προκαλιθεῖσθαι
Et paulo post, Ita de prouocatione certatum ad populum est. **προκα-**
λιθεῖσθαι διακρίτην, est ferre arbitrum, arbitrio laceffere. **Demosth.** πρότερον
 δὲ ἐπίπρω ὅρ ἔτι προκαλιθεῖσθαι διακρίτην, ὑπὸ ἑξῆς αὐτὸς με πρὸς ὅτι δίκαιος, ἀποηγόρου
 σε μὴ διακρίτην, τὴν δίκαιω ὅτι πλείστον ῥόνον ἐκκέρσαν βολόμενος. **προκαλιθεῖσθαι**
 etiam dicebatur quicumque denunciaret quippiam aduersario suo, te-
 statoq; prædiceret: aut si diem diceret ad aliquem actum extra iudi-
 cium peragendum, vt si in rem præsentem venturum se denunciaret,

ἀντιπροκα-
 λιθεῖσθαι.

Sponsione la-
 cessere.

παρακατα-
 βολή.

Prouocatio

προκα-
 λιθεῖσθαι
 διακρίτην.

locumq; certis finibus designaturum, quem vendicare vellet, aut aliquid simile: aut si contenderet aliquid huiuscemodi vel dictum esse, vel actum, quod iudicum oculis subici nequiret, in remq; presentem ea de re eundum foret: tum *πρόκλησις*, hoc est prouocatio intercedebat, atq; vtrinq; stipulatio & sponsio pœnæ, ni ita esse rem actam doceretur, vt cōcepta esset prouocatio. Demosth. *πρὶ σφεόν. οἱ μὲν γὰρ ἄπαντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ὅτε μὴ δῶκατ' ἄλλ' ὑμᾶς ἀγαγόντες ἐστὶ τῶν πεπραγμένων, τῆσδε προκλήσεως εὐρεθῆσαν διὸν βαλόντες ἐκ ἐστίν ἑαυτῶν ὑμῶν; ἀνάγκη τὸτ' ἔστω πρόκλησις εἶναι. διὸν εἴ τί ποτέ ποτε καὶ γέγονεν ἕξω πρὸς ἡμᾶς ἀνάγκη καὶ τῆσδε προκλήσεως εἶναι, ὡς ἐνὶ βασιλίστῳ τὸ πρῶτον ἐπράχθη, καὶ ἄλλων ἄλλοις τοῖσδε.* Deinde sequitur, ὅπως δ' αὐτὰ τὰ παράματα, ἐφ' ἃν ἔστιν ὑμῶν ἐμφανῆ κρίσις, τί ἴν' ἂν πλεονέξω ἢ ταῦτ' ἄγειν ἐς μέσον; Vbi vero vobis in promptu est res ipsas ob oculos vestros exhibere, quid tandem expeditius est, q̄ ipsas in medium proferre, atq; in iudicium? Alioquin etiam προκαλείσθαι cum duobus accusat. iungitur, cum prouocare & laceffere significat. *Ξενοφ. καὶ γὰρ ὅτε διακωνίζονται ἄλλήλοις οἱ κληῖες πρὸς ἀλλήλους, ἕχ' ἂν κρείσσων ἦσθε ὄν, ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τὸς συνόντας, ἀλλ' ἂν ἦσθε ἑαυτῶν ἡγήονα, ὄντα, ταῦτα ἐξήρατε, φάσκειν ἑαυτῶν καλλίον ἑαυτῶν κρίσειν, non iis iudicis æquales prouocabat, quibus se superiore esse confidebat. προκαλέσθαι etiam ἀντὶ τῆ προσκαλέσθαι legitur apud auctores, vt videre lector poterit in iis quæ post hac scribemus.*

κληρονομία ἢ ἀρχισία, hæreditas quæ ab intestato defertur legitimis hæredibus. Est enim ἀρχισία, ius successionis legitimæ. Iscus, ὁ νόμος δίδωσι ἀρχισίαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Lex refert hæreditatem amicitinis, vel patruelibus, vel agnatis. varie enim accipitur ἀνεψίος. Et ἀρχισία. Idem, ἡ νόσος ἐστὶ τοῦδ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀρχισίαν, τοῖς δ' ἕξ ἐκείνων γερονόσιον ἐκ ἴν', id est, iure propinquitatis hæreditatem cernere aut petere. Et ἀρχισίος οἱ συγγενεῖς, agnati & cognati. ἀρχισία, etiam est ius proxime ad aliquem accedendi. Plut. de Flamīne dixit, πῶς πρὸς τὸ θεῖον ἀρχισίαν. Et ἀρχισίῳ cui imprimis sacra facere ius est, oraculaq; petere. *Λουκ. ὅτι μὲν πάντες εἰσέρχονται ἱερεῖς, ἀλλὰ οἱ μάλιστα, ἀρχισίῳ τε εἰσὶ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ τὸ θεῖον μέλεται θρησκείῃ. ἀρχισίῳ δ' ἢ ἀρχισίῳ ἢ ἰσῳ, fermè æqualis, πρὸς ἀρχὴν καὶ δαμόν. Plutarc. in Cæsare, ἦν δὲ καὶ δ' ἄλλοι περὶ πλεῖστον ἐκ ἀρχισίῳ, ἀλλὰ τὸ ἑκατόμυριοι πρὸς ἀπὸν Διοσκουρίοις. Thucyd. καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χερσονήσῳ ἀρχισίῳ, id est, Penè parem vtraq; sententia numerum tulit. κατὰ γένος etiam dicitur: sicut ἢ διαθήκας, ex tabulis petere. Demosth. πρὸς μακάρετ. καὶ τῆ κίρκου κηρύττουτος εἰς ἀμειψισίῳ ἢ πρὸς ἀκαταβάλλου βασιλῆος τῆ κίρκου ἢ ἀγνίς, ἢ ἢ γένος ἢ διαθήκας, ἐκ ἐτόλμωσε πρὸς ἀκαταβάλλου. Cū præco pñciasset licere q̄ vellet de hæreditate ambigere Hagnίς, aut propinquitate, aut ex testamēto. Vel, licere si cui videretur bono-*

ἀρχισία
ἀρχισία
ἀρχισίος
ἀρχισίῳ
ἀρχισίῳ

rum possessionem agnoscere, aut vnde agnati, aut secundum tabulas: hæreditatemq; petentem, sponfione aut sacramento agere, hic sponfionem facere non ausus est.

ἀνδραδικῶν est ad causam occurrere, hoc est, εἰς πῶς κερῖαν ἀπαυτῶν, iudicio se sistere. Demosth. πρὸς βοιωτῶν, λαχόντων γὰρ ἐμὲ τὴ δίκην τάντων βοιωτῶν τῶν μωτίς, ἢ ἀρχίς τε ἡνδραδικῶν, καὶ ὑπώμυυτο ὡς ἴν' βοιωτῶν, ad iudicium affuit, & liti se obtulit, diuq; litem comperendinauit, ac prolatandam duxit tanq̄ ipse esset ille Boeotus. deinde iudicium deseruit tanq̄ ad se nihil pertinens. Dicitur & ἀνταγορεύειν & ἀντεξέταξαι. Vulgo dicunt, partem se gessit, quasi egit aduerfariū. Latine offerre se liti dicitur ab Ulpiano in tractatu de re iudicata. Dici etiam potest negocio alieno se offerre, ἀντεξέταξαι ἑαυτῶν ἀμειψισίῳ, καὶ ἀντιδικεῖν ἕξερ προσήκορ αὐτῶν φησὶ Δίκης. ἀνδραδικῶν cum datiuo constructur. Demosth. πᾶς γὰρ ἐν ταῖς τῆσδε διαβολαῖς ἀνδραδικῶν, Contra συνδραδικῶν est ab eadem causa dicere, & patrocinium suum in causam communem afferre. Et σωδικοί dicuntur qui eandem causam defendunt. Demosth. πρὸς λεπίων. ἦρωτα δὲ τῶν νόμων σωδικοί, καὶ μάλιστα οἱ λεπίων λέγουν ἀνδρες. Idem, τῆσδε ἢ σωροῦτας νόμων, καὶ διασκοντας ὑμᾶς ὡς ὑπὸ τῆσδε ἐστίν, αὐτοῖς τοῖς ὑπάρχουσιν νόμοις δὲ παρομύνας φαίνονται. εἰ δὲ μὴ, γελοῖον, νόμων μὲν σωδικῶν, νόμων δ' ἀναβαίνων ἔτρου. σωδικῶν νόμων & σωαγορεύειν pro eodem posuit, hoc est legem suadere, & legi patrocinari. σωδικοί ob id dicuntur οἱ σωφῶνες ἐν ταῖς ἀντιρολογίαις, hoc est qui in secundis actionibus causam defendunt, vt in causa Cornelii Balbi Cicero. Et qui a singulis vrbibus mittuntur patroni ad causam vnus prouinciæ tuendam, σωδικοί dicuntur. vnde σωδικῶν ἕξιμα. Idem in eadem oratione, ἐστὶ δὲ καὶ κατὰ νόμον ἡμῶν καλῶς, μὴ δὲ εἶναι χερσονήσῳ ἢ τῆ δίκης πλεον ἢ ἀπαξ σωδικῶν. Et in oratione ὑπὲρ σφεῶν vs Aristidem dicit, vt pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas, ab Atheniensibus syndicum esse creatum. Inde factum, vt syndici ciuitatum appellati sint. Hermoge. iuriscons. cap. pri. de muneribus & honoribus in Pand. eum honorè inter personalia munera numerat. ἐπιέναι appellare, hoc est, prouocare ad iudicem maiorem. Demosth. καὶ πρὸς αὐτὸς ὅτε ἀπεδίηκσε μὲ οἱ διακτηῖς, ἕτε ἐφῆκε ἐς δὲ δικασίῳ, ἐνέμενέ τε τῇ διακτῆ, Et cum præsens esset, sententia secundū me dicta, non prouocauit ab arbitro ad iudices, acquieuitq;. Lucian. εἰ δὲ ἕξ ἀδίκου οἰοῖτο γενέσθαι πῶς κρίσις, ἢ εἶναι ἐφέναι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Idem, ἢ ἕξ ἐφῆσε ἐπὶ τῶν δίκων, ἕσω, Ad Iouem prouocatio esto. Plena autem locutio est, δίκην ἐπὶ τοῖς δικασίαις ἐφέναι. hoc enim dicebant Athenienses cum ab arbitris ad iudices prouocabant, vt fit hodie. Demosth. οἱ μὲν ἄλλοι ὅταν οἰωνται ἀδικεῖν, καὶ τὰς πάνυ μικρὰς δίκας ἐς ὑμᾶς ἐπιέναι. ἐπικαλέσθαι etiam est appellare, vt suo loco dicemus. Aristid. in Panath. ἐφῆσι δόωα dixit pro

ἀνδραδικῶν
ἀντεξέταξαι
ἀντεξέταξαι
ἑαυτῶν
σωδικοί
σωδικοί

appellare, ἑτέρα δὲ γίνεσθαι κρίσις ἢν ἀγωνίζετ' ἢν πελοπιδῶν ἀνὴρ δυσυχῶν, πρὸς τὰς
 νῦν προσοίκας τῷ τόπῳ θεᾶς σεμνῶς καταφυγῶν, ἢ δ' ἄλλ' ὡς περ' ἐφείσιν ἐς τὴν πόλιν
 ὡς ἔνταῦθα, ἔπειτα πρὸς τὴν δικαίαν ὠλιανθροπίας ἔσται, id est, ὠλιανθροπίας οὐσης
 Attice. ἐφέσιμος δίκη est causa quæ post appellationem agitur. Gal.
 in primo Therapeut. ἔπειτα δὲ πάντας ἀνδρώπας καθίζει δικαστῶν, ἐκ τῆν πάν
 των δ' ἔστι δίκης Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων, καὶ Θωμόφραστον, ἔκ τῶν ἐκ πάσης μόνος ἀπὸ
 τρέφοιτο τὰς ψήφους, ἀλλ' ἴσως ἔνεσται δίκην ἐφέσιμον ἀγωνισαοῦσα ἑνὶ, id est, li
 cebit alicui ad illos a Theffali iudicio prouocare, quandoquidem om
 nes ipse nobis fert iudices. Hoc enim significat καθίζω σοι δικαστῶν.

ἐφέσιμος
 δίκη.

οἱ ὠφληκότες & οἱ ὀφλοντες dicuntur damnati. Demosth. καὶ δίκην δὲ ἔλαβον
 ὠφληκῶς ταύτην, ἔκ τῶν ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμὲ, Atq; in hac controuer
 sia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit. Idem
 πρὸς Λεπτινῶν, πῶς γὰρ ἔκ ἀχρόν, πῶς πόλιν ἡμῶν τῆν ἀγαθῶν ἢ πεποικηκότας δὲ αὐ
 πατήσασιν, καὶ ταῦτα, ὅν μικρὰν ζημίαν ὀφλήσασιν μέλλουσαν, & præsertim mul
 ctæ non contemnendæ damnandam, id est, ignominia atq; infamia
 notandam. Sequitur enim, ὅν γὰρ ἐὰν μὴ ζημίματα ἀπόλλυτε μόνον σκεπήσιν, ἀλλ'
 ἐὰν καὶ δόξαν ζημιῶν, πρὸς ἧς μᾶλλον πρὸς ἀνάστασιν ἢ πρὸς ζημιώσασιν. Et περὶ παρὰ τῶν.
 οὐδ' ἂν ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ὑμεῖς ἐκείνων τῆν ἀνδρῶν ὄντες, ὑπερβύσασιν τὴν μὲν διεργάσασιν τῶν
 δήμου, ἐκπεσῶν καὶ κολασθῶν, καὶ πάλιν ἐκφύσασιν τὸν θρασυβέβητον τοῦ δημοκόου
 ἕρῳ, τάλαντα δέκα, ὠφληκέναι; id est, decem talentis damnari. Idem, ἔφλε

ὠφληκέναι
 ὀφληκ.

πῶν δίκασιν, Ab arbitris damnatus est. Inde οἱ ὀφείλοντες τῶν δημοσίων δι
 cebantur οἱ κατὰ δίκην, qui ignominiosi erant, id est ἄλλοι quoad iudici
 catum fecissent, vt Isocr. docet his verbis in Panath. ὅν οἱ μὴ τυχοῦντες,
 ἀλμότεροι γίνονται τῆν ὀφελόντων τῶν δημοσίων. τοῖς μὲν γὰρ ἐκτίσασιν τὸ κατὰ γινω
 σθῆν ἐλπίδες ὑπεσπῶν. οἱ δ' οὐδέποτε ἔρ πῶν φύσιν μετὰ βάλουερ. His ærarii apud
 Romanos similes erant, vt in Annotationibus in Pand. diximus. Inde
 illa locutio nata, ὀφλισκάνω ἀμαθίαν ἢ πρῶνοιαν, & similes. Demosth.
 καὶ τιμοκρ. ἔρα γὰρ ὁρᾶτε καὶ καταμακρύνετε ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἐφ' ἐκάστω τῶν
 ἡλικίω ἔρ ὠφληκότες πρῶνοιαν ἢ τε, εἰ ἢ τοῖσιν ἐπυγχάσετε ἐφ' ἡμισυ μιλίοι; id est, quan
 τα infania ab hominibus damnarentini, q̄ desipere vos iudicarent ho
 mines. Chrysoft. περὶ ἱεροσολύμων, τοσούτω πλεῖον τὸν γέλωτα, ὀφλισκάνουσι παρ
 ἡμῶν, Tanto maiore risu a nobis digni existimantur. Phalaris Athe
 niens. εἰ δ' ἂν διὰ τὸ ὀπωσοῦν τετιμωρῆσθαι αὐτὸν μέμφεσθαι, κινδυνώσετε παυδῆ
 μὲν πικροτάτῳ ὀφλήσασιν ἡμῶν, vt crudelissimi existimari. Cuius similis
 est illa metaphora, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, de qua supra dictum est.
 Athen. καὶ ὁ Ἄρης ἀλκιμώτατος ἔρ, ὠφλεν ἀχρόν καὶ ζημίαν, ἐκ δ' ἄλλ' ἑαυ
 τὸν ἔρωσιν ἀλογίσις, dedecore damnoq; hominum opinione atq; iu
 dicio affectus est.

οἱ ὀφείλοντες
 τῶν δημοσίων

ὀφλισκάνω
 γέλωτα.

ἀποτιμάσθαι & ἀποτιμάσθαι æstimatedum accipere, & ἀποτιμάσθαι dare æstimatedum. Demo
 ἀποτιμάσθαι. Athen. καὶ ὁ νῆπτος, ἀποτιμάσθαι γὰρ αὐτὸν πῶν προίκα, ὅν δεδωκότα, ἢ φησὶ νῦν

ἀποτιμάσθαι τὸ χωρίον, Ostendam enim eum eam dotem non dedisse, cuius
 ius nomine se nunc affirmat prædium oppigneratum accepisse. Et
 ἀποτιμάσθαι ἐς προίκα, χωρίον ab eodem dicitur, quod maritus oppignera
 uit in eum casum quo casu restituenda dos erit, certa pecunia æstima
 tum, vel ipsi marito pro pignore dotis datum: vtrumq; enim signifi
 care potest. Est autem τὸ δόντος ἀποτιμάσθαι, καὶ τὸ λαβόντος ἀποτιμάσθαι, vt ἡ
 δῆναι & ὑποθέσθαι. Idem, καίτοι δένδρ' ἔρ μὲν, λέγειν ὡς ἀποτιμάσθαι τὸ χωρίον, ἔρ
 δ' ἀποτιμάσθαι φησὶν ἡμεῖς, Atqui non consentaneum est, hunc
 quidem dicere se pignori accepisse fundum: illum autem quem sibi
 dedisse perhibet, eū ipsum fundum palā videri colere & arare. Con
 struitur autem verbum vtraq; voce cum genitiuo, vt apud eundem,
 τὸ δὲ χωρίον φησὶν ἀποτιμάσθαι ταλάνην. Quicquid autem hoc nomine ob
 strictum est, ἀποτιμάσθαι dicitur & ἀποτιμάσθαι. Idem in eadem oratione,
 προίκα δὲ πῶν προίκα ἔκ ἐπίσπασιν, ὡς περ' τὰ τῆν ὑπερβύσασιν τῶν
 ζημιῶν, ἀπὸ τῶν ὑπερβύσασιν καὶ ἀποτιμάσθαι νομίζω. ἀποτιμάσθαι, ἀντὶ τὸ ὑπερβύσασιν
 ἔρ, ὡς περ' ἡμεῖς dixit & ὑπερβύσασιν, quasi bona prædia. Diximus superius super huiuscemodī re
 bus prædibus τῶν λεγομένων ὄρεσ' apponi solitos esse, vt in loco a no
 bis citato, καὶ πελοπιδῶν διεβητο ὄρεσ' ὑπερβύσασιν χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ φησὶ προίκα
 ἐπὶ πῶν δικίαν.

ἀποτιμάσθαι
 ἀποτιμάσθαι
 ἀποτιμάσθαι

ἀποφάνειν πῶν ἐστίν, est dare commentarium seu indicem bonorū, quod
 inuentarium appellant, id quod fiebat ἐν ταῖς ἀνδρόσοσις, vt est apud
 Demosth. πρὸς φαίνιστον, εἰμοσε πῶν ἀποφάνειν ταλάνην μοι φησὶ ἐστίν, hoc est
 πῶν ἀποφάνειν. Est enim ἀποφάνειν exhibeo, vnde ἀποφάνειν πῶν διαδίκην
 exhibere tabulas testamenti. Lyfias, ἐπιπλεῖ δὲ ἀποφάνειν πῶν
 δραχμῶν, in oratione ὑπερ τῆν ἀριστοφάνους ζήτησιν.

ἀποφάνειν
 ἐστίν
 ἀποφάνειν

ἀντίδοσις erat actio quædam, vel conditionis ferendæ facultas legi
 bus Atheniensium prodita. Nam cum quispiam cuius Athenien. mu
 neris cuiuspiam publico, non personali, sed patrimoniali fungendo de
 signabatur, ipse si imparem sese ei functioni existimabat, tenuitatemq;
 facultatum suarum excusans muneris functionem detrectabat, lice
 bat primo cuiq; volenti vel in comitiis vel alibi muneris detrectato
 rem τῆν ἀντίδοσιν aggredi, & προκαλεσθαι, ita vt fortunarum permutatio
 ne prouocaret hominem, munerisq; functionem ea lege sibi posceret.
 Id autem ἀντιδίδου τῆν ἐστίν dicebatur. Cuius simile est hodie quod
 vulgus æqualizare se cum altero appellat. Anniversariis enim indici
 ctionibus per vicos oppidaq; stipendiaria dimissis, solent in singulis
 locis certi homines delecti & iurati, pro modo facultatum cuiusq;
 hominis, aut negociationis eius, aut orationis collationem arbitrari.
 In ea porro partitione arbitranda si quis se magnopere iniuriam pas
 sum esse putat, licet ipsi qui cum voluerit τῆν γὰρ σάτωτων bonorum quæ

ἀντίδοσις

vocant æquationem postulare ab iis magistratibus, qui iuri illi dicēdo præfecti sunt, quos Electos vocamus. quod tamen iure magis pro ditum, q̄ moribus receptum est, nec nisi raro vsurpatur, ne super col lationis dependendæ necessitatē, litium etiā impendiis populares inuicem se exhauriant. Cuius querelæ intentio eo pertinet, non vt fa cultatum permutatio fiat, sed collationum. & is in eo iudicio vincat, qui se tenuioribus esse facultatibus docuerit. Qui autem eam quere lam vincit, simul litis estimationem auferre solet. Αντιδόσις autem au ctorem fuisse Solonem legislatorem Demosth. ostendit in oratione προς φαίνιππορ, in principio. In qua ipse alibi, ἡμεῖς δὲ, inquit, ὧ ἀνδρες δικασταί, ἔδειδε τὸν νόμον, δι' ἀπαρξίδω οὕτω λέγει. τὸς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις ὅταν ὁμόσωντες ἀρφαίνωσι πλὴν ἑσάρ, προσομνήσῃ καὶ τόνδε τὸν ὄρκον. ἀρφαίνω πλὴν ὁμοσίαν πλὴν ἑμαυτῶ ὄρκῳ καὶ δικαίως. In oratione κατὰ μαδίας, accusatio iunxit hoc verbum munus significante, τότε μοι μελλόντων εἰσέναι τῶν δικῶν, εἰσεπίδησον ἀδελφός δ' ἄγε καὶ εἶπεν, εἰς πλὴν δικίαν, ἀντιδιδόντες τῶν τριραρχίαν τ' ἔνομα μὲν δὲ πρῶτον ἐκείνου, καὶ ἦρ' ὁρασύλοχος, τὰ δὲ ἔργα πάντα, ἦρ' καὶ τὰ παρατόμνα, ἢ τὸ τούτου, καὶ πρῶτον μὲν κατέχευον τὰς δύρας τῶν δικημάτων ὡς αὐτῶν ἢ διὰ γινωμνίας. Ex quo loco ἀντίδοσις quid fuerit satis nobis appa ret. Tum demum, inquit, iste suo cum fratre me oppressit in articulo, cum ego tutoribus meis tutelæ iudicium dictauissem. Die enim vadi monii appetente, iam iamq; iudicibus mihi vacaturis, assilientes isti, introq; irruentes in ædes meas, antidosim mihi trierarchiæ impin gunt. Et nomen ei quidem rei ille accommodabat, eratq; Thrasylo chus qui me antidosi prouocabat, cum omnia reipsa ab isto ageren tur. Quin & ostia cubiculorum tanq̄ iam sua facta, eiusmodi condi tione lata, concidere cœperunt. Hoc etiam appellatur, εἰς ἑαυτῶ τὰς κερ κερδίσαναι ἢ ἀπὸ πλοσιώτρων, loco sui substituere locupletio rem.

Ἐγγυάτω γένοι οἱ ἐγγυάτω γένοι οἱ ἐγγυάτω γένοι, & οἱ ἐγγυάτω γένοι, dicuntur, qui proximo gradu contingunt defunctum. Demosth. τούτοις τὸ παιδὸς ἢ μητρός, γένοι δ' ἐγγυάτω τῶ ἄγνιᾳ τῶ ἑξοίς, ἐπειδικάτω τὸ κλήρος καὶ τὸ νόμος, Huius pueri mater, cui proximi gradus gētilitas cum Hagnia Exceæ filio intercedebat, lege egit in eius hæreditatem. Hi etiam dicuntur δι' ἀρχισα τὸ γένος ὄν τες, vt superius dictum est, δι' ἀρχισαύοντες ἐπειδικάτω autem est hæredita tem petere: iungiturq; cum genitiuo, vt ἀμεισθητὶ & δικάτω. Apud Demosth. in oratione προς μακάρτη, leguntur hæc verba legis, εἴα δ' ὡδὲ δειδικασμῶν ἀμεισθητὶ τὸ κλήρος ἢ φησὶ ὡδικλήρος, προσκαλέσθω τὸν ὡδικασμῶν πρὸς τὸν ἀρχοντα, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων δικῶν. τὰ καταβολὰς δὲ εἶναι τῶ ἀμεισθη τῶν. Ἐὰν δὲ μὴ προσκαλέσθω ὡδικάσθη, ἀπλήρ' ἔσαι ἢ ὡδικασία, τὸ κλή ρος. Ἐὰν δὲ μὴ εἴη ὡδικασμῶν τὸ κλήρος, προσκαλέσθω τὰ ταῦτα, ὧ ἢ προσ θεσμία, μήπω δ' ἔπειτα. Ad quorum verborum intelligentiam scire nos

oportet, κλήρος ἐπίδικον dicit hæreditatem controuersam, vel quæ in con trouersiam deduci iure potest. Et contra ἀνεπίδικον, puram & contro uersia vacuum. Isæus, ἐτόλμησε διαμαρτυρῆσαι μὴ ἐπίδικον τῆ ἡμετέρα μητρί τοῦ ἀδελφῶ κλήρον εἶναι, ὡς ἔσσης θυγατρὸς γνησίας πύρρω, id est, non posse ma trem meam fratris sui hæreditatem petere. vel, non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. Quæ legis actio ἐπιδικασία, δικασία dicitur. Et qui sic lege agit, ἐπειδικάτω dicitur, & ἐπειδικασά & ἐπειδικά μω. Dicitur etiam γωνὴ ἐπίδικον, cuius quis nuptias petit, vt iure σάμω. Cuius alio nomine ἐπικλήρος & ἐπικληρῖς dicit. Quæ ἐπίδικον re Plutarch. quodā loco metaphoricis ἐπίδικον νίκω vocauit, καὶ ἀμεισθητὶ γωνή, καὶ νίκω ξορ, ancipiti Marte dirēptā, de qua ambigit inter partes. Est em̄ ἐπὶ ἐπικλήρος ὡ δικον πρῶτα, & δευτέρα ἀμεισθητὶ. ἐπικλήρος αὐτὸς vel virgo vel mulier dicitur, q̄ utroq; parēte orbata est, nullo fratre superstite, cui successio opima vna aut altera pluresve obuenerūt, quā ἐπικλήρος puellam vel mulierē ius erat agnato proximo cognatove veluti vēdicare, tanq̄ si bī ciuili iure delatā. Idem Isæus, τούτοις δὲ παιδὸς ἀφθονόντων καὶ τ' ἑτέρας ἀδελφῶν, ἢ μήτε ἢ ἐμὴ ὧν πατρὶ τῶ ὄικω ἐπικλήρος ἐγένετο, hoc est, ad matrem omnis eius familiæ pecunia, patrimoniūq; delata sunt. vel, hæreditas vniuersa, lege et genere obuēnit. προσήκου δ' αὐτῆ μετὰ τῶν γνημάτων τῶ ἐγ γήματα γένος στωικῆρ, πάχα δ' ἐφότατα ὧ ἀνδρες, id est, cum autem ipsa omni cū pecunia (vt Ciceronis verbo loquar) proximo agnato nubere iure deberet: insigni o viri iniuria mulier affecta est. Demosth. οὐδεὶς αὐ τῶν οὔτε πρότερον ὡώρητε, οὔτε νῦν ἰνώχλησεν ἡμῖν, οὔτε ἡμεισθητῆσθε κλήρος τ' ἄγ νισ, οὔτε φησὶ ἐπικλήρος γαυμικός ἦρ' νῦν ἔχω. Et κατὰ σεφάνου, οὐκοῦν αὐτὸν εἶπε ἔβλε λειτο ὄρθως διαπράττειν, λαχῆρ' ἔδει φησὶ ἐπικλήρος, εἶπε κατὰ δόσιν αὐτῶ προσήκου, εἶπε κατὰ γένος. Itaq; si recte agere volebat, oportuit ab eo lege actū ad nu ptias puellæ cui bona vniuersa obtigerant, siue eas nuptias testamen to ad se pertinere, siue agnatione contenderet atq; gētilitate. Et rur sus, ὁ νόμος κελδὶς ἐπειδικασίαν εἶναι τὸ ἐπικλήρων ἀπασῶν ὡ ξένων ὡ ἀσῶν. Quæ si plures essent huiuscemodi puellæ, eodem iure erant, eodēq; nomine censebantur. ἐπικλήροι etiam dicebantur puellæ orbę, egētes, dotemq; nullam habentes, de quibus lex erat hæc Athenis; τῶν ἐπικλήρων ὄσαι τὸ δικηκὸν πελοσιρ, εἴα μὴ βόλιον ἔχων ὁ ἐγγυάτω γένοι, ἐκδιδοτῶ ἐπιδίως, ὁ μὲν πων τακασιομεδμιν, πεντακασίας δραχμῶν, ὁ δ' ἰππεύς, τριακασίας, ὁ δὲ ἑσθῆτης, ἑκα τὸν πωντήκουτα. Orbarum autem quæ inter opifices censentur, aut quæ capite censæ sunt, qui genere proximus erit, is nisi vxorem habere malit, puellam cum dote collocato. Et si quidem ipse quingentis me dimnis census est, quingentas drachmas dotis dato. Sin equestri cen su est, trecentas. Quod si tertii census est & iugarius, centum & quin quaginta. De tribus censibus diximus pridē in quinto libro de Asse.

Recursum saluum forensis turba vocat, id est, ius referendi controuersiam non victori, sed alii. **Interpres Demosthenis** eo in loco διαδικασίας nomen certę actionis esse dicit, quod mihi non satis probabile visum est. **Demosth.** Διαδικασίαν & ὑπὸ δικασίαν pro eodem accepit πρὸς μακάριον, hoc est, pro petitione hæreditatis & bonorum possessione petita. Est etiam διαδικασία, ἐπίκρισις τοῦ ὑπὸ τῆσδε πρὸς πλὴν λειτουργίαν, cum contentio inter duos oritur pro functione munerū. & Διαδικάζειν διιudicare. **Andocid.** ἐν τῷ πρὸς μυσθίων, ἔδοξε γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἐν τῷ πρὸς τῆσδε δημοσθεσίῳ δικασίῳ τοῖς μεμνημένοις, ἀπέσανταί τις μὴν ἴσας, ἅς ἐκαστὸν ἐμύνησε, διαδικάζειν, id est, διιudicare vter prior detulisset iudicium.

Διαδικασία

Ἐισάγειν εἰς τὴν φράσιν
τὴν φράσιν
φράσιν

φράσιν

Νικᾶν

Demosth. καὶ εἰσῆγον τὸν πατέρα, τούτῳ εἰς τοὺς ἄγγιους καὶ εὐβουλίδου φράσιν, μετὰ δὲ καὶ θεοῦ καὶ οὐρανῶν ὁ τούτου πατὴρ μακαρίων ἐφρατρίαζε, id est, phratriæ confortium habebat. **Idem,** ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἀφ' αὐτοῦ, εἰς εἰς, μετὰ ταῦτ' ἴδῃ ἐπαυτοῦ ἀφ' αὐτοῦ, ὅπως ἐκ τῆσδε θυγατρὸς ἐπαυτοῦ αὐτῶν ἦτορ εἰς τὸν οἶκον τὸν αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν φράσιν ἐσαχθῆναι, studio contendit vt è filia natus puer sibi in adoptionem daretur, qui in eius familiam transfret, nomenq; daret phratriæ. **Apud eundem** φρατρίαρχος est princeps phratriæ, καλεῖται δὲ τὰς μαρτυρίας τὰς τῆσδε φρατρίων, ὡς εἰλοντό με φρατρίαρχον.

Νικᾶν vincere iudicio, cum genituo et accus. **Demosth.** καὶ ἐνίκησε φιλομάχῃ ἢ εὐβουλίδου, τῷ κλήρου τῷ ἀγγίου τὴν ἀμεισθητοῦτασ αὐτῆσ πάντας, εἰς μετὰ τῆσδε ἀσκηθῆναι οὐδὲ σωμασίασ, **Et vicit iudicio hæreditatem Hagnia Andromacha ab omnibus qui cum ipsa ambigere institerunt, nulla nec coitione, nec adornata aduocatione.** **Cicer. pro Roscio Comcedo,** Ita ne vero cognitor si fuisset tuus, quod vicisset iudicio, ferres tuum suo nomine petiit, quod abstulit, sibi nõ exegit; **Construitur & cū duobus accusatiuis.** **Dinarch.** καὶ Δημοσθ. τιμωθεῶ πλὴν ἐν κερκίρῃ ναυμαχίῃ νικῆσαι τὴν Λακεδαιμονίαν. **Aesch.** ἐν ταῦτα, ψήφισμα νικᾶ Δημοσθένησ. **Plato in Gorg.** καὶ ὅταν γέ τις ἀίρεσις ἢ ὡς Σώκρατες, ὁρᾷ ὡς δι ἡτῶν ἐστὶν οἱ συμβαλόντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμασ πρὸς τῶσδε; **Cicero pro Cecinna,** Offendo si sine armis coactis ve hominibus deiectus quisq; sit, eum qui fateatur se deiecisisse, vincere sponsonē, si ostendat eū non possedisisse. **Sic vincere Isthmia & Pythia Vitruuius.** Eadē est etiā cōstructio & significatio verbī κρατῶν.

τὰ νομιζόμενα

τὰ νενομισμένα

τὰ νομιζόμενα, ποιῆν, iusta mortuis facere, & parentare, hoc est, τὰ κατὰ τοῖς νόμοις ἀφελόμενα. **Demosth.** πρὸς Σεφάνου, ἐπεὶ δὲ κελυτῆσ φέρεται αὐτῶν, καὶ τὰ νομιζόμενα αὐτῶ φέροιστο, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνήμα. **Dicitur & τὰ σωμῆσ ποιῆν.** **Antiph.** πρὸς καθάρσιν ἢ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, pro solēnibus expiationibus dixit, vt **Aristot.** τὰς νομιζόμενασ λύσεισ, decētes & legitimas ritualesq; expiationes. **Herodot.** ἐπιπέσαντες τὰς νενομισμένασ ἱεροσγίας, hoc est σωμῆσ

& legitimas iustasq;. Sic **Demosth.** τὰ νενομισμένα, ἀντὶ τῆσδε ἐναγισμάτων dixit, hoc est iusta funebria, vel vt **Cicero** iusta exequiarum. **Liuius, Iusta.** Ita quoq; funebria, placandosq; manes vt idem edoceret. **Et iusta hospitalia** τὰ νομιζόμενα ξένια. **Idem,** Venientibus obuiam cunctus **Senatus** egressus, iustis omnibus hospitalibus, publicisq; & priuatis fungitur officiis. **νομίζεσ & νενομισαι** cum dicunt, hoc significant, κατέσθην, κατέσθηκεν, ἔθισαι, solēne est, legitimum est, moris est, in more positū est. **Synes.** οὐ γὰρ οἱμα νομιζέται νυμφουτῆσ βασιλῆσ ἐπ' ἐκφορᾶσ. **νομίζομαι** etiā dicitur, quod lege sancitū est. **Plato in Minoe,** τὶ οὐδὲ ἄλλο νόμος ἐστὶν ἂν ὁ Σώκρατες, ἢ τὰ νομιζόμενα, ἢ κατὰ λόγον δοκῆσ σοι εἶναι τὰ λεγόμενα, ἢ ὅπως τὰ ἔθνη μὴ νομιζέτω lege sancire, vel moribus instituire. **Idem in eodem,** πολλὰ νομιζέτω λη γὰρ ὀδυσσεύσιν ὅτι ἀπὸ δέξωσ, ὡς οὐτε ἡμεῖσ ἡμεῖσ αὐτοῖσ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομιζόμενα, ὅτε ἀλλήλοισ δι ἀνδραγαθῆσ, **Latus est enim campus demonstrationis,** quod neq; nos eadē semper de iisdem nobisq; constanter, neq; ceteri mortales eadem inter se instituant & sanciant. **Herodot.** ἐτυχε δὲ βασιλῆσ τιμῶν, καὶ ὡς νομιζέτωσ ἑσθῆμοισ, ἐξεδείξατο, **Omnibus autem principū honoribus funus eius decoratum est, & vt Romanis mos est, inter diuos relata est, vel, vt Romanorum moribus institutum est.** **Paul.** καὶ πρῶτον μὲν καθάρσιν νομιζέτωσ ὅσῃσ ἡλευθερωσ ἡμετεράσ ἡσθῆμοισ, id est, instituerunt. **Et in Lacon.** ἐπὶ δὲ θυγατρὶ γαμυμένη νενομισαί τὰς μητέρας τῆσδε θυγατρῆσ, id est, institutum est apud eos: hoc est, καθάρσιν παρ' αὐτοῖσ. **Herodot.** Ἀγάλματα δὲ κατὰ νησῶσ, καὶ βασιλοῦσ & νομιζέτωσ ποιέειν, πολλὰ ἔθνη. τούτῳ δὲ νομιζέτωσ de Scythis loquens. **Item Plato** vtraq; significatione huius verbī eodem loco vsus est, quasi ludens in equiuoca dictione, καί ποίησ ἄλλοσ ὅτι ἐνὸμοισ κατὰ εἶναι, ταῦτα, νόμιμα ἔθνησ, ἢ τῆσδε αὐτῶσ πολιτείασ. ὅ γὰρ πᾶσ ὡσπερ γε φασί κατὰ ἀποροπῆσ ὁ μίνωσ, ἐνόμιζε μου ἔθνησ, ἐποίησ δὲ ἄλλα παρ' αὐτῶσ ἐνόμιζε. **Hic** νομιζέτωσ ἀντὶ τῶσδε ὑπολαμβάνει κατὰ δόξασιν posuit in primo loco, in sequentibus ἀντὶ τῶσδε ἐνομοθεσίσ. **νομίζομαι** significat existimatum esse, hoc est existimatione & clara opinione præditum. **Idem in Gorg.** ἀξ οὐδὲ δοκῆσ σοι ὡς νόμοισ λακεσ, ἐν ταῖσ πόλεσι φασίλοι νομιζέτωσ δι ἀγαθοῖσ ἡτῶν, ὡς ὁ νομιζέτωσ ἐμοισε δοκῆσιν. **πᾶσ** ὡσ & νομιζέτωσ, ὅ μείζονσ δάωνται τῆσδε ἐν ταῖσ πόλεσι, ὡσ &, ἐπὶ δὲ δάωνται γε λέγεισ ἀγαθὸν τῷ δαυαμῆσ. **Vtrum igitur o Socrates** videntur tibi vt assentatores populi, mali existimari boni oratores in vrbibus? **Mihi** vero ne existimari quidem, vel ne cenferi quidem, si prius illud sic veritas: videntur ne tibi boni oratores, cenferi mali homines in ciuitatibus, vt populi assentatores. **Id etiam** δοκῆσ dicitur, & παρ' ἀλλοῖσ, hoc est, ὅσδοκιμῆσ, & gratia pollere. **ἐξηρημωμένησ** οἶκος dicitur, cum familia deleta nomen gentis interiit. **Inde lex illa.** ὁ ἀρχων ὑπὸ μελέσθω τῆσδε ὀφθαλμῶσ καὶ τῆσδε ὑπὸ κλήσων, καὶ τῆσδε οἶκων νοσ δοκῆσ τῆσδε ἐξηρημωμένων.

ἰχρυζέομαι ἰχρυζέομαι ἔθ' νόμῳ ἢ ἔθ' ἐπιβολῆματι, nitor latine dicitur, hoc est, in hoc fiducia causa colloco, in eo cardinem causa pono & facio. vt, ὁ μὲν ἰχρυζέεται ἔθ' δικαίῳ, καὶ ἔθ' νομίμῳ. ὁ δὲ τῶ συμφέρωνι. Demosth. οὐ μὲν ἰχρυζέομαι τῷ νόμῳ. Quintil. in tertio, Quod accidit, si eandem rem plures petant, vel eodem iure, vt proximitatis: vel diuerso, vt cum hic testamento, ille proximitate nitatur. Cice. pro Cluen. Altera pars mihi nitii, & magnopere confidere videtur inuidia iam inueterata iudicii Iuniani. **Niti.** Dicitur & Inniti ab eodem in eadem, Hoc igitur iudicium reprehendas tu, cuius accusatio rebus iudicatis inniti videbatur, necesse est. **Inniti.** Dicitur & Inniti ab eodem in eadem, Hoc igitur iudicium reprehendas tu, cuius accusatio rebus iudicatis inniti videbatur, necesse est. **ἑπιχρυζέομαι** Græce dicitur ἐπιχρυζέομαι a Demosth. hoc est, πισεύω. pro eodem enim utroq; utitur, vt, ἡμεῖς μὲν πισεύοντες τὰς ἀληθείας, εἰσελθόντες δὲ αὐτῶν. ἔπειτα δὲ ἰχρυζέομαι τῇ πρῶτῃ. Hoc idem significat ἀπιχρυζέομαι, nisi quod maiorem conatum in aggrediendo, maioremq; fiduciam in tuendo significat: vt ἀπαρηξέομαι diligentiore curam significat ἢ ἀκριβέομαι. Dicitur hoc & aliis modis, qui suis locis dicentur. ἰχρυζέομαι etiam affirmare significat, id est, βεβαιέομαι. Synes. ἰχρυζέομαι δὲ ὡς ἔστιν ὁ ἄνθρωπος βίβλων θεός τῶν τῶν λέγει. Aesch. pro contendere dicendo & conniti vsus est. **ὁ πρὸς ἀνδρῶν** ὁ πρὸς ἀνδρῶν δικαίαι, agnati & gentiles, qui & ὁ ἐκ τῆν ἀρξένων δικαίαι dicitur. Demosth. ἀπλῶς γὰρ τῶς ἐγγυτάτω πρὸς ἀνδρῶν, ὅταν μὴ παύειν ὡς ἴστω, ὁ νόμος τὰς κληρονομίας ἀπὸ ἰδῶσι. Idem, πρὸς ἀνδρῶν ἔχωρ πλὴν συγγένων ταύτων καὶ ὁ πρὸς γυναικῶν, id est, agnatus non cognatus. Δεώστρατ' δὲ ἐβόσι γένετα ἀποτέρω ἔστι, καὶ πρὸς γυναικῶν δικαίαι ἀρχαίαι. Sic Hocr. in oratione πρὸς Ζεύς γυναικῶν, ὁ γὰρ πατὴρ ἡμῶν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν ὀπατριδῶν, πρὸς γυναικῶν δὲ ἀλκμαωνιδῶν, Gentilitate quidem atq; agnatione antiqua, & imprimis nobili, a genere autem materno Alcmaonides. **ἑυπατρίδαι** sic apud Græcos dicuntur, vt apud Romanos Patricii. **ἐμβάττειν** ἐμβάττειν εἰς πλὴν κληρονομίαν, ἢ εἰς τὴν οὐσίαν, significat cernere & adire hereditatem, vel immiscere se hereditati & bonis. Demosth. πρὸς Λεωχάριον, τῶ δὲ προσληφέναι ἢ τῶ πραγμάτων ἐκ τῶ ἀνωθεν γένους, καὶ ἔθ' ἐμβάττειν εἰς τὴν οὐσίαν, τῶ τοῖς πεκμηρίοις χρώμενοι, φήσασσι κληρονομεῖν. Idē, καὶ ἐμβάττειν ἔτι εἰς πλὴν οὐσίαν, ὡς ἂν ἐκείνου ζῶντ' ἔτι ἀποικίδας. Significat etiam ire in possessionem bonorum, vt πρὸς ἀπατριδῶν, ὁ δὲ χρεῖσαι κατ' ὀπατριδῶν ἀντὶν ἀδικουῦντες, καὶ ἐμβάττειν εἰς τὴν ναύ, εἰληφότες τῇ ὑπερμερίᾳ, Creditores autem hominem ini que urgebant, in possessionem nauis euntes ob moram dissoluendā. Erant autē creditores pignoratitii, quibus nauē cū mercibus ille oppugnauerat, hoc est, ἔπυχε ἀντὶς ὀφείλων ἐπὶ τῇ νηϊ. Iseus, ἐμὲ δὲ ἀπατριδῶν ἔτι ἐμβάττειν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἔτι ἄλλο ἐκείνος πελοπίστας κατέλιπεν, ἀπῶντα ἔφην αὐτοῦ εἶναι. ἐμβάττειν ἀντὶ τοῦ ἐκαστῶσ ἀπο dixit, id est, possidere vt suum cœpit. Paul. ad Colloff. ca. ii. ἂ μὴ ἑώρακεν ἐμβάττειν, ἐκ τῆ φυσικῶν ὑπὸ τῶ νόσ τ' ἑσῶς καὶ ἀντ'. Intelligi sic potest, In eorū q̄ nō vidit possessionē pedē ponēs,

vel, in eorū q̄ nō vidit possessionē ingrediēs. Greg. πρὸς θεολογίας, ὄντως σολομών ὁ σολομάδων πρὸς τὰς ὄσων πλεόν ἐμβάττειν τοῖς βάθεσι, ποσὸν τῶ πλεόν ἰλιγῶν ἰλιγῶν γὰρ, Quo magis in altum pedem ponit, eo magis vertigine laborat, & æstuat. Idem in pri. καὶ ἰουλιανῶν, τοῖς δὲ φθι προνοίας λόγοις ἔκ ἐμβάττειν περὶ, ἐκ τῆν ἑναντίων πρὸς τὰ βελτίω διοικητικῶν, non penetrantes in consilia prouidētē. Plato in Protag. ἐγὼ δὲ ποτὲ ἔην ὡς περὶ ὑπὸ τῶ ἀγαθῶν πικρῶν πικρῶν, ἐσκοτώθη καὶ ἰλιγῶν, vertigine affectus sum. Idē in Gorg. εἰ τις σα λαβόμενος εἰς σὺν κῆρας, εἰς τὸ δεισμονίον ἀπαράγοι, δὶ οὐδ' ἔτι ἐκ ἐν ἔχου ὅτι χρεῖσαι σαλο ἔντα ἰλιγῶν καὶ χασμῶν, ἐκ ἔχου ὅτι ἔπι, sed æstuares & hesitates, nec haberes quod diceres. κασμάδων, est oscitanter addubitare & cunctari, æstuares, angī & conturbari. Cice. in Ver. Itaq; æstuares dubitatione, hoc est ἰλιγῶν, πρὸς τὰς ἑξῆς ἔπι, περιεπαθεῖ. Ἰλιγῶν autem non modo vertiginem, sed etiam vorticem significat. Diodor. μεγάλων δὲ ἐξέθρων εἰς ἕνα, τὸν συνβραχίοντων, ἰλιγῶν πολλαὶ καὶ φοβερῶν σωίσαντο. ἐπιεξέχεομαι ἑνί, est in ius eum rapere, iudicium dictare, & cum eo experiri. Demosth. κατὰ μέθρου, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῶντων ἐνεκράγετε, ὅπως ἐπέξει ἔθ' ἑμῶν τῶ τῶ. (sic enim legi debet, non ἐπέξει) ἔθ' μὴ διαλύσῃ θεάσονται σε τί ποιήσῃς ἀδύωμοι. Vide vt istum scelestum in ius rapias, & cum eo acriter agas, nec committas vt transactione litem finias. Est autem ἐπέξει secunda persona presentis temporis iuncta cum secunda futuri, ἔθ' ἐπέξει, ἀπὸ τῶ διαλύσῃ, quia significationem habet futuri. Est autem ἐπέξει ἐξέναι, non tam reum agere, q̄ reum peragere & conuincere, hoc est, αἰσθῆν & ἀλίσκην, & κατὰ δικασίαν. Idem πρὸς ἀπῶντων, καίτοι καὶ τῶ ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα ἔθ' εἰς σέβην γαστράμμοι ποτόροι τῶ δὲ, οὐκ ἐπέξειλθον. Reum facere est, εἰς κίνδυνον καθιστάναι, & εἰς ἀγῶνα καθιστάναι. quod Cicero in discrimen vocare dicit, & periculum creare. τὸ μὲν τὸ ἐπέξει εἶναι ἔθ' εἰς κίνδυνον καθιστάναι, est reum conuincere & peragere. Quod damnare etiam dicitur Græcorū more, vt nos in Annotationibus in Pandect. diximus. Construatur etiam cum accus. Antiph. ἐπέξειλθῆν ἐν φονεῶν τῶ πατρῶν. Ipse Demosth. in eadem, Διαφθαρέντ' τῶ Νικοδήμου τῶ δικαίαι ἡμῶν βίαιῶ θανάτῳ ὑπὸ Ἀριστάρχου, ἐπέξειλθῆν τοῦ φόνου τὸν Ἀριστάρχου, accusatio & genitiuo iunxit. Herodia. pro vlscī mortē cum datiuo, de cede Pertinacis loquens. Alibi, μήτε ποῖς ἔπι εἰς πρὸς πρὸς ἡμῶν περὶ μὲν τοῖς ἐν φόνῳ τῶ βασιλικῶ, ἐπέξειναι τινά. Thucyd. in tertio, θαυμάζω δὲ τῶν χροῖον διατριβῶν ἐμπροσθέντων, ὁ δὲ τῶ τῶ ἰσοκρίτων. ὁ γὰρ πατὴρ, τῶ δὲ τῶ ἀμβλυτέρῳ τῆ δὲ τῶ ἐπέξειλθῆν. Quibus verbis significat vltionis mora intercedēte, vltorū irā sensim hebescere, καὶ μαλακώτερον ἐκδικεῖν ἀδικίαι. Quod verbum accus. iungitur, & interdum datiuo: sed duntaxat ἀντὶ τῶ ἀμύω. Nam ἐκδικῶ σε, est vlscor te & scelus. Et ἐκδικῶμαι pœnā luo. Greg. καὶν μὲν ἐκδικῶμαι ἐπὶ τῶ κῆς, τῶ τῶ δίκαιαι ἀπῶντων τῶ ἀελοφροσύνας. Cū autem dico ἐκδικῶ σοι, hoc f. iiii

sexto, και τι ην ειναι, λεγεται ειναι η εκαστα ουσια. ημ etiam pro licebat po-
 nitur. Aesch. ηδη φησι παρκα και γη προς αυτον ημ φιλιππομ, ως ημ υςδου ακδφρ,
 ελμγγελθ η ημ επαγγελιδρ υπεβολη, vt postea audiebamus, vt audire vnus
 quisq poterat. Chrysoft. ηδη ηρωσω. ου γαρ ημ τες μη ηδη τα αυτα παρδα
 ζοντα, κοινας ηδη τας Διαξιβας, non licebat. Apud Demosth. ηδη τιμοκρ
 verba legis ita leguntur, και ειλι ηδη οφελοντων ηδη δημοσιω προσετιμν
 ται ηδη νόμοι ηδη ηδη ηδισμα δεσμοδ, ειναι αυτω ηδη αλλω υπερ εκανω εγυνηταε κα
 τασησα το αφλιματω, licere illi aut alii eius nomine, hoc est ελ ειναι. Hoc
 Cicero vt alia plurima. Græcorum imitatus est. Sic enim inquit pro
 P. Sextio, Quem enim deprecari esset, cum omnes essent fordidiati
 Gel. libro. xii. Est tamen inuenire non nusq̄ ita scripsisse quosdam non
 ignobiles. εξεσι, ενεσι, εγινετα. Lucretius. Est quoq̄ vt possit magnus cō
 gestus arenæ Fluctibus aduersis oppilare ostia contra. Aristotel. in se
 cundo Oecon. ετερω η ουκ ημ ουθενι ουτε ακροδωδ ετερω, ουτε ηριαδω παρ ετε
 ρω. Diximus supra ειναι pro γερονεναυ ponι solere, vt Demosth. πασιανωδ
 ωρ, natus vel filius. Et δολβημ. Idem, οδ νικαρετης ημ ηη ηκολυθη εκανω, Sex
 uus erat Nicarete. Et εμι φησι πολεωσ ηησδε. Plato in Timæo, τιμοιοσ η
 οδε φησι ονομωταπε ωρ πολεωσ, φησι εν Ιταλια λοκριδωσ, ουσια και γενη ουδενωδ υσε
 ρω ωρ ηη εκει. Quæ locutio figurata est, vt illa Gregorii, καρω η ετωα
 νόωτωρ εμι ημ νόμορ, ηε μελετηρ ημερασ και νηκταε Διακελδεται. Verum
 vt ημ αντι το οδι ponι solet, sic εχρη & χρω αντι το χρη. & εδα αντι το
 δει. & προσηκω αντι το προσηκη. Adde quod ελ ειασ pro ελιωρ reperitur in
 terdum, vt apud Thucyd. εσ δαλαπην διεξιαε. & ηεξιαε Plut. in Cicer.
 και ηλοιηρ ουτωε αντι ηεξιαεντεσ ακρεμα, ηδη φυλαπτομωιοι διετελωω, Et in oc
 cursu mutuo non salutantes. Et vt επεξημερ αντι το επεξημερ, επεξημε
 αντι το επεξημερ, per syncopam dicuntur: sic ησμεν ησε αντι το ησμεν ησμε
 ησαν αντι το ησμεν, sciebant. Complura etiam huiuscemodī leguntur
 apud probatissimos, vt φωμεν αντι το φωμην, εηκμεν, & ενωλωθεμεν, & η
 milia: quibus identidem Plato vtitur, vt in octauo de Repub. οηκ αν
 διοιτ εμεν ακρεμεν, αντι το εμεν. Sic καθη pro καθησ sedes. μεμνη αντι
 το μεμνησ. μεμνησ, μεμνησ και μεμνησ, και ηεσφ και εκβολη το εμεμνη
 subscriptum. Et δαωη pro δαωσ. επισασ scis Plato, επιση Gregor.
 dixit. Inde ηω pro ηασσ, vnde ετωανωσ surge Aristoph. Sic ηρω pro
 eme. Synes. & Plut. ηενοφ. εν δ οω εφη επισω, αντι το επισασσ. Sic εσασ
 αντι το εσησασ, & εφεσασ, ηνεσασ, & καθεσασ αντι καθεσασ και η
 milia.

Πορειωδ ειασ εις τα κτηματα πορωδωδ, hæreditatem adire. Demosth. ετωφδ η ταφη
 τα κτηματα εγενετο ηδη τεπελδνηκωδ, πορωομωιων ημων εις τα κτηματα, δια το ακραιδατε εν
 ανδρα ηδη αγαμον τεπελδνηκωδ, εηηγεν ημωδ ο λεωσρατω ουτωσι φασκων αν
 τω εινω, exegit nos & eiecit.

εχρω αντι η
 χρη. & alia.
 Διεξιαε
 παρεξιαε.
 τα ηδη συγ
 κοπην εκφε
 ρωμωα.

μαρτυρων ενωτωιωρ εκωλνσαμωδ ε γιγνομωορ, testato vetuimus vltra age
 re, & intercessimus ne pergeret exequi quod coeperat. Dicitur etiam
 Διαμαρτυρεωδ. Demosth. Διαμαρτυραμωορ δε ημωρ, και ηδη αλλωρ δενορ φασκων Διαμαρτυ
 τωρ εινω δ γιγνομωορ, ακρηθερ, testato reclamantibus: homines testanti
 bus. Idem, ουτωε ηδη Διαμητηω επασερ ανωμοωρ διατηρ, εμδ Διαμαρτυραμωοδ
 ηδη τες νόμοε δμωετα διατηρ, testato postulante. Ponitur & pro quiri
 tari, id est deos hominesq̄ implorando contestari. Idem, βοαρ ηδη δια
 μαρτυρεωδ. Idem, και διεμαρτυρεσ βοαρ ηδη κερραγωδ. Quiritare tamen & qui
 ritari, vtraq̄ enim voce reperitur, ηδη λεωδ εηρ dicitur & ητηνωδ. Plutarch.
 in Cæf. τωσ οναρ η καρπηρνια δεασαμωορ καταρηνημωορ εδ οκα ητηνωδ ε
 διακηυηρ. Θεοκλυτηρ vero est deum fidem implorare. Synes. de tempesta
 te loquens, Απαντεσ ερητηνωρ, εθεοκλυτω, ηδη ωιτατωρ υπεμιμνησκωτο. Lu
 cian. ε μάταιοι πενε εδ ολωρ ημωρωδ οφωδε αυτη τα ομοια ητηνωμωορ. Est
 autem θεοκλυτηρ, ηδη δεωρ επικαλεωδ, inelamare deum in discrimine. Plu
 tarch. cum accus. θεοκλυτην κυριωρ dixit, inuocare Quirinum. ποτηνωμωι,
 ηδη το πετω ητηνω, & significat suppliciter implorare, vt adorantes &
 προσπιποντεε solent.
 παιδαε γνησιοι liberi legitimi iustiq̄ seu natura seu adoptione. Demosth. ητηνω
 προς λεωχαρειω, ουκωω δηπτεσ και Διαμεμαρτυρηκεν ουτωσι ωε ακηκωατε, μη επι
 δικων ειναι τον κληρο τον αρχιαδω, ουτων αυτω παιδων γνησιων κυριωε κατα τον
 δεσμοδ, de adoptiuis loquens. Quæ verba vt intelligamus, sciendum
 Διαμαρτυριασ genus esse exceptionis, hoc est ηεραραφωε, quæ ηεραραφη dif
 fert φησι οθησδικιαε, vt alibi dictum est. Estq̄ Διαμαρτυρια Demostheni, in
 stantia litis summotrix petitionis hereditatis, aut bonorum possessio
 nis agnitæ a propinquis. Et Διαμαρτυρησν verbum, quod est quasi de
 scripto contestari, vt planum fit animaduertentibus. ο ηδη οω Διαμαρτυ
 ρων, affirmabat & testificabatur quiddam non in sua, sed aliena causa:
 in qua exceptionem intendes liti se offerebat, quo facto litem suam fa
 ciebat testificando. Qui si mendaciū conuinceretur, φησδωμαρτυρων, id est
 falsi crimine damnabatur. Demosth. οτε ε ομοω λεωσρατω ουτωσι ηερε
 κατεβαλε το κληρο προς ημωδ, ετω ο Διαμεμαρτυρηκωε νωδ εγηεραπηω ωε δη
 μωτηε εινω. ωσπε ωαντων αν δενοτατα παδομωο, εη τη υςδου ηδη παραγωτων
 γενηκημωη Διαμαρτυριασ πεσδωσπε ημωε. αλλαμω και περεσβητρω γε αυτωδ Διαμα
 μαρτυρηκερ. ο γαρ μωπω εν ηδη οηω ηδη αρχιαδω αν οδ η λεηε εαυτη το κληρο
 εγενερ, ωε εν εδ εαν η τετων, Cum enim Leosthratus iste spofionem nobis
 de hereditate subscripsit, hic Leochares qui nunc contestatus est, non
 dum ascriptus erat ita vt popularis esset. Quo fit vt si eius contesta
 tionī vos credere institeritis, quæ rerum euentum subsecuta est, futuru
 rum fit vt iniuria plane insigni nos afficiamur ipsi. Quin & ipse con
 testator res huiuscemodī testatus est, quarum meminisse non potest;

Διαμαρτυ
 ρωδαι.
 Quiritari.
 ποτηνωμωι
 θεοκλυτηρ.

τηνω
 Διαμαρτυριασ
 Διαμαρτυρησν

cum earum æqualis non fuerit. Etenim qui nondū in familia erat Archiadæ cum fortitio petitionis hæreditatis facta est, qui tandem nosse ille potuit eorum quicquid quæ ad causam pertinent? Leochares igitur erat is qui in causam incurrerat petitionis hæreditatis, quæ inter Leostratum eūque cui Demosthenes patrociniū scripsit, agitabatur: eiusque διαμαρτυρία factum est ut intentio petitionis hæreditatis interea confopiretur & cōsisteret. Ea autem exceptio tam ab actore quā a reo in medium proferrī aut excitari poterat ad inhibendam litis contestationē super hæreditatis petitione, iudiciūque constitutionem, hoc est, ἐγγίγνετο ἢ διαμαρτυρία ἐφ' ᾧ μὴ ἐσάγεοις πλὴν δικῶν πλὴν ἐνθάδε ὑπὸ τοῦ πατρικαταβάλλοντος.

Isæus πρὶ τοῦ Διογένους κλήρου, Ἀμφοτέρη δὲ οὖν ταῦν Διαδικίαι ἀκέραια γενόμελαι, καὶ ἑτέρας μηδεμιᾶς ὁμολογημένης εἶναι, καὶ δόση μὲν ἐστὶν πρὸς τὴν κλήρον, κατ' ἀρχισέαν δὲ, ταῖς δικαιογένης τ' ἀποθαιόντος ἀδελφῶν, ὧν εἰσὶν αἱ ἡμετέρας γυναικες, διὰ δὲ ταύτα ἐδοξέ τε ἡμῖν λαχθῆναι τὴν κλήρον κατ' ἀρχισέαν, καὶ ἐλάχου μὲν τὸ μέρθ' ἑκασθ'· μελλόντων δ' ἡμῶν ἀντώμνουδ', διαμαρτυρήσασθαι ὅτι μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν κλήρον ἡμῖν· ἐπιστηφαιμῶν δ' ἡμῶν ἢ μὴ λήξῃς τὴν κλήρον διεγράφη, ἢ δὲ τῆν φαιδομαρτυριῶν δίκη ἐσθ'.

Vtroque igitur testamento irrito facto, cum in confesso esset nullum aliud testamētum extare, nullusque esset ad quem donatione aliquid ex hæreditate pertineret: sicque proximitate delata esset ad defuncti filias, e quarum numero nostræ vxores erant: ideo sortiri dicam cum eo qui pro hærede aut possessore aut alias possidebat, pro sua quisque parte ccepimus. Cum vero in eo iam essemus ut iurandum esset de calumniā, ecce autē Leochares iste ita exorfus est contestationem, ut non eo redactam esse diceret hæreditatem, ut controuersiosa inter agnatos esse posset. Quo facto cum eumentite contestationis experiri cum ipso institissemus: ibi sortitione hæreditatis circumducta, falsi iudiciū constitutum est. Idem πρὶ τοῦ φιλοκτιμόνου κλήρου, καὶ τοῖς ἐμὲν δὲ δειρο φιλοκτιμῶν μὴ ἐξορ ἀντῶν, τὸ δὲ ἐχθρῶν διαμαρτυρεῖν, ὡς ἐκνεῖ ἢ τὸ δὲ κησασθαι· ἐστὶν μὲν διαδέσθαι, ἀμωσθητῆ δὲ ὡς ἐ δόντος οὐδὲ διαθεμῶν, μὴ διαμαρτυρία κωλνερ, ἀλλ' ἀθουδίας ἐσιέναι.

Atqui si Philoctemon testatus est cum testamenti factione non haberet, hoc ipsum oportuit contestatione obiectum, quod testandi compos non esset. Sin nihil est quod testamenti factionem ei ademerit: iste autem de hæreditate ambigit tanquā ad se delata, quādo nec donatione mortis causa defunctus, nec ultimo elogio quicquid statuit: profecto lege ille agere recta, iudicioque legitimo experiri debuit, non etiam iudiciū contestatione morari. Hæc autem ipse orator de Androcle quodam dicit, qui adumbrata pupilli persona interuerrere eā hæreditatem conabatur, bonorumque possessionem summouere, quam ii petebant, quibus orator patrociniatur. Idem, ἀρχόντ' δὲ τὴν καυσεσθ'.

τὸν νόμον τὴν κλήρον, δὲ μὴ ἀμωσθητῆσαι τῆν ἀθουδίων τῶν βολομῶν· ὁ δὲ ἀνδροκλῆς διαμαρτυρεῖ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν κλήρον, ἀποσθῶν τὸν φθὶ ἀμωσθητῆσας.

Cum enim Cherestratus bonorum possessionē iure legitimo peteret, (erat enim testamento adoptatus) licebat cui visum esset Atheniensi homini de hæreditate certare. At hic Androcles contestari maluit bonorum possessionem nullam esse, ut huius actionē hac via excluderet. Aiebat enim filium naturalem legitimumque testatoris extare.

Isæus πρὶ τοῦ ἀγνῆς κλήρου, ὅτι ἡ παλαιὰ ἐστὶ τὰ ἐμὰ σαὺ τῶν τῶν ἐκρηκτῶν ἡμέθ', καὶ φαιδομαρτυριῶν ἐνεσθ' δίκαια πρὶ τῶν ἀγνῆς, λάβε τὰς μαρτυρίας.

Demosth. πρὸς λεωχάρ. ὅτι νῆ Δία ἐγγέγραπται ἀρχισέαν ὑπὸ γε τῶν πρῶν βιασαμῶν, ἴδθ' ἡ τὴν κλήρον διαδικασίας ἐνεσθ' κήρας.

Ad verbum, iudicio iam constituto dici potest, hoc est diiudicatis ac disceptatis prescriptionibus litis auspiciatum morantibus. **Cicero** pro Roscio, Lite cōtestata: iudicio damnī iniuriā cōstituto. **Et** rursus, Nam cum eo litem contestandam habebat. **Nō** me latet aliter in Pādectis Græcis pleraque appellari: sed hæc que pura sunt, & probi nominatis priscisque, illis permiscenda non duxi, quæ recētiora secula genuerunt, e latinisque Pandectis magnam partem conuersa sunt, imitata utique & efficta, non vera & natiaua, quantum iudicare e fragmento quodam potui.

Isæus πρὶ τῶν δικῶν est iudiciū dictare, actionem vel crimē intendere. **Antiphon**, τῶν δὲ δικαίως τὰς κήρας ἐνεσθ' ἀμῶν, καὶ μὴ συκοφαντῆντων ὅτι, τὰ ναυτία τῶν φαίνεσθ' κησῶντας.

Demosth. πρὶ στεφάνου ἐν προεμῖο, τῶν τῶν ἀγνῆς ἐστὶ δίκαιθ' ἔχερ, ὁ τὸν τῶν ἀγνῆς ἐνεσθ' ἀμῶν.

Hoc **Ulpian.** imitari volēs, Si maritus, inquit, preuenierit, accusareque instituerit, tempora non cedunt patri, quia accusationem instituere non potest. **Idem**, Si extraneus instituerit accusationē, an superueniente marito permittatur accusare. **Idem** **Demosth.** in eadem, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπορδουετ' ἀνθρωπος, ἐκ ἐτ' ἢ ἀμωσθητῆσας τὰ πρᾶγματα ἢ, ἀλλ' ἐνεσθ' ἀμῶν πόλεμθ', iam commissum erat bellum. **Isocr.** πρὸς φίλιπ. ὁρῶν γὰρ τὸν πόλεμον ἢ ἐνεσθ' ἀμῶν τα σοὶ τε καὶ τῆ πόλε πρὶ ἀμφοτέρω, καὶ τῶν ἀμῶν γιγνόμενον, ἐπεχέρας σα λέγερ.

Alibi, ἀμῶν ἴδθ' ἀνδρα ἢ δαυαμῶν διαλύσαι τὸς ἐνεσθ' ἀμῶν τῶν κλέμεν.

Livius libro primo secundi belli Pun. Sed ita forsitan de cuius cum foederum ruptore duce, deos ipsos sine humana ope comittere ac profligare bellum. **Nos** autem qui secundum deos violati sumus, commissum ac profligatum conficere, ἡμῶς ἢ τὸς ἐπὶ τοῖς θεοῖς βεβιασαμῶν, ἐνεσθ' ἀμῶν ἢ πόλεμον καὶ σωεσθ' ἀμῶν, καπεργασασθ'.

Aliquando ἐνεσθ' ἀμῶν πόλεμον dicunt, pro nondum finito & adhuc vigente duranteque. **Idem**, τῶν πρῆσθ' ἀμῶν εἰς ἐλλάδα, ἐπὶ τῶν κλέμεν πρὸς φίλιππορ ἡμῖν ἐνεσθ' ἀμῶν, id est nondum finito, **Galen.** in. x. Therapeu. ἐπὶ τῶν κλέμεν.

Ενεσθητῆ δὲ κησ

Εἰσαδὲ πλὴν δικῶν.

Ενεσθητῆ πόλεμθ', Cōmissum bellum.

ως χριζνας πρδ τω πρξουσμδ τρεφεμ, ενίσε δε και κατ' αυτην, ητοι πρξαμης ερξαμ
 μλνκς, η κρη νη Δία φη ακμης ενεσηκίας. Ενίσαδς istituere quiduis & ince
 ptare significat. Idem, επι τς τρις οω αναγκαζόμεθα πλν άγωγών φη θροα
 πείας, ηρ θ'εαρχης ενεσησάμεθα μεταβαλεμ. Plut. in Cæs. ορωρ πλν άρχλν ηρ ενί
 σατο ην πρξαμάτωρ, κρη πλν έφοδορ, ε κλυχφείας διομλνκρ, de bello ciuili lo
 quens. Ενίσαμαι incipio, id est, in eo. Theophr. in. ix. ομ οω όπισμοδς η
 όπισμομλνκρ ως επίπαι τω θερεσ, ην μω ενίσαμλνκρ, ην ό προελμλυθόρε, estate
 partim ineunte, partim adulta. Ενίσαμλνκρ etiam dicitur instans, vt te
 pus quod presens vocamus, ενισωτα Greci vocant. Plutarch. ενισάσκς φη
 ώρας, η η λοχαγών λεγόντωρ μηδέπω πάντας πρξέναι. Est etiā ενίσαδς repugna
 re, obsistere, reniti, & ανθίσαδς. Lys. έπειδή δε αυδρ ημωάμλνκρ ενισάς, έβαλλέ
 με λίθοις. Aristotel. in decimo metaphys. cum accusatiuo iunxit. έι δ' έστ
 ζι έλθεδς καταφθίσαι, λνοιτ' έμ ό λεγόμελνκρ ην ην πωι αυτα ενίσαμλνκρ, η πω
 πλδς αναιρώτωρ ε διαλέγεδς, de Heraclito loquens, qui negabat άδύ
 νατη έναι τας αντικμλνκρς φάσεις ην ην αυτων έλθεδς, hoc est, qui axio
 mata inficiabatur. Plut. in Demetr. του δε υου ε φρόνημα καθελέν και κο
 λνκρ μη εολόμλνκρ, ουκ ενέση πάλιν άττεμένω μάχεδς καθαντόν, έλλ' άφηκε.
 Plato in Phædro, ουδ' αυτ' έμμοι δοκφ ε σώκρτατε έφκ, άποδεδφχθαι, έλλ' έζ
 ενέσηκεν ό νω δ' η κέβης έλεγε, Nōdum plane demonstratum videtur, sed
 adhuc controuersum manet, adhuc controuersiam efficit & aduersa
 tur. Gal. ad Glaucō. τοσοϋτον οω εν τ' εδ πρδνδ λόγω έρξμεν πρδ αυτων, όσον
 αν ζς μαθών, ικανός έν τοίς θ'εαίφκς έμπίπτεσιν ενίσαδς πρξουσμοίς. Vnde
 ενισάτκς ό αντίδινκρ, και ό μη αναχωρών, έλλ' ανθισάμλνκρ, aduersarius in iu
 dicio, & pro quocunq; intercessore ac reclamatore. Synes. ήκεν η κυρία,
 και ό δ' ημκρ πρδνκρ πάλιν ενισάτκς και ενανώνκρ, hoc est, reclamare interce
 dereq; paratus, & certamini accinctus: ad certamen compositus & cō
 paratus. Vnde ενισαλκός peruicax, non cedens, qui obsistere obstina
 uit animo. έ εναντίκρ Δνδνμκρ, animo elanguescente, & robore animi
 defectus. Verba sunt Aristotelis in Probl. ενίσαδμαι intercedere. Plut.
 όθεν ενίσαωτο τ' εδ νόμω, πλν κούσαρκρ, έτκρ γαρ σωμηγόρε, de lege Gabi
 nia loquens. Alibi, ενεσησόμελνκρ και κωλύσων. Et in Camil. ενισάμλνκρ τ' εδ
 νόμω διοικίζονδ πλν πάλιν, εν έσκηγούτω οι δ' ημαρχοι, hoc est, ανελπίτων, έμποδών
 ισάμλνκρ. Ad verbum etiam Διαπορευόμελνκρ, intercessor dicitur. Ενίσα
 δς etiam est imminere, instare, hoc est, εφεδ' ρόθεν, obseruare, & quasi ca
 ptare. Idem, εν ενεσησόμελνκρ τ' η φυγη αυτ' άπεσάλκεί, Quem ob id mise
 rat, vt immineret eius fugæ. Ενισάναυ έστ collocare. εειοφ. ώς δ' αν οι πο
 δες έν ην ιππων κράλσοι, έγω φημι χριζώα χυδλν καταβαλοντά λίθας όσον
 μνααίσε, εν τς τρις τ' εν ιππον κρη φήκεν ενισάναυ, in loco lapide strato equum
 collocare interim dum confricatur. Alibi pro allegere, & interferere,
 interponere, in Hipparch. έζ δ' εν κλεθόν σοι τ' ο ιππικόν τω όντκρ φάμ

ενίσαδς

ενισάτκς

ενισαλκός

ενισάναυ

νοιτο, ε τ' ες ιπποκόμως ες τ' ες ιππέας ενισάμκς, Ad hec maioris equitatus
 species hostibus edetur, si equifones inter equites inferas & interpo
 nas, hoc est πρξεμβάλλοις, εντάφκοις, πρξενθέκς. Significat etiam animo incū
 bere, προσέχειν εν νοω. Aristotel. in fine sept. Ethic. νω μλν οω τοντ' εν
 πρξασρομη πεποήμεθα η λόγον, υερον δ' ενισίσαντας δ' εθ' διορίσαι μάλλον, id est
 επισήσαστας, vt alibi dixerat. Ενισασίς est exordium, & auspiciatio rei que
 instituitur. Aesch. πρδ πρξασ. ημωι τίνω θ'εαρχης ενισασίς ην όλων πρξασμά
 των έγένετο ε δι' έμδ, έλλ' ά δια Δημοδένεσ και φιλοκράτες. Significat etiam
 instantiam litis & causæ. Idem, Αναβίσεται δ' εν τ' η απολογία ην θρατικών
 ζς, εδ Διασνρεμ επιχερήσει πλν όλω ενισασιν τω πρξάγματκρ. Significat etiā
 pugnacem contentionem instantis aduersario, hoc est, ανταγωνισμα, αν
 ζλογίαν. Gregor. πρδ η άγις πωδνμ. τουτ' εδηχθίσεται μικρόν υερον, έπειδαν
 τας ενισάσεις αυτων ες λωάμιν διελέγζωμεν. Vnde ενισαλκός dicitur vt dictum
 est. Aristotel. in pri. Poster. Analy. ενισασίς δ' εδιν πρξότασις πρξότασε ένων
 τία. Idem, όταν γαρ αξίωση πωντι υπάσχειν, ενισάμεθα, η όζ δυδενι, η όζ ανι δυκ
 υπάσχει. Sic autem dicitur ενισασίς αντι η αντισασίς, vt ενικλζν αντι η αντιλέ
 γαν Iliad. octauo,
 ήρη δ' ουδ' τόσον νεμείζομαι ουτε χολζμαι,
 άε γάρ μοι έωθεν ενικλζν όηι νοίσω. Semper enim mihí solet obsistere, &
 refragari, vbi quid in animum induxi. πρδ ε κλζ, ε φωνδ, όθεν όμοκλζ, &
 καλζ. Ενισασιν Greg. pro constantia & tolerantia ponit. Synes. pro cce
 pro, instituto, & proposito, έλλ' ημιν ες αντίδοσιν άρκφ, τ' ο μη άγνωδς υπο
 σε πλν ενισασιν ημωρ, όζ μόνω σοι ην ζώντωρ εκκέμεθα. Aristotel. in octauo
 Physic. ενισάσφς πρδ ην άρχωρ appellat inficiationes, de iis loquens, qui
 principia & axiomata negant.
 ό γόνω γεγονώς πώε κρη γνήσικρ, naturalis & legitimus. Differt του πρκ
 τ' και έσποικτ' ε. Demosth. πρδς Δεωχάρην, έλλ' ά τ' α μλν εν ταύτ' Διαμμεαρτυρη
 μλνκρ έναι ως έσπορ υου γόνω γεγονότς. τ' ά δ' αυτίκα μάλα βηθησόμελνκρ, ως έσποικ
 τ' ε. Γενν, enim genituram & semen significat. Aristot. de apibus, τόν
 δε γόνω όττω άφθ, έσπορ όρενς επωάλε. Vnde έκγονοι & απόγονοι dicti.
 ποιηδς adoptiuus. Demosthen. ό τ' εδ σόλωνκρ νόμκρ ουδ' Διαθέδαι τ' εν
 πρκτ' εν τα εδ τ' εδ όικω έττω πρκθ' η, ne testari quidem permittit adopti
 uo in suo patrimonio cum adoptatus fuerit. ό δ' επανιωρ est adopti
 uo qui e familia ascititia, ad suam naturalemq; reuertitur. Idem, όσοι
 δε μη πεποικνται, εξένειμ αυτ' ε Διαθέδαι όπως εν έθ' έλωσι. τοίς πρκθ' εσι ουκ
 θ'εδρ Διαθέδαι, έλλ' ά ζώντας έγκαταλιπόντας υου γνήσιορ, επανιέναι. η πελοτ' η
 τας, άπρδιδόναι πλν κληρονομίαν τοίς θ'εαρχης δικέοις εσι τω πρκσαμλνκρ, sed vi
 uentes in familiam suam redire, si tamen filium legitimum e se geni
 tum, in adoptiua familia relinquunt. ό πρκσάμλνκρ, est pater adopti
 uus. επανιέναι & επανελθ' εμ, est rursus differere, iterum explicare. Gal. επανιέναι

ενισασίς

ενικλζν

ο γόνω γεγο
νωδς

ποιηδς υός

ο επανιωρ

ποιήσαδς

υδρ

επανιέναι

Ἀλλὰ πρὶ μετ' τούτων εὖθις ἐπαύωμι, rursus differam. Aristot. in pri. τὰρ μετὰ τὰ φυσ. περὶ μὲ οὗν τούτων διελέλωμαι καὶ πρότερον, ὅσα δὲ πρὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπερῆσθην ἄνευ, ἐπαυέλωμαι πάλιν, id est πάλιν ἐπέλωμαι, denuo disputemus. Plato in Timæo, ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπαυέλωμαι, velut summa ría quadam repetitione prosequi, quasi epílogo, & ἀνακεφαλαιώσαι. Vnde de ἐπείνοσθ' repetitio & peroratio. Idem in Phædro, ὁ γρίσοι τε ἂν πολεμῶντες ἄμεις θανόντες ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὡς γρισμύλοισι ἐπέσθωμι κληθῆναι ὡς ἔφη. Et paulo post, τὸ δὲ δὴ τέλοσθ' ἴπῳ λόγῳ κοινῆ πᾶσιμ ἔοικε σωθεὶσθ' ὁμοίῳ εἶναι, ὅς τινες μὲν ἐπείνοδοι, ἄλλοι δὲ ἄλλο τίθενται ὀνόματα. τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἔκαστα λέγειν ὑπομνήσαι ἐπὶ πλεονεξίας τῶν ἀκούοντων πρὶ τῶν ἐρημύλων, σωταῦτα λέγω. Ἐπαύωμι etiam pro ascendō dicitur vt ἀνεμι & ἀνέρχομαι. Idem in Sympol. τὸτο γὰρ ὅτι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτάμενα ἰέναι, ἀρχόμενον ἂν τῶνδε ἀεὶ ἐπαυέναι ὡς ὅτι ἀναβαθμοῖς χρώμενον.

Δικῶν ὄση ὄνομα. Δικῶν ἔκ τῶν cum dicunt, iustitium significant. μηδὲν δὲ Δίκη iudicium nullum significat, vt alibi dictum est. Demosth. Ἀλλὰ πῶν μὲ δὲ ὅτι ἀνδραγαθῶν δὲ αὐτῶν. Plutarch. tamen in Sylla, de Sulpitio loquens, qui Marianis partibus fauens, leges per vim ferebat, Ἀπρᾶξίας δὲ (inquit) διὰ ταῦτα ἴπῳ ὑπάτων ψήφισμα μὲν, ἐπιγὰγερ αὐτοῖς ἐκκλησιαζέσαι πρὶ τῶν νεῶν ἴπῳ Διοσκύρου, ὄχλου, Ob hec iustitium cū Cōsules decreuissent.

Ἐπιστένει ἐπὶ ἰστένει πρὶ γραφῆς, est postulari, & causam dicere. Demosth. πρὶ παρὰ πρῶν τῶν προτέρων ἐκάνης πρῆσθῆαι ἢς ἕδῆς κατηγορεῖ δὲ λόγῳ, ὅτι ἐξέλετο ἀνδρῶν ἐπιστένει πρὶ τανύτης ἢς νῦν ἐστέχεται, ἢ ἢ πάντα τὰ ἐδικήματα ἐνύ. ἔκ δὲ τῶν δὲ ἐμὲ ἐσελεθῆναι, ἀνάγκη πρῆσθῆαι καὶ τούτῳ πάλιν ἐπιστένει. vbi subintelligitur τὸ Δικαστήριον. Isocr. in paragraph. de iudicio ciuili loquens, νῦν δὲ ἀνάγκη πρὶ τῶν νόμων πρῶτον ἐσθῆναι, καθ' ὅν ἐσελεθῆναι, ἢ ἐπιστένει νοὶ πρὶ ὅν ἀμυσιθετοῦμεν, πῶν ψήφου φέρετε, Nunc necesse est de lege dicere, qua lege iudicium nobis constitutum est. Aliquando per accusatum dicitur, vt Demosth. πρὶ σέφου, καὶ γραφῆς, ἢ ἀγῶνα, τούτῳ πρᾶν νόμων ἐς ὑμᾶς ἐσθῆναι, καὶ ἀπέφυγον, Et postulatus, causam hanc rogationis perperam latax, apud vos dixi: & tandem absolutus sum. Alibi in eadem, καὶ μοι λέγει τὸ ψήφισμα, καθ' ὅ ἐσθῆναι πῶν γραφῶν, id est rogationem propter quam postulatus sum. Isocr. Δίκας οἷας ἀδικασαὶ καὶ γραφᾶς ἐσελεθῆναι. Idem Demosth. alibi, ἔσθῆναι δὲ ἕς γενέσθῳ μὲν ὁμολογῆ, ἀμυσιθετῆ δὲ ὡς ἔ πάντα περῆκε τὰ συγγέμενα, ἀπελογεῖσθῳ κελύεσθῳ ὁμοίῳ ἐσθῆναι, ἔς κατηγορεῖσθῳ τῶν δίκων, Si quis vero pactum non inficietur, cæterum quædam minime esse ex pacto præstita, in controuersiam deducat: leges eum iubent de causæ capite certare, rectaq; cum aduersario cōgredi, vel recta ad caput causæ accedere, quaq; de re agitur in iudicium deducere, non autem actorem criminari. Alibi per datium, καὶ ἐς τῶν ἀναδείας ἴκασθῳ, ὡς τὸ ὁμοίῳ, μὲν ὅτι ἐτόλμισαν ἔσθῳ

Ἐπείνοσθ'.

Δικῶν ὄση ὄνομα.

Ἀπρᾶξίας.

Ἐπιστένει ἐπὶ ἰστένει πρὶ γραφῆς.

Ἐπιστένει τὸ ἀγῶνα καὶ πῶν γραφῶν.

ἐλεθῆναι, ἀλλὰ διεμαρτύρου. Et rursus, διὰ τὸ πρᾶξασθῳ εἶναι, καὶ μὴ ὁμοίῳ ἐπιστένει. Propterea q; super prescriptione iudicium erat constitutum, nō super causæ capite. Quid sit ὁμοίῳ nos superius diximus. In cap. pars literarum de iudiciis, Epistolæ Hadriani verba e græco transcripta hoc significant, sed imperite verba, vt omnia in Pandectis, quæ quidē græce ab ipsis Iurisconsultis scripta fuerant, & prodita. In ea epistola ita legitur, Magistratus quo anno in magistratu sunt, nō ingrediantur iudicium proprium, neq; persequendo neq; fugiendo, & reliqua. Quæ locum Alciatus Iurisconsultus græce restituit. Cuius epistolæ verbis significatur, magistratus Græcorum anno sui imperii obire iudicium nec agendo nec defendēdo debere, in priuatis quidem causis. Id, quod conuenit cum dicto Vlpiani in cap. ii. in tractatu de in ius vocando.

Ἐπιστένει ἐς τὸν ἀνθρώπον significat conuenire eum domi. Lyf. ἐσελεθῆναι ἐς τὸν πατέρα ἢ ἐμὸν. Ἐπιστένει etiam est subire, hoc est ἐς νοῦν ἔρχεσθῳ datiuo. Plato in pri. de Repub. ἐπεσθῆναι ἕς ἐγγύς ἢ τὸ οἰκίῳ πλεονεξίῳ, ἐστέχεται αὐτῶν Δίος καὶ φροντίς πρὶ ὅν ἐμπεροσθῆναι ἔκ ἐσθῆναι. Herodia. τῶτε σέβῆς ὑπόδειγμα. ὅς τῶν ἀπερῆσθῳ τὸν πρῆσθῳ ἀπέλεσθῳ, ἐσθῆναι αὐτῶν. Et Plut. ὁ λογισμός αὐτῶν τὸν εἰσθῆναι τὸ ἀπρᾶξίας, subiit reputatio. Thucyd. ἐσθῆναι τὰ θανά αὐτῶν. Quod etiam ἰστένει dicitur. Lucia. πρὶ ἴπῳ ἐπὶ μισθῶ. ἰστένει δὲ τὸ μὴ δὲ ὅτι ἄλλο ἂν καταδεχθῆσθῳ, πρὸς τῶν προτέρων ἀπελεθῆναι, καὶ δέξαντα εἶναι ἀδίκιον. Ἐπιστένει ἐς πῶν ἀρχῶν ἰνιρε magistratum. Isocr. ὅτι κατ' ἑνιαυτὸν ἐς τῶν ἀρχῶν ἐπιστένει. τὰ ἐπιστένει Aristotel. cibum & potum vocat in. iiii. de Generatione animal. ποιά γὰρ ἢ τροφή γίνεθῳ μάλιστα καὶ ἢ τῶν σώματῳ. διὰ τὸ σῆσθῳ, διὰ τὸ κερᾶσθῳ τῶν πρῆσθῳ ἀέρθῳ καὶ ἴπῳ ἐπιστένει. Ἐπιστένει ἢ Δία significat ὑπερῆσθῳ, subire personam Iouis, & Iouē agere. Demosth. πρὶ πρᾶξῳ. Ἴσε γὰρ Δίπῳ τῶν, ὅτι ἢ πᾶσι τῶν δράμασι τοῖς τραγικοῖς δέλετον ὄσθῳ, ὡς ὅτι γέρας τῶν τῶν πρᾶξῳ, τὸ τῶν πρᾶξῳ καὶ τῶν τῶν σῆσθῳ ἔχοντας ἐσθῆναι. Vt autem ἐσελεθῆσθῳ ita ἐσθῆναι dicebant, interdum de actore, interdum de iudice. Et ἐσθῆναι dicebatur is, cuius de ea re notio erat. Demosth. ὅτι νόμῳ κελύεθῳ ἐδικασθῳ εἶναι ἴπῳ ἐπικληθῆσθῳ ἀπασθῳ καὶ ξένων καὶ ἀσθῳ. καὶ πρὶ μὲ ἴπῳ κελύεθῳ ἢ ἀρχόντα ἐσθῆναι καὶ ἐπιμελεθῆσθῳ, πρὶ ἢ ἴπῳ μετόικων ἢ κελύεθῳ. Plena autem locutio est, ἐσθῆναι τῶν Δίκῳ ἢ γραφῶν, hoc est iudicium huius rei constituere, vt Cicero loquitur, & rei actionem dare. Et ἐσθῆναι ἢ ὑπόθῳ. Demosth. ὑπὲρ σέφου, καὶ Δία, ἀλλ' ἀδίκως ἢς ἔσθῳ ἐσθῆναι πρᾶξῳ ὅτι ἐμὲ ἐσθῆναι δι λογισαι, τῶν ἢ κατηγορεῖσθῳ; At enim ego perperam magistratu functus sum. ita ne vero cum tute adestes, non mihi crimina obiecisti, coram ratiociniorum prefectis, a quibus ratione gestæ administrationis reposcebar? Hic de iudicibus dixit. καὶ ὁμοίῳ δὲ ὅτι ἴδῳ, sed in causa ciuili, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχῶν ἀνέκρινε πᾶσθῳ ἡμῶν, καὶ ἀνακρίνας ἐσθῆναι ἐς τὸ Δικασθῳ, causam audire cœpit. Alibi de accusa

Ἐπιστένει ἐς ἀνά.

ἰστένει.

Ἐσθῆναι.

tore in eadem, ἄλλ' ἐὰν ἀρχὴν φθόνος δίκην εἰσαγάγων, ἐκ ἀδικήματι ἕθενός, Neq; te nunc pudet iudiciū nunc mihi dīctare atq; constituere, nō criminis alicuius, sed luoris & inuidiæ. Non enim ob indignitatem rerū male gestarum, aut rogationis contra q̄ decebat perlatæ, sed ob inuidiam coronæ Demostheni præconio delatæ stimulabatur. Andocid. πρὶ τῆς μουσικῶν, ἐγὼ οὖν ὑμῖν ὑπὸ κατὰ νόμον, ἢ πάσῃ τῆς ταῦτα προῦτας, καὶ εὐλατίας πρὸς ἐξέτη, ἢ εἰς ὑμᾶς εἰσαγαγὼν, κολάσων τὰς ἀδικουῦσας αὐτῶν. Sibi accusatori iudiciū partes assumit, vt sunt εἰσαγωγὴ & κολάζει, eo modo scilicet, quo actor damnare reum dicitur, vt alibi dīctum est. Delaturum, inquit, polliceor, & vt puniantur curaturum. Plato in Apologia, τὸν μὲν γὰρ Διαφθέρουτα δὲ δούρων ὡς φῆς, ἐμὲ εἰσαγωγὴ τισὶ καὶ κατηγορεῖς, defers me apud hos. Apud Demosth. καὶ τιμοκρατ. lex his verbis citatur, ἐὰν δὲ τις ἀπαχθῆ τῆς γονέων κακώσεως ἡλωκῶς, δὴσάντων αὐτῶν οἱ ἐνδεκα, καὶ εἰσαγόντων αὐτῶν εἰς τὴν ἡλιάνω, κατὰ νόμον δεδωκόμενος δὲ τὸ βελόμην δὲ τὸ ἐξέτη. Δίκη autem εἰσαγωγὴ γιμῶν dicitur, contra cuius exordium præscriptio obici iure non potest. Idem ὑπερ φορμίωνος, ἐξ ὧν οὐδὲ οὐδὲ ὅτε τὸ εἰσαγωγὴ φανερά γένησεται, καὶ ὡς ἐκ εἰσαγωγίμου ἢ δίκη γνώσεισθε ἅμα ταῦτ' ἀκῆσαντες. Isocr. in Paragrap. προσβαλλομένη δ' ἐμὲ μάρτυρας ὡς ἐκ εἰσαγωγίμου ἢ δίκη, διαίτης γεγενήμεν ῥηθῆς, ἐκείνη ἐκ ἐπεξήλυθε. Dinarch. contra Demosth. πολλοὶ δ' ἀνδρες, πολλοὶ δ' ἄλλοι κλιτῶν, θεωρεῖσιν ὑμᾶς πῶς τῶν δικαστῶν ἢ ἀγῶνα καὶ πόπερον εἰσαγωγίμως τὰς τῆς ἄλλων δωροδοκίας κρινοῖτε. ἢ ἀνέδωκε δὲ εἰσαγωγὴ λαμβάνει κατ' ὑμῶν, id est, si per vos lege agere licebit aduersus sordes magistratuum. si intendere crimina licebit aduersus sordidos magistratus. εἰσαγωγὴς dicitur qui actionem rei dare potest, & lege agere iubere. Demosth. οἱ δὲ νόμοι καὶ τῶν δὴσάντων πρὸς ἀφῆσας ἀντιλαγχάνειν πρὶ οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγῆς, id est, legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones apud iudices prodite non sunt. Idem alibi, οὐκ ὄντων εἰσαγωγῶν ἢ θεσμοθετῶν ὑπερ ὧν λαγχάνει, cum Thesmothetarū cognitio nō sit earum rerū, quarum nomine hic iudiciū intendit. Hoc plenius intelligetur ex iis q̄ supra in mentione verbū πρὸς ἀφῆσας scripsimus. εἰσαγωγὴ εἰς τὰς φράσας est profiteri liberos, καὶ εἰσαγωγὴ εἰς τὰς γενεάς, hoc est gentiles. Isæus, καὶ ἐπὶ τῆς θαργήλια ἦν, εἰσαγωγὴ μὲ ἐπὶ τὰς βωμῶν, εἰς τὰς γενεάς τε καὶ φράσας. Demosth. πρὸς ἔυσελίδω, ἐξ εἰσαγωγῆς εἰς τὰς φράσας, ὡς εὐεργάτων εἰς τὰς δημοτίας. Huiusmodi vt videtur aut non absimilis fuit ἢ εἰσαγωγῆ τῆς βρεφῶν εἰς τὸ ἰσδὸν apud Iudeos: cuius meminīt Lucas euangelista cap. ii. καὶ ἔλθειν γὰρ τῶ πνύμαλι εἰς τὸ ἰσδὸν, καὶ γὰρ τῶ εἰσαγαγεῖν τὸν γονεῖς τὸ παιδίον ἰησοῦ, & reliqua. Et cum introducerent puerum Iesum parentes. εἰσαγωγῆς etiam passiuā voce dicitur pro εἰσαγωῶ, vt ἐπάγομαι & προσάγομαι. Aristotel. Ἀλλὰ μὲν εἰσαγόνται γὰρ ἐφ' αὐτοῦ οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τὰς ἐλάττας ἰατρῶν, asciscunt, accersunt.

εἰσαγωγίμου δίκη

εἰσαγωγῆς

εἰσαγωγῆς

εἰσαγωγῆς εἰς τὸ ἐχίνου dicebant pro eo quod est apud acta proferre. Demosth. πρὶ σαφάνος, μαρτυροῦσιν εἶποι πρὸς τὸν δὲ δικαστῆν, ὅτε προσκαλεῖτο βαλλεῖν φορμίων Ἀπολλόδορον, εἰ μὴ φησιν ἀντίγραφα εἶναι τῶν Διαδικῶν τῶν πασίωνος τὸ γράμμα κατ' εἶος, ἢ εὐεργάτων φορμίων εἰς τὴν ἐχίνου, ἀνοίγει τὰς Διαδικίας τὰς πασίωνος, εἰς πρὸς τὴν δικαστῆν Ἀμφίων. Ἀπολλόδορον δὲ ἐκ ἐβέλθου ἀνοίγει. Verba sunt scribæ recitantis testificata. ac si diceret, Αἰὲτ ἦν se affuisse cū Phormio Apollodoro denunciaret, Si Apollodorus negaret id esse exemplum testamenti Pasionis, quod Phormio in echinum intulisset, per se iam nō stare quo minus si Apollodorus tabulas aperiret, inspiceretq; quas Amphion apud arbitrū protulerat. Apollodorum autē ipsum inspicere noluisse. hoc est, cum Phormio obtulit se aperturū tabulas, aut aperiendas daturū. Vt enim supra dīctū est, προσκαλεῖσθαι est de nunciatiōnis genus, cum partes extra iudiciū diem constituūt ex cōposito, vel alter alteri diē dicit ad aliquē actum iudicio procul agendum. vt fit, verbī gratiā, cū exhibitoria est petitio ad instrumentū exscribendum. Echinus autē est capsula intra quā cludebatur instrumentū litis, & ea quæ in acta prolaturī erāt, vel (vt erat tum mos in priuatis litibus agitandis) apud sequestrem depositurī, quoad palām in iudiciū proferrentur ad sententiam ferendam. Idem in eadem, τὴν γὰρ μαρτυρίαν ἢν ἔμελλεν εἶναι, καὶ δὲ τὸν ἢν οὐκ ἔμελλεν εἶναι, ταύτην ἐκ εἰσῶν ἐνέστασαν γὰρ τῶ ἐχίνου. Et καὶ Ὀλυμπιοδωροῦ, ἐγὼ δὲ τὸν πρὸς ἀφῆσας εἰσαγωγῆς, καὶ κοινῆς ἐκγραφῆς μὲν ἡμῶν τὰς συμβήκας, καὶ σκημῆνας, τὰ δὲ ἀντίγραφα ἐμβάλειν εἰς τὸν ἐχίνου, ὅπως ἐν μηδελία ὑπάρχει. Idem, ναυί δ' καὶ γνῶντιον ὑμῶν τῆς δικαστῶν πόλιος προσκαλεσάμεν, καὶ ἀξίῳ συγγραφῆν αὐτῶν, καὶ ἐγὼ συγγραφῆ ἀνοιχθῆναι τὰς συμβήκας ἢ ταυτοῖ ἐπὶ τῶ δικαστῆρι, καὶ ἐκῆσαι ὑμῶν, καὶ πόλιος σκημῆνας γνῶντιον ὑμῶν, Coram vobis autem rursum conditionem offero, ab eoq; postulo vt per eum itidem vt per me liceat, pacti tabulas transactionisq; inter nos factæ, apud Androclidem depositas, in iudiciū proferri. Que verba sunt hominis cardinem causæ ponentis in ipso instrumento, iusq; dici, ex eo permittētis. Erant autē tabulæ obfignatæ, in quibus scriptæ erant conditiones, quibus de hereditate cōtrouersia iā exoriētē deciderant. Erātq; apud Androclidem vt sequestrem depositæ, qui fuerat transactionis rei arbiter. ἐχίνου ἢ πρὸς τὴν εἰσαγωγῆς, & πρὸς τὴν εἰσαγωγῆς, freni partem significat, qua equus coercetur. ξενόφ. πρὶ ἰππικῶν, τῶν δὲ τῶ χαλινῶν ἔστω, ὁ δὲ λαφός, τὸς ἔσοχας ὀμμεγέθους ἔχωρ. ὁ δὲ ἔπειθ', τὸς δὲ ἔσοχας καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινὰς, τὸς δὲ ἐχίνους ὀξείας, ἵνα ὁπόταν μὲν τῶν λαβῆ, ἐχάλλωρ τῆ ἔαχνη, διὰ τῶ ἀφῆν, vt cū frenū morfu cōtumaci apῆhederit, asperitate echinorū offensus habenis cedat. Echinos vocat orbiculos echinatos, quib' freni cōfertī sūt. ποικίλης adoptio, vt supra strictim dīctum est, & πάσας κριθεῖς adoptare ποικίλης ἕσσης

Demosth. οὐ δὴ τις τῶν μὲν δίκαιον τὸ μέγιστον ἢ ἐμῶν χρημάτων ἔχει, καὶ
 οὐδὲ πάλαι τὴν πείραν, ἢ ὁ πατήρ αὐτὸν ἀναγκασθεὶς ἐκρίθη. **Dicitur & παῖδα θέσθ.** **Plut.**
de Aemyl. τεισάρων δὲ παῖδων αὐτῶν ἀξέξενων ὄντων, δύο μὲν πρότερον ἐπύγκανεν
 ἐκδεδωκώς ἑτέροις θέσθ, id est, adoptados dederat aliis. **Dicitur & εἰσποιεῖν.**
Vnde Ἰσόθερι dicuntur & εἰσποιεῖν. εἰσποιεῖν etiā est δικαιοῦν & asciscere.
Plutarch. Ἐπεὶ ταχὺ τῶν Σύλλα τελευτήσαντος, λέπειδ' αἰσποίει αὐτὸν εἰς πλὴν
 Διόμωμον αὐτῶν, semetipsum ascivit & adoptavit in eius locum & poten-
 tiam. **Dinarch. contra Demosth.** καὶ τὴν προσημοσύνην ἀσποίει κοινωνῶν αὐτῶν.
Sic Plinius lib. xii. Sed qui se potentie causa Cesaris libertis adopta-
 fet, spado Thessalicus, prædices. **ἐκποιεῖν** vero est ὁ δόθεσις εἰς ὑποθεσίαν,
 id est, a familia sua alienatus, & in adoptionem alienæ familie datus,
 quasi ἀσποίειν ὀπισθεν. **Isæus** ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων κλήρον, καὶ τοῖς λό-
 γοις χρῆνται τοῖς τοῖς, ὡς αὐτοῖς ὅλα τὰ κλήρον ἀκτῆρον, ὅτι ὁρασθέντων ἐκρίθη
 τῶν ἐν τῶν δικῶν τῶν ἱππολοχίδου γέγονε. **Dicitantq; in totum assem hære-**
ditatis agere se debere. vel, bonorum possessionem totius hæreditatis
agnoscere, ut Demosth. καὶ ὄλυμπιόδωρον, καὶ εἰς τὸν ἑλάχρον δὴ τῶν ἡμικληί-
 ρων, **egit in semissem petitione hæreditatis.** **Idem,** καὶ ἑδοξεν ἡμῖν τετραὶ μὲν
 ὄλυμπιόδωρον τὸ κλήρον ὅλα ἀμωσθεῖν, ἐμὲ δὲ τῶν ἡμικληρίων. **ἐκποιεῖν in**
adoptionem dare. **Idem Isæus,** μητρὸς δὲ ἐσθὲς ὅστις ἐκποιεῖν, ἀλλ' ὁμοίως
 ὑπέσχετο τὴν ἀντιπῶν εἶναι μητέρα, καὶ ὅτι πατρὶος μύθοι ὡς οἶκον, καὶ ἐκποιεῖν, **A**
matre autē nullus per adoptionē alienus esse potest, neq; matrē habe-
re potest nisi propriam, siue in gentilitate maneat, siue inde migret.
 ἐκποιεῖν etiā est sufficere, hoc est ἀρκεῖν. **Athenæus lib. iiii.** καὶ πίνω
 χίον οἶνον, καὶ τὰλλα ἀρκουῶντος πρῶτον ἀνάγκη, ἢ ἰδίῳ μετὰ προσόδων εἰς ταῦτα
 τα ἐκποιεῖν. **Theoph. in pri. de Causis,** τὰ γὰρ πρόβατα ἀνεκρίσαντα καὶ ἀγρο-
 νοῦντα, πάλιν ὁρμαῖ πρὸς κύνων, ἐκποιεῖν. **ἐν** ὅτῳ ὄρας, **tempore anni adhuc**
sufficiente, hoc est pariendi spatium præbente. ἐκποιεῖν etiā est alie-
 nare, hoc est emancipare: quo modo accipitur identidem in **Pandectis**
Græcis. & accipi potest apud Aesch. καὶ κτησιφώντων, πάλιν ὑποθῶν ὁ νο-
 μοθέτης ἐκ εἰς τὴν ἐσθίαν καθίσταται. εἰ δὲ ἀνάγκη ἀναθῆναι, εἰ δὲ ἐκποιεῖν γενέσθ. εἰ δὲ
 διαθέσθ τὰ αὐτῶν. εἰ δὲ ἄλλα πολλὰ. ἐν τῷ λόγῳ ἐνεχυράζει τὰς ἐσθίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν
 ὑποθῶν. **Potest tamen ad hominem ὑποθῶν referri, & significare** εἰς
 ὑποθεσίαν δεδωμένον. **ἐκποιεῖν μετὰ δικασθῆς Philostratus pro subducere me**
e iudicio dixit. ἐκποιεῖν etiā efficere & cōsumare significat. **πίστιν ἐπιθῆ-**
ναι est iurare, fidem dare. **Demosth.** πρὸς ἀφοβον, ἔτι τοίνυν ἡ μήτηρ ἠθέλησε
 πίστιν ἐπιθῆναι κατ' ἐμῶν καὶ ὅτι ἀδελφῆς πρῶτον ἀμωμῆν, τῶν λαβεῖν τὴν προῖ-
 κα, πλὴν εἰς ὅτι κατὰ πλὴν τῶν πατρὸς διαθήκῃ. **Idem,** καὶ πρὸς τῶν ἡ μή-
 τῆρ κατ' ἐμῶν καὶ ὅτι ἀδελφῆς, οἱ μόνον ἐσμέν παῖδες αὐτῆς, εἰ οὖν κατεχέρθησε τῶν
 βίων, πίστιν ἠθέλησεν ἐπιθῆναι παρασθῆναι, τὸν ἀνθρώπον τῶν ἀφέναι τὸν
 πατέρα ὅτι ἐκλήθη, **Ad hæc mea mater in me sororemq; meam, quos so-**

εἰσποιεῖν.

ἐκποιεῖν.

ἐκποιεῖν.

πίστιν ἐπιθῆ-
ναι.

los liberos habet, quorumq; gratia vitam viduam traducere sustinuit,
iurandum concipere non recusavit: eiusq; rei causa, nos in medium
produxit atq; in iudicium, hoc est, κατὰ ὑμῶν ὁμνῶναι, **in capita liberorū**
iurare. id quod fiebat, tacto eius capite in quem iurabant: ita se sacra-
re caput eius diis inferis, deuouereq; significantes, si peierarent. Idē καὶ
 κόνων, ἀξιοπιστοτέρων τῶν καὶ πατέρων ὁμνῶναι, καὶ διὰ τῶν πυρῶν. **Isæus,** ἐστὶ κατὰ πα-
 τῆρ αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτῶν, εἰάν τε ἀνὰ φῦσει γεγονότα ἐσάγγη τις, εἰάντε κηκτῶν. **ἐπιθῆ-**
 νῆναι πίστιν καὶ τῶν ἱερῶν ἢ μὴ ἀσθῆς ἐσάγγη, id est, aram sacraq; tenen-
 tem iurare se profiteri filium, & ad nomen dandum adducere, e fœmi-
 na urbana susceptum. **Dicitur & διδόναι** πίστιν ἢ πίσθ. **Isocr. in Hele-** διδόναι πίσ-
ne, εἴτε σωελθόντες πίσθ ἐδοξεν ἀλλήλοισ, ἢ μὴ βουθήσειν εἰς ἀποσθῆν τῶν ἀξιο-
 θέντα λαβεῖν αὐτῶν, **de procorum pacto loquens.** **Dicitur &** πίσθ διδόν-
Xenoph. ἐκ τῶν πίσθ διδόντων αὐτοῖς, ἢ μὴ ἐὰν ἐμπεισθῶν ἀλέγσει, ὡς
 ῥήλοισ καὶ πιστοῖς χρῆσθαι αὐτοῖς. **Lys.** ὑπὲρ τῶν ἀριστοφ. χρημ. πρὸς δὲ τῶν
 ἢ πρότερον πρὸς τῶν σωθῆναι, καὶ νῦν ἐθέλωμεν πίσθ δοῦναι ἢ εἰς μεγί-
 ση τοῖς ἀνδρώποισ, καὶ ἔχειν τῶν ἀριστοφάνους χρημάτων, **parati sumus iurare.**
Isocr. pro fidem facere dixit, & documenta dare, καὶ τῶν πίσθ δει-
 δωκότες ὑπὲρ τῶν μὴ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμῶν. **Quod πισθ ποιεῖν dicitur.**
idem Xenoph. ἐπὶ μὲν δὴ τὰς δεικνῶν πίσθ, ὁμῶντος ἀποθῆναι καὶ ἀπὸ τῶν
Id etiam πίσθ ποιεῖν dicitur. **Idem,** καὶ ἀλλήλοισ πίσθ ἐποιεῖν, **fidei** πίσθ
pignora dederunt, fiduciam promissorum firmauerunt. **Antiph. pro** ποιεῖν
cauere satis dato posuit. Athenæ. in. viii. πίσθ πρὸς αὐτῶν ποιεῖν ἀμωμῶντος καὶ
 πρὸς δὲ ἱφίκλου loquens, qui nūcium promissis exhortabatur ad id ob-
eundum negocium, quod ei iniunxerat. πίσθ ἔχειν dicitur, qui pigno-
re aut aliis sibi cauit in futurum. **Xenoph.** τί δὲ ἐκ ἀναμωμῆς εἰς ἀνὰ ἀγῶ-
 γωμῶν ὁμῶντος, ἢ καὶ ἐμῶντος κατὰ ἡμῶν τὰς πίσθ ποιεῖν; **πίσθ etiam dicū-**
tur probationes, id est ἐλεγχῶν καὶ ἀποδείξεων. **Isæus,** ἐγὼ δὲ μὲν τῶν θέσθ,
 εἰ καὶ ἐχοίμι πίσθ ποιεῖν τῶν ἐπιθῆναι. **testimonia significans, & questio-**
nem de mancipiis habitā. **Alicarnas. in vita Lysie,** πίσθ ἐντέχνης vocat, **πίσθ ἐντε-**
quas Quintil. artificiales probationes dixit, q̄ diuidunt εἰς τὸ πρῶτον καὶ
 ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ ἄλλο. **Idem,** καὶ τὰς ἐκ τῶν ἰθῶν γὰρ πίσθ ἀξιολόγως πᾶν κατὰ
 σκευάξεν ἐμοίγε δοκῆ. **Et rursus,** τὰς μὲν ἰθῶν πίσθ, ὡς εἰ πολλὰ εἰς λόγων
 ἀπομωμῆς, εἰ αὐτῶν βεβῆσθ τὴν μαρτύρων, **probationes proprie dictas.** **Inde** πί-
 σθ ἢ ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τῶν τῶν ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τῶν ὑπερθεσθ ἐπιθῆ-
 ναι ἢ πόλις, ἀπὸ τῶν τῶν ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τῶν ὑπερθεσθ ἐπιθῆ-
 ναι ἢ πόλις, ἀπὸ τῶν τῶν ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τῶν ὑπερθεσθ ἐπιθῆ-
tu suos auctoritate instructos, hoc est diplomate, & documento publi-
co misisset, oia cōfici potuisse existimo. **Quintil. in. v. de argumētis lo-**
quēs, Hęc oia, inquit, πίσθ appellantur: quod etfi propria interpretatio
ne dicere fidē possumus, apertius tamē probationē interpretabimur.
Lau. Val. li. v. Elegā. vt a Græcis πίσθ, sic a nobis religionē Christianā

κατὰ πα-

πισθ

πισθ

πίσθ ἐντε-

πίσθ

θέσθ

Fides.

Persuasio.

πίσις ἢ δόξα.
Διάνοια.

& pietatem recte de diuinis sentientem, fidem vocari posse censuit. Quod ne in dubium vocetur, cum alia, tum hic Liviū locus in pri.lib. facit. Hæc, inquit, Romulo regnante domi militiæq; gesta. Quorum nihil absouū fidei diuinę originis, diuinitatisq; post mortem creditæ, fuit. Fides enim non modo credulitatem, vt ipse Laur. dixit, sed rei cōperts exploratæq; fidutiam significat, ex Græci vocabuli imitatione. Πισὸν enim est γνώριμον ἢ ἀσφαλές, ἢ ἡμῖς πεπεσμένον. Quare fides nō minus significat q̄ persuasio. Fidem enim habere debemus, plenamq; fiduciam cōperts veritatis. Celsus lib. septimo, Vbi eius rei fides est, pri die is puer in ieiunio continendus est, & tum loco calido curatio adhibenda, ἐπιφθὴ πιστὸν ἐγγίει τὸ πρῶτον, ἐπιφθὴ ἐπισώθη ὁ ἰατρός. Inde Fides appellatur existimatio certa & clara opinio qua homines præditi, facile a quouis pecunioso versurā cum libuit faciunt. Cicer. pro lege Manil. Nam cum in Asia res magnas permulti amiserunt, scimus Romę solutione impedita fidem concidisse. Idem, Hæc fides atq; hæc ratio pecuniarum quę Romæ, quę in foro versatur, implicita est cum illis pecuniis Asiaticis, & coheret. Plautus in Epidico, Vbi fidemq; rēq; seq; teq; properat perdere. Persuasio idem quod fides significat. Quintil. in. xii. Qui velut sacramento rogati, vel etiam superstitione constricti, nefas esse ducunt a suscepta semel persuasione discedere, θυχ ὅσιον εἶναι ὄιονται, ὅτι ἀνηρημῶν ἀπαξ πείσεως ἀπαλλαγῶναι. vel, τὸ ἀπεχυδῆς ἀναδιεγεμῶν περὶ θότῳ μεθιδῶ. Plato exquisitius hæc differens libro sexto de Repu. circa finem, quatuor animæ affectiones esse dicit, intelligentiam, cogitationem, fidem, simulationem, siue simulachri effictionem, hoc est νόησις, διάνοια, πίσις, ἐκασίαν. Nam in Sophista, ἐκασίαν esse dicit πλὴν ἐκόνος ἀπὸ γαζομῶν, hoc est μιμητικῶν. Et ἐκόνος τὰς σκιάς ἢ τὰ ἐν ὑδαὶ φαντάσματα. Πίσις autem & δόξα pro eodem accipit: ita vt νόησις sit τὸ νοητὸν ἀνυκθέτως, hoc est ὅτι ἀρχὴς ἀνυκθέτως. πίσις καὶ δόξα τὸ ἀόριστον. Inter quæ duo est διάνοια media, & circa mathematica versatur. Quę ipsa ἀνοῦ ὑπερθεσίων intelligi non possunt. Sic autem inquit Plato, διάνοια ἢ καλῶς μοι δοκῆς πλὴν τῶν γεωμετρικῶν ἢ πλὴν τῶν ριούτων ἔξιμ, ἀλλ' οὐδ' ὡς μεταξὺ δόξης τε ἢ νῦν πλὴν διάνοια ἔσται, id est, cæterū ita vt sit διάνοια, hoc est ἀλλ' ὡς πρὸς ἔσσης ὅτι διάνοια. Est em̄ accus. pro genitiuo Attice positus. Sequitur, ἰκανώτατα ἢρ δ' ἐγὼ ἀπεδέξω καὶ μοι ἐπὶ πῖς τέσσαρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνώμην, λάβει νόησις μὲν, ἐπὶ τῷ ἀνωτέρω, διάνοια δὲ, ἐπὶ τῷ δυντέρω, τῷ τρίτῳ δὲ, πίσις ἀπόδοσ' καὶ τῷ τελευτῶν, ἐκασίαν. Plutarch. in Platonicis quæstionibus, de hoc loquens, καὶ κριτικῶν ἐκασίαν τῶν τετάρων ἀποδίδωσι ἴδιον, νοῦ μὲν τῷ πρώτῳ, διάνοια δὲ τῷ δευτέρῳ, πῖς δ' ἀόριστος πίσις, ἐκασίαν δὲ τοῖς πρὸς τὰ εἶδωλα, ἢ τὰς ἐκόνους. Sic Aristoteles in tertio de Anima, νοῦ καὶ ἐπιστήμῳ ἀεὶ

ἀληθῶς, id est nunq̄ aberrare a veritate & falli, dicit. contrā, opinione & fidem falli, γίνεται γὰρ δόξα, ἢ ἐκασίαν καὶ νόησις. ἀλλὰ δόξα μὲν ἔσται πίσις, ἐκασίαν δὲ δέχεται γὰρ διορίζοντα, δὲ δόξα, μὴ πίσις, neq; enim fieri potest vt qui opinatur, non credat quæ opinatur. Nos autem fidem rerum diuinarum vocamus, id est, vt principes Theologi vocauerunt, πρὸς θεοῖσι, quarum cogitationi ita incumbere debemus propter oraculorum fidem, vt non minus ea cernere animo credamus, q̄ oculis res sensu perceptas & aspectabiles cernimus. Iusta autem & vera fides est, vt verbis vtar Magni Dionysii ἢ μόνιμῳ ἢ πεπεσμένῳ ἰδρῶσι. Illa est miraculorum editrix & designatrix, mortis & suppliciorum cōtēptrix, credentium cum credito copulatrix. Quæ in cœlum iam prope dixerim cum Iustitia remigrasse videtur, si ad normam veritatis paulisper loqui nobis placeat. Fides igitur latinum est vocabulum in ea significatione. Significat etiam hæc dictio religionem atq; innocentiam, quæ vulgo conscientiam dicimus. Cicer. pro Cælio, Sed vestrę sapiētis tamen est, non si iusta causa est viris fortibus oppugnandi M. Cælium, ideo vos quoq; causam putare esse iustam, alieno dolori potius q̄ vestrę fidei consulendi, μᾶλλον ἢ τὸ σωφρόνιστον πρόνοιαν τὸ ὑμετέρας προῖδαι. Quæ propter iudicium iusiurandum intelligi sic etiam possit, μᾶλλον ἢ τὸ ὀνομαῖον προνοεῖν. Idem pro Archia apertius, Adest vir summa auctoritate & religione & fide M. Lucullus, qui se non opinari, sed scire: non audiuisse, sed vidisse dicit. Et pro Flacco, Testimoniorum religionē & fidem nunq̄ ista natio coluit, πλὴν πρὸς τὰς μαρτυρίας ἀσέβησαν ἐδεσώθητε ἐθεράπθοντε. ἐκ ἐδ' ὅτι πρὸς τὰς μαρτυρίας ἀλαβείας ἐδένα ὑπόλογον ἐπίστατε. Fides etiā auctoritatem significat. Vnde titulus ille in Pandectis de fide instrumentorū. Cicer. pro Archia, Cū Gabiniū, q̄ diu icolumis fuit, leuitas: post damnationē calamitas, omnem tabularū fidē resignasset, ἐπιφθὴ ἢ γαστρίως ἔως ἂν ἄρτος ἐτύγχανεν ὡς φαυλότης, μετὰ δὲ τῷ καταδίκῳ ἢ συμφορῇ, ἀπασαν τὴν γαστρίαν τῶν πίσιν ἐκ πρῶτον ἔλαβεν. Πίσις enim auctoritatem significat, vt in loco Aeschini supra citato. Et apud Dinarchū ἢ φιλοκλέα, πάντας ἀθλιώτας ἰδιονικῶς ἢ προσδῶς τῷ πίσιν, ἢ πρὸς ὑμῶν οὐκ ἄξιον ὡς ἔλαβε, ἢ τὸ καθ' αὐτὸν μέρος πάντα ἀναπετροφῶς τὰ ἐν τῇ πόλει, de Prefecto proditore loquens. Idem, ὅς τις ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ πρὸς πωλείου ἢ πρὸς ὑμᾶς πείσεως ἀίρηθ'. Ἰσθ' πίσιν λαμβάνειν dicitur cui potestas & imperium creditur, vt a populo magistratibus. Fidē dare & accipere, vt accipe daq; fidem, πίσιν δίδουαι ἢ δέχεσθ'. Gorg. γὰρ ὑπὲρ παλαμῆδος, ἔδει ἢ μετὰ τῶν πίσιν δαῶναι ἢ δεξασθ'. Et Isocr. ἔλατε σωλεθόντες πίσεις ἐδοσαν ἀλλήλοις. Xenoph. ἐπὶ τῶν δίδωμι τε σοὶ ἢ λαμβάνω πλὴν δεξιάρι. Fides etiā p eo dicit qd vulgus saluū cōductū vocat. Liviū, Quos noiatim Philopœmen depoposcera, ipsi se ituros p̄fessi sunt, fide accepta a le

Fides.

πίσις.

Διάνοια πίσις ἢ δέχεται.

gatis vim abfuturā donec causam dixissent. Sallust. Post ubi fide pu-
blica dicere iussus est, oia vti gesta erant aperit, ἢ πίστεις ἢ δημοσίαις δοθεί-
σιν. Xenoph. in. v. ἑλληνικ. πίστ' ἀδὲς ἢ λαβῶν, σωθήτω ὡς δ' εἰ ἕκαστα γίγνεται, Da-
ta fide & accepta, & accepto pignore dolum abfuturū. & vt supra di-
ximus, ἐκ τούτου πίστ' ἀδὲς ἢ λαβῶν, ἢ μὴ & reliqua. Et πίστ' ἀδὲς, vt in lo-
co supra citato. Bona fide pacifici ἢ πίστ' ἀδὲς σιωπῆς. Aristot. in. viii.
Ethicor. ἢ πίστ' ἀδὲς σιωπῆς dixit. Et ἐπιεικῶς. Bona fides est ἐπιεικεία
καὶ χρηστότης. Bona fide aliquid facere est ὀφειλόμενος πράττειν καὶ ἐπιεικῶς, vt
apud Plinium lib. vii. de Cesare, Captis apud Pharfaliam Pōpeiū Ma-
gni scriniis epistolarum, ea optima concremassē fide. Illud vero Plau-
tū in Aulul. Dic bona fide, tu id aurum non furrīpuisti? Et in Capti.
Dic, bonan' fide tu mihi isthec verba dixisti? Et Terē. Bonan' fide? Syr.
bona. ἄρα γε σὺ ἐπαυδαομυθίως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel, ἐπαυδαομολογημυθί-
ως ἔπυξας; Illud vero Quintil. in. x. Neq; enim bona fide se in multa simul
intendere animus potest, εἰδὲ γὰρ εἰς πολλὰ ὁ νῦν ἄμα, ἑαυτὸν σιωπῆσαν
ἀνευδότης δάδαται. vel, ἀπιχυρισμυθίως. In fidem se permittere est ἐκδότης
ἑαυτὸν πισεῖναι vel ἐπιτρέψαι. Pison est quod Cicer. pignus appellare so-
let, vt pro Sextio, de Pisone, Nam quid ego de supercilio dicam? qđ
tum hominibus non supercilium, sed pignus reipub. videbatur. tanta
erat grauitas in oculo: tanta contractio frontis, ἢ πολιτείας ἀσφάλισμα
ἐδόκη ἔναι. vel, πισὸν ἐνέχυρον, hoc est fiducia & securitas reipub. At in
Philip. xiii. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum reipub. obliga-
tum tenet: summa nobilitas est: omnis honor eius: amplissimum sacer-
dotium, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πίστοις λέπιδον ἢ πολιτεία, ἐνεχόμενον ἔχει. vel,
συχνοῖς τε καὶ μεγάλοις ἢ πολιτεία λέπιδον δευρομυθίωσεν, Pignoribus obstrin-
xit, πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις δευρομυθίωσιν ὑποθῆκων ἢ πολιτεία ἑαυτὴν δευρομυθίω-
σεν. Aristotel. in Oecon. Δρ' εἰ καὶ τὸς δευρομυθίωσιν τὰς τεκνοποιίας, id
est pignorum charitate obstringere, vt in officio permaneant. Alio-
quin hoc verbum obsides poscere significat & exigere, acceptisq; fidē
obstringere. Vt Plut. in Sertorio, ἐξωμυθίωσεν τὸς παῖδας. Herodia. τὸς τε
παῖδας δευρομυθίωσεν εἰς ἀσφάλειαν πίστεις δεδωκεν. Dedit vt obsides fidei ab eo
datę essent. Plut. de Iulia Pompeii vxore, ἢ μὴ γινώσκουσα συνγενεῖα, τὰ
ἱερῶν φίλτρα, καὶ γὰρ ἐκείνη, ὄντως ἦν ἀπατηλὰ ὁ ὑποπῆα, κοινωίας ἐπι-
χρῆσθαι σιωπῆσιν δευρομυθίωσιν, ὡς δ' ἀλιθίως εἰ μετέχει, Societatis pigno-
ra utilitatis priuata causa coite. Pison est πισθῶν credible & persua-
sibile. Demosth. τὸς τὸν ἡμῶν πισθῶν; Quonā hoc credere possumus? Sic
Hocr. βυλομυθίωσιν πισθῶν ποισθῶν ἢ μεταβολῶν, vt fidem mutationis faceret.
Et Pison est ἀνήρ, cui credi debet, & fidē faciēs verbo suo. Idē. ὡς μὴ εἶνα τὸ
τὸ γενεῶν, πισθῶν ἢ λεγόντων ὡς ἐγὼ ποιανύτῃς ἀλαζονείας ἐχρησάμην. Et Pison explo-
ratū, cōpertū, ὁμολογημυθίωσιν, cui negare fidē nō debemus. Arist. i. x. ἢ μετὰ

Bona fide.

Pison.

Pignus,

ἑξωμυθίωσιν
δευρομυθίωσιν.

Pison.

τὰ φυσ. de axiomatibus loquēs, καὶ πρὸ τ' οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ὅτι
γὰρ ἔστιν ἐκ πισοτέρως ἀρχῆς αὐτῶν τούτων κριτικῶν τὸν λογισμὸν. Dicitur etiā Pison
τὸ πινόμενον, vt Pison φάρμακον εἴη τὸν, vt inquit interpret Aristophanis.
Pison est ab aliquo cauere, hoc est obsides vel pignora, vel spōfores
exigere. Sicut δευρομυθίωσιν est cauere ab aliquo iureiurādo, quod etiam δευ-
ρομυθίωσιν dicitur. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, καὶ εἰν ἄρ' ἀρκίωμυθίωσιν αὐτῶν, id est vt ipse
alibi, ὅτι ἂν ὄρκους παρ' αὐτῶν ἐλάβομαι. ὅτι δευρομυθίωσιν dicitur legati qui ad
exigendum iusiurandum mittuntur. Xenoph. in sexto ἑλληνικ. ἐξέπειμ.
ἴω δευρομυθίωσιν, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει δευρομυθίωσιν, maximos
quosq; magistratus ciuitatum ad iusiurandum adigere. Vt autem dici-
tur διδόναι πίστιν καὶ λαμβάνειν vel δεχεσθαι, ita δευρομυθίωσιν καὶ λαμβάνειν
Idem in primo ἑλληνικ. καὶ δευρομυθίωσιν ἐλάβομαι καὶ ἐδοξαίμην, ὑπεκλήν
τὸν φόνον τὸς καλκιδονίους Ἀθιναίοις ὅσοντες ἐώθεσαν. Ἀθιναῖοι δὲ μὴ πολεμῆν
καλκιδονίους. Demosth. tamen δευρομυθίωσιν διδόναι non semel dixit pro iusiur-
randum deferre, hoc est, προκαλεσθαι εἰς δευρομυθίωσιν. δευρομυθίωσιν dicitur per
quos iusiurandum conceptum est, aut concipi solenne est. Aesch. ἐκ
μύθῳ τοῦ δευρομυθίωσιν, καὶ πῶν δευρομυθίωσιν ἐπιστάμην ἑαυτῶν. Philostr. ἴδως
Διὸς δευρομυθίωσιν. δευρομυθίωσιν est iurare in sanctis foederibus apud Lucianū.
Et δευρομυθίωσιν iusiurandum. Plato in Phædro, ὅτι ὅπως τὰ εἰς πισοτέρως
ἀρχῆς δευρομυθίωσιν τε καὶ ὑπερθέσει εἰμπεδῶσαι, ἔχει. Pison est iureiurando
affirmare, hoc est δευρομυθίωσιν, & fidem rei facere. Herodia. de Mar-
co Augusto, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγιον, εἰδὲ δευρομυθίωσιν γινώσκει, σιωπῆσιν δ' ἡδὲ καὶ
βίω σάφρονι ὑπὸ δέξασθαι, Philosophiam non perdiscendis Philosophorum
decretis, cæterum vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidemq; fe-
cit. vel, philosophiæ studiū fidem fecit. Idem, τὰ γοῶν ἀκολυθίωσιν, εἰ
εἰς ἀρβασίωσιν πῶν προῦπαρχουσαν φιλίω ὑπὸ δέξασθαι, Certe quidem quæ dein
de secuta sunt, famæ præcedentis fidem fecerunt. vel, famæ præceden-
ti fidem astruxerunt. Alibi, ἱκανώτατ' εἰ ἦν πάντων ἀνθρώπων προσωπίωσιν
εἰδὲ τε καὶ πισθῶσιν ὄνομα. Omnium hominum solertissimus ad simu-
landam amicitiam, & præferendam cum certa fide. Pison est etiam
dicitur is cui fides facta est, hoc est qui iam fidē rei accepit. Greg. εἰς
ἀγίον πάρα, καὶ ἀπισίωσιν, τοῖς λέγουσι πισθῶσιν. εἰ δὲ μὴ τῶν, τῶν τῶν
ἡλῶν πισθῶσιν, vt Thomas fecit scilicet. καταπίσωσιν est fiducia & secu-
ritatis contractus: vt fit inter eos quibus incomperta est vtrinq; fides
alterius. Plutarch. de virtute mulierum, αὐτῆ δὲ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυτὴν
ἐκείνην, ὡς πρὸς τὴν δευρομυθίωσιν σιωπῆσιν καὶ καταπίσωσιν γινώσκουσα.
ἱπποκρίτου ἑαυτῆς τινὰ de eo dicitur, qui acerbē, id est πικρῶς, ἑαυτῆς ἔπειτα.
Inde illud, οὐδέ εἰς δὲ πῶν τε ἔπειτα πικρῶς εἰδὲ ἱπποκρίτου εἰσέπειτα, ὡς σὺ τὸς ὀφεί-
λουτας τοῦς τόνους. Et ἱπποκρίτου genitiuo iungitur, hoc est qui iam in mo-
ra est. Lucian. ἱπποκρίτου εἰς δευρομυθίωσιν. Hos Romani tarda nomina Tarda nomina

πισθῶσιν
δευρομυθίωσιν
δευρομυθίωσιν

δευρομυθίωσιν
καὶ λαμ-
βάνειν

δευρομυθίωσιν

δευρομυθίωσιν
δευρομυθίωσιν
πισθῶσιν

καταπίσωσιν

ἑαυτῆς

Tarda nomina

vocabant. Proprie tamen ἱπδημέροι vel priuato vocabulo dicuntur ab oratoribus, qui iudicatum non faciunt intra diem rei iudicatae a iudice praestitutum. Olim autem cum inter priuatos erat controuersia, dies rei iudicatae a iudicibus statuebatur, vt est scriptum in cap. de bitoribus, sub titulo de re iudicata Digestis. Intra eum diem si damnatus iudicatum non faciebat, confestim eo nomine ad iudicium rapiebatur, pignora eius capiebantur, multaque adiudicabatur ei secundum quam iudicatum fuerat. Quod institutum si apud nos valeret, litium materia minueretur, meliusque cum rebus humanis ageretur.

προθεσμία
τακτική
ἱπδημέριον
ἀναβάλλεσις

Dies autem praefinita προθεσμία, τακτική dicebatur. Demosth. ἢ εὐέρμου, Προσελθὼν ἑοσιμῶ μελλέσσης μοι θλίψκειν ὅτι ἱπδημέριος, ἐθεήθλω αὐτῶ ἄξιόν μοι ὀλίγον χρόνον. Inde ἀναβάλλεσις πλὴν ἱπδημέριον dicebant comiter diem praestitutum prorogare. Idem, ἀρκυριναμύνης δέ μοι ταῦτα τοῦ θεοφιμου, καὶ ἀναβαλομύνης πλὴν ἱπδημέριον, καὶ μάλιστά με πισθίσωντες, & reliqua.

ἐξέλιξις δίκης

Verum si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut si creditor in bonorum possessionem missus, ab eo vi expellebatur: inde iam erat ἐξέλιξις δίκης contra vim inferentem, cumulabaturque iudicium priuatum iudicio publico. Erat enim ἐξέλιξις quasi vis publicae iudicium, non quod publicum per se crimen esset, sed quod multa in publicum eō mittebatur: vt fit hodie, cum ex disceptationibus priuatis enascitur actio procuratori regis, cuius damnatio & multa cedit in fiscum. Inde illud a Demosth. dictum ἢ μισθίου, τί γὰρ δὴ ποτε ἂν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, ἢ ἐποίσῃ πλὴν ἐξέλιξις δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προσιμῶν ἐπέταξε ἑοσιμῶ μοσίῳ; Qua nam enim de causa si quis debitor est ob rem iudicatam & non soluerit: lex iudicium de vi non iam priuatum esse voluit, sed in eum animaduertendum esse multa iussit in publicum cessura. Et inferius sibi respondens, Διὰ τὴν πάνθ' ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἐμαρτήματα, καὶ ἢ τῶν ἐξω τοῦ πράγματός ὄντων ἠγείβει ὁ νομοθέτης, quoniam quaecumque quis violenter facit, communes ex eo iniurias legislator esse censuit, aduersusque eos perpetratas, ad quos res ipsa non pertinebat. ἐξέλιξις πρὸς τὸ θλίψκειν, dicitur, quod est possessione eicere, vt alibi dictum est. Idem πρὸς παραίνετον, Ὀυκοῦν δὲ μὴ νόμος, ἐάν τις θλίψῃ τινὰ ὅτι ἐργασίας, ἢ ὑπόδικον κριθῆ, ἐγὼ δὲ ἔρχομαι ἀπὸ τῆς ἐξέλιξις τῶν τῶν, ἀλλ' ὅτι ἀλλοῦ ἀπεσέρει, τῶν ἐγκρατῆ κατέσκησα, καὶ πρὸς ἐδωκα. Basiliius Olympio, ὅτι, κριθῆς δὲ διαμάσεσι, πλὴν ὀλίγω ἡμῶν πενίαν καὶ ὀλιγοσυνίας προσφῶν, ὅτι ἐξατίας ἀπελάσωμεν. οἰματὶ γὰρ ἄρ' σε καὶ ἐξέλιξις γράφω ἢ π' αὐτοῦ φθύνειν, ἐάν τις ἀντὶ προσήγοιτο λόγῳ. Aristid. in Panegy. metaphoricè vsus est his verbis, Ὀυκοῦν θλίψῃς γε μόνους ἡμῶν, ἐὰν οἴοντε ἔσθ' ἐπιπρῆ, ἔσθ' ἂν εἰς λάχοι τ' γῆς. ἢ μάλλον γε ἢ τ' μὲνός ἐστι, Proinde de vniis nobis hoc contigit, vt iure nemo ipsis intendere iudicium vnde deui possit, non magis quam cuiuspiam ob id quod in possessione matris

ἐξέλιξις

δίκης

suae sit. Quorum verborum haec est sententia, Caeteri mortales ita vrbes suas & agros ab se denominatos possident, vt tamen in agrum alie num olim venerint, indeque antiquiores possessores eiecerint. Athenienses soli vt αὐτόχθονες & ἰνδιγενεῖς, ita solo suo incumbunt, vt vtero materno. Quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi iniuria occupauerint: vt non idem etiam conqueri possit, quemuis nobilissimo vtero editum, primum eam sortem occupasse. ἱπδημέρος etiam dicitur cui aetas excessit ex aliquo studio. Philostr. in Epist. μή δὲ νόμιζε σκαυτὸν ἱπδημέρον ὅτι τῶν τῶν πρῶτον ἀκροάσεως, id est ἔξωρον. hoc enim ἔξωρος significat, quod Latini excedere aetatem dicunt, vt Plautus, iam mihi excessit aetas e magistratu tuo, ἢ ἡ μοι ἔξωρος ἢ ἡλικία, ὅτι θλίψῃς ὅτι σῆς. Cicero pro Archia, Vt primum excessit e pueris. vt Terent. Excessit ex ephēbis. ἢ τὰ χίσα ἐκ παλῶν ἀπολλάγῃ, Aesch. dixit. Dicitur etiam ὡς τὰ χίσα θλίψῃς ἔτυχε.

πρωτολογία

primae partes agendi, ἀντιρολογία, secundae, hoc est secunda actio. Qualis est actio Demosth. πρὸς ἀπηνίω. Libanius, ἔστι δὲ ὁ λόγος ἔτι δὲ δολιρολογία, ὁ ἀφελίω γὰρ ὡς προσβύττος ἔλαβε πλὴν πρωτολογίαν. Ii autem qui in eandem causam incumbunt, σωδικοί dicuntur, vt alibi adnotauimus. Demosth. ipse in ea oratione, ὅ δὲ δὴ μέγιστον ἀπάντων καὶ κοινὸν ὑπάρχει κατὰ πάντων τῶν σωδίκων τῶν, πολλακίς εἰς ἕκαστον πρῶτον τισὶ πράγμασι σωδίκος γέγονε. Et σωδικῶν ἤμα, in eadem, τελῶν νόμῳ μὴ σωδικῶν νόμῳ δὲ αὐτῶς πρὸς βαλίνειν ἔτροπον, id est, hanc rogationem istos communi tueri patrocinio, legem autem contrariam & antiquiorem ob

πρωτολογία

σωδικῶν

πρωτολογίαν

δολιρολογία

νισίης καὶ δολιρολογίας

Secundarius

τριταγωνισίας

eam abrogare. ἀντιρολογία etiam ἀντιπραγωνισίαν dicitur, vt προταγωνισίαν Liban. πρωταγωνισοῦντες λυκέρως, καὶ μικρὰ, μάλλον δὲ ἔσθ' ἐμ κατὰ λιπόντες εἰς ἀπόδειξιν τῆς πράματων τῶν ἤντι. ἀντιπραγωνισαὶ etiam sunt scenici, qui secundas partes fabulae agunt. & τριταγωνισαὶ tertias. Demosth. πρὸς πρῶτον ἔστι τοίνυν ἔτος ὁ πρῶτος ἀλλοδαπῶν ἀποδόμενος ἰπὸ βλαδόνοντα, τοῖς Ἕλλησι, καὶ διαφθέροντά ἄνασ τῶν ἐν ἀρεκαδία προσκνητόπων, καὶ ἔχωρ Ἰχωνδρον δολιρολογίαν, προσιῶν μοι τῆ βολῆ, προσιῶν δὲ τῶν δίκῳ πρὸς τῶν, & reliqua. ἀντιπραγωνισίαν metaphoricè dixit, quasi optionem & secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi secundarium proditorem. Cicero in Bruto, Quod idem faciebat Q. Arrius. Mar. Crassi quasi secundarius, hoc est secundae, & a Crasso proxime classis, ὁ εἰς πλὴν ἐφεξῆς τάξῳ τῶν πρὸς κρέσσον σωταπόμενος, vel, ὅς ἢ τῶ κρέσσον ὡσαυτὰ ἀντιπραγωνισίης. Hoc enim Cicero mihi intelligi voluisse videtur. ἀντιπραγωνισαὶ enim dicebantur histriones qui secundas partes agebant, vt τριταγωνισαὶ qui tertias & vltimas, quod probrose Demosth. Aeschini obicit ἐν τῶ πρὸς σεφάνου, καὶ κακὸν κακῶς σε μάλιστά μοι οἱ θεοὶ ἐπέταξε δὲ ἔπει πάντας ἀπελάσσω, τρυφρὸν ὄντα ποσολίτω καὶ προσόστῳ καὶ τριταγωνισίῳ. Et πρὸς παραπρῶ. ἴσε γὰρ δίκην τῶν, ὅτι ἐν

ris trierarchiae prorogatione.

κατάδικος κατάδικος dicitur obnoxius è re iudicata, hoc est εκ φθι κατάδικος, δ μη εκ...
κατάδικος κατάδικος dicitur obnoxius è re iudicata, hoc est εκ φθι κατάδικος, δ μη εκ...
κατάδικος κατάδικος dicitur obnoxius è re iudicata, hoc est εκ φθι κατάδικος, δ μη εκ...

κακοτεχνών κακοτεχνούτες & κακομηχανοί sunt qui vetitis & noxiis artibus vtuntur, qui coaceri iubentur in tractatu Pandectarum, de extraordinariis criminibus. & sub titulo Stellionatus. Demosth. εκκατοτέχνου ηχη επεβό...

εραδιεργών εραδιεργών etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

πανουργών πανουργών etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

πανουργόμαι πανουργόμαι etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

φιλοθροπία φιλοθροπία etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

φιλοθροπία φιλοθροπία etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

επισκήπειν επισκήπειν etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

επισκήπειν επισκήπειν etiam est mala fide in re quacunq; versari. Plutarch. εραδιουργίαν testamenti suppositionem vocat. & εραδιεργον, quem Cicero testamentarium vocat, hoc est adulteratorem testamenti. σκιδωρία & σκιδωρέμα eodem pertinent, de quibus dicitur alibi. Dicuntur & πα...

την επισκήπειν...
τους μαρτυρες...
Vt qui falsis testimoniiis circumuentus est, simul in ipsos eam rem vindicandam a nobis curare possit & postulare, simul eum qui testes adornatos produxit, eo nomine obnoxium habeat, cum eoq; circumventionis crimine & coitionis experiatur. Idem προς Αφοβορ, ουδενι ηη...
Id vero animaduerfione dignum est, quod cum επισκήπειν ταις μαρτυραις fit testificata criminari, tamen επισκήπειν μαρτυροι significat testimoniiis niti hominum, vt apud eundem προς φορμίωνα, και οι μωυ αλλοι...

Niti &
επισκήπειν
επισκήπειν

exemplum est apud Herodotum in Thalia de Cambyse loquentem,
 και διη τελευτων τον βιον, ω περσαι, υμιν ταδε ωπισκηπιω διους τους βασιλικους ωπικαι
 λεων, deinde imprecationem mandatis addit. Et επισκηπις elogium
 morientis. Greg. de Basilio moriente, ουκ ανδως αναπεφυξεν, εστιν α τους
 πνοντας μυσαρωγους, ηδη βελτιος κηιους ταις ωπισκηπιςι. Sic apud Aesch.
 ητι τιμαρχα, επισκηπιει μη γν αυτω, προαπων οα εδε εκεινθ απεχι μακραν φη
 τη βιον τελοφδι. Interdum obtestor significat & obsecro, vt idem ητι
 κησιφων. και νομιετε δερεν αλισκορμυλιω πλω πολιν, και αγορμιας γωαινας ηδη
 παιδας εε δελεαν, περοθιτας ανδρωπας κλαιοντας, ικετδοντας υμας, ωπισκηπιοντας
 μηδενι τροπω ερ φη ελλαδθ αλιτηριον σεφανου. Plato in Theateto pro επι
 σκηπιτεσθαι vsus est, Αλλα μη αναδθου τα ωμολογημυλια, ινα μη αναγκασθι μαρε
 τυρεν, παντως γαρ ουδεις επισκηπιει αυτω, hoc est, nemo refellet eius testimo
 nium. Chrysof. πρι ιρωσων. pro affingere vsus est, της αληθεας εκ εθεισης
 ωπισκηπαι η ηεις προς χαριμ λεγομυλιος.

εθιδομαςτυριων
 εθιδομαςτυριων ανδων falsae testificationis conuictum esse, frequenter
 apud Demosth. legitur, & εθιδομαςτυριων verbum. Andocid. δι δε αν μαρε
 τυρισαντες τα φδιδθ, αδικως ανθρωπως απλεσαντες, εαλωσαν παρ υμιν εθιδομας
 τυριωντες, conuicti sunt falsi testimonii. Et εθιδομαςτυριων απωνιζεσθαι, cau
 sam falsi testimonii dicere.

χερων αδικων
 χερων αδικων αρχαι dicitur is qui prior laceffiuit, aut rixam aut bellum.
 Demosth. ητι ενεργου, εηδισσαν δε οι δικασαι αληθη ειναι πλεν μαρτυριαν, φδινερ δε
 με τον ελεγχον εκ φη ανδρωπου πρι η οικιας, ο ποτ φθ ημω ηρεξε χερων αδικων, id
 est, ο ποτ φθ ηρεξε ηην κληρων εκ φη αφιμαχιας, vt inquit Libanius, vter
 prior percussit in conferendis manibus. Idem, ουδενος σοι ενιθ μαρε
 τυρεθ ως επαιρηης υπ εμα αρχονιθ χερων αδικων, quod prior ego inter
 rixandum te percusserim. Xenoph. in secundo παιδαας, νιω γαρ ερχον
 ται μεν οι κλημιοι αρχοντες αδικων χερων, id est, bello nos laceffentes. Est
 autem αρχαι idem quod υπ αρχω, id est laceffo. Demosth. πρι συμμορι
 ων, παρασκυαζεισθαι μεν προς τους υπ αρχουιας εχθρους κελδω, αρχαι δε μηδενος μη
 τε λογου μητε εργου αδικα. αρχαι hic idem quod αρχεσθαι significat. αρχαι
 etiam significat principium & originem esse. Thucyd. τοσονδε ετων
 οα ηδε η ημερα τοις ελλησι μεγαλων καη, αρχη, principium erit. Pauf. de Atreo
 loquens, ιτρον δε εκ εχω αφεις ετωειν, ποτ φρον αδικιας ηρεξεν Αγιωθθ, η προου
 πηρεξεν Αγαμεμνονι φουθ τωαταλ τω ουεσε, id est, principium ne & cau
 sam scelerum dedit Aegisthus interfecto Agamemnone, an Agame
 mnon antea causam dederat, scelusq; laceffuerat caeso Tatalo Thye
 stæ filio, cui prius Clytemnestra nupta fuerat. Phalaris de Perilao,
 Αλλ υμωσ ταυτα εδως απωτα, και φη υτρορον ευφημιας εδερ δεομυλιθ, δεινθ η ηη
 σάμω ανδρωτων ανθρωπως τοιςτα μερου αρχεσθαι, ειναι αμωρητηρ, talis supplicii
 auctorem & conditorem. Plutarch. de Cæsa. in transitu Rubiconis

επισκηπις

εθιδομαςτυριων

χερων αδικων

αρχαι

addubitante, Αναλογιζομυλιθ ηλικωρ κων αρχη πασιν ανδρωποις η διαβοασια
 αρχαι coepisse, & priores partes occupare etiam in bonam partem
 Xenoph. in secundo αρχημμου. η οκνει, εφη, αρχεσθαι, μη αρχος συ φωνηε, εαρ
 προτερθ ερ αδελοφθ ορηη; και μω κλεσσυγε ανηε δοκει επαίνε αρχηθ ειναι,
 δε ερ φθάνη τους ελως ορογετη. Pauf. πατρηκλθ δε αρχεσθαι αρχελοσ, προεξε
 πε λακεδαιμονιας αρχαι προς Αντιγονορ μαρχηε, id est αρχεσθαι. αρχαι est pra
 esse & imperium habere. vnde αρχων priuato nomine peculiariq; dice
 batur ο ηγεμωρ και προταιεε αδινωσιν, επωνυμθ των αρχοντων, a cuius
 nomine facti perscribebantur, vt a Consulum Romæ. Is αρχων ιτα
 praerat iudiciibus, iudiciorumq; moderator erat, vt Romæ Praetor.
 Demosth. ητι ολυμπιοθ και μετα ταυθθ αρχων ανειρηνε πασιν ημιν τοις εμ
 ωσθεσθαι. & sententias iudicum numerabat. Isæus πρι τω δικαιογηνε
 κληρου, Συγχωροντων ημωρ φθ αρχονα μη σωαριδμεν, αλλα συγγεα ταε φη
 φουε, ελιστα μοι δικαιογηνε τιν δυοιρ μοροιρ τη κληρου, ταιε δικαιογηνε αδελ
 φαιε, και ωμολογει αναμεισθητα, ημιν δωσθ ταυτα τα μερη, Cum nos archon
 ti quasi causae iudici permitteremus ne sententias numeraret, sed tabel
 las confunderet, tam secundum nos latas q; secundum aduersarium,
 ne scilicet Leochares εθιδομαςτυριων damnaretur. Erat enim in ea litis
 parte & instantia, falsi quæstio suborta. αρχη est magistratus: & dif
 fert των ωμωληθων, vt Aristotel. docet in quarto Politicon: & nos in
 Annotationibus in Pandectas diximus. αρχη, id est principium quot
 modis dicitur, docet ample Aristotel. in principio quarti των μετα τα
 φυσικα. In quo illud animaduersione dignum, quod αρχη vna significa
 tione το ε ενεκα dicitur, vt ipse ibidem inquit. Et tamen το ε ενεκα finem
 significat, hoc est actum, vt ipse in octauo docet. Ex quo fit vt αρχη
 etiam τελθ fit. Sed huius ratio est quam his verbis complectitur,
 προτερ μη οω τα τη ημεσε υτρορα, φθ εδφ ηδη τη εσια προτερα, οιν ανηε καιδασ,
 ηδη ανδρωποθ απερεμαρε, το μεν γαρ, ηδη εχει το εδθ. το δ ου. και απω
 επ αρχηω βαδίζε το γινόμενον ηδη τελθ. αρχη γρ το ε ενεκα. του τελουε δ
 ενεκα η ημεσε. τελθ δ η ενεργεια, ηδη τουτου χαριμ η δωαμια λαμβανεται.

αρχικος
 αρχικος imperitandi peritus vel cupidus. vnde αρχικωτατα εδνη Ηο
 crat. dixit in Panegyri. αρχικος etiam αρχοειηε est, hoc est, primige
 nius, primarius, principii naturam habens. Aristotel. in octauo de
 histor. animal. εσε δθλορ εν τη δλ αρχηε συσασθ, ακεραιου ζωεσ μεταβαλ
 λονιθ φθ μεγαδθ, εαρ η αρχοειηε, γινεται το μεν ζωλυ, το δ αρχηε. ολωε δε
 αναρεθενιθ, ουδεπερορ. Et in tertio de Partibus, Αλλ ουδεις ερ αξιωσειν
 το ηπαρ πλω αρχηω ειναι ουτε τω ολου σωμαθ, ουτε τω αιμαθ. κειτα γν εδασ
 μωε προς αρχοειηε διεσιρ, Neq; enim fita est in loco principio accommo
 dato. vel, neq; enim ita fita est vt principium compagis esse possit.
 Idem de Corde, εχει δε και η φύσιε αυφθ αρχικωω χωρον, πρι το μεσορ γη.

αρχων

αρχη

το ε ενεκα

αρχικος

Ἀρχηγικόν ab Areopag. πρὶ ὄντος dicitur, πάντων οὐκ ἐκόντως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ὡς ὦρ, ὁ δὲ δὲ, ἐκ φησὶ πρεσβυτέρων τῶν ἄλλων αὐτῶν φωνῶν ὑμνεῖται. Sic autem ἀρχοειδής dicitur vt θυμοειδής. Plato in tertio de Repub. Ἀκρόχολοι οὐκ ἔστι δὲ γίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γηγύλιται, δυσκολίας ἐμπλεως. θυμοειδής pro fortibus & animosis dixit, quia θυμὸς est animi præfidentia, animus vehemens, quos animos Latini vocant. Cui ἀθυμία, opponitur. Et in octavo, docens quonam pacto ἐκ τῆν ἡμοκρατικῶν φιλοχρήματα γίνονται, ita inquit, ταῦτα δὲ παθῶν ἡδὲ ἀπολέσας τὰ ὄντα, δέσας ὀμοίαι, ὀμοίαι ἐπὶ πλὴν κεφαλῶν ὡς εἶ ἐκ τῶν θρόνου τῶν ἐν τῆ ἑαυτῶν ψυχῆ, φιλοχρήματα τε ἡδὲ τὸ θυμοειδὲς ἐκείνο, καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πείνης πρὸς χρηματισμὸν τρέπεται, ex animi principatu tum honorum cupiditatem, tum animi præstantiam deturbat. Idem alibi, πρῶτον μὲν δὲ ἴσχωρ τὸ σῶμα, φρονήματα καὶ θυμὸν ἐμπίπτουσαι, καὶ ἀνδρόπερα γίνονται αὐτῶν αὐτῶν. Aliquando tamen θυμοειδής est iracundus, & acri iracundia præditus. vt in secundo idem ipse usus est, ἀξ οὐκ οὐκ δὲ ἐκ τῶν πρῶτον ὄντων ὁ φυλακτικὸς ἐσόμενος, πρὸς τὸ θυμοειδῆ ἐπὶ πρῶτον γινόμενος φιλοσοφῶν πλὴν φύσιν; θυμοειδῆ ὀπποῖτ τὸ πρῶτον, vt ex superioribus apparet legentibus. Athenæus de musica loquens, καὶ γὰρ τὸς θυμοειδῆς πρῶτον. Galen. libro nono Therapeut. de tribus facultatibus seu viribus animæ loquens ex Platone, ἑτέρα δὲ ἔσονται ὡς φωνῆς ἢ μὲν ἢ ῥῶσιν, ἀλλὰ ἢ ὡς ῥῶσιν ὑπάρχουσα, ψυχῆ, καὶ τῆ καρδίας ἰσχύς. Et inferius, καὶ ἡ δύναμις ζωοποιῆ, ἢ δύναμις θυμοειδῆς, ἢ ψυχῆ θυμοειδῆς ὀνομάζεται. Dicitur etiam pro eodem θυμικὸς. Aristotel. ἐπὶ τὸ ἄξιον ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον. Aristotel. θυμικὸν etiam dicit, vt in secundo de Partibus, γεωδῆσθαι, πλὴν φύσιν ὄντι καὶ θυμικὸν ὄντι τὸ ἦθος, καὶ ἐκαστικὰ διὰ τὸν θυμὸν. Xenophon τὸν θυμὸν in equo esse dicit, quod ὄντι in homine. θυμικὸν aut θυμοειδῆ pro eodem sic dicitur, vt σαρκωδῆς & σαρκῶδες. μυλοειδῆς θυμῶδες, & similia permulta. γυναικῶδες idem quod γυναικωπεπῆς & γυναικῶδες. Cæterum ταῦτα τὰ εἰς ὄντι καταλιγόντα non vnam tantum significationem habent, vt verbī gratiā, νοσηματώδες σῶμα dicitur ægrotationi obnoxium, & morbosum, hoc est ἐπίνοσον, quod etiam νοσηματικὸν dicitur. νοσηματώδες etiam dicitur accidens quod ab ægrotatione manat. Aristotel. in septimo Ethic. καὶ αἱ μὲν τριῶν ἐξέων, διὰ τὸ νόσους γίνονται καὶ μανίαν ἐπίνοσι. αἱ δὲ νοσηματώδες καὶ εἰς ἑθους, οἷον τῆν τριχῶν τίσις, καὶ θυμῶν τῶσδε. Idem, ὡς ἔστι ἢ δειλία ἢ ἀκολασία καὶ χαλεπότης, αἱ μὲν θυμῶδες, αἱ δὲ νοσηματώδες εἰσίν, id est, causam habent & originem a morbo. Idem in Physiognom. οἱ τὰ εἶτα μικρὰ ἔχοντες, πηκτικῶδες & οἱ δὲ μεγάλα, θυμῶδες, ad naturam asiniam proclives. Ἀρχαῖον stultum significat & ineptum. Plato in Euthyde. ὅτι ἀποκρίνη ἐφη πρὸς ἂν ἄν ὑπελαμβάνη, ὅτι ἔχωρ φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαίον ἐστὶ τὸ δέοντ. Vnde ἀρχαῖκα φρονεῖν, & Attice ἀρχαῖκα vt

θυμοειδής

θυμῶδες

θυμικὸς

θυμῶδες

τὰ εἰς ὄντι

Ἀρχαῖον

Ἀρχαῖκός

Ἀρχαῖκα

φρονεῖν

προχαιικά. Aristoph. καὶ φρονεῖς ἀρχαῖκα, ἀντὶ τῶν μωρῶν καὶ ὀλιγῶν ἢ ἀρχαῖκα. τὰ ἀρχαῖκα, non modo τὰ βασίλεια, id est regiam, sed etiam in castris prætorii & principia significat apud Xenoph. sæpe. Plutarch. in Galba, ἔτι γὰρ ὦρ ἡδὲ, ἡδὲ στρατιώτου ὑπὸ καλβισίῳ σαβίνῳ πλὴν πρῶτον στρατίῳ, ἀκόλασον ἔσσαν πλὴν γυναικῶν, τὸ ἡγεμόντ πρῶτον ἡδὲ τὸ στρατιώτου ἐν ἑσθῆτι στρατιώτου, ἡδὲ διέφθρη ἐν τῶν ἀρχαῖοις. Ἀρχαῖον etiam curiam magistratuum & locum collegii cogendi significat. Pausanias, τοῦ δὲ τῆν βιβαλίῳ ἀρχαῖα πρῶτον ὄντι Ἀθῶν ἰσχύς, de Lacedæmone loquens. Aristoteles in secundo Politic. τὰ δὲ πρὶ τὸς νόμους ἐπιχρήσασθαι τέλει τῆν ἐφόρων, ὁ μὲν γὰρ ἐχὶ κακῶν τῆν ἐφόρων ἀρχαῖον, ὑπὸ πρῶτον ἡδὲ τῶν. Idem in quarto, ἔρ δὲ τῶν ὀλιγαρχίας συμφέρον ἢ προαιρέσασθαι τινὰς ἐκ τῶν πλείονων, ἢ κατασκηνόσασθαι ἀρχαῖον, οἷον ἐνταῖς πολιτείαις ὄντι, οὐκ καλοῦσι προβόλους ἢ νομοφύλακας, καὶ πρὶ τούτων χρηματίζεν πρὶ ὧν ἔρ ἐπὶ προβουλίῳσιν. ἀρχαῖον in his locis & alibi intelligi Aristotel. voluit. Sic apud Plutarch. τινὲς προαιρέσασθαι ἐπὶ σπάρτης; οἱ νόμοι, φησὶ, ἡδὲ τὰ ἀρχαῖα κατὰ τὸς νόμους. Ἀρχαῖον fortem significat, & caput unde fructus & redditus manat, vt Demosth. ἡδὲ ἀφόβου in princ. ἐρωπῶδες δὲ ὑπὸ τῶν διακτικῶν, πλὴν οὐσίῳ πλὴν αὐτῶν πότρου ἐκ τῆν ὑπὸ κατῶν, ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀναλίσκωρ διώκτικῶν, πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο ἐν δὲ τὰ ἀρχαῖα appellat τὰ παρῶν quorum accessionem ἔργον, & πρῶτον, & ὑπὸ κατῶν vocat. Sic accipitur in princ. Olynth. ἡδὲ οἱ δυνατοὶ οὐκ ἐπὶ τῶν μεγάλων τόκοις, μικρῶν δὲ πρὸς τῶν ἡδὲ, ὑπὸ κατῶν καὶ τῆν ἀρχαῖον ἀπεκρίνατο, paulopost etiam auitis bonis cedunt fœeratoribus. Non enim hoc in loco fortem vsurarum significat, sicut nec in altero, καὶ τὰς μὲν σφετέρως αὐτῶν οὐσίας ἐκ τῆν ὑπὸ κατῶν διακτικῶν, ἡδὲ τὰ ἀρχαῖα, τῆν ὑπὸ κατῶν, ἐκ τῶν ἐμῶν πολλὰ μέρη πεποιθήσασθαι. Significat etiam fortem vsurarum, vt apud Isocrat. καὶ τὸ ἀρχαῖον ἡδὲ τὸς τόκους ἀποδῶσεν. Demosthenes κεφάλαιον addidit κατὰ ἀφόβου, καὶ ταῦτα μὲν ἐν δὲ κατέλιπε, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐπὶ ὁμολογίσουσιν, ὦρ γίνονται, τὸ μὲν ἀρχαῖον κεφαλῶν τέτταρα τάλαντα, καὶ πεντάκις μίλια, τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν πεντήκοντα, μὲν τῶν ὑπὸ κατῶν ἐκάσου. Lyfias tamen sine additamento dixit vt Isocrat. & ipse Demosth. ἡδὲ Διονυσίου. ἡμῶν δὲ οὐκ ὡς πρὶ τῶν τόκου δὲ λόγῳ ὄντι, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ ἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Vbi subintelligendum δάνεια, vt ipse in eadem, καίτοι ἢ συγγραφῆ δὲ ἔπερα, μὲν λέγει πρὶ τῆν τόκων, ἔπερα δὲ πρὶ τῶν ἀρχαῖον δανείσματος. Et rursum, ὅτι γὰρ ἔρ ἀποδῶσασθαι τὸ πρὸ ἀρχαῖον δάνειον, καὶ τῆν τόκων μέρος. Quare fit, vt quodam modo suspicer illud verbum κεφαλῶν in oratione ἡδὲ ἀφόβου, ἐκ marginis in paginam irrepsisse ignorantia librariorum, vt fit interdum. κεφάλαιον tamen etiam dicitur. Aesch. Ἀνακαζόμενοι δὲ οἱ εἰρήναι καὶ οὐκ ὀλιγοῦντες χρημάτων, ὑπέδρασσαν αὐτῶν τὰ λάντων τὰς δημοσίας προσόδους, ἡδὲ τόκων ἡνεγκαν Δημοσθένει τὸ δωροδοκίματα, h ii

ἀρχαῖα

ἀρχαῖον

κεφάλαιον

δραχμῶν τῶ μιλῶς φη μινῶς, ἕως δὲ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad summam soluerunt & sortem. unde τὸ κεφάλαιον συνάγειν summam colligere. Aristotel. in decimo Metaphys. ἐκ δὴ τῆν ἐρημύων συλλογίζεσθαι δεῖ, καὶ κεφαλαϊσῶν συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλει ἰσχύειναι. Quod vno verbo κεφαλαϊσῶν dicitur. Plato libro nono de Repub. κεφαλαιωσώμεθα, τοίνυν ἢ δ' ἐγὼ τὸν κάκιστον. ἐστὶ δὲ πονοῖον ὄναρ δὴ δολομύου, ὃς ἐν ἑστῶ ποιούτω ἢ, Summatim igitur definiamus. Aristotel. πρὶ κόσμον passivie dixit, ἐπὶ τῶ κεφαλαϊσῶν, pro in summam subduci & colligi, τὸ δὲ τῶ πλῶν τῶν πλῶν ἐπὶ αὐτῶν μέρη κεφαλαϊσῶν, ἢ τὸς τοῖς ὄσι κινῆσις ἐφεξῆς. Et in quarto τῶ μετὰ τὰ φυσῶ τρεῖς οἱ δὲ τῶν αὐτῶν, ἀριθμῶ μὲν ἐστὶ πολλοῖ. κεφαλαϊσῶν οἱ δὲ καὶ ἕτοι ἐλάτῃσιν. Et συγκεφαλαϊσῶν in principio ponit, πλεοναχῶς δὲ λεγομένη τοῦ ἐνός, οἱ συγκεφαλαϊσῶν τρεῖς οἱ δὲ τέσσαρες τῶν πρώτων, καὶ καθουτὰ λεγομένη ἐν. Alicarnass. significatione actiua, καὶ τὰ μοι πρὶ πλῶ ἐρμῶσαν ἀγαθῶ δὲ τῶ αὐτοῦ, ταῦτα. συγκεφαλαϊσῶσμαι γὰρ τὰ φηθέντα. Sic Xenophon in octavo παιδείας, ὅπως δὲ κῦρῶ συνεκεφαλαϊσῶτο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις. κεφάλαιον caput & summa. Isocrat. κεφάλαιον δὲ τῶν ἐρημύων, summa autem supradictorum hæc est. κεφάλαιον etiam pro firmamento & capite causæ ponitur. Greg. ἦκα δὲ ἡμῖν ὁ λόγῶ πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. Et pro capite & vertice rerum. Idem, κακὸν οὐ κακῆ βασιλῆα κεφάλαιον ἰσχύειν, hoc est, qui præfectum & episcopum malum ecclesie imposuit, de imperatore loquens. Quod Latine in summa, & ad summam dicimus, ipsi δὲ κεφαλαϊσῶ dicunt. Demosth. ἴν ἢ κεφαλαϊσῶ τοιοῦτό μὲν, vt paucis & summatim rem cognoscatis. Alibi, ὡς δὲ ἐν κεφαλαϊσῶ ἐπέειπ, vt autem in summa dicam. Dicitur & ἐν κεφαλαϊσῶ. Greg. ἐν τῶ πρὶ ἡοῦ, ἐν κεφαλαϊσῶ, τὰ μὲν ὑψηλότῃρα πρὸς ἄλλο τῆ δειότητι. τὰ δὲ ταπεινότῃρα, τῶ σωδέτω. Dicitur & κεφαλαϊσῶ apud Demosth. in Psephismate, καὶ τὰς μοι κατέλαβε πόλις τῆν ἀσυγατόνωρ. τινὰς δὲ φηθεῖ. κεφαλαϊσῶ ἐπὶ πλῶ ἀπικῶ, & reliqua. Interdum τὸ δ' οὐ κεφάλαιον, summa autem hæc est, vel, quod autem summatim dici potest, vt ad summam autem dicam. Idem πρὶ σεφάνου, τὸ δ' οὐ κεφάλαιον, ἡξίωσιν ὡν μὲν οὐ πεπόνθεσαν ὑπὸ φιλιππου, χάριν αὐτοῖς ἀφῆσαν. ὡς δὲ ὑπὸ ἡμῶν ἡδ' ἰκλυτά, δίκην λαβεῖν ὀφείλωσ βέλονται. Plato in Gorg. λέγει ὅτι πεισῶ δὴμιουργὸς ὅσιν ἢ φηρικῆ. καὶ ἢ πραγματεία, ἀφῆ ἀπαρῶ, καὶ τὸ κεφάλαιον ἐς τὸν πλῶν, id est summa & scopus artis. Idem, ἀλλά μοι δοκῶσ ἱκανὸς φηρικῶ ὀρίξει. ἐστὶ γὰρ τὸ κεφάλαιον ἀφῆ. Ἄνακεφαλαϊσῶν etiam actiua significatione dicitur. Aristot. περὶ δὲ τῶν ἀξιολογῶν τῶν ἐν τῆ γῆ μῶν νῦν λέτω μὲν, αὐτὰ τὰ ἀναγκάσ, ἀνακεφαλαϊσῶν, summatim colligentes, in summam redigentes. Significat etiam perorare. Alicarnass. de Lyfia, παθαινομύω δὲ λέξιν σιμνῆ ἢ ἀλθιθῆ, ἀνακεφαλαϊσῶ δὲ διαλελυμῆ καὶ σωτομῶ. Quintil. enumerationem ἀνακεφαλαϊσῶν vertit, ex eo inquit dicta, quod per capita decurrendum sit, &

κεφαλαϊσῶν

κεφαλαϊσῶν

συγκεφαλαϊσῶν

ἐν κεφαλαϊσῶν

ἀνακεφαλαϊσῶν

par esse perorationis dicit. Paul. ad Ephes. primo, Ἄνακεφαλαϊσῶσθε τὰ πάντα ἐν χριστῶ dixit, hoc est nisi fallor, omnium summam in Christo enumerare, tanquam in conditore omnium. In hac voce ut in quam plurimis Latini magistros Graecos imitati sunt. Quintil. libro septimo. Sed nonnunquam etiam reus hic totius summam constituit: de deprecatione loquens, τοῦ ὄλεος τὸ κεφάλαιον τίθει, id est cardinem & fiduciam causæ, τὸ πεθαίνεσ φη ἀμειψῆσθαι ἡσῶσ. Idem in primo, Hoc per singulos annos prorogatum in summam proficit, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον ἰσχύειν. Quo modo accipitur in Platonis loco citato. Ἄρχῶσ ποδὶcem significat. Aristot. in quarto de Generatione animal. ἐπεὶ καὶ βῆσ ἐν παρῆσιν ἐγένετο, ἢ διὰ φη κῦσῶσ λεωτῆ δὴ δὴ μὲν τροφῆ διεχώρησ, καὶ ἀνατμῆσθαι τῶ ἀρχῶσ, ταχὺ πάλιν συνειφῆτο, καὶ ἐκ ἐπικῶσ διαίτησιν. Ἄρχαιολογία historia de rebus antiquis, vt Iosephi & Catonis Origines. Ἄρχαιόστων. Aristot. πρὶ κόσμῶσ, ἡρετὶ δὲ καὶ καὶ ἀνεμοῖ ὅ δὴ ὄσοσ, τὰ τε πάθῃ τὰ ἐν τῶ πρὶ ἐχοντὰ συμβαίνουτα, διὰ πλῶ πρώτῃ καὶ ἀρχαιόστων αὐτῆσ, propter principem causam & primordiam. Dicitur & ἀρχιγῶσ pro eodem vt videtur, vt ἀρχιγῶσ ἐκείνῶσ πάντων dictus est, quasi ex eo omnia orta sint. Greg. in prima πρὶ ἡοῦ, ὡσεῖ δὲ ὄντων τρεῖσ ἡνὰ τὸ ἡμέτερον, ὅ ἐκ ὄντων ἐναυτῶσ πρὶ πλῶ ἀρχιγῶσ ἡλιῶ, ὑπερῶσ ἀφῶσ δὲ οὐκ ὄντων, καὶ ἡνεσ ἀγέννητον ἀναπαλάσσωσιν. ἀρχιγῶσ νον ἡλιῶ dixit primordiam, primariam, ex qua omnia genita sunt. Ἄρχιζῶσ ἢ ἀρχιφῶσ Areop. de baptismo dixit. Ἰπάρχῶσ est idem quod ἄρχῶσ, hoc est laceratio, & excito contentionem aut simultatem, genitiuo ἰνῶσ. Demosth. καὶ νεαῖσ, ὡσεῖ οὐκ ὑπάρχῶσ, ἀλλὰ ἡμῶσ μὲν ἀγωνισμῶσ τὸν ἀγῶνα τρυτονί. Idem, τῆσ γῆ ἐχθῆσ πρὸ τῆσ ἑστῆσ ὑπῆξῆσ, οὐδὲρ ὑφ' ἡμῶσ ἑτε λόγῶ ἑτε ἑργῶ κακὸν παθῶσ. Itaq; ὑπάρχῶσ opponitur τῶ ἀμῶσ μὲν, & τῶ ἡμῶσ μὲν, hoc est iniuriam propulsanti & vlciscenti. Plato in Gorg. ἐκείνῶσ μὲν γῆ πλῶ τέχνῃσ πρὸ δὴ ἐπὶ τῶ δὴ καίωσ χηδῆσ τῶσ ἐπὶ τῆσ πρῆμῆσ ἀδικῶσ, ἀμῶσ μὲν, καὶ ὑπάρχῶσ. Demosth. ὡσεῖ ἀνεπίφθονοσ αὐτῶσ ἡμῶσ ἐν ὑπάρχῶσ. Capitur & in bonam partem, pro quocunq; initium rei dante, & commendabilis instituti auctore. Andocid. διὰ τῆν ἐκείνῶσ ἀφῶσ ἀρετῆσ, οἱ ὑπῆξῶσ φη ἐλθῶσ ἀπάσῃ τῆ Ἑλλάδι. Et in mutua beneficentia, ὅ ὑπῆξῶσ prior est: ὅ δ' ἀνθυκῶσ ἐν ἀνθυκῶσ τῆσ posterior apud Aristotelem. τὸ ὑπῆξῶσ est beneficium, quod paria meretur, & gratiam postulat rependendam. Aristotel. de filiis officio loquens erga patrem, οὐδὲν δὲ ποιῆσῶσ ἀξίον τῆν ὑπῆξῶσ δέδρακε. Nullum est autem beneficium vel obsequium, quo filius æquare accepta a patre beneficium possit. Demosthenes, δὴ καὶ λογισῆσ τῆν πρὸ τῆν θεῶσ ἡμῶσ ὑπῆξῶσ μὲν κατασῶσ, Iustus ipse factus æstimator beneficiorum, quibus diuinitus affecti sumus. Aristid. τῶν ὑπῆξῶσ ἀξίον dixit, significare volens in hominem merito collata beneficia. Herodotus pro iniuria h iii

ἀρχῶσ

ἀρχαιολογία

ἀρχαιόστων

ἀρχιγῶσ

ἀρχιζῶσ

ἰπάρχῶσ

τὸ ὑπῆξῶσ

μὲν

vitro illata posuit. Ambigua autem est huius verbi constructio inter accusat. & genit. Quæ causa est, vt auctoritates congerendas habuerim. Demosthenes *περὶ πρῶτης*, οὗς νόμῳ διὰ τὰς ὑποθέσεις ἀς ὑπέβηξεν ἄς ὑμᾶς, ὅν ἄπασι τοῖς ἰσροῖς ἐπὶ ταῖς δυσίαις, ἀπονοδῶν ἡρώ κρητίρων κοινωνοῦς πεποικίδει. *Isoctates in Plataico*, ἔσε δικαίως ἐν πλὴν ἀντιῶ ὑποθέσει σίαι ἀπολαβοῦμι, ἡνπὲρ αὐτοὶ τυγχάνομι ἐς ὑμᾶς ὑποβέξωτες. *Aeschin. περὶ ἐπιπρασπης*. πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς αὐτὸν διεξῆλθον πλὴν πατριῶν ὄνοιαν, ἡρώ τὰς ὑποθέσεις ἀς ὑμῖς ὑπέβηξατε ἀμύττα ἑὸ φίλιππου πατρι. *Plutarch. cum genitiuo*, πάλαι δέομι ἡρώ χείρας τινὲς ὑπέβηξα ἡρώ ἑλαυδρωπίας πρὸς αὐτόν, *Iamdiu occasionem quærens materiamq; hominis promerendi beneficio quopiam atq; benignitate. Cum datiuo autem iunctum, significat adsum & faueo, vt aduocatus vel patronus. Demosthenes in eadem oratione*, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα δῆλός ἐστιν, ἐάντῃ ἐκφύγη νῦν, καὶ ὑμῶν ὑπέβηξω ἐκείνῳ, *de Aeschine & Philippo loquens. Idem*, καὶ ὅλλω δὲ πλὴν πόλιν καὶ σφᾶς ἐμολόγησεν ὑπέβηξεν αὐτῷ, *Id quod si faceret, & cunctam ciuitatem & sese ab eo staturum esse spondebant. ὑπέβηξα etiam significat auctor sum, & quod Latine dicitur, meum est hoc institutum & exemplum. Thucyd. in primo*, οὐδὲ ἄν πρῶτοι τοῦτου ὑπέβηξατες, ἀλλὰ καὶ καδεῖσθαι ἴν ἡσῶ ὑπὲρ τοῦ διωπατωτέρου κατέβηξαται, *Nec nos hoc exemplum prodidimus, quippe id semper moris fuit, inferiorem a potentiore coerceri. Ponitur & pro ἄρξαι, id est ἀρχὴν ἡνα ἄρξαι. Synes. ἔσε ἄρξαι ποτὲ πρῶτης, ἢ ὑπέβηξα μεγίστω ἀρχῶν. ἢ πρῶτης rector pro uinciae dicitur a Strabone, de Aegypto loquente. Significat etiam apud Lucian. legatum in exercitu. Apud Aristotel. & Herodotum significat σατραπῆα. Sic etiam ὑπέβηξαμαι pro ἄρχομαι ponitur. Galen. καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, δὴ τὸ τε ἐστὶ καὶ ὁσοῖα, καὶ πρὸ τῶν συμπτωμάτων, ἰπποκράτης καὶ πρῶτης πᾶσι τῶν ἰσ μῶν, ὑπέβηξαται φαίνεται. *Alibi*, γράφει ὑπέβηξαμαι, *cæpi scribere dixit. Et rursus*, *μηκῶν μῶν μῶν πρῶτης, καὶ μηκέτ ἐνδιδούσης ἀνάλογον ἀς ὑπέβηξαται, vt cœperat. In primo tamen illo exemplo, ὑπέβηξαται pro εἰσηγῆσθαι dicitur videtur, hoc est præiuisse posteritati & præmonstrasse. ὑπέβηξαται etiam est licere, contingere, euenire. Demosth. ἔμοι μὲν τοίνω ὑπέβηξεν Ἀρχῆν, παιδί μοι ὄντι, φοιτᾶν ἐς τὰ προσηκόντα διδασκαλεῖα, καὶ ἔχειν ὅσα, ἡρώ τὸν μηδὲρ ἀρχῶν ποιήσονται δι' ἐνδῆσιν. *Alibi*, σοὶ δὲ συνοφάντῃ μοι εἶναι ὑπέβηξα. *Dicitur plerunq; de rebus honestis. Pausan. καὶ οἱ θυγατέρας ὑπέβηξε γῆμαι θεαγγύους, ὅς μεγάρων ἐτυράννησε. οὐχ ὑπέβηξε, non licuit significat. Plutarch. τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διωπατῆσαι οὐχ ὑπέβηξε, *Tum autem recreare exercitum & quieti reddere non licuit. Plato in Sympos. ἡγοῦμι δὲ αὐτὸν ἐπαινεῖσθαι, ἔρμιον ἡγοῦμι εἶναι καὶ δυνάμει ἐμὸν θαυμαστόν, ὡς ὑπέβηξαται****

ἢ πρῶτης

ἢ ὑπέβηξαμαι

μοι χαρισάμενός Σωκράτα, πᾶσι ἀκούσῃ ὅσα πρὸς ἑστέ ἡσ, tanquam iam mihi liceret, si morem gerere amanti vellem, omnia audire, quæ ipse sciret. *Thucyd. καὶ οἱ μὲν τοῖς νεκρῶν ἀνείλουτο, καὶ διὰ τάχους ἔδραπνον ὡσπρ ὑπέβηξα, vt licuit, vt tempus tulit. Hoc Aesch. pro necesse erat dixit, ἀλλὰ ὑπέβηξα αὐτῷ ἢ φθῆναι ἐκ καλίδος, ἢ τεθνήσκειν ἐγκαταλαφθέντι. Polybius pro obuenio & obtingo, hoc est fortuna mea tulit, quod idem fere est cum eo quod supra diximus, τὰ μέγιστα γὰρ σοὶ ὑπέβηξα. ὄν πατριῶν ἢ ἰσροῖς, & reliqua. Aristid. τῶν πλὴν πρῶτης ἡρώ δέων αὐτοῖς ὑπέβηξαται ἡρώ, diuinitus delatum honorem. Iungitur cum aliis verbis, vt τυχῶν ἡρώ & αἰ. *Demosth. πρὸς ἑστέ, ἔγω δὲ οὐδὲ πῶποτε ἡγοῦμι καλῶν διδασκαλεῖα τὰ βέλτεστα, ὑμῶν. ὡς ἡρώ ἐπὶ τῶν ἀπολλῶν, ἀπονοδῶν ἐγνωκότας ὑπέβηξαται μοι δὴ καίπε. *Græci enim præsertim Attici sunt εἰσηγῆται, sed sapius ἢ εἶναι, ἡρώ ἢ τυγχάνειν vtuntur cum participio, ἢ ἢ ὑπέβηξαται. Idem, τίνα ἡρώ αὐτῷ μικροθύχῃα ἡγοῦμι εἶναι. *Et rursus, ὅτι εἶναι νικηθῆναι ἀπεκτόνως. *Et πρὸς ἐπιπρασπης. ἔτι ἐπὶ ἐπιπρασπης, ἡρώ νῦν, ἡρώ τῶν ἡρώ ἀσελγῆσιν μῶν, τοῖς ὄλλω ἀν ἐκείνῳ πρῶτης, ἀνηγκότας ἐκ ἐπιπρασπης ἐσεῖσθαι, ἐν τῶν ἀνείλουτε, *suftuleritis. Xenoph. in septimo ἡρώ. τοῦτο δὲ ἡρώ ἡρώ εἶναι, ὅτι ἐν ταῦτα πρῶτης, τῶν μὲν πρῶτης ἡρώ τῶν ἡρώ εἶναι, ἡρώ δὲ πόλιν διωπατωτέρως. *Et πρὸς πρῶτης, ἀν ἔπῳ φυλάτῃτε αὐτῶν, οὐχ ἔστι τί λέγειν. ἀλλὰ πῶν ἡρώ ἡρώ εἶναι, ἡρώ πῶν φωνῶν ἡρώ πρῶτης εἶναι, frustra sub phonasco vocem exercuerit. *Et per passiuum. Xenoph. in quarto ἡρώ. καὶ τοῦτο ὡς ἔφη, σὺ μοι ἡρώ εἶναι κεχαρισμένῳ ἡρώ, τῶν δὲ λακεδαιμονίως πρῶτης. *Et in septimo, εἶ δὲ κατὰλείπει ἐρίμους οἷς ἡρώ σύμμαχῳ, αὐτῶν πῶν ἡρώ λευμασμένως τῶν αὐτῶ δὴ εἶσθαι. *Demosth. ἔσεσθαι ἐκπρασπῆται, censueritis, sciueritis. *Hoc Cicero per subiunctiuum dicere solet. vt ad Atticum, Nunc vero sentio (quod commodo tuo facere poteris) venias ad id tempus quod scribis. obieris Quinti fratris comitia: nos longo interuallo viseris. *Et pro Cælio, Quare etiam si quem horum minorum aliquid offendit: iam ætas omnia, iam dies mitigarit. *Et in Philipp. decima tertia, Neq; istinc si cupias possis te explicare, recesseris, omnes insequentur, manseris, hærebis. *Gaudent & alias Græci vsu participiorum. *Demosth. οὗτος δὲ ἡρώ ὅ πᾶντα ταῦτα, διοικῶ, hic est qui omnia admīnistrabat. *Xenoph. in Oecon. οὐδὲν ἢ ὄφελῳ ἡρώ ἀροῦν, ἢ μὴ εἶναι ὀ ἀρῆσιν πρῶτης, qui arata tueatur. *Idem, Δεῖ δὲ αὐ ἐπὶ τῶν ταῦτα, εἰσηγῆσθαι ἐς τὸ σερῶν, ἡρώ τῶν σῶσωντος ταῦτα, *Oportet esse qui hæc seruet. *Demosth. τίς ἀρ τῶν αἰσῶν, τίς ὀ ταῦτα φεικίεσθαι; *Quis est qui hanc fraudem commentus est? *γρηγοῦσι ἡρώ ἡρώ εἶναι, ἡρώ τῶν ἐπαινεῖν ἀξιῶντες, ἢ μὴ δὲ τῶν ἡρώ εἶναι εὐρεῖν ἡρώ, vt intelligant se eum laudibus dignum censere. *Plato libro nescio quo de Legibus, αὐτοῖς δὲ οἷς ταῦτα παραδῶσθαι ἐμῶν, ἡρώ γῶν πῶν πατριῶν ἢ παιδῶν ἡρώ τῶν ταῦτα, ἀντὶ τοῦ παιδῶν εἶναι. *Thucydides,***********************

ὑπέβηξα ἐγ
νοκῶς & si
milia.
Ἀπὸ ἐπιπρασπῆται
εἶσθαι ἀνηγκότας
& similia.

Faturū sub iunctiuū.

μετῶν ἀντὶ
εἶσθαι

φάνεταί γ' ἢ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πᾶν βεβαίως δικαυμένη. Demosth. περί σε φάνου, σωφροσύνης πίστην πρὸς ἡμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Et πρὸς Πύραρον. ἵνα ὅτε ἡμῶν ὑπέροχόμην ἀρχομένη τοῦ λόγου, δέξω πεποικίως, ἀντὶ τοῦ πεποικηέναι. Alibi etiam memorabilis usus est, hoc modo, Ἐγὼ γὰρ οἶομαι δεῖν ὑμᾶς δελεεχομένους ξένους εἶναι, χαλεπότερον, id est ξένους εἶναι. Isocr. πρὸς ἀντιδόστον, σκοπόμενοι οὐκ ἐνρισηκορ, ἔδειξάντων ἄλλως τοῦτο διαπραξαμένους, His igitur perpensis reperiēbam nulla alia ratione posse hęc me perficere. Xenophon etiam duo participia coniungere maluit, ἢ schemate abstinere, in primo Ἑλλῶν. καταμαθῶν δὲ ὑπὸ τῆν Λυσάνδρου ὄλιον κατασασιαζόμενοι, συναλέσας τοὺς Λακεδαιμονίων ἐκείνους, ἔλεξε τοιαύτη. Ἐπάρχων etiam iungitur cum participio substantiui, vt τυγχάνω, sed longe rarius. Demosth. καὶ μετὰ δέξω, οὐ γὰρ ἐχθρὸς γε ὑπάρχων ὢν, εἰδὲ ἐφ' ὑβρίων τὸν ἔποισσε. τὰ ὑπάρχοντα dicuntur vt τὰ ὄντα, ἢ εἶσα, facultates hominis. Idem in eadem, Ἐπεὶ οἱ φρονικοί νόμοι, τὸς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκινῶνται, θανάτω καὶ ἀεφυγία καὶ δημοσίῃ τῆν ὑπάρχόντων ζημιώσιν. Ἐπάρχων ἢ Ζμηὶ etiam sic dicitur, vt γιννομένη Ζμηὶ, id est iustum rei precium. Demosth. πρὸς λακρίων πύραρον. εἰ δὲ μὴ ἀποδῶσιν ἐν τῷ συγκυμῶν χρόνῳ τὰ ὑπερέμνητα, τοῖς δανατάσιν, δεξέσθω ὑπερέμνητα ἢ ἀποδοῦσθαι φησὶ ὑπάρχων Ζμηὶ. Ἐπάρχων substantia & vita, unde ἄνω Ζμηὶ apud Areop. pro interitu. Ἐπάρχων significat ἀρχὴν ἢ προκάταξιν & ortum cuiuscunq; rei, apud Aristotel. qui etiam προῦπάρχων pro eodem dixit, unde δεξὺ ὑπάρχων idem est quod ἀπ' ἀρχῆς & δεξὺ ἀρχῆς. vt in quarto de Partibus animal. πάλιν δεξὺ ὑπάρχων πρὸς τῆν ἐνάμωρ ὑπόσκηψον. Rursus ab integro, denuo ab exordio. Lucian. κατὰ δεξὺ ὑπάρχων ἀναβιβίωσκον, Deinde denuo reuixit. Significat etiam beneficium vltro collatum, id est priorem beneficentiam, quæ & προῦπάρχων dicitur. Aristot. libro nono Ethic. ἐνίοτε δὲ ἐκ ἐστὶν ἴσον πλὴν ἑτέρω προῦπάρχων ἀμείψασθαι, hoc est, Nonnunquam prius collatum beneficium non possunt homines remunerari. Interdum non est, paria facere. Et προῦπάρχων idem quod ὑπάρχων. Demosth. πάντες μὲν γὰρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταρλαμβάνειν οἱ προῦπάρχοντες τῷ πρῶτον, μάλα δὲ οἱ παρὰ τὰς χεῖρας, qui priores partes occupant in officio beneficentiae, praesertim vero qui opportune id faciunt, & cum operæ est precium. Idem πρὸς Τιμόθεον, μετὰ πεμφόμενοι τῶν πατέρων, τῶν ἐμῶν ἐς τὸ πρῶτον, τὸ ἐπιθεῖν τῆν προῦπάρχων ἐπίνοιαν, καὶ ἐδέξω, deinde eum ob editam antea in se benignitatem praestitaq; obsequia collaudatum, obsecrabant etiam. Aliter πρὸς σεφάνου, ἧς δὲ ἀπικλήρας ποτὲ καὶ τῆν τῆν, πάνθ' ἢ τῆν ἄλλων κατηγορήσει, αὐτὸς κληθεὶς, εἰ κατήχωνας μὰ Διὸς οὐδὲν τῆν προῦπάρχων τῷ μετὰ ταῦτα βίω, id est, nihil dedecorasti eorum quæ tibi antea contigerant, quæ anterior fortuna tua tulerat: hoc est, τῆν προῦπάρχων σοι, vel πρῶτον ὑπάρχων σοι. Isocr. προῦπάρχων τῆν ἀφροσύνην, genitiuo iunxit, vt ὑπάρχων. Idem πρὸς φίλιππον. in malam partem, ἧς ἐνένοι μοι οὐκ ἔκκινῶν εἰδὲ προῦπάρχων

Ἐπάρχων ἢ ἀνω Ζμηὶ.

προῦπάρχων.

προῦπάρχων.

πάρχων τὸ ἐχθρὸς φησὶ πρὸς Ἑλλῶν. ἡμεῖς δὲ οὐδ' ὑπὲρ ὅν κανὼς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτὸς. προῦπάρχων etiam dicitur quod tempore antegressum est Aristotel. vt προῦπάρχοντες νόμοι, antiquiores. Paul. ἕσπονδον ὅτι ἔχω σαφὲς ἐπεὶ, πῶτόρον ἀδικίας ἔξεν Ἀγιδῶν, ἢ προῦπάρχων Ἀγαμέμνονι φόνῳ τῶν τάλων τοῦ οὐέσθω, σωκοίτην δὲ φασιν αὐτὸν κλυταμυμύσθω παρθένω, παρὰ τῶν δὲ ξω λαβόντα, id est, an potius Agamemnon prior iniuriam intulit caeso Tantalō, hoc est προῦπάρχων τῷ Ἀγαμέμνονι τὸ πρὸς τάνταλον ἄγῳ. Actiua enim voce idem dixisse videtur, quod Demosth. passiuā. προῦπάρχων etiam dicitur, quasi praexistētia, vt ὑπαρξὶς substantia. κα προῦπάρχων τάρχων etiam lacesso significat & prouoco. Athenæus in. xii. τύραννον δὲ κατάρχων ὁ βίος ἕξεν αὐτῶν μίαν τῆν ὑβριδοσῶν, ὁμφολλῶν. ἦς πρώτη κατήξω μοι τὸ εἰς αὐτὸς παρεύσης Ζμηὶας, τὸ δὲ ὑπὸ γυναικὸς ἀρχῶν ὑβριδομένης, σημεῖον ὅτι εἶσα. Quo in loco ἀρχῶν significat τυραννεῖσθαι, δεσποζέσθαι, Alibi, ἦς τε τὸν ὄλον χεῖρα πάλαινεσθαι, καὶ φησὶ φιλοσύνης ταύτης τῶς λοιποῖς κατάρχων. Hoc in loco pro auctorem fuisse dixit, hoc est ὑπάρχων, εἰσηγήσασθαι, vel καθηγῆσθαι, exemplum praebuisse. Sic Xenoph. in secundo ἀποκινῶμεν. Ἐἰ Ζμηὶ γυναικῶν βύλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοι καλεῖσθαι ἐπὶ δέπνον, τὶ εἰρησῶν, δὴ ἵλον εἰς κατάρχων εἶναι ἄρ' αὐτὸς, ὅτε θνοίμοι, καλεῖν ἐκείνον. Ponitur & pro ἀρχῶν cœpi. Plato in Sympos. Ἄλλα τύχη ἀγαθὴ καταρχέτω φαίδρω, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔξωτα, Sed quod bonum faustumq; sit, Phædrus primas dicēdi de amore partes habeat. In Protag. etiam cum genitiuo pro ἡγεμονίῳ, σὺ γὰρ κατάρχων τοῦ λόφου, id est ἀρχῆς. Idem in Euthyde cum accus. iunxit, καὶ ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτὸν, ὡς αὐτῶν μάλα ἀκροσόμενοι θαυμαστίως Ζμηὶ λόγους, ὅτι οὐκ ἦν σωθέσι ἡμῶν. Ζημιώσθω γὰρ Ζμηὶ ὁ κρίτων ἀνὴρ κατήξω λόγον. Aristotel. pro δεξέσθω usus est, κατὰ πρὸ κορυφαῖος κατάρχων τῷ σωπεπληξῆ παρὸς ὁ χορὸς. καταρχὴν sic dixisse videtur Athenæus pro exordio in prin. κατάρχων. xiiii. libri, ἐν ἑυθέρι πλὴν καταρχὴν πρὸς ὁμῶν, εἰδὲ ἄγε νῦν ἔρατῶ. Hinc iā ab inuocatione Musæ ordiemur. κατάρχων φησὶ μάχης, est praelium in κατάρχων. ciperē & committere. Polyb. οὐδ' ἔξ ἀκαίρως προσπίπται, ἢ κατάρχων φησὶ μάχης. Plut. in Sympos. ἐπὶ σοφῶν, ὁ Σόλων εἶπε, κατάρχων τὸ λόγος δίκαιός ἐστι, id est auspiciari. Quod etiam κατάρχων dicitur vt supra dictum est. κατάρχων etiam est victimam ferire, & ad alia transfertur. Lucian. in vita sua, ὁ δὲ ἀθανακτικῶς, σκυτάλλω Ζμηὶ κερμύλλω πλοκίον λαβῶν, εἰ πρῶτος, εἰδὲ προσηπτικῶς με κατήξω. ὡς τε δάκρυά μοι τὰ προσίμια φησὶ τέχνης. Plutarch. de nece Caesaris, καὶ πρὸς οὐ τρέψαι πλὴν ὄψιν, πλοκίον ἀπαντῶν, διελαωόμεν ἢ ὡς περὶ Ζμηὶ, ἐνθαῖ τὰς πάντων χροσίον, ἀπαντας γὰρ εἶσα κατάρχων καὶ γύσσα τὸ φόνος. κατάρχων τῆν ἱερῶν, est sacra auspiciari sæpe apud Demosth. vt καὶ μετὰ, ἦς τὸ ἐπαίλασά μινος με φόνος, καὶ τὸ τὸ παρὰ γὰρ, εἰσέ με εἰσιτήρια ὑπὲρ φησὶ βελίης ἱεροποιῖσθαι, καὶ δνσῶν, καὶ κατάρχων τῆν ἱερῶν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ὄλης τὸ πόλεως. Lucian. de Oreste & Pylade in

Taurica, ἢ δὴ δὲ ἰθιγενεα καταρχεται τῶτωρ, id est cultrum iā adigit. Qd̄ & καθινηθῆαι dicitur. Significat etiam hostiam & sacrificium libare, hoc est προκατάγματα, καὶ προσύματα πρῆθαι. hæc enim fiebant anteq̄ hostiam ferirent. Herodotus de Hercule loquens, quem Aegyptiū imolare voluerunt, τὸν δὲ τέως μὲν, ὑσυχίαν ἔχειν, ἐπεὶ δὲ αὐτῶς πρὸς τῶν βωμῶν κατήρχοντο, ἐς ἀκλῶν τραπόμηνον, πάντας καταφρονῆσαι, id est, cum ad aram admoto molam inspargerent, vel capillum vellerent, vt pilos hostiarum nescio quot vellebant anteq̄ mactarent, aut abscindebāt, Iliad. γ. Ἄρνων ἐκ κεφαλῆων τάμνε τρίχας. Sic in Melpom. ὄυτε πῦρ ἀνακαύσας, ὄυτε καταξέμμεθ', οὔτ' ἐπιωάσας. Odyf. autem. γ. Γέρον δ' ἰπποκλάτα Νέσως χέριβ' α' ὄυλοχ' ἴτας τε κατήρχετο. αὐταρ Ἀθλῶν ἔυχεται ἀπαρχόμενον κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βόλλων. Eustathius enumerat inter hæc τὰς ἐλοχύτας, ἀπαρχὰς, προσύματα, προσβολῶν, ἢ ἄλλων τ' τρίχων. Προκατάρχω est præexisto, anteuerto, antegredior. Galen. εἰς δὲ τὴν Διάνωσιν αὐτῶν ἢ τε ἡλικία καὶ τὸ ἔθ' ὅ, ἀπαντὰ τε τὰ προκατάρχοντα ἐν νόσῳ σωτηρίῳ. Cicero antegressa dicere solet, vt in libro de Facto, Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas cohibentes in se efficiētiam naturalem. Idem, Omnia quæ fiunt, causis fiūt antegressis. Idem Galen. ὅταν ἀπὸ τ' κατάξωντο αὐτῶς πρὸς τὴν γένεσιν ἢ ἐκ τῆς γνώσεως. Sæpe etiam προκατάρχειν αἴτιον vocat causam antecedentē. Προκατάρχω etiam præpollere significat, & antiquiore loco numeroq; haberi. Areop. πρὶ ἠνωμένης θεολογίας, καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς θείας αἰ ἐνώσεως τῆς διακρίσεως ἐπιμετῶσι καὶ προκατάρχουσι. Idem πρὶ φωτός, εἰς δύο σωματώτερες αὐτῶν ἐρωτικῆς καθόλου δωμάτης, ὅν ἐπιμετῶν ἢ προκατάρχει πάντως ἢ ἐκ τ' πάντων ἐπέκτανα πάντῳ ἐρωτῶν ἀρχὴ αἰτία. προκατάρχειται est auspiciari. Synes. τοῖσ' το γάρρι νοστῶν, τῶν προσειδῶν τὸ παραχωρῆσαι τὸ προκατάξασθαι τῶν νεωτέρων θεῶν, id est, prioribus partibus cedere in pugna iuniori dec, ex Homeri verbis, Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῶν νεώτερος. προκατάρχει est principium & origo. Moschop. Grammaticus, πρῶτόν τ' ὄνομα ὅτι τὸ πρῶτόν τ' ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκατάρχειν ἴνα, ἢ αἰτίαν ἐν αὐτοῦ γενέσεως. προκατάρχεις ἐν Δίκῃ, καὶ Δίκῃς προκατάρχεις, est litem contestari in Pandectis Græcis. προκατάγματα, τὰ πρὸ ἐν δυσίας γενόμενα θύματα. ἀπαρχεῖται non solum significat primitias soluere & decerpere cum genitio, vt Herodotus in Thalia, ἐν αὐτῶν μὲν δὴ ἔχουσι πλὴν σίλλω ἐν τοῖσι δικίοσι ὅ μάλιστα προσήκοντες, πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ δυσίας δι προσάγοντες : sed etiam libamenta facio, vt idem in Melpomene, ἔπειθ' ἢ ἐψιδῆ τὰ κρέα, ὃ δύσας τῶν κρέων καὶ τῶν ἀλάγγων ἀπαρχόμενον, ῥίπτε ἐς τὴν προσην, libamenta carniū ante se porricit. Significat & τὸ ἀρχεῖται. Magnus Dionysius, quem Areopagitam vocant, de baptisinate loquens in Eccle. Hierarc. ὃ μὲν γὰρ θεοειδῆς ἱεράρχης ἀπαρχεται τ' ἱεράς ἀλοιφῆς. οἱ δὲ ἱερεῖς ὑπὸ

προκατάρχω. Antegredi.

προκατάρχωται.

προκατάρχεις.

προκατάρχειται. ἀπαρχεῖται.

αὐτῶν πλὴν τῶν χρίσεως ἱερουργίαν, ἐπὶ τῆς ἱερέως ἐν τύπῳ τῶν πλάσμων ἀγῶνας ἐκκαλέσμενοι. Idem alibi, Διδὸ καὶ πρὸ πάντων ἢ μάλλον θεολογίας, ὄυχῆς ἀπάρχεῖται χεῖρ, hoc est, ἀπὸ ἐν ὄυχῆς ἀρχεῖται χεῖρ πάντας ἢ τῆς πρῆθ' ἢ προσύματος μύτης, μάλιστα δὲ τῆς θεολογίας. Aristid. de Persis loquens in Græciam a Dario missis ad depopulandam eam, ἔλθ' αὐτῆς ὄυσι ἐν πλῶ, ἢ μικρὸν πρὸ ἐν καταγωγῆς, ἐδοξεν ἀπαρχεῖται τοῖς τῶ βασιλείως ἐπιτάγμασι, καὶ ὅσοι ἢ προσύματα ἔσαι τῶ πλέμει, placuit delibanda iam esse regis mandata ante classis appulsum, & velut præludium belli exordium: per datum dixit. Greg. de triplici genitura loquens, pro auctorem esse & conditorem usus est, ταύτας δὲ τὰς γενήσεις ἀπάσας παρ' αὐτῶν ἡμῶν ὁ ἐμὸς κριτὸς φαίνεται, πλὴν μὲν ἐν τῶ ἐμφυσήματι τῶ πρῶτῳ καὶ ζωτικῶ. πλὴν δὲ, τῆ σαρκώσεως καὶ τῶ βαπτισματι ὑπὸ αὐτῶν ἐβαπτίσασθαι. πλὴν δὲ, τῆ ἀναστάσεως, ἢ αὐτῶν ἀπὸ ἕξαρ, id est, cuius ipse edidit primordium: primus enim semel surrexit postq̄ occidit. ἀπαρχματα sunt ἀπαρχαί. Idem de baptisimo, τὸ τὸ σοι ἢ ἀπαρχματα ζῶντα μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν, καὶ ἀπελθόντα διεξιὼν ἐντάφιον, τὰ φησὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἀγῶνων καὶ χορῶν ὀυσεβέστερον, ἀπαρχμάτων ὄυριον καυριώτερον, id est ἐναγισμάτων ἐπιτέων, anniuersariis primitiis, quibus amicis antiqui parētare solebant. Ἐξάρχω actiua voce tantum dicitur. Est autē τῶ κορυφαίῳ ἀξάρχειν, qui ob id ἔξαρχει dicitur. Et accusatiua etiam iungitur vt genitio. Idem, ἐκένωω ὄυδῶν ἠνπερ ἢ σερὸ ἰσραήλ τῆς ἀγυπθίου, ἀξάρχουσε μαρίας, ἢ ἀνακρωμῶν τὸ πύμπανον. Xenoph. in. iiii. παιδείας, ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦκε τὸ σῶνμα αὐταρθιδόμηνον, ἀξάρχει αὐτὸν Διοσκύριος παιδῶν τὸν νομιζόμενον. Et in septimo, ἔπειθ' αὐτὸν δὲ πάλιν ἐκείνῳ ἠρώμα, ὅταν ἦδὴ ὁ μὲν προσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα, παιδῶν ἀξάρχω. Idem, ἔξαρξομαι οὐδ' ἦν ἢ ἀρ καυρὸς ἢ παιδῶν. Plut. per genitium, in Galba, de Nymphidio loquens, αἰ δὲ ἢ σύγκλητ' εἰς τιμῶν ἐπρεπῆρ αὐτῶν, σωτηρέσσα, καὶ ἡμέρον ἐπὶ θύρας, καὶ πάντῳ ἀξάρχει δόγμα τ' ἀξίσα καὶ βεβαιώσῃ, ἔλθ' αὐτῶν τὸ λῆμν ἀνῆγει αὐτόν, hoc est, auctorem fieri, & confirmatorem senatusconsultorum. Idem alibi, Ἄματε ἀξάρχει ἐμβατηρίῳ παιδῶν. Xenoph. in pri. παιδείας, ἀλλ' ἄπορ ἦδ' αἰ αὐτῶν ἠπῶνα ὄντα, ταῦτα ἀξάρχει, φάσκων καλλίον αὐτῶν κρησῶν. Quocūq; certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios prouocabat, αἰεὶ se superiorem futurum. Sic Homerus, βελάς τ' ἀξάρχων ἀγαθῶν, πλέμωντε κορύων. Plut. ἐν τῶ, εἰ πρῶτον τῶν κληθῶν, οὐκ οὐ μὲν σιαντῶν ὄυσι δὲ τῶ κληθῶν ἰδῶν ἔξαρ, ἢ ἀξάρχει, καὶ προσήτῳ, ἀφίνα τὰς τῶ κληθῶν καὶ ἀγορῶν ἡμῶν Διδῶ, ἐκπαλαι κατωργισμῶν αὐταῖς. Ἐξάρχει est imperitare. Isocr. πρὸς φίλιππ'. ὄυ ὄυτ' ἐπάρχειν, ταλδὲ μὲν τῶ πρῶτερον ἐπάρχωντας μακεδονίας, δικίως πρὸς αὐτῶν Διοκῆσαι πεποικῆ. Et in Panegy. καὶ ὄυ γόνον ἐκάπεροι ἐν ἑυρώπῃς ἐπῆρχον. Significat etiam præesse & præfici. Herodia. ἦσαν δὲ αὐτῶν ἐπάρχοντες τῶ σφα τῶ πῶδων δ' νο. ἐπάρχειται auspiciari, cœpisse. Iliad. pri. νόμῃσιν ἄξαρ πῶ ἐπάρχειται, ὃ μὲν γὰρ θεοειδῆς ἱεράρχης ἀπαρχεται τ' ἱεράς ἀλοιφῆς. οἱ δὲ ἱερεῖς ὑπὸ

ἀπαρχματα

ἐξάρχειν

ἐξάρχει

ἐπάρχειται

nos olim in Annotationibus in Pandectas scripsimus.

Αρσολεύς

Αρσολεύς erant magistratus rei nauticæ iurisdictionem habentes, qui trierarchis iura reddebant. Demosth. pro Ctesiph. πάντα γὰρ τὴν πόλεμον τῆν ἄρσολέων γιγνομένων ἢ τὴν νόμον ὃν ἔμουν, ἐχ' ἰκαίτησαν ἔθηκεν τριήραρχον... ὅτι εἰς ὧς ἀδικοῦμεν, παρὶ ἐμῶν, ἐκ γὰρ μουσυχία ἐκαθέζοντο. ἐχ' ὑπὸ τῆν ἄρσολέων ἐδέθη, Omnī enim eius belli tempore, cum omnes classium nauigationes mea lege profectæ sint, nullus apud vos Trierarchus libellū supplicem ob id porrigēdū duxit, q̄ iniuriā ea lege affectus esset. nullus in asylum portus vestri confugit, ibiq; ad aram Dianæ sedit. nullus deniq; a magistratibus rei nauticæ curatoribus & iudicibus vincus est propter parendi contumaciā. Et rursus, προσελθὼν αὐτῷ πρὸς ἡμῶν πρὸς τὰς ἀρσολέας, ἢ πρὸς τὰς τῆν νεώριον ἐπιμελητάς, ὅτι γὰρ ἐσῆγον τὸ τε τὰς Διαδικασίας ἐς δὲ Δικασίον πρὶ τῆν σκιδυρ, eorum enim erat tum co-

Απόσολ

gnitio controuersiarum de armamentis nauium. Απόσολοι αὐτὲ sunt apparatus classium expeditionesq; maritimæ, vt in superiore exēplo. Idem, μετὰ ταῦτα ὅ τὰς ἀρσολέας ἀπαυτας ἀπέσπλα, καὶ οὖν χερσίνησθε ἐσώθη καὶ βυζάνιον καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι, Classes omnes illas mittēdas suas-

Αρσέλλω

sunt & missæ. Et de classibus ipsis proficiscentibus, Ἀρσέλλω δὲ δὲ δὲ, vt Idem πρὸς φορμίωνα, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὅταν Ἀρσέλλωνται ἐκ τῆν ἐμπορίων, καὶ ἄλλοι πρὸς ἐπιμαρτυροῦμενοι ὅτι τὰ χεῖματα κινδυνώσθη ὑπὸ δανείσαντα, cum è littore soluunt, multis adhibitis testantur pecuniā aut mer-

Αρσέλλω

ces sceneratorum periculo se exportare. Ἀρσέλλω est cursum nauis aliquo dirigere & contendere: quod non τῆν ἰς facit qui in naue est cū vectoribus, sed etiam qui magistrum præposuit & exercitorem nauis. vt ἡ Διονυσιοδώρας, κατὰ τὰν πλοῦ τῆν συγγραφῶν ὅ ἄνδρες Δικασαί, λαβόντες παρὶ ἡμῶν τὰ χεῖματα ὁ Διονυσιοδώρας τε δυρσί καὶ ὁ κοιωνὸς αὐτοῦ Παρμυλίσκος, ἀπέσειλλον πλὴν ναῦν εἰς Ἄιγυπτον γυθέντες. καὶ ὁ μὲν Παρμυλίσκος ἐπέπλα ἐπὶ τὴν νεώε, δυρσί ὅ αὐτοῦ κατέμυε. Idem, διὰ τί οὐκ ὄσσε εἰς ἡμῶν πλὴν Ἄιγυπτον

τὰ ἔλλα ἐμπόρια ἀπέσαλκας ἀντιπλῶν, ἀθιμάζε δὲ ἐκ ἀπέσαλκας ἐδέπω ἢ νῶν, πρὸς ἡμῶν τὰς δανείσαντας, οἷς ἢ συγγραφῆ κελύει σε ἀνέπαφορ καὶ ἐμφανῆ πλὴν ναῦν πρὸς ἐχθρ. Cur in Aegyptum aliaq; emporia appulsam nauē voluisti & mandasti, Athenas noluisti nec curasti ad hunc diem, ad nos scilicet, qui in eam ipsi nauem exercendam pecuniā scenerati sumus, quibus syngrapha dictabat ipsa intactam nauē exhibere, omniq; pignore solutam & liberam. Et rursus, εἰ δὲ ἢ ναῦς ἐξέσθη, τὸ μετὰ τῆν ἐπιδη ἐπισκόβα

σαν πλὴν ναῦν, ἐκ ἂν εἰς ἔτρα δὴ πρὸς ἐμπόρια ἐμίσθωσεν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς ἡμῶν ἀπέσειλλον, ἐπαυροῦμενοι δὲ ἀκρίστορ σύμψωμα. Nā si nauis fracta esset vt ipsi falso dictitāt, simulac eam ipsi refecerunt, non in alia vtiq; emporia appellendam locassent, sed ad nos potius recta reducendam curassent:

σαν πλὴν ναῦν, ἐκ ἂν εἰς ἔτρα δὴ πρὸς ἐμπόρια ἐμίσθωσεν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς ἡμῶν ἀπέσειλλον, ἐπαυροῦμενοι δὲ ἀκρίστορ σύμψωμα. Nā si nauis fracta esset vt ipsi falso dictitāt, simulac eam ipsi refecerunt, non in alia vtiq; emporia appellendam locassent, sed ad nos potius recta reducendam curassent:

videlicet vt quod fortuito acciderat emendarent hoc facto, atq; restituerent. στρέλλω est iter contendere, sed nauigatione proprie. Differt enim τὸ πρὸς ἐμῶν. Vnde στρόλω nomen deductum. Que dictio non magis classē, q̄ nauis comēatum cursumq; significat. Synes. μετὰ πλὴν ἐμῶν ἐκείθεν κάθοδον, τρίτην ἢ δὴν σόλον ἢ ναῦς εἰς τὰ πρὸς θράκως χωρία σέλλεται. Ponitur tamen & pro venire simpliciter. Herodot. in Thalia, ἐπὶ δὴ ταύτην πλὴν φάμμορ σέλλονται ἐς πλὴν ἔρμμορ οἱ Ἴνδοι, de Chrysitide loquēs. Lucian. ὅτι δὲ αὐτοῦ χάρις ἐσάληρ, ὡς μὴ διαφθέρη σε τὸ κάκιστον τῶν κτήμα ὁ πλάστω. Galen. ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθῆς σέλλαω, peregrinationem suscipere & peragere. Herodot. de Antonino, καὶ διατρίψας χρόνον ἑνὸς γὰρ ἄλλοι χεῖρα, ἐς πλὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐσέλλετο. Synes. ὁ ἐπιδη εἰς τὴν ἐπισκόβω, ἐπὶ χρυσίον διακομιδῆ παρὶ ἡμῶν ἐσάληρ δημοσίαν ὁδόν. Significat etiam ἐσέλλαω & ἐπιδη εἰς τὴν ἐπίδη, id est expeditionē suscipere. Et στρόλω est exercitus & expeditio. Arrianus, ὅστις ὅτι ἄρχησ ἄλλοι σόλον σέλλω. Xenoph. in. ii. ἀναβασπολῶν δὲ ἐχωρ σόλον, & δαυήσεται ταχὺ ποροῦμεν, id est exercitum. Idem in iii. ἐπεὶ μέντοι εἰς κιλικίαν ἦλθορ, σαφέε παῖσι ἐδόνε ἔνα, ὅτι ὁ σόλος εἰς ἐς βασιλεία, id est expeditio. Idem, ἐλέγετο δὲ ὁ σόλος εἶναι ἐς πρὸς ἐπίδη. Significat etiam præter nota significata, velum contrahere. Aristotel. in Mechan. διὰ τί ὅταν ἔλθῃ βέλανται διαδραμῆν, ἐξίς τὸ πνέματ' ὄντ' ἔρ μὲν πρὸς τὴν κυβερνήτην τὸ ἰσὶς μέρῃ σέλλονται, τὸ ὅτι πρὸς τὴν πρὸς τὸν κρημνιστάμμοι ἐφίασσι. Ἰδιόσολωρ πλοῖον δὲ δὲ δὲ, quod sibi soli quis conduxit. Athen. lib. xii. συβαρίτων δὲ ἕως εἰς κρότωνά τρε διαπλευσαι βυλνθείς, ἰδιόσολωρ γυαυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ὅτι ἐκ ἐμῆσεται ἐπερῶ. Susέλλω δὲ præter nota significata, animo contrahi significat, & moestum esse. Cui opponitur Διαχρῶδ' apud Synes. σωεσαλμύω idem qui κατηκῆς. Dicitur etiam σωεσαλμύω demisso animo, & deiectis spiritibus. Plut. de Pompeio, ὁ δὲ πρὸ μικρῆς ἀπλοῖς καὶ ἰσποῖς δουροφροῦμεν, ἀπέσχηται μικρὸς καὶ σωεσαλμύω, id est κατηκῆς. Susέλλω etiam est compescere insolēscētem, & ad moderatiōnem redigere. Isocrat. πρὶ ἐρλίως, τὰς ἡ ὄλλω εἰ συμφοραῖς σωεσῆσαι ἢ πρὸς σωφρονεσέσθῃ, ἐκείνοι δὲ ἐξέμ ὑπὲρ τῆν ἐπιδη δόθησαν. Greg. in pri. contra Iulian. ταῦτα ἐδῶς ὁ θεὸς Δαβὶδ, ἐν τῆν ἀγαθῶν καὶ τὸ σωεσάθηαι τίθηται, καὶ χάρις ὁμολογῆ ὑπὸ σωεσῆσαι. ὡς τὰ δικαιώματα μαθεῖν γυτεῖθεν πρὸς γιγνομένης, καὶ πρὸ τὸ μὲν ταπεινωθῆσαι φησιν, ἐγὼ ἐπλημμύθησα. Plut. in Lucul. ὁ δὲ γὰρ δυσαρκετότερον ἀνθρώπου ὅτι πρὸς αὐτῶν δοκούτ' ὅτι εἰ δὲ δὲ δεικνύωτερον ἐπισασίας, σωεσαλμύω ὑπὸ πύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine deiecto rebus aduersis. Significat etiam pauore contrahere hominē, & σωεσαλμύω, ἐκ πλάγηται, δεσματωθῆσαι, ἐκπεφοβῆσαι. Διασέλλω δὲ αὐτὸ idē est qd' διορίζεσθαι, διασέλλω, vt Διασέλλω, διορίζω, διασέλλω, hoc est disputare, disceptare & explicare. Aristotel. in. ii. Polit. ἐπεὶ ὅτι τὸτα ποιοῦμεθα μνήσαν, ἔτι μικρὰ πρὶ

στρέλλω

στρόλω

ιδιόσολω

συσέλλω

συσέλλω

διασέλλω

Προσδίας ελ
λειοθα.
Προσελλειν.

Προσελαμει
ν.

Περισελλειν.

Κατασελλειν.

Κατασελαμει
κος.
Ανασελλειν.

Ανασελλειν.

Υποσελλειν.

αυτ' δ' ας ελασ εελον. Athenens in. xii. Dīpnosophiston, pro nominatim
excipere dixit, & stipulatione cauere, επφτα λνος π'η προσεμπόντων εδ'ετο
συμπλεν(αι αυτω, λεγων ο'α προσδισελαμω τω' πορημω, ινα π'α π'ω γ'ω π'λη,
hoc est διωμολογησάμω, προσδιωρισάμω. προσελλω astringo, succingo, ap
primo, comprimo. Basilus de vita solitaria, χιτων δια ζώνης προσελαμει
νος τω' σώματι, appressus. Galen. in. ii. ad Glauconem, υστρον ο' ως ηδη προσ
εσαλω μ' ο σκιζρωδης ογκος, εδ'εδιφν δε μη ε λεψωνον αυτω μ'νοι, τ'υνωτιον εργα
ζόμω, επιρχιων ενι π' π'ητων φαρηάκων π' μηρον, id est, cū iā tumor scirri ad
equalitatem redactus erat, hoc est, ο'τε ηδη τ' ωδηκος π' σκιζρω καθεσ'κοι, vel κα
θεσ'κος εη. Idem, εσω δε σοι διαγνωσις ε κεκόλληται τ' οσθος π' κόλπω, ε' μητ' οδ'ν
νη τις α'οθ'ηκη, μητ' ογκος, ελλ'α προσεσαλται ο' χωριον απαν, η' ζηρον η' ανωδωον
δ'σι. προσελαμειος etiam dicitur qui compositus est in frugalitatem, &
ad temperantiam moderationemq; redactus. Plato in Gorgia de gu
bernatoria loquēs, και αυτη μ' η τέχνη προσελαμειν δ'σι η κοσμία, η' ε σεμνί
νε' εχ'μαλισμειν, ως η' π'ο'φωον ε' διαπραπομειν, tanq; grande quiddā pro
fiteatur & prestet: id quod rhetorica facit, quæ eo nomine magnifice
fese ifert. Aristotel. in nono hist. animal. de Bonafo loquēs, π'λω χατίω
εχ' μ'εχ'ι φ'ι ακρωμίας ωσσορ' ιππος, μαλακωτέρα ο' η' θρη' π' π'ιπ'ω, η' προσελα
μειν μαλλον, compositior, & non ita fusa. Περισελλειν etiam dicitur orna
re, componere, obuoluere, & contegere. Lucian. κατακοσμωσα η' π'ρισελ
λωσα. Aristotel. in Problem. τον ο' αυρε'ηοντα π'ρισελλειν δ'σι τ'ετ'ε ενεκεν, ο'α
αυρ'ι ε'αν αναπνω μ'ι δ'ιδ'ω, σεβεννη, και τ'α ιμαλια μη απογυμνωθ'ω, εως αν νο
τις εγγενηται. Idem, και π'ρισελαμειν δ'ει αναπανειδ'ι, ο'πως ο'α θ'ρμ'οτατος η'. κα
τασελλειν etiam est ad modestiam reuocare, & in officio continere. Plut.
ο'ορ'υωδ'ιτας τ'ος ε'ν ε'ξιωμασι νεος κατασελλω εολ'ωμω. Significat etiam re
primere & supprimere tumentia vel excrementia. Diosc. το ο' ε'χινω ο'σρα
κον κατασελλει τ'α η'π'ο'σρακοωτα. Et κατασελαμει φάρμακα, cohibentia, sup
primentia, quæ etiam ανασελαμει. Galen. μετα τ'ετο δ'φ' τ'ις ανασελλωσι και
αποκρομειν τ'ος επ'ιρε'οντας χυμ'ος χη'ισαοθα. Significat etiā propulso im
petum irruentis. Plut. ο' ο' αντ'ιπρωρον επ'ιρε'εφεν τ'ι ναυ' κελ'ωσας, τ'ος μ' ελλ
λας διωκ'σας ανεισελε, ευρυκλις ε' ο' δ'ακων ενεκειτο σοβαρ'ος. Inde ανασελλειται
pro terga vertere. Thucyd. ταξεν'ομωι ο' οι αιτωλοι ανθρωποι φιλοι, ανεισελ
λωντα. υποσελλειν est formidare & vereri. Dinarch. τ'ις δε ε'ρε'ς παγ'ω βα
λ'ις ε'τε π'ω δημοθενες ε'τε τ'ι δ'ημαδ'ω δ'αωαμιν υποσελαμειν, ελλ'α τ'ο δ'ικαιον
αυτο και τ'αληθ'ες π'εργιαμ'ερον πεποιμειν. υποσελλειν etia est vires remit
tere, hoc est non acriter, non omni conatu agere. Demosth. π'ρι π'ραω
πρω'ν μ' ως ε'ς κοινον γνωμω αποφανομενε, πεδ'υδ'ωντος ο' ως προς πεπραχ'οτας
ε'αυτ'ος και ανοσιωτατας ανθρωπος μηδεν υποσελαμειν. Et η'π'ι μηδ'ις, ου γ'αρ δ'σι
δ'ικαιον, ε'δε προσηκον τ'ι π' παθ'οντες δ'ιλασ'φω, τω' μηδεν υποσελαμειν προς υβ'ριν,
μεριδ'α ε'ς σωτηριαν υπ'αρχ'η, ei qui nihil remittit conatus, quo minus cōtu

meliosus esset. Sic in Actis Apost. ca. ii. ου γ'ω υποσελαμω υμ'ιν τω μη αναγ
γειλα πασων τ'ι εσ'λω τω θε'ω, Neq; enim puaricatus sum in renunciado
vobis consilio diuino. Est enim υποσελλειν cōsulto vinci, & cedere pari.
quod etiam υποσελλειν dicitur, vt qui gratificandi gratia & obsequendi,
contentionem remittunt. Et genituo iungitur. Aristotel. Probl. sect.
quinta, δια τ'ι η' γ'ιν'ορ, τ'ο φ'ι ε'σοφ'ος μ'ω υποσελλειν, η'ν ε'ρ' δε ωλεω, id est citra
satiētatē esitare. Greg. corū verba rephēdes qui in trinitate diuina in
equalitatem afferebant, ε'σσορ' π'ω τ'ω υποσελλειν υ'ος τ'ις ταπεινο'ις και κ'ο
τω κ'ημ'ωις, ε'τως υποσελλειν π'αλιμ η' ε'τ' η' υ'ς φ'ι ε'ξι'ας τω π'ν'ομ'ωις, Que
admodum diuinarum rerū nesciis. vel, apud diuinarū rerū imperitos,
& terrenis herentes, filius submissior est patre & inferior. υποσελλειν sub
missionem significat, & metum non plane nec ingenue loquentis, &
præuaricationem. Idem in pri. π'ρι υ'ς, φ'ερε τω' ε'ριφ' θαρ'η'ισωτες π'ν'ομ'ωις,
π'ρι φ'ι θε'οτ'ητος η' η'λη'ες, ε'σσορ' ζ'να τ'οκον ε'ν'ενη η' ω'ριμον ε'ς φ'ως προσε'γκωμ'ωι
ε'δε ε'λλ'οτε μ'ω σ'ιωπ'ισωτες, ναυ' ο' η' μ'ωλλον παρ'ε'κ'ο'ισαζ'ομ'ωι τ'ι ε'λη'θ'ω, ινα μη
τ'η υποσελλειν, καθ'ως γ'ε'ραπ'ηται, τ'ο μη ε'υδ'οκ'η'οθα καταρηθ'ωμ'ωι, nunc vero etiam
amplius veritatē aperte eloquentes, ne ob præuaricationem, vt scriptū
est, damnemur operæ nauatę non probabilis.
ε'πι ε'επερ' τ'ις δικ'οις, est rem arbitrio amicorum permittere, hoc est in
amicorum arbitrium compromittere. vel, vt Cicero p Roscio dixit,
compromissum facere. Demosth. ε'πι τ'επερ' τ'ις δικ'οις η' τ'ις επ'ιτηδ'εοις
μ'ωρ. Et, ουδ'ενι επ'ι ε'επερ', nullius arbitrio rem permittere. Idē η'π'ι ευεργ
φ'ουδομαρ. καταπ'λ'ωσας τοίνω ε' ανδ'ρες δικασαι, ως ε'δ'ενι η'θελεν επ'ι τ'επερ' ο' θε'ο
φ'ημ'ω π'ρι η'π'ω π'ληγ'ων ε'ν ε'λαθον τ'οτε η'π' αυτ'ι, προσελαμειν αυτον, η'ω' ε'λασ
χον αυτ'ω δ'ικω αικ'ιας. αν'προσελαμειν ο' εκ'αν' ε'μ'ε, η'ω' διωκ'ητων ε'χ'οντων τ'ος
δ'ικας, επ'ι τ'η'ι αποφ'ασ'ις η'ν τ'ι δ'ικ'ης, ο' μεθ' ο'ε'οφ'ημ'ω π'ε'ραφ'ετο, και η'π'ωμ'ωυτο, ε'γ'ω
δε ω'ισ'θ'ων ε'μαυτ'ω μηδεν ε'δ'ικ'ην, ε'σ'ηφ'η ε'ς υ'μας, id est, Regressus igitur Athe
nas iudices, cum Theophemus cōpromissum facere recufaret, de pla
gis quas ab eo acceperam, in iudicium vocato intendere actionem in
iuriarum institui. Quo facto, cum ille mihi vicissim iudicium idē dicta
ret, (controuersia autē eo tempore apud arbitros disceptabatur) vbi
ad sententiæ ferendę tempus ventū est, ibi Theophemus prescriptio
ne obiicienda prolatare rē cœpit, causamq; speciosam iureiurando ex
cusare. Ego vero iure atq; conscientia fretus, causam hęc apud vos age
re institui. ε'πι ε'επερ' igitur est compromissum pacifici, hoc est vnum
aut plures cause disceptatores facere, alioqui iurisdictionē eius rei nō
habētes. ε'πι ε'οπη est compromissum, vt idem προς Αφοσον, ναυ' ο' επ'ι ε'ε
φ'αι με πασ'ας ε'ρχ'ινε'φ και δρακοντιδ'η, τ'ετ'ε μ' ε'φ'ηκει, ε'κ'ε'σας αυτων, ο'α ε' μεθ'
ε'ρε'ω ταυτα διατ'ησ'οσι, καταγ'ωσ'οσι π'ω επ'ι τ'ροπ'ωι, Nunc vero cū a me cō
tēdisset & impetrasset, vt Archineo & Dracontidę arbitris discepta

Υποσελλειν.

ε'πι ε'επερ'.

ε'πι ε'οπη.

tionē cōtrouersie permitteremus:postea cōpromissum soluit, quippe qui ex ipsis cōpromissariis audiūisset, se si iurati arbitrari cogeretur, sententiam non secundum eū laturos. Arbitri autē, id est ΔΙΑΤΗΤΑΙ, iudices erāt, p̄ singulas tribus lecti numero quatuor & quadraginta. Moris autē erat, vt inquit Demosthenis interpret, in locū certum arbitros cōuenire, copiāq; sui facere & prebere cuius queribundo, vt si ipsi sordide vel ambitiose, vel offenso animo arbitrio abusi essent, in prōptu respōderent ei qui se ab eis damno affectū esse cōquereretur. *Ευθαίας* δὲ αὐτῶν ἰδὲ δicitur, & *Ευθαίας* δίδόναι, in omnesq; magistratus valebat. Cicerone vocat. *ἑδὲ γὰρ πάντας τὰς τὰ κοινὰ Διοικήσαντας, ὁυθαίας δίδόναι ἢ περιπραγματέων*, id est, acta sua probare magistratibus & populo. Syndicare vernacula lingua dicitur. Verum quoniam οἱ διατητῶν minora negocia administrabant, ideo ab iis αἱ οὐθαίαι incipiebāt. Erant autē annui iudices οἱ διατητῶν. Sunt qui tradāt διατητῶν iudices quosdā fuisse, ad quos homines litigaturi controuersiarum suarum disceptationē ex compacto deferebant, apud ordinarios iudices ambigere nolentes. Huiusmodi autem arbitros sexagenarios aut paulo minus esse oportebat. a quibus ii qui iudices dicuntur, appellabant, si sententia videbatur iniqua. Quoniam autē ab iis auctoribus, quos legere mihi cōtigit, hoc nō satis liquide traditur, id addā, qd̄ sentio. Διατητῶν em̄ duorum generū fuisse, vt dixi, ex Demosthenis lectioe collegi, hoc est αἰρετῶν δικαστῶν, ad quos litigaturi disceptationē cōtrouersiarum conferebant, κατ' ἐπιτροπῶν ἢ δίκης, vt in illo loco superius citato ἐκ τῆς πρὸς Ἄφοδον λόγου. Et ab huiusce modi compromisso vel arbitrio recedere licebat, dūtaxat re itegra: id qd̄ ἀφεῖναι δίαται vel ἐπιτροπῶν dicebatur. Alterū genus arbitrorū, τῶν κληρῶν κληρῶν διατητῶν appellabāt, qui nō electione litigantiū, sed sortito arbitradī potestatem habebant. & ii erant annui magistratus, τῶν οὐθαίαις ἐνεχόμενοι, vt superius dictum est. Et vt Romę ex decuriis Prætor iudices iudiciorum publicorū sortiebatur, ita Athenis ex decuriis tribuū arbitri sorte dabātur ad causas priuatas diiudicandas. Demosthenis enim in supradicta oratione post illa verba, τῶν μὲν ἀφ' ἑκαστοῦ ἀντιπῶν, οὗ ἐκ μὲν ὅρκου διατητῶν, καταγνώσκονται πῶν ἐπιτροπῶν, statim subdit, ἐπὶ τῶν κληρωτῶν δὲ διατητῶν ἐλθόντων, καὶ ἑξ ἑκαστοῦ ἀφ' ἑκαστοῦ ἐκαστοῦ κληρῶν, ὡφλε πῶν δίαται. οἱ δικασταὶ δὲ ἀκρίσαντες ἐς οὐδὲν ἐφίκε, ταυτὰ καὶ τοῖς τέτοις οὐλοῖς ἢ τῶν διατητῶν πρὸς αὐτῶν ἐγνώσαν, ἢ δέκα τάλάντων ἐτίμισαν. Ad arbitrum igitur sorte datum cū venisset, nec diluere obiecta posset, damnatus est ab arbitro. Iudices porro ad quos prouocauerat, cū causam cognouissent, eadem ipsi cum arbitris cōpromissariis istius amicis, cum ipsoq; sorte dato arbitro pronunciarunt, litemq;

ΔΙΑΤΗΤΑΙ.

Ευθαίας δὲ.

οἱ κατ' ἐπιτροπῶν δίαται.

οἱ κληρῶν δίαται.

hominī talētis decē estimauerūt. Qui locus oratoris, vt & alia nō pauca, emendate a nobis transcriptus est, vt confidimus, licet in peruagatīs exemplaribus corruptus sit. id quod p̄dictum oportuit, ne falsi accesseremur ab iis quibus oratorē ipsum adire visum fuerit, in eaq; inquirere, vt par est, quæ a nobis dicēda sunt, & iam dicta. Compromissarius arbiter etiam dicitur, ὁ ἐπιπραγματίας τῶν δίκων ἢ τῶν ἀμεισιβήτων. *Lucian. de dearū iudicio, οὐδ' ἡμεῖς ὡς Ἄφροδίτη δεδίαμεν, ἔλ' ἄρ' ὁ ἄρχος ἐπιπραπῆ τῶν δίκων.* Quę de iudiciorū Romanorū Atheniensiuq; more in Annotationibus in Pand. a nobis scripta sunt, ad hunc locū ptinet, ne hic desiderentur. Sed addenda lex compromissorum quę apud Demosth. extat ἐν τῶν κληρῶν his verbis, ἔσ' ἂν δὲ ἄνευ πρὸς συμβολαῶν ἰδίων πρὸς ἀλλήλους ἀμεισιβήτων, ἢ ἐξλωνται διατητῶν ἐλέως ἀντιπῶν, δὲ ἐσω ἀντιπῶν αἰρετῶν ἢ ἐξλωνται διατητῶν. ἐπαδ' ἄρ' ἢ ἐξλωνται κληρῶν, μενέπωσαν ἐν τοῖς ὑπὸ τῶν διαγνωστῶν μνηστῶν μεταφερέτωσαν ἂν τῶν ἐφ' ἑπερομ δικαστήριον ταυτὰ ἐγκλήματα. ἀλλ' ἐσω τὰ κριθέντα ὑπὸ τῶν κληρῶν. Quibus verbis intellegimus non licuisse a compromissario arbitro prouocare. Erat etiam aut moris aut instituti legitimiq; iuris, vt arbitrorum sententiā οἱ ἀρχοντες subscribarent: quo magis in re iudicatam transiret, & executionem iudicati pareret, vt adnotatū est ab interprete eiusdē oratoris in eo loco orationis supradictę, ἢ δὲ ἢ ἐσ' ἑσ' ἢ σκόπτου, ἐσχεταὶ μεστίας οὐτοσὶ πρὸς τὸ ἢ ἀρχόντων ὄκμια, ἢ καταλαμβάνει τῶν ἀρχόντων δειόντων, ἢ τῶν ἀπιόντων, ἢ δὲ ἢ ἔρημον δειωκότα, offenditq; eos conclauī suo exeuntis sub noctem scilicet, Stratonēq; ipsum arbitrum sortito datū iā profectum, cum vadimonii deserti nomine secundū me pronunciaffet, τὸ μὲν οὖν πρὸς τὸν δειότ' ἢ πᾶθεν αὐτῶν, τῶν δίκων ἢ καταδεδιητῆα, ταύτην ἀπὸ δειητῆων ἀρφοῦναι, ἢ τῶν ἀρχόντων μεταγράφειν, ἢ πεντήκοντα δραχμάς αὐτοῖς ἐδίδοι. Et quidē nihil veritus est Medias primum suadere arbitro arbitrium illud damnatorium vt in absolutorium verteret, magistratibusq; ipsis vt arbitrium iā ab ipsis subscriptum circūduceret, & in diuersum mutaret, ob idq; quinquaginta illis drachmas promittere. Ceterum ἀρχοντες q; fuerint nō ita plane constat. Suidas nouē fuisse auctor est, & inter eos numerat Thesmothetas, recte vt opinor, cum idē sentire videat enarrator Demosthenis, quippe q; ἀρχοντας etiā θεσμοθέτας appellet. Sed vnus erat princeps collegii & p̄fectus, qui ἡγεμῶν & πρώτων vocabat Athenis, ἐπ' οὐνοσ ἢ ἀρχόντων ἢ ἐς τῶν θεσμοθετῶν. πρώτανες autē erāt numero quinquaginta, decimā partē cōsiliū & curię quingenarię efficiētes, in orbem πρῶτωνόντες, in singulos mēses vices mutātes. Verū is ἀρχων q; inter τῶν ἀρχόντων peculiare appellationē retinuit, etiā πρῶτανες dicitur est. Demosthen. in eadē, πᾶσας τῶν πρῶτωνόντων, δαῖνα τῶν ἡφόρ πρὸς πάντας τῶν νόμους, id est, τῶν ἀρχόντων, vt alibi dixit. Quemadmodum autē Romę Prætor

Cōpromissarius arbiter

οἱ ἀρχοντες.

ἡγεμῶν καὶ πρώτανες. οἱ πρῶτανες.

ὁ πρῶτανος.

iudiciibus preerat, atq; ideo questionis iudex dictus est, & quesitor, ut nos in Pandectas adnotauimus: ita hic ἀρχων Athenis τῶν Δικασαίε λεγομένων praesidebat, ut in superioribus diximus. Demosth. καὶ μετὰ ταύτα ὁ ἀρχων ἀνεκρίνε πάσι μὲν τῶν ἀμεισθησῶν, καὶ ἀνακρίνας εἰσὶν ἄλλοις δικαστήριον, καὶ οὐτὸς Ὀλυμπιάδων ἠγωνίζετο πρὸς τὸν ἀνεκρίνετο ταύτων ὁ συκοφάντης ἐκείνου. ἔτι δὲ τὸν ἔδενός ἐνεκα αὐτὸν ἐμιδιώσατο, πολλὸν ἵνα ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων, καὶ πάντες ὄρωμεν, neq; ille calumniosus delator ad iudicium affuit, cuius mihi diē dixerat. **Ἀνακρίσις** erat percunctatio accusatoris & interrogatio, quam ὁ ἀρχων faciebat, ut inquit interpres. Ante iudiciū em̄ is qui reū postularat, rogabat, εἰ ἐπέεσσιν, εἰ μάρτυρας ἔχει, εἰ χρίσει πρὸς αὐτὸν ἄνα, An reū peracturus sit, an testes habeat, an aliquo euocato ipsi opus sit, ne scilicet imparatus ad accusandū in iudiciū prodiret. Demosth. πρὸς Νικου. Ἀνακρινόμενος ἐστὶν ἄλλοις κατ' αὐτὸν τῶν ἑθελοντικῶν γράφων, καὶ μέλλοντος ἴδεν εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον, τῆς ἰσθμίας με ἀπίοντα ἐκ παλαιῶν, ὅθεν πρὶ τὰς λιθοσφίνας πάλαι τε πύξ, καὶ ἀρπάξει μέσον καὶ ὄθεν, Cum iam iudicium mihi falsę renūciationis in ipsum constitutum esset, & percunctationes factę essent quę ante iudiciū ingressum solennes sunt. **ἑθελοντικῶν** est accusatio apparitoris, qui falso renūciavit se quempiam in ius vocasse, ob eamq; renūciationem is qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. ἐστὶ δὲ κατηγορία καὶ ἑθελοντικῶν κλητῆρος κλητῶν ἐκείνου ἐφ' ὅσον αὐτῶν. Idem, ἐστὶ δὲ ἑθελοντικῶν ἀπρόσκλητόν μιν δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος ὡς ὀφείλοντα τῶν δημοσίων, κλητῆρα ἐπιγρῆσάμενος, καὶ ἐσελθὼν εἰς οἰκίαν βία, πάντα διεφύρασε, id est, cū eum ascripsisset qui in ius me vocauerat, pignora mea cepit, & domo extulit. ἔγω δὲ ἐκτίσας τῶν δημοσίων τὸ ὄφλημα, ἐπειδὴ ἐπιθόμην πλὴν ἐπιβεβλῶν, ἐβλάδιζον ἐπὶ τῶν κλητῆρα τὸ ὁμολογῶντα κλητῶν ἐκείνου, Ego vero cum iudicatum publice dissoluissē, intellecta fraude, in eum experiri statui, qui in ius me vocasse falso affirmauerat. **Ἀπρόσκλητος** δίκην dicit, cū iudiciū in eū intēditur, qui in iudiciū vocatus non est, ut eremodicii damnet, id est deserti vadimonii, ut ipse alibi, καὶ τὸ μετὰ τῆς διατικῆς ἀπρόσκλητον δίκην πρὸς σκλάβου. **Q** aut. ὁ ἀρχων nō modo q̄ ad iudiciū cōstituendū pertinēbat, pro potestate administraret, sed etiā tabellas vel calculos potius iudicantiū numeraret, ex Isēi loco patet πρὶ τῆς Δικαιογῆτος κλήσε, συγχωρητῶν δὲ ἡμῶν τῶν ἀρχωνῶν μὴ σιωπηθῶν, ἀλλὰ συγγῆσαι τὰς ψήφους, ἀείσαντο μὲν δὲ Δικαιογῆτος τῶν δυοῖν μδοῖν τῆς κλήσε τῶν Δικαιογῆτος ἀδελφῶν, καὶ ὁμολόγησαν ἀναμφισβητητα δῶσαν ταῦτα τὰ μέρη, Cū igit̄ Leochare ignominia iudicii falsi deprecāte, pmittere nos diceremus τῶν ἀρχωνῶν, ut eductos e sitella calculos nō numeraret, sed cōfuderet, dānatorios scilicet & absolutorios: Diceogenes cui Leochares falsū testimoniū phibuerat, dicere cępit se hereditatis besse abstinere, defunctiq; fororib; cedere. Quib; verbis trāfactio

Ἀνακρίσις

Ἀνακρίσις

ἑθελοντικῶν

Ἀπρόσκλητος δίκην

significat ab eo facta, q̄ sententiā sibi iminere ignominiosam iā cernebat. Porro aut̄ q̄ ἀρχων dicit̄ ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, hūc habet intellectu, q̄ ab eo annus in fastis denotabat, ὅθεν δὲ αὐτὸς ὁ γνῆντος ἐπώνυμος ἦν, ut Romę a Consulibus. & ab eius noīe alii ἀρχοντες in actis pscribebant: ut si diceres Metellum Celerē, & Pompeium Ruffum Pretores fuisse Cōsulibus Cicerone & Antonio, hoc em̄ ἐπώνυμος significat. Plut. in Demetr. καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἀρχοντα καταπαύσαντες, ἱερέα σωτήρων ἐχρησάοντων κατ' ἐκασὸν γνῆντων. καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ψικισμάτων καὶ συμβολαίων προσέγραψον. Herodia. de Calend. Januar. loquens, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τῶν ἐνδοξῶν καὶ γνῆντων πόρφυρον πρὶ τῶν, id est, Cōsulibus tū primū insignem & annuam pretextā induunt, hoc est, τῶν πόρφυρον. Ἐπώνυμοι etiā ἱερεῖς decē erant, quorū ἐκόντες ἐπώνυμοι vocatę sunt. Moris em̄ erat, ut q̄ legem quāpiā aut rogationem suafuri essent, eam proponerent publice anteq; perferretur ad ἐπωνύμους ἐκόντας, quęadmodū Romę pro rostris, ut qui improbare legem vellet & dissuadere (ut Cicero legem agrariam dissuasit) in concione id faceret. Vnde Aeschines καὶ κτησιφῶντα ita inquit, ἀλλὰ διαβρίδην προσέτακτε τῶν θεσμοθέταις, καὶ ἐκασὸν γνῆντων διορθῶν ἐν τῶν δημοσίων τῶν νόμων, ἀκριβῶς διετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἰς ἀναγῆρα πᾶσι νόμοις γνῆντων νόμων, ἢ ἄκυρος ἐν τῶν κυρίοις, ἢ εἰ πρὸς ἐσὶ νόμοις πάλαι εἰς ἀναγεγραμμένοι πρὶ ἐκάσῃ πράξει. καὶ τῶν τοῦτον ἐυρίσκωσι, ἀναγεγραφότας ἐν σωσίσι, ἐκλήθην κελόθεν ἐμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων. Ἐπώνυμοι autem ideo dicti sunt, quod decem tribus ab his heroibus denominatae sunt, quasi gentiles tribuum. quorū nomina posita sunt ab enarratore Demosth. καὶ τιμοκράτας, & a Pausania in Atticis. Isocrat. in paragraph. αὐτῶν ὅν ἡμῶν ἐφ' ἑκείνου εἰς ἡμᾶς σεφανώσαι, καὶ πρὸθεν τῶν ἐπωνύμων ἀνεπαῖρ, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν αἰτίες ὄντας. **Ἀρχή** etiā ἐπώνυμος dicitur magistratus τοῦ ἀρχοντος. Plutarch. in Symp. ὅτε πλὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν ἦρχον, οἰκοὶ τὰ πάλαια τῶν δέπνων δαίτες ἦσαν, γνῆντων θυσίας ἐκάσῃ μδοῖν ἀποκληρῶν μδοῖν. **Ἐπώνυμος** etiā dicitur qui ab aliquo nomen traxit. Pausan. καὶ γυμνάσιον ὄσιν ἐπώνυμον Ἀδριανῶν. Lucian. τίνος σεαυτῶν εἶναι λέγεις ἐπώνυμον; **V**trum Cynicum te dicis, an Aristotelicum, an ab alio philosophorum principe denominatum? Plutarchus metaphoricę vsus est in Antonio, βελόμην ἐνεγε τῶν τῶν ἔργων ἐπώνυμον αὐτῶν γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ ὀυεντιδῶν κατορθῶσθαι, Cupiens illud vnum saltem praelium ductu suo commissum esse videri atq; instructum, ne omnia Vētidio tribuerentur in eo bello gesta. **Ἐπώνυμος** etiā est qđ apud recētiores φρῶνυμον legitur. Postremo adnotādū qđ arbitriū apud antiquos Latinos etiā pro iudicio vsurpatum est. Cicero in. iii. Off. Quintus quidē Scęuola pontifex maximus summā vim esse dicebat in omnibus iis arbitriis in quibus adderetur ex fide bona, fideiq; bonę nomē

ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων

Ἀρχή ἐπώνυμος

Arbitrium p iudicio

Differentia iudicii & arbitrii.

existimabat manare latissime. Idem, Reliquorum autē iudiciorū hæc verba maxime excellunt, in arbitrio rei vxorie, melius & equius in fiducia aut, inter bonos bene agier. Cum autem proprie loquendū est, inter arbitrium & iudiciū differentia est, vt ipse inquit in oratione pro Roscio Comædo, Causam perdidisti, propterea q̄ aliud est iudiciū, aliud arbitriū. Iudiciū est pecunię certę; arbitriū incertę. Ad iudiciū hoc modo venimus, vt totā litē aut obtineamus aut amittam⁹. Ad arbitriū hoc modo adimus, vt neq; nihil, neq; tātū quātū postulauimus cōsequamur. Eius rei ipsa verba formulę testimonio sunt. Idē alibi in eadē, Fraudabat te in societate Roscius; Sūt iura, sunt formulę de oībus rebus constitutę, ne quis aut in genere iniurię, aut ratione actionis errare possit. Expressę sunt enim ex vniuscuiusq; damno, dolore, in cōmodo, calamitate, iūria publicę a prætore formulę, ad quas priuatilis accommodatur. Quę cum ita sint, cur non ad arbitriū pro socio adegeris Quintū Rosciū quero. Formulā non noras? Notissima erat. Iudicio graui experiri volebas? quid ita? propter familiaritatem veterem? cur ergo lædis? Ex his Ciceronis locis itelligimus aliquādo arbitrio, aliquādo iudicio antiquos experiri solitos eiusdē rei nomine. Sed qui iudex erat, absoluēdi prorsus necessitate, aut in solidum cōdenandū astringebat. Id quod hodie nō fit, propter formulas abrogatas imperatorum sanctionibus. Eius rei vestigium extat in quinto lib. codicis Iustiniani, in quo titulus est, arbitrium tutelę. Nam in. xvii. Pædectarum vbi titulus est, pro socio, existimo legēdū, arbitrium pro socio ex Cicerone, qui pro Quintio ita inquit, Itaq; hercle haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in priuatā domū seuocabat. Qua in re ita diligens erat, quasi ii qui magna fide societate gererent; arbitrii pro socio condemnari solerent. Intelligimus etiam ex supradictis arbitrium pro socio ignominiosum nō fuisse, iudiciū fuisse. Vnde ipse pro Roscio Amerino, In rebus minoribus sociū fallere turpissimum est, æqueq; turpe atq; illud de quo ante dixi, hoc est, vt iudiciū mandati. Et inferius, Recte igitur maiores eum qui sociū fefellerat, in virorum bonorum numero non putarunt haberi oportere. Eandem propemodum differentiam Aristotel. in secundo Politicon inter διατασαν & δικασήριον posuit, de Hippodamo Milesio loquens, qui primus hunc morem instituit, quo modo Iurisperiti vsi sunt post formulas sublatas, & nos hodie vtimur, vt possint iudices minoris condemnare q̄ petītum sit, nec plane absoluere, si ita ipsis visum sit, & definire quatenus obstrictus esse videatur is vnde plus petebatur. Quod Aristoteles his verbis exprimit, Ἐνομόδετα δὲ τὰς κρίσεις ἐν τοῖς δικασήριον οὐ διὰ τῆς ἀποφασίης γίνονται. δὲ ἔστιν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ

γράφει, ἐκ καταδικάζου ἀπλῶς τὴν δίκην, ἐὰν ἀπαλοῖ, κενόν. ἐὰν ὅ τὸ μὴ, τοῦτο διορίζει, sed tabellam vnūquēq; iudicum ferre, in qua scriberet, si sibi plane damnandus videretur: sin absoluendus, puram relinqueret. Quod si partim damnandus, partim non damnandus videretur, id scripto de finiret. De hoc instituto vt improbabilī, Aristot. ita paulopost inquit, οὐ καλῶς δ' ἐστὶ ὁ πρὸς κρίσεως ἔχει νόμος. ἡ γὰρ κρίνειν ἀξιοῦν διαπραῶντα, ὅτι κρίσεως ἀπλῶς γεγραμμένως, ἢ γινώσκῃ τὴν δικαστῶν διατητῶν. τὸ δ' ἐν μὴ τῇ διατῆ καὶ πάλοσιν ἐνδέχεται κοινολογεῖται ἢ ἀλλήλοισι πρὸς ὅτι κρίσεως. ἐν ὅ τῆς δικασήριον ἐκ ἔστιν, ἀλλὰ ἢ τὸ δωωωτίον τὸ τῶν, νομοθετῶν δὲ πολλοὶ πρᾶσιν ἀποφασίης ὅπως δὲ δικασαὶ μὴ κοινολογεῖται πρὸς ἀλλήλους, hoc autē in arbitrio & pluribus aliis fieri potest. conferunt enim capita arbitri, & inter se de sententiā ferenda consultant. In iudiciis autem id fieri non potest. Sed iis cōtrariū plurimi legīslatorum instituerunt, ne scilicet iudices ante sententiā inter se verba faciant. & reliqua quę longius persequitur, tam de priuatilis causis q̄ de publicis itelligēs. κρίσεως enim vocabulo etiā ἐγκλημα ἴδιον significauit. Aliud est igitur iudicē alicuī, aliud arbitriū ferre: Iudicē ferre Aliud iudicio experiri, aliud arbitrio, quod cū iis fiebat, quibus bene & arbitriū cōsultū petitores volebat. καθίρειν δικαστῆς, ἢ καθίρειν διατητῆς græce dicitur ferre. Et in arbitriis nō habebat locū exceptio, q̄ causa q̄s cecidisset. σωοικίαν dicitur de viro & de vxore. & σωοικῶντες οἱ γήμαντες, σωοικῶσα σωοικίαν αἰ γημάμενοι. Demosth. ἀφαιμένη ἡ ἐλευθερία ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆ ἐμῆ, σωοίκησε τῷ ἀνδρὶ, nupsit. Et ἢ Νεαίρας, τὸ μὴ νόμος τοῖναι ἀνηκόατε, ὅς ἐκ τῶν ζένων ἀσφ σωοικίην, ἐστὶ τὴ ἀσφ τῷ ζένω. σωοικίην est nuptui dare. Polyb. τὴν ἡ κό σωοικίην ἐκέλευσε σωοικίην ὁποῦται προμηθεῖα. Est enim σωοικίην veluti cōtubernio cōiungere. Isocr. in Aeginet. Ἐξ δὲ τῆ μητέρα ἢ τῆ ἀδελφῶν ἢ μόνον ἢ ἀντὶ κυρίας, ἀλλὰ ἢ ἢ ἐμῶν κατέσκησε, τὴ μὴ, ἐμοὶ σωοικίης, ὅτι ὅ, ὑόν με ἰσωοίκησε. Et quoniā σωοικία significat πλοῦτος ἢ οἰκοδομημάτων, ideo σωοικίην est condere ciuitatem, vrbemq; ciuibus frequētare. Plut. πᾶν σαοῦς πλοῦτος ἔδοξε, ἢ πᾶν ἐκεί σωοικίην. σωοικίαν Plato ciuitate appellat, propter domorum coniunctionem: quod Iuuenalis illis versibus expressit in quintadecima Satyra, Aedificare domos, laribus coniungere nostris Tectum aliud, tutos vicino limine somnos Vt collata daret fiducia. Et σωοικίην γῆ dicitur non vasta aut deserta, sed frequētia habitatorum culta. Xenoph. καὶ οὗς μὴ ἀρ ἀδάνητῃ τῆ ἀρχόντων σωοικίην γῆ τῶν χώρων πρᾶσιν ἀποφασίης ἢ ἐνεργῶν τῆ γῆ, δώροις κοσμοῦ. Eadē ratione σωοικία cœnaculariā domū significat. Athen. de coquo Phalerei, ἡς τε ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς σωοικίας ἐωνήσατο, πᾶσιν τε ἐλευθερίας ὑβριζε. Idem, τὰ χωρία, καὶ τὰς σωοικίας ἐπρίωτο οἱ ἐπίτροποι, id est cœnacularias domos, quę sigillatim locātur inquilinis. Plutarch. etiā in hac significatione vsus est. σωοικία etiam διαφέρε ὅτι πρᾶσιν ἀποφασίης οἰκίας ἢ ὅτι διαλύει, vt

latine domus ab insula urbana. Herodia. de vrbe Roma, ἔξω δὲ διὰ τῶν κνότῃα τῆν στωικῶν, ξυλείας τε πολλὰς ἐπάλληλον, τὸ μέγιστον μέρος φησὶ πόλεως τὸ πῶς ἐνεμήθη. Thucyd. ἐμπιπράσι τὰς δικίας τὰς ἐν κίκλω τὴ ἀγορᾷ, ἢ τὰς στωικίας. Isæus, πρὶ τῷ φιλοκτημ. κλήρω, pro caupona posuisse videtur, τὴν δὲ ἀνθρώπων τανπύω καθίστημι δικτήμων ἐπιμελείας τὴ ἐν κεραιμῶν στωικίας τὴ πρὸ τῶν πυλῶν, ἢ ὁ δίκος ὄνιθ. Στωικίως ἐτιὰ dicitur vrbs vna e pluribus facta, vt fit potentior & validior, vt apud Thucydidem legitur, Στωικίως δὲ πῶν λέσβου εἰς τὴν μιτυλήνω βία, id est, ad obsidionem tolerādam omnes incolas in urbem cogunt. Cui verbo Διοικίως ὀππῶνιτῶν.

Est enim Διοικίως incolas & habitates dispergere. Aristotel. in. v. Politicon, καὶ τὸ κακοῦν τὸ ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τῶν ἄσῃος ἀπελάωων ἢ Διοικίως, ἀμφοτέρω κοινῶν καὶ τὴ ὀλιγαρχίας ἢ τὴ τυραννίδος. Sic οἱ λακεδαίμονιοι πῶν ἐν Ἄρκιδίῳ μεγάλω πόλιν διώκισαν, ἵνα ἀσθενῆς γένοιτο. Διοικίως Synes. pro discio & dirimo coniunctionem, diuido, disgrego, ἄλλ' ἐ διώκισα γράμμασι τὴς συνημμένως τῆ δισκοῖα, τὴ τὸ ὑπαίτω, si diuissim separatim scribēdo. Alibi, ἐπεὶ δὲ διώκισαν οἱ βίαι, ὃ μὲν ἰδὸς, ὃ δὲ ἠγεμονικός, ἀπεδείχθη. Isocr. πρὶ ἀρλίως, τὴν δὲ γῶν τὴ κορινθίων ἔπεμον, κωνῆνας δὲ διώκισαν. Plato in Symp. καὶ πρὸ ὧσιν λέγω ἐν ἡμερ. νυκτὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διώκισαν ἢ τὴ θεῶν, καθάπερ Ἄρκιδες ἢ λακεδαίμονίων, diuulsi sumus, & cōtuberniū nostrū dirēptū.

Διαδύως est detrectare munera, & tergiversatione & frustratoris dilationibus, & comētis forētib' iudicia eludere, & cūctationibus ludificari. Διαδύως frustratoria fugitatio, certamen rectum legitimumq; detrectantis. Demosth. ἀποκρύπτει τὴν διαδύως ἢ τὴν πάντα τῶν μὴ λατρυγίως, μεμάθηκας. Sic λυσίας, Διαδύως τὰς λατρυγίας. Idē Demosth. ὑπὲρ σε φάσας, καὶ τὸ δίκω δισκοῖα διαδύως, δὲ ἐπέμπετ' ἄρ ἢ τὴ τὴ τὴ, pro effugere posuit: vt Plato, ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται, Incertus quam potissimum effugeret. Significat & per mediā turbā elabi, & euadere. Plut. de Claudio domi Cesaris dephēso, ὃ δὲ ἠλπιζε λυσεῖς, διαδύως πρὸς τὴν πομπήν μετὰ τὴ γυναικῶν. Aristot. in pri. de Anima, Διαδύως dixit, de atomis loquens, Δια τὸ μάλιστα διὰ τῶν τῶν διαδύως τὴς τῶν τῶν ῥυσμῶν, ἢ κινῆν τὰ λοιπὰ, permeare, plabi. Plut. in Demosth. ἢς γοῶν ἐν ἠλικίῳ γενόμενος τῶν ἐπιβόπῃς ἠρξάτο δικάζει, ἢ λογογραφῆν ἐπ' αὐτῶν, πολλὰς διαδύως ἢ παλινοδικίας ἐυρίσκοντας, ἐγγυμνασόμενος ἢ τὴ ὅσιν δίδω τὰς μελέτας, ἐκ ἀκινδύως, ἢ ἀργῶν κατὸντυχίας, ἐκπράξω ἢ τὴ τῶν ἠδύωτῶν μέρος τὴ παρῶν, Certe quidē vt primū tutelę sue factō p̄ etatē licuit, cū tutoribus experiri instituit, orationesq; aduersus eos scribere: qui cū iterū ipsi atq; iterū petitiōes eius eluderēt, e damnatis causis & emortuis rediuiuas cōtrouersias exuscitātes, Demosthenes interim declamitādo, vt Thucydidis verbis utar, exercitatus: haeten' profecit, & magno negotio, nec sine discrimine, vt vel felicē actionū exitū adeptus, tñ ne quotamuis qdē partē patrimo

Διοικίως

Διαδύως

Διαδύως

Διαδύως

nū ab eis seruare potuerit. Διαδύως est detrectare certamen & iudiciū vel munus publicū. Vlpian. in tract. de adulter. Legis Iuliae de adulteriis cap. quinto ita cauetur, ne quis inter reos referat eum qui sine detrectatione reipub. aberit, ἀντὶ διαδύως ἀποδημίσει, ὃς ἀδικήσῃ ἀπέσαι τὴν πῶν ἕνεκα, ὃς ἀντὶ διαδύως ἀπέσαι, ὃς ἀντὶ φουροδύως ἀποδημίσει. Sic Papinianus, Praetorem pronunciare debere, qui ex iusta causa & qui detrectatē libertatis causa abfit, ἐφ' ἀναδύως πῶν ἐλευθερίαν ὀφλομύλω, hoc est affectata absentia ad morandam libertatem. Plutarch. in Sertorio, πλάνοι δὲ γοῶν ἀεὶ καὶ κωκυγίσις ὅσπερ χολοῖσι, πῶν δὲ δεικνύσῃς φλόγον, ἢ δὲ δὲ κωκυγίσις ἐμπιπράσι πρὸς φλόγον. Δεικνύσις vocat ambages fugae & strophas tergiversationum. Φουροδύως est huiuscemodi detrectatione uti. Demosth. ἢς δὲ ἐν ἀπύτων ἔστι, ἀλλ' ἐφουροδύως, & cetera. Cui opponitur ἀνάδύως, hoc est litiganti se opponere, certamen capeffere. παλινοδικίως est controuersiam iudicatam referre, quod interdum iustū est. Herodia. de Gordiano, αὐτὸς τε πῶν πρὸς τὰ ὑπὸ χυρῶν, συκοφάντας τε πάντας φυγαδύως, καὶ παλινοδικίως διδύως τῶν ἀδικῶν κατακρίσει, τοὺς δὲ φυγάδας εἰς τὰς παρῶν ἐπανάγωμ. Et παλινοδικοί οἱ πάλιν πρὶ τῶν ἀδικῶν δικαζόμενοι. ἀνάδύως etiam est fuga & ἀναφυγή. Theophr. μία τῶν ἀνάδύως λυσεῖς ἀνάδύως θάνατος. ἀναδύως respuere, recusare, fugere, detrectare. Plutarch. πομπήν δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύτω σωνηγορίας. Greg. εἰς μέγαν βασιλ. νόμος δὲ μαρτυρίας, μίτε ἐδελοντῶν πρὸς ἐν ἀγῶνα χωρεῖν, μίτε παρῶν ἀναδύως. Significat & retractare & mutare quod pactum est. Lucian. τὴν μὲν ἢ ἀναδύως, ἢ ἀνακαλῆς τὴν ὑπόχρησιν. ὅσπερ ἀνάδύως ἢ μετάνοσις. Dicitur & ἐξαναδύως. Plutarch. in Sertorio, ὅν γιν' ἔχει δὲ μέτελλος ὃ ἢ γένοιτο, πρὸς πολεμῶν ἀνδρὶ τολμητῆ, πῶν δὲ τῶν ἀναδύως φανερῶν μάχης, πῶν δὲ μετὰ βαλλομύλω μετὰ βολῶν ὄσθαλέα φησὶ σφαλῆς. ἀναδύως etiam est emergere & existere, quod & ἐξαναδύως dicitur, & ἐξανακολυμβῶν, & ἀνακύνειν. Et ἀνάδύως emerfio. vt, καρπαλίμως δὲ ἀνέδυ τῶν ἄλλος ἢ τὸ δμῖχλην, Iliad. primo. Et ἀναδύως ἀφροδίτη in tabula Apellis. ἀναδύως scatere, erumpere. Plutarch. de Pompeio, ὅσπου γῆς ἐν ἔφῃ, φησὶ ἰταλίας ἐγὼ κρῆσω τῶν πῶν γῶν, ἀναδύσονται καὶ ἰππικαὶ καὶ πελτικαὶ δυνάμεις. ἀναδύως etiam est ἀναδύως orior. ἀποδύως τὸ γῆρας, exuere senectutem. ἐκδύως & ἐκδύως, & ἐκδύως. Plutarch. in Pomp. καὶ θηρία διαίτης κοινωνοῦντα, ἐκδύως τὸ ἀργῆρον ἢ χαλεπῶν, hoc est δὲ τῶν γῆρας. Idem, εἰ μὴ δὲ τῶν παύσονται στρατομύλων, μὴ δὲ τῶν φθόνου τῶν ἐκδύως, ἐν ἀργῶν διατήσονται μετὰ γυναικῶν, pro excutere a se. Aristotel. τῶν δὲ φολύτων ἐνὶ τὸ καλῶν γῆρας, ἐκδύως. Et in octauo Histor. animal. ἐκδύως δὲ τὸ γῆρας μάλιστα, πάντων οἱ ὄφῃ. Idem, ἐκδύως δὲ καὶ οἱ ἔχῃς τὸ γῆρας, ἐκ ὧσιν ἀνέει φασί, μὴ ἐκδύως μόνου τῶν τὸ γῆρας. ἀποδύως pro excutio, non fuscipio. Plato libro decimo de Repub. οὐκ ἐν ἢ δὲ ἐγὼ τὰ πῶν ἀλλὰ ἀποδύως, ἐν τῶν λόγῳ, καὶ τὴ τὴς μισθῶν, ἢ τὰς δὲ

Δεικνύσις

φουροδύως

ἀνάδύως

παλινοδικίως

παλινοδικίως

ἀνάδύως

ἀναδύως

ἐξαναδύως

ἐξανακολυμβῶν

βῶν

ἐκδύως

ἀνάδύως

ἀποδύως

ξας δικαιουσώς ἐπὶ τὴν ἄσφαιδον π... ὁ μὲν οὖν ἡμῶν ἔφαπτο, id est, dicen-
da non duximus & explicanda nobis. Similia sunt apud Tacitum,
exuere obsequium, exuere iugum, exuere iustitiam, exuere reuerentiā.

Ἀπὸ δὲ νόμου. Ἀπὸ δὲ νόμου etiam suscipio significat & aggredior, instituoq; age-
re. Lucian. in Asino, Ἄγε δὴ σὺ, ἔγραψέ μοι σεαυτῶν, καὶ τὴν τέχνην ἐξέτισκε σοφῶν ἢ τῶν
ἄλλων ὧν ὄρεσ, καὶ ἐπὶ τὴν θοράσωνται τὴν παλαιστράν ἀπὸ δὲ, ubi Palæstra
nomen est ancillæ. Chrysof. πρὸ ἰδρωσῶν. ἢ δὲ πρὸ θένθ' ἐπὶ μείζονσι ἀπειδύ-
ξασ, καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίᾳ ἐξέλιπε, ad maiora accingitur certamina,
maiora meditatatur. Plutarch. de præceptis Politic. οὐδὲ οὐ τῶν διαφέρει-
σιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀπὸ δὲ νόμου τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes reip-
suscipiunt. Translatio est a luctationibus. Sic legendum apud Xeno-
phontem in Oecon. ἢ καὶ τὰν τελευτῶν οὐκ ἔφω, τὴν δικαιουσῶν σὺ ἀπὸ δὲ νόμου

Ἐπαρδύεαι δάσκαρ; aggredieris & instituis docere. Dicitur & Ἐπαρδύεαι datiuo
iuctu, ut Ἐπαρδύεαι τὴν φιλοσοφίαν. & Ἀπὸ δὲ νόμου ἀπὸ δὲ νόμου pro ἀπόδυσαι. Dicitur

Ἐισδύεαι & etiam actiue Ἐκδύεαι & ἀπὸ δὲ νόμου ἐπὶ τὴν ἀγῶνθ', ut πρὸ δὲ νόμου ἐπὶ λησείας. Ἐισδύ-
εαι δὲ νόμου, ἢ δὲ νοσηία, πέπλεκται ὡσπρὶ σφάλλει λιπὴ, ἔχουσιν ἐισδύεαι μικράν. παρεσδύεαι est
παρδύεαι idem quod ἐισδύεαι, & παρεσδύεαι ἐισδύεαι, ut ἐσέρεχεαι πρὸ δὲ νόμου ἐσέρεχεαι. Theo-
phrast. in pri. de Causis, de semine palmæ loquens, οὐκ ἔχει ἐσέρεχαι ἔξω
δυσ πρὸ δὲ νόμου, οὔτε ἐν ἀνοήτῃ ὑγρότητα, τὴν διαφθερομένην. Sæpe tamen pro ir-
reperere ponitur, & fallere introeundo, & sese insinuando. ut πρὸ δὲ νόμου ἐσέρεχεαι

παρδύεαι. πρὸ δὲ νόμου, παρεσδύεαι, πρὸ δὲ νόμου ἐσέρεχεαι. Dicitur & παρεσδύεαι. Demosth. de Philip-
po, ἔγω δὲ τὴν ἐπελοπῶνθησιν πρὸ δὲ νόμου ἐσέρεχεαι, οὔτε πρῶτον ἐκείνθ' ἐπελοπόν-
θησιν πρὸ δὲ νόμου. Plato, ἢ γὰρ παρδύεαι αὐτὴν ἐσέρεχεαι ἐκ λανθάνει πρὸ δὲ νόμου ἐσέρεχεαι

παρδύεαι. Et παρδύεαι ut πρὸ δὲ νόμου, quæ opponuntur διαδύσει καὶ διακρύψει. Plut-
arch. in Apophth. Ἐπεδὴ τὰ ἀρχαῖα νόμιμα, ἐκδύεαι ἐώρα, ἀλλὰ δὲ πρὸ δὲ νόμου ἐσέρεχεαι,
μοχθηρέα. Ἐπὸ δὲ νόμου est surrepere & ὑπεσιέναι. Significat & subire, hoc

est obire, suscipere. οἱ γὰρ ἀνδραγαθὸι ἐπὶ ἡμῶν ὁρεγόμενοι, πάντα μὲν πόνου ὑπὸ δὲ νόμου
οἰον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομύουσιν. Et in tertio παιδείας, προσηφέαι δὲ ὡς ῥητὴ
ἐπαίνου ἕνεκα, πάντα μὲν πόνου, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπὸ δὲ νόμου. Ἐπὸ δὲ νόμου urinari,
Lucian. οὐκ οἶδ' ὅπως βύδιθ' ὑπὸ δὲ νόμου καθάπερ οἱ λάροι. Ἐπὸ δὲ νόμου τὸν Δία, ὅ ὑπὸ
κρίεσθαι, καὶ ἐσέρεχεαι, agere personam Iouis. Aristotel. in tertio τῶν με-
τὰ τὰ φυσικά, οἱ δὲ διαλεκτικοὶ ἐσοχισαὶ δ' αὐτὸ ὑπὸ δὲ νόμου ῥῆμα τῶν φιλοσοφῶν
ἢ γὰρ σοφιστικῆ, φαινομένη μόνον σοφία ἐστί, agunt & simulant. Ἐπὸ δὲ νόμου etiā
colere & obseruare obsequiose significat. Plutarch. in Pomp. de Cæ-
sare loquens fautore legis Gabinia, quam populus magno studio sci-
uerat, πομπήσιν μὲν ἐλάχιστα φροντιστῶν, ὑπὸ δὲ νόμου δὲ τὸν δήμον δ' ἐσέρεχεαι, καὶ
ἑαυτῶ κτῶν μωσ. Idem in præceptis politicis, οἱ μὲν οὐκ ἀντικοὶ κόλακας, ὡσπρὶ
τῶν ὁρεγόμενων, μετέμωστοι τὴν φωνὴν καὶ σωεξομοιωμῶντες ἑαυτῶν, ὑπὸ δὲ νόμου μάλιστ᾽, καὶ
προσάγασι δὲ ἀπάτης τοῖς βασιλεύσι, insinuantur in gratiam regum & fa-

miliaritatem: Ἐπὸ δὲ νόμου ingredior. Plutarch. κλέαρχος δὲ ὁ ποινικὸς πύραρον ἐπὸ δὲ νόμου.
νορ, ἐκ κισσηρὶν ἐπὸ δὲ νόμου, ὡσπρὶ ὄρετῃ ἐκἀθῶν δὲ. Aristotel. in primo de Ani-
ma, ὡσπρὶ ἐπὸ δὲ νόμου καὶ τὰς πῦθαγορικὰς μέθας, τὴν πυχρῶν ψυχῶν, ἐκ δὲ πύ-
χων ἐπὸ δὲ νόμου σῶμα. In quo significato Xenoph. datiuo iuxit: Plato in pri-
mo de leg. pro subire, cū accus. ταύτη τίς ἀνοία ἐκ νέων ὄρετῃ ἐπὸ δὲ νόμου ἕκασον ἡμῶν
προσέειπον τὴ πόλιν. Xenoph. in secūd. παιδείας, ἐπὸ δὲ νόμου ἑαυτῶν p induere se la-
queis, vel retibus dixit, ut Cicero Latine. Δύεαι καὶ Δύεαι καὶ Δύεαι de
sole dicunt. Lys. ἑλίε δὲ δύνουτος ἴονθ' ἔρετῃ ἀποδύεαι. Aesch. πρὸ ἡλίου δύνου-
νοντες Athen. ἐσιός ἐκαυχᾶτο μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδύμενόν ποτε τὸν
ἡλιον ἐωρακέναι. Alibi δύνουτον dixit. Aristotel. in Problem. ὄρετῃ ἐπὶ τοῖς ἄστροις
δύνουτον ἢ ὡπότελλον μετὰ βάλανθ' ὁ ἀνερ ἔωδε. Aesch. καὶ τιμαρχ. οἱ διδάσκαλοι
ἐνοιγέτωσαν μὲν τὰ διδάσκαλῶν καὶ πρὸ τῶν ἡλίου ἀνιόντες, κατέτωσαν δὲ μὴ πρὸ
τῶν ἡλίου δύνουτες. Δύεαι actiue, mergere, immergere. Theophr. τῶν ἄστρων
σι γὰρ ἔξωλα, ἐκ ἴσως βάλανθ' πάντα δύνουτες ἐπὶ θαλάττης, ἀλλὰ τὰ μὲν, πρὸς τὴν γῆν, τὰ
δὲ μικρὰ ἀνωτέρω. Δύεαι mergi, fidere. Idem, πάντων δὲ τὰ πρὸς τὴν γῆν
ὄρετῃ δύνουτον καθ' ὑδάτος, καὶ ὡπότε μετὰ δύνουτον, fidunt & deorsum versus fluunt.

ὄρετῃ Δύεαι vinator, id est, ὑψυδρορὸς ἢ βύθιος κολυμβητής. Herod. in Vrania, Δύεαι.
ἢ ἢ ἐν τῶν σφαρτῶν τῶν Σκυθικῶν σκικονῶνθ', δύνουτον τὸ τὸτε ἀνδραγαθῶν ἀρετῶν.
Διωμοσίαι iusiurandum est de calumniā, ὄρετῃ τῶν Διωμοσίων. Ἀντιωμοσίαι ite-
dem sed a parte το φθλοῦθ'. Et Διωμοσίουθ' & Ἀντιωμοσίουθ' verba. Διύ-
μνουθ' etiam dicuntur testes & quicumq; iusiurandum publice pra-
stant. Lys. Ἀπὸ δὲ νόμου ὡς ἐκ ἐνοχίας ἐμὶ οἷς ὁ σίμων Διωμοσίουθ'. Idem, Σεμνὸν ἔμε-
γαν ὄρετῃ Διωμοσίουθ'. Demosth. ἐναντίον ἡμῶν Διωμοσίουθ' ἐπέειν. Om-
nino hoc verbum deierare significat, & interdum abiurare & inficiari.
Idem, ὄρετῃ τῶν τῶν ῥητῶν ὄρετῃ δὲ ὄρετῃ δύνουτον μετὰ Διωμοσίουθ' καὶ ἔνα ἀντι-
εφοδῖα τῶν γῆρας ἰκανῶν. Et in Aesch. καταρῶμνις τῶ Διωμνύμνος μεθῶν ἔνα ἀντι-
καὶ ἐπὶ τῶν πρᾶγμα. Ἀντιωμνύμθ' & Ἀντιωμνύμθ' pro eodem dicitur. Demosth.

ῥητῆ μὲν ὡς ἐγγυτέρω τὸ ἐν ἀντι- ἐπὶ ἐπεχειρησῶν ἐπὶ δὲ ἀντιωμνύμθ', hoc est, affirma-
re in iureiurando de calumniā praestando. Isocrat. πρὸ τῶν βόλωνθ', de a-
ctoribus dixit, τὰς δὲ κατηγορίας ὑπὲρ τῶν ἐπὶ πόλεως πρᾶγματων κριθῶνθ'. καὶ
πλεον ῥητορὸν διατίθεται τὸν πατέρα, μετὰ διαβόλωντες, καὶ πρὸ τῶν ἀντιωμοσίουθ' Διδάσκου-
τος. Isaeus de actore & reo vicissim iurantibus, ἔδοξε δὲ ἡμῶν λαχῆν τὴν
κλήρη κατὰ ἀρχισέων, ἔδοξε μὲν ἐ μέρος ἕκαστος, μελλοντῶν δὲ ἡμῶν ἀντιωμνύμθ',
διεμεγέθησεν δὲ ἀεχάρες ἐπὶ σί, cum ad calumniā iusiurandum ventum est
set. Ἀπὸ δὲ νόμου & Ἀπὸ δὲ νόμουθ' est abiurare & inficiari. Demosthen. πρὸς
Ἀφοβον, προσμύσωντες δέ με τὸν ἀνδραγαθον ἐλόθησον ἔνα, ἂν ἀπομύσῃς τ' ἀναυτία,
τότε, ἀφίμει σοι. Plutarch. in Politic. præceptis, ταύτα μὲν ἴσως τοῖς βα-
ναύσις τῶ δὲ δύνουθ' λέγειν ἀπομνύμθ' εἰς, ὁποῖον ἀποδιδράσκων. Lys. ἐν τῶν
γὰρ τῶν σαυδίω πολλοὶ μὲν τῶ ὁμολογοῦτων ἱπποθηρ ἐκ ἐνεσιν. ἐνίοι δὲ τ' ἀπο-
μνύμτων ὡπότε γὰρ μὲν οἱ ἐστί. Est etiam ἀπομύμθ' & ἀπομύμθ' εἰς, τὸ μετ' ὄρετῃ

Δύεαι δύνουθ'

Δύεαι

Διωμοσίαι

Ἀντιωμοσίαι

Διόμνουθ' εἰς

Ἀντιωμνύμθ'

Ἀντιωμνύμθ'

Ἀπομνύμθ'

Ἀπομνύμθ'

ἐχρηστονέι, id est, scito suo probauit et iussit. Idem κατὰ τιμοκρατ. χριστονη
 Γαι τὸς νομοθέτας dixit, pro ψηφισαί, verba legis recitans, ὁ πότρον δ' ἀν
 τῶν νόμων χριστονήσασιν οἱ νομοθέτη, τῶτον κέρϊον εἶναι, vtram legem proba
 rint. χριστονήα etiam pro suffragio ponitur. Thucydíd. ἐγένοντο δὲ ἐν τῇ
 χριστονήα ἀρχώμαλοι, ἐκράτησε δὲ ἢ τῶ Διοδότῃ, de seruandis scilicet Mityle
 naeis, id est, penè adæquarunt suffragia populí in vtranq; sententiam.
 Ἀρχώμαλος Licet Ἀρχώμαλοι, vt alibi diximus, sint ad verbum πρὸς ἀμικρόν ἴσοι. Plu
 tarch. in Cesare, ἢν δὲ καὶ τῶν περὶ τὸν πῶλλον ἐκ ἀρχώμαλων, ἀλλὰ τετρακισμύ
 ριοι πρὸς τὰ πῶλλον δυσμυρία. Διαχριστονήαν διδόναι dicebant pro eo quod est
 Διαχριστο
 νίαν διδόναι populum in suffragia mittere, hoc est rogationem, vel rem de qua cō
 sulitur, populí suffragiis permitttere. Demosth. κατὰ Ἄνδροτίω. πρῶτον γὰρ
 οἱ προεδρῶντες ἐν τῇ βουλῇ, καὶ ὁ ταῦτ' ὑπὸ ψηφισαί ὑπὸς ἀπὸς ἡρώτων, καὶ διαχριστο
 νίαν ἐδίδουσαν ἄτῳ δ' οὐκ εἰ δ' ὡς ἀξίως ἢ βελὴ βελόνειναι, καὶ ὅτῳ μὴ καίτοι πάντες
 γε μὴ αἰτιώματα, μηδὲ ἀξιωματῆρας λαβῆναι, τινας ἄλλω δ' ἐπὶ τῶν προσηκόντων. Verba sunt
 accusantis rogationem Androtionis, qui cum esset ὑπὸς ἀπὸς ἐν τῇ βουλῇ,
 tulerat vt curia corona donaretur, ob id quòd ipse eam commode cō
 suluisse populo Atheniensi diceret: populufq; eam rogationem iussit.
 Primum, inquit, huius auctor suaforq; ψηφισαί princeps Senatus
 præsidesq; populum in suffragium miserunt, atq; vnumquēq; suffra
 gio suo censere permiserunt, recte necne curia eq; rep. consuluisse ví
 deretur, eoq; nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id à po
 pulo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur,
 de eo utiq; populum rogare non oportebat ab initio. Hoc τῆσφορ ἀνα
 δίδόναι Plutarch. in Gracch. dixit. Hic obiter adnotandum, quòd curi
 ariæ duæ erant Athenis: vna erat Areopagitarum, ἀδιδάδοχος & perpe
 tua, de qua in Annotationibus olim diximus. Altera erat quinquenaria
 ἢ τῶν πέντακισίων, & annuum munus erat. Hæc rebus administrandis
 constituendisq; vacabat & præerat, vt Romæ Senatus. At vero quo
 niam ægre tanta multitudo cogitur, et de rebus administrandis con
 sultandisq; eodem conuenit: ideo in decem classes quinquagenarias
 curia diuidebatur, quot tribus erant Athenis: ad hoc enim quinquag
 enos vnaquæq; tribus designabat. Quo fiebat, vt cuiusq; classis im
 perium dierum esset quinq; & triginta. vicissim enim imperabant
 classes. Et annus Atheniensium erat dierum quatuor et quinquagin
 ta supra trecentos, quoniam menses ipsi suos lunari cursu metiebant
 tur. Et quòd deerat dierum ad annum iustum solaremq; rationem,
 id intercalatione supplebatur. Rursus cum rerum administratio &
 constitutio non facile & commode quinquagenum hominum arbi
 tratu expediretur, numerosoq; imperio, iccirco moris fuit vt illi quin
 quaginta sortito inter se cōpararent, apud quos eorum denos, in dies

Ἀρχώμαλος

Διαχριστο
νίαν διδόναι

βελαι δ' ἴσοι

septenos summa esset imperii: ita, vt in orbem imperitandi vices pro
 cederent vsq; ad finem anni. Porro autem cum hac ratione deni ho
 mines in dies septenos imperium summum in consilio publico habe
 rent, inter se rursus vnum decuriæ principem sortiebantur, apud quē
 (vt ita loquar) imperii huiuscemodí fascēs essent: eratq; diurnum hu
 iuscemodí imperium, decurięq; principatus. Verum cum dies septeni
 tantum essent imperii cuiusq; decuriæ, eueniebat vt terni homines
 quibus fors non cessisset, fascium expertes essent, cum septeni dies de
 nis hominibus sigillatim non sufficerent. At vero quinquagenaria
 classis, quæ in dies quinq; & triginta imperii summam obtinebat,
 πρυτάνεις vocabantur, a quibus πρυτανεύειν verbum deductum est, quòd πρυτάνεις
 regere & moderari, administrare et condere significat, & pro impe
 rio constituere. πρυτανεῖαι autem sunt diuisiones decem supradictę, in πρυτανεῖαι
 quas annum partiebantur. Demosth. πρὸς σεφάνω, τῆς δὲ ἀναγορεῦσεως ὑπὸ
 μελθίω πρὸς πρυτανεύουσαν φυλῇ, καὶ τὸν ἀπωνοδέτιω, id est eam tribum cui
 ius tum erit imperium. πρυτανεῖς in plurali τῶν πρυτανεῶν & πρυτανεῶν
 facit. Isocrat. καὶ τὸν κλέμεν κέρϊον ἐγένετο, καὶ πρὸς ἐρήνιω ἐπρυτανεύει, pro
 potestate pacem firmavit et confecit. Demosth. ἐν τῷ πρὸς τῶν Ῥοδίων,
 φωνίεσται δὲ ὁ μὲν πρυτανεύει τὰ πάντα, καὶ ἐλάττω εἶναι φάσκω Ῥοδίων μάκρο
 λος, πρὸς ἐλευθερίαν αὐτῶν ἀφηρημένον, id est, qui harum rerum tranfactor
 & summus administrator fuit. Idē ἐν τῷ πρὸς τῶν Φιλίππων συσσεφέντες ὁ ἀνδρῶ
 ποι πολλοί, καὶ χορηγοὶ ἔχοντες φίλιππον, καὶ χορηγὸν μύλοιο παρ' ἐκένου, ἀπάγασσι ὅρ
 φρῶλον εἰς τὸ δεσποτήριον, ὡς σωτῆρας πόντα τῶ πόλιν, id est, suppeditatorem &
 altorem habentes Philippum, et omnia sumministrantem. Trāslatio
 est ab iis qui in Prytaneo publice alebantur. Aristophan. ἀχαρμὴν καὶ τὸν
 Ἀπόλλω ἐγὼ μὲν & σιγήσω, ἢ μὴ πρὸς ἐρήνιος πρυτανεύετε, id est, consultetis, cōfi
 lia agitetis, & de pace agatis, χρηματίζετε, πρὸς ἀπὸς. ideo dictū, ὅτι πάντα δια
 τῶν πρυτάνεων διεπράττοντο. Sic Greg. ἐν τῷ πρὸς τῶν Σηλιτῶν. τυχὸν κακῶ
 νορ ὑπὸ ἀπὸς καὶ ἀσεβείας δια τῶ τῶν πρυτανεῶν. καὶ καὶ πρὸς ἀπὸς ὁ δὲ
 σωτηρίας διδὲ τὸν κληρονομίαν, Fortasse & his hoc agebatur diuinitus, vt
 ille ab impietate reuocaretur. Synes. ἐξ ἑω μὲν ὡς διαβίως, φιλοσοφίας ἀπὸ
 μίαν πρυτανεύουσαν ἀκύνμονα, regente & tuete. ὁ δὲ δέκα, hoc est decemui
 ri, septenos dies imperātes, πρὸς ἀπὸς appellatur apud oratores. Ille ve
 ro vnus qui decemuiris præerat, ἀρχων ἐφίμει scilicet, ἐπιστάτης dicit
 tur, vt in loco supra citato, ὁ ταῦτ' ὑπὸ ψηφισαί ἐπιστάτης. Qui ob id diur
 num imperium tantum habebat, quòd claues arcis & ærarii penes eū
 essent. Nam si diutius imperium huiuscemodí habuisset, sollicitare
 ciuitatis statum potuisset, tyrannidemq; affectare. Διαχριστονήαν vt
 dictum est, per manuum sublationem sciscere: quòd differre ἀπὸ τῶ
 διαψηφισαί eo puto, quòd ἢ διαψηφισαί fiebat calculis in hydriam & δ' αἰς

πρυτάνεις

πρυτανεῖαι

πρυτανεῶν

πρὸς ἀπὸς

Διαψηφισαί

fitellam coniectis, hoc est τῶν ψήφων ἐς τὸν καθίσκον ἐμβεβλημένων. Demosthen. πρὸς ἔμβουλιδ. καὶ τῶν μὲν δημοτῶν οἱ δὲ δόσαντες ἐγενόμεθα, τρεῖς καὶ ἑσδομή κούτα, ἡξάμεθα δὲ τῶν διαψήζεσθαι δέλης θύρας ὡς ἐσωθήν ἢ νικά τὸ μὲν ὄνομα ἐνά λει, τὸ σκότῳ ἢ δὴ ἔνα μὲν γὰρ ἢν πρὶ ἐξήκοντον, καὶ ἐκλίθω ἕσατῳ τῶν ἐν ἐκεί νη τῆ ἡμέρᾳ κληθέντων. Ex quibus verbis intelligendum datur, singulos ἐν τῆ διαψήσει citari solitos vt calculum suum ferrent, cum prius iura τί essent, vt iudices rei disceptatæ futuri. Erat autem cōtrouersia peregrinitatis, quæ ei obiecta erat cui Demosthenes orationem scripsit. Aiebat enim accusator dolo eum in ciuitatem irrepisse, cum nec ci uis esset, nec ciuitatis iure præditus, ὅτι λάθρα τῶν ἰσθῶν, καὶ τῶν κοινῶν μετὰ χίμαι ἐξείνῳ ὦν. Et vt aliqui censuerunt, Διαψήσεις proprie dicebatur δὲ ἑτάσις τῶν πολιτῶν ἢ δὴ μὲν γινόμενῃ, hoc est recognitio recensioq; ci uium populatim tributimq; citatorum: ob id instituta, vt obreptitii ciues ac falsò in ciuitatem ascripti, tribu & populo mouerentur. Idē, πρῶτον μὲν οὖν ὅν τρόπον ἐν τῆ δημοσίᾳ ἐσωθήν τὴν Διαψήσει γινέσθαι, φράσω πρὸς ἡμᾶς. Idem, πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆ σαυελέγκῃ οἱ δημοτα, κατέβητε τῆ ἡμέρᾳ δι κληθέντων, ὅπως ὡς ὀφείλουσιν ἢ διαψήσεις ἢ πρὶ ἐμᾶς γίνονται. Διαψήσεων tamen suf fragiorum disquisitionem & lationem in quacunq; re & controuer sia nouimus appellatam esse ex Lyfia, qui ἐν τῷ κατὰ ἑρατοδένου ἰτα scri bit, Δεῖ γὰρ ὡς ἄνδρες δικασαί, ἑρατοδένω διοίτην ἀπέροσιν ἀποδίδου, ἢ ὡς ἐκ ἀποίγα γε τὸν πρὸς ἡμᾶς, ἢ ὡς δικαίως τὸτ' ἐπράξεν. εἰτ' αὖ ἐμολόγησε ἀδικίως συνδικασθῆναι ὡς ἐξ ἄλλου ἡμῶν τὴν διαψήσεων πρὶ ἑαυτῷ πεποίηκε, quare facilem vobis sen tentiæ de se ferendæ rationem ille reliquit: quia scilicet in confessum solæ sunt partes iudicis, vt condemnet sine hæsitatione. Διαψήσεων ap peilat suffragiorum lationem sigillatim factam: quasi κατὰ ἕνα ψήφοφο ρίαν. Xenoph. in quinto ἑλληνικ. Διαψήσεις Ἀθωαίους πάντας ἢ φυλάς, θεῖναι δὲ ἐς φυλῶν ἐκάστω δὴ ὑδρίας. ἢ φυλάς simile est curiatis comitiis Ro manorum. Idem in sexto, τῶν δὲ χειροτονουμένων, τὸ μὲν πρῶτον ἐκρίναν τὴν ἔντυπὸν λέμεν. ἢ νομοθετοῦν δὲ μενεκλέες, καὶ πάλιν ἐν διαχειροτονίας γινόμενης, ἐκρίναν τῆ ἐν βουλῆς, decreto per manus sublationem facto sciuerunt. Διαψήσεων διδόναι latine dici potest ad disquisitionem vocare, de qua dictione nos in Annotationibus scripsimus. Cicer. de Arusp. Respon sis, Qzq; ad facinoris disquisitionem interest adesse q; plurimos. Ἀπο χειροτονεῖν est plebiscito absoluere. Demosth. εἰ γὰρ ὡς ἄνδρες Ἀθωαῖοι τὸτ' ὅτ' ἢν ἢ προσβολῆ, τὰ πεπραγμένα, ἀκόσῃ δὲ δὴ μὲν ἀπεχειροτόνησε μίθους, ἐκ δὲ ὁ μούως ἢν δφιδόν. cui opponitur καταχειροτονεῖν. Iungitur autem genitiuo & accusatiuo, vt ἀποδιδόναι & καταδιδόναι σου τὴν δίκην. Similiter & ἀπο γνώσκω & καταγνώσκω. Demosth. εἰ φασιν ἀδίκως ἀποδιδόναι μὲν τὰς δίκας τὸν διαίτητῶν, id est absoluisse me controuersis, de quo alibi dictum est. Et ἢ θεοκριν. καὶ τῶν βουλομένων διορκεῖν, ἐκαλῶς ἔχει ταύτῃ ἀπογνώσκω

Διαψήσεις.

Διαψήσεων διδόναι. Ἀποχειροτονεῖν.

Ἀποδιδόναι.

τὴν ἐν δὲ ζῆρ. Et ἀπεγνωκῶς δικασίς, τῷ καταγνωκῶς opponitur. Et ἀπογι νόσκωσιν φυλαί, τὰς καταγνωσκον(τῆς) opponitur. ἀποψήζεσθαι etiam ab soluere suffragio significat: cuius verbis varius est vsus, qui perdisci non potest ad vsum & stilum formandum, nisi ab iis qui auctorum loca adnotauerunt, aut adnotata legerunt. Quamobrem ipse institui in his commentariis latius enarrare verba, ne altero quidem exem plo sæpe contentus, vbi ita poscere iuuenum studiosorum vtilitas vi debetur, vt in huius verbis enarratione mihi visa est, parum est enim verborum significationes tenere, si vsus & constructio ignorentur. Aristotel. ὡς δικαίως ἐν δὲ ἐκείνα τοῦτω ἀπεψήσαντο, ἢ διὰ ταῦτα ἐκείνων ἀπεψήσαντο. Idem Problem. sect. duodetricesima ἐλ δε ἕκαστῳ ἡμῶν μᾶλλον ἐν πρῶτῳ τῷ ἀδικῶντῳ ἀποψήζεσθαι ὡς οὐκ ἀδικεῖ, ἢ τῷ μὴ ἀδικῶντῳ καταψήζεσθαι ὡς ἀδικεῖ. Hic ἀποψήζεσθαι tantum pronuncia re significat, sed negatiue, vt καταψήζεσθαι affirmatiue, quasi καταφά σκεν & ἀποφάσκειν. Simile est apud Thucydid. ἐλθῶν δὲ ἐς Λακεδαιμό νια, τῶν μὲν ἰδία πρὸς τῖνα ἀδικημάτων ὀδύωθη, τὰ μέγιστα δὲ ἀρλίνεται ὡς οὐκ ἀδικεῖ. Ἀρλίνεται dixit pro κρινεῖται οὐκ ἀδικεῖν. quia scilicet ἐν τῷ ἀπο λῶν ἰδὲ πελοπόνησεν ὅτι τὸ κρινῶ. Cui simile est illud Phalaridis ad Ari phaten, ὅν γὰρ ἐκ γαυακίας χειρὸς τυραννοκτονίσειται φάλαρις, id est ἀπο κρινεῖται. quia κτείνω implicitum est in composito verbo, quod pro simplici positum est: sed ita vt significantius sit. significatur enim hoc verbo, vt Tyrannus occidetur. Et illud Athenæi in duodecimo, τῶ μὲν μίδου ὑπ' ἀνδρείας καὶ τρυφῆς, καὶ ἐν πορφύρᾳ κερμίδου, ὅ τῶν γαυαξί ἐν τῆς ἰσοῖς σωταλασις γινώσκῃ, ὁμόφως δὲ πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας ἀν τῆ ζενοκτονίας. Et illud Demosth. ὁ νομοθετῆς τὸν νόμον τῶτον. Et Ari stotel. in octauo histor. animal. πλὴν ἐκ ἀλληλοφάγοι τῶ γίνουσι τῶ δικίου ὡσθ' οἱ ἰχθύες. ἀλληλοφάγοι ἀντὶ τῶ βρωλοκοί dixit. ἀποψήζεσθαι τῆ γραφῶν si gnificat absoluere reum, & criminationem antiquare. Aeschin. θάνατά ζω δὲ ἔγωγε ἡμῶν Ἀθωαῖοι, καὶ ζητῶ πεθεῖσθαι, πρὸς τὶ ἀπεβλέποντες ἀποψήζεσθαι τὴν γραφῶν. Construatur etiā cū genitiuo vt alia eiusdē significationis. Antiph. ἡμῶν δὲ ἕκαστον χεῖρ νομίσει, ὅν λεωκράτες ἀποψήζομεν θάνατον, τ' πατρὶ δὲ ἢ ἀνδρῶν ὅ παίδων καταψήζεσθαι, qui mortis reum absoluere. ἀπο ψήζεσθαι etiam significat, ἐν τῆ διαψήσει ἀποδοκιμάζειν καὶ ἀδίκημα κρι νεῖν. vt si quis ξενίας κρινόμενῳ, hoc est peregrinitatis arcessitus, quod diceretur ἐς τὸ ληξιαρχικῶν παρεγγραφήσθαι, hoc est in tabulas tribus suæ obrepsisse, iudicum sententiā damnetur. Id enim iudicium ἀποψήσεις dicitur, quasi ἐ τριβυ μοτίο & εἰεκτήο, quale fuit iudicium eius pro quo oratio πρὸς ἔμβουλιδ. scripta est, qui popularium iudicio, καὶ ἐν τῆ διαψήσει damnatus, ad iudices prouocauit, hoc est ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἀπε ψήσθαι, ἐς τὸς δικαστὰς ἐφῆκε. hisq; verbis iudices alloquitur, Ἀξῶ

ἀποψήζεσθαι.

καταψήζεσθαι.

Locutiones animaduertenda.

τὰ σὺνθετα, ἢ ἡματα ἀντὶ τῶ ἀπολῶν τῆ θεῖ.

ἀποψήσεις.

δ' ὧ ἀνδρες Ἀθωαῖοι μηδέπω πῶν τ' δημοτῶν ἀποφύσειν, ῥηθὲς πεκμήριον ὑμῶν, ὡς ἄρα οὐχὶ προσήκει μοι εἰς πόλεως. His enim verbis deprecatur ne popularium suffragiorum praeiudicium sequantur, anteq̄ causam penitus cognouerint. Ἀποφύζομαι etiā significat censeo aliquid non faciendum. Xenoph. in septimo ἑλληνικῶν, λέγων ὡς Ἀθωαῖοις Διαπελοῖν πιστὸς ἔστω, ὅτε γὰρ ψήφῳ ἐδίδωτο ἐν τῇ πόλει, εἰ δοκοῖν ἀφίστασθαι, μετ' ὀλίγων ἀποφύσεισθαι ἔφη, Cum in suffragium populus Sicyonius mitteretur, an placeret à societate Lacedaemoniorum discedendum: id se cum paucis non faciendum censuisse dixit. Idem, πρῶτον δὲ μανθάνειν ἀποφύσεισθαι ῥηθὲς ἰσοῖς ῥημάσι μὴ ῥηθὲς. Demosth. καὶ πῶν μοι γράψαν ὑποσώλῳ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποφύσεισθαι μὴ πέμπειν. Huic opponitur καταφύζομαι, hoc est faciendum censeo. Aristotel. in quarto Politic. πρὸς τὰ βουλευομένων loquens ἐν ταῖς ἀλιγαρχίαις, καὶ τὸ ἀνικέμενον δὲ τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένων δεῖ ποιεῖν τὸ πλεῖστον. καταφύζομενον δὲ, μὴ κύριον. ἀλλ' ἐπαυαγέτω πάλιν ἐπὶ τοῖς ἄρχοντασ. ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀνεστραμμένως ποιούσιν. οἱ γὰρ ὀλίγοι ἀποφύσεισθαι μὴ, κύριοι, καταφύσεισθαι δὲ, ὅν κύριοι. ἀλλ' ἐπαυαγέτω ἐς τοὺς πλείους ἀεὶ. Ἀποφύσεισθαι δὲ dici possunt quos Romani aetarios appellabant, qui iam non sunt in albo centuriarum suarum. Demosthenes, εἰ ποῖναι ὧ ἀνδρες Ἀθωαῖοι τῶν δοκοῦσιν εἶσι λέγειν μάλα, ἰχυρὸν, ὡς ἀποφύσεισθαι μοι νῦν οἱ δημοταί, ἐγὼ δὲ περὶ τῆς ὑποσώλῳ πρῶτον ὅτι δόξωσ ἀντὶ διστάσεως ἐφύσεισθαι, καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα, δημοτάσ αὐτῶν εἶναι φησισαμένων. ἀποφύσεισθαι μοι dixit, pro ex albo eraserunt: quod ληξίασ χικόν vocatur. Ἀποφύσεισθαι τὸν νόμον, est legem antiquare, hoc est dissuadere. Ἀποφύσεισθαι etiam ἀποφύσεισθαι dicitur, hoc est ἀποδοκιμάζειν. Idem πρὸς τιμόδιον, ἐπὶ δὲ ἀπεχρήσθη μοι ὑφ' ὑμῶν στρατηγὸς διὰ τὸ μὴ πρὶ πλεῖστον Πελοπόννησον, ἐπὶ κρίσει πρὸς εἰς τὸν δῆμον, αἰτίας εἰς μεγίστησ πυχῶν, Vbi vero vos illi imperium abrogastis, hoc est ἐπαυαγέτω στρατηγούτῳ, αὐτὸν ἐπαύσατε, & abrogare se coactus propterea quod classe Peloponnesum non circumdedit, ad iudicium populi reiectus est, maximo crimine postulatus: Et ἀποφύσεισθαι, abrogatio, κατὰ Θεοκρίνου, πάντες ἴσε τοὺς ἐπὶ τοῖς λυκίσκῳ ἄρχοντασ δεσμοθέτασ, ἀποφύσεισθαι δέντας ἐν τῷ δῆμῳ διὰ τῶν, id est ab isto huiusq̄ opera ad populum accusatos, magistratūq̄ abdicatos, ὅν πολλῶ ὑστέρῳ εἰς ἀποφύσεισθαι πλεονησάντων αὐτῶ τῶ ἀελοῦ. ἐπιφύσεισθαι autem voce actiua est decreto quippiam confirmare, hoc est ἐπικυροῦν. & is qui de consilii sententia decretum facit, ὁ ἐπιφύσεισθαι dicitur. Xenoph. in septimo ἀναβάσ. ἐπὶ τούτοις λέγει ξενοφῶν, εἰ ἄν ἀντιλέγει. εἰ δὲ μὴ, ὑποφύσεισθαι ταῦτα. ἐπεὶ δὲ οὐ δέξῃ ἀντέλεγεν, ἐπεφύσεισθαι, sciuerunt, decreuerunt. Aeschines κατὰ κτησιφῶντῃ δ' μοι φιλοκράτης, παρεγγράψας ἰδὲ ὑποφύσεισθαι, Δημοθένης, id est qui in sententiam Philocratis ex compacto psephisma suavit & per-

καταφύσεισθαι

ἀποφύσεισθαι

ἀποφύσεισθαι

ἀποφύσεισθαι

ἐπιφύσεισθαι

tulit, vel confecit. Idem, ἀνάγνωθί μοι τίς ἦν ὁ ταῦτα γράψας, καὶ τίς δ' ταῦτα ὑποφύσεισθαι πρόεδρῳ. Alibi, κόπυφῳ ὁ τὰς γνώμασ ὑποφύσεισθαι ἐκ κλησίων ἐποίησ, qui sententias de consilii sententia confirmabat: hoc est πρῶτον. Suasor legis & lator rogationis, ὁ γράφωσ appellatur: & ὁ ἐσκησάμεν, vt Lucian. in Timone, εἰσκησάμεν τὸν νόμον ἔχεκρῆσθαι. ἐπεφύσεισθαι τῇ ἐκκλησίᾳ τίμων. qui latam & perlatam confirmat, ὁ ὑποφύσεισθαι. Idem Aeschin. ἐπεφύσεισθαι πάντα, τὰ πρῶτον ὁμολογημένα, καλῶσ ἔχον, νῦν καταλείνται, καὶ γράφουσὶ τινεσ εἰσδῶσ παρανόμουσ γνώμασ, καὶ ταῦτα, ἔτροοί τινεσ τὰ φησισαμένα ὑποφύσεισθαι, οὐκ ἐν τῷ δικαιοτάτῳ τρόπῳ λαχόντεσ προεδρῶσ, ἀλλ' ἐν παρασκευῆσ καθεζόμενοι, id est, ex composito ad id allegati adornatiq̄, vt leges ferentibus perniciosas astipulentur & subferuiant. τὸν ὑποφύσεισθαι, Plutarch. vocauit eum qui Romae sententias Senatores rogabat, Senatusq̄ consulta perscribenda curabat. Sic Plato in Gorg. pro rogare sententiam posuit, ὧ πῶλε, ἔν ἐμῇ τῷ πολιτικῶν. καὶ πέρουσι βουλήσ λαχῶν ὅταν ἢ φυλῆ ἐπρυτάνθη, καὶ εἰδὲ με ὑποφύσεισθαι, γέλωτα, πρὸς ἔχον, καὶ οὐκ ἠπιστάμεν ὑποφύσεισθαι. μὴ οὐ μὴδὲ νῦν με κέλευσ ὑποφύσεισθαι τοὺσ παρόντασ, id est rogare eos sententias, & ad suffragium ferendum vocare. Supra enim dixerat Polus, ἔρου τινὰ τουτωνῖ Idem, ἐγὼ μὴ καὶ εἶνα, ἐπιφύσεισθαι ἐπίσασμα, ῥηθὲσ δὲ πολλοῖσ, οὐδὲ διαλέγομαι. Sic Thucydid. in prim. ἐν τῇ στεγνολαίδου δημογραφίᾳ. Voce autem passiuā ἐπιφύσεισθαι est sciscere, idem scilicet quod φησισθαι. Xenoph. οἱ ὧ ἀθωαῖοι ἐπιφύσεισθαι ὁ πολιτάσ αὐτῶν χιλίουσ καταλέξασθαι. φησισθαι est discernere, sciscere. Plutarch. in Sylla de Sulpitio loquens, ἄπραξιὰσ δὲ διὰ ταῦτα, ἣν ὑπάτων φησισαμένων, ἐπαγαγῶν αὐτοῖσ ἐκκλησιάζουσιν ὄχλον, ἄλλουστε πολλοὺσ, καὶ τὸ πομπηῖσ τῷ ὑπάτου μεράκιον ἀνέλε, Cum propter hæc autem Consules iustitium decreuissent. quod Græci δὲ κασ ἐκ ὀντασ dicunt. φησισθαι etiam dicuntur iudices sententiam ferentes. Demosth. φησισθαι δὲ ταῦτα, ἣν δικασῶσ, διέγραψον ὁ ἄρχων πρὸ δόξασ ἢ τὸν νόμον πῶν τουτωνῖ πυθοδῶρου ἀμειψισθαι, deleuit & induxit archon qui iudicibus præerat, huius actionem. Quod etiam ἀναεῖσθαι πῶν διαδικασίῳ dicitur, hoc est actionem negare, agentem summouere. φησισθαι non modo calculus est ἣν λογιζομένων, sed etiam suffragia ferentium in comitiis: hoc est ἣν ἀρχαιρεσιάζοντων, & ἣν δικασῶσ πῶν γνώμῳ ἀποφαινομένων. Erant enim calculi iudicum varii. Αἱ μοι γὰρ πετηνῶσ καὶ μέλαινα, ἦσαν καταφύσεισθαι. αἱ δὲ αἱ φησισθαι ἣν τρητοὶ καὶ λυκαί, ἦσαν αἱ ἀπογνωσκούσασ, vt auctor est interpres Demosthenis ἐν τῷ κατὰ τιμοκράτ. Inde φησισθαι σωζουσῶ dicuntur, & ἦσαν καὶ φησισθαι κατὰ μοῦσασ. quæ etiam ἀναεῖσθαι dicuntur. Lyfias, Δνο δὲ ἢ καθαιρεσθαι τράπεζῳ ἐμπροσθεν ἣν τράκοντα, ἐκείδω. πῶν δὲ φησισθαι οὐκ ἐσ καθίσκουσ, ἢ ἀναεῖσθαι ἐλλὰ φανεράσ ἐπὶ τὰσ τράπεζασ ταῦτασ εἶνα τίθεσθαι. πῶν μὴ καθαιρεσθαι

συν ἐπι πλὴν ὑσέρων, πλὴν δὲ σώζουσαν ἐπὶ τῷ προτέρῳ, ὥστε ἐκ τίνος ἡρώπου ἐμελλέ
 λέγει ἀντὶ τῆς σωθίσεσθαι; **Inde illud Perfi, Et potis es nigrum vitio praefigere theta.** **Inde Plutarch. metaphoricè,** ἄσπερος ὁ καιρὸς τῆς σώζουσαν ἡρώ
 πλὴν ἀναίρεσσαν ἐν τῷ φαρμάκῳ προσίδησι. **Plutarch. in Apophth.** ἐπιτόν
 τῷ δὲ ἡρώ, ἐκ ἐπιτρέψης τῆς παρῆλθι πλὴν πρὶ σεαυτοῦ κήρῳ, ἐγὼ μὲν ἔφη, οὐδὲ τῆ
 μητρὶ, μὴ πως ἀγνοήσῃσιν, πλὴν μέλαιναν βάλαν φῆγον ἀντὶ ἐπιλυκῆς. **Aristoph.**
 σφηξί. Ἰθὺς ὡς παρῆλθι, ἐπὶ τὰ βελτίω ἡρώπου. τλωδὶ λαβῶν πλὴν φῆγον, ἐπὶ τὸν
 ὑσέρων μύθῳ πρὸς αἰξάν, καὶ πάλιν ὡς πᾶσι. **Quem locum interpres fati perplexe,**
& parum constanter enarrauit: ex quo tamen elicere possumus,
duas fuisset amphoras, aut duos cadiscos, in quos calculos mittebant

iudices. Alterum κύριον vocabant, alterum ἄκυρον. ἢν δὲ πρότερον ὁ καθίσκ
 ρησὶ, ἢ ἄκυρον σκῆ, ὡς αἱ ἡρώ καταδικαζομένων φῆγοι ἐβάλλοντο. ὁ δὲ δούπερος, ἐς τὸν αἱ ἡρώ
 ρῆσιν ἀπλόντων. **Præterea vna erat fitella quæ καθίσκος ἐλέσ vocabatur, & in**
illam αἱ σώζουσαι mittebantur: Altera θανάτου, & priore loco sita erat:
illa aut misericordiae, posteriore. καὶ αἱ μὲν ἀναίρεσσαι φῆγοι, ἐτιὰ τε τρωτικῆ
 του. **Αἱ τε τρωτικῆς μιλίαι dicebantur.** αἱ δὲ σώζουσαι ἢ ἐλεσθῆσαι, ἐτιὰ πλῆρες vocabantur. **Aesch.**
 μιλίαι φῆγοι κατὰ τῆς φέρε δὴ πρὸς τὸν Διὸς, ἐκ ἐσῆγετο τῆμαρχῶν ἐς ἡμᾶς ὡσπερ νῦν, μὴ
 ἡρώ αἱ πλῆρῃς ἐκ τῶν νόμου ἢ τῶν φημισματῶν, μίτε ἐμοὶ κατηγορεῖν, μίτε τὸτῳ ἀπολογεῖ
 ρεῖσιν. ὁ δὲ κῆρυξ ὁ νῦν πρὸς ἐκείνους ἐμοὶ, ἐπὶ τῶν ἡμᾶς ὁ ἐκ τῶν νόμου κέρυγμα, ἡρώ
 φῆγων ἢ τε τρωτικῆς ὅτῳ δοκῆι πεπορῆθῃσιν τῆμαρχῶν, ἢ δὲ πλῆρης, ὅτῳ μὴ, τῆ
 ἴσαι φῆγοι. ἀντὶ τῆς φημισματῶν; ἀκριβῶς οἶδ' ὅτι κατέγνωτ' ἀντὶ αὐτοῦ. ἴσαι φῆγους **dicebant, cum**
adaequasse iudices significare volebant, vt idem κατὰ κτησιφ. καὶ ἴσαι
φέρειν φῆγον αἱ φῆγοι αὐτῶν ἐγγύοντο. αἱ δὲ μὴ μόνον μετέπεισαν, ὑπὸ τῶν ἀντὶ ἢ ἀπεθάνον. φέρειν
 φῆγον **est ferre suffragium & sententiam. Demosth.** πρὶ τὸν τῶ φῆγον οἶ
 σεν. **Et Διαφέρειν. Isocrat.** πρὶ ἀντιδόσεως, ὅστις ἐς κίνδυνον κατασῆσιν, ἀ
 ναγκαθίσταται λέγειν ὡσπερ ἐγὼ νῦν, πρὸς τοὺς μέλλοντας πρὶ αὐτοῦ πλὴν φῆγον Διοί
 τῆσιν. **Sic Plutarch. in Cicer. de iudicibus loquens. Dicitur & φῆγον τῆ**
φῆγον, & γνώμην δέσθαι. Demosth. τοῦ δικαίου καὶ ἔνορκου δέσθαι πλὴν φῆγον
 φῆγον. **Ἰσάου αἰδῶσιν. Alibi** προστιθέναι φῆγον **& ἀναδιδόναι, est permittere vt fen**
tentiam dicant. Demosth. πλὴν ἡρώ τῶν ποτὲ ὁκνηθῆσιν φῆγον ἔθγοντο ἔτι πρὶ ἢ
 μῶν, ὑπὲρ ἀνδραγαθισμῶν προσπεθεῖσιν.
Αποφέρειν λόγον. ἀποφέρειν λόγον **& λόγους, est rationes ad ærarium referre. Demosth.**
 πρὸς τιμῶν, ἀποχεροτονηθεῖσιν, ἐν ὧ ἀπὸ τῆς λέγειν λόγῳ, ἐλογίζετο ἐκ τῆς στρατιωτικῆς
 κῶν χρημάτων αὐτῶν ἀδωκῶς ἐς τὰς ναῦς, τὰς ἐπὶ τὰς μῶν ταύτας τότε, **In ra**
tionibus quas ad logistas tum rettulit, ipse expensas has septem mi
nas tulit. Dicitur & de rationibus priuatis, cum debitor cum credi
tore, tutor cum pupillo rationes subducit. vt ἡρώ ἀφόβου, φάσκοντες δὲ
 ὁὐ πολλαὶ λαβῆσιν, μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπὸ τῶν ἀποφορῶν, πάντες κοινῆ ὑπὸ
 τρωτικῆσιν. **Huius autem verbii multiplex est vsus apud oratores.**
Αποφέρειν. ἀποφέρειν est de medio tollere. **Liban.** ἀποφέρειν δὲ ἢ νόσῳ τὸν ἀνδρα

πὸν ἀντὶ τῶν δαματῶν. ἀποφέρειν ἡρώ, est deferre aliquem, & postula
re. Aeschin. κατὰ κτησιφ. ἀπολήχθη δὲ ἢ κατὰ τῶν τῶ φημισματῶν ἡρώ,
 ἢν οὐκ ὑπὲρ ἐπι πόλειως, ἀλλ' ὑπὲρ ἐπι πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν δέξῃ με φῆς ἀπενεργῆ
 κῆρ. **Demosth.** πρὶ σεφάνου, Ἀιχίνης ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἀρχοντα πρὸς ὁμῶν
 ἡρώ κατὰ κτησιφῶν τῶν, **Diem dixit Ctesiphontii, vel, reum postulauit,**
quod legem perperam tulisse diceret. vel, ob rogationem aduersus
legum interdicta promulgatam. & κατὰ οἰκονομῶν, προσκαλεσάμεν τὸν
πολύδωτον, ἀποφέρειν ἡρώ κατ' αὐτοῦ καιώσεως πρὸς τὸν ἀρχοντα. Dicitur
etiam ἐκφέρειν ἡρώ. ἀποφέρειν etiam est renunciare & designare, &
nomen alicuius edere. Idem πρὸς πολυκλέα, ὡς ἀκούοντες ἡμῶν ἐκ
 ἡρώ τὰς τε ναῦς κατέλεκεν τῶν τρωτικῶν, καὶ τοὺς βουλευτὰς ἡρώ τοὺς δημῶν
 χους κατὰ λόγους ποιήσῃ τῶν δημοτῶν, ἡρώ ἀποφέρειν ναύτας, ἡρώ διὰ τὰς ἡρώ τὸν
 ἀποσόλον ποιήσθαι, **Quibus auditis sciuitis, vt Trierarchi naues dedu**
cerent, & Senatores cum Demarchis (hi tribulium populariumq;
veluti magistrum erant) nautas crearent, & renunciarent, vt primo
quodq; tempore classis e portu exiret & nauigaret. Et rursus, Δόξαν
γὰρ ἡμῶν ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τῶν βουλευτῶν ἀπενεργῆσιν, τῶν προσεσοίσοντας τῶν τε
δημοτῶν ἡρώ τῶν ἐκ τε κτησιφῶν, προαπωλήσθαι μου τῶν νομῶν, ἐν τρωτικῶν δημοίς, διὰ τὸ
φωρῶν ἐναί μου πλὴν οὐσίαν, Cum enim optimum factu iudicassetis, vt
pro popularibus & tribulibus Decuriones vel Senatores eorum no
mina ederent qui e numero popularium ac diuitum collationem re
praesentarent, in tribus populis nomen meum editum est atq; renun
ciatum, quippe quod facultates meae omnibus essent notae. Sic ali
bi Διαπρὶ κατὰ τὸν νόμον ἀπὸ τῶν δημοτῶν dixit, quem partes arbitrum ele
gerunt. Αποφέρειν in album referre, & inter numeros ascribere. Lyf.
 ἡρώ πολὺν ἀντὶ δικαιοσύνην ἐκείνους τῶν χρημάτων, ἢ τούτοις πισθῶνται. ἐκ μὲν ἡρώ
 τῶν τῶν φῆσον ἢν τῶν ἀπὸ τῶν βουλευτῶν, ἐν ἐκείνοις δὲ τῶν ἡρώ τῶν ἀ
 ναγκαθίσθαι ἢν ὑπὸ τῶν φιλάρχων ἀπενεχθῆσιν. ἀποφέρειν est mercedem ferre vt
operarius facit. Lucian. in Timone, καὶ διφθέρων λαβόντες παρὰ ἐπι πένιας
καὶ δίκων, ἀγαπάτωσαν ἡρώ τῶν ἀποφορῶν. Et de seipso,
 οὐκ ἐς μακρὰν δὲ καὶ τῶν πατέρῳ ἀποφορῶν ἀπὸ τῶν γηνομένων. **Aeschin.**
 ἡρώ τῶν ἀρχῶν. ἔτι δὲ οἰκέτας δημοιογενῶν ἐπι σκυτοπομικῆς τέχνης δέκα, ὡς ἕκαστος τῶν
 τῶ ἀπὸ τῶν δὴ ὁδοῦ, **diurnæ mercedis nomine referebat. Dicit & ἀποφέ**
ρειν vt mox dicemus. Vnde fit vt ἀποφέρειν pendere significet. Polyb.
 καὶ τότε ἡρώ ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῶν δημοί, νῦν δὲ ἢ πόλις τῶν φέρουσα, τῶν φῆ
 με. **Plutarch.** ἀναγκαζόμενοι οἱ μὲν, τέταρτα τῶν καρπῶν, οἱ δὲ τῶν ἐλεθθῆσιν τὰς
 ἐγδοῦς τῶν κτημάτων ἀποφέρειν. **Et ἀποφορὰ pensitatio, pensio, quæ Διαφέρει**
 τῶ ἀποφορῶν. **Est em̄ τῶν δούλων ἀποφορὰ. Andocid.** ἔφη ἢ ἐναὶ ἀνδραγαθῶν οἱ ἐπὶ
 λαυρέων δὲ κομίζεσθαι ἀποφορῶν, et sibi eudū esse, vt ab eo pensionē acci
 peret, qualis scilicet a colonis ascriptitiis pēdebat. **Plut. de Spartanis**

Ἀποφέρειν ἡρώ

Ἀποφορὰ & ἀποφέρειν

δι' Αιχίνω πολὺ τάναντία τ' ἔπειτα κερὶ γὰρ ἐσελθεῖν εἰς ὑμᾶς καὶ λόγον δοῦναι ἢ πεπραγμένων, τὸν μὲν ἀνήκε, τὴν ἐπὶ τὰς θηϊώας ἐλθόντων, τῆς δ' ἀπελεῖ προῖ ἰών. Ἐνθάδε δὲ δίδόναι & λόγον δοῦναι pro eodem dixit. Aliquando λόγον δίδόναι est dicendi, et causam orandi locum dare. Xenoph. in quinto ἑλληνικῶν. ἀρχόντων δὲ τ' ἔπειτα, ἐδίδοντο οἱ ἀκεδαιμόνιοι τῆς συμμάχοις λόγον. Aliquando est causam dicendi potestatem facere, vt κτλ. τιμοκράτ. ἕκαστος τῶν ἄλλων ἢ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν δὲ μολογοῦσας ἀνθ' ἡρίσεως κολάζειν οἱ νόμοι κελεύουσιν, οὕτω δὲ καὶ τὸν περὶ τῶν νόμων κακῶν ἐλάττωσιν, μὴ δόντας λόγον, μὴ δ' ἐδελίξουσιν ἀκρίβειαν, κατὰ τὴν ἀκρίβειαν. **Idem quibus dicendi potestas facta est, λόγος τυχόντες dicuntur, id est ἐκ ἀκρίβειας ἀπαχθῆναι, vt κατὰ Ἀριστοκράτ. τί τ' ἄλλο ἔσται τὸ μεταποιεῖν τὸν θεσμόν, ἢ ὅταν ἕξω τῆν τεταγμένων δικαστήριον καὶ ὄρω μὲν εἰρηδῶς δέει, δίδωμι τὰς ἀμωρίας, καὶ τὸ λόγος τυχόντες ἀναρῶν, ἐκδότης κτλ. Et ὑπὲρ σεφάνος, ὅν γὰρ ἀφαιρέσθαι δέει τὸ προσελθόν τῶν δίκων καὶ λόγος τυχόντες. **Quum vero dicunt λόγος ἑαυτῶν δίδόναι, significant rem secum aestimare & perpendere, vt in eadem, λόγον δ' ἑμαυτῶν δίδωμι, εὐρίσκω τῆς δικάσει μὲν πολλῶν συγγνώμῃς ἔχω, Ego vero in ita apud me ratione inuenio. Andocid. πρὶ μυστηρίων, εἰ ἔστι γνόντες, ἐδόσαν σφίσι τὸν λόγον, ὅτι ἀνθρώπων ἔσσι, ἔτε ἀντὶς λήγεται τῆν κοινῶν χρημάτων, ἔθ' ἡμᾶς ἐάσει, **Sic secum ipsi ratiocinari & coniectura colligere cœperunt. Plutarch. in Cato. minore, παραπολιτικῶς ἐκένους δ' μὲν κάτων δρώμενον ἀνεξωπύρη καὶ διεθέμενον, αὐτὸς δ' ἑαυτῶν τῆς λόγον δίδόντας δ' καὶ φόβος ἐξέκρυσεν πρὸς κάτωνα, καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦναι, at cum ipsi secum reputare cœperunt Cæsarís potentiam, reiq; militaris peritiam expendere: statim ipsos pauor incessit, deterruitq; quo minus & Catonis memoriam & honesti reuerentiam retinerent et tuerentur. λόγος δίδόναι aliquando est verba facere, & λόγος λαμβάνειν est aures accommodare. Synes. πύλαμνῶν, κατὰ τὴν δρόμον ἐπὶ τὸν λεμνῶν, μὴ δὲν λόγον δίδωμι, ὅτι μὴ τῶν μακαρίτην φωνῶν, καὶ τὸν πόρρωθεν ἐγκραγών, cum nemine colloquutus in via, extraq; defuncto Photio, quem etiā procul inelamaui. μακαρίτας enim ominandi gratia vita functos vocabant, quasi vitæ miseris defunctos. Iulianus ἑρμογένει, ἐκένω μὲν δὲ ἐπέει δὲ μακαρίτης ἐγγύετο, κέρη γὰρ κατὰ τὸν λόγον, **Verum illi quando quidem iam fato functus est, bene precemur. Vnde illud Persii, Nunc non cinis ille poetæ Félix: nunc leuior cippus non imprimit ossa! Et Iuuenalis in septima, Dii maiorum umbris tenuem & sine pondere terram. Plutarch. ἐν τῶν πρῶτων ἀπομνημονεύων, καλὰς ἐλπίδας ἔχον σε δέει τῶν μακαρίτην ὑμέως σέ, ὅτι τῶν συγκρατηθῆναι σωθεῖσιν. **Simile est quod lingua vernacula dicunt, ad superos emigrasse, quos defunctos esse significare volumus. Sic autem dicitur λόγον δοῦναι καὶ λαβεῖν, vt τῶν ἐν δοῦναι καὶ λαβεῖν. Idem Synes. Herculiano, ὅν γὰρ ἀν' ἀπ' ἐλάττωσιν ἢ δέει ἀπ' αὐτῶν σωθεῖσιν, ὁ θεὸς σοφῶν ἐν ἀξίῃς ἀξίῃς τῶν ἔχων, ἔτω προσχέρας ἑμαυτὸν καὶ τὰ ἑμαυτὸν κτλ.**********

λόγος τυχόντες

λόγον ἑαυτῶν δίδόναι

λόγον λαμβάνειν

μακαρίτης

ματὰ ἀνεκάλυφα, ἀνδρὶ κατὰ θραχὺ δόντα μοι καὶ λαβόντα ἢ λόγον, id est, qui paulatim mihi familiaris factus est, cum quo vltro citroq; sermonem cōmunicauit. Significat etiam δίδόναι λόγον, dare vices loquendi & percunctandi, & vicissim respondere percunctanti. Plato in Protag. ὁ μὲν δὲ ἡναγκάσθη δμολογήσασθαι ἐρωτήσεων, καὶ ἐπὶ τῶν ἡκανῶς ἐρωτήσεων, πάλιν δάσασθαι λόγον καὶ σμικροῦ ἀπεκρινόμενον. Idem, Διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀπεκρινόμενον, μὴ ἐφ' ἐκείνῃ ἐρωτήσει λόγον ἀπετένωσιν, καὶ ἐκκερῶν τῶν λόγων, καὶ ἐκ ἐθέλων δίδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπεκρινόμενον ἕως ἂν ἐπιλάθωνται πρὶ ὅτι τὸ ἐρώτημα ἦν. λόγος ἰν' tertium pro vanitate & mendacio ponitur, vt verba latine. Demosth. λόγος ταῦτα, καὶ πρῶτον τῶν πρᾶγματός ἐστι, Verba sunt hæc, & impostura a proposito vos abducēs. λόγος διαδιδόναι, est sermones serere, & ru mores in vulgus disseminare, quo vsus est Plut. in Sertorio. Idem ἀντιπρὸς ἡμετέρας δὲ μαγαγῶν ἰν' Lucul. λόγος χρεῖστος ἐς οὐκ ἀκοντας, ἔθ' ἀκόντες δὲ μαγαγῶν διαδίδωμι. δίδόναι τῶν λόγων, est memoriæ proderere. Greg. ὁ δὲ μόλις μοι τῆν ἐκένωσαν θανάτου, καὶ ἐθ' ἐβλομῶν πρὸς ἐλθόντων, τὸ δὲ δῶσω τῶν λόγων. Alibi, τὸ τὸ δῶσω τῶν λόγων, hoc ego scribā. λόγος κρείσσος, verba facere, orationem habere. Isocr. Areopag. ἐγὼ δ' εἰ μὲν πρᾶγματῶν πέρε ἀνομοματῶν καὶ καυῶν τῶν λόγων ἐκρίβωμι, ἐκόντως ἂν ἔχωμι πλὴν αὐτῶν τῶν αὐτῶν. **Dicitur etiam λόγος κρείσσος. Idem, ἵπτες ἡς ἐγὼ καὶ ἐν λόγον μέλλω κρείσσος εἶναι, καὶ πλὴν προσοδῶν ἀπεχρησάμενα. εἰς λόγος ἰέναι, est ad colloquiū venire. Xenoph. τῶν στρατηγῶν αὐτῶν ἐς λόγος ἐλθόντας ἀπέκτεναν. Idem, πέμψωμαι πρὸς τὸν Δερκυλλίδω, εἴπερ, ὅτι ἔλθοι ἂν ἐς λόγος ἐκ ὁμήρων λάβοι. Ἐν λόγοις εἶναι, est hominum sermone celebrari. Idem κωμικῶν ἱππολύτος ὁ, ὑπὸ τῶν ἄρτεμιδῶν ἐλμᾶσθαι, καὶ ἐν λόγοις ἦν. Aristotel. tamen ἰν' ἡμίονο μετατὰ φυσικῶν, τῶν ἐν λόγοις ὄντων, philosophos appellat, & doctrinarum studiosos, ἐκ ἄρα ἀνέει ἐστὶ φύσεις τοιαῦται, ἢ ἐστὶαι, οἷα λέγουσιν οἱ ἐν τῶν λόγοις τὰς ἰδέας, καὶ τὸ μᾶλλον ἐπιστήμον ἂν ἔσιν, ἢ ἀνομοματῶν. Plato in Phædro τῶν πρὶ τῶν λόγων τεχνικῶν, pro rhetoribus dixit. quos in eodem λογοδιδάσκαλος vocat, quasi orationum concinnatores. Est etiam λόγος fama & existimatio hominum. Athen. Δημοσθένης τὸν ῥήτορα κεννοκρίσασθαι ὅτι, ἐταίρους λόγος ἔχῃ. Plut. εἰς διακόφοντες τὸ δέκατον τάγμα, ἔκαστος ἦν ὁ λόγος ὡς μαχημωτάτος. de decumanis Cæsarís loquens. Et ponitur ferè sine verbo substantiuo. Greg. ἕκαστος τὸ αὐτῶν πρὸς λόγος τῶν πῶθμεσι τῶν αἰτῶν ἐγκρῶν πρὸς, vt fama est, vt ferunt. Iulianus Aug. Ἀλέξανδρον μὲν τὸ μακαρίτης τοῖς ὁμήρων κηρύσασθαι ἐφυπνώθη λόγος, fama tradidit, vel fama est. Theophr. ἰν' sexto de Causis, ὅθεν δὲ ὁ λόγος, ἐκείσε ἐπαινετόν, Vnde digressa est oratio, illuc reuertendum est. Greg. καὶ ἔπειτα τῶν διανοῶν ὁ λόγος, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος. Et est sacrificiorum ratio, vt mea fert opinio. Alibi, εἰς γὰρ δὲ ὁ ἐμὸς λόγος, Dūtaxat vt mea est opinio. Idem, οὐδὲ θρακῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκόντων ὡς λόγος, a quibus verbum θρησκόντων esse deductum**

δίδόναι λόγον

λόγος ἰν'

λόγος διαδιδόναι

δίδόναι τῶν λόγων

λόγος κρείσσος

εἰς λόγος ἰέναι

ἐν λόγοις εἶναι

λόγος

ὡς λόγος

Ἐξω λόγος. αἰούν. οὐκ ἔξω λόγος significat nō ab re, non extra propositum. **Greg.** ἵππερ λόγος. ἵππερ λόγος, maiora q̄ vt dici possit, supraq̄ dici potest. Idem, καὶ πάντα, μὴ τελέως ἢ ὑπέρ λόγος. οὐδέ τις λόγος τῆς, hic nulla opinione prædicitus est, nullo numero habetur. **Pausan.** Ἀνέπνεε δὲ ἕ πάντας, ἀλλ' ὅσον ἦρ ἢ δὴ μὲν τὸ παραχρῆδες. Ἀδελφάωρ ὃ ὄντως λόγος πρὸ τῆς ῥωμαίου ἐκπίπτει. **Sir.** ἐθελονταί, id est, ὄντως ὑπόλογος ἐκπίπτει. **λόγοι sunt studia literarum & disciplinæ liberales.** **Synes.** Troilo, καὶ μὰ τῆς λόγος τὰ μὰ καὶ τὰ σα πάλαι δικά. **Per literarum studia, per disciplinās humaniores tuas measq; delicias.** Quæ dictio ab amoribus puerorum tracta est primum, & tamē de amore nonnunq̄ honesto, & voluptate inculcata dicitur. vt apud **Platonem in Gorg.** Socrates Alcibiadem τὸν κλεινὴ παιδικὰ sua vocat, & simul philosophiam: vnde **Synesius mutuatus est.** καὶ μὴ θανάμαζε ὅτι ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πλὴν φιλοσοφίᾳ τὰ ἐμὰ παιδικὰ παῖσιν ταῦτα λέγεσθαι. λέγει γὰρ ὅτι ἐλάει ἐταίρις ἐν νῦν ἐμῶ ἀκείρας, καὶ μοι ὅτι ἴππερ ἐτέρων παιδικῶν πολλὴ ἵππερ ἐμπληκτῶ. ὃ μὲν γὰρ κλεινὴς ἔστι ἄλλοτε ἄλλω ὅτι λόγος. ἢ δὲ φιλοσοφία, ἀπὸ τῆς αὐτῶν. **In quo vocabulo hoc animaduertendum, qd cōstructio sæpe ad significatum & sensum refertur, non ad vocem, sed fine articulo, vt idem in Phædro,** νοσοῦν δὲ πᾶν ἴδιον τὸ μὴ ἀντιφρον, κρεῖττον ὃ καὶ ἴσον, ἐχθρόν. ἔτι δὲ κρείττω ἔτι ἰσοῦ μὲν ἐκὼν ἐρασίης παιδικὰ ἀνεξέδ, ἵππερ δὲ καὶ ὑπερέσθον ἀπὸ ἀπεργάζεται, neq; vero superiorem neq; adæquatam amasium amator libens perpetietur, sed inferiorem & sibi cedētē semper efficere conatur. **Alibi in eadem sententia varie vsus est,** ἔξ ὧν πᾶσα ἀνάγκη ἐρασίων παιδικῶν φρονεῖν μὲν, ἕσθαι κενὴ κλεινῶν, ἀπὸ μὲν μὲν δὲ χαίρειν. ἔξ τοίνυν ἀγαμορ, ἀπαιδία, ἀσοικος, ὅτι πλεῖστον χρόνον παιδικὰ ἐρασίης ὄντως ἀμ γενέσθαι, τῶν αὐτῶν γλυκὺ ὡς πλεῖστον χρόνον κερτῶσθαι ἐπιθυμῶν. **Et in Sympos.** ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐρασίης τε καὶ παιδικῶν νόμος ἔχωρ ἐκάστῳ, ὃ μὲν, χαρισιαμνῶν παιδικῶν ὑπερεσθῶν ὄντως, δικαίως δὲ ὑπερεσθῶν, ὃ δὲ, ὅτι κριτικῶν δὲ αὐτῶν σοφόν τε καὶ ἀγαθόν, δικαίως δὲ ὄντως δὲ ὑπερεσθῶν καὶ ὃ μὲν δυνάμει εἰς φρόνησιν, καὶ πλὴν ἄλλω ἀρετῶν συμβάλλουσιν, ὃ δὲ, ὅτι μὲν εἰς παιδείαν καὶ πλὴν ἄλλω σοφίᾳ κτᾶσθαι. **Plautus in Curgul.** Ille suum annulum opposuit: inuocat Planesium. **Ph.** Meos ne amores? **Curg.** Tace parumper. **Cicer.** in Philip. Sed redeo ad amores & delicias meas **L. Antonium.** Et de Diuinatione, Quid amores ac delicias tuæ **Roscius?** Et pro **Cæli.** Amores autem & deliciae quæ vocantur: nunq̄ hunc occupatum impeditumq; tenuerunt. **λόγοι igitur sunt studia & literæ.** **Greg.** de **Cæsaréa,** ἐπεὶ καὶ τῆς ἐμῶν λόγος αὐτῆ καθηγεμῶν καὶ διδασκαλῶ. **Idem,** τῆς δὲ πόλεως ταύτης οἱ λόγοι τὸ γινώρισμα. **Hæc vrbs visitur propter literarū studia.** Vnde οἱ ἀμφὶ τῆς λόγος, literati homines dicuntur. Et οἱ πρὸ τῆς λόγος τῆς ἐλευθέρως, **Greg.** hoc est, οἱ ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν, οἱ τῆς μὲν

Amores παιδικὰ

οἱ ἀμφὶ τῆς λόγος

θημάτων ἀποδίδεται. & οἱ φιλολογοῦντες. **Herodian.** οἱ ἐπὶ λόγοις διδασκίμοι, **Homines insigni doctrina præditi.** οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur studia externa, & literæ disciplinæq; nihil ad scripta Evangelica consecrataq; pertinentes, quæ seculares appellant, quasi βιωτικὰ μαθήματα. **Chrysofost.** πᾶσαν πλὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῆς ἔξωθεν λόγων ματαίωσιν καταναλώσας, de se ipso loquens. Et ἡ ἔξωθεν παιδεία. **Greg.** ἐς βασιλεῖον, οἱ μὲν ὃ πᾶσιν ἀνὸς ἐμολογησῶν τῆς νοῦν ἐχόντων, τῆς παρὲς ἡμῶν ἀγαθῶν εἶναι τὸ πρῶτον ἐταύτιον μόνον πλὴν ὄντων ἐξωθεν ἢ ἡμετέρων, id est euangelicam, ἢ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κομῶν καὶ φιλοσοφίᾳ ἀμαρτῶσα, μόνως ἔχεται φιλί σωτηρίας, καὶ τὸ κάλλος τῆς νομῶν μόνων. ἀλλὰ καὶ πλὴν ἔξωθεν, ἢ πολλοὶ χριστιανῶν διαπίψασιν, ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερᾶν, καὶ δεῖ πρὸς βλάβησιν, κακῶς ἐδότες. **Basil.** **Diodoro,** ἐκείνο δὲ πάντως σωθεῖς σου καὶ ἡ ἀγγίνοια, ὅτι καὶ τῆς ἔξωθεν φιλοσοφίᾳ οἱ τῆς διαλόγους συγγράφοντες Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, ὅτι δὲ αὐτῶν ἵψαντο τῆς πραγμάτων. **Idem Greg.** in secundo καὶ ἰσλιανῶ, τῆς ἡμετέρων, pro orthodoxis dixit, τῆς ἔξωθεν pro gentilibus. quos etiam ἑλλίνας vocat. **Huius simile est, qd antiqui** ἔξωθεν scripta quædam vocauerunt, & quædam ἀκροαματικὰ de quibus **Cicer.** in. v. de Finibus, ita inquit, De summo autem bono, quia duo genera librorum sunt: vnum populariter scriptum, quod ἑξωθεν appellabant: alterum limatius, quod in commentariis reliquerunt: nō semper idē dicere videtur. **Alex.** **Aristotelis,** vt auctor est **Plutarch.** οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκείνος τῆς ἀκροαματικῆς τῆς λόγων. τίτι γὰρ δὲ διείσομαι ἡμεῖς τῆς ἄλλων, ἐκαστὸς ἐπαιδευθῆναι λόγους, ἔτι πάντων ἔσονται κοινοί: λόγους ἀκροαματικῆς appellat libros de recondita Peripatetica secte disciplina editos. **Aristotel.** lib. pri. **Polit.** ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἑξωθεν κριτικῶν ὅτι σκέψους, **Verum ista fortasse peruagatioris sunt commentationis.** **Et in tertio,** ἀλλὰ μὲν καὶ φιλί ἀρετῆς γε τῆς λεγομένης τῆς ῥᾶδιον διελθῆναι καὶ ἐν τοῖς ἑξωθεν τοῖς λόγοις διοριζόμενα, πρὸ αὐτῶν πολλὰ καὶ, in disputationibus externis & omnibus obuiis, a quibus nullum arcemus. **Et in septimo.** νομίσαντας οὐδὲ ἰκανῶς πρὸς λέγεσθαι καὶ τῆς ἐν τοῖς ἑξωθεν τοῖς λόγοις πρὸ φιλί ἀρετῆς ζωῆς, καὶ νῦν χρῆσθαι αὐτοῖς. **Hoc vt melius a tyronibus huius studii intelligatur,** addam hoc ex **Ammonio,** interprete predicamentorum **Aristotelis,** ὅτι τῆς συγγραμμάτων, τὰ μὲν, ὅτι ὑπομνηματικὰ, τὰ δὲ, ἑξωθεν ταγματικὰ. ὑπομνήματα sunt quæ vnusquisq; studiosorum ex auctorum lectione sibi conficit. **Moris enim fuit priscis,** vt maiorum scripta legentes, commentarios sibi facerent, in quibus opiniones de rebus a philosophia pertractatis perscriberent, argumetaq; quibus opiniones suas illi astruerent. **Inde illud Plinii Iunioris de auunculo.** Hac intentione tot ista volumina peregit: eclektorumq; commentarios. **clx.** mihi reliquit opisthographos, id est τῆς ἐκλεκτῶν ὑπομνημάτων. **In quos commentarios regerere etiam moris fuit,** quid ipsi commentarios scribeti pri-

οἱ ἔξωθεν λόγοι

ἡ ἔξωθεν παιδεία

οἱ ἔξωθεν φιλοσοφοί

ἑξωθεν κριτικὰ συγγραμματα καὶ καὶ ἀκροαματικὰ

ἑξωθεν κριτικὰ καὶ

Βασμιώτατον μαρκιανόν, ὃν ἐπρολαβόν Ἀριστέδω, ἔρμαζ' λογίη τύπον ἐς ἀνθρώ-
 πους ἐφω ἐκλυθέναι, μόλις ἄρ' ἔτυχον τ' ἀξίας. λόγιος **etiam fatidicus dicitur**
& vates. Plutarch. in Sylla, τυφρῶν ὅι οἱ λόγοι μεταβολῶν ἀπεφάνοντο
 ἀπ' οὐρανοῦ τὸ τέρας. **Ibidem** λογιωτάτους **vaticiniorum interpretes peritif-**
imos vocat. Lucian. πρὶ τῆν ἐπὶ μισθῶ σωνόντων, ἢ μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑπο
 λογισμὸς κοί δ' ἄλλοι τὸ σὸν πρόσωπον δαύωμαι, ὃν ἄρ' ἔχει, ὅτ' ἔφ' λογίω ἠύσομαι. λογισμὸς κοί
 νόος. νόος **sensus cōmunis. Greg.** τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν, **Quis adeo stoli-**
 λογισμὸς λογισμὸν ἐαυτῶ διδόναι, **est qđ supra diximus** λόγος αὐτῶ διδόναι. **Plu-**
 λογισμὸς ἐαυτῶ διδόναι **tarch.** ὁ ὅ λογισμὸν ἐαυτῶ διδόναι, **secū ipse rē estīmās, secū ratiocinās, sese**
 νομ. **respiciēs. λογιστὴς existimator & expēsor. Greg.** οἱ ποιητοὶ τ' θεότητ' ὅ λογί
 λογιστὴς. σοί. **Erant etiā magistratus Athenis. λογιστικὸς Plato vocat supputandí**
 λογιστικὸς. **calculiq; peritos. λογομαχία est verborum velitatio, & loquax conten-**
 λογιστικὸς. **tio, inquit Eustath. in pri. Iliad. vbi Homerus μαχεσάμενοι ἐπέεσι dixit.**
 λογομάχοι. **Greg.** μή μοι τίς ἐπιφύεσθω πάλιν τῆν λογομάχων, **id est τῆν ἀνυλογογίαν, &**
 λογομαχίαν. **argutorum, καὶ ἐγχαρημασίαν, quales sunt sophiste. λογομαχίαν, quo ma-**
 γνυς **Dionysius ad Demophilum scribens vsus est, ἄσπερ ἔδει τὶ ἐλίμ**
 ἠθῶν τ' λογίω ἐγνώκαε, ἐκάσῃς ἡμέρας αὐτῶ λογομαχίαν ἐπὶ καταστροφῆ τ' ἀκρόντων.
 λόγοι μόνι **nisi sit potius πρὶ αὐτῶ λογομαχίαν. Postremo λόγοι sunt rationes qbus**
 μοι. **causae & effectus cognoscunt, vt ait Plato in Timæo: quorū qđ sūt**
 μόνιμοι νομὶ ἀμετάπτωτοι, **& immobiles neq; refutabiles, cognati scilicet ea-**
rum rerum quarum sunt interpretes. cuiusmodi sunt rerū mente per-
ceptarum, id est mundi intelligibilis: cuius hic mundus simulachrum
 λόγοι ἐκασί **est, cum ille sit exemplar. alterius autem generis λόγοι, ἐκασοὶ appel-**
 κοί. **lantur, id est veri similes atq; opinabiles, cuiusmodi sunt λόγοι τοῦ το**
 κόσμου ἐκόνος ὄντ' ὡς πρὸς ἐκείνο παρὰ τὸ ἀπ' ἀκαθάρτων **vt ipse inquit, id**
est ad exemplar efficti.
 ἐνεπισκήψε **ἐνεπισκήψεως dicebantur creditores qui publicatis bonis cuiuspiam, ex**
 θαι. **periebantur contra populum vt hodie contra fiscum, actione pigno-**
ratitia in pignora incumbentes. Demosth. πρὸς τιμῶν, πότερα γὰρ ἄρ' οἱ
 οἱ εἰσὶν εἶναι τῶν πατρῶν, δημοθέντων τῶν ἀνυμῶν, ἐνεπισκήψασθαι ἢ τῆν οὐ-
 σίας τῆν ἐκείνων, ἐνοφελόμην αὐτῶ τῶν τοῦ ἀργύριον, ἔπειθ' ἀνυμῶν ἐδάνησαν, ἢ
 ἀναμύνην ὅποτε πρὸ τῶν τοῦ κομιθῶν ἐμελλεν ὑπερῆσαν, ὅς ἔ πολλὰς ἐλπί-
 δας σωτηρίας πρὶ αὐτῶ εἶχεν ἢ ἐκείνων τῶν χροῶν. **accusatio iunxit, Vtrū**
existimatis expeditius patri meo fuisse cum bona Antimachi publica
rentur, in creditam ipsi antea pecuniam agere, in bona ipsa oppigne-
rata incumbere, siquidem reuera Antimacho non Timotheo credide-
rat. an expectare in longam diem, cum ab isto iam locupletato credi-
tum seruaturus foret, qui eo tempore exiguam spem salutis suae ha-
bebat. quasi dicat, hominis hoc parum frugis fuisset, ac de facultatib9
suīs male merentis. Idem, ὅστε τί ἂν ποτε βελόμηνος ὁ πατήρ, ἐβέλετο τι

λογισμὸς κοί
 νόος
 λογισμὸς
 ἐαυτῶ διδόναι
 νομ.
 λογιστὴς
 λογιστικὸς
 λογιστικὸς
 λογιστικὸς
 λογομάχοι
 λογομαχίαν
 λόγοι μόνι
 μοι
 λόγοι ἐκασί
 κοί
 ἐνεπισκήψε
 θαι

μῶθεν χηῖσις ἐγγράφας ἡμῖν καταλιπεῖν, ἔπειθ' ἢ ὄφλε τῶν τὸ ἀργύριον, μάλ-
 λον ἢ ἐκ τῆν ἀνυμῶν δημοθέντων ἐνεπισκήψασθαι κομιθῶν. **Et rursus, καὶ**
μὴν ἐνεπισκήψαμένους γε ἔτ' ἂν πρὸς καταβολῆς ἠπόρῃσεν, ἔτ' ἂν ἠπισθῆν ὑφ' ἡμῶν.
πάντες γὰρ ἴσε αὐτῶν ἔ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιδυμοῦντα., Atqui si ad pi-
gneranda publicata bona incubuisset, in pignoratitia mq; actione spō
sione contendere instituisset, vt assolet fieri: ea utiq; pecunia defici non
potuisset, quam sponcione prouocātem deponere oportebat: neq; vos
non illi fidem habuissetis, quem publicorum iniuste cupidum non ef-
se nouistis. Diximus supra quid sit ἐπισκήψασθαι, quae si cum his coniu-
gantur, melius huius verbi significatio percipietur.
 γράμματα **γράμματα τραπεζικὰ sunt rationes mensae & argentariorum apud De**
 τραπεζικὰ **mosthen. & Δείξαι τὰ γράμματα, rationes edere. Alibi γραμματέιον appel-**
 γραμματέιον **lat. & γράμματα δημοσία Aesch. acta publica vocat. γραμματέιον etiā di-**
 γραμματέιον **citur ἢ ἀξιαρχικόν, id est album, vt Plinius in p̄fatione Hist. natura-**
lis vocat. Demosth. πρὸς εὐθελί. ἐγὼ πετράκις ἐπιδικνῶ καὶ ἐμὲ καὶ τ' πα-
 τέρα δημότας αὐτῶν εἶναι ἠκιστάμενους. πρῶτον μὲν γὰρ τῶν πατρῶν δοκιμαθέντες,
 εἶτ' ἐμῶ, εἶτ' ἢ τῆν προτέρα διαδικασίᾳ, ὅτε ἠφάνισαν εἶναι τὸ γραμματέιον. **Ἰσῆος**
 ἀξιαρχικόν **ἀξιαρχικόν addidit ὑπὲρ τῶν ἄλλοδῶν κλίρας, καὶ διεκλυθεῖ ὅπως ἀνὲ πα-**
 θεῖ προτέρων, ἐγγράφωσι με εἰς τὸ ἀξιαρχικόν γραμματέιον, θράσυλλον ἄλλοδῶν.
 ἀξιαρχικόν **Est autem ἀξιαρχικόν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεθέντες τῆν παίδων, οἱς δὲ τῶν**
 ἀξιαρχικόν **ἦσαν τὰ πατρῶα δικονομῆν, Liber in quem puerorum nomina referēbatur,**
qui iam tutelae suae facti erant. πρὸς τὸ ἀξιαρχικόν ἀρχικόν, hoc est, τῆν
κλίρας τῆν ἰδίων. Erant enim tum ἀυπεύστοι, hoc est sui iuris, & statuere
de facultatibus suis poterant. Demosth. πρὸς Λεωχάριον ἰτίδεν **vt Isēus**
dixit, πρὶ ἐγγραφῶν ἢ τῶν ἀξιαρχικῶν γραμματέων τῆν ὀτρυνῶν. Aesch.
ἢ τῶν ἀξιαρχικῶν. ἐπὶ τῆν δὲ ἐνεγράφη τῶν ἀρχικῶν εἶτ' ἔς τὸ ἀξιαρχικόν γραμμα-
τέιον, καὶ κίριθ' ἐγγέτο φησὶ ἔσῃας, πρὸς ἀμύνην ἀνδρα πρὸς ἐπίπῳ καὶ ἠτυχηκό-
τα δῆιον ἐαυτῶ, τῶν εἰσῶν ἠφάνισε. Eius ἐγγραφῆς τέπος erat pubertas, vt ex
Lycurgi oratoris verbis liquet ἢ τῶν ἀξιαρχικῶν. ἡμῖν γὰρ ὅσον ὄρεος ἢ δμνῶ
 ὄρεος ἢ δμνῶ **σι πάντες οἱ κλίται, ἐπεδῶν εἰς τὸ ἀξιαρχικόν γραμματέιον ἐγγραφῶσι καὶ ἐφῆ-**
 σοὶ γλῶσσοντα, μήτε ἰσῶ ὄπλα καταχωρεῖν, μήτε πῶν τῶν λείπῳ, ἀμυνῶν τε τῆν
 πατρῶν, καὶ ἀμῶν παρὰ δῶσῳ. **Lucian. per translationem & iocum dixit,**
 ἐφῆθῳ ὄντ' **ἐγγραμμῶν εἰς τὸ δῶδεκα δέων ἀξιαρχικόν, ἀντὶ τ' ἄδωκα, cuius dicitio**
 ἄδωκα **nis imitatione album latine dicitur. ἄδωκα enim dicitur λελοκωμῆ**
 ἄδωκα **νον γραμματέιον, id est albo colore inductum. Demosth.** ἢ τῶν τιμοκρατ. **σί-**
tans verba Solonis, ὁ δὲ ἄδωκα τῶν κοινῶν νόμον ἀναγράφας εἰς ἄδωκα, ἐκτι-
θεῖτω πρὸς τῶν ἐπωνύμων ὁσμῆρα. ἀντὶ τῶν ἢ πηξίω, in tabula. Signifi-
 ἄδωκα **cat etiam album oui & albuginem oculorum, quod etiam ἄδωκα dicitur.**
 ἄδωκα **Vt in Hippiatr. ἄριστον δὲ τῶν εἰς ἄδωκα τῶν ὀφθαλμῶν. Diosc. κα-**
 ἄδωκα **θαίρει τὰ ἄδωκα, καὶ τὰ ἐπισκοποῦντα ταῖς κόρας. Ab Alex. in Probl.**

γράμματα
 τραπεζικὰ
 γραμματέιον
 γραμματέιον
 ἀξιαρχικόν
 ὄρεος ἢ δμνῶ
 ἄδωκα

Λόγιον
Γραμματίον

Λόγιον dicitur, ut αργεον. γραμματίον apud Demosth. quodcuq; vo-
lumen & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est: ut
tabularum apud Latinos late significatio patet. Significant enim &
acta publica, & documenta literaria, & syngraphas: unde tabule no-
uæ dictæ. & tabellas iudicum, & alia. γραμματίον χαλκοῦ, tabulam le-
gum appellat Plato in Minoe. ἐν τῷ ἡλίσεφάνῳ, & testamētū & testa-
mentī exemplum sic appellatur a Demosthene, μαρτυροῦσι πρῶτον πρὸς
τῷ διακτητῇ τισί, ὅτε πνευματικῶν φορμῶν ἀποδόξασον ἀνοίγῃ τὸ γραμμα-
τίον, aperire tabulas testamenti. Idem, πάντ' αὐτὰ μαρτυροῦν κελύουσιν ἐν γραμ-
ματέῳ γεγραμμένα, ἵνα μήτ' ἀφελῶν εἴη μηδὲν, μήτε προσθῆναι τίς γεγραμμέ-
νοισι. Alibi in eadem pro tabella vel idiochiro testificatiōis, ἔτι τοίνυν κἀν
ἀπὸ τοῦ γραμματέως γνοίη τις ἐν ᾧ ἢ μαρτυρία γέγραπται, ἢ τὰ ψευδῆ μεμαρτυρη-
κε. κελύουσιν τε γὰρ ὅτι καὶ οἰκοθεν κατεσκευασμένων καίτοι τὸ μὴ τὰ πε-
πραγμένα μαρτυροῦντας, προσήκει οἰκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένων μαρ-
τυροῦν. τὸ δὲ τὰς προσήκουσας μαρτυροῦντας, τὸ δὲ ταυτομάτως προσάνασ, ἐν μά-
θη γεγραμμένας πλὴν μαρτυρίαν, ἵνα ἔτι προσγράφαι ἢ ἀπαλλάττειν βελήῃ, ξάδιον ἢ.

Γραμματίον
Διασά

Ex quo loco intelligimus duo genera tabularum fuisse. Vnas enim
λακκῶσαι solitas, id est albario quodam induci: Alteras cera liquefacta
illini, quæ facile deletiles erant. In huiusmodi autem pugillaribus testi-
ficationem ἢ προκλησίων factitari solitam esse dicit orator, a testibus
non rogatis, sed oblati: quales sunt qui fortuito super aliquem actū
adueniunt & adsunt. Quid sit autē προκλησις nos alibi diximus.

Γράμμα

Γράμμα etiam & literas significat, & acta publica seu tabulas publicas,
& tabellas iudiciales, & rationes argētariorum & similitum hominū,
& picturas, & exempla, & ἀπογραφὰς id est índices, quæ inuentaria &
repertoria a Iurisconsultis vocantur: & libros, ut Plutarch. ἐκ τῶν σιβυλ-
λίων γραμμάτων, e libris Sibyllinis. Galen. τὸ δὲ πρὸ διαφορῶν ἢ νοσημάτων
των ἀναλεξάσθω γράμμα. Leges scriptas Aristotel. sic appellat in. iii. Poli-
ticon, φωνεῖν τίνων ὡς ἔκ ἐστιν ἢ κατὰ γράμματα καὶ νόμους ἀριστοκρατία διὰ
πλὴν αὐτῶν αἰτίων. ἀλλὰ μὲν κἀκεῖνον δὲ ὑπάρχεν τὸν λόγον τὸν καθόλου τῶν ἀρχῶν
σιν. Idem alibi, τὸ δὲ τῶν τεχνῶν εἶναι δοκῆς πρῶτον γράμματα, ἢ τὸ ἡλίσεφάνῳ
τα ἵα τῶν θεῶν φαῦλον, id est secundum artem scriptam, ἀλλὰ καὶ αἰρετώτε-
ρον χρῆσθαι τῶν ἔχουσιν τὰς τέχνας. γράμμα etiam scrupulum dicitur in πό-
deribus, ut in Hippiatr. Πάνακος βίβης γράμματα δύο. ἀριστολοχίας γράμμα ἐν
ἐν ὄνω λεάνῳ ἐσχυμάλλει. γράμμα pictura. Greg. καὶ πεπλημέναις ὑφάσμα-
σιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. γραμματιστὴς ludī literariī magister.

Γραμματιστὴς

Plutarch. αὐτὸς μὲν τῶν παλαιῶν γραμματιστῶν, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Demosth. pa-
trem Aeschinīs γραμματιστῶν ob id vocauit. Plato in Euthydamo, ὄνομα
τῶν μαθητῶν οἱ διδασκαλοὶ, διδασκαλοὶ εἰσιν, ὡς περὶ οὐκ ἀριστῶν ἢ οὐ γραμματιστῶν
διδασκαλοὶ περὶ ἑστῶν ἢ ἄλλων παίδων. Hos literatores Martianus ap-

pellat. Idem, τί δὲ κληνία ἔφη, ὅποτε ἀποσοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, ὅτε
περὶ ἐμάνθων ἢ τῶν παίδων τὰ ἀποσοματίζόμενα, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; οἱ σοφοὶ
ἔφη ὁ κληνίας. γραμματιστῶν, p prælectore & recitatore posuit. Significat
tamen ἀποσοματίζων, ἢ ἀπὸ σόματ' λέγων, memoriter dicere & comme-
morare. Polyb. καὶ νῦν δ' αὖτις ἐν ἰλιάδῃ ἀπὸ σόματ' ἐπέειπε. Plut. in. vi.
Sympos. τῶν δ' αὖτε τῶν δραματικῶν διαλόγων τὸς ἐλαφροτάτους ἐκ διδασκόντων πα-
ιδῶν, ὡς τε ἀπὸ σόματ' λέγων. Quod Cicer. a memoria exponere dixit quo-
dam loco: nam etiam ἀπὸ μνήμης ἐπεῖρ dicitur. γράμμα interdu prim-
cipium significat & carceres curriculum, hoc est πλὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν βαλ-
βίδα. Aristoph. ἀχρον. εἰς δ' οἰδ' ὅσοι πρὸς ἀγῶνα ἀγωνιστῶν τάχα μέλλω ὑπὲρ λακε-
δαμονίων ἀνδρῶν λέγων, προσέειπε νῦν ὁ θυμὸς γραμμῆ δ' αὐτῆ, progredere o ani-
me mihi, hi sunt carceres, atq; instat certamen. γραμμικαὶ ἀποδείξεις sunt
demonstrationes mathematicæ. Quintil. Deniq; probationum q̄ sunt
potētissimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgo dicunt. Demosth. pro Ctesiph.
γραμματικῶν φωνῶν vocat Aeschinē contumeliose, quoniam scriba erat,
ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ γράφῳ κεκυφῶτα.

ἀποσοματίζων
ἀπὸ σόματος
ἢ ἀπὸ μνήμης
ἐπέειπε
γράμμα

Γραμμικαὶ
ἀποδείξεις
Γραμματικῶν
φωνῶν

ἔποθεν est pignori opponere, ὅπερ ὅτι τὸ δανειζομένου, τὸ ἐνέχυρον δὲ
δόντ' ἔστι. ἔποθεν est pignori datum accipere, ὅπερ ὅτι τὸ δανείζοντ' ἔστι.

ἔποθεν
ἔποθεν

Et ἔποθεν τὸ ὑποκείμενον dicitur, id est pignus. Demosth. ἡλίσεφάνῳ
δ' ἐν τραπομέθῳ ἔτι ἄλλο ψηφίσαντες ὑμῶν πρὸς αὐτῶν, εἰς τὰ ὑποκείμενα, τοῖς δ' αὖ
νεῖσαισιν, ἀλλὰ ἢ ὑποθεμένων ὅτι, Quo igitur me vertam si vos aliter de
iis iudicaueritis: id est, nisi actione tutelæ, qua nunc expertus sum, vi-
cero: an erit mihi vitæ subsidium in bonis & fortunis quæ in creditū
subiecta sunt & suppositæ: at illa iam eorum sunt creditorū quibus ob-
noxia data sunt. Supra autem dixerat, ἐγὼ δ' ἵνα μὴ σφραγῶ ἢ δίκων,
ἀπέλασθαι τῆς λατρυγίαν ὑποθέσθαι πλὴν δικίαν καὶ ταυτοῦ πάντων. Aeschin. ἀναγκα-
ζόμενοι δ' οἱ εἰσέταται καὶ ἐκ ὑποθεσάμεν, ὑπέθεσαν αὐτῶν τὸ ταλαίτη τὰς δημο-
σίας προσόδους, pignori supposuerunt in talentū publicas obuentiones.
Sic latine pignero & pigneror dicitur. quorum alterū debitoris, al-
terum scenerantis est. Dicitur τίνεσθαι & τίνεσθαι, pro eodem. Demosthen.

ταὐτοκείμενα
ἢ αὐτῶν

τίνεσθαι καὶ
τίνεσθαι

πρὸς Νικόστῳ. τίνεσθαι οὖν πλὴν συνοικίαν ἐκκαίδεκα μῶν ἀρεσάντων παμβωτά-
δῃ, ὅπρ αὐτῶν εἶπ' ἔπειρ ἔπειρ, ἐπὶ δευτῷ ὀβολοῖς δανείσαντ' τὸ μῶν ἐκαστῶν,
Oppono igitur cenacularias ædes in sedecim minas: vel Romano
sermone in sex millia & quadringentos nūmos sestertios: ita ut in sin-
gulos menses ea pecunia octonos obolos, vel Romano sermōe drach-
mam trientemq; pensitaret. Quæ usura maior est centesima, excedit
enim triente: cum sex obolis drachma constet. Quare scenus est sesqui-
tertium centesimī scenoris. Mīna autem centum drachmas continet,
quot drachmæ in singulas minas centesimo mense pariuntur scenore
centesimo: tum scilicet cum primum fors duplicatur, ut nos in libris

de Affe docuimus. In loco autē superius citato ex oratione Aeschinis, centesima tantū est vsura. οὐκ ὑποποιεῖται χρεμμάτων, ὑπέθεσαν αὐτῶ τὰς δημοσίας προσόδους, ἢ τόκον ἠνεγκαν Δημοδοῦναι τῷ δημοδοκίματος, δραχμῶν ἢ μιλῶν εἰς μῆνας, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Idem Demosth. πρὸς Νικόστρ. καὶ προσελάθην μοι ἔλεγε, ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γατόνων μοι ἔπαι, ἐδίδες ἐθέλοι ἕτε πρῖνασθαι ἕτε τίθεσθαι, αἶεβας hoc vicinum mihi praedium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. Idem, ὁ δὲ ἀδελφὸς δὲ Ἀρεθυσίου ἐδένα ἐόν ἕτε ὠνεῖσθαι οὕτε τίθεσθαι, ὡς ἑνοφελόμην αὐτῶ ἀργυρίων, Fratrem autem eius Arethesium intercedere quo minus aut emeret aliquis id praedium, aut in eo pignus cōtraheret, videlicet quod certa pecunia obnoxium iam haberet. Hoc em̄ significat ἑνοφελόμην, quod contracta hypotheca creditum est, vt πρὸς Τιμόθεον, πρότερον γὰρ οἶκατε ῥῆθον εἶναι τῶ πατρὶ ἑνεπισκίφασθαι ἐν τῇ θοῖα τῇ ἐκείνῃ ἢ ἑνοφελόμην αὐτῶ τὸ ἀργυρίων. ἵποθεῖναι etiam apud Atticos προθεῖναι significat. Aristotel. in. vi. Ethic. πρὸς τὴν ὑποθέμεντα σκοπὸν σιωπεῖν, Ad intentionem nobis propositam spectantia. Lucian. εἰς παρὰ ἡμῶν τὰ κερδύματα λαβῶν, καθ' ἡμῶν ἐτόξους, εἶνα ἔπαι ὑποθέμεντα σκοπὸν, πάντας ἡμᾶς ἀγροῦν κακῶς. Isocr. in Helene, καὶ δέδοικα μὴ ἂν δόξω πρὶ τῆς μᾶλλον ἀποδείξω, ἢ πρὶ τῆς ἀρχῆς ὑπέμελλω, ne plus de Theseo laudando laborare videar, q̄ de Helene quā mihi laudandam proposui. Et ἵποθεσις propositum, hoc est προθεσις, vt Idem, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπαυελθῆναι, hoc est ad rem, ad causam, ad propositum redire. Nā ἵποθεσις significat cōtrouersiam Synesio & Ciceroni. Significat etiam occasionem & praetextum velamenq; id est προαίμα. Plut. Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τῷ πολέμῳ καὶ πρόφασιν δίδόντων. Cicero ad Atticum lib. xiiii. ἵποθεσιν autem hanc habent, & eā pro se ferunt, clarissimum virum interfectum: illius interitu totam Rempublicam perturbatam: irrita fore q̄ ille egisset simulac desinemus timere. de Antonio & locis eius loquens post mortem Caesaris. ἵποθεσις etiam est proponere se dicturum. quae significatio proxima est superiori. Isocr. ἵνα μὴ δοκῶ πρὶ τὰ μέγιστα διατρέξω, ὑποθέμενος πρὶ τῶ ὅλων ἐρεῖν, id est, cum in exordio pollicitus sum de oibus dicturum. ὡς ἡ τῶν ἀλλοῶν ἢ ὅν ὑπέμελλω, ἐμὲ δὲ μὲν ἔχω λέγειν ἀπόδειξι, id est, is de quo dicere institui. ἵποθεσις etiam significat προαίμα, hoc est propositum & institutum & σκοπὸν. Demosth. in quarta Philippica, ἐξέστητε ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι εἰς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ἡμᾶς οὐ πρὸς γονοὶ κατέλιπον, desciuistis & degenerastis ab instituto maiorum, & proposito politico, tu edidit principatus scilicet inter Grecos virtutibus bellicis. Aristot. in. vi. Politicon, ἵποθεσις μὲν οὖν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐλθὼν θεία, id est σκοπὸς, quē etiam ipse ἕρον appellat, de quo alibi dicemus. Idē, ἐν μὲν οὖν τῆς ἐλευθερίας σκῆμα ἔπαι, ὅν τίθεντ' πάντες οἱ δημοκρατικοὶ τῆς πολιτείας ἕρον. ἵποθεσις etiam est etiam argumētū & materiā scribēdi sumere. Plut. in vita Homeri, ὁ δὲ ὁμοῦ ὑποτίθει τὰς ἀρετὰς παραδείξας, καὶ τὰς καὶ ἴθι διαφορὰ, Quare

ἑνοφελόμην
νομ
ἵποθεῖναι

ἵποθεσις

ἵποθεσις

ὑποθεσις materia & argumentum dicitur operis. Significat etiam constituere, & quasi λογατίζεσθαι. Aristotel. in. ix. ἵπ' μετὰ τὰ φυσικὰ, Διότι ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ τὸ τριῶν ἐν ἀρχῇ καὶ μέτρῳ. πλὴν κίνησιν γὰρ ὁμαλῶν ὑποτίθενται καὶ ταχίστω τῷ θραυτῷ, πρὸς ἢ κρῖναι τὰς ἀλλὰς. Idem, ὅτι δὲ καλῶς τὸ ὑπέμελλεσθαι, δὴ ἄλλο ἐκ εἰς ἐπαγωγῆς, Quod autem nos recte hoc cēsuimus & decreuimus aliud esse ἐπερότητα & aliud διαφορὰ. Hoc Cicero ponere vocat. vt, Ponunt Philosophi nobis a natura nosmet esse commenda-
tos. Cui opponitur ἄναιρη. vt si dicas Epicurum dei prouidentiam tollere. Est etiam ἵποθεῖσθαι supponere vel suppositare, hoc est velut subiectum ponere. Plut. in Platoniciis quaestionibus, οὕτως ἀνάγκη τὰ ζῴα ἔμελλεσθαι ἐκείνῃ πλῆθει διαφέρειν καὶ τὸν πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας, τὰ νοήματα, ἵπ' ἀποδείξω, ὡς ἐκόντων ἢ ἐμφάσεων ὑποθέμελλον, id est suppositantem ponentemq; exemplares rerū formas, quas ideas appellat, veluti simulachrorum exempla imaginumq;. Quae Aristoteles nihil esse censuit, vt patet in. xii. ἵπ' μετὰ τὰ φυσικὰ, τὸ γὰρ λέγειν παραδείγματα εἶναι τὰ ἔθνη, καὶ μετέχειν αὐτῶν τὰ ἄλλα, κενολογῆν ὅτι, καὶ μεταφορὰς λέγειν κινητικὰς. ἵποθεῖσθαι autem minus est q̄ ἀποφαινεσθαι, ex eodem Plutarcho ἐν τῶς πλεονεχίας ζητήμασι, καὶ ὁμοῦ ἐρεῖ πλὴν ἡμῶν ἰλλομύνη πρὶ τὸν δια πάντων πόλιον πᾶσα γὰρ, μὴ μεμνησθῆσθαι σωεχομύνη. καὶ μὴ ἔμελλεσθαι, ἀλλὰ σφεφομένην καὶ ἀνελεμμένην νοεῖν, ὡς ἕσθρον Ἀριστοτέλη καὶ Σέλευκος ἀπέδεικνυσαν, ὁ δὲ ὑποθέμενον μόνον, ὁ δὲ Σέλευκος καὶ ἀποφαινόμενος, ille supponēs tm̄, Seleucus etiam pro sententia cōstitues. Athenus tm̄ pro cōstituere, id est pro cōperto ponere vsus est lib. xi. ἀποδείξω οὖν τὸ ὅτι πλεονεχίας ἦσαν ἑνεπερομύνη καὶ ποτικῆς καὶ ἕκαστον ἵπ' ὧτων δῦο, ὑποθετέον ἔπει βέλεται ἕρεθισθαι κέρως, ἔπ' αὐτῶ καὶ ἀνθρωποειδέας, ἕσθροις ἢ πεποικιλμύνης, id est videndum, constituendum & decernendum. ἵποθεῖναι & θῆναι etiam voce actiua dicitur pro principia ponere & supponere. vt in pri. ἵπ' μετὰ τὰ φυσ. καὶ ἵπ' λεγόντων πρὶ ἀρχῆς καὶ αἰτίας ἐρεῖ, ἕξω ἵπ' ἐν τοῖς πρὶ φύσεως ἡμῶν διαρισμύνων, ἕρεθισθαι ὅτι μὴ γὰρ ὡς ἄλλω πλὴν ἀρχῆς λέγουσιν, ἀντε μίαν, ἀντε πλεονεχίας ὑποθεῖσθαι, καὶ ἕξω σῶμα, ἕξω ἀσώματον ἕρεθισθαι. καὶ ὑποθεσιν ἕρεθισθαι, est ὑποθέμενον, μὴ ἀποφαινόμενον ἕρεθισθαι. Theophr. in sexto de Causis, τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἐν καθ' ὑποθεσιν ἕρεθισθαι, Verum hoc sic accipi velim quasi a supponēte dictum. hoc est, non id plane statuo, nec vt argumentis probatum sequor: sed quasi ἐλλομύνης ὑποθέσεως, vt Aristotel. in principio quinti ἵπ' μετὰ τὰ φυσ. ἕξ ὑποθέσεως etiam opponitur τῶ ἀπὸ τῶ. Aristotel. in tertio Politic. ἐπεὶ οἱ ἀπὸ τῶ ὡσαντως πολῖται καὶ οἱ ἄνδρες, ἀλλ' οἱ μὲν, ἀπὸ τῶ οἱ δὲ, ἕξ ὑποθέσεως. πολῖται μὲν γὰρ ἕσθροι, ἀλλ' ἀπὸ τῶ, id est non iusti ciues, sed quodammodo & ex suppositione. Multiplex enim est ciuis appellatio, vt ipse alibi dixit. Et in tertio ἵπ' μετὰ τὰ φυσ. καὶ διὰ τοῦτο, οὐ τοῦ γωμέτης διερεῖσαι τί τὸ ἐνομύνη, ἢ τέλειον, ἢ ἐρ, ἢ ὄν, ἀλλ' ἢ ἕξ ὑποθέσεως, id est

Ponere.

ἵποθεσις

ἕρεθισθαι
ὑποθεῖναι

καθ' ὑποθεσιν

ἕξ ὑποθέσεως

non ad eum suo iure ac suae professionis nomine pertinet, sed suppositione quadam, & alia ex causa. Sic in nono, τὸ γὰρ πότερον εἴ ἀνθρώπου ἢ λέγομεν, ὅτι πότερον λυκὸν ἢ μέλαινα, καὶ πότερον λυκὸν ἢ ἔλκυον πότερον εἴ ἀνθρώπου ἢ λυκὸν, ἢ λέγομεν, εἴ μὴ εἴς ὑποθέσεως καὶ ζητούμε, ὅτι πότερον ἴσθε κλέων ἢ Σωκράτης, ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη εἴς ἑσθ' ἢ γὰρ τῶν. ac si diceret, **Oppositionis natura ita fert, vt quæramus de duobus, vtrum, cum ambo simul esse nequeant.** Proprie enim & e natura rerum per vtrum quæri hoc non potest, vtrum Cleon an Socrates venerit, cū vterq; simul venisse potuerit, & vtrum homo an album potius, quæ sibi non opposita sunt. Fieri tamen potest suppositione quadam, vt de duobus q; vna venire potuerunt, interdum quærimus vter venerit, cum alterum tantum venisse supponimus: ita, vt si alterum venisse respondeatur, alterum non venisse pro comperto habeamus, cum tamen natura non sit necessarium. Philopo. in primū Post. Analyt. ἐξ ὑποθέσεως εἴ ἀποδείξεις λέγουται ἢ λαμβάνουσα ἀποδεικτὸν, καὶ εἴ τῶν ἐπερὶ δὲ δεικνύουσα, ὅτι ὡς εἰς λέγονται, συγκεχωρήσθω μοι ὅτι εἴς πρόνοια, καὶ δεικνύμι ὅτι εἴς ἢ ψυχὴ ἀθάνατος, ἢ συγκεχωρήσθω μοι πῶς ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, καὶ δεικνύμι ὅτι χωριστὴ εἴς σωμάτων. εἴς ὑποθέσεως εἴ εἰς τὴν ἀποδείξεως ἢ εἴς ἀπλῶς. **Accipit & aliter hoc verbū, vt apud Plut.** πρὶ ἐμαρμύνης εἴς τίνω ὡς ἀνὴρ ἐκάσαι, ὁ πολιτικὸς νόμος, ὅτις πρῶτον μὲν, τὰ πλεονεξία εἰ καὶ μὴ πάντα, εἴς ὑποθέσεως προσάπτει. ἔπειτα μὲν καὶ δόξα τὰ πόλις προσήκοντα εἰς δύνάμι πρὶ λαμβάνουσι. **Deinde inferius, μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτι μὲν εἴς ὑποθέσεως; ὅτι δὲ τῶν καὶ εἴς ἐμαρμύνης, οἰέσθω, verum inquit quale est tandem quod εἴς ὑποθέσεως diximus?** nam huiusmodi esse fatum existimetur oportet. ἐξ ὑποθέσεως δὲ ἐφάρμυ τὸ μὴ καθ' ἑαυτὸ ἀθέμιτον, ἀλλὰ πρὸς ἑτέρω ἀνὴ ὡς ἀληθῶς ὑποθετὸν, ὅποσα ἀκολληθῶν σημαίνει. Δις μὲν τε ἀδραστείας ὅτι εἴς ἀνὴρ ψυχὴ σωπαδὸς γενομένη κατὶ δὲ εἴς ἀληθῶν μέχρι εἴς ἑτέρας περιόδου, εἶναι ἀπῆμονα, καὶ ἀπὸ δύνεται ποιο ποιῆν, ἀβλαβῆ εἶναι. **Que verba sunt Platonis. Deinde subdit, τοῖς μὲν τὸ εἴς ὑποθέσεως. Ex his verbis intelligimus ὑποθετικὴν εἶναι, & εἴς ὑποθέσεως, quæ ex cōsecutione natum est, non per se & suapte natura, vt fatum secundū supradicta. quæ etiam lex Adrastia dicitur propter consecutionis necessitatem. & quæ σωμαρμύνη, quasi affata dicuntur, vel fati consequentia atq; comitantia. Vt idem Plutarch.** οὐτῶ δὲ καὶ ὁ εἴς φύσεως νόμος, τὰ μὲν καθόλου προσημύτως προσάπτει, τὰ δὲ καθ' ἑκασα ἐπομύτως. εἴς τε ἐμαρμύνηνα τῶν ὅτων ἀνὰ καὶ ταῦτα πάντα, ἐκείνοις σωμαρμύνη, hoc est fato connexa. quæ ob id εἴς ὑποθέσεως dicuntur. Inde syllogismi ὑποθετικοί, conditionales, & ex suppositione, & ex cōnexis dicunt. Cicer. in Top. Appellant autem dialectici eam conclusionem argumenti, in qua cū primū sumperis, consequit id quæ annexum est, primū cōclusionis modū. Et reliqua q; ibidem prosequitur, de septē generib; hypotheticorū. Ex

Ἀδραστείας νόμος. σωμαρμύνηνα.

supradictis intelligi facile potest illud Aristotel. in. iiii. Politicon, ἀπὸ ἀναγκαῖον εἶναι, βασιτίω πολιτείω πῶς ἐγγύτατα ταύτης εἶναι. χέρω εἴ πῶς ἀφελήσαν τῶ μέσο πλεον. εἴ μὴ πρὸς ὑπόθεσιν κρίνη τις. λέγω εἴ πρὸς ὑπόθεσιν, ὅτι πολλοῦ ἀφελήσαν τῶς ἀλλῆς πολιτείας ἀρετωτέρας, εἴ τοις, εἴθεν κωλύσει, συμφέρειν ἑτέραν μάλλον εἶναι πολιτείαν, nisi si quis secundum suppositionē iudicet. Quod nō est simpliciter & in vniuersum iudicare quippiam prestabilius esse: sed certo quodā modo, vel certis hominibus, vel in certa specie. ὑπόθεσις est quæ prisca Iurifconsulti speciem appellant, recentiores legis casum. Basil. ἡγεμόνι, πάντα τίνω εἰς ταυτὸν σωμαρμύνη ἐπὶ εἴς πρὸς ὑποθέσεως. **Vlpian. in tract. de donationibus inter virum & vxorem cap. Sed interim, Quādo itaq; non retro agitur, emergunt vitia, vt Marcellus animaduertit in specie huiusmodi. Paulus in tract. secundo de legatis. cap. Latinus Largus, Proxime ex facto incidit species talis. Ibidem tamē in hūc ca-** Species. **sum Paulus etiam iterum dixit: sed commodius q; isti vtantur hodie, In hunc casum, inquit ille, ancillas substitutas videri, in quem casum fideicom. meruerunt. ita cum contingit fideicommiss. mereri. Quintil. thema vocat, quasi facti positionem vel euentus. vt libr. ii. Quid ergo?** θέμα. **nunq; hæc supra fidē, & poetica (vt vere dixerim) themata pertracta re permittemus? Et in septimo. Nam in scholis certa sunt & pauca, & ante declamationem exponuntur: quæ themata Græci vocant. Inde theseis & hypotheseis. Cicer. in Top. Quæstionum duo genera: alterū infinitum, alterum finitum. Definitum est, quod Græci hypotheseim, nos causā: Infinitum est, quod thesim illi, nos propositū possumus nominare. Plinius ad Traianum more Iurifcons. speciem vocauit, Ideo tu domine consulendus fuisti quid obseruare me velles, tā hercule q; de iis qui in perpetuum relegati. nec restituti in prouincia deprehenduntur: nam hæc quoq; species incidit in cognitionem meam. Species autem appellatur, quia non generalis quæstio est: quam Cicero infinitā vocat, quod nondum receptum generalis vocabulum erat, sed specia-** Generalis. **lis. Quintil. in. vii. de quæstionibus iuris & facti loquens, Solebam & hoc facere. præcipere vt, vel ab vltima specie (nam ea fere est q; continet causam) retrorsum quærerem vsq; primam generalemq; quæstionem: vel a genere ad extremam speciem descenderem etiam in suasoribus. Et paulopost. Similiter & in controuersis. Optet vir fortis alienam vxorem. Vltima species est, an optare possit alienam vxorem. Generale est, an quicquid optauerit, accipere debeat. Thema etiam est depositum apud mensam. Plutarch. in consolatione, οὐδὲ γὰρ οἱ τῶν περὶ τὰ ἀπαιτήματα τὰ θέματα, διαχεράνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, εἴ μὴ ὀφθαλμοῦ νόσι. ὑπόθεσις etiam fundamentum, & quasi basim significat. Theophr. de caudice arborum loquens, ἄυτη γὰρ ὅτι ὑπόθεσις καὶ φύσις. δέν**

ἰπρόθεμα. δρων ἐσί. **Dicitur & ἰπρόθεμα.** Plutarch. in Plat. quaest. τάς γι μὲν προθεσείας ὅσιν ἐπιτιθέμενοι καὶ ἑτέροι καὶ ὑποθέμεσιν, ὡς ἐ λόγους, ἀλλὰ πρὶ τῶν λόγων μᾶλλον ἔσας, ὁμοιοῦν. ἰπρόθεσας etiam dicitur sunt principia & elementa scientiarum, quas quidam suppositiones, quidam subiectiones dicunt. De quibus, & simul πρὶ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀπτικῶν, quoniam in Annotationibus in Pandect. diximus, hic non repetendum duximus.

Verum quod supra dictum est ὑποθέσειν ἀντι τῆ προθεσείας esse, Atticorum est locutio, ut ὑπαγορεύειν ἀντι τῶ προαγορεύειν. Isocr. in Paragraph. τὸ πρὸ τῆ ἐγὼ δὲ ἔθ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν πῶν γνώμῃν ἡγῆσαι, πρὸς τὴν ὑπερμελιῶν λόγους ῥαδίου ἀντεπεῖν νομίζω, id est προαγορεύειν, supradictos. Aristoph. ἰππαγορεύειν ἰππαρῆσι, ὅτι ἐς ἑσπέρην ἡξοίμι, **Predicente me quod sub vesperā ventura eram.** Demosth. τοσοῦτον ὑπαπαύων, si hoc tantum predixero, & contestatus fuero. Sic ὑπαγαγὼν & προάγαγὼν pro eodem ponuntur, ut alibi dicitur. Demosth. ἐπεὶ ἔχθη καὶ μῖσθον ἢ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπερημελιῶν ὑπὸ τῶν, id est προαγορεύειν, impulsis, productis. Greg. ἀλλὰ γὰρ ἑλαδίων ἰππαρῆσι, ἐμαυτὸν ἐς τὰς ἐμάς ὑπαρχθῆς ἐπαίνους, progressus & prouectus. ἰππαρῆσι καὶ ἀντι τῶ προαγορεύειν. Thucyd. παρασόμεθα, ἀμύοιθα πολέμου ἀρχόντας ταύτην ἢ ἂν ὑπαρῆσι. **Eo modo propulsare bellum conabimur a vobis la cessitum, quo modo vos prouocaueritis, id est προαγορεύειν.** Plutarch. de Pompeio fugiente, καὶ δαίμων ἐκέλευ ὑπαρῆσι πῶν ὁδόν, viam praebat in Aegyptum. Idem de morte Caesaris, τοῦτο δὲ ἀποφαίνε δαίμονος ὑπαρῆσι καὶ καλοῦντες ἐκεῖ πῶν πρᾶξιν, ἔργον γεγονέναι, numine quopriā praeunte. ἰππαρῆσι etiam significat hortari, suadere, & dicitare. Aristotel. in Oecon. ποῦν ὑπαρῆσι καὶ ὁ κοινὸς νόμος, κατὰ τὰς δι πυθαγόρειοι λέγουσι, ὡς ἐπὶ ἡκέλι καὶ ἄφ' ἐστίας ὑπαρῆσι μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. **Magnus Dionysius de diuinis nominibus,** καὶ ὅπως ἀεὶ κατὰ πάσαν ἡμῶν θεολογίαν, ὁ ἰππαρῆσι νόμος ὑπαρῆσι, θεοπῆσι διανοίᾳ τὰς θεοθεσίας ἐπαρῆσι μὲν, κυρίως ἐπεῖν, θεορίας, id est, quod nobis auctor est & suadet dicitatq; lex hierarchica. Sic ἰππαρῆσι ἀντι τῶ προαγορεύειν, ut suo loco dicitur. **Et ἰππαρῆσι ἀντι τῶ προαγορεύειν.** Plutarchus dixit. ἰππαρῆσι praeomstro. Isocr. πρὸς φίλιππὸν. ὁ δὲ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλους, ὑπαρῆσι τῆς ἐπιγιγνομύοις μεθ' ἄν ῥη καὶ οὐς δι τῶν πολέμων ἐκφέρων. ἰππαρῆσι ἀντι τῶ προαγορεύειν. Thucydides. οὐ γὰρ ἀν κέρκεσαν γε ὑπολαβόντες, βία ἡμῶν ἔχον. **Sunt & alia quae fortasse inter scribendū subibunt et dicentur.** ἰππαρῆσι etiam ἀντι τῶ προαγορεύειν dicitur. licet sepius aliter accipiatur. ut apud Lucian. οἶδα γὰρ τὴν ἐπι τῆς πλάτωνος λόγους δαμάζειν ἀξιωῦντα, ὡς μόνον καταμενοκῶτα καὶ ἄλλοις ὑποφηταῖσι δυνάμειον, hoc est enarrare & interpretari, quasi a Platone p manus accepit. Alibi aliter, καὶ ὅτι ὄνειρον μετα τῶ ὑπνος διανυκτερόντα, καὶ ὑπαρῆσι ἀντι τῶ, id est ὑπερποῦντα, hoc est antistitem eius καὶ ῥησμοσολογῶντα. Dionys. de ce

ἰπποφῆσι
ἰπποφῆσι
ἰπποφῆσι
ἰπποφῆσι
ἰπποφῆσι

Magn^o Dionysius quē Areopagitā appellant.

lesti hierarchia, ὑπερημελιῶν τάξεις appellat angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere funguntur, & quae diuinitus acceperunt, aut a superioribus ordinibus deinceps hauserunt, in finibus ordinibus quasi per manus tradunt. & illi rursus viris sanctis, & deo plenius enunciant & produnt, qui etiam ob id ἐκφαντορες & ἐκφαντορικοί dicitur, ut in ca. πρὶ ἀρχῶν καὶ ἀρχαγγέλων, ἢ δὲ τῶν ἀρχαγγέλων τάξεις ὅτι ὑπερημελιῶν ὅτι τάξεως, τάς θεολογίας ἐκφαντορες ἰππαρῆσι δια τῶν πρώτων δυνάμεων ὑπερημελιῶν καὶ πρὶ ἀγγέλων αὐτὰς ἀγαθοφῶς ἀγγέλλουσα, καὶ δὲ ἀγγέλων ἡμῶν ἀναφαίνουσα. **Idem docens cur pontifices angeli vocentur,** οὐδὲν οὐκ ἀποπον, ἐπὶ τὸν κατ' ἡμᾶς ἰππαρῆσι, ἀγγέλου ἢ θεολογία καλεῖ, τὸ καὶ δυνάμειν δικαίαν μετέχοντα τὸ ἀγγέλων ὑπερημελιῶν ἰδιότητι, καὶ πρὸς τὸ ἐκφαντορικῶν αὐτῶν ὁμοιοσιν, ὡς ἐκφαντὸν ἀνθρώποις, ἀνατφῶν μὲν, & ad effatricem eorum similitudinē, ut est captus humanus, sublatum. Idem ad Polycarpum scribens, πρὸς τὸν οὐκ ὅτι τὸν ἀληθείας ἐκφαντορα πρὸς τὸ τὸ ἐκείνους διαμάχεσθαι. **Εκφαντορία pro doctrina rerum reconditarum mysticarumq; interprete atq; enarratrice, cap. ii. de caelesti hierarch.** ἐξῆς δὲ τὰς θρανίας ἱεραρχίας ὑμῶν, καὶ τὸ αὐτῶν ἐν τῆς λογίσις ἐκφαντορία. **Idem πρὶ ἡνωμένης θεολογίας, καὶ γὰρ ἐκείθεν τὰς θείας ἐκφαντορίας πρὸς ἀλαβόντες, ὡς πρὸς τὸν κανόνα κάλλιστον ἐκφαντορίας, τὰ ἐκφ καμύνα, φρυσῆν ἐν ἑαυτῆς ἀπαράτρηπτα ἀπόδομεν. Est enim ἐκφαντορία, edere, effari, & prodere quod occultum est & arcanum. Et ἐκφαντορία, ἀγαροφῶν.** Sed superiora vocabula peculiariora sunt theologiae praesae, ut alia multa, quae theologi Graeci ab eo accepisse mihi videtur, aut ab aequalibus eius. **Greg. πρὶ ἀγίσι πνομάματι.** ὅσας φωτισμὸς καὶ μέρος ἡμῶν ἐκφαντορίας, ὅτι τὰς θεολογίας, ἢ καὶ ἡμᾶς τῆς ἀμύον, καὶ ἀδρῶς ἐκφαντορίας, καὶ ἐς τὸ ἐκφ πρῶντα, id est, enarrantes conferctim, & effantes mysteria. **Basil. Andronicus, ὅσας ὅπως ἐκφαντορίας, ὁκνῶν καὶ ἀνατφῶν τὸ ἀπῆσι ἐκφαντορίας ὑπερ ὅν πρῶντα τὰς λόγους.** **Idem Dionys. ὑπερημελιῶν pro prophético dixit in lib. de Eccles. hierarch.** enumerans enim ea quae in libris sacris tradita sunt, ita inquit, ἢ τῶ προαγορεύειν σοφῶς ὑπερημελιῶν, ἢ θεῶν ἐρώτων ἀσμάτα, καὶ ἐκφ ἐκφῶν, ἢ τῶ ἐκφῶν ὑπερημελιῶν προαγορεύειν, ἢ τὰς ἀνδρῶν ἐκφ θεορίας. **& de Esaiā in lib. de Caelesti hierarch.** καὶ ὅτι ἀποφῆσι ὡς ὅτι μὴ τῶ ὑπερημελιῶν τῆς ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τῶ προαγορεύειν θεορίας ἐκφῶν ἀποκαθάρσιν τῶ ὑποφῆσι. **Aliter autem cap. ii. eiusdem libri dixit, πάντες οἱ θεόσοφοι, καὶ ὅτι κρυφῶς ἐπιπνοίας ὑποφῆσι, id est antistites & interpretes & θεολογῆσι.** **De hoc magno auctore Dionysio, quicumque ille fuit, mihi loquutus esse videtur magnus Gregorius ἐν τῶ ἐκφ ἐκφ τὰ γενέθια λόγους, his verbis, ὅτι ὅταν ἐπω, λέγω πατρῶς καὶ ὑπὸ καὶ ἀγίσι πνομάματος. ἔτω μὲν οὐκ τὰ ἀγία τῶ ἀγίων, καὶ καὶ τῶς Σεραφίμ συγκαλύπτεται, καὶ ὁσῆζεται, τῆσιν ἀγιασμοῖς ἐς μίαν σωιοῦσι κυριότητα, καὶ θεοτήτα. ὅτι καὶ ἀλλῶ ἐκφ τῶ πρὸ ἡμῶν πεφιλοσόφηται κάλλιστὰ καὶ καὶ ὑπερημελιῶν. **Addendum hoc supradictis, quod obliuione transmissa****

ὑπερημελιῶν
τάξεις
ἐκφαντορία
ἐκφαντορία
ἐκφαντορία

ἡ ποτ' ἰθεός. ramus, ἡ τ' ἰθεοῦ ἀπὸ τῆς significare τὸ παραυψῆν ἢ συμπελάσειν, & præc-
 ptiones dare doctrinæ moralis & philosophicæ. Basil. ἡ γέμονται, εἶπε δ' αὖ
 τὸν ἐλθόντες ἐπὶ πλὴν εἶον, εἶπε καὶ ἑτέρων αὐτοῖς ὑπερμελῶν. πάλιν δ' ἀμύθηρ αὖ
 τῶν τὸ πρῶτον ἀνεγκλητορ. τί γὰρ ἦτορ ἀδικεῖ ὁ ὀκνοῦν κνηρδῶς, ἢ ὁ ἑτέρων κα
 κία ὑπερεμῶν. Plut. in Politicis præceptis, τὸ τὸ δὲ καλῶς ὄζειν ἔχον χρεῖ
 σαδα πρὸς τὸς προσηρημένους ἢ φιλοσόφων, διδάσκοντας ὃ μὴ μὴ, μὴ δὲ ὑπε
 ρμελῶν. ὁμοιοι γὰρ εἰσι τῶν τὸς λυχνῶς προσηρησῶν, ἔλαιον ὃ μὴ ἐγγέσσει. **Vn**
 de ἡ ποτ' ἰθεός. dicuntur huiusmodi præcepta ad vitam instituentiam. vt
 in loco Dionysii supra citato. ἢ ἡ ποτ' ἰθεός. σοφῶς ὑπερμελῶν.
 ἡ ποτ' ἰθεός. τ' ἰθεός etiam varia habet significata. θεοῦ παῖδα, adoptare, vt alibi, vt
 opinor, dictum est. Plut. de Aemyl. τρεῖς αὖ δὲ αὐτῶ παῖδα ἀρβένων γεγο
 νότων, δ'νο προσηρητὸν ἐπύχων ἐτέροις ἐκδεδωκῶς θεοῦ. τ' ἰθεοῦ νόμος, legē
 ferre & sancire. ὅθεν νομοθετεῖν καὶ νομοθετεῖν. Demosth. χρεῖ δὲ ὅταν θεοῦ
 τὸς νόμος, ὁποῖοι ἕναι εἰσι σκοπεῖν, ἐπεὶ δὲ θεοῦ, φυλάττειν, id est ἐπεὶ δὲ κυ
 ρώσκει. Alibi, τέθειται ἢ νόμος ποτ' ἰθεός. τ' ἰθεοῦ ponere & collocare. εἰς μὴ
 ταύτην τίθειται τὸ τάξιν αὐτῶν, ἢ ἡ ποτ' ἰθεός. ἀρ τυχάνοι ἡμῶν, **Eo loco ipsum**
& numero pono & statuo. τίθειται statuo, cōstituo, id est moderor &
 rego. Xenoph. in pri. ἀρμυνη. ὅθεν αὖ καὶ ἢ πλὴν ἢ ποτ' ἰθεός. φρόνησιρ, τὰ
 πάντα ὅπως ἐρ αὐτῆ ἡδ' ἢ, ἔτω τίθειται, pro quo μεταχρησθεῖται paulo post
 dixit. quod etiam διατίθειται dicitur. Thucyd. εἰ πεθίσονται ἡ πλὴν τὰ
 πράγματα, **Si ex animi sententia res prospere cedant.** Lucian. ὅπως τὸ
 παρὸν δὲ θέμεν, ἢ ἀρβένων γελῶν τὰ πρῶτα, πρὸ μὴ ἐπερδανῶς, **Cum com**
posueris quod instat. Idem Xenoph. ἀλλ' ἔπειτα ἡμῶν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμ
 φέρων πάντα τίθειται, **Sed licebit nobis res gerere, vt e re nostra esse vide**
bitur. Greg. de misericordia loquens, ἐρ ἀλλοτριῶν συμφορῶν τὰ δικτὰ δὲ
 τίθειται. Demosth. ἐν εἰς μὴ ἐνα βλάπτωρ, ἀμεινόντ' ἢ ἰδίωρ δίδεται, nullius
 incommodo conditionem suam meliorem faciet. Andocid. τὰς δὲ γενο
 μένας συμφορὰς, πρὸς ἀλλήλους θεοῦ καλῶς, inter se sancire & componere.
 τίθειται assentiri. Synes. εὐοπίω, τὸ τὸς αὐτοφωτῶν ἀρβένων ἐνόμισα, ἢ ἐθέλω
 ἢ δόγματι, & comprobauit eorum opinionem. Est enim τίθειται idem
 quod συνανεῖν ἢ ἀρβένων καὶ συγκατίθειται, hoc est assentiri, idem sentire.
 Greg. εἰς βασίλειον, ὡς ὃ τὸ διαλέξωρ ἔγνωρ ἀπόρρητον, εἰ δὲ καθεκτ' ἔτι τυχάνοι,
 ἀλλὰ σαφῶς ἢ δὲ πρῶτον ἀρβένων, δὲ ἀρβένων μεταβαλῶν, πρὸ μὴ ἐπερδανῶν ἐκεί
 νω θέμεν, ἢ ἐπερδανῶν νικῶν ἐρβένων, hoc est προσηρητὸν. **Quo in loco ne**
gatio deesse videtur in peruulgatis exemplaribus, vt sit ἐκ ἀπόρρητον,
hoc sensu, Simul autē ego aiaduerti eorū in disputando maleuolētia,
quæ iam arcana esse, ab eisq; cohiberi nō poterat, sed præ calore con
tentionis sese prodebat: ibi ipse mutatus inhibere nauigium institi, al
teramq; in partem sensum transiens, ad ipsum Basilium victoriam in
clinaui, quam ancipitem prius feceram, aut etiam superiorem in ea

parte vnde steteram. Quæ verba extrema, sunt Homerica, & per pa
 rodiam dicta a Gregorio. τίθειται ἰgitur est fauere, adesse, astipulari,
 & suppetias ferre laboranti. Idem Synes. ἀλλὰ τὸγε προσηρητὸν τὰ βέλτι
 σα, καὶ τίθειται ἐκ ἀφαιρήσεται. **Frequentius idē** πρὸς ἰθεοῦ dicitur. Plutarch.
 προσηρητὸν τοῖς ἀριστοτέλους λόγοις. τίθειται etiam est ducere atq; existima
 re, & λογίζεσθαι. Synes. καὶ γὰρ δὲ ἅπαντα τὰλλα μίκερὰ πρὸς ἐν ἄρ ποτ' ἰθεός
 πο. Idem de Homero loquens, τὸν γὰρ διαλάττει θάνατον, ἀρβένων ἀπώλειαν
 εἶναι θέμεν. Plutarch. τὸν ἀρβένων βασιλέως γὰρ ἐπὶ λόγῳ τὰ ἡμῶν θέ
 μεν, pro nihilo ducente, ὁ δὲ ἐνα, ὑπόλοισιρ προσηρητὸν, μὴ προσηρητὸν. hoc
 est κατὰ φρονεῖν. **Et παρ' ἑτέρου τίθειται, nihili facio, μὴ δὲ τίθειται.** Basil. παρ' ἑτέρου τί
 ad Greg. Σὺρ ἢν ὄντως τὸ διανοήματα καὶ εἰς σῆς ψυχῆς, εἰς πάντα τὰ πρὸ μὴ δὲ
 θεμελῶν, πρὸς τὸ γὰρ ἐπαγγελίω ἀρβένων ἡμῶν μακαριότητα. ἔστωρ τίθειται τίθειται.
 posthabere. Paus. in pri. de Homero loquens, καὶ τὸ ἀφέλειαν εἰς χρεῖμα
 τα, πρὸ δὲ δὲ δὲ ἐπερδανῶν, ἔστωρ τίθειται εἰς χρεῖμα. τίθειται τὸν
 ἀρβένων, edere certamen. vnde ἀπονοθετεῖν. Greg. de martyre pro tuenda
 ecclesia supplicium perpeffo, ὅν πρὸ ἢ χρεῖμα, ἀλλὰ τὸ θεοῦ τόνδε
 τὸν ἀρβένων, θέμεν. ἐν ποτ' ἰθεός, est studiosum esse alicuius rei, & de
 ea laborare. Plutarch. ἐρ ποτ' ἰθεοῦ τὸν πλῆτον. τίθειται est ponere &
 supponere, hoc est thesim facere: & differt τὸ αἰτεῖν, sed idem est ferē
 quod λαμβάνειν, & quasi iure suo sumere: hoc est tanq̄ cōfessum vel per
 se probatum sumere. Quæ verba sunt ἢ ἀναλυτὸν καὶ διαλεκτικὸν, **Aristo**
tel. in pri. priorum Analyticōn, ἔσω γὰρ ἔστωρ μὴ, ἐφ' ἔ. α. τὸ δὲ θνητὸν, ἐφ' οὗ
 β. καὶ ἀθάνατον, ἐφ' ἔ. γ. δ. δὲ ἀνθρώπων ἔ. ὅρον δὲ λαμβάνειν, ἐφ' ἔ. δ. ἅπαν δὲ ἔστωρ
 λαμβάνει ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνατον. ποτ' δὲ ἔστωρ ὁ ἀρ ἢ α, ἅπαν εἶναι ἢ β ἢ γ. πάλιν τὸν ἀρ
 θρωπον ἀεὶ διαρβένων τίθειται ἔστωρ εἶναι, ὡς ἢ τὸ α λαμβάνει ὑπάρχων. ὁ μὴ
 οὖν συλλογισμός ἔστωρ, ὡς τὸ δ ἢ β ἢ γ ἅπαν εἶσαι. ὡς τὸν ἀνθρώπων, ἢ θνητὸν ἢ ἀθάνα
 τον ἀναγκάστον εἶναι. ἔστωρ δὲ θνητὸν μόνον, ἐκ ἀναγκάστον εἶναι, ἀλλ' αἰτεῖν. **Quorū**
verborum hæc summa est, Qui velit probare hominem animal esse
mortale, vt ex eo πρὸς τὸν λόγον καὶ τὸν ὅρον hominis progrediatur: (hoc
 est ad definitionem, quæ constat generibus, formis & differentiis, quæ
 per diuisionem colliguntur.) hunc necesse est aliquid ponere: aliquid
 sumere: & aliquid petere, quod est velut precario sumere ab eo quicū
 disputatur. Ponit enim hominem esse animal: tanq̄ scilicet notum &
 confessum. Deinde sumit hoc modo, omnis homo est animal: quod
 idem est cum thesi. Porro omne animal aut mortale est aut immorta
 le: Quare omnis homo aut mortalis est aut immortalis, cum sit ani
 mal: necessariam enim hoc habet consequentiam. Hominem vero es
 se animal mortale, non ex præcedentibus est necessarium: sed id pre
 cario petitur: quod tamen demonstrari oportebat diuisionis syllo
 gismo, si aduersarius iure summo agere institisset. Ita cum definitio

Αγώγιοι

τῆς καὶ ἢ τὸν κνωσις ἐκ τῆς τωρ, ὅτι ὄντως ἢ ἢ σκληρότης, ὅτι τῆς ἐλώσεσι. Ἐ ἐφύσθροις, ἀρξία, ὅ ὄλον, ἔ γὰρ ἔνδιδοι βρεχόμενα.

Αγώγιοι dicuntur οἱ καταδικασμένοι, id est iudicati, aliiq; in quos ius est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. Demosth. πρὸς निकόστρατ. σὺ οὐ μοι, ἔφη, πόρισον τὸ ἐλλείπον ἢ ἀργυρίου, πρὶν τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ ἀγώγιμὸν γένωμαι. οἴδα δὲ ἔφη, ὅτι οἱ νόμοι, κελύουσιν τὸν λυόμενον ἐκ τῆς κλημῆος εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῷ λύτρα. Proinde tu (inquit) cura mihi huius pecuniæ reliquæ, priusq; XXX. dies prætereant, intra quos ad pecuniam reddendam me obstrinxί, ne illi addicam cui debeo. Non enim nescius es legibus constitutum esse, qui ab hostibus redemptus est, sese ut aut ipse luat, aut servus sit eius qui redemerit. Apud eundem ἢ Ἄριστοκράτ. idem hoc vocabulum sæpe legitur. Ex cuius orationis argumento a Libanio scripto, intelligimus, Charidemum quendam socialis exercitus ducem, de populo Athenien. egregie meritum esse, ob idq; civitate donatum. De quo etiam huiuscemodi rogatio lata est, factumq; plebescitum auctore Aristocrate, ἐὰν ἕως ἀποκτείνῃ χαρίδημον, ἀγώγιμὸν ἔσω ὅτι ἀπάσης τῆς Ἀθηνῶν συμμάχιδος. ἐὰν δὲ τις τὸν ἀγόμενον ἀφελῇ ἢ πολίτης ἢ ἰδιώτης, ἐκπονδός ἔσω. Qui Charidemum occiderit, eum in nexu abducere ius esto, ex omni loco, vrbe, agro, populo Athenien. fœderato & socio. Qui aut huiuscemodi necis perpetrator in nexu abducentem prohibuerit, ipsumq; abductum vi exemerit, seu civis, seu priuatus, fœderis iure careto. Hoc privilegium ut iniquum & aduersus leges latum Euthycles Demosthenis verbis accusauit, ob id q; Charidemum eo honore indignum esse diceret. Erat enim id psephisma velut quoddam satellitium publice Charidemo decretum. Hoc loco ἀγώγιμὸν dictus est is, in quem manus iniectiois & prehensionis ius est, ad quos iniuria pertinet, etiā indicta causa: id quod ut perperam factum Demostenes accusauit, vel Euthycles potius cui oratio scripta est ab oratore, ἀλλ' ἀνελάτ (inquit) ἀνελάτ ὑπέχευ, ἀγώγιμον δὲ ἔσω οἴσει. καὶ πρὸς τὰς δίκας ἀγόμενον ἐκ τῶν νόμων δικασθῆναι, ἀκριτῶς τοῖς ἐπειλάται μύθοις πρὸς δόκει. Ex eo more lex addictorum nexorumq; manauit ad Romanos, cuius multa mentio apud Liuium. quæ a Diocletiano sublata est postea condita sanctione, ut testatur caput ob æs alienum in Cod. Iustiniani, sub titulo de actionibus & oblig. Plutarch. in Solone, οἱ γὰρ λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Qui versuram faciabant corporis nexu, duci a creditoribus velut addicti poterant, ut inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Liuius, Ductum se a creditore, non in seruitium sed in ergastulum & carnicinam querebatur. Inde iocus apud Ciceronem in secundo de Orat. Ciceronem, vbi de ridiculis ex ambiguo loquitur, Ut apud Neuium (inquit) vi-

Lex addictorum & nexorum.

Ducere,

locus apud Ciceronem,

detur esse misericors ille qui iudicatum duci videns, percunctatur ita, quanti addictus mille nummum: Si addidisset tantum modo, ducas licet: esset illud genus ridiculi præter expectationem. Sed quia addidit, nihil addo ducas licet: addito altero ambiguo, altero genere ridiculi fuit, ut mihi quidem videtur, falsissimus. Quo in loco ridiculum mihi esse videtur, in eo quod addictus & de venundato in auctione dicitur, & de eo qui in nexum ut iudicatus datur. In eo enim est ambiguum. Simul in verbo nihil addo. Cum enim ipse addictus expectaret ac speraret ut percunctator ille diceret, ego tanti eum luo, quasi scilicet misericordia affectus esset, ipse subdidit, ducas licet: quod verbum est eorum qui licitari amplius nolunt, & iam se emptorem & licitatore ultimum morari ultra negant: & sic præter expectationem addicti respondit, ducas licet. Neq; id quidem modo: sed etiam nihil addo, ducas licet. Quod verbum est & ipsum ambiguum. Nihil enim addit, qui carius non licetur: & nihil addit, qui ultra nihil loquitur: ac si diceret, nihil aliud percunctari volebam, q̄ quanti addictus esset. Cicerero autem iudicatum dixit, quia Græci καταδικασμένους eos vocant, & κατάδικους. Liuius libro sexto, Centurionem iudicatum pecuniæ cum duci vidisset. Et iudicatum dicitur ἢ κατάδικον. Cicerero pro Flacco, Cum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est. καταδικασμένος, tamen aliquando is dicitur, secundum quem iudicatum est, id est, ὁ νικήσας πλὴν δίκης, καὶ αἴτιος τῆς καταδικασθῆναι τὸν ἐγκλημένον. Demosth. ἢ Ἐπιφάνου, ὅτι δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος ἢ μενίτω πρὸς ἔχωρ πρὸ τῶν λαβῆν αὐτὸν ὡς ἔφη, τῆς μυσικῆς ὑπὸ δημοσίου ἐπελάβετο. Est enim κατάδικος, ὁ δικασθῆς. κατάδικασάμενος δὲ, ὁ νικήσας ἐγκλημα. Ἰσῆους πρὸς εὐάνετον, καὶ τοὶ δίκαιον εἰ ἀνδρες, ὡς πρὸ τῆς ἀμεισθησῆσαν χωρίων τὸν ἔχοντα, ἢ δέσμιον ἢ πρῶτον πρὸς ἔχου, ἢ κατάδικασμένον φαίνεσθαι, ἔπειτα ἢ τῆς τῆς καὶ ἐν τῇ τῶν ἀφύλων τῶν, αὐτὸ ἀξίον ὑπὸ δίκης. καὶ μὴ πρὸ δίκης πλὴν Ἄριστοκράτου συγγατέρας, ἐμὴν δὲ μητέρα, ἐκ τῆς πατρῶν ἐκβάλλειν. Atqui iustum est iudices, quemadmodum qui prædia controuersiosa possidet, ut aut oppigneratorem suum, aut venditorem laudet oportet, & nomen auctoris in iudicium proferat: ita & istos oportebat vnumquodque horum demonstrantes ita demum postulare, ut ad vindicandum admittenterentur: nec ante dictatum iudicium, Aristarchi filiam eademq; matrem meam e paternis bonis deicere. Est autem ὁ ἐπὶ, ὁ δὲ χωρίον περὶ καὶ, τῶν ἐπὶ ὑπερθετικῶν, de quo verbo supra diximus. Similiter κατάδικον ἢ κατάδικον dicitur, ut κατάδικον ἢ κατάδικον. κατάδικον δὲ ὁ νικήσας τῆς δίκης, vel, ut inquit Pollux, ὅτι τῆς δίκης κρατῆρας. Demosth. ὅτι περὶ ἡδὲ δίκης τὸ πρὸς, ἔπε φησὶ με κατάδικον ἢ κατάδικον πλὴν δίκης αὐτῶν. ἢ εἶναι βοιωτῶν αὐτῶν ὄνομα, ἀλλὰ μὴ τῶν ἰσθμίων, & negauit me arbitrium vicisse cum eo. Idē,

Iudicatus, κατάδικον, Iudicatum, κατάδικον, κατάδικον, κατάδικον.

κατάδικος, ὁ δὲ.

κατάδικον, κατάδικον, κατάδικον.

Ἐπιδημοῦντο δὲ τὸς ἡμέρας ἐν ἀπαυτῆσιν πρὸς τὸν δῆμοτον, ἐρίμω
 καπεδήθησεν αὐτῶ, Cum ad diem arbitrii non adesset, arbiter contra
 eum indicta causa pronunciauit. vel, vadimonium desertum pronun-
 ciauit. Et καταδεδίηθη ὡς νε καταδικασμῶν. Idem, καὶ νῦν αὐτὸς ἐρίμω
 μου καταδεδίηθη ποιάντων ἑτέρων δικῶν, obtinuit & vicit arbitrium contra
 me indicta causa. Hoc idem αἰρεῖν dicitur, & ἀλίσκεν vt alibi diximus.
 Demosth. πρὸς Νικόστ. ἡμέρας δὲ ἐκ πάλαι ὑσσορ ἐσελθὼν εἰς τὸ δικασίριον πρὸς
 ἡμέρας Διαμμεξήμω, ἢ ἐλέγχεσ αὐτὸν τὰ ψῶν κελητῶν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα εἰρη-
 κα, ἢ δικηκῶτα, εἰλορ, Diebus deinde paucis in iudicium ad diem dimen-
 sam congressus, cum liquido probassem falsam eum in ius vocatio-
 nem renunciaisse, aliaq; perpetrasse quæ recensui, apud iudices reum
 Cōdemno, peregi. vel, condemnaui. Quo verbo Latini Græcorum more vsi sunt.
 Plautus in Mustel. Illi isthoc confugiant sine, tanto apud iudices ar-
 genti hunc condemnabo facilius. Cicer. pro Cluentio, Corruptisse di-
 citur Aulus Cluentius iudicium pecunia, quo inimicum suum inno-
 centem Statium Albiūm condemnaret. Dies autem ideo dimensa di-
 citur, quòd ad clepsydram causas orabant. Pars enim temporis accu-
 fatori, pars reo vel patrono eius, pars iudicibus tribuebat. Dicemus
 & mox non nihil ex Aeschine in mentione ἐν ἀμίσωσ.

Δίαμμεξήμω ἡμέρα.

Cōdemno.

τιμῶν ἢ τιμῶν.

τιμῶν ἢ τιμῶν, ἢ ἀμίσωσ, utraq; enim voce dicitur pro eo quod est mulctare,
 & in aliquem animaduertere. Demosth. ἢ θεοκρίων, ὃς δὲ ἀπαυτῆσιν τοῖς
 δικασίσι, ἐκ ἡδέλῃσι ἀμίσωσ μεξίσι ἀνὸς τιμῶν, ὡς πατρι, καὶ ἐμοῦ δει-
 δέντο, ἀλλ' ὡσσορ ὡς πατριδία, προσεδωκότι, δέηα, ταλάντων ἐμίσωσ, hoc est
 litem aestimauit, condemnandum postulauit, & curauit, eo modo quo
 καταδικῶσ dicitur vt proxime dictum est. Idem, ὅσθ' ἔκλαμβάνω ἀμίσ-
 σερ ἐλάττω, ἢ ὅσορ κατὰ δέσ πάνσε, ἐν ὑβρεως, Ita huic litem non mi-
 noris mihi aestimandam esse censeo, q̄ quanta pœna depensa, ab iniu-
 ria postea inferenda coerceatur. his verbis vltimum supplicium si-
 gnificans, ac si diceret, nulla nisi capitali pœna coereri potest. Plato
 in Politico, ὡν δ' ἐν κατασφραγίσσιν, τιμῶν ὅτι καὶ ἀνατῆσιν παθεῖν τινὰς ἢ ἀρτίων.
 Dinarch. in Demosthenē voce passiuā vsus est, θανάτῃ τιμῶν εἰσα-
 ὡς, ὅμ δὲ ἐλεγχθῆσ ὅτι οὐδ' ἐλκῶσ παρ' ἄρπαλῃ. Aesch. πρὸς Πρῶτον. εἰ γὰρ σου
 τίς ὄσι κακία κατ' ἀνθρώπουσ, ἀν μὴ πρῶτοντα πρὶ ταύτων ἀρδ' ἐξω Δημοδένω, θα-
 νάτῃ τιμῶν, hoc est, me ipsum dignum morte censeo & fateor. Et τι-
 μῶσ supplicii aestimatio & animaduersionis modus. Demosth. καὶ ἐν
 τῇ τιμῶσ βουλομῶν τῆσ δικασίσι θανάτῃ ἀμίσωσ αὐτῶ, ἐδεδίω μου, ἐγὼ τ' δικασ-
 τῶν, μηδὲν δὲ ἐμὲ ποῖσεν πρῶτα, ἀλλὰ συγχωρήσῃ ὅσορ αὐτῶ ἐμίσωσ, θανάτῃ, ἵνα
 ἐγὼ μηδένα ἀπεκρῶσ εἶω, Cum in eum vellent capitaliter animaduerte-
 re, deprecari cœpi ne quid tale causa mea facerent: & vt ad talentum
 vsq; multato, animaduersionis grauioris gratiam ei facerent. Hoc em̄

τιμῶσ.

συγχωρεῖν significat, hoc est veniam dare & indulgere. Et cui venia ha-
 betur, is συγχωρῶμω dicitur, & cum accusatio conſtruitur. Greg. συγχωρῶσ.
 μη γένου πρῶτον πικρὸς τῶ ἐλάττωσ, ὃ τ' αὐτῶσ πρὸ τ' ἀπαυτῶσ συγχωρηθῆσ. Si-
 gnificat etiam comiter & per gratiam indulgere quippiam & con-
 donare. Synes. ὡς ἀδελφῶ, τυχὸρ δ' ἐν ἡσ τὰ πρῶτα συγχωρηθῆμω, For-
 tasse & primæ nobis partes indulgerentur. Significat etiam con-
 sentire & astipulari. Plato in Phæd. τί δὲ δὴ ἡσ, τῆσ ἐν ἀνθρώπων πάντων
 ἐσ' ὅτι ἄλλο λέγεισ ἀρχῶν ἢ ψυχῶν, ἀλλῶσ τ' ἐφύνημορ, δὴκ ἔγωγε, ὡς πρῶτον συγχωρῶσ
 σου τοῖσ ἡσ δ' ὡσ, πᾶσιν, ἢ ἡσ ἀμίσωσ τῆσ παθίμασιν; Est enim συχω-
 ρεῖν cedere, non reclamare. Demosth. ἀλλὰ τῆ νόμοισ τῆσ τ' ἄλλων βασιλῆσ
 συχωρῶσ, ἢ νείχετο καὶ νικῶντα ἢ σεφωρῶμωσ ἐν ἐχθρῶν. Significat etiam ac-
 quiescere, ἀρκεῖσθαι, ἀγαπᾶσ. Lys. ἐγὼ δὲ ἐκάνεσ τιμῶσ τῆσ σιωχῶσ, Non
 contentus eram adulterii pœna, quam ipse sibi statuebat & aestima-
 bat. συχωρῶσ est abolitio. & συχωρῶμωσ dicuntur in Pandectis Græ-
 cis ii quorum nomina abolitioe principum ex reis exempta sunt. In-
 de illud Gregorii εἰς πῶν πρῶτον, ὃ δὲ ἀμαρτωλὸσ οὐκ ἐπίκεισ μόνορ, ἀλλὰ
 ἡσ ἐδδομνηκῶσ ἐπὶ συχωρῶμωσ. Vt autem actor τιμῶσ καὶ τιμῶσ
 θανάτῃ τῶ φῶσιν, dicitur, cum datiuo & genitiuo, vt Plato, ἀκράθῃσ ἀν-
 ἐ βαλοισ θανάτῃ σοι τιμῶσ, si te ille capitis arcessere vellet, mori facile
 posses: Ita ἀντιμῶσ reus dicitur, qui cum inficiando non sit, cri-
 men eleuare conatur, & pœnam sibi aestimat exilius & leuius. nostri
 homines qui in foro versantur, attenuare vulgo vocant, & per exte-
 nuationem respondere. Demosth. ἢ τιμῶσ, καὶ φίλιππον τὸν φίλιππου τ'
 ναυκλῆσ ἡσ μίκρῃ μὲν ἀπεκτένατε, χρημάτων δὲ καλῶν ἀντ' ἐκάνου ἀντιμῶσ,
 παρ' ὀλίγασ ψίφουσ ἢ τιμῶσ. Quibus verbis significat, secundum actorē
 propemodum esse iudicatum, qui litem capitali supplicio reo aestima-
 uerat. Reum vero q̄q̄ grandi pecunia litem sibi ipsum aestimantem,
 quasi deprecabūdum, tamen calculis aut sententiis paucis ab eo ab-
 fuisse, vt damnatione ignominiosa plecteretur. Quid sit autem litis
 aestimatio, & litem aestimare: nos in Pandectas satis copiose scripsi-
 mus. Non enim est iudicis tantum litem aestimare, sed etiam accusa-
 toris & actoris, qui etiā τιμῶσ ἀπὸ γράφῃ τῆσ δικῆσ dicitur, vt alibi dicitur.
 τιμῶσ etiam est censerī, id est aestimatis facultatibus in censum redi-
 gi. Polyb. ὃ ἢ πρὸ τῶσ μυρίας ἀμίσωσ δραχμῶσ, qui supra centum millia
 æris censi sunt. Significat etiam censerī, hoc est existimatione prædi-
 tum esse & clara opinione. Xenoph. in Symp. καὶ ἐ πλάσῃ ἐγὼ τιμῶσ,
 σωκράτῃσ ἀολάξωσ δὴ μὲν εἶω, Et qua re ego maxime censeor, totos dies So-
 crati do operā. hoc etiā δοκεῖν dicitur, & δοξάζεσ, & σπουδάζεσ. At ve-
 ro τὸ γινώμωσ τιμῶσ, cū dicebāt, hoc significabāt iudicatū quod ius
 poposcerit, & quitasq; suaferit, In hæc aut verba concipiebant eam sa-
 von τιμῶσ.

συγχωρεῖν, συγχωρῶσ.

συχωρῶσ, ὃ σι συχωρῶσ μωσ.

ἀντιμῶσ.

τὸ γινώμωσ, von τιμῶσ.

is dationem quæ iudicatum solui dicitur. *Demosth.* $\kappa\lambda\iota$ τιμοδρατ̃. $\epsilon\iota$ μὲν
 ἐγραφε καθιστάναί τας ἐγγυητάς, ἢ μὲν ἐκτίσεν τὸ τίμημα, τὸ γιγνόμενον, προσελίφα
 τούς νόμους, καθ' οὓς τὰ $\mu\lambda$ δεκαπλῆ. τὰ δὲ, κρη δισπητὰ γίγνεται ἢ δφλημάτων. id
 est, eas utiq; leges comprehendisset, secundum quas leges damnatio
 interdum in decuplum, interdum in duplum fit. $\tau\iota\mu\alpha\delta\iota\varsigma$ etiam ven
 dentis est, quod Latine indicare dicitur: sicut licerí ementis, quod etiã
 ἐκτιμάδαι. ἢ πρὸς τιμάδης & ἐκτιμάδης dicitur, sed proprie magno licerí. *Aristotel.*
 in secundo Oecon. Ἀποσέλας δὲ τίνας, ἐπὶ ἀγοράσματι, ἀδρόμυ. Θ ὅτι δωάνωρ
 ὡλπύχην, ἀυτὸ δὲ μέλλει ἐκπιμνυλῆ, λογιζομένη, πρὸς τοὺς σωήθεις τ' ἀγοραςτῶ ἐλε
 γει, ὅτι ἀκκοῦς ἔην τὰ ἀγοράσματα ἀυτὸν ὑπὸ τίμια ἠγορακεῖναι. probe intelligēs
 quòd ea quæ vilí emerat, permagno erat imputaturus. *Synes.* πρὸσον
 δουκίς τιμῶμαι πάλιν ἐργόωω ἰδῆν; *Quantí me censes æstímare?* *Lucian.*
 pro dignarí, dignum ducere posuít, ἔοικας γοῦν ἀνάτιον ἀιτιᾶδης, ὅς ποιῶτα
 προσφέρεις ἐφ' οἷς ἐγώ εφί ἐν πρῶτον δὲ εἰρήσεως, ἔα τὰ δίκαια, ἐγγίγνεται, τιμη(α)μίω ἐρ
 ἐμαυτόν. id est ἀξιώσαιμ' ἐν. ἐπιτιμάξω etia & ἐπιτιμάδης est τὸ τιμὴν τ' ἀνώωρ ὡλ
 ἐπιτιμάδαι
 & ὡλτιμάξω
 τάνην, vt ἐκτιμάδης & ὑπὸς τιμάδης. *Demosth.* πρὸς φορμίωνα, ὅπε ὅ σῆτος ἐπετιμά
 θη πρότερον, ἢ ἐγένετο ἐκκαίδεια δραχμῶν, διεμετρή(α)μιλῆ ὑμῶν τ' καθεστηκίνας ἡμῶν, πέν
 τε δραχμῶν τὸν μέδμονον. Id est τὴ γιγνόμενὴ τιμή, Cū frumētí precíu esset au
 ctū ad senas denas drachmas, díuedímus vobís iusto p̃cío, id est quis
 drachmís i medímnos. Idē alibi, ὁρῶντες ἐν πειρατῶ τ' σῆτον ὡλτιμῶμιον, ἢ
 ἐκ οὐτῶ ἀφθονορ. Alioquin ἐπιτιμάξω reprehendo significat, & inculpo, tam
 de homínibus q̃ de rebus dictum, cum datíuo & accusatíuo. *Aristot.*
 in octauo Politicon, Διὸ κρη καλῶς ὡλτιμῶσι κρη τὸπο σωκράτεια, ἢ πρὸς πὴν
 μισοκίω τινες. *Isocrat.* τοῖς δ' ἐντῶνα φημιδῆσιν ἐπειδ' ἐν ἀπέλωμιον, πάλιν
 ὡλτιμῶμιον. Idem, ἀληθῆ μὲν με λέγειν προσομιλογίσειν, κρη προσσηκόντως ὡλ
 τιμάξω τοῖς γιγνόμενοις. ἀντὶ τ' ἐπιπλήτῆν, quòd etiam eodem modo in vsu
 est. Idem ἐν τῷ πρὸς ἁρλώης, ἐπιπλήτῆν τῶς ἀμαρτανομιλῶις, reprehendere quæ
 fecus acta sunt. ἐπιτιμάδης etiam est secundo loco censum agere, vel
 τιμητᾶί καὶ
 ὡλτιμητᾶί.
 τιμήματα.
 τιμοκρατία.
 τιμητόν.
 æstímare. τιμητᾶί γὰρ ἐκαλώτο οἱ πρῶτορ τιμῶμιον οἱ δὲ ὕσφοροι, ἐπιτιμη
 τᾶί. τίμημα est census. vidē πρῶτον, δόπερορ, τρίτον τίμημα dicitur, hoc est
 classes. ὅθεν τιμοκρατία ἢ τιμοκρατíκη κλιτέα, in qua à censu magistra
 tus creantur, inquit *Aristoteles.* τιμητόν etiam ἀντὶ τὸ τιμήματα Θ dici
 tur, vt apud *Demosth.* in pri. $\kappa\lambda\iota$ ἀφῶρα, ὅσον πρὸς τιμῶθεις ὁ κόνων Θ , ἢ οἱ
 τὰ μέγιστα κεκμηλῶις τιμητᾶί ἐσέφορον. Idem circa finem eiusdem, ἔαν γὰρ
 ἀκροφύγη με εἴτῳ, ὅ μὴ γῆνοῖτ', τὶ ἐπωβελίαν ὑφλίσω, μνῶς ἐκαδρ. καὶ τούτω $\mu\lambda$ ἐὰρ
 καταψηθισσοδε ἡμητόν, οὐκ ἐκ τῷ ἀυτῶ χρημάτωρ, ἀλλ' ἐκ τ' ἐμῶρ κηίσε Θ πὴν ἐκλά
 σιν. ἐμοῖ δὲ ἀγίμητορ τούτ' ἐσιν. ὡς ὅ μόνον ἐσομαι τῷ πατῶωρ ἐσεψημῶ Θ , ἀλλὰ
 καὶ προσσητιμῶμιον, ἐὰρ μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσητε. Hoc loco τιμητόν appellat
 litis æstíimationem, hoc est decem talenta quæ à tutore petebat, tan
 tum enim fuísse tutelæ suæ censum αἰεbat: hoc est tantí se censum sub

tutoribus. cuius sexta pars ἐπωβελία, ab eo dicitur, hoc est centum mí
 nã : decem enim talenta sexcentas minas continent. quod verbum
 nos libro quinto de Afse interpretati sumus in mentione census De
 mosthenis facultatum. Quem locum si cui adire vacet, superiora ver
 ba oratoris facile intellexerit. Est enim ἐπωβελία, sexta pars æstima
 tionis litis, pcena calumniofi actoris in iudiciis ignominiofis. Vbí au
 tem legitur, καὶ τούτω μού ἐὰρ καταψηθισσοδε ἡμητόν; fortasse τούτω legen
 dum in genitiuo, hoc sensu: quòd si hūc in æstimationem litis damna
 ueritis, non ex sua pecunia iudicatum facturus est, sed ex mea, quam
 ipse domum suam auertit. Et cum mihí minor sit census eius sum
 mæ sexta parte, non modo paternis bonis euerfus, sed præterea igno
 minia notatus ero propter famosum iudicium, & ob id quòd facere
 iudicatum non potero. τίμημα etiam & τίμησις est pcena & suppli
 cium, hoc est τιμωρία. *Demosth.* σκοπῶτε τῶν ἰνω τὶ τίμημα ἐσοί, ὅ ταύτω
 ἔξει πὴν ἀξίωρ, ὡς ἐσῶτωρ ἀδικημάτων ἀξίωρορ φαίνεθαι. Sic *Dinarch.* Δύο ἡ
 μήματα εφί δωροδοκίας φησιν εἶναι, δάνακην κρη δεικαπλοῦ. *Alibi* τίμησιρ dixit,
 μή ὡλ τίμησιρ ὑπέρ τῷ γερωνημιλῶωρ μόνον ὑτὸ φιλοκλέως ἀδικημάτων ἠγγείδε
 μέλλην ποιείθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπερ τῷ ἄλλορ. *Aesch.* κατὰ κησιφ. εἰς τρία, μέρη
 διαμερῆται ἢ ἡμέρα ὅταν ἐσὶν γραφή πρῶνομων εἰς δὲ δίκασήριον. ἐγγείται γρ' ὁ μὲν
 πρῶτορ ὕδωρ τῷ καταγόρω καὶ τῶ νόμοις, ὃ τὴ δημοκρατία, τὸ δὲ δόπερον ὕδωρ τῷ
 πὴν γραφῶ φάγονῆ, καὶ τῶς εἰς ἀυτὸ δὲ πρῶγμα, λέγασιν. ἐπειδ' ἀρ δὲ τῆ πρῶτη
 φήφω μὴ λυθῆ τ' πρῶνομωρ, ἢ δὲ τῆ ὕδωρ ἐγγείται τῆ τίμησις, ὃ τῷ μεγέθῃ εφί
 δεγῆς εφί ὑμετέρας. ὅσις μού ὡλ ἐν τῆ τίμησις πὴν ψέφον ἀιτῆί, τὶ δεγῶ τὶ ἡμετέ
 ρων πρῶματῆται. Ex his verbis intelligitur id quòd supra πρὸς εφί Διαμεμῆ
 τρημῆς ἡμέρας dictum est. Prima inquit clepsydra datur accusatorí, se
 cunda reo, post cuius defensionem si eum iudices non absoluerint,
 sed reum esse πρῶνομωρ suffragiis suis declarauerint, tertia iam aqua
 funditur τῆ τίμησις, id est æstimationi litis ab actore faciendæ & a iu
 dicibus arbitrændæ atq; constituendæ. τίμησις etiam & censum &
 honoris delationem significat. οἱ ἐν τιμήματι, sunt quos Romani
 classicos vocauerunt. *Aristotel.* in octauo Ethicorum, ἐκ δὲ δὴ τιμοκρα
 τίας εἰς δημοκρατίαν μεταβαίνει. σωφροὶ γὰρ ἐσιν αὐται, πλήθους γρ' βούλεται ἢ
 τιμοκρατία εἶναι, καὶ ἴσοι πάντες οἱ ἐν τῷ τιμήματι. *Supra* autem dixerat, τῆ
 τῆ δὲ ἢ ἀπὸ τιμημάτων, ἢ τιμοκρατíκην λέγειν δικεῖον φαίνεται. *Verum*
 enímuero ἄλλοι dicitur, qui infamia notati sunt, &. Ἀτιμῶσαι ρήμα. ἄτιμῶσαι
 vnde ἠτιμῶμιον in loco supra citato ex *Demosthene* $\kappa\lambda\iota$ ἀφῶρου. *Hoc* autem vel a lege vel a iudice fiebat. *Isocrat.* πολὺ γὰρ ἀδλίω
 περορ πωρᾶ τοῖς ἀυτῶ πολιταῖς ἠτιμῶμιον δικεῖρ, ἢ πωρᾶ ἐτέροις μερικῆρ, Lon
 ge miserius est apud suos ciues ignominiosum viuerè, quam apud
 exteros exulare, nec ius ciuitatis habere. Hoc enim μετοικεῖρ signifi
 μετοικεῖρ

οι τῆ ἀρεῶ
ἐνοχοι

σαντος γέγραπται γὰρ ἕτως ἐν τῆ ἀρεῶ, ἃ ἕως τὰδε φησὶ παραβαίνοι ἢ πόλις ἢ ἰδιώ-
της ἢ ἔθνη, ἢ ἀγαθὸς φησὶν ἕσω τῷ Ἀπόλλωνος καὶ ἐν Ἀρτέμιδος καὶ Λήτορος καὶ
Ἀθηνᾶς προνοίας. καὶ ἐπιβήχεται ἀντὶς μίτε γλῶ κερπυὸς φέρειν, μίτε γυναικα,
τέκνα τίκτην γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, & reliqua, quæ ille profequitur.

παλαμναῖος

A quibus ἐπάρρασι, κατάρρασι, ὑπὸ κατάρρασι ἰῖdem dicti sunt. Apostolus ἀνα-
δέματα appellat, quasi quorum caput deuotum inferis est. παλα-
μναῖοι etiam dicti sunt huiuscemodὶ homines sanguinarij & ficarij, ce-
de contaminati. Plutarch. in Pompeio, οὐ πολλῶν δὲ ἕσπερον καῖσας ἐλθῶν
εἰς Ἀιγυπτὸν ἕτω κατὰ πεπληγμένῳ, τὸν μὲν προσφέρειν πλὴν κεφαλῶν, ὡς πα-
λαμναῖον ἀπεσφάφη. Gregor. ἐν τῷ πρώτῳ σπλιτυ. ad Constantinum lo-
quens, ἢ ὡς τὸν μέγαν κλῆρον καὶ τὸ πατρῶον καλλώπισμα, τοὺς ἐκωνύμους λέγω
κρίστ, τὸ πανταχοῦ ἐν δικουμνῆς ἐκλάμψαν ἔθνη, τὸ βασιλῆος ἰσράηλ, τὸ
πολλῶν πόνων καὶ πολλοῖς ἰδρῶσι σιωαυεθῆν, ἕτως ἐν ὀλίγῳ καὶ ἀκμῆ βραχεῖα κα-
ρῶν, τῷ κοινῶ παλαμναῖον φέρων πρὸς δόκας, de Iuliano Augusto loquens.

Synef. Theophilo, καὶ εἰς πετάρτιον ἡκμῆ ἐπίγρηλα, ἐπρασάμνος τὰς πα-
λαμναϊοτάτας ἀρεῶς, ἃ ἕως ἔμμεδῶ, ἃ ἕως ἡτὶ χρεῖαν, ἢ χάριν, ἢ ὄλεθρον ἰδία ἢ δια-
φέρειν αὐτῶ φθέρζατο ἕ. παλαμναϊοτάτας ἀρεῶς, diras, vltimiq; exempli im-
precationes appellat. Idem, ἀφροῦς ἀνδρωτῶ, παλαμναῖον ἔχωρ καὶ γλῶ-
μῳ καὶ γλῶσσῳ, diram & consceleratam mentem & linguam. & ἡτὶ
Ἀνδρονίκου, τίς δὲ ἀρεῶ, τίς ὄλεθρον πρὸς μὲν τὸν παλαμναῖον ἐν χῶρας Ἀνδρονί-
κου, sic dixit vt τὸν ἀλιτήριον Demosth. hoc est pestem & perniciem re-
gionis. De huiusmodi hominibus non nihil diximus in Annotationi-
bus nostris in mētione expiatoris Iouis, & expiamenti cædis: ob quod
προσφράσαι dicebantur. De quo verbo alibi dicendum est. At vero ἐπι-
τιμα, χρέματα τοῖς ἀτίμοις ἀντίκταται. Ἄλμα, sunt in quæ cuius volen-
ti inuadere licitum est, eaq; diripere. Contra ἐπιτιμα, quæ in iuris le-
gumq; p̄sidiō sunt. Sicut ἐπιτιμα ἀνῆς, qui est integra conditio et
fama. Demosth. κατὰ ἄριστοκράτ. ὅς ἐρ ἀρχων ἢ ἰδιώτης ἀτίμος ἢ τὸν δεσμὸν
συγχυθῆναι τόνδε, ἢ μεταποιήσῃ αὐτὸν, ἄλμον εἶναι, καὶ παίδας ἀτίμους, καὶ τὰ
ἐκείνου. Idem ex verbis legis, ἔάν τις τινὰ τῶν ἀνδρωφόνων τῶν θεληκλυθότων,
ὡρ τὰ χρέματα ἐπιτιμα, πέρα ὄρων ἐλάωσῃ ἢ φέρῃ ἢ ἀγῃ, τὰ ἰα ὀφείλα, ὅσα πρὸς αὐ-
καὶ ἐν τῆ ἡμεδαπῆ δόξῃ, Si quis quempiam eorum qui propter cæ-
dem in exilium abierunt, duntaxat quorum bona lege non notata
sunt, vltra fines Atticos persequatur, aut fert, aut agit, equa multa
plectitur, atq; si intra fines nostros id patrauerit. Est autem ἄγῃ καὶ
φέρειν, idem quod populari & expilare. Synef. ἐπειδὴ λυσίας ἀρχων ἦγε
καὶ ἔφερε τὰ λυσία. Quod Liuius in Latinum sermonem transtulit,
libro octauo de bello Macedonico, Tum demum fracta pertinacia
est, vt ferri agiq; res suas viderunt. Herodot. libro primo, οὐδὲρ γὰρ
ἐμοὶ ἐτι τούτων μέτ' α, ἀλλὰ φέρουσι τε καὶ ἀγουσι τὰ σά. Idem Demosthenes,

ἄλμα χρέματα
τα καὶ ἐπιτιμα
ἐπιτιμος

ἄγῃ καὶ φέρῃν

explanans illa legis verba superius citata, ἔαν τις τινὰ τῶν ἀνδρωφόνων φη-
σι τῶν θεληκλυθότων, ὡρ τὰ χρέματα, ἐπιτιμα, ἢ ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ λέγῃ μεθεσκό-
των, lex, inquit, ad eos pertinet, qui ob cædem non voluntariam solū
verterunt. τῶ τῶν δὴ ἄλλοι; τῶ τε θεληκλυθότων ἐπείν ἀλλὰ μὴ πεφθυότων, ἢ τῶ
διορίξῃ ὡρ τὰ χρέματα ἐπιτιμα, τῶ γὰρ ἐκ προνοίας δεδήμυται τὰ ὄντα, Qui
tandem id planum fit: nempe tum ex eo quod eorum quempiam di-
xit qui finibus egressi sunt: tū quia definiuit quorum quidem bona
intgra conditioe manserunt, ac sine legis nota. Nam qui ob consul-
tum homicidium vrbe excefferunt, eorum vtiq; bona publicata sunt,
id est lege publicari iussa sunt. Ἀνῆρ autem ἐπιτιμα, est nulla igno-
minia præditus, hoc est integri nominis, vt ἡτὶ κριτῆς, καὶ εἰ μὲν πρὸς ἀρεῶς
τοὺς νόμους ἐλαθέ τε περὶ τῶν ὄρων, δρασχάς παρ' αὐτῶ, καὶ πλὴν δίκῃ ἢν καπεδήθη
σεν, ἀφροδὴ μὲν ἀπέφλυον, ἐπιτιμος ἀν ἡρ, καὶ εἰδὲν ἔχων κακόν, ἢ ἴσῳ μετείχε
τοῖς ἄλλοις ἡμῖν. de arbitro loquens, qui Mediæ fraude indicta causa
damnatus erat, ob idq; infamia notatus. Quod ille, inquit, contra le-
gum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animum indu-
xisset mercedem circumducti arbitrii: ipse qui nunc ignominiosa sen-
tentia multatus est, a quo iure vobiscum, atq; integra fama viueret.
ἐπιτιμία, est status ciuis iustus atq; integer.

ἐπιτιμος
ἀνῆρ

ἐπιτιμία
ἀπαγωγῆ

Ἀπαγωγῆ genus est iudicii contra fures aut grassatores, id est λωποδύ-
τας qui homines spoliant, vt scribit interpres Demosth. ἐν τῷ πρὸς δεπί-
νῳ. Demosth. πᾶντων ἢ δικαίων καὶ ὄλων οἷς σιωεβυλδόνῳ, ἐνοχον φασκόντων
αὐτὸν ἐκ τῶν πεπεργμῶν εἶναι, καὶ τῆ ἢ λωποδύτῶν ἀπαγωγῆ, καὶ τὰς ἐν ἕβρεως χρε-
φᾶς. Ego ἀπαγωγῆ pro omni delatione accipi censeo: Nā ipse Demo-
sthanes in oratiōe ἡτὶ Θεοκρίνου ita inqt, ὃ δὲ ἐν νόμον ἔθῃς, ἀπὸ τῶ ἀπὸ τῶ
τοῖς τῶ ἀνθρώπων μὴ φαίνεν, εἰ μὴ πισθῆ τῶ αὐτῶ δέξεν ἐν ἡμῖν τὰ γελοῖα,
πρὶ ὡρ κριτῆ τῶ φάσιν, εἰδὲν δὲ τις παρ' αὐτὰ ποίη ἢ συκοφαντώτων, ἐνδεξῖν αὐτῶ εἶναι
καὶ ἀπαγωγῆ, Qui enim hanc legem scripsit, plane huiusmodi homines
vetuit delationes factitare: nisi si quis est qui confidat se palam factu-
rum vobis ea esse perpetrata, quorum ipse delationem fecerit. quod si
quis alioqui calūniator esse sustinuerit, hunc & postulare licere & de-
ferre voluit. Est aut φάσιν etia deferre ad fiscū, & φαίνοντες dicuntur qui
quadruplaturas factitāt. Demosth. ὡς μὲ τῶν τῶ ἀνδρες δικασαί, ἐφλυε ἢ
θεοκρίνης δὲ τῶ μῆκων τῶ πολίον, καὶ ὡς δέξεν τῶν χρονον ἢ φάσις, ἢ ὡς εἰς τῶ ἀνά-
κρισιν καλῶ μῶς, ἐχ ὑπὸ κτισεν οὐδὲ ἐπὶ ἄλλῳ, ἀκνηόατε μαρτυροῦντων τῶ τῶ, Quod
igitur iudices Theocrines Meconis detulerit nauigiū, quod eius de-
latio ante curiā diu fuerit exposita, quod ad iudicii constitutionem
causæq; exordium vocatus, nec obtēperarit ipse nec diem obierit: au-
distis horum hominum testimonium. Idem in eadē, τίς δὲ διαλυσάμνος
ἡβουληθῆ μικρὰ κρδάναι, καὶ τῶ τῶ ἐνοχον αὐτὸν κατὰ σῶσαι τοῖς νόμοις, δέξον ὅπως ἀρεῶς

φαίνεν

ἐπὶ τὰ ἡμίσεα τῶν φωνέντων λαβῆναι. Nam quis est tandem hominum qui modico compendio adductus, faciendum sibi esse duceret, vt decisa delatione sese quasi prauaricatorem legibus obnoxium redderet: cū interim quod nuper dixi, liceret ei accusationem peragendo, dimidiam partem legis beneficio auferre eorum que detulisset. **Ἐκκέμυλοι** sunt οι φαινόμενοι, hoc est rei, qui pendentes à Latinis dicti sunt, vt nos in Annotationibus scripsimus. Idem, ἐξέκειτο δὲ πρὸν χρόνον ἔμπροσθεν τῆσιν ὁμοίων ἢ φάσις, ἕως λαβῶν ἀγγύριον ἕως ἑασι. Ξενοφ. καὶ ἦρ ἕς ἑλλίπην ἢ τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλακχοι ἕκαστον, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμην. **Vfus est & Isocrat. in Paragraphico.** φάσις est delatio certorum criminum proprie, sed καταχρηστικῶς omnium. Ἐὰν δὲ τις ἑνὶ ὅσῳ χρέματα, παρὰ ταῦτα, εἰποι πλὴν φάσιν καὶ πλὴν ἀποφάνων. Est etiam φάσις propositio. Aristotel. in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά, ἢ μὲν οὖν βεβαιωτάτη δόξα πασῶν, δὲ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένης φάσις. Et identidem in decimo. Significat etiam κατάφασις, hoc est affirmationem, ἢ τὸ φημί. Idem, πάλιν γὰρ ἔσται τὸ ἀποφάνειν πρὸς πλὴν φάσιν, hoc est κατάφασις. Idem, ἄλλα μὲν οὖν μεταξὺ ἀντιφάσεως ἑνὸς ἑκάστου εἶναι οὐδὲν, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι, hoc est καταφάναι. **Ponitur & pro sententia & apophthegmate.** Idem in sexto Ethic. ἄσε δὲ προσέχειν τῶν ἔμπροσθεν καὶ προσεβυτέρων ἢ φρονίμων τὰς ἀναποδείκτους φάσεις καὶ δόξαις, οὐχ ἢ τῶν ἀποδείξεων. In Actis Apostol. cap. vigesimoprīmo, ἄνεβη φάσις ὅτι χιλιάρχω, pro denunciatione & rumore ponitur. τὰ φαινόμενα, **astra & stellæ dicuntur.** Aristotel. in primo Postter. ἀφέντων ἡστικῶδες τῶν φαινομένων, ἕως ἐφεξῆσιν αἱ ἀστρολογικαὶ ἀποδείξεις, Cognitis satis astris & collectis. Et in vndecimo τῶν μετὰ τὰ φυσικά, τὸ δὲ ἡλίος καὶ ὅτι σελήνης δύο ὥστε ἔτι προσθετέον εἶναι σφάιρας, τὰ φαινόμενα, ἢ μέλλει τις ἀποδώσειν, vt assignari possint & plane reddi ex stellæ quæ in cælo apparent. **Plut. in Demetr.** ἔργον ὑπερφανῶν ἕκαστα τῶν κόσμου, καὶ τὴν κατὰ δυνάμει φαινομένων. φαίνεται ἀντὶ τοῦ δ' ἄλλοις ὅτι, cum participio cōstrui solet. **Aristid.** οὐτὸς ἔπειθ' ἔτι τινὶ τῶν ἀκούργων δότι τῶν ἡμῶν φαίνεται γεγονώς. **Thucydid.** φαίνεται γὰρ ἢ ἡμῶν ἑλλὰς καλοσημῶν, οὐ πάνυ βεβαίως ὁμομύθη. **Isocrat.** καίτοι βουλόμην, οὐκ ἂν δέχομαι ἐν σικωνέω γῆς ἐπεθυμήσμεν, ἢν πλαταίω τῶν καταφυγῶν ὡς ἡμᾶς, φαινόμενα, παραδόντες. **φαινοπροσωπεῖν** apud Ciceronem in Epistol. ad Atticum, libro octauo, in publicum prodire significat, nec se domi aut in secessu continere. Nul- lus vsq̄ delectus, neq̄ cōquisitores φαινοπροσωπεῖν audent. Et in decimo quinto, φαινοπροσωπητέον ἴγυρ, καὶ ἴτερον ἰν καστρά. **φρουρὰν φαίνεσθαι** apud Xenophontē sæpe legitur in Hellenicis, pro exercitum decernere, aut delectum habere, nisi falsus sum. vt in quarto, ἐρ δὲ πούτως οἱ μὲν ἔφοροι φρουρὰν ἔφαινον. ἢ δὲ πόλις ἐπεὶ Ἀριστοπολις πᾶσις ἔτι ἦρ, Ἀριστοπολις τοῦ γῆρους ὄντα, καὶ τῶν ἀποδόντων τοῦ παλαιοῦ, ἢ γῆρας τῆσιν ἑσπῆς

Ἐκκέμυλοι.

φάσις.

τὰ φαινόμενα.

φαινοπροσωπεῖν.

φαινοπροσωπεῖν.

φρουρὰν φαίνεσθαι.

ἐκέλευον. **Et in quinto,** ἔπαυσαν δὲ καὶ Ἀργεῖς κορίνθον σφετεριζομένους, φρουρὰν φήνομεν ἐπ' αὐτοῦς, ἢ μὴ δέχοισιν ἐκ κορίνθου. **Et rursus,** ἔπει δὲ οὐκ ἠθέλον καθελεῖν τὰ τέχνη, φρουρὰν φαίνουσιν ἐπ' αὐτοῦς. **Et paulopost,** Ἀριστοπολις δὲ δέχοιγε τὴν φρουρὰν, καὶ μάλα, παυσανίου τῶν παρὰ αὐτῶν ὁμοίων ἔχοντες πρὸς τοῦς ἢ μαντινέας τῶν δήμων προσάτας. **Quod autem φαίνεσθαι & φάσις vocatur,** etiam ἐνδεικνύουσι & ἐνδείξις dicitur. **Demosth.** πύργον δὲ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἑνὶ ἑκάστῳ χθόντων, δικάζαν ὁφείλουτα ὅτι δημοσίως, θανάτῳ ἐζημίωνται. id est delatum & conuictum: quod iudicare tum sustinisset, cum iudicatus esset pecuniæ publicæ vel residuorum, ob idq̄ ignominia affectus. **Et ἐνδείκτης delator, quadruplator.** **Synes.** ἡμεῖς γὰρ ἢ τῶν ἑνὶ ἑκάστῳ κακῶς ὑποφύπτῳ τῆς κρυψίας. Idem, κωλυσάτω ἀνταρτίων ἐμῶν, ἕσται γῆρας σκωφαντῶν, ἢ ἑνὶ ἑκάστῳ κοινῶν ἀλασόνων ἐν χώρῳ. id est, quæ pestis est communis patriæ. Est enim Ἀλάσων idem quod ἀλιτήριον. **Lingua vernacula hinc ducta endictare vocat deferre, & endictatores quadruplatores, sycophantas, delationes factitantes.** Multa enim vocabula vernacula in lingua nostra sunt, quæ à Græco sermone trāslata esse facile est iudicare. **Ani maduertim?** & in eo similitudinē idiomatis Gallicī, hoc est celtismi, cum hellenismo, quod nos aoristo in verbis utimur. Neq̄ enim eadē verborum inflectione indicamus quippiam hodie, & heri, aut ante annum factum: vt Regem. hodie venisse, aut ante mensem, aut ante triēnium. Id quod nec lingua Latina nec Italica distinguere potest, verbis inflectione. **Habemus etiam οὐ δὴ φθογοῦ & plane sonantem vt apud Græcos:** & in alium sonum degenerantem, vt cum fidem & mensem & nucem lingua celtica dicimus. Nam cum ἡμεῖς scribimus, sonum suum retinet. cum ἔξω id est habebō, recte celtica lingua scribitur, id est ὅταν δεθογραφήσῃ, αὐ δὴ φθογοῦ gemina est: sed in posteriore syllaba inflecta est. **Multa etiam & in significatione verborum & in loquendi modis animaduertere mihi in celtismo sæpe contigit, hellenismo consentanea & veluti cognata: ita vt aliena à Latino sermone videantur.** **Verba vero & vocabula mere Græca pauca è multis succurrunt:** **μακροχρόνως** pro irridere. **πιεῖν** bibere, quod tamen dicimus cum bene ap- potum hominem significamus, hoc est ὄνομαζον. **Δειπνεῖν** nos pro prādere dicimus. **ἐξόμνησθαι** nos exoniare dicimus, hoc est in iudicio absentis nomine excusare. **λάπην** nos lapere, hoc est canum more bibere dicimus vt Græci. **λέχην** plane nostrum est. **Hominem placidum ἀρεσὸν** Græci dicunt: nos arrestum. **ἀρεσά & ἀρεσκόμνητα,** dicuntur placita & decreta: nos sic curiæ summæ sententias vocamus, à quibus nō est prouocatio. **κέξην** etiam ab illis ductū est, & βόρεος. **κόλπος** à nostris golphus dicitur. **ἑρωδιός** ardea, à nobis herod vel heron dicitur. **Cum numerare incipimus,** ἐν πρῶτῳ dicimus. **μέδιμνον & βόροχον & alia**

ἐνδείκνυται.

ἐνδείξις.

ἐνδείκτης.

ὅτι καὶ τῆσιν.

σμός ἢ τῶν.

γαλλικισμὸς.

ἐκκαλιζομένη.

καὶ φαινομένη.

quæpiam in mensuris, nos a Græcis tracta esse in libris de Asse docuimus. κλωρίων αὐτῶν turturis magnitudine ut inquit Aristotel. a nobis lorion dicitur. καλόπυξ lignea crepida, a nobis gallochus dicitur. παροικίαν nos paræciam dicimus, hoc est curiã, unde olim curiones dicitur. καλοπύξ η̄ καλοπύξεν Græci dicunt equum ad ingressum exultantem urgere: nostri hoc callopare vocant, & calloperum, quod illi κάλπυξ dicunt. Plutarch. in Alex. de Bucephalo loquens, εὐθύς δὲ προσδραμῶν τῷ ἵππῳ, καὶ πρὸς αὐτῶν πλὴν ἵππων, ἐπέσειε πρὸς τὸν ἥλιον. μικρὰ δὲ ἔπειτα πρὸς αὐτῶν καλοπύξεν, ὡς ἔωρα, πλεονάζον δυνάμει καὶ πονύματι, ἀπορρίψας ἡσυχῆ πλὴν χαλαμύδα, καὶ μετεπίσεν αὐτὸν, ἀσφαλῶς πρὸς ἑσπέρην. Quibus verbis significat Alexandrum equi frenum manu tenentem, ad aliquantum spatii equum incitasse ad procursum, cum ipse quoque cursu equum assequeretur atque æquaret: & deinde manu plausuque permulxisse, ut solent equifones equos ferociores demitigare. Et deinde in bucephalum insiliuisse & conscendisse. Legimus et in Hippiatricis hæc verba, καὶ ἀναβάτω ὑπὸ καδὶ τῆς κρισίας, δρῶν τῷ δὲ καλῶν γυμναζέει, ἡ δὲ τῷ λεγομένῳ τριπύξ. τὰς etiam nos car dicimus, hoc est namque. γλοιός, id est viscum, glus a nostris dicitur. φελός ab illis suber dicitur. unde nos pantophellos appellamus crepidas quarum solum subere constat: quibus fœminæ utuntur ut proceriores videantur. interdum etiam viri ob teporem ligni. Cuius dictionis olim me admonuit Ianus Lascaris vir Græcus ingenio præstanti, atque in utraque lingua eruditione eximia præditus. Illud mihi mirum visum est: quod lingua vernacula agraphen pro ea fibula dicit, quæ Græce ἀγκυρὴ & πόρπαξ dicitur. quod a nostris maioribus composito vocabulo dictam puto agraphen, πρὸς τὴν ἀγρῶν καὶ ἀφῶν. vel quasi πλὴν ἀγρῶν ἀπὸ μὲν καὶ ἢ σωάπρασιν. Lazarus Baifius in tractatu de vestibus admonuit a nobis ocheton dici, quod Græce ὁ χιτῶν dicitur. παραλαλήρ etiam esse puto, quod lingua vernacula pro verbo loqui, verba facere dicit: & παραλαλίαν quod locutionem & sermonem, vel πηλολίαν. ἡ δὲ παραλαλήρ φλυαρίαν significat. Baillo dicimus ἀντὶ τοῦ ἐς πλὴν χεῖρα ἐμβάλλω. & blasmo ἀντὶ τοῦ βλασφημῶ per syncopen. Λοιδόρειν lingua nostra prisca dicebat ledioier. Buthiner dicunt prædam partiri πρὸς δὲ βουθεῖρ. Bursam loculos nummarios dicimus, quasi βύρσσαν. plerumque enim scortei fiunt. βλάψαι blepser dicimus lædere. Verum ut ad rem redeam, Ἀλάσως sic dicitur ut ἀλιτῆρι, ut in loco supra citato. Athenæus libro duodecimo, Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἀπάσης γῆς μὲν Σικελίας ἀλάσως, ἐς τὴν Λοκρῶν πόλιν πρὸς ἑλθὼν, μετεπέμπετο μὲν ἢ μέρει τὰς Λοκρῶν πρὸς θένους. hoc est depopulator, pestis & internicio totius Siciliæ. Demosth. πρὸς σφεόνος, Ἀθηναίων καὶ κολακίης καὶ ἀλάσως, ἡ κροπριασμίῳι τὰς εἰς αὐτῶν ἑκατοὶ παρῆδας. de proditoribus patriæ loquens. Aliquando signi-

καλοπύξ
κάλπυξ

ἀλάσως

ficat furiam. Synes. Ioanni, Ἀιμυλίς γὰρ ἀλάσως δὲ διμῶν. hoc est, furias necis ultrices Aemylii metuimus, cuius nece manus tuas contaminasti. Plut. in Cicer. ἤσει καὶ πρὸς αὐτὸν ἐς πλὴν καλοπύξεν δίκαιον διανοήθη κρυφα, καὶ σφάξας εἰαυτὸν ἐπὶ φθὶ ἐσίως, προσδαλήρ ἀλάσως, impingere familiæ Cesaris furiales intemperias. Lucian. παραρρήκισαν δὲ αὐτῶν ποιναὶ καὶ ἀλάσως καὶ ἐριννυες. Ἀλάσως autem dicitur furia, διὰ τὸ τὴν ἀλάσως ἑπαλαμναίως κολάζειν. Homines vero ἀλάσως, πρὸς τὸ τὰ ποιναὶ ἁμαρτάνειν ἐφ' οἷς ὄζειν ἀλασῆσαι καὶ ἐνάξει. Sicut παλαμναῖοι ἀπὸ τῶν παλάμης μιάσματα ἀνέκωλων τα ἀποτελέειν, ut inquit Cornutus in libro de Natura Deorum. De hoc Eustath. ita inquit, Ἀλάσως τὸ κακὸν καὶ φθονερὸν δαμνόνιον. καὶ ὁ Ζεὺς ἀλάσως, ἢ ἢ βλάσθη ἀλασῆ, ἢ ὅρ ἔκ ἐσι λαβήρ, ἢ ὁ ἐπαμύων τῆς ἀλασα παρῆσιρ. λέγει δὲ ἀλάσως καὶ ὁ φυγῆς ἀξία ἐργασμίῳι. Verum ἀπάγει non modo est deferre, sed etiam ad iudicem rapere: & interdum ad pœnam rapere, & in carcerem conicere. ut apud Demosth. ἐν τῷ ἡτὶ Ἀριστοκράτ. εἰ δὲ ἴς τὸν ἀνδροφόνου ἐρεῖ πρὸς ἰόντα ἐν τῆς ἰσορῆς, καὶ ἡτὶ πλὴν ἀγορῆς, ἀπάγειν ἔξισιν ἐς τὸ δεσμοτήριον, ἔκ οἰκαδὲ, ἔδ' ὅπκ βόλται ἴς ὡσπρ σὺ δὲ δῶκας. Idem, οἱ δεσμοθέτῳ τὴν ἐπὶ φόνῳ φθόνου κίραιο θανάτῳ ζημιώσαι ἐσι, καὶ τὸν ἐκ τῆ ἐκκλησίας πέρυσσι πάντες ἐωρῶτε ὑπὲρ ἐκείνων ἀπαχθέντα. ὡς τὸ τὸ αὐτῶν ἀπάγειν λέγει ὁ νόμος. διὰ φέρει ἢ τί τῶν τῶ ὡς αὐτὸν ἀγῆρ; ὅλ' ὁ μὲν ἀπάγειν ἐς τὴν δεσμοθέτας, τὴν νόμος κίραιο ποιῆ τῶ δὲ δῶκας ἀγῶν, εἰαυτὸν, & εὖ anno superiore vidistis ad supplicium rapi e media concione, vel ad pœnam abductum. Idem, τὸν ἀνδροφόνου δὲ εἶναι ἀποκτείνειν ἐν τῆ ἡμεδαπῆ, ἢ ἀπάγειν, λυμναίνεσθαι δὲ μὴ, μὴ δὲ ἀπὸ τῶν. Cædis autem comictum licere intra fines patrios occidere, aut ad iudicem rapere, & in carcerem abducere: non etiam verberibus aut vinculis afficere, aut ab eo pecuniam servadî eius causa auferre. Et πρὸς πρὸς ἀλασῆ. Ἀλλὰ μὲν ὑπέργε τῶ δῶρε ἐληφέναι, ἐπὶ ἢ ἡσνοῦτο, ἢ ἐπὶ λέγῃν πολιορκίαν ἐν ἢ ἐπὶ φθῆ δὲ ὁμολογῶσιν, ἀπάγειν δὲ ὡς προσῆκε, cum vero facteantur, nimirum ad supplicium par est ut rapiatur. Hoc Isocr. in Helene dixit, ἐπὶ θανάτῳ συλλαμβάνειν, ὅθεν ἄθυμότερον ζῶντες ἢ ἐπὶ θανάτῳ σωφλῆμι μὲν. Lucian. de Alex. καὶ ἐμιαφόνῳ ἐν τῶς συμποσίῳς τὴν φίλεις, καὶ σωελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. Paul. ἀγῆν dixit, τὸν λαχόντα σφῶν ἐκ δεκάδος ἐκῆσης, ἐκείλινον ἀγεσθαι πλὴν ἐπὶ θανάτῳ, Decimum quemque sortito ad supplicium rapi iussit. Quod prisca decimare legiones vocabat. Ioann. xix. παρῆλασον δὲ τὸν ἰησοῦν, καὶ ἀπήγαγον. καὶ βασάλων τὸν σαυρόν αὐτῶ δὲ ἤλθεν. Ἀπάγειν τὸν δασμόν, est pendere tributum, ut ἀποφέρειν, de quo ante diximus. Xenoph. in. ii. παλαμάς, ἐνάγειν ὡς ποτὲ σε μέμνημαι ἀκῆσας, ὡς δὲ Ἀρμένιος καταφρονόιν σῶ καὶ ὅτε τὸ σφάτισμα πέμποι, ὅτε τὸν δασμόν ἀπάγει. Idem in quinto, εὖ δὲ ἴδι ὅλ' ἀπὸ ταῦτα ἡπὸν σοι νῦν ἢ τῶ τῶ τῶν οἱ Ἀσσύριοι καὶ τὰ ὅπλα ἀποφέρουσι, καὶ τὰς ἵππους ἀπάγουσιν, ὅλ' οἱ τῶ ἴδῶν αὐτῶν ὀλίγη ἔδοξεν ἢ δαύαμις. ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro pensitare dixit. ut alibi in eodem, ὅσον δὲ ἔσῳ

ἀπάγειν

συλλαμβάνειν
ἐπὶ θανάτῳ

ἀπάγειν καὶ
ἀποφέρειν

νορ ἐκαθέξερ ο κῦρθ ἀμφι τῷ πρὶ τὸ φρεζιον οικονομίω, τῶν Ἀουζίωρ τῶν κατὰ ταῦτα τὰ χωρία, καὶ οἱ ἄλλοι ἄπῃγορ ἱππορ, καὶ οἱ δὲ ἀπέφερορ ὄπλα, φοβεσμυνοὶ ἴδη πάντας τὸς προχωρσες. Ἀπάγεσθαι etiam voce passiva est abducere secum & reducere, eo modo quo ἄγεσθ, de quo alibi dicitur. Idē in tertio eiusdem, εἰ δὲ ἄρμυλιε ἀπάγσ τῶν πε γωαῖκα καὶ τὸς παῖδας μηδερ αὐτῶν καταθεῖς. Ἀπάγεσθαι etiam est auertere, depellere, procurare. Lyfi. Νῦν οὖν ῥηνομίζερ ἡμωρσρμύλιε, καὶ ἀπαλλάττορμύλιε ἄνδοκίδε, πῶν πόλιρ καθάρερ, ἀρὰ ἀπάγεσθαι, καὶ ἀρπύριορμύλιε, καὶ φασμακὸρ ἀρπύριορ, καὶ ἀλιτηρία ἀπαλλάττορ. Ἀπαγωγὸς est expulsor & expulsrix, depulsor depultrix. Gorg. in Helene, ἄνδραιο διὰ λόγων ἰδοναί, ἐπαγωγοί μὲ ἰδονῆρ, ἀπαγωγοί δὲ λυθικε γίνουτ.

Παρασῆσαι
καὶ παρασῆσαι
σάσαι.

Παρασῆσαι & παρασῆσαι verbum est forēse & iudiciale, vt sistere latine. In Pandectis græcis, ἐάν τις ὁμολογήσῃ ἄλλοις δόξαρ, καὶ τὸν ἑνα μὴ παρασῆσαι, βεβαιῶται ἐς ὀλίγκρορ ἢ κεννι. hoc ex Vlpiano ad verbum traductum est, qui ita scripsit in tract. Si quis cautionibus iudicio sistendi causa factis nō obtēperauerit, Si pluriū, inqt, seruorū noie iudicio sistēdi causa vna stipulatione promittatur: pœnā quidem integram committi, licet vnus status non sit, Labeo ait, quia verum sit omnes status non esse. Cicero pro Quintio, Fit reb⁹ omnibus integris, neq; profcriptis neq; possessis bonis, vt Alphenus pmittat Neuiō sisti Quintiū. Actuum Apost. xxiii. καὶ ἀναδόντες πῶν ἐπισολῶν τῶν ἡγεμόνι, παρασῆσαι τὸν παῦλορ αὐτῶ. Et quod nos dicimus dare cautionem iudicio sistendi, illi dicunt ἐγγυτὰρ διδόναι ἐπὶ τῇ παρασῆσει. Paulus ad Roman. xiiii. πάντες γὰρ παρασῆσαι τῶν βίμω τῶν κρισῶ. παρασῆσαι τὸν ἱππορ τῶν ἱππῶν ἐπερσρμύλιωρ, est equiti equum ascensuro sistere instratum & frenatum. qd etiam καθισάναι dicitur. Lucian. εἰ δὲ τριτῶν δελφίνα ἕνα τῶν ὠκέωρ παρασῆσαι, ἐπιπύρορμυλορ γὰρ ἐπὶ αὐτῶ τάχισα. Sic acceptum est a Luca euang. cap. xxiii. Act. Apost. κτήνη παρασῆσαι, iumenta præsto sistere in vehiculum ascensuro. παρασῆσαι etiam est in iudiciū producere. Demosth. πρὸς Ἄφοβορ, καὶ πρὸς τῆτοις ἢ μήτηρ κατ' ἐμῶ καὶ ῥη ἀφελφῆρ, οἱ μόνοι παῖδεσ ἐσμυ αὐτῆ, δι' οὗσ κατεχίρσθησεν ἡ δίαρ, τῶσιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι παρασῆσαι. Idem, οἱ δὲ μάρτυρεσ παρασῆσαι τὸς παῖδαρ ὑπὲρ ὧν ἐμαρτύρησεν, τῶσιν ἐπιθῆναι ἠθέλησεν κατ' ἐκένωρ. Testes autem pueris in iudiciū productis aut prolatis, quibus ipsi testimonium erant perhibituri, in eorum capita iura re voluerunt. Est enim παρασῆσαι in mediū producere & excitare. Plutarch. in Demetr. γινόμενὸς δὲ τῶν κήρυκα παρασῆσαι, ἀντίπερ οὗσ πέμψερ αὐτῶν ὁ πατήρ ἀγαθῆ τύχη. Ἀθλωάσεσ ἐλευθερώσοντα, καὶ πῶν φρεζάρ ἐκβαλοῦντα, præcone excitato pronunciauit. Quintil. libro. iiii. In epologo vero liceat totos effundere affectus, & fictam orationem induere personis, & defunctos excitare, & pignora eorum producere. εἰ δὲ τῶ κατ' ἐπιλογορ ἔξωσ συνμπαντα τὰ παρὸν προίεσθ, καὶ κλασματῶν λόγω τὰ ἐκὸ

τὰ τῶν προσώπων παρασῆσαι. Demosth. καὶ παῖδα γὰρ παρασῆσαι καὶ κλαίσει, καὶ τῶσιν αὐτῶν διατίσεται. Liberos enim suos producet, & plorabit, & eorum misericordia seipsum supplicio eximi deprecabitur. Hoc etiam Ἀναβασάσας dicitur, id est excitare. Andocid. τίνα γὰρ ἀναβασάσας δεινόμυλορ ὑπὲρ ἐμαυτορ; Et Plato in Apolog. Δεδένταί τε καὶ ἰκέτῶσ σι τὸς δικαστὰσ μετὰ τῶν δακρύωρ, παῖδα τε αὐτῶ ἀναβασάσασθαι. Sic producere reos fordidos. Quintil. in sexto, Vnde & producere ipsos qui periclitentur, squalidos atq; deformes & liberos eorum ac parentes institutum, αὐτῶσ τὸς κινδυνόλοντασ κομῶντασ καὶ ῥυτῶντασ παρασῆσαι νερόμισα. παρίσθαι μάρτυρα est testes aduocare & corrogare, vt cōtestaturi faciunt. Idem πρὸς φορμίωνα, καὶ οἱ μὲ τὰ ἐπρόπολοια δαυφσάμυλορ, ὅταν ἐρσέλλωνται ἐκ τῶν ἐμαρτύρωρ, καὶ οἱ παρασῆσαι, ἐπιμαρτυροῦμενοὶ οὗσ τὰ χεῖματα ἐπικινωῦνται τῶν δαυφσάσασθαι. Et rursus, ὅταν δὲ ἀρτίωσσι, καὶ οἱ παρασῆσαι μάρτυρα, ἵνα ἐπιενῆσ δαυφσάσασθαι ἐναι. παρίσθαι τῶν ἀρτογεμῶν ἢ τῶν φλόγονα, est reo adesse & fauere, & quouis modo opitulari. Plutarch. in Politicis præceptis, ἐπὶ τῶσιν μετρίοισ ἐμαρτήμασι τῶν ἐλῶρ ἐπεμβάινερ ὁ κλημῶδὸς ἐκ ἀναγκάζεσ λόγοσ, ἀλλὰ καὶ τῶν δίδωσιν ἐκ ἀσφαλέσ δειμύσεσ τὰ μέγισα τῶν κοινῶρ, ἐκ παρασῆσαι βοηθῶν τοῖσ ἐλῶσιν καὶ παρασῆσαι καὶ σωεκρῆνερ ὑπὲρ αὐτῶν. Demosth. καὶ τῶν μὲν ὑπὲρ τῶν τῶν παρασῆσαι ὄντων, ἐπὶ πῶσ πῶσ τε ἐπὶ ἐβοῶσθαι. Aristoph. σφισί, ἴθι μοι παρασῆσαι ἐνέβολῶσ σι πρὸσ τῶν δεῶν. ὅσιν γὰρ ὅσιν ὅσιν ἀνῆρ ἀπώλεσε. Ob id παρίσθαι dicuntur οἱ συμμαχοῦντεσ, καὶ οἱ παρασῆσαι. Et παρασῆσαι, auxiliarius, opitulator. Xenoph. de vota concipiente, ἢ τῶν ἡλεωσ καὶ δὲ μὲν ὄντασ, ἡγεμόνασ κηρῶσ τῆσ στρατῶσ, καὶ παρασῆσαι ἀγαθῶσ σι συμμαχῶσ. Idem, εἰ ποτε πάλιν ἔλθοι κίνδυνῶσ ὑπὲρ βαρβάρων, τίνασ ἐκ παρασῆσαι ἰδίων τέτων ποιήσοιθε; Sunt etiam παρασῆσαι in acie, quasi astites vt Gaza ex Aeliano vertit τῶν παρασῆσαι, vt επισῆσαι substites, & πρωσῆσαι præstites. Herodo. in Erato, τὸ δὲ φάσμα τῶν ἐαυτῶν μὲν παρασῆσαι, τὸν δὲ ἐαυτῶ παρασῆσαι ἀποκτείναι. Xenoph. in. iiii. παιδάσ, ἐπὶ δὲ ὁ παῖδ ἐγγίετο, ἅμα πορθούμενοὶ οἱ δμοῖμοὶ φαιδροί, παρασῆσαι ἀλλήλοσ, ὀνομάζοντεσ παρασῆσαι, ἐπισῆσαι, παρασῆσαι ἀλλήλοσ ἐπεσθαι. Alibi παρασῆσαι appellat pedites qui equitibus auxiliares dātur. In choreis etiā παρασῆσαι dicitur qui præfultori secundus est: qui præfultor etiam κορυφαῖοσ dicitur, & ἐξάρχωσ & κατάρχωσ & χοροσῆσαι. Est enim hic ordo, vt ἐξάρχωσ, κατάρχωσ, χοροσῆσαι. Aristotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. de multiplici appellatione prioris & posterioris loquens, τὰ δὲ καὶ τῶν τάξιν πρότερα καὶ ὑσῆσαι. ταῦτα δὲ ὅσιν ὅσα πρὸσ ἔσιν διωρισμύλιον διεσκησ καὶ τὸν λόγον, οἷον παρασῆσαι τριτοσῆσαι πρὸσ περὶ. καὶ ἢ παρασῆσαι ἠέτησ. ἐνθα μὲ γὰρ, ὁ κορυφαῖοσ, ἐνθα δὲ, ἢ μέσησ ἀρχῆσ. Julian. Aug. in Epist. τῶ χοροσῆσαι πρὸσ τὸ ἀνάκλημα τῶ ρυθμῶσ στωμαρτυρῶντεσ. Idē Aristotel. ἀνάγκη μὴ μίαν εἶναι πῶν τῶν πολιτῶν πάντων ἐρεπῶσ, ὡσπρ ἐπὶ

ἀναβασάσας
δα.

Παρασῆσαι

ἐξάρχωσ, κατάρχωσ, χοροσῆσαι

πλὴν τῶν χορηγῶν κορυφαίη καὶ πρῶτα. παρασάτης etiam pro manipula
 ri accipitur, vt in quinto Ethic. Ἐν πρῶτῳ μὲν πάντα τὰ ἄλλα ἀδικήματα γί
 νεται ἐπαυφορὰ ἐπὶ ἄνα μοχθηρίῳ ἀεὶ διορ εἰ μοιχθόνει, ἐπὶ ἀκολασίῳ. εἰ ἐγκα
 τῆλιπε τὸν πρῶτα πλὴν, ἐπὶ δελίῳ, si non seruauit manipularem fuū. παρί
 σαδα etiam est praesto esse, apparere, apparitoris munere fungī. vt
 apud Lucianum Mercurius, Σάνθη γὰρ τὸ συμπόσιον δὲ, καὶ ὀβηθίσωντα
 ἕκαστα, πρῶτα πλὴν τῶν Διῶ, καὶ διαφέρου τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω.
 Et paulum infra, καὶ νεκροποιῶν εἶναι, καὶ παρῶτα πλὴν δικασκίῳ, & in fo
 ro apparituras facere. Significat & astare, assistere, ppe stare. Demo
 sthenes κατὰ μέδεις, οὐδὲ ἐκείνο εἰδὲς ὑμῶν οἶδ' ὅτι μνημονόβια πρότερον, τῶν
 ἐπὶ τῆς ἰδίας ἢ ἐπὶ τῆς κοινῆς ἐχθρῶν ἀλλήλοισι γενόμενων, εἰδέναι, οὐτε καλῶ
 μὲν τῶν κριτῶν παρῶτα, οὐδ' ὅταν ὀμνύσῃν ἑξορκιστῶν. Idem, ὀμνύσῃ
 παρῶτα τῆς κριτῶν, quasi aures admouens & auscultās. Plato, ὁπότε
 τις φαίνεται ἄνευ παρῶτα μέγας σμικρῶ, μέγαν εἶναι αὐτῆ τῆ κεφαλῆ. Signi
 ficat etiam videri & subire, hoc est ἐπέρχεσθαι, in mentem venire, animoq;
 obuerfari. Synes. παιδὸν παρῶτα μοι εἶορ ἀγαθῶν εἶναι χολή, A puero mi
 hi visum est. Pauf. Ἀρχομύνης δὲ ἡμέρας, εἰς βοῶν ἀγέλω νεμομύνη ὑπὸ τῆ
 χυρ, ἐπιπῆ λυκος. παρῶτα δὲ ἐμάχετο παρῶτα ἡγεμόνα ἢ βοῶν. παρί
 σατα οὐκ ἀργαίῳ, τῶ μὲν, γελάνορ, Δάνορ δὲ ἐκασταί τῶ λυκος, subito in
 mentem venit assimulare. Plutarch. ὄρμη ἐπὶ τὸ λυκος δαμόνι παρῶτα τῶν
 ἀκμαζέσασθαι τῶ γυναικῶ, ἐμαύσατα τῶς κλεμίας ὑπὲρ τοῦ παρῶτα, Animo
 incessit diuinitus audacia & fiducia. Galen. in pri. Therapeu. ποσῶτων δ'
 ὄρμη ἀμαρτημάτων μετῆ, ὡς μοι παρῶτα τὸ τὸ μωρὸ παρῶτα τὸν κόσκιον ἐπὶ
 τῶ, εἰς εὐρίσκηρ ὅτι βύσφηρ ἢ μὴ βύσφηρ αὐτοῦ, hoc est, ἐπὶ ἄλλοι, ἐπὶ τῶ. Plato in
 Phaedone, εὐδαίμων γὰρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνεται ὅτι ἐχέκρας, καὶ τὸ τῶ καὶ τῶ
 λόγων, ὡς ἀδῶ καὶ γενναίως ἐπελάττα. ὡς μοι παρῶτα, ἐκείνορ μὴδ' εἰς ἄλλο ἰόν
 τα, ἀνὸν εἰσάσ μοίρας ἵεναι, proinde mihi videt. ita vt mihi videatur. Vn
 de ἐκ τῶ παρῶτα μὲν λέγῃ, est ex tempore dicere, hoc est quicquid in
 mentem subito venit. quod est ἐκ τῶ παρῶτα ὄντῶ, & τὸ ἐπελάττα ἐπὶ τῶ,
 καὶ τὸ εἰσὶν, καὶ ἀμελετήτως, ἐκ κατῶ λέγῃ, ἐκ τῶ παρῶτα λέγῃ. Xenoph. ἰππα
 ρικῶ, ποιῆ δὲ τῶ παρατυχάνορ αὐτῶ ἀεὶ δὲ, τῶ παρῶτα ὀμνύσῃν σκοποιῶτα,
 τῶ συμφῶρον ἐκπονεῖν, Oportet autem eū id quod fors obtulerit exequi: ἐ
 req; nata consulentem, efficere quod in rem esse videatur. Idem, ἐκβοη
 θῆ εἰς τὰ μεδῶτα οὐκ τῶ παρατυχῶσιν ἰπποτάταις, cum turma equitū tumul
 tuaria. Quare si testes fortuitos dicere velis, hoc est non rogatos: non
 adhibitos, & vt supra diximus μὴ παρῶτα ὑπὸ τῶ Διαμαρτηρομύνης, δι
 cere recte poteris παρατυχάνορ τῶ προσυχόντα, τῶ ἀπὸ ταυτομάτῶ παρῶ
 γινομύνης, vt Demosth. καὶ κόνων, hoc est oblatos & oblatiuos, vt obla
 tiua olim vocabāt auguria. De rogatis testibus Cicer. pro Caelio, Fue
 rant hoc rogati: fuerant ad hanc rem collocati vt venenum compre

παρίσαδα.

τὸ παρίσα
μύνον.

παρατυχῶ
νοντες μά
τυρες.
Testes ro
gati.

henderetur. Idem, Hæc istorum prouincia qui rogati sunt. παρατυχῶν παρατυχῶν
 νοντες dicuntur qui forte super aliquem actum adueniunt. Plato i Pro
 tag. καὶ τῶ Δία εἰς καὶ ὄν γε παρῶτα τῶν κερ ἡμῶν εἰ τῶν λόγων πρόδικῶ ὄρμη,
 opportune & forte fortuna aduenit: superuenit non incommode. Idem
 lib. v. de Rep. εἰσαντας τὰ ἰμάτια, γυμνὰ λαβόντας ὅτι ἐκάστω παρῶτα ὄπλον,
 δῆρ διαπταγμύνης, sapientes quod cuiq; obuium fuit telum. Significat
 etiam παρίσαδα hoc est praesto & assiduum esse & astare. Plutarch. in
 Lycurgo, de institutione iuuenum Lacedæmoniorum loquens, ἔδῃ δὲ
 τῶν τῶν κερ εἰσανταί τῶν ὀμνύσῃν νεῶν σωματερέφοντῶ, καὶ παρῶτα οἰ παρῶτα
 περὶ μάλλον, ἐπιφοιτῶντες εἰς τὰ γυμνάσια, καὶ μαχομύνης καὶ σκώπῃσιν ἀλλή
 λω παρῶτα ὄπλον & παρῶτα, id est aderant accurate & fauebant, & ubiq;
 praesto erāt. παρατυχῶν vero significat, cum occasio ita tulit, vt apud
 Thucyd. lib. pri. in concione Atheniensium, μέχρις εἰ τὰ συμφῶροντα λογι
 ζόμενοι, τῶ δικαίῳ λόγῳ καὶ χεῖρῶ, ὅρ εἰσάστω, παρατυχῶν ἰσχύι καὶ χεῖρῶ, παρῶ
 θῆσ, τῶ μὴ παρῶτα ἐχέτῶ ἀπετράπετ, Quoad ipsi utilitatis vestrae rationem
 ducentes iuris & æqui nunc meministis: cuius nemo vnq; ita antiquio
 rem curam habuit, cui quidem vi vti liceret: vt non plus commodis
 suis tribuendum putarit. Sic autem παρατυχῶν ponitur vt εἰδῶ καὶ εἰδῶ,
 & alia participia attice figurata, de quibus supra dictum est. παρατυχῶν
 pro eodem dicitur, vt apud eundem in eodem pri. ἀγαθῶν δὲ ἀδικημύνης,
 ἐκ μὲν ἐρέων κλεμῶν, ὅτι παρῶτα, ἐκ κλεμῶν πάλιν συμμύνης, cum autem
 commode res nata fuerit, vel, occasione ita sese dedete. Verū vt παρίσα
 δῶ significat animo obuerfari, animum subire, in mētē venire: ita παρί
 σατα actiua voce significat animo representare alicuius rei imaginē,
 & quasi in rem praesentem perducere. Demosth. καὶ μέδεις, οὐδῶ γῆ
 ἀνδρες Ἀθηναῖοι ταῦτ' ἀπαγγέλωρ δῆλον εἰ παρῶτα τῶν ἀνδρῶν ἔπει,
 ὡς ἐπὶ τοῦ ἀποθέσῃ καὶ τῶ παρῶτα, τῶ παρῶτα καὶ τῶ ὄρμη εἰσάστω
 ἢ ἕβρις φαίνεται. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, πῶς ἀρ παρῶτα τῶ λόγῳ τὸ μέγα,
 ἐκείνο θέαμα. Idem, ἵνα μικρῶ λόγῳ παρῶτα τὸ πᾶν γνώρισμα. Huius co
 gnata est significatio, cū παρῶτα exhibeo significat & exprimo, & ostē
 do. Vnde Δίκη παρῶτα dicitur actio ad exhibendum, quam inten
 dit is, qui rem praesentem vendicaturus est. Plutarch. in vita Home
 ri, εἰς ὅρ δῆλον εἰ παρῶτα διὰ μὲν τοῦ ἰλιάδῃ, ἀνδρῶν σώματῶ. διὰ δὲ τοῦ
 ὀμνύσῃσ, ψυχῆς γνῶσῃσ, id est, manifestum est eum exprimere & de
 monstrare cuiusmodi fit corporis fortitudo. παρίσατα etiam εἰσατα ἰς
 dicitur, qui praesto se exhibet ad mandata accipienda, vt apparitores
 magistratibus faciunt. Quomodo Apostolus ad Romanos sexto visus
 est, οὐκ οἶδατε ὅτι εἰ παρίσατα εἰσατα εἰς ὑπακοῶν, εἰσατα εἰς ὑπα
 κῶτα. παρίσατα etiam commouere & ciere significat. Demosth. καὶ
 μέδεις, οὐ γὰρ ἢ παρῶτα παρῶτα πλὴν ὄρμη, ἀλλ' ἢ ἀμύνη. Polyb. ταῦτα δὲ

παρατυχῶν
νεμ.

παρατυχῶν

παρατυχῶν

παρίσατα

παρατυχῶν
δίκη

διέλυσεν, ὡσαύτ' ἡ ψευδία. de constantia & fiducia Basilii loquens aduersus
 minas tyranni. Plut. in Cæs. τὰ ἑαυτὰ λήματα, καὶ εὐλοζίας αὐτῶν ἀνέ
 θερε, id est ἀνδρείας καὶ φρονήματα, ἢ θράση ἢ κλημάτα. de Scæua loquens
 aliisq; militibus ferocia spirituum, animorumq; fiducia præstantibus.
 Aristoph. νεφελ. ἀήμα μὲν πάρεσι τῶνδε, ἔκ ἀτολμοῦ, ἀλλ' ἔτοιμοῦ. Herod. in Po-
 lymnia de Artemisia loquens, ἦ τις ἀπρωτόντων τῶν ἀνδρῶν, αὐτῆτε ἔχουσα τὴν
 τυραννίδα, καὶ παυδὸς ὑπάρχουσαν νεκρίω, ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο,
 ἐδεμίας ἐξουσίας ἀναγκάως. Sic apud Synes. legi debet ad fratrem de Ioan-
 ne, καὶ ἐστὶ τὸ γυναικῶς λήματ' ἔστιν ἡ ἐκείνου χερῶν. ἀμάρ. autem verbū
 ἀπὸ τῆς λήμας, id est ab oculorum vitio venit. Lucian. ἀμάρ. δὲ καὶ ἀμβλυώτ-
 ης, ἢ ἐκκεκώφωσαι τὰ ὄτα. A supradicta huius verbī significatione de
 παρασάλκοι quo loquimur, dicti sunt παρασάλκοι ἄνδρες, qui præsentia animi præδί-
 τι sunt. quæ dictio non solum robur animi ἢ τὸ περὶ ἀφρόνους τῶν φρονήμα-
 τῶν significat, vt ex iam dictis liquet: sed etiam extemporalem exprō-
 ptāq; solertiam, ac nusq; deprehensam, sed vbicq; instructam & consul-
 tam. Sunt igitur παρασάλκοι, οἱ πρὸς τὰ παρὰ τυγχάνοντα, προθυμοὶ καὶ
 σκεπτικοί, καὶ ἔν τῷ παρὰ χεῖμα βελονικοί, qui nunq; sibi defunt: qui aut ani-
 mi præstantiam, aut consultæ mentis copiam, quasi in numerato ha-
 bent, οἱ ἐκ τῆς καὶ πρὸς Διωνυσίου. οἱ ἐπὶ καὶ πρὸς βελονικοί τε καὶ ἐπινοητικοί. οἱ ἔν τῷ
 παρὰ χεῖμα ἐνθυμηματικοί. παράσασσις est exhibitio eius pro quo intercessit
 quis in vadimonio promittendo, vt in Pandect. ἐπὶ ἡ παράσασσις ὀπιο-
 ρῶ νομίζεται ἐγγυητικῆς, ἢ μόνον ἐκ τῆς ἐπίστας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀλχερείας τῶν ἐνάγειν.
 Quæ verba ex Vlpiano ad verbum translata sunt, Fideiussor in iudici-
 cio sistendi causa, locuples iubetur dari: non tantum ex facultatibus,
 sed etiam ex conueniendi facilitate. Significat etiam drachmam quā
 litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis. Nomē in-
 de tractum, quod hæc merces erat apparitorum qui sistebāt homines
 in iudicio, hoc est euocabant. Propterea in tractatu de sportulis in co-
 dice Iustiniani, exhibere dicuntur apparitores, hoc est παρῆσαι τὸς ἐγκα-
 λυμνίας. Sed in eo tractatu defunt leges & constitutiones principum
 ad sportulas pertinētes. Andocid. ὑπὲρ τῆς πύξου κληῖρας, ὅτε ἂ ἐπιτίμιον ταῖς
 πρὸς τὸ ἄρχοντα ἐσαγγελίας ἐνεσιμ. ἔδ' ἐὰν ἐδεμίαν τὴν ψήφωσιν οἱ ἐσαγγέλουσιν με-
 ταλάσσωσιν. ἔτε πρῶτον, ἔτε παράσασσις ἐδεμία τιθεῖ τὴν ἐσαγγελίαν. His duobus
 vocabulis sportulæ iudiciales significantur. παράσασσις etiam est impe-
 tus animi fiducia sui præditi, hoc est παράσασσις, & animi præsentia vt
 παράσασσις, vnde παρασάλκοι dicti. Significat etiam exilium, & fugam
 eius qui extorris esse iussus est. & παράσασσις est in exilium pellere,
 hoc est φυγαδούειν. Aristotel. in quinto Politicon, de conseruando statu
 ciuitatis loquens, καὶ μάλιστ' αὐτὸν πρῶτον δεῖ τῆς νόμοις ἕτως ἄγαθῶς
 τε μηδένα ἐγγίγνεσθαι πολὺν ὑπερέχοντα δυνάμει μήτε εὐλῶν μήτε χρημάτων. ἢ

ἀμάρ.

παρασάλκοι

παρασασσις

ἢ μὴ ἀποδομητικῶς ποιῆσθαι τὰς παράσασσις αὐτῶν, alioquin, eos quoquo
 modo ciuitate procul summouere. significans vt opinor simile quip-
 riam ὀστρακισμῶ & relegationis.
 Ἀναρῆσθαι τὴν συγγραφῶν, καὶ ἄκουσον ποιεῖν τὴν συγγραφῶν, est syngrapham
 irritam facere & circumducere. Demosthenes καὶ Διονυσιοδότης, ἀλλὰ
 κατὰ μὲν τῶν ἀργύριον, ἢ ἀπὸ δόξης, ἐμολογησόμεν ἑναντίον τῶν τραπέζιτων ἄν-
 ρων ποιῆσθαι τὴν συγγραφῶν. τὸ μὲν τὴν σαύλορον οὐκ ἐν ἀνελοίμειθα, Atqui qd
 ad pecuniam attinet, quacūq; reddideris fatebimur eatenus irrita fo-
 re syngrapham. in vniuersum vero nequaquā expungemus. Sic ἀνελεῖ
 θαι τὴν γραφῶν, accusationem inducere. & ἀναρῆσις antiquatio, inter-
 litio, abrogatio, vt ἀναρῆσις τῆν νόμων. Et ἀναρῆσθαι τὸς νόμους. Sic ἀνα-
 ρῆσθαι τὰς διαθήκας, rumpere & reuocare testamentum. ἀναρῆσθαι autem
 & ἀναρῆσθαι (vtraq; enim voce dicitur) est tollere mortuos ad sepe-
 liendum. Demosthenes πρὸς μακάρτατ. τὸς δὲ ἀπογνομνίους ἐν τοῖς δή-
 μοις οὓς ἐν μηδείᾳ ἀναρῆσθαι, ἐπαγγέλλεται ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀνα-
 ρῆσθαι καὶ δάπην. Idem, ἐὰν δὲ τὸν δήμαρχον ἐπαγγέλουσιν μὴ ἀναρῆσθαι οἱ
 προσήκουσιν, δὲ μὲν δήμαρχος ἀπομισθώσεται ἀνελεῖν καὶ καταδάσαι. Quod si
 denunciante Demarcho agnati & gentiles non sustulerint eos, ipse
 Demarchus funerandos defunctos sepeliendosq; locato. Isæus ὑπὲρ
 πύξου κληῖρας, ὅτε γὰρ τὸν αὐτὸν ποικισάμενον κληρονόμον, ἔτ' ἀνέλετο ἔτ' ἐκαυ-
 σαρ, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος ἔσθ' ἔσθ' ; Cum em̄ testatori a quo hæres relictus
 est, exequias iustaq; funebria non fecerit, eumq; in rogum non intule-
 rit. ἀναρῆσθαι τὸς ναυαγῆσαντας, est naufragos legere, naufragorum cor-
 pora ad sepulturam conquirere, & naufragos seruare. Xenoph. φάσκων
 ἐπὶ τὸν χεῖμα ἀλλοτρίων σωθῆναι, ἐπισέλλαν δ' αὐτῶν τὸς ἀπολλυμνίους, ἐὰν
 σωθῆν, ἀπαγγέλουσιν τῶν δήμων, οἱ οὐκ ἀνάλογοι οὐκ ἀνάλογοι τὸς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς
 παρῆσθαι γυνομνίας, id est, e pugna nauali naufragos non seruauit
 cum possent. Sic ἀναρῆσθαι τὸς νεκρῶν, occisorum cadauera sepeliere.
 Isocr. in Panegyri. οὐτὸς μοι ἐκ τῆς στρατίας ἐπὶ οὐβίας δεδυσυχηκῶς,
 καὶ τὸς ὑπὸ τῆς καδμείας τελευτήσαντας, αὐτῶν μὲν οὐ δυνάμεθα ἀνελεῖσθαι.
 ἀναρῆσθαι τὸν πόλεμον, est bellum fuscipere. Idem, ἀνελομνίους πόλεμον
 ὑπὲρ τῆς τελευτησάντων, πρὸς οὐβίας. Quod etiam ἀρῆσθαι dicitur. De
 demosthenes ὑπὲρ σεφάνου, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας κίν-
 σωρον ἀρῆσθαι. Paul. λακεδαιμονίοις δὲ τότε πρῶτον ἐδόξεν ἀρῆσθαι πρὸς Ἀρ-
 γέουσι πόλεμον. ἀναρῆσθαι ἐχθρῶν, inimicitias fuscipere. Isæus, ὅπως
 ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐχθρῶν ἀνέλοντο. Et ἀναρῆσθαι σίτην, sumere cibum.
 ἀναρῆσθαι νίκην, ferre victoriam, hoc est ἀρῆσθαι, φέρῆσθαι. Synes. καὶ
 νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνέλοντο. Pausan. in Lacon. τισαμνῶν δὲ
 ὄντι κλέψ' λόγιον ἐγγέτο, ἐγγυητικῶς ἀναρῆσθαι πέντε τὸς ἐπιφανιστάς αὐτῶν,

ἀναρῆσθαι καὶ ἄκουσον ποιῆσθαι

ἀναρῆσθαι καὶ ἀναρῆσις

ἀναρῆσθαι

ἀρῆσθαι

ἀναρῆσθαι

victurum certamina. Sic alibi, ἀνελόμω δὲ δλύμπια περιήπτω. Ἀναί
 ρθῆσαι παῖδας, quærere pueros ex vxore & fuscipere. Plutarchus in An
 ton. παῖδας δὲ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμω. Quod ipsum etiam signifi
 cat tollere, hoc est non exponere, sed educandum curare: hoc est τὰ
 τεχθέντα παιδία ἀνατρέφειν, καὶ μὴ ἐκλιθέναι. Ἀναρῆσθαι iis amplius est
 demereri & sibi conciliare gratiam alicuius. Xenoph. in secundo παι
 δίας, ἢ Σαμβάυλα, πῶς σε ἔργω ἀνήρ ἔτῳ ἀνήκται; καὶ ὅς ἔπει. ἢ τὸν
 Δία, ἐγὼ ἡμῖν ἔρω. εὐποσάκις γὰρ αὐτὸν ἐκάλεσα, & πώποτε μοι ἀχολίαν
 προσοσίῳ. Quod idem ἀναλαμβάνει dicitur, vt suo loco dicitur. Pro
 hoc verbo cum vincō & reporto præmiū significat, Cicerō auferre
 dicere solet, vt alibi diximus. vt pro Quintio, Μὴ σὶ quid deberetur,
 peterem: atq; iudicio iam pridem abstulissēm, ἀνελόμω δὲ. Idem pro
 Roscio Comædo, Ita ne vero cognitor si fuisset tuus, quod vicissies
 iudicio ferres tuum? Suo nomine petiit, quod abstulit, sibi non exe
 git? Ἀναρῆσθαι τὰς γρόνας Demosthen. ἀντὶ τῶ ἐκκέρειν, hoc est tem
 pus eximere, & occasiones rerum gerendarum auferre ἢ τῶ πρὶ πα
 ραπρ. ὁ δὲ τὰς γρόνας τῆς ἀναρῆσθαι φησὶ, οἷα παρ' ἡμῖν ὄσι, πολιτείας, οὐ
 γρόνας ἀνήκκειν ἔτι; ἢ ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔτῳ ἀφίρη. Ἀναρῆσθαι τὸ μανθῆσαι.
 Idem, ἀνηρημῶν τῆ πόλει ἐκ Δελφῶν. Antiph. ἀνῆλερ ὁ θεὸς καὶ ἔρχοι. Re
 liquæ significationes notæ sunt, id est τὸ φονδεῖν, τὸ ἀνατρέφειν, καὶ κατα
 λίσσαι, καὶ ἐφαρῆσθαι.

Auferre.

παρὰ κέρειν

παρὰ κέρειν τὰς δικασίας, est obrepere iudiciis, & per imposturam
 aut calumniā iudicium vincere: quo Demosthenes sæpe vititur. Sic
 Dinarch. κατὰ Δημοσθ. καὶ νῦν ἐλημυνοὶ δῶρα, καὶ ἡμῶν ἐλημφοτες, πα
 ρακέρωνται ἡμῶς. Interdum cum duobus accusatiuis, vt Demosthenes,
 οὕτως ἴσων ἀναρῆσθαι καὶ βδελυροὶ, τηλικούτων πρῶγμα παρὰ κέρειν τοὺς δι
 κασίας. Et παρὰ κέρειν σαὺ τῶ σ, ἀντὶ τῶ δὲ πᾶτῃσι. παρὰ κέρεινται au
 tem ἀνὸν τῶ σ, ἀντὶ τῶ δὲ πᾶτῃσι, passiuam habet significationem.
 Lucian. μῶν πρὸ κέρειν σαὺ σε, Num ego te circumueni & fefelli? Ari
 stoteles in secundo Oeconomicon, Ἄμα, οὐκ ἔντεῦθεν ἀργύριον ἐλάμβαν
 νει, ἄμα τε οἱ ἡγεμόνες & πρὸ κέρειν αὐτὸν ὅποτε τεκλιόνηκεν ὁ στρατιώτης. De
 mosthenes πρὶ σφάνος, φυλάτῃεν ἐμὲ, καὶ τῆσιν ἐκείλοισιν, ὅπως μὴ παρὰ
 κέρειν σαὺ, μὴ δὲ δὲ παρὰ κέρειν. Alibi, μὴ παρὰ κέρειν σαὺ, vide ne decipiāmi
 ni. Translatio est ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex
 æquilibrium fraudulenter impellunt digito, vt in alteram partem ver
 gat. Id quod ex Phocyllidis versu intelligitur, cum inquit, σταθμὸν μὴ
 κέρειν ἐτρούργον, ἀλλ' ἴσον ἔλκεν. παρὰ κέρειν τὰς μάρτυρας, est refutare & re
 fellere testes, hoc est πρὸ κέρειν σαὺ & διελέγειν, hoc est reiicere, repudiare,
 vt διακέρειν σαὺ. Significat etiā deprecari & a sese summouere, quæ significa

παρὰ κέρειν
σαὺ.

παρὰ κέρειν

tio vicina est refutationi. Plutarchus, τοῦ δὲ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡγεμονίας
 καὶ πρὸ κέρειν σαὺ τὸν θρίαμβον, ἐπὶ σοὶ ἔπει, de Aemylio loquens in
 Apophtheg. hoc est παρὰ κέρειν σαὺ τὸν θρίαμβον ἀγέσθαι, καὶ ἀποδοκίμασαι,
 vt ex eodem auctore liquet in Aemylio. παρὰ κέρειν etiam est falle
 re, & in errorem impellere. Plato in Critone, καὶ ἐκ ἂν σε πρὸ κέρειν ἢ πρὸ
 ἔσοα ξυμφορὰ, non aberrare faciet, nequaquā te in errorem impulsu
 ra est.

παρὰ κέρειν

τὰ δὲ πρὸ κέρειν ἔναι δὲ ἐνός ὁ ἀμφοῖν. Verba sunt in contractibus appo
 ni solita, significantia vtrumq; in solidū obligari, & reos esse promit
 tendi, vt Iuriscōsultū loquuntur. πρὸ κέρειν enim exactionem significat.
 Aristoteles in sexto Politicon, ἀναγκαστῆται δὲ χεῖρ ἢ χαλεπωτῆται πρὸ
 ἀρχῶν ὄσι, ἢ πρὶ τὰς πράξεις τῶν κατὰ δικαιοδέντων, eos significans qui mul
 ctatias pecunias exigebant, quales sunt quos coactores multa
 rum appellamus. οἱ ἢ τὰς πράξεις etiam dicuntur magistratus, οἱ
 πολιτὸν ὄσι, ὁ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀρχοντες, vt apud Herodian. οἱ ἢ ἔπαρχοι, ἢ
 οἱ ἢ τὰς μεγίστας πράξεις ἀνεξωσμηνοὶ, qui rerum summæ præfecti erāt.
 quod ætas, vt opinor, Plinii Iunioris, actum latine dixit, vt idem ad
 Mamilia. Nunc me rerum actus modice, sed tamen distringit, quo si
 in Claud. Rerum actum diuisum antea in hybernos æstiuosq; men
 ses, coniunxit. Idem in Cæsare, Ne quod autem maleficium nego
 ciumve impunitate vel mora elaberetur. xxx. amplius dies qui hono
 rariis ludis occupabantur, actui rerum accommodauit. Et rursum in
 Claud. Cum decurias rerum actu expungeret, eum qui dissimulata
 vacatione, quam beneficio liberorum habebat, responderat, vt cupi
 dum iudicandi dimisit. Nostrates rerum & negotiorum expeditio
 nem vocant. Sed summus rerum actus est, quam curam rerum Cor
 nelius Tacitus appellauit, Dimouit, inquit, Pallantem cura rerum,
 queis a Claudio impositus, velut arbitrum regni agebat, ἢ ἐπιμελείας
 τῶν πραγμάτων ἀπέσκησε. Inde actus seruiles dicti, vt actus institoris in
 tractatu de Institoria act. Papinianus Iuriscōf. Lucius Titius seruo
 libertatem dedit, si rationem actus sui ex fide reddidisset. Paulus,
 Dispensatori qui ab actu ignorante debitore remotus est, recte sol
 uitur, τῶ πρὸ κέρειν σαὺ ἐπιμασίως. Quare non minus actus ἢ πράξεις
 τῶ ἀποσώλων, quàm acta dici possunt. Quod Laurentius Vallensis
 sensisse dici potest: qui tamen in verbo acta lapsus est de actis Cæsaris
 loquens. Neq; enim Cicerō acta rerum priuatarū & familiarū Cæsa
 ris confirmanda a senatu cēsuit: sed ad rep. pertinentia, etsi Senatu au
 ctore illa Cæsar non egerat, ne egerat quidē omnino fortasse, sed egis
 se dicebat ab Antonio. Sic Suetonius in Tyb. Ideoq; vt iperū iniret,
 n ii

Actus rerū

& patris patriæ appellationem, & ne in acta sua iuraretur, obstinatissime recusauit. Et Tacitus libro decimotertio, Claudio Nerone L. Antistio Cōsulibus, cum in acta principis iurarent magistratus, in sua acta collegam Antistium iurare prohibuit. Actus autem rerū est ἡν' πραγμάτων ἐπισασία. & qui actui summo præpositi sunt, οἱ ἐφεσηκότες τοῖς πράγμασι dicuntur. Plutarch. ὄντω δὲ τῶ κίονα, πλοῦτη(ν)τ(θ), ἐδέξατο τὰ πράγματα, καὶ σιωπῆ καὶ κέρβων. Magistratus etiam dicuntur οἱ ἐν τέλει. & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, οἱ ἐν τέλει. quos etiam τὰ τέλη Xenophon dixit. Greg. ἦνικα τὸ στρατιωτικὸν ἔργον πλὴν καὶ τῶ ἐν τέλει, arma sumpserūt contra præfectos. Idem, ἐξωνά(θ) ἡν' ἐν τέλει τὸς εὐλοχίους μαῶλλον ἢ εὐλοχίους. Plutarch. ἐχώρα πρὸς τὸς ἐν τέλει ἡν' ἑωμαιῶν. Xenoph. λογιζόμενος δὲ ὁ πανσυνίας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τέλει ἡν' ἀκεδαιμονίων, οὐκ ἀποσυνέστη(θ) περὶ λυττικῶς εἶναι, & reliqua. Idem in tertio ἐλλωιῶν, πέμψαντες οὐκ ἔσβησεν εἰς ἡλίμ, εἰ πορ, οὐκ ἔσβησεν τὸς τέλει τῶ ἀκεδαιμονίων διοκίῳ δίκαιον εἶναι, ἀφίεναι αὐτὸς τὰς πρῶτικίδας πόλεις αὐτονόμους. Idem, ἀποκρινάμενος τῶ ἀγασίλῳ, οὐκ οὐκ ἐρ ποιήσας ταῦτα, ἀνθ' ἡν' οἱκοι πλοῦτ(θ), sine magistratibus qui domi erant. & in sexto, ἐξέπεμψαν ὄρκωτας, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἐκάστῃ πόλει ὄρκω(θ). Hoc verbo etiam legio significatur, καὶ τάγμα, στρατιωτικὸν apud Plutarchum. τὰ τέλη etiam mysteria dicuntur. Plato libro octauo de Re pub. ἐκκενώσαντες καὶ καθήσαντες πλὴν τῶ κατεχομλῆς ὑπὲρ αὐτῶν καὶ περὶ μὲν ψυχῶν μεγάλοις τέλεσι. τέλη etiam sunt vectigalia, vt φόροι tributa. Vnde τελώνιον dictum, καὶ τελωνῶν ἕκμα. Sic distinguit Strabo libro. xvii. de Aegypto loquens, ἐξαγωγικὰ τέλη ἢ ἐξαγωγικὰ vocans, que pro importatis & exportatis penduntur, hoc est πλοῦται. Aliud est enim τέλος & aliud φόρος. Vnde τελώνης, & τελωνῶ ἕκμα, vectigalia redimo. ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεζιών, qui reum agit & non peragit. is incidebat apud Romanos in Turpilianum Senatusconf. ἄθ' ἢ φαίνω φάσις, de qua antea diximus. Et δοῦμαι φάσις, δοῦμαι δ' ἔστιν κατὰ ἕνος, est instituire accusationem contra aliquem, & eum deferre. Demosthenes, πρῶτον μὲν οὐκ τὸν νόμον ὑμῖν ἀναγνώσειται πρὸς τῶ φαίνοντων ἢ οὐκ ἐπεζιόντων, ἀλλὰ διαλυομένων παρὰ τὸς νόμους. Idem, ἔστι δὲ ταῦτα ὡσαύτ' ἡκίστατε ἔξ αὐτῶ τῶ νόμο. ἐὰν ἐπεζιών τις μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος ἡν' ψήφω, χιλίας ἀπένειμα καὶ μὴ ἐπεζιῶν ἢ θεοκρίνη, χιλίας ἑτέρας, ἵνα μήτε συνοφωτῆ μνηστῆρες, μήτε ἀδραῖον ἔχωρ, ἐργολαβῆ, ἢ καδυφίη τὰ φη πόλεις, Si quis delationem ad sententiam vsq; profecutus, minus quinto quoq; calculo tulerit, mille vt drachmas pœnæ nomine pendat. Quod si delationem institutam pro diderit, vt totidem alteris mulctetur o Theocrine. nimirum vt nemo calumniosas delationes aggrediatur & suscipiat, impunitatisq; licentia quadruplaturas facit, & publico detrimento præuaricetur. Hoc enim significat ἐργολαβῆν verbum, de quo nonnihil in superioribus diximus. Ἐργολαβῆν ab oratoribus dicti sunt sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes: qui compedia sua comparant & confectantur ex alienis dispendiis atq; calamitatibus. Cum proprie ἐργολαβῆν sit redempturas facere, vt mancipēs & conductores solent. quod & μισθῶσαι & πρῆσας dicitur, vnde ducta translatio. Xenoph. ἔτι ἂν ἀνδριάντα ἐργολαβοῖν μὴ μεμαδηνῶς ἀνδριαντοπρῆν. Demosth. ταῦτα μὲν οὐκ ἡκίστατε ἐργολαβῆναι αὐτῶ καὶ κατεπηγῆσθαι τῶ τῶ, Eum enim audiebamus hanc calumniam transfigendam ab isto redemisse & conduxisse, hoc est redemptorem negocii per calumniam faceffendi fuisse. Aesch. καὶ κτησιφ. ὥστε γὰρ ὁ νομοθέτης ἀγαπῶν τῶν ῥήτορα τιμῶν μὲν οὐκ ἐν τῶ πόλει ὑπὲρ τῶ δῆμος, καὶ μὴ ἐργολαβῆν ἐν τῶς κτησιφασίῃ, id est quæstui exercere in pronunciandis præmiis, hoc est in perferendis promulgationibus. Huiuscemodi ἐργολαβῆς Cicero sequestres appellare solet, vt pro Cluen. Hęc doce, hęc profer, huc incumbe Laterēsis: decuriasse Plancium, conscripsisse, sequestrem fuisse, pronunciassē, diuisissē: tū mirabor te iis armis vtique quæ tibi lex dabat noluisse. Hoc fortasse dicit sic græce non inepte potest, ταῦτα δ' ἔξορ, ταῦτα προένεγκε, τ' ἔτ' ἐπιχέρησον πατερήσι, συστῆσαι συμμορίας πλάγκιορ, κατὰ γερραφέναι, ἐργολαβῆναι, προαναγκασῆναι, διανενομηκέναι. Vel sic, καταλοχί(θ)ι πλάγκιορ, σιωτάξαι, ἐργολαβῆ(θ)ι, προαναγκασῆ(θ)ι, κατανεῖμαι. & in Verr. Qui aut sequestres aut interpretes corrupti iudicii solent esse, οἱ πρὸς ἐργολαβῆν εὐλαστοῖ τὰς δίκαις, καὶ τὰς ἡν' ψήφω προξενῆν διαφορῆς. Vel ad verbum, τὸς μεσεγγυάσας ἐπὶ τῶς διαφοροκίαις ἐκδοτάς. Vel, οἱ δὴ δῆνοι μνηστῆρ τὰς γνώμας ἡν' δίκαις δὲ διαφθαρμένους εἰσι. μεσεγγυος enim proprie est sequester. Lyf. τίς γὰρ ἐκ οἱδερ ἄδην καίωρ ἡρία τάλαντα παρὰ ἐργολαβῆς μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγασιν εἰ δυνάωντ' αὐτῶν σῶ(θ)ι; Sed alibi hoc verbum explicatum est. Multa autē sycophantiarum erat plerūq; quingentarum drachmarum: si quidem quintam partem sententiarum non tulissent. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, recitās verba cuiusdam psephismatis quo absolutus est ipse, καὶ ἀπώλεγκε πρῶτον μὲν γραφῶν Δημοσθένη πατροκλίης φλυεύς, καὶ τὸ πέμπτον μέρος ἡν' ψήφωρ εἰ λαβῶν, ἀπέλασε τὰς πεντακοσίας δραχμῶς. κατὰ τὰς ἀξίας apud Demosth. est quod Iurifconf. vocant pecuniam constituit, cuius rei tractatus est libro decimotertio Digestorum. Sic enim legitur ἐν τῶ κατὰ θεοκρίνη, ἡς οὐκ καὶ παρ' αὐτῶ θεοκρίνη ὁμολογῆται τῶ εἶναι τὸ ὄφλημα, καὶ κατετάξατο τῶς φυλέταις ὑπὲρ αὐτῶ καὶ τῶ ἀδελφῶ, λάβε μοι τὸ ψήφισμα. Quod igitur multam, quæ debebatur ex iudicato, vt ipse fatetur, constituit se apud tribules pro se ipso ac fratre soluturus: cape hoc decretū. Sequit' em paulopost, προσελθῶν δ' αὐτῶσι θεοκρίνης ὁμολόγησε δ' ἀδελφῶ, καὶ ἐκτίσθη ἕκαστον τῶ φυλέτῶν. Vlpia. An possit aliud constitui q̄ quod debetur, quæsitum est. Idem, Deniq; si quis cen-

οἱ ἐν τέλει.

τὰ τέλη.

τέλος καὶ φόρος.

ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεζιών, δοῦμαι φάσις, σιμ ἢ δ' ἔστιν.

τὸ πέμπτον μέρος ἡν' ψήφωρ οὐ λαμβάνει.

ἐργολαβῆν.

ribus diximus. Ἐργολαβῆν ab oratoribus dicti sunt sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes: qui compedia sua comparant & confectantur ex alienis dispendiis atq; calamitatibus. Cum proprie ἐργολαβῆν sit redempturas facere, vt mancipēs & conductores solent. quod & μισθῶσαι & πρῆσας dicitur, vnde ducta translatio. Xenoph. ἔτι ἂν ἀνδριάντα ἐργολαβοῖν μὴ μεμαδηνῶς ἀνδριαντοπρῆν. Demosth. ταῦτα μὲν οὐκ ἡκίστατε ἐργολαβῆναι αὐτῶ καὶ κατεπηγῆσθαι τῶ τῶ, Eum enim audiebamus hanc calumniam transfigendam ab isto redemisse & conduxisse, hoc est redemptorem negocii per calumniam faceffendi fuisse. Aesch. καὶ κτησιφ. ὥστε γὰρ ὁ νομοθέτης ἀγαπῶν τῶν ῥήτορα τιμῶν μὲν οὐκ ἐν τῶ πόλει ὑπὲρ τῶ δῆμος, καὶ μὴ ἐργολαβῆν ἐν τῶς κτησιφασίῃ, id est quæstui exercere in pronunciandis præmiis, hoc est in perferendis promulgationibus. Huiuscemodi ἐργολαβῆς Cicero sequestres appellare solet, vt pro Cluen. Hęc doce, hęc profer, huc incumbe Laterēsis: decuriasse Plancium, conscripsisse, sequestrem fuisse, pronunciassē, diuisissē: tū mirabor te iis armis vtique quæ tibi lex dabat noluisse. Hoc fortasse dicit sic græce non inepte potest, ταῦτα δ' ἔξορ, ταῦτα προένεγκε, τ' ἔτ' ἐπιχέρησον πατερήσι, συστῆσαι συμμορίας πλάγκιορ, κατὰ γερραφέναι, ἐργολαβῆναι, προαναγκασῆναι, διανενομηκέναι. Vel sic, καταλοχί(θ)ι πλάγκιορ, σιωτάξαι, ἐργολαβῆ(θ)ι, προαναγκασῆ(θ)ι, κατανεῖμαι. & in Verr. Qui aut sequestres aut interpretes corrupti iudicii solent esse, οἱ πρὸς ἐργολαβῆν εὐλαστοῖ τὰς δίκαις, καὶ τὰς ἡν' ψήφω προξενῆν διαφορῆς. Vel ad verbum, τὸς μεσεγγυάσας ἐπὶ τῶς διαφοροκίαις ἐκδοτάς. Vel, οἱ δὴ δῆνοι μνηστῆρ τὰς γνώμας ἡν' δίκαις δὲ διαφθαρμένους εἰσι. μεσεγγυος enim proprie est sequester. Lyf. τίς γὰρ ἐκ οἱδερ ἄδην καίωρ ἡρία τάλαντα παρὰ ἐργολαβῆς μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγασιν εἰ δυνάωντ' αὐτῶν σῶ(θ)ι; Sed alibi hoc verbum explicatum est. Multa autē sycophantiarum erat plerūq; quingentarum drachmarum: si quidem quintam partem sententiarum non tulissent. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, recitās verba cuiusdam psephismatis quo absolutus est ipse, καὶ ἀπώλεγκε πρῶτον μὲν γραφῶν Δημοσθένη πατροκλίης φλυεύς, καὶ τὸ πέμπτον μέρος ἡν' ψήφωρ εἰ λαβῶν, ἀπέλασε τὰς πεντακοσίας δραχμῶς. κατὰ τὰς ἀξίας apud Demosth. est quod Iurifconf. vocant pecuniam constituit, cuius rei tractatus est libro decimotertio Digestorum. Sic enim legitur ἐν τῶ κατὰ θεοκρίνη, ἡς οὐκ καὶ παρ' αὐτῶ θεοκρίνη ὁμολογῆται τῶ εἶναι τὸ ὄφλημα, καὶ κατετάξατο τῶς φυλέταις ὑπὲρ αὐτῶ καὶ τῶ ἀδελφῶ, λάβε μοι τὸ ψήφισμα. Quod igitur multam, quæ debebatur ex iudicato, vt ipse fatetur, constituit se apud tribules pro se ipso ac fratre soluturus: cape hoc decretū. Sequit' em paulopost, προσελθῶν δ' αὐτῶσι θεοκρίνης ὁμολόγησε δ' ἀδελφῶ, καὶ ἐκτίσθη ἕκαστον τῶ φυλέτῶν. Vlpia. An possit aliud constitui q̄ quod debetur, quæsitum est. Idem, Deniq; si quis cen-

Sequestres. Locus Cice.

μεσεγγυ(θ)α

Multa sycophantiarū.

κατὰ τὰς ἀξίας

Constituere.

tū debens, frumentum eiusdē precii constituat:puto valere cōstitutū.
 κατατάξιαι. κατατάξιαι etiam centuriare significat & decuriare, quod & καταγράφει dicitur & καταμέμεν. Et κατάταξις est decuriatio & centuriatio. Et
 καταγράφει. καταγραφὴ centuriatio: quae sic dicuntur vt καταλέγει & κατάλογος. Lyf. καταγραφὴ. ἢ Ἄγοράτῃ, ὅτι γὰρ συναγίνας τὸ τῷ εἰδῆς φανίσεται, ὅτι σὺν κλωθῇ γὰρ νόμω, οὐτὲ ταξίεσθαι εἰς πλὴν φυλῶν κατατάξιαι, Neq; enim inuenietur quispiam, qui eum sodalitate, qui contubernio dignatus sit: neq; centurio qui in tribum suam centuriarit. Idem, καὶ εἰς αὐτὸν ταξίεσθαι εἰς τάξιαι ἢ κατέταξε. Polyb. Ἐπὰρ μέλλωσι καταγραφῶν κηφῶν ἢ στρατιωτῶν. Alibi διαγράφαί dicit. Idem, καταγραφέντας στρατιώτας, pro conscriptis & centuriatis dicit. Plutarch. de proscriptione triumuirali, καὶ καταγραφῶσαν ἀνδρες δυεῖς εἶδα ἀνίστημι ὑπὲρ Διακοσίας. Diodorus, καὶ κατὰ δύναμιν ἢ πώλειον καταγράφωτες ἢ νέων τῶν ἀρίστων, κατέλεξαν στρατιώτας. καταγράφει etiam est deliniare. Paul. τῷ δὲ μὴ ταῦτά τε ἢ τὰ λοιπὰ ἢ ἔργων παρῆρασιον καταγράφαί. Et καταγραφὴ, forma, figura, & deliniatio: Plato in Sympos. ὅπως μὴ αὐτῶν Διαχρισθόμεθα, πρὶν μὴν ἔχοντες οἱ γὰρ ταῖς σήλαις ἐκτετυπωμένοι, καταγραφῶν, Διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ρίνας γὰρ γονότες, id est facie dimidiata, per nares difsecta luscaq; cuiusmodi videtur in nomismatis priscis. Demosth. κατανεμίμαι δὲ τῶν πλαταιεῶν εἰς τῶν δῆμων ἢ τῶν φυλῶν. de iis loquens quibus ius ciuitatis datum erat. κατανεμίμεθα vero est possidere & frui, hoc est καρπεύομαι, νέμεσθαι. Isocr. in Plataico, τίς γὰρ ἐκ οὐδὲν ὅτι πλὴν χάριον ἡμῶν κατανεμίμεθα, ἢ πλὴν πώλειον καπεκάρφασι; Idem, αὐτοὶ δὲ βίαι πλὴν ἀλλοτρίων χάριον κατανεμίμεθα. Lyf. ὅν ζίνω οὐδὲ εἰς τὸν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξαι οὐδένα φανίσσομαι, ὅτι διαίτων καταδιώκτοσιν οὐδενός, id est militiae ascripsisse: deletum Atheniensium habuisse. Vnde κατάλογος delectus. Lucian. Ἀποδιδράσκων τὸν κατάλογον δῖλθ' ὦν. & καταλεγῆτες conscripti dicuntur. Lyf. καταλεγῆς οὐκ ἐπεξήλθεν μετ' ἡμῶν στρατονομῶν. Xenoph. ὁ πλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐπεφωκίσαντο. Idem, μετὰ δὲ ταῦτα κατέλεξαν πλὴν στρατιῶν, exercitum conscripsit. καταλέγει est recensere & recognoscere, id est enumerare. Athen. κὰρ τῷ πρὶν ψυχῆς δὲ ὁ πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον ἢ πρῶτον ὅντων, οὐτε καταμικρὸν τῷ ξυνοφάντῳ μέμνηται. καταλέγει etiam est allegere. Plutarch. καταλεγῆτες εἰς στρατὸν ἀπεικλήθησαν ὅτι ἐβαλεν.

ἀφαιρέσει. ἀφαιρέσει εἰς ἐλευθερίαν, vindicare in libertatem. Demosth. ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς θεοκρίνης οὐκ ἐπέσει δὲ φάλαξ ἐκ ἐκτελικότος ἢ πατρὸς εἰς προσώφλην ἀφελόμενος πλὴν κηλοσοδότης θρόνον εἰς ἐλευθερίαν, quibus infu-

προσόφλην. per mulctatus est ob id quod non iure asseruisse ancillam in libertatem iudicatum est. Hoc enim προσώφλην significat, vt iam de hoc & similibus diximus. Sic alibi προσοφέλοντες τὰ ἐπιτίμια, hoc amplius

κατατάξιαι
καταγράφει
καταλέγει
καταλέγει
ἀφαιρέσει
προσόφλην

etiam mulctam pendere iussi. Significat etiam alio nomine debere, vel insuper debere apud eundem. Sic Xenoph. ὁ δὲ ἀναγκάια δύνανται κερζέσθαι, ἀλλὰ ἢ κερζὴν προσοφέλοντας, qui inde tolerare vitam nequeunt, ita vt eis aēs alienum contrahere necesse sit. Demosth. αὐτὰ δὲ τὰ στρατῶν πάντα ἀναλωθέντα φασί. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφέλοντας ἡμῶν ἐλέγχε, quin & Demophon insuper expensum mihi pecuniae non nihil tulit. ἐξαίρειται etiam εἰς ἐλευθερίαν dicitur, & εἰς ἐλευθερίαν ἀγειν. Lyf. εἶπορ δὲ ἄνευ τῶν τῶν κερζόντων, ὅτι ἐν αὐτῷ ἀδελφός, ὅς ἐλευθερίαν αὐτὸν εἰς ἐλευθερίαν ἐπὶ τῶν πρὶν ἐγγυσησάμενοι κερζέειν εἰς ἀγορᾶν, ὥχοντο ἀπιόντες. Idem, τῆ δὲ ὑπερβαίᾳ ἐδοξέ μοι κερζῶν μάρτυρας λαβόντες κερζέειν, ἢ ἐσέλω τὸν τῶν κερζέειν αὐτὸν, καὶ ὅτι λέγων ἀφαιρέσει. Verum in superioribus verbis ἐγγυσησάμενοι εἰς ἀγορᾶν παρῆρασιον, significat ἀξιοπίστως ὁμολογίσαντες εἰς δικαστήριον παραστήσειν, cum satisfacendo promisissent seruum iudicio fisci. Actuū Apost. cap. xvii. ἱκανὸν λαμβάνει dicitur, fidei iustores in eam sponsonem exigere & accipere, Latīnorum utiq; more dictum, qui satis accipere dicunt, καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τῷ ἰάσονῳ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτοὺς, Et cum satis accepissent ab Iasone & ab aliis iudicio sistendi sponsonis, ipsos abire iusserunt. Cicer. in Ver. Aut prae de litis vindiciarum cum satis accepisset, sponsonem faceret: ita de hereditate certaret. τὸ ἱκανὸν λαβόντες ἀπέλυσαν, a Demosth. & antiquis diceret, τὸν ἢ ἰάσονα κερζὴ τῶν λοιπῶν διεγγήσωτες ἀφῆκα. Satis dare, satis accipere, & satis petere verba sunt usitata iurū consultis. Idem Lyf. in eadē q̄ est ἢ παγκλέωνος, ἔφ' οἷς μὲν οὐκ ἐκ κερζῆς, ἔτε ἀδελφός ἔτε ἀλλος εἰδῆς ἡλθεν, Eo autem die in quem vadimonium erat collatum, nemo ad iudicium affuit, vt promissa impleret, seruūq; vt conuenerat sisteret, non frater, non alius quisq;. ἀφαιρέσει aut verbum & actiue & passiue eadem voce accipitur ἢ τῷ παρακλήσει. Demosth. ἢ πόλις δὲ πλὴν μαυτεῖαν ἀφῆρται, id est ἀπεσέρται. Isocr. in τραπέζι. ἐμνήσεται γὰρ τὸν πατέρα με σωφλημῶν, ἢ πλὴν ἔσται ἀπασαν ἀφῆρημῶν. ἀφαιρέσει etiam in presentī utramq; significationem habet, & cum duobus accusatiuis interdum constituitur. Interdum cum genitūo & accusatiuo. Demosth. ταῦτ' οὐκ ἐλέγχω ἐτι δῖται μέρων; ταῦτ' ἀφαιρέσειται τίς ἡμῶν; Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Libanius in argumento τῷ πρὸς Λεπίνα. ὅτι δὴ καὶ οὐκ εἰς τῶν ὅτι ποιήσαντες, ἀντιπεπονημένοι, κερζὴ τῶν οὐκ ἀνδραβόντας, ἢ δὸ δέντων μὴ ἀφαιρέσει. Plutarch. in Anto. ἀφῆρται ἢ οὐκ ἔστι ἀνδρῶν παρὰ τὰ ὄντα, μασιγίαις καὶ κόλαξι, χαριστόμω. Galen. in duodecimo Therap. σκαῖ μὲν ἀνδρῶν οὐκ εἶμα, τῷ νοσήματι κερζὴ πλὴν ζωῶν ἀφαιρέσει ἢ ἀνδρῶν πορ. Sic etiam ἀποσείσει τόδε ἢ τῷ. Isocr. in Trapez. ἐκείνο ἢ ἡμῶν μέγιστον εἶναι πεκμήριον, ὅτι ἀποσείσει με πασι τὰ χεῖματα. τὰ δὲ ἀφαιρέσει ἢ τὰ τῶν ἀφαιρέσει, dicuntur abstracta & a materia separata, ab omniq; ἔσει.

ἐξαίρειται
ἀφῆρημαί

fenſu percepto. Ariſtoteles in decimo *τῶν* μετὰ τὰ φυſικὰ καὶ ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν περὶ τὰ θεῖα ἀφανέσεως θεωρίαν κρείττα· περὶ δὲ γὰρ πάντα τὰ αἰσθητὰ, θεωρεῖ· διὸ βαρὺς καὶ κρυφὸς καὶ σκληρότης καὶ τῶν αὐτῶν, Circa em̄ cogitatione tantū exemptilia verſatur mathematicus: ſed quæ re ipſa & per naturam ſeparari nequeunt. Primus autem philoſophus circa ea quæ natura ſua abſtracta ſunt: hoc eſt q̄ mutationis neſcīa ſunt. Phyſicus autem ſine materia non commentatur, vt docet vel *ἀντίθετον* potius Ariſtotel. in primo de Anima, adeo enim obſcure loquitur vt ænigmatis ſimile ſit: ex Themīſthio vero Ariſtoteles quoquo modo intelligitur, ἀλλ' ὁ φυſικὸς περὶ ἀπαντῶν ὅσα τινεσὶ σώματων καὶ τινεσὶ ἕλκεσιν γὰρ καὶ πάθει. & infra, τῶν δὲ μὴ χωριζῶν μὲν, ἢ δὲ μὴ τινεσὶ σώματων πάθει, ὁ δὲ ἀφανέσεως, ὁ μαθηματικὸς, Earum vero affectionum quæ cum ſeparari non poſſint, tamen eatenus conſiderantur quatenus nō huiuſce aut illius modi corporis ſūt, hoc eſt quaſi procul a corpore, qualitatibusq; corporis exiſtentes: circa eas inquā mathematicus occupatus eſt. Sequitur apud Ariſtotel. ἢ δὲ κενωρισμῶν, ὁ πρῶτος φιλοſοφός. Primus autem philoſophus res ſpeculatur quatenus abſtractæ ſunt omniſq; nexuſ liberæ. Philoſophia autem prima ea eſt quæ etiam ſapientia dicit̄, cuius ambitu omnes diſciplinæ cinguntur, vt inquit Themīſth. in primo Poſter. Ipſa enim tenet primarias rerum cauſas. Ariſtotel. ipſe in quinto *τῶν* μετὰ τὰ φυſικὰ ἀρετήσεων γὰρ ἀντιθέτων πότερον πρῶτον ἢ πρῶτη φιλοſοφία καθόλου ὄντων, ἢ περὶ γῆς καὶ φέρον μίαν, & γὰρ ὁ αὐτὸς τῶν πρῶτων καὶ τῶν μαθηματικῶν, ἀλλ' ἢ μὲν γεωμετρία καὶ ἀριθμολογία περὶ ἕνα φύσιν ἰδίαν εἰσὶν, ἐκείνη δὲ καθόλου πασῶν κοινὴ, εἰ μὲν οὖν μὴ ὄντι ἕτερον ἕστιν ἕστιν τὰς φύσεις ſυνεσηκῆσθαι, ἢ φυſικὴ ἢ πρῶτη ἐπιſτήμη, εἰ δὲ ἕστι ἕτερον ἕστιν ἀκίνητον, αὐτὴ πρῶτη, καὶ φιλοſοφία πρῶτη, καὶ καθόλου ἕστιν ὅτι πρῶτη, καὶ περὶ τῶν ὄντων ἢ ὄντων, ταύτης ἢ ἐπιθεωρεῖσθαι καὶ τί ὄντι καὶ τὰ ὑπάρχοντα καθόλου ἢ ὄντων. Ex quibus verbis intelligimus primam ſcientiam eſſe non poſſe phyſicam, quæ ultra ea ſpeculari nequit quæ natura compoſita ſunt, & coagmentata. Primam autem philoſophiam eam eſſe ſcientiam, quæ id quod eſt contemplatur quatenus eſt, & quæ illi inſunt quatenus eſt, hoc eſt non per accidens: quare ſecunda philoſophia eadem eſt cum phyſica, vt ipſe lib. vi. docet hiſ verbis, Ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἕνα φησὶ φυſικῆς καὶ διδυμῆς φιλοſοφίας ἔργον, ἢ περὶ τὰς αἰσθητὰς ἕστιν θεωρία, & τὸ μόνον περὶ τῶν ἕλκεσιν γινώσκον ἢ φυſικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ λόγον καὶ μᾶλλον: hoc eſt de materia informata cuius eſt definitio.

ὁ πρῶτος φιλοſοφός.

Philoſophia prima q̄ & ſapientia dicit̄ & ſcientia prima.

Phia ſcda. Διδυμῆς φιλοſοφίας.

λαρχάνω βασιλευσιν καὶ λαρχάνω βασιλευσιν.

πῶν, καὶ τῶν μετ' ἐμῶν σωθῆναι· καὶ τοὺς αὐτοὺς τῶν ἐμῶν μετ' αὐτῶν εἶδεν ἰδὲ σωθῆναι. Idem, καθιόντες θεοφύλου λαχόντα βασιλεία, id eſt designatum regem: quod nomen eſt magiſtratus, hoc eſt rex ſacrorum, & præerat ſacris eleuſiniis, & iudicium habebat violatæ religionis, vt Romæ rex ſacrorum, qui etiā ſacrificulus a Liuiō dicit̄ eſt. ἀρχαίοντες vero dicuntur quibus ſors non obtigit, qui ſpe ſortis exciderunt, quaſiq; re pulſam paſſi ſunt. Plutarch in Conſolatione, καθάπερ ἐν δημοκρατία κληρῶν ὅτι τῶν ἀρχῶν καὶ δὲ λαχόντα μὲν ἀρχῶν ἀπολαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὸ πύχλω. Poſtq̄ autem erant designati, cenſuram ſubire eos oportebat, anteq̄ iureiurando adigerentur in leges, vt hodie fit apud nos in curiam ſummā allectis, & regum codicillis admiſſis. δοκιμασία ἂν Græcis dicit̄, de qua dictione ſupra diximus. Lyf. ἐν τῇ ἱστορίᾳ φίλωνος δοκιμασία, ἔπειθ' ἡ δὲ ἐγὼ ὁμόθετος εἰς ἄλλοις εἰς δὲ δικασίον τὰ βέλτερα συμβουλεύει τῇ πολιτείᾳ, ἐνεσὶ δὲ ἐν τῷ ὄρκῳ, ἀποφαίνου εἰς τινὰ εἶδεν τῶν λαχόντων ἀνεπιτηδέον ὄντα βασιλεύειν, ἐγὼ πῶν ἱστορίᾳ φίλωνος κληρονομασίου κατηγορίαν. Plutarch. παραπύριον ποτὲ λαχὼν συμπερίσχετο. Plato, τῶν γὰρ λαχόντων βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότερα τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδοῖναι. οἱ λαχόντες etiam οἱ ἀναδεδοῖναι dicuntur, id eſt designati, & ἀποδεδοῖναι. Cum autem λαχάνειν dicit̄ iudicium ſignificat, genitiuo & accuſatiuo iungitur vt ſupra dicit̄ eſt. Iſæus, ὁ δὲ ἐνδύσθαι μετὰ γειτνιῶνος μίως περὶ τελευτήσας, ἐν τῷ ἐλαχον τὸ κλίμα λήξειν εἰς τοι. Idem ὑπὲρ φησὶ γυναικὸς τὸ πύχλω κληρῶν, λαχεῖν πῶν λήξειν ἐξίωσεν, hæreditatis petitione experiri inſtiterunt. Vnde ἐπιλαχάνειν dicit̄, edita actio dicit̄. Demosth. ἐπιλαχάνειν ἴδεν τὸ δικόν. Enimvero vt λαχάνειν ἢ dicuntur qui ſortito designantur, vnde ſortiri p̄ adipiſcī dicimus: ſic οἱ ἐπιλαχάνοντες appellantur, qui ſortito ſufficiuntur & ſubleguntur. ἐκείνους γὰρ τῶν λαχόντων ἕτερος ὑπὸ λαχάνειν ἐνομιζέτο, ἢ ἐὰν ὁ προλαβὼν ἀποδοκιμασθῆ, ἢ πελαγῆσθαι, αὐτὸ ἐκείνους γῆρας βαλόντες ἢ ἄλλοις ἀρχῶν ὁ ὑπὸ λαχάνων, id eſt, Vnicuiq; em̄ allecto vel adoptato alterum ſublegere moris erat & inſtituti: vt ſi is cuius priore loco ſors exierat præteriretur, aut ei quid accideret, ſubſortito ille allectus pro eo vel in Senatu cenſendū locum vel magiſtratum gerendū adipiſceretur. Aesch. ἐν ταῦτα εἰσέρχεται Δημοθένης εἰς λαχὼν οὐτ' ὑπὸ λαχάνων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀσκητῶν προλαβόντων. Eſt igitur ἐπιλαχάνειν ſubſortitū, affortitū, quaſiq; ſuccenturiatū. Aliud eſt autem κληροδοῖναι & aliud λαχάνειν. κληροδοῖναι eſt ſortes in urnam mittere, ſortito aliquid facere. Et κληροδοῖναι dicuntur competitores & ambigentes. Demosthen. καὶ κληροδοῖναι πρῶτος αἰρεθῶν ἐλαχον, & competitorum primus designatus ſum. Ambientium enim clariffimi ſic appellabantur, quia eorū ſortes in urnam coniciébantur: non omnium, ſed eorum quorum nomina recipiebantur ab iis, qui lectioni præerant. Idem περὶ ἐπιλαχάνων, φαίνομαι τινῶν τὸν μὲν ἄλλον γόνιον ἀπαντα, πρὸς πάντας τῶν κατηγοροῦσιν κληρῶν.

βασιλευσιν Rex ſacrorum

ἀρχαίοντες

κλήρων

ἐπιλαχάνειν

ἐπιλαχάνων

ἐπιλαχάνειν

ὁ κληροδοῖναι

Ἄρκη κληροῦν ἢ ἀσύλητος φύλακας, διὰ τὴν ἀνυπαύχου ἢ παγκάλου τάντῳ ὑπηρεσίῳ. Ἄπο κληροῦν Aristotel. in quarto Politicon, pro a fortibus excludere posuit, συμφέρει δὲ καὶ ὑπερβάλλωσι πολλοὶ ἢ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πάνσι διδοῦναι μισθόν, ἀλλ' ὅσοι σύμμετροι πόρος δ' ἢ γινώσκων πολιτικῶν, ἢ ἀρκηλοῦν τὸς πλείους, hoc est, paucos ad sortes admittere, τοὺς λίζοντας βουλοῦνται.

προσκληροῦν προσκληροῦν est addicere, quasiq; sortito affigere & circumscribere. Lucian. Ἄχθη γὰρ ὅτι σὲ τὸ τῶν ἑβίων ἢ τῆς πύχης προσεκλήρωσε, hoc est, ὅτι τάντῳ σοι ἐπέκλωσε τὴν ἐμαρτυρίαν. κληροῦνται autem dicitur, de re vel functione quæ sortito obtigit.

προβουλοῦντα προβουλοῦντα sunt quædam curiæ decreta, quæ ideo ad plebem deferbantur concionantem, in concioneq; populi promulgabantur, vt populi psephismate confirmarentur. Vt si Romæ (verbi gratia) dixisset quispiam Senatusconsultum in vulgus prolatum, vt populus id iuberet, & ratum esse scisceret. hoc est, ἵνα σωπετικυροῖν τὰ δελογημένα, τῆς βουλῆς. προβουλοῦντα dicebatur curia Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo censendoq; in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat, cuius erat scilicet summa potestas vt Romæ. Demosth. πρὶ σφεάνου, τῆς δ' ὑπερβαίᾳ ἅμα, τῆς ἡμέρας, οἱ μοὶ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλου ἐς τὴν βουλοῦντήριον. ὑμεῖς δὲ ἐς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύθητε, καὶ πρὶ ἐκείνῳ χηματοῖσαι καὶ προβουλοῦντα, καὶ ὅτι δὴ μὲν ἄνω κατῆτο. Idem ὅτι πρὶ πρὸς ἀποστολῆς. ostendere volens q̄ difficilis res esset & q̄ impedita, rem populi suffragio decernendam conficere & exequi τὸν πολιτικόν ἄνδρα, ita inquit, ἔμην δὲ πρῶτον μὲν πρὶ πάντων τῶν βουλῶν ἐκδοῦναι ἢ προβουλοῦντα δὲ, καὶ τῶν ὅταν ἢ κίρῳ καὶ πρὸς βίαις προγεγραμμένον, ἐκ δὲ. ἔτ' ἐκκλησίαν ποιῶν, καὶ τάντῳ ὅταν ἐκείνῳ νόμῳ καθίηται, εἴτα κρηπίσαι τῶν πρὶ γυῖας δ' ἢ τὸς τὰ βέλῳσα λέγοντας, τῶν ἢ δὲ ἀγνοῖαν ἢ διὰ μαχθηρίων ἴσχυος λεγόντων, Apud vos autem re ipsam curiæ inuotescere moris est, deq; ea re Senatusconf. fieri: idq; tum demum, cum aut de mittendis legatis vestris aut audiendis aliorum, concionis edicta proscrip̄ta sunt, non item semper. Deinde concione aduocata (id quod tum solenne est fieri, cum præscriptis legū congruit è re nata) oratoribus videndum est, vt cum cōsilia sanè vtilia commodaq; Reipub. in medium attulerint, dicendū quoq; facultate iis præualeant, qui è diametro in medium allatis pugnantiā, vel imprudentia ipsi lapsi, vel ducti improbitate, tueantur. Idem πρὶ σφεάνου, δι' ἃ φημί τὸ τῶν προβουλοῦντων, καὶ πολλῶν μεζόνων ἐν τῶν δ' ὁρῶν δὲ καιος εἶναι πυχάνην. προβουλοῦντα, appellat præmia sibi per curiam consiliumq; decreta. Polyb. de politia Romanorum, ἢ μὴ σωπετικυροῖσθαι τὸ προβουλοῦντα ὁ δὴμος. Et προβουλος dicitur curia quæ sic consiliis suis populo prospicit, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur, vnde quæredæ vitæ perinde vacare nequeat.

προβουλοῦντα
βουλοῦντα

Aristotel. in quarto Politic. Δεῖ γὰρ εἶναι τι τοῖσιν, ὃ ὑπὸ μελέῃ ἐσαι τῶ δὴμα προβουλοῦντα ὅπως ἀρχῶν ἐσαι. τὸς δὲ προβουλοῦντα ὀλίγους ἀναγκαῖον εἶναι τὸς πολλῶν, ὡς τὸ ὀλιγαρχικόν. Idē, ἐν δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις ἢ προαιρεῖσθαι τινὰς ἐκ τῶν πολλῶν, ἢ κατασκευάσαι τὰς ἀρχάς, ὅσον ἐνιαυτῶν κλητείας ὅστιν οὐκ ἀλλοτρίους ἢ νομοφύλακας, καὶ πρὶ τῶν χηματοῖσιν πρὶ ὧν ἂν εἴποι προβουλοῦσθαι. Sic enim τὸ δὴμα προβουλοῦντα dicitur, vt προκλήμειν & προμαχέσθαι. Thucydid. ὁ προβουλοῦσθαι ὅπως μὴ δὲν ἀντὶ δέσσοι, id est ὁ προνοσοῦντα. Vnde Plutarch. in Romulo Consules προβουλοῦσθαι esse ait.

Διαλλακτήης est arbiter, in quem litigare nolentes compromittunt, vt quicquid ille de controuersia statuerit, velut ius & æquum a petitore ab eoq; vnde petitur, habeatur. Quod tamē ad viri boni arbitriū reducitur, si iniquitatem luculētam contineat, vt auctor est Proculus Iuricons. in tractatu Arbitrii pro socio. Demosth. Διαλλακτήης δὲ εἶνα φόντων, id est primo cuiq; arbitrium eius rei permittens. Diximus supra Διαλλατῶν duorum generum fuisse, eaq; quæ ad rem pertinent explicauimus. Præter illa duo genera, tertium genus est τῶν Διαλλακτηρίων Διαλλατῶν quos compromissarios iurisperiti vocant, quoniam compromissum vocatur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanq̄ iudicem futurum, sed quasi amicitia iure pacificatorem pro potestate futurum. Cicero pro Roscio Comcedo, Quæro abs te quid ita de tua pecunia, de tuarum tabul. fide compromissum feceris? arbitriū sumpseris? & Διαλλάτῆον verbum est ex compromisso litem inter amicos dirimere. Demosth. καὶ Νεαίρας, Σάτυρος ἄλωπικῶν, Χαβρίας Λαμπρῶν, Διογένους Ἀχαρνῶν, Μαρτυροῦσι Διαλλάτῆαι Διαλλατῶν καὶ γυῖας πρὶ Νεαίρας φθὶ ναυὶ ἀπὸν ἰσομύνης, Στεφανοῦ ἢ Φρύωνος, testificantur se compromisso arbitros factos, de Neæra quæ nunc causam dicit, litem diremisit inter Phrynonem & Stephanum. Erat autem Neæra mulier quam vterq; concubinam suam esse contendebat. Διαλλατῆαι autem & Διαλλατῆαι sententia est compromissariorum iudicum. Demosth. ibidem, τὰς δὲ Διαλλατῆας εἶναι καὶ ὡς Διαλλατῆας, ὡς πρὸς τὸν Ἀπολλοδώρου, Arbitrium autem quod ipsi arbitratū sunt, eiuscemodī fuisse testantur, quale protulit Apollodorus in iudiciū. Supra autem dixerat, Λαχόντῳ τίνων ἀντὶ τῶ φρῶνος νος δίκην, σωπῆτον ἀντοῖς οἱ ὑπὸ τῶ δέοι, καὶ ἔφασαν Διαλλατῶν ὑπὸ τῶ δέοι, amici eos perpulerunt, vt conuenirent, ipsiq; arbitrium liberum permitterent, καὶ ὑπὲρ γὰρ φρῶνος Διαλλατῆαι ἐκαδίετο Σάτυρος, ὑπὲρ δὲ Στεφάνου τῶν Χαβρίας, κοινῶν δὲ ἀντοῖς προκλήμειντα Διογένους, qui sibi tertium allegerunt Diogitonem, γυῖας δὲ ἀπεφῆναντο, καὶ εἴποι γυῖας ἀντὶ, τὸ γὰρ ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι, σωπῆτον δὲ ἐκατέρω ἡμέραν κατῆ ἡμέραν, pro arbitratu censuerunt mulierem quidem liberam esse, in vtriusq; vero contubernio alternis diebus futuram. Διαλλάτῆον etiam muto significat. Xenoph. in primo Διαλλατῆαι

Διαλλακτήης

Διαλλατῆαι

Διαλλατῆαι

bus, Ἄλλ' ἠγχομαι πωτος μᾶλλον εἶναι πρὸ τοῦ σωτηρίᾳ τῆ πόλει, καὶ τῶν αὐτῶν, Existimo imprimis ab hoc salutem esse & perniciem. Sic accipitur ab Isocrate in Nicocle, vbi locus fortasse mutilatus est post verbum ὅτιν. etfi Ioannes Lascaris Græci nominis decus, a nobis super hoc consultus, censebat nihil deesse. cuius ego iudicium non meo modo, sed etiam omnium præfero quos nouisse mihi contigit: idq; eruditio nis merito, singularisq; perspicientię in huiuscemodi cōmētationibus. sic autem legitur apud eum oratorem, μηδένος οὐδ' ὀλιγοῦτε, μηδὲ κατὰ φρονεῖτε τῆν προσεταγμῶν, ὑπελαμβάνοντες ὡς ἔ παρὰ ταῦτ' ὅτιν. ἄλλ' ὡς παρ' ἑκάστων τῆν μωρῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς ἔξον εὐ σύμπαν, ἔτω ἀποδύεστε πρὶ ἀντῆν, sed tanq̄ totius plane intersit singularum partium constitutio, ita vos accurate singula. Est autem ἀπικισμὸς in eo loco nulli non notus. Sic in Archid. ἔτ' πάντων δμολογῆτ' παρὰ τῶν γλυκῶν πλὴν σωτηρίᾳ, ab hoc manare salutem. vel, per hunc esse & propter hunc. Apud Isocratē nihil deesse defendi potest ex Aristotele libro secundo Priō. Analy. in eo loco vbi caput est, πρὶ τοῦ μὴ παρὰ τῶν. videtur enim compendium fuisse sermonis Atticis vsitatum. Sic enim inquit Aristot. τὸ δὲ μὴ παρὰ τῶν συμβαίνειν δ' εὐδότες, δ' ἡλλάκις ὅν τῆς λόγους εἰώθαμεν λέγειν, πρῶτον μὲν ὅτιν ὅν τῆς εἰς εὐδότερον συλλογισμοῖς. & inferius, φανερόν οὐδ' ὅτι ὅν τῶς εἰς δ' ἀδύατορ λέγειν, εὐδότες μὴ παρὰ τῶν. Alibi tamē legisse me apud oratores eundem loquendi modum non meminī. Significat autem apud Isocrat. εὐ παρὰ ταῦτ' ὅτιν, non in his positum est rerum momentum, nō hæc ad rem magnopere pertinent. quale est illud Lucani in tertio, Non pondera rerum, non momenta sumus. Demosth. πρὶ τ' σεφάνου, πάντ' ἢ παρὰ τῶν (εὐχ δὲ εἰς) γέγονε τὰ τῆν ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ δ' εἴμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθω ἐγώ, pleno sermōe dixit. quod Cicero in Oratore ita vertit. Itaq; se purgans Demosthenes, negat in eo positas esse fortunas Græciæ. quem locum alibi plenius commemorabimus. παρ' εἶνα etiam aliquando aliter accipitur. Plutarch. καὶ γὰρ ἐκ τ' αὐτῶν πικρῶν δυνάται ἕς πλάτων ἕως συγχῆρ, καὶ πάλιν πλάτων ἢ συγχῆρ, καὶ τῶν εἰ παρ' εἶν ποιῆν ἀδιαλέπτως. Idem alibi, καὶ μήτε τῶν εἰκῶν ἢ δ' πρὶ ἡμᾶς ἀπὲς, εἰ παρ' εἶν ἡμέραν καὶ νύκτα, κτῶν, Atq; haud scio an huius imago fit aer nos ambiens, diē vicissim atq; noctem faciens. Sic dictum est vt ἡμέραν παρ' ἡμέραν, & παρὰ μέρῳ. Antiph. πρὶ τ' ἠρώδου φόνος, Ἄλλὰ πρῶτόν μ' ἔδ' βουλόμῃ, καὶ μὴ μετ' ὄργης καὶ διαβολῆς, εὐ γὰρ ὅτιν ὅτιν ὄργης ἀνθρώπων ἀρ' γνοίη. αὐτὸ γὰρ δ' βύλετ', τῆ γνῶμῃ διαφθέρῃ τ' ἀνθρώπων. μέγα τε ἡμέραν παρ' ἡμέραν γιγνομῶν γνῶμῃ εὐ ἀνθρώπων, ὅτιν γνῶμῃ, μετὰ τῶν, καὶ τῆ ἀλήθειαν εὐρῆν τῶν γυμνασίων, magniq; interest ad recte iudicandum, re comperendinata conceptam ab ira sententiam mutare. παρὰ εὐ δῆπνον super cœnam, & cœnæ tempore. Isocrat. in Nicocle de Lacedæmonis loquens, ὅμοιοι γὰρ ὀλιγοῦσιν, παρὰ εὐ τῶν πύ-

Εἰ παρ' εἶν.

λεμον βασιλευσῶν, belli tempore, & militiæ. Inde illa locutio, παρ' αὐτῶν παρ' αὐτὰ τὰ τὰ δεικνύματα, hoc est protinus admiffis delictis. Demosth. ὑπὲρ σεφάνου, Διότιν τῶς παρ' αὐτὰ τὰ δεικνύματα, ἐλέγχουσι φυγῶν, νῦν ὑσφορ ἴκη. & παρὰ Δεπίνω, εἰ δὲ εἴσι τῶν φίσουσι, δῆξα μὲν γὰρ οὐχ ἔξουσι, δῆ κεκολασμένους αὐτῶς παρ' αὐτὰ τὰ δεικνύματα, φαίνεσθαι, eos quoq; docere oportet recenti adhuc secus admifforum memoria, pœna affectos esse. Interpres tamen Demosthenis παρ' αὐτὰ τὰ δεικνύματα, κολλῶν significare existimauit προσφῶρος καὶ ἐγγὺς τῶν ἀδικημάτων φύσεως, hoc est pro modo delictorum, & pœna admiffio adæquata. quod mihi non placuit. Iuris periti dicunt adhuc fragrantibus delictis. Dicitur & παραρῆμα, eadem ratione pro confestim, & παραυτίκα & παραυτῶν, & παραυτόθεν, quasi iam inde ex illa hora. Arrianus, παραυτόθεν ὡς ἐχόμενῳ ἐπεζιόντες, id est, τῶν περὶ τῶν, τῶν ποσοῦδ' εἰ. Gregorius genitio iunxit, πολλοὺς δὲ οὐκ εἰς ἀναβολὰς, ἀλλὰ πρῶτα τῶν συμβαινόντων περισφραμόντας τοῖς ἰσχυροῖς ἡμῶν, id est, simulatq; miraculum factum fuit. Andocid. εἰ ὑμᾶς δεῖ ἀκούσθαι τίς εἶν τῶν παραρῆμα, νῦν διαβουλόμῃ, in re præsentī: quod etiam imprecans & imprecantiarum dicitur. Dicitur & παρ' αὐτῶν τῶν καιρῶν. Demosthenes πρὸς Δεπίνω, πάντες μὲν γὰρ εἰσι ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπαραλαμβάνειν οἱ προσπαρῶντες τῶν ποιῆν ὑμᾶς δὲ, μάλα. δ' οἱ παρὰ τὰς χεῖρας, Nam cum omnes ultro de vobis benemerentes, digni sunt utiq; quibuscum paria faciatis: tum vero ii maxime, qui in ipsis temporibus vestris difficultatibusq; id fecerunt. Synes. Αὐτὰς οὐδ' αὐτὰς παρὰ τῶν καιρῶν ἐκάσους οἷα σοι παρῶν σιωπηρόν, vno quoq; tempore. Idem, Ἄλλ' εἰσι δὲ τυχεῖα παρὰ τῶν καιρῶν δὲ τυχεῖρα, Refert autem quo quidq; in loco feliciter cedat, vel sic, at vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Cui pene illud eiusdem simile est, καὶ παρὰ τὰ χωρία τι γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς εὐτυχίαν καὶ ἀποτυχίαν δὲ ἀποτυχίαν δὲ ἀποτυχίαν τῶν δεῖν, Neq; in hoc illoq; loco perinde mortalibus euenit, vt deo aut præsentē aut aduerso vtantur. Significat etiam παραγωγή, vt παρὰ εὐ δὲ δένῳ Δημοσθένος ἔρηται. Est autem huius præpositionis vsus multiplex apud præcipuos scriptores, & interdum penè contrarius, vt in παραπολύ, quod κατὰ ποὺ παραπολύ significat apud Pausan. & Thucydid. & Plutarch. vt, παραπολύ μὲν τῶν οὐραίων χριστῶν, παραπολύ δὲ τῶν λακεδαιμονίων ἀμενόνων φανέντων. Gregorius, παραπολύ εἰ τῶν ἐλαττομῶν, valde immutato ordine. Interdum econtrario τὸ ἐπέλαττον significat, εἰ παρὰ ἐλάττωσιν δολούσης, hoc est ἐκτὸς πολλοῦ, quasi minuscule. vt apud eundem, ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν εὐ βασιλῆς, εἰ ἰδίας σοι τῶν γλώττης καὶ ὁμοτίμου καὶ ἡλικῶ. εἰ μὲν εἰ ἀξίας ἐγγὺς, εἰ τῶν χάρις. σοι γὰρ διαβῶν τῶν πρὶ σε λόγον ἐνεσκόμῃ. εἰ δὲ πόρρω, καὶ παραπολύ εἰ ἐλπίδῳ, τὶ γὰρ παρὰ εἶν καὶ γῆρα καὶ νόσω, καὶ τῶν εὐ πύθω περὶ τῶν ἡμερῶν; sin longe à meritis tuis dicendo absumus, & minus. ¶

παρ' αὐτὰ τὰ δεικνύματα.

παρὰ τῶν καιρῶν.

παραπολύ.

Ἀθηνῶνους πρὸς τὸν τῶ κλεινίου πεπονηθέναι, παρ' ὅσον ὅτις μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τὸ ἔρωτ' ὅρ' ἠερόδησον ἢ Ἀλκιβιάδου, τοῦτον δὲ ἢ πόλις οὐκ εἶ, nisi quatenus: nisi pro eo quantum est. & ὅτι τῆ ἰσῶν βίωρ πρῶσαι, ἐστὶ μοῦ το γε λωντ' ἐκείνσ μαθητῆς, ἐρ δὲ πλεον οἶδεν, πρὸ ὅσον ἀσεβέσσορ' πυργάει. hic πρὸ ὅσον quatenus significat. Phalar. φοιδίμω, τοὺς δὲ τῶ κατηγορουμένων λόγους φιδεῖς ἑνομί(α)μω, παρ' ὅσον ἐδέ(α)μω ἐλέγχει πρὸ σοῦ τῶ ἀλίθεαι, quippe qui verití simus rem quærere quæ tibi obiciébatur. Significat etiam quoniam, & propterea quòd, vt Latine quatenus. Idem Ἀριμάχω, ἡμεῖς μὲν τύραννοι δοξαθέντες, ἔχοντες δὲ βυσίαν, ὁμολογῶμεν ἐκφνοι δὲ ἰδιώται ἔντες, πρὸ ὅσον δεδίασι δίκω δαύω, ἀροῦνται. Quintilian. in sexto, Propria tamen mihi huius nominis exprímenda natura est, quatenus appellatione ipsa nō satis significari videtur. Et libro quarto, Sed quatenus etiam forte quadam peruenimus ad difficilíus narrationum genus, iam de iis loquamur. καθ' ὅσον etiam quatenus significat. Lyf. καθ' ὅσον ἕκαθ' ὅσον οἷστ' ἡρ, ἡ τῶ ποστ' ἔσοθῆ, eatenus quatenus. Plato in Phædone, οὐκ οὐ ὄλωσ δοκῆ σοι ἔφη, ἢ τῶ ποιέτου πρᾶγματῆα, εἰ πρὶ δ' ὄσωμα, εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον δύναιται ἀφεσάναι αὐτω, πρὸς δὲ πλὴν ψυχῶν περ' ἀφθα. sed quantum potest: sed q̄ potest maxime. Dicitur & ἐφ' ὅσον. Theophr. in quarto, περι ὄρ λεκτέον ἴσως ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἰσορίας, quatenus & in quantum historiam nouimus. Dicitur & ἐφ' ὅσον ἀπῆκως. Lucian. τὰ μὲν οὐ ἄλλα ἐφὶ γεαφῆς ἐφο(α) ἡμῶν εἰ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, πλὴν ὄλων ὄμως ἔχει δύναιμιν ἐφὶ τέχνης, γεαφῆρ πᾶσι δὲ ἐπαινουμένων. Aristotel. in octauo Ethic. de amicitia loquens, τῆ ἡ τῶ συμβεβηκὸς λεγόμενῃ, ἐπὶ τοσούτῳ γὰρ εἰσιν ἡδέεις, ἐφ' ὅσον ἐλπίδας ἔχουσιν ἀγαθού, eatenus quatenus: tandiu quidiu. Alibi καθ' ὅσον dixit in eodem, καθ' ὅσον δὲ κοινωνῶσιν, ἐπὶ τοσούτῳ ὅσι οὐκ εἶ. παρ' ὅ etiam pro πρὸσον accipitur, hoc est quoniam, & propter quod, quocirca. Aristotel. πρὶ δ' αὐμμάστωρ ἀκασμ. οἱ δὲ τῶν χαλκῶν ὀρυθήοντες, ὀρυθῆρες ἀσπῆρ γίνοντ', παρ' ὅ καὶ οἱ ἰατροὶ τῶ ἀνθεῖ τ' χαλκῶ, ἡ τῆ τέφρα τῆ φρυγίε γῆντ' πρὸς τῶς ὀφθαλμοῦς. Synes. ἐκφ δ' εἰς συμμαχίαν πρὸς ἀκεκλήσῃ πρὶ ἡ σισσῶσῃ τῶς πρὸς ἀκαλε(α)μῶνς, quare & seruatos esse. Significat etiā cōtraq̄. vt, ἐπεί μὲν ὁ λατῶδὲς ἡ τῶ φῶσιν, ἀρκενίσκη δ' ὁ αὐτῶς παρ' ὅ πέφυκε, hoc est ἔξω εἰ πέφυκε, & hoc modo Demosth. vñs est: Hoc Cicero extraq̄ dixit in secūdo Rhetor. Agit is cui manus præcisa est, iniuriarū. Postulat is quicū agitur, à Prætoze exceptionē, extraquam si in reum capitís præiudiciū fiat. Liviús, Campanós omnes, extraquam qui ipsi aut parentes eorum apud hostes essent, liberos esse iusserunt. Dicitur & præterquam quòd, quod ipsum magis est ἡ τῶ λέξῃ. Idem Cicer. de Arusp. responsis, Tyberius Gracchus conuellit statum ciuitatis. Qua grauitate vir? qua eloquentia? qua dignitate? nihil vt à patris auicq; Africani præstabili insigniq; virtute, præterquam quòd à Senatu descuerat: detlexisset. Idem pro

Quatenus.

καθ' ὅσον.

ἐφ' ὅσον.

παρ' ὅ.

Extraq̄.

Præterq̄ φ.

domo sua, Præterquam quòd ne id quidem per legem Liciniam vt tibi curationem ferres, facere potuisti. In vtroq; loco, παρ' ὅ Græce dici potest, licet diuerfa sint significata: hoc est nisi quòd, nisi quatenus, & cum eo quòd. καθ' ὅ non modo καθ' ὅσον, sed etiam secundum quod, & cuius causa vel ob quod significat. Aristotel. in quarto, τῶρ μετὰ τὰ φυσικὰ, τὸ καθ' ὅ πολλὰ ἄλλωσ λέγεται. εἶνα μοῦ τῶ ὄρ, τὸ εἰδ(α) μῶ ἢ οὐσία, ἐκάσου, οἷορ καθ' ὅ ἀγαθός, αὐτογάθον. Et inferius, ὄλωσ δὲ τὸ καθ' ὅ (α)χῶς, μῶ τὸ αἶλωρ ὑπάρεξαι, ἡ τῶ γὰρ ἐλίλυθον, ἢ εἰ ἐνεκα, ἐλίλυθε λέγει, ἢ κατὰ τῶ παραλελόγισαι ἢ συλλελόγισαι, ἢ τῶ εἰ αἶλωρ συλλογισμοῦ ἢ παραλογισμοῦ. ἐφ' ὅ etiam inuenitur. Synes. οἷμα σὺ πλὴν δεωπεσίων ψυχῶν ἐπ' αὐτῶ τὸ τῶ κατὰ μετὰ (α)ρ, ἐφ' ὅ κοινῶ ἀγαθῶ ἀνθρώπω εἶναι. vbi ἐφ' ὅ & ἐπὶ τῶ dici potuit. παρὰ etiam præ significat. Aristotel. in primo τῶ μετὰ παρὰ τὰ τὰ φυσικὰ, Νοῦν οὐ τις ἐπὶ αὐτῶ εἶναι, καθ' ὅ τῶ ζώοις μῶ ὅ τῶ φύσει, τῶ αἶλωρ καὶ τῶ κόσμῳ ἢ ἐφὶ τῶ εἰσῶς πάσης, οἷον νήφων ἐφάνη παρ' ὅ εἰκὴ λέγοντας τῶς πρὸ τῶ, Qui igitur vt in animantibus ita in natura, mentem causam esse dixit compositionis partium atq; ordinis, is sobrius & prudens fuisse videtur præ illis antiquioribus, qui quilibet de causa dixerunt. de Anaxora loquens. Et in Problemat. Διὰ τῶ οἱ ἀσύμμετροι παρ' ὅ ἀλλήλων διερχόμενοι, μέζους φαίνονται ἢ καθ' αὐτοῦσ μόνας, id est, alter præ altero spectatus. vel, coram ipsi spectati & inter se compositi. Alibi, Διὰ τῶ παρὰ τὰ εἴρηκα ὁ οἷν(α) μῶ εἰ ὕδωρ φαίνεται γλυκύτερ(α), dulcia scilicet præ acerbis. & παρὰ τῶ καθ' ὅ ὑπνορ μαυτικῆς, ἡ δὲ μεθήμερῳ γῆ νόμωαι κινήσεας, ἢ μὴ σφόδρα, μεγάλα ὄσι καὶ ἰχυραῖ, λαυθάνουσι παρὰ μέζους τὰς ἐγκηρομῆας κινήσεας, id est, præut sunt motiones maiores vigilantium, cum e contrario natura comparatum fit in iis quæ fiunt super somnum. Plato de Sauromatis, παρὰ γωαῖκας δὲ αὐτῶσ, ἀνδρες δὲ αἱ ἐκείνωρ γωαῖκας φαμῆεν, id est, præ aliarum gentium mulieribus, Sarmatarum mulieres viri videri possent. Id ideo factum est, quia παρὰ etiam ἐγῆς significat. Plato in secūdo de Legibus, ἀγιοῶν τῶσ ἀριδμοῦσ τῶ σώματῶ, καὶ ἐκάσωρ τῶ μερῶν τὰς θέσεας ἢ ἔχει, ὄτε τε εἰσὶ; μῶ ὁ ποῖα, παρ' ὅ ποῖα ἀντῆν κείμωα, πλὴν πρὸς ἡμουσῶν τῶσ εἰπέμω. Vt autem dicunt παρὰ τῶν πλοῶν inter nauigandum, & παρὰ τῶ συμπόσιον super conuiuium, & παρὰ τῶ δδοιπορίω in via: sic Xenophon in Oecon. dixit, ἡσωρ καὶ ὅ τῶσ ὀδοιπορίωσ παρὰ σάδια, διακόσια, ἐσπῶτε τῶσ ἕκατῶρ σαδίας δίνεγκω ἀλλήλων ἀνδρωσῶι τῶ τῶσ, ἀμφοτέρω μῶ νεοὶ ὄντες καὶ ἡγιάζοντες, Quemadmodum in itineribus faciundis, nonnunquam intra stadia ducenta alter alteri centum stadiis anteuertit, cum equales sint amboq; valentes. Vtitur & ἀντὶ τῶ ὑπὲρ in eodem, ἕαδίας γὰρ ἀμῶ ἡ εἰσ παρὰ τῶσ δέκα, διαφέρε τῶ ὅ ὄρα ἐργάζεσθαι. Ab ea autem significacione quæ, præ, præpositioni similis est, fit παρὰ ἀλλήλω dictio

καθ' ὅ.

ἐφ' ὅ.

παρὰ.

παράλληλα
Plutarchi.
παράλληλοι.

composita. Isocrat. *πρὸς μὲν τῶν προαχθέντων παρὰλληλα, καὶ τῶν ἠηθῶν ταῦτ' ἔχομεν ἔπειν*, Hæc igitur habuimus quæ de rebus utrorumq; gestis, bellisq; susceptis diceremus, horum res gestas cum illorum componendo. Ex cuius imitatione. Plutarch. *παράλληλα* sua vocavit, hoc est vitas illustrium virorum, quos binos quasi paria componit. Aristotel. *πρὸς κόσμους*, de deo loquens, *καλῶσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζήνα*, παράλληλως *χρῶμενοι τῶν ὀνόμασι*, ὡς καὶ ἐν λέγειν δὲ ὅρ' ἐξωμύ. Vocant autem καὶ Δία καὶ Ζήνα coram compositis nominibus aliter sitis, quasi dicas *Δι' ὅρ' Ζωμύ*, vel *Δι' ὅρ' Ζωμύ*. Si enim e regione quasi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit *Δία Ζήνα*, quasi *Δι' ὅρ' Ζωμύ*. Sed animaduertendum quod fere auctores aut adverbialiter utuntur hac voce, ut fecit Isocrates: aut dictionem compositam solvunt, & per accusativum loquuntur, quem poscit ipsa præpositio, ut in exemplo Aristotelico superius citato. Athenæus libro quinto, *οἱ γὰρ γενοῦντες αὐτοῖσι κίονες ἀνίγοντο* *το σρογγύλοι διαλλάττοντες τῶς ποινδύλοις, το μὲν μέλαν, το δὲ λευκὸν παρὰλληλα* *θεμελίωσιν*. sic dixit ut Isocrat. Significat etiã vicissim & alternis, quasi ἀμοιβαίως. Aristotel. *πρὸς νεόπιδου* καὶ γίγως, *παρὰ δ' ἄλληλα δὲ λαμβάνειν ὄσιν τ' ἀμοιβαίως* *πρὸς τῶν καταπεπυγμύων ἀνδράκων, ἄρ' ἢ ἂν ὄσιν παραπετωμασμύλοι* *θεμελίωσιν* *καλομύλων* *πνίγει σωεχῶς, ἀρσβέννωσιν ταχέως, ἀν δὲ παρὰλληλά τις πνίγει ἀφαιρέσιν* *καὶ τῶν ἐπίθεσιν, μύουσι πεπυρωμύλοι πολὺν χρόνον*. Theophr. *in v. de Causis, de duobus palmitibus loquens dissimilibus inserendi artificio connectis ut coalescant*, ἐνταῦθ' *ἐδὲρ συμβάλλουσιν, ἀλλὰ παρὰ ἄλληλας ὄχεται ὄντ' αὐτῶν εἰς τροφαί*. Plato libro nono de Repub. *ἄρ' αὖτ' ἐκ ἀνάγκης καὶ ἠθοναῖς* *ξυμμίνας μεμιγμύλους λύπας, εἰδ' ὅλοισι φθί ἀλκῶσιν ἠθοναῖς, καὶ ἐσκήτ' ἀφαιρέσιν* *καὶ παρὰ ἄλληλας δέσσεως ἀρσβέννωσιν*. Polyb. de statuis Romanis, ἦτις γινεῖ *παρὰλληλα τῶν χιλιάδων σκηνῶν*. recto nominis compositi usus est, ut parallelas líneas dicunt perpetuo ductu eque inter se distantes. Idem, *ἄγασσι γὰρ τριφυλαγμύων παρὰλληλων τῶν ἀσάτων* *τῶν τριφυλιῶν καὶ τριφυλιῶν*. Interdum dignosci non potest composita an soluta sit dictio, ut Isocrat. *πρὸς ἐρλίως, εἰ μὴ τῶν λόγους τῶν ἐναντίων παρὰλληλως διέταλαιεν*. Theophr. *καὶ παρὰλληλα τὰ φύλλα κατὰ πρὸς ἐν δισοιχίᾳ παρὰλληλως διέταλαιεν* est quod Cicero dicere solet contendere. ut in secundo Rhetor. Primum igitur oportebit leges contendere, considerando vtra lex ad maiores, hoc est ad vtiliores & honestiores ac magis necessarias res pertinere. Et contentio, ἢ τῶν παρὰ ἄλληλας τιθεμύλων διέτασιν καὶ δειξιμύων. ut pro lege Manil. Summa enim omnia sunt Quirites: sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per se intelligi possunt. Et pro Planc. Mihi autem multo illud magis molestum, quod in ea causa contradicendum est, in qua quædam hominum ipsorum videtur facienda esse contentio. Et pro Murena, Sed hoc omisso ad stu-

Contendo.

Contentio.

diorum atq; artium contentionem reuertamur. Aufon: ad Gratian. Nō me contendo Frontoni, sed Antonino præfero Gratianū. Utitur & Tacitus. Hoc verbū multis verbis a Græcis exprimitur. Dicitur enim pro eo ἀντεξετάζειν, παρξετάζειν, παρὰλληλως διέταλαιεν, παρὰ δειξίειν, ἀντιπαρὰ τιθέναι, ἀντιπαρὰ βάλειν, παρεικάζειν, παρὰ δεικνύειν, παρὰ δειξίειν, sed ad verbum, ἀντιπαρὰ τένειν, παρὰ τένειν, ἀντιπαρὰ τένειν, συμπαρὰ τένειν, vnde contendo ductum videtur. Quid autem παρὰ in compositione significet, dicitur à nobis ut locus occurrerit. ὄλος κλήρῳ, est as hæreditatis, cuius partes ἡμικλήριον semis, τριτημόριον triens, τεταρτημόριον quadrans, διμοιρία, & τριμοιρία bes & dodrans. Dicitur & τέταρτον ἐπὶ μορίων, & τρίτον ἐπὶ μορίων, ἀντὶ τοῦ τεταρτημορίου καὶ τριτομορίου. Sic ἐκ τεταρτημορίου καὶ ἐκ τρίτου ἐπὶ μορίων sextans. ποσημόριον autem interrogativum est. ut si quæram, ἐκ ποσημορίου κεκληρονόμησιν ὁ ὑὸς τῶν τοῦ πατρὸς χρημάτων. respondebitur, ἐκ τεταρτημορίου, ἢ δις ἡμικλήριον, ἢ δις ὄλοκλήριον. Quod si ἐκ πόσου μέρος rogem, ἀπαντήσιν πρὸς τοῦτο, ἐκ τετάρτου μορίου ἢ ἐκ τρίτου. Eadem ratio est πρὸς τοῦ πολλοσημορίου καὶ πολλοσέ μέρους soluta compositione. responderi enim potest ad supradictam interrogationem, κληρονόμησιν τὸν ὑἷα τῶν πατρῶων ἐκ πολλοσέ μορίου, & ἐκ πολλοσημορίου, ex femincia fortasse aut sextula aut siciliquo. Lucian. ὁυδὲ πολλοσημόριον τὸ τοῦ ὄρου δὲ πατρῶων. Aristotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ. πρὸς τι λέγεται, τὰ μὲν ὡς διπλασίων πρὸς τὸ ἡμισυ, καὶ τριπλασίων πρὸς τὸ τριτημόριον, καὶ ὄλος πρὸς τὸ διπλασίων πρὸς τὸ πολλοσημόριον, quasi multiplex ad submultiplex, vel multiplicatum ad multipartitum. Et in quinto Politicon, ἐὰρ ἢ πρὸς τὸ διπλασίων ἢ πρὸς τὸ πολλοσημόριον τὸ πρὸτερον ἐν ᾧ αἱ ἀμείσεις κατέσταν φθί πολιτείας, νόμος εἶναι καὶ τὰ ἀμείματα, ἢ τὴν ἀνέναντον. Est enim πολλοσός vnus e multis quasi multesimus ut vtar dictione Lucretiana, qui multesimam partem dixit πολλοσημόριον. Isocrat. πρὸς φίλιππον, Διονύσιον ποίνων πολλοσός ἐν καὶ τῶν γῆρας καὶ τῆ δόξης, ἢ διδυμίας μοναρχίας κατέσχε Συρακούσας. Sic dixit τὸν πολλοσόν, ut Cicero in Finibus, Tenuis L. Virginius, vnusq; de multis, filiam manu sua interemit. Seneca ad Lucil. Vidit enim veram lucem, non fuit vnus e multis: & vixit & vixit. Demosth. etiam ἐνα, τῶν πολλῶν dixit, hoc est τὸν πυχόντα, καὶ ἐνα τῶν πυχόντων, καὶ μὴ τῶν δινεγκόντων. πολλοσός est à capite remotissimus, ut apud Platonem in Philebo, ἐὶ βουληθέημυ δτουοῦ εἰδὲς πλὴν φύσιν ἰδὲν, πότρου ἐς τὰ σκληρότατα, ἀποβλέποντες, ἔπως ἄρ' ἄλλοσιν σωυνοήσιν, ἢ πρὸς τὰ πολλοσὰ σκληρότατα; id est ad ea quæ à prima duritiæ nota remotissima sunt. ὁυκοῦ εἰ δ' ἐθὶ ἠθοναῖς γῆρας ἰδὲν ἢν τινὰ ποτε ἔχα φύσιν βουληθέημυ, ὁυκ ἐς τὰς πολλοσὰς ἠθοναῖς ἀποβλέπουν, ἀλλ' ἐς τὰς ἀκροτάτας καὶ σφοδρότατας λεγομύους. πολλοσός dixit exigui sensus voluptates, & à suavissimis atq; acerrimis longissime distantes. Aristoteles in decimo Ethicorum,

ὄλοκληρῳ

Affis partes

ποσημόριον

πολλοσημόριον

ριον

πολλοσός

Vn^o e multis.

Εἰ οὐ μὴ ἴσῃ, ὅστις ἔπε πλεῖστος ἡδοναὶ αἱ τῶν πλεῖστων καὶ μακαριῶν ἀνδρῶν, αἱ τὰν
τὰς πλεῖστας ἡδοναὶ, κυρίως λέγουσι τὸν ἀνθρώπου ἡδοναί. αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς ἄλλους
λοσῶν, ὡς αἱ εὐεργεσίαι.

Ὁυδέν ἐστὶ μοι πρῶγμα πρὸς τῶν. Hoc iā nihil ad me pertinet. Verba sunt
quibus significabant se iam nolle pacto vel contractu teneri. Demo-
sthenes, ἔδει γὰρ ὡς ἐκ ἐλ κερῶν ἔσων τῆν σωθῆν, ἐμοὶ καὶ τῶν τῶν, ὅτι ἄνδρῶν
ἐστὶν ἔχοντα τὰς σωθῆν Διαμαρτυροῦν, ὅτι αὐτῶν οὐδέν ἐστι πρῶγμα πρὸς
τὰς σωθῆν ταύτας, Oportebat enim eum contestari quod iam eo pa-
cto non teneretur. id est, quod iam inde eam rem ad se pertinere nole-
bat. hoc est, οὐδὲν προσήκει αὐτῶν τῶν σωθῆν, ἐκείνων, ἢ τὰς σωθῆν ἔδει
λαβεῖν αὐτῶν. Dicitur & ἐστὶ μοι πρῶγμα, πρὸς τῶν, vt latine, est mihi cum eo
negocium. Idem καὶ μὴδίου, ἔδει καὶ πρὸς οὓς μὴδὲν ἐστὶ πρῶγμα, λυπεῖται τὸν οὐ
δραστήρια καὶ φωνῶν ὅτι ἔστιν θεωροῦντας, Ita vt etiam eos quibuscum nihil
tibi rei est, dolere contigerit.

τὰ ἐς ἔχινον ἐμβαλλόμενα, dicebant, litis instrumentum significantes.
Est enim ἔχινον capsula vel scrinium forense, in quod acta litis omniaq;
a partibus prolata coniciebantur. Demosth. τῶν πρὸς καλεσάμεν, ὅτι ἔστιν
ὅτι ἀκολουθεῖται πρὸς ὅτι κείνται αἱ σωθῆν, καὶ κοινῆ ἐκ γράφοντες ἡμῶν τὰς σωθῆν
κάς, πάλιν σημειοῦντας. τὰ δὲ ἀντιγράφα ἐμβαλέσθαι ἐς τὸν ἔχινον, ὅπως ἐν μετέμει-
να ἔστιν. Huic conditionem tuli, postulans vt mecum ad tabularium
iret, hoc est ad tabularum custodem, apud quem pacti exemplis descri-
ptis, rursus pactum ipsum obfirmaremus, exempla q; descripta in ca-
psam forensem demitteremus.

παράκλησις πρὸς ἀμειψιστήσιον, est iudicium intentatum destituere, cœptaq;
instantiam aut remittere, aut quouis modo antiquare. Isæus, ἀιδόμε-
νον δὲ καὶ εἶπεν ὅτι πρὸς τῶν ἡβούς ἐλεγχθῆσιν, πρὸς μὲν τῶν παιδίου ἀμειψιστή-
σιον παρέλυσον, ἔαυτῶν δὲ κατὰ δύσιν πρὸς ἀκατέβαλον, Hic vero cum præsentia
sceret ea quæ de gentilitate probanda susceperat falsa repertum iri,
petitionem quidem hereditatis pueri nomine institutam dereliquit:
sibi met vero ipsi dictato sacramento petere eandem hæreditatem cœ-
pit. Διαγράψαι autem τὸ ἀμειψιστήσιον Demosth. de iudice dixit, quod Li-

banus ἀνελεῖν τὸν διαδικασίον vocauit, pro eo quod est actionem denega-
re, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circumducere,
vt fit hodie in liticulis exordialibus, quas antegredi principes contro-
uerffas & qua de re agitur, sæpe contingit. Finem non procedendi
pragmatici eas appellant, & finem non admittendi. Iudex enim inter-
dum pronunciat non videri ad litis intentionem actorem admittenda-
dum, vel potius non esse admittendum planè pronunciat. Sic enim fit
hodie, non vt olim, cum sibi ita videri iudices pronunciant, vt in
Annotationibus diximus. Quod vero Latini actionem restituere di-

cunt, id græci vocant πάλιν εἰσάγειν πρὸς δίκην. Tranq. Nam & iis qui
apud priuatos iudices plus petedo formula excidissent, restituit actio-
nes. Id iuris lapsi subsidiū hodie apud subsellia collegii nostri postu-
latur. Nostri enim inter alia muneris est, verbis principis eos restituere
re qui formulis ceciderunt, aut captiunculis forensibus circumscripti,
aut inconsulta simplicitate lapsi sunt, aut culpa aduocatorum, aut co-
gnitorum incuria, aut conniuentia gratiosa, aut sordida, aut aliās col-
lusoria culpa, in fraudem peremptæ litis aut desertæ inciderunt: cum
eo quod capitalium criminum & reis & damnatis gratiam facimus,
ad fameq; integritatem restituimus verbis illa quidem principalib; ,
sed arbitrato nostro indulgentes etiam singulorum, siquidem singu-
los nostrum adiri contigerit: quod græce sic dici potest, καὶ δὴ τὸ ἐπι-
μύων πρὸς πρὸς ἀποκαθίσταμεν τοῖς κρινομένοις τε, καὶ τοῖς πρὸς θάνατον κατα-
κριθείσι, καὶ πρὸς ἄλλα, ὅτι ἀποδωσῶσι. Causarum etiam maiorum, in cu-
ris summis Galliarum iudicatarum, controuersiarum a principe referun-
tur, id est rescriptis principalibus eiusdem nostri collegii arbitrato,
regum sanctionibus: cum eo quoq; quod nostrum aliquot adhiberi
ad iudicandas eas denuo institutum est, moribusq; receptum. Qua in
re anno supra Mil. quingentesimo septimo & vicesimo cum hæc com-
mentarer, vnum & alterum amplius mensem in centenaria curia de-
tentus sum in causa illustri Ioannis cognomento Archiepiscopi ado-
lescētuli in aula, atq; inter nobilissimos literarum bonarum studio &
peritia conspicui, eximiiq; aliis nobilitatis honestamentis natura &
institutione matris præditi, scæminæ cordatissimæ, atq; in aulico comi-
tatu iam pridem eo nomine celeberrimæ: controuersiaq; tandem secū-
dum adolescētē iudicata est, cuius maiores priore iudicio victi in cau-
sa Subiziana, supplicandi subsidium heredi reliquerant. Verum actio-
nes olim damnatis supplici libello subscripto restituebantur a princi-
pibus. Nunc vt dixi libellorum magistri ob eam rem instituti sunt,
vt in prætorio sedentes, libellarias postulationes cognoscerēt, ad prin-
cipemq; iis de rebus referrent si quidem res principalis esset cognitio-
nis: vt multa sunt hodie quæ principem iubere, vt olim populum Ro-
manum oportebat, a quo populo translata ad reges potestas est lege
regia, vt inquit Pöponius Iuriscons. De collegio hoc nostro in Anno-
tationibus olim diximus. Permultis annis anteq̄ id munus a rege spe-
rare cœpi, vtriusq; ipse lingue studiū cōmendatione accitus tum in au-
lam, cum animus meus alienissimus esset ab eo instituto, apud prin-
cipem tamen tum corporis tum animi dotibus, regiarq; maiestatis ho-
nestamentis ac decoribus & natura & diuinitus ita donatum, vt am-
pliora optare sine piaculari insolētia nullus mea sentētia possit cer-

εἰσάγειν πρὸς
δίκην τὸ δίκην

Collegii libellorum
suppliciorum
perfectorum.

Budeus libellorum
magisterio do-
natus.

te quidem ingenio & facundia ornatum iis qui non norunt incredibi-
 li mire valuit literarum Græcarum studii admiratio, quibus ipsis hoc
 meum ornamentum magis quam Latinis literis acceptum hactenus rettu-
 li: ne mirentur homines tantum mihi otium ab aliis curis fuisse, aut
 me tam nescium feliciter ociandi, ut mihi negocium huiusmodi face-
 sere hoc tempore sustinuerim, præsertim cum in eo magisterio satis ha-
 berem negocii civilis & legitimi. Verum ut ad rem redeam, restituere
 actiones iis quorum petitiones damnatae sunt, aut etiam iis quorum
 præscriptiones exceptionesque reiectae sunt, & pro nihilo habitae a iudici-
 bus, est Διαδικασία ἀρηκτασῖται, vel, παλιδικίαν διδόναι. Herod. lib. vii.

παλιδικίαν
 διδόναι.
 παύειν ἀρχον-
 τα.
 παύομαι.

παλιδικίαν διδόναι τῶν ἀδικῶν κατακρίθῃσι.
 παύειν ἀρχοντα, id est abrogare imperium magistratui Lyf. dixit. Demo-
 sthenes, στρατηγούτα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε. & in passiuo παύομαι ἀρχων, παύο-
 μαι κακοπαθῶν per participium. Antiph. ἠπίστα γὰρ οὐ παύομαι σφειλῶ-
 μῶν, ὅποτε ἔτι τὰ ῥυτῶν δοκοῦντα. Idem, ἐπαύθη βασιλεύοντι, desinit tor-
 queri. Plato libro nono de Repub. οὐκοῦν καὶ τῶν παύομαι ἔργων λυ-
 γόντων, ὡς εἴη ἡδίων παύομαι δὲ δυνάμει. παύομαι ἔργων Lyf. pro desino
 irasci. παύομαι ἔργων, ab eo magistratu, & abdicō me, Synes. Dicitur
 παύομαι ἔργων, Aristotel. in quinto Politicon παύομαι ἔργων, ἡ δὲ
 νόμῳ dixit, pro euertere alicuius potentiam. Herod. τὸν δὲ παύομαι
 καίσαρος ἡμῶν ἠθέλησε, Cæsaris appellatione euertere conatus est. Syn-
 es. οὐτὸν δὲ παύομαι ἔργων ἀρχῆς τὸν ἐταῖρον πεντάδιον. παύομαι τὸ
 ζῆν αὐτὸν, mortem sibi consciscere. Plutarch. de Cleopatra, ἐκ τῆς λυτῆς
 ἀμα καὶ δεινῆς πυρετῶν ἐπιλαβόντων, ἠγάπησε πρόσφασιν, ἀφροσύνην τρυφῆς διὰ τοῦ-
 τ, καὶ παύομαι τὸ ζῆν ἀκωλύτως αὐτῶν. παύομαι etiam est immunē fa-
 cere. Polyb. αἱ δὲ τῶν τριάρων σημαῖα φησὶ μετὰ τῶν χιλιάρχων παύομαι ἀφ-
 τρυφῆς, immunes sunt. Lucian. τοῦτον δὲ παύομαι ἀριστοῦ ὁ κυριώτατος, μη-
 κρὲν δὲ τῆς χιμαῖρας προσδεθέντα παύομαι φησὶ καταδίκη, id est ferme pœnæ
 exemit, de inferis loquens, hoc est prope a Minoe deprecatus est eius
 pœnam. Thucyd. τοιαῦτα λέγω ὁ περικλής, ἐπεφάτο τὸς Ἀθηναίους τὸ ἐπ' αὐτὸν
 ἀρχῆς παύομαι, id est, παύομαι ἔργων τὸ ἐπ' αὐτὸν. καταλύνω etiam pro παύομαι δι-
 citur, ut καταλύνω τὸν δῆμον, euertere democratiam, quæ significatio no-
 ta est. Demosth. καὶ ὅταν ἀναρῆσθαι αἱ τῶν παύομαι γραφαί, ὁ δῆμος κατα-
 λύνει. Lyf. τὸν τὸ παύομαι διδασμονίαν καταλύνει, auitis bonis euertere. Plu-
 tarch. in Gracch. πρὸς νόμον κληρονομίαν, id est de lege Agra. καταλύνω τὸν
 συγκλίτη δυνάμει. Et καταλύνω φησὶ quicquid iam non viget, sed
 cessat. Idem, ὄρατε γὰρ τὰς ναῦς ὧν ἔρχομαι εἶσι, δι' ἀρχῆν χρημάτων καταλύν-
 ομαι, non iam nauigantes. Plutarch. ὡς γὰρ τάχιστα πρὸς ἀρχῆν καίσαρος,
 συγκαταλύνει κακῆν αὐτὸν, id est vna cum Cæsare etiam Pompeium im-
 perio priuare, hoc est utriusque imperium abrogare, Quiritesque demum eos

καταλύνω.
 καταλύνω.
 τὸν.

esse pronuciare. Demosth. πρὸς Ἀπατορ. οὐπω δ' ἔτη ὅσον ἐπὶ ἀφ' ἧς δ' μὲν
 κατὰ καταλύνω, μέτρια δ' ἔχωρ, τῶν περὶ ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, Nondum an-
 ni sunt septem ex quo ego desini nauigare & foris negociari. pecunia
 autem non grandi quam habeo, quaestum facere coepi, scœnore nauti-
 co occupata. Xenoph. in sexto ἑλληνικ. οὐδ' ἐκείνους ἐπὶ ἐπαύω οἴωνες ἀπο-
 νισαὶ γυρόμενοι καὶ νενικηκότες ἢ δὴ πρῶτος, ὅ δόξαν ἔχοντες, ἔτις ἐπιλονεκῶσιν, ὡς
 εἰς πρότερον παύομαι, πρὶν δὲ ἠτῆθέντες, τὸ ἀσκησιν καταλύνωσι. Cicero M. Ma-
 rio, Quod si tam facilem populum habere quam Aesopus habuit, libeter me-
 hercule artem desinerem, tecumque & cum similibus nostri viuerem, ἀσμέ-
 νως δὲ πῶν τέχνῳ καταλύνωμι. Tranq. de Tyberio, Deprecantibus ma-
 thematicis, ac se artem desituros promittentibus veniam dedit, κατα-
 λύνω πῶν τέχνῳ ὑπὸ χυρῶν μὲν ἢ καταλύνω, ἢ παύομαι. Isocr. ἴν' ἐν ταῖς καλ-
 λίστοι καὶ δικαιοτέρας πράξεις καταλύνω τὸν λόγον πρὸς τῶν τῶν, finiam, παύομαι.
 καταλύνω pro καταλύνω vel pro διαλύω. Paus. in Atticis dixit, κατα-
 λύνω δ' ἐπὶ τῶν τὸν πόλεμον, ὡς ἐλθόντες εἰς τὰ ἄλλα Ἀθηνῶν ὄντας κα-
 τήκοι, ἰδία, πλεῖν πῶν τελευτῶ. Significat etiam euertere ut παύομαι. Greg.
 in secundo καὶ ἰταλιανῶν, οἱ δὲ δικαιοῦς ἐδοσαν ὁρμῆς ἐλογίσει, ἐν περὶ ὅρων ὅροις, ἐν ἀκ-
 μῆ τὸ δὲ τυχεῖας καταλύνωμι. Ab ipso autem verbo καταλύνω cum significat
 κατάγμαι ἢ ἐπισταθμῶν, hoc est diuersor, fit καταλύνω, id est hospes, quod di-
 uersatur & hospitio suscipitur, apud Plutarch. Vnde Sapientiae cap.
 quinto, ὡς μὲν καταλύνω μονοκμορῶν παύομαι, Tanquam memoria hospiti-
 tis diurni præterit.
 κατασκευάζω est instruere, ut instructa nauis dicitur, quæ armameta ha-
 bet necessaria. & κατασκευάζω χωρίον fundus instructus: de quo ver-
 bo infra scribemus. Demosth. ἐπὶ πληρωσάμεν πῶν ναῦν, καὶ σκῆψιν ἰδίῳ τῶν
 ναῦν κατασκευάσα. Est autem πληρωσάμεν, nauis supplementum præbere. Idem
 καὶ μὲν, καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν ὅτις ἐν παύομαι τῶν ἀρχῶν, ὅτε σάουδο ἢ μὲν οἱ τῶν
 φασχῶν, καὶ τὰ ἀναλώματα πάντα ἐν τῶν ἰδίῳ οἴκῳ, ἢ τὰς ναῦς ἐπὶ πληρωσάμεν αὐ-
 τοῖ. Vnde πληρωσάμεν supplementum, id est remiges & milites classia-
 riis in nauibus. et in legionibus milites ad explendos numeros centu-
 riat. Cicero, Censebant enim ut in Italia supplementum meis & Bibu-
 li legionibus scriberetur, ὅπως τῶν ἐμοῖς τάγμασι δ' πληρωσάμεν ἐκ τῶν ἰτά-
 λων καταλύνω. Greg. in Athanas. ταῦτα ὀλίγοι μὲν ἐπιλοσοφῆν καὶ τῶν
 ναῦν ἢ τῶν πάλαι (ὀλίγοι γὰρ οἱ τῶν δὲ, ἐπὶ πάντες, πλάσματα) νομοθέταις, στρα-
 τηγοῖς, ἱερεῦσι, προφήταις, ἀναγλωτῶν, ἀποστόλοις, ποιηταῖς, παντὶ κοινῶν πληρωσά-
 ματῶν ἢ συσηματῶν, id est omni spirituali supplemento atque coetui. His ver-
 bis significans supplementum caelestium copiarum beatarumque men-
 tium. Isocr. πρὸς ἐρῶν, εἰς Ἀιγυπτῶν μὲν γε διακοσίαι πλάσματα τῶν τῶν, αὐτοῖς πλη-
 ρώμασι διεφάρμασαν, cum militibus classariis. Aristotel. in tertio Politic.
 pro iusta plenitudine posuit, εἰς πλείους μὲν εἰσι, μὲν μὲν δὲ δυνάμει πλείους

Desino artē
 καταλύω.
 καταλύω.
 πληρωσάμεν
 ναῦν.
 πληρωσάμεν.

μα πρὸς ἀλλήλους πώλεως.
 Διαλογίζεσθαι *Διαλογίζεσθαι est rationem inire cum aliquo, & subducere accepta & ex-
 pensa. Demosth.* ὁ δὲ Διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὴν ἐμὴν ἀφῆκεν αὐτὸν, *Ar-
 hic positus cum patre meo calculis & ratione collecta, acceptilatione
 eum liberauit. Alibi,* Ἀφῆκεν αὐτὸν Διαλογισάμενος. *Significat etiam dis-
 ferere & disceptare. Xenoph.* βέλει οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, Διαλογίζομενοι πρὸς ἄν-
 τω, σκοπῶμεν ἢ δὴ τί τὸ δυνάτοισιν ἔστιν, *Id est Διαλεγόμενοι. Et Διαλογισμὸς dif-
 putatio & fermocinatio, ratiocinatio, reputatio & confabulatio, ὁμο-
 λία, διάλεξις. Lucæ. ix.* Ἐισήλθε ἡ Διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, *Subiit autem reputa-
 tio inter eos. qui Διαλογισμὸς est intestina fermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυ-
 χῇ λόγος, καὶ ἢ ἐσω πρὸς διάλεξις, sequitur enim, ἰδὼν τὸν Διαλογισμὸν τὴν καρ-
 διασ αὐτῶν. vna enim omnes ea inuasit cogitatio. Quæ διάλεξις pro-
 prie dicitur, hominum scita & emendata fermocinatio: id quod Xe-
 noph. docet in quarto ἀφηρημένον. his verbis, ἔφη δὲ καὶ τὸ Διαλέγεσθαι ὀνομα-
 σθῆναι ἐκ τῶν σωζομένων κοινῇ βελβύεσθαι, Διαλέγεσθαι ἢ γὰρ τὰ πράγματα. δὲ ἔφη
 οὖν μάλα πρὸς τὸν ἑαυτὸν ἔπιμορ πρὸς ἀνάγειν, ἐκ τούτου γὰρ γίνεσθαι ἀνδρα-
 μονικωτάτας ὡς Διαλεγκωτάτας. Demosth. ἢ Ὀλυμπιοδώρα, ἔπειθ' ἡ δ' ἀπὸ κλη-
 λάγνη μὲν, καὶ ἐποιήσα μὲν πάντα τὰ νομιζόμενα. (de funere peracto loquens)
 καὶ ἢ ἰσχυρίων ἢ δὴ πρὸς ἀνάστασις ἀπαντας τὰς δικαίας, διαλεγόμεθα ἡμῖν πρὸς ἄν-
 τω ἢ ἴξισ ἑαυτῶ ἑνὸν, *Id est inter nos verba fecimus. Ab hoc fit προσδιαλέ-
 γομαι. Synes.* τὸ γὰρ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἄνθρωπον ἐκ ἐχέμεν, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῆς πρὸς
 πυχόντι προσδιαλέγεσθαι. *Plutarch.* Σωκράτης δὲ αὐτῶ ἰδίῃ ἢ τὰς ὑπὸντες πο-
 πῆιον ταπεινὸν ἢ κατηκῆν, προσδιαλεγομένων αὐτῶ. *fic enim componitur vt
 προσδιαλέξω, utroque autem Plato utitur. vt in Theæteto, ἄρ μὲν γὰρ
 ἔτυπα κῆρ, ἑαυτὰς ἀλλάσσονται οἱ προσδιαλεξόντες σοί, φησὶ αὐτῶν παραχρῆσιν ἢ ἀπο-
 ρία, ἀλλ' ἔσέκαὶ σέ μὲν διαξοί ἢ ἐπιστολῆς, *Id est σωόντες, προσομιλοῦντες.
 Aristid.* ἵνα μικρὸν προσδιαλέξω μὲν τῶν λόγων, καὶ τὸ ἢ δὲ αὐτῶν, καὶ πᾶν δὲ
 λέγω σαφέστερον κατ' ἰδίαν ἢ, *immoremur. Greg.* ἀνδρῶν τε τῶν ἀποστολάτων
 προσομιλοῦντες, *hoc est προσδιαλεγόμενοι, ἢ πυγχανόντες, προσομιλοῦντες. vt Lu-
 cian.* αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλοῦντες. *Et προσομιλοῦ-
 καὶ δυνάμεις fermocinatrix, vt inquit Fabius. Διαλέγεσθαι Isocr. pro ora-
 tionem publice habere dixit, ἔγω δὲ ὄρω τὸ γὰρ ἴδιον, καὶ ἄλλων μὲν ἐπαίνων ἢ
 πράξεων γίμονται. καὶ οὐκ αὐτὰ δὲ τὸν ἀξίως ἀρ δυνάμειν Διαλεχθῆναι πρὸς αὐτῶν. &
 alibi itidem vsus est. Διάλεκτος est idioma sermonis, & proprietates cu-
 iusque lingue. Quintil. in nono, In Herodoto vero cum omnia, vt ego sen-
 tio, leniter fluunt: tum ipsa διάλεκτος habet eam iucunditatem vt late-
 tes etiam numeros complexa videatur. Aristotel. aliter interpretatur
 in quarto de Histo. Animal. Διάλεκτος δὲ ἢ φωνῆς ὅτι τῇ γλώττῃ διά-
 θεσις. quam διαφέρειν λέγει τὴν φωνῆς καὶ τῶν φόνων. Διαλέγεσθαι est discerne-
 re & incernere, vt apud Xenoph. τὸ πῆλον τὰς ἀθέτας διαλέγει, Aristas in***

Διαλογισμὸς

Διάλεξις

Διαλέγεσθαι

προσδιαλέ-
γεσθαι

προσδιαλέ-
ξεσθαι

προσομιλεῖν
προσλαλεῖν
προσομιλοῦ-
σθαι

Διαλέγεσθαι

Διάλεκτος

Διαλέγειν

nit & a frumento secernit. Et in loco supra citato ex quarto ἀφηρημένον.
 Alibi, οἷον ἐν γεωργίᾳ ὁ μὲν ἐμβάλοιτο κριθὰς καὶ ἡ γὰρ κριθὰς ὁπότε δέοι μάλα
 καὶ ἄρτος, διαλέγειν δέοι αὐτῶν. Et rursus alibi, ἀλλὰ τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ὅτι
 σκοπεῖν τὰ κριθὰς ἢ τὰ παραγμάτων, καὶ ἔργον ἢ λόγον διαλέγοντας, καὶ τὰ γὰρ
 τὰ μὲν ἀγαθὰ προσερίδω, τὴν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι. καὶ ἔτιως ἔφη ἀξίους τε ἀνδρα-
 γημέσθαι, ἢ διαλέγεσθαι δυνάτωτέρας. Et Διαλογίη vt ἐκλογίη, *delectus, secre-
 tio, succretio. Significat etiam dinumerationem cum delectu. Aristot.
 in secundo Politicon, ἔπειτα πᾶσι ἐκ τῶν παραχρῆσιν ἢ κρίσις, ἢ ὁ μὲν πᾶσι
 δικαστῆς, ὁ δὲ ἑλαττοῦ ἢ πέντε, ὁ δὲ τέτταρα. τῶν οὖν ὁ πρόπτος ἔσται Διαλογίη
 τῶν φησὶν ἰδ est, quis erit modus dinumerandi sententias tā diuerfa cē-
 sentium, vt pronunciet Praetor vel ἄρχων, ex maximo numero. Vel, quis
 modus discernendarum sententiarum vel calculorū. καὶ πρὸς τὸ διαλέ-
 γω ἢ πρὸς τὸ Διαλέγεσθαι Διάλογος ἔσται. Nam Διαλέγεσθαι ἔσται τὸ διαλέγειν δι-
 ctum est, vt ex Aristotel. & Xenoph. liquet Delectus enim rerum ver-
 borumque, & generum distinctio in dialogis habenda sunt, vnde Διαλέ-
 κτικοὶ δίκτοι. Est autem dialogus sermo interrogationibus & responsio-
 nibus constans, vt Διάλεξις. Plato in septimo de Repu. de dialēcticis lo-
 quens, Νομοθετήσας δὲ αὐτοῖς τὰντες μάλα τὴν ἀποδείξαι ἀντιλαμβάνεσθαι, ἢ ἢ
 ἐρωτῶν τε ἢ ἀπεκρίνεσθαι ἐπισκημονέσασα διοίτ' ἔσονται, νομοθετήσας ἔφη, μετὰ γὰρ
 Hanc disciplinam & facultatem ait necessariam esse homini summe
 administrationi reipub. prefecto. quam apicem omnium artium esse
 dicit his verbis, ἔξ οὗ δὲ σοὶ ἐφίω ἐγὼ, ὡς ἄρ' ἔστιν ὅτις μαθηματικὴ ἢ δια-
 λεκτικὴ ἢ ἡμῖν ἐπάνω κείσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων τῶν μαθημάτων ἀνωτέρω δεῖν ἐπιτίθε-
 σθαι, ἀλλ' ἔχειν ἢ τὸ τέλος τὰ τῶν μαθημάτων, ἔμοιγε ἔφη σοὶ, Vtrum tādem
 igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocādam
 nobis esse, vt lorica structuris summis mœnium parietumque superstrui-
 tur, ita vt aliam iure nullam artem fastigii loco superioremque ponere
 debeamus: mihī inquit ita placet. Idem in Phædro, diuidentī peritum
 dialecticum appellat, hoc est τὸν τὰ ἔσθαι δυνάμειν διατέμνειν κατ' ἄρ' ἄρτα,
 ἢ πᾶσι, ἢ μὴ ἐπιχρησάτω καταγνώσκει μέρους, καὶ μαγέρου τῶν ὄρων
 μενο. Et paulopost subdit, ἔάν τε ἀνα ἢ ἡσώσασθαι δυνάτων ἐς ἐν ἢ ἐπὶ τῶν πε-
 φουκότα ὄρων, τῶν δὲ δυνάτων κατόπιον μετ' ἰχνίον ὡς εἶπε θεοῦ. Hanc Aristotel. in
 tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. veluti summam ita diffiniuit, ἔστι δὲ ἢ διαλεκτικὴ
 καὶ φιλοσοφικὴ, πρὸς ἢ ἢ φιλοσοφία γνωστικὴ. Tres sunt enim professiones que
 circa idem genus versantur: sophisticā, dialecticā, philosophiā. Diale-
 cticus & sophistes facultate inferiores sunt philosopho, quia philoso-
 phus scientiam habet & cognitionem. Dialecticus conatum & nixū
 ad indagandam cognitionem atque inuestigandam. At sophisticus spe-
 ciem prebet tantum inanem indagandi, cum reuera nihil prestat. Cæ-
 terum compositiones librorum scriptionesque dialogicę magnam ha-*

Διάλογος

Διάλογος

Διάλεξις

Dialectica
apex disci-
plinarum.

Sophistica

Dialectica

Philosofia

Philosofia

bere gratiam existimatae sunt olim, quales sunt dialogi Platonis in quibus res non modo narrantur, sed veluti in opere dramatico aguntur. Xenophontis etiam ἀρμυνημονόματα, quodam modo accedunt ad dialogos: nec absimilis est omnino dialogis eiusdem καιδέα. Hoc genus scribendi Cicero in libris philosophicis imitatus est summa felicitate, atque etiam in tribus libris de Oratore. Quanta autem anxietate, quam accurata intentione eo genere Cicero ipse usus sit, licet ex gradibus illa epistola intelligere, quam ad Atticum scribit lib. xiii. collocata: nec immerito, paucis enim contigit leporem & venustatem cum urbanitate assequi & gravitate, simul cum decoro personarum, quae rei quae agitur accommodari debent. Id quod intelligentes Aristoteles & Theophrastus sibi natura negatum esse, cautionem eam adhibuerunt in dialogis quam ego Basilii verbis referam ad Diodorum scribentis πρὶ τῶν

περὶ τῶν διαλογικῶν συγγραμμάτων

πῶς καὶ σωτάσεν τὰς βίβλους, ἔκρινε γὰρ (inquit) πάντως σωσθεὶς ὅτι ἂν ἴδῃ νοία, ὅτι καὶ τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων, οἱ τὰς διαλόγους συγγράψαντες Ἄριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, ὁμοίως αὐτῶν ἴσαντο τῶν πραγμαμάτων, διὰ τὸ σωφιδέναι ἑαυτοῖς τὴν Πλάτωνος νικῶν χαρίτων πλὴν ἑνδεῶν. Πλάτων δὲ τῆς ἰδέας τῶν λόγων, ὅμοιος μοι τοῖς δόγμασι μάχεται, ὅμοιος δὲ καὶ τῶν Πανακωμωδῶν τὰ πρόσωπα, Θρασυμάχος μὲν τὸ θρασυὸν καὶ ἴταμόν Διαβάλλον, Ἰππίος δὲ τὸ κῆφον φησὶ Διανοίας καὶ χαῦσον, καὶ πρῶτα γὰρ τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον.

οἱ προσενηταί

οἱ προσενοῦντες sunt interpretes & conciliatores versurarum aliorumque contractuum, de quibus tractatus est brevis in Pandectis sub titulo de proxenetis. Demosth. πρὸς κάλλιπρον, ὁ Λύκων ἔφη Ἡρακλεώτης τελευτήκειν. ἐγὼ δὲ προσενοῦν τυχάνω τῆς Ἡρακλεωτῶν ἀξιώσεως ὅτι σε δειξάμι μοι τὰ γράμματα, ἵνα ἴδω ἂν καταλέλοιπεν ἀργύριον. τῆς ἀνάγκης γὰρ μοι ὄσιν ἀπάντων Ἡρακλεωτῶν ἐπιμελείω, cum autem sum proxeneta omnium negotiatorum Heraclēsum in uniuersum, quæso exhibe mihi rationes mensæ tuæ, vt sciam ecquid ille pecuniarum apud mensam depositarum habuerit. Proxenetæ sunt conciliatores & interuētores quasiq; conglutinatores hominū inter se stipulantium & spondentiū, aut quēuis contractum conuētūq; ineuntium. Apud Senecam nō semel legimus pro iis qui nominibus faciendis interuenire solent. Idem Demosth. τίθημι οὖν τὴν σωμοσίαν ἐκκαίδεκα μινῶν ἀρκέσων. Πάμβωτάδῃ, ὃν αὐτὸς ἔτρεψε πρὸς ἐνέκασον, ἐπὶ δικτῶν δέσποισι πλὴν μινῶν δανείσων. ἢ μινῶν ἐκάστος. Oppono igitur pignori cœnacularias edes, sedecim minarum nomine quas Pambotades mihi suppeditauit, isto interprete versuræ faciēδε, ita vt pecunia illa pareret mēsiβῶ singulis octonos obolos scœnoris, hoc est drachmā & triētὴν drachmῆς in minā.

Proxenetæ

Προξενῶν

Proxenetæ sunt conciliatores & interuētores quasiq; conglutinatores hominū inter se stipulantium & spondentiū, aut quēuis contractum conuētūq; ineuntium. Apud Senecam nō semel legimus pro iis qui nominibus faciendis interuenire solent. Idem Demosth. τίθημι οὖν τὴν σωμοσίαν ἐκκαίδεκα μινῶν ἀρκέσων. Πάμβωτάδῃ, ὃν αὐτὸς ἔτρεψε πρὸς ἐνέκασον, ἐπὶ δικτῶν δέσποισι πλὴν μινῶν δανείσων. ἢ μινῶν ἐκάστος. Oppono igitur pignori cœnacularias edes, sedecim minarum nomine quas Pambotades mihi suppeditauit, isto interprete versuræ faciēδε, ita vt pecunia illa pareret mēsiβῶ singulis octonos obolos scœnoris, hoc est drachmā & triētὴν drachmῆς in minā.

Προξενῶν etiam σωμοσίαι significat & μνησθῆναι, & datiuo iungitur, vt προσενητῶ σοι τῶτο, hoc est stipulor tibi vel concilio & comparare cōtēδο. Plutarch. οἱ τὰν πλὴν καίσαρι πλὴν ἡμῶν προσενοῦντες. Greg. τὶ τὸ τὰν τὰς σοι προσε

νοῦν τὰς μονὰς, mansiones caelestes tibi concilians & comparans. Dionys. de caelesti hierarch. τῆς σῆς δ' ἐν εἰς νοεῖας καὶ διακριτικῆς ἐπιστήμης, ἢ παρ' ἑαυτῶν ἢ τῶν ὄντως ἀληθῶν, συγγενέσσοι τῆς οὐρανοῦ, ἢ παρ' ἑτέροις μάθεῖν, δεῖ δὲ δηλαδὴ διαδόντῳ τὸ ἔθνος, καὶ προσενοῦντῶν ἀγγέλων. Demosth. pro concilio & σωμοσίαι usus est, hoc est notum facio, ἔμεμφόμην αὐτῶν, λέγω δ' οἷον ἀνθρώπων προσενητῶν σοι μοι.

Προξενῶν

Προξενῶν etiam sunt hospites publici. Demosth. ἢ κατὰ τὴν ἐκκαίδεκα μοι. προσενοῦντι ἐπιβάτες, οἱ καὶ οἱ εὐδοκίμοι πάντας ἡμῶν προσενητῶν αὐτῶν ἠρήσονται. Idem πρὶ σεφάνου, καὶ τῶν φιλισίδου τότε πρὸς σεφάνου σοι κατέλυον Ἀιχίνην, καὶ σὺ προσενητῶν αὐτῶν. ἀντὶ τῶν ἰενοδόχων αὐτῶν δημοσία ξένῳ ὡρ αὐτῶν. Et iungitur genitiuo. Xenoph. in sexto ἐλλωικ. τὰν τὰς ἔφη προσενοῦντῶν μοι, σὺ δὲ ἡμῶν βεβλόμην, διὰ τὸ τῶν πατρῶν οὐλίαν πρὸς ἡμῶν, καὶ διὰ τὸ προσενητῶν ἡμῶν, id est, qd mihi hospitii necessitudo vobiscū intercedit, ad Lacedæmonios loquens. sic etiam dicebant quibus publice hoc munus delegatum erat, vt legatos ciuitatum honoris causa hospitio susciperent, vt inquit interpres Demosthenis.

Προξενία

Et προσενοῦντι sunt πόλις, αἱ ἀλλήλας ὑπεδέχονται ἐν ταῖς ἑαυτῶν πόλεσι. Et προσενοῦντι dicitur huiuscemodi hospitii necessitudo, & priuata & publica. Demosth. πρὸς λεππίδην, ὡρ ὅτι ἀνδρες Ἀθηνῶν μετὰ ταῦτ' ἐκπεσόντων, ἐφ' ἡμέτερον ἀπὸ οἰκίας φόνος καὶ οὐρανοῦ δὲ ἡμῶν, προσενητῶν, προσενοῦντι, ἀπέλειπον ἀπάντων. Greg. metaphoricè usus est, μυστήριον ὑψηλόν τε καὶ θεῖον, καὶ φησὶ ἄνω λαμ. προσενητῶν, id est conciliatium. Apud Liviū libro secūdo bel. pu. & lib. viii. & lib. v. de bello Maced. legitur, Lautia legatis decreta. vt & Eumeni absentī, presentī Attalo gratiæ actæ: & edes liberæ, loca, lautia decreta. Plut. in Probl.

Lautia

ἐκαλῆτε τὴν λαυτῶν τὰ πεμπόμην τῶν προσενοῦντων ξένια.

Χρημάτα

Huius vocabuli significatio tam late patet quam pecuniæ apud Iurifcons. vt etiam corpora significet atque eo amplius. χρημάτα enim sunt ὑπόστασις, κτήματα, βουθήματα, census denique & facultates & fortunæ. id est τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, hac dictione significantur: πρὸς τὸ χρησίμα εἶναι, vt docet Xenoph. in principio Oeconomici. Demosth. πρὸς πλὴν λακρίτας πρὸς πρὸς, pro mercibus posuit, τὴν γὰρ πρὸς δὲ ἐν τῇ συγγραφῇ, ἐπειδὴ ἀπόδων τὸν τῶν πόντων ἐκ τῶν ἀνταγοράδων πάλιν χρημάτα, καὶ ἀνυφορτίζεσθαι καὶ ἀπάγειν ἀθλιώτε τὰ ἀνυφορτίζοντα. Alibi etiam sæpe ἀντὶ τῶν χωρίων usus est, id est pro prædiis & fundis. Cicer. in Ver. act. iii. Erat in sermone res, magnā Heraclio pecuniam venisse: non solum Heraclium diuitem, sed etiam ornatum argēto, veste, supellectili, mancipiis futurum. Pecuniam pro hæreditate posuit, aut pro omnibus rebus quæ erāt in hæreditate, mobilibus scilicet atque se mouentibus. Vnde verbū χρηματίζεσθαι pro quaestum confectari. & χρηματισμὸς ἀνὴρ dicitur, qui locupletatus est, & quaestus vberes fecit. Et χρηματιστὴς ἀνὴρ & χρηματιστὴς, ὁ εἰς πόρον τὸν χρημάτων θεῖος καὶ ἐμπροσ. Xenoph. in Oecon. φησὶν χρηματιστὴν dicit, pro ho

Χρηματίζεσθαι

Χρηματιστής

Χρηματιστής

mine ad rem augendam impigro. Et *χημαλιστική* ars *oconomica* dicitur. Plato pro negociatore utitur his verbis, μήτε χημαλιστήν, μήτε ἱππία, μήτε δημιουργόν. Aristotel. in pri. Politic. *χημαλιστικὴν* duplicem esse ait his verbis, Διὸ δὴ ζητῶσιν ἐτρόν, τὸν πλεόντα καὶ χημαλιστικὴν, ὁρθῶς ζητῶσιν. ἔστι δὲ ἢ χημαλιστική, καὶ ἢ πλεόντα ὁ κτλ φύσιν καὶ αὐτὴ μὲν, ὁικονομικὴ ἢ δὲ, καπλικὴ καὶ, κημαλιστικὴ χημαλιστικῶν. ἔ πάντως, ἀλλ' ἢ διὰ χημαλιστικῶν μεταβολῶν, καὶ δοκεῖ πρὸς τὸ νόμισμα αὐτὴ εἶναι. Ex quibus verbis colligitur *Oeconomiam* negociationem e natura esse, cui tantum querere propositum est quantum familiae necessarium. Aliā autē esse *χημαλιστικὴν* ἢ *οικονομικὴν*, sed *cauponatricem* & *commutatricem*, vel etiam *questuariā*, cuius finis ἀπὸ πλεόντα ὄσιν. Ipse alibi, ὅτι μὲν ἐστὶ ἄς κτηλικὴ κατὰ φύσιν τῶν οἰκονομῶν καὶ τῶν κτηλικῶν, καὶ δὲ ἢν αἰτίαν, δὴ ἄλλο, ἔστι δὲ γὰρ ἄλλο κτηλικῆς, ἢ μάλιστα καλῶσιν, καὶ δὲ δίκαιον καλεῖται *χημαλιστικὴν*. δὲ ἢν ἔσθ' ὅσιν ἀπὸ πλεόντα καὶ κτηλικῶν. *χημαλιστικὴ* ἀνὴρ a Plutarch. dicitur in Solone *diues* & *copiosus*, καί τ' ἑσθ' ὅσιν ἀπὸ πλεόντα ἴσοσιν ἢ Σόλωνι ἀπὸ πλεόντα κτηλικῶν καὶ πλεόντα ἴσοσιν, πλεόντα νέμισμα. τῶν δὲ *χημαλιστικῶν*, βεβαίωσιν ἢν συμβολαίων. Alibi *κτημαλιστικὴ* dicitur, ὅτι ἴσοσιν πόλεμον ἔσθ' ἢν τῶν κτημαλιστικῶν ἀρέσκει, καὶ τῶν ἀκτηλικῶν. *Huiusmodi* enim nomina ὄσιν ἀπὸ πλεόντα, *varie* formantur. Sic *περιπρωμαλιστικὴ* non modo *excrementitium* significat, sed etiam *hominem excrementis abundantem*. Theophr. in sexto de Causis, καὶ ὄσιν ἢν τροφοῖν ἢν μὲν, ἀπὸ πλεόντα καὶ ἀπὸ πλεόντα. ἢν δὲ, κημαλιστικὴ καὶ περιπρωμαλιστικὴ. Aristotel. in vii. de Hist. Animal. ἔσθ' ἐπιπρωμαλιστικὴν ἢν συμβαίνει τῶν ὄσιν ἀπὸ πλεόντα ἢν περιπρωμαλιστικῶν. Sic *πρωμαλιστικὸς* qui flatibus plenus est. Idem in eodem, καὶ γὰρ τῶν ἢν συλλήψεως ἀρχὴ λαμβάνει τὰς γυναικας. καὶ ἢν ἀπὸ πλεόντα καὶ ἢν ἀπὸ πλεόντα. *Varie* etiam accipiuntur, vt *μαθημαλιστικὸς* significat idem quod *μαθηματικός* & *δωμαθής*. Idem in pri. ἢν μετὰ τὰ φυσ. ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα τῶν ἢν ἀπὸ πλεόντα. τὰ δὲ, *μαθημαλιστικῶν* ἢν μὲν δωμαθῶν *μνημονοδὲν* ὄσιν, id est *dociliora*, *δωμαθής*. Plato pro discendi cupido accepit, τῶν ὄσιν ἀπὸ πλεόντα καὶ ἢν ἀπὸ πλεόντα. *ἐγκλημαλιστικὸς* querulus & expostulator, litigator. Sic *ἐπιχημαλιστικὸς* homo ingenii versatilis ad excogitandum quod opus est, ὄσιν ἀπὸ πλεόντα, καὶ ἢν ἀπὸ πλεόντα. *ἐπιχημαλιστικὸς* dicitur potest. Significat enim actionum vehementiam aut amplitudinem, vt *θελικὸς* fugax. *ἀπληκτικὸς* emax. *βρωτικὸς* edax. *ποτικὸς* bibax. Aristot. πρὸς βραχυβιότιον, Διὸ καὶ τὰ ὄσιν ἀπὸ πλεόντα, γράσκει τὰ χημαλιστικῶν. καὶ δὲ πρὸς ἀσκησιακῶν ἢν ἀπὸ πλεόντα στρατηγῶν εἶναι χημαλιστικῶν, καὶ ποριστικῶν ἢν ἀπὸ πλεόντα τῶν ὄσιν ἀπὸ πλεόντα, καὶ μηχανικῶν καὶ ἐργαστικῶν, καὶ ἐπιμελικῶν καὶ καρτερικῶν, καὶ φυλακτικῶν ἢν ἀπὸ πλεόντα καὶ ποριστικῶν. *μηχανικὸν* ἢν ἀπὸ πλεόντα *μηχανικῶν* pro *μηχανικῶν*

χημαλιστικὴ
διηγήσις
χημαλιστικὸς
κτημαλιστικὸς
τὰ ἐς κὸς λήγοντα ὄσιν
να
περιπρωμαλιστικὸς
πρωμαλιστικὸς
μαθημαλιστικὸς
ἐγκλημαλιστικὸς
ἐπιχημαλιστικὸς
τὰ ἐς κὸς ὄσιν
μηχανικὸς

dixit. & *καρτερικὸν* pro *καρτερικῶν*. Sic *διδασκαλικὸς* qui valet arte docendi, & *peritus* docendi. Plato in Gorg. οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα, ἀλλὰ *παιδαγωγὸς*. Aristotel. in pri. ἢν μετὰ τὰ φυσ. ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα νομῶν τὸν ἀκριβέστερον, καὶ τὸν διδασκαλικώτερον ἢν ἀπὸ πλεόντα, σοφώτερον εἶναι πρὸς πᾶσαν ἐπιστήμην. sic *Δεσποτικὸς*. sic *βασιλικὸς* pro *βασιλευστικὸς*. Xenoph. in Oecon. ὄσιν ἀπὸ πλεόντα ἀρχικῶν ἀνδρῶν δάματα ποίησιν, δὴ ἄλλο ὄσιν ἢν ἀπὸ πλεόντα δάματα ποιῶν καὶ βασιλικῶν. Hic *ἀρχικὸς* dicitur ἀρχικῶν, id est qui dominari nouit. Aristotel. in quarto πολιτικῶν. τὸ γὰρ ἐπιτάττειν, ἀρχικῶν, *magistratui* conuenientius. Idem in quinto, ὄσιν ἀπὸ πλεόντα πλεόντα ὑπεροχῶν καὶ τὸ *Δεσποτικὸν* φησὶ *πυρραυνοῦ*, id est *imperiositatem*. ἢν ἀπὸ πλεόντα *καρτερικὸν*, qui *hipparchi* munere bene fungitur. Xenoph. ἢν ἀπὸ πλεόντα καὶ τὸ τὰ χροῖα γινώσκων. Sic *Διακομικὸς* ὁ ἐπιτάττειν ἢν ἀπὸ πλεόντα ὑπηρεσίας, qui & *ἢν ἀπὸ πλεόντα* dicitur, & *ἢν ἀπὸ πλεόντα*. Idem, τὰ ἢν ἀπὸ πλεόντα ἀνεπιστήμονα φησὶ *Διακομίας* παραλαβῶσα, καὶ πωλῶν καὶ *Διακομικῶν* κημαλιστικῶν. *φυλακτικὸς* ad custodiam aptus & conseruator, & *circumspectus* ad dolum & infidias cauendas a Xenoph. dicitur: cui ipse τὸν ἀφυλακτοῦτα opponit. Plato *φυλακικὸν* dicere solet. *ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα* pro *ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα*. & *φιλικὸς* pro *φιλικῶν*. & *νομοθετικὸς* in quarto Ethic. πρὸς μεγαλοφύχον loquens, ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα τῶν πλεόντων, ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα προσοφλίσαι ὁ ὑπάρξας. Hic autem *paria* cum additamento faciet in *beneficentia*. sic enim fiet vt non modo *gratia* retulerit, sed etiam *gratiam* contulerit. Et in octauo, ὄσιν ἀπὸ πλεόντα φαίνονται δὲ ὄσιν ἀπὸ πλεόντα, ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα, *ελικοὶ* εἶναι, βραχυ γὰρ ἢν ἀπὸ πλεόντα ὄσιν ἢν ἀπὸ πλεόντα. Ipse in septimo, *φιλικῶν* pro eodem dixit. *νομοθετικὸς* *legum ferendarum* peritus. Idem in decimo, μάλιστα δὲ ἢν ἀπὸ πλεόντα δάματα δόξων ἀπὸ πλεόντα ἢν ἀπὸ πλεόντα νομοθετικῶν γινώσκων. *συγγνωμονικὸς* est *clemens*, & *facilis* in donandis maleficiis. cui opponitur *τιμωρικὸς*. Idem in quarto, ὄσιν ἀπὸ πλεόντα τιμωρικῶν ὁ πρὸς ἢν ἀπὸ πλεόντα, ἀλλὰ μάλιστα *συγγνωμονικὸς*. Significat etiam *venia dignum*, hoc est *συγγνωσῶν*. Idem in quinto, ὄσιν ἀπὸ πλεόντα ὄσιν ἀπὸ πλεόντα, ἀλλὰ καὶ δὲ ἢν ἀπὸ πλεόντα ἀμαρτάνουσι, *συγγνωμονικῶν*. Idem, ὄσιν ἀπὸ πλεόντα δὲ δὲ ἀπὸ πλεόντα μήτε φυσικῶν, μήτε ἀνθρώπων, ἔσθ' ἢν ἀπὸ πλεόντα. *νοσηματικὸς* *valetudini* obnoxius. Plutarch. de virtutibus mulierum, τὰ ἢν ἀπὸ πλεόντα φησὶ τῶν σώματι νοσηματικῶν εἰς δὲ εἰς τῶν πρὸς ἢν ἀπὸ πλεόντα. Isocr. in εὐαγόρῳ, στρατηγικὸν καὶ πυρραυνοῦν dixit, pro *ducendi exercitum* *dominandiq;* *perito*, *δημοτικὸς* καὶ ὄσιν ἀπὸ πλεόντα τὸ πλεόντα δὲ ἀπὸ πλεόντα. *πολιτικὸς* δὲ τῶν ἀπὸ πλεόντα δὲ ἀπὸ πλεόντα. *στρατηγικὸς* ἢν ἀπὸ πλεόντα κινδύνας ἀβελία. *πυρραυνοῦν* δὲ τῶν ἀπὸ πλεόντα τῶν ἀπὸ πλεόντα διαφέρων, id est, *στρατηγικῶν* καὶ *πυρραυνοῦν*. ἢν ἀπὸ πλεόντα dicitur *actiue* *soporificus*. Aristot. πρὸς ἢν ἀπὸ πλεόντα καὶ ἢν ἀπὸ πλεόντα. πάντα γὰρ τὰ ἢν ἀπὸ πλεόντα καρτερικῶν ποίησιν, καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρωτὰ, μὴκων, *μνημονοδὲν*, δὴ ἢν ἀπὸ πλεόντα. Alibi in eodem, δὲ ἢν ἀπὸ πλεόντα φλεβώδες οὐχ ἢν ἀπὸ πλεόντα, δὲ ἢν ἀπὸ πλεόντα ἢν ἀπὸ πλεόντα, de hominibus *somniculosis* dixit & *multum dormientibus*. Cæterum *χημα* numero singulari quid significet alibi

καρτερικὸς
διδασκαλικὸς
Δεσποτικὸς
Βασιλικὸς
ἀρχικὸς
ἢν ἀπὸ πλεόντα
Διακομικὸς
ἢν ἀπὸ πλεόντα
ἢν ἀπὸ πλεόντα
Φυλακικὸς
Φυλακικὸς
Νομοθετικὸς
Συγγνωμονικὸς
Νοσηματικὸς
Στρατηγικὸς
Πυρραυνοῦν
ἢν ἀπὸ πλεόντα

κρηματίζω. diximus. κρηματίζω est ius reddere, & rebus explicandis constituenda; vacare, vt magistratus solent. Diod. in hist. Alex. ἐν τῷ πρῶτῳ βιβλίῳ αὐτοῦ δρῶν ἢ κλίνας ἀργυροπλάστεις, ἐφ' ὧν καθέζομεθα ἐκρηματίζεμεν μετὰ τῶν ἐταίρων. Est enim κρηματίζω vt opinor ἀπὸ τῆς κρημάτων πρῶτο μέρους, pro eo quod est actui rerum operam dare, & commentari de summa reip. vel de rebus ad eam pertinentibus. Lucian. ἐπεὶ δὲ τοῦ ἱκανῶς ταῖς ἀρχαῖς ἐκρηματίζετο, id est, Cum Iuppiter hominum votis audiēdis vacauit, & de iis statuit. Apud Demosthenem πρὸς Σεφάνου, psephisma his verbis recitatur, ἐπὶ Νικόκλεος ἀρχοντος βουλομένων ἐν ἡμῶν νεία, βέλους γνώμη πρῶτα νεῖα ἢ στρατηγοὶ ἐκρηματίζω, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνευγρόντες, De consilii sententia consilium agitatū est super iis de quibus πρῶτα νεῖα retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Idem alibi, ἅμα τῆς ἡμέρας οἱ μὲν πρῶτα νεῖα πῶν βελῶν ἐκόλωσαν εἰς τὸ βελοντήριον, ὑμεῖς δὲ εἰς πῶν ἐκκλησίαν ἐκρηματίζετε. ἢ πρὸς ἐκείνῳ κρηματίζομαι καὶ προβαλεῖσθαι, ὡς δὲ οὐκ ἔστι ἀνω καθῆτο, id est, antequam Senatus consuleretur & rogaretur sententias, & decretum fieret. Et ἡ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν ὁ νόμος κελύει, ἐπειδὴν κρηματίζομαι οἱ πρόεδροι πρὸς τὸν δῆμον ἢ ἀρχῶν, κρηματίζω ἢ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἢ ἰδιωτικῶς ἢ πρὸς πῶν ἑορπῶν. Hic pro referre ad populum positum est. Et κρηματισμὸς huiusmodi actio dicitur. Athenæ. de Dionys. tyranno Heracleo, τὰς δὲ κρηματισμῶν ἐπιπέτω τῆς βουλομένης προβαλεῖσθαι κίχρημα τῷ σώματι, Postulationibus aduentium respondebat, cum aduentibus & supplicantibus agebat arca intermedia. Significat etiam quod latine dicitur agere cum populo. vt cū Cicero in libris de Legibus, loquens de auguribus dixit, Quid religiosius quam cum populo, cum plebe agere dicitur dare, aut non dare? τί δὲ σεμνότερον ἢ ὁσιώτερον, ἢ τὸ θεοσίου διδόναι τὸ ἐν τῷ δήμῳ κρηματίζομαι, ἢ μὴ δίδοναι. Idem alibi, ex duodecimo, Cū populo patribusque agendi ius esto consuli, prætori, magistro populi equitumque προσιέναι τῷ δήμῳ καὶ τῆς βελῆς, καὶ ἐν τῷ δημοσίῳ κρηματίζομαι θεῶν κρηματίζω etiam est responsa dare legationibus. & κοινολογεῖσθαι. Diodor. ταῖς δὲ πρεσβείαις κρηματίζω ἐλαττωδῶς, παρεκάλεσε τοὺς Ἕλληνας τῆς πρὸς αὐτὸν πατρὸς παρὰ τὸν ἑαυτοῦ. Greg. οὕτω γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει ὁ θεὸς Μωϋσῆ κρηματίζω ἐπὶ τῷ ὄρει. Plutarchus in Cæsar. προσιέντων δὲ ὑπᾶτων καὶ στρατηγῶν, ἅμα δὲ καὶ τῶν βελῶν ἐπομπῆς, εἰς ὑπεξαναστάς, ἀλλ' ὡς ἰδιωτικῶς κρηματίζω ἀπεκρίνατο. Inde κρηματισμὸς oraculum & responsum diuinum vel mandatum. vt Paulus ad Romanos duodecimo de Esaiâ loquens, Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ κρηματισμὸς; Sicque κρηματίζω de deo dicitur, vt διαλέγεσθαι de hominibus. Quin & κρηματίζω dicitur qui oraculum petit, vt illud in Odyss. ἔχρηματισμὸς θεοσίου, ἀντὶ τῷ κρηματισμῶν. κρηματίζω dicitur deus, id est μαντεύεσθαι & κρηματίζω, ἀναρῶν. κρηματίζω dicitur qui ora-

Agere cum populo & cū patribus

κρηματίζω
κρηματίζω
τὸ μαντεύεσθαι

culum petit. μαντεύεσθαι autem & κρηματίζω & κρηματίζω dicitur. Aeschines κατὰ κτησιφῶν. Ἐπειτα ἢ οἱ ἄλλοι ἀμνημονεύοντες μαντεύεσθαι ἐμαντεύσαντο παρὰ τῶν θεῶν, τίνι κρηματίζω τιμωρία τὰς ἀνδρῶν τόντας μετελθεῖν. Pausan. in Lacon. καταπαλαιότερος δὲ ἢ αὐτῶν καὶ ἁμαρτῶν ἐν νίκῃ, σωῖσι τῶν κρηματισμῶν, διδοῦναι οἱ τὸν θεὸν μαντευομένῳ πέντε ἀγῶνας πολέμου κρατῆσαι. κρηματίζω etiam est appellare aliquem, hoc est compellere & alloqui, agere cum aliquo de negotio, & verba facere. Dinarch. καὶ συμπαύτων τῶν ἐλλήνων ἐν αὐτῶν Διαλεγεμένῳ Νικόνορι, καὶ κρηματίζω πρὸς τὸν ἐβελήθης, ἐλευθέρου σεαυτὸν τὸν πρῶτον ἀγῶνα προσδοκῶν καὶ τὸν δωροδοκῶν. κρηματίζω etiam interdum pronuncupari ponitur & appellari. Plutarch. in Anton. κλειπάξαι μὲν γὰρ εἰς πᾶσι τῶν ἱερῶν, εὐλοῦν ἐτέρων ἱερῶν ἱστοῦν ἐλάμβανε, ἢ νεῖα ἰσὺς κρηματίζω. Idem ἐν τῷ πρὸς γωσκῶν ἀρετῆς, διδοῦναι νόμῳ ἢ πῶν ξωθῆσι, μὴ παρὰ τὸν θεόν, ἀλλ' ἀπὸ μητρὸς κρηματίζω, hoc est ὀνομάζειν. Sic Act. Apostol. vnde primo cap. ἐγένετο δὲ κρηματίζω πρὸς τὸν ἄνδρα τὰς μαθητὰς χριστιανῶν. κρηματίζω non tantum ἀνελεῖν significat, quod iam diximus, sed etiam commodare, cuius thema est κίχρημα, vt in loco Demosthen. πρὸς Νικόστρατον, τὰς δὲ κρηματίζω σοὶ τῶν ἐμῶν κίχρημα ὅσα βέλα, δέντρα τῶν ἐπιλοῦσθαι ἀργυρίων ὅσον ἐνδείξομαι. Et apud Plut. in Pōp. τὰς δὲ μόνον ἐπαχθῆν ἢ βαρῶν, ἀλλὰ καὶ καταγέλαστον ἐκείνῳ τὸ πομπῆιον, ἀνδρῶν ποιοῦν ἀνοσίους ἢ ἀθέτους κίχρημα, ἢ πρὸς ἀπὸν τὰ τῶν ἀπὸ δόξαν, ὡς ἀλεξίφάρμακον, nomen suū comodatē. Greg. de baptis. ἰδοὺ κίχρημα τὰς χεῖρας τῶν πονημάτων, ταχυώμεν τὸ σωτηρίου. Vt autē ὁ κίχρημα est, quod utendū dedit: ita ὁ κίχρημα, qui utendū rogauit, eo modo quo δανείζω & δανείζομαι dicitur, & alia. Plut. πρὸς Δυσωπίας, Ἀλλὰ ἢ μετὰ τὰ γέλωτ ἐνιοὶ καὶ μετὰ σκώματῶν ἐκκλίνουσι τὰς τοῖστας, ὡς θεοκρίτῳ, Δυσὴν αὐτῶν ἐν βαλαναίῳ σλεγγίδα κίχρημα, τῶ μὲν, ξένῳ τῶ δὲ, γνωρίζω κλέπτει, μετὰ παιδείας ἀμφοτέρων διεκρῆσατο, ἐπὶ σὲ μὲν, οὐκ οἶδα, σὲ δὲ οἶδα. Idem in Anton. ἐνεκάλει δὲ ὅσα κρηματίζω ναῦς παρὰ αὐτῶν πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεπέμπε, φ ναυες non reddiderat, quas vtēdas acceperat. Greg. κρηματίζω παρὰ Αἰγυπτίῳ σκόλην χρυσῶν. κρηματίζω etiam thema est τῶ κρηματίζω, vt κίχρημα apud Theophr. quod etiam significat responsum dare. Paus. ἢ δὲ πυθία κρηματίζω σφίση. Neque κρηματίζω tantum commodare significat, sed etiam mutuare & δανείζειν. Demosthen. προσδεχθεῖς ἀργυρίων, προσελεῖσθαι τῶν πατρῶν τῶν ἐμῶν ἐκέλευσε κρηματίζω χιλίας ἑκατοσίας πεντήκοντα μίαν, δύο ὀβόλων. Δυσωπίας ὑπὲρ τῶν ἀριστοφ. κρηματίζω δὲ πρὸς τὸν ἀνήγετο, εἰσελθὼν εἰς τὸν πατέρα, τὸν ἐμὸν, ἐκέλευσε κρηματίζω ὅσα ἐν ἀργυρίῳ προσεδίδω γὰρ ἔφη πρὸς τὸν μηδὲν τῶν πελταστῶν. ἦσαν δὲ ἡμῶν ἐνδομ ἐπὶ μὲν, ὁ δὲ καὶ τὰς ταύτας λαβῶν κατεχρήσατο. Ab hoc fit κρηματίζω, qui τὸν δεδωκενὸτα ἢ τὸν δεδωκενὸτα νομὸν significat. Demosthenes πρὸς Ἀπατῆς. καὶ οἱ κρηματίζω κατήπεργον αὐτῶν τὸν ἀδικουῦτες, καὶ ἐνεβάτθου εἰς πῶν ναῶν, creditores. Idem ὑπὲρ φορμίων. ὁ δὲ εἰλετο μάλλον τὸν πασίωνα κρηματίζω ἔχει τόντων τῶν κρηματίζω, ἢ

κρηματίζω

κίχρημα

κίχρημα

κρηματίζω

κρηματίζω

τὸς ἄλλας χρησας οἷς προίεμυθ ἦν, id est debitores. Vnde τὰ χρησθέντα
tain res commodatas, ἢ pecunias mutuas significant. Prisci autem
 χρησθέντα ἐλεξαν ἐπὶ τῶν ἰματίων ὁ σκευῶν ὁ τῶν κατασκευῶν. Ἰσαοθα δὲ
 ἐπὶ νομισμάτων. & μετρήσθαι ἐπὶ πυρῶν, ἢ τῶν ὁμοίων, hoc est appen-
 dendum & admetiendum petere. Est enim μετρήσθαι τὸ μέτρω λάμψῃ
 νεν. Demosthenes πρὸς φορμίωνα. ἔτι δὲ ἦν τῷ τριτῷ καὶ τῷ ταυτῷ ἐπράξεν,
 ἦν ὅτι ἡμῶν οἱ μὲν ἦν τῷ ἄσαι δικουῦπε, δὲ μετρησῶν ἀλγιστα ἦν τῷ ἄδείω. οἱ δὲ
 ἦν τῷ πυραῖ, ἦν τῷ νεορίω διελάμβωον κατ' ὀβολῶν ἄρτες. ὁ ἐπὶ φη μα
 κρῆς σοῦς τὰ ἀλγιστα κατ' ἡμίεκτον μετρησῶν, Et hæc quidem eo tempore
 fecit, cum partim vestrum in vrbe habitâtes farinas admêsas in Odeo
 acciperent : partim qui in Pyræo domicilia habebant, panes singu-
 los singulis obolis emptos auferrēt: & in magna porticu farinas em-
 ptitarent, ad quaternarum chcenicum modum dimensas. Est enim
 ἑκταῖς octonarum chcenicū, ab eo dictus, quod fit sextarius medimni,
 hoc est modius, ut in libris de Asse docuimus. Hesiod. in Ergis, εὖ
 μὲν μετρήσθαι τῷ γέρονθ, εὖ δὲ ἀποδοῦμαι. Plutarch. in Cæs. τῶς γὰρ
 στρατιώτας τὸν κάκισον μετρησῶν, ὁ παλαιότερον σῖτον, ἐκέλευσεν ἀνεχεῖν, ὁ
 τὰ ἀλλότρια ἐπίουτας ἐέργεν. de militibus menstruum frumentum acci-
 pientibus. Et itidem in Craſſo. Inde illud Greg. οὐ γὰρ μετρήσθαι τῷ
 δῆς δῆς, Neq; enim filius ad certum modum a patre accipit, cui scilicet
 ipse æqualis & par est. Polyb. de militia Romanorum loquens,
 σιτομετρήσθαι de militibus dixit: quod Plutarch. μετρήσθαι, σιτομετρησῶν δὲ
 οἱ μὲν περὶ, πυρῶν ἀπικῆς μεδίμνος δ'νο. μέγαν μάλιστά πως. οἱ δὲ ἰππίεις κρι-
 σῶν μὲν ἐπὶ μεδίμνος ἐς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο. Inde σιτομέτριον demen-
 sum, quod seruus dabatur. σιτοδοτῆσθαι etiam dicebant οἱ δωρεὰν σιτομε-
 τρησῶν, ἢ quibus frumentum publice dabatur. Ut verbis gratia, ἦν τῷ
 δολῶ ἐσιτοδοτῶν οἱ το δημοσίς χρηματῆς. μέτρημα etiam σιτομέτριον
 dicitur. Polyb. τοῖς δὲ λοιποῖς στρατιώταις τὸ μέτρημα κριδῆς δ'δς ἀντὶ πυ-
 ρῶν. ἔξω κελθεῖ τῷ χάρακθ πριδῶν τῷ παρεμβολῶν. μετρησθαι vero diceban-
 tur οἱ σιτοδοτῶν, hoc est, admetientes annonarium frumentum. In-
 de μετρήσθαι τῷ ἴσω dicebant pro vices rependere in vtramq; partem:
 & paria vel beneficio vel maleficio facere. Pauf. in Corinth. ἀξία, ἦν ἐκ
 ἐπέχρη ὁ λογισμός μετρήσθαι τῷ ἴσω. ἀλλὰ τῶν οὐδὲς πᾶσι σφαγάς, καὶ
 τὰ ἀδόμενα, δᾶπανα δ' ἐξυγῶν. Quod ideo factum est, quia μετρήσθαι ἀντὶ τῷ
 δωρεὰν dicebant. & vulgo hodie dicunt, mutuuum tibi reddam, pro eo
 dem modo vlscar, quo iniuriâ accepi. μετρήσθαι etiam sic dicunt Greci,
 ut nos metiri, hoc est æstimare, expendere. Demosth. πρὶ σεφάνος, τῷ ἐλόν
 θερίαν προσπεκνότες πρότερον μὲν φιλιππῶν, νῦν δὲ ἀλεξάνδρου. τῷ γὰρ μετρησῶν
 τῶν ἢ τοῖς ἀρχαῖοις τῷ οὐδόμενιων. χρησθαι τῷ dicunt pro ferre & ha-
 bere fortunam. Demosthenes, τῷ πύχθ δὲ ἦν ὁ δαίμων ἀπενέμψω ἐκάθ

χρησθαι, ἰσαοθα, μετρήσθαι.

ἐκταῖς.

σιτομετρήσθαι.

σιτομετρίον, σιτοδοτῆσθαι.

μέτρημα.

μετρήσθαι τῷ ἴσω.

χρησθαι.

σοις, ταύτη κέχρωται, Hanc habuerunt fortunam, quam deus unicuique
 dedit. Et ὑπὲρ σεφάνος, ἔι δὲ οἱος ἦν ἐγὼ παρ' ἡμῶν κατὰ τῷ ἐμαυτῷ τάξιν,
 εἰς ἦν ἐκάσθ' ἦν πᾶσι ἀνὴρ ἐγγύστε, ἐδᾶς ἔτε τῶν ἔξω πυλῶν ἑλλῶν, οὐτε
 τῶν ἄσων, τοῖς παρῶσι κακοῖς ἐπέχρητ' ἄρ. In bonam & in malam partem
 accipitur, ut χρησθαι συμφορῶν, & χρησθαι παρῶσι δὲ πύχθ Thucydid. χρη-
 σθαι τῷ, est aliquo uti, hoc est σωκμερῶν, συζῶ. ut Cicero pro Cluen.
 Vti tali matre noluit. Isæus, νωὶ δὲ χρωμῶν ἡμῶν ὁ τῷ πᾶσι πλάστω ποίθ
 μῶν ἀπᾶντων. χρησθαι τῷ ἀνδρῶν, statuer de homine, hoc est vel
 beneficio vel pcena afficere, & additur accusatiuus ὁ ἢ. ut ἦν τῷ τῷ πα-
 ρατῶ. Ἀνδρῶς Ἀδωαῖοι ἐμοὶ μὲν χρησθαι ὁ ἢ βέλεθε. ἐπίσθωσα, δ' ἐκπατήθω,
 ἡμαρην, ὁμολογῶ. & κατὰ νεαῖς, καὶ ἦν μὲν τῷ παρόνθ ὅκ ἐχον ἀντῶς ὁ τι
 χρησθαι οἱ λακεδαμόνιοι. ἦσθρον δὲ ὁ Ἀρχιδάμθ ἦνεχῆρσεν ἀντῶν μεταλα-
 βῆν τῷ πόλιν. Lyf. παραδῆσθαι ἀντῶν ἡμῶν χρησθαι ὁ ἢ ἀν βέλεθε. Plutarch.
 γὰρ δὲ φησι ὁ ἀπανδρῶν κόντω οὐαλερίῳ χρησθαι τὸν πομπήιον. Plato
 aliter in Sympos. εἴσε ὅκ ἐχω ὁ ἢ χρησθαι τῷ τῷ ἀνδρῶν, verba sunt
 Alcibiadis de Socrate, id est nescio quomodo uti eius doctrina de-
 beam. quomodo ex eius doctrina comoda mea comparem. Demo-
 sthenes, καὶ τῶν μὲν ἄλλων πολιτῶν πολλῶν ἀγαθῶν ὄντων, μηδὲν μὲν δ' ἐξ
 σα χρησθαι. τῶς δὲ τοῖς οἷς ἐδελοντῆς ὑποπίπῆ, id est, cum nullo ciuili ani-
 mo agit: nulli se ciuilem exhibet. Dici autem potest, χρησθαι ὁ ἢ βέλο-
 μαί, ὁ ἢ ἐν βέλωμαί. & de præterito, ὁ ἢ βελοίμω ἐχρώμω. Additur
 etiam & alius quiuis accus. ἦ ὁ ἢ vel τι. ut Demosth. contra Philipp.
 εἰ μὲν οὗν χρησθαι ἢ πᾶσι τῷ δωάμα παρῶ τὸν καρῶν, ὁ τῷ κνρίθ κα-
 τασῶ. ἦν ἡμῶν, βελοῖσθαι. δ' ὑπᾶρξαι δᾶ παρ' ἡμῶν, ταυτ' ὅκιν. Plutar-
 chus, δᾶ τῷ ὁ κατῶν μηδὲν χρησθαι ἀξίον παρῶς πομπήιον, Quæ cau-
 sa fuit, ut nullam curationem Pompeius Catoni mandarit, quæ qui-
 dem acrem intentionem posceret. vel, quæ magnopere cordi illi esse
 deberet. Plato hoc modo vsus est in Phæd. σιμμίς γὰρ λέγοντ' ὅτε
 ἡπόρη, πᾶν ἐδαύμαζον εἰ ἢ ἔξαι τις χρησθαι τῷ λόγῳ ἀντῶ, Cum enim Sim-
 mia eam rem disputaret, neminem utique futurum existimabam qui ei
 respondere posset. Et in Gorg. εἰ μὲν οὗν ὁ ἐγὼ σα ἀποκρινομῶ. μὲν
 ἔχω ὁ τι χρησθαι, ἀπότῆς ὁ σὺ λόγον. εἰ μὲν ἔχω, ἔα χρησθαι. δ' ἰνάειον γν-
 καὶ νῦν ταύτη τῷ ἀποκρίσει εἰ τι ἔχεις χρησθαι, χρω, si habes quod respon-
 deas, responde. At in Philebo cum accusat. & datiuo, ταυτῇ δὲ τῷ σκῆ-
 ψα πούτων τῶν παθῶν τῶς χρησθαι, id est, ad hunc modum vte-
 mur, vel, ad hoc vtemur. χρησθαι ἑαυτῶ καλῶς, significat honeste se ha-
 bere: modeste viuere & composite. Aristoteles in quinto Politicon,
 ὁμοιοῦσα δὲ οὐλαρχία, οὐκ οὐδᾶφθροθ δ' ἐτ' ἀντῆς. σημεῖον δὲ ἦ ἦν φασάθ
 λῶ πολιτῶν. ἐκῆνοι γὰρ οὐλαοὶ ὄντες, πολλῶν κύριοι εἴσι, δᾶ τὸ χρησθαι σελ-
 σιν ἀντῶς καλῶς. Cum autem dicunt ὅκ ἐχω ὁ τι χρησθαι ἐμαυτῶ,

χρησθαι, ἑαυτῶ.

γνωρίζω.

γνωρίσμαι.

γνωρίσις.

ἀπογινώσκω.

tū cogitur. ἐπιγινώσκω pro agnoscere, id est noscītare. Basil. de vita solitar. ἐπέγνω σὲ πλὴν ἐπισολύω, ὡς ἔρη οἱ τὸς τῆν ὄλων παύσασθαι, ἐκ τῆ ἐπιφαινομένης αὐτῆς ὁμοιότητι. ὡς τὸς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι. Idem γνωρίζω significat. Lucian. γνωρίζω πλὴν ἐκόντα, καὶ φημι ὁμοιος εἶναι αὐτῶ. Herodian. γνωρίζουσα πλὴν κομμώδου χίφρα, Agnito Comodi chirographo. cum alioqui γνωρίζω significet cognosco, & indico, & notum facio. Vnde γνωρίσμαι in dicitum, vt pulsus in febre. Gal. ταῦτα μὲν αὐτῶν τῆ ἐφημέρων γνωρίσματα. Greg. de Basilio, ἀλλῶμαι γὰρ μοι τὸν ἄνδρα τῶν ἐγνωρίσμαι τελεώπερον. Significat etiam σωίστημι ἢ προξενῶ. Plut. in Fabio, καὶ γνωρίζει τὸ ἀδελφὸν αὐτῶ ἢ γυναι. Athenz. ὁ περσῶν βασιλεὺς ἠθλοδέτα τῆς τὰς ἡδονὰς αὐτῶ γνωρίζουσι, id est τῆς πρῆξις, qui nouas indicabant voluptates. γνωρίσμαι etiam est καλλώπισμα, καὶ ἐπίσημον, hoc est insigne & decus ornamētumq; hoc est id propter quod aut res aut ciuitas visenda est. Greg. ἐς βασιλῆον, ἄλλαι μὲν γὰρ τῆν πόλεων ἄλλοις ἀγαλλονται καλλώπισμασιν, ὅπως ἀν ὀμμα τῆν δυνάμειων ἔχουσι ἢ τῆν ἐρωμύλων. τῆ δὲ λόγοι τὸ γνωρίσμαι, id est propter literarum studia visitur. de Cesare Cappadocię loquēs. γνωρίσις. Plato, πολλὴν χάριν διδάσσει εἰ θεατῆρα γνωρίσσει, quod mihi notum & familiarem feceris Theatetum. Qui autem non agnoscit, hoc est ἐκ ἀποδέχου ἢ ἢ & προσίεται, is ἀπογινώσκου dicitur, hoc est abnuere, ἀναίνου. Synes. κατὰ τὸ δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκῶς, καταγινώσκω πενίαν εἰ φύσεως, ἢ ἀπογινώσκω ἐς ἡρώας δικαιοσύνη, Naturā humanam ipse damno inopia: nec istā agnosco heroicam cognationem. quod ideo dicit, quia cum Proteo comparatus fuerat. ἀπογινώσκω etiam ἀποκηρύσσει dicit, de quo alibi dicitum est. ἀπογινώσκω etiam despero significat, & genitiuo iungitur. Idem, πρὸς ἀπεγνωκότες ἀνάγκη ἢ ἀπορηγομύ. Diodor. de Alex. ἐπεδὴ τὸ τὸν ἀπέγνω, πρῆξις τὸ δακτύλιον. Vnde νοσοῦντας ἀπεγνωσμένους dicitur pro deploratis. Significat ἀπαγορεύω, hoc est valere iubeo: salutē vltimū dico. Idem, ἀπεπαμύω ἢ τὸ ἰρωσύνω, ἀπογνωσέον ὅτι ἢ τὸ παρτίδος. ἀπογινώσκου etiam ponitur pro eo quod est ἐγνωκα τὸ μὴ ποιῆν, hoc est statui vel statuo hoc non esse faciendum. Plut. οὐκ ἐπιτίθει τὸ πάρεθες μὴ προσώτερω δυνάμει ἀπέγνω, φθόνον Ἀγτωνίς δέσασα. Cui significationi nō absimilis est ἀπογινώσκω ἢ τὸ κατηγορίαν, hoc est γινώσκω σε ἐκ εἶναι ἐνοχον τῆ κατηγορία, hoc est sentio & statuo iudicoq;. ἀπογινώσκω pro ἀποδοκιμάζω, & προσίεμαι, reprobō, etiam cum genitiuo. Synes. Troilo, τῶν οὐκ ἀπογινώσκου κέναι προσίεσαι τῆν ἐναλλομύλων τῆς νόμοις, καὶ οὐκ ἔρχουσι εἰ εαυτῶν. καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὡς ἐπὶ κτήμασι δυνάξονται χήματα. de eligendo enim præfecto patrię loquens hoc dicit, iam primum isti ab hac sorte reiciendi. vel, pncipio igit hoc statuere oportet, istos nō esse ad magistratū admittēdos qui legū auctoritate calcata patrię suę iperitāt. qui cōtra legū pscripta corporib; nostris oppositis quasi pdiis, pecuniā mutuāt.

Est enim ἐναλλομύ calcibus infestis aliquem petere & ferire, pedibus ἐναλλομύ conculcare, quod præter plagam etiam cōtumeliosum est. Sic Greg. παιῶν πύξ δημοσίαι, καὶ λαξ ἐναλλομύ. Verum ἀναλαμβάνειν præter supra ἀναλαμβάνει dictam significationem multas & alias habet. Diosc. ἐς δέσμας ἀναλαμνεῖν βανόμυ χροπλήθεις, hoc significat, in fasciculos manuales collectus & constrictus. ἀναλαμβάνειν etiam est verbum medicorum. Idem, ἀναλαμβάνων λεία ὄνω ἢ τροχίσκος ἀναπλάτων. Celsus libro septimo, Cinis fermentorum ex aceto vel aqua coactus, iis mederi potest, ἀναλαμβάνουμι. Excipere etiā id Latine dicitur, quia ἐκλαμβάνειν Græci vt ἀναλαμνεῖν Excipere: dicitur. verbum est in compositionibus medicorum vsurpatū: ἐκλαμβάνειν cum res confusæ aliquo liquore coguntur. Idem libro quinto, Hęc excipiuntur cerato ἐ rosa facto. Et rursus, Medicamenta composita molli lana excipiuntur, eaq; lana naturalibus conditur. Diosc. de pinu loquens, ἢ δὲ αὐτῶν λιγυῖς καλομύλων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλαινα γράφει κατὰ σκόνω. ἀναλαμβάνειν etiam est colligere dispersos. Plutarch. ἀκῶν κάπωνα πρὸς σφαλίτας ἀνελκόμενα, πρῶτοι ἐς λιβύω. ἀναλαμβάνειν ἀντὶ τὸ πάλιν κομίζεσθαι, id est recuperare, recipere. Idem in Pompe. καὶ εἰ πύχης ἔτι πρῶτον, & γὰρ ἀνέλπισον ἐκ τῶν ἀναλαμβάνειν ἐκείνα, τὸν δὲ ἐκείνων ἢ τῶν πρὸς γρόμυλον. ἀναλαμβάνειν ἐστὶν ἢ εὐλοφρόνως δέχεσθαι. Idem in Cesare, μετὰ ἀναλαμνεῖν δὲ τὸν θεράμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανον ἐσιάσει τὸ θέας, id est epulo & spectaculis excepit. Et in Anto. κλοπῶν δὲ κλοπῶν, τὰς ὀκτασίας ἢ τῆ πόλεως ἀναλαμβάνειν ἢ ὀκτασία, ἢ τὸ ἀθωαίων) πρὸς ἀνελάμβανον εὐλομύων τὸν δῆμον, multis liberalitatibus largitionibusq; populum amplexa est. Id enim de iis dicitur, qui inire gratiam contendunt populariter. vt de Graccho, ἄλλοις νόμοις ἀνελάμβανον τὸν δῆμον. Accipere Latine dicitur. Lúius, Literæq; per oppida missæ, vt Hispanos comiter acciperent. Cicero ad Atticum, Hunc tu tralatum in macrocolum lege conuuiis tuis. sed si me amas, hilaris & bene acceptis: ne in me stomachum erumpāt, cum sint tibi irati. ἀναλαμβάνειν, recreare, refouere, καὶ πλὴν τῶ ἀσθενῶς ἔχοντι δώαμιν ἀναζωπυρῶν. vt in illo supra citato Demosthenis, ὡς γὰρ ἐπέσει τὰ χίματα, ἢ ἐκείνης εἰ ἀσθενείας ὁ φράσας, καὶ ἀνελάμβανον εαυτῶ. Isocrat. εὐρίσθαι τὸ ἡμετέραν πόλιν ἐλάττωσιν ἔπειτα ἀναλαμνεῖν αὐτῶ, ἢ κατεργλεμῆθη. Hoc Latini propterea colligere se dicunt, & sese a morbo recolligere. Plinius libro secundo de sifere, Heraclides contra agrifq; se recolligentibus, id est ἀναλαμβάνουσι, ἀναζωπυρῶν, ἀναζωπυρῶν, πρῶτον ὡς Cicero in quarto Tuscul. ad animum transtulit, his verbis, His autem sunt subtrahendi ii, in quos conantur impetum facere dum se colligant. Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes, rursus in locum suum cōgerere: id est ἀναλαμβάνειν, vt τὸς σφαλίτας ἀνελκόμενα

φως κάτωρ in loco supra citato. Lucian. Εκατέρωθε καθελμύθη βυζυγχεα, τῆ
 μίτρη τ' εἶπος ἀνελμυμύθη, colligens & redimiens. Sic Demosth. quo-
 dam loco, ἔπειδ' ἀν' ἀναλάβω ἑμαυτῶρ. id est, cum me ab hac inopia recepe-
 ro & collegero. Sic Plutarch. in Pompe. Ἀναλαμβάνειν ἢ ἀναζωπυρεῖν πλὴν
 δυνάμιν, reparare & exuscitare vires & copias. Demosth. quodam lo-
 co dixit, Ἄριστός ἐστιν ἰατρὸς, οὗ τοῖς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Inde
 Ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis composita sunt. καὶ διαταξί-
 ἀναληπτικῶς τὸν ἀδυσχυνώτα apud Gal. id est victum prescribere restitu-
 dis viribus. καὶ ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, educatio & nutritio virium focilla-
 trix. Gal. de iis loquens qui paulatim corpore extenuantur, ἀλλ' ὅταν
 βελτίους γίνωνται, ἐπανάγειν δ' εἰ κατὰ βραχὺ ἐπὶ πλὴν ἀναθηπτικῶν καὶ ἀναληπτικῶν
 ὀνομαζομένων ἀγωγῶν. Est autem ut ipse inquit, ἢ ἀναληπτικὴ δ' ἵαται μέση φιλ-
 ὄγη τε καὶ θρασύνη. Ipsi etiam ἀναλαμβανόμενοι ἀναλαμβάνοντες actiua
 voce dicuntur: hoc est ἀνάκομιζόμενοι, ἐκ τῆ νόσου ἀναφέροντες, ἀπὸ φιλ-
 ξαίζοντες. Gal. καὶ τῶν οἰκῶν ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαταξίται, φρονίσεός. Ἀναλαμ-
 βάνειν etiam est ὑπελάμειν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, hoc est reprehendere & sese
 emendare. Demosth. Ἄντι δὲ τῶ ταῦτα ἀναλαμβάνειν καὶ μεταγινώσκον, ἐστὶ πρὸ
 λῶ δ' ἐνοτόρα ἄλλα προσεξήραζοντο. Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, est equum freno fi-
 στερε & coercere. quod etiam ἱππλάμβάνειν dicitur & ἀνέχον. Xenoph. πρὸ
 ἱππικῆς, Δεῖ δὲ καὶ ἱππλάμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Idem, ὅταν γαμῶν ἱππλάμβά-
 νῃ, ὡς ἦκιστα μὲν καὶ ἱππὸν παλαγῶν. Et rursus, Δεῖ γαμῶν ἐδέναι. εἰ ὅτι ἀφ' ἑδῆς
 εἰς τὰ χεῖρα, ἀναλαμβάνεται ἐν βραχέϊ, καὶ ἀπ' ἐξέφραδς ἐθέλει, hoc est reprehendi-
 tur, sistitur. Ἀναλαμβάνειν τὸ ἀνακτᾶν, hoc est repēdere iacturā & damnū
 sarcire. Aristotel. τῆ δυνάμει γὰρ ἢ τῆ δ' ὀρμῶν φιλ-
 κολίας ἢ φύσις ἀναλαμβάνει
 πλὴν ἐνδεῶν τ' εὐματῶν. de iis animalibus loquens, quæ dentibus carent.
 Et quod Cæsar dixit, Acceptum incommodum virtute sarcietur. &
 Liviū, Damna nostra milites omnium circa populorum præda sar-
 cientur: Græce ἀναληφθῆσεται recte diceretur. cum alioquin hoc verbū
 sarcire hoc significet, quod Græci dicunt ἐπισκοπάζειν, ἐπιανακτᾶν, ἀπο-
 καθιστᾶν, ἀνακαλεῖσθαι, καταρτίζειν & ἀπ' ἐξέφραδς. Ἀναλαμβάνειν etiam dicitur
 filium abdicatum in domum recipere: quod patres post emendatio-
 nem & satisfactionem faciebant Athenis. Lucian. Ἀναληφθεὶς ὑπὸς πρὸς
 περὸ ἀνηκευτῶν. quemadmodum ἀνελμυμύθιος εἰς τὸ γλῶσσον dicitur ut
 supra dictum est, qui est a patre agnitus, & domum deductus. Huius
 modi mihi esse videtur ἢ ἀναληφθῆσεται servatoris Lucæ nono cap. Ἐγένετο ἐν
 τῆ συμπληροῦσθαι πλὴν ἡμέραν τῆ ἀναληφθεὶς αὐτῶ. Tum demum enim domum
 accersitus est & euocatus a patre Christus homo, cum mandatis pa-
 tris perfunctus est. Significat etiam domum admittere aliquem, & pe-
 nes se habere. Aesch. καὶ τιμάρχου, οὐτῶν ἀνηκευτῶν, καὶ ὅσων ποτὸν ἐν
 τῆ διαξίσει ταύτῃ, ἀνέλαβον αὐτῶν, καὶ ἔχε τῶ ἑαυτῶ. id est, usus est pro cata-

Ἀναληπτικόν.

ἱππλάμβάνειν

Sarcire.

mito. Idem, ἀλλ' ὑπελάμειν αὐτῶν ἐν ταῖς δικαίαις ἀνελμυμύθιος γέγονε. id est
 οἷς ἠταρηνκαὶς γέγονε. Et rursus, καταπλεῖ δ' αὐτῶν ἐξ ἑλληκασόντου ἠγῆσανδρῶν ὁ πο-
 τὸν ἀνελμυμύθιος. Ἀναλαμβάνειν retinere. Plutarch. de Antonio, qui iā vulne-
 ratus, per fenestram a Cleopatra sursum trahebatur, ἀλλὰ μόλις ἢ κλει-
 πάτρα τῶν χερῶν ἐμπεφυκῆα, καὶ κατὰ φθομῶν τῶν προσώπων, τὸν δεσμὸν ἀνελμυ-
 μύθιος. id est funem retinebat, ne corpore degrauante deorsum rursus
 ferretur & recideret. Ἀναλαμβάνειν πλὴν χλαμύδα, Plutarch. assumere
 & amicitia dixit. Ἀναλαμβάνειν ἑαυτῶν, & ἑπαναλαμβάνειν, est in integrum
 restituere se, & in gradum reponere. Isocrat. in Archid. εἰ μὲν γὰρ μηδὲν
 νεικῶν τε τῶν δυστυχισάντων ἀνέλαβον ἑαυτῶν, μὴ δ' ἐπεκράτησαν τῆ ἐχθρῶν, εἰδ-
 ἡμᾶς εἰκὸς πρὸς ἡμῶν πρὸς ἡμῶν. Ἀναλαμβάνω, repeto, iterum dico. Plato
 in Phæd. καὶ ἐξ ἐπίτηδες πρὸς ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ διαφύγη ἡμᾶς. Et in Phi-
 lebo, μνημίω ὡς εἰκοσὶν ὅτι πρὸς ἀναληπτικῶν.
 Ἐπὶ ἐργασίῃ καθῆσθαι mulier dicitur quæ profat, & publice meret stipem.
 Demosthen. καὶ νεαῖρας, τὸν π νόμον ἐπὶ τῆτοις πρὸς ἡμῶν, ὅς ἐκ ἐπὶ ταύ-
 ταις μοιχῶν λαβεῖν ὁπόσῃ ἀπ' ἐπὶ ἐργασίῃ καθῶνται, ἢ ἐν τῆ ἀπορᾶ πωλώσῃ. Ἐπὶ
 φασμύθιος, Legemq; allegebat quæ vetat adulterum deprehendere, eū
 qui cum iis concubuerit quæ in fornice sedent: aut quæ palam in fo-
 ro res venales habeant. ἐργασίον φάσκων ἢ ποτὸ εἶναι τῆ στεφάνου δικίαν, καὶ
 πλὴν ἐργασίαν ταύτῃ εἶναι, Domum utiq; meritoriam Stephanī domici-
 lium esse dicitans, illumq; esse quæstum in officina meritoria & ve-
 nerea. ἐργάζεσθαι etiam est merere capturas, & quæstum corpore face-
 re. Idem, καὶ τὰ ὑπελάμειν, ταύτῃ ἐργασίαν, καὶ πλὴν ὀμῶν ἡεῖψου. Et vi-
 ctum ipsam quæsituram, familiamq; eo alituram: hoc est omnia quæ
 stum corporis suppeditaturam. & ἐργασία, lucrum & quæstus. Antiph.
 πῶς γὰρ ἔδ' ἐνδόν, τὸς ἐπὶ ἐμπορίᾳ ἀποδημοῦστας, ἀποδίδειν ἐπὶ πλὴν φιλ-
 κολίας. ποτὸν δὲ μόνον ἐν τῆς τόπῃ κερδοῖς καὶ κατ' ἐργασίαν ἐκπολεῖν, ἡνίκα εἰδ' ἄρ
 εἰς
 προσκτικῶν εἰδ' ἄρ ἐλπίσει, ἀλλὰ τὰ ὑπάρχοντα, μόνον διαφυλάξει. ἐργάζεσθαι
 τὸν βίον, est victum querere, vitam ex aliquo questu tolerare. Andocid.
 ἐργάζεσθαι τὸν βίον ἐκ τῆ δικαίου καὶ τῶν χερῶν. Est enim ἔργον lucrum. De-
 mosth. καὶ ἀφ' ἑσ, τὸ δ' ἔργον τῶν τῶν γρημάτων πρὸς τῶν, μὲν αὖ τῶ
 ἐκάσῃ. hoc est quæstus & usura, & τόκος ut supra dixerat. Idem in ea-
 dem, καὶ ποτὸν εἶτ' ὑπελάμειν ἀπεδ' ἐξομ' ἄρ ποτὸν τὸν λόγον πρὸς τῶν ἐπὶ
 τῶν. ἢ τὰρχαῖα, ἀπ' ἀλαβεῖν ἐν ἡεῖς σῶν τῶν ἐργῶν τῶν γρηγομύθιος. An potius
 æquum esse contenderet, sortem usurasq; legitimas a tutoribus se
 accipere. Inde χρεῖματα, ἐν ὅσῃ δὲ dicta, quæstusq; scenusq; pensitantes pe-
 cunia. Idem ibidem, καὶ ταῦτα, μὲν ἐν ὅσῃ κατέλιπον ὡς ἢ εἶπὶ ὁμολογῆσαι.
 Latine dicitur pecunia scenore occupata. Et καὶ Διονυσίου, οἱ γὰρ ἐκ τῆ
 ἀιγῆς δανείσαντες τῶν ἐπὶ τῶν τὰρχαῖον εἰς ἄλλῶν, ὡς ἀποκονοῦ εἰς τῆ
 ἑσῶν καὶ τῆ νῶν ἐκείσε εἶπὶ καπνομίσαν, εἰδ' ὅσῃ διέφραξεν αὐτῶν, ἀφ' ἡμῶν τῶ
 τόκων,

Ἀναλαμβάνειν ἑαυτῶν.

ἐργασίον.

ἐργάζεσθαι.

ἐργασία.

ἐργάζεσθαι τὸν βίον.

ἐργον.

ἐν ὅσῃ γρημάματα.

καὶ κομιζομένοις δὲ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, πάλιν ἐνδύοντες πρὶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, Nam qui ex Aegypto pecuniam traiecitiam Athenas fcenerati fuerant in vnum tantum commeatum, ii vt Rhodum peruenerunt, quo isti nauē appulerant, nimirum nihil iam sua interesse ducebant, simul vt pecuniam suam vna cum fcenore ibidem acceperant, missos istos facere, cautione traiecitia antiquata, retroq; in Aegyptum rursus pecuniam occupare. Ἀλλ' ἐλευσιτέλα πολλὰ μᾶλλον ποιοῦσι, ἢ εὐδὲ ἐπαναπολίσκω, ἐκείσε μὲν γὰρ ἀκαρτέα, ὁ πολλὸς καὶ δις ἢ τρις ὑπερχειν αὐτοῖς ἐργάζεσθαι ὅτι αὐτῶ ἀργυρίῳ, Sed longe conducibilius illis ita defungi fuit, q̄ Athenas Rhodo rursus nauem traicere : quippe cum Rhodo breuissimus sit traiectus. Quo fit, vt interim vno & altero commeatu hac eadem pecunia lucrum facere possent. Contra vero ἀργὰ χρέματα, dicuntur, & δάνεια, ἀργὰ, quæ cōpendium nullum vsurarum afferunt, hoc est ἀργα καὶ μὴ ἐργαζόμενα. Idem ἢ ἀφίβω, Δεῖ δὲ καὶ ἕκαστον ἡμᾶς ἀκρίβει, τάπε ἐν Ῥόδῳ αὐτῶν καὶ ὅτι ἢ ἀργὰ. Verum illud ἀφελύοις ἢ τόνων, qualiter dictum fit ab oratore, obiter nobis dicendum. ἀφίμμι aliquando acceptum fero significat, & debitorem per acceptilationem libero. de quo ante, vt opinor, diximus. ἀφίμμι vero ἀφίμμις idem quod ἀφίμμι actiuum significat, sed voce passiuā cum genitiuo construunt. Lyf. ἀφελύοι δὲ τῶ νεανίσκῳ, ἐτυπῆτο ἔμμε. Lucian. φέρε δὲ τῶ ἀφελύοι ἢ λῶν, ἐς αὐτὸν ἀνέλθω μὲν τὸν οὐρανόν. Vnde ἀφελύοι & actiue & passiuē accipitur. Isocrat. in Trapez. εὐρεθὴν γὰρ ἐν τῷ γράμματι γράμματιον, ἀφελύοι πάντων ἢ συμβολαίων ὑπὲρ ἔμμε. Et rursus, καὶ ἢ σωθῆναι ἀφελύοι φησὶ τὸ ἐγκλημάτων, id est per acceptilationem liberatus ab omnibus actionibus. Sic Phalaris τῶν ἀριστομένων τῶ σῶ δὲ χωρίον τῶ δόξῃ, καὶ ἰππολυτέων ἀφελύοι ἢ ἐγκλημάτων. In loco autem supra citato, ἀφελύοις τὸ τόνων dictum est, pro ἀφελύοι τόνων τόνων. Sic μεθίνα ἐνδύοντες ἀντι τῶ ἀπλῶ, ἀλλὰ τῆ σωτῆρας. Synes. μεθίνα οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ ἐκ τῶ χρεῶν δὲ πηδάλιοι. Passiua autem voce μεθίμαι δολκῆ eodem significatu, dixit Aristoph. ὅταν ξυωντῆται πρῶτον δὲ τῶν, ἐκείσε τὸ τῶ μὴ μεθίμας μῆτι. Idem, μεθίμας νῦν με πρῶτον. Plato libro septimo de Repub. ἐν τῶν ἔφη ἡλικία ; ἢ νῦν, ἢ δὲ ἐγὼ ἢ ἀναγκάων γυμνασίων μεθίμας, cum desinunt exerceri. Ἐργάζεσθαι igitur est idem fere quod ἐπιλοχεῖν, quo Xenoph. vsus est, hoc est fordidis lucris indulgere, & ἀκαρτέως ἔχειν. Aesch. τὸ δὲ μεθίμας ἡμέραν τῶ ἀλιπῶν, σημεῖον δὲ εἴτηρο ἔργαζομένων καὶ μεθίμας τῶ. Xenoph. πενόμενοι δὲ οὐδὲ πρῶτος δὲ ἔλαπα τῶν, τῶ πρῶτος τῶ πλεονεκτητῶν, ἴσως δὲ καὶ πρῶτος τῶ ἐπιλοχεῖν. Ἐργάζεσθαι πλὴν εἴτηρο δὲ τῶν δὲ τῶ ἀσκήν καὶ ὑπὸ τῶν, eo modo quo Cicero facere preconium dixit ad Leptam scribens, κίσημα, ἐργάζεσθαι. Erat (inquit) in lege eos qui preconium facerent, vetari esse Decuriones. Sic dixit vt facere lenocinium dicimus. & in Bruto, accusationes facitare. Ta

ἀργὰ χρέματα

ἀφίμμι καὶ ἀφίμμι

ἀφελύοι

μεθίμαι καὶ μεθίμαι

ἐπιλοχεῖν

Facere preconium. Facere argentiariam.

citus de Annio Fausto, Temporibus Neronis delationes factitauerat, συκοφαντήματα, ἐργασμῶν ἢ. Sic χρυσοχοικῶν ἐργάζεσθαι Demosthen. καὶ μέδους. Vasculariam facere, & argentariam facere Cicero in Verrem, ἀργυροποιικῶν ἐργάζεσθαι. Dicunt etiam γράφας γράφας, pro delationes facitare, & φάσεις φάσεις, ἐν δὲ ἐξῆς ἐν δὲ κινῶν, ἐργολαβίας ἐργολαβίῳ & alia huiusmodi. Ἐργασία, ad omnia hæc pertinet, etiam ad sycophantias. Aristotel. in quarto Ethic. ὁμοῖοι οἱ τῶν ἀνελευθέρων ἐργασίας ἐργαζόμενοι, καὶ τῶν κερδοσκοποῦντων πάντες οἱ τοῖστοι, καὶ τῶν κερδοσκοποῦντων δὲ ἐπὶ αὐτοῖς ἢ ἀκαρτέως φάσεις. Demosth. μεθίμας πλὴν ἐργασίῳ ταύτην τῶν τραπεζῶν, Mensam exercendam conduxit. Idem, ἔχωρ τότε δάνειον πλὴν ἐργασίῳ, quæstui tum habebat pecuniam fceneratitiam. Ἐργάζεσθαι autem χρέματα, est κερδαίνειν καὶ προσοδόνεσθαι, καὶ πάσι τέχνῃ καρτέως. Idem, ἔσται ἢ ἀπὸ τῶ σώματι ἔργασίας, οὐκ ἰκανῶν οὐκ ἐργασίῳ τῶν. Est autem ἐργάζομαι vnum ex iis verbis quæ sub eadem voce actiuam & passiuam significationem habent, vt ἐργάζομαι σε κακῶς, καὶ ἐργάζομαι ἐγὼ κακῶς ὑπὸ τῶ. Demosth. καὶ πρῶτον πάντα, τὰ κακὰ ἐργάζομαι τῶ πόλι, ἐμολόγη γράμματι ἀκέναι. Andocid. τῶ πόλι ἐργάζομαι ἐργάζομαι, Aliquo beneficio ciuitatem affecisse. Sic τῶ σε κακὰ τῶ ποιῶ σε κακῶς. Athen. οἱ τοῖστοι ἀποσάντες ἐς τὸ ἐν τῇ νῆσῳ ὄρεσι, κακὰ πολλὰ ἐποίησεν τῶ Σαμίῳ. Et ποιῶ σε ταῦτα, καὶ ἐργάζομαι σε ταῦτα, his te rebus afficio. Demosth. ἀρα οὐδὲ συγχωρεῖται ἄρ τῶν κέρων γῆρας, τῶ ταῦτ' ἀπὸ τῶ ἐμμε, ἢ μὲν ἕκαστον ποιῶσιν; Eodem modo καὶ δὲ Δρῶ construitur, vt ὅτι δὲ σε, ἀντι τῶ οὐκ ἐργάζομαι, καὶ κακῶς δὲ σε, ἀντι τῶ κακοποιεῖ, malo afficit. & cum accusatiuo iungitur, vt ποιῶ & ἐργάζομαι. Plato libro quinto de Repub. ἐκ τῶν δὲ τῶ ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίνονται, καὶ οἱ τὰ γὰρ ἀσμίκα δὲ φύσις οὐδὲν μέγα ἐδέεσθε οὐδένα, ἔπε ἰδιώτῳ οὐτε πόλι δὲ. Ἐν πρῶτῳ vero οὐκ ἐργάζομαι significat, καὶ κακῶς πρῶτῳ, λυσιτελεῖν. Ἐν δὲ ἐργασμῶν sunt benefacta Thucydidi. Est enim Δρῶν face re & perpetrare. Demosth. καὶ ἔτω τις δὲ ἀσμί, καθεστῶν δὲ ὡρίσθαι εἶναι, id est, si eum interficiat qui impune per legem interfici potest. Idem, τῶ δὲ δὲ ἀσμί εἶν ἴστω πλὴν ὄργῳ ἀνθ' ἐκῶν ἀντ' ἀκῶν, ἔταξεν ὁ νόμος. Thucydid. πῶς δὲ ἀνδρες γεωργοὶ ἄξιον εἶναι δὲ δὲ εἶναι, id est bellum egregie gererent. Antiqui etiam Δρῶν ἀντι τῶ δὲ δὲ dicebāt, vt auctor est Athenæus lib. decimoquarto, καὶ οἱ παλαοὶ φησὶ τὸ δὲ δὲ εἶναι ἐν νόμοις. Ἐδρῶν δὲ οἱ κέρων ἀπὸ πολλῶν βουθιωτῶν φησὶ κλητόσημα, καὶ σκόλοζοντες καὶ μισθῶντες. Plautus in Aulul. O Fides, multa cōgiam plenam faciam tibi fideliam. Virg. in Palæm. Facere. Cum faciam vitula pro frugibus, ipse venito. Iuuen. Pro populo faciens quantum Laufela bibebat. Ceterum vt ad ἐργάζομαι redeam, ἔργα ἐργαζομένη γῆ à Theophrasto dicitur terra culta, & καπεργαζομένη γῆ terra γῆ καπεργαζομένη. Aristotel. etiam passiuā vsus est huius verbi significatione in Problemate, sect. altera & vicef. Διὰ τὴν παρὰ τὰ σφύρα δὲ οἶνῳ καὶ τῶ

Ἐργασία

Ἐργάζομαι καὶ ἐνδύοντες καὶ παθητικῶν σημασίῳ ἔχει ποιῶ σε κακῶς καὶ κακῶς

Δρῶ σε κακῶς καὶ κακῶς

Δρῶν

Facere

Ἐργαζομένη γῆ καπεργαζομένη γῆ καπεργαζομένη

Διδραζόμενος ἕως φαίνεται γλυκύτερα, & respondens inferius ita subdit, ἢ ὅτι καθάπερ ἐπὶ τῆν βαπτισμῶν, ἢ τῆν σφουδιῶν ἢ γλώτῃα προσδιορίζεται καὶ τὸς πόρους ἀνοίγεται, ὡς μάλλον διέναι τὸ γλυκὺ, **Vtrum ideo quod velut in iis quæ tinguntur, lingua ipsa ab acerbis preparatur & subigitur: meatusq; eius aperiantur.** Ἔργον τὸ λήμμα ἢ ὁ μιαιότης **vt iam dictum est.** Ἔργον etiam τὸ δυσχερές significat. Demosth. ἔργον ἦν, difficile erat. Aristotel. in sexto de histor. animal. ὁ μὲν ἀλλ' ἔργον μὴ σωθῆν ὄντι καταμαθεῖν ταῦτα. & γὰρ ἔχει μέγιστον & ἄν τὸ σκμφοῦν. Xenoph. ἔργον μὲν νικητὸς λυγαί ἰππῶν, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ὑποτάξει. Ἔργα etiam dicuntur fegetes & arua, hoc est τὰ ἔργασμένα. Xenoph. identidem ἐν τῷ κωνηγεμῶν. **vt, τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἶον ὄρεα καὶ ἰχθυῖν (ἢ ἢ) μεταθεῖν καθαρῶς. τὰ δὲ ἔργα, ἐδέτορα, διὰ τοῦς τριμμοῦς, Montes enim promptum est vestigare canibus, & vsq; quaq; persequi leporum cubilia, & cursu permetiri, cum neutrum in locis cultis & in liras digestis perinde facile sit propter tramites limitēsq; transuersos.** Idem, ἰχθυήτων δ' ἐν τῷ τριμμοῦν ταχυῖ ἀπαλλοτρίωται. **Contrā ὄργας terra inculta est, καὶ ἀνετῶ γῆ, vt lucus, & saltus etiam dicitur.** Idem, κατὰ σκέψαδ' δὲ πρόσθρον προσελθόντα ἐς τὰς ὄργας & ἐστὶν ἔλαφοι πλείους. Idem de sue fera, ἴσανται μὲν αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῆν ναιπῶν, ἐς τοῦς δρυμοῦς, τὰ ἄρκυ, τὰ τραχέα, ἐσβολαὶ δὲ ἐς τὰς ὄργας καὶ τὰ ἔλη ἢ τὰ ὑδατὰ. ἔργον etiam est officium & functio. Isocrat. περὶ ἐρμῶν, ἔμὸν οὐκ ἔργον ἐστὶ, καὶ τῆν ἄλλων τῆν κηδομῶν ἐν πόλει, προσέρχεται τὰ λόγων μὴ τῶν ἡδίστων. Xenoph. in tertio παιδείας, ἐν ταῦθα δὴ σὸν ἔργον ἐστὶ, **Hic muneris erit tui. Ab hoc fit ἔργολαβία, de quo in superioribus dictum est: quod proprie est opus faciendum conducere.** Idem, εἰ τις ἀνδρείαντα ἔργολαβοῖν, μὴ μεμαδνηκῶς ἀνδρείαν κρίνειν. ἔργον κριθῶν est studiose quippiam aggredi, & contendere ad efficiendum. Isocrat. περὶ ἰδύνας, ὁυ λακεδαιμόνιοι καὶ λυσιμαχῶν ὁμοίως ἔργον ἐκρίσαντο ἐκείνου κτίζου, καὶ ἡμετέρων καταλύου δώματα, id est, nunquid æque contendunt. Plato in Timæo, ἔδραξε γὰρ ἡμῖν, τίμιον μὲν ἀπὸ ἀστρονομικῶτατον ἡμῶν, ὅτι περὶ φύσεως τῶν πάντων εἰδέναι, μάλιστα ἔργον περὶ μύλων, πρῶτον λέγειν ἀρχαῶν ἀπὸ ἐν τῶν πάντων ἡμῶν. Xenoph. in Tyran. ἦσε σωελόντι ἐπιπέθ, εἰ καὶ ἡτὶ πάντων ἐμφανῶς εἴη, ὅτι ὁ ἀγαθὸν τὶ ἐπισημῶν, ἐκ ἀτῆμῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλοις ἄρ καὶ τῶν δέρας μίσθην ἔργον κρίθεται τὸ σκοπεῖν ἢ ἀγαθὸν, id est magnopere contendere, & laborare, & suscipere. Postremo ἔργαζομένη est opus facere, hoc est castra munire, fossam & vallum circumdare. Xenoph. in quinto ἐλλωικ. ὅ δὲ τάφρον ἐμπῆ κύνκλα περὶ πλὴν πόλιν, τῆς μὲν ἡμῶν τῆν σραῶν τῆν προκαθῆμῶν τῶν ταφροδόντων, τῆς δὲ ἡμῶν ἐργαζομῶν. **Verum ἔργασμῶν & passiva & activa significatione legitur apud auctores, vt apud Lyf. ταῦτα ἔργασαι, talia perpetrata sunt. & ἔργασμῶν τροφή καὶ καταργασμῶν cubus confectus.** Vnde ἔργασία τροφῆς, quæ & καταργασία dicitur, hoc est τῆς, vt apud Aristotel. in tertio de partibus de intestinis loquentem,

Διδραζόμενος
νος
ἔργον
τὰ ἔργα
τριμμοῖς
ὄργας
ἔργον κριθῶ
μα
ἔργαζομένης
ἔργασμῶν
ἔργασία καὶ
καταργασία

παντα γὰρ μεμνηχάνηται τῆ φύσει πρὸς τὰς ἀρμοστέας ἔργασίας περὶ πλὴν τροφῶν. **Idem ibidem, πάντων γὰρ, ὡς ἐπιπέθ, μεγάλα τὰ τῆν κέρματα φέρων ἐν τῶν, διὰ τῆν καταργασίαν ἐν τροφῆς. καταργάζομαι etiam significat conficere & concoquo.** Theophr. in quarto de Causis, de Lupino loquens, **ἐὰν μὲν οὐκ προσλάβῃ τῆν ἐν τῶν χώρας ἰσομοπῆτα, δύνεται καταργαθῆναι ἢ ὄβλασται, id est ἐκ πεφθῆναι, concoqui & putrescere ad germinationem.** ἔργασία etiam & καταργασία τῆ γῆς est cultus et subactio. Idem in quinto de Causis, **ἐν αὐτῶν τῶν δὲ τοῦς δὲ καὶ σφικτοσί δια τῶν ἐνδραον ἐν τῶν τροφῆς, ἢ καταργασία ὅτι ἄλλοι δὲ τῶν παῖα, τὴν δὲ δώματα ἄμα καὶ τῆν δὲ τῶν ἀποδιδώσι. Et rursus, καὶ μετὰ ταῦτα δὲ πλὴν καταργασίαν ἀποδιδώσι. Et κατάργος τῶν δὲ καταργασμῶν καὶ ἡροξιαμένοσ, cui ἀργὸς opponit. Idem in quinto, πλὴν δὲ ἐπὶ καταποθεῖς δὲ ἡραται τῶν τῶν τῶν, ἢ τῶν πᾶσι κατὰ τῶν, ἢ τῶν πᾶσι καὶ τοῖς λεπτοτέροις ὁ ἀπὸ δὲ καὶ τῶν τῶν πλὴν τῶν. ἢ γὰρ ἀργὸς ἢ καὶ τῶν, καὶ παχύτερον ἔχει τῶν ἀργῶν. Idem in primo de Causis, τὰ δὲ ἀργὰ τῶν ἔργασμῶν πρὸς ὄβλαστος, hoc est τὰ δὲ γὰρ τῶν, quæ alibi ἀργα vocat. Inde ἀργὸς ἀργῶν argentum infectum dicitur, id est ἀνεργῶσ. Pausan. in Lacon. ἀργῶν δὲ ἐκ ἦν πᾶσι τῶν δὲ χρυσοῦ νόμισμα. καὶ τῶν τῶν δὲ ἀργῶν ἀντὶ ἰσοσῶν βῆς ὅτι ἀνδραπόδα, καὶ ἀργῶν τῶν ἀργῶν ὅτι χρυσοῦ. ἀργῶν ἐτῶ apud Hebræos dicebatur annus septimus quo cessabāt, quasi feriatas. ἀργὸς λόγῶν inde dicitur: quam ignauam rationem Cicero vocat. Sermo etiam iners dici potest: eorum est em̄ qui fato omnia fieri contendunt. Nec nos impediet (inquit Cicero) illa ignaua ratio quæ dicitur: appellatur enim a Philosophis ἀργὸς λόγος, cui si pareamus, nihil est omnino quod agamus in vita. Idem, Recte genus hoc interrogationis ignauum atq; iners inominatum est: quod eadem ratione omnis ἐ vita tollatur actio. Inde ἀργῶν & ἀργῶν verba. Plato in secundo de Repub. ἀργῶν οὐκ ὁ γὰρ ὅτι ἐν αὐτῶν δὲ καὶ ἡμῶν κατὰ τῶν ἐν ἀγορῶν. Xenoph. in secundo παιδείας, ταχυῖ γὰρ τότε πολλὰ τε καὶ καλὰ διαπραθῆνται. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν ἀργῶν τῶν πρᾶξεσθαι θεομῶν. id est per negligentiam transmittitur, & prætermittitur. Idem in Tyran. εἰ δὲ φωνῶν γῆσιτο, ὅτι ὁ πρόσθρον ἡνα, ἄλυτον τῆν πᾶσι δὲ τῶν ἀμῶν, οὐδ' αὐτῶν ἢ σκέψις ἀρῶν, id est neglectim prætermittitur, & cessaret. καταργασμῶν diuus Paulus appellat abrogata & antiquata, & quæ iam nullius vsus sunt, & effectum non habent, vt priscæ cerimonix. secundæ ad Corinth. cap. tertio, εἰ γὰρ τὸ καταργασμῶν διὰ δόξης, πολλῶν μάλλον τὸ μένον. Et iterum atq; iterum ibidem. Et καταργῶ τὸ ἔργον ποιῶ, ad Romanos tertio. At vero quod ἔργασμῶν & καταργασμῶν passivè interdum positum legitur: non ex eo est τῶν modo φεραζομαι κοινὸν ὅτι ἔμα, utraq; em̄ significationem habet, vt supra dictum est: vnde γῆ ἔργασμῶν, id est culta dicitur, vt Theophrastus in tertio de Causis locutus est, ἢ δὲ γὰρ τῶν πλὴν τῶν τῶν κατὰ σκευῶν. καταργασμῶν γὰρ ἢ γῆ ἢ ἀπόλαυσιν**

καταργάζομαι
καταργῶ
κατὰ τῶν
ἀργῶν γῆ καὶ ἀργῶν
ἀργῶν ἐτῶ
ἀργὸς λόγος
ἀργῶν ἢ ἀργῶν
καταργῶ
ἔργασμῶν
καταργῶ

πλέω δίσωσι, η μεταβάλλει τούς χυλους. Vnde δικάτεργας Θ γῆ, **quæ facile aratur & subigitur: vt apud eundem,** τῆτο δ' εοικερ εδε τῆ ἀγαθῶν χῶρων ελ λην, ἀλλὰ πῶν ὑφαμμωρ. ὀθωρμαντοτέρῃ γῆ αὐτῆ, ηῶν ὀσον δικάτεργασοτέρα. **quæ dictio significat etiam concoctu facilem.** Idem, φουσῶδες δὲ ηῶν δὲ δικάτεργασον ὁ πυρῶς ὠμῶς ὤρ. **Verum vt dicere cœperam,** καταεργασμένῳ **passiuâ etiam significationem habet** τῆ κοινῆ δυνάμει τῆ πῶσκη μῶν. **Plurima enim si non omnia, eodem modo vsurpantur, vt** μιμημένῳ ἀπὸ τῆ μιμῶμαι, imitatione factus, & effictus apud Platonem & Lucian. & ἀπὸ μιμη μῆμῶν ἀβ exemplari effictus expressus. Athenæus, κατὰ δὲ πῶν ὀροφῶν ἔχε πῶλον, ἐκ τῆ κῆ τῆ ἀρχαδικῶν ἀπομειμῆμῆνον ἠλιοῦσῶσι. **quod Cicero imitari volens in libro de vniuersitate ita inquit, Cum autem ingressa est oratio imitata & efficta simulachra, bene agi putat si similitudinem veri consequatur. Quibus verbis reddere nobis voluit illa Platonis verba,** τούς ὃ λόγους τῆ πρῶς μου ἐκείνο ἀπακαθέντῳ, ὄντος δὲ ἐκόντος, ἐκότας, ἀνάλογόντε ἐκένωρ ὄντας. **Licet ad sensum potius q̄ ad verba vertere contenderit & eum locum, et alia quæ in librum illum de vniuersitate transfudit. Quod igitur Plato ἀπακαθέρ, Cicero imitatum dixit.** λευμασμένῳ ἀπὸ τῆ λυμῶνομα, ἀντὶ τοῦ λελωβημῶν ἡ καὶ διαφθέρσας, ἐπὶ ἡν ὀργείας δicitur, ἡ καὶ ἀντὶ τοῦ διεφθαρημῶν. **quod tamen rarius est apud Atticos, vt** λευμασμένῳ ἐκκλησία, **apud Greg.** ἀντὶ τῆ διεφθαρημῶν, ἐν τῶν ἐς βασιλεωρ μέσων, ὄρῶν δὲ πῶν δὲ. **Ἄγνῳτῳ μετῆρημῶν** ὁ μεταπεφυτθῆμῶν ἀμπελωρ, πονηρῶ καὶ ἀγρίῳ συνὶ τῶν διαβόλω λευμασμένῶν, ὅκ ἀνταρκεῖ ὑπολαμῶ βάνει θρίωρ ἡσυχῆ εἰς πῶθος. **Xenoph. actiue vsus est, libro septimo** ἐλλωικ. **ἐνθυμῶμῶν ὅτι ἐὶ καταλίψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτῶς λευμασμένους παντάπασι τῆ ἐαυτῆ δόξῃ ἔσοισι, id est dedecorasset, euertisset, fugilasset. Sic Demosth.** πρὶ πῶσῳ. **Ἄλλ' ὅμως ὑμῶς ἄφετε** Ἄιχίνῃ τὰ δῆνα ταῦτα, ἡ ὑπεβάλλοντα, ἀν δὲ δὴ δεισαν ἢ δὲ ἄλλω ἀγνοίω ἡνῶν ἡνῶν λευμασμένους φανῆ. **Idem** ἡτὶ μέδῳ, λε λῦμαυται ὁ ἰπτικῶρ, **corruptit.** βεβωλθῆμῶν **apud Demosthen. pro eo quod consulte & meditate actum est.** ἔσκεμῶν **etiam apud eundem passiuè, pro prouiso, animaduerso, considerato.** πάλαι δ (inquit) ἐσκέφθαι ταῦτα, καὶ ἐγνώδῳ προσῆκε. **Ἀφῆρημῶν ἐπὶ πάδῳ ἡ ἡν ὀργείας λαμβάνετα. quia et ἀφαιρῶ & ἀφαιρῶμαι pro eodem ponitur vt supradictū est.** **Απὸ τοῦ κομίζεσθαι κεκομισμένῳ, ὁ ἡν ὀργῶρ ἡ ἡν ὀργῶρ, pro importante et importato ponitur. Demosth.** πρὶ σεφάνῳ, τῆ δὲ ὀρωθῶσιῳ ἡ ἡν πρῶς ὑμῶς ἐπλάττετο, ὑμῶς καλῶς προῶπτε, τοῦς κερῆνυς κεκομῶσι, **tulistis. Alibi passiuè vsus est. sed et κομίζω & κομίζομαι dicitur vt alibi fortasse dicitur.** **Απὸ τῆ καταφωρῶμα καταφωρῶμῶν dicitur, qui damnauit et qui damnatus est. Idem** ἡτὶ μέδῳ, ἐπὶ ταῦτα δὲ ἀπῶτωρ ὡς ἡλωκῶ ἡδῶ ὁ καταφῶσαι, **id est ἐπῶσῳ κατακέρι. Sic Antiph.** ὁ δὲ κατέγνωσαι μῶν πρῶ τῶν δικαιοτάτῳ σωπῶρ, καταφῶσαι δὲ ὑφ ὑμῶν τῆ δικάζῳ λαχόντων, τῶν ὑμῶς ἡνῶσι, φῶ

πρὶ τῆ πῶσῳ
κεμῶν
μεμῶν
μῶν

Imitatum.

λελυμασμένῳ
νοσ

βεβωλθῆμῶν
νομ
ἔσκεμῶν

κεκομισμένῳ
νοσ

κατεφωρῶ
σῶμῶν

ἡ δὲ Διαπεπραγμῶν ἀπὸ τοῦ διαπερατῶμα **utroq; modo in vsu est. Plut.** **in Apophth. pro lana elaborata dixit** διαπεπραγμένωρ ἔριωρ. **Et in Cæs. Δίαπεπρωρακτ' ἐν ἡδῆ δ πόλεμῳ, iam confectum esset bellum. Demosth. actiue, ὁ διαπεπραγμῶν ταῦτα, qui hæc perpetravit. Est autem** Δίαπρῶσῳ **voce passiuâ, perficere, transigere, agitare, absoluere & conficere.** περῶν περῶν **κατεφωρῶμῶν κατὰ ὁ κατὰ apud Demosth. actiuâ significatione. Apud eundem** τὰ πεπολιτῶν ἐκένωρ, **ab eo gesta atq; administrata.** μεμῶν μεμῶν **χαρημῶν λόγοι apud eundem** πρῶς ἄφοβωρ, **oratio subdole atq; artificii solertia composita ad fallendum, ἀπὸ τοῦ μηχανῶμαι. Aesch.** λογογῶφῳ **γε τῆς, ὁ μηχανῶμῶν αὐτῶς τῆ ἀπρωγῶν. μηχανῶν** **autem non tantū struere & excogitare significat, sed etiam ciere & mouere, vt Latine molire. Xenoph.** οἱ δὲ μηχανῶμῶν γέλωτα τῆς σωσῶν μῆ ἐπὶ τῶν κέρδῳ ἐαυτῶν, πῶς ἐκ ἀσείοι ἡ καὶ ὀχῶρτες δικαιοτῶρ ὀνομάζοιτο μάλλωρ, ἢ ἀλαζῶντες. **Idem, κλαύμασι μένγε ἡ πατέρες ἡσῶ σωφροσῶν μηχανῶνται, ἡ δὲ διάσκαλοι πῶσι ἡ ἀγαδῶ μαθῶματι. ἔσκεμῶν ἀπὸ τοῦ σκεμῶν etiam passiuè accipitur. Demosth.** μεδῶσῶς τῶς ἔσκεμῶν καὶ διαθήκῳ εἰσῶπῶτε γῶμῶν, **id est Locatione commentitia & testamento falso. Sed alibi de hoc verbo dicendum.** τιμωρῶμαι τῶν ἐχθῶρ **dicunt pro punio, vnde ille** ἐαυτῶν τιμωρῶμῶν **apud Terentium. τιμωρῶμῶν tamen ἀντὶ τοῦ κεκομῶν καὶ** **τιμωρῶμῶν ponitur. Lys. in Apologia.** ἡτὶ ἐμῶ γῶν τῆ ὀλιγαρχῶ εἰτε τῆ ἐχθῶρ δὴ εἰς φανῶσῳ τιμωρῶμῶν, εἰτε τῆ ὀλιωρ ὀ πεπονώρ. **ἔπῳμῶν** ὁ ὑπερῶμῶν καὶ ἐπῶμῶν. **ἔπῳμῶν** τὰ ἐπῶμῶν τὰ ὑποχῶντα λέγεται. **vt apud Greg.** ὄυτε τὰ ἐπῶμῶν, ὄυτε τὰ ἡπῶμῶν, **promissa & minæ. ἔψῶμῶν qui mentitus est, καὶ τὰ ἐψῶμῶν vana & falso dicta. vt** **κατεψῶμῶν λόγοι ἀ Paul. dictum est, quod Antiph. de falso testimonio dixit. Sic ementitus est de vaniloquo dicitur, & ementita au-** **spicia per Græcorum imitationem Cicero dixit in Antonium.** εἰδῶ **δομαί σε etiam dicunt pro fallo, frustror, & ludificor. Synes.** ἀνδρῶν **πῶν ἐκκλησίων ψῶμῶν, ἀπὸ τῆ ἀληθῶσῳ πῶσῳ. Antiph. καθ' ὃ δ' ἔρ ψῶν ὀπῶτε τῶν ὀλῶν, ἀπὸ τῶν ὀλῶν. id est καθ' ὃ τι ἀμῶσῳ, quatenus vos aberraueritis a veritate. Sic ψῶμῶν ἐπὶ ἐλπίδῳ, Greg. spe falsus, cum genitiuo. & Isocrat. in Helene, τῆς μῶν οἶν ἐλπίδῳ πῶν ἡνῶν ἀπῶσῳ ἐψῶμῶν. ἔπῳμῶν etiam est ἀγοραδῶ καὶ ἀγοραδῶ. Λυσίας ἡτὶ τῶν σιτοπῶν, ἐπῶν γῶ αὐτῶν φῶν ἐπὶ ἀπὸ τῆ ἀμῶσῳ πῶν ὀλῶν, ὡς ὁ ὀπῶμῶν αὐτῶν ἐπῶ. πῶ σῶσι. id est ἡγορασμένῳ, προδῶσῳ, preparatus. Aristot. in de cimo Ethic. ὁ δὲ λόγος καὶ ἡ διδῶ μῆ ποτε ἐκ ἡν ἀπῶσῳ ἡ καὶ δὲ πῶσῳ γῶ τῆς ἡδῶ τῆ ἀκρατῆ ψυχῶ πῶς εἰ, καλῶ χῶσῳ. πεπῶσῳ ἀπὸ τῆ πῶσῳ σῶσῳ, quod significat libere & ingenue planeq; dico, aliquando passiuè accipitur, pro ingenue dicto. Isocrat. πρὶ ἀνδῶσῳ, τὰ δὲ πρὶ ὀλοσῳ **παρῶσῳ** **εἰας πεπῶσῳ καὶ δεδῶσῳ πῶν δυνάμῳ ἀπὸ. παρῶσῳ enim** **μαί****

apud magnos auctores passiuua voce dicitur tantum, sed actiuua signi-
 ficatione. Plato in Gorg. ουκ ἀγνωνως δε εἰ καλλίκελς, ἐπεξέρχῃ τῷ λόγῳ παρῆκ-
 σιαζόμενος. Isocrat. in Busy. ἡδίστα μὲν σοὶ πρὸς ὅλης ἐπαρρησιασάμενος εἰσι παρῆ-
 κσσεως. **Iungitur cum accus. Greg.** πρὸς ἡν, Νῦν ὃ ἢ μὲλλον παρῆκσσιαζόμενος
 πλὴν ἀλθίστων, ἵνα μὴ τῆ ὑπερολῆ καδῶς γέγασται, ὃ μὴ δὴ δὴ καδῶς κατακρηθῶμεν.
Εἰργαδὲς πυρὸς ὁ ὑδατος Εἰργαδὲς πυρὸς ἢ ὑδατος ἢ σένης de proscriptis dicebant. Plutarch. τὴν ἐξ
 ὅπως πυρὸς ἢ ὑδατος ἢ σένης ἐργαδὲς μέτελλος, vt aqua & igni Metello in-
 terdiceret, & ne quis eū domo tectove exciperet. Εἰργαδὲς facefcere,
 abire, summoueri. Isocrat. τοῖς βαρβάροις ἐργαδὲς τῆν ἰσῶν προαγοροῦσσι, Pre-
 conio edicunt vt barbari procul a sacris faceffant. Quod autem erat
Εἰργαδὲς ἢ ἀγορῶν ἢ ἰσῶν Romanis aqua & igni interdícere, hoc erat Græcis ἐργαδὲς εἰς ἀγορῶν ἢ
 ἰσῶν. Lyf. ὑπερ καλλίς, μετὰ δὲ ταῦτα ἐπεδὴ ἀπεκτονῶς ἦν ὄνδς ἀντὸς ἐφκ πρὸς
 πλέσς ποιῆσαι, εἰδοξε τὰ ληδὴ μὲν ἔτι, ἢ ἐλθῆκαὶ προσεφθεῖται εἰς ἡμῶν ἀντὸν ἐργ-
 γαδὲς ἢ ἀγορῶν ὁ ἰσῶν. Dicebant & ἐργαδὲς ταφῆς, quæ omnia hodie in
 eos constituta sunt, quibus aditu sacrarum ædiū sacrorumq; com-
 munione interdícitur, quicq; hominum colloquio commercioq; arcen-
 tur & propulsantur vt profani: quí si porro contumaces esse perrexe-
 rint, etiam diris execrationibus deuouentur. ἀναθέματα, vocant, vt olim
 καδῶματα & πρὸς ἡμάτα, appellabāt, vt in Annotationibus docuimus.
 Erat etiam olim animaduersio publica ἐργαδὲς τῆν νομίμων ἢ νομικῶν.
Antiph. πρὸς τὸ χοροῦτο, ὃ γρ νόμος ἔστω ἐχθρῶς ἐπεδῶν ἡς ἀπορραφῆ νόμος δίκην,
 ἐργαδὲς τῆν νομίμων, **Lex enim in hæc verba concepta est. simulatq; quis-**
primū lege Cornelia de ficariis postulatus est, arceri eum & priuari
ius quæ ad ius ciuile pertinent. Alibi ἐργαδὲς τῆν νομικῶν, legitur. quæ sint
autem illa, ipse superius dixerat his verbis, ἀνάγκη γρ εἶν ἡμῶν καταφθεῖ
σκαδῆ, ὃ μὴ ὄντα, φονεά μὴ δὲ ἐνοχορ τῷ ἔργῳ, ἢ ἔργῳ τῆ δίκης καὶ τῷ νόμῳ, ἐργα-
δῶν τῆ πόλεως, ἰσῶν, θυσίῶν, ἀγώνων, ἀπρὸς μέγισα ἢ παλαιότατα τῶν ἀνθρώπων, Ne-
cesse est enim eū in quæ vos pœnam legis ficariorū statueritis, etiā si
nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius, arceri tamē vrbe, & pro-
cul faceffere sacris, sacrificiis, certaminib⁹, quæ vetustissima sunt iura
inter homines. Hoc idem de iis dici potest quibus actio denegatur,
qui legitimā personam nō habēt ciuili actione cū ciue experiundi, vt
iis quos excōmunicatos dicunt, quibus præfidia iuris clausa sunt. Hu-
iusmodi etiam ἄμοι erant, de quibus ante diximus: quos impune vio-
lare licebat citra mortē, & interdū ad mortem vsq;. Verba legis hæc
sunt, Νηκοινεὶ παρῆκτω ὑπὸ τῷ βυλομένῳ ὃ τι ἂν πάρε, πλὴν θανάτου. Εἰργαδὲς etia
est vetare, prohibereq; transitu. Greg. ὃς καὶ ἡμιόνων ποτὲ λαβείσθαι ἢ ἀν-
 δρῶς ἰδίῳ ὁδῶν ὁδύοντες, ἢ ἐργαδὲς τῷ προσώ. Gal. ἐργαδὲς δὲ τῷ ἐλκθροῦτα καθ-
 ἐκασίω ἢ τῆ κόνει γυώμενον, Eū qui quotidie apricari instituerat, & athle

Εἰργαδὲς πυρὸς ὁ ὑδατος

Εἰργαδὲς ἢ ἀγορῶν ἢ ἰσῶν

Εἰργαδὲς τῆ νομίμων

ἄμοι

tico more puluere aspergi, vltra id agere vetuimus . ac si diceret, τὸν
 δε ἡλιαζόμενον τε καὶ κονιόμενον καθ' ἐκασίω, ἐπαύεμεν. **Ab hoc fit** Ἀνέργω, hoc
 est arceo, propello, & eum qui aliquid cœpit agere inhibeo. Ἀπέργω
 deterreo & abigo. Demosth. πάντας ἀπέργατε τῷ φιλοτιμίῳ. Διέργω δι
 duco, dirimo, intersepio, dispesco. Εἶργω vero & ἐργαδὲς δασωόμενον, fi
 gnificat in carcerem conicio . vnde ἐργαδὲς & ἐρχθέντες sunt vincti &
 ergastularii serui, qui etiam ergastula sic appellantur, vt custodia οἱ
 ἐν τῇ φυλακῇ, ἢ οἱ φυλακακῆ) vt in Pandectis legitur. Xenoph. ἐν ᾧ ἀρχμά-
 λωοι οἱ Συρακῶσσιοι, ἐργαδὲς τῷ παραῶς ἐν λιδοσταιίαις. Plutarch. καὶ γρ εἶργαι τῷ
 Δικτάτορι πρὸς δίκης, ἢ δωατῶσαι εἶργαι, Dictatori indicta causa prehende-
 re ius est, in carceremq; coniectos morte mulctare. Aesch. ἀπορραφῆ ἐν
 ἐνθεκα, ἡμέρας μετὰ τῆ δίκης. εἰς δὲ τῷ ἀπορραφῆ, ἐρχθέντες. id est, inter custodias
 fit, & in nexu detineatur. Demosth. ἢ Νεαίρας, ἢ ἔργαδὲς πρὸς τοῖς θεομοδίταις
 στεφῶνον τῶν, ἢ τῶν νόμων ὃς κελῶν, εἰς δὲ ἀδίκως εἶργη μοιχῶν, ἢ ἔργαδὲς πρὸς τῶν
 θεομοδίταις ἀδίκως εἶργηδῶν. & ἐργαδὲς est adulteri deprehēsi detetio, quæ
 lege licita erat nisi vades ipse daret . A qua lege manauit caput illud
 capite quinto in tractatu de adulteriis in Pandectis. Demosth. in ora-
 tione supradicta, καὶ ἢ ἐργαδὲς, καὶ δὲ ἀδίκως ἐπιβεβληῶν, ἀπορραφῆ
 ἀντὸν, ἢ τῶν ἐργαδὲς ἀπὸ ἀρχῆς εἰς ἐργαδὲς, εἰς δὲ ἀδίκως μοιχῶν εἶναι, ἢ ἀδίκως
 ἀντὸν κελῶν τῶν ἐργαδὲς τῷ ἐλόνη. ἐπὶ δὲ τῷ δικαστηρίῳ, ἀνὸν ἐργαδὲς ἢ ἔργαδὲς
 ὃ τι ἂν ἐργαδὲς ὡς μοιχῶν ὄντι, in ipso autem iudicio lex iubet præterea, adul-
 terum sic conuictum pro arbitrio mulctare, duntaxat quod sine gla-
 dio fiat. id quod simile est iis quæ πρὸς ἀπίμων diximus. Quod autem di-
 cit, καὶ ἢ ἐργαδὲς, hoc significat, ἢ ἐν δὲ ἐλέργη καὶ καταδικασῶν, hoc
 est iudicio vicerit, & apud iudices cōdénauerit, ob infidiosam cōprehe-
 sionē sui. τῷ ἐλόνη vero significat τῷ ἀλώμεν deprehētori. καθέργω est
 cōcludo, & taq; in carcere cohibeo. Pauf. τῶν ἀλέξανδρος τῶν λέονά ὁμῶ κα
 καθέργεις ἐς οἴκημα. καθέργεις cōclusio & coercitio. Plut. ἐνιοὶ ὃ πρὸς μὲν ἐν
 δρῆς ἀπορραφῆ, καθέργω μὲν φάσκασσι. κατέργω vero subigo & cōpello signi-
 ficat. Thucyd. lib. pri. οὐδ' ἂν πρῶτον ἢ τῶν ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθέρωτος τῶν
 ἡσῶ ὑπὸ τῷ δωαπῶτες κατέργω, Neq; hui⁹ instituti auctores sum⁹. quip-
 pe cū ita semp moribus cōstitutū fit, inferiorē a potētiorē cogi, & ad
 parēdi necessitatē adigi. Significat etiā veto & arceo. Pauf. ἄντὸς τε ἐσθε
 ἑλκθρῶς ἐφθῆρε τῷ χώρῳ, ὁ ναυσὶν ἄμα ἐκ θαλάσσης κατέργω, hoc est liberū com-
 meatū adimebat. Alibi, ἔργαδὲς κατέργω, pro intra fines continere, exi-
 tumq; adimere dixit.
 ἄντὸς ἔργαδὲς est q liberā habet plenāq; rei cōstituedē potestatē. Demosth.
 πρὸς σεφάνος, πρῶτον ἢ ἔργαδὲς ἀπορραφῶν, ἀντὸς ἀντὸς ἔργαδὲς ἢ ἐς τῷ πόλεμον, ὃ μέγιστον
 ἔστιν ἀπάντ. Andocid. πρὸς τῷ μνηστῆρον, τῷ ἐργαδὲς ὃ τῷ βυλοῖς, ἢ ἀντὸς ἔργαδὲς, ἢ ἔργαδὲς
 ἐπ' ἀντὸς μ. γάρσα. Polyb. de Politia Rom. τῶν ὑπάρτων ἀντὸς ἔργαδὲς ἀντὸς ἔργαδὲς
 q ii

Ἀνέργω

Διέργω

Εἶργω

καθέργω

καθέργεις

κατέργω

ἄντὸς ἔργαδὲς

των πρὸ τῶν πρὸς τὸ πλάγῳ κατασκευῶν. αὐτοκράτορα δὲ ἐν τῷ ὑπαιθετοῦ ἔχουσιν. Et αὐτοκράτορες πρὸς βασιλῶν apud Plut. de quibus Livius lib. vii. de bello Maced. ita dixit, de decē legatis loquēs. His ἣ presentis disceptationis essent, libera mandata de summa rerum senatus constituit. Hoc sic Græce dici potest, τὸτοις δὲ ὅσα ἡγεῖται πρῶτα ἀποφασίζω διαγνώσεως τύχοι ὄντα, ἢ σύγκλητος ἔχουσιν αὐτοκράτορα ἀπέδειξεν. hoc est, τὸτοις αὐτοκράτορας ἢ σύγκλητος κατέστησε ἡγεῖται πρῶτα ἀποφασίζω, ὅσα ἔχει βραβεύει τὰ ἐν τῷ πρῶτα ἀποφασίζω. φωνισόμηναι. Tranq. in Calig. Magistratibus liberam iurisdictionem, & sine sui appellatione concessit, τοῖς δὲ ἐν τέλει δικαιοδοσίαν αὐτοκράτορα, καὶ ἀνδρῶν ἐς αὐτὸν ἐφέσεως συνέτελλετο. vel, ὅτις δὲ ἀρχαῖοι διοίκησιν αὐτοκράτορα σιωπηλῶς. Αὐτοκράτορες etiam οἱ ἐφηβοὶ dicuntur, καὶ οἱ νέοι, qui tutelæ suæ facti sunt apud Xenoph.

Libera iurisdictione.

ὅσιον ἢ ἐπέμετες τὸτω καὶ ὅσιον καὶ ἱερῶν, hic omnia iura civitatis habet. apud Demosth. καὶ Νεαίρας, ἱπποκράτης ἔπειτα Πλαταίας ἐναντι Ἀθωνάων ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, καὶ μετῆναι αὐτοῖς ὡς πρὸς Ἀθωνάων ἐπέμει, πάντων καὶ ἱερῶν καὶ ὅσιον, πολλῶν ἔτι ἱερῶν σάων ἢ πελετῆ ὅσιον ἐκ γῆρας, μηδὲ ἡγεῖται ἐκ γῆρας. ὅσια, quidam intelligunt publica, non tamen sacra, & recte ut liquido apparebit. Idem καὶ τιμοκράτη. ἡγεῖται ἐναντι ὑμῶν ἀριστοφῶν, ἐλέως ζητήσας. ἔτι ὅτι οἱ δὲ ἕως οἱ δὲ ἕως ἡγεῖται ἱερῶν ἢ ὅσιον χρεμάτων ἔχοντα ἡ πόλιος, μιλύων πρὸς τέτους, Aristophon tulit ad populum, populūsq; sciuit, que sitores residuarum pecuniarum creati apud quos, ut quisque quempiam nouerit quippiam residua habere pecuniae, aut sacrae aut publicae, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi, ἔτι πίνω δὲ ἀνδρες Ἀθωνάοι πῶς διοίκησιν ἀναίρει, τῶν ἱερῶν καὶ ὅσιον ὡς δὲ ἐγὼ φράσω, ἔστι ὑμῶν κέρει νόμος, καλῶς ἔπειτα τις καὶ ἄλλος κείμενος, τὸτε ἔχοντα τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια χρεμάτια, καταβάλλειν ἐς τὸ βασιλευσθῆναι. ἔτι μὴ, τῶν βασιλῶν αὐτοῖς ἐπιγράφειν, τοῖς νόμοις χρεωδύλω τῶν πελωνικοῖς. διὰ τῶν νόμων τὸ τῶν διοικῶν τὰ κοινὰ. τὰ δὲ εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τῶν βασιλῶν καὶ τὰς θυσίας καὶ τῶν ἱππέων, καὶ τῶν ἄλλων χρεμάτια, ἐναλισκόμηναι, ἔτι δὲ ὁ νόμος ὁ πρῶτος προσδοκῶντος. πῶς ἱερῶν διοίκησιν καὶ τῶν ὅσιον intellexit administrationem sacrarum publicarumque rerum, ut ex verbis subiectis planum fit. ὅσιον est δὲ βέβαιον καὶ ἔχει προσαπείθει τῶν πυχόνων. cuiusmodi sunt que in hominum commercio sunt. Quare aliqui τὰ ὅσια τὰ ἰδιωτικὰ interpretati sunt, quod mihi non placuit. Antiph. tamē boni viri officium esse ait, ἀμύωα ὑπέρος ἱερῶν καὶ ὅσιον ὁσίων, suppetias ire pro sacris & profanis. & Latini dicunt, pro aris & focis dimicare: quod perinde esse videtur ac si dicas, pro templis deorum & laribus familiarum. Cicero ad Atti. Non est (inquit) in parietibus respublicae est in aris & focis: hoc est in sacris & profanis. Et in Philip. ii. Repetebat praeterea deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarē, in quibus tu inuaseras. Hæc omnia de priuatis rebus dixit. ὅσιον etiam dicitur καθαρόν, innocēs & nullo scelere cōtaminatus. & ὅσιον τὰ πρὸς τὸ θεῶν, qui nul-

la religione violata se obstrinxit, nullo piaculo mentē conscclerauit. Antiph. πρὸ τῆς ἡρώδης φόνης, οἶμαι δὲ ὑμᾶς ἐπίστασθαι, ὅτι πολλοὶ ἴδον ἀνθρώπων μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλοι μίαισμα ἔχοντες, σιωπηλῶς εἰς τὸ πλοῖον, σιωπηλῶς μετατρεφόμενοι ἀντὶ ψυχῆς, τὸς ὁσίως διακεκμημένους τὰ πρὸς τὸ θεῶν. Sanctus ut opinor Latine dicitur ὁσίως. Sanctū, inquit Macrobius, est interdū quod nec sacrum nec religiosum est, ut Trebatius libro religionū refert, Sancta ad vos anima, atque isti? incia culpæ Descēdā. ὅσιον etiam ἀγνοῖ dicitur & διαφύει & καθαροί, de quibus alibi dictū est. Cōtrā ἀνόσιον cū dicebāt & ἐξ ὁσίον, significabāt impiū, nefariū, scelestū. Idē, ἱδούσ τε πρῶτα ἀντιπροσώπων ἴδον καταφωκῆς ἐγγίνοντο ἐξ ὁσίον ὄντες, καὶ διακεκμημένους τὰ ἱερὰ μὴ γίνεσθαι τὰ νομιστάμηναι. Demosth. πρὸς σφετέρους, καὶ μὴ δὲ πρὸς τὸ θεῶν, πῶς δὲ σφῶν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἄλλοι δὲ ἐξ ὁσίον, ἐπεὶ ὡς ἐξ ὁσίον αὐτῶν τὸ θεῶν ἐκρίθη μάστιγας, ταῦθ' ὡς ἐν ἀριστοφῶν ὑμᾶς ἀξιῶ ψυχῆσδε, id est, qui fieri potest, ut non ipse indigno facto se alliget, atque adeo nefario? Antiph. τὸν δὲ φθόνον ἀνόσιον ἀλῶνα, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἀπὸ δικαίου, Reū em̄ scelus est dānari nisi manifesto cōuictū eorū criminū quibus postulatus est. ὅσιον καὶ δίκαιον sic dicunt, ut Latini ius & fas. Plut. in Demetrio, τὸ πρὸς τὸ θεῶν ὅσιον, ὁ πρὸς ἀνθρώπων δίκαιον. Alibi, καὶ διαφύει καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τοῦ θεῶν καὶ γονεῶν ὁσίως ὅσια καὶ δίκαια, διαφυλασσόμενοι. iura & officia. ius fasque. ὅσια, etiam singulariter dicitur id quod fas appellamus, id est numen metuendū & reuerendū. Demosth. καὶ μετῆναι, ἔπειτα ἀπασιν ἡ τῶν θεῶν ὅσα ἢ χορηγὸς ἐγὼ καθίστημι, καὶ ἢ ὁσίως, ὅτι δὲ ὁσίως, ὅτι δὲ δίκαιον, ὅτι δὲ δίκαιον, ἢ δὲ δίκαιον. Postremo deus ipse cuius ludis peragēdis ego choragus designatus fuerā, simul fas ipsum eiusque maiestas & numē, quodcumque est illud tandē, mecū utique cōtumelia affecta sunt. Idē alibi, ὅσιον θεῶν ἢ ὁσίως, nec deos nec fas dixit. Sic Aristoph. Pluto, κατὰ νόμον ἀφύει ὁσίως τὸ πρῶτα, ἐπὶ τῶν χύσων τῶν ἀθρήων ἀνίσταμαι. id est, ibi ego affurgo cū magnopere fas & licitū esse censerē. Plato lib. iii. de Rep. in fine, ὅσιον ὅσια τῶν ἐκείνων κτήσων, τῶν δὲ θνητῶν κτήσων συμμιγνύσασθαι, καὶ ἄλλων, nec ὅσιον dixit, plurale pro singulari usurpās, quod usuratū est Atticis: ut λευτερά ἀντι τῶν λευτέρων, quod rarius est tamē. ut Thucyd. in pri. καὶ ὡς ἡδόνον ἀντι τῶν ἐνίον. τὸ λόγον, ἐδὲ οὖρον αὐτοῖς πρῶτα ἔπειτα εἰς τὸν Λακεδαιμονίαν ἔναι. Idem alibi, ἐπὶ δὲ αὐτὸ ἀπῆκως ἐφῆρον αἱ γνώμαι, ἀδικεῖν τοῖς Ἀθωνάοις, καὶ πλεμντέα, ἔναι. Alibi τῶν βασιλευσθῆναι & σκεπτεῖν dixit, ut ferē auctores primarij. Xenoph. in secundo ἐλλωτικῶν δὲ εἰς αὐτὸν ὡς ἐγὼ ἐμὶ οἴθ' ἔπειτα μεταβάλλειν, κατανοήσασθαι καὶ ταῦτα, id est, ὅτι ἔπειτα, ποτὸ κατανοήσασθαι. Idem in pri. παρὰ εἰς, σημαίνοντων ἢ τῶν ἀσύνων ὅτι πρὸς λέμιοι ἔστιν ἐν τῇ χάρα, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅσα σὺ τοῖς πρὸς αὐτὸν, Cū autē signum datum esset. hoc est σημαίνοντων δὲ. Paus. Ἀθωνάοις δὲ ἐκ ἀνεκτὰ ἐφάνητο πρῶτα βεβαιῶναι. Idem, καὶ Ἀθωνάοις ἐκ ἑπὶ ἀνεκτὰ ἐφάνητο ἔπειτα πρῶτα χρονονοῖν ἐπὶ μακεδόσι δὲ ἐλλωτικόν. Alibi, ἀντι δὲ τῶν μιλύων τῶν ὅσα πρὸς δὲ δίκαιον ἐν ἄλλῳ δὲ δίκαιον, Si credere quis potest. Et rursus, καὶ ὅσα καὶ κατεξῆκον ὅσα

Sanctus.

ὅσιον ἢ δίκαιον.

καθαροί.

ὅσια ἢ ius.

πληθυντικῶν.

ἀντι τῶν ἐνίον.

ἀπῆκως.

Επιρρήματα
πληθυντικώς
εχρησματού
σμενά.

φθ, δὴ δὲ ἰδόντα, manifestum est. Plato in Philebo, τῶν οὖν ἡμῶν πότι
 ρα πέσειν συμβεβηκυῖαι, ἀντὶ τῆς πότις, quod est usitatum apud alios quoq.
 Inde aduerbia in vocem pluralis numeri conformata. Xenoph. ὅπως
 Διὰ πλὴν ἐγκράτειαν ἠλλοπαλάσια, εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον ὑφραίνονται. Idem, πολλὰ
 μὲν ἐπαινεῖσθε, ἠλλὰ δὲ δεξιωσάμενοι τὸν κύρον, ἔρχοντο οἴκαδε. Idem, παραμυθεῖ
 μνον τῷ ὀλιάνδρωπον πολλὰ, πλὴν ἀνδρόν ὀλίγα, τῷ μέσῳ μέτριά. ἀντὶ τοῦ μετρίου.
 Simile est apud eundem, πλείω τῆς κωρῆς δέμ, supra modum currere. Et rur
 sus in Tyranno, πολὺ μείω ὑφραίνονται οἱ τύραννοι τῶν μετρίως διαγόντων ἰδίων
 τῶν. πολὺ δὲ πλείω τῶν μετρίως λυποῦνται. Aristotel. de vino, μικρῶ μὲν πλείω πο
 δέει, λαλιτέρως κρεῖττα δὲ πλείω, ἔμπροσθεν. vbi tamen πλείω legi posset. Iso
 crat. πρὶ ἐρλύκῃ, καὶ τὸν δῆμῳ χεῖρα πρᾶττοντα, τῶν ταῖς ὀλιγαρχίας δαλνόντων.
 ἀντὶ τοῦ χεῖρα διακρίμνον. Ibidem, χεῖρα φρονεῖν eodem modo dictum est.
 Grego. μικρὰ τῶν κόσμων καὶ τῆς σκλήης χειρισάμενοι, paululum, paulisper.
 Idem, καὶ μὴ βλαβῶ μὲν ἰδίῳ ὀργιζόμενοι ἀσυγχώρητα, id est ἀσυγχωρήτως, citra
 veniæ spem. Plutarch. πολλὰ κατὰ φημοῦντες αὐτὸν. Greg. εἰς Ἀθανάσιον, καὶ
 κὸν ἔκαστὴ βασιλείᾳ δὲ κεφάλαιον ὑπὸ δέει, ἢ ἀνόντα, μεταγνοῦς ὡς φασιν, ἐπὶ ταῖς
 πλὴν ταῖς ἀναπνοαῖς. ἀντὶ τοῦ ἀνονήτως. Idem alibi, πρόσκαιρα, γοῦν ἡγισμῶν,
 id est ad tempus, πρόσκαιρα. Plato in Symp. τότε καὶ δάμασος ἐκπαλίπτον
 τα. ἀντὶ τοῦ θανάτου. Plutarch. πόνηρα, πρᾶττων, afflictus, καὶ ταλαπωρῆ μῦθος
 ἀντὶ τῆς πόνηρας, vt Synes. πονήρας πέπραγα. Simile est εἰς τὰ μάλιστα πλῆσι.
 Demosth. pro summe diues. Superlatiua eodem modo formantur, vt
 ἀλυπτότατα, ἀκονότατα, ἀκλεῖστα, κεραισμῶν ὄτατα. Xenoph. dixit. Sic ἐνθεώ
 τατα ὀλιγοσφειν Gregor. Comparatiua vero per singulare enuncian
 tur, vt ἀλιδέστερον, δικαιοτέρω. Formantur & in ω, vt μακροτέρω. Aristotel. in
 Probl. segmento vndecimo, Διὰ τὴν ἢ φωνὴν δευτέρω φαίνετὶ πῶς μακροτέρω ἀ
 φερικότερον, τῆς δέει ὄντος ἐν τῶν ταχέως φέρει. τὸ δὲ μακροτέρω φαίνόμενον, εἰσαδύτε
 ρον κινεῖται. Idem, τὰ ἐγγυτέρω ὀλιγαρχίας, πρόστερα. Idem, ὡς εἰς τὸ ποτὸ πορροτέ
 ρω μὲν διόντων ἀμυγέσρα γίνεσθαι ἢ ὀσμῆ. Idem in Probl. sect. decimaquin
 ta, τοῖς δὲ ὀλιγώτατο, pro extremis dixit. Xenoph. ἐν δὲ ὀλιγώτατο dixit. Et in super
 latiuo ἐν δὲ ὀλιγώτατο, ἐγγυτάτω & προσωτάτω Aristotel. Formantur & in ωε vt
 positiuia, vt ἀλιδέστερος verius Plato dixit. & ῥαθυμοτέρως διὰ γὰρ Aristot
 tel. in septimo Politicon. ὀλιγότερος ἰσοκράτης. Xenoph. καὶ ὀρθὸς ὄν, ἐρρομῶ
 σέρος ἐν δὲ ὀλιγώτατο ἀκονότατα. Sic ὀλιγότερος καὶ ἐκτοπώτερος καὶ χαριετέρως Ari
 stotel. Dicunt etiam non tantum πρῶτον aduerbialiter καὶ δὲ ὀλιγότερον, sed
 etiam πρῶτος καὶ δὲ ὀλιγότερος. Aristotel. in octauo Ethic. ἔστι γὰρ ἐν μὲν τῶν
 δικαίοις δὲ κατ' ἀξίαν, πρῶτος, δὲ ἢ ἢ πρῶτον, δὲ ὀλιγότερος, hoc est primo & secun
 do loco considerandum. vel, primarium locum & secundarium opti
 nens. Formantur etiam a participiis aduerbia in ωε, vt ἀνεμῶνως, ἐπισα
 μῶνως, scite, πεφυλαγμῶνως caute, δὲ ἀρκούντως sufficienter, ἀρεσκόντως grate.
 Xenoph. μὴ τῷ ὄρα ἀρεσκόντως γέμοι ταῦτα, κρεῖς, Nō ita vt hora mihi pla

πρὶ ἐπιρρή
ματων.

ceat. Formantur autem a genitiuis pluralis numeri, quare etiam eo
 rum seruant accentū, vt ἀντάρκως, ἀντάρκων, quia τῶν ἀντάρκων dicitur, &
 σωκίθως καὶ τῶν σωκίθων. Sic κακοκίθως, ὀλιθως. Verum enim uero ἀπὸ τῆς ὀσίας,
 deriuatum est ἀφοσιῶσαι verbum, quod ὀσίας ἕνεκα κρεῖν & significat, hoc
 est ἕνεκα τῆς ἀμέμπτῃς καὶ ἀνεπιλήπτῃς, hoc est haftenus vt reprehensione ca
 reat qui fecerit. quod qui faciūt, perfunctorie agere & defunctorie di
 cuntur, vt olim in Annotationibus diximus. Est enim ἀφοσιῶσαι, non
 acri intentione, non ex animi proptitudine, & cū intentione agere, sed
 quouis modo τῶν πυχόντων, ea tantum gratia ne incusentur ob rem ne
 glectam. Greg. εἰς βασίλειον, de laudatione eius loquens, ἔμοι τε ἢ ἔσοι τῶ
 χρεῖς ἰκανῶς ἀφωσιωμῶν. χρεῖς δὲ ἐπὶ ἄλλοις, τοῖς ἀγαθοῖς τὰ τε ἄλλα, καὶ πρὶ τὸν
 λόγον, δὲ λόγος, Mihi enim hoc debitum haftenus erit persolutū, vt quidē
 eo defunctus esse videar. Debetur enim si quid aliud, certe oratio, vi
 ris cum cetera bonis, tum etiam dicendi facultate praeditis: ac si dice
 ret, debetur imprimis oratori viro bono, oratoria laudatio. Idem in
 eadem, εἰς γὰρ τὸ ἰδὸν ἀσελθῶν μετὰ πάσης τῆς πρὶ αὐτὸν διορυφίας (ἢν δὲ ἡμέρα τῆ
 ὑπὸ φωνίῳ καὶ ἀθροισμῶς) τῶν λαῶν μέγῳ ἡνὸ μῶν, ἔτως ἀφοσιῶσαι πλὴν ἕνωσιν,
 quodam modo vt vnum se fecit ex populo, licet aperte & plane, &
 bona fide Christianum non egerit. Idem εἰς Ἀθανάσιον, ὀλίγα ἐκ πολλῶν τῶν
 ἐκείνης διεξελθόντες, ἵνα τε ἢ ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθον, τῆς πανηγύρεθ δὲ ἐκείνη ἐκπλη
 ρῶσω μῶν, vt & desiderio nostro aliquantulum satisficiamus, & multitu
 dinis frequēter circūfusq; expectationi respondeamus. Iustus ὑπέειπε τῆς ἀφ
 λοδῶρας κλήρεθ, καὶ ἔκταρα τὸν πάντα χρόνον διετέλεσεν, ἔκ ἐκ συμμορίας τῆς ναυῶ
 κησάμῶν ὡσπερ οἱ ναῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτοῦ διαπαυῶν. ἔκ δὲ δύο ἔτη κατὰ λιπῶν, ἀλλὰ σῶ
 χῶς, οὐδ' ἀφοσιῶσαι, ἀλλ' ὡς οἶόντε ἄριστα πρᾶσσοντα ὀλιγώτατο, nec perfunctorie
 aut quolibet modo, sed q̄ fieri potest optime omni apparatu instructus.
 ἀφοσιῶσαι pprie est aliquid facere soluēdi animū religionē causa. Ani
 mos em̄ obstrictos religionē habere se dicebāt, cū aut legitima stataq;
 sacra suo die nō peracta fuerāt, aut nō rite peracta, aut cū piaculum
 quouis modo admittū augures aruspicesve nūciabāt. Cicero oblata
 religionē appellat ad Planciū scribēs, Recitatis literis oblata religio
 pretori pullariorū admonitu, nō satis diligēter operā auspiciis dedif
 se, προσεσπᾶμιον ἐγγύεθ. Dicitur & in religionē quod factū est aut omittū
 trahere, ἐνθὺμιον κρεῖσθ, & religioni fuit vel habitū est. Livius lib. v. ab vr
 be. Iouis Solisq; eqs æquiparātū dictatore in religionē etiā trahēbāt,
 ἐξείσασθ. Herodia. de tēplo Pacis exusto fulmine, ὄθον τῶν πᾶν ἔργον δὲ
 θφάσθ. Vnde res tota i religionē tracta est. Thucyd. de lunę deliquio,
 καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οἱ πλείους ὑπὸ γὰρ ἐκείνου, ἐνθὺμιον κρεῖσθ. Atheniensiumq;
 pleriq; rem in religionē trahentes superfedendū censebant. Antiph.
 in accus. cædis, ἀδίκως δὲ ἀφωσιωμῶν τῶν δὲ ὑφ' ἡμῶν, ἡμῶν προσεσπᾶμιον δὲ ἀπο
 σθ.

ἀφοσιῶσαι

Oblata reli
gio.

In religionē
trahere.
Religioni ef
se vel habere.

ἐκθφάσθ.
ἐνθὺμιον κρεῖ
σθ.

δουρ δὲ ἐσαυ, ἡμῖν δὲ ἐνθυμῖται ἡρῖσεται, Quod si hunc fontem iniuste absolutum dimiseritis, is qui interfectus est, non nostrum animum, sed vestrum religione obstringet. id est religioni vobis iudicibus erit mors eius inulta, non nobis accusatoribus, qui officium nostrum impleuimus. Idem alibi de eo loquens quem in fontem videri volebat, ob id quod eadem inculcata sui tutela perpetrarat. ὁ περὶ ἀρκτείας, ἢ προσρόπαιος θανόντος ἐπερ ἡγορ τοῖς ἀπείροις προσρόπαιός ἐστι. Ἔτος περ ἀνοσίως διαφθαρείς, διπλάσιον καθίσκει ὁ μίασμα, ἢ ἡ ἀλιπείωρ, τοῖς ἀρκτείας ἄντων, Nam & qui eadem ille quidem, sed innocenter admittit: si ob eam eadem damnatur, non minus sua morte obstringere religione auctores damnationis potest, ἢ is cuius caedes perpetrata est. Et hic reus scelerate extinctus, geminato piaculo eos cōscelerabit nefarios homines qui se interfecerint, hoc est suos accusatores. Δεισιδαιμονία πρὸς ἡμῶν Athenæus dixit pro religione teneri. Religio est Latine loquentibus, id quod vulgo debitum officii, hoc est iustam muneris functionem appellant. Cicer. in Ver. act. vlti. Ego quos adhuc mihi magistratus Po. Romanus mādaui, sic accēpi, vt me omnium officiorum obstringi religione arbitrarer, ἔπως ἀπεδείξάμην, ὥστε ἐμαυτὸν ὠνήσω ἀπάντων ἢ καθηκόντων δεισιδαιμονία ἔνοχον ἔσεω. Plutarch. in Public. Δεισιδαιμονία, ἢ ἴατ' ὅτι πάλαι, Religio ciuitatem inuasit. Religio alioquin est ἢ πρὸς τὸ θεῖον ὀλιγάβεια. Quare propria anxietate et superstitione ponitur. Cicer. in Ver. Tanta religione obstricta tota prouincia est, tanta superstitione ex istius facto mentes omnium Sicularum occupauit. Idem in Philip. Inexpiables religiones in Rempub. inducētur. id est anxietates et sollicitudines ob irā diuinam quæ impendere videretur. Religione noua se obligare est quod ii faciunt, qui sese dedunt in consecrata peristylia, salutem mundo dicentes, & semel è publico secedentes. vnde tamen hodie referre pedem tam solenne est, ἢ causariam missionem à castris impetrare. Dicitur & nouam religionem suscipere. vtroq; Cicerō vtitur in oratione pro domo sua. Δεισιδαιμονίαν ἀναεφέω. Dicit potest etiam πλὴν ἡσυχου δία τῶν ἑαυτὸν ἐκθιάζειν. est enim ἐκθιάζειν consecrare & deo dedicare. Significat etiam ἀνοσίως. Herod. ἐπὶ Ἑρωμάοις ἐκθιάζειν τὸν βασιλέα, in rer diuos referre. Idem de Commodi cæsarie ad Solem resplendente, ὡς τὰς μὲν, οἰεῖται ἕννημα, χρυσὸν προσίοντα ὑπὸ πλάσει, τὸν δὲ ἐκθιάζειν, λέγοντας αἰγλῶν ἡνὰ ἐράνιοι πρὸς τὴν κεφαλῶν συγγεγυῖσθαι. ἐκθιάζειν dixit pro ad diuinitatis indicium trahere, diuinum esse existimare. Et de Ganymede lib. primo, ἐκθιάσει δὲ δὲ πᾶσι ἢ μερακίς ἐς Διὸς ἀρωγῶν καὶ μῦθον, ad Iouis raptum & fabulam relatum esse. Plutarch. in Sertor. de cerua Sertorii, χροῖον δὲ περὶ ἀμύλων ἡθασλῶν, κατὰ μιν δὲ ἐθέλας φάσκων ἄστειμιθ' ὁ δὲ ἄνθρωπον ἔβαν. Et in quinto Sympol. οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰ κοινὰ ταῖς χεῖρας ἔπι

προσρόπαιος

Religio.

Religionem suscipere.

ἐκθιάζειν.

πολλῶν ἐκθιάζειν, ὡς δὲ ἴδωρ ὡς δὲ φῶς, τὰς ὥρας. ἢ ἢ γὰρ δὲ μόνον θεῖον, ἀλλὰ καὶ θεῖον ἢ λαμβάνουσι. hoc est, diuina esse existimant. ἐκθιάζειν Philo dixit in libro de mundo pro consecrare, & vt deū colere, hoc est ἐκθιάζειν, ἀνοσίως. Vt autem dicunt animos religione obligare, ita religione animos soluere dicitur, cum superstitione animis eximitur, aut etiam religio ob piaculum admissum. Liviū libro supradicto, Tādem eo, quod leuissimum videbatur, decursum est, vt qui se domūq; religione exoluere vellet, cum sibimet ipsi prædam æstimasset suam, decimæ precii partis in publicum deferret. Vnde ἀφοσίωσις appellatur expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia, & generali vocabulo omnis expiatio sic dicitur. & verbum ἀφοσιώω. Plutarch. χροῖοντα ἢ μάλις αὐτῶ ἐπὶ τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τὰς καθαρὰς. Plato, ἐμὴ ἀφοσιώσεις σεαυτὸν τε ἢ ἐκείνων. ἀφοσιώω etiam expiare & procurare tristem aliquam expectationē ob numen violatum, aut alias infensum & minabūdum. Idem in Cef. κάτωκα ἢ γνώμην ἀνοσίως ἀνοσίως φασιν, ὡς ἀνοσίως ὅτι ἢ καίσαρα τοῖς βαρβάρους, ἀφοσιώω τὸ πρὸς ἀνοσίως, vt expiarent foedus violatum. Idem, ἀφοσιώω χάρις τὰ ἢ βασιλέων πρὸς ἀνοσίως, vt soluant animū religione, ne infestentur conscientia admissi piaculi. Aesch. voce actiua vt Plato dixit, καὶ τὴν πάλιν ἢ ἡμετέραν τὰ πρὸς τὰς θεὰς ἀφοσιώω, id est expio & religione soluo. Plato in Phædro, καὶ ἄνα φωνῶν ἐδοξα αὐτὸν ἀνοσίως, ἢ με ἐκ ἀπείνας πρὸς ἀφοσιώω, ὡς ἢ ἡμαρτηκότα ἐς τὸ θεῖον, ante quæ expiarer. Herod. in Melpom. de Etearcho Cretensi loquens, qui Themisonem hospitem suum ad iusiurandum adegerat, facturū quod Etearchus ab eo postulasset. & post iurifiurandi obligationem filiā Phronimē summergendam dederat ipsi. ὁ δὲ ομιῶν πρὸς μεκτιῶς τῆ ἀπάτη ἢ ὄρκου, διαλυσάμεν τὴν ζηνίω, ἐποίησε τιάσει. πρὸς ἀνοσίως τὴν πάλιν ἀπέπλεω, ὡς δὲ ἐχρήσθη ἐν τῷ πάλιν ἀποσιώω, πλὴν ἐξέροσω τὸν ἐπάρχου, χονίωσι αὐτὸν πλὴν διασῆκε, καθῆκε ἐς τὸ πάλιν ἀνοσίως ἢ ἀπείνας ἐς τὸν θῆρην. ἀνοσίως πλὴν ἐξέροσω, id est defungi iurifiurandi religione volens, demissam in mare puellam, funiculis alligatam, statim extraxit, vt promisso satisfaceret. Hoc verbum Liviū lib. primo ita expressit de Romulo & fratre loquens, Ita velut defuncti regis imperio, in proxima alluuiē, vbi nunc ficus ruminalis est, pueros exponunt. Quod dici sic potest, ἔπει τὸν ὡσπερ ἀφοσιώω, πρὸς τὸν βασιλέα πρὸς ἀνοσίως, ἢ τῆ πρὸς ἀνοσίως πρὸς ἀνοσίως τὰ νῆπια ἐκθιάσει. ἀφοσιώω etiam dicere est & consecrare. Athen. lib. xii. ὁ μόνον ἢ ἡσυχου γαυῶν ἀφοσιώω ἔπει τῶν ἐν πρὸς ἀνοσίως, ἀλλὰ καὶ ἀνοσίως πρὸς ἀνοσίως, καὶ πάντων ἀνοσίως ἢ ἐταρσιμῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιώω τῶν, καλοῦσθε ἡνὸς ἡσυχου ἔπει ἔπει ἀνοσίως ὑπόμνημα. Nec vero Lydorum tantum foeminæ sine custodia agentes, veneriq; omnium obuiē, sed etiam Locrensiū ac Cyprium incolentium, deniq; omnium (vt

ἐκθιάζειν.

ἀφοσιώωσις.

ἀφοσιώω.

ἐκ τῶν νῦν ὅδε ἀντισφείει νόμος, Non sic autem in ea lege quam hic cōtra leges iam latas tulit. Idem, ἀλλ' ὁ παλαιὸς ἢ ἔτι παρῆν νόμος ἐτω κελόει νομοθετῆρος γράφεισ' ἢ ἀνδρῶν τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχηται. παρῆσφείειν δὲ ἄλλοι οὐκ ἐν νόμοις, ἀλλ' ἐν νόμοις ἐκείνοις. Proinde quod Cicero ad Attic. scribēs libro tertio ita inquit, Quod per legem Clodium promulgare, abrogare, derogare, obrogare sine fraude sua nō liceat: græce sic dici potest, ἢ δὴ δὴ τὸ νόμον τὸν κλώδιον ἐσφείειν, ἀναρῆν, ἀφαιρῆν, ἀντισφείειν ἀδίκως μὴ δὲ εἰν νομοθετῆριν ἐτίαν τὸν νόμον, & ἐπικυρωῖν, & γράφειν, & ἐπισημαίρειν, & ἐπιχεροποιεῖν dicunt, cum ferre legem & rogare significare volunt. & μεταρῆν τὸ νόμον, derogare legi vel obrogare aliquid legi. Abrogare vero legem est ἀποχεροποιεῖν, ἀποφῆρηθῆναι, καταλύειν, πρῶτον δὲ ἀναρῆν, hoc est antiquare.

οἱ ἐνδεκα

οἱ ἐνδεκα, vndecimiri capitales. Verba legis apud Demosth. καὶ τιμοκρεατ. hæc leguntur, ἐὰν δὲ τις ἀπαχθῆ, ἢ γυνέων κακώσεως ἢ λωκῶς, ἢ ἀστράτεας, ἢ προσερμημύων ἀυτῶ τῶν νόμων ἐργασθῆ, ἐσιῶν ὅπῃ μὴ χθῆ, δικάντων ἀυτῶν οἱ ἐνδεκα, καὶ ἢ ἀργόντων ἐς τῆς ἡλιαίων κατηγορέτω τὸ βελομόλυθ' οἱς ἔξει, eum vñ decimiri in vincula coniciunto: atq; ad iudiciũ sistunto. ibi qui voler accusato, quibus quidem lege liceat. Vndecimiri sic erant Athenis, vt Romæ triumiri, de quibus in Annotationibus vt opinor diximus. Q; si superioribus verbis addantur hæc quæ sequuntur, δὲ δὲ ἐδεκα μῦθ' ἀπλογέωθω, significabitur, ipse autem reus e vinculis causam dicit. Lys. καὶ ἀλκιβ. καὶ ὅταν ἢ πῶς ἢν (ἐτω δὲ ἡλ' ἢν ὁ κῆρὸς ἡς ἐσαι) δὴ δὲ τὰ πᾶσδε ἀμαρτήματα ὀλίγη δῆν τῆς ἐνδεκα, παρεδῶθι. Quædam lex dicit δικάντων ἐν τῶν ζύλω οἱ ἐνδεκα. ἢ ἐν τῆς πρῶτοκῆν, id est compede, quasi κῆρὸς κατ' ἀλκιβ. ἡλιαία, maximum erat iudiciũ Athenis, vt subsellia Romæ. In eo enim iudicia publica exercebantur. Et ἡλιαίῳ ἀπρίκαρι, ἐλεηθῆσθαι, & ἐν τῆς ἡλιαία δικάζειν, de quo alibi diximus. Demosth. καὶ τιμοκρεα. ἐὰν ἢ ἀυτὸς ὄφλων ἰκετῶν πρὶν ἐκτίσαι, ἐνδεκα ἔναι κατ' ἀυτῶ, κατὰ πῶν ἐάνδρῶν δὲ δημοσίῳ, ἡλιαίῳ, id est inter iudices magni iudicii sedeat.

κακὸν γινώσκων

κακὸν γινώσκων dicunt dolose in suo munere versari. & κακὸν γινώσκων huiusmodi dolum malum. Sic enim apud Demosth. accipitur, licet etiam omne scelus significet. Aristotel. κακὸν γινώσκων pro subdolo & meticuloso maleficio accipit, & ἔβριον pro aperto & improbo. Sic enim scribit in quarto Politic. γίγνονται γὰρ οἱ μὲν ὑπερπλάσιοι καὶ ὑπερχυροὶ, ἔβρισαι ἢ μεγαλοπονηροὶ μᾶλλον, οἱ δὲ ὑπέρηχοι ἢ ὑπερκαθενεῖς, κακὸν γινώσκων, Etenim prædiuites homines & prævalentes, improbi esse solent & confidentius iniqui. egentissimi vero & perinfirmi, fraudulentī, & exigue iniqui. ἔβριος petulantiam, superbiam, insolentiam, improbitatem, flagitium, stuprũ & adulterium significat apud oratores. Vnde ἔβριος & ἔβρισκός ἀνὴρ pro homine contumelioso dicitur & confidenter improbo. Demosth. ἔβρισκός

κακὸν γινώσκων

κακὸν γινώσκων

ἔβριος καὶ ἔβρισκός

ἔβριος καὶ ἔβρισκός

ἔβριος καὶ ἔβρισκός

ἕτ' ὅτι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίων ἔργων. Dicunt etiam ἔβριος ἐς ἔβριος ἐστὶν. Idem, ἔβριος ἢ ἔβρισκός ἐστι τὸ σῶμα. Et rursus, ἐπὶ ἐμῆ ἢ τῆς ἐμῆς ἔπειτα δῆν ἔβριος. ἔβριος etiam est stupro contaminare. Aesch. καὶ τιμαρχ. τίς οὐκ ἀπαίδευσθαι εἶναι δόξα, τῆς μὲν γυναικὶ καὶ φῆσιν ἀμαρτανόση χαλεπαίνων, τῶν δὲ πρὸς φύσιν ἐαυτὸν ἔβρισκόν, συμπελάω χῶμα καὶ, id est ἐπὶ πορνείᾳ ἐαυτὸν μιδῶσῶν. ἔβριος corruptor & flagitiosus. Aesch. ὅσον κεχωρισθῆναι νόμισμα ἔβριος τῶν ἔβρισκός ἐστὶν ὁμοίῳ ἐργῶντας, τῶν ἀπερταίος ὡς ἔχῃ καὶ τῶν ἔβρισκός. ἔβριος etiam est improbus & petulans vt diximus. Aristotel. in pri. Oecon. καὶ ἐπεδὴ ἢ τῶν οἰκῶν πόσις ἢ τῶν ἐλευθέρων ἔβρισκός κῆρῆ, φανερόν ὅτι τῶν ἢ μῆδῃ ἢ ὀλίγον μεταδότητον. & ἔβριος immanior improbitas atq; impotentia appellatur, vt in loco Aristotelis supracitato. Interdum ἔβριος pro delictis prænimis & insolentibus accipitur. Aristoph. βατράχοις, εἴτ' ἔχῃ ἔβριος ταῦτ' ὅτι καὶ ἢ τῶν τρυφή; verba sunt domini ad seruũ, qui gestare onus grauabatur cum asino veheretur, Quid enim hoc est, si nō delictis sunt intolerandis? Vnde ἔβριος ἐστὶν ἐπιθυμῆσαι & lasciuire. Theophr. in secundo, ἀμυγδαλῆ δὲ πᾶσαλον ἐγκόψωντας σιδυροῦ, ὅταν τετρανωσῶν, ἄλλον ἀντέμῶσῃ ἑάλλασσι δρύνδον, ἢ καλῶς δῆνας κολάζειν ὡς ἔβριον τὸ δένδρον. Vnde ἔβρισκός ἢ γένοσθ' ἢ ἀμπελων apud eundem in tertio de Causis, τὰς δὲ ἐν τῶν ἐφύσεισιν, ἢ ὅσα τῶν γῆν ἔβρισκός, τὸ ἦρ' ὀφεί τμηθῆναι. ἔβριος contumelia afficio vt καθυβριζώ. Plutarch. ἐβυβρίζων τὸν δῆμον. & ἐβυβρίζω pro eo qui iniuria afficit, & qui contumeliosus est, hoc est ἔβριος ἐστὶν, vt Cicero. At q̄ contumeliosus in edictis? q̄ superbus? q̄ rudis? Herodi. de Commodi imperio, ὅμῳ ἢ ἐβυβρίζων τυραννίδα dixit. Alibi, βοηθῆναι τε αὐτὸν ἡξίωσῃ ἔβυβρίζοντες πᾶσθσι. Aliquando etiam passiue accipitur, vt apud eundem, ἀγχρῶς ἢ ἐβυβρίζων ἐαλωκόσι. καθυβρίζειν dedecore afficere, dedecus & notā iniure καθυβρίζων. Idem de Commodo, καθυβρίζων τὸ ἀξιώμα ἀχρῶ καὶ μεμιασμένῳ χῆμα.

ἀποφαίνειν verbum est ad rationes tutelares pertinens. Demosth. ἀπό ἀποφαίνω. βῶ, τῶν τὸν τὸν ἐλέφαντος ὅτι πλεον ἢ τάλαντον, ὅν ἔπειτα αὐτὸν, ἔπειτα ἐργον μοι ἀποφαίνεσιν. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀφ' αὐτῶν ἀφαιρίζουσιν ὅλον. id est, τῶν τῶν λόγους ἢ ἐπιτροπῆς ἔπειτα ἔπειτα ὅλων ἐργον ἀφαιρίζουσιν. Idem, ὁ κῆρὸς πῶν μοι οὐκ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ δρασπόδων ἐπιμεληθῆς, ἐνδεκα μῦθ' τῶν ἐπιμετῶν ἀπέφηνε, in rationes retulit. acceptas tutelæ retulit. τέσσαρα μῦθ' ἐκάσον ἑκαυτὸν ἐλάπην ἢ ὅσον προσῆκε λογιζόμην. λογιζέσθ' et ἀποφαίνω pro eodem posuit. Et rursus, ἐργον μὲν ἔπειτα ἀφαιρίζουσιν τῶν χημάτων, Nullum questum pecuniarum referunt: nullum exhibent fœnus. Δημοφῶν δὲ καὶ ποσοφάλλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, vel vt alibi ἀπέγραψε. Vnde τῶν ὄντων ἀπόφασις ἐν τῶν ἀνδρόσσειν, adnotatio est bonorum, et commentarius et recensio, in index eorum quæ reperita sunt. Iuricons. inuentarium vocant et repertorium, quod ἀπογραφή ἢ ἀπογραφὴ

ἐβυβρίζων

ἐβυβρίζω & ἐβυβρίζω

καθυβρίζω

ἀποφαίνω

ἀπόφασις

ἀπογραφὴ

Αποφασίς
συνώνυμοι

hibere, hoc est φανερῶς. Vnde Ἀποφασμύως aduerbium quod palā significat & manifeste. vt Ἡλιεύς. ὁπόθεν ἔρην τῆ ἀγορῆ πωλοδοσί & ἀποφασμύως. Ἀποφάνειν etiam est idem quod ἀποφράζειν, quod etiam ἀποτελεῖν & ἀποδεικνύειν dicitur & πρῶτον κινῆσαι. Lucian. τοσούτος Ἀθωάσιον εἰς ἕνα ἄρας, καὶ πλοσίως ἐκ πενήτων ἀποφλύας. Plato in Gorg. de Pericle, Ἀλλὰ μὲν ἀγχιωτέρως αὐτὸς ἀπέφλυεν ἢ οἷος πρὸς ἐλαβεῖν. ἔδοκίμοι κακός ἐστιν ἐπιμνηστικῆς ὀσιουῶν ὁτιοῦν ζώων, ὅς πρὸς ἀλαβῶν ἡμῶν περὶ ἀποφάνειν ἀγχιώτερα ἢ πρὸς ἐλαβεῖν; ἀποφάνειν ἀντὶ τῷ ἀποφάνειν dicitur. Xenoph. de domādis equis loquēs, ὅτι τῷ ἀποφάνειν τῆ ἰππασίας καὶ γοργῶν καὶ πρὸς βλεπῶν ἀποφάνειν. Et rursus, τὰ δὲ γὰρ πάντα ταῦτα ποικίλοι, ἔπειθ γὰρ βόληται ἀποφάνειν ἢ ἰπποδοσίον ἐρεῖται.

Ἀπόφασίς etiam est negatio. Aristotel. in.iii. τῶν μετὰ τὰ φυσ. ὀνομασίας δὲ σέξασιν ἀπόφασίς ὅστις ἀπὸ ἑνὸς ὁρισμῶν ἄλλων. Idem, πάλιν γὰρ ἔσται ἢ τὰ ἀποφάνειν πρὸς πλὴν φάσις ἢ ἀπόφασίς. ἔπειθ ἢ ἀποφάνειν dicitur in hoc significatu, quod negare significat. vt Idem in eodem, εἰ οὐκ ἀδύνατον ἄμα καταφάνειν καὶ ἀποφάνειν ἀλλήλων, ἀδύνατον καὶ ἐναντία ὑπάρχειν ἄμα. Idem, ἔπειθ πρὸς διανοητῶν ἢ νοητῶν, ἢ διάνοια ἢ κατάφασίς ἢ ἀπόφασίς.

Απόφασίς

A quo fit ἀποφάνειν & ἀποφάνειν pro negare. Xenoph. ἀποφάνειν ὅτι μετὰ τῶν, Me etiam hoc inficiāte.

Αποφάνειν

ἀποφάνειν etiam dicitur, ἀντὶ τῷ ἀπαχρῶν, hoc est ἕξασιν ἑμὶ, nego, vt φάσκω pro dico & φημί. Philopo. ἔπειθ ὅστις ἢ ἢ κατὰ ἑνὸς κατηγορησῶν ἢ ἀποφάνειν. Ἀποφάνειν etiam est effari & eloqui quasi ἀποφάνειν γινώσκων. Sic enim accipi mihi videtur apud magnum Dionys. ὅτι τῷ πρὸς σοφίας καὶ ἴσως, his verbis, ὅτι σῶντες ὅτι τοῖς διολόγοις ἀντιπεποιθότως ἐπὶ δεξιῶν τὰ φησὶ σέξασιν ἀποφάνειν. ἔπειθ τὸ ἀεράτον φησὶ τὰ λόγια τὸ πωμοφάνειν φῶν καὶ τὸ πολυμνητῶν καὶ πολυμνητῶν, ἀεράτον ὁ ἀνώμωμον. Erāt etiam ἀποφάνειν, quae fiebant in curia areopagi, hoc est rei quae sitae probationes. ante enim rei criminum postulati iudicibus damnandi vel absoluendi traderentur: curia areopagi quæstionem criminum habebat, & reos tum demum iudicio tradebat cum prærogatiua quæstione, & cum præiudicio suo. quod ita faciebant, quasi crimine plano facto per illam rei quæsitæ diligentiā. Id autē quo modo fieret, ex oratione Dinarchi quæ contra Demosthenem habuit liquet his verbis, ἀνάγκη τῷ βουλήν ὅτι ἀνδρες πλὴν ἔξασιν πᾶσι καὶ ἑνὶ τῷ τρόπῳ ποιεῖται τὰς ἀποφάνειν πᾶσι. τίνες τῆσδε ἡτοῖα αὐτῶν προσηγοριῶν καὶ ζητήσεων, ἢ τὸ δῆμον πρὸς ἀξίως αὐτῶν. χωρὶς τῆσδε ἐκ ἑσπερῶν ἀνδρῶν τῶν ποιεῖται. His verbis intelligimus curiam ipsam sua sponte quæstionem habere de criminibus potuisse, ita tamen vt iudicare non posset, nisi quædam crimina, quæ in Annotationibus diximus, cum de areopago loqueremur. Quod autem iudices non semper præiudicium quæstionis in curia habitæ, ad iudiciumque delatæ sequerentur, ex eadem oratione planum fit, ubi ita inquit Dinarchus, ἐπειθ ὅτι ὁ δῆμος γὰρ ἡμῶν, ὅτι τὰς ἐλπίδας ἔχουσι ἄνευ, ἐπανειρόμεν ἡμῶν ἐλπίδας,

καὶ τὰ νόμιμα τὰ κέρη, καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ λυθῶν, ἀδύνατος γινώσκων τῶν Δημοδοσίων λόγων; καὶ ἰχθυοῦσι μᾶλλον φησὶ ἐλπίδας ἢ πρὸς τῆσδε ῥηθισομύων καὶ τῶν σωφροσύνης διαβολῆς; ὅς πρὸς πολλὰς ἢ βουλήν ἀποφάνειν ἀδικεῖν τὸν δῆμον, ὅτι ἀποφάνειν ἀσελθόντες εἰς τὸ δικαστήριον. καὶ ἢ βουλήν ἐπὶ ἑνὶ τῷ πρὸς μέρῳ ἔμετέλλειν τῶν ψήφων; Simile est ferme quod Cice. pro Cluent. dixit, licet sit præiudicium.

Ἀποφάνειν etiam est deferre & reuelare & crimē obiciere. Lyf. καὶ φησὶ ἑνὶ τῷ, ἐγὼ δὲ ὁμόσας εἰσῆλθον εἰς τὸ δικαστήριον, τὰ βέλιστα συμβουλεύειν τῷ πρὸς ἑσπερῶν ἔπειθ ὅτι τῷ ὅρκῳ ἀποφάνειν ἔξασιν ἄνευ τοῖς λαχόντων, ἀνεπιτήδειον ὄντα, βουλεύειν. Qua ratione fortasse ἀποφάνειν curia supradicta dicitur eos quos iudicibus tradit, quasi criminum reos, quasiq; statim damnandos iudicibus obiciere. vt in oratione iam dicta, Διὰ τί οὐκ ἔστιν ἡμῶν σωφροσύνης, ὅτι Δημοδοσίους, ἔπειθ ἀποφάνειν ἢ βουλήν, δάνατον ἑαυτῶν πλὴν ζημίαν; genitiuo iunxit. alibi semper accus. Idem, τὸν δὲ κατάφασιν τῶν καὶ σκύνθων, ἔξασιν γὰρ, ὅτι ἔξασιν ἀνδρες, ἀλλὰ πᾶσι ἢ ἔξασιν πᾶσι βουλήν ζητήσασα ἀποφάνειν καὶ ἔξασιν ἔξασιν καὶ ἑμῶν, καὶ ὅς ἀποφάνειν μισθαρνῶν καὶ δωροδοκῶν καὶ φησὶ τὸ πρὸς ἑσπερῶν, καὶ τῶν ἐξασιν ἔξασιν, τῶν καὶ τιμωρησῶν καὶ πᾶσι δειγμα, ποιεῖται τοῖς ἄλλοις; Prius ἀποφάνειν est ἔπειθ τῷ ἀποφάνειν,

Αποφάνειν

posterius ἔπειθ τῷ ἀποφάνειν ἢ ἀποφάνειν. Est autem ἀποφάνειν cense re, & sententiam ferre. Demosth. πρὸς ἄπατρις. ὅτι γράφασιν ἄνευ ἑτέρων σωφροσύνης, τῶν καὶ ἀποφάνειν ἀποφάνειν, εἰς τῶν ἡλπίων ἀναδέχασιν ὁ ἀποφάνειν τὰς σωφροσύνης, ὅς πρὸς ἀποφάνειν ἔξασιν πλὴν δάνατον. πᾶσι καλέσασιν δὲ ὁ παρμῆνων μέρησιν, ἀποφάνειν τῶν ἄριστοκλη, μὴ ἀποφάνειν πρὸς τὰς σωφροσύνης καὶ αὐτῶν ἀνδρῶν τῶν σωφροσύνης, testato vetuit Aristoclem arbitrium ferre solum sine aliis arbitris, ita vt in arbitrio paciscendo componendoque cautum fuerat. ἀποφάνειν simpliciter & cum accus. dicunt: vt in hoc loco, & apud Xenoph. ὅτι ἀποφάνειν πλὴν γνώμων πρὸς ἑσπερῶν, Nec de quoque sententiam suam prodere atque efferre, qui etiam ἀποφάνειν τῶν γνώμων pro eodem dixit. Vnde ἀποφάνειν dicitur ἢ φησὶ δικαστικῆς, & sententia iudicis in Pandectis. Demosth. in eadem, ὅτι ἔξασιν ἡμῶν πλὴν ἀποφάνειν ἐποικίσει, id est ἀποφάνειν. Plutarch. in præfatione τῶν ἀποφάνειν τῶν pro dicto & sententia breui, hoc est apophthegmate posuit, ἄλλοι τῶν μὲν πρὸς ἑσπερῶν αἱ πολλὰί τυχῶν ἀναμειγμύων ἔξασιν. αἱ δὲ γινώσκων πρὸς τὰ ἔξασιν καὶ τὰ πᾶσι καὶ τὰς τυχῶν, ἀποφάνειν καὶ ἀναμειγμύων, ὅς πρὸς ἑσπερῶν κατὸ πρὸς καθαροῦ πρὸς ἑσπερῶν πλὴν ἑκάστω διάνοιαν ἀποφάνειν. Idem πρὸς τῶν πρὸς ἀλλήλων ἢ ἑαυτῶν loquens, hoc est πρὸς φησὶ τῶν βίων σωφροσύνης, ἔξασιν μὲν οὐκ ἄμα (inquit) αἱ ἀποφάνειν τῶν ἀνδρῶν, τὰς πρὸς ἑσπερῶν πᾶσι καὶ ἑσπερῶν ἐξασιν, ἀποφάνειν ἀποφάνειν πρὸς μὲν οὐκ ἄμα, Illic enim acta & res gestæ cum adiunctas sententias eorumque dicta habeant, feriatas aures poscunt. ἀποφάνειν etiam verbum est dialecticum quod enunciare latine dicitur. Vnde ἀποφάνειν & ἀποφάνειν

Απόφασίς

φωλιόδης λόγος Aristoteli εν τω περὶ ἐρμηνείας cap. πρὸς τὸν λόγον φάσις est dictio q̄ nec κατάφασις est nec ἀπόφασις, id est per quā nec verū nec falsum enunciamus, hoc est δι' ἧς εἴη ἀποφανόμενα ἢ ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, vt ἀποφανώσις. ἀποφανώσις est enuntiatio verum vel falsum significans, nomine & verbo constans, διὸν ἀποφανώσις ἴσως ἔστι. Aristotel. ἔστι δὲ ἀπὸ φωνῆς, φωνῆ σημαίνει πρὸς τὸ ὑπάρχειν ἢ μὴ ὑπάρχειν ὡς διὰ γόνοι διήρηται. Diuiditur in affirmationem & negationem. Idem, ἔστι δ' εἰς πρῶτον λόγος ἀποφανώσις, κατάφασις, ἔπειτα ἀπόφασις. φάσις dicitur ἀπὸ τοῦ φαίνω, ἢ φαίνωσάα καὶ δηλῶ. vt ἀνθρώπος, vt σωκράτης. ἀποφανώσις ἢ ἀποφανώσις vt inquit Ammonius. Aristotel. κατάφασις δὲ ἔστι ἀποφανώσις ἢ κατάφωσις. ἀποφανώσις δὲ ἔστι ἀποφανώσις ἢ ἀποφωσις. ἔστι δὲ καὶ ἢ ἀποφωσις ὡς μὴ ὑπάρχειν, καὶ μὴ ὑπάρχειν ὡς ὑπάρχειν, καὶ ἢ ὑπάρχειν ὡς ὑπάρχειν. ὅτι τὸ μὴ ὑπάρχειν ὡς μὴ ὑπάρχειν, hoc est, enunciare autem licet. Cicero enunciationis vocabulo i libro de Fato vtitur, quod grece inquit ἐξίωμα dicitur. proloquium Gell. dixit. & ipse Cicero: & rursus alibi enuntiatiū appellat. Licet enim (inquit) Epicuro concedenti omne enuntiatiū aut verum aut falsum esse, non vereri ne omnia fato fieri sit necesse. Idem alibi, Sic enim concludit Chrysippus, Si est motus sine causa, non omnis enuntiatio (quod ἐξίωμα Græci appellant) aut vera aut falsa erit. Idem, Chrysippus metuit ne si non obtinuerit, omne quod enūciatur, aut verum esse aut falsum, omnia fato fieri non possint. φάσις ἰγὶtur & πρὸς τὸ φαίνω dicta est & πρὸς τὸ φαίνω. & ἀπόφασις similiter. sed ἀποφανώσις πρὸς τὸ ἀποφαινεῖν tantum. sic ἔμφασις πρὸς τὸ ἐμφαίνειν & ἔμφασις. quæ formari videntur a prima persona φάσμαι & ἀποφάσμαι, vt μίαισμαι, ἀπὸ τοῦ μείαισμαι. μολυσμός, ἀπὸ τοῦ μολύσμαι, quod & μεμολύμην vt μεμείαιμην dicitur. Aliis vero ἐστὶ terminatis v plerūq; additur. vt ἄρρωσις, μάρασις. Aristotel. in Probl. φθέρει δ' ὅθ' ἔθρμον ἢ μαρῶν σὺν ἢ σέσση. & itidem πρὸς νεότητι καὶ γήρωσι. Dicitur & μάρασμος vt μολυσμός, de quo librum Gal. scripsit. ἐθέρωσις etiam ἀπὸ τοῦ θέρωμαι. Idem in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἔστι δ' ἔχ' ἢ θερμότης κίνησις, ἀλλ' ἢ θερμωσις. & in quarto de re latius loquens, τὸ δ' ὡς θερμωτικὸν πρὸς τὸ θερμωτικόν καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητικόν. Sic χλίανσις, ὑγρασις, ἰχθυόσις dicta sunt, & φλεγμωσις, quæ etiam φλεγμοσία dicitur. Aristotel. in ii. de Gener. Animal. ἰχθυόσις in iii. πρὸς τὰ φυσ. & in viii. τῶν ἰχθυῶν ἢ ἰχθυόσις τὸ τέλει. θέρωσις. Idem in Probl. ἢ δὲ θερμωσία ὑπερβολὴ ἐπὶ θερμότητι ἢ ἔξ' αὐτοῦ τὰς κυρεῖσθαι. ἰχθυόσις. Idem, πρὸς τὰς κόπας ἀσύφορον ἔστι ἰχθυόσις. & ἰχθυόσις. vnde ἰχθυόσις φάρμακον. Galeno. ἰχθυόσις. Idem, ἢ μὲν οὖν τὰς κεφαλὰς ὅτων ἰχθυόσις γήρωσι, ἔστιν ἰχθυόσις. ἀπιστέμνος ἀπιστέμνος ἐπίτροπος dicitur tutor suspectus. Demosth. ὅν ἔχει λόγον σὺν τῶν τὰ γήματα διὰ τοῦ ἐμῆς μητρὸς ἑστῆρι, ἔνα δ' ἀπιστέμνων, ἢ αὐτῆς καὶ τῶν γήματων.

Enunciatio & enūciatiū.

ἀπόφασις, ἔμφασις.

ἰχθυόσις.

ἰχθυόσις.

ἀπιστέμνος

των κύριον κριση, Neq; enim consentaneum est patrem qui matris opera seruare res suas cupiebat, in eius potestate que suspectum habebat, & matrem ipsam, & suas facultates constituere voluisse. Antiph. in apolo. ca. dis prima, ἀπιστέμνων ὃν καὶ τῶν ἄλλων δόλων ἐν ταῖς μαρτυρίαις, & γὰρ ἐβασανίζομεν αὐτῶν, πῶς δίκαιοι τῶν μαρτυροῦντων πιστεύσαντας, διαφθεροί με; ἀπιστῶν est qui suspectum habet. ἀπιστέμνων qui suspectus est. Plut. in Apophtheg. ὅτι δὲ μὴ τοῖς ἀπιστέστοι τῶν συμμάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστέμνοις τῶν στρατιωτῶν δεγνίζεσθαι. Contra πιστεύομεν dicitur, qui fide & auctoritate p̄ditus est, qui maior est suspicione, vel maior q̄ vt suspectus haberi possit. vt ἢ δὲ ἀριστοκρατ. ὅθεν τῶν κλιττομύλων καὶ πιστομύλων παρ' ἡμῶν ὄν. Idem, ἐστὶ δ' ἢ καὶ δεῖνοι καὶ ἔποτι, καὶ πιστόν δ' ἄλλον παρ' ἡμῶν, valent apud vos auctoritate. Lyf. διὰ τὰ πάντα πιστοῦσθαι ἢ τὸ δῆμα, κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν. Aesch. ἀπὸ τῆς οὐσίας πιστοῦσθαι ὡς εἰς ἐπερ. Lingua vulgi homines auctoritate & gratia & potentia subnixos, magnum creditum habentes appellat. Est etiam πιστοῦσθαι idem quod ἐπιτρέπειν. Athen. ἢ δὲ Δαναὸν ἢ τὸν ἐπὶ λαοδίκης πιστοῦσθαι τὰ πάντα, omnia ei credita erāt a Laodice. sic cōstruitur vt ἐγχρηζομαι. Greg. καὶ μέρος ἐκ ὀλίγων ἐπὶ δικαίου ἐγχρηζομαι. Herod. ἐπιστέμνων ἢ μέχρι τοῦ δωματίου ἐν ἀναπαύοντι, δυνάσασαι μόνους, ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς φρεσὶν ἐκ πρὸς ἐγκρηζομένη. Lucian. ὅσον ἢ μῆτις ἢ ἀφροδίτη δένια μεν, ἔξ' αὐτοῦ ὁ ἄρκος ὁ σὸς ἐπιτραπῆ πλὴν δίαταιων. προσωπιερ, sibi querere. Demosth. ἢ ἀφόσθαι, ἔξ' αὐτοῦ εἰ καὶ καὶ μισθοῦ ἢ ὀκίον ἐβόλοντο, ἀπὸ μου τῶν τῶν προσίοντων, ἐστῆσθαι ὡς ἔχει ἢ καὶ χῶρα, ἢ μῆτις τε τρέφει, καὶ τὰ πρὸς πλὴν πόλιος διοικῆν, καὶ ὅσα δὲ αὐτῶν πρὸς γένηται ταῦτα, προσωπιερ, Cum interim facile esset e redditibus patrimonii nostri, ita vt nihil e forte absumerent, & nos alere, & munera ciuilia agnoscere, & quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. κατὰ χῶρα ἔσθαι ὡς ἔχει, ἢ κατὰ χῶρα ἔσθαι, significat loco non mouere, nō attingere. κατὰ χῶρα μύθει est quiescere, nō moueri. Isocr. de fœderibus loquens, πάντα ὃ ἢ χῶρα μύθει, ἢ πάντ' αὐτὰ κνῆσι καὶ μύθει, id est rata manere volumus & intacta. Thucyd. ὅτι δὲ πρὸς τοῖς στρατιώταις ἢ χῶρα μύθει, ἐκ τῆς ποτίδαται. hoc metaphorice significat in sua classe manere, & in sua sorte acquiescere. Synes. ἢ ἢ χῶρα ἐάσει μύθει ἐπὶ ἔμαυτο φιλοσοφώτα, id est si non coegerit me episcopum fieri, sed fuerit mecum ipsum viuere philosophatē vt institui. Xenoph. de matrefa. περιλήθει δὲ ἐπισκοπόμενον ἢ ἢ χῶρα ἔχει ἢ κατὰ χῶρα δὲ ἐκασα, id est circumspectantem an suo quidq; loco positū sit. Synes. ἔχθαι, ἔξ' αὐτοῦ ἢ χῶρα, ἢ ἐκπέμψας ἐπιστάτην ὅπως ἐκασα ἔχθαι, id est resistam hic & morabor. ἐν χῶρα καὶ. Xenoph. pro loco suo positū esse, hoc est digestum & compositum esse: cui opponitur ὅπως ἔτυχε, id est temere. Idem in Oecon. ὅτι τοῖς μὲν, ὅπως ἔτυχε ἐκασον καταβέβλη. τοῖς δ' ἐν χῶρα ἐκασα πεταγμένα καὶ ὄναι καὶ Δι' ἔφκ' ὁ σωκράτης, εἰδ' ὅτι χῶρα ἢ ἢ ἔτυχε, ἀλλ' ἐν

ἀπιστῶν.

πιστεύομεν.

ἐγχρηζομαι.

προσωπιερ.

κατὰ χῶρα ἔσθαι.

κατὰ χῶρα ἔχθαι.

ἐν χῶρα καὶ.

ὅπως.

κινδύου, de diuitiis loquens, ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζαν· ἀντὶ τῶ παροξύνει,
incitant, & ἄρα, erigūt: vt spes erigit hominē latine. προσάγει **perpellūt. &**
 οὐδεμίαν γὰρ ἄλλω ἔχοις ἄρ' ἐπιφύροσσι, δι' ἧν τοῖσιν ἐπὶ ἡμῶν εἰσενεγκίμ. &
 πρὶ σφαλῶν, οὐκ ἐλπὶς ἔτι φόβος, ἔτι χάρις, ἔτι ἄλλο ἔστι ἐπίη. & ἐπιρριλλοὶ δ'
 ῥόπαλον, ἀντὶ τῶ ἐπιρριλλοί. **Lucian.** διηρμιλλοὺς **dixit,** ἀντὶ τῶ διηρμιλλοί, **tol-**
lentem. vt alibi, διηρμιλλοὶ δ' ῥόπαλον. **Alibi,** διηρμιλλοὶ τὸς ἄκοντας. **quo**
etiam Plutarch. vsus est. sed vsurpatum videtur, vt καθημιλλοὶ τὸν πῶτα
να, ἀντὶ τῶ καθημιλλοί. Διαίρει enim tollere est. Greg. de Basilio, τὴν κεφαλὴν
 διαίρει, ἢ κίχλω τὸ φθὶ ψυχῆς ὄμμα πρὶαγαγῶν. **Theophr.** τὰ διηρμιλλοί, ἐπὶ ἴ. &
 Διαίρει etiam τὸ ἀνοίω, ἐπὶ σόματι. **Inde apud Demosth.** οὐδὲ διήρει τὸ
 σόμα, **Ne verbum quidem fecit. Chrysof.** ἡμῶς δὲ ἐστὶ χάρις ἔστι διαίρει τὸ
 σόμα σωμαχορῆσθαι αὐτοῖς, **Ne occasionem quidem hincendi reliquimus**
ipsis, aut mutiendi. Quale est apud Liuium. non hincere quenq̄ p̄ me-
tu potuisse. Aristotel. πρὶ κόσμου, de philosophia loquēs, Διαραμμένη πρὸς τὴν
 ἴσιν ὄντων θέαν, **sublata, erecta.** ἐπιτρέπιζομαι ἀντὶ τὴν ἐπιτρέπιζω. **Demosth.** πρὶ
 σφαλῶν, ἐκείνοιο ὅσοις ἢ πῆσαι χρίμασι ὀκθαύωρ, ἢ ἐξαπατήσαι ἐνὶ πῶτα, πάντας ἡντρε
 πιδαι. **Xenoph. in. iiii. ἐλλωικ.** τὸν ὃ κόνωνα ἐκέλευσε ἐπιτρέπιζομαι τὰς κατ' ἐλλῶ
 πωνορ πῶτες, ὅπως ἐστὶ ἔαρ δ' ναυκόρ πρὶ ἀθροισθέν. **Paus.** διώκει τὸ γλῶ, ἢ
 λέων ἐλάσσει, μικρὸν ἢ σὺ χαλκῶν. ὃ ἐστὶ πρὶορκίαν ἐπιτρέπιζομαι, **apparabant, pas-**
sive dixit. Vitur & Herodia. voce actiua in. ii. Διοικῆσαι ἀντὶ τὴν Διοικῶ.
Greg. in. i. in. pri. τοῖς ὃ φθὶ προσόιας λόγιοις ἐκ ἐμβατῶντας, ἐκ τὴν ὄντων τῶν
πρὶορ τὰ βελτίω Διοικημένων. id est, ita administrantis res humanas, vt ex
contrariis meliora eliciat & euenire faciat. Demosth. ἴρ ἐὰρ ἢ δέξων
 ταῦτα, καὶ ἂ βολόμεθα ὄμω διακινήμενοι, ἢ μετὰ πρὶορματα ἀξίως τὸ πῶτα ταῦ
 τα πρὶορμα. **Idem,** ὃ δὲ μετὰ ταῦτα Διοικῆσαι οὐτοσὶ, πάντων δεινότατόρ
 ἔστι. **Alibi** Διοικῆσαι τὰ κοινὰ **dixit.** Διοικῆσαι etiam est seorsum habitare. &
 Διοικῆσαι actiuum dissociō, & dirimo contubernium aut sodalitatē,
 aut habitationē. **Lyf.** ἐρ γὰρ τὴν Διοικῆσαι ὅτ' ἐκ κολυτῆσ Διοικῆσαι εἰς πῶ
 φαίδρσ οὐκίαν, τὸς πῶτα ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένω βιβλίω, ὄνεγκίμ πρὸς
 ταῦτα. **Aristotel. in quinto Politicon,** καὶ τὸ κακοῦ τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ
 τῶ ἄσειο ἀπελαύωρ καὶ Διοικῆσαι, ἀμφοτέρων κοινόν, καὶ φθὶ ὄλιγαρχίας, καὶ
 φθὶ τυραννίδος. **Plato in Symp.** καὶ πρὸ τῶ ὄσσορ λέγω ἐρ ἡμεν. νωὶ δὲ δὶα
 πῶ ἀδικίαν, Διοικῆσαι ὑπὸ τῶ δὲ, κατὰ τὴν ἄρκαδὲς ὑπὸ λακεδαίμονιορ,
 pro dispergere incolas posuit & ciues. **vt Isocr.** πρὶ ἐρῶσ, τὴν μοὶ γλῶ
 ἴσιν κορινθίωρ ἔπεμον, μαυλῆας ὃ Διοικῆσαι. **Huic opponitur σωροκίω.** ἄρρω
 κηρῶσται **Demosth.** πρὶ σφαλῶν, ἄρρω κηρῶσται μισοὶ καὶ κόλακιοι καὶ ἀλάστορες ἡκρω
 κηρασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἑκασοὶ παρῆσας, τὴν ἐλθοῦσιν προπεπωκόες πρόπερορ μῶ
 φιλιππῶ, νῦν δ' Ἀλεξάνδρω, **imperii & finium patriæ circūciferes, qui la-**
ceram patriam & mutilā flagitiosa proditiōne reddiderūt. ἀντὶ τὴν ἡκρω
 κηρῶσται. **Est autem ἄρρω κηρῶσται τὰ ἀκρὰ τέμνη. Athen. de Scythis,** οὐτῶ

Διοικῶσται
μῶσται

ἐπιτρέπιζομαι

Διοικῶσται
ἢ Διοικῶσται

Διοικῶσται

ἄρρω κηρῶσται
ἢ ἄρρω κηρῶσται

ἢ εἰς τὸ πρὶορ ἄρρω κηρῶσται, ὅσοι πάντων ἀνθρώπων εἰς αὐτὸς ἀφίκοιτο, ἡκρω κηρῶσται
 τὰς ἴσας. ἄρρω κηρῶσται **Aristot. appellat extremā partē digitorum sub vi** ἄρρω κηρῶσται
guibus latentem, & extremas partes ossium, καὶ τὰ ὄσση ὃ χόνδροι, εἰσὶ καὶ
 τὰς μυκτῆρας καὶ τὰ ἄρρω κηρῶσται ἴσιν ὄσων. **Significant etiā pinnacula & pro-**
minentias aedificiorum. Plutarch. in Cef. ἴν γὰρ τὴν καὶ ἄρρω κηρῶσται δικίαν προσκεί
 μῶν. διον ἐπὶ κόσμω καὶ σιμνότητι, φθὶ βελῆς ψικῶ μῶσται ἄρρω κηρῶσται, ὅσοι ἀβιθ
 ἴσας τῶσ. ὄναρ ἢ καλπῆρῶσται. διακῶ μῶσται καταρῶσται μῶσται, ἔδοξε γρῶσται ἴσας
 κρῶσται. ἄρρω κηρῶσται etiam τὰ ἐπάνω τὴν νεῦν ἀναθέμενα, ῥῶσται. **Sic intelligi po-**
test apud Athen. in. v. ubi narrat pompam Philadelphī, ἐξῆς ἐπεφέρετο
 κυλίκια ἀργυρῶσται δὲ δεκαπῆκκα, δῶσται, ἴσιν πηκῶσται ἐξ. ταῦτα δ' ἔχεν ἄνω τὴν ἄρρω κηρῶσται
 καὶ τὴν τῶσ γῶσται κνκλω. **hoc est animalia e summis labris eminentia.**
Thucyd. in secundo de peste loquens, καὶ εἰ τις ἐκ τῶσ μῶσται πρὶορκίωσται,
 τῶσται ἄρρω κηρῶσται ἀντίληψις αὐτῶ ἐπισήμωσται. κατέσκηψε γὰρ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς
 ἄρρω κηρῶσται χείρας καὶ πῶσται, **haec appellat ἄρρω κηρῶσται. Plut. in Cicer.** τῶσται ἄρρω κηρῶσται
 κηρῶσται εἰς ῥῶσται κομιδῆσται, ἀκῶσται καὶ ἴσιν ἀντῶσται, ὅσοι νῦν αὐτῶσται πρὶορκα
 τέλῶσται ἔχοιεν. **de cede oratoris loquens. Sūt etiā rostra nauium & or-**
natus. Herod. in Thalia, καὶ τῶσ νῶσται κατῆσται ἐχούσται τὰς πρῶσται ἡκρω κηρῶσται
 σται, καὶ ἀνθεσται εἰς τὸ ἴσιν φθὶ ἀδωσται ἴσιν ἄρρω κηρῶσται, **id est rostra ademerūt. Xe-**
noph. in. vi. ἐλλωικ. αὐτῶσται ἄρρω κηρῶσται ἄρρω κηρῶσται ἄρρω κηρῶσται ἀντῶσται. ὃ
 μῶσται ἴσιν κηρῶσται τὰς μῶσται τῶσται ἄρρω κηρῶσται ἄρρω κηρῶσται, ἔλκων κατῶσται εἰς τὴν κῶ
 κηρῶσται λιμῶσται. **ἐπιτρέπιζομαι ἀντὶ τῶν ἑρρωκῶσται. Demosth.** πρὶ πρῶσται. ἀλλ' ἐπὶ
 ὃ τὴν πῶσται ἡκρω κηρῶσται ἐκ τὴν πρῶσται, ταῦτα ἄρρω κηρῶσται μῶσται ἔπε μῶσται δὲ ὄσων ἑρρω κηρῶσται
 ἴσιν ἐρρωκῶσται ἐρρωκῶσται λεχθέντων καὶ πρῶσται ἄρρω κηρῶσται τῶσται βελῆ. **cū aliqn**
hoc verbum semper passiuā voce proferatur, cum impetrare & mere-
ri significat & adipisci, vt πρὸς λέππ. τῶσται ἴσιν γὰρ ἄρρω κηρῶσται τῶσται ἑρρω κηρῶσται τὰς
 ὄσων, ὃ τῶσται μῶσται δῶσται ἄρρω κηρῶσται. πρῶσται γὰρ ἴσιν ἄρρω κηρῶσται πρῶσται
 ἄρρω κηρῶσται ἐρρωκῶσται. τῶσται δὲ ἄρρω κηρῶσται τῶσται βελῶσται, τὰς πρῶσται ἴσιν ἄρρω κηρῶσται
 πρῶσται. ἄρρω κηρῶσται βελῶσται. ἑρρω κηρῶσται τὰς ὄσων vocat eos qui promerentur, &
 qui adipiscuntur & obtinent. **ευρισίτε autem inuenietis & reperietis**
dixit. Etenim (inquit) si utilitatem eorum spectetis qui liberalitates
impetrant, aut quoquo modo adipiscuntur, tyranni maximopere ho-
nestare munificentia possunt, vt qui cōfestim locupletare possint que
visum fuerit. Est autem ευρισίτε proprie λαβεῖν ἀνθ' ὄσων. ἔδοκεν. ἢ εὐργε
τικε. ἢ ἐπὶ ὄσων, id est mereri. Idem, εἰσὶ γὰρ ὄσων πρῶσται ἴσιν ἄρρω κηρῶσται
 κων ἀρρω κηρῶσται καὶ ἴσιν ἄρρω κηρῶσται. ὄσων ἐκατέρων ὄσων τῶσται ἑρρω κηρῶσται ἀτέλῶσται. ἴσιν
 πρῶσται ἀφαιρέται. **Andocid.** πρὶ τῶσται μῶσται, καὶ κομιδῶσται, ἄρρω κηρῶσται εὐρῶσται,
 ἀρρω κηρῶσται τὰς μετ' ἑαυτῶ. **Greg.** πρὶ πρῶσται. ὄσων καλῶσται οὐδὲ δικίαν ταῦσται
 ἀρρω κηρῶσται εὐρῶσται ἴσιν δικίαν ἀρρω κηρῶσται. **hic ἀντὶ τῶν εὐρῶσται dixit, na-**
cti. Alibi ἀντὶ τῶν εὐρῶσται. ἄρρω κηρῶσται πῶσται μετῶσται. Synes. εὐρῶσται
 κηρῶσται. **Sic autem ευρισίτε formatū est, vt ὄσων, ἐρρω κηρῶσται, & similia**

ἄρρω κηρῶσται

εὐρισίτε
εὐρῶσται

que per syncopam dicta sunt, & ἐπιτάμιω, ἠγάμιω. Synes. ἔυραο ἢ προθυμίας ἀμοιβῶν, optantis est. ἐφοίρατ Aristotel. in. viii. Ethic. Greg. ὅς τὰς ὄντας τῶ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείου ἔυρατ. Accipitur interdum etiam in malā partem pro incidere & impingere. Paus. ἄρρητοι μὲν τῶς δικέταις τῶ ἄρρηθ δισδόντα ἀυτὸν δίκλω, τέλος τῶ βίης φασίη ἐυρέθω τοῖστ. Sic Cicero Gregorū imitatione, Qui propter hesitātiā linguā stuporemq; cordis cognomē ex contumeliā inuenit. Lucas autem dixit, ἔυρες γὰρ χάριμ παρὰ τοῦ θεοῦ. ἀντὶ τῆ ἔυρα ἢ ἔυρα. ἔυρημα idem fere quod ἔρημα, hoc est lucrum aduentūrium. Xenoph. in. vii. ἀναβασ. ἔι δὲ μισθὸν προσλαίβοντο, ἔυρημα ἐδόκει εἶναι. Quod si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id cense- ri. Vitur & Iseus. Ἀνδραρδίζω Thucyd. ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποωτας μινυλλωαῖας ἀρητῆναι ὅσοι ἠθῶσι. παῖδας δὲ καὶ γυναικας ἀνδραρδίζουσι. Polyb. passiuā voce dixit, πολλὰς ἢ ἡγῶν ὕλας πόλεως ἑλθὼν ἀνδραρδίζονται ῥημάτωρ ἔνεκα. Plut. meta- phorice vsus est in Anto. καὶ ταβίνιου ἢ ὄκνος ἕς ἔχε τῶ πολέμου, καὶ πρὸς ἑλθὼν ἀραρδισμῶν κομισθῆ τῶς μυρίοις ταλάντοις, id est magnopere captum pollicitatione Ptolemei regis, & veluti Ptolemeo mancipatum. ποιῶ & ποιῶμαι promiscui vsus sūt. Demosth. ὅς κρατήρων κοινωνὸς πεποιήθε. Aristot. in. vii. Polit. καὶ οὗ ἔτορ ἐν πρῶτῳ πεποιήθημεθα ἢ λόγῳ. & ποιῶμαι μνῆων apud eundem sepe. Plato in Gorg. cū duobus accus. voce actiua, ταυτὶ ἔ ἀκούω Περικλέα πεποιήκεναι ἄθλωαῖας, ἀργῶς καὶ δόλως καὶ φυλαργῶντας. Lyf. ὅν μὲν τῶς ἐκ ἔχωρ δικέας ἔχθρας τὰς λόγους ποιῶμαι. Varius aut est vsus hu- ius verbī. Demosth. τῶν ἑαυτῆ συνοφωτίαν ἀξιοὶ πρὸς πλέονος ποιήσασι τῆ νό- μωρ, pluris ἢ leges ducere & facere. Lyf. περὶ πολλῶν ἀρ ποιησάμιω, magni facerem. Sic περὶ ἐλάτῃνος. Idem, καὶ ἢ νόμου πρῶταβάνωρ ὅρ σὺ πρὸς ἐλάτῃνος τῆ ἠδονῶρ ἐποιήθε, prę voluptatibus contemptui habuisti. Isocr. καὶ πρὸς ἐλάτ- τῃνος φαίνομαι ποιημῶς τῆ ψυχῶν, τῆ παρῆ ἡμῶν ὀδονομῶν. Sic περὶ ὀλίγῳ ποιήσας. Isocr. & περὶ πλέσῳ Iseus, καὶ ἢ ῥῆμῶν ἡμῶν, καὶ πρὸς πλέσῳ ποιημῶς ἀπάντων, & omniū maxime existimās. q̄q̄ etiam cū substantiuo verbo illę voces iungunt. Plato in Euthyd. ἠωρδὸν ἢ ἔλεγορ πρὸς πολλῶν ἡμῶν τυγχάνη ὅρ, τόνδε ἢ νεωίσκορ σοφόντε καὶ ἀγαθὸρ γηέας. Antiph. ἠγῶμαι μὲν τῶν καὶ ἡμῶν τῶς δι- κασαῖς πρὸς πρῶτῳ εἶναι τὰς φονικὰς ὀρδῶς διαγινώσκου. Et cum aliis verbis. Lyf. περὶ οὐδενὸς ἠγῶμαι, pro nihilo ducebant. Idem, καίτοι οὐ δῆπῳ τὰς μὲν μικρὰς ῥημῶς, πρὸς πολλῶν ποιῶμαι. τὰς δὲ πρὸς τῶ σώματῳ κινδῶνας, περὶ οὐδενὸς ἠγῶ- μαί. ποιήσασθαι κέρδῳ, lucrifacere, in rem suam vertere. Plutarch. in Ci- cer. ὅρ οὐδὲρ ἐρησῆτο κέρδος ἀλλ ὅσορ ἐπὶ θωονίσαι πῶν ἀγορῶν ἀπερῆσῆτο τῆ εὐλοπιμῶς τῶν ἀνδρῶν πωρ. ποιήσασθαι χάριν ἕ, est animo beneuolo accipe- re aliquid, et gratiam habere: cui opponitur ποιήσασθαι ὀργῶν τῆ πρῶτῳ. Demosthenes πρὸς πρῶτῳ. ἀλλ ὅσορ ἐτῳ αἰῶντῳ σκεφάμενοι, καὶ χάριμ ἀρ ταύτης ἀξιοῦ ἢ, καὶ τῶν ὀρδῶν ὀργῶν, ἀρ τῶν τα φάινεται πεποιήκῳ, περησῆσθαι. ποιήσασθαι ἢ ἑαυτὸν δ πρῶτῳ, est in potestatem suā redigere. potestatis

Inuenire. ἔυρημα.

Ἀνδραρδίζω καὶ ἀνδραρδίζομαι.

Ποιῶ, ποιῶμαι.

πρὸς πλείονος

πρὸς ἐλάτῃνος

πρὸς ὀλίγῳ

περὶ πλείσῳ

περὶ οὐδενὸς

ποιήσασθαι κέρδῳ

ποιήσασθαι χάριμ

τῆ ὀργῶν

ποιήσασθαι ἢ ἑαυτὸν

ἢ ἑαυτῶ.

suę facere. Synes. ἢ ἑαυτὸν ῥησάμιω τῆ πρῶτῳ. Demosth. ποιήσασθαι τῆ χάριμ ἑαυτῶ dixit. ποιήσασθαι ἑαυτῶ, est periculi sui facere, in sese recipere. Idem, πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ ἑαυτῶ ποιήμιω τὰ τῆτων ἀμαρτήματα. ποιήσασθαι ἑαυτὸν ἐπὶ ἑαυτῶ. Herodi. in pri. ὁ δὲ περὶ ἐννιῶ ποιησάμενος ἀντὸν ἐπὶ ἑαυτῶ, ἐπεθεσθῆκε τῆ ἀρχῆ, id est, cum summotis aliis in maximā Comodi gratiam insinuasset, & magnam potentiam sibi cōparasset. ἔμπροσθεν ποιήσασθαι ὀππῶν, & quasi προσεσθῆκε. Xenoph. in. iiii. ἐλλωμῶ, καὶ ἔτε- ροι μὲν ἐλθόντες καπετραπιδύσαντο, ἔμπροσθεν ποιήμιω τῆ χάριμ ἑαυτῶ. hoc est post eluicē castrametati. ποιήσασθαι ducere & existimare. Greg. de quo- dam martyre, καὶ κομπῶν ἀλλ ἔ συμφορῶν τῶ πρῶτῳ ποιήμιω. ποιήσασθαι adoptare. Demosth. καὶ ὅρ ἠνάγκασαι τῶ τῶν ὁ πατῆρ ποιήσασθαι ἀυτῶ, ἔ- λελυθῆρ, id est ἐσποῖσῆ. ποιήμιω pro poetice scribere voce actiua tātum di- citur. Aristotel. in Probl. de Bellerophonte, ὅρ ἔτος ἐποίησῆρ ὁ ὄμηρ, ἔν- τας ἐπέθ καὶ ἔτῳ ἀπήχθετο πῶσι θεοῖσῳ, ἢ τῶ καπετῆρι, & reliqua. Polyb. ἔσε γὰρ δῆπῳ ὅτ ὄμηρος ὁ σοφώτατος, πεποίηκε χερδῶν πρὸς πῶντων ἠὲ ἀνδρῶν πίνωρ, id est in suis poematibus scripsit. sic enim de poetis ποιῶν, vt λέ- γηρ πρὸς λογογράφου dicitur. Isocr. in Panegy. τῶς γὰρ ἢ τῆ ποιῶν διαμαμέ- νων, ἢ ἠὲ λέγειν ἐπισαμῶν, μὲν ποιησῆ καὶ φιλοσοφῆσῆ. ἔν θανματῶ ποιήσασθαι, est admirari. & ἔν γέλωτῳ ποιήσασθαι risui habere. sic & alia similia dicunt. Plu- tarch. ὅρδῳ τὰς ἀκρότητας, ἀρ τῆ προσώπῳ καὶ τῶ χῆματος ἐν θανματῶ ποιημέ- νων, ἢ ἔσε τῆ τῶ, & reliqua. Synes. σχετλιαζόντων ἡμῶν, καὶ ἔν δῆπῳ ποιημῶν τῶ σῆσῳ ἀπρητῆσῳ ὅτ γῆς, ἢ esse periculofam dictitatibus. Significat etiā aegreferre, hoc est δῆπῳ ποιήσασθαι καὶ δῆπῳ ποιήσασθαι Greg. Demosth. ἀλιμῶν καὶ δῆπῳ ποιησῶντος ἀνθρῶπῳ, conquerente. Sic Thucyd. ὅρ καὶ ἀναχετῶν ἐποι- οῦσῳ. Plut. per plurale. ὅρ καὶ ἀναχετῶν ποιησῶντος, Rem nō tolerādam ratus. ea figura scilicet qua plurali pro singulari vtuntur, vt paulo ante di- ximus. Demosth. καὶ δῆπῳ ἐποίησῆ ἀδικῆσῆ σφῶς ἔ μικρῶ. vociferabatur, cō- querebatur. Aliquando δῆπῳ ποιῶν significat indignē agere aut facere, hoc est improbe. Idem πρὸς σεφῶν, ἔι γῶ παρῶν, τῶς ἔ δῆπῳ ποιῶ, μάλλον δὲ ἔδῆ- ὅσια, ἔ ταυτῶ ἔκ ἀρισα καὶ ἡμῶς ἀξιοὶ ψυχῆσῳ. Δεινοποιῶν est augere cri- men, amplificareq; dicendo. vnde Δείνωσις dicta, pars epilogi, exaggeratio & amplificatio. Quital. in. vi. Hęc illa δείνωσις vocatur, rebꝫ aspe- ris, indignis, inuidiosis addens vim oratio: qua virtute pter alios plu- rimum Demosthenes valuit. Dicitur etiā Δεινολογία & Δεινολογῆσῳ. Plut. Δεινολογῆσῳ Ἀγανακτοῦτων ἢ ἠὲ σῶν ἀυτῶ, ἔ ἠὲ ῥωμαίων ἀνδρῶν πατος τέλῳ καταβαλεῖ τῶς βαρβάρους ὀλέθρους, μικρῶ ἐφρῶντῶ. καλῶς ποιῶν, sermo est vsitatus apud au- ctiores hoc modo. Demosth. ἐν τῶ κατὰ φιλιππῶ τέταρτῳ, μετὰ δὲ ταῦτα ἢ πύχῳ καλῶς ποιῶσα, πολλῶ πεποίηκε τὰ κδῶν, καὶ πετρακόσια ἀντὶ τῆ ἑκατὸν ταλάν- των προσέρχεται, & merito fortuna auxit annuos reip. redditus. Greg. ἐς βασιλῆσῳ, ὅτῳ οὗ καλῶς ποιῶν καὶ σωεδραμῶ, Quod vt decuit &

ποιήσασθαι ἑαυτῶ

ἔμπροσθεν ποιήσασθαι ὀππῶν

Ποιῶν ὀθερ ποιῶσις

σεῖναι ποιῶν ποιῶσθαι

Δεινοποιῶν Δείνωσις

Δεινολογῆσῳ

καλῶς ποιῶν

ἔν τῶ

debuít, concurrít . sermo est approbantís rei euetum. Idem in eadem, ὁ πρὸς αὐτὸν ἐκείνου συμβέβηκεν δὲ πρὸς αὐτὸν, οἰκοθερ ἔχοντι ἢ ἀρετῆς πρῶτον. Lucian. de homine dixít, ἅλλα τὰ πρὸς ἐδὲως εἰ τις ἀρχοσὶ προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα πλὴν ἀρχῶν δὲ πρὸς. sic Greg. καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει μοι δὲ πρὸς πρὶεπερ τὰ ἡμέτερα. hoc est vt debebat: vt par erat. Plato δρθῶς δρθῶ dixít in Philebo, σὺ πρὸς ταῦτα ἀντὶπερ, ὡς εἰ ταῦτα, ἀλλ' ἐκεῖνα ὄσθρ εἰ πρὸς ἡμᾶς αὐτὸς ἀναμι μνήσκομερ, δρθῶς δρθῶ περ, ἵνα εἴ μνήμη πρὸς ἀκέραια, ἐκάπερα βασιανίζη. πρῶτον & πρῶτον. Demosth. πρὸς Λακρ. παραγρ. Οὐδὲρ ἀκίκοα πρῶτον μίας ὡπερ, ἢ ὁ εἶπε, ὡπεραγμῶσι εἰσὶ πρὶ ἡμᾶς. Lyf. πρῶτον τὰ εἰς τὸ πῶλεις, id est κλιτὸν εἶδαι, esse in magistratu. πρῶτον τὰ εἰσὶ, esse priuatum. Plutarch. in Cicer. πρῶτον αὐτῶ καθοδορ, id est conficiens reditum ab exilio. Lyf. ἐγὼ μὲν οὐ εἶμι αὐτῶ πῶλεις, εἴτ' ἀλλότῃ πρῶτον πρῶτον, νῦν ἡνάγκασμαι τὸς κατηγορῶν, Qui nūq̄ nec meam litem intēdi nec alienam. nūq̄ nec mea nec aliena actio ne expertus sum. hoc enim significat πρῶτον πρῶτον interdum. Sic alibi, μετὰ τοῦτο κίνου προσεῖναι τῶν ἀριστοφάνει οἱ πρῶτον τῶν πρῶτον, ἐδέοντο αὐτῶ κατὰ πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ κινδυνόου ἀγωνισάμενοι εἰς ξενίας, τὰ ἔχατα πρῶτον. hoc est ἵί qui negocia faceffere tum solebant innocen tibus aut imperitis, id est delatores, sycophante. vt paulo post, περὶ δὲ συκοφαντίας ὄσθρ εἶπε, ἢ δίκας ἰδίαις συκοφαντῶν ἐδικάζετο. ἢ γραφᾶς ὄσθρ ἐγρᾶ φετο. ἢ ἀπρῶτον ἀπρῶτον. εἰδέν με εἰ καὶ ἕκασορ λέγει. πρῶτον est contēde re & laborare vt aliquid fiat. Quod etiam agere latine dicitur. Demosthenes πρὶ πρῶτον. εἰμὲν τῶν πρῶτον συμμάχων σωτηροῦν τῶν δόγματι, καὶ εἰς νῦν ὅπως ἴσθρ ἢ δικαία. γρησὶται πρῶτον. hoc est, hoc agente me & laborante, ἀγωνισάμενος. Inde illud superius, πρῶτον αὐτῶ καθοδορ. Idem Plut. εἰ ἐρωτικῶν καὶ τῶν βάρκωνι εἰλες ὄντι καὶ σωμῆτος γυναικῶς ἡμῶν, πρῶτον γάμορ κῶρκε καὶ γρησὶ πρῶτον, ἔπαθε πρῶτον τὸ μεράκιον αὐτῆ, id est tractans con nubium & interpres eius. ὄσθρ ἀντὶ πρῶτον refragari, & in cōtrariū labo rare & contendere. πρῶτον πρῶτον aliquando est rebus ad remp. per tinentibus operam dare, actui rerū vacare. Herod. in Euterpe, de Ama se rege loquens, τὸ μὲν ὄσθρ εἶπε, μέγιστος ὅτις πρῶτον ἀγορῆς, πρῶτον εἶπε τὰ πρῶτον πρῶτον. Et paulo post, σὲ γὰρ ἐχλῶ εἰς θεῶν σεμνῶν σεμνῶν δωκόντα, εἰ ἡμέρας πρῶτον τὰ πρῶτον, hoc est ius dicere & γρη ματίζετο. πρῶτον etiam & πρῶτον, vt εἰσπρῶτον & εἰσπρῶτον, τὸ ἐκλέγω, id est exigo & cogo, vtraq; voce dicitur. vt Demosth. πρῶτον ἀπρῶτον. εἰμὲν τῶν πρῶτον αὐτῶ σῖτον δὲ γάγοντας τριακῶσι. πρῶτον etiam abso lute positum significat viuo, ago, sorte aliqua vtor. vt illud eiusdē in Aeschinem, ἢ γὰρ ὁ τὰ βέλεια πρῶτον νομίζων, καὶ ἀριστῶν ἐχλῶ δῖο μῶσι, ὄσθρ εἰμὲν εἰ μῶσι τοιαῦτα μέγιστος εἰς εἰσπρῶτον, ὡς γρη δνεδίετο πλὴν πύχλω ἐτέρω, id est qui se felicissimum existimat. qui secum à for tuna actum esse præclarissime censet. Et apud eundem alibi.

ὄσθρ εἶπε
πρῶτον et
πρῶτον

πρῶτον & κατ' ἀξίαν, Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus. qui ea fortuna non vsus est qua dignus erat. Isocrat. ad Philip. καίτοι τις ἀρ προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρῶς ἔτω ταπεινῶς πρῶτον, ἀνασφαρίσθαι τὰ εἰς ἑλλάδος πρῶτον, ab homine sic afflicto, & fortunis opibusq; lapsa. Inde βέλτιον πρῶτον, ἀμῖνον πρῶτον, κακῶς πρῶτον dicunt, & καλῶς πρῶτον in præterito. A quo εὑπρῶτον compositum apud Thucydíd. ἀντὶ τοῦ μῶσι καὶ καλῶς καὶ ὄσθρ εἶπε φέρεσθαι, ὄσθρ εἶπε. Cui opponitur κακοπρῶτον Gal. ad Glauco. ὁ μοι οὐκ ἀμφοτέρων δὲ χωρὶς τοῦ εἰς σῶμα, εἰ γὰρ εἶπε πρῶτον, ταπεινῶς σωίσα, καδὰ πρὸς τὰς εἰς τὸ πρῶτον κακοπρῶτον, id est κακοπαθοῦν, male & infeliciter affecto, κακοπρῶτον. πρῶτον enim μέσθρ πρῶτον, in vsu est, vt Xenoph. in pri. ἑλλωκ. καὶ οἱ ἄλλοι ἄγελοι ἔλε γον ὅτι λακεδαιμόνιοι πάντων ὄσθρ εἶπε πρῶτον βασιλέως. εἰ πρῶτον τῆρ caput est vel frons epistoliarum. moris tamen fuit olim χαῖρεν loco eius dicere, & ita extat in epistola Philippi apud Demosth. pro Ctesiphonte. & in epistol. ipsius Demosth. ita legitur, Δημοσθ. τῆ βελῆ καὶ τῶν δῖο χαῖρεν. In Platonis vero epistolis salutatio est ὄσθρ πρῶτον. Aristotel. Philippo in fine epistolæ salutationem posuit huiusmodi, τὰ εἰς ἄλλα, ὄσθρ πρῶτον. In alia, πρῶτον καὶ τὰ συμφρονία, εἰπιτέλει δὲ τὰ εἰς ἄλλα. Alibi, τὰ εἰς ἄλλα ἔξρωσο. In epistolis Eurypidís nihil salutis nec in fronte est nec in calce. In Hippocratis est χαῖρεν in principio. Tria igitur fuerunt vsita Pricipia epistol. apud Priscos. ta apud priscos, χαῖρεν, ὄσθρ πρῶτον, ὄσθρ πρῶτον. Per quod vltimum bene opta bant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secundū opta bant vt actiones feliciter cederent & prono cursu. Per tertium vt cum omnia ex animi sententia cessissent, animus lætitia frueretur. Ab eo autem quod πρῶτον πρῶτον significare diximus, fit ἀπρῶτον, quæ dictio significat virum bonum, aut certe placidis moribus, qui nego cium exhibere aliis non solet, & simul qui sibi negocia non libenter exhibet. quales sunt ἰδιοπρῶτον, quibus satis est rei suæ familiari constituendæ causa mentem vexare. ὄσθρ interdum ἀπρῶτον pro iner tibus accipiuntur, qui laborem recusant. ἀπρῶτον significat etiam facilliter quippiam fieri & procedere nulloq; negocio. ἀπρῶτον etiam & ἀπρῶτον, varie accipiuntur. vt pro tranquillitate vitæ philoso phicæ Synes. πρῶτον εἰς ἀπρῶτον ὡς κέρδι εἰλόμυτος. ἀπρῶτον opponi tur τῶν ἀπρῶτον. ἀπρῶτον est nihil proficere. πρῶτον enim vt dictū est, interdum est conficere & ἀπρῶτον. Xenoph. in pri. παιδείας, τὸς δὲ ἀπρῶτον, διχομῶντες ὁμοίως ἐφροδα, εἰμὲν εἶναι πρῶτον ἀπρῶτον, ὡσθρ καὶ παρὰ ἀπρῶτον ἀπρῶτον τῶν πρῶτον ἀπρῶτον. ἀπρῶτον autem est integer & inno cens vel testis vel iudex, qui conscientiam addicere pecunia non didi cit, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ὁ εἰδένος, & ὁ μὴ πιπρῶτον ἀπρῶτον. Et ἀπρῶτον εἰς, quæ etiam vilitatem significat. Liban. κατέλαβον ἀπρῶτον πρῶτον

εὑπρῶτον
κακοπρῶτον
πρῶτον
εἰ πρῶτον
καῖρεν
Pricipia epi stol. apud Priscos.
ἀπρῶτον
ἀπρῶτον
ἀπρῶτον
ἀπρῶτον

καλά ἴν καὶ δι' ἀρμόζοντα αὐτῶ. Idem in tertio, ἔργου μοῖ νυκτὸς λῦσαι ἵππευε,
 ἔργου δε χάλινω(ει, ἔργου δ' ἠλικῶσαι, ἔργον δ' ἠλικωρακίσααδς, **loricari vel lorica-**
cam induere. Et in sexto, ἔπειτα δε ὡσαυτ' ἔτι οὖπλασάμυλοι κὺς περὶ τὸν
 ἔνικωρ, ἔπειτα κὺς οἱ ἵππευς αὐτῶν πρὸσκαθισάμυλοι, πρὸς κὺς ἵππευε πρὸσερχονται.
Exempla autem significationis actiuae crebriora sunt q̄ ut hic citare
debeam. Idem, τὸν δ' ἄρ' ἡμιμναίου πρὸστικμοσάμυλω· τὸν δε καὶ πρὸ δέκα μῶν
 ἐλοίμω, ἀντι τὸ πρὸστικμοσάμυλω. Sic ἱφλώαδς ἀπ' τὸ ἱφάινω, **in tertio** ἀρμυνο
 ζμοῖ αὐτῶ συμβελλόμεναι ἱφλώαδαι ἡ θήρα ζμοῖ. Sic ἐγγέαδς ἀντι τ' ἐγγεία, ἔπειτα ἀντὶ
 δ'ιδῶσι τῆ βελίω, ἀγρῶσυντες ἀπ' ἀντὶ τὸ κινάδω, εἰς πλὴν ἀγρῶσυν ἐγγεαμῶν, κατὰ
 ζμοῖ. Sic in quinto πασιδίας, φυλακὰς κατὰσμοσάμυλοι. Et ἀρτίσααδαι ἀπ' τὸ
 ἀρτίνο. Ἀρτί(αδς) τ' ἀρτίοι ἐχθροὶ καὶ ἀνθρώποι. ἀναβιθασάμυλω **in tertio**
 ἐλλωκ. **& in quarto,** ἄμα δ'είλη καλλίρρησάμυλω. φιλοπεχνί(αδς) **Greg.** πρὸ ἀγρῶ
 τὸν δ' αὐτῶ. **Lucian.** ἀνάκτισσάμυλω δε φῶι μη ζμοῖ, **cum ἀγωνακτῶ sit neu-**
trū, quod tamen Plato accusatiuo iunxit. Et apud Græcos verba mul-
ta habent passiva quæ apud nos in vocibus nostris sunt neutra, ut ali-
bí dicitur. quare non facile ista statui possunt. Dicunt etiam βαδίζμαι
 ἀπ' τ' βαδίζω. **crebrior enim est vsus ἴππ' δ' οὐτέρων ἀορίσων ἢ μέσων, sed acti-**
 ue ferè accipiuntur. Aristotel. in secundo Politic. ἐκεῖ δ' ἀφελόμεναι ἐκ πρὸ
 σμων μῶν ἀναγκαῖων ὅσι πά(α) πόλις. **Et paulopost,** ἀλκίπρῶν δὲ καὶ βέλτιον ὡς
 ἡμῶς δ'είλομυ. **Sic Xenoph. in secundo πασιδίας, καὶ τί δ' αἰ φησὶ κρυσάντας**
 ἐμβαλῶν λόγον πρὶ τῶτου, **Idem,** ὅττω δὴ σωεδοκῆ τῆς ἐν τῆ σκίλω ἐμβαλέομαι πρὶ
 τούτω λόγον. **Ἄπωλόμω** ἢ ἀπλεόμαι **passive semper accipiuntur,** ἀντι τὸ
 ἀπλωλέομαι. **& Διολέαδς apud Platonem. Ἀπδ Lucian. in Prometheo,** εἰν δ'ε
 γε ἥδῃ σοι τῶν οὐραῖων ὑπὸ φανίω τὸ γόπλω, ὅς παίσειε σε ἀναπεμόμωμ ὑπ' τὸ δρῶ
 νέσ, **passive dixit, nisi sit ἀναπεμόμωμ in presentí.** ἀπαριθμῶ **& ἀπριθμῶμ**
μαι actiue dicuntur pro recensere. Isocrat. πρὸς φίλιω. actiua voce vsus
 est, ὅττω ἀναγνώσκη ἢς τὸν λόγον ἀποθάνω, καὶ μηδὲρ ἡδ(α) σκηνωάμωμ, ἀλλ
 ὡσαυτ' ἀπριθμῶν. **Alicarnass. in vita Lyfiæ, ἀπριθμῶν, ἀπριθμῶν, κατὰριθμῶν,**
protulit. Greg. ἀπριθμῶν pro ἀπαριθμῶν, & ἀπριθμῶν, vt ἐν τῷ πρὸ ἀγρῶ
πυθίμωμ, ὅι μὴ δε τὰ ἐν ποσὶν ἐιδέναι δαυάμωμοι, μηδὲ φάμωμον θαλασῶν, καὶ
σαγόνας ὑετο, καὶ ἡμέρας αὐτῶν ἀπριθμῶν. Plato in Philebo, καὶ τὸν ἐν αὐταῖς
ταῖς ἡδοναῖς ὅα μάλιστα ἀδ ζῶντα, ὁδομωμόσων κατὰριθμῶται. Sic Plutar-
ch. in consolatione. Alicarnass. voce actiua vsus est, καὶ δῆ καὶ τῶν λυσίων
 οἰόφρασ(α) ἐν τούτω κατὰριθμῶ. **Aesch. πρὶ πρῶτω, καὶ τὰ πρῶτα γυμνά, ἡμῶν**
 πρὸς δ' τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν σωαριθμῶμεθα, **connumeramus. Idem, λογισμῶν**
 ἕνα, ἡμῶν σωαριθμῶτω πρὸς ἡμῶν. **Plato in Philebo, εἴμη δ' ὡς ἔσονται ἐγὼ γελοῖος**
 ἢ ἵκανῶς, κατ' εἶδη δ' ἴσας ἢ σωαριθμῶμωμ. **Ἄριθμῶ etiam & ἀριθμῶμαι dicitur.**
Thucyd. in tertio, ἀριθμῶν τ' πολλοὶ ἄμα τὰς ὑπὸ δολῶν ἢ πλῆθωμ. Aristot. in
xii. τῶν μετὰ τὰ φυσικά. διὰ κὺς ὅ μὴ μαθηματικὸς ἀριθμῶμετ' μετὰ δ' ἐν ὄνο, πρὸς τῶν ἐμῶ
 πρῶτον ἐν ἄλλο ἐμ. **Gal. ὄνο ἀριθμῶ(αδς) δῶνται ὅσοι πασάδεντες ἀπεθῶν, εἰς τὰς**

Ἄοριστοὶ δὲ...

τρῶι μέσῳ...

Ἄριθμῶν ἀπριθμῶμαι...

Ἄριθμῶν ἀπριθμῶμαι...

παυωνίαχ χίρας ἐμπροσθέντα αὐτῶ. **Demosth.** τὸν δ' αὐτῶν ἀρμύσση μέρ. **acti-**
ue dixit p cesebit & ducet, & expensū muneribus & beneficiis feret.
Cicero hoc imitatus est ad verbū ad Curionē scribēs, Ne id qđ petit, Numerare,
exigere magis q̄ rogare, & in mercedis potius q̄ in beneficii loco nu-
merare videat. Et in Verr. act. iiii. Qui ī Sicilia sequester istius, q̄ inter-
pres, qui collega Timarchidi ppe numerabat. hoc est habebat & cese
bat. Ἄρμωζω & ἀρμωζομαι. Greg. ἐν κωνὴν κυριακῶ, Ἄρμωζ τ' κωνὴν κὺς βουκόλος
 ἀρμωζόν(α) σύριγγας, κὺς νόμιον ἐμπνέσει μέλος. **Aristot. in Probl. ὅζ κὺς οἱ τὰ σύριγγας**
 ἀρμωζομῶμωι, εἰς κὺς τῆ ὑπέριω ἀρμῶν τ' κωνὴν ἐμπλάττει. **Plut.** ἐν συμποσίω λῦ
 ραε πρὸσφροσύνης, ἀρμωζομῶν ἄλλωμ ἀφρῶς. **& adύπτωμ, & reliqua. Plato lib. ix.**
de Rep. ἀλλ' ἀεὶ τὸν ὅσ' σῶμα ἀρμωζομαι, τὸν τῆ ψυχῆς ἐνεκα συμφορῶν ἀρμωζο-
 τῶμωμ φανίω. **Idem ἠρμωζομῶν ψυχῶμ appellat animum compositum &**
sibi consentientem, vacuum vanis cupiditatibus, lib. octauo, Διὰ ταῦτα
 δῆ οἴμαι ὁλοκλήρως ἀρμωζομῶν ὁ ποσῶς ἐν ὁμοιομοσῶνδε δ' ἠρμωζομῶνδε φῶι ψυχῆς
 ἢ ἀλκῶν ἀρετῆ πρὸσφῶν. ἐκφύγοι ἀν αὐτόν. **Ἄρμωζομαι ἀντὶ τ' σωοικίω, connubio**
iungo, do nuptui. χίον μῶμωι de Platone loquens, qui filias ἦν ἀελφῶ
 δῶμ fuorum viris honestis vxores dederat, e quorū numero vnus erat
Speusippus, ἠρμωζομαι δε κὺς τὰς ἄλλας παύσας, ἡδὴ τῶν χαρῶσταισ ἀθλῶσων, ἀλλ'
 ἅ οἱ μὴ πασῶσταισ, ἀπῶσταισ τὸν χαρῶσταισ ἂν πένη. **Ἄρμωζομαι τὸν πόλιμ**
Lucianus dixit, ciuitatem constituere & tēperare. vnde Ἄρμωζομαι dicitur. Plutarch.
 σωφροσῶν(α) ἀρμωζομῶν τῶν πόλιωμ. **Isocrat. in Plataico, ὅι μὴ γὰρ ὑπὸ ὑμῶν**
 κρῶταισ ἀλόντες, ἀλλῶ μὴ ἀρμωζομῶν δ' ἀφρῶς ἀπικληάμωμωι, κὺς δε τὸ σωεδοκῆ
 καὶ φῶι ἐλὸσθῶσταισ μετέχουσταισ, εἰς πρὸς τῶσταισ ἀρμωζομῶν καθεσῶσταισ καὶ φρουροὺς ἔνυσθη.
Sic appellabant Lacedæmonii τὸς καθισαμῶν τῶν ἀντὶ τὸν ἀρχοντάσ τῶν ὑπῶ
 κημῶν αὐτοῖσ πῶσταισ, sic dictos πρὸς δ' ἀρμωζομῶν τῶν ἀρχοντάσ τῶν ἀρμωζομῶν
 μωσ. ὅττω κὺς Ἄρμωζομῶν ἐκλῶμω πάλα ἀθλῶσταισ τὸν εἰς δ' ὅ ζῶν διατάσταισταισ.
Quare magnus Dionysius in lib. de eccl. hierarch. episcopus ἀρμωζομῶ
appellauit. ad quod munus non sine summa religione ὅ μετὰ φῶι μεγί-
 σης ὑλαβάσ, accedendum esse docet, ὅττω καὶ θῶσ πωτῶσ τ' πολυκῶσταισ ἔτῶ
 ρῶσ ἠγῶ(α) τῶν μῆ κὺς πῶσταισ ἐξῆμ αὐτῶ γεγῶσταισ, θεοσδῶσταισ, καὶ πρὸς τ' θῶσ εἰσῶ
 πνοῖας κὺς κρῶσταισ ἀρμωζομῶν ἀναδεδομῶμωι. **χρῶσταισ ἀντι τ' κατὰσφῶμωι, χρῶσταισ**
subigo, mancipio. Isocrat. ἐν μέρτ' ἕκαστῶ τῶν ἐπῶμ χρῶσταισ. Greg. τὸς οἰκῶι ματῶ
 τερῶν κὺς χρῶσταισ. **Xenoph. in septimo ἀναβάσ. ἡν δ'ε ἢς ἀντῶσ(α), σῶν ὑμῶμ**
ωφρασῶμωι χῶσταισ. Alibi. τὰ ἔθνη χῶσταισ, gentes subactas dixit.
 πῆγνυμ **& πῆγνυμῶι vt superiora dicuntur. Theoph. in septi. γαμῶμωι**
 δε μῶσ πῶσταισ, κὺς κατὰ πῆγνυμῶι πρῶσταισ, σέλινομ, γῆδωμ. **Aristotel. in secun-**
 do de Partibus, ἐνχεται δε δῶσταισ ὑδῶσ, κὺς πῆγνυμῶι τὸ ἐλαίου. **Idem, δῶ**
 καὶ δε δ' δρωμόν καὶ πῆγνυμῶι τῆ κων. **Apud eundem ἐπιτῶσταισ & ἐκπῶσταισ le-**
 gitur. **Greg. εἰς πλὴν κωνὴν κυριακῶ, Ἄρμωζ δε γωσγοὺς ἀρῶσταισ πῆγνυμῶι ἀνῶ βλε-**
 πων, καὶ τῶν κατὰσφῶμωι ὑπὸ καλῶμωι, ἢ ὑπὸ γυγῶμ ἀπῶ βουῶ ἀρῶσταισ. **Idem, Ἄρμωζ δε**

ἐπιπασσάμαι καλιάν ὄρνις πύγνυται. Σπῶ & πῶμαι. Aristoph. σφριξίνα
 ὄϊαν πρὸ φασίρ καδὴ κεν, ὡς ἑρώνικῶς,
 ἵνα θάπρω ἐκπέμφειας. βδε. ἀλλ' ἐκ ἑσασσῆρ.
 παντὴ γ' ἐγὼ γη ἠδ' ὀμίω τεχνωμύω.
 Quo loco alludit ad proverbiū, ἄυτη μοῦ ἢ μίρινοθ' εἰδῆρ ἑσασσῆρ. Idē
 voce passiva ἐν βαβυλῶν καὶ εἰφῶ γ' ἑσῶτο μαινέωδ' ἰσῆρ. Synes. ὁ ρῶ σρασ
 τιώτας ἄπαιτας ἑσασσῶ μύω μαχαίρας. ἀντὶ τοῦ ἑσασσῶτας. Dicitur hoc verbū
 de bibente magno haustu. Athen. in princ. xiiii. libri, τῶρ Διόνυσος οἱ κλη
 λοῖ μαινόμενοι λέγασιν, ἀπὸ τοῦ τὸν πύω κλεινοθ' ἀκράτῃσιν ἑσασσῶτας, ἰσορροβῶεις γίνεσθαι.
 Idem, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος λαδῶρ κληρίορ, ἑσασσε μύω γηνναίωσ. ἐπιπασσάμαι etiam
 passiva voce dicitur. Theophr. in pri. de Causis, ἐρ μύω γὰρ τὴ βαθυγέω κλη
 βάθ' ἰσῆρ φησὶ εἶρη, ἢ τὴ χῶρας ὄλεσε κλέω τὴ συμμέτρησ ἑσοφύω ὑπὸ πῶδ' at
 trahunt, asciscunt. Idem in secundo, κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρνεῖα μύω εἰπασσῶ
 τὰ καὶ κλέω τὸ δ' ἑρ. Et rursus in sexto, τὸ μὲν γὰρ νέωρ κλέω τροφύω ὑπὸ πῶδ' αἰ
 μύωρ εἰπέθε. Dicitur & voce actiua. Aristotel. Probl. segmento nono,
 ὁ δὲ κύαμ' ἢ ὁ πινύμωρ καὶ ὁ ἀργίλος τὰ ὑπόπια δ' ἑσασσῶται, ἢ ὑπὸ πῶδ' ἐφ'
 ἑαυτὰ διὰ μαιότητα. Xenoph. in sexto ἑλλητικῶν δ' ἐσῶθῶν ὑπὸ πῶδ' αἰ
 πύωρ, εἶχετο τὸ ἑσῶσῶτα εἰσ ἀπέθανεν ὁ ἀνήρ. Lucian. de hauriente vinum dixit
 passivē, καὶ ἀπὸ ἐκείνωρ ἀντὶ τὸν δ' ἀκτύλωρ δ' ἐλαμβάνετ' ἡμᾶς τὴ κύλικα, καὶ
 ὑπὸ πῶδ' αἰ μύωρ εἰπέθε. ἑσασσῶται κακῶν, ὁ ἑσῶσῶτα ἑσασσῶσῶτα, hoc
 est ἀνδραγγοῦ. Ὀδυσσεύσ, σ. ἢ τὰ χαλκῶν ἑσῶσῶτα κακῶν ἑσῶσῶτα. Ab hoc fit
 σωεπιπασσάμαι Aristot. in Probl. εἴσε οἱ ἐν ἀκμῆ πλείω σωεπιπασσῶνται τὸν ἀέρα.
 Xenoph. in secundo πῶσῶ. ἢ ὁ ἑσῶσῶτα πρὸς ἑσῶσῶτα ἄγῶσ, εἰ πάνυ δ' ἐσῶσῶτα
 ἑσῶσῶτα, ἐκὴ σωεπιπασσῶται, non magnopere acrimonia pollet ad ho
 mines asciscēdos ad se primore aspectu, & qualibet illecebra. Ἄνασσῶ
 κατασῶ quæ inter se opponuntur, & διασῶ, voce actiua dicuntur in
 significatiōe actiua. Aristotel. in pri. de Generatione animal. ἑσῶσῶτα καὶ
 νύω ἐπὶ τὸν γωαίω, ἐσῶσῶτα τὸν τόκωρ ἀνασῶσῶσῶται, δυσκοῦσῶται, si oscitādo sur
 sum locos retrahant in enixu. Idem ἀνασῶσῶται pro surrecto dixit &
 eminenti, ὡς κλέωται ἀνω ἀνασῶσῶται, hoc est sursum se erigentes & ἀ
 κόpage eminentes. Alibi, γασσοκνημίαι ἀνω ἀνασῶσῶται, eminulæ, extror
 sus conuulsæ. et rursus, τὸ εἶθ' ἀνασῶσῶται. Significat etiam sedibus
 expello. Aristid. in Panath. ὁ δ' ἐπὶ τὸν δ' ὀτρων ἑσῶσῶτα, ὡς ἀνασῶσῶται ἀν
 τὸν ἰδὸν τοῦσ ἄθλωσῶται, καὶ πύω ἑλλῶσῶτα, ἀνασῶσῶται. Inde ἀνάσῶσῶται sedi
 bus pulsus dicitur, et qui alio habitatum mittitur. Herodo. ἀνασῶσῶ
 τῶσ κληρίοι τὸν πύωσῶτα ἐσ τὴ ἄσῶσῶτα, hoc est ἀνασῶσῶται, ἀνασῶσῶται.
 etiam dicitur cui successor mittitur: qui reuocatur è prouincia. De
 mosth. in quarta Philip. ἐπὶ τὸν πρῶτωρ καὶ σωεπιδῶσῶτα πάνθ' ἑσῶσῶτα κλη
 τὰ βασιλείωσ πρῶσ κληρίοι, εἰσ ἀνασῶσῶτα γένεσῶτα, hoc est quæstorī suo eunu
 cho rex succellorē misit. ita enim legit interpres, ταμίω τὸν ὀνδῶτον

ἐπιπασσάμαι
 ἐπιπασσῶμαι
 ἐπιπασσῶται
 σωεπιπασσῶται
 ἀνάσῶσῶται
 ἀνάσῶσῶται

ἀνάσῶσῶται ἐπὶ τὸν βασιλεῦσ, μαθῶται ἀπὸ συμπερῶσῶται φιλίππω. In impressis le
 gitur ἀνάσῶσῶται, non magno errore. sunt enim ἀνάσῶσῶται qui de medio
 tolluntur, et qui sic reuocantur è prouinciis. Herod. lib. tertio, πλεί
 σῶσ γῶσ τὸν ἑθνη καὶ σραστόπῶσ, πεπεσθῶσῶται, μετὰ ὑπατείωσ ἑσῶσῶται, ἢ δ' ἑσῶσῶται ἐπὶ
 τρῶσῶται πρῶσ γῶσῶται, ἐκ μικρῶσ καὶ ὀλεσῶται διασῶσῶται ἀνασῶσῶται ἐπὶ τὸν, hoc est
 rapī ad se iubebat abrogato imperio, ut ex sequentibus apparet. Julia.
 Augustus Amerio, τωσῶται, ἐσῶσῶται σῶσῶται καὶ θυμῶται, τῶσ γῶσῶται πρῶσ ἑσῶσῶται
 ἀνασῶσῶται, εἰσ ἑσῶσῶται δ' οἱ κληρίοι ἑσῶσῶται, de medio subito tolli. Plut. ἐν
 πρῶσ κληρίοι, de lugentibus amicorū mortē, ἐσῶσῶται ταχέωσ ἀσῶσῶται, ὁ δ' ἑσῶσῶται
 λέσῶσῶται ἀνηρῶσῶται. ἐσῶσῶται μακρῶσ, μεμφοντῶται καὶ ἀσῶσῶται ἢ ἑσῶσῶται ἀπὸ πῶσῶται, Si
 gnificat & ad pœnā rapī. Demosth. in. iiii. Philip. ἐσῶσῶται εἰσ τὸ πρῶσ κληρίοι
 δ' οἱ φιλίπποσ, ἢ δ' οἱ δ' ἑσῶσῶται εἰσ ἑσῶσῶται ἀπὸ τὸν κληρίοι, ὁ δ' ἑσῶσῶται ὡσῶσῶται
 φοντῶται ἄθλωσῶται ἐσῶσῶται πόλεμωρ, καρδιασῶται ἐσῶσῶται, ἐκ ἀνηρῶσῶται ἀντὶ τὸ
 γῶσῶται, ὁ δ' ἑσῶσῶται ἑσῶσῶται βεσῶσῶται, Significat etiā
 sedibus euelli, hoc est ἀνασῶσῶται. Dinarch. de Thebanis, πόλισ ἀσῶσῶται ἢ
 συμμάχωρ ἐκ μέσῶται ἐλλῶσῶται ἀνηρῶσῶται. παρασῶται est stolonem ex arbore
 euello, hoc est fruticē agnascētē. Theophr. in princ. secūdi, Δρ ἢ ὑπὸ πῶσῶται
 εἰσ ἑσῶσῶται ἢ ὑπὸ πρῶσῶται εἶναι. Vocatur autē παρασῶται id
 quod ita auellit, ab eodē auctore eodē loco. παρασῶται est distrahere,
 distingere et distringere. Vnde παρασῶται dicitur variis rebus occupa
 tus. Significat etiam auferre et auertere. Plut. in Cicer. de Octauio lo
 quens, Δείσῶται ἢ κληρίοι ἑσῶσῶται, καὶ τὸν λαμπρῶται κληρίοι, ἐσῶσῶται τιμῶται
 ὁ δ' οἱ ἀσῶσῶται ἀπὸ τὸν σραστόπῶται, ὁ παρασῶται ἐπὶ τὸν δ' ἑσῶσῶται. Ἄσῶσῶται &
 ἀσῶσῶται interdū idē significāt, hoc est κληρίοι & παιδῶται. Plut. ἀσῶσῶται
 κληρίοι ἢ κληρίοι καλὰ δ' ὄλεσῶται βίωσ. Xenoph. in Hippar. εἰ δ' ἑσῶσῶται νομίση
 κληρίοι ἑσῶσῶται ἐσ τὸν δ' οἱ ἀσῶσῶται τὴ ἑσῶσῶται, ἐσῶσῶται ὄλεσῶται οἱ ἐσ τὸν ἀσῶ
 νασ ἀσῶσῶται, καὶ πλείω ὁ χαλεπῶται πρῶσῶται, ἑσῶσῶται, ἢ οἱ τὴ ἑσῶσῶται μάλις,
 μελετῶται, μελετῶται & ἀσῶσῶται pro eodem posuit, hoc est παιδῶται τὴ ἑσῶσῶται.
 Sic Actiū cap. xxiiii. ἐν τῶσ δ' ἑσῶσῶται ἀπὸ τὸν σωεπιδῶται ἑσῶσῶται, Inte
 rim autē meditor conscientiā habere inoffensam. Ἄσῶσῶται ἐπὶ τὸν παιδῶται
 significat. Plato in Euthyd. καὶ ἐσῶσῶται τὴ κληρίοι τὸν ἀσῶσῶται τὸν λόγῶται, ὁ
 δ' οἱ ἀσῶσῶται, παρασῶται κληρίοι τῶται νεανίσκω σοφίω τῶται καὶ ἀσῶσῶται ἀσῶσῶται, hoc est
 sapientiam docere. Athen. ἀσῶσῶται τὰ κληρίοι, id est πεσῶσῶται, eru
 dītus & exercitatus in rebus bellicis. Aristoph. νεφέλ. νεωτέροισῶται πύω φῶσῶται
 ἀπὸ τὸν πρῶσῶται κληρίοι, ἢ σοφίω ἑσῶσῶται. hoc est κληρίοι, παιδῶται. Inde ἀσῶσῶται
 σῶται p meditatioē & exercitatioē mētis in rebus diuinis accipit. Basil.
 de vita solitar. ἑσῶσῶται τὸν κληρίοι οἰοντῶται ἐσῶσῶται ἢ ἑσῶσῶται, ἐπὶ τὸν ἀσῶσῶται
 πῶται ἀπὸ τὸν κληρίοι, ὡς μὴ ὑπὸ κληρίοι τὸν ἑσῶσῶται ὡσῶσῶται φῶται ἀσῶσῶται διασῶσῶται.
 ἀσῶσῶται δ' οἱ ἀσῶσῶται τὴ ψυχῶται εἰσ τὸν θεοῖσ διασῶσῶται. Inde ἀσῶσῶται lo
 cus solitariū, & à publico secessus ad verē philosophiē exercitatioē.

ἀνάσῶσῶται
 ἀνασῶσῶται
 ἀνασῶσῶται
 παρασῶται
 παρασῶται
 ἀσῶσῶται
 ἀσῶσῶται
 ἀσῶσῶται

Greg. ἐξ βασιλείου de quo loquimur, Ἀσκητήρια, καὶ μοναστήρια, δὲ μὲν μὲν, ἔστω δὲ τῶν κοινωνικῶν καὶ μιγάδων. Inde Ἀσκηταί, monachi dicti, & ἀσκητῆραι puellae deo dicatε, vt in lege omnia, de episcopis & cler. legi debet, vbi hoc verbum deprauatum est in cod. Iustiniani. & vbi assiste riis legit, asceteriis restituendum. Vocatur etiam monasterium ἀγνός τις, ἢ φροντιστήριον, quod verbum antiquius est. Idem Greg. in pri. κτλ. Ἰουλ. Ἐὺ δὲ καταγῶγια πῆξας καὶ ζῆνῶνας ἀγνότητά τε καὶ φροντιστήρια. Idem, φουγὰς ἐνθένδε σὺν ἡμῖν πρὸς τὸν πότον μεταχωρεῖ, καὶ ἴσ' ἐκέεισε φροντιστήριον ἐπισκεψαμένη. **Aristoph.** νεφέλαις, τυχῶν σοφῶν τῶν ἐστὶ φροντιστήριον. **Quo in loco interpretes,** φροντισαί (inquit) ἐκαλοῦντο οἱ πρὸς τὸν Σωκράτην, διὰ τὸ μὴ δέχεσθαι πᾶσι φροντιστήριον. est autem φροντις apud philosophos commē ratio, hoc est σκέψις ἢ πραγματεία, ἢ θεωρία πρὸς τὸν ἄπορον. **Polyb.** ἄρα σὺ εἶ Σώκρατες ὁ φροντιστὴς ἐπικαλεῖσθαι; ὅνομα ἔφη κάλλιον ἐστὶ φροντιστήριον ἐκαλεῖσθαι, id est ὁ σωφροσύνης, ὁ ἐνθυμητικῶς. quod comice cauillans Aristoph. ita inquit, ἔστι δὲ τίνες, στρ. οἱ δὲ ἀκριβοῦς τὸ ὄνομα, & μορμνοφροντισαί, κάλοι τε καὶ ἀγαθοί. **Hippocrat.** Δημαγωγῶν, ἵνα τοῖς μοῖ, χαριέστατος εἶναι δόξαιε. τὸ δὲ, φροντιστὴς πρὸς ἀρετῆς μορμνίσζωρ. Est enim φροντίζωρ σωνοεῖν, σκεπτικῶς. **Plato in Symp.** σωνοεῖσθε γὰρ αὐτόν. εἰ δὲ ἐν εἰσὶ σκεπτικῶν. καὶ ἐπειδὴ ἔστω πρὸς ἀρετῆς, ἔκ ἀνίε, ἔλλ' εἰσὶ κτλ. καὶ ἦν μισσημερία, καὶ ἐνδύσθαι ἡδονῶν, καὶ θανατάζοντες ἄλλοις ἄλλοις ἔλεγον, ὅτι Σωκράτης ἔξ ἐωθινῶν φροντίζωρ ἔσκε. & cum accusatiuo in hac significatione construitur. **Diod. in hist. Alex.** διελεθὼν λόγον πεφροντισμένον πρὸς τὸν εἰς τοὺς γαργαρίδας στρατῶν, id est orationem meditatam. Et φροντισμα, σκέμμα. **Aristoph.** τί δὴ τὸ ἀρ. εἶτορρον ἐστὶ πῦλον Σωκράτης φροντισμα; Ἀγνότηρια autem dicta sunt quia ibi mens expiari debet, & a contagione vitæ ciuiliis expurgari. Ἀγνόησιν enim & neutrorum verborum & actiuorum significationem habet. **Demosth.** κτλ. τιμοκρ. ἔγω μὲν γὰρ ἡγῶμαι δέει τὸν εἰς ἰσθμὸν ἐπιστόν, καὶ χερνίβωρ καὶ καὶ κωπῶν ἀπόμυλον, ἔχ' ἰσοειρημύλων τὰκτὸν ἡμῶν ἀριθμόν ἀγνότησιν, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνότησιν. ἔντι τὸ κενάδαζόν κένου. **Antiph. in tetralog.** τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀρεκτέναιτα. ἀγνότητε δὲ τὸ πῶ λιν. τρία δὲ ἀγαθὰ πρᾶξετε expiāte, καθαίρετε. Idē πρὸς χοροῦ, ἄσε ἢ ἄν ἴς κτένη ἄ νά ὡρ αὐτὸς κρατῆ, καὶ μὴ ὄσιν ὁ ἠμωρίσων, τὸ νομισθόμυλον εἰ δὲ θρον δειδῶς, ἀγνότησιν τε εἰσὶν, εἰ ἀφέρεται ὡρ εἰρηδὸν ὡρ, lustrabit seipsum. Ἀσφαλίξω ἀσφαλίξομαι, munio & protego **Polyb.** παραδὲ τὸν ὄμοσ' ἢ προσημύλων, ἀνανευθικίης φέρουσι τὰς Ἐρίσας, χάρις ἢ τὸν κτλ. κορυφῶν τὸ πρὸ ἀσφαλίξω τὸ ἀξείως. Idē, ὅτι τὸ ἐνδοσιν ἀσφαλίξονται βεβαίως, πυκνῶς τὰς λαβίσι καταπυκνώνοντες, firmant & stabiliunt. vt ἀσφαλισμύλιας θυράς dicunt pessulo firmatas. Voce autem passiuā ferē vtuntur cum propulsare arcereq; significat. Idem, ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦ διάλωμα, δὲ ἔ τὰς καταφορὰς ἢ μαχαίρων ἀσφαλίξω, quo impetus allisorum ensium arcet & innocuos præbet, hoc est ἀπετρέχει

Ascetria.

φροντιστήριον.

φροντις.

φροντιστής.

φροντίζω.

φροντισμα.

ἀγνότηρια.

ἀγνόησιν.

ἀσφαλίξω.

ἀσφαλίξομαι.

μα.

in Padectis ἀξιοπιστως ἀσφαλίξωσ' significat idoneis sponsoribus cauere, quod de stipulante melius dicitur, vt Latine cauere sibi stipulantem dicimus aut eumentem: vt in illa Biantis vt opinor sententia, Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα μεμνῆσθαι μὲν ἢ γεγεννημύων, πρὸς τὴν δὲ τὰ ζῆνῶτα, πρὸς δὲ ἢ μελλόντων ἀσφαλίξωσ'. quod est quasi πεφυλαγμύως διακείσθαι, ἢ προσωνομύως. Ἀσφάλεια Ἀσφάλεια est securitas. **Plut. in Cicer.** Ἀσφαλείας δὲ ἢ σωτηρίας χάριν ἢ δῆμον ὀφείλῃ ἐνὲ μόνῳ κικέρωνι. & Ἀσφάλειαν διδόναι est dare sponsores idoneos. Ἀσφάλισμα Ἀσφάλισμα est quod Latine pignus dicitur metaphorice: vt Curtius, cum inquit, Rex ommissis sponsonū fideiq; pignoribus, venire eos iussit, fortunam quā ipse dedisset habituros, ἀφεμύως ἢ δὲ ἐγγυῶν πιστώνq; ἀσφαλισμάτων. Et in Philip. xiii. Magnis & multis pignoribus Lepidū resp. obligatū te Pignus, net. Dicit & ομηρομια, de quo alibi vt opinor nō nihil dictū est à me. ἐιληθῶς ἐιληθῶσ'μαι pro apricor, ἐιληθῶσ'μαι, ἐπὶ τῷ εἰλω θέρομαι. sed alibi diximus. Πλεονάζω πλεονάζομαι. Gal. πρόσσει ἢ ἢ τὸ τῶ κενία πλεοναθέναι Πλεονάζω. τι ἐν τῷ πλεονάζοντι, cū redundarēt. Verū hoc ideo est, quod πλεονάζω in πλεονάζομαι, terdū est actiuū, & accusatiuo iungitur, & tunc significat plus iusto quippiā facere. **Thucyd.** ὅ, τε ἄ ὄντες ἀκροατῆς τὰ χ' ἄντι ἐνδεερέως πρὸς ἢ βέλτεται ἢ ἐπιστά, νομίσθε δὴ λῶσθαι, ὅ, τε ἀπὸς ὄσιν ἢ ἢ πλεονάζωσ', εἰδὲ ὑπερῶ εἰσὶ φύσιν ἀκούσι, hoc est supra modū dicta esse & comemorata existimarit. Simile est quod dicit, ἐσθλασιν οἱ ἄπικοι πλεονάζωσ' τὰ ἀρεθρα, id est superfluis vtī articulū. **Demosth.** p insolescere, & supra modū efferri vsus est, & plus equo audere, ὡρ τῶ ἢ κτλ. φιλίπ. εἶτω, καὶ πάλιν λακεδαίμωνιοις ἄρξασιν, ἢ πρὸς τῶ σιν εἰς τὸ δωασείων τὸ αὐτῶ τάντλιν ἡμῖν, ἐπὶ δὲ πλεονάζωσ' ἐπεχείρωσιν, ἢ πέρα ἢ μετῶ τῶ τὰ καθεσκότα ἐκίνοω, πάντες εἰς πόλεμον κατέσκησαν. Ἀνακαθαίρω ἀνακαθαίρωμαι. **Plut. in Anto.** Ἀνακαθαίρωμυλος τὰ ὑπὸντῶ ἢ κλέμα, psequēs reliqas & repurgās. Ἀνακαθαίρωσ' sol dicit in deliquio, cū luna solē subies, & eū nobis auferēs, sensim pterlabit, & eā partē solis quā nobis primū abstulit, pterereūdo reddit. hoc em ἀνακαθαίρωσ' dicit, vt videre est in epistola Dionysii ad Polycarpū de eclipsi solis, q̄ in morte Seruatoris facta est pter naturā. Idē Dionys. ἔστι ἢ ἢ κατ' ἄλλω ἀναπαγῶ ἀνακαθαίρωσ' τὸ ἢ νοδῶν τροχῶν ἐκονοργαθίω. Verū hoc verbū theologicū factū est. est em hīc ἀνακαθαίρωσ' allegorias anagogicas ad liqdū vsq; sensū patefacere & explanare: Ἀνακαθαίρωσ' appellat huiusmodi explanatio, hoc est ἀνακαθαίρωσ' ἀνακαθαίρωσ' μιλωεία, δὲ ἢ καθαίρωσ' τὰ διὰ συμβόλων ἡνιγμύλια. Idē in lib. de cœlesti hierar: ἔσω ἢ σοι προσδιγνωσμύλων, ὡς αἰ ἢ ἰσοτύπων ἐκόνων ἀνακαθαίρωσ', τὰς αὐτὰς εἰδὲ ὅτε ἢ θρομύων ἔσ' διακωμῆσ' ἰδραρχῶσ' ἐμφαίνουσι ἢ ἀυθίς ἰδραρχμύλια. Idē, ἔχ' ἢ ἢ ἢ θεαρχικῆς ὑδργείας ἐκόνα ἢ τῶμ' ὡρ ἐν τῷ συμβολικῇ θεολογίᾳ κτλ. τὸ πρᾶσιν ἢ ἢ ἀνακαθαίρωσ' διὰ πλεόνων ἀπεδέκται, hoc est secundum elementorum quatuor allegoriam anagogicā demonstratum est, à nobis explanatū. **Διακαθαίρωσ'** Theophrasto est perputare arbores & interlucare, ἢ ἰσοσ' Διακαθαίρωσ'

Διακαθάρισις. ἢ ἐπιφάνει συνηθῆς μόνη γὰρ διακαθαίρει πρὸς φθὴν βλασφήσεως. **Et Διακαθάρισις in ter-
tio de Causis**, ἐν δὲ τῇ διακαθαίρει τὰ τε μὴ κάρπωιμα ἀφαιρετέον, καὶ ὅτι τῶν ἐπέ-
 Ἀκαθαίρειν. ρων ἀυξήσιν ἀφαιρέται. Ἀκαθαίρειν est lustrare & expiare Dionysio. Δυσ-
 Δυσχερῶ δ' υσ- ρεσὶ δ' υσχερῶμα. **Aristotel. de columba in sexto de hist.** Ἐὰν γὰρ γινώσκῃς
 ερεσῶμα. ὑπὸ τῶν ἢ πρὶ πλὴν νεοτῆαν, ἢ πρὸς ἐκλιθῆ, ἢ ἄλλοι κρήνη, ἢ καὶ δυσχερῶμα, κατέ-
 χειρὶ ἔ τικτῆ μελλήσας. **Est autem δυσχερῶμα, non hilariter affectum esse:
implacide se habere, morosum se prebere, ut ægroti qui in lecto ac-
quiescere nequeunt & iactant.** Synes. ἐνθαδὶ δὲ οἶον μὲν ὄζειν ὑπελθῆν δέν-
 δρων σκιά, καὶ δυσχερῶμα, ὄζειν ἀμύψαι δένδρον ἐκ δένδρου, & si illic ex sententia
 animi non sis, licet ad aliā trāsire aliāq. **Gal. lib. octavo Therapeut.**
 Ἐλ δ' ἐκόςως τὰ τοιαῦτα, πρὸς ἀγαθὰ κοινά τε ὑγιανόντων ὄζει, καὶ τῶν ἢ δὲ δυσχερ-
 εσμέντων. ἔ γὰρ τῶν γεγονότων, ἀλλὰ τῶν γινόμενων ὄζει προφυλακτικὰ, **hoc est qui-
iam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur: & qui iam implacidi
sunt à mala valetudine aduentante & ineunte. sic enim Gal. intellexit.**
 Hippocrat. τὸ τε ἐόν καὶ ἐσόμενον προσώμωμοι, δυσχερῶμα πᾶσι. **Ro-
dusares. Iyb.** πρὶ κλιτῶν etiam voce passiva non semel vitur. **Dusares. etia
est morosus. Plutarch.** Διαφυγῆν βουλόμην τὸ δυσάρετον καὶ εὐλαίον τῶν
 κλιτῶν. **Dicitur etiam Dusares. Athen. ex carmine,** οὐ δ' ἔπειτα ἔμ
 τα, δυσάρετον σφόδρα τὸ δυσάρετον **Plutarch. in conuiuio** ἐπὶ τὰ σοφῶν, **pro-
animo offenso posuit,** ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἀπαντὰ τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους
 δυσάρετον. **Vt autem δυσχερῶμα & δυσχερῶμα dicitur, sic διαρεσῶ & διαρεσῶ-
μα. Plutarch.** ἐν πρὸς ἀμυθικῶν, ὡς γὰρ οὐδὲ συμβίων ἡμῶν, ἢ δ' ἐως ἐώρας κατηφῆς ὄν-
 τας οὐτε σὲ οὐτε πλὴν μητέρα, ἔτις ἐδὲ νῦν μετὰ ἑσῶν ὄν, καὶ τούτοις σιωπῶν, ὄν-
 διαρεσῶσιν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, **hoc est libens acquiesceret, & hila-
ritate comprobaret,** ἢ ἀσμενίσσειν ἂν. **Diod.** πᾶσι δὲ πρὸς ἐθῶν εὐλαίον, καὶ
 κεχαρισμένως δ' οὐδὲ τὰς ἀποκρίσεις, διαρεσῶμας ἀπέλυσε ἢ τὸ δ' ἄνωγον, **hoc est
ἀσμενίως διακερμένως, bene secum actum esse & comiter existimantes, id
est nihil quicquid succensentes aut ægre ferentes. & εὐάρεσις Aristotel.**
 ἢ ἐκ δοκιμασίας εὐάρεσις, quasi placabilitas, animus non æger, et placid-
 ε κρυπτόμα. **de composita mens. Dicemus alibi ἀρεσκῆν & ἀρεσκῆν.** Ἀποκρυπτόμα ἀπο-
 κρυπτόμα, celo, condo, occulo, hoc est συγκρυπτόμα, συγκάλυπτομα. **Demosth.**
 ἢ ἄφοβος, Δημοχάρης ἔχωρ ἀδελφῶν φθὴ ἐμῆς μητρὸς, ἔκ ἀποκρυπτόμα πλὴν ἐσίαν,
 ἀλλὰ χορηγεῖ καὶ τριηραρχεῖ, **id est φωνορὰ κέντηται τὰ ὄντα ἐαυτοῦ. Isæus.** καὶ ἐ-
 πόλις δ' ἔται χημάτων, μηδὲρ δ' εἰ ἀποκρυπτόμα τῶν ὄντων. **Isocrat.** πρὸς Δημοκ-
 ἄσπορ γὰρ πλὴν μὲν ἐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρυπτόμα, πλὴν δὲ δ' ἀνοικον φωνορὰν ἐ-
 χοντα πρὸς πατρίαν. **Xenoph. Hipparch.** τοὺς δ' εἰς τὸ ἀδελφον ἀποκρυπτόμα, κλέ-
 πτοίς ἂν τοὺς ἰππέας. Ἀποκρυπτόμαί σε τὸ ἀποκρυπτόμα, celo te arcanum. **Xe-
noph. in Symp.** καὶ πρὸς δὲν μὲν γὰρ ἐφθ ἀποκρυπτόμα ὑμᾶς, ἔχων καὶ καὶ σο-
 φὰ λέγειν. νῦν δὲ ἐὰν πρὸς ἐμοὶ ἢ τε, ἐπιδήξω ὑμῶν ἐμαυτὸν πᾶν πολλῶν παρ' ἑσῶν
 ὄντα. **Plutarch. in Bruto de coniuratis loquens,** Διὸ καὶ κινέσων. ὀνομα

Δυσάρες

Δυσάρεσι

Ευαρεσῶ

Αποκρυπτόμα

ἐνεκα, πρὸς ὄντα πρὸς αὐτοῖς ἀποκρυπτόμα. **Lys.** οἱ δὲ γὰρ τὸν ἔκ μόνον ἀλλήλων
 ταῦτ' ἔχουσιν ἀ πᾶσι δ' ἔξουσιν. ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅν ἀποκρυπτόμα, μηδὲνα, ἐσόμενα,
 καὶ πρὸς ἐκένων πρὸς ἀνοικοντα. **Similiter & ἔχουσιν πτομα actiua significatio
ne dicitur. Xenoph. in pri.** ἀναβάσ. οὐ γὰρ φθόνων τοῖς φωνορῶν πλὴν τῶν
 ἐφαίνετο, ἀλλὰ πρὸς ἀνοικοντα καὶ τῶν ἔχουσιν πτομα ἀποκρυπτόμα. **Ver-
ro cum συσκιάζω significat & obscuro, splendoreq; praesto & antecel-
lo, actiua voce tantum dicitur. Greg.** πρὶ θεολογίας, σὺ δὲ ἐκ λίαν ὑπερῶν
 ἔ τῶν, ἐπὶ τὸ φθόν ἢ φθόν φρονεῖ πᾶσι τῇ οἰκονομῆ καὶ πᾶσι ὄφουσιν, ὡσπερ
 χορῶ ἄνδρ κορυφαῖ, πλεον τὸν ἄλλων ἀερέας ἀποκρυπτόμα φωνορῶν, ἢ τίνες ἐκένων
 ἐπέρας, id est luce alias, & fulgore vincens, aliarum luminibus obstru-
 ens. **vt Cicero in Bruto, Nam vt Philisti & Thucydidis concisis sen-
tentis, interdum etiam non satis apertis, officit Theopompus elatio-
ne atq; altitudine elationis suæ: sic Catonis luminibus obstruxit hæc
posterorum exaggerata altius oratio,** ἔτω πλὴν κάτων λογιστικὰ ἀπέκρυ-
 ψον αὐτῆ ἢ ἔ τῶν ἐπαυσεκῆ, ἀνοικοντα καὶ ἀνοικοντα, **potest & sic dici,** οὐτὸς τῶν
 κάτων φέγγουσιν ἐπεσκόπῃ ἢ δὲ τῶν νεωτέρων λέξιν μετεωρότρον πρὸς ἀνοικοντα. **Offi-
cere luminibus in Pand. dicitur ἐμπερὶ τῆ ἀπόψ. potest etiam dici
τοῖς φωνορῶν πρὸς ἀνοικοντα. Greg.** οἱ δὲ τὸ φθόν ἔ τῶν πρὸς ἀνοικοντα καὶ πᾶσι
 κίον πρὸς πλὴν τῶν ἀνοικοντα κατωόσιον. **hoc est, lumen adimit & præumbrat
vel obumbrat. Dionys. de myst. Theolog.** ἔτω οἱ ἀνοικοντα ἀγαθῶν, καὶ
 οὐκ, ἔ τῶν ἀνοικοντα πᾶσι, τὰ πρὸς ἀνοικοντα, τῇ καὶ ἀνοικοντα τῶν κρυφῶν πρὸς
 ἀνοικοντα, καὶ πρὸς ἀνοικοντα τῇ ἀποκρυπτόμα ἀνοικοντα
 πρὸς ἀνοικοντα. **& ἐπιπροσθῆται ὁ ἢ πρὸς ἐκλέψαι, ὑπὸ φθὴ σελήνης, id
est obscuratur, tenebrisq; obducitur. Philopo. in priorem lib. poste-
rior. facit syllogismum huiusmodi,** ἢ σελήνη πρὸς ἀνοικοντα ὑπὸ φθὴ γῆς
 τὸ δὲ πρὸς ἀνοικοντα ἐκλέψαι ἢ σελήνη ἀνοικοντα ἐκλέψαι & ἐπιπροσθῆται ἢ ἀπό-
 κρυφῶ. **Idem,** ἢ γὰρ σελήνη ἐκλέψαι διὰ πλὴν πρὸς ἀνοικοντα φθὴ γῆς. **De-
mosthenes in secund. Olynth.** ἀλλ' οἶμαι νῦν πρὸς ἀνοικοντα τῶν κα-
 τῶν. αἱ γὰρ ἀποκρυπτόμα ἀνοικοντα συγκρυπτόμα καὶ πᾶσι τὰ τοιαῦτα, ὄνομα
 id est tegere, præumbrare, caligine offundere & inuoluere. **Tacit. Praefabre
tus, Fama, in quantum præumbrante Imperatoris fastigio da-
tur, clarus.** δόξαι δὲ λαμπρῶν, ἔ τῶν πρὸς ἀνοικοντα φθὴ κορυφῶν ἔξουσιν φθὴ
 τῶν ἀποκρυπτόμα. **Cicero de Officiis, Tanta vis est honestatis, vt
speciem utilitatis obscurat,** ὡς τὸ ἀνοικοντα τῶν χησῶν συγκρυπτόμα. **Idem
in Finibus, Vna voluptas è multis obscuratur in illa vita volu-
ptaria. nummus vnus in Croesi diuitiis obscuratur, pars est tā
men diuitiarum,** ἀποκρυπτόμα ὑπὸ τῶν κρυφῶν πλὴν τῶν, πρὸς ἀνοικοντα. **Et
rursus, Omnia illa quæ bona tu vocas, necesse est obscurari & non ap-
parere, & in virtutem tanq; in solis radios incurrere,** ἀποκρυπτόμα ἀνοικοντα
 φθὴ φθὴ, ὑπὸ ἀνοικοντα, ἀποκρυπτόμα. **Aristides in Panath. de insolentia**

Obstruere luminibus

ἐπιπροσθῆται

ἐπιπροσθῆται

ἐπιπροσθῆται

Præfabre

Obscurare

minarum Xerxis loquens, και δεκίπλη μὲν ἔπος ἀνθὶ καὶ ὑπερβολῆς, καὶ φόνου μέγιστον, ἐπελάμβανε δ' ἐνταῦθα. ἀλλ' ἀπέκρυψε τῆς ἔριδος τὰς ἀπειλὰς, hoc est vicit & superavit opere id quod verbo minatus erat. Significat etiam operio & compleo: quo modo lingua vernacula vitur, cum hyperbolice loquimur. Idem de eodem, ἔφη γὰρ ἰπποφτε ὁ περὶ οἷς πλὴν ἀπικλῶ ἀπεκρύψαμ.

Ἀπεκρύψαμ

Ἀπεκρύψαμ ὁ ὑπαίφην καὶ διαβαίνειν, καὶ ὑπερβαίνειν. Synes. εὐσπίων, ἔπειτα δὲ καὶ νότῳ σωεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' ἑ ταχὺ μὲν τῆ γλῶσφ ἀπεκρύψαμ, ταχὺ δὲ μετὰ τῆ δολιχῶν ἡμῶν ἤ διακριμῶν. A quo vento confestim ita ablati in altum fumus, vt nec terram videremus, nec a terra videremur. Sic Plato in Protag. μήτ' αὖ συμβουλίῳ προταγῶν πάντα, κάλωρ ἐκτέννωτα, οὐρία ἐφέντα, φλόγηρ εἰς δ' πέλαγῳ τῆν λόγων, ἀπεκρύψαμτα, γλῶσφ. ἀλλὰ μέσον τι ἀμφοτέρας πεμῆρ. Lucian. ἡμῶν δ' ἐν τῷ σάτῳ ἐπάρωντες πλὴν οὐθάνω, ἐφλόγωμ ἀπικλῶντες αὐτοῖς μαχομῶντες. ἐπεί δὲ ἀπεκρύψαμ αὐτοῖς, ἰώμεθα, τὸν τραυματίας, vbi vero e prospectu eorum euasimus. Huic opponitur ἀναφανῶν, vt Act. Apostol. cap. vigesimoprimo, ἀναφανῶντες δὲ τῆ κῦπρον, καὶ καταλιπόντες αὐτῶν δῶνυμωρ, ἐπελάμβωμ, Cum autem cernere Cyprus coepissemus, vel, cum Cyprus nobis in conspectu esse coepisset. utroq; enim modo Liviū dixit. κρύπτω κρύπτωμ. ἡ Lyfias. ἡ Διογέτ. ἀποθανόντῳ ἡ ἐκάνου ἐν ἐφέσῳ, δ

κρύπτω

κρύπτωμαι

θηρῶ θηρῶμαι

Διογέτωρ πλὴν δὲ θυγατέρα, ἐκρύπτει τὸν θάνατον τῷ ἀνδρῶ, καὶ τὰ γράμματα, λαμβάνει, celat filiam mortem viri. Demosth. σωοικεῖ δὲ ἡ γυνὴ φανερῶν, ὁ δὲ κρύπτει δ' πρᾶγμα, nec factum celare vult. θηρῶ θηρῶμαι, capto, indago, colector. Synes. διὰ τῶσδε δὲ βασιλεῦσ μέλιοντα ἡ θηρῶμωρ πλὴν ἀλῆθῶν. Isocrat. ἀπὸ δὲ οὗ ζῆνός μετὰ τέχνης, ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρῶμωρ φαίνετ' τὰς ποιούσας φύσεις, de Danae & Læda loquens. Sic θηρῶμαι δόξαν, aucupor, capto. Lucian. de Cyclope, ἐθήρων αὐτῶρ τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. voce enim actiua dicitur pro venor. Xenoph. τὸν μὲν οὐ νεογνούς ἡ νεογνῶν ἡ ἡρῶν. τὰν πλὴν

πορίζω

πορίζωμαι

γὰρ πλὴν ὧρων γίγνοντα. πορίζω πορίζωμ, quæro, comparo, comminiscor & excogito. Demosth. καὶ διόμωμος δ' ἐνός εἶναι καὶ λόγους ποριεῖσ πρὶ ἀδίκωρ πρᾶγματῶρ, εἰ δὲ πρᾶξερ ἡμῶσ ὅτῳ ἀν βούληται, Et cum sibi ipse videatur homo acutus, verbaq; comminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat se posse transuersos vos agere quocunq; libitum ipsi fuerit. Xenoph. τὰ ἀντῆσ ἀρκούσῳ πρᾶξῶσ, ἀγαπῶσ, contenti sunt si victum sibi quærere possint. Sic πεπορισμῶν ἀργύριωρ Demosth. pro pecunia ad dissoluedum æs alienum confecta. Idem πρὸς Νικῆσταιν, σὺ οὐ μοι πόρισωρ δ' ἐλλείπον ἡ ἀργυρίου πρὶ τὰς τριάκονθ ἡμέρας πρᾶξῶσ. Hoc Cicero ad Atticum scribens ita dixit, L. Cinctio seft. DC. constitui me curaturum Idib. Feb. πρᾶξῶσ ἐπιηγαλάμω vel καπεταζάμω. est enim καπεταζάμωρ ἀργύριωρ, pecunia constituta, vt alibi diximus. Idem, seft. CCCC. pro signis megaricis vt scripseras curauί, τὰς δὲ κα. μυριάδας πηχῶν σοι πρᾶξῶσ ἐπὶ ταῖσ εἰκόσῳ ταῖσ μεγαρικῶσ. Ipse etiam in Verr. conficere pecuniam appellat,

Curare pecuniam

Curare pecuniam

Ait ex ea re magnam pecuniam confici posse, πορισθῶναι ἄρ, id est lucrū magnum fieri. ἔφη γὰρ ἀπὸ τῶδε τῷ πρᾶγματῳ ἔξῆναι λαμπρῶσ χρηματίζεσθαι. Dicitur etiam ἐκπορίζεσθαι & ἐκπορίζεσθαι a Lucian. Andocid. ὅτ' ἡ ἐκπορίζεσθαι ἡμέτερα πρᾶγματα διαχερίζοντες, ἀργύριωρ ἡμῶν ἐκπορίζεσθαι, suppeditant. Plutar. ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσει, securitatem præstet. Plato passiuè in Gorg. καὶ αὐτοῖ ἐκπορίζεσθαι δ' δυνάμωσ τῶσ ἡδονῶσ πλῆρῶσιν. Isocr. in Panegyri. τοῖσ αὐτοῖ ἐκπορίζεσθαι δ' δυνάμωσ τῶσ ἡδονῶσ πλῆρῶσιν. Aristotel. in pri. Politic. καὶ γὰρ ἡ πλὴν ἡχερίζεσθαι γῆσιν, τὰ μὲν σωκετικῶσ τῶν ζῶων τῶσ αὐτῶν φλῶ, δὲ ἡκανῶ εἶναι αὐτῶ πορίζεσθαι τὸ γῆνικῶν, sibi victum quærere. πορίζεσθαι

suppeditator. Greg. ἡ πορία τῶρ πορισίω, ἡ δὲ πορία τῶρ οἰκονόμωρ ζητήσῳ & πορισμῶσ est ratio vitæ quærendæ quasi ἀφορμῆ. Plut. φησὶ γὰρ δὲ σὶ μὲ πορισμῶσ νοῖσ κερῆσθαι πορισμῶσ, γενεγῆσ καὶ φασοῖ. Inde πορισικῶσ, qui artificium nouit & rationem vitæ suppeditādæ. Et πορισικῶσ πόλισ, in qua facile est victum inuenire. πορίζω πρὸ τῶ πόρος dicitur est. & πόρος ἀπὸ τῶ πόρος ἡ πόρος. est enim πόρος idem quod πορισμῶσ quæstus: vnde ἔμπορος dicitur. Hic πόρος filius est τοῦ μήλοσ vt inquit Plato in Sympof. quo in loco lepidum fabulamentum commemorat, de concubitu πόρος καὶ πορίας, ex quo natus est ἔρωσ. παρὰ τὸ πόρος πόρισμῶσ dicitur, δὲ πόρισμῶσ, facile suppeditabilis, cui ἀπορῶσ opponitur. Synes. οἰσ ἡ πρᾶξῶσ ἀπὸ πόρος, πόρισμῶσ. & πόρισμῶσ ἀνὴρ dicitur ἐνθυμῶνικῶσ, ἐπινοητικῶσ, πορισικῶσ, acris commentationis ad excogitandum præsidium aut subsidium. Greg. de Iuliano Cæs. οὐ γὰρ ἐγγίετ' πορισμῶσ φῦσισ ἐκάνησ εἰσ κακῶρ εὐρεσιωρ. Cōtra Synes. δὲ πρὸσ τὰ καλὰ κέντρωρ σὺ πορισμῶσ, Omnium acerrime ad res honestas comminiscēdas. Sic Antiph. pro homine posuit ingenioso ad rem impeditam expediendam. πόρισμῶσ est facile suppeditans, id est πορισικῶσ, & qui facile suppeditatur, id est πορισῶσ. Pro hoc Cicero parabile dixit in Finibus, At sapientem locupletat ipsa natura: cuius diuitias parabiles Epicurus esse docuit, δὲ πολῶτῶρ δὲ πόρισωρ, vel πόρισμῶσ. Et in quito Tuscul. Diuitias enim naturæ parabiles esse ait Epicurus.

πορισίω

πορισμῶσ

πορισικῶσ

πόρος

πόρισμῶσ

Parabilis

Gorg. in Apologia Palamedis, τίσ γὰρ ἄρ ἐπόικησ ἡ ἀνθρώπινωρ βίωμ πόρισμῶσ δὲ ἀπόρος, καὶ κενοσμημένω δὲ ἀκόσμωσ; deinde narrat inuenta sua, quibus vita humana instructa ad commode viuendum fuit. νόμωσ τε γὰρ πρᾶξῶσ εὐρωμ, φνλακῶσ τε ἡ δινάμωσ, γράμματα τε μνήμωσ ὄργανωρ. πόρισμῶσ ἀντὶ τῶ πορισικῶσ dixit. πόρισμῶσ interdum est πρᾶξῶσ, facile penetrans. Galen. βραδύπορῶτερο δὲ τῶ τῶσ ὄνωρ δι κερῶσ καὶ παρῶσ, ἀλλ' ὁμωσ πάντωρ τῶ ἀνικῶρ πορισμῶσ. Significat & πρᾶξῶσ καὶ πόρισμῶσ. Idem, καὶ τῶ τῶσ ἀπὸ τὰ βασίμωσ καὶ πόρισμωσ, id est commeabilia, transmissu facilia. πορισμῶσ est transitum munire, & meatus aperire. Dioscor. de tapfia, κέντηται δὲ καὶ μετασχηματικῶσ δυνάμωρ, ὁ τε ὁπόσ καὶ ἡ ῥίζα πάντωρ μέλισσῳ ἡ ἰσοδωμῶσ

καὶ τὴν ἀνάγκην. Idem, καὶ ἐν μέσῳ φάσκει εἶναι, ἐπεὶ κινῆσθε ὡς ἀμφὸν ἢν αὐτῷ
 ἐν μέσῳ εἶναι. hoc est, insup explicare, eo āplius edifferere. Simile est ἐκ-
 περὶ εὐδὸν quod plane est ambire, & vsquequaq; circundare. Herodian.
 in. vi. ὁ γὰρ πέρσης σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει ἐπελθὼν, & προσδοκῶν τὸ στρατῶν,
 ἐκπερὶελθὼν καὶ ὡσὺρ σαγυδύσας, πανταχόθεν τε τοξότων, διέφθρε πλὴν δυνάμιν
 τῶν ῥωμαίων. Xenoph. de venatore implicita & pplexa leporis vestigia
 persequente, ἐπερὶ δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τριαῦτα φέρη, μὴ προσίεναι, ἵνα μὴ ὑπερ-
 νῆ. ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπερὶένοι. Idem de erectorum retium serie loquens, φυλακῆς
 τῶν ἐκπερὶέων. ἐὰν ὅ ἐκκλίνη σοῖχῳ ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω. Idem, καὶ κύκλῳ περι-
 νορ ἐκπερὶένοι τὰ τριαῦτα ζηκῶτα. Sic apud Aelian. de aciebus. ἐκπερὶασ-
 σμός plus est q̄ περὶασμός. περιασμός est cum milites ita mouetur
 duplici flexu, vt eorum ora in partem posteriorem spectent. At vero
 ἐκπερὶασμός est plenior conuersio triplici flexione constans. quod fit
 cum post περὶασμός rursus in hastā conuertuntur, si quidem in hastā
 moueri primū cœperūt: aut in leuā, si leuorsum & in scutū fuit prima
 inflexio. In διεκπερὶάνῳ αὐτῶν cōtra fit q̄ in ἐκδιηγῶμαι, q̄a διὰ ῥρονit: vt in
 διεξίεναι econtrario q̄ in ἐκδιένοι. Et διεξέλασεν, quod significat per me-
 dios cum copiis & exercitu perrumpere, & interdum post victoriam
 persequi, & ad extremum fugare. Et διεκπλέειν per mediā classē ho-
 stium erumpere. & Διέκπλεες huiuscemodī eruptio. Thucyd. Διέκπλοι ὅ
 ἐκ ἡσσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τοπλέον ἑναυμάχου ἢ ἐπισήμῃ. Xenoph. in pri.
 ἐλλωικ. ὄυτω δὲ ἐτάχθησαν ἵνα μὴ διέκπλου διδοῖεν, χεῖρον γὰρ ἔπλεον. αὐτῶν
 λακεδαμονίων ἐν ἡπείρω ἡσσαν ἄπασιν ἐπὶ μιᾷ, ὡς πρὸς διέκπλου καὶ περὶ
 πλου. Eadem significatio est in διεξάγω & in διεκπίπτω, quod significat p
 medios elabor: per rimā vel foramē elabor. Plutarch. de pugna Actia
 ca, αὐτῶν κλεοπάτρας ἐξίκοιτα νῆες ἀρῶμεναι τὰ ἴσια πρὸς ἀπόπλου, καὶ διεκπί-
 πτεσαι, παραχρῶν ἐπίου. Quare etiam intercido significat. Galen. in secun-
 do ad Glauc. Δφ δὲ καταπάτηεν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετεώρου κρατῶμεν, κατὰ
 τὸ μέλιτῳ. ἀρκῆ δὲ ἄπαξ ἢ δις κρῖσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρῆσαν ἐπὶ διεκπί-
 πτεσαι. Διεκπερὶάνειν est absoluerē rem institutam & cœptum prosequi ad
 vltimum. Xenoph. in Oecon. Σὺ δὲ ἡμῖν ἔνθεν λέγων περὶ οἰκονομίας, ἀπέλι-
 πτες, πρὸ τῶν τῶν ἐχόμενα διεκπερὶάνειν. Διεξέλασεν id quod diximus si-
 gnificat. Plutarch. ἐτρεψάτω, καὶ διεξέλασε πορθῶν τὸ στρατόπεδον, nec conten-
 tus in fugam vertisse, etiam fufos persecutus est & obrūcavit. Idem,
 ὁ δὲ μηριδάτης δικαιοσίοις ἱππεσὶ διέκοψε, καὶ διεξέλασε τὴν ῥωμαίων, p me-
 dios octingentis equitibus euasit. Greg. κατὰ ἰεζ. de Ctesiphonte vr-
 be, ὡς μίαν πόλιν δοκῆν ἀμφοτέρως, τῶν ποταμῶν μέσῳ διήργουμίας. ταύ-
 τας (ἔτε γὰρ διελεῖν δῖόν τε ἢν ἐπεπιρρομῆς ἀδρόας, ἢ κλιορκία παρὰ σῆμας,
 ἔτε διελάσαι, καὶ τῶν ναυικῶν μάλισα) κατόπιν ἑαυτὸν κτεῖται, nec per me-
 dium ambarum perrumpere, & præsertim nauigiiis. Plutarch. in De

ἐκπερὶένοι.

ἐκπερὶασ-
σμός.

ἢ διὰ πρὸς
σε ἐν σῶ-
δία.

Διεξέλασεν.
Διεκπλέειν.
Διέκπλεες.

Διεκπίπτειν.

Διεκπερὶάνειν.

Διεξέλασεν.

metr. τοῖς γὰρ σώμασι τῶν λιμνῶν ἐκλείοις ἐπιτυχῶν ὁ Διμήτριος, καὶ δι-
 εξέλασεν ἑνὸς, & reliqua. hoc est cū classe irrumpens, Διεξίεναι etia est
 perrumpere, pergere, ad finem vsq; persequi. Demosthenes, καὶ ἐν ἑστῶ
 μεν ταῦτα, ἐκ ἐργασίας δὲ. ἐδὲ ἐργασίας μὲν, ἐκ ἐπείσεσθαι δὲ. ἐδὲ ἐπείσεσθαι μὲν,
 ἐκ ἐπείσεσθαι δὲ οὐβαίως. ἀλλὰ ἀπὸ ἐπὶ ἀρχῆς διὰ πάντων ἀρχῆς ἐπὶ περὶ τῆς διεξίεθου.
 Greg. πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἶναι κακοὶ παρὰ δόξοντες, Omne ge-
 nus vitii vsquequaq; exercentes & malitiam affectantes. Sic Isocr. τί δὲ
 τῶν ἀρχῶν καὶ δεινῶν & διεξίεθου, non exercuerūt & plane confectati sūt.
 Διεξέλασεν τῶν λόγων, est oratiōe prosequi, & enarrare explicareq; in quo
 significatur copiosa narratio. Xenoph. ὁπότε ἔ τῶν λόγων διεξίεθαι, διὰ πάντων
 μάλισα τῶν ὁμολογῶμεν ἐπείσεσθαι. Διεξίεθαι πρὸς ἑμαυτὸν, significat mecum
 ipse reputo & mente reuoluo. Isocr. πρὸς φίλιππο. Διεξίεθαι ἑκάστα τῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν. & in Bulyr. σκέψαι δὲ κακῆς, καὶ διεξέλασεν πρὸς αὐτὸν. Significat etia
 & recitare, & memoriter proferre. Plut. καὶ λόγῳ διεξέλασεν ἐπιτάξιον. Διεξέ-
 οδος significatioes nominis habet respondentes omnibus huius ver-
 bi significatiōibus. Aristotel. de mundo διεξόδος τῶν πλανητῶν appellat
 cursus lunæ & aliarum errantium, quasi permeationes. Significat etia
 explicatiōem atq; enarratiōem fufam. vnde Διεξοδικός. Gal. ἐν τῇ διεξο-
 δῶ ταύτῃ τῶ λόγῳ, in explicatiōe. Athen. ὁ λόγῳ διεξοδικῶς ἐπέειπεν. οὐχ
 ἱστορίας μνησθῆναι. & ἐπὶ ἐν λόγῳ χάριτῳ ἀπαρξάσθαι. Et διεξοδικῶς vage, ple-
 ne, fufe. Dionys. theolog. περὶ σοφίας, διὰ πλὴν δέου σοφίᾳ καὶ ψυχῆς
 λογικῆς ἐχαστοῦ διεξοδικῶς μεν καὶ κύκλῳ περὶ πλὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περὶ πρὸς
 μὴναι, non compendiose, sed expatianter: & quod dicitur, longe lateq;
 Memini dixisse supra quid sit ἐπεξίεναι, quod non alienum est admodū
 ab huius verbi significatiōe. Διέναι etiam est ἀναγινώσκον vt διεξίεναι,
 & commemorare & orationem habere. Isocr. λοιπὸν οὐδὲ ἐξῆρ ἔρ πρὸς θεῶν, καὶ
 περὶ ἑμαυτοῦ διεξέλασεν. Plato, τὰ δὲ πρὸς σε, διήλθον ἡμῖν. Philostr. μῦθον διεξέλασεν
 περὶ τῶν τῶν διεξέλασεν ἢ βίον, vitam degere. Plato in Gorg. τὸν μὲν ἢ βίον δὲ
 καίως διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπεδῶν περὶ τῆς ἡσῆς, ἐς μακρόν ἢ ἴσως ἀπιόντα, δικῆν
 ἐν πάσῃ δὴ δαίμονια. Δελεῶ δελεῶμαι, in seruitutem redigo, obnoxium red-
 do, & libertate mulcto. & καταδελεῶ καταδελεῶμαι. Greg. ὅτε τέχνη
 δελεῶμεν αὐτῶν, ἀλλὰ ὀνοία, σφραγισθῶμεν. Idem alibi καταδελεῶμεν δι-
 xit. Plutarch. in Demetr. τότε μὲντοι καὶ σημεῖα μοχθηρὰ κατεδελεῶτο τῇ γνώ-
 μῳ αὐτῶν. Frangebant spiritus eorum, atq; ad seruilē animi submis-
 sionem eos deiciebant. Isocr. in Euag. τὴν μὲν φίλους τὰς ἀφροσύνας ὑφ'
 αὐτῶν κτεῖμεν. τὴν δὲ ἄλλαν τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδελεῶμεν. Idē voce acti-
 ua in eadem, πλὴν πόλιν διεξοδικῶς, καὶ πλὴν ἡσῆς τῶν βασιλεῶν ὅλων κα-
 τεδελεῶσε. Thucyd. in. iii. ἱπάγασιν αὐτὸν ἔπειτα οἱ ἀνδρες ἐς δίκην, λέγοντες ἄδικ-
 ναίως πλὴν κέρκων καταδελεῶσθαι. Δελεῶσασθαι πλὴν γνώμῳ Arrianus sæpe di-
 xit pro fiducia animi adimere, animum sibi diffidētē reddere, hoc

Διεξέλασεν.

Διεξοδος.

Διεξοδικός.

Διέναι.

Δελεῶ δελεῶ-
μαι.
καταδελεῶ
καταδελεῶ-
μαι.

est frangere animosum propositum. Thucyd. ἐλεθλοῦντο τὴν γνώμην, **pro frangebantur animo dixit.** Et Δαλδομαί σοι dicunt, ἀντι τῷ ὑπεπίπῳ σοι.

Δῶλος καιρῶ Δῶλος καιρῶ, seruiens rerum statui. Greg. ἡ γὰρ ἰσὺ μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρους οὐκ ἐλάχισον, ὅσον εἶρε σαθρὸν καὶ νοσηδέε, τῷ καιρῶ δῶλον καὶ τότε καὶ πρότερον. **Est enim seruire addictum esse & nimium colere: necessitate alius obseruationis se astringere atq; etiā obseruantia.** Sic Demosth. ἐν τῷ περὶ Περικλέους de Philippo, εἰσεκεῖται ὁ δαλδῶν ἐρεῖσθαι ἕμελλε τοῖς ἀπὸ ἐφθί ἐξελθόντες λυσίπεδῶσιν, οὐχ ὑμεῖς, Proinde ille erat ipse commoda pacis captaturus: commodis pacis inferuiturus. hoc est longe magis intererat eius pacem coire & cōponere q̄ vestra. Est enim modus loquendi per participium cum articulo, vt ipse Demosth. περὶ σεφάνου, καίτοι τις ὁ πλὴν πόλιν διαπατῶν, οὐχ ὁ μὴ λέγων ἀφρονεῖ, Sic ἔφθ' ἔρημῶ δαλδῶν **Ifocr. dictus est.** Sic Cicer. ad Brutum, Populo & scenæ seruiendum. & in Orat. Isocrates fenex minus iam numeris se seruire dicebat. Et seruire temporis, quod Greci multis modis dicunt. Interpretes Aristoph. de Theramene, ἐκάλουσα δὲ αὐτὸν κόθορον, ἐπειδὴ ἐκατέρω εἰσέειπε τῶν κλιτονομιῶν ἐαυτὸν περὶ τῶν, ὡς καθομιῶν τοῖς καιροῖς, ἢ δὲ ἀνὴρ πωροεργός, καὶ πρὸς τὰς καιρῶς μεταβαλλόμενος. **Dicitur & ἀρμότῃσθαι καὶ μεταρμότῃσθαι πρὸς πάντα χρόνον καὶ τόπον, vt de Aristippo dictum est.** Demosth. περὶ σεφάνου, ἀπερὶ πάντα τῶν συμφερόντων τῆ πόλει μιθώσωντα δὲ αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις, τὰς ὑπερὶ τῶν ἐχθρῶν καιρῶς, ἀντι τῶ ἐφθί πατριδος διαπαθῶν, seruire temporibus hostium & occasionibus gerendæ rei contra patriam, quod proditoris est facinus. Idem, τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ἡμέρας τὰς ἡμέρας τὰς ἐφθί πατριδος διαπαθῶν, **Seruire honoris & gloriæ patriæ.** Plaut. in Trinū. Neq; tuis depellor dictis quin rumori seruiam, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις ἀπερὶ σεφάνου μὴ οὐ δαλδῶν τῆ δαλδοξία. Διακονῶ διακονῶμαι. ὑπηρετῶμαι vtraq; voce dicunt. Athen. libro xiiii. Διότις μὲν ἀνδρῶν ἐν κόλασι, τὸν τοῖς τετραδισαῖς διακονῶμεν μάρτυρον ἐν τῆ ἐφθί πατριδος ἀφροδίτης ἐορτῆς, καὶ ταυτὶ λέγονται. **Lucian.** τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονομένοις, **amorum ministris.** Demosth. διακονεῖν pro administrare & gerere vsus est, ὡς ἐν καιρῶ τε ἕκαστα καὶ χρῆσιν τῆ πόλει ἐδιακονήσαν. **Matth. ii. passiuè ponitur,** ὡς ὁ ὑπὸ τῷ ἀνδρῶπι οὐκ ἔλαθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῶσαι. vt ὑπηρετῶσαι significat obsequiis & operis colis & obseruari. Greg. de seruatore, καὶ παρὰ ζῴων, καὶ ὑπὸ ἀγγέλων ὑπηρετῶσαι. vt δαλδομῶν δicitur cui alius seruit. καὶ δαλδομῶν χωρία dicuntur prædicia que seruitutem habent. & τὸ ὑπηρετῶμεν dicitur obsequium & exhibita opera. **Ifocr.** ἢν γὰρ τὰ παρὰ ὑμῶν ὁμοίως ὑπηρετῶται, ταχέως ὄψασθε τὸν βίον τὸν ἡμέτερον ἐπιδοκώσατε. **Xenoph. in quinto ἑλληνικ. voce passiuè & significatione actiua vsus est,** ἀλλ' ἀρκέσει ὑμῖν μικρὰ σκυτάλη, ὡς ἐκείνους πάντα ὑπηρετῶσαι ὡς ἐν δέκαστε. **Basil.** ἡγεμόνι, πλὴν οὐδ' ἀμύθεν αὐτοῖς δὲ παρὰ γμα ἀνέγκλητον. τί γὰρ ἦτον ἀδικεῖ ὁ οἰκοθεν κτηνός, ἢ ὁ ἐτέρων κακίς ὑπηρετῶ

Δῶλος καιρῶ

Δαλδῶν

Seruire.

Διακονῶ διακονῶμαι

ὑπηρετῶμαι

υμνος. **Xenoph. voce actiua,** καὶ διαπνοῶν ἐν καὶ διαλλοίτ, καὶ τὰλλα ὑπηρετῶται ἐν ἐπεσοδῶν ἐξασώνω ἡνὰ. **Aristotel. in. viii. Ethic.** καὶ ἔτε δέονται φανῶν, ἔθ' ὑπηρετῶσαι τοῦτα. vt ὑπηρετῶ σοι τοῦτο, **in hoc tibi obsequor. vt** διακονῶ σοι ἔτε, **hanc tibi operā nauo,** ἀνθ' ὧν ἐνυπηρετῶσαι σε καὶ τὸ ὑπὸ ἐμῶ ἦται μύον. **Aristotel.** Ἀνυπηρετῶν γὰρ δὲ τῶν χαρι(μύων, καὶ) πάλιν αὐτὸν ἀρεῖαι χαρι(μύων). **Λοιδορῶ λοιδορῶμαι notius est q̄ vt multis exēplis egeat.** **Aesch.** **datiua iunxit voce passiuè,** περὶ Περικλέους, λοιδορίας ψυδῆς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορῶμαι, ἀλλὰ καὶ καὶ τοῖς ἄλλοις. **Ifocr. accus. in Busy.** τῶν ἄλλων τ' ἐπιχειροῦσάντων ἐκείνου λοιδορεῖν, τοσούτων μόνον περὶ αὐτῶν βλασφημοῦσάντων, ὡς ἔθου τῶν ζένων τὰς ἀφικνεῖσθαι. **Ibidem,** καίτοι πῶς οὐκ ἀρχαῖοι μᾶλλον ἢ σεμννεῶν προσήκει τὸν περὶ τοῖς λοιδορῶμενοις ὑπὸ αὐτῶν μᾶλλον ἀγαπῶμεν, ἢ περὶ τοῖς ἐγκωμιαζομένοις, **id est conuicio affectis.** Ipse alibi pro reprehendo & obiurgatione posuit in Areopag. καὶ πρὸς τῆτοις τὰς γεγονότας ἐκ καλῶν καγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ καὶ χέρως τῶν παρὰ τῶν λοιδορῶ. **Xenoph. & datiua & accus. iugit varie vtens diuersis in locis . qui etiam pro increpo voce passiuè posuit,** ἐνταῦθα γὰρ δὲ ὁ θεός ἐλοιδορεῖτο, **auunculus increpabat.** **Demosth.** λοιδορεῖσθαι δὲ ἄλλα ἄτῃα οὐδ' εἰς ἐκώλυν ἐκείνου, **id est alia conuicia dicere.** **κομίζω κομίζομαι.** **Demosth.** τῆς δὲ ἐπιλοιδορίας τὰς καρπὰς κεκόμισθε, **tulistis, reportastis, percepistis. hoc enim significat.** **Plutarch. in Demetr.** ὁ πρὸς καὶ καρπὰς τῶν τῶν βοτανῶν ἔργων περικμῶσ ἐδέσθαι, καὶ κομίζεσθαι καὶ ὡσαν, **& in tempore legere domiq; condere.** **Herodo. in Euterpe,** ἢ γὰρ δὲ καὶ ἔρι ἀπρηκτότατα καρπῶν κομίζονται ἐκ τῶν τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων. **de Aegyptiis loquens.** κομίζω porto & fero voce actiua dicitur. **Ifocr. de Theseo,** βία λαβῶν πλὴν ἐλένῳ ἐς ἄθλιον ἐφθί ἀπικῆς ἐκόμισε, **transportauit.** **Inde κομίδῃ & ἀνακομίδῃ est vltro citroq; commeatio.** **Plato in Phædo.** ὁ ἐκείνους δ' αἰμῶν ὡσαν ἔχοντα ἐλάχε, ἔτος ἄγαν ἐπιχρῆσθαι ἐς δὲ ἡνὰ τὸν, δὲ δὲ τὰς συναλλεχῆτας διαδικα(μύων) ἐς ἀδ' ἐκ τῶν ἐκείνου μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου, ὅ δὲ προσέτακται τὰς ἐκείνου ἐκείνου πρῆσαι. πυχόντας δ' ἐκείνου ὡν δὲ τυχῆν, καὶ μένοντας ἐκείνου ἐν καὶ χρόνον, ἄλλος δ' ἐφθί πάλιν ἡγεμόν κομίζει, **deducit & transportat.** **πορεύσθαι pro eodem dixit: alibi ἄγαν scripsit.** **κομίζω etiam est effero mortuum.** **Ifeus,** ἦκον γὰρ ἐγὼ κομίζομαι, ὡς θάψων ἐκ τῶν οἰκίας ἐφθί ἐμαυτοῦ. **Dicitur etiam ἐκκομίζω, ἐκφέρω, δ' κηδῶν, quo Athen. Plut. & Lucian. vtuntur.** **ἐκκομίδῃ elatio funeris.** **Greg.** καὶ γίνεται πωνήγυρις μετὰ πάσης ἢ ἐκκομίδῃ τῶ σώματος. **ἐκκομίζομαι est exporto, vt ἐπισκομίζομαι importo.** **Thucyd.** πλάταται δὲ πᾶσας τὰς γαυαῖνας τὰς πρῆστυτάτας πρότερον ἐκκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς ἀθῶνας. **κομίζεσθαι etiam est accipere, recipere.** **Synef.** ταῦν τὴν πλὴν ἐπιστολῶν ὑγαίνεσθαι κομίζεσθαι. **Aristotel. in. ix. Ethic.** ὁ μοῦ γὰρ οἰόμενος κομίζεισθαι, ἐδάνθησεν ἐπιχρῆσθαι οὐκ. ὁ δ' οὐκ ἐλπίζει κομίζεισθαι περὶ μοχλοῦ. **κομίζεισθαι etiam est ad sese recipere, domum deducere.** **Andocid.** ἔσερψ πάλιν χρόνον τῶ χρόνος ἀνηράσθαι, καὶ κομίζεται αὐτῶν ἐς τὴν οἰκίαν, **id est αὐτοῦ**

Ἀνυπηρετῶ

λοιδορῶ

λοιδορῶμαι

κομίζω κομίζομαι

κομίδῃ

ἀνακομίδῃ

ἐκκομίζω

ἐκκομίδῃ

κομιζεσθαι. δθεε. κομιζεσθαι,ire,sefe recipere domum. Thucyd.οι μ' οω' πελοποννησιοι
κομιδη. δθεε. κομιδη est commeatus vt diximus, & re-
Διακομιζεσθαι. δθεε. διακομιζεσθαι βέλκισις τδς δουραμύσεσ φη κομιδηε ενικα. Διακομι-
Ανακομιζεσθαι. δθεε. ανακομιζεσθαι est traicere, trasmittre
Ανακομιδη. δθεε. ανακομιδη recuperatio. Est etiam redire, retro traicere.
vnde Ανακομιδη retrorsus commeatus, vt dictum est, & reditus. Plut.
ἐπάνοδον, νόσον, & ανακομιδη pro reditu promiscue dicere solet. Demo-
Athenes πρὶ στεφάνου, ἔδωκε τὸ δῖμο ψεῖσθαε ελέει πρὸς φίλιππον πρὶ φη πῆ
Ανακομιζεν. δθεε. ανακομιζεν, id est de recuperandis nauibus. Ανακομιζεν reporta-
re, referre. Xenoph. και ανακομισαυτεε τα οπλα εε τδ ακροπολι εν τω ναυ. He-
rodi. ανακομιζεν & κατακομιζεν pro deportare vtif. Ανακομιζεσθαι subuehe-
re, sursum importare. Xenoph. in. iii. αναβασ. χωρια γαρ εφικου ισχυρα δε
ταχοχοι, εν διε και τα επιτηδεια παντα εχου ανακεκομισμωιοι. Ανακομιζεσθαι
etiam est recreari, animum recipere a deliquio. Galen. λεκθουμικοντες μ' ε
ανακομιθεντες ε εκ εε. Alibi ανακομιθεντα σωματα vocat ανακομιζομενα,
συκομιζεσθαι αναφεροντα, id est quaē recreantur a longa infirmitate. Συκομιζεσθαι co-
portare. Xenoph. in. iiii. παυδασ, ουκοου παντα εγω ταυτα συκομιζομαι πρὸς
εμαντορ ιππεωε γυομυθ, hac omnia mecum ipse porto. & in. viii. τδς τε
ιατδς τδς αριεσε σωκεκομιετο πρὸς αντη, secum ipse ducebat: in comita-
tu habebat, & quasi conuehebat. Significat etiam colligere. Lucian. ε
δε ολιγα κη' οε διοντε ηρ πυγκανεε τη μνημη συγκεκομισμωιθ. Vnde συκομι-
δθ est collectio. vt in principio historie Herodiani, οι παρφοι πῆ πρὶ
συκομιδω ισοριαε ἀχολκνετων, & reliqua. & comportatio collectioq; fru-
gum. συκομιεσθαι εστθ inquit Gal. in. ii. ad Glaucō. ο μέσοε τ τε ακριδωε
Αυτόπυροε. δθεε. αυτόπυροε καλεμύε. ον ενιοι αυτόπυροε ονομάζεσ. Cicero in quin-
Cibarius. δθεε. αυτόπυροε καλεμύε. ον ενιοι αυτόπυροε ονομάζεσ. Cicero in quin-
πιτυρίης & το Tuscul. cibarium panē vocat Celsus ait esse αυτόπυροε cui nihil fur-
furis ademptum est. Idem Galen. lib. xiiii. Therapeu. πιτυρίαν vocat eu-
πιτυρίας. δθεε. αυτόπυροε καλεμύε. ον ενιοι αυτόπυροε ονομάζεσ. Cicero in quin-
κατακομιζην & deportare Herodi. και τ συγκλητεε επιλεκτεε νεανια κατακομιζεσθαι δια τ
ιρδσ οδ ε, de apotheofi loquens: & pro eodem ανακομιζεσθαι dixit. Antiph.
Εψήφιστο ο δ ημοε παυδασ και γωαυκασ εκ τ αρχωρ εε τα τεχη κατακομιζεν.
Est etiam κατακομιζεν domum reportare, & κατακομιζεσθαι domū redire.
Aesch. πρὶ πρὸαπς. σωεβαινε δε τ ερατηγορ εκατορ νολ πεντήκοντα τηίρησε λαβόν
κατιέναι. δθεε. κατακομιζεν, id est domum reportare, & κατακομιζεσθαι domū redire.
hoc est επανέρχεσθαι. Aristot. in. v. Polit. Αδικεμυιοι γυ υπ τ δηματωγων γωαυ
μο, δε επιπτορεπατα αθροιδεντεε οι εκπιπτονεε, κατακομιζεσθαι κατακομιζεσθαι τ δημοε

id est ab exilio reuocati & redeuntes. Inde καθοδος non modo κατάβα-
σιρ, sed etiam επάνοδον significat. & καθοδος πῆ φυγάδων dicitur, cum exu-
les reducuntur. Aristotel. in. iiii. de partibus, pro descensu posuit, τωρ ε
εδεωρ εν τη καθοδω η εν ονη. καταπινωμυωγ γυ αιδονον ε λιπωρ η θρωμωρ η
ε αλωρ η τοιετωρ. Paul. οι απενδοντεε πολυνεκεε τ εε ομβασ καθοδον, αθραωειαε
σωωμοσαν ηρ μη γηκταε ταε ομβασ σθισιρ ελειρ. Vnde καθοδον θεου appella-
bant, vt inquit Pollux, πλω επιπνωιαν θεου, ε τ ενθσισασμορ, cu fanatici futu-
ra predicebant. καθ οδον soluta dictione significat recte atq; ordine. καθ οδον
Plato lib. iiii. de Rep. αλλ εφη, καθ οδοντεε λεγεε, ε τρειρ ηη ετωε. Ανοδος
non modo αναβασιρ significat, sed etiam locū inuium. Xenoph. τη μ ε
ανοδον, τη δε οδον ευρισομυω ε οροε. ανοδον αυτι ε αδιεξοδον dixit, per quem
viam facere non possunt. & Ανοδια locus inuius. Plut. in. vi. Symposia.
παραμυθεμυωη η κηλωσσω ημων το παραχωδεε ε ε τω λωωμυωον, ωωρ δ ε, ανοδιαε
ανακαλεμυωη επιφκωε η καθισασαν. Idem alibi, Δια πεδίων ανοδιαε η τω λωαναε
χαλεπαε. Aliquando επιφρηματικωε λαμβάνε in datiuo, vt in tabula Cebes-
tis, Ανακάμπτει ε τω λωωνη ανοδιαε. κατάγην etiam est reducere domū,
vt alibi dicitur. Αληθεύω εληθευομαι. Greg. η γυ εθιδόμωεσ αληθευεε, η ελη
θευων φερεε. Idem, Δοε ε περον η εληθευεεσ μόον η εθιδεσθαι. Synes. ει δε επιγη
νωσικεε εληθευομυωω κατά σε τδ υπηφιαν φη λιθηε, δισθωσσω μετανοια, Si agnos-
scis vera me causa deductum ad hanc suspitionem, quod mei oblitus
sis. Aristotel. in. x. των μετα τα φυσ. τασ ανηκεμυωιαε αρα εκ ενδεχηε φασθε ε
ακφασθε εληθευεε κη τω αυτω. ελ δ ει μηθεν μαλλον η φασεε η αποφασεε εληθευεε
ταε, δ λεπον ανθρωπων η εκ ανθρωπων, εδεν μαλλον εληθευεε. Idem, ταχεωε ε αν ηε
ε αυτον η ηρακλητεν ηρον η τρωπον ερωτησεε, ηναγκασεν ομολογηεν, μηδεποτε ταε
ανηκεμυωιαε φασεε δωατ εναι κη τῆ αυτων εληθευεσθαι. Αληθευεε vera loqui
& vere dici significat, hoc est εθευειν, & similiter εληθευεσθαι. Xenoph.
in. iiii. παυδασ, επ τε ντωε εφη εληθευομυωω, δισωμι τε εμυω, και λαμβάνω πλω
στω δεξιαν. ενω θυομα. Demosth. τασ ε θυσιαε πασασ ο βασιλευε εθυε. Ide, εναι, θυομα
η βασιλιαε κη τασ πατρια θηκταε τα ερεητα ιρα υωεε φη πόλεωε. Xenophon
in. iiii. ελλωικ. vtraq; voce eodem in loco vsus est, αυτεε ε εβεληθη θυσεε εν
Αυλιδι, εθηαε ε αγαμειμων οτ εε τροιαν επλαε, εθνετο. Neq; enim θυεσθαι tantū dici-
tur επι μανταεε ε τα ιρεεα επισκοπησσω, vt apparet. ουεν cum accus. iu-
git causam sacrificii significante, vt θυεν γάμον. quasi δια τ γάμον. Plut.
οδε σεφανουται η θυε γάμοε, nuptias festas sacrificiis agit. Aristoph. ιππευ
σιν, εναγελια θυεν, εκατ βουεε τη θεω. ουεν etiam αντι ε ορμαε dicitur. Athen.
lib. vii. ενομάσθη ε θυνοε απ τ θυφη τε η ορμαε. ορματικασ ε ε ιχθυε, δια τ εχηε κα
τα ενα ωραον οισρεν επι ε κεφαλιε. Iliad. prim. η ε ε ογ ολοησι φρεσι θυεα. ουεν θυμοε.
ουεσθαι tamen frequentius de sacrificantibus vt aruspices consulant
dicitur. vt idem Xenoph. in. iii. ελλωικ, επεα ε θυομωω αυτωε εκ εγιγηετο τα
ιρα τη πρὸαπ, τη υσραίαε ωαλιε εθνετωε. δε ε δε ταυτα εκαλλιερεε, ωαλιε τη τηρηε.

καθ' οδον
Ανοδος.
Ανοδια.
Αληθεύω ελη-
θευομαι.
ενω θυομα.
t

Χαριστήριον
θνευρ.

Αποθνήσκων

σκοπῶ σκοπῶ
πῶμα.

ἐπισκοπῶ
ἐπισκοπῶ
μα.

ἐφορῶ
Inspicere.

ἐπισκοπῶ

& in. vi. πωιδείας, ἔγω δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὄρμῃ. **Et rursus alibi,** Ἐπεὶ δὲ θυσάμενος
 ἢ τὰλλα ὅτ' ἔδω, ἢ τὰ διαβατήρια, ἐξήλθε. **Sic Plut. in Lucul.** ἔθυσσε τῷ Ἐυφράτῃ
 διαβατήρια, **pro trāfitu sacrificauit . sic enim dicit**, vt νικητήρια, & χαριστήριον
& similia. **Synef.** χαριστήριος ἕμους τῷ θεῷ ἀποθνήσκοντες ὡσπερ εἰώθαμεν. **Sic** χαρῆ
 σπρίως λόγους **appellat Greg. quibus gratiæ deo aguntur de morte Iulian**
ni Augusti. Ἀποθνήσκων αὐτ' est id qđ pollucere latini dicebant, hoc est sa-
 crificiis celebrandis absumere. **Xenoph. in. iiii.** ἐλλωικ, καὶ Ἀγασίλαος μὲν ἐξ
 Δελφῶν ἀποκόμω, δ' ἐκάτω τ' ἐκ τ' λείας τῷ θεῷ ἀπέδυσσε. **Plut. in Crasso,** Ἀπο-
 θύσας τῷ Ἡρακλεῖ τῷ δ' ἐκάτω, ὅτ' ἡμίμον ἐσιάσας, **& in Syl.** Ἀποθνήσκων δ' ἐπὶ ἐσιάσας
 ἀπάσας ὁ Ζύλλας τῷ Ἡρακλεῖ δ' ἐκάτω, ἐσιάσας ἐπρωίετο τῷ δήμῳ πολυπλεῖς. προσ-
 καλῶ & προσκαλοῦμαι etiam dicitur **pro in ius voco , fed nos de hoc satis**
ante diximus. **σκοπῶ σκοποῦμαι** vtraq; voce dicitur **pro** σκέπτομαι. **frequē**
tius tñ σκοπῶ dicitur voce actiua. **Aristo. in. iiii. physicæ** auscul. λογικῶς
 οὐκ σκοπεῖται, ἐκ τ' τῶνδ' ἐδοξεν ἂν ἐκ εἶναι, id est θεωροῦσιν vt ibidē. **Plato i**
Thegeto, εἰάν ἄρα σκοπεῖται ὁ δὲ ἐν λέγει, ἡγήσωμαι εἰδῶλον ἢ μὴ ἀληθές, μὴ
 ἀγρίανει. **Demosth. i epist.** ὑπερ τ' ἀνιχέρας παιδῶν, εἴτα τὸ ταῦτα κρῖεν ἴσον φατε,
 ὡσπερ ὑπερ εἰδῶτων ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοπεῖται. **Vt** ἐπισκοπῶ ἐπισκοποῦμαι **pro**
ἐπισκέπτομαι hoc est cōsidero & viso egrotū. **Lucian.** ἐπισκόπος δ' ἐμε ἢ ἐθε
 ράσθην. **Galen. ad Glauco.** καὶ δ' ἐπισκοπῶ μεθ' ἡνίας ἀβρώσας πολλὰς δις ἐμ-
 προσθεν ὑγιαίνουσιν ἐκ ὑπερῶμεν. **Demosth.** ἐβλάζον τὰ πρόσφορα τῇ νόσῳ φέρου-
 σαι ἢ ἐπισκοπεῖται. **Xenoph. i. viii.** πωιδείας, καὶ ὁπότε δ' ἐξ ἀδενήσας τ' ἔθρα
 πῶμα δ' ὁμοκῶν, ἐπισκόπος. **Significat etiam recēseo.** **Xenoph. in ped.** καὶ τ' δ' ἐξ
 μὲν ἀμφὶ ἀντ' ὀικιστρ' ἀντ' ἐφορῶ. τ' δ' ἐξ ἀδενήσας πῶμα ἐπισκοπεῖται.
Ibidē rursus ἐπισκοπεῖται ἀντ' ἐφορῶ dicit. **Est** αὐτ' ἐφορῶ etiam recogno-
scere, recēsero, & qđ latine dicitur inspicere, vulgo visitare dicitur. **Liuius,**
Placuit mitti legatos in Hispaniā ad res sociorū inspicēdas, ἐφ' τὰ
 τ' συμμάχων ἐπισκοπεῖται, vel ἐπισκοπῶ. **Cicero,** Nos enī augures ob-
 nūciationē solū habemus, cōsules & reliq; magistrat' etiam inspectionē,
 ἡμῶν δ' ἐπὶ διωνοῖς μωτῶν ἡμῶν, κατὰ γελίαν μόνον ἔχομεν, vel, ἡμῶν δ' ἐπὶ τ' μω-
 τῶν τῶν ἐπὶ ὄρνισι πῶμα μωτῶν μόνον ἢ κατὰ γελίας πῶμα ὄντες, ὑπαρ-
 μῶν ἢ δ' ὀικιστρ', προσεῖται ἢ ἐπισκοπῶν ἔχουσι, vel, ἐφορῶν ἔχουσι. **In**
de ἐπισκοπῶ dicit, quorū est inspectio in p̄fidis Christi, & summa cura.
& ἐπισκοπεῖται verbū apud Chrysoft. ἐπὶ τῷ πῶμα ἱεροσώμης, in titulo ipso li-
brī. **Et ἐπισκοπῶ statio episcopi & tabernaculū, vt p̄torū & questo**
riū latine. ἐφορῶ actiua voce dicitur tātū. **Xenoph. in. v.** πωιδείας, ὅτ' κτ'
 ρος πρὸ πωιδῶν τ' ἔθρα ὄντων πῶμα ἐξ ἡμῶν προσεπέμψεν ἐφορῶμας ὑπὸ τ' χρυ-
 σάντα ἢ ἐφορῶντας αὐτῶν. **hic pro obseruare posuit, vt videret & provide**
ret. **Idē,** ὅτ' ἄλλοτε ἄλλῃ μῶμα πῶμα ἡμῶν, ἐφ' ὅρα πῶμα ἢ ἐπεμελεῖτο ἔτα δ' εἶοντο. **Et**
in. vi. Σὺ δ' ἐξ ἐπὶ πῶμα ἔχου, πῶμα ἔχου τ' δ' ἄνδρας, πῶμα ἔχου τ' δ' αὐτῶν. **Et**
 ἐφορῶ ἐκάτω τ' δ' αὐτῶν. **Significat enim aspicientis prouidentia.**
Gregorius, ὡς ἐφορῶντος ὀνδῶν τὰ ἡμέτερα, **Tanq̄ nulla esset prouidentia**

dei. Significat etiam simpliciter videre & cernere. **Aristid.** μόνοι γὰρ δι
 Ἀθλωαῖοι τ' ἐαυτῶν ὑπέμψον ἐκλιπεῖν, ὑπερ τῶ μὴ τ' ἡμῶν ἄπαντων ἀνάστα-
 τῶν ἡχομῶν ἐπιδῶν. **Ἐφορος inspector & praeses, vt** ὁ Ζεύς Ὀλύιος ἐφορῶ, ὅτι ἐφορῶ
 τῶν ἐπὶ Ὀλύιας Δικαίωρ. **Et ἐφορία, magistratus Lacedaemoniorū. de quo**
Aristotel. in. ii. Polit. Ἀλλὰ μὲν τ' τὰ πῶμα τ' ἐφορῶν ἐχὶ φαύλω, ἢ γὰρ ἀρχὴ κυ-
 ρία μὲν αὐτῆ τῶν μεγίστων ἀντ' ἐξί. γίνονται δ' ἐκ τῶ δήμου πάντες. **& ἐφορῶν** ἐφορῶ
praeses sum, & inspectionē habeo. **Lucian.** ὅν δ' αὐτῶν ἀφορῶνται αὐτῆ πῶμα ἐκεί-
 νης ἡχομῶν πῶμα ὡς ἐφορῶν. **Ab eodem verbo deriuatur ἐπόπης** hoc est
 ἐπιμελητῆς καὶ ἐφορῶ, **vt inq̄t Pollux, id est curator operis.** **Athen. in qn**
to de nauibus loquens, πρὶ τ' ἐπὶ ἱέρωνος τῶ Συρακυσίῳ κατὰ σκῆνα δ' εἰσῆς νεῶν,
 ἢ καὶ Ἀρχιμήδης ἢ ὁ γεωμέτρης, ἐπόπης, ἐκ ἄλλοι κρῖνω σιωπῶσαι. **& ἐρπῶν**
verbum . quod in sacrarum rerum inspectione usurpatur. **ἐρπῶν** ἐρπῶν
dicebatur vltima initionū cerimonía. neq; enim simul vt initioni erat, ἐρπῶν
spectatum admittēbantur. **Plut. de Demetr.** τότε δ' οὐκ ἀναλθῶν ἔς Ἀθῆ-
 νας, ἐξ ἑρπῶν ἔξ ἐρπῶν πῶμα ὄντες μωτῶν, ἢ τ' τελετῶν ἀπασαν ἀπὸ τ'
 μικρῶν ἀρχῆ τῶν ἐρπῶν πῶμα ἔξ ἐρπῶν. τῶ δ' ἐρπῶν ἢ ὅτι γενοῦς πῶμα ἔξ ἐρπῶν
 λὰ τὰ μικρῶν, τῶ ἀνθεκρῶν ἐρπῶν. τὰ δ' ἐρπῶν, τῶ βοκδρωμῶν ἐρπῶν
 δ' ἐρπῶν ἀπὸ τῶν μεγάλων ἡχομῶν Διαλέκτες. **Idem,** ἄμα τ' πῶμα ἐρπῶν
 Διμητρίῳ προσεπιλαθόντῶ. **Synef.** τῶ ἀδελφῶ, Νῶς μωτῶν οὐκ Ὀλύιος ἐπόπης
 ὡς τὰ ἀλλῶν συγχωρεῖ τῇ πῶμα τῶ φῶμα. **Quare hoc verbum theologi**
in suam supellectilem transtulerunt. **Greg.** πῶμα θεολογίας, τῶ ἐρπῶν
 δ' ἐρπῶν ὅτι, ἢ τ' ἀνθεκρῶν ἀπὸ κρῖμάτων ἐπόπης τ' θεορῶ. **Idem,** τί δ' ἐρ-
 ῶν πῶμα ἡχομῶν καὶ ἱερῶν τῶν μεγίστων ἐπόπης, plus est enim ἐπόπης
 να, ἢ μωτῶν, hoc est arbitrum esse rerum sacrarum, vt ex eodem patet in
oratione ἔξ τὰ ἡχομῶν. **de homine enī loquēs a verbo dei creato, ita in**
quit, οἶον ἡχομῶν δ' ὄντων, ἢ μικρῶν μέγαν, ἐπὶ ἐπὶ γῆς ἱσχυρῶν ἡχομῶν
 προσκωνῶν τ' μικρῶν, ἐπόπης τ' ὄντων κτίσεως, μωτῶν τ' νομῶν. **Plato i Symp.**
 ταῦτα μὲν οὐκ ἔξ ἡχομῶν ὄντων ἀπὸ πῶμα καὶ μωτῶν, hoc est sacra cupi-
 dinis & amoris. **Deinde subdit,** τὰ δ' ἐρπῶν ἢ ἐρπῶν, ὡς ἐνεκα καὶ ταῦτα
 ὅτι ἐξ ὄντων μετῶν, ἐκ δ' ἔξ ὄντων ἢ ἐρπῶν. **ἐρπῶν** sacra amoris appella-
 uit sacratiores & μωτῶν, q̄ sint illa que vulgo existimant. **Aristoph.**
 βατράχ. μάλα γὰρ ἐρπῶν δ' ὄντων κατὰ ἡχομῶν τῶ ἀπῶν, hoc est ἐρπῶν
 ζαρ. **Huc pertinet quod interpres Dionysii theologi scripsit de diuī-**
sione philosophiæ. quare hic cōmode addet. τῶς Ὀλύιος, τὸ μωτῶν ὅτι Διαιρέσεις τ'
 πῶμα ὄντων, ἢ θεορῶν, ἢ πῶμα, τὸ μωτῶν ὅτι κοινῶν, ὅτ' ἡχομῶν καλεῖται, ὅτι
 τὸ νομοθετικῶν τὸ ἴδιον, ὅτι ἡχομῶν, μέσοι τ' πῶμα, τὸ δικονομικῶν, τ' ὅτι
 κῶν, τ' ὄντων φυσικῶν, τ' ὄντων ἀδῶν ἢ μεταβλητῶν, ὅτι ἡχομῶν ὅτι τὸ
 κῶν, ἐρπῶν ἢ θεολογικῶν, τ' ὄντων νομῶν ἢ ἀδῶν, μέσοι δ' ἐρπῶν
 ὅτι ἀδῶν, ὡσπερ ὅτι ἀδῶν τὸ μαθηματικῶν. **σκοπῶ** est ὁ κατὰ σκο-
 πῶν, hoc est explorator, speculator, ὅτ' ὄντων τῶν ἡχομῶν τ' ὄντων
 τ' ὄντων

π^ο dicitur. Xenoph. σκοποῖς ἢ προφυλακῶς εἰσέποτε ἐπιβυλδέν. Inde κα
 τασκοπέμμ, oculis plustro, circūspecto. Xenoph. in. ii. ἀπομνημ. de Her
 cule Prodicí loquēs, κατασκοπεῖσθ' ἂν ἄμα ἐαυτῶ, σκοπεῖν τε καὶ εἰς ἄντ' ἑαυτῶ.
 σκοπὸς est propositum, vt σκοπὸς & propositū sagittariorum, quē scopu
 lum Tranq. vocat. Plato lib. iiii. de Legibus, σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῶν εἶδος, εἰ δὲ
 σοχάζεσθ'. βέλῃ δὲ αὐτῶ, ὁ δὲ δὲ δὲ βέλεσιν ἐφείσιν, τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα, δευθότατ' ἂν
 φέροισι. Idē in Gorg. pro vitæ proposito posuit, οὐτ^ο ἐμοὶ γε δοκεῖ ὁ σκο
 πὸς εἶναι πρὸς τὸν βλέποντα δὲ εἶδω. ἢ πάντα εἰς τὸ τὰ αὐτῶ σωτάνοντα, ἢ τὰ τὸ πῶ
 λειος. Et in. vii. de Rep. ὅτι σκοπὸν εἶναι τὸ βίω εἰς ἕχαστον εἶνα, εἰ σοχαζομῶν εἰς
 Στοχάζεσθαι ἀπάντα πρὸς τὴν εἰς ἀνθρώπων ἢ ἰδίᾳ ὁ δὲ δημοσίᾳ. Στοχάζεσθαι αὐτὸ est huiuscemo
 dí scopū petere, & per translationē est animi intentionē ad propositū
 suū dirigere. Aristotel. in. v. τῶν μετὰ τὰ φυσ. καὶ ὁφοποιήκων ἰδούνης σοχαζό
 μμ^ο, ποιήσθαι ἂν ἡ ὑγιανόν, ἀλλ' εἰς ἡτ^ο τὴν ὁφοποιήκων, Opsoniorū enim artí
 fex cū propositū eius fit per omnia sua opificia voluptatí seruire, iter
 dū tamen ita cōcinnare eduliū poterit, vt sanitatí cōmodū sit. sed non
 vt est eduliorū concinnator, id est pręter suū propositū. Alicarnass. de
 Isocr. ὁ δὲ ἀνὴρ εἰς τὸ τὸν ἐπέφω ἐκ παντὸς διώκει, ἢ τὸ γλαφυρῶς λέγειν σοχαζέ
 μᾶλλον ἢ τὸ ἀφελῶς, magis eo intentionē dirigít. Est αὐτὸ στοχάζεσθαι ἐπιέσθαι,
 id est petere, vt petere gladiatores inter se dicuntur. Plato in Euthyde.
 καὶ εἴπω σφόδρα τοῖς ἐρητο ταῦτα τῶν ἐνθυδήμων, ἢ ὁ Διονυσόδωρος ὡς σφᾶρα
 ἐκδεξιόμμος τὸ λόγον, πάλιν ἐσοχάζετο τὸ μὲν φρακίς, ἢ ἔπειν, iterū aggressus est ar
 gumentatione. Quoniā vero οἱ σοχαζόμενοι intentione summa incūbunt
 in scopulum, ideo factū est vt στοχάζεσθαι etiā pro obseruare ponatur &
 colere, & nutus eius obseruare quē colere instituimus. Polyb. ἢ τὸ σύγ
 κλητ^ο εἶναι τοῖς κοινοῖς πρᾶγμασιν ἀναγκάζει προσέχειν τοῖς πολλοῖς, ἢ στοχάζεσθαι
 τὸ δῆμα. Idē, ὁ φάλασι δὲ εἰς οἱ δῆμαρχοὶ ποιῶν εἰς δοκοῦν τῶν δῆμων, ἢ μάλισα σοχα
 ζεσθαι τὸ τὸν ἐπιέσθαι πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεός ἐστι τῆς συγκλήτης, ἢ στοχάζεσθαι ταύτης
 δφάλη ἢ κοινή ἢ ἰδίᾳ. Lucía. ἢ ἡγεῖται εἰς τὸν ἀρετῶν πρᾶγμασιν, ἢ τὸ μὲν ψυχῆς,
 τὸ τὸ σώματος, τὸ τὸ ἡλικίας τε ἢ τὸ πρᾶγμασιν ἐσοχάζεσθαι, ἢ να μὴ τὰ πρᾶγμασιν
 ἐπιέσθαι ἐλέγχεται, id est obseruare, itentioneque summa aiaduertere. Xenoph.
 pro τῶ σκοπῶ ἐπιέσθαι posuit, ἢν δὲ ποτε ἢ πᾶσι ἢ ἡλικίᾳ, ἢ να δαυαυθε τὸ ἂν
 θρώπων στοχάζεσθαι, id est hoies figere, ictu directo ferire. Sic Polyb. στοχά
 ζεσθαι σκοπῶ εἰς ἡδαιώτο. hoc est sagittā vel iaculū collimare. qđ ὁ στοχάζειν δι
 cíτ, & ὁ στοχάζειν ἐσθαι. Et στοχαστικός ἀνὴρ, qui certę destinationis est i iacu
 lādo, vel telo aliquē petedo. hoc est εἰσοχος. Aristot. pro hoie ponit soler
 tis cōiecturę, quia στοχάζεσθαι est cōiicere: & pro homine cōsultissimo
 in sexto Ethicorum, ὁ δὲ ἀπλῶς εἰς βελεῖ, ὁ τὸ ἀριστὸν ἀνθρώπων τῶν πρᾶγμασιν
 στοχαστικός ἢ λογισμῶν. hoc est qui mentem figere solet ratiocinando in
 eo quod commodum est agere hominibus. Lucían. οὐ μὲν πάντες εἰσοχα
 ζεσθαι. Vnde εἰσοχῶν ἢ ἄμα, cui opponitur ἀσοχῶν. hoc est ἀφάμαρτάνων τῶ

στοχαστικός. εἰσοχῶν

εἰσοχῶν ἀσο
χῶν

σκοπῶ. Cicer. in. ii. de Diuinatione, Quis est enim qui totum diem iacu
 lans, non aliquando collimet? Ab eo autē dicitur quod οἱ σοχαζόμενοι
 limis oculis aspiciunt. Apud eundem etiam in Finibus, vel collimare, Collimare
 vel collineare legitur, Vt si cui fit propositum collimare hastā aliquo collineare.
 aut sagittam, & cetera. Sunt etiam σκοπῶ medicorum, vt apud Galen.
 in. ix. Therapeu. οὐτοι μὲν οἱ ἀντιπράττοντες τὴν φλεβοτομίας σκοπῶ, Hęc igitur
 sunt quę pręcipue attendenda sunt ad sanguinis missionē sustinendā
 vel repudiandam. Idem, κένωσις μὲν δὲ φλεβοτομίας ὁ σκοπὸς, Sanguinis
 enim minutio ad euacuationem instituta est. Idem in eodem, καὶ διὰ τὸ
 τὸ ἡτ^ο τὴν ὑγιανόν πρᾶγμασιν ὁ σκοπὸς ἢ μὲν εἶδος ἢ ἐπὶ τὸν θρᾶπανθῆς, ὁ μὲν πρᾶ
 πος σκοπὸς, ἀνάλογον τῶν ἡτ^ο τὴν ὑγιανόν, ἢ τὸν νοσήμασιν ἀναίρεσις ὅστις διορ γὰρ ἐπὶ
 ἐκείνης εἰς φυλάξαι πλὴν ὑγείαν ὑπάρχει, τὸ ἐπὶ τᾶν τῆς ἐκκόφαι πλὴν νόσον. hoc est,
 summa & primaria cura & intentio. Hoc simile est ac si dicas σκοπῶ
 oratiōis Milonianę esse docere & persuadere Milonē infidias Clodio
 non fecisse. ἄρσκοπεῖν & ἄρσκοπέω, (vtrοque eñ modo dicitur) est ἄρσκοπέω
 intueri scopum, vel aliquid tanq̄ scopum. Sic Aristot. vsus est, & Dio
 nys. theolog. propter quod etiam ἄρσκοπέω pro diligenter confidero
 ponitur & intueor. Lucían. ἄρβλέπειν δὲ ἢ ἄρσκοπέω πρόβρῶν τῶν ἀεικνῶ
 μμῶν. Plato lib. ix. de Rep. ἢ πρὸς μέλων λυκοῦν ἀρσκοπέω, ἀπφρία λυκο
 κῶ, καὶ πρὸς ἀλλοτρῶν εἶτω λυπῶ ἀφορῶντες, ἀπφρία ἰδούνης ἀπατῶντη. ἄρ σκοποῦ ἄπο σκοπῶ
 & ἄρ τὸ σκοπῶ cum dicunt, significant pręter propositum: pręter in
 tentionem & consilium. Greg. de Basilio, καὶ εἰς ἄρ σκοπῶ τὴν προκλήμῆς
 φιλοσοφίας, Neq; hoc alienū erat ab instituta philosophia. Alicarnass.
 πρὸς ἀρχαίων ρητόρων, δοκεῖ δὲ μοι μὴ ἄρ σκοπῶ ἂν ἐκάσαι πλὴν μὲν ἰσοκράτους εἰς
 τῆς πολυκλείτης ἢ τῆς φφίς τέχην. hic significat μὴ ἄρ σκοπῶ, nō absur
 de, non procul a coherenti & congruenti comparatione. Polyb. οὐτ^ο
 μὲν οὖν ὁ λόγος εἰς ἄρ τὸ σκοπῶ εἰσέσθαι εἰρηδῶν, nō ab re dictus, nō extra proposi
 tū, & pter re institutā a nobis. Sic Philo, οὐκ ἄπο σκοπῶ εἰρηδῶν μοι δοκεῖ.
 Habet eñ τὸ ἄρ vim τὸ ἄρθερ. vt Xenoph. ἄρθερ ἐκ τὸ ἴλης, pcul, πρόβρῶ. Sic
 ἄρ τῶπος dicit, εἰς τὸ ἄρθερ. idē propemodū qđ ἄρ σκοπῶ. Plato lib. v. de ἄπο τῶπος.
 Rep. καὶ εἰδέν γε εἰς ἄρ τῶπος λέγει. Greg. τὸ δὲ λέγει ἢ τὸ πλόνων, ἢ πρὸς τὴν
 εἰς ἄρ τῶπος, id est nō ab re est: satis cōsentaneū est eius morib;. Idē Pla
 to, οὐκ ἄπο τῶπος τίνων εἰς διαιρητὸν δίχα, satis cōsentaneū erit, nō alienum
 erit. Plaut. in Capti. Quiduis, dū ab re ne qđ ores, faciā. ἀπο τῶπος, id est Ab re.
 alienum ab honestis moribus: quod bonis moribus non conueniat.
 Idem in Trinum. Amor subdole blanditur: ab re cōsulit. Galen. in pri.
 ad Glauco. τῶς μοι οὖν μετὰ ῥίγας εἰς βάλλοντας πρᾶγμασιν, εἰς ἂν ἀπο τῶπος
 τῶν ἡτ^ο πρὸς τὸν εἰσοχλωτῶν ὑπολάβοι ἢς ἂν, non immerito. Lúuius aliter in
 pri. Id ab re qđ nūc quoq; tenet, interregnū appellatum, τῶτο δὲ ἄρ τῶ
 συμβεβηκότες, ὁ δὲ καὶ νυνὶ ἐπέχεται, μεσοβασιλεία εἰρηδῶν. Huic opponitur πρὸς
 t iiii

Collimare collineare.

ἄρσκοπέω ἄρσκοπέω

ἄπο σκοπῶ

ἄπο τῶπος

Ab re.

τρόπος, vt latine e re opponitur illi ab re, vt alibi dicitur. Synes. καὶ γὰρ τὸν ἄνδρα τάτε ἄλλα ἐπαύω. πάνυ γὰρ μοι πρὸς τρόπος, valde e moribus meis, vel moribus meis congruens & accommodus. Verum tamen ad verbum id graece ἄρ το πρᾶγματος dicitur, vnde Latini vt plerumque sumpserunt. Demosth. ἢ τι τιμοκρ. ἵνα δ' ἡμῶν μηδ' εἰς θαυμάζειν, τὶ δ' ἡ γὰρ ἐγὼ μετρίως ὄσγε ἐμαυτὸν πᾶσιν, ἢ ἄλλοι γόνου βεβιωκώς, νῦν ἔν' ἄγῶσι καὶ γσαφαῖς δημοσίαις θ' ἑταξομαι, β' βλομαι μικρὰ πρὸς ἡμᾶς ἐπείρ' ἔσαι γὰρ ταῦτα ἐκ ἄρ το πρᾶγμα τῶ. Ἄρ καιρῶ dicitur quod intempestiuum est. Plato, ἴσως γ' ἐκ ἄπο καιρῶ πάλιν ὡσπερ ἴχνος μετελθῆν. Ἄρ ἀντὶ το ἄρθερ accipitur vt Iliad. ii. καὶ γὰρ ἴε δ' ἕνα μῦθα μῦθων ἄρ ἢς ἀλόχοιο ἀχαλάα. & alibi sepe itidē accipit. ταμιθῶ etia & ταμιθῶμαι dicunt vt supradicta. Demosth. πρὸς τιμῶθεο, ταμιθῶς εἰς πρᾶξ, questuram gerens. Alibi, ἢς ἐπέπλε ταμιθῶν φιλιππῶ τῶ νουκλήρω. Aristotel. in. iii. Polit. ταμιθῶσι δὲ καὶ στρατηγῶσι, καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἔχουσι. sicq; efferrī debet, cum ταμίαις ἐμὶ significat, id est questuram gero. Lyf. ἢ τι νικομάχου γσαμματέως, εἰς τῶ δὲ κατέστηκεν ὡς ἐκ εἰς τῶ χηρὸς ταμιθῶμεθα τῶ νόμος, hoc est huius manu leges scriptas in scriniis condidimus. Significat etiam in tempus futurum reuocere. Lucian. ἀλλ' ἔτι καὶ ἡμᾶρται μετὰ τὸν ὄνομα μῦθων, παιδίαρ ἢ γῆρας δ' αἰ, καὶ τῶ ἔν' τῶ συμπερίω καταλέπειν τὸ δ' ἔργῳ. ἐς δ' ἄνριον ταμιθῶς τὸ μῖσθ' καὶ μνησικακῆρ, καὶ ἔωλον ἵνα μνήμῳ διαφυλάτῃ, ἄπαγε. Greg. de baptisate, ἢς ἔστ' ἄπο τῶ γήματα ἢ προαρπάζῃ, ἕγῶν δ' ἀναβάλλεαι. Ὁ σῶματα ἢ προκαθίρῃ, ἕγῶν δ' ἀθάσση ταμιθῶς, hoc est in tempus mortis differre. Basil. Eustathio, φημὶ δ' ἡλιθῶ, διδόνε ἢ τὰ ἀγαθὰ τῶ θεῶ, χάρις ἐδ' εἶναι, ταμιθῶ μῦθ' δὲ μὴ δυσχεραίνετ. Synes. metaphoricē vsus est ad Theotimum scribēs, ποιητὶ καὶ τῶ ὁ θεὸς ἐδ' ὠκερ ταμιθῶ τὸ δ' ἄκλῶν, ἢς δ' καλῶν εἰς σε πρῶκη. Θεοσαυρίζω θεοσαυρίζομαι. Aristotel. in. iii. de partibus, οἱ δὲ τὸ δισοφάγου ἔχουσι, ἢ πρὸς εἰς κοιλίας μέρος ἢ ὀγκῶδες, ἔν' ὅ πρὸ θεοσαυρίζουσι τὸ ἀκατέργασον τροφῶν. de auib' loques. Idē, πρὸς δ' δ' ὡαδὲ πρὸν γόνου θεοσαυρίζου καὶ πᾶσιν ἀλέων τῶ ἔσων τὸ ἔσων. Plut. πρὸς εἰς εἰς πλοπλῶ. ἀλλὰ νῦν δ' ἴα φησὶ τῶ ὅ αἰσῖν εἰσι καὶ κληρονομοῖς φυλάτῃσι καὶ θεοσαυρίζουσι. Plato in Phaedro, ὅταν γράφῃ ἐαυτῶ ὑμνήματα θεοσαυρίζομενος. Herodotus. ἕκασθ' δ' ἢ εἰ ἔχῃ ἐκείσε ἐθεοσαυρίζετ. Inde Θεοσαυρισμός & Θεοσαυρισμός deriuata sunt, apud Aristotel. & Greg. κυμαίνω κυμαίνομαι. Plut. de acie fluctuante, τῆς δ' ὑφ' αὐτῶ στρατίας ἰδῶν δ' πλεῖστον ἐκ ἀξίμων, ἀλλὰ κυμαίνου ὑπ' ἀπῆρας καὶ θορυβῶδῶ. Xenoph. in pri. ἀναβασ. ἢς δ' ἔξεκνῶν καὶ ἔτι φάλαγγος τὸ ἐπιλήπῳ μῦθον, ἢς ἔξατο δ' ὀρόμῳ θῆρ. Idē Plut. μεγάλῳ πνῶμα καὶ μῦθον δ' πᾶλαρος τὸ μάχῳ ἐπέχε. & ἰ Platoniciis quest. τὸ γῶν ἐπιπρῶν ὕδωρ ἔντε τῶς λίμναις καὶ ἔν τῶς πελάγῳσι δ' ὄνεται, καὶ κυμαίνεται το ἄερος δ' ἄλου λαμβάνοντες. κυμαίνου πῶ θάλαπῶν ἀντὶ το ταράτῃν Lucian. dixit, & διακυμαίνου. hoc est κυματίζου. quod & κυματῶ dicitur. Thucydides, ἢ δ' ἄλασσα ἐπελθούσα, ἄρ εἰς τότε ὄνσης γῆς, καὶ κυματῶν εἶσαι, ἐπὶ τῶ εἰς πῶ

Ἄρ πρᾶγμα τῶ.

Ἄρ καιρῶ.

ταμιθῶ ταμιθῶμαι.

θεοσαυρίζω θεοσαυρίζομαι.

κυμαίνω κυμαίνομαι.

κυματίζω κυματῶ.

λεως μερῶ τῶ. καὶ τὸ μῦθ' ἀπέκλυσε, τὸ δ' ὑπεύδοσε. ἐπικυματίζου vero dicitur ἐπιπρῶν, innatare. & κυματίζου vndis iactari & fluctuari. κυματῶν littus, summum littoris quod vndis euerberatur, crepido littoris. Herodo. in Calliope, ἴσθι δὲ σῶ φῆμῃ τε ἐσέπῃτο ἐς δ' στρατόπεδον πᾶρ, καὶ κηρυκῆσιν ἐφάνκ' ἐπὶ τὸ κυματῶν καμῦθον. Lucian. ἀπόξῃροι δὲ εἰσι πᾶσιν καὶ ὀξῆσιν πρᾶθηγῶ μῦθου τῶ κλύσματος. καὶ φοβροτάτω πρῶ τὸ κυματῶν, ὅ τ' ἔχου μέγαν. κυμα Plato pro risu posuit quo loquētes interdū obruuntur, cum quippiam ridiculum eis excidit. sic em inquit lib. v. de Rep. ἐπ' αὐτῶ δ' ἢ ἢ δ' ἐγὼ εἶμι, ὅ τῶ μεγίστῳ πρῶ ἀξίωμεν κῦμα. ἐξίσταται δ' οὐδ', ἐ καὶ μέλλ' γέλωτιτε ἀπχῶς, ὡσπερ κῦμα ἐκ γέλωτ, καὶ ἀδοξία κατακλύσῃ. supra autem dixerat, ἴσως γ' οὐδ' ὅ αἰ μῦθῳ μοι τῶ δ' ἄνο κῦματε ἐκφυγόνε, καὶ τ' μέγιστον καὶ χαλεπώτατον εἰς τῶ κῦμα ἐπάγει. Id quod ipse dicit propter cōmunionem vxorum & liberorum ab se institutam in sua rep. quam intellegebat omnium risu excipiendam. μέγιστον αὐτῶ κῦμα καὶ τῶ κῦμα pro eodem dixit. quia τῶ κῦμα est tempestatis genus, ὅταν τὰ ἔρα κῦματα εἰς ἐρ σωμαφῆ. Synes. ἐσοπῆσιν, καὶ γ' ἢ ἐπῆχορ αἰ τῶ κῦμα, τ' πλεῖστα καὶ πρὸς ἐαυτὸ σασιάσωντ. γίνεται δ' τὸ τῶ, ὅταν μῦθ' ἀξίωμεν πνῶμα καὶ τὰ πᾶρ ἐαυτῶ σωμαναπανσῃται κῦματα. Lucian. πρὸς τῶ ἐπὶ μισθῶ σωώτῳ, τὰς τῶ κῦμα καὶ ζάλας καὶ ἐκβολὰς καὶ ἴσῳ κλάσῃ, καὶ ποδάλῳ ἀπκαυλίσει. Igitur cum duas (inquit Plato) ridiculas disputationes euaserim, tertiā mihi impingis, vt protinus obruar quasi vndabūda tempestate & immani. Sic decumanus fluct' apud Latinos, auctore Festo. Lucanus in v. Pharf. Sic fatum decimus dictu mirabile fluctus, & reliqua. Ipse Plato i Euthy de rursus metaphoricē vsus est, ἐγὼ γ' οὐδ' ἢ αὐτῶς ὅ κριτῶν, ἐπῆσθ' ἢ ἔν' ταντῆ τῆ ἀρῆς ἕπεπῆσθ' ὡσπερ ἰδῶν φωνῶν ἢ εἰερ, δ' ὀμῶ τῶ τῶ ξῆνοιν, ὡσπερ δισοφάγου ἐπικαλύμῃ, ὡσπερ ἡμᾶς ἐμῆτε καὶ τὸ μῦθῳ καὶ τὸ τῶ κῦμα τ' λόγῳ. ἔξαρτῶ ἔξαρτῶμαι, p instruo & apparo. Herodotus. ὁ μ' οὐδ' ἢ ἢς εἰς ἔξαρτῶ τὰ καθ' ἐαυτῶ προμῶδεςα καὶ ἀσφαλέσατῳ ὡσπερ. Idem, πρὸς δ' ἢ ταῦτα ἔξαρτῶ ὅσ' σωοῖσιν ἐμῆτε. & ἔξαρτῶσι ἢ πρᾶσθῳ. Thucyd. ἄπασιρ ἐξαρτῶται, πλεῖστον, ναυσῖν καὶ ὀπλοῖς. Idē in. ii. οἱ δὲ ἀεικόμενοι μετὰ κῦμα, ναυετῆ πρῶ γέλωτ ἢ πᾶσιν, καὶ τὰς πρῶ πρῶσθῳ δ' ἐξαρτῶν ὡς ἐπὶ ναυμαχίῳ. Plut. ὁ δὲ δ' ἐξαρτῶ τὸ ναυκῶν, τ' ἐλλῆσων τῶ ἐπιπρῶν. ἄρτῳ vero voce actiua pro condio Gal. κῶνδ' ὄν ἀρτῶν πῆσῳ. Isocr. ἰδῶν νεοῖσθον εἰλοπρῶν τὰ ἐφκ, καὶ λῖστον ὄν τῶ γῆρας ἀρτῶ. περᾶδ' est ἀπόπρῳ πρῶ, expiri, periculū facere. & experiri, id est adipisci. Synes. πάντως δὲ ἢ ἀμείνοσιν ἐς, καὶ καλῶν πρῶσθῳ τ' δ' αἰμονος, meliorē fortunā experimini, id est felicius egit fortuna vobiscū. Idē alibi, εἶμαρτ' ἢ ἄρα σωόνε ἢ ἡμῶν δ' ἄπῳ δ' εἰ, χαλεπῶ πρῶσθῳ τ' δ' αἰμονος, hoc est γῆρας. περᾶσαι etia pro experiri & tētare. Thucyd. in. ii. ἐπῆσθ' ἢ μῦθῳ πρῶσθῳ τῶ ὄνῳ, καὶ πᾶσιν ἰδῶν πρῶσθῳ, ἐκ ἐδῶν ἔλῃ, ἔτω δ' ἢ, & reliqua, nihil non tentātes. πρῶσθῳ τῶ γῆρας.

ἐπικυματίζου.

κῦμα.

τῶ κῦμα.

ἔξαρτῶ ἔξαρτῶμαι.

πρῶσθῳ.

πρῶσθῳ.

voce actiua tantum dicitur, hoc est de stupro interpellat. Plut. και πρᾶγμα
 ματα πρᾶγμα πρᾶγμα αὐτῆ περιδουτα. Alcephron, οὐ παύσει ταλάντατον γερόντιον
 παρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθρώπων ἡμᾶς, Lyf. ἔπειδ' ἡ δὲ ὄργιστόμω, καὶ ἐκείνου ἀντιῶ
 ἀπιέναι, ἵνα σύγ' ἔφη παρῶν ἐνταῦθα τῷ παρῶν, solícites de stupro & ap
 pelles. Significat etiam solícitare, & ad defectionem perlicere conari.
 Greg. de Basilio, quē tyrānus minis abstertere frustra conabatur, ἡτῆ
 μεθα βασιλεῦ ἔπε, τῷ τῆσδε παρῶν ἐκκλυσίας, κρετῶν ἀπελῶν ὁ ἀνίς,
 παρῶν ἰχθυόπτερος. ἄλλοι δ' εἰ ἀνὰ παρῶν τ' ἀσθενεσέρων. παρῶν ferē de inanico
 natu dicitur, vt aues adhuc pennis immaturis volare gestientes, παρῶν
 ζῆρ τὰς πῆρυγας dícuntur. Quapropter etiam dicitur de iis qui ἀννύτως
 παρῶν ἔσσι, hoc est ἀπράκτως ἐρμῶνται. Inde παρῶν ab Aristotel. dicitur
 qui huiusmodi conatu vitur, in tertio τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἔσσι ἢ ἡ Διαλεκτικῶν
 καὶ πρᾶστικῶν πρὸς ὅν ἡ φιλοσοφία γνωστικῆ. Idem τῆ in Elenchis ita inquit, ἔσσι
 δὲ τῶν ἐν τῷ διαλέγεσθαι λόγων γῆν τέτταρα. διδασκαλικοὶ καὶ διαλεκτικοὶ καὶ πρᾶ
 στικοὶ καὶ ἐριστικοὶ. Διαλεκτικοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἐν δόξῳ συλλογιστικοὶ ἀνιδόσεως, id est
 qui ex opinabilibus colligunt oppositam propositionem. παρῶν ἢ οἱ
 ἐκ τῶν δοκοῦντων τῷ ἀκρηνομῶν. ἐριστικοὶ δὲ οἱ ἐκ τῶν φαινομῶν ἐν δόξῳ συλ
 λογιστικοὶ. Didascalicum autem & apodicticum pro eodem dixit, sicut
 ἐριστικῶν & ἀγωνιστικῶν eundem facit. & is est sophistarum, quæ ars nō mo
 do ἐριστικῆ καὶ πρὸς λόγους ἀγωνιστικῆ, sed etiam ἀνυλογικῆ a Platone dicit
 in Sophista. Isocr. πρὸς ἀνιδόσεως, ἄλλοι δ' εἰνεσ τῶν ἐρωτήσεως καὶ τὰς ἀκρη
 σεως γεγονάσιν, οὗς ἀνυλογικῆς καλῶσι. Verum quod de auib' diximus, id etiā
 πρῶν dicitur proprie. & metaphorice pro frustra & inaniter conari
 ponitur. Aristoph. Pluto, καὶ σύγ' ἐλέγξαι μ' ἔπω δάσασαι πρὸς τῶν. ἄλλὰ
 φλυαρεῖς καὶ πρῶν. hoc est ματαπρῶν. est enim, vt inquit interpres, μετὰ
 φορὰ ἀπ' τ' ὀρνέων μὴ δυνάμειν ὡς πεπῶται. Est ergo πρῶν ἢ πρῶν ὅμοιος
 ἀνυλντὸς παρῶν. καθάπερ οἱ νεοπτοὶ πρῶν ὄντες τῷ πῆρυγα καὶ γυμνάζοντες. πῆρυγ
 ρεῖς ἰγὶτ' significat frustra nugaris, ἢ δὲν ἀνίς, nihil promoues, nihil agis.
 Itidem etiam πρῶν dicitur de auib' vel cū latera alis suis feriūt,
 vt gallinacei ante cantum. Lucian. ὅπε γὰρ ἐν τῇ πρῶν νεανίσκος ἄφνω ἐπῆ
 ρεξαστὸν καὶ ἀνεβόησε, id est latera quaterre cœpit alis. Plinius de gallinaceis,
 Diem venientem nunciant cātū, ipsum vero cantum plausu laterū, τῆ
 πρῶν. Ἀπ' πρῶν ἀντὶ τ' ἀπ' πρῶν Arist. dixit, περὶ τ' θαυμασίων ἀκροσ. πολ
 λὰς δ' ἀπ' παρῶν τῶν ἀγραιοῦντων εἰ τῶν ἀληθῆς ὄσιν, ὅταν ἴδωσιν τῷ χελῶ
 νῶν τῶν πρῶν ἐκτίλλουσι τὸ δέρι γαυορ. καταπρῶν ἰνstrumētū est nau
 ticum, quo altitudinem maris explorāt. Herodo. in Euterpe circa prin
 cipium, πρῶτα μὲν πρῶν ἔλ, καὶ ἡμέρης δρόμορ ἀπέχωρ ἀπ' γῆς, κατὰς κα
 ταπρῶν, πρῶν ἀνοίσεως, καὶ ἐν δ' ἔκα. ὀργῆσι ἔσεαι. Idem inferius, οἷα δὲ
 ἐμβαλόντων τῶν ὕδατων πῆς ὄρσει, μὴ δάσασαι κατὰ μῶν καταπρῶν
 ἐς βουασὸν ἵέναι. sic enim vno verbo legendum. βολίς alio vocabulo dicitur

πρᾶστικῶν

πρᾶστικῶν

πρῶν

πρῶν

καταπρῶν

βολίς

citur, vnde βολίαν verbum Act. Apostol. cap. vigesimo septimo. quod βολίαν
 significat nauticum perpendiculum iacere vel demittere. πρᾶστικῶν
 autem receptaculum est καὶ ὀργῆσι τῶν ἰσῶν, καὶ παρῶν. ἔνυπνιάζω ἔνυπνιάζω
 dicitur vt ἐνυπνιάζομαι Aristotel. in quarto histor. animal. ἔνυπνιάζω
 ζώων μάλιστα, ἀνθρώπων, id est ἐνυπνία, ὀργῆ. Plutarch. ταῦτα φαγῶν καὶ
 συμβαίνω ἐνυπνιάζω. κνίσκω & κνίσκομαι. Aristotel. in sexto de histor. κνίσκω, κνί
 τὰ δὲ παρῶν κνίσκωσι μὲν ἐν τρισὶ ἢ τεσσάρων ὀργῆσι. ἀπ' δὲ ὕδατος γῆνται μετὰ
 πῶν ὀργῆων, ἀνακνίσκω. Idem in quarto de generatione, ἔπειδ' ἡ φαίνεται καὶ
 λάκκω ἀπ' μῆσδ' ὀργῆς κνίσκομαι τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων. Dicitur & κνίω & κνίω
 βαρυτόνως καὶ πρῶν. Theophr. κνίω & κνίσκομαι eadem in periodo di
 xit pro eodem. sic enim scripsit in tertio de Causis, ἔλ τὸ μὲν μετόπω
 ζῶν ἐγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον. δὲ ἐκρηθὸν ἄρ' κνίσκομαι. deinde subdit, ὡς
 συμβαίνω ἄρ' κνίσκομαι καὶ τυφλὰ τίκτει τῶν βλασημάτων. τῶν δὲ πάλαι κνίω
 καὶ καλῶν, καὶ τέλει. ὁ καλῶν. Idem alibi, ὅφρα γὰρ ὄντα βραδέως τε κνί
 σκεται καὶ ἀποτικίη. διὰ καὶ ὕδατος. Plato in Sympos. εἰσὶ γὰρ οὗ οἱ καὶ ἐν
 παῖς ψυχῆς κνίω ἐτι μάλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἀ ψυχῆ πρῶν καὶ κνίω
 καὶ. Idem, ἀπ' ὀργῆν γῆν οἷμαι τῶν καλῶν καὶ ὀργῆων ἀντῶν, ἀ πάλαι ἐκείναι τίκτει καὶ
 γῆν. Aristot. in quinto de histor. κνίω δὲ ἐξήκοντα καὶ μίαν ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέ
 ρας, vterum gerit, fert in vtero. Sic ἐπικνίσκω & ἐπικνίσκομαι pro super
 foeto, super vterum concipio. Idem in septimo histor. ἡδὲ καὶ καὶ δίδυμα
 κνίωσταις, ἐπικνίωσταις. Et in quarto de generatione animal. τῶν δὲ ζώων
 τὰ μὲν ὄλας ἐκ ἐπικνίωσταις, τὰ δὲ ἐπικνίωσταις. καὶ τῶν ἐπικνίσκομαι, τὰ μὲν
 δάσασαι τὰ κνίωσταις ἐκτρεφῶν. τὰ δὲ, ποτὲ μὲν, ποτὲ δ' ἐκνίωσταις. Et
 ἐπικνίωσταις, id quod super vterum concipitur: quod superfoetatum dicitur
 a Plinio. Idem, τὰ δὲ πολυτόκα, ἐπικνίωσταις, διὰ τ' τὰ πλείονα τῶν ἐνδῶν, εἶναι
 δάσασαι βατέρω ἐπικνίωσταις. Ἀποκνίσκω concipio. Greg. καὶ λόγῳ δὲ ὁμοίως
 ὁ πρῶν καὶ ψυχῆς ἀποκνίωσταις καὶ τῶν. Idem, ἡ ψυχῆ γὰρ νοκ
 τῆ ἡς ὑπάρχει, νοκῶσταις ἀπείρων ἀποκνίωσταις πρῶν. Plut. φοιτῶσταις δὲ ἐπὶ τοῖς
 πρῶν ἀπενύσσει τ' ὀργῆν ἐπὶ τ' ποταμόν, ὅθεν ἐκλήθη μελυσίγῆς. πρῶν καὶ πρῶν
 ζομαι. Aristotel. in quarto de histor. τὰ δὲ παρῶν, ὡσπρὸς καὶ τ' ἄλλων μο
 ρῶν ἐκ ἐκρηθῆ ὄσιν, οὗδ' ἐπὶ γλώτῆς πρῶν. ὡς πρῶν καὶ τ' πρῶν τὰ πολ
 λα. Idem in Probl. segm. vndecimo, ὅτι μετὰ τ' γῆν καὶ πρῶν ὄσιν ἐσμῶν.
 εἶτα, ὅφρα πρῶν πρῶν. Plato in Gorg. ὅταν δὲ ἀνδρῶς ἀκροσῆ τις πρῶν, ἢ
 παρῶν ὀργῆ, κατὰ γέλασιν φαίνωσται ἀνοῦσταις. Aristotel. pro nugaris, blatera
 re, & absurde loqui, in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσ. εἰ γὰρ τις ἀκοκῶσταις, καὶ λαμβά
 νοι πρῶν πρῶν, καὶ μὴ πρῶν ἀ πρῶν λέγειν ἔμπεδοκλῆς, εὐρησῆ τῶν πρῶν
 εἶναι τ' ἀγαθῶν, δὲ δὲ πρῶν τῶν καλῶν. Idem. πρῶν καὶ γὰρ εἰσκειρ ἢ πρῶν ὄσιν
 σοφία, πρὸς πάντων, ἀτὲ νεάτε καὶ κατ' ἀρχαῖς ὄσιν καὶ πρῶν. Aristotel. in Probl.
 quid fit πρῶν, quid πρῶν, his verbis docuit, ἢ μὲν οὗ πρῶν, τῶν γῆν πρῶν
 κατὰς τῶν μὴ κρητῆρ. ὁ τῶν δὲ τ' τυχῶν. ἢ πρῶν τῶν πρῶν καὶ πρῶν
 τῶν πρῶν

ἰχνοφωνία.

συλλαβῶν. ἢ δὲ ἰχνοφωνία, ἀπὸ τῆς μὴ δυνάσασθαι ταχὺ συναΐσθαι πλὴν ἑτέρων συλλαβῶν πρὸς τὴν ἑτέραν. Cicero ἰχνοφωνίαν linguæ hæsitantiam vocat his verbis, Qui propter hæsitantiam linguæ stuporemq; cordis nomen ex contumelia inuenit. huiusmodi enim homines ἰχνοφῶν τῆς φωνῆς ὡς ἂν διαλέγετο γὰρ. Quare ἰχνοφῶνοι fortasse legi possent, & vt ἰχνοφῶνοι ab vrinæ suppressione dicuntur: sic ἰχνοφῶνοι qbus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud Aristotel. in loco supradicto. & alibi Διὰ τὴν μόνον τῶν ἄλλων ζώων γίνεται ἰχνοφῶνον; πότερον οὐ καὶ ζῴων. ἢ δὲ ἰχνοφωνία ζῴων οὐκ ἔστιν, ta men apud Alcíd. πρὸς τὴν λογογράφων ita legitur, ἀναγκαῖον δ' ἔστι ποτοῦ ὅταν εἰς τῆς ἀποχεύσασθαι εἴθιμι λόγους, ἀσπίδας ἢ πορὺς κληρήν πλὴν γνώμῃ ἔχῃ, ἢ μὴ εἴη διαφέρῃ τῶν ἰχνοφῶνων. Balbutire Cicero eo modo pro nugari & bla terare dixit, et inepte loqui, quo Græci τινεὶ λέγει dicunt. sic enim inquit in Diuinatione, Reliqui vero omnes præter Epicurum balbutiē tem de natura deorum, diuinationem probauerunt. σφειρίζω σφειρίζομαι. Demosth. de Philippo, ὁ πλὴν εὐβοίαν ἐκείνῳ σφειρίζομενος, id est ἰδιοποιεῖται, sibi assumens, interuertens. Xenoph. in quinto ἐλλωικ. ἔπαυσαν ἢ ἢ Ἄργεῖος κίρινθον σφειρίζομενοι, φρεσὶν φήσαντες ἐπ' αὐτοὺς ἐὰ μὴ ἐξίοντι ἐκ κορίνθου. Greg. in secundo πρὸς ἱού, τὰς δὲ πρὸς τῶν θεῶν εὐσεβείας τε καὶ ἀνὲς θεοῦ, αἷς οἱ τῆς γεῖρας τοῦ ἰδίου, καὶ τῆς νοῦ τῶν γεῖρας μὴ κλεπτοῦ, τὰς κλη λουὶ σφειρίζονται, συλλαβῶν ἢ ἢ δὲ κληλίκαι. id est quibus imperitos ad se perlectos religioni veræ auferunt. Alibi pro emereor dixit & ascisco, de Basilio loquens, πρὸς πλὴν ἰσοπέθειν ἢ τῆς δολέμῃ, ἀλλ' ἄνθ' ἵνα σφει ρίζομενος. Plato lib. quarto de Leg. voce actiua vsus est, ἀρχῶν πρὸς μαχί τωρ γνομύων, οἱ νικίσαντες τὰς πράξεις, καὶ τὴν πόλιν ἕως ἐσφειρίσῃ σφόνδρα, ὡς ἀρχῆς μηδ' ὁλοῦ μεταδιδόναι τῆς ἡγεμονίας. Et σφειρίζεις interuersor, qui aliena vel ea quæ communia sunt in suam solius rem vertit. Aristot. in quinto Politic. ὅτι δὲ μὴ πυρρανικῶν, ἀλλ' οἰονόμοι ἐν αὐτῶν τῆς ἀρχῆς χουμύων, καὶ μὴ σφειρίζων, ἀλλ' ἐπίτροποι. Ἐπικλυγάζω apud Suidam legi tur voce actiua, ἀντὶ τῆς ἐπικρυψῆς, obumbro, & citantur verba auctoris cuius nomen suppressum est. ego vero non legisse memini nisi voce passiuā. vt apud Aristotel. in sexto de histor. animal. τίκτουσι δὲ τὰ μετ' ἀλλὰ ἐν νεοπείλαις. τὰ δὲ μὴ πηλικά ἐκ ἐν νεοπείλαις, οἷον οἶτε πέριδες καὶ οἱ ὄρνυες. ἀλλ' ἐν τῆς γῆς ἐπικλυγάζομενα ἴδω, id est materiam & quæquiliās conge rentes ad vmbra conficiendam, ad vmbra culum concinnandum. Et in nono, ὁ γὰρ ὄρνυες καὶ πέριδες ἐκ τὰ ποιαῖτα, τῶν ὄρνυων, ὅταν κηίσωνται ἐν τῆς λάφου κοίτης, ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ ἐθελὶ τίκται, ἐπικλυγάζομενοι ἀκαυθάρ ἴνα, καὶ ἴδω, τῆς ἰέρακας ἔνεκα ἢ τῶν ἀετῶν ἀλεῶρας, ἐν ταῦθα τίκτουσι. ἐπικλυ γάζω hic Aristotel. dixit congesta materia vmbra culum sibi facere, quasi suffugium præsidiumq; aduersus aues prædones. de quo ne quis dubitet, ἢ λῦγῃ τῆς σκιάς δηλοῖ, quod fortasse interpres vir doctissim

Balbutire.

σφειρίζω

σφειρίζομαι

σφειρίζεις

Ἐπικλυγάζω

Ἐπικλυγάζομαι

ἢ λῦγῃ

mus vtrobiqu; parum animaduertit. Ab eadem origine fit verbum ἐπικλυγίζω, quo idem in quinto de generatione animal. vsus est hoc modo, λέγεται γὰρ ὄρνυ, ἐν μὴν, τὸ πρὸς ὄρνυ δυνάσασθαι ὄρνυ. ἐν δὲ, τὸ τὰς διαφο ρὰς ὅτι μάλισα, τὸ δὲ ὄρνυ ὄρνυ δυνάσασθαι, ταῦτα ἢ ἐκ ἅμα, συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς, ὁ δὲ αὐτὸς ἐπικλυγίζομενος πλὴν χεῖρα, ἢ δι' αὐτῆς βλέπω, τὰς μὴ διαφορὰς ἐπερ ἢ πον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων, ὅψι δὲ πρὸς ὄρνυ, idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, et si lon gius aut è longinquo magis videbit: non tamen aut melius aut secus colorum differentiam diiudicabit. hoc enim ipsum verbum signifi cat. Qui enim splendorem solis intueri facile nequeit, sic moliriocu lis hebetibus vmbellam solent. Idem, Διὸ καὶ ὄρνυ οἱ μυκτῆρες μακροῖ, οἷον τῶν λακωνικῶν, κωιδίωρ, ὁ σφραγιστὴς ἀνὸ γὰρ ὄρνυ τῶν αἰδητικῶν, πρὸς ὄρνυ αἱ κινῆσαι εἰ διασπῶνται, ἀλλ' ὄρνυ τῶν ἰχνοφῶνων, ὡς ὄρνυ τῶν ἐπικλυγίζομενοις πρὸ τῶν ὀμμάτων. Et in nono hist. τὸ δὲ συμμετρῶν ἀρχῆσι, ἀνὸ κρημάμενον πρὸς, ἐπικλυγίζομενον τῶν ἀρχῆσι ὄρνυ μικρῶν, id est pro vmbra culo opaco foramen sibi conte xens ex aranea sua. Synes. τῶν ἀλεφῶν, Δόγματὰ δὲ ἐκ ἐπικλυγάζομαι, οὐδὲ σα σιάσει μοι πρὸς πλὴν γλῶσσῃ ἢ γνώμῃ, Quod de veritate sentio, non oculam verborum inuolucris, sed in apertum proferam. λυγίζω vero est fle ἔτο & contorqueo, quia λυγίζω vimen ὄρνυ ὄρνυ πρὸς τὰ πλέγματα. λυ γίζω etiam dicuntur luctantes, cum nexus alter alterius euadere cupiē tes, corpora contorquent, & flexibus artificiosis vtitur. καμπῆ etia di cunt. Aristoph. metaphorice ἐν βαξάχοις vsus est his verbis, οἱ δ' ἀκροῶ μέμοι τὸ ἐνὸς λυγίζω ἢ λυγισμῶν ἐκ σφοδρῶν ὑπερμάνησιν, κἀνόμιον σοφώτατον. Vbi interpres λυγισμῶν σφώδεσμονε τὸ λύων ἰntelligere videtur. quod si se qui velimus, λυγισμῶν in lucta intelligemus nexus καὶ λαβὰς τῶν παλαι ὄρνυ, quibus inter se comprehensantes vincuntur. οἱ γὰρ λυγίζω hoc est vitilia πρὸς τῶν σφώδεσμονε λυγισμῶν. Πρὸς ὄρνυ πρὸς ὄρνυ. Demosth. in pri. Philip. ἀλλ' ἀεὶ ἢ πρὸς ὄρνυ πρὸς ὄρνυ, ἐκ κηλῶν παλαιχῆ μέλλοντος ἡμῶν καὶ καθημύων πρὸς ὄρνυ, velut indagine cingit. Est enim translatio ἀπὸ τῆς κωκλεμῆς. Xenoph. voce actiua vtitur & Pollux. Sunt autem σοῖχοι ἰν dago ipsa, & series plagarum quibus saltus stabulaq; ferarum cingū tur à venatoribus. vt Lucan. post Virg. dixit in sexto de munitioni bus Caesaris loquens, Saltus nemorosaq; tesqua, Et syluas, vastaq; fe ras indagine cingunt, πρὸς ὄρνυ πρὸς ὄρνυ. Xenoph. στοιχίζετο δὲ ἴκῃ λά, ὅπως ἐν μὴ ὑπερμάνησιν, indagine alta cingito. Idem, ἐὰν ἢ ἐκ κλημῆ σοῖχοι ἢ ἀρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκυῶνος. ἀρκυοασία, & ἀρκυοασίον etia dicitur. Xenoph. ἴνα ἐὰν ἢ κλημῆ τὸ ἀρκυοασίον τὸ κλημῆ, μὴ φοβῆται ἀρκυῶν ὄρνυ τὸ φόρον. ἐὰν δὲ ἢ ἀπὸ ἀλλήλων κλημῆ, ἢ πον κωκλεμῆ πρὸς καθαρὰς κημῆ τὰς ἀρκυοασίας, ἴνα δὲ ἀντῶν κλημῆ ἀντῆς κλημῆ. κλημῆ δὲ τὰς χαλίδαρ ὑπῆρας, ὅπως ἐν ἐπαγόμῃ κημῆ εἰ σφώτον. Quibus verbis præcipit locum indaginis matutino perpur

ἐπικλυγίζω

μα

λυγίζω

λυγισμῶν

καμπῆ

πρὸς ὄρνυ

πρὸς ὄρνυ

μα

στοῖχοι,

ἀρκυοασίον

ἀρκυοασία

gandum esse, ne frutices retia retineant, & cum retibus vepres implicatae, obstant quo minus cum lepores in ea impegerint, facile concidat ipsa indago, & retia obtenta irretiant lepores. Figere vero inquit varos pronos ita conuenit, vt retium erectorum contentionem contineant. Sunt autem σχαλίδεις quae etiam στάλικες vocantur, furculae quibus retia eriguntur, quo facto maculosa laxitas intenditur. haec furculae pronae stant, vt velut anterides sint indaginibus & tibicines, cum in amenta retium inditae fuerint. quod significat Xenoph. cum inquit, ἔπει δὲ ἄκρας ἴσως βρόχους ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως ἀντὶ βροχέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸ κεκρυφαλον. Est enim κεκρυφαλὸν sinuosus ille macularum contextus, in quem insinuant animalia vrgētibus canibus. tunc enim fit impulsu ferarum, vt vari proni concidant, & feræ operiantur. οἱ ἄρκυες tamē vt ceruorum & aprorum, sic etiam minorum sunt ferarum, veluti reticula leporaria & cunicularia. Δίκτυα vero sunt maiores tantum plagae. Xenoph. ἔσονται δὲ ἄρκυες ἑννεάκλινοι. δὲ ἡ μέγεθος πάντασιν ἰθαμοι. τὰ δὲ ἑνὸς δία δωδεκάκλινα. Inde δικτυωτὰ opera dicuntur, quae nostri reticulata vocant, quasi cancellata, vt in structuris. Varii sunt quales intellexit Lucanus cum scripsit, Aut dum dispositis attollat retia varis Venator, tenet ora leuis clamosa molossi. Alii varros legunt cum geminato r. Inde σχαλιδῶσαι ῥήματα & ἀρχαλιδῶσαι quod significat plagas erigere & furcis illis venaticis fulcire. Xenoph. de venatione aprorum, ἐπιβάλλοντα, τὰς βρόχους ἐπὶ ἀρχαλιδῶματα φησὶ ὕλης δίκρυα, inferentem amenta vel anfulas plagarum in stipites syluae bicipites, qui varrorum vice praestant in condensis nemoribus. Σωωνθροπῶσα σωωνθροπῶσασαι. Synes. ἡ δὲ ἀνδρονίκα, καὶ ἐὰν δωατὸν ἦν ἀγγέλω πλεῖρον ἢ τριάκοντα, ἑναιαυτῶν σαῖναθροπῶσασαι, μηθὲρ ἀπλάσσει φησὶ ὕλης κηκὸν εἰς προσαθέσασαι, τί δὲ καταδύσασαι τὸ ὑπόρ τὸ θεῖον; ἀλλ' ἐστὶ πρὸς ἰσῖα, δωάμεως, ὁμιλοῦντα τῶν χέρσων, μίλιον ἐπὶ τὸ φύσσεως, καὶ κηκὸν, τρέπον παθάνεως. de episcopis loquens qui rebus publicis administrandis sese immiscet. σωωνθροπῶσαι ἰγίτιν, feruatorem nostrum dixit, hoc est cum hominibus versatum esse. Theophr. in tertio πρὸς φυτῶν, καὶ τὰ μὲν ἀγρία. τὰ δὲ ἡμῶν ὡσπερ τῶν ζώων τὰ σωωνθροπῶσασαι, καὶ τὰ δεχόμενα, τιθῶσιν, animalia mansueta & cicuria sic vocat. Aristotel. in quinto historiae, ἀνθροπῶσασαι μάλισα πᾶσαν ὥσαν ποιῆται πλὴν ὀχέων, καὶ τῶν σωωνθροπῶσασαι πλοσῶσασαι. Plutarch. in Politicis praecipis, ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτη καὶ τροφαῖς παιδῶν, ὅθρα πᾶσα γυναικὸς, οἷον ὁμοδύκμηρον καὶ σωωνθροπῶσαι τῶν πολλοῖς βαλόμενοι. Quibus verbis significat hominem plebicolum & ad popularitatem se componentem. Dicitur & σωωνθροπῶσαι Athenae de canibus loquens, τὸ, τε σωωνθροπῶσαι ζῶων καὶ δικυρῶν εἶναι καὶ φυλακτικὸν τῶν δὲ δρώωντων βίον, πάντων πρὸς ἰθότατον. Et inferius, ὡς ἐδέετοσιν πρὸς ἴσων

σχαλίδεις
στάλικες
Δίκτυον
δικτυωτὸς
σχαλιδῶσαι
ἀρχαλιδῶσαι
σωωνθροπῶσαι
πῶσα σωωνθροπῶσασαι
σωωνθροπῶσαι
σωωνθροπῶσαι

ὑμῖν τῶν ἢ κωικὸν βίον μίμωμιλοῖς. ἔτε γὰρ σωωνθροπῶσαι, ἔτε διαγινώσκετε μὴ δέναι, τῶν ὁμιλοῦσασαι. βλακῶν βλακῶσασαι. Lucian. μήτι ὁ δικυρὸς βλακῶν βλακῶσασαι κῶσασαι ἢ ὑφελόμενοι λάθη. Est etiam βλακῶσασαι τὸ τυφῶ, ὡς ἑναντίον ἀποδῶσασαι. βλακῶσασαι & καταβλακῶσασαι. Greg. πρὸς θεολογίας, τὸ δὲ ποσῶσασαι πρῶτον, τῆ διανοίας πρὸς καταβλακῶσασαι λαβῶσασαι, πάντως ἀμείχανον, μήτι τῶν κατεβλακῶσασαι καὶ κάτω μίμωμιλοῖς, ἀλλὰ τῶν κῶσασαι λῶσασαι ὑφελόμενοι τε καὶ ἐλθεῖσασαι. ἐκδῶσασαι ἐκδῶσασαι dicitur vt ἐκδῶσασαι ἀποδῶσασαι, de quibus iam scripsimus. οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι. Aristotel. ἐὰν μὴ τύχη τε οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι. Aristotel. ἐὰν μὴ τύχη τε οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι. Lucian. in sexto de histor. Lucæ undecimo, μακάριοι οἱ μαςοὶ οὗς ἐθῆλασασαι. Et οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι γάλα exuctum Dioscor. Et mulier οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι dicitur, id est lactare. Lys. ἐπειδὴ δὲ παιδίον ἐγγέτο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθῆλασασαι & γυνὴ οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι Galeno nutrix. Aristotel. de delphine, ἔχει δὲ οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι ὡσπερ τε βροχῶσασαι ὑποφωσασαι οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι, ἀλλ' οἷον ῥύακας δῶσασαι ἐκατέρωθεν ἐκ τῶν πλάγιων ἕνα, δῶσασαι ὡσπερ γάλα εἶναι καὶ οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι ἢ τῶν τέκνων πρῶτον οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι, suggitur. Idem in quarto de generatione animal. οὐ γίνονται δὲ οὐτε οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι αἱ καθ' ἑαυτὰς καὶ φῶσασαι, οὐτε συλλαμβάνουσι οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι. Et in septimo, τῶν γάλακτος δὲ ἐθῆλασασαι, οὐ γίνονται αἱ καθ' ἑαυτὰς ὡς ὑποφωσασαι, ἐπὶ δὲ ἄσασαι οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι ἐγγέτο καθ' ἑαυτὰς. Ex his liquet nutricem οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι & οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι dicitur & puerum οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι, & οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι, hoc est lactare & lactari. Lactare vero amantem apud Terentium est ἐπὶ ἀγῶσασαι καὶ διαβουκολεῖν. Lucian. de captatoribus loquens, κακῶσασαι οὐκ ἔστιν ὁμιλοῦσασαι διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπεπῶσασαι. ὁψίον ὁψίον. Xenoph. in sexto ἐθῆλασασαι, ἐπειδὴ δὲ ἔσασαι ἀρκῶσασαι φαίνεται, ἡγε πτωταχίσιον εἰς πλὴν ὀχέων, καὶ πρῶτον μάλα ὁψίον, βουλόσασαι ἀπαγαγεῖν τοὺς ὀχέων, πρὶν καὶ τὰ πυρὰ τῶν κηκῶσασαι ἔσασαι, ἵνα μήτις ἔσασαι ὡς φῶσασαι ἀπαγάσασαι. ὁψίον hic est sub vesperum facere. Idem, ἐθῆλασασαι δὲ πρῶτον, ἵνα φησὶ ἰχθυόσασαι μὴ ἀποσῶσασαι. ὡς οἱ ὁψίον μὴ ἀφαιροῦσασαι τὰς ὀχέων καὶ ὡσπερ τῶν λαγῶσασαι, αὐτοὺς δὲ τὸ ὀφελῶσασαι. hoc loco sero facere significat, hoc est non tempestiue. Greg. pro sub vesperum venire, de vinitoribus domini loquens, τί δὲ ἔσασαι καὶ αὐτοῖς ὁψίον ἐγγέτο, καταμάσασαι μὴ. ἐξασασαι δὲ ἀσασαι, pro expiro, euaporor, & exuccus fio. Aristotel. in quarto de generatione animal. οὐδὲ γὰρ τὸ πῦρ θορμαίνει μᾶλλον ὀσασαι ἢ τὸ κλεῖον. ἀλλ' ἐστὶν ὀσασαι τὸ θορμαίνει. ἡ ὀσασαι ὀσασαι ἐστὶν ἀσασαι ὡς δὲ πῦρ, ὀσασαι μὴ ἔσασαι μᾶλλον, δὲ ἀσασαι δὲ μᾶλλον, καὶ τέλῶσασαι ἀφαιρῶσασαι, ὡσπερ γίνεσασαι ἐσασαι. Et in quinto, ἐκθλοσασαι καὶ τῶν δῶσασαι σωξασασαι τῶν ὀσασαι, hoc est δὲ ἀσασαι ἀσασαι, arefcit, exuctum redditur. Idem in Probl. sect. trigesima sexta, τὸ μὴ γὰρ ἑνὸς ὀσασαι, δὲ ἀσασαι. τὸ δὲ ὑποφωσασαι, ἀπαλλῶσασαι δὲ ἀσασαι μὴ μὴ, ὡσπερ τὰ κηκῶσασαι τὰ ὀσασαι, τῶν ἐφῶσασαι μᾶλλον τὰ ἑνὸς ὀσασαι ὀσασαι. Et rursus in quinto de generatione, σκληρῶσασαι μὴ οὐκ ἔστιν ὀσασαι καὶ τὸ ὑποφωσασαι δὲ ἀσασαι τῶν ὀσασαι. ἐξασασαι μὴ δὲ δὲ ἀσασαι τῶν ὀσασαι pro eodem posuit, sed saepius voce actiua utitur. ἐξασασαι αἰσασαι ab eo saepe dicitur. vt in octauo historiae, σαρκοφάσασαι δὲ ὄσασαι οἱ ὀσασαι, ὡς ἀσασαι λαμβάνουσι ζῶων δὲ ἀσασαι, καὶ πλὴν ὑποφωσασαι πρῶτον. Et in tertio de partibus, ἀσασαι πλὴν ἐσασαι ὀσασαι, καὶ τῶν δὲ ἀσασαι μὴ μὴ

λαστο.
διαβουκολεῖ
ὁψίον ὁψίον
μῶσασαι
ἐξασασαι ἐξασασαι
ἐξασασαι ἐξασασαι

Συμωσις
ἄθιζομαι
ἄθισμός
ἄθιζομαι
ἄθιζομαι
ἄνταπωθῶ
ἄνταπωθῶ
πληθύνω
πληθύνω
πληθύνω

Συμωσις compulsio & contrusio. ἄθιζομαι dicuntur qui in conferta tur-
ba conflictantur, vel in praetoriis & aedibus magistratuum summa
reipub. tenentium. vt Synes. πυλαι μύλαι, τῆς εἰμαρμύλης δε οὐπω ταύτη ξυέ-
σκη, νοῦν ἔχει κλυὸ δικαιοπραγίην. ἀλλὰ μὴ πρῶσθιοικεῖν, μίσι δ' ἀρχιμονεῖν ἀξιοῦντας
ἄθιζομαι πρῶσθιοικεῖν ἀρχιστομῶν, οἷς μὴ πᾶσι ἀνάγκη. Lucian. τοιγαροῦν γέλωτα
ὀφλισκάνουσι ἄθιζομυοὶ πρὶ ταῦτα, καὶ πρὶ τὰς κλυοσίωμ θύρας ἀλλήλους πρῶσθιοικεῖν
μυοὶ, καὶ δ' ἄπεινα κλυοσίωμ παρὰ πρῶσθιοικεῖν. Alibi, βαβαὶ ὡς κληῖν μὴ ἢ ἀνοσθιοικεῖν
ἄθιζομυοῦ, ἐπεὶ δ' ἴο μιν ἢ κλυοσίωμ μόνον, audito praconio praemium pro-
nunciante. Quoniam vero in huiuscemodi protrusione & nixu confi-
ctante, solent homines interdum altercari & rixari, ideo factum est vt
ἄθιζομαι pro discrepare & verbis contendere ponatur, et in vnam sen-
tentiam conuenire non posse. Herodot. in Thalia, ἐνταῦθα ἑκσάντες φη-
σὶ δ' ἐπίδοσαν αὐτοῖσι σφίσι λόγους. οἱ μὲν ἀμφὶ τὸ ὀτάνω πάγχυ κελδόντες ὑπὸ βα-
λέω, μὴ δὲ οἰκόντων τῶν πρῶσθιοικεῖν, ἄθιζομυοῦ. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸ Δαρῆον, αὐτίκα τε
ἴεναι καὶ τὰ δ' ὀτάνω μύλαι, κλειῖν. ἄθιζομυοῦ δὲ αὐτῶν ἐφάνη ἰρήνων ἐπὶ τὸ γόρυα. In
de ἄθισμός turbulenta altercatio inter se discrepantium apud Lucian.
Greg. pro conflictatione plebis miscellaneae posuit, ἔκ φησὶ ἄθισμός βίας
καὶ συγκλονίσεως. ἄθιζομαι etiam pro irruere et irrumpere in locum peri-
culosum ponitur. Idem Greg. in secundo contra Iulianū, τὸ μὲν γὰρ ἐν
τοῖς πολυκτεοῖς θαρξῆν, ἀνδρείας ὄζειν. ὡσπερ τὸ ὑπέω, δ' ἐλέας, δὲ δὲ κλειῖν ὁ κίν-
δω, ὁ μὲν ὅσε χωρῆν καὶ ἄθιζομαι, ἀλλὰ μὴ κατέχευται, θράσος. Idem alibi, καὶ
καθ' ἄπυ τῶν σῶν τὸν θρασυτέρας, ἐς τέλος κλυοσθιοικεῖν, καὶ πρὸς τὸ ζήφω ἄθιζομαι,
in gladium vel venabulum sese obtrudere, in aduersum mucronem
obniti. ἄθιζω vexo, concutio violenter, tracto. Iosephus in secundo con-
tra Apionem ἐν ᾧ μάλισα τὸ καιρῶ δ' ὡσθιοικεῖν μὲν αὐτῆς πρὶ βάλων, καὶ τρυαννί-
σας οἱ προσηκότες, ἄθιζομαι τὸ πλῆθος μετὰ πολλῆς ἀνομίας. ἄθιζομαι etiam de tur-
ba festinante & inuicem summuente cubitisq; dimouente dicitur.
Aristoph. ἀχαρν. εἶτα δ' ὡσθιοικεῖν πᾶς δ' οἰκίαι ἀλλήλοισι, de futuro loquens.
Et in Pluto, Δεινὸν γὰρ ἔθι βροχὸν μὲν εἰνεκα ἄθιζομαι ἐκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
Lucian. μετὰ τὸ συρφετὸν βύζω ἄθιζομαι. ἄνωθεν est sursum impellere &
subuehere. Aristotel. in Probl. sect. vigesima tertia, ἢ γὰρ κρυφὸν ὑγροῦ
ἀέρος κατὰ πρῶτον ἀνωθεν μύλαι ὄζειν, id est ἄνω ὄθου μύλαι, vt ibidem. ἄνταπωθῶ
est relido. Idem sect. vigesima quarta, τὰ δὲ ἔχοντα ἐν αὐτῆς σῶμα, οἷον τὰ
ζῴα καὶ τὰ ἀργύρια, δ' ἄβρος δ' σωματικῶς ἔχοντα κλυοσίωμ, καὶ ἄνταπωθῶντα,
δ' ἄθιζομαι ἄθιζομαι βία δ' ἄθιζομαι ἀρσφαιρίδι ἢ ἄν κρητήσῃ τὸ δ' ὄθου. πληθύνω
πληθύνωμαι. Aristotel. in septimo de histor. μετὰ δὲ τὸν τόκον καὶ τὰς κα-
θάρσεις τῶν γυναιξὶ τὸ γάλα, κλυοσίωμ. Theophr. in pri. de Causis, de oleis
loquens, ἀκλύουσι γὰρ τὸ ἔλαιον, ἐὰν μὴ μετὰ ταῦτα ἀθιζομαι κλυοσίωμ κατὰ κρητή-
ρας. ἔπω γὰρ σῶμα δ' ἄθιζομαι μύλαι, amplificatur. πληθύνει est plenu
esse. Aristotel. ὅν μὲν ἀλλὰ βέλτορον δ' ἄθιζομαι ὡμαλισμύλαις κλυοσίωμ ἀνδρῶν

πλὴν πόλιν. Significat etiam multum esse & abundare. Plato in tertio
de Repub. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων κλυοσίωμ ἐν τῇ πόλει, δικαιοσύνη, καὶ ἴα-
τρικῆ ἀνοίγεται. Dicitur & πληθύνει. Plato in Gorg. εἰ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθύνωμαι
λαβῶν ὑπὸ μάλης ἐγγχεσίδιον λέγομαι. Aristotel. in nono histor. animal. ἤρα δὲ
τὸ ἐργάζομαι ἀετῶ καὶ πέπεσθαι ἀπ' ἀέρος μέγρι δ' ἄλλης. καὶ γὰρ ἔωθεν κἀθιζομαι μέγρι
ἀπορᾶς κλυοσίωμ, id est πεπλοσμύλαις. Xenoph. in primo ἀναβάσεως, ἴδεν δὲ ἦν
ἀμφὶ κλυοσίωμ ἀγορᾶν. Ita fit vt πληθύνω & πληθύνωμαι pro eodem dicantur.
Aristotel. in septimo Politic. φαίνεται δὲ ἢ τὸ γάλακτος κλυοσίωμ τρυφή μάλι-
στα, δικάα, τῆς σῶμασιν εἶναι. Dicitur autem κλυοσίωμ & κλυοσίωμ, vt ἴδω &
δ' ἴδω. πληθύνω et multitudinem significat & magnitudinem & co-
piam. Synes. τῶ κλυοσίω φησὶ χαρᾶς. Licet proprie numerum significet, vt
Aristotel. docet in quarto τῶ μετὰ τὰ φυσ. Vnde τὸ πληθύνω plebs, & οἱ
πᾶσι hoc est vulgus. Aristot. in sexto Politic. τῶσδε τὸ μέρη τῶ πληθύνω μάλι-
στα. γεωργικῶν, βαναστικῶν, ἀγορᾶν, θηλικῶν, & reliqua. πληθύνω & πληθύνωμαι ver-
bum est medicorum. Gal. lib. decimotertio Therapeut. ὅταν μὲν γὰρ ὁμο-
τίμως ἀλλήλοισι ἀνεκθῶσιν οἱ χυμοὶ, πληθύνω τούτ' καὶ πληθύνω ὀνομαζομένη. ὅταν δ'
ἴδω ξυθῆς χολῆς ἢ μελαίνης ἢ φλέγματ' ἢ τῶν ὀξέων ὑγρῶν μεσῶν κληῖται δ' ὡσθιοικεῖν
μα, κακοχυμῶν & κλυοσίωμ καλῶσθι. Et πληθύνωται dicuntur homines, cū
humoribus & succis eorum redundant corpora. Gal. ἐπισκεπτεῖται γὰρ ἐ-
πληθύνωται δ' ὡσθιοικεῖν. κλυοσίωμ κληῖται pro capto. Xenoph. κληῖται δ' ὡσθιοικεῖν
καὶ πρῶτα κληῖται ἢ τὸ σικκῶ ἀναπαυόμενον, καὶ αὐτῶν κληῖται μαλακῶν. Lucian.
de Vulcano zelotypo, ἔκ πολλῶν γὰρ οἰμῶν ταῦτ' ἔδωκε, ἐθῆρσιν αὐτῶν, capta
bat vt deprehenderet. Plato in Gorg. εἰπέ μοι ᾧ σῶμασιν, ἔκ ἀιχμῶν πη-
λικούτων ὡν, ὀνομαζομαι κληῖται, καὶ ἐάν τις ὀνομαζομαι ἀμαρτάνη, τούτ' ἐρμαιομ ποιεῖ
μύλαι. Idem lib. septimo de Repub. καὶ πρῶτα βάλωντες τὰ ὄθου, οἷον ἐκ γὰρ τὸ
νωμ φωνῶν κληῖται. Aristotel. in nono histor. animal. de vespis, κληῖται
ταὶ δὲ πρὶ τὸν κρημνὸν καὶ τὰ γήματα φησὶ γὰρ, καὶ πάντες φαίνονται ἔχοντες κέντρα.
Paulo post actiua voce vtitur. κληῖται pro venor, id est ἰχνόλω, actiua
voce. κληῖται pro aucupor & capto. Idem, τὸν μὲν οὖν νεογνοῦς τ' νεβρῶν,
τὸν ἴσθι κληῖται. Isocrat. in Helene, ἄθι δὲ δ' ζεῦς μετὰ τέχνης, ἀλλ' ἔκ μετὰ βίας κλη-
σθιοικεῖν φαίνετ' τὰς τιάντας φύσεις. de Danae & Leda loquens. Synes. Διὰ
πάσης θείμ βασάνε μείζοντα κληῖται κλυοσίωμ, indagantem aucupan-
temq; veritatem et captantem. Inde κληῖται rete, & artificium aucu-
pῶν. Xenoph. in psona scortῶ, καὶ ἐμοὶ οὖν ἔφη συμβεβηκῶς ὑφ' ἑαυτῶν κληῖται, ὡσθιοικεῖν,
quasi irretimentum amatorum vt araneus telā texit. Idem Xenoph.
dixit de Alcibiade loquens, Διὰ κληῖται ὑπὸ κληῖται καὶ σεμνῶν γυναιξὶ, κληῖται
μύλαι, captatus passiuē. Δυσφορῶ δυσφορῶμαι. Gal. δυσφορῶντας vocat egro-
tos implacidos et inqetos. quibus opponit τὸν ὀφθῶν ἔχοντας. Xenoph.
in secundo κληῖται, δ' ἔτι αὐτὸ λοιπὸν ἦν τ' ἐμὲ ἀπ' ἑαυτῶν, τὸ πᾶσι ὑπὸ τ' ἐκπεπλη-
κῶ καὶ ὀξέων τῆ πύχῃ δυσφορῶ μύλαι, ἀνέτρεψεν. Idem paulo post, ἐπεὶ δ' αὐτῶν

Sacoma. quod altrinsecus additur ad æquilibrium moliendum. Vnde sacoma apud Vitruuium libro nono ubi de Archimede loquitur, Coronam inqt votiuam diis immortalibus immani precio locauit faciendam: & Centumpodum, aurum ad sacoma appendit redemptori. id æquipondium vt dixi vocari potest, vt cētumpondiū apud Catonē & Plautū, pro immani pōdere legimus, etiāsi centūpōdo excedat. Quidā superpōdium vocant, quod Cicer. in Frument. corollarium dixit. **Σηκός.** est stabulū in quo seorsum agni lactentes clauduntur. Plato lib. quinto de Rep. τὰς μητέρας ἐπὶ τῷ σηκῷ ἄγουσιν ὅταν παρὰ γαστρί, μηχανώμενοι ὅπως τὰ αὐτῆς μηδὲ μία ἀποθήσεται. Aristotel. in sexto hist. non ab simili ratione pro oculis vsus est quæ Columel. loculamenta vocat, οἱ δὲ πέριθες δύο κριῶν τῶν ὄσων σηκός, καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ διήλθα, ἐπὶ θάτερον δὲ ὁ ἄξιόν ἐπωάζει. Inde σηκός ἔστι μά, quod concludere significat. Xenoph. in tertio ἐλλωικ. τέλος δὲ ὡσπερ ἐν αὐλῶ σηκαοθέντες κατακοντίζονται. **Βρίθω.** etiam & βριθῶν pro eodem inuenitur. Eustath. in Homerum, εἰς χοίρους μετακοντίζονται, κατὰ βριθῶν, ἃ δὲ νακύντην δὲ ἔχοντες. **Greg.** ὅσον τὰ ὑπερβαίνει ἡμῶν ὑπεράγει τῶ σωθέτε καὶ τὰ πηνοῦ ἃ βριθῶντος κράματῶ, id est præstant corporibus humanis concretis & deorsum vergentibus suo nutu. Aristotel. in Probl. sect. decima quinta, loquens de circulo prouoluto, ὅταν δὲ βρισθῆ ἐπὶ θάτορον μέρος δὲ ἀνωμαλίαν τῶ πρὸς ἀμύνει ἀέρι, δὲ ἐπὶ ἴσῳ γαστρί τῶ τε γύρω καὶ τῶ ἐκτὸς μέρος, ἀλλ' ἀνάγκη πρὸς ἄλλῳ. **Chrysof.** passiuè protulit, πολλοὺς πρὸς τῶ γύρω ἀναχόμενοι πόνους, ἵνα βριθῆν ἀντὶ τῶ λίθου καὶ τῶ καρπῶ, hoc est in grauescat & propendat. quod tamen in oratione soluta nusquam voce passiuè legi. Philo de mundo, τὸ μὲν δὲ πρὸς ἄλλῳ σωματέλκον γύρω, ὑπὸ τῶ πρὸς αὐτῶν νόσῳ βριθῆν ἀναγκάζει, id est pessum ire. Plutarch. pro ἐγκρατῶν posuit καὶ καταφέρουσαι, in Cef. οἱ δὲ ἰππεῖς ἀπαυπῶς ἐπὶ τῶ ἀριστῶν ἐβριθῶν, in cubuerunt, impressionem fecerunt. **Σπανίζω.** σπανίζομαι. Demosth. σπανίζω γρημάτων, indigens pecuniæ. Theophr. in quinto, σπανίζουσι δὲ πόνους. Xenoph. in septimo ἐλλωικ. καὶ ὡς πάντων σπανίζοντες ἐν τῇ συμμαχίᾳ διέμενον. **Isocrat.** voce passiuè in Areopag. τὸ δὲ μέγιστον, τότε μὲν οὐδὲν ἦν ἢ καὶ λιτῶν, ἐν δὲ τῶ ἀναγκάσει, δὲ προαίτην τὸς ἐντυγχάνοντας, πλὴν πόλιν κατήχων. νῦν δὲ πλείους ἐσὶν οἱ σπανίζόμενοι τῶ ἐχόντων. **Σπανίζω.** plus esse videtur quæ σπανίζουσι, vt ἀκρεῖος plus est quæ ἀκρεῖον, de quo ante dictum est. Vnde fit Διακρεῖσθαι. Plato in Phædro. ἐγκαλυφάμενοι ἐρῶ, ἵνα ὅτι τάχιστα διακρεῖσθαι ἢ λόγον, καὶ μὴ βλέπων πρὸς σε, ὑπὸ ἀσχυρῶς διακρεῖσθαι, id est prorsus ad infantiam redigar. **Σκλώσκω.** & κατασκλώσκω. Xenoph. in sexto παιδείας, κελύων ἵππων ὑμᾶς μλύοντες ἐν ᾧ κατεσκηνώκατε, φυλάττεν τὰ χήματα. Idē, Αἰθῆς δὲ πρὸς ἐμοὶ θεῖσαι σε σκλωσκῶ. In Euang. Ioannis. Ἐσκλώσκω ἐν ἡμῶν, quasi habuit inter nos tabernaculum, fuit in contubernio nobiscum. Plato voce passiuè vsus est libro vndecimo de Repub. ὅπως πόρρω που

ἐσκλώσκωται τῶ δανασίμῳ εἶναι, Tantum abest ab eo vt sit mortalitati obnoxia, de anima loquens. Dicitur etiā σκλωσθαι vt ὁράσθαι. Idē in eodē libro, σκλωσθαι οὐκ σφᾶς ἢ δὲ ἐσπέρως γιγνομένης πρὸς τὸν μέλῃτα πταμόρ. Idē superius, καὶ τὰς ἀεὶ ἀκινετομένης ψυχᾶς, ὡσπερ ἐκ πολλῆς κρείας φαίνεσθαι ἡκίμ, καὶ κατὰ σκλωσκῶ. **Superius,** καὶ τὰς ἀεὶ ἀκινετομένης ψυχᾶς, ὡσπερ ἐκ πολλῆς κρείας φαίνεσθαι ἡκίμ, καὶ κατὰ σκλωσκῶ. **Sunt qui scribant** σκλωσκῶν ἀπικώτερον esse quæ σκλωσκῶν. **Xenoph. in. v.** ἐλλωικ. τῶν μὲν οὐκ ἐξω, ἢ δὲ ὅτι κατὰ ναστὸς ἐμελλορ ναστῶται σκλωσκῶν. τῶν δὲ ἀδύνησιν, ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ τριήραρχοι οἱμοὶ καθεδρῶσιν οἱ δὲ ναῦται ἀλλῶ ἀλλῆ σκηνήσιν. **Idem in. iiii.** ἀναβασ. ἐπεδὲ δὲ ζωπλισμῶν οἱ ἐλθόντες πρὸς σκλωσκῶν, id est in propinquo castra metati sumus. **Thucyd.** voce passiuè dixit, τὰ τε ἰσθὰ ἐν δὲ ἐσκλώσκω πρὸς πρὸς πλέα ἦν. **Herod. tertia coniugatione vsus est,** οὐ κατὰ δὲ ἀφαισῆκα τὸ χωρίον ἐν δὲ ἐσκλώσκω ὁ Ἀλέξανδρῳ. παρασκλώσκω est vicinum tentorium habere. **Xenoph.** ὁ δὲ κυβάρης ἐμεδρῶσιν μεδρῶν πρὸς σκλώσκω. **Inde σκλώσκω** quod & σκλώσκω dicitur, hoc est tentorium, tabernaculum. **Xenoph.** ἔρωσ ἀντὸν τότ' εἶχε τῶν σκλώσκω σκλωσκῶν, καὶ τῶν ψυχῶν ἢ λαμπρῶν ὑδῶν τῶν. **Inde σκλωσκῶ & σκλωσκῶμαι.** **Greg.** ἐς τὰ γυμνάσια, μὴ σιβάδας ὑψιλάς πηξόμεθα, σκλωσκῶν τῆ γαστρί τὰ ὄρη δρῦφωσ. **Herod. i.** ἴλα δὲ οὐδὲν οἱ παρὰ αὐτοῖς, ὅθεν εὐλῶν ἕως ἐκπνεύας, συμπηγνῶντες αὐτὰ καὶ κατὰ ἀρμόζοντες, σκλωσκῶνται, tabernacula excitant, vel domos e materia fabricantur. **καλεπαίνω** καλεπαίνομαι, vt Δυσφορῶν Δυσφορῶμαι. **Lucian. in iudicio dearum,** ἄπιτε οὐκ, καὶ ὅπως μὴ καλεπαίνετε τῶ δικασθῆναι νεκρῶν, ne offensiores ob id fitis iudici. **Xenoph. voce passiuè in. v.** παιδείας, ἐνενόσε δὲ καὶ ὡς ἐσκαπῶν ἀλλήλων δια σκωφῶναι ἡδιστῶν ἢ μὴ καὶ ὡς ἐπαιζορ, ὡς κατὰ ἢ ὑβρεως ἀπῆν, κατὰ δὲ τὸ καλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, vt inuicem scommata ægre ferrēt, & offense animorum irritarentur. **Plato passiuè vsus est lib. prim. de Rep.** ἐλεῖσθαι οὐκ ἔμελλορ ἐκός ὅστιν ὑπὸ ἡμῶν τῶ δεινῶν, ἢ καλεπαίνεσθαι, quæ acerbe accipi, quæ acris oburgari, quæ acerbitate affici. **Similia sunt** Δυσχεραίνω Δυσχεραίνομαι. vt, Δυσχεραίνω τὸς τῶν κλειῶν στρατηγῶν, ἀντὶ τὸ δρῶν καὶ καλεπαίνω. & Δυσχεραίνω πλὴν ὑπερβῆναι, ἀντὶ τὸ μισθῶ κατὰ ἀκρεῖσθαι, καὶ βαρέως φέρει. **Demosth. quodam loco,** Δυσχεραίνω ἐν δὲ ἐφῶ, **Vnum ego ægre ferre me dixi.** **Plato libro tertio de Repub.** ἵνα ἡμῶν Δυσχεραίνωσιν ὅμοια τῶν κλειῶν, ὅς δὲ φάμεν ἐπὶ φυλακῆ τὸ χώρας τρέφειν, **Vt viri nobiles non libenter similia cum illis faciant,** ἵνα βαρύνωνται, vt grauentur, vt grauate faciant. **Aristotel. accusatiuo iunxit in pri. de partib.** Διὸ δὲ μὴ Δυσχεραίνωσιν παιδείας πλὴν πρὸς τῶν ἀμωτέρων ζῶων ἐπίσκεψιν, grauate suscipere, vel indignabunde audire. **Plutarch. de Cicerone,** τῶ δὲ ἐπαιζορ ἀεὶ καὶ κατὰ μεγαλυῶν αὐτῶν ἐαυτῶν, ὑπὸ τῶν Δυσχεραίνόμενοι, passiuè dixit, quasi qui ægre ab hominibus audiebatur, qui inuisus erat. **Alibi,** Δυσχεραίνόμενοι δὲ βασιλείας ὄνομα, quod grauate ab hominibus audiebatur, quod inuisus erat, ὅτι πάντες ἐδυσχεραίνωσιν. **Sunt enim huiscemodī pas**

fua apud Græcos, vt infra dicendum est. Δυσχερέως etiā est addubito, hæsito, rem difficilem esse censeo. Aristotel. in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσ. οἱ μὲν οὖν ἀμύχανοι δὲ ἀρχαῖοι ἀνάμνησιν ἔχοντες τὴν φύσιν, καὶ ἔρ φάσκοντες εἶναι τὸ ὑπερβαλεῖν, καὶ ἐν ἰσοπέδῳ εἶναι τὸ καθέστω, nihil difficultatis sibi in ea commentatione excitauerunt, & velut rem planam transmiserunt. hoc est εἰδὲν διαπραῦτες ἔτυχον, tanq̄ scilicet certū suæ opinionis: quod facere non decet eos qui vere philosophantur, vt ipse in secundo his verbis inquit, Διὰ δὲ τὰς δυσχερείας πεθεωρημέναι παρὰ τὴν φύσιν, διὰ τὰς ζητηώτας ἀνθ' τῶν διανοημάτων πρῶτον, ὁμοίως εἶναι τῶν κατὰ φύσιν βαδίζον ἀγνοῦσιν. Δυσχερέως enim sunt huiuscemodί διακρίματα, & argutationes & ἀντιλογίαι, vt apud eundem libro tertio vbi de axiomaticis loquitur, τὸ γὰρ αὐτὸ ἅμα ὑπάρχει καὶ μὴ ὑπάρχει, ἀδύνατον, ἢ αὐτὸ ἡγεῖται, καὶ ὅσα ἄλλα προσδιοριστέα ἀπὸ τῶν προσδιορισμῶν πρὸς τὰς λογικὰς δυσχερείας, hoc est obiectiones & argutias negocia exhibentes differentibus. Idem in decimo, ὁμοίως δὲ ἐστὶ πάσαις φάσκῃς ἐστὶ ἀληθείας τὰς φάσκῃς διακρίσσειν εἶναι, δὲ ἄλλα τε καὶ ἄλλα λέχθέντων δυσχερέων διὰ ταύτων πῶν διεσπίν. καὶ δὲ αὐτὸ ὑπερβαλεῖν καὶ εἰδὲν πᾶσι φάσκων τις ἀληθῆσαι. Et rursus in xii. εἰ δ' αἱ μὲν ἔσονται διὰ διαφορῶν αἱ μονάδες, αἱ δ' ὅτι ἢ αὐτῶν ἀριθμῶν ἀδιάφοροι ἀλλήλων μόνον, καὶ ἕτω συμβαίνει τὰ δυσχερῆ, ne sic quidem erit ansa argutiarum precisa & obiectionum logicarum. Δοκῶ δὲ φαίνομαι, id est φαίνομαι. Plato lib. x. de Repub. ἐπιφθῆ ποιῶν κεντριμύλαι ἐστὶν, ἐγὼ πάλιν ἀπαίτῳ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὡςπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ δεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, καὶ ἡμῶς ὁμολογῆν περὶ αὐτῆς δοκῆσθαι ἕτω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κεραισκήται, ἀ ἀπὸ τῶν δοκῶν κτωμύλαι, δίδωσι τῶν ἔχουσιν ἐν πλῆ. vtrazq; voce vsus est eodem in ambitu, pro videri & cēseri. Inde Δεδογμύλον idé quod δόξαν significat. Idem in secundo de Legibus, ὅς ἐστι πάλαι εἰσὶ καὶ παλαιῶν ὁλοκίτε καὶ ἀσωγῆ πρὸς τὸν ὑπὲρ τῶν νόμων λόγον ὁρθὸν ἐπιμύλον, καὶ τῶν ἐπιπεπαισῆσι καὶ πρῆσβυτάτοις δι' ἐπιπεισίαν ἐρωθεδογμύλον ὡς ὄντως ὁρθῆς ἐστὶ. Greg. de Pithagoricis, οἱς ἐν νόμῳ ἢ ὁλοκίτῳ τῶν λογμάτων ἐρωτωμύλοις, ἀλλο μὲν οὐδὲν ἀποκρίνεσθαι, ὅσα δὲ πιδανόρα τῶν ἐν δεδογμύλον. id est ὅσα ἐδοξε. In de apud Demosth. in psephism. Δεδόχθαι τῆ βουλῆ καὶ ἡ δὲ δῆμος, populū sciuisse, curiamq; censuisse. Δοκῶ εἴμ & video & videor, censeo & cenfeor significat. quæ causa est vt actiua & passiva significatione idem significetur. Demosth. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδοκῶν, καταφρονέμεν. ἢ ἀπλόως καὶ ὡς πεφυκα ἔλεον, existimabam. Plato lib. vii. de Rep. τιμαὶ δὲ καὶ ἕσωνοι εἰς ἔνας ἀντιπροσώπων τότε παρὰ ἀλλήλων, Δοκῆσθαι εἰν αὐτὸν ἐπιδομὴν μὴ δὲ αὐτῶν εἶναι, & sic subinde vtitur. Dicunt autem Δοκῆσθαι μοι, καὶ Δοκῶ μοι, & ἔμοι Δοκῆσθαι, ἀντὶ τῶ φαίνεται μοι, & certum est mihi. ἕτω Δεδοκταί μοι, sic statui, & sic censeo. Greg. τὰ οὖν ἄλλα πρῆσθαι μοι Δοκῶ, Reliqua igitur prætereunda mihi esse censeo. Synes. Διὰ σέ μοι Δοκῶ μόνον, ὑπερβαλεῖσθαι φησὶ παρὰ τὸν ἑαυτοῦ, καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἀσώτῳ, μεταφασίας φησιν. Plut. in Cato. Δοκῆσθαι μοι κερκεδόν

Δυσχερέως

Δυσχερέως

Δοκῶ Δοκῶ

Δεδογμύλον

Δοκῆσθαι μοι, Δοκῶ μοι

να μὴ εἶναι. verba sunt quibus Carō censuit Carthaginē esse diruendam, id est censeo, placet mihi Carthaginē non esse. Xenoph. in secundo ἐλλυμῶν, οἷς δὲ ταῦτα ἀρῆσκοι, κάλαμον φέρειν ἐδοκῆαι, ἵνα ἀλλήλων μάθοιεν ὅποσοι εἴσῃ, id est ἐδέδοκτο. constitutum erat inter eos, & ita conuenerat. ἔμοι Δοκῆσθαι etiam dicitur per infinitiūm. Greg. ὅτι ἀπὸ σφύροντος ἐμοὶ Δοκῆσθαι. Paufl. Ἐρμηνολόγος δὲ οὐκ ἐστὶ ἐμοὶ Δοκῆσθαι, περὶ τῶν. Aristoph. pleno sermone dixit in Pluto, τὰ βλέφαρα πειπέλαρον, ὡς γὰρ ἐμοὶ Δοκῆσθαι. Est etiam Δοκῶ τὸ ἐνδομῶ γίνομαι, cui ἀδοξῶ opponitur, vt latine cenfeor, quo modo Eurypides in Hecuba vsus est, λόγῳ γὰρ ἕκτ' ἀδοξώτων ἰὼν κἀκ ἢ Δοκῶτων αὐτῶν, οὐ ταυτὸν δέει. Apostolus hoc verbo vsus est, ἔμοι γὰρ οἱ Δοκῶτες οὐδὲν προσωθέντες, Mecum enim ii qui existimatione præditi erant, confilia non communicarunt, vel qui aliquo in numero habebantur, vel q̄ aliquid esse videbantur vt Interpretes vertit. Cicero in Diuinatione, Et ex eo quod ipse potest in dicendo aliquantulum remittet: vt tu tū aliquid esse videre. Idem, Et Cæcilius tum deniq; se aliquid futurum putet, si Halienus minus vehemens fuerit. Potest etiā & significatius dici, qui aliquid esse videbantur, vt idem ad Attic. Itaq; fac vt me velis esse se aliquem, quoniam qui fui & qui esse potui, iā esse nō possum. Quid autem significet προσωθεντῶ inferius dicitur. Dicitur etiam Δοκῆσθαι ἀντὶ τῶ Δοκῶ, vt φαίνοι ἀντὶ τῶ φαίνο, & Δέει ἀντὶ τῶ Δέει etiam apud Oratores. Isocr. in Panath. ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως πυχάνω φορῶμυϑ, Δέει προσθεῖσθαι τὸν ἢ προσερμύλων ἐχομύλον, πάντα πασι πρὸς ῥω γερονότα φησὶ ὑπερβαλεῖσθαι. Δέει ἀντὶ τῶ Δέει dixit, hoc est προσήκον, cum oporteret, cum conueniret institutę orationi. vbi γερονός non γερονότα lego. Aristoph. βατραχ. οὐκοῦν ἐπεὶ εἴς ἑνταῦθα παρακῶμῶν τραγωδίαις ποιῶντα, φαίνοι ἢ μύρια. Idem, ὅταν ἔτρετων τῶ σοσιμάτων ἴδω, πρὸς τῆ ἕναι τῶ πρῆσβυτῶ ἀπερὸχομαι. Synes. καὶ ἀνδρῶν δρομῆς, καὶ ἐ δὲ ἀσώτῳ ἢ ἀγγελῶ φαίνοι ἢ πρῆσβυτῶ ἐν αὐτοῖς σὺν ἀσώτῳ, καὶ μὴ ἀσώτῳ φησὶ ὑπὲρ κακῶν εἰς προσωθέντων, τὸ δὲ κατὰ βλάστησιν τῶν ὑδρῶν τοῦ διδῶ supra. xxx. annos. Alibi, ὅπως ἐπιβάται φαίνοι ἢ πεντήκοντα. Ἄσώτῳ est videri aliquid non faciendum, sic dictum vt ἀσώτῳ ἀσώτῳ ἀπεγνωσθαι. Xenoph. ἕς δὲ καὶ καὶ ἐν τῶ κοινοῦ ἀπέδοξε μὴκέτι χρῆσθαι τῶν ἵερῶν χημάσιν, ταχυμὲν ἢ Δωδάμυνοι ἀνθ' οἱ μὲν καὶ ἐπ' ἀρίτων εἶναι, διεχόντων. Et in secundo ἀναβάσθαι. ἔστ' ἀρ δὲ κινῆσαι οἱ ἀγγελοὶ μὴ ἀσώτῳ ἢ ἡμῶν τὰς ἀσώτῳ πρῆσβυτῶ. μεταδοκῆσθαι est cū mutatur consiliū. Demosth. πρὸς ἀπὸ καὶ μὴ δ' ἀρ μεταδοκῆσθαι τῶν, καὶ ἐν τῶν ἑαυτοῦ, δὲ εἶναι δόξαν, si poenituerit capti consilii. Σωδοκῆσθαι dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet. Demosth. πρὶ σεφάνα, ἐγὼ μὲν οὖν οὐτως ἑστὶ φησὶ τῶν πύχης ἡγετῶν ἀσώτῳ, ὁρθῶς καὶ δικαίως, ὡς ἐμαυτῶ δὲ δοκῶ νομίζω δὲ καὶ ἡμῶν σωδοκῆσθαι, vt mihi ipse videor, existimo autem & vobis quoq; me videri recte id reputare cenfeor. Isocr. περὶ ἑ καὶ τῶν ἐλλυμῶν σωδοκῆσθαι, quod constat inter multos, de quo conuenit. In Pa

ἔμοι Δοκῆσθαι

Aliquis

Δέει ἀντὶ τῶ Δέει

φαίνοι ἀντὶ τῶ φαίνο

Ἄσώτῳ

μεταδοκῆσθαι

σωδοκῆσθαι

dectis τὰ συνδύξαντα conuenta & compacta vocantur. **Ευδοκία** est idē quod **διδοκίμια**, hoc est probari & exiſtimatione clara eſſe. **Lys.** ἢ κατῆ τῆρος. κακολογίας, ὅτε δ' ἡμᾶς σοφωτάτους θεωρῶν ὄντας, ἐμαυτὸν δὲ ἀμαδίασται. **Ξοκλήν** κλυθίλος ἡμᾶς, ἐμαυτὸν δ' ἔρημον θλίω. **Ξο** δ' ἂν ἡμᾶς μὲν ὑπεδιδουκώτασ, ἐμαυτὸν δὲ διαβεβλημῶν, & reliqua. ὑπεδιδουκώτας dixit clariffima opinio ne præditos, quaſi qui maxime aliqui eſſe videntur, eo modo quo τὸς διδοκώτας **apostolus** dixit. **Plutarch.** in Symp. τῆν ἐπίαν, Δῆλον γὰρ ἦν ὅτι τῶ μεγίστῳ τῆν ἀγαθῶν καὶ κρατίστῳ, δ' ὑπερόν ὄσι δ' ἰσθαι τροφῆς βραχυτάτης, ἐπὶ μέγιστον διδοκίαι δ' μηδὲ ὄλωσ τροφῆς δ' ἰσθαι, hoc est ἐι μάλις διδοκίμια. **Alio** quando διδοκίαι significat bene affici erga aliquem, bene ei cupere, vt apud **Diodor.** de Hephestione, τὸ μὲν οὖν πρῶτον εἶπε διδοκίαισας τῶ ξένῳ, παρὸς δ' οὖν τῶ ἐπισημῶν ἐπερὶ τῶ κεραισμιδῶσ, τῶσ ἐπεβάλετο κῆριον ἀναγορεῖσαι ἐπὶ πόλεωσ, **Principio** igitur Hephestio benevolentiae affectu propensus erga hospitem suum, apud quem diuēſatus commode atq; ex animi sui ſententia fuerat, inſtitit regem ipſum ciuitatis ſuae pronūciare. **Ευδοκίαν** τῶ θεσ **theologi** ἀγαθῶν δέλεμα eſſe dicunt, quod cum **Diodori** ſignificatione cōuenit. **Greg.** de Christo loquens eadem potestate cum **patre** prædico, παραδεδοῦσαι λέγεται, ἀλλὰ ἡμεῖς ἐαυτὸν δεδωκέναι γέγραπται. **Εὐ** ἐργησθαι τῶσ τῶ πατρὸσ, ἀλλὰ ἡμεῖς ἐαυτὸν ἀνεσκέειναι. ἐκεῖνα ἐπὶ διδοκίαισ, ταῦτα ἐπὶ ἐξοσίαισ, **Illa** spontaneam & conſentiētem propensamq; animi affectio nem, hæc potestatem declarant. Ea enim quæ probamus & faciēda cē ſemus διδοκίαι ἡμῶν dicuntur, vt ex prædictis apparet. **Sic** Eccleſiaſtici **primo**, σοφία γὰρ ἡ παιδεία φόβος κυρίου. καὶ διδοκία αὐτῶ τῶσ ἡμεῶν. **Quod** enim deo perplacuit id est διδοκία τῶ θεσ. **Sic** ad Ephesios **prī**, προορίσας ἡμᾶς εἰς ἰσθεσίαν διὰ Ἰησοῦ χρισῶ εἰς αὐτὸν, μὲν τῶ διδοκίαν τῶ δέλεμα εἶπε αὐτῶ, **Qui** vos in adoptionem designauit per Iesum Christum in seipsum, vel in seipso potius, pro affectu propensio voluntatis suæ. **Rurſus** Eccleſiaſtici. **xviii.** εἰσὶν χορηγίαισ τῆ ψυχῆσ ἡμῶν διδοκίαισ ἐπιθυμίας, κηίσει σε ἐπίχαρμα, τῆν ἐχθῶσ σ. **Si** animæ tuæ suppeditaueris quicquid cupiditati com placitum fuerit præbebit te tandem inimicis ad insultandum. vel, **ſi** animo tuo induleris pro affectu procliuī cupiditatis. **Greg.** in ſecun. τῶ ἡμῶν, ἰσπτάσαι δ' ἡμῶν πατρὸσ, καὶ ἡμῶν πατρὸσ. ὁ μὲν γὰρ ἡμῶν, ὁ δ' ἡμῶν, **hic** quidem opere, filius scilicet: ille propensa voluntate, scilicet pater. **Superius** autem dixerat, γέγονε γὰρ ταῦτα ἐνέργεια μὲν τῶ γυνίμασ, διδοκίαι δ' τῶ γυνίμασ. **Lucæ. iiii.** σὺ εἶ ὁ υἱὸσ μὲν ὁ ἀγαπητὸσ, ἐν σοὶ ἡμῶν κηίσει. **Tu** es filius meus, filius inquam dilectus, in te animo meo obsecutus sum. vel potius, in te opus meū probaui. vel quod idem est, in te mihi placui. **Vt** enim pater mortalis in filio quē summopere probat, ſibi placet: ita deus in Christo homine ſibi placet, qui ne in humanitate quidem quicquid a diuina voluntate deſciuit. **Placet** em̄ ſibi deus in ſuo ope

ἰπεδιδουκίαι

Ευδοκίαι

Ευδοκία

re, vt ſit ἢ σοὶ ἡμῶν κηίσει quaſi ἢ σοὶ ἀπεδεξάμην δ' ἡμῶν κηίσει, vel δ' ἡμῶν κηίσει, **humanitatem** ſcilicet ſeruatoris. **Sic** in Eccleſiaſte ſcriptū eſt, **cap. ix.** Δεῦρο φάγε ἢ διφροσῶν ἢ ἀστὸν σ, καὶ πῆ εἰν καρδία ἀγαθῆ ἢ δινὸν σ, ὅτι διδοκίαισεν ὁ θεὸσ τὰ κηίματα σ. **ac ſi** diceret, ὅτι ἀπεδέξατο τὰ κηίματα σ ὁ θεὸσ. ὅτι ἡρέσθη σ τῶσ κηίμασιν ὁ θεὸσ. **&** ὅτι ἡρέσθη ἢ δεῦρ τὰ κηίματα, τὰ σ. **Auctor** Eccleſiaſtici **datiuo** iunxit congruentius, **μη** διδοκίαισ διδοκίαισ ἀσεβῶν, **Noli** aſſentiri placitū impiorum. **Quare** qui opere commenda bili ſeſe deo probaui, **is** **Ευδοκίαισ** dicitur. **Greg.** in **prī.** τῶ ἡμῶν, καὶ δ' **Ευδοκίαισ** κηίσει, καὶ ἀλλοσ παρὸς κηίσει τῶ ἀλλοσ, ἵνα μὴ τῆ ὑπερολῆ κατῶσ γέγραπται, δ' μὴ διδοκίαισ κατὰ κηίσει, ne in preuaricatione deprehēſi, cum hoc elogio damnemur, quod deo noſmetipſos non probarimus. **Poteſt** etiā ſignificare ἢ σοὶ διδοκίαισ, δ' ἢ σοὶ διδοκίαισ. **ex** operibus enim ſeruatoris gloria dei illustrata eſt per orbem. **παρὰ** δ' διδοκίαισ Δόκιμοσ deducitur & **Ευδοκίαισ** κηίσει & διδοκίαισ. **Iſocr.** τῶ ἐπὶ κηίσει, τῶ δ' δικαιοσῶν, διδοκίαισ κηίσει, ἀλλοσ κηίσει, καὶ μᾶλλον δ' ἀλλοσ κηίσει τῶσ ἀλλοσ ὠφελῶσ, ἢ τῶσ ἔχοντασ αὐτῶ. **διδοκίαισ** dicit quod διδοκίαισ **Lyſias**, hoc eſt probatum & laudatū ab hominibus. **Et** **Ευδοκίαισ** bene audire, ſermone hominum celebrari. **Demosth.** ἢ τῶσ κηίσει, ὅσ ἐτέρωσ ἢ συμβῶντασ, δ' γὰρ διδοκίαισ κηίσει. **Hoc** idē **Ευδοκίαισ** dicitur. **Plutarch.** in Galba, ἀρεσάμα δὲ ἦν ὁ νάνοσ διδοκίαισ κηίσει, **Erat** autem acroama celebre & nobile in aula. **Vſus** eſt & **Lucian.** **παρὰ** διδοκίαισ κηίσει eſt fama & celebritate præſtare alicuī, & accuſatiuo conſtruitur. **κηίσει** & **παρὰ** διδοκίαισ κηίσει vinci & ſuperari ab alio, hoc eſt inferiorem eſſe claritate fama. cuius vſus ſatis frequens eſt. **vt,** **παρὰ** διδοκίαισ κηίσει ἢ κηίσει ἢ κηίσει τῶ κηίσει τῶ κηίσει. **Alciſiph.** οὐ μὲν ἀπεπῶεγε ἢ κηίσει, ἀλλὰ τῆ ἀκολοσίασ **παρὰ** διδοκίαισ κηίσει αὐτῶ. **Iosephus** in **prī** contra **Appio.** **λατῶν** δ' δ' ἀμῶν ἐπεδέκηνωσ, καὶ καὶ ὄντα κηίσει ἐν τῶσ παρὰ διδοκίαισ κηίσει τῶσ ἀλλοσ ὑπελάμβανον, ἢ τῶσ κηίσει κηίσει. **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει τῶ νομῶσ, ἢ γῶσ, **exiſtimo.** & **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει **&** **ſuſpiciōne** opprimor, **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει. **Antiph.** in apologia cædis, **εἰ** γὰρ νῦν δ' ἐπὶ κηίσει δ' μέγιστῶ ἐκόςτωσ ὑφ' ἡμῶν **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει, πρὶν ἐργάσθαι ἐκόςτῶσ ἢ ἢ ἐδόςτα τῶ ὑφ' ἡμῶν τῶ νῦν εἰσ ἐμὲ ἔσαν, καὶ τῶ ἀλλοσ ἐ ἡμῶν ἐργων ἐπιβῶντασ αὐτῶ, **διακωλῶν** μᾶλλον, ἢ αὐτῶ ἐργατῶν, εἰσ πρὸς ἡμῶν ὑφ' ἡμῶν ἐμπεισῶσ. **&** **mutat inflectionem** τῶ δ' κηίσει. **facit** enim **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει in futuro, & **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει in paracimeno. **Idē,** ἀλλὰ κηίσει μὴ ἢ ἀποκτένωτα εὐραν, δ' ἐλεγγῶσ, αὐτῶσ **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει φονεῶσ εἶναι, ἀνοσσίωσ ἀλλοσ κηίσει. **Idem** in refutatione superioris apologiæ, **ἀξιῶν** δὲ δ' ἐπὶ κηίσει εἶναι τῶ ὑποφίαν αὐτῶ, μὴ **κατὰ** διδοκίαισ κηίσει ὑφ' ἡμῶν, οὐκ ὀρθῶσ ἀξιῶσ, **ſuſpiciōne** non premi. **Δόκιμοσ** etiam eſt ἀπὸ τῶ διδοκίαισ. **Thucyd.** καλερῶν γὰρ δ' **Δόκιμοσ** μετρίωσ ἐπῆν ἢ μὲν κηίσει ἢ δ' ὀκίμοσ ἐπὶ ἀλλοσ κηίσει βεβῶσται, id eſt opinio. **Vnde** **Δόκιμοσ** κηίσει eſt opinio de ſe præbere. **Idē,** **Δόκιμοσ** κηίσει αὐτῶ κηίσει, quaſi iamiam eſſent inuaſuri. **Plutar.** in

Ευδοκίαισ

Ευδοκίαισ

Ευδοκίαισ

Ευδοκίαισ

παρὰ διδοκίαισ

κηίσει

κατὰ διδοκίαισ

Δόκιμοσ

Εξοργιάζω. & εορταζομύω, vt ipse alibi dixit. Εξοργιάζειν τὴν ψυχὴν est ad sacra prae-
 parare suscipienda: ad sacrorum cultum expiari, & idoneam reddere.
 Aristotel. in. viii. Politicon, ἐκ δὲ τῆν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τὸν ὅταν ἡσίων
 τὰ τῆς ἑξοργιάζουσι πλὴν ψυχῶν μέλεσι, καθισαμύνας, ὡσπερ ἰατρίας τυχόντας
 καὶ καθάρσεως. Idem inferius, ἔχει γὰρ τὴν ἀντιὴν δυνάμιν ἢ φρυγισί τῆν ἄρμονίαν,
 ἢν πρὸς ἀντὶς τῆς ὀργάνου. ἀμφω γὰρ ὀργαστικὰ καὶ παθητικὰ. δηλοῖ δὲ ἢ κρίσις.
 ὀργαστικὴ ἄρ- τῆς ὀργαστικὰ μέλη καὶ ὀργαστικὴν ἄρμονίαν vocat, quae ὀρθοσυστάσμων ἐμβάλλα
 μονία. τῆ ψυχῆ, καὶ ἢ πρὸς τὴν πλὴν κινήσιν δυνάμιν, & affectus ciet in animo. Quae
 Aristot. vt alia permulta, a Platone sumpsisse videtur in Ioue. sic em̄
 ait Plato, καὶ οἱ μελοποιοὶ ἐκ ἐμφρονος ὄντες, τὰ καλὰ μέλη τὰντα κρῖσιν. ἀλλ
 ἐπὶ ἀρ ἑμβῶσιν ἄρ πλὴν ἄρμονίαν καὶ ἄρ τὸν ζυθμόν, βακχόνοσι κατεχόμενοι.
 κατοργιάζω. κατοργιάζειν etiam dicitur vt ὀργιάζειν. Plutarch. ἄρ πρὸς, ἐκ πρῶτον κρῖ-
 τούτ. οὐκοῦν μηδὲ σεαυτὸν οἷα δὲ τῆν κρῖσιν ἱερῶν ἔξαρχον ὄντα καὶ πρῶτον
 πλὴν, ἀφῆναι τὰς τῶν κρῖσιν καὶ ἀγοραῖς ἡμᾶς Διός, ἐκπαλαί κατωργιασμένον ἀν-
 ὀργιάζομαι. τὰς, hoc est initiatum, deuotum, consecratum. ὀργιάζεσθαι est rem di-
 uinam facere, vt ὀργιάζειν. Plato in. iiii. de Legibus, de cultu deorum lo-
 quens, μετὰ θεῶν δὲ τῶν δὲ, καὶ τῆς δαίμοσιν ὄντ ἐμφρονος ὀργιάζειν ἄρ ἡρώσι δὲ
 μετὰ τῶν θεῶν. ἐπακολούθει δὲ ἀντιῶν ἰδρύματα ἴδια πατρώων θεῶν κατὰ νόμον ὀρ-
 γιάζομεθα. Priore loco positum significat rem diuinam facere, cultum
 diuinū exhiberet: posteriore significat cōsecrata & instituta. ὀργια sūt
 sacra. quo verbo Synes. metaphoricē vsus est, ταῦτά τῆ καὶ προσημειώσεως
 φίλας αὐτὸς ἐμὶ, καὶ σε πρὸς ἀκαλῶ τῆν φιλοσοφίας ὀργίαν εἶναι, id est arcanorum
 ὀργίω. philosophiæ custodē. ὀργίω est irritare. Aristoph. τὸ γῆρος ἢνδρος ὀργίω τὸ
 τῆν γερόντων, ἐστὶ ὁμοιοσφικία. Xenoph. ὡσπερ οὖν ἀνθρώπων ἡμῖς ὀργίω ἡς
 ὁ μήτε λέγω χαλεπὸν μηδὲν μήτε κρῖσιν, ἔτω ἢ ἴππων συμμοσθῆ ἢνδρος ἄρ ὀργίω
 τὸ & reliqua. Plato in Phædro. ὀργίω τε ἐν πρῶτον ἄμα δὲνδρος ἀνὴρ γέγονε, ὅ
 πάλιν ὀργισμένους ἐπέσθω κηλεῖν. ὀργιάζω est τὸ πρῶτον τῶν χερῶν, cœnū
 ὀργάω. manibus molliō, & subigo. Aristotel. in Probl. segm. ii. de caldariis lo-
 quens & sudantibus in eis, τὸ δὲ πρῶτον ὀργίω πλὴν σάκρας ἀνιερ, ἀντιῶ
 τε ἀραιοῖ, καὶ τὰ ὄντες καθάρσις ὀργάω πρὸς πλὴν διάκρισιν ἢ ὀργάω, prætmo-
 ὀργῶ. lit & subigit. ὀργῶ est appetere & abstinerere non posse. Aristotel. in
 ix. de hist. animal. de perdicibus loquens, ἢ δὲ θήλας ἀνὴρ κηλεῖν, ἀρ
 διδράσκουσι τικτεῖν καὶ ὀργῶν τεκῆν, ὅπως ἀρ πρῶτον, ἐκβάλλει, καὶν παρῆ
 ὁ ἄρβω. Idem in Probl. sect. iiii. Διὰ τί ἢ δὲ τῆν ὀργῶντα, ἔτε ἀφροδισίαζω
 ἔτε ἐμῆρ, ἔτε πρῶτον. Significat etiam suapte sponte cieri & gliscere.
 Theophr. in pri. de Causis, de inoculatione loquens, εὐλόγως γὰρ ἢ ἀν-
 τλήθης μάλιστ τῆν ὁμοφροίων. ἄμα γὰρ συμβαίνει ὅτι τὸς ὀργῶν, ὅτι τὰ ὅλα
 δένδρα πρὸς πλὴν βλάσκησιν. Et in tertio, ἄρ γὰρ δὲ φυτόθεν ὅτι σπέρμα εἰς
 ὀργῶσιν πλὴν γὰρ τότε γὰρ καλλίστη ἢ βλάσκησις, κατὰ τῆς ζώου ὅταν εἰς βῆ

λομύω καὶ τὸ σπέρμα πλὴν ἡσίων. ὀργῶ δὲ ὅταν ἐνικμῶ ἢ καὶ θορμή, καὶ τὰ
 τὸ ἀέρῳ ἔχει σύμμετρα. Sic Aristotel. in. vi. de hist. animal. ἄλλοι δὲ εἰσὶ
 καὶ ἴπποι καὶ βόες ὅταν ὀργῶσι πρὸς πλὴν ὀργῶν, καὶ τῆ ἐπάρσει τῆν ὀρ-
 θῶν καὶ τῶν πρῶτον ἔρβω. Reliquū est autem vt de iis verbis loquamur,
 quæ cum ipsa vocem habeant actiuā & passiuam & vtriusq; verbī si-
 gnificationem in sua voce, habent præterea significationem talē, qualē
 apud nos optinent quæ deponentia vocantur a Grammaticis, quæq;
 a Græcis ἐπίμετα dicuntur. Auspicabimur igitur ἀρ τῆ ἄρ ἄρμα. In pas-
 sua enim voce sæpe significationem habet actiuā, sed ita vt actiua vo-
 ce nō perinde efferrī possit. ἄρμα τὴ γυναικα, ἀντι τῶ εἰς γάμον λαμβάνω-
 vt ἐγγῶμαι γυναικα, quod etiam de patre dicitur filio suo uxorem stipu-
 lante, hoc est κηλεσόμενος. Pauf. ὡς δὲ ἐπαυθῆθεν, ἀγαθοκλεῖ τῶ ἕξ ἡσίων
 γυναικα ἡγάγετο. vt apud Terentium, Nam aliam ei pater desponderat
 gnatam Chremetis. & in principio Andriæ, Placuit, despondi, hic nu-
 ptiiis dictus est dies. Herodi. de Mammea & Alexandro, ἡγάγετο δὲ αὐτῶ
 πλὴν γυναικα τῆν ὀπατριδῶν. Idem, ἡγάγετο δὲ ἄντωνίνω γυναικα ὁ Σεβήρῳ, γάμω
 σωφρονίσαι δέλων. Plut. in Catone, τῶ δὲ ἕξ πλὴν σκηπίωνος ἀδελφῶ ἡγάγετο
 πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, hoc est despondendam curauit. Sic
 enim dicitur, vt καταδικάζομαι ἢ ἀντίδικον & similia, de quibus alibi dixi-
 mus: quod Latini etiam imitati sunt vt liquet per supradicta. ἄρμα
 accipio & admitto. Xenoph. ἴσθαι γὰρ ἐφ ὅτις αὐτὸς κηλεσόμενος ἀρμα
 χος, quibus conditionibus in societatem asciscit. ἄρμα mecum duco,
 vt coniuua vocatus vmbra ducit. Xenoph. in. ii. πατρίδας, κατάνοις γὰρ
 τῶν ταξίρχων σὺν δειπνον ἀγόμενον ἀνδρα ὑπερδασω, ἀνακαλέσας ὀνομασι τῶν τα-
 ξίρχων, ἔπερ ὡς δὲ Σαμβάλα ἔφη, ἀλλὰ ἢ σὺ ἢ τῆ ἑλλωικῶν τῶν ὄρ, ὅτι καλόν ἐστι
 πρὸς τῶν τὸ δὲ μεράκιον. ἀντι τῆ ὡς σκιάς σὺ ἐφέλη. Sūt em̄ αἱ σκιάι τῆ κηλεσόμενων,
 vt docet Plutarch. in. vii. Sympof. τὸ δὲ τῆ ἐπικλήτων ἔσθ, ὅς νῦν σκιάς
 καλῶσιν, ἢ κηλεσόμενος αὐτὸς, ἀλλ ἢ τῆ κηλεσόμενων ἐπὶ τὸ δειπνον ἀγόμενος,
 ἐκτῆτο πρὸθεν ἔχει πλὴν ἀρχῶν. Appellantur autem ἐπίκληται, quasi coniuua
 extraordinarii, & non vocati, sed aduocati & allecti. ἄρμα igitur &
 πρὸς τῶν Plutarch. actiue posuit. Alibi, πόσον δὲ ἄρμα ἔσθ τῶν ὀκρῶ.
 ἄρμα vehere, traicere. Idem, γέμα γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων, ὅσα νάνηκε
 κέρβος ἕνεκα ἄρμα. ἄρμα foueo & protego, vt gallina pullos suos. Ari-
 stotel. in. ix. hist. animal. ἀναπαύονται δὲ ἕξ ἑαυτὸς ἀγόμενοι τῶν νεοτῆς καὶ
 οἱ πέρβητες ὡσπερ αἱ ἐλεκτρίδες. καλῶς ἄρμα sic dicit, vt ὅτι φέρομαι, pro eo
 quod est in bona sum conditione, præclare mecum agitur. Greg. τὰ
 μοῖ οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῶν θεῶν ὀργῶν, Sic nobiscum agatur vt deo cō-
 placitum fuerit. sic res nostræ cedant. & paulo post, ἄρμα δὲ τῶν ἐκέννα
 πρῶτον ἄρμα. Vtinam autem eius precationibus fiat, vt melius ce-
 dant, de Basilio loquens. Agere est ducere, vt ὄργῶ τῆ ἐπὶ θανάτω, rape-

re & ducere ad supplicium. Paus. in Atticis, σύλλαξ δὲ τῶν ἑνωμένων ἄδινάωρ κατέβηξας ἐς τὸν κρημαμένον, τὸν λαχόντα σφῶρ ἐκ δεκάδ' ἑκάστης, ἐκέλευσε ἀγεσθαι πλὴν ἐπὶ θανάτῳ, fortitō decimū quēsq; ad mortē rapi iussit. Isocr. in Helene, συλλαμβάνεσθαι ἐπὶ θανάτῳ dixit, eū qui in carcerem coniectus est ob noxam capitalem, οὐδὲρ διδυμότερον ζῶντες ἦν ἐπὶ θανάτῳ σωθημυμύων. Demosth. πρὸς λαυρίτην. τῶν κλέπτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἐπὶ θανάτῳ εἶσι ἐσάγγασι, rerum capitalium reos & postulatos hī ad iudicium sistunt & exhibent. ἄρχμαι καὶ φέρομαι, vt alibi dictum est significat ἀρπάξομαι & κερδέσμαι. Aristoph. νεφέλ. ἄρχμαι, φέρομαι, τὰ ῥήματα ἑνεχυράζομαι. Agere etiam est nutrire & educare & docere, & mores habitumq; corporis componere. Xenoph. in quarto ἀπομνημον. καὶ ἦν κωῶν θυφιστάων ἡδὲ τοῖς θεοῖσι ἐπιδελκῶν, τὰς μὲν καλῶς ἀχθέσας ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς πλὴν θήρων, ἀναγωγῶν δὲ γιγνομένης, ματὰς τε ἡδὲ μωυιάδες καὶ θυφιστάτας. Ab eodem δι' ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες dicuntur, qui ingenue a pueris educati sunt & instituti. Idem de canibus, ἅι ἢ ἡγυμνία ἀνεπιστημόνως, ἀναχθενοὶ εἶσι. Ducere lingua vernacula hoc appellat. Inde ἢ ἦν παίδων ἀγωγῆ, est ἢ ἦν ἡδὲν κατακόσμησις. Polyb. ἢ γὰρ ἢ ὁ ξηολόγος καὶ λακεδαίμονιον ἀνδρα φησι λακωνικῆς ἀγωγῆς μετὰ πρῶτον. Alicarnass. de Isocr. ἀγωγῆς τυχῶν ἀναχθενοσ. Galen. ἀγωγῆ ἀντιδιδάτῃς dixit, de ægrotis loquens, ἐπιτέλει δὲ ῥῆ πλὴν ἀναχθενοσ δνομαζομένη ἀγωγῆ, id est rationem victus corporis recreatricem. Alibi, ἐπιτέλει νερ ῥῆ πλὴν ἐμφυτικῶν ἐνομαζομένη ἀγωγῆ. Aristot. in. x. Ethic. δοκεῖ γὰρ ἢ σοφία θαυμασὰς ἡδονὰς ἔχει καθαριότητι καὶ τῷ βελτίω. ὁ λόγος ἢ τοῖς εἰδῶσι ἦν ζῆσιώτων ἡδὲ πλὴν ἀγωγῆ εἶναι, suauiore esse vitam in inquisitione veritatis & commentatione. ἀγωγῆ ἀντιδιδάτῃς ἢ διδάτῃς dixit. Inde ἀνάγωγαι dicuntur canes in loco Xenoph. supra citato, qui male instituti sunt ad venatum, aut qui instituti nequeunt. vt ἀνάγωγαι παίδες. & ἀναγωγία imperitia, rusticitas, mores incompositi, vt infra dicemus. Contra εὐάγωγαι ductiles, docilesq;. Aristotel. in. vii. Polit. ὅτι δὲ διανοητικῶν εἶναι τῶν μέλλοντων ἀναγωγῶν εἶσεσθαι πρὸς πλὴν ἀρετῆν τῷ νομοθέτῃ. Ἀγωγῆ etiam cultus est in herbis & plantis. Theophr. in pri. hist. plantarum, τὰ δὲ ἡδὲ πρὸ πλὴν ἀγωγῆ, ἀλλοιότερα γίνεσθαι δόξῃ, ἡδὲ ἐκβαίνου φησι φύσεως, διορματὰ ἄρχαι ἐς ἦν ἀναπομύνη, ἡδὲ ὑποδενδρῶν μύνη. συμβαίνει γὰρ τοῦτο. id est διὰ πλὴν ἀραπείαν. Idem, τὰ μὲν γὰρ ἀρχαι ἡδὲ ἡμῶν πρὸ πλὴν ἀγωγῆ εἶναι δοκεῖ. τῶν γὰρ ἀρχαι ἡδὲ ἡμῶν φησι ἴστων γίνεσθαι, πυρῶν καὶ μὴ πυρῶν ἀραπείας. Dicitur etiam ἀναγωγῆ, & exactiorem cultum significat, conformationemq; plantarum. vt idem Theophr. in tertio de Causis, ἢ δὲ ἀναγωγῆ καὶ ἢ καλῶσι ἄνεσ ἦν φυτῶν παίδων, διορματισμὸς ὅτι ἡδὲ μόρφωσις ἦν δένδρων ἦν τε ἢ ταπεινότητι ἢ πλάτει ἢ τῶν ἄλλοις. Idē, πλὴν δὲ ἀμπελοργίαν ἄρχαι δὲ κνκλω πρὶ ἢ πωδῶν μύνη, πωταχθέων ἢ ὁμαλῶν εἶσεσθαι, καλλίωρ

Αγωγή.

Ανάγωγος.

Ευάγωγος.

καὶ ὀκαρπότερα. τοιο δ' ἢ χαλεπὸν εἶναι ἡ καταλάπη μὴ ἀλλοιότ' ὡς μνηκῶτα ἦν κλημάτωρ. ἀλλὰ τὰ ἀρχαι πεφυκῶτα, πρὸς πλὴν ἀγωγῆ. ἀρχαι γὰρ εἶς ὀφθαλμὸς λαφθέε ἐς τὸ δένδρον. Et rursus, ἅει γὰρ πρὸς τὸ ζῶν ἡδὲ τὸ δεχόμενον ἢ ἐπιβροῖ. διὸ ῥάδιον κησθαι τὰς ἀγωγῶν. Ἀγωγῆ est habena vel lorum equi. Xenoph. ἐπιτέλει τῷ ἀγωγῆ ἑντέλει ὡς διὰ ληκται, id est habenam intedere vt equus transiliat post equitem qui manu trahit. Dicitur & εὐταγωγῆς ab eodem, πρῶτον μὲν τῶν εὐταγωγῶν ῥῆ ἐκ φησι ὑπερχαλιπίδος ἢ τῷ φάλις ἡρημύων ὀτρεπῆ ἐς πλὴν ἀριστοῦν χεῖρα λαβῆν. ἄρχαι autem est sic platas adhuc tenellas formare, vt in modum condecetem & commodū naturæ suæ crescant & expādantur. vt in loco supra citato, πλὴν δὲ ἀμπελοργίαν ἄρχαι δὲ. ἀγωγῆ etiam significat contextum ductumq; & structuram orationis oratoriae. Alicarnass. de Isocratis quadam oratione, τὸ μὲν οὖν ὑπῆιον καὶ ἀναβεσλημύων φησι ἀγωγῆς, καὶ ἦν παρὶ δῶν ὁ χαρῆν ἡσμοδὲ ἐνεσι κῆρ τῆρις. Idem, τῆς μύνη ἀγωγῆς ἦν παρὶ δῶν τὸ κνκλιον, καὶ ἦν ῥυθμῶν τὸ μῆρα κησθαι ἐκ ἐδοκίμαζον. ἄρχαι πλὴν ἡμῶν, est εὐταχθεῖν. Synes. ἡμῶν μὲν οὖν ἢ ἢ ἄρχαι ἡδὲ ἀναχθενοσ. ἀλλὰ ἡμῶν τῶν διαφορόντως πλὴν ἡμῶν, ἀρχαι ἀραπείαν. Dicitur etiam πλῆν, vt πλῆν πωταχθέων. ἄρχαι τὰς πωταχθέων, significat obseruare eo tempore pactas inducias. ἄρχαι ἀραπείαν significat securum esse, in securitate agere. Paus. πωταχθεῖν ἢ ἀραπείαν εἶσεσθαι πωταχθέων ἐτυχον. Demosth. τότε ἡμῶν ἀραπείαν ἡγετε. Sic ἡσυχίαν ἀρχαι dicunt, καὶ ἡσυχίαν ἀραπείαν, feriatum esse, quietum esse. ἄρχαι interdū cū duobus accusatiuis iungitur. vt apud Xenophontem, εἶσι γὰρ ἡδὲ ἀνδρῶν τῶν εὐταχθεῖν τὸν λαγῶν, ἀραπείαν ἄρχαι τὰς κῆρας τὰ τρηχέα. καὶ γὰρ ὀτρεπῆς γίνονται. Idē, ἄρχαι δὲ ἀμανον τὰς κῆρας τὰ ὅρη κησθαι. ὁ δὲ ἀραπείαν, ἐς ἡνα τὸ γὰρ dixit via ferens. vt Liuius, Stare omnem multitudinē ad portas, viam hinc ferentem prospectantes. Paus. ἑτέρα δὲ ὁδὸς ἢ ἐλδουσῖν πρὸς μέγαρον ἄρα. Virg. Hinc via tartarei quæ fert Acherōtis ad vndas, φέρεσ & ἄρα. Antiph. τὰ τε ἴχνη τῶ φόνου ἐκ ἐς ἐμὲ φέροντ' ὄρη. ἄρχαι viuere, id est διὰ ἀραπείαν, vt latine agere. Galen. ἐν παίδων πωταχθενοσ ἀραπείαν ἐτ' ἀραπείαν, Puberi, annum agentī quartumdecimum. Idem de ægroto, ἐβδόμενον ἄρα ἐκέντω πλὴν νύκτα. Et in pri. ad Glaucō. εἰ οὖν πρὸ τὸν ἢ βλέπει, σκοπεῖν δὲ πῶστω ἄρα τὸ νοσῆν ἡμῶν ὁ ἀναχθενοσ. Cicer. in Finibus, Quo studio putamus Aristophanem ætatē in literis duxisse? ἄρχαι regere & moderari. Plutar. τὸν ἑωμύων δῆμον ἄρχαι ἡδὲ θεοῦ. ἄρχαι ductare & oblectare, κλησθαι. Plutarch. in Anto. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπεφυῶς ἀραπείαν καὶ κλησθαι, ἐπέμμιξε τῶ ἐπαύνοισι διορματῶν, ἢ δένωσιν. Idem in Polit. preceptis, κατὰ νοσῆν ἢ σοχάρεσθαι τῶ πων ἐπιστάμων οἰσ χαίρειν ὁ δῆμος ἢ ὑφ' ὅν ἀραπείαν πέφυκε, id est duci natura solet. Cicero pro Murena, Si nosmetipsi qui alias occupationes habemus, ludis tamen oblectamur & ducimur. Indeq; ἀραπείαν ἀραπείαν & ὑπεχάραπείαν. ἄρχαι ἐπὶ φάλαγγος. Xenoph. in pri. παίδων, καὶ ἄρα

Αγωγής ἡδὲ εὐταγωγῆς.

Αρχαί.

ἡ σοι κατὰ κέρα οἱ κλέμιοι ἐπιφανέων, πῶς γὰρ ἀντικαθίστανται. καὶ εἰ σοι ἐπὶ
 φάλαγγος ἄγαν, ἀλλοθεν κερὶ οἱ κλέμιοι φανείη ἢ ἢ πρὸσωπῶν, πῶς ἀντιπρὸς ἄγαν. Et
 siquidem tibi in cornua exporrecta ducenti exercitum, hostes repente
 apparuerint, quonā modo conueniat in ipsos copias instructa acie ob-
 uertere. Quod si in phalangē composito agmine incedenti, aliūde ho-
 stilis acies q̄ frōte occurrerit, qua ratione obuersam aciem expediat in
 eos promouere. Idem, εἰς πεδίον ἀκροφῶν ἐπὶ φάλαγγος πᾶσι τὰς φύλας ἀγα-
 θῶν μελετῆς ἐνεκα, in phalangem agmine composito. Et in. vi. παραγγέλατε
 δὲ τῆς ταξιαρχοῦς ἑλοχαγοῦς ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι, εἰς δ' ἄνο ἔχοντας ἕκασον ἢ
 λόχον, ita ut bini sint i directum & in versum ex vnoquoq; manipulo.
 Sic ἐπὶ κέρως ἄγαν & ἢ κέρως idē est. Et ἐπὶ κέρως κερδέσθαι apud Aelianū
 de aciebus instruendis, est cum cornua protendūtur exercitu procedē-
 te, vt verbis Quintilianī loquar. ἐπὶ μετώπῳ, est cum exporrecta fron-
 te agmen procedit. Xenoph. in. ii. καὶ δέσας, ἐπὶ ἢ κατενόησε πῶν ἀγῶν πῶν
 ἐπὶ δ' βασιλεὺς φέρσασθαι, σενωτέρων ἔσασθαι ἢ ὡς ἐπὶ μετώπῳ πάντας ἰέναι, πρὸς ἡγελε-
 πῶν πρῶτον χιλισίων ἐπεσθαι ἢ χύσασθαι. Quid sit autem ἐπὶ πρῶτον ἰέναι ἢ
 ἄγαν, καὶ ἐπ' ὀκτώ κερδέσθαι alibi dicitur. Quintil. Dirigat frōtem, cornua
 vtrinq; promoueat, equites pro cornibus locet. Xenoph. ὅταν γυμνῶ
 πρὸ τῶ ἀκροφῶν διαλάωσιν, καλῶν ἕκαστος τὰς πέντε φυλάς ἐπὶ τῶ μετώπῳ
 ἐλάωσιν. Ἄγω ducō existimo, vt ἡ γῶν. Aristid. in principio panathen.
 ὄψεσθαι δ' ἄρ' ἡροφίας πρῶτον ἡμῶν ἄγαν ἡς ὅ ἀνδρες Ἀθλωαῖοι, δοκῶν γε δῖπας
 εἰς ἔλλωας τελεῖν, & ἔσθιοι ἐυρεῖν, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται. Ἄγαν vehere. Xenoph. ἐν Ἄ
 ὄς ἀρχὴς τῆν ἀρμαμαξῶν αἰ ἄγαν τὰς ἡωαῖνας, κατὰ σπον. ἀντὰς τελευταίας.
 Ἄγαν pendere, hoc est ἔλπει. Demosth. ἢ τιμοκρατ. ἀκινάκῳ τῶ μαρδο-
 νίῳ, ὅς ἢ γε τριακοσίους δαρφίης. Postremo hoc verbum multa alia significat
 cum præpositionibus iunctum. Ἄγαν ἐν ἡμῶν, sic dicitur vt latine in ho-
 nore habere, hoc est honorare. Pauf. ὄνδρ' ἢ ἡσπον πῶν Ἀθλωαῖν ἄγαν ἐν ἡ
 μῶν. Dicitur & διὰ ἡμῶν ἄγαν. Synes. φιλομνηστὴς πᾶσι γυμνάσιον καταφανῆς, ὄζ
 με διὰ πάσης ἄγαν ἡμῶν. Cicer. Habuit honorem ei Sylla vt proditori,
 non vt amico fidem. Cæs. habere magno in honore dixit libro pri. de
 bello ciuili. Greg. τότε τῶν ἡμῶν καὶ μέγαν βασιλεὺς δι' αἰδῶς ἡγορ, vene-
 rabantur, veneratione dignabantur. Διὰ μνήμης ἄγαν, est memoriam
 alicuius scriptis mandare & monumentis. Synes. καὶ διὰ πάσης ὀφθῆ-
 μα μνήμης ἄγαν τῶν ἡεῶν ἐκείνων πρῶτον πρῶτον, τῶν ἀκροφῶν τὰ σε πρῶτον δῖμα,
 id est honorifice nomen eius senis celebra, laudibus effer. Ἄγαν ἐν
 ἀδελφῶν, fororis loco habere. Synes. ἔρρωσο, καὶ τῶν ἡεῶν κέλαι μετὰ ὄζι μη-
 τρὸς ἢ τ' τίθης, ὄς ἐν ἀδελφῶν ἄγαν. Ἀπάγαν quid sit nos superius dixim, &
 ἔσθιοι similiter. Ἐπάγαν γρᾶφῶν ἢ δῖκῳ ἢ τιμῆσιν & similia, est impingere
 & intedere, vt supra docuimus. Demosth. ἢ μῆδης, ὄστ' ἐπαυλασάμηνος με-
 φόνος, ἢ τῶ πρῶτον ἐπαυλασῶν ἔασέ με ἐσι τῆρια ὑπὲρ τ' ὄζι ἡεῶν ἡεῶν. Sic ἐπάγαν

ἐπὶ κέρως ἄγαν.

ἐπὶ μετώπῳ ἰέναι.

διὰ ἡμῶν ἄγαν καὶ τὰ ὄμοια.

ἐν ἀδελφῶν ἄγαν.

ἐπάγαν.

κίνδων. Greg. τίσι τ' πρὸς ψυχῆς ἐπικαρόμεν κίνδων, cui periculum vite at-
 tulimus: vel vt Cicero, creauimus. vt pro Flacco, Etem quibus aucto-
 ribus atq; defensoribus omnium salus esset defensa ac retenta, nemine
 vnq̄ putauī per eos ipsos periculum huius fortunis atq; infidias crea-
 turum, κίνδων ἐπάγαν ἡγασάμην. Periculum anime creare, est quod scri-
 ptura consecrata scandalizare vocat, & scandalum opponere. Ἐπάγαν
 etiam est ἔξωθεν ἄγαν, importare & inuehere. vnde Ἐπακτός, aduentitiuus, Ἐπακτός
 hoc est ἀπὸ ξένης ἐπακτός, translaticius, & ἐκχώριος & profectitiuus, vt ἡμῶν
 γρ' τ' ζωῶν ἔχομεν & παρ' ἐαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτῶν. Inde Ἐπακτός ὄρκιος. Isocr. πρὸς
 Δημόνικον, ὄρκιον ἐπακτῶν δέχου διὰ δ' ἄνο πρὸς φάσας, id est iusiurandum delatū
 admittite. est enim Ἐπακτός ὁ ὑπὲρ ἄλλου ἐπαγόμενος, ab alio impactū, non spō-
 te susceptū. Et vtriq; generi seruit. Plato lib. ix. de Rep. ἔως ἐν καθῆρη σω-
 φροσύνης, μαρτίας δὲ πλερώσει ἐπακτῶν. Herodo. in Polymnia, καὶ τῆ ἑλλάδι πρῶ-
 νη αἰὲ ἢ σωφροφῶς ὄστ' ἀρετῆ ἢ ἐπακτός ὄστ', ἀπὸ τε σοφίας κατὰ γὰρ (αὐτῶν καὶ) νό-
 μῳ ἡγεῖται, virtus vero aliunde accessit, a sapientia vtiq; studio absoluta
 & legis feueritate. Ἐπάγαν, impingo, illido. Aristoph. σφηζῆ, ἀλλ' ἐπάγαν τῶ
 σῶν γνάθων, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es.
 Ἐπάγαν, stipo, obstruo. Theophr. de coquenda pice loquens, ἢ φάπῃσι δὲ
 ἢ τῶ ὑπερκαρμῶν δ' ὄζον. ἔτα δὲ καὶ τὰ πάντα ἐπάγαντες τῆ ἡλῆ ἢ ἐπιχῶσαντες τῆ
 ῥῶσιν. Ἐπάγαν, impello, incito, irrito. Aristot. in. v. Ethic. πρὸς δημογωγῶν lo-
 quens, τὰ ἢ γὰρ, ἰδῆς συκοφαντῶντες τὰς τὰς ὄσας ἔχοντας, συσφῆσιν αὐτῶν
 τὰ δὲ, κοινῆ δ' πλεῖστον ἐπάγαντες. Ἐπάγαν est επισίρειν, attrahere & adducere.
 Xenoph. de plagis venatoriis loquens, πηγνύειν ἢ δὲ τὰς χαλιδίας ὑπῆρας,
 ὄπως ἄρ' ἐπαγόμενοι ἔχουσι δ' σῶντων. Figendi autem sunt varri supini qui
 bus plagę attollunt, vt cum arrecti fuerint & adducti, contentionem
 maiorem habeant. Ἐπάγαν, adduco, ascisco, allicio, hoc est επισίρομαι, Ἐπάγαν
 ἐφέλομαι. Demosth. ἀυθαίρετον αὐτῶν ἐπάγαν δ' ἀλέαν, Sponte sua seruitutē
 sibi asciscunt. Proprie de iis dicitur qui vincitum quippiam post se tra-
 hunt. Lucian. ἀλλὰ κόσμῳ πρῶτον ὡς ὄπρῳ σῶν φροσῶν, ὄ ὄπρῳ πλάσας ἐπά-
 γανται. Inde ἐπαγωγός, πηλαγός, blandus, pellax, ἀπακτός, δελκτιήριος, illece-
 brosus, vt πρῶτον ἄγαν, cuius exempla passim sunt obuia. Ἄγαν etiam si-
 gnificat dicendi vim illiciendiq; habentem. Diosc. δάμασιν ἔχει τῶν ἔμ-
 βρῶν ἀγωγῶν, id est elicentem & attrahentem. Significat etiam aquę
 ductum. Ἐπάγαν, cito auctorem & laudo testē. Aristotel. in. iii. de par-
 tibus animal. τοῦτο γὰρ λέγουσι ἄνεσ ἐπαγόμενοι καὶ τ' ὄμνηρον. Ἐπαγωγῆ, pel-
 lacia & illecebrę. Plato lib. secūdo de Rep. de circulatoribus loquens,
 & maleficis, ἐπαγωγῆς ἔσθι καὶ κατὰ δέσμοις τὰς θεῶν ὡς φασὶ πᾶσι δόντες σφῆ-
 σιν ὑπερεῖν. Ἐπάγαν, subinde infero, ἢ ἐπὶ πρῶτον ἄγαν, alia atq; alia addo.
 vnde τὰ ἐπαγόμενα ἢ ἐπιφερόμενα τ' πρῶτον ἄγαν ἔχει, hoc est cōsequētia p-
 gredientibus herent. & ἐπαγωγῆ est ordinum series & cōsecutio deinceps

ἐπακτός

ἐπάγαν

ἐπαγωγός ἄγαν

ἐπαγωγῆ

ceps continuata. vt in exercitu cōposito agmine procedēte, cum ordi-
 nes deinceps alii post alios procedunt. ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argu-
 mentatio, quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendū eum qui
 semel se interrogandum prębuit. deinceps enim alię alias percūcta-
 tiones excipiunt & illationes. Tria eius genera sunt, dialecticum, ora-
 torium, socraticum, vt Suidas scripsit. De dialectica epagoge Aristot-
 el. in. ii. Priorum analy. ἐπαγωγὴ μὲν οὖν (inquit) ὅστις ἢ ὁ δὲ ἐπαγωγῆς συλλο-
 γισμὸς, ὃ διὰ τῆς ἑτέρου θάπερον ἄκρον ἔσθ' μέσῳ συλλογισμῷ. Omne aut quod
 discitur, inquit Themistius, aut demonstratiōe aut inductiōe discitur.
 verū demonstratiō vniversalibus, inductiō singularibus constat, id est
 τοῖς καθ' ἑκαστον. Syllogismus p̄ mediū summū inesse terminū tertio do-
 cet. Inductiō contra per tertium summū inesse mediō, & vt inqt ipse,
 ὃ μὲν γὰρ συλλογισμὸς διὰ τῆς μέσῃς ἄκρον ἔσθ' τρίτῳ δέκνυσι. ἢ δὲ, διὰ τῆς τρίτης ἄ-
 κρον ἔσθ' μέσῳ. vt si quis πᾶν ἀλόγον probare inlterit εἶναι μακρόβιον,
 quod ἔλαφος, κορώνη, ἐλέφας, & reliqua huiusmodi sint ἀλόγα. Id qđ si qs
 intelligere velit, videat Aristotelē in eo libro vbi περὶ ἐπαγωγῆς tractat.
 Nobis tñ inquit inductiuus syllogismus manifestior est demonstrati-
 uo. De oratoria inductiōe Quintil. in. v. Est argumētōrū (inquit) lo-
 cus ex similib⁹: si cōtinētia virtus, vtiq; & abstinetia. si fidem debet
 tutor, & procurator. Idē, Cicero argumentationē diuidit in duas par-
 tes, inductiōnem & ratiocinationē, vt pleriq; Gręcorū in περὶ ἀδείματῶν
 & ἐπιχειρήματῶν. dixeruntq; περὶ ἀδείματῶν ἐπαγωγῶν. nam illa qua plu-
 rimū est Socrates vsus, hanc habuit viā. Cū plura interrogasset q̄ con-
 fiteri aduersario necesse esset, nouissime id de quo querebat inferebat
 cui simile cōcessisset. id est inductiō, hoc in ratiocinatione fieri nō po-
 test. sed qđ illic interrogatur, hic fere sumitur. Cicero ipse in pri. Rhe-
 toric. Inductiō, inquit, est oratio quę rebus non dubiis captat assensio-
 nem eius quicum instituta est. Quibus assensionibus facit, vt illi du-
 bia quædam res propter similitudinē earū rerū quibus assensit, probe-
 tur. hactenus ille. Argumentatiō igit̄ duplex, συλλογισμικὴ ἢ ἐπαγωγικὴ. vñ
 de Aristot. in. ii. de partibus animal. ita scribit, ὅτι μόνον ὃ φανερόν ὄν τῶν
 ἐχθρῶν, ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ἀλλὰ ἢ καὶ τῆς λόγον. id est nō solū ἐπαγωγῆς, sed συλλο-
 γισμῶν etiā. Idē in. xii. τῶν μετὰ τὰ φυσ. Δύο γάρ ὄντι ἅ τις ἀνθρώπων σωκράτης
 δικαίως, τῶν ἐπαγωγικῶν λόγων, ἢ τὸ ὀρίζεσθαι καθόλου. Idē in. iiii. περὶ φυσικῆς ἀκροασ-
 ὄντε δὴ ἐπαγωγῆς σκοπεῖσιν ἔδεν ἐν αὐτῷ ὁρῶμεν κατ' ἐδέειν τῆς διαρισμῶν. ἔσθ'
 τε λόγῳ δηλονότι ἀδύνατον. Neq; vero si figillatim æstimemus, quicq; vide-
 bimus in seipso omnium quæ definiuntur. neq; ratione ac definitione
 colligi potest id ita esse. ἐπάγειν etiā est intercalare, & extrinsecus ad-
 dere. Herodotus in Euterpe, Αἰγυπτῖοι δὲ τριηκοντημέρας ἄγοντες τῆς Διὸς
 δίκης μύθους, ἐπάγουσιν ἀνά πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πᾶρξεν τῶν ἀριθμῶν. Vtitur

ἐπαγωγῆς
τρία εἶδη.

Inductio So-
cratica.

ἐπαγωγικὸς λό-
γος.

& Plutarch. Inde ἐπακται ἡμέραι intercalati dies dicuntur. linguaq; ver
 nacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus
 lunaris ab imperitiis. quā Isidorus lib. vi. Etymol. docet. Sunt aut̄ vii
 deni dies in singulos annos adnumerati, vsq; ad tricesimum, quos epa-
 ctas appellant. ἀνάγω πλὴν ναῦ, id est e portu in altum educo. ὅθεν ἀνάγω ἀνάγω
 ὄντα ἐκπλέειν καὶ ἀναπλέειν. quæ significatiō omnibus nota est. Lys. τῆ δὲ
 προπράτα ἢ ἀνήγετο, εἰσελθὼν ἐς πατέρα τῶν ἐμῶν, ἐκέλευσε χεῖσαι ὃ ἔκιν ἀργυρίου.
 ἀνάγει τὴν πᾶν δὲ ὁ καιδραγωγός, instituit, docet. & ἀνάγειν educare, docere. Xe-
 noph. de canibus, τὰς μὲν καλῶς ἀναχθείσας, ἀρίστας γινέσθαι. ἀναγωγῆς δὲ γιγνο-
 μένης, ματαίας. Est autem ἀνάγωγος imperitus, indoctus, qui disciplina
 caruit, ὁ ἐκκελυμένος, ὁ ἀκόλαστος, ὁ οὐκ ἐπιεικής, qui suo animo obsequitur in-
 temperanter. ἀνάγωγος ἵππος, indomitus. Idem, ἀνάγωγος καὶ λακίστες, &
 ἀναγωγία defectus disciplinæ, ἀταξία, dissoluta vita, & animus iuuenis in-
 domitus. vt τραχὺ ἢ ἄπειρος ἀναγωγίας διηθησάμενος. Plut. in Polit. præceptis, τὴν
 γὰρ δὴ λέγειν ἢ ἀλκιμιάδην, ὅτι περὶ τὰ κοινὰ πάντων ἐνεργέστατον ἢ ἀήτητον στρα-
 τηγόν, ἀπώλεσε ἢ περὶ πλὴν διαιταν ἀναγωγία καὶ δρασύντης. Ἄγωγη enim est di-
 sciplina vt ante diximus, quæ etiā ἀναγωγή dicitur. Synes. καὶ γὰρ ἐφ' ἀναγωγῆς
 καὶ τετραπλή καλῶς, ὅτι ἀναγωγῆς ἔκ ἀπέτυχεν ἀξίας, Natus honesto loco, etiā
 honeste educatus est & institutus. & ἀναγωγὴ τῆς φύσεως, vt dictum est. ἀνα-
 γωγὴ τῆς νεότητος, est ἐκπλεξὶς καὶ ἀνάπλεξ, exitus e portu, vt apud Demosth. se-
 pe. ἀνάγω reduco & refero. Aristotel. in. v. Politicon, εἰς οὗς μὲν ἀνάγεται τὰ ἀνάγω
 βολήματα τῆς τυραννῆς, ὅτι τρεῖς τυραννῆσιν ὄντας. πάντα γὰρ ἀναγάγει τις ἀπὸ
 τὰ τυραννικὰ πρὸς τὰντας τὰς ὑπερθέσεις. Idem in tertio τῆς μετὰ τὰ φυσ. ἔστι
 τῆς ἐναντίων ἢ ἐτέρων συστοιχία σέβησις, καὶ πάντα ἀνάγεται ἐς τὸν καὶ τὸ μὴ ὄν,
 hoc est ἀναφέρεται, quo etiā ipse vtitur. ἀνάγω tollo, subueho, εἰς ὑψος ἀγω.
 Isocr. in Helene, βολόμενος αὐτοῖς μὴ μόνον τὰ σώματα ἐς δεξὲς ἀναγαγεῖν, ἀλλὰ
 καὶ τὰς δόξας ἀφηνέσις καταλιπέην. de Hercule & Helena loquens. & ἰτί-
 dem πρὸς φίλιππον. Σκέψαι ὃ τὸς ἀπὸ Ἡρακλέους πεφυκότας, οὗς ὁ γυνήσας διὰ τὴν ἀρετὴν
 τὴν ἐς θεὸς ἀνίσταται, id est in cœlū sustulit: inter deos retulit. Greg. ἐς ἄγιον
 πᾶσα, ὅμως ὃ μέστω χαροῦντες ἡμεῖς τῆς πάντων παχυτέρας τὴν διάνοιαν, ὅτι τῆς
 ἄσων θεωρητικῆς καὶ ἀνηκεῖται, id est ad rerū diuinarū contemplationem in
 sublimē erectorū: & qui sensus altissimos e scriptura eliciunt. Idē, ἐπεὶ
 καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὅρι ὁ θεὸς φωνάζεται, τὸ μὲν ἔκ, κατὰ βούλησιν αὐτοῦ, ἐκ ἐπὶ δικίας πρὶν
 πῆς, τὸ δὲ, ἡμῶς ἀνάγω ἐκ τῆς κατὰθεον ταπηνώσεως. Vnde ἀναγωγικὰ dicunt̄ my-
 stica. hoc enim verbū theologi orthodoxi suum vsu fecerunt. Idē, χρο-
 νικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, & temporarie & mystice. Dionys. de cœlesti hie-
 rarch. cap. ii. de materia loquens, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ ὄντως καλῶς τὴν ὑπερ-
 ἐχρησάμεν, καὶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ὑλαίαν διακόσμησιν ἀπηχίματὰ ἄνα ἢ νοεράς ὑπερπέρας
 ἐχρησάμεν, καὶ διὰ αὐτῆς ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς αὐτῆς ἀρχετυπίας. Inde ἀνα-
 γωγικὰ dicta sunt, τὰ ἀπὸ τῆς ἀδύνατος ἐπὶ τὰ ἐνόητα ἡμῶς ἀνάγοντα.

ἔρια ἑξάδιε, ἢ πλὴν κρόκω κατὰ γὰρ. Idem, καὶ κρόκω κατὰ γὰρ. Ὁ σήμονα κλάδου
 G. Inde fit vt κατὰ γὰρ significet deducere à capite ad finem. Plutarch.
 in Numa, ἔσι δὲ ἢ πρὶ τοῦ νομοῦ τῆ βασιλείας χρόνον καθ' οὗς γέγονε, νεωκτικὴ διαφο
 ρά, καὶ τὸ δὲ ἀρχῆς ἐς τὸ τὸν κατὰ γὰρ τὴν σέμμάτω ἀκριβὲς ἀσκαύτων. κατὰ γὰρ
 frangere, & κατέαξε fregit, & καταγὲν fractum. omnibus enim his uti
 tur Plato, vt κατεαχθεῖν. προσάγω adhibeo, admoueo. Isæus, οὐτε δαίλους
 προσήγων, adhibebat, admittebat. Xenoph. προσάγων τὸν δεομύνας ζυμὴν ἔχων,
 qui admisionibus præfectus erat. Huic opponitur ἀπάτω. Aristotel.
 in Probl. sect. trigésimapríma, Διὰ τὴ ἀμφοτέρω διὰ τῆ ἀδένειαν ἕνα τῆ ὀφθαλ
 μῶν διακέμενοι, ὃ τε μύωφ καὶ ὃ πρὸ βύτης, ὃ λλ, ἐγγὺς προσάγει ἂν ἡ βασιλῆ ἰδέν.
 ὃ δὲ, πῶς ἄπαται προσάγειν iniungere, imponere. Idem in Oeconom. de
 seruis loquens, ἀναγκάειον καὶ πρὸς ἀσκάμλων πρὸς φαν, οὗ τὰ ἐλευθέρια, τὴν
 ἔργων προσάγειν. Liviúς, Viuet semper in pectoribus illorum quicquid
 præsens necessitas iniunxerit. de Caudina pace loquens. Columel. Bi
 duo ab opere datur vacatio: tertio die leuis iniungitur labor, ἐλαφρόν
 ἔργον προσάγειν. προσάγειν πρὸς τὸ δῆμον, ferre ad populum. Aristotel. in se
 cundo Politic. de Carthag. loquens, τὸ μὴ γὰρ τὰ μὲν, προσάγειν, τὰ δὲ μὴ
 προσάγειν πρὸς τὸ δῆμον, οἱ βασιλεῖς κνριοὶ πρὸς τὸ δῆμον, id est εἰσφέρειν vt ibidem
 ipse vocat. προσάγειν prope accedere, appropinquare. vnde προσάγειν
 ἢ accessus. Plutarch. in Galba, ἀρχὴν δὲ τὸν ἀρχαῖον κτιστάμλων, πρὸς κόνισμα
 τὸ φορέϊον, ὡς δ' ἔκ ἐτυχον αὐτοῦ, προσάγειν ἐπασκαμνίαις τῆς ἐξίφεσι, sic dicitur vt
 προσβάλλω. Idem in Politicis præceptis, οἱ οὖν ἀυλικοὶ κολακίαις ὡς ὀφθαλμο
 θήραι, μιμνήσκουσι τῆ φωνῆ, ἢ σωφερομοιῶν, εἰς αὐτοῦ, ἢ τὸν δὲ μάλιαι, καὶ προσάγειν
 εἰ δὲ ἀπάται τῆ βασιλευσίν, id est obrepunt regibus, & captiose insinuan
 tur apud reges. προσάγομαι idem quod ἐπάγομαι, ὑπὸ πῶμαι, ἐφέλλομαι,
 ascisco, allicio, concilio. Plato in principio libri quinti de Repub. καὶ
 λαβόμενοι αὐτὸ ἀνωθεν πρὸς τὸ δῆμον, ἐκείνων τε προσκηγάγετο, καὶ προσέτανας ἐαυτὸν, ἔλε
 γον ἅττα προσκεκυφῶ. hic pro ad se attrahere posuit, ἀντι τῆ ἐπεσάγειν. de
 scribit enim morem ad aurem insuffurrantis. Xenoph. πρὶ ἱππικ. ἢν δὲ ὁ
 εἰς τὸ ἄπην ὀσμώμλων ὑπελαμβάνου ἐβλή τὸ δῆμον, & δὲ δὲ ἀπαικῶς σαῖν, ἀλλ
 ἠρεμαίως προσάγειν χαλινῶ, πρὸς αὐνοῦτα, & βιαζόμενον. Isocrat. in Plataico, εἰ δὲ
 μή, ἢν πάλιν γῆν πόλεμῶ, ἀξιώσετε προσάγειν τοῖς ἐλλίπαι, asciscere, concilia
 re. Greg. ὁ δὲ δωασία προσχωρήσει, ἀλλὰ τὸ δῶασαί τε, φειδῶς δὲ, προσάγειν
 μλων, alliciens, concilians & promerens. Isocrat. παρὰ μὴν τὴν ἐκπρία
 σθαι τὸν δὲ, τὰς ἀλλῶν διαπραπείαις προσάγειν, perlicere. Inde προσάγειν vt
 ἐπαγωγός. Greg. ὅσοι πρὶ τὸν τὰ σθεστικά, καὶ προσάγωγοὶ τῆ λημμάτων κἀντ' εὐδεν
 μάλιαι. Διὰ τῶν ἐκείνων, conciliatores & interpretes capturarum atq; lu
 crorum. Et προσάγωγός, conciliator, interpres, sequester, emissarius.
 Plutarch. πρὶ κλυπραγμοσύν, καίτοι τὸν τυράννης οὗς ἀνάγκη πάντα γινώσκεν, ἐπα
 χτισάτης τρεῖς δὲ τὴν λεγομνῶν ὡτῆν καὶ προσάγωγῶν γῆν. Cicer. in Verris

κατὰ γὰρ

προσάγω

προσάγομαι

προσάγωγός

προσάγωγός

Neuius Turpio quidam istius excursor, emissarius, homo omnium ex
 illo conuentu deterrimus. Sic emissarii Neronis apud Tranquil. Gre
 gorius de Christo loquens, τὸν τὸν μεγάλην πατρὸς ὑἱὸν, καὶ λόγον, καὶ προσάγωγῶν
 καὶ ἀρχιερέα, καὶ σὺμβουλον. Cur autem seruatorem προσάγωγῶν, dei patris, id
 est emissarium & conciliatorem & interpretem, & (si dicere fas est)
 inter diuinam humanamq; naturam Mercurium vocauerit, ex diui
 Pauli doctrina intelligemus, cap. secundo epistolæ ad Ephes. Dicun
 tur etiam huiuscemodi ministri, & auriti comitatores προσάγωγῶν & προσάγωγοι
 προσάγωγοι & ἄτακτοί, qui etiam aures & oculi regum, & interdum
 tyrannorum dicuntur. In vtranq; enim partem accipi possunt. Plu
 tarch. ἔν τῶν πρὸ κλυπραγμοσύν, καίτοι τὸν τυράννης οὗς ἀνάγκη πάντα γινώσκεν,
 ἐπαχτισάτης τρεῖς τὸ τῆν λεγομνῶν ὡτῆν καὶ προσάγωγῶν γῆν. ἄτακτος μὲν
 οὖν πρὸς τὸν δὲ τῆν Δαρφρος, ἀπαικῶν ἐαυτῶ καὶ πάντας ὑποφώμλων. τοῖς δὲ
 προσάγωγοῖς οἱ Διονύσιοι Στρακουσίαις κατέμειξαν. Apud Aristotel. in quinto
 Politicon puto locum esse mendosum, vbi πρὶ τῆ τυραννίᾳ, loquens, ita
 inquit, καὶ τὸ μὴ λαθάνειν πρὸς ὅσα τυχερά τις λέγων ἢ πρὸς τὴν ἀρχομνῶν,
 ἀλλ' εἶναι κατασκόπους, οἷον πρὶ Στρακῶσας αἱ πρὸς τὴν ἀρχομνῶν καὶ ἀρχομνῶν,
 καὶ τὸ δὲ ἐπέμπερ ἱέρων ὅπως ἔκ σωνασία. Legendumq; censeo οἱ πρὸς τὴν
 δου κατὰ μνῶν, hoc est προσάγωγοῖς, vt τὸν ὄρωσιν ἀντι τὸν προσάγωγοῖς δου
 κῶς. Odyssæe nono, ὄφρα δι τὸν ὄρωσιν ἔκ, vt super cenam vel ad cœ
 nam vteretur. Est enim προσάγωγῆ accessus & aditus. qui ab illis ad
 principes datur supplicaturis. Inde illud eiusdem diui Pauli in loco
 proxime dicto, ὅτι δὲ αὐτὸν ἐχόμεν προσάγωγῶν πρὸς τὸ πατέρα. Quare ἔκ
 προσάγωγῆς aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Idē
 Aristotel. in quinto Politicon, ὃ τὲ μὲν ἐκ προσάγωγῆ καὶ κατὰ μικρὸν γινώ
 μνῶν φθὶ μεταβολῆς καὶ λαθάνουσας, ὃ τὲ δὲ δῶτῶν. Idem in septimo, πάντα
 γὰρ ὅσα διωκτὸν ἐπίγειον, δὴ τὸν ἀρχομνῶν βέλιον μὲν ἐπίγειον, ἐκ προσάγωγῆς δὲ ἐπί
 γῆν. Theophr. τὴν δὲ μορφῶν κίτῶν δὲ φύλλον, καὶ ἐκ προσάγωγῆς μάλλον ἢ
 πρὸς φέρει, nisi quod sensim magis in rotundum cōformatur. Plutarch.
 ἰδρυμνῶν ἐπὶ χωρίων ἐδραμόθην προσάγωγῶν ἐχόντων, vndiq; inaccesis. Demo
 sthenes κατὰ ἄριστον. εἴθ' ὅρ ὀρῶν ἐκ προσάγωγῆς ὑμῶν φιλῶν, καὶ ὅπως ἀν δῶασαί
 ὑμῶν νομίσει, ἔτω πρὸς ὑμῶν δυνάμεις ἐχόντων, τῶν οὖν οἱ αἶμα δὲ ἰχυρόν κατὰ γῆν ἔσθαι;
 Itane vero quem videtis vobis amicum sensim fieri, & prout increse
 re opes vestras arbitrat, ita vos beneuolentia complectentem, &
 reliqua. προσάγω, prægredior & p̄gredior, procedo. Plato in Phædro,
 πρόσθε δὲ καὶ σκόπη ἅμα, ὅπως καθιζήσομεθα, id est præi. Xenoph. ἐν κωμικῶν. προσάγω.
 de canibus fallacibus & vanis loquens, ἅ δὲ ἀπαικῶν τὰ φθιδῆ καὶ ὑπερ
 λαμπρῶν μνῶν, ἐφ' ὅτω ἀρ πύχασσι πρόσθεσι, σωνεδαῖαι ἐαυτῶς ὅτι δὲ ἀπατῶσι, te
 mere procurrunt. Demosth. ἐπὶ κλυ πρόσθεσι τῆ τε βία καὶ ἐμότητι, magno
 pere in violentiam crudelitatemq; euadit. Athen. καὶ τέλῶ πῶς προσάγω

προσάγωγῶν
προσάγωγοί
προσάγωγῆ
προσάγωγῆ

προσάγωγῆ
ἐκ προσάγωγῆ
γῆς

προσάγω

γόντες ὑβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναικας ὑβρίζου, Tandem eo petulantiae euasē
 runt & progressi sunt. Plutarch. πρὶ μυσικῆς, καθόλου μὲν οὐκ ἔπειρα, ὁμοῦρο
 μῆρ δ' εἰ τὴν πᾶσι δίδασκεν, καὶ τὴν διάνοιαν ἐν τῇ κρίσει τῶν ἐν μυσικῆς μυσῶν, καὶ μὴ τε
 προάγει μίτε ὑποβρίθει, nec praecedere nec subsequi. προάγω, peripello, impel
 lo, stimulo, idem fere quod. δ' ἴατο. Demosth. οὐτε ἐλπίς, ἔτε φόβος, οὐτε ἄλ
 λο ἔδερ ἐπὶ ἑρῶν ἔδερ προηγάγετο, ὡρ ἐκρίνα, συμφορῶντων τῇ πόλει, ἔδερ προδούωαι.
 προάγω, proueho, deduco. Isocrat. πρὸς φίλιπ. οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς ἔλλησι γεγνησθαι
 πικτικῶν ἔργων, ὅσοι ὅτι τὸ πάντας ἐκ τούτων κλέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγα
 γῆν. προάγω, praesto. Dioscor. προάγει δὲ πασῶν τῶν ἐκινῶν ἢ θρημινθίνη. Ὁ μετὰ
 ταύτην ἢ χινίνη. προάγωμαι, prouehor, euado. Demosthen. ἐπεδ' ἠπὶ ἐς ταύτας
 προήχθην τὰς λόγους, Quando hucusq; ego dicendo prouectus sum. Idē,
 ὅν δ' ἢ κρίσω τοῖς τῶν ἔδερ, ἔδερ προαχθίσωμαι, Non eo usq; erumpam. Xenoph
 phon pro delabi eadem ratione posuit, in pri. ἀρμυνημον. ὅρῳ δὲ καὶ τοῖς
 δ' ἰατο ὁμοῦρο προαχθέντας, καὶ τοῖς ἐς ἔρωτας ἐγκυλιθέντας, ἢ τῶν δ' ἰατο ὁμοῦρο
 δ' ἰατο ὁμοῦρο προάγωμαι etiam ἀντὶ προάγω dicitur, id est perlicio, ad
 hortor. Aristotel. in secundo κλιτικῶν, βουλόμην γὰρ ὁ νομοθέτης ὡς πλάσσει
 εἶναι τοῖς παραστάτας, προάγει τὰς κλίτας ὅτι πλάσσει κινήσει πλάσσει, id est pre
 miis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenoph. τὸ γὰρ τὰς κλε
 μίσις προάγει ἀφυλακτουῦτας μάλλον ἀμαρτάνει. προάγει etiam est ἐς ἀνάγ
 κην καθίστασθαι ἢ κριῖν, cum eo usq; quis progressus est, vt referre pedē
 non possit, & regredi. Est etiam ornari & crescere. Plutarch. μαρκελί
 νος ἄνδρ' ἢ ὑπὸ πομπῆσιν προήχθαι δοκούτων. προάγωγός idem qui προαγωγός,
 hoc est μαρκελί, ὁ καὶ ἢ. Aesch. ἢ τιμάρχου, καὶ τοῖς προαγωγῶν γράφεται
 κελύξ, καὶ ἄλλοι θανάτω ζήμιου. Latine perductor vel productor dicitur
 & productrix. & προαγωγικός qui vim habet conciliandi amoris. Diony
 sysius ἐν τῷ πρὶ καλῶ καὶ ἔρωτος, de conciliatore amoris diuini hoc
 verbum dixit, ὅτι ἀντὶς ἑαυτῶ καὶ ἑαυτῶ ὅτι προαγωγικός καὶ κινητικός. παράγω
 transire, praeterire, vt προάγειν praerire, & προσάγειν accedere. Matthæi vi
 gesimo capite, Δύο πυλῶν καὶ θύλων πρὸ τῆς ὁδοῦ, ἀκούσαντες ὅτι ὁ ἱεροῦς πρὸς
 ἐκράσειν. παράγειν, in medium adducere. Plato libro quarto de Legibus,
 ἔμοι γοῦν ἔγω φαίνε. διὸ καὶ πρὸς ἀγορᾶν ἀντιπῶν ἐς δὲ μέσον ποῖς λόγοις, hoc est eam
 cōmemorare ciuitatem volui. παράγω, admittere & intro producere.
 Lyf. τοῦτον πρὸς ἐς τὴν δ' ἄμωρ, testem producit in medium. Demosthenes,
 ὡς εἰσέλθει ἢ βελή καὶ ἀπὶ ἡμελῶν οἱ πρὸς τὴν τὰ προσημελῶν, καὶ τὴν ἵκοντα πρὸς
 γαγορᾶν, in mediū producerunt. παράγω etiam est verbum militare, hoc
 est porro agere, promouere ordines ab altitudine in longitudinem,
 id est ἀπὸ τῶν εἰσχωρ ἐπὶ τὰς ζυγὰς. id quod fit ad porrigendam frontem &
 circūueniendos hostes. Xenoph. in secūdo παιδείας, εἰ σοι ἐπὶ φάλαγγος
 ἀσπὶ, ἀλλοθὲν κερ οἱ κλέμιοι φαίνε, ἢ ἢ πρὸς ὄρωρ, ὡς γὰρ ἀντὶ πρὸς ἄγειν; Idem,
 καὶ ὅποτε δοκοῖν ἀντὶ καὶ ἐς εἶναι, πρὸς ἄγειν τὴν ὑπορῶν λόχον πρὸς ἄγειν, καὶ τὴν τῶν, ὅ

προάγωμαι

προαγωγός

παράγω

τὸν τέταρτον ἐς μέτωπον. Et rursus, ἐκ τῆς τοῦ πρὸς οἱ δεκάδραχοι ἐς μέτωπον
 Et in libris ἀναβάσεως saepe hoc verbum legitur. παράγω peruertere &
 transfuersum agere. Antiph. οἱ γὰρ θεοὶ ἔδερ πρὸς τῶν κριῖσιν, ἢ τὴν κρινῶν ἀν
 θρώπων τὴν διάνοιαν πρὸς ἀπονοῖ. Demosth. καὶ διόμην δ' ἀνοῖ, καὶ λόγους πρὸ
 ριῖσιν πρὸς ἀδίκων παραστάτων, οἱ δὲ πρὸς ἄγειν ὑμᾶς ὅρῳ ἀν βόλκται. παράγω oratioe
 blanda vel muneribus perducere quo quis velit, hoc est persuasione
 subdola obrepere. Plato libro secundo de Repub. id quod Homerus
 dixit, λοιβήτε κινῶντε παραστάτων ἀνθρώπων, ἴψε παραστῆναι ἀναπέθεσθαι dixit. est
 enim πρὸς ἀγειν ἀποστῆναι. Idem ipse libro sexto ita inquit, Δι' ἀποστῆναι τὴν ἔρωτῶν
 τε καὶ ἀποστῆναι, ἀπὸ τῶν λόγους πρὸς ἑκάστον δ' ἐρώτημα, σμικρὸν παραστάτων. Acci
 pitur & in bonam partem, vt apud Plutarch. de Cratippo cum Pom
 peio iam victo Mitylenæ differente, ἵπκατακλινομένη τῶν κρατίπτου, καὶ
 παραστῆναι ἀντὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, id est verbis & consolatione de
 ducente ad meliorem spem. παραγωγή est peruersio, idem quod πρὸς ἀκίνη
 μα. vt in Hippiatr. Ἐγχαφάς μοι ζήτησιν κίρα μεθόδῳ τῆς ἐκπῶσιν τῶν τραχίλων ἐν
 τῶν ἵπτοις, ἐς δὲ ἢ τὴν φύσιν κατὰ σίση, γινώσκου οὐκ σε θέλω ὅτι ἐκ εἶσιν ἐκβολή, ἀλλὰ
 παραγωγή, id est non esse ceruicem luxatam, sed peruersam. est enim
 παράγω, παραστάτων ἀγειν. παραγωγή etiam est productio & traductio ordi
 num ab altitudine aciei, id est ἀπὸ τῶν βόλκους ἐπὶ παραστάτων ἐς τὰ ζυγὰ καὶ
 δ' μῆκος. Gaza deductionem transfuit ex Aeliano. Potest & ex eo es
 se dicta quod παράγω vt dixi est in medium & porro agere, vt παρῆναι
 est prodire. Xenoph. in quarto ἀναβάσεως. Παρῆναι δὲ τῶν ἄλλοις στρατηγῶν πα
 ράγειν τοῖς λόγοις, ὅπως ἐπὶ φάλαγγος γῆμοις δ' στρατῶμα. παραγωγή etiam di
 citur deceptio. & verba dare, & a proposito subdola oratione abduce
 re, πρὸς ἀγειν appellatur. Demosth. ἢ τὴν ἄριστοκράτ. ὅν τῶν ἔδερ ἐκείνῳ με λέλη
 θεν ὅ ἀνδρες ἀθλοῦσιν, ὅτι ἀπὸ μὲν οὐδὲ δικαίαν οὐδὲ ἰνυνοῦ ἀπλοῖαν ἄριστοκράτῆς
 ἔξει λέγειν. παραγωγή δὲ ἔδρας τοιαύτας ἔρεῖ, ὡς ἄρα καὶ τοιαύτα ἴδη γέρονε ψυχισματα
 πολλοῖς. Alibi, λόγους ταῦτα καὶ πρὸς ἀγειν τῶν παραστάτων ὅτι. Et rursus alibi,
 ἐπὶ δ' ὁμοῦρο καὶ παραγωγή λέγων. παράγω deducere, deriuare. ὅθῳ παραστάτων
 ὀνόματα ὅ ἔρηματα λέγει. & παραστάτων deductiue, deriuatiue. Athenæus,
 ἄχαιος ἢ ἀντὶ τὴν κίλικας παραστάτων κυλιχίδας ἔρηκε. παράγω ornare aliquem
 honoribus & augere, vt παράγω ἐς ἀξίωμα, ὑποσημοῖς, id est promouere,
 quod non semel Chrysof. dixit ἐν τῇ πρὸς ἱεροσύνης. παράγω est in esse pro
 ducere. Lucian. in Prometh. καὶ πρὸς ἄγειν μὲν ὡς ἀντιπῶν, ἀπὸ τῶν βόλκους γὰρ
 γῆμοις τοῖς θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὴν βίον πρὸς ἀθέντων, παραστάτων δεικνύειν. Dionys.
 ἐν τῷ πρὸς ὄρωρ καὶ παραστάτων, παραστάτων δὲ φαίνε εἶναι τὰς ἐν δειῶ τῶν
 ὄντων ὑποσημοῖς καὶ ἐνιαιῶς προσημοῖς λόγους, οὗς ἢ θεολογία προσημοῖς καλεῖ. καὶ
 θεῖα, ὅ ἀσπὶ θελήματα ὅ ὄντων ἀφοριστικὰ καὶ κινητικὰ, καὶ ὄντ' ὅ ὑποσημοῖς τὰ ὄντα
 πάντα καὶ προσημοῖς καὶ παραστάτων. Idem de diuinis nominibus, ἐπεδ' ἢ πάντα
 πρὸς τὸ εἶναι παρῆναι διὰ τὴν ἀντὶ ὑποσημοῖς ἀγαθότητος. & παραστάτων qui vim

παραγωγή

παραστάτων

habet substantias creandi. Idem, και ἀπολλύς εἶπεν, ἢ τῶν ζώντων ζωῆ, ἢ τῶν ὄντων βίαια, πάσης ζωῆς ἢ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακινῶν ὁ στωικὴν ἀγαθότητα. Prioris ad Corinth. septimo cap. και οἱ χρώμλοι τῶν κόσμων τῆς τῶν, ὡς μὴ καταχρώμλοι. παραγείναι γὰρ τὸ χῆμα, τὸν κόσμον τῆς τῶν. existimo ita recte verti posse, Et qui vtuntur hoc mūdo tanq̄ nō abutentes. transuersos enim agit species huius mundi. Est enim παρὰ τὴν ἑαυτῶν παράφραση, παρεκτρέψην, de quibus alibi dicendum, vt ex iis quae diximus liquere potest. καταχρηστικῶς autem dicitur καταναλίσκεν & καταπολεῖ. Significat etiam supra modum & immodice vti, & praeterq̄ natura vel moribus comparatum est. Lys. ὑπὲρ τῶν ἀριστοφάνους χημάτων, τῆς δὲ προτροπῆς ἢ ἀνήκετο, εἰσελθὼν εἰς τὴν πατέρα τὸν ἐμὸν ἐκέλευσε χεῖραι ὅτι εἶναι ἀρῆ γύριον. πρὸς δὲ εἶναι γὰρ ἔφη πρὸς τὴν μισθὸν τοῖς πελτασῶν. ἥσσω δὲ ἡμῖν ἐνδον ἐπίσταν. ὅτι εἰ ἢ ταύτας λαβὼν, καταχρηστικῶς, id est καταναλίσκε, profundit, absumpsit. Isocrat. in Panegy. ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν μέγιστα, τούτων, ἴδω κατακεχρησθῆναι τὰ δὲ μικρὰ, παραλελειφθῆναι. passiuē dixit pro consumpta esse, ἀνηλωσθῆναι, quare & accus. iungitur vt καταναλίσκεν. Plutarch. in Demetr. ὁ δὲ καὶ πρὸς ἐκκεχυμένοι προότερον πρὸς αὐτὴν, καὶ κατακεχρησμένοι πᾶσαν φιλοζυμίαν, δευτέρου ὅμως ἢ τότε προσφατι ἢ καινοὶ ταῖς κολακίαις φωνήναι. Inde προκατακεχρηστικῶς apud Demosth. πρὸς τὴν παραπρ. ἔπειθαι γὰρ ἐκκλησίαι, μὲν οὐκ ἐστὶν ὑπόλοιπον δουλείας, διὰ τὸ προκατακεχρηστικῶς, χάφω ψήφισμα βουλευόντων, πλὴν βουλῶν ποιήσαντων τὴν δὲ ἡμῶν κυρίαν, ἀπιέναι τὸν πρὸς βίβλιν τὴν ταχίστων, id est quod iam antea omnes consuetudinum dies consumpti essent. Isocrat. in Panegy. ἄ, μὲν γὰρ πρὸς αἰ προσεγγυημένοι κοιναὶ πᾶσιν ἡμῖν καταλείφθησαν. τὸ δὲ εἰς καιρῶν ταύταις καταχρηστικῶς (αἰσθητῶν) τὰ προσήκουσα ἐκάσσοις ἐνθυμηθῆναι, ὅτι τῶν ὀνόμασιν ὁ διαδέσθης, τῶν δὲ φρονουόντων ἰδίῳ ἔστιν. hic καταχρηστικῶς significat abunde commemorare, copiose earum illustratione vti. Cicer. pro Milone, Quanq̄ in hac causa Iudices, Titii Annii tribunatu rebus omnibus pro salute reipub. gestis, ad huius criminis defensionem non abutemur, nisi oculis videritis infidias Miloni a Clodio factas. hic abuti vel alieno tempore vti significat: vel magnopere vti. ac si diceret, non magnopere huius causae fiduciam in rebus gestis Milonis ponam. parum hoc valeat in hac causa, nisi innocentia etiam tutus sit. Idem de Natura deorum, Nos elephantorum acutissimis sensibus, nos canum sagacitate ad vtilitatem nostram abutimur, καταχρώμεθα, id est multum vtimur: non autē παραχρώμεθα, hoc est perperam vtimur. quanquam abuti intelligi possit aliorum vti q̄ natura comparatum sit, etiam si non perperam. Existimo igitur Apostolum illis verbis immodico vsu rerum secularium nobis interdixisse, ac si diceret, ita his omnibus vtendum vt fructuarium probi vti solent: non vt plane domini, & perpetui possessores, qui absumere & quouis modo vti & exhaurire quasi iure suo possunt, και

καταχρώμλοι

προκατακεχρηστικῶς

Abuti.

οἱ ἀπορρίζοντες (inquit) ὡς μὴ κατέχοντες. κατέχειν enim est magnopere aliquid tenere vel retinere. de cuius verbi significatione alibi dicturi sumus si locus occurrerit. Qui igitur rebus fluxis ita incumbit, tanq̄ perpetua animi destinatione occupauerit, ille non vtitur, id est & κατὰ τὸν μὲν εἰς τὴν καθ' ἡμέραν βίον, καταπολεῖ δὲ καὶ καταχρηστικῶς, καὶ κατόχως χρεῖται: καταχρηστικῶς etiam significat male accipere, verberibus vel morte afficere. Aesch. ἢ τιμάρχης, εἰ δοκῶ ὑμῖν παρακληστικῶς βεβιωκέναι, παραδίδομαι πλὴν εἰς ἐμαυτὸν ἡμωσίαν ὑναπολογησῶ τῆς πόλεως πρὸς τοὺς Ἕλληνας. ὅτι δὲ ἡμεῶν παρακλήσασθαι ὑμᾶς, ἀλλὰ καταχρηστικῶς εἰ δοκῶ τοῖς τῶν εἶναι, sed meo supplicio vtimini ad auertendum dedecus a repub. hoc est nolite mihi hi parcere. παρεξάγω exercitum duco in hostes, apud Demosth. in epistola Philippi, ἐν τῶν πρὸς σεφάνος, τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις ἐδερ μέτριόν μοι δοκεῖτε κρίειν, πλὴν ἐρεῶν σὺνθέμνοι ὁμοίως ἀνὰ πρὸς ἐξάσσοντες, & nihilo fecius infesto exercitu in me euntes. Plutarch. in Brut. τὸ δὲ διώνυμον κέρως ὡς μὴ κινκλωθῆναι, τῶν ἡγεμόνων ἀντιπαρεξάσσοντων διεσπᾶν τὸ μέσον. Περιάγω, τὸ καταφωτῆσαι, id est circumduco, vt circumfero. Περιάγω circumueo, vt Matthaei vigesimo tertio, περιάγει τὴν θάλασσαν καὶ πλὴν ἐκράν. vt προάγω, προσάγω, praecedo, accedo & alia. Sic enim ἄγερ & composita ab eo de peditibus dicuntur, vt ἐλάωφιν & composita de equitibus. περιάγω etiam verso, & περιάγω ακρὸς versatilis. τῶν γὰρ πωλῶν ἐσώπων ἐπί τῶν βάσεως ὑπερσφρα, κατὰ πρὸς αἰ τὴν περιάκτωρ διφραυ κατασκυθίζονθ' ἑσφρα, & reliqua. ἀντι τῶν σφραγῶν. περιάγω redigo, afficio tandem. Dioscor. in sexto, σχεδὸν γὰρ αἰ τὴν πλάσων φαρμάκων δύναμις ἐς ὁμοιοτρόπος περιάγασσι τὸ σῶμα διαδέσφρα, similiter afficiunt, ad finiles affectiones redigunt. δι' ἢν αἰτίαν ἐπι τῶν πλάσων τὰ κοιναὶ βοηθήματα, ἀντί. περιάγειν tandem adducere, & ad extremum attrahere & asciscere. Herodia. de filiis Seueri loquens in quarto, ἐξ ἐκείνου δὲ ἐσασιάζω πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσσω τε καὶ ἐπεβόληνον. πάντα τε ἐπράτην ἐκάτρω, περὶ μὲν τὸν ἀφῶν ἀφροκλυθῆσαι, εἰς αὐτὸν τε μόνον περιάγειν πλὴν ἀρχῶν. Idem, ὁ δὲ Ἀντωνίνος ἀνάγκη μόνον ἢ γνώμη ἐς ὁμόνοια καὶ φιλοφροσύνη ἐπί τῶν πλάσων μάλλον ἢ ἀληθῆ περιήγειτο, Adductus est tandem ad conditiones amicitiae & concordiae. Hoc verbum autem significat sensim & aegre aliquid fieri. Aristotel. in secundo Politicon, καὶ ταύτων πλὴν κλιτέων βελόμω κοινότερον ποιῆται ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς πλὴν ἐτέρων πολιτείαν. de Socratis politica loquens apud Platonem. Plutarch. in Politicis praecipis, κολῶν ἀξίωμα, σωφροσύνη, καὶ πρᾶξι ἐχθραὶ φιλοζυμίας ἐπιφροσύνη. ἢ πάντα, συλλήβδην ἀναβλάθαι ἡμᾶς, καὶ περιάτων ὑπὲρ ἀυθαδέας εἰς ἑαυτὸν, sibi tribuens, & sui muneris faciens, ad se trahens. περιάγειν etiam est in diuersum & in contrarium conuertere. Synes. Ἀνασάτω, ὡς ἐπειδή μοι σωτέπεσερ ἀποβαλεῖν τῶν παιδῶν τὸ φιλοπορ, καὶ διήγατον ἐμαυτὸν κραπθῆς ὑπὲρ τὸ πάθος. ἀλλ' ἀνδρόνικον ἀνὰ περιήγαγε, ἢ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφραῖς τῶν νοῦν ἔχων ἐποίησε, cogitationem meam in

ἀνὰ πρὸς ἐξάτω.

Περιάγω.

Περιάκτω.

ἀνὰ πρὸς ἐξάτω.

diuersum circumegit. περιάσμαι voce passiuā pro circumago, vt ἀπομαλ
mecum duco. Athen. in duodecimo de Dionys. tyranno, τρυφῆς αὐτῶ δούλ
 λθ' ἢ καὶ κακουργίας, διὰ μὲν ἐφ' ἧς χάριτος περὶ κίχλας ἀπίνθας περιάσμαι, καὶ
 ἵππας ὁ θράκηντας ἀρῶντες, ἕσθρον δὲ πανοικία ἐφουβρίσας κατέστρεψε τὸν βίον, id est
secum trahens, circumagí iubens. auríga autem & agítator περιάσμαι
 dicitur non περιάσμαι. περιάγω contorqueo, torquendo confringo. χίωμ
 μάτριν δὲ, καὶ τοιοῦτον δὲ λακτίζων, ἢ περιάσμαι ἢ ἐραχίονα, δὲ ἐβαλον αὐτῶ τὸ ξίφος,
extortam ei sicam abieci, hoc cōtorto brachío ereptam. **συναγωγῆς** pre-
 ter notam significationem, est contraho quod apertum est, id est clau-
 do. Aristotel. in tertio de partibus animal. ἐπέφυκε δὲ τοῖς φολιδοῦσι τε καὶ
 πηροῦσι, ἀντὶ ἐφ' ἧς ἰσχυροῦσιν ὁ διοίγειται ὁ φάρυγξ. Et in secundo
 histor. animal. de pinnophylace, καὶ διοίγοντες καὶ συναγόντες θηρόντες τὰ
 ἰχθύδια, τὰ μικρὰ. πρὶν μὲν ἐσελθεῖν διοίγοντες, ὅταν δὲ ἐσελθῆ συναδόντες. **συναγερ**
conciliare, εἰς δμόνοιον ἀγῆν. **Herodia. in tertio,** ὁ μὲν δὲ τοιαῦτά ἕνα λέγων
 ἐκασοτε, κατὰ μὲν λί πρὸς δὲ, κατὰ δὲ ἰσχυροῦσιν, σφραγίζον αὐτοῦ ἅμα, καὶ συναγεῖν
 ἐπερᾶτο. δι' ἧς ἕλπε ἐπέβητο, ἀφωμίαν δὲ ὁ ἐπεδίδοσαν εἰς δ' χεῖρον. **Alibi,** ἀμ-
 φοτέρους τὲ τὰς χεῖρας ὑποβαλῶντες, καὶ ὑπὲρ τὰς ἀγκάλας ἄγουσιν, μετὰ διακρίων καὶ
συναγωγῆς διμωγῆς, συναγερ ἐπερᾶτο. **de matre loquens. & συναγωγῆς conciliator &**
congregator. Plato in Sympof. ἔστι δὲ ἐκ τούτων ὁ ἔρωσ ἐμφυτῶ τοῖς ἀν-
 θρώποις, καὶ ἐφ' ἧς ἀρχαίας φύσεως συναγωγῆς. **Lyf.** συναγωγῆς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχον-
 τος δὲ τῶν σωματῶν, id est sodalitatū coactores, **συναγωγῆς intendo, augeo.**
Gregor. ἀεὶ τὸ πόθον ἀλλήλοις συναδόντες θρομότερον τε καὶ βεβαίωτερον. **συναγωγῆς**
contractio, adductio. Isocrat. in Euag. Σιμῶν δὲ ἄρ' ἔ τὰς τῶν προσώπων συνα-
 γωγῆς, ἀλλὰ τὰς τῶν βίον κατὰ σκευῶν. **συναγωγῆς** collatiuus apud Atheni-
in septimo. συναγωγῆς συμπόσια, **vocantur, & συναγωγῆς, δέειπνα,** τὰ ἐκ
 τῶν συμβολῶν, hoc est συμβλητὰ. **ἵπασμαι** ἀντὶ τῶν προάσμαι **procedo.** **Plutarch.**
in Anton. ἵπασμάτων δὲ κατὰ μικρῶν τῶν πρώτων, ὁ κατὰ μὲν ἐφάνη. **Idem,** Δούτι
 δὲ καὶ αὐτῶ τῶν ἄντωνις φιλέετε καὶ ἵππας, προσβαλόντας ἀνέκοπτε τοῖς κλημίους,
 ἐχ' ὡσπερ πρότερον ἵπασμων ἅμα, πρὸς τοῦ δολίτας ὁ ἀναχωρῶν, ἀλλὰ ὑπερβαλῶν,
 καὶ συμπλεκόμενῶν πρὸς βαλῶν, non vt antea progrediens simul & vi-
 cissim pedē referēs. **Sic dicit vt ὑπερβαλῶν, ἀντὶ τῶν προκείσθαι.** καὶ ὑπερβαλῶν, ἀν-
 τὶ τῶν προκείσθαι. **& ὑπερβαλῶν ὁ προλαβῶν, & vt aliqui dicunt ὑποτιμῆσθαι, ὁ προτι-
 μῆσθαι, & ὑποκατανοῶσθαι τῶν προτιμῆσθαι, Sic Demosth.** πρὶ σφῆρας, αὐτὴ τῶν πρὶ οἰ-
 βας ἐγύρετο πρὸς αἰμάτων ἀρχῆ, καὶ κατὰ σφῆρας πρὸς τὰ πρὸ τῶν εἰς ἔχθρον καὶ μί-
 σθῶν καὶ ἀπιστίων τῶν πόλεων ὑπερβαλῶν ὑπὲρ τῶν, **impulsis & prouectis.** **Idem,**
 δούτι δὲ διακρουόμενος πάντα τὰ ἐμπροσθεν χρόνον ἐσελθεῖν, εἰς τοῖσιν ὑπὲρ καίρων,
productus & adductus est, & protrusus. **Greg.** ἀλλὰ γὰρ ἔλαβον ἐμαυτῶν
 εἰς τοῖς ἐμοῖς ὑπαχθεῖς ἐπαίνους. **ἵπασμαι demittor, & clunem submitto, vel**
ὑποπίπτω succido. Aristotel. in quinto de hist. τῶν τε ζωοτόκων καὶ μεγάλων
 ἐχόντων, οὐτε τοῖς ἄρξενας ἐλάφους αἰ θήλασα ὑποδέχοντο, οὐτε τοῖς τῶν αἰ βόας, διὰ

συναγωγῆς

συναγωγῆς

συναγωγῆς

συναγωγῆς

μθ

ἵπασμαι

τῶν τοῦ αἰθίου σωματῶν, ἀλλ' ὑπαγόντα, τὰ θήλασα δέχοντα τῶν γουῶν, se submit-
 tentia. Vnde ἵπασμαι huiusmodi submittio & succidua exceptio ma-
 ris. Idem in sexto, ἢ δ' ἔλαφος τῶν μὲν ὀρέων κρεῖται κατὰ πρὸς ἐλέχθον πρότερον,
 τὰ πλείστα δὲ ὑπαγόντες, ἔ γὰρ ὑπερβαλῶν τὸν ἄρξενον ἢ θήλασα πολλαίσι. Est etiam
 ἵπασμαι ἢ ἀναχωρήσθαι. quod fit cum receptui canitur, vt apud Thucydi-
 dem. ἢ ὑπαγόντες ὀππῶν τῆς διώξεως. quæ quia interdum subdola est, ad
 perliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγόντες ἀντὶ ἀπάτης ponitur. vel
 ideo dicta est ὑπαγόντες, quod ὑπάσμαι δὲ ἀπατῶ significat & pellicio. Xe-
 noph. Hipparch. ἔτι δὲ τῶν μὲν κρυπτῶν ἐχόντων φυλακὰς δὲ ἐπὶ φανερῶν ὀλίγοις
 ἐμπροσθεν τῶν κρυπτῶν φυλάσσοντα, πρὸς τῶν κλημῶν εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Aesch.
 καὶ τὴν ἀρχῆ, ἐν δὲ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δικαστηρίων κλημῶν ἀφελῶν τῶν εἰς αὐτῶ
 δ' ἀρξενον, λόγων, ὑπὲρ ἀπάτης, καὶ τῶν ἀλαστονυμῶν ὑπαγόντες, καὶ πάντων ἀδικῶ
 τῶν ἐθῶν εἰς τοῖς ἀρξενον πρὸς ἀδέχεται, fallimini, dolo adducimini. Significat
 enim etiam adduco, id est perperello, pellicio. Herod. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐφ' ἧς
 ἐβόλετο ὑπερβαλῶν. vt est illud, ὑπαγόμενοι τῶν πᾶσιν προσωτέρων ἐφ' ἧς πόλεως,
 apud Suidam citatum. Idem Herod. ἔς τε ὀλίγων τῶν γερμανῶν ὑπερβαλῶν
 τῶν, ὡς καὶ συμμάχους παρὲς αὐτῶν λαβεῖν. Et passiuā etiam voce dicitur, vt
 apud Isocrat. πρὸς φίλιπ. τοιαῦτα ἐλπίσιν ὑπαγόμενοι, ὁ τῶν δούτων τῶν
 ἐκείνων νομιζόμενοι τὰς μεγίστας, συλλαβῶν αὐτοῖς ἀπέκτεινε. Dicitur etiam pro
 eodem προσάσμαι. quare ὑπάσμαι ἀντὶ τῶν προσάσμαι in usum venit. vel
 quia ἢ ὑπὲρ dolum significat in ὑπάσμαι, vt in ὑπερβαλῶν, quod assentatio
 nem significat & obreptionem sese alteri captiose submittentis. Lu-
 cian. τῶν μὲν γὰρ Σιμέλλων ὑπερβαλῶν ἢ ἕρα, διδοῦν γὰρ ὡς ἐκλότυπος ὄζει, πᾶσι δὲ
 πᾶσι πρὸς τὸ Διός, μετὰ βροχῶν καὶ ἀστραπῶν ἠκῆν πρὸς αὐτῶν. Idem, ὅν καλὰ
 ταῦτα ὁ προσάσμαι ὑπερβαλῶν μετὰ τῶν ἐρωμένων, ἐκασοτῶν ἐμοί, διενόησας τὴν πᾶσιν.
 Significat etiam obsequiose colo, θραπέσθαι, alicui me vendito & eum
 obseruo. Andocid. καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐκείνῳ δὲ μοι δοκῶσιν οἱ κριταὶ ὑπερβαλῶν
 Ἀλκιβιάδου, ὀρέωντες ταυτέων τῶν αὐτῶν καὶ χεῖματα ἀναλώσασθαι, προσκλακίξομενοι,
 τῶν δὲ ταῦτα παρρησιόωσθαι, μέγιστον δαυάμενον. Paulo post κολακῶν pro eo-
 dem dixit. Demosthen. καὶ Ἀριστοκρ. συμβέβηκε γὰρ ἐκ τούτων αὐτοῖς μοι ἀντι-
 πάλως εἶναι τῶν, ὑμᾶς δὲ ὑπερβαλῶν καὶ θραπέσθαι, Inde contigit vt tres
 illi reges inter se hostes essent, vos autem vt ipsi colerent & obserua-
 rent. quod Quintil. in quarto καὶ λέγει reddidit latine, Interim vero
 (inquit) fallendus iudex, & variis artibus subeundus est. Philostrat. Subeo.
 zeus ὑπὲρ ἧς χροσῶ, ὑδῶν, βοῶν, καὶ δράκοντι καὶ ἄλλοις προσκλακίμασι. Dicitur &
 pro eodem ἵπασμαι itidem cum accusatiuo. Plato libro quarto de Re-
 pub. ὅς δ' ἄρ' σφῆρας ὄρω κλημῶν ἢ θήλασα θεραπεύει καὶ χαρίζεται ὑπερβαλῶν, καὶ
 προσκλακίμασι τὰς ἡμετέρας βουλῆσιν, καὶ ταύτας δεινὰς ἢ ἀποπληροῦν, ἔτ' ἄρα σο-
 φὸς ἔσται ἀνὴρ, καὶ τιμῆσθαι ὑπὲρ σφῶν. Aesch. οὐτῶν ὡς ἐγὼ ἀκῶν τῶν Ἀλέξανδρον
 ὑποτρέχαι, καὶ κλημῶν ἐκείνων διὰ τούτων γράμματα, venditat se Alexandro.

ἵπασμαι

ὑπάσμαι

ὑπερβαλῶν

ἵπασμαι

Athenæ libro quinto, και χειροτονηθεις υπό τῆν Ἀθλωαῶν πρεσβυτέρης, ὅτε ἐς κινθριάπτω τὰ πράγματα, μετέβη, ὑπερβαμὼν τὸν βασιλέα, τῆν ἑλίων εἰς ἐγγύτη. **Xenoph. in primo** πωδέας pro cursu comprehendere dixit, vel fugientem reprehendere, χρῶνται δὲ τῆς μιλύσιμ ἢ ἐφίβωρ αἱ ἀρχαί, ἢντι φερρῆσαι θεῖση, ἢ κακίργως ἐρδυνῆσαι, ἢ λησας ὑπερβαμῆμ, ἢ κολῆ ἀλλοῖ ὅτε ἰχίϑ τὲ κολῆ τάχως ἐργα ἴσι. **Basil. pro surrepere & latenter insinuari**, ἢ μῆς σε πῶκακαλῶ μὲν μίπε βαλδύεαδς ἀχλὺς ἀξία, ἢ ἔτι ὑπέδραμέ σε τὸν νοῦν, ἀπελάσσωτα ποταφῆ διανοίας, σεαυτοῦ γηυῆς πάλιν. Ἰπάγεαδς etiam persuadere significat. **Xenoph. in secundo** ἀναβάσ. ὁ δὲ κλέαρχϑ ταῦτα ὑπὸνῆγο, βουλόμην κολῆ αὐτὸν τῆ παρα βασιλέως πρεσβυόντα, συμβουλεύσει μὴ πῶκαδιδόνα τὰ ὅπλα, ὅπως διέλπωιδες μᾶλλον οἱ ἑλλωες εἶνυ. Ἰπάγην εἰς δίκην est deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. **Et Anthoniāto recriminor. Thucyd. in tertio**, και ὑπάγοσιμ αὐτῆ ἴτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην, λέγοντες Ἀθλωαῶς τῆ κέρκυρα καταδηλωῦ. ὁ δὲ ἀρφυγῶν, ἀνδυπῶγει αὐτῆν τοὺς πλοισιῶτάτους πέντε ἄνδρας, φάσκωρ τέμνερ χάρακας. **Xenoph. in pri.** ἐλλωικ. ὅς ὑπαγόμην θανάτου ὑσορῶν ἐν λακεδαίμονι δια πλὴν προσοσίαν, ἀπέφυγε. **Et in secundo**, πρῶτη μὲν οὖς πάντες ἤδισαν ἀρ συκοφαντίας ζῶντας, συλλαμβάνοντες ὑπῆτον θανάτου. **Nunc** φέρω verbum explicandum est cum compositis ab eo, præter ἀφέρω, quod supra explicatum est. φέρω καὶ ἀναφέρω τὸ βασάζω. φέρω tolero, ὑπερμύω. **Plut.** τῆτο δὲ αὐτὴν ἐχ ἐταίρικῶς ἐνεγκῆμ, ἀλλὰ πωλὼν ὑπὸ λύπης χρόνον νοσηῖται. **Demosthen.** ἐγὼ δὲ ἐνίωχῶς χαλεπῶς ἐφ οἷς πῶιπλὼ λῆτρυγίαν ὑβρίδιῶν, ἔτι χαλεπώτερον τῆ τῆς τῆς μετὰ ταῦτα ἐνίωχῶς, κολῆ μᾶλλον ἠγανάκτηκα. **Andocid.** ταῦτα ξαθύμως φέρετε, **Hec vos remisso animo supinoq; transmittitis: hoc est nō acriter vindicatis.** φέρην pendere, pensitare, indeq; φέρϑ tributum. **Et** φορολόγϑ ὁ τῆ φέρωρ ἐκλογῆς. **Demosth.** ὑπὲρ φορμίονος, ἢ μὲ γῆ τράπεζα ἐκατόρ μνῶς ἐφρῶν. δὲ ἰσπιδοπίγιον τάλωρην, hoc est, quot annis reddebat: quasiq; tributū annuū pendebat. **Xenoph. metaphorice** vsus est, ἢ δοναί δὲ ἔπω ἀρχασι τῆ ἀνθρώπων, ἢν ἂν ὑπὸ κερκῆσι, ὡς εἰς μὲ ἂν δρῶσιν αὐτὸς ἠβῶντας, ἢ δῶνα μιλύς ἐργάζεαδς, ἀναγκάζεσι φέρην ἢ ἂν ἐργάσων, ἢ κελῆρ εἰς τὰς αὐτῆ ἐπιθυμίας, id est cogūt eos cōferre quicūq; lucrātur, & depēdere ad tolerādas ipsarū cupiditates. φερὰ etia ē collatio. & φερὰν φέρην, est pensitare. **Thucyd.** ἐργαζόμενοι, ὁ φερὰν φέροντες ἢ ἂρ ὑμῖν μέλλῃ ἰκανῆ εἶσεαδς, cū alioq significet verbertatē & copiā. **Plut.** ἐκ τῆς τότε σαυῆσιν φερὰν γηυῆς τῆ σοφισῶν ἐν τῆ ἑλλάδ. δ. vt **Demosth. dixit**, φερὰν προσδοῖ ἢ δῶροδόνωρ σαυῆσιν γηυῆς, quasi δῶροδόνωρ dixit. Significat etia ἐραυορ. utroq; em̄ pro eodē utit **Demosth.** ἢ μὲ δῆς, τούτῳ τὰς αὐτὰς φερὰς πῶ ἐκάς δίκαιον ὑπάρχην. σὺ δὲ πλερωτῆς τῆ τῆ γῆ γονῶς ἐράνυ, σεαυτῆ τῆ δίκαιος εἰ συλλέξααδς. **Et Athenæus itidē vsus.** Significat etia ipetū casus temerariū. Sic **Demosth.** φερὰν ἕνα πρῶματῶρ χαλεπῶν ἢ τῆ κωρ κωρ dixit. & **Greg.** αὐτόματῶν φερὰν, & συντυχίαν p eodē dixit. φερὰ etia vna est quatuor motionū **Aristot. in pri. de anima**, τωσῶρων κινήσων

ἰσπιδομῶν

Ἄνθονιῶτω

φέρω

φορολόγϑ

φορὰ

ἔσων, φερῶς, ἀλλοιώσεως, φθίσεως, ἀυξήσεως. φέρην ἢ ἄγην est populari & diripere, vt alibi dictum est. φέρην etiam est creare & designare. **Demosth.** πρῶς ἀπῆν. ὅντε φυλῆ πῶ τῆ ἐτόλμησιν ἐνεγκῆμ οὐδεμία ἐδένα τῆν ἀπ ἐκείνου χορηγόνε ἔτ ἐνεχθῆς αὐτοῖς ἀλλῶ δουλῆς, ἀνδιδόωα. ἐνεχθῆς dixit ἀντὶ τῶ πρῶβληθῆς χορηγῆν. φέρην auferre. **Gregor.** και ἐ μὲν φέρῆς, αὐρα φέροις, auferant venti: in ventos abeat. φέρην ψῆφον ferre suffragium. **Demosthen.** και πῶ τῆτο διδοῖσεται ψῆφϑ νωι, feretur suffragium & decernetur. **Vnde** ἰσφοροῖα dicta. φέρην ferre, id est tendere & pertinere. **Gregor.** και οὐ δὲν ἀπῆν τῆν εἰς τῶ φρόντωρ, eodem pertinentium. **Herodot.** φέρει ὁ ἀγῶρ ἔρως εἰς πᾶσιν πλὴν ἑλλάδα. **Aristoteles in secundo de partibus animal.** ἐκ μὲν οὖν τῆν ὀφθαλμῶρ οἱ τόποι φέρουσιν εἰς τὰς πῶ τὸν ἐγκέφαλον φλέβας. **Idem in decimo** τῆν μετὰ τὰ φυσ. Δεῖ τόνω τῆν ὀνομάτωρ ἐκασορ εἶναι γηυῆς μωρ, κολῆ μὲ πῶλλῶ μόνωρ δὲ εἶν. καὶν πλέονα σημάνη, φανερὸν κριῆρ ἐφ ὁ φέρει τούτο νομα τῆ τῶν, ad quod potissimum pertinet. **Gregorius in primo** κατὰ ἴουλ. κατῆα μὲν εἰ τῆν ἀδῆντων τῆς πῶλλοῖς ἀβάτωρ, ὡς ὀφελόνγε κολῆ τῆ εἰς ἀδῆ φέρουσιν, **Descendit quidem in locum vulgo inaccessiblei, utinam vero ille in viam ad inferos ferentem. Dicitur etiam** φέρῆς voce passiva p vergere & tendere. **Theophrast.** ἐπὶ ταυτῶ δὲ φέρονται καὶ ὅσοι φασὶ δῆν πῶιδῆν τε εἶναι καὶ μὴ παγῶδη μὴδὲ πωκνῶν μὴδὲ ἀλμυρῶρ, ἀλλὰ πωτε μὲν κολῆ τῶ θυρῶν. **Antiph. per metaphoram** dixit, φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη φῆ ὑπῆρας εἰς τῶ φέρει, **Plane enim suspitionis vestigia in hunc hominem tendunt.** φέρην δια γλώσσης sic dicitur vt ἔχην & ἄγην, hoc est hoīem verbis celebrare, in ore semper habere. **Gregor. de Basilio**, ὅταν μὲν πλὴν αὐτῶ ἐξαίμ μωρῶν μεταχρῆζῶμαι, καὶ δια γλώσσης φέρω, μετὰ τῶ κτίσῶ γίνομαι, cum pronūcio & recito. **Herodi. in secundo.** οἱ πλὴν πῆρω αὐτῶ τῆν ἔργω φέρουσι δια μνήμης, id est obliuisci non possunt, meminērunt. φέρην χάριν est conferre beneficium & gratificari. **Andocid.** τουτὶ τὸ ψῆσιμα, ὁ κηῖσῶτε, ψῆσισι ἀσάμυλοῖ μοι, ὡ Ἀθλωαῶ, ὑσορῶ ἀφέλεατε, χάριν ἐτέρω φέροντες, id est χαρίζόμενοι, vt alii obsequeremini. **Alibi pro eodem** δῶνα χάριν dixit. **Passive vero** φέρῆς χάριν dicitur, qui beneficium accipit vel præmiū. **Idē in eadē oratione,** quæ est πῶ φῆ αὐτοῦ καδῶδῆ, χάριν οὖν ἐμός με εἰ μῆσϑ τῶ δῶστυχήματι τῆ τῶ φέρῆς παρ ὑμῶν. **Sic** φέρῆσαι δόξω πῶ τῶ βασιλεῖ, & φέρῆς τὸ ἀδῶν, ἀντὶ τῶ ἀρεθῶν, hoc est ferre & mereri. **Gregor.** ὅσον ἐν τῶ δῶ γῶ χρόνου πῶ πᾶσιν ἠνεγκῶ. φέρῆς μῆδῶν eodem modo dicitur. **Xenophon in Oecono.** Νῆ δῶ κολῆ πῶ γῆ μῆδῶ φέροιτῆ ἂν, εἰ δῶνα τὸ δῶκον παραλαβῶρ, κελῆρ ὅσα δῆ. **Dicitur & ἀποφῆρεθῶ.** **Alciph.** φῶγῆς μὲ ὡ φαβιανῆ, φῶγῆς κολῆ ταῦτα ἀρτίως ὄλον τῶ ἀγρῶν ἀπνεγκῶ μῶν. τί γαῖρ εἰ τῆν ἐμῶν λαβῶσα ἔχεις; **Cicero pro hoc auferre solet dicere.** vt pro **Quintio, Mihi si quid deberetur, peterem: atq; iudicio iampridem abstulissēm.** **Dicitur & voce actiua,** vt ipse paulopost, τῶ τῶ μῶ τῶ εἰν ἔφῆ ὁ κριτῶ βελλῶ, εἰ δ

φέρῶμαι

φέρην δια γλώσσης

φέρην δια μνήμης

φέρῶμαι

τοὺς ἔχθρους ἀνέων, προσέτι καὶ μισθὸν τέτρα φέροι. Ἐλαττον φέρομαι significat
 posterioreis fero, vt ἔλαττον ἔχειν est vinci & superari in ludo vel alia
 re. Gregorius, οὐχ ὅτι καὶ τούτοις ἔλαττον τινοσ ἠνέγκαστο, Non quod cuiq̄ in
 hisce rebus cesserit. Sic etiam Plutarch. vsus est. Lucian. οἱ μὲν ἀμφὶ ἀ
 ρίστητον τε καὶ ἑπίκροτον τὰ πρῶτα πρὸς αὐτοῖς ἐφέροντο, primas partes ferebāt,
 primariam auctoritatem habebant. καλῶς φέρεσθαι dicitur is quicū
 bene agitur. & ἀμεινον & χείρον φέρεσθαι eodem modo dicuntur. Andocid.
 εἰ μὲν γε νομίζουσι εἰς πόλεισ, οὐ πρῶτον σκε, καὶ τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν ἄμεινον εἶν
 φέρεσθαι, id est melius secum priuatim agi, melius suis fortunis consul
 sultum esse posse. Thucydid. καλῶς δὲ φορόμενον ἄνθρωπον καὶ ἑαυτὸν, φθίσει
 μὲν εἰς εἰς παρὰ τὸν ἄνθρωπον, οὐδὲν ἴσον συναπόλλυσι. φέρεσθαι rapī & auferrī impetu.
 Isocrat. in Helene, ἀιδάνομαι δ' ἑμαυτὸν ἔξω φρόνιμον ἄνθρωπον καίρων, Sentio me
 auferrī longius à proposito, & hæc commemorare intempestiue. φέ
 ρεσθαι etiam dicuntur quæ in manibus hominum versantur, vt liber
 editus. vt de Aristide legitur, μηδ' ἀναμύσεισθαι οὐδ' ἄν τὸν παλαιωαῖκόν ἐπιεῖν διὰ
 τὸν φθόνον τῆς ἑρώσεως, μηδ' αὖτε αὐτὸν μετῆλθεν. ἀναμύσεισθαι γὰρ ἄλλον παλαιωαῖκόν εἶν
 τελεῖ καὶ ψυχρὸν ὅς καὶ φέρεται, ἀιδάνομαι λαβεῖν πλὴν ἀδραστῶν λέγειν, id est ὅς καὶ
 πρὸ φέρεται. Ἐκ φέρεσθαι & πρὸ φέρεσθαι significationem habent non abfi
 milem inter se. Ipse Isocrat. alibi, οὕτως ἀτυχῶς φέρομαι παρὰ αὐτοῖς, Sic
 mihi res infeliciter procedunt apud ipsos. Thucydid. εἰς φρόνιμον ἄν
 θρωπον, Cui res militaris & imperatoris munus recte cedebat. μέ
 γα φέρεται Plato pro magni referre dixit, hoc est πολὺ διαφέρειν. sic enim
 inquit libro quinto de Repub. μέγα γάρ τινι φέρειν διόμειθα καὶ ἕλον εἰς πολι
 τεῖαν, ὅρθως ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. Quo modo loquendi lingua vernacu
 la vitur, importare id vocans & gallice & italice. τὴν ἑνεγκέσσαν etiam
 dicunt patriam significantes. Synes. οὐ μὰ τὸν Ὀλίον τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν ὧ
 πυλαίμην, εἰ ἀπέσκηψά σε εἰς τὴν ἑνεγκέσσαν ἕωοισαν. Idem, σοὶ με δ' εἶ προσέ
 νακλαίεσθαι εἰς ἑνεγκέσσης συμφορὰς, Alibi, νόμος ἀνατένεται πᾶσι καὶ χα
 λειπὰ τοῖς μνησθένσι πλὴν εἰς ἑνεγκέσσης ἀρχῶν φέρειν enim patria dicitur. Inde
 illud Aristidis in Panath. τὴν δὲ ἡμετέρων χώρων κοσμεῖ τῆς ἐπι τῆς γῆς τὸ κάλλι
 σον, εἰ καὶ τούτῳ ἐν ἰνδοῖς μίσημικας ὑπερέβησεν ἄξιον εἰπεῖν, πρῶτον γὰρ ἠνεγκεν ἀνθρώ
 πων, καὶ πρῶτον παρὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. καὶ ὅτι πᾶσι τῶν ἰνδοῖς ὄσιν ἢ καὶ ἄλλοις γῆ, τὸ
 ἦδ' ἐνεγκέσσης εἶναι τῶν ἀνθρώπων γῆς, μήτις ὅτι τσοφὸς κοινῆ, καὶ τὸ φύσεως ἀφορ
 μή φέρον inter dum pars est orationis, ornatus magis causa q̄ signifi
 cationis posita. Gregor. τῷ μὲν γε κλήρω φέροντες ἑαυτὸς ἐγκατέλεξαν, id est
 nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc si tollas verbum φέροντες
 eadem erit sententia. Idem, καὶ τούτοις φέροντες πλὴν τῶν θεῶν δόξαν προσέδθηκα,
 Lucian. Σίαν τὸν αὐτῆς φιλοσοφίας φέρον ἀποκμπόληκας, teipsum cum ipsa phi
 losophia venum dedisti. vel magis ad verbum, teipsum addictum
 iuisti cum ipsa philosophia. Apud Aesch. καὶ κτησιφῶντι plane πρὸς ἑλκει,

καλῶς φέρεσθαι.

μέγα φέρεται.

ἢ ἑνεγκέσσαι.

φέρω ἑνίοτε πρὸς ἑλκει.

καὶ εἰς τὸ φέρον πρὸς ἑλκει τὰ πρῶτα, ὡς τὸ ἐ μὲν μὴ πέμψω φίλιππον πρὸς ἑλκει, Παρὰ ἑλκόντα
 καταφρονεῖν αὐτὸν ἐφ' ἑλκὶ πόλεισ. Huic simile fere est illud Sallustianum,
 Bonorum præmia ereptum eunt, pro eripiunt. Et rursus, Fuere tamen
 ciues qui sese remq; publicam obstinatis animis perditum irent. Te
 rent. in Heauton. Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum
 scelus. quod genus antiquis vsitatum fuit. Plaut. Soror si mea esses,
 qui magis potueris honorem ire habitum, nescio. Liuius, Tum qui te
 in Italia retineret: & si id publico bono faceret: simul cum bello ma
 teriam gloriæ tuæ ire ereptum videri vellet. Curtius, Meleagri teme
 ritatem armis vltum ire decreuerat, id est vlcisci, hoc est τιμωρεῖσθαι πο
 τίς q̄ ἡμωρίσεσθαι. vt in illo Quintilianī, Illa bonum decent, malos odif
 se, publica vice commoueri, vltum ire scelera. non enim futurum esse
 potest in hoc loco. Tacitus de Quintiano, A Nerone probroso carmi
 ne diffamatus, contumelias vltum ibat. Simile est illud Demosthen.
 πρὸς σεφῶνα, καὶ γὰρ ἐ μὲν ὡς ἐκράτησε φίλιππον, ὄχρετ' ὀρθῶς ἀπιῶν, καὶ μετὰ ταῦτ' ἐχόμενος
 ἦγεμ ἡσυχίαν, μηδένα μηδὲν λυπήσας, ὁμοῦ ἢ ἀντις ἡλ' ἄλλοις ἐκ ἡναιωθέντων οἷς ἐ
 ἀπιῶν. πρῶτον ἐκείνῳ, μέμψις. & Platonis in Phædo. ἐπιπύθῃ ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν
 ἄνθρωπον, εἰ μὲν θνήσκῃ ὡς εἰκοιεν αὐτὸν ἀποθνήσκουσι. ὅ δ' ἀθάνατον, σὺν ἡλ' ἀδιάφορον
 οἰχεται ἀπὸ τῶν περὶ χροῖσσαν τῶν θανάτων. Eiusdem generis sunt, μαθὼν ἔχω, ἀν
 τί τῶν ἐμαυτὸν καὶ συλλαβῶν ἔχω, ἀντί τῶν σωέλαιον, complector. Demosthen. συλλαβῶν
 πρὸς λεπτίνω, τίνες οὐκ ἴσσαν αὐταῖς, τὰς μὲν καὶ ἕκαστον ἑάσω, μίαν δ' ἢ συλλαβῆσα, ἔχω ὅ
 τὰς ἄλλας ἔχει, δίσμι, vnam autem quæ alias complectitur, commemo
 rabo. Aristid. δοκεῖ δέ μοι καὶ Ἡρακλῆς ἕσθρον, πρὸς ἀγαθὰ, τῆς βίης τὴν δὲ πλὴν πό
 λιν πρὸς ἀμύσεισθαι, πλὴν διάνοιαν ἐκείνῳ ὑπὲρ ἀπάντων ἀνθρώπων λαβεῖν, ἢ μετὰ τῆς
 θεῶν αὐτὸν κατὰ σιγῆσσαν, ἔχθαι. id est κατέσκησεν, in deorum cœtum adoptauit.
 Greg. ἀδὴ καὶ μάστιγας τῶν ἡμετέρων ἔχει θαυμάσας, id est ἐθαύμαζε. Sic παύσεις
 ἔχων & similia. vbi ἔχων profus redundat, quod ad significationem at
 tinet. Plato in Gorg. ποῖα ὑπερδύματα φλυαρεῖς ἔχων, Quos malum calceos
 deblateras? Lucian. ἱερομυθίππων, πρὶ δὲ ἐμῶ ἀνθρώπῳ τίνα γνώμην ἔχουσι, τίνα
 ἐφίω δέωσστα, εἰ μὴ πλὴν ὀσεβεσάτων, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν, καὶ ἄλλας ἔχων
 ἐφθ, irrides inquit. Aristophan. νεφέλ. χάρα. τί κυπρίσθαι ἔχων πρὶ πλὴν θύσων;
 Sic ληρεῖς ἔχων apud eundem, βατράχοις attice dicitur, ἀντί τῶν ληρεῖς. Et
 Διατελῶ ποιῶν τὰ δέοντα, ἀντί τῶν ποιῶν. Demosthenes, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας δου
 σίας προσαναλίσκοντες διετέλου. & sic identidem. licet aliquando aliter
 accipiatur. vt Aristotel. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκ ἐπὶ δουδὲν τίκτουσιν, ἀλλ' ἀγονοὶ δια
 κλοῦσιν, sed steriles permanent. Isocrat. in Busyr. ἕκαστοι πλὴν αὐτῶν ἔχον
 τες, ἀδαιμόνως τὸν βίον διατελοῦμεν, feliciter vitam traduceremus. Sic ἐ
 φθίω ποιήσας, de quo statim dicemus. Adnotauimus & alia non pau
 ca τῶν πρὸς ἑλκόντων, id est in oratione vacantium significatione, aut certe
 quæ vacare videntur. vt ἐν τῶν τῶν εἶναι. Xenoph. in quinto παιδείας, εἰ δὲ

Παρὰ ἑλκόντα

ἐχόμενος

συλλαβῶν ἔχω ὅτὰ ὁμοῖα

ληρεῖς ἔχων

καὶ ἄλλας ἔχων ἢ τὰ ὁμοῖα

Διατελῶ

Παρὰ ἑλκόντα

τῶν εἶναι

Ἀλκιδάνα, ἄτων αὐτῶν, ἡμεῖς τῶν ἑῶν εἶναι πάντων τῶν ὀπιθεν. **Greg.** πρὸς θεολογίας, τὸ δὲ νῦν εἶναι βραχεῖα ἕως ἀποβροχῆ ὅς ἐστι ἡμῶν φθάνον, **id est** ἔν τε τῷ πρὸντι. & τὸ δὲ νῦν ἔχον. **Synef.** ὄν μὲν διεγγίετο πέμπερ τῶν ἔχον, **Nec tamen nunc licuit mittere. Idem** τῷ ἀδελφῷ, ἅι δὲ ἀθῶναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἐστία σοφῶν. τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιτοεργοί. **Dicitur & τῶν pro eodem. Plato libro sexto de Repub.** Ἄλλ' ὅ μακάρσιοι αὐτὸ μὲν τί κτ' ὅτι τὸ ἀγαθὸν ἐάσομεν τῶν εἶναι. πολὺ γὰρ μοι φαίνεται ἢ ἢ τῷ πρὸς σὺν δρμῶν ἐπιπέδου, τῶν δὲ οὐκ αὐτῶν. **Sic Greg. sic Aristotel.** ἐκὼν εἶναι etiam pro ἐκὼν dicitur, & in plurali ἐκόντες εἶναι. **Xenoph. in Tyran.** ὅυτε σὺ, ὅυτε ἄλλ' ἢ μὲν δὲ δδ' εἰς πῶρτε ἐκὼν εἶναι τυραννίδ' ἀφείτο. & in tertio καιδέας, ὄυδὲ μὲν εἰς τοῖς γε δδ' ξένοις ἐκὼν εἶναι γέλωτα πρὸς ἕχου. & in quinto, οἱ ὄυτε ἀδικεῖν ἂν δέλοισιν, ἔπε ἂν ψῦθοντο ἐκόντες εἶναι. **Apud eundem φᾶναι vacat** ἀντι τῷ ἀπῶν. **in pri.** καιδέας, καὶ τὸν Ἀσυάγιω ἐπιδέσθαι, ὅ τινι δὲ σὺ πεμμερῶν μὲν ὅ πᾶν λέγει, ὄυδὲ σὲ φᾶναι ὄρῳ ὄταν μὲν ἄρτ' ἀφῆ, ἕως ὄυδὲρ τὴν χεῖρα ἀρπάζωμεν. **Idem,** καὶ τὸν κῦρον ἐπιδέσθαι προπετῶς, δὲ τὸ πᾶντε τῶν ἔπε ἡμῶν. καὶ τῷ Ἀσυάγιω σκώφωτα εἰπῶν, ἔχ' ὄρῳ φᾶναι, ὄς καλῶς δινοχοεῖ ἢ ὄυδὲρ ἡμῶν. **Et rursus,** καὶ τὸν κῦρον ἐπὲ ἐώρα καλῶς τὰ κρέα, ἐπῶν, ἢ καὶ δίδως μοι ὅ πᾶντε ταῦτα πάντα, τὰ κρέα, ὄτι ἂν βόλωμα ἂν τοῖς ἕχου, ἢ δὲ φᾶναι ἐγὼ σοι ὅ πᾶν. **In his locis, aut φᾶναι vacat, aut ἀντι τῷ ἐφῆ ponitur, vt latine dicere, pro dicere cœpit. quo etiā oratores vtuntur, vt Cice. pro Cluen. Hic iudices ridere, stomachari, atq; acerbe ferre. patronus causam sibi eripi. Et in Verr. Iste tum petere ab illis, tum minari, tum spem, tum metum ostendere. A quo non abhorret illud Demosth.** πρὸς πρῶτος. ὄς δὲ ἀκῶν τὴν παρόντας, κρότον καὶ ἐπῶν ἡμῶν γυέσθαι. **de quo alibi dicendum. Idem in Oecon.** σωπεταίε δὲ ἐφῆ φᾶναι καὶ ὄνομα αὐτῶν, συζυγῶν ἀνδρα καὶ γυναικα. **Et rursus, τῷ δὲ γυναικὶ ἡσπον τὸ σῶμα δωάτον πρὸς ταῦτα φύλας, τὰ ἐνδον ἔργα αὐτῆ φᾶναι ἐφῆ προσάξει μοι δοκεῖ ὁ θεός. Plato in Sympof.** Ἄλλ' ἔπε καὶ κρεῖν ἕ σοι δοκεῖ ἐφῆ φᾶναι τὸν Ἀγάθωνα. **Idem,** ὄυκοῦν κάλει αὐτὸν, ἢ μὴ ἀφῆ. ὄς ἐφῆ ἐπῶν, μὲν δὲ μὲν. ἄλλ' ἔπε αὐτὸν, ἔθ' ἡμῶν γὰρ ἡ τῶν ἕχου, ac si dicas infit dicere. **Xenoph. in tertio καιδέας, λέγει σὺ ἐφῆ ὁ κῦρος, ἰππεάς μὲν ἡμῶν εἶναι, μείον ἢ τῶν μέρος τῶν τῶν κλεμῶν ἰππικῶν. περὶ δὲ χεῖρ ἀμφοῖ τοῖς ἡμίσεις. hic vel ἀμφοῖ vel χεῖρ δὲ πρὸς ἐλκεῖ. vt illud ἐκ πρῶτος dictum, βάσι τῶν ὄυδὲ ὄντες. quod tamen non redundare Gellius recte existimauit. Adde quod Græci μάλλον cum comparatio iungūt. Andocid. Ἀπῶν αὐτὸν ὑπὸ πειθιστικῶν πεθάναι μάλλον ἢ σῶζεσθαι. **Isæus, πολὺ μάλλον ἐπιμύτορον, multo promptius. Isocr. in Helene,** ἡμῶν κρεῖτον εἶναι πεθάναι μάλλον. **Plato, ἀρχωπρόττον μάλλον τῶ δέοντι. Rursus Isocrāt.** ἡς οἱ τυχόντες καλῶ μάλλον εἰσι ζήλωτότροι τῶν μεγάλων πόλεων καὶ ἀστυνομῶν. **Rarius illud. Xenoph. in octauo καιδέας, ὄπως δὲ καὶ τῶν ἐφῆ, ἐφῆ ὄ κροῖσε, ἐγὼ ἔ τὴν καλῶς, ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, καλῶς ἀδελφῶν μονεῶν ἡγῶμα, maxime felicissimos. Illud vero Pau-****

τονῶν ἔχον.

ταυῶν.

ἐκὼν εἶναι.

φᾶναι πρὸς ἕχον.

ἐφῆ φᾶναι.

μάλλον cū copatiuo.

πρὸ συγκριτικῶν ὄυπρὸς θεῶν.

sanæ simile est latinæ locutionis, ἔμοι δὲ πρὸς καὶ τῶν ἡ θαυμάσι, πρὸς καὶ δὲ καλῶς μάλισα ἀγυπῆσιν ὁ κολοσῶς, multo maxime. vt Cice. pro lege Manili. Multo maxima parte dignitatis atq; imperii caruit. Similiter illud Thucydidis Latini imitati sunt, ἐν μὲν γὰρ ἀμαθίῳ κατηλῶντο, ὁ μὴ πᾶς ὄς ἀζωετώτρος ἢ ἀδικώτερος ἀπεχῶς, imperitior q̄ iniustior abiret. **Alcarnass. de areopag. Isocratis,** ὄν μὲν τὴν παντάπασί γε τὴν ἰσοκράτην ἀγωνίῳ ἐκβέσθη. ἀκαρῆ δὲ ἕνα διασώζει φη κατασκουῖς τε καὶ σεμνολογίας ἐκείνης ἔθουμάματα, καὶ πικρῶτερα μάλλον ἢ ἀλθινώτερα. **Synef. de quodam episcopo,** τὰ μὲν ἄλλα, ὄρῳ ἂν γυῖοιτο παίδουμα τῶ χριστοῦ. τὰ δὲ ἕως τὸ ἄρχειν καὶ ἀρχειῶν διαρραλώτερος μάλλον ἢ νομιμώτρος, fidentior q̄ legum tenacior. **Liuius lib. quarto ab vrbe. Initio anni pestilentia coorta, minacior tamen q̄ perniciosior. Et vt dicimus quantus maximus, & q̄ potui celerrime: sic illi. Xenoph. ἐγὼ γὰρ δῶσω ὄσοντι καὶ ἄλλ' ὄ καλῶς ἐδῶκε, quantum plurimum. Idem, ἐξῶπλισε τὴν στρατιάν, καὶ κατέταξεν ὄς ἐδῶκατο κάλλισα τε καὶ ἀριστα. **Demosth.** καὶ γυῖοι ἀλλήλοισι ὄς οἶόντε μάλισα. **Aristotel. aliter id expressit in septimo Politic.** ἢ δὲ πόλις κοινονία, τίς ὄρῳ, ἕνεκεν δὲ ζωῆς φη ἕνεκεν χρομῆς ἀρίστης, vitæ gratia q̄ fieri potest optima. **Atticorum autem est τοῖς ὑπερθελοῖς ἀντι τῶν συγκριτικῶν χρῆσθαι. Aristotel. in quarto de generatione,** ἄτιον δὲ ὄτι ἕν τῶν ἀνθρώπων πολὺ διαφέρει τὸ ἀρῶν τῶ θίλεσ τῆ δρμότητι τὴ συγκριτικῶν φη φύσεως, δὲ κινητικώτατά ὄτι κνύμω, τὰ ἀρῶν τῶ θίλεσ, longe magis mouentur in vtero. **Xenoph. in Sympof.** τί τῶν ἐφῆ ὄ σωκράτης, ὄς γὰρ καὶ ἐμὲ καλλίωρ ὄν ταῦτα κομπάζει. ἢ δὲ ἐφῆ ὄ κριτόβελος, ἢ πάντων σεληνῶν τῶν ἕν τοῖς σταυρικοῖς ἀίχλις ἂν εἶναι, aut alioqui longe turpior essem. **Demosthenes** πρὸς τὰς ὄκρῶν βλασφημίας, ὄυκοῦν ἀφῆ ὄ ἐγὼ σωεβόλοισα, τῶν μὲν ἀντισάντων, ἀριστα πρῶτον τῆ πόλις συμβέσθη. τῶν δὲ σωκράτην μὲν ἕνεκεν ἕνεκεν εἶναι πρῶτον. ἀριστα τῶ ἀντισάντων dixit ἀντι τῶ καλῶ κρητῶν τῶ ἀντιπάλων καὶ ἕν ἂν τῶν. **Idem Aristotel. in Probl. sect. decima,** διὰ τὴν ἀνθρώπων γίνετα ἐκ γυῖοις καλῶς μάλισα τῶ ἄλλων ζώων, id est καλῶ μάλλον τῶ ἄλλων ζώων. **Synef. contra,** μακρῶ πάντων βαρύτερος, longe omnium grauius. καὶ Plato nicus ματῆσι, de Platone loquens qui puellas quasdam τῶ ἀδελφῶν nuptui collocauerat, ἕρμους δὲ καὶ τὰς ἄλλας καλῶς ἡδὲ τῶς χαριέσταταις Ἀθηνῶν. ἄλλ' οἱ μὲν, καλουτοῦσι, σπύσιππῶ δὲ χαριέστερος ὄν κένετα. ἀντι τῶ χαριέστατος πάντων. **Est etiam ἐν δὲ δὲ ὄ τῶ πρῶτον. Demosthenes** πρὸς πρῶτος. πολλὰ δὲ καὶ θεινὰ κατηγορεῖν ἔχωμ ἕτι πρὸς τούτοις ἕτῶν, βούλωμα πρὸ πάντων ὄν μὲν λέγει, μνημονόουσι δὲ δὲ δὲ ὄ τῶ καλῶν ὑπομνήσθαι. **Idem alibi,** ἐκείνοι τῶν ὄς ἀπῶντες ὄ δὲ δὲ ὄ τῶν λόγων τῶν ἀκνῶν, καλλίω τῶ ἰπποκράτη μισροῦ δὲ ἂν ἀπέκτενον. **Alibi videtur locum suum tenere, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν δῶρα ἕτῶν ἢ πόλις βλάπεται, πάντες δὲ δὲ δὲ ὄ φησιν ἂν εἶναι δεινῶ. Cui simile est ὄ ἰδοι, quod vel nihil, vel utiq; plerunq; significat. Lucian. ἀρχωσίμω ἂν ὄ ἰδοι ἐπῶ αὐτῶ. **Gregorius, Ἀπῶν** ἕν ἰδοι****

πολλῶ μόλις.

ὑπερθελοῖς ἀντι τῶ συγκριτικῶν.

ἕν δὲ δὲ ὄτι.

tria facta, & fortunis euerfo, in gurgustium agreste inuaserunt: ac di-
 ripere omnia quæ intus erant & exportare aggressi sunt. Isocr. in Pa-
 negyr. οι δε εκ εφησων πυρομυμοι τον πρι τει Απικλω πόλεμου, και πάντων
 τήν άλλων ἀμελίσεων, ήκορ ἀμυωάυτες, at isti simulac audiuerunt, omnib9
 aliis curis posthabitis, suppetias venerunt. Hanc elocutionem hoc mo-
 do vt existimo enunciare solet Cicero, vt in pri. de Diuinatione, Non
 enim sunt dii: nec significant futura. sunt autem dii: significant ergo.
 ου γη φθάνουσιν είναι διοι, και τα μέλλοντα προσημάνουσιν. αλλά μλώ εισι διοι, προσ-
 σημάνουσιν άρα. Demosth. ήτι τιμοκρ. ει ου μί ζωοησεθε τότες, εκ άρ φθά-
 νοι δ πολλοι τότες πτε θεοιοι δαλευορ, fieri non potest quin, vel vt non
 hæc multitudo seruiat his belluis. Cicer. in Topicis, Non & legatum
 argentum est, & non est legata numerata pecunia, έ γαρ τύχοι καταλει-
 πόμωορ τ άργύριορ, εκ άρ φθάνοι καταλειπόμωορ ήν χρημάτων τα αριθμητά. Po-
 test & aliis modis latine reddi: quæ alibi fortasse dicentur. Greg. εν
 τω εις δ άγορ βάπτισμα, de trinitate loquens, ου φθάνω δ έρ νοήσαι, ηδη ττε
 τρισι πριλάμωορ. δ φθάνω τα τρία διελεϊρ, και εις τ έρ αναφέρομαι, Vnum ani-
 mo concipere nequeo, vt non trium splendore circumfundar. tria diui-
 dere non possum, quin continuo ad vnum referar. Isocr. πρι ζούγες, τδ
 μω προτερορ επειδι τάχισ εκείνορ εκηδών έρηήσαντο, τρ δημορ κατέλυσαν. δ
 δ ύσσορ εκ εφησων ήμωε καταδελωσάμωοι, deinde protinus in seruitutē
 nos redegerunt. Plato in Phædo. α έ μοι δίδωστε τ συγχερεϊ είναι ταύτα,
 ελπίζω σοι εκ τώτων άτιών επιδέξερ, ηδη ανθερίσερ ως άδνατορ η ψυχη. αλλά
 μλώ έφη δ κέβκε, ως διδούτ σοι εκ άρ φθάνοις, atqui inquit Cebes omnino
 igitur id facies, quando ille tibi hoc quod postulas protinus concessit.
 Sic in Sympof. τα ληθη έρω. άλλ όρα έ παρίηε. αλλά μλίτι φάναι τάγε άλλη
 θη παρίημι, και κελδω λέγερ. εκ άρ φθάνοιμι έπείρ τν Αλκιβιάδω, Vera dicā,
 sed vide vt id bona tua venia liceat. Ego vero inquit vera dicere & p-
 mitto & iubeo. Omnino igit id faciā inqt Alcibiades. Et in Euthyde.
 πρωτορ δε μοι διηγισαι τ σοφίαν τοιρ ανδρωιρ τις όζειρ, ή έδω όζ η μαδικοσόμεθα.
 σω. εκ άρ φθάνοις ακέων, ως εκ αν έχοιμίγε έπείρ όζ δ προσχέι ή γνσ αυτοιν, Iamīā
 audies. quippe cum excusare non possim me non satis attēte eā dispu-
 tationem audiuisse. φθάνω etiā peruenio significat. Greg. de lege Mo-
 fi data loquens, τδ μω φαινόμωορ τω κόσμω, ττε πολλοις ηδη κάτω μλώοσι. τδ
 δε κρυπτόμωορ, ττε δλίγοις και αν φθάνουσιν, hoc est ενβώνοσι και πριημομωοις,
 qui euadunt in sublime. Sic apud Homerum Iliados nono, πρι τ άτης,
 φθάνει δε τε πασων επ άιαν βλάπτουθ ανθρωπορ. Et ipse Greg. κερ μέγχι τριτα
 ήτι πάυλορ ζερωσ φθάνε. φθάνω etiā occupo & anteuerto, hoc est προ-
 καταλαμβάνω. Demosth. όργη και προσπετεια φθάνω η λογισμορ άμαρτων έφκ
 σε, Ira præcipiti atq; temeritate lapsum rationi aneuertisse. & alibi, α
 ή αντε φθάνε τον λογισμορ δ ζαχθη πρζα. φθάνω etiā dicitur & προφθα-

σαν quod præterit. vt, έννεσ δε ανηρ δια τ φθασάντωρ τα πζόντα γινώσκει,
 id est τ προσημάνωορ. Dicitur & προλαβω. Greg. μη όζ ητι τον αυτορ ήμωρ χρο-
 νορ, αλλά η ήν προελκφοτόρ, Non solum nobis equalium, sed etiam maio-
 rum. Synes. Δηλορ ου έρηίσε όζ κερ έδάκρυσερ ει πρζλαβερ η συμφορα τ άπόρ
 ρησιρ. de Amaside & Polycrate loquens. Nunc scribendū de compo-
 sitis huius verbi φέρω, quorū άρ φέρω iam explicatū est. Αναφέρειρ est re-
 ferre originē. Herodī. Αναφερε γούω εις Αινείω τον Αφροδίτης τει τω γγύος δια
 δοχλω, Aiebat se oriundum ab Aenea. Et referre ad senatum vel confi-
 lium. Idem, προς πλω σύγκλητορ ταύτα ανευγκώορ. Demosth. πρι τω σεφάνω, πρ
 τάνες και ζρατηγί έζημαάωορ τα εκ φδι εκκλησίας ανευγκόντες, όζ έδοξε τω δι-
 μω πρέσβη ειλέοαι. Αναφέρειρ referre quaestionem. Inde αναφορα ius refe-
 rendæ quaestionis in alium quempiam q̄ cum quo iudicium prius agi-
 tatum est. Recursus saluus a foresibus dicitur, hoc est actio subsidia-
 ria & reiecta in alium. Demosth. ήτι τιμοκρ. έδωκε γνώμω ο ευκλήμωρ ως
 δωατορ δικαιοτάτω, ήμωε ή έαρωρήσερ τς τριπράχες, εκείνοι δ είναι πρι αυτην
 εις τς έχοντας αναφορα. έμ η άμωοσητητάι ζρατηρ Διαδικασίω. & Αναφέρειρ
 πλω άτιω επ άλλωρ, est referre & reicere crimen in alium, vt solent qui
 excusant. & Αναφορα, relatio criminis. Lyf. κατ άγοράτ, άκρω δ αυτορ τ
 εις μενέζρατορ αναφέρειρ ζ πρι ήν ζραφωρ τώτορ. Demosth. πρι σεφάνω, άλλ δ
 μλι ζραφωρ εκ άρ επρεσβουσερ. ο δε πρεσβουω εκ αν έζραφεν. υπελέπερ γη αυτην
 εκασ έαυτω άμα ή ζαωόλιω, άμα δε έζ ζήοιτο, αναφορα, relinquebat sibi
 vnusquisq; simul fungendi officii facilitatem: simul si quid secus acci-
 disse, criminis relationem. Aliter tamen accipitur paulo inferius, και
 τει τότε τρ δημοτέλω η ταύτα ζραφοντα, και η επριδλω, επζ αληθη μω κω κατη-
 γορεϊ, μάλλον αν εκότωρ η τονδ δίωκε. δια τι; όζ τω μλω έσ ανευγκειν επ εκέ-
 νος ηδη τας ήν δικασηριων γνώσερ, και τω, τωπον αυτον εκείνορ μη κατηγορηκειν τ
 ταυτα ζραφάντων άπζ ετ ουωι, η δ, τς νόμω μνηκεί έαν πρι τ έτω πρζαχθέν-
 των κατηγορεν, nempe quod huic aduersus illos & aduersus iudicioř
 cognitiões recusare criminationem multipliciter licet. Primum enim
 dicit præiudicia in illorum absolutiōe facta: deinde quod huic non
 licet accusare Ctesiphontem, qui prius illis negocium nullum exhi-
 buerit qui eadem tum tulerunt quæ hic nunc tulit. & quod legibus
 non liceat iam huiuscemodí res criminari. hic αναφέρειρ pro recu-
 sare ponitur, hoc est exceptione crimen summouere & reicere. Αναφέ-
 ρειρ etiā est referre & reducere, quod & ανόγειν dicitur. Aristotel. in. iiii.
 ήν μετά τα φυσ. επτα πάντα αναφέρεται πρδ δ πρζων, διον ύσα εν λέγεται, πρδ
 δ πρζων εν. In. vi. Politicon, άλλη δ όζιν άρχη πρδς ην ει προσοδοι ήν κοινών
 αναφέρονται, καλζοσι δ άρδέντας, pro inferri dixit & comportari. vt αναφέ-
 ρειρ εις πλω ακρότεριν. Aesch. εν τω πρι πζαπερ. και πάλιν εν τω χρονω τώτορ
 έπακχιζίλια τόλαντά εις πλω ακρότεριν ανωέγκωμω δια πλω ερωλω ταντω. De

mosth. $\mu\tau\iota$ θιοκρίνας, ὡς τε μήτ' ἐκτίσαι, μήτ' εἰς ἀκρότερον ἀνεχθῆναι. *quasi in ter ararios referri & pecunia mulctatos. Sic ἀναφέρειν pro conferre in medium, quasiq; in cumulum. Aristotel. ii. Oecon.* ἀνεγκλήτων δὲ πάντων εἰ ἔχοι, δύναται τῆ θείῃ, τὸν κόσμον ἀπώλεγκται. *de auro muliebri loquens ad Cereris templum collato. Idem, Δωαιοσάμυος τε χημάτα πρὸς τὸ πλιτῆν ἐπ' ἀποδόσει, ὡς ἀπῆρται αὐτῶν, ἐκείλοισιν ἀναφέρειν ὅσοι ἔχει ἕως ἀργυρίου πρὸς αὐτὸν ἀνεχθῆναι τῶν δὲ τῶν ἀργυρίων, χαρὰ κτήρα ἐπιπέφασε, ὅτι ἐδῶκε πλὴν δραχμῶν δύο δωαμυλίω δραχμῶν. ἀναφέρειν subuehere, tollere. & ἀναφέρεσθαι fursum ferri, existere, idem quod ἀνω φέρεσθαι. Theophr.* βρεχόμενον δ' ἐν βυθῶ εἰρηαίνεται, καὶ ὅταν τελείως κηρὸν γίνονται, τότε ἀναφέρεται καὶ ἐπιπέφασε, existit & innatat. *Et in. vi. de Causis, ἢ ἄλλοις εἶθ' ὑπὸ τῆν φιλίῳ ἔλκεται, εἶθ' ὑπὸ τῆ φιλίῳ διαμορτῆται ἀναφέρεται, κατ' ἀμφοτέρω τρόποις ἐκ ἀρ ἀκίνηται ἀπὸ φιλίῳ εἶθ' ἴδ est fursum attrahitur & emergit. Plut. in Platoniciis quæstionibus, ὅντω δὲ τὰ πηγαῖα τῆν ὑδάτων ἀναγκασίῳ ὅστις ἀναφέρεσθαι, τὸ θύραθεν ἀέρι εἰς τὰς κινεσμένας ἐν βάθει χώρας ὑποφρομύλας. & itidem in Sympof. τῆν ἐπιπὰ vbi de Arione loquitur. & ἀναφορὰ emerfio, fursum versus latio, subuectio. Aristotel.* πρὶ ὑπὸ καὶ ἐργη. ἕως δὲ αὐτῶ τὸ ἀπαμίλιον ὑπερὸ ὑπὸ φιλίῳ τὸ ἡλίε θρμότῆτος, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸ ἄνω τόπον, διὰ τὴν ψυχρότητα αὐτῶ κατὰ φύσιν, καὶ συσῆρ κατὰ φέρεται γυρόμυλον πάλιν ὑδωρ, ὅπως ἐν τῆ ἀναφορᾷ τῶ θρμῶ τῆ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, & cetera. Idem in. ix. de hist. animal. de nauilio pisce, ἐπιπλῆ γῆ ἐπὶ φιλίῳ διαλάτῆς, τὴ ἀναφορᾷ κηροσάμυος κάτωθεν ἐκ τῶ βυθῶ, quod Plinius ita reddidit, supinus in summa equorum peruenit, se paulatim subrigens. ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας, ἢ ἀπὸ νόσου, ἢ ἀπὸ λειπθυμίας, ἢ ἀπὸ κάρου, ἀντὶ τῶ ἐργηγορέναι dicit, καὶ εἰς τὴν καὶ ἀνανίφειν. ὅ ἐν αὐτῶ ὅστις τὸ καταφέρεσθαι. Lucian. ἕως δὲ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες. Plut. ἐκ τῶ παραχῆς δὲ ἐλίπτε, καὶ μόλις ἀνύεγχε. Herodian. passiuo voce vsus est, ἐκπληγῆς δὲ τῶ πρὸς ἐπὶ χόνον ἀφρογῶς ἦρ. μόλις δὲ ἔργη ἀνεχθῆς εἶπερ. Dicitur & ἕξ ἀναφέρω. Plutarch. in Symp. ἐπιπὰ σοφῶν, περιώδρος δὲ εἰοικε ὡς ἐν νοσήματι πατρώῳ τῆ πρῶνιδι καταλυμυλίῳ, εἰ φανῶ λως δὲ ἀναφέρειν, χρομυλίῳ ὁμιλίαις ὑγιεινῶς ἀρχει τε νῦν, καὶ σωσῆας ἀνδρῶν τῶ νοῦν ἔχόντων ἐπαγομυλίῳ. δὲ ἀναφέρειν dixit πρὸ εἰς τὴν ἀναλαμβάνειν, recreari, cōualescere, meliuscule valere. Ipse in Demetrio pro vires reparare dixit, & recreari, & pristinae fortunæ restitui, ὅστις εἶδε κατ' ὑπὸν, ἐδῶκε γῆ ἀντὶ ἀντίγονον ἀπὸνίρεσθαι μετὰ τῶ στρατῶ ἀπάσης δίαυλον, ὄρωσως καὶ ταχὺ πρὸς τὸν εἶτα καταμικρὸν ἐνδιδόναι πλὴν δῶναμῖρ αὐτῶ. τὸ τέλῳ ὡς ἐκαμύειν, ἀδῶ νῦν γυρόμυλον καὶ μεσῶ ἀδῶματῶ, εἰ εἰς τὴν ἀναφέρειν. hoc est vires & spiritum recipere. Idem circa principium, πλέσων δὲ ἐπιπληγῆς, πλέσων δὲ ἀρβάλωντες, ἀπρῶσδοκίως δὲ πῆλόντες, ἀνελπίτως δὲ πάλιν ἀναφέροντες, διετέλεσων, rursusq; in gradum potentie fortunæq; restituti. Idem i Anto. ὅντ' ἀρ ὑπὸν ἔργη αὐτοῖς ἡπῶμυλοῖς ἀναφέρειν καὶ ἀναπλῶν τσαντάκεις. Significat etiā respicere, quæ significatio vicina est præcedenti. Iliad. τῶ κηροσάμυος δὲ ἀδῶσως

ἀναφέρειν

ἀναφορὰ

ἕξ ἀναφέρω

ἀνεγκλήτων, φῶνισέν τε ἀντὶ τῶ ἀθρόως δὲ πνεῦμα ἀνύγαγε ἢ ἀνέπνευσε. *ἀναφορον est sporta doffuaria, aut quippiam simile quo vtuntur baiuli. Aristoph.* βατραχ. μεταβαλλόμενον τὸ ἀναφορον ὡς χεζήλας. ἀντὶ τῶ μεταφέρω, ἀπὸ ὡς εἰς ἕκαστον, fulcimentum doffuarium vel humerarium. *ἕξ ἀναφέρειν etiam vt ἀναφέρειν est vel crimen, vel culpam, vel criminis causam, vel actionem in alium reicere. Aristoph.* μοιχῶς ἦρ τύχης ἔλθῃ, δὲ δὲ ἀντερῆς πρὸς αὐτὸν ὡς εἰς τὸν ἡδῶν κῶν. εἶτ' εἰς τὸ δῖα ἐπαυνεγκῆρ, κῶν κῶν ἡπῶν ἔρωτός ὅστις καὶ γωακῶν, exemplum facti auctoritatemq; in Iouem reiciendum. Sic apud Demosth. de pluribus tutoribus, quorum vnusquisq; in alios tutelæ actionem reiciebat, in secund. $\mu\tau\iota$ ἀφῶς, καὶ τότε μὲν εἰς ἀλλήλους ἀναφέρειν. πῶ ληρ δὲ ἀληφέναι κατ' ἀλλήλων μαρτυρεῖται. *Idem in pri.* ὅντε γῆ ὡς ὀφείλοντά με ὁ πατῆρ κατέλιπε, ἐν τῶ γράμμασι ἀπέφωρε. εἰ δὲ ὅτις ἀπρῶσδῶναι ταῦτ' ἔφη πρὸς τὴν μάστιγας. εἶτ' αὐτῶ τὸ ἀριθμόν τῶν χημάτων εἰς τὸς σωπεπιτῆρας ἐπαπέφωρεν, ὅσον πρὸς αὐτὸς φάινεται λαβῶν. Significat etiam refero, renūcio. quo Xenoph. voce passiuo vsus est, ὅτις πρὸς τῶς ἐπαπέφωρον ταῦτα εἰς ἀθῶνας. *ἕξ ἀφέρειν, efferre funere. Antiph.* τῆ ἢ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ ἐφέρειν ὁ παῖς, ταῦτη πρῶσδοῦ ἀζοντο ἀλλῶσθαι καὶ προαγορέναι εἰργεσθαι τῶν παμῶσων. paulo post subdit, τῆ δὲ ὑσῶσῶς ἢ ἐθάπτε. *Et ἀφορὰ, ἐκκομιδή, elatio funeris. Lyf.* ὑπὲρ τῶ ἕξατοῦ. φῶ νῶ, ἕξ ἀφορᾶν αὐτῶ ἀκολοσθῆσῶ ἢ ἐμῆ γωνί, ὑπὸ τῶ τῶ ἀνθρῶπος ὀφθῆσῶ, χρομυ δὲ ἀφορῆται. *de funere matris loquens. ἀφορῶν narrare, commemorare. Plutarch.* ταῦτα μοι ὀλίγα ἐνεκεν δέγματῶ δὲ ἐνενοχῶμεν. *ἕξ ἀφέρειν referre ad senatum vel consilium, vt ἀναφέρειν. Idem, καὶ τῶ πρὸς πλὴν σύγκλητον ὁ καῖσαρ δὲ ἕλῶγχε. ἀφορῶν prodere, deferre, arcanum enunciare, & foras efferre, id est καταγερέναι. Aesch.* πρὶ πρῶσπῶ. τὸν δὲ ἐκ φῶσῶς πρῶσδοῦ πῶς χρομυ θεωρῶν, ἀρῶγῆ εἰς σὺ τῶς ἐντυγχάνουσι τῶ πρῶσδοῦσῶσι κέχρησῶσι; λόγους εἰς τὰ δῖα κασίρια γράφοντα, μῶσδ' εἰς τῶς ἀφορῶν τῶς ἀνδρῶσῶσι ἐργῶσῶς λόγον φορμῶσῶσι τῶ τρῶπῶσῶσι χημάτα λαβῶν. ποπὸν δὲ ἕλῶγχε ἀπρῶσδῶσῶ τῶ πρὶ τῶ σῶματῶ κρῖνοῦ ἀφορῶσῶσι. Plutarch. ἐπὶ τῶ πρὸς δὲ ἐνεχθῆσῶν εἰς πρῶσδῶς χαλεπῶς μὲν ἔφρῶν ὅτι πρῶσπῶ. *de pactis & conuentis Cæsaris & Pompeii loquens in itis cum Crasso, hoc est peruulgatis & in vulgus exeuntibus. vnde ἀφορῶν p dicitur, peruulgatus, vulgatus, & peruulgandus, prodendus. Greg.* ἕχῶσῶ τῶ μυσῶσῶ τὰ ἀφορῶ, καὶ τῶ τῶ πρῶσδῶ ἀκοῶσῶ εἰς ἀπόρῶσῶτα. hoc est euangelio peruulgata. *Idem, μῶ ἡπῶσῶ εἰς βεθῶσῶ ἀκοῶσῶ τὰ μῶ ἀφορῶ, non prodenda, id est τὰ μυσῶσῶ. hoc est μῶ δὲ ἀρῶσῶ, μῶ ἀφορῶτα, μῶ ἀφορῶσῶ. Dicitur etiam ἀφορῶ concitatus, percitus. Synes.* ἀιδῶνομαι γιγνώμῶσῶ ὑπὸ τῶ πῶσῶ ἀφορῶ. ἀφορῶσῶ enim est rapī, auferri, & transfuersum agi, vt q fluctibus & vndis æstuq; auferuntur. sic enim Plutarch. vsus est. *Aristotel.* ἀφορῶ μῶ ὑπὸ τῶ πρῶσπῶ, qui a re ipsa transfuersus agit. *Et ἀφορῶ dicitur equus qui sessorem contumaciter aufert. hoc enim Xenoph.* πρὶ τῶ ἐπερογῶσῶν ἡπῶσῶ dixit, hoc est qui in alterum tantū la

ἕξ ἀφορῶ

ἕξ ἀφέρειν

ἕξ ἀφορῶ

ἕξ ἀφορῶ

tus flectuntur propter oris cōtumaciām. & ἔκφορὰ ἐστὶ ἰmpetus equi
 fessorem auferentis, & frenum commordentis. τὰς γὰρ ἐπερογνάθους κνή-
 νυια ἢ καὶ ἢ πῶθεν καλῶς μὲν ἰππασία. καὶ δὲ μάλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι πλὴν ἰπ-
 πασίαν. καὶ οἱ γὰρ ἐκ χειρῶν ἐκφέρειν, ἢν μὴ ἅμα συμβῆ ἢτε ἀδικῶ γινώσκῃ καὶ ἢ
 πρὸς οἶκον ἐκφορᾶ. ἔκφερεν τὸν πόλεμον, **inferre bellum.** Isocr. πρὸς φίλιπ. μὴ
 πρὸς οἶκον ἐκφέρειν τὸν πρὸς βασιλεία πόλεμον πρὶν ἐν Διαλλάξει τὰς Ἑλληνας. **Idem,**
 ἔκφερεν τὸν ἐπιγιγνομένων μεθ' ὧν χεῖρ, καὶ πρὸς οὐδὲ τὸς κλέμους ἐκφέρειν. **Lu-**
ciān. Δέδιε μὴ καὶ εἴποι ἀπὸ σῶσιν ἐπ' αὐτὸν βυβλίωσι, ὅτι πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς ὡσπερ οἱ γίγαυτες. **Demosth.** πρὶ πρῶτα **pro edere & proferre,** ταῦτα
 κλιτύου μὲν τὰς τὸτε, καὶ τὸτο δὲ δῆγμα ἐξενέγκωσι πρὶ ἐαυτῆ, **& hoc de fe-**
specimen edente. **Idem,** ἀλλ' ἐπ' ἄρα τὴν φωνὴν, καὶ γενῆως, καὶ λαρυγγίω, ὡς
 τὸ μὲν ἐμὲ κατηγγρῆν διλονοῦ. δὲ δῆγμα δὲ ἐξέφερε καθ' ἑαυτὸν ὅτι οὐδὲν ὁμοίως ἔχε τοῖς
 ἄλλοις. ἔκφερεν **etiam foeminae dicuntur quae vterum ad exactos men-**
ses perferunt. **Aristotel.** in. vii. **hist. animal.** τὸ δὲ ἐμβρυον ἐάν ἢ γόνιμον, πρὸ
 καταβαίνει τῷ ὄγῳ μὲν, τὰ δὲ μὴ γόνιμα, ἀλλ' ἀπεπνιγμένα ὀκτάμια ἔν τοῖς τό-
 κοις, ἐκφέρειν ὀκτάμια ἢ γυναικίαι, ὡς προκταβαίνει κάτω τὸ ἐμβρυον ὀγῶ
 μὲν. **Idem,** εἰσὶ δὲ καὶ τῶν γυναικῶν ἀνὰ εὐμολίᾳ μὲν συλλαμβάνουσιν, ἐάν δὲ συλλά-
 βωσιν, ἐκφέρουσιν, ἢ δὲ τὸ πῶς τὸν συλλαμβάνουσι ἢ ἐξ αἰτίας, οὐ δὲ οὐκ αὐτῶν ἀκφέρειν.
 ἔκφερόμεν **fero, aufero, id est mereor, reporto vt** φέρομαι. **Demosth.** πρὶ
 συμμοριῶν, περὶ γὰρ πρῶτα ἐπιχειροῦντες λέγειν, αὐτοὶ μὲν τὸ δοκεῖν εὐ λέγειν
 λόζου ἐκφερόμεν, **& reliqua.** ἔκφερεται **etiam** ἀντι τῆς ἐκφέρειν **dicitur, vt** ἐπι-
 φέρεται ἀντι τῆς ἐπιφέρειν. **Xenoph.** ἔστι δὲ τὰς οἰομασόμενες ἐξέφεροντο τὰ ὄπλα
 εἰς ἀγρῶν, ἐκφορεῖν δὲ ἐκφέρειν. **Herodi.** τὰ μὲν ἐκφορέσωτες, τὰ δὲ καταπρῆσαι
 περ. **Lucian.** εὐ καὶ τῆς ἀχῶ ἐκφορέσω αὐτὸν ἢ κλῆρον ἐν οἰκίᾳ. ἔκφορη(αὶ)ς
 ὡς κλῆρα **Demosth.** **pro pignerari, &** ἐκπεφορημῶν, σκῶν **pignora capta**
dixit, τὰ ἐκ οἰκίᾳ ἀλλῆς οἰκίᾳ ἐκφορέσωσιν σκῶν, ἀπαγορεύσασιν ἢ γυναικίαι μὴ ἄφε-
 ρσαι αὐτῶν, καὶ λεγόμεν ὅτι αὐτῆ ἐν τῇ προικί κλῆμῶν. ἔκφερῃ **&** φέρῃ **per**
syncopam ἀπ' τὸ φέρω **nata esse videntur.** **Aristoph.** σφῆξι, τί δράσειτε, οὐκ
 ἐκφρήσετε, **non emittetis,** οὐ προήσεται, φεῶ γὰρ καὶ φρημί δὲ προίεμαι. **Suntq;**
qui tradant hoc modo esse formata, πρὸ γὰρ τὸ προικὶ γινώσκου φασι πρῶ
 καὶ συγκοπῶν, καὶ τὸ πρὸ π εἰς φ φρῶ, ὅθεν φρημί, καὶ φρεῖς **vt** δῆς, καὶ ἐσφρεῖς
vt ἄφερ. **Idem Aristoph.** οὐκ εἶτ' αὐτῆ ἐξέφρομαι, ἀντι τῆς ἐξέφρομαι. **&** ἐσφρῆ-
 σαι. **Demosth.** πρὸς λεπτίν. καὶ ἐσφρομαι δὲ ἐξέφρομαι, καὶ διέσωσαν καὶ ἡμᾶς ὅτι
 τὰς συμμάχους, **admiserunt,** ἐσφρομαι. **Aristoph.** σφῆξι, εἰ τις θύρασιρ ἤλιασθε,
 ἐσφρω, ὡς ἦν καὶ ἀπ' ἀπὸ σφρῶ, ἐκ ἐσφρῶσιν, **nam cum causae orari cœptæ fue-**
rint iam neminem admittemus intro. **Demosth.** παρῖουα **voce dixit** πρὶ
 τῶν ἐν χερσὶν, ἀλλὰ καὶ εἰσι μᾶλλον ἀπιστοῦσι ἢ ἡμῖν, καὶ τὰς ἐσφρῶσιν
 μᾶλλον, ἢ ἐκένω πρῶτα δὲ πλὴν πόλις, ἀντὶ μὴ φράση λαβῶν αὐτὰς, **vbi subau-**
ditur οἷος, **an eos potius admitturos in urbem Byzantios existimatis,**
aut illi urbem tradituros? **Aristotel.** πρὶ τῶν ἀναμάστωρ ἐκφορῶσιν, φασὶ

ἔκφορεῖν
 φρῶ ἐκφρῶ
 ἐσφρῶ

τὰς κλεῖνας τὰς ἐν τῆς κταμοῖς γυρομύας κόνχας ὄρῳποντας, καπεδίφιν ἐπέτα
 ὅταν κληθῶ ἐσφρῶσιν αὐτῶν, ἐξέφρω, **cū multas deuorauerint, postea euo-**
mere. hoc est ἐπέταρ προσενέγκωνται. **quod ipse alibi ἐσφέρειται dixit,** ἐν τῷ
 πρὶ Ζωῆς καὶ θαλάττης. **sic enim inquit,** καὶ γὰρ ἢ τροφή καὶ καταψυξίς ἐσφρῶσιν,
 καθάπερ καὶ τῆς ἀνθρώπων τὸ πρῶτον ἐσφρῶσιν. αἰ δὲ κλεῖνα θρῆμαίνουσι καὶ δίφας
 κλεῖσι. **ἐσφρῶ tributum pēdo, quod Plinius in Panegy. Græcorū mo-** ἐσφρῶ
re inferre tributum dixit. Plut. ἔστι κλεῖνα τὸ δῆμον ἐσφρῶσιν. **Ita vt popu-**
lus tributum pendere deserit. Et ἐσφορὰ tributum **& collatio.** **Lyf.** in
 apologia δωροδοκίας, καὶ τὸ σάυτας δαπάνας λαπαυώμῶν, καὶ κατ' ἡμέραν ὑπὲρ
 ἡμῶν κινδυνώμεν, ὅμως ἐσφορὰ τῆς μὲν, τριακοντα μῶν, τῆς δὲ, πετρακιχλίας δραχμῶν
 ἐσφρῶσιν. **Thucyd.** ἐσφρῶσιν ἐσφρῶσιν Διακῶσιν ἀλάτω, **penfitantes. De-**
mosth. πρὶ σφῶν, χορηγεῖν, ἐσφρῶσιν, κλεῖνας ἐσφρῶσιν καὶ ἰδίᾳ μὴ
 πε δμοσίᾳ ἀκλεῖται, **hoc est in publicum pro modo census conferre.**
Dicitur & de priuata benignitate, & de annuis aut menstruis priua-
tis hominibus collatis. **Idem** πρὶ σφῶν, τῶν, ὡς περὶ τῆς ἄθλωσιν ἐσφρῶσιν,
 ἢ τίνα οὐ κλεῖνας; ἐσφρῶσιν τὸν νόμον, **est legem ferre & rogare, ad populū**
ferre, cum populo agere. Athen. ἀριστοφῶν ἐξέφρωσιν ὁ νόμον ἐσφρῶσιν ἐπὶ
 ἐκκλήσει ἀρχοντῶν, ὅς ἐρ μὴ ἐξέφρωσιν γινώσκου, νόμον εἶναι. **Aristotel.** in. ii. **Polit.**
 εἰ δὲ ἐρ ἐσφρῶσιν εἴποι πρὸς τὸ δῆμον, ἐξέφρωσιν μόνον ἀκλεῖται, ὅτι δῆμον τὰ
 δόξαται τοῖς ἀρχεσι, ἀλλὰ καὶ κληρονομοῦσι ἐσφρῶσιν, καὶ τῷ ἐσφρῶσιν τοῖς ἐσφρῶσιν ἀν-
 ταπεῖν ἐξεί. **Demosth.** ἐπὶ κληρονομοῦσι οἱ νόμοι Διακῶσιν, πότερον ἐσφρῶσιν ὁ
 νόμος κληρονομοῦσι; οἷος ἐνίμ **&** οἷος ἀπ' τὸ φέρεται **dicitur.** **Plato,** οὐ προσοίσει
 ἀρα αὐτῶν ἰδούμῳ. **&** οἰοῦμαι **ferar.** **Aristotel.** in. iii. πρὶ ἀρχῶν, ἐξέφρωσιν ὅτι
 οἶον τὸ φεῶ ἐσφρῶσιν σῶματῶν ὅταν ἢ κληρονομοῦσι τὸ οἶον ἐξέφρωσιν ἐξ
 μα. **Et in. iii.** ἔστι ἐξέφρωσιν ὁμοφῶν, ἢ ἀκίνητον ἐσφρῶσιν ἢ ἀκίνητον ἐσφρῶσιν. **Ἀντὶσφρῶσιν est** ἀντὶσφρῶσιν
legem legi contrariam ferre. quod & ἐσφρῶσιν dicitur. quod antea di- ἐσφρῶσιν
ctum est. Demosth. πρὸς λεπτίν. οὐκ οὐκ ἐξέφρωσιν ὅτι ἀνδρες ἄθλωσιν τῷ κληρονομοῦσι
 εἶναι τὰς δωρεὰς ἐξέφρωσιν ὅτι δῆμον ἐσφρῶσιν εἶναι τῶν ἀκλεῖνας, οἷος ὁ δῆμον ἐσφρῶσιν
 φῶς γε ἐξέφρωσιν, ἀλλ' ἐκ ἐν τῶν οὐκ ἀντὶσφρῶσιν νόμον. **Idem,** ἀλλ' ὅτι κληρονομοῦσι
 τῶν ἐξέφρωσιν νόμον ἔτω κληρονομοῦσι, γράφεται μὲν, ἀντὶ τῶν ἐξέφρωσιν νό-
 μων μὴ κληρονομοῦσι γινώσκου. ἐξέφρωσιν δὲ αὐτὸν ἄλλον ἐν ἀντὶ τῶν κληρονομοῦσι
 ἐσφρῶσιν in medium affero, **introduco.** **Alicar. de Lyf.** τίνα δὲ κληρονομοῦσι χαρᾶν ἐσφρῶσιν
 ἐξέφρωσιν, καὶ τίνας ἀρετὰς ἐσφρῶσιν, ἢ κληρονομοῦσι λέγειν. **Significat etiam in-**
tro admitto. **Aristot.** πρὶ ὑπὸ καὶ ἐξέφρωσιν. ἔχω δὲ κληρονομοῦσι καὶ κληρονομοῦσι, τῶς
 μὲν ἐσφρῶσιν, ἢ θύραθεν. τῶς δὲ μὴ ἀνακίνητον ἢ σύμφυτον. ἀπὸ καὶ ἐσφρῶσιν φα-
 νεῖται τὰ πρῶτα ὅταν κληρονομοῦσι. **Simile est** ἐσφρῶσιν ἀντι τῆς ἐσφρῶσιν, **cibū su-**
mere: vel haurire quippiam, vt iam dictū est. vt in. iii. **de Generatione**
animal. ποῖα γὰρ ἐξέφρωσιν γινώσκου, καὶ ἢ τὸ σῶματῶν διακῶσιν διὰ τὸ πλὴν
 κληρονομοῦσι ἐσφρῶσιν ἀκίνητον καὶ τῶν ἐσφρῶσιν, καὶ ἀκίνητον καὶ τῶν ἐσφρῶσιν, καὶ
 τὸ κληρονομοῦσι ἐσφρῶσιν, καὶ ἐξέφρωσιν ὅτι τὸ ἐξέφρωσιν καὶ ἐξέφρωσιν. **Dicitur &** ἐσφρῶσιν **vo-**

οσοι υ υ γροπεροι η αδελφοι εισιν, ελχοιςαντες, η μαλιστα εδρ εερι σφοδρα θερμω η τω
 ξηρωθολω Διαφορηωσι τν υ γροπιτα δια τν ιδρωτων, Διαφορως αποτελοω, & maxime
 fi aere vehemeter calido, & vaporario sicco sudoribus imodicis exhau
 sti sint. Inde ευδιαφορητι dicitur οι ξαδίας Διαπνεομυλοι, hoc est qbus facile
 fucci pspirabili cute digerunt, quibus cotrarit sunt Δυσδιαφορητι. Gal.
 ευδιαφορητοι Δ εισιν οι υ γροι τν φύσιν η μάλλον αμα θερμότατι, η αραιοι τν ξιν. Idē
 τωρ κενυμλνωρ Δ αυτ τα η υ γρα τ λεπτα τ θερμα Διαφορετν τάχιστα. τα η παρξια
 τ γλίχρα τ ψυχα, Δυσδιαφορητα δει. Et in. xii. φαίνον η ληραδρανοωυτες η καλα
 λυόμυλοι τν δωάμιρ οι κάμνοντες, ενιοι δε απροησκοντες, εδρ οτε η απροησκοντες η σω
 ματ τ, εδρ οτε η αλλοις μλνωρ τε η Διαφορε μλνωρ. Ηι etiā, vt dictū est, Διαπνεο
 μνοι dicunt. Idē in. viii. ταντα οω άπαντα Διαφυλακτεα τς τα καπνωδη τε τ
 ληγυωδη Διαπνεομυλοι, οτε γλίχρα τ κακοχυμα, id est q exhalat p cuticula
 res meatus fuliginosa. Plato in Phædo. επφδάρ απροησκοντες ο ανθρωπος, τω η νε
 κρω προσηκη Διαπνεωτν τ Διαπνεωτν τ Διαπνεωτν. Διαφορε μλνωρ etiā significat
 cōpilor & spoliōr. Demosth. τρι φη Διαφορε μλνωρ αυτ τ χωρας η η
 η λισωρ, τ κελισμλνωρ η εμκρηωρ. Idē alibi, επφδάρ απρωλετο εκεινος τ οντωρ
 δεξεν, δεχ ηκισα η τ τ τ τ τ τ τ Διαφορηδεις. Sic Plut. Διαπεφορηδεις η ηφα
 νιδεις τα χηματα dixit, diripi & in pda exportari. επιφερω idem qd επάτω.
 Demosth. επιφερω αιτιαν ψυδν, falsum crimen obiicias, criminationem
 falsa impingēs sepe dixit. επιφερωμω etiā passiva voce pro iporto di
 cit. Idē η Αριστοκρατ. τινος επιφοριου επιφερωμω εως αυτ πασι η τω η η, ad
 missi priuri pialculū iportās. Herodii. de Maximino orationē recitante,
 Ανελεθων δ επι τ εθα, επιφρομω το εισλιτορ, ελεξε τιαδε, id est proferēs librū
 promensq. Idē, εκασος η επεφερετο οικοθερ η ξιωθιορ, η πελεκω, η διορατια. Lyf.
 υπερ η Αριστοφ. χημ. εκεινος δ οτ ηρ εν τη ηλικια, τωρ μετα ηλλωρ χηματων ημω
 αλλω, τν εμω μητερα ελαβερ δερ επιφερωμλνωρ, q nihil dotis attulit. Signifi
 cat etiā cū ipetu feror, & irruo. Xenoph. de lepore currente, καταβάλλωρ
 η παβαλλωρ δ επερω δε πλαγιωρ, ο ητερεα αρ λυπη η απροησκοντος. διδ δι ες ηρο η η
 ζρεφει τ αχυ, εν μικρω ηλυ καιλιπωρ δ επιφερωμλνωρ, in breui spatio loge re
 linquēs canū psequētū cœtū. Idē de canib⁹ loquēs, επφδάρ η ηρι η λατω
 εσι, δηλορ ηρισσοι τω κωμηγέτη, ηλεμικως επιφερωμλνωρ, ελιονεικως ηπαθεσσαι, σω
 ξεχσομαι ελιποπονως, σωμισάμωρ ταχυ, διτσαμεινοι, πάλιν επιφερωμλνωρ, quibus ver
 bis describit gestietū canū affectus cū in proximo lepore esse pscnti
 scūt. Sic Synes. μηδέναι η εβρωμλνως επιφερωμλνωρ η ελσανη. Idē Xenoph. in. ii.
 πασδεας, pro a tergo irruo, Αετς Δ επιπηάμεινος ασιος, ως κατειδε η λαγω φάγον
 τα, επιφερωμεινος επαισε πε αυτ, η σωαρεπασας δε ηρε. Inde επιφορα, ipetus & im
 pffio. Polyb. de Horatio Coclite, και κατέχε τω επιφορα η εχθρωρ, δεχ ετω
 δωάμιρ, ως τω υπόασιν αυτ η τόλωμω κατραπεπληκ μλνωρ η υπεναντιωρ, Susti
 nuit impffione hostiū vel impetu. & επιφορα morbus oculorū, hoc est
 ipetus pituitę, qd verbū sepe apd Plin. legit. επιφορα etiā inqt Pollux

ευδιαφορητι
Δυσδιαφορη
τις

Διαπνεομω
νοι

Διαφορε μλνωρ

επιφερω

επιφερωμω

επιφορα

significat το προσηθέμωρ τω μιθω, id est corollariū. επιφορος ανεμος est ven
 tus secundus, qui & perferēs dicit. qui etiam φορδς dicit & ξριος. de quo
 Virg. Prosequit surgēs a puppi vētus eūteis. Homerus ημωρ vocat.
 τω τν ηκωμωρ ημωρ dicit. Iliad. pri. τοισιν Δ ημωρ ερω ηε εκάεργε απολ
 λωρ. Lucian. σκεφαθε ε επιφορορ δε και ξριωρ τν πνυμα. Thucyd. και ανε
 μοσ τη φλογι επεξηλω, επιφορος ες πλω πολω. επιφορος etiā dicitur foemī
 na yterum ferens, id est κωφορετ. Xenoph. κωμηγελκω, Αγη η καπαυο
 μλνωρ δε, ηνα θεηορ εκνυμοιες γινωνται, προς κωας αγαθεις. επφδάρ Δ εσιρ επιφο
 ροι, μη δε αγνη επι το κωμηγελκω ενδελεχως. Theophr. in. iii. de Causis, ελ τ η
 μετοπωρωρ εκνυμωρ ενα η επιφορορ. τα δε εαρινωρ, αρα κνισκωδ. Idē, ηςτε συμβα
 νει τω η αρα κνισκωμλνωρ ηλλω τυφλα τικτερ. τω η αρα κνισκω η επιφορω, τα τω
 σα τέλια τ καλα. Sic em dicitur επιφορος partui vicina, vt επισκος sub τε
 pus partus existens, & επιγαμος nubilis, & similia alia. επιφορος etiā di
 citur ο ορμηκωδεις εχωρ, & procliuīs ad aliquid. qui etiā ονεπιφορος dicitur.
 Significat etiā simpliciter pronū. Hippocr. Διαμαγίτω, και ταντα επωρ,
 κατέβαινωρ ησυχη. η η οξυ η επιφορορ εκεινο δ χωριωρ, μολις δ οω Διασκηρδωμλνωρ
 διηλορ. ευεκορος vero dicitur mulier ξαδίας κωφορετ, η πελοφορετ. Ari
 stotel. in. vii. de hist. animal. τα η δεκάλωα ηρι η Αιγυπιορ, η εν ενιοις τόποις
 οπε δνεκοροι αι γωαϊκες, η φερεσι τε ηλλω ξαδίας η τικτωσι, ηνωμωρ δαυατω
 ελω. Dicitur ideo quod εκφερω significat τωλοτοκω. καταφερω deorsum fe
 ro, opponitur τω αναφερω. καταφερω allido, incutio, adigo. Lucian. Σιαπ
 ε τιμωρ, βαθεας καταφερωρ, alte ligo nem adigēs. Idē alibi, Αθλιος η σκαπα
 νεω, τ μιθωτς ως εοικερ, επω βαρετωρ καταφερω τν δινελλω. Idē, κερραχθι, και
 σω σοι η ηριπλω, tertiā plagā incutiā. Et καταφερω est fidere, mergi, pel
 sum ire. cui opponitur αναφερωδ. Aristot. in. viii. de hist. animal. αι η χε
 λωναι απολλω η ηλλωκεις, οτω επιηλαζεται η ηρηραυθωσιρ η η ηλις. καταφερωδ
 ηη παλιρ ε δωωω. καταφερω deturbo, decicio. Greg. τέχη κατενεχθίσε η
 διχα μηχανημάτωρ. & καταφερωμω delabor, decido. Idē, φρηρ παντελως εξω πε
 σερ, η κατενεχθίωαι ες θάνατορ. Apud Demosth. η η μηδεις, επφδάρ δε εβλωντα
 καιανοινωρ, μενετωσω εν τοις ηη τ ετω Διαγνωθεισι, και μηκελ καταφερετωσαν εη
 τωτ εφ επερω Διακηριωρ, mendose pro μεταφερετωσαν legitur. καταφερωδ
 ruere. Greg. πολης σφισμω κατενεχθίσε, Vrbes terre motu euerse, pessū eū
 tes. καταφερωμω η εχθερ, ruo, & impetu in hostē facio. & καταφορα vt επι
 φορα εντι φη ορμηκω λεγετ, & pro allisione vehementi. & priuato nomine so
 poris vehementis impetus sic appellatur. Polyb. τας η καταφορας ηη μα
 χαρωρ ασφαλιζετ ο δυρεδς, ictus vehementiores innocuos praebet. Et κα
 ταφορικος vehemens, impetu incurrens. vnde καταφορικος υπνωρ Αε
 γινετα fomnus vehementius incubans. Galenus, εσι δε ηη ενωρ
 τωρ παδωρ επεγερω και τιμωρ και θερμωαι προσηκα τ πάχορ τω λυρωτς
 χυμω, εσις ανθι μω τω σήπειωαι καταφορας βαθεας εργαζεται χωρις του
 ζ η

επιφορος
οριος
ημωρ

επιτοκω
επιγαμω

ευεπιφορος

ευεκορος

καταφερω

καταφερωμω

καταφορα

καταφορικος

ρετώρ ως ονομάζουσιν ἀνομιαν ἢ κάρως ὁ καταφέρω. καταφέρω *sopio, in somnū sterno.* Alex. in pri. Probl. ἀνομιαν οὐκ ἢ ψυχὴν τὴν τοιαύτην μέλως πρὸς τὴν μελιζόντων, ἢ ἡμιμνησκομὴν μὲν, ἀναγκάζει ἢ συχάζει τὰ βρέφη. θελογμύνη δὲ καὶ εἰς ὑπνον αὐτὰ καταφέρει. καταφέρει δὲ *vero est obdormiscere vehementius.* Aristotel. in iii. de gener. animal. ἀλλ' ὁμοως ἐγχερόμενα φαίνετο ὅτι τῆς μήτρας, εἴ τι δὴν καθὼς δ' αὖτε καὶ καταφέρει πάλιν. Idem πρὸς ὑπνον ἢ ἐγχερῆ καὶ καταφρόνιστοι καὶ νυσάζοντες τὸ δοκῶσι παρὰ τὸν. Lucas Evangelista in Act. Apost. cap. xx. *elegant ter vsus est, καθιζόμενος δὲ ἕως νεανίας ὀνόμαζεν ἔντυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφρόνιστος ὑπὸν εὐαθῆ, διαλεγόμενος τὸ πάλιν, ἐπιπλεῖον καὶ πνευθῆς ἀπὸ τοῦ ὑπνον, ἐπεσερ ἀπὸ τῆς τριετίας, altiore somno obdormiscens diferente Paulo, cū amplius in somnum collapsus esset. vel vt interpres scripserat, victus somno, hoc est obrutus & mersus, pro quo ductus verbum errore librariorū obrepfit. Significat autem hoc verbum subitam collapsionem vel delapsionem.* Hippocr. ἐν ταύθαι δὴ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ εὐωδὸς πάθος κατὶ πνεύματι, ὁ μάλιστ' ἀθροῦσι τὴν ἀνεπίστατον, Cum hoc ego respōdissē, ibi tum ille in solitū morbum vel affectum delapsus est, & vehementiore cachinno agitatus est.

Cui verbo ἀναφέρω ὀπποῖται. vt ἀναφέρω ἐκ τῆς νοσήματος, ἀνεγνώριον ἐκ κάρως ἢ ληθάργος. & voce passiva ἀναφέρεται vt supra dictum est.

καταφέρω, καταφέρα.

nus. Athenus, πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφέρω, id est λάγνος, & καταφέρω *procliuitas.* Idem, ὁμοίως δὲ εἰς πλὴν καταφέρω ἢ ἰδούης, τὴν πάλιν μνησῆσαν ἐκάλει τῆς κυρλώης. Dicitur & καταφέρω ἐπὶ τῇ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀποστάσει καὶ καταφέρω ὁ καταπνεύματι, ὁ ἐπιβρεπής.

κατώφερης, ἀνωφερής.

Alex. in pri. Probl. ὁμοίως τὴν ἢ τῆς σκέλης διὰ πλὴν κατώφερης ἢ ἰσχυρῶς ἐπιστρέφει ἢ ἰσχυρῶς ἀνωφερής *sublimipeta, qui sublimia petit.* vt βαρὺ ἢ χεῖμα τὸ χευσίον, κέφορ δὲ ἢ καὶ ἀνωφερῆς πρὸς ἄνω ἢ ἀρετή. Aristotel. in Probl. τὸ δὲ θερμὸν καὶ αἰσθητικὸν ἀνωφερῆς, διὰ τὸ εἶναι τὴν ἐν αἰσθητικῶν ἀνὰ τὴν ἀνω εἶναι, καὶ κάτω. Sic ipse alibi, ἐλάω ἀνωφερῆς *vocat, quasi superna petens,* καὶ τὴν τῆς ὑδατῶς ἐπιπλεῖον. Dicitur & ἀνώφορος vt κατώφορος, vt ἀνώφορον πῶς Dionysius dixit. quod ἀνώφορον ἔστω Philo in lib. de mūdo appellat. Alex. in Probl. τὸ δὲ βαρὺ, κατώφορον. Apud Galen. quodā loco κατώφορον *legit, ἔρ τὴν διεξόδω ταύτην τὴν λόγος, κατώφορον γίνετο σαφῶς ὅτι τὴν φύσιν ἐπισκεπτεῖται, iudicatu pronum, id est planum & p̄spiciū.* & εὐκατάφορος *propetus, procliuus.* Aristot. in ii. Ethic. σκοπεῖται δὲ πρὸς τὸ ὀκατάφοροί ἐσμεν ἄλλοι δὲ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν. Idē, Διὸς ἢ ὀκατάφοροί ἐσμεν πρὸς ἀνομιαν ἢ πρὸς κοσμιότητα. Existimo τὴν κατώφορον *legēdū apud Gal. hoc est φανερόν ἢ κατὰφανές & ἐκλεγε μὲν, manifestū & dephesum.* vt κατώφορος μοιχὸς dicitur ὁ κατὰφωραθῆς. Plut. in apophth. lacon. περίφορον dixit pro eodē, ὅς δὲ ἕσσορον ἐκείνων ἀπελθόντων ἐθεάσαντο τὸ γεγονός οἱ παῖδες, ἐμέμφορον λέγοντες ἀμύρον εἶναι φανερὸν τῆς (αἰ δ' ἀλωπέκι), ἢ μέγχι θανάτῳ κρῖνται, ἔμφορον ἔπερ, ἀλλὰ κερτῆ. Ταῖς ἀλλήλοισι περὶ τῶν ἢ περὶ τῶν γυρόμεν διὰ μαλακίαν δὲ πλὴν ἀσχερῶς περὶ τῆς (αἰ δὲ). & εὐπερίφορος. Idē, ἄμα τὸ ἀματώδες τὸ χεῖμα πρὸς τὸ δὲ περὶ τῶν τῶς γλεμίοις

ἀνώφορος, κατώφορος, ἀνώφορος, κατώφορος.

εὐκατάφορος

κατώφορος, περίφορος.

εὐπερίφορος

εἶναι, εἰάν τις αὐτὸ πλεονάζει, ἀλλὰ διαλαμβάνει διὰ τὸ ὁμοίως. προφέρω & προσφέρωμαι, *προφέρω προσ cito, allego, pfero, id est πρὸς ἔχουμαι, vt litigātes προσφέρωσι τὰ δικαιώματα, vel φέρομαι eorū patroni.* Xenoph. ἐγὼ οὐκ ἢ τὸ πῶς τὸ νόμων ἔφη, προσφέρω εἶνα, ἢ ἄλλα τὸ βασιλῆος νόμων προσφορομένων, πρὸς ἡμᾶς δικαίως ἀπὸ τῆς γὰρ αἰτίας. Cicero in. ii. Rhetoric. Deinde postulabit, vt legem qua lege fecerit, proferat. Et sic saepe in eodem volumine. Hoc etiā δικαιολογῶν dicitur, vt alibi, vt opinor, *δικαιολογῶ diximus.* Plut. Διλιῶν πρὸς ἄλλω μὲν δικαιολογῶν πρὸς τὸ νόμον ἢ λεγόντων, καὶ ἢ τὰ λοιπὰ, id est ambigentium & causificatiū. Thucyd. in. iii. Αἰτ' ἔμεθα, ἢ μᾶς, θεὸς τὸς ὁμοθεμίους ὁ κοινὸς τῶν ἐλλώων ἐπιβοώμενοι παῖσαι τὰς, προσφερόμενοι ὄρκους οὓς οἱ πατέρες ἡμῶν ὁμοσαν. Cicero pro Cornel. Proferam testes, proferā legatos, excitabo laudatores. Sic proferre instrumentū in cap. Diuus ad legem Cornel. de falsis. *προφέρω, δὲ ὀφείζω, δίου, προσφέρω σοι τὴν δυσχέρειαν, exprobro.* Homerus Iliad. ii. καὶ σφίρ ὀφείδ' ἐὰν τε προσφέροις, νόσον τε φυλάσσοις. Cicero pro Murena, Sic a me defenditur, vt nulla fraus, nulla auaritia, nulla perfidia, nullum petulās dictū proferatur. id est obiciatur. Et pro Flacco, Nullū eius in priuatis rebus factū auarū, nullā in re pecuniaria cōtētionem, nullam in re familiarī fordem posse pferri. *προφέρω, δὲ ἐπιδοῦναι, ἐπιδοῦσιν ποιεῖν, proficere, incremētū facere.* Hesiod. in ii. πρὸς ἔργων, ἢ ὡς ἢ προσφέρω μὲν ὁ δὲ, προσφέρω τὴν ἢ ἔργων. προσφέρωμαι σοι, exhibeo me tibi, ago tecum aut bene aut secus. Demosth. τοῖς μὲν ὑπὲρ ἡμῶν λέγεισι δικαίως ὅσ' ἂν φρονῶσι, τῶν τὴν τὸ τῶν προσφέρω, sic Philippus cum bonis viris agit Idē, ἐγὼ μὲν ἔστω ἡμῶν προσενηνεγμαι, Talem me vobis exhibuī & prestiti. Dicitur & προσφέρωμαι πρὸς σε. Isocr. πρὸς τὴν τὸς πολιτας μετὰ τσαύτης πρῶτος τῶν προσενηνεγμαι, ὡς τε & reliqua. Ponitur & pro vti. Xenoph. πρὸς ἰππικῆς, βολόμεθα ἢ τῶς νεωτέρους διδάσσει, ἢ ἂν νομίζωμεν αὐτὸς ὀρθότατα ἰπποῖς προσφέρω, Significat etiam plio congregari. Plut. πάροθεν οἱ γνωριμώτατοι μάλα κώτερον τῶς φεμάοις προσεφέρω πρὸς τὰς σιτολογίας ἢ τὰς ἄλλας ἀπαντήσας, & alibi saepe. Herodotus pro prosequor beneficentia, ἔχασον δὲ αὐτῶ καὶ οἱ στραῶται διὰ τὰς τῶν χημάτων ἐπιδοῦσαι εἰς ἀφείδως προσεφέρω αὐτῶ, quibus eos prosequeretur, quibus in eos utebatur effusissime. προσφέρω etia est esitare, cibū sumere. Theophrastus in. iii. τὴν δὲ σάξκα γλυκεῖον ἐχρὶ ἢ ἔδ' αἰν σφόδρα ἢ ὀπεπτορ. ἔδ' αἰν γὰρ ἐναχλαῖ πρὸς προσενηνεγμαι. Pro hoc Celsus assumere dicit, Iuuenū minus interest q̄ assumant & quo modo curetur. Et προσφέρω, cibū offero edēdū, & porrigo poculū & medicamētū, vt medicus egroto. quod apud Gale. saepe legit. Plut. καὶ δὲ φάρμακον τὸ χεῖμα τὸ πρῶτος τὸ ἰατρῶν ἀναχλαῖ προσφέρω, & προσφορὰς cibibus & cibi assumptio. Theophrastus in. iii. ἐφόρῳ τὸ γίνετο λεκιθῶδες, ἢ δὲ δὲ τὴν προσφορῶ. Et τὸ προσφορομένων cibibus & poculū. Aristotel. in. viii. de hist. animal. de saginādīs suis loquēs, καὶ ἄμα φασὶ τὸ μὲν ἐμφορῶ. τὸ δὲ, καὶ ἄνερ τῶν προσφερομένων, id est eorum quae esitantur. προσφέρω etiam

προφέρω προσ φέρομαι

Profero.

δικαιολογῶ

μαί.

προσφέρωμαι

προσφέρω, προσφορὰ

rii factionem rerum nouarum molitione reparabat & erigebat. Idē in Cæs. ἐν ἀναρχίᾳ πλὴν πόλιος ὡσαύτ' ἀκυβέρνητον ὑπερβολῶν ἀκαλιπόντες, iam pefsum eunt. Et de fastis confusis loquens, ἴστε τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑορτὰς ὑπερβολῶν, καὶ μικρῶν ἐς εὐαντίας ἐκπεπῆκεναι τῆς χρόνους ὥρας, id est paulatim loco diebusq; statis emotas. est enim hoc in loco ὑπερέκειναι tenorem non seruare nec ordinem constitutum. hoc est τῆν τεταρμύων ἡμῶν πρὸ λιθοάνειν. Idem in Lycurgo, τῶν βασιλέων τὰ μὲν ἀπεχθασμῶν, τῶν βιολέων τὰς πρὸς τὰς θεῖς, πρὸς χάριν ἢ δι' ἀσθένειαν ὑπερβολῶν, Regibus partim inuisis propter violentiā, qua populares opprimebant: partim per gratiā, aut propter fractas iam opes imperii ius atq; auctoritatem minime retinentibus. Arist. in. viii. hist. de equorum morbis loquens, λαμβάνει ἡνὲν ἀεὶ ἀσθενεῖαι, τὰ δ' ἐπίθια σκέλη ἐφέλκασιν ἐπὶ τὰ ἐμπροσθία, ἡνὲν ὑπερέκειναι, ὥστε ἀλλήλοις συνκρούειν, huius autem morbi signum, cum posteriora crura languide priora subsequuntur, & ipsa inter se posteriora titubante ingressu colliduntur. hoc enim significat id verbū eo loco. Quin & ὑπερέκειναι τῶν ἀφῆρων ponitur, vt apud Aristidem, ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὡσαύτ' ῥεύμα φέρων ὑπὸ ῥέει βία, Verū enim oratio ipsa fluctus instar trauesum me sua vi rapuit. Supra autem dixerat, ἀλλ' ἐνταύθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος ἀφῆρει. φέρων αὐτὲ πρὸς ἐλκεῖν cum ὑπὸ ῥέει iunctū, vt supra diximus.

Συμφέρομαι Συμφέρον confero, id est ὠφελιμὸς ἐμὶ, καὶ ὁμοῦ πρόματ' ἀνα φέρων: Συμφέρομαι σοὶ ἀντὶ τῆς ὁμοθυμαδὸν ὡς συγχωρῶ, tecum sentio. opponitur τῶν Διαφέρομαι. **Greg.** Διὰ τὸ τὰς τὰ ἄλλα διεσώτας ἐν ἀλλοῖς συμφέρομαι. **Plato** in Protag. οὗτοι πάντες φοβηθέντες τὸ φθόνον, ταῖς τέχναις τὰνταῖς πεπιπέτασμάσιν ἐχρήσαντο. ἐγὼ δὲ τῶν ἄλλων ἅπαντων ἡνὲν τὸ εἶναι ἐξυμφέρομαι. quo in loco εἶναι πρὸς ἐλκεῖν mihī videtur. Sic Xenoph. sic Plut. vtūtur. Significat etiam congregior tecū & conuenio te, apud Platonē & Herodot. **Plut.** Δωδάμητον συμφέρομαι τῆς πρὸς σοὶ, καὶ μὴ δέομαι τῆς πρὸς σοὶ dixit, pro eo quod est forte sua acquiescentem, & modicis contentū, qui nihil precipuū sibi postulat. Συμφέρομαι τῆς πλεμῶν, ἀντὶ τῆς συμπλέκομαι, συναρᾶσθαι, συμπιπῶ, ἐς χίρας ἐρχομαι, συμβάλλω τὰς δωδάμης. Συμφέρομαι τῆς πολλοῖς, vnus sum e multis, non sum eximius, ἐς τῆς πυχόντων ἐμὶ, ἐς τῆς πολλῶν πυχάνων ὡν, hoc est σωεξετάζομαι τῆς πυχῶν. Sic **Plut.** ἐὰν μὴ ἕς ὁ μάλιστ' ἀφῆρων, ἔτω συμφέρον τῆς ἐκτὸς, Nisi qui vitā philosophicā instituit, cū multa cautiōe in publicū prodeat, & ad reip. administrationē accedat. hoc est, vnum se e multis faciat qui sapientiē studiū nō attigerūt. Συμφέρομαι etiam contingere significat. Idem in Cæs. ἀλλὰ καὶ πύχην ἕς ἀχαρῆς τῶν καίσαρι σωλιέχθην ἡνὲν τὸ κορυ, id est euenit, de Claudiano stupro loquens. **Herodot.** σωνεχθῶναι ὁ τυφλὸν γυνεῶν. **Lucian.** in amoribus, ἀλλὰ ἕς γε μὴν ἐν τῶν μεταξὺ πρὸς ἀπλῶν ὡσαύτ' ἕς ἢ παρὰ τῶν ἐχθρῶν, σωλιέχθην, καὶ ῥος ἕς πάντων μνηστῶν. Συμφέρον cōgero, accumulo. **Xenoph.** ὅταν ἡ ἐπιπέφθην σωεχῶς, ἕς ἡνὲν ἰχθυόειν τὰς λαγῶς ἐπικαλύ

Συμφέρομαι

Συμφέρον

ἡνὲν γὰρ ἕς ἢ ἐὰν πνεῦμα, ἢ μέγα συμφορῶν γὰρ πλὴν χιόνα ἀφῆρει. Συμφέρον Συμφέρομαι αἱμοῖς autem οἱ ὄρνιθες dicuntur, quando nidus construunt. **Aristoteles**, ἀλλ' ἐσθλὸν μὲν ἐς τὰς σελέχην, τῶν τοῖς κοίλοις ἀντὶ τῆς τικτα δὲ συμφορῶν μὲν, sine villo substramine. **Lucian.** ἐθῶμεθα πλὴν καλιὰν χεῖρα μεγάλην πρὸς σοὶ κῆρον, ἐκ δ' ἐνδρῶν συμπεφορημῶν. **Virg.** in Palēm. Notauī Ipse locum aeriā quo congefere palumbes. Apud Platonem συμπεφορημῶν opponuntur διαπεφορημῶν, hoc est compositi dispersis & diuisis. **Περὶ Περιφέρω** φέρων circumfero, id est mecum semper fero, in comitatu meo fero. **Synes.** τῆς ἰσθῆς σου ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἀγαλμα, περιφέρω. περιφέρω traduco, per ora oculosq; hominum circumduco. quod & περιάτω dicitur. **Synes.** τοῖς κρηρῶν περιφέρκατε, πᾶσι κοίλῳ καταφῶντες οἰζῶν ἐσὶ. Περιφέρομαι **van** Περιφέρομαι **gor, erro, palor.** Idem, ἐγὼ δὲ περιπέχθην ὡσαύτ' ἡνὲν πρᾶγματῶν, ὄρνῃ καὶ λύπη καὶ πᾶσι πάθει μορῶν μὲν, id est vagis & variis cogitationibus euagatus sum, huc illucq; animum circumagens. **Plutarch.** de Cæs. ad Rubiconem loquens, καὶ περιφρόμῳ τῶν μεγάλων τῆν κλυμῶν ἐχετο δρόμος, quasi distractus animo in varia consilia, & quoquoersus circumactus ad rei magnitudinem æstimandam. **Gregor.** μήπως τὸν λογισμῶν δὲ κλάσῃς εἶμα δεῖ καὶ πᾶσι ἀκῆων καὶ δάνατον. μήπως περιφρομένης ἀδέως ὡς θεῶν σωητόν, nec ubi hallucineris perperam hæc æstimando. quasi indigna quæ de deo credantur. hoc est, vide ne mente errabunda abripiare, & auferre quo temerariæ cogitationes te abduxerint. **Plut.** de Cicer. profcripto, ἄνω καὶ κάτω περιφρόμῳ ὑπὸ τῆν δικεῖν, καὶ περιφρόνοντα τὸν δάνατον, hoc est erratica fuga mortem euadere cupientem & cōnitentem. Hoc enim præpositio περι in cōpositione significat in quibusdam verbis, vt in περινοεῖν. **Synes.** Theophilo, de vagis sacerdotibus, qui compendia sua sequebantur sacerdotia commutantes, καὶ ποῦνται δὲ τὰς ἀμὰς, ἐκεῖ περινοεῖν ὅπως κερδαλιώτερον. **Demosth.** περι πρᾶγος καὶ λογῆρας δὲ βία, μελετήσας καὶ φωνασκήσας, ἕκ ὅσῃ δὲ κλυ δάσεν πηλικούτων καὶ ποσῶν ἀδικημάτων, καὶ πηλικῶν λαβῶν ἐπὶ πλὴν κεφαλῶν, περινοεῖν, καὶ ἐμοὶ λοιδορῆν, oberres, obambules, expatieris per urbem. Idem **Synes.** cum accus. iunxit, καὶ νῶν ἀντ' ἐμῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ἐμάμῳ, περινοεῖν τῆν ἀιγυπῶν μετ' ἐκέως. **Plutarch.** ὁ περι χρύσειον οἶοντα φαῦλα δαμόνια, περινοεῖν οἷς οἱ θεοὶ δικημίσις χῶνται, per orbem terrarum circumire & omnia perlustrare. **Περὶ vos** tamen quidam dicunt κυρίως σημαίνει, τὸ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς ὁμαδὲ ἀφῆρει. Sic **Περὶ oberro.** **Isocrat.** καὶ δὲ τῆν στρατῶν τῆν μετὰ βασιλείας περιφρόντων **Περὶ πολῶν** ἀξιον φοβηθῶναι, ἕς δὲ πλὴν Περσῶν ἀνδρείαν, id est exercitum prætorianum, & quem ipse in comitatu circumducit. **Plut.** de sole, καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἄρμασι λέγασιν περιφρόντων. Sic περιφρόνομαι quod alibi videndū est. περιφέροντες etiam dicuntur qui fercula in conuiuīis circumferūt, & struunt in mēfis, cum vniciq; partes apponuntur, & lances distribuūtur. **Xenoph.**

καὶ ἐγγύετο ἐνάστω ἡμῶν γρία κρέα, ἢ καὶ πλέω τὰ περιφοροῦντα. καὶ ἤρξατο μοι
 εἰς ἐμὲ μάγιστρον πλὴν πρῶτον παρῖον περιφύεω. ὅτε δὲ δὴ ὄντορον εἰσῆκε παρῖον, ἢ
 ἐκέλευε ἐγὼ ἀπὸ τῶν πελοπονησίων ἀρχαίων, καὶ ἀνάπαλιν περιφύεω. **Et rursus,** καὶ ἔτι
 σὺ τῶν παρῖων εἰς τοὺς ἡμετέρας. **Et** περιφορὰ, ferculorum missus, qui
 conuiuus apponuntur, aut singulis conuiuus: aut quaternis vt nunc
 fieri solet. παραφέροντες ἐτιὰ δὴ λέγονται structores epularū vt supra dixi
 mus. **Et** περιφοροῦντα, fercula in medium prolata. **Et** περιφύεω κύλικα, ἢ
 κρητῆρα. **Aristotel.** in septimo Politicon, ἐν δὲ σκυθῶν ἐκ δὲ τῶν πίνειν ἐν ἑσπ
 τῇ ἀνὶ σκυφοῦ περιφύεω, ὅθεν μὴ ἀπεντακοῖα κλέμειον. **Peri**φορὰ prater fer
 culorum missus significat etiam hallucinationem, & vitam errabun
 dam. quod conuenit cum significatione verbi περιφύεω. **Gregor.** in se
 cundo παρὶ θεολογίας, καὶ ὅταν γαλιῶν ἐχωμεν ἐνδορ ἀπὸ ἐξω περιφορῶν, ὡς
 μὴ καθάπερ οἱ λύζοντες ὅθεν πνεύματι διακόπτεται. **Interim** dum tranquillitatem
 animi habemus ab obturbatione mentis atq; erratione, ob multitudi
 nem externarum cogitationum, temporariarumq; curarum. **Idem** in
 pri. καὶ ἰσλαῖος, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα περιφύεω, τοῖς βολοῦσιν, ὁλοκλήρως, ὅθεν
 κλειω, δυνασείων, ἀπὸ κατὰ περιφύεω ὅθεν καὶ ὁλοκλήρως τέρψεται. **Capite** secundo
Ecclesiastæ, καὶ ἐβλεφα ἐγὼ τὸ ἰδεῖν σοφίαν καὶ περιφύεω καὶ ἀφροσύνην, **Et** ocu
 los aduertī vt viderem sapientiam & mentis errores & dementiam.
Et in principio eiusdem capitū, vbi trālatio recepta habet, **Risum** re
 putauī errorem, & gaudio dixi, quid frustra deciperis? **græce** legitur,
 τῶν γέλωδων ἔγωγε περιφύεω, καὶ τῆν ὁλοκλήρως, τί τῶν κρητῶν; **Dicitur** etiam περι
 φύεω, vt cap. decimo eiusdem, καὶ ἐξάτη σόματι ἀπὸ περιφύεω. **Alibi,**
 περιφύεω ἢ συγκοφαντία, τὸν σοφόν, in errorem inducit, vel perturbat. **Peri**
 φύεω vt περιφύεω circumago, & eodem reuoluo. & περιφύεω eodem re
 uoluo. **Plato** in secundo de Leg. Δοκίμοι ἔστιν ἢ τέταρτον ἢ λόγῳ εἰς ταν
 τὸν περιφύεω ἢ κρητῆρα. **Idem** in Gorg. ἐν παντὶ γὰρ ὅθεν ἡσίων ὅθεν διαλεγόμε
 να, ὅθεν παυόμεθα εἰς τὸ ἀπὸ ἀπὸ περιφύεω. **Peri**φύεω perfero, ad extremū
 vsq; tolero, περιφύεω φέρω. vt περιφύεω ad extremum maneo & expecto.
 plus est enim vt cenfeo q̄ περιφύεω & ἀναμύεω. **Synef.** κακίαν δὲ περιφύεω
 τὰ καὶ γὰρ κολασίαν, **Manent** enim illos ad extremum supplicia infero
 rum. **Plato** libro secundo κρητῆρας, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ πελοπονησίων
 ἀπὸ δὴ τελευτῶν κακῶν, αἱ τῶν ἐκείνων ἀπὸ τῶν ἡμῶν, μὴ ὁλοκλήρως δὲ δὴ ἐπὶ περι
 φύεω. **Sic** περιφύεω, περιφύεω νοῦ. **Gregor.** de Basil. καὶ περιφύεω τῆν διανοίαν μὲν
 ζῶντι καὶ ὑψηλότερον. & περιφύεω, singularis intelligentia, & plena mentis
 comprehensio. **Idem** παρὶ θεολογίας, εἰ δὲ τις ἐν περιφύεω τῶν κατὰ ἐπὶ τῶν
 ἐγγύετο, τις ἢ ἀπόθεσις. τις ἔτι εἰς ἑκάστην σοφίαν ἀποκρίσθαι. τις τοῦτο χαρισμάτος
 ἡσίων κρητῆρα. **de** deī cognitione & comprehensione loquens. **Idem,** ὅθεν γὰρ
 εἰσὶν ἄλλως ἐν περιφύεω θεῶν γνέσθαι, id est percipere & comprehendere deī in
 telligentiam. **Aliquando** solertiam & vstrum commentum signifi

περιφορὰ

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

cat. vt idem καὶ ἰουλιαν. ὅθεν γὰρ φανερὸν βιάζεσθαι μὴ διαπύρ, τῶν συγγνωσθῶν τὸ
 ἐπὶ περιφύεω, id est τὸ περιφύεω. **pro** eodem enim vtroq; vitur. **Lu**
 cianus, ὁ ζέος καὶ περιφύεω ἀνός. **Sic** περιφύεω, supra modum latus, gau
 dio perfusus, ὁ ἀμέτρωτος χαίρων. **Cui** opponitur, περιφύεω ἀ Platone. **Peri**
 φύεω pertrepidus, qui & περιφύεω dicitur, & περιφύεω pauore offusus
 apud Platonem. **formidolosus** apud Isocrat. hoc est qui timori est a
 liis. ἐπιφοβός ὁ ἡρέμα φοβέμενος, vt περιφύεω. **Sic** περιφύεω, περιφύεω, & περιφύεω
 θυμός exandescens, ἀγαν περιφύεω. **Plutarch.** in Mario, ἐν ταῦθα αἰ γὰρ
 κει ἀπὸ τῶν μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκων, δεινὸν τε περιφύεω καὶ περιφύεω ἡμῶν οὐκ
 περιφύεω **Aristotel.** in quarto Ethic. καὶ ἔτι ὁλοκλήρως περιφύεω ἔσται, ἔτι ἀπὸ
 καὶ περιφύεω. **Peri**φύεω vero est ὁ περιφύεω, qui superest. **Idem** in secundo
 Oeconom. ὁ πότος δὲ ἀπαλλάττονται εἰς περιφύεω ἢ ἀπὸ τῶν, ἐπὶ ὅλου. **Peri**φύεω
 φύεω prægrandis. **Lucian.** ἑκατομῶν πύθω περιφύεω δέσποιν. **Plutarch.** pro
 periplo vsus est & redundantī. περιφύεω vt περιφύεω, ardens, perustus,
 peraridus. **Plutarch.** Διφύεω περιφύεω. **Sic** περιφύεω & περιφύεω apud
 Demosth. qui toto corpore contusus est, & dolore vehementi affe
 ctus. vt περιφύεω. **Peri**φύεω celebratus, illustris. περιφύεω confu
 deratus, circūspectus. **Gregor.** εἰς βασιλῆον, οἱ δὲ αὐτοῖ μοι δοκῶσι φασίως ἐν
 καὶ τὸν ἀνδρείον καλέει δραστῶν, καὶ δειλὸν τὸν περιφύεω. **Quintilianus,**
Modeste tamen & circūspecto iudicio de tantis viris pronuncian
 dum. περιφύεω peruro & retorrīdum facio. **Theophr.** ὁ δὲ γὰρ ἀγαν ὁ
 ἀπὸ περιφύεω, καὶ ἔτι περιφύεω. **Andocid.** pro dolore vehementi afficio, καὶ μοι
 μέγιστον θάυμα, περιφύεω τῆν κρητῆρα οἱ ἀνδρείοι ἀπὸ τῶν ὅθεν περιφύεω,
 ἀπὸ τῶν ἐμὲ ἐπαύρει. **Terent.** Vro hominem, pro ango. **Et** alibi, Si quā
 do illa Phædriam, te vt male vrat. **Tranq.** in Tyb. Vrebant in super
 & anxiam mentem varia vndiq; conuicia. περιφύεω. **Grego.** μόνον μὴ
 ὅθεν ἀγαθῶν περιφύεω καὶ ὑψηλῶν ἀμέτρωτος, κατὰ πέρας ἐν ὅθεν ἐπαύρει. **Idem,** καὶ
 μάστιγα τῶν ἐπὶ ἀσεβείας περιφύεω. **Peri**φύεω pameo. **Xenoph.** ἐπὶ δὲ
 τοῖς ἐργαῖς ἀλίσκοντα μόνον νυκτὸς αἰ ἔλαφον, δὴ δὲ μεθιμέσαν περιφύεω τῶν ἀπὸ
 θρώπων. περιφύεω perfrigescere, id est καταψύχεσθαι. **Plutarch.** in se
 xto Sympol. περιφύεω γὰρ ἰκανῶς καὶ περιφύεω τὰ σώματα τῶν βασιλῶν
 τῶν δὴ χιόνῳ. **Et** περιφύεω est affectio febre laborantium, quæ præce
 dit horrorem; hoc est περιφύεω, vt περιφύεω διαδέχεται φύεω, inquit Alexander.
Galen. πότερον μετὰ περιφύεω ἢ μετὰ φύεω ὁ περιφύεω ὑπὲρ πῶν πῶν
Idem Plutarch. de Chrysippo loquens, περιφύεω pro refrigeratione de
 fante ponit, πῶς γὰρ εἰσὶν λεπτομερῶς ἐκ περιφύεω ἀπὸ γνέσθαι καὶ περιφύεω
 φύεω. περιφύεω est quasi περιφύεω ὑπὲρ περιφύεω, solerter & affabre fa
 ctus, περιφύεω περιφύεω. **Theophr.** ἐπὶ δὲ τῆν ἀσία φασίν, ἐκ ἐπιφύεω πλὴν
 εἰσὶν, ἀλλὰ ἐπὶ αὐτῶν ὅθεν δεινῶς περιφύεω, φέρωντες ὄργανόν αἰ περιφύεω. quo
 in loco ἐκ περιφύεω significat ictu securis excutere. **Sic** Thucyd. quodā

σύνθετα ἀπὸ

ἐπὶ περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

περιφύεω

loco, ὡν καθημέρων ἢ τέρψις δ' λυπηρὸν ἐκπλίναται. quod verbum alioquin per-
 terrefacere & consternatione afficere significat, & in stuporem præ-
 admiratione redigere. Aesch. ἢ τιμάρχ. Ἄρκυρ γινέσθαι ὡς δοκεῖν ἑαυτῶ,
 ἐὰν τὸν μὲν ἕξει τὸν μὲν δέπω γαυρότατος, ἄπαντες βύχουσι δι' ἐμὲλλοντες παιδοποιοῦνται,
 καλοὺς κἀγαθούς τὰς ἰδέας φύλακας ἢ πόλεως ἀξίους, τὸς δ' ἢ δὴ γεγονότα, ἐπ' οἷς προσ-
 ἦκα σεμνυμένους πλὴν πόλιν, ἐὰν κάλλει ἢ ὡς δὲ διενεγκόντες, ἐκπλίξουσιν ἄνας καὶ περι-
 μάχητοι δὲ ἔρωτος γήλωνται, τὸς αὖτε ἀτιμώσετε. id est qui sua specie & forma
 homines in stuporem agunt, & certamē amatorium. ἐν τῷ περιφύρω ἢ
 περιφύρω ἢ ἰδὲμ significat quod in περιφύρω, hoc est ita fugio vt ad extremum
 euadam, vel ad extremum euado, & superstes sum, vt περιφύρωμαι. De
 mosth. ὅσε μίτη τὸς οὐκείους, μίτη τῶν ἰατρῶν μισθῶνα, προσδοκῶν περιφύρωσθαι
 με, ἢ γιάνας καὶ σωθῆς ἀπροσδοκίτως. Idem, ἐν τῷ ἐγὼ ἀδούρων κατακείμεν, ἐκ ἐδῶς
 ἐὰ περιφύρωμαι. Plato in tertio de Leg. ὅσε οἱ τότε περιφύροντες πλὴν φθορῶν,
 οὐδὲν ὄρφοί τινες ἀνέειν νομῆς, qui superfuerunt. Sic περιφύρω tandem seruo.
 Synes. εὐοπίῳ, εἴτα κατὰ γὰρ μέσον κέρως ἐγγὺς μοῦ ἦλθεν ἀκλέσαι πάντας ἡμᾶς.
 ἐπὶ δ' ἐκ ἀπολώλεκεν, ἀντὶ δὴ τῶν ἢ περιφύρωσεν, ἐ γὰρ ἦρ ἄλλως ἐνέγκαι πλὴν βίαν
 τῶ πνύματῳ, Postq̄ autem antemna fracta nos tamen non euertit, ea
 utiq; ipsa nos incolumes tandem seruauit: nec enim alioquin intento
 velo & expanso ferre vim tempestatis potuissēmus. hoc etiam ἄρσῳ
 ῥεν dicitur. Xenoph. in secundo ἀναβάσ. ἔρρημα, ἐρηισάμιω ἢ πως δωαίμιω
 τῶ βασιλέως ἀπὸ τῆς δωαί μοι ἀρσῶσαι ἐς πλὴν ἑλλάδα ἡμᾶς. Et in secundo
 ἐλλωικ. καὶ ὁ κοινῶς ἐν περιφύρωσθαι ἀρσῶσαι ἀρσῶσθαι ἐς Δεκέλειον. περι-
 φύρω etiam est in diuersum fero atq; in contrarium. vt περιφύρω, & περι-
 φύρω, & περιφύρω. Aristotel. in quinto Ethic. ἐς τὰναντία δὲ μεθίσταται ἢ πο-
 λιτεία, οἷον ἢ μὲν ἀριστοκρατία ἐς δὴμον, ὡς ἀδικήμιω ἢ περιφύρωσιν ἐς τὴναντίον
 οἱ ἀπορώτεροι, αὐτὴ δὲ πολιτεία ἐς ὀλιγαρχίαν. Sicq; videtur illud Plutarchi in
 Cicer. accipiendum, Δέξασθαι δ' ἢ βολὴν νέον ἀνδρα καὶ τύχη λαμπρῆ κεχρημένον,
 ἐπερᾶτο ἡμᾶς καὶ δωρεῖς ἀρκαλαῖν ἀντὶ τὰ στρατῶματᾶ, καὶ περιφύρωσιν ἀντὶ
 δωαίμιον. περιφύρω circumago, & interdum circumactu euerto & per-
 cello. Lucian. χερσῶν δὲ καὶ γνώφῳ ἐμπροσθεν, ὀλίγας δὲ περιφύρωσιν ἡμῶν πλὴν
 ναυῶν. Gregor. ὅσω δὲ οἱ τοὺς ἰπποὺς τοῖς ἐπιπύρσι ἀθερόως μεθέλκοντες φερομύλους, καὶ
 τῶ ἀδοκίμῳ ἢ ἀναγμῶ περιφύρωσιν, Inopinata & violenta freni excussione
 resupinantes, retrorsum agentes. Interdum in bonam partem accipi-
 tur, vt cum res male ccepta bene vertit. Lucian. χάρην δ' ὁμοιογῶ τῶ θεοῖς,
 ὅτι μοι δ' σφάλμα, ἐς ἄλλο δσιώτερον περιετράπη, καὶ ἐς δ' ἄμεινον τῶ ἄλιδου, id est
 felicius cessit & in diuersum q̄ institueram. Aristid. μόνη γινέσθαι ὡς ἐπερῶ ἢ
 πόλις διαγέτονε πρὸς τῶ ἀπάντων τύχῳ ἀμύλλωμύλη, καὶ περιφύρωσιν πᾶσι περιφύρωσιν
 τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Inde illud Act. Apost. cap. vigesimosexto, μάνη
 παύλα. καὶ σε γράμματᾶ ἐς μάνη περιφύρωσιν, multæ te literæ è sana mente
 ad insaniam redigunt. περιφύρωσιν σε dicitur ἀντὶ τῶ σφάλμῳ, in errorem

περιφύρωσιν

περιφύρωσιν

ἄρσῳ

περιφύρωσιν

περιφύρωσιν

περιφύρωσιν

induco & impello. vt περιφύρωσιν ἀντὶ τῶ σφάλμῳ, quod etiam dicitur,
 cum hominis consilium in diuersum agitur vel in bonam vel in ma-
 lam partem. vt si quis cæcum recta ingredientem in diuerticulum
 flectat, vel retrorsus conuertat, vel vice versa aberrantem in rectam
 viam, rectamq; itionem reponat. Eadem præpositionis vis est in περιφύρωσιν
 & περιφύρωσιν, deuenit, degenerauit. Synes. καὶ περιφύρωσιν ἡμῆς ἐς δ'
 τῶ μὲν ἠδίκηκῶσι, γυρόσθαι ἀλάθρησιν, τοὺς δὲ βδερ ἠδίκηκῶτας, ἠδίκηκῶσαι, eo iā
 mores nobis euaserunt. Demosth. καὶ τῶ πρῶγμα ἐς ὑπέρεδνῶν μοι περιφύρωσιν,
 Res mihi atrocissime cessit. & quasi in contrarium cessit euentu gra-
 uissimo. Et causam subdit, ἀντὶ γὰρ τῶ δίκῳ ὡς ἐπεπόνθη λαβῆν, δωαίμι
 πρῶγματῶν ὡς βδερ μοι προσήκῳ, ἐκινδύωσιν. Synes. ἄπαντα δ' ἐς τὴναντίον μοι
 περιφύρωσιν. Valet hæc significatio & in actiua voce. Athenæus lib. duo-
 decimo de Callia luxurioso, ἀλλ' ὅμως ἐς τὸς αὐτὸν περιφύρωσιν οὐ περιφύρωσιν
 ἠδουλῶ βίῳ, ὡς μετὰ γραιδῶς βαρβάρῳ διακλήν ἠναγκάσθαι, καὶ τῶ καθημέρου
 ἀναγκάσθαι γυρόσθαι γυρόσθαι, τὸν βίον ἐκλύθησε, Vsq; adeo hominis fortunam
 circumegit in contrarium vita voluptuaria. Sic Aesch. ἢ κτισφ. καὶ
 ἐς τῶ φέρων περιφύρωσιν τὰ πρῶγματᾶ, ὡς ἐὶ μὲν μὴ πέμρι φίλιππῳ πρῶσβας,
 καταφρονῆν ἀντὶ ἐφκ ἐπὶ πόλεως. ἐὶ δὲ πέμρι, κατὰ σκόπως ἐπέμπειν, Ita tandē
 ciuilib vitae vel reipub. statum immutauit, & in contrarium commuta-
 uit. Herodot. τὸς πλέσους τῶ γυρόσθαι οἰκῶν ἐς πρῶσιν περιφύρωσιν, redigens.
 Aristotel. in quinto Politic. καὶ περιφύρωσιν σικεβαλῶν τῶ ὑπὸ ἀθεμιλίῳ δ' ἢ
 μῶ τῶ τύραννῳ, ἐς αὐτὸν περιφύρωσιν πλὴν πολιτείας, in potestatem suam rede-
 git. Plutarch. in Anton. ταῦτα, ἐπὶ γῶ πάντα ἐς καίφρα, περιεφύρωσιν, γυρόσθαι,
 oportebat enim vi fatali imperii summam ad vnum Cæsarem deue-
 nire. Herodot. ὁ μὲν βδερ ἢ βασιλίῳ ἐς ἀλέξανδρον περιφύρωσιν, Verum tamen re-
 gnum ad Paridem tandem non erat peruenturum, sed ad Hectorem.
 περιφύρωσιν etiam circumstare & circumfundi. Thucydid. ὅτε πρῶ μέγιστος
 κίνδυνῳ περιφύρωσιν πλὴν πόλιν. περιφύρωσιν præter notum significatum, est ne-
 cessitas & casus incōmodus, clades & status afflictio. Polyb. ὅταν τὰ
 ἐπὶ περιφύρωσιν κατεπέγῳ, Cum necessitas & inopia vrget. Idem de Athe-
 nienfium ciuitate loquens, Διωφύρωσιν γῶ γυρόσθαι τὰς μεγίστας καὶ ἀνοτάτας
 περιφύρωσιν, δὴ τὰ πλὴν τῶ δίκῳ ἢ τῶ πρῶσθαι ἀρεπλῶν, γυρόσθαι τὰς ἀπεριστάς ξα-
 σῶνας εἰκῆ πως ὅ ἀλότως γυρόσθαι σφάλματα. ξασῶνων ἀπεριστάς appellat statu
 rebus secundis florentem, in quem nulla clades, aut alia rerum diffi-
 cultas incurrit, nullum infortunium. Cum per se ξασῶνη significet re-
 rum secundarum processum, & fortunæ indulgentiam nullis casibus
 aut cladibus interruptam, hoc est τῶ βίῳ ὀπρῶσθαι. cui opponuntur
 τὰ τῶ ἐπὶ τύχῳ ἀντιπίπτοντα. Cicer. vitæ tranquillitatem vocat. Isocrat.
 in Euag. ὀλίγοις πολλὰς ξασῶνας κτώμῳ. ἀλλ' ἐὶ δὴ μικρὰς ξασῶνας μεγά-
 λους πόνους ὑπερπώμῳ. Greg. in pri. contra Iulian. ἐνὶ τῶ τῶ γυρόσθαι

περιφύρωσιν

περιφύρωσιν

περιφύρωσιν

ἀπεριστάς

ξασῶνη

ξασώνη μετρωάπερ τὸ διδάμονεῖν, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ πακοδῶμονεῖν τῆς ἀντιπίψιν.
Hoc vocabulum etiam facilitatem significat. Plato in Gorg. οὐκοῦν πολλὴ ξασώνη ὡς σὼκρατες γίγνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν τὰν πῦλ, μηδὲν ἐλαττοῦς ἢ τῶν δὴ μιῶν γένων. de rhetorica loquens. Significat etiam laboris leuamentum, & facilem rationem rei conficiendæ: Lyf. ξασώνη ἡ ἐμαυτῷ δι' εὐροῦ εἰς τὰς δὲ δὲ τὰς μακροτέρας, τῆν ἀναγκαίων, id est equo vtor propter corporis vitium, & facilem modum inueni longioris itinervis cōficiendī. ξασωνδύη est ocio languere, & captare ocium, & indulgere inertia. Xenoph. ὅταν μὲν πρῶτον ἐφ' ὅπως ὠρεται βαδίζωρ, δεξέ ξασωνδύη τῆ ψυχῆ, πρὸς κελύους καὶ ὑπὸ σκιοῦς ἀναπαύομεν. Dicitur & passiuè ἐξασωνδύομεν. **Hoc** idem ξασωνδύομεν & ξασωνδύομαι dicitur, hoc est negligere, cessare, sine intentione & cura viuere, & segniter negocia obire, vt operarii qui operis consumationem ad se pertinere non magnopere putant. Idem in eodem Oecon. τὸ δὲ δὴ ἐξασωνδύομεν ὅλησιν ἡμέρας τὰς ἀνθρώπων, ξασωνδύομαι δὲ ἡμισυ διαφέρει τὸ ἐργάζομαι. Idem, ὅταν ἡμεῖς ἐν τοῖς ἐργοῖς πολλὰ διαφέρωμεν εἰς τὸ ἀντιπερ οἱ πρῶτοντες ἐφ' ὅπως πεταγμένοι εἰσὶν, καὶ οἱ μὴ πρῶτοντες, ἀλλὰ ἐυρισκοντες προσφάσεις τὸ μὴ ἐργάζομαι, καὶ ἐώμενοι ξασωνδύομεν. ξασωνδύομαι **voce** passiuua, supino ocio cessare significat, & prorsus remissum esse, vt δὴ θυμῶμαι & δὴ ποροῦμαι & ἀποροῦμαι plus significat, ἢ actiue enunciata verba. Idem ἐν τῆ ἡ λακεδ. πολιτ. ἀνακτορῶ τῶν πρῶτοντων τῶν στρατιάτων, ὡσαυτὸς τῶν ἄλλων Ἕλληνας οἰκοὶ σκηνωῦντας, γὰρ ἐν τῶν πλείους ξασωνδύομαι, εἰς δὲ φανερὸν δι' ἡμίγαγε τὰ συσκήνια. **Ἀντιπερίσσεια** verbum est τὸ φυσιολόγων. Theophrastus in primo de Causis, de incremento arborum loquens, & quod radices hyeme crescunt, & stipites & rami æstate, πῖθαι δὲ καὶ τὰν τῆ δὲ ξασωνδύομαι, ὅτι τὰ μὲν ἀνω κολύβει διὰ τὸν πῆριξ ἀέρα ψυχρὸν ὄντα. τὰ δὲ κάτω σεγαζόμενα τῆ γῆ, καὶ ἅμα συγκατακλειόμενα ὑπὸ τῶν θερμῶν διὰ τὸν ἀντιπερίσσειαν. Idem in secundo de riguis loquens, τῶν δὲ ποτίμων ὑδάτων τὰ ψυχρὰ βέλβηται. καὶ γὰρ πέφυκται μάλιστα διὰ τὸν ἀντιπερίσσειαν τῶν θερμῶν κατὰ φύσιν τὰς ξίνας, id est propter cohibitum & coarctatum calorem à circumfuso frigore. est enim ἀντιπερίσσεια cohibitio & compressio vndiq; circumfusa. & ἀντιπερίσσεια cohibeo & coerceo vndiq;. Idem in sexto, ἢ δὲ πῆριξ πάντων ἢ καρπῶν γίνετ' ἀπὸ τῶν θερμῶν κατὰ φύσιν ἐρηκται. δοκεῖ δὲ καὶ τῆν δὴ φικάρτων ὑπὸ τῆ ψυχρῶν, διὰ τὸν ὥρον. πέφυκται γὰρ ὡσαυτὸς ἀπὸ λέγομεν τὸ θερμῶν ἀντιπερίσσειαν, concoquit enim calor, vt semper diximus intra terram compressus & cohibitus coactusq;. Passiue enim hoc verbum accipitur, vt circa finem eiusdem libri, ἀντιπερίσσεια γὰρ ἢ θερμότης εἰς πῦλ γίνετ', καὶ σιωλανωρμῶν, πέφυκται. Aristotel. in Probl. sect. vigesima quarta, διὰ τὸ τῆν ἀγέων οἱ ποτιμῶνες εἰς ἀπὸ τῆ ψυχρῶν τὸ ὑδάτος, θερμότεροι εἰσιν, ἢ διὰ τὸ ψυχρῶν μὲν ὄντων τῶ ὑδάτων, ἐγκατακλείεται τὸ θερμῶν καὶ ἀντιπερίσσεια εἰσω, κολυρόμεν δι' εἶναι; **Voce** autem actiua significat comprimo, coarcto, intro cohi

ξασωνδύομαι

ξασωνδύομαι

ἀντιπερίσσεια

ἀντιπερίσσεια

ἀντιπερίσσεια

beo, vt idem sect. decimatertia, διὰ τὸ ἐν τῆ ψυχρῶτῃ χῶρα οἱ καῦσοι μάλ' ἰσχυροῦνται. ἢ διότι ἀντιπερίσσεια δὲ ψυχρῶ εἰσω πῦλ θερμότης. ἀντιπερίσσεια etiam dicitur in corpore humano cum è loco superiore spiritus infra coercentur: & vice versa. idq; fit per consensum & cognationem partium, hoc est per sympathiam, vt apud eundem in Probl. sect. trigesimalertia, καὶ εἰ νόσοι ἀντιπερίσσειαν, εἰ τῶν πῶς εἰς τὰ τῶ πνύμονων πάθη, ἢ οἷς δὲ σκαλοῦσαι τὸ εἰς βῆχες ἐγίνονται. in hoc verbo vir doctissimus Theodorus interpres Aristotelis non perinde felix fuit meo iudicio vt in plerisq;. Idem Aristotel. διὰ τὸ λύγνα παύει φάρμακον καὶ πνύματα ἐπιχρῆσι καὶ ὄζον. ἢ ὅτι δὲ μὲν φάρμακον, διὸ ἀντιπερίσσεια εἰς τὸ κάτω πνύματα, ὡσαυτὸς εἰς ἄνω φάρμακον πρὸς πῦλ κάτω κοιλίαν, Vtrum quantum ad sternutationem attinet, quod cohibitio est superni spiritus, vt fit in medicamento quæ in ventriculo existentes flatus infra coercent. Hoc autem fit διὰ τὸ σωματικῶν τῶν ἀνω τόπων εἰς τὸν πνύμονα, vt ipse inferius dixit. Id quod dicimus confirmat quod sequitur, ἀντιπερίσσεια enim pro ἀντιπερίσσεια dicitur. & ἀντιπερίσσεια ἀντιπερίσσεια. Plutarch. in Plato. quaestio nibus. de antiperistasi loquens ex Platone, ἢ δὲ τῆν ἐπὶ γῆς ὑδάτων φύσις εἰς ὁμοίως διωκόμενον εἰς τὸν ἀντιπερίσσειαν τῶν. Idem, καὶ εἰς ἕσπερ ὡς τῆν φερομένην ἀπὸ ὑδάτων, τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ ἀέρος δὴ δὴ κῆρ, τῆς δὲ ἀντιπερίσσειαν εἰς ἀνωμύλαι, τὸ ἐν δὲ ληχέσιν ἢ ἀλωφικτοῖς εἰς ἕσπερ. διὸ καὶ φέρονται ἕσπερ οἱ ποταμοὶ κληθῆντες. ὅταν δὲ εἰσὶν ἢ καὶ κολύβηται, ἴεται δὲ ὑπερβαίνοντα ἀπὸ ὑδάτων, εἰς ὑπέκοντες τῶ ἀέρος, εἰ δὲ καὶ ἀντιπερίσσειαν λαμβάνοντα, id est obnixum & compressionem recipiente. περιωθῶ, pulso, vexo, male accipio, fugillo, iniuria afficio. Demosth. καὶ μεδίον, πάντα τῶν περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ σύμβολα συγγέμων, concutiens & vexans. Greg. in pri. καὶ ἴσλαυ. καὶ ὅ τὸ τὰ μεδίον εἰς, τῶν ἐμμένοντων τῆ ὁμοιογίᾳ περιωθῶν, καὶ τοῖς κακοῖς περιβαλλῶν οἷς ἀπὸς περιπέσειν ἢ ἄξιον. Aristotel. τίνονται δὲ εἰς ἕσπερ καὶ ἐκ τῶ περιωθῶν εἰς ἕσπερ ὑπὸ τῆ ὀλιγαρχίας, κατὰ σασιάζειν καὶ γὰρ μὲν ἢ δὴ κῆρ. Thucydid. ἀμύνετε ὡς δὲ λακεδαιμόνιοι, καὶ ἡμῶν ἄνομα παθῶσιν ἀνταπόδοτε χάρις δικαίων ὡς πρόσδυμοι γεγενῆμεθα. καὶ μὴ τῆς τῶν δὲ λόγους περιωθῶν ἐν ἡμῶν, fugillemur, vel repulsam feramus a vobis spreti & auxilio fraudati. Sic περιβριζῶ, singulari iniuria afficio. Plutarch. ἀδικοῦμαι περιβριζῶ. ὑπὸ πομπῆς περιβριζῶμενος. Athenæ. libro duodecimo, ἕσπερ δὲ πῶν οἰκία ἐφουβρίσας κατέστρεψε τὸν βίον, ὑπὸ τῆν δὴ κῆρ περιβριζῶν, omni genere iniuriæ affectus. Herodot. in Terpsich. ὅς ἐπέπε δὲ ἡμέας ἐλευθερωθῆς ἀνεκφυε, ἡμέας μὲν καὶ τὸν βασιλέα. ἡμέων περιβριζῶς δι' ἐβλαβε. περιγίνετ', euadere vt περισώζειν, incolumem esse, & seruari à morte. Demosth. καὶ ὄλυμπος δὲ εἰς, καὶ ἐγὼ ὡς ἡσθόμενον ὅτι εἰς οἷος τε εἰσαι περιγίνετ', μετεπεμφάμεν τῶν. περιγίνετ', τὸ νικῆν, ἢ κέρηθον εἶναι, ὑπεραίσι. περιγίνετ' περιπῶν εἶναι, hoc est περισώζειν, περιβριζῶν, reliquum esse, & περιγίνετ', superesse, promptum esse, integrū

ἀντιπερίσσεια

ἀντιπερίσσεια

περιωθῶ

περιβριζῶ

περιγίνετ'

Αναβολεύς.

Strator.

Stator.

εαυτῶ ἵππων, sustulit in equū suū. Et in.iiii. ἀναβολέως, καὶ ὁπότε πρῶτον, ἐστὶν ἄλ-
 λος βασιλέα ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἀνεβάλλειν. Inde ἀναβολεύς, q̄ huiuscemodi munere fū-
 gitur. Plut. in Crasso, Ἄμα δ' ἵππος τῷ κράτῳ πρῶτον χρυσόχαλινος, ὅτι ἀναβο-
 λέας αὐτῷ ἀράμυλοι πρῶτον βίασαν, ὅτι πρῶτοντο πλεονῆσι τῷ ἵππῳ ὑπὸ ταχυόντες. de strato-
 ribus Parthorū regis loquēs. Siquidē stratores à sternēdis eqs dicti
 sūt. Vlpia. de officio Procōsulis, Nemo Procōsulū stratores suos habe-
 re potest, sed vice eorū milites eo ministerio in puinciis funguntur.
 Spartianus in Caracala, Deniq; cū eū in equū strator eius leuaret, pu-
 gione latus eius cōfodit. In iure hui⁹ vocabulī mētio satis multa est.
 vt cap. vlti. de iure immunitatis. & in cap. In eadē, vbi Vlpia. In eadē
 causa sunt (inqt) & q̄ à militibus stratoribusq; vel à municipalibus
 ministeriis obseruatur, si pbetur rei suæ supeffe nō potuisse. Hic for-
 tasse nō strator sed stator legēdū. vt in li. pri. de custodia reorū Cod.
 vt fuerint statores apparitores à sistēdis reis. Cic. ad Caniniū, Literas
 à te stator mihī tuus reddidit Tarfi. Idē ad Cēl. Existimauī tñ esse fa-
 ciēdū vt ad te statores meos & lictores cū literis mitterē. Plācus ad
 Cic. Presto mihī fuit stator eī⁹ cū literis, quibus ne venirē denūciabat.
 vbi viatorē potius & κλητήρα q̄ tabellariū significari puto, quo tñ Pro-
 cōsules p tabellario vtebant. Sicq; fortasse accipiēdū ī titulo de Stra-
 torib⁹ lib. xii. Cod. Iustiniani. Licebat em̄ eis equos à puincialibus su-
 mere. quod si est, strator dictio pro statore inualuit. ἀναβολαίαι etia sūt
 subices ephippiariū, quib⁹ velut admīniculīs in equos scādīmus. Plut.
 in Gracch. Ἄλλως δ' λίθως ἐλαπτον ἀπέχοντες ἀλλήλων ἐκατέρωθεν τ' ὄδῳ διεθνεον, ὡς
 εἰν ἑσθίως τοῖς ἵπποισι ἔχουσιν, ἐπιβαίνον ἐπ' αὐτοῖς ἀναβολαίαις μη δειομυοῖς. Xenoph.
 in Hipparch. τὸς γεμῶν πρῶτον πρῶτον τῶν ἀναβαλλέων προσ-
 εθίαι, καὶ τῶν ὠφελίαις ἄρ, id est ἀναβαλλέων, vt ipse in eodem libro.
 est enim ἀναβάλλειν oppositum τῷ καταβάλλειν. Aristot. in Probl. Διὰ τί ὁ
 ἀφροδισιάζων καὶ ὁ ἀφροδισίων ἀναβάλλει τὰ ὄμματά, ὁ δὲ καθόδῳ καταβάλλει.
 ἀναβάλλω sterno & excutio vt equis fessorē. Xenoph. χρῆ δ' ὀρμῶντος μὲν
 δ' αἰφνης ἵππος προσδύει, ἵππον δ' ἀνὸς καὶ ὑπερδύει ὁ ἵππος, ὅ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην.
 ἀναβάλλομαι vt ἀνατίθεμαι, reiciō, cūctor, prolato, procrastino. quod &
 ἐπαναβάλλομαι dicitur, dilaciones querere, diem de die ducere. Basil. μη
 τοίνυν ἀναβάλλω ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, ἀντι τ' μη ὑπερτίθεσο ἐς ἄλλω τὴν ἡμέραν.
 Sic Plut. in Cēl. τὴν σύγκλητον ἀναβαλέων, Senat⁹ diē distulisse. Actiua em̄
 voce dicit ἀναβάλλω, ὅτι ἀναβολαὶ καθίσταται, hoc est remoror, ptraho, plata-
 tionib⁹ implico. Demosth. ἐν τῷ ἡλίπ. τρίτω, εἰ τ' πρῶτον εἰς μισθοφορῶντων
 τὸς λόγους ἀφέλοισι, οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, λέγοντες ὡς ἐκεῖνος γε εἰ κλεμνὴ τῆ πόλι, id
 est nos remorant & differre cogūt. Et in illo puerbio, ἐχίνος ἢ τὸν ἀνα-
 βάλλει, p ἀναβάλλειν positū est. Greg. ἐν βασιλῆ, ἢ δ' ἢ δὲ μάχαυρα ἐισλεῖται ἔτι,
 καὶ ἀναβάλλεται, καὶ τὸ τὸσον ἐτέμετο μὲν, κατέχευο δ'. ἀναβάλλομαι etia pro resupinor

ἀναβάλλομαι

ἀναβάλλω

dicit, & pro δρῦπτομαι. Alicarnass. de quadā oratione Isocratis loquēs,
 τὸ μὲν ἵππον καὶ οἷον ἀναβαλεμύου τ' ἀναπαυῆς, καὶ τῶν πρῶτων δ' μετακινῶντες ἐνε-
 σὶ καὶ τῶν, id est supinum & delitiis affluens. ἀναβάλλομαι, ad iudiciū
 alterius reiciō, arbitrio eius permitto. Lucian. ἀλλ' ἐπὶ σε δ' πᾶρ ἀνεβα-
 λόμεθα, καὶ ὅτι ἀν δόκη, τῶν κησὶν τέλει τ' δόκῃς. ἀναβάλλομαι τὸ προσομιάζο-
 μαι, id est praefationem dico, vel praeludium cantus facio, quod etiam
 ἀνακρῶσαι dicitur. Isocrat. in Panath. ἀ μὲν οὖν ἡσθηθῆναι καὶ πρὶ ἐμαυτῶ καὶ
 πρὶ τῶν ἄλλων ὡσαυτ' χορῶς, προσαναβαλέομαι, ταυτ' ὅστιν, id est quae praefari sta-
 tueram eo modo quo chorus quaedam praecinere solet. ἀναβάλλομαι ἐπαναβάλλο-
 καὶ ἐπαναβάλλομαι amicior, ὑδνομαι. vnde ἀναβαλεῖν ὑδνοῦν significat
 induere in modum amiculī, amictim circumiacere Herodot. ἐπαναβαλεῖν
 δὸν εἰματα φορέουσαι, hoc est quasi circumiectim & obuolutim. Sic for-
 matur vt ἀναβαλεῖν, quod supergrediendo & scansim significat. Aristot.
 teles in sexto de hist. animal. Ἄ δὲ ἄρκεσι πλὴν ὀχέων κησύνται ὡσαυτ' ἐρηται, ἐκ
 ἀναβαλεῖν, ἀλλὰ κηκλιμύου ἐπὶ τῷ γῆς. ἀναβάλλω autem accentum habet
 in penultima. Aristoph. ἀχαρῶν ἀναβάλλω ποιεῖς δ' ἴδῳ κατὰβάλλω. & ἀναβά-
 δῶ καδῆμυλῳ inquit Pollux, ἀντι τῷ ἀνω πόδαυ ἔχωρ. vt συλλήδῳ, colle-
 ctim. vt λίγδῳ, quasi strictim, & ἀκροθιγῶς κρηδῳ, κρηφά καὶ σιγῆ, quae ge-
 nitio iunguntur, vt κρηφά ἀνάς & κρηβδῳ, clam. Demosth. ὁυ γῆ εἰ κρη-
 δῶ δ' ἴδῳ ἢ ψῆφῳ, λήσει τὸς δεδς. Sic ἀγδῳ, ἀντι τῷ μετώρω, vt ἀρδῳ ὑδνεμαι.
 & ἀντι τῷ ἀναρεθῆως, ἀφαισιτικῶς. φοράδῳ gestabunde Lucian. εἴητε τρωθέης,
 καὶ βλεπεῖ σε φοράδῳ τῷ πολέμῳ ἐκκομιζόμενον. Sic φῦρδῳ, ἀντι τ' πεφρυγῶς.
 κῦδῳ, ἀντι τῷ κηχυμύω. Isocrat. pro nullo discrimine, ἀκρίτως. ἐπιψῶδῳ
 & ἐπιγῶδῳ idem quod ἐπιγῶδῳ significant, hoc est strictim. ἀναβολή
 inquit Eustath. ἀναπέσσει, id est ὀκνησις cunctatio, ἀρχῆ ὅτι προσομιου. Signifi-
 cat etiam δ' ἐπιβλήμα, amictum. Synes. σοὶ πε θέρειρα πρῶτοντα ὅ ἀναβολαίαι εἰς
 πλὴν ὄρων τῷ ἔβου. ἀρβαλλῶ τὸ ἐπιπῶ καὶ ἀβλήμι, repudio, respuo. quod etia
 ἀρβαλλομαι dicitur, hoc est floccifacio, despicio. Volunt autem eā esse
 differentiam, vt ἀρβαλλεῖν sit hominis inuiti, & qui inuitus perdit ἀρ-
 βάλλων dicitur: qui autē libens, ἀρβαλλόμενος, hoc est reiciēs, respuens.
 Lucian. de philosophis loquēs, ἔυρισκορ δ' τὸς ἀρβαλλόμενους τῷ δόξαν, αὐτοῖ
 ἐνεκα, πάντα κησύντας, hoc est qui floccifacere se gloriā atq; à se sum moue-
 re dictitabant. ἐκβάλλω eicio, expello. & ἐκβάλλω, ἐρύπο, exeo. ἐκβάλλει
 κταμῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀντι τ' ἐμπίπῃ, atq; etiam ἐκπίπῃ. Inde ἐκβολαὶ τ' κτα-
 μῶν, ostia fluminum. Plato in Phedo. τριζῶς δ' κταμῶς τῶν κτῶν κτῆ μέσορ ἐκβάλ-
 λει. καὶ ἐγγὺς τ' ἐκβολῆς ἐκπίπῃ εἰς τὸ κρημνὸν πηρὶ κρημῶ καὶ ὀμβλον. Idē, τῶν δ' κα-
 τὰ κρημῶ δ' τέταρτος ἐκπίπῃ εἰς τὸ κρημνὸν πηρὶ κρημῶ καὶ ὀμβλον. Dicitur hoc etia
 ἐκδιδοῖναι. Synes. Πηγαὶ δ' ἐπ' αὐτῶ ἐκδιδοῖσι τῷ ἰνόνα καθαρῶ ὅ ἡδίστος νόμα τὸς.
 Aristotel. καὶ κταμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δένδρων ἐκφύσις. ἐκβάλλω par-
 tum abigo, abortum pario. Plutarch. πᾶσαι δ' αὖ τότε γυναικῆς δ' ἐβαλλον ἀ-

ἐπαναβάλλο-
 μαι.
 ἐπαναβαλεῖν
 δὸν.
 ἀναβαλεῖν.
 ἀναβάλλω.
 ἐπιβλήματα
 εἰς διωλήτων
 τας.
 ἀναβολή.
 ἀρβαλλο-
 μαι.
 ἀρβαλλο-
 μαι.

ἀναβολή.
 ἀρβαλλο-
 μαι.
 ἀρβαλλο-
 μαι.
 ἐκβάλλω καὶ
 ἐκβολή.

νάπηρα. ἀντί τ' ἔπεκορ διφθαρμύλα παυδία, καὶ δ' ἐξήμελωσαν. **Theophr. in nono,**
 ἢ δὲ θηλυπύρεος γυναικὶ ἐὰν δ' ὀθῆ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβόλῃ φασίν. ἐὰν δὲ μή, τὸ ὄλον
 ἔπεχον γίγνεσθαι. **ἐκβόλιμ** **⊙** **eiectitius. Aristot. in tertio de partibus ani-**
mal. de corde & iecore loquens, φάνεται γὰρ ἐν μὲν τῶν ὄσιν τριτάτοις οὖσι
 σιγμῆς ἔχοντα μέγεθος, πάμμικρα δὲ καὶ ἐν τῶν ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρυῶν. **Cui op-**
ponitur ἐκβόλιμ **⊙**, id est intercalaris. **ἐκβολή** præter exitum fluminis
 etiam quæcunq; exitum significat. vnde **Δικεβολή, δίοδος, eruptio & exi-**
tus per locum angustum & interceptum. Diodor. ὁ δὲ ἐπιωθάνετο πρὸς τ'
 ἐγχεσίωμ μὴ τις ἐτέρω δέξῃ δικεβολή, πάντων ἀφρανομύλων δίοδον μηδεμίαν ἄλλω
 ὑπάρχειν. **Plutarch. in Demetr.** ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετέλλετο ἐκβολὰς, id est
 exitus Tauri montis ab Armenia. Latini etiam eicere dicunt Græco-
 rum imitatione, pro abortu parere. **Vlpian. Si mulier pugno, vel equa**
ictu à te percussa eiecerit, Brutus ait Aquilia te teneri, ἢν ἢ ἵππ **⊙** ἐκβῶ
 ση, ἢν ἐκβῶ. **Inde eiectitiæ vulgæ dictæ Plinio.** **ἐκβάλλομαι** voce passiva
 est iactum leuandæ nauis causa facere. & **ἐκβολή** iactus. **Demosth.** πρὸς
 λακρίτ. πρὸς αἰγ. πλὴν ἐκβολῆς ἢν ἂν οἱ σὺ μωλοὶ κοινῇ ψευδισάμνοι ἐκβάλλωνται. **Et in**
Act. Apost. ἐκβαλλόμενοι σῆμα. **Greg. de Basilio,** ἀφελόμενος δὲ πένης ἢν καὶ
 ἀνίροτος, **⊙** πάντων ἐκβολῶν σέξας ὧν κατ' ἔχει, κέφως διέπλη τ' ἢ βίος θάλασσαν. **Si**
gnificat etiã egredi, vt in illo theoremate geometrico, τὰς ἀπ' ἐλατῶνων
 δύο ὀρθῶν ἐκβαλλομένης συμπίπτει. **ἐκβάλλομαι** εἰς νοῦν **vt** **βάλλομαι** **dicunt, in ani-**
mũduco & cõcipio. Demosth. πρὶ σφεάνου, ὡς τ' ἢ ἐδδύων ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι,
 καὶ τ' ἢ εἰς νῆσ ἐμβαλέειν, αἰο cõcipere. **Sic Plut.** εἰς νοῦν ἐμβαλέειν πλῆκτον κα-
 κόν. **Cõstruitur etiã cũ datiuo. Idẽ in Lucul.** καί τ' ἢ πρὸς ἐπιπέδου ἀδύκο-
 λος, ἀξίω ἀντὶς προθυμίας ἐμβαλέειν ταῖς ψυχαῖς, ἀρχῆς ἀνδρῶν ἐχθίς ἐξον ἀπ' ἐξέ-
 σιν. **Inde illud Homericũ,** τῶν δὲ τ' ἢ ἐρέω, σὺ δ' ἢν φρεσὶ βάλλει σῆσι. **ἐκβάλλο-**
μαι μαρτυρίῳ **etiã actiuã** habet significationẽ. **Demosth.** καὶ ἢν ἀφῶς, μαρτυ-
 ρίῳ δ' ἐνβάλλειν τ' αὐτῶν, πρὶ ἢν πρὸς αἰο τ' ἢν λέγειν. **Idẽ,** καὶ μαρτυρίῳ μὲν μηδεμίαν
 ἐνβάλλειν ὁ ταυτ' ἐπιπν ἀξίω. **ἐκβάλλω** καὶ ἐκβάλλω, δ' μετ' ἐφόδου καὶ λείας ἐπέρχο-
μαι, populabũde pcurro, hostiliter igredior, & infesto exercitu irrupo:
hoc est ἐπιπρῶτον. Antiph. ἐκβαλλόντων τ' κλεμίων εἰς τ' ἢ ἄτηκλιν. **Xenoph. in**
vii. ἐλλωικ. ὅτε τὰς λακεδαίμονις ἀνθι σφῶν ἐκβαλλῆν εἰς τὰς ἄθιωας. **Idẽ,** ἐκ τ' τ' ἢ
 τ' ἐκβάλλωσιν οἱ τ' Διονύσου εἰς σικυῶνα καὶ μάχη νικῶσι τὰς σικυωνίς ἐν τῶν πεδίων.
ἐκβάλλω, impetũ facio, incurro, offendo. Plato. lib. viii. de Rep. καὶ ἢν καὶ ἢν
 ἵπποι καὶ τὰς ὀδῶς ἐκβάλλοντες τῶν ἀπαντῶν καὶ ἐὰν μὴ ἐξίσθῃ, nisi cesserit occurrẽ
 tibus. **idẽ em̄ significat qd̄** προσβάλλω. **Synel. καὶ ταξάμνοι** (πρὶ ἐμῶν), ὡς ἢν ἐμ-
 βάλλωμιν ἀμυνόμενοι. **Idẽ,** ἀλλ' ὅμαι τὰς κοπίδας ἐξέμωμιν ἐξον ἐκβάλλῃν τῶν τ' ἢν ἐ-
 πεταγμύλων σῶμασι, **validius & firmius incũbere, & ipetu maiore incide-**
re. **ἐκβάλλω** πλὴν δεξιάν, **dextram porrigo Demosth.** ἐκβαλῶν πλὴν δεξιάν,
 id est dextram dextræ inferens. **Idem illud. Solomonis in Prouer-**
biis, καὶ δὲ χεῖρας ἐκβαλῶν ὁ ἔδῃ, ὅκα ἀθωωθῆσεται. **Aristophanes,**

ἐκβόλιμ

Δικεβολή

ἐκβάλλομαι

ἐκβάλλομαι

ἐκβάλλω

σφῆξ, **ἐκβάλλω** πλὴν χεῖρ ἀπαλλῶ τῶν δημοσίων κελοφῶν. **ἐκβάλλω** πληγῶν,
incutio plagam, ἀντὶ τῶν ἐντῆν. **Plutarch. in Cæf.** Διὸ καὶ βροῦτος ἀντὶ μίαν
 ἐνέβαλε πληγῶν εἰς τὸν σουβῶνα, **vulnus inflixit, ictum adexit.** **ἐκβάλλω** **vt**
 ἐκβάλλω, **ingredior, irrumpo. Plutarch. in Anton.** de Iupercalibus lo-
 quens, ὡς εἰς τ' ἄγορῶν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν δέειν, **Postq̄ cedete tur-**
ba in forum irrupit. Antiph. ἀγορῶν εἶναι νομίως τῶν πρὸς αἰο εἰς πλὴν ἀγο-
 ρῶν ἐκβαλόντα, καὶ τ' ἵππων κοινῶν μετέχοντα. **ἐκβάλλω** **interferere, intercala-**
re. Inde ἐκβολίμοι ἡμέραι καὶ ἐκβολιμῶν **μύνη. & ἐκβλημα** **emblemata,** de
 qua dictione in Annotationibus in Pandect. diximus olim. **Significat**
etiam immitto & infero. Xenoph. in. Oecon. τοὺς δὲ δὴ σκαλέας ἐφω ἐγῶ
 εἰ ἰχόμαχε, τίν **⊙** ἐνεκα ἐκβάλλετε τῶν σίτω; id est qua de causa opas ad far-
 riendas segetes immittitis? **Idem** πρὶ ἵππικῆς, ταῦτα δ' ἡκίς ἐν λαυθάνοι, ἐ-
 ὄρωντες τῶν ὄνων μὴ ἐκβάλλοιτο ὁ χαλινός. **Et infero arborem. Demosth.** ὁ
 ἐνὴρ φυτὰ ἀκροδρύων γυνοῖα, ἐκβεσλημύνα, καὶ τὰς ἀναθενδράδας δ' ἐκνοφε. **Hoc**
etiam ἐγκυτρίξω **dicuntur,** ἐκφυτῶν, **& à quibusdam,** ἐκφυλλίζω. **Dicitur**
etiam ἐνοφθαλμίζω Theophr. in secundo, ἢ γὰρ ἐκφυτῆται καὶ ἐνοφθαλμισμοῦ
 καθάπερ μίξες ζῆτες εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσθαι. **Idem in quinto de Causis,**
 ἄσπρ εἰ ζῆς ἐνοφθαλμισσε δένδρον ἐν τῶν κλεμίων διαφόρων. **ἐκβάλλω** **etiam di-**
cuntur flumina εἰς πλὴν θάλασσαν **vt** **ἐκβάλλω.** **Demosthen.** καὶ δὴ καὶ τῶν
 τὸ χωρίον γενομένης ἐπομβρίας σωθεῖν τὸ ὕδωρ ἐκβαλεῖν. **Idem,** ἐκβαλῶν δὲ ὁ ὕδωρ
 τὰ χωρία ἐλυμύνατο. **ἐκβολή** τῶν ἐστῶν, est hostilis inuasio, & **conflictus**
aciei instructæ, & impressio in hostes facta. Aristotel. in secũd. Politic.
ἐδύλωσαν δ' ἐπὶ τ' ὀκείων ἐκβολῆς ὀρύμβον γὰρ πρὸς ἵππων πλῆω τῶν κλεμίων. **Vti-**
tur identidem Xenoph. Inde Δυσέμβολ **⊙** χῶρα, ἢ Δυσέμβοτος, in quam dif-
ficilis est accessus exercitui Plutarch. de Germania dixit. Aristotel. in
septimo Politic. ὅτι καὶ πλὴν χῶρα μὴ τοῖς κλεμίοις εἶναι Δυσέμβολον, ἀντὶς δ'
 ὀξέοδον. **Contra** **εὐέμβολ** **⊙** **quæ inuafu facilis est, hoc est δι' προσοδῶν,**
ab eodem dicitur. **ἐκβολή** τῶν νηῶν, est συμβολή, σὺξέξας, **conflictus clas-**
sis apud Plutarch. vnde ἐκβολον **rostrum nauis. Idem in Anto.** τοῖς ἐμ-
 βόλοις τῶν κοσμηθῶν. **Polyb. genere masculino dixit,** πρὸς τὰς καλυμνῶν ἐμ-
 βόλος ἐν τῶν ἀγορῶν, **Ad locum qui rostra dicitur in foro Romano.** **ἐκβο-**
λο **apud Aelianum est acies cuneata. & ἐκβολοειδῆς προσβολή, est impres-**
sio agminis in cuneum aut rostrum conformati & compositi. & pars
machinæ qua machina ingruit. ἐκβολή **etiam est caput arietis machina-**
rii. Thucyd. ἢ ὁ δοκὸς ἐν μὲν ἐκποπῆσιν, ἀπικανύζει δ' προσέχον τ' ἐκβολῆς. **Signifi-**
cat etiã ostiũ fluminis, vt ἐκβολή. **ἐκβάλλω** ἔρωτα, **immitto, incutio, inspiro.**
Polyb. καὶ θεοῖς χάριν ἐδέναι ὅσσοι ἄυτλιν ἐρωτα ἐνέβαλον. **Xenoph. in. iii.**
 παιδείας, καὶ διδάσκην ἐκασον τὰς εἰσῆ, καὶ πρὸς αἰο ἀντὶς ὑπὸ θυμῶν ἐκβάλλεν πᾶσι τ'
 ἐστῶν δειῶν. **ἐκβάλλω** λόγον εἰς τ' ὀκείων, **rem ad populũ refero, & rem populũ**
disceptationi permitto vel cõsilũ. Xenoph. in. ii. παυδέας. **Et ἐκβάλλω** βου-

ἐνοφθαλμίζω

ἐνοφθαλμι-

σμός

ἐκβολή

Δυσέμβολος

εὐέμβολ

ἐκβολος

ἐκβολον

λὼν εἰς τὸ δῆμον, rem disceptandam & consultandam proponere, καὶ ὁ κῦρ
 ῥεῖπε πρὸς τοῦτον. ἄρα οὖν πρὸς τῶν θεῶν κρῖνον ἡμῖν ἄνδρες ἐμβαλεῖν πρὶ τῆς
 βουλῆς εἰς τὸν στρατὸν, πόπερα δοκεῖ ἰὺν ἐκ τῆν πόνων δῶ ὁ θεὸς ἀγαθὸν, ἰσομοίρους
 πάντας κριεῖν. καὶ τί δαί, ἐφκ ὁ χερσάντας, ἐμβαλεῖν λόγον πρὶ τῆς τῆς, καὶ ἔχκ προσαεῖν
 ὅτι ἔπω ποιήσεις. Et inferius, ὅπως δὴ σωεῖσθαι ποῖς εἴ τῆ σκλιπῆ, ἐμβαλέσθαι πρὶ
 τῆς λόγον. De eorum sententiā qui aderant visum est, rem per disquisi
 tionem agitandam, vt decretum de omnium sententiis fieret. Et ἐμ
 βαλεῖν ψῆφον, est διδόναι ψῆφον, hoc est in suffragia mittere. Idem, καὶ οὖν
 ἐδόκει εἶναι δῆρ ἐμβαλεῖν πρὶ τῆς ψῆφον. ἐμβαλεῖν etiam impello significat
 & iniicio. Dinarch. καὶ φιλοκλ. οὐκ ἀρκυεῖτε ὡ ἄθλωσιν πάντες ὁμοθυμαδόν, ἢ
 εἰς ποσάντων ἀρχαῖων καὶ ἀδικῶν κληῖς ἐμβεβληκῶτα; Ἄντεμβαλεῖν refudo, repē
 do, vicissim repono. Theophr. in nono de herbis legendis loquens, ὁ
 δὲ προσθεῖσιν, ἄρκυ. οἶον δὲ πάνακες δὲ ἀσκλιπτιορ τέμνοντα ἄντεμβαλεῖν κελδουσι
 τῆ γῆ παγκαρπῶν καὶ μελιπῆσται. ὅταν δὲ πλὴν ξίριν τέμνωσι, μελιπῆστας ἄντεμβαλεῖν
 μιόσθον. Ἐπεμβαλεῖν est ἐμφυτῶν vt ἐμβαλεῖν, hoc est ἐγκυτῆζω. Ἐπεμβαλεῖν
 alium super alium immitto, & super aliū ingredior, vt ἐπεμβαλεῖν, vt flu
 vius in aliū fluviū influens. Xenoph. in. iiii. ἐλλωκῆ, ὁ μὲν γῆ κταμοὶ πρὸς
 ἢ τῶς πηγῶς δὲ μεγάλοι εἰσιν, ἀλλ' οὐδ' ἀβασπι. ὅσοι δ' ἐν ποσῆσθαι γῆων, ἐπεμβαλεῖ
 λοντες ἄπεροι κταμοὶ, ἰσχυρότερον αὐτῶν τὸ βεῦμα κριεῖσι. Significat etiam ἐπιμετῆζω,
 auctariū addo. Lucian. μῶν κτακερσεσμοὶ ὅ; καὶ μὲν ἐπεμβαλεῖν χοῖνικας ὑπερ τὸ
 μέτρον τέσσαρας; εἰσβαλεῖν ingredior vt ἐμβαλεῖν, introeo. Theophrast.
 in nono, εἰσβαλεῖντι δὲ εἰς τόκον δὲ δῶς ἢ δὲ σμῆ προσβαλεῖν. εἰσβαλεῖν inuado,
 aggredior. Sic εἰσβαλεῖν πυρετὸς dicitur, hoc est κταζῆζω. Gal. in deci
 mo Therapeut. εἰ μὲν οὖν μετὰ τοιαύτης σεγνώσεως δι ἐφῆμοροι εἰσβαλεῖν, ἄ
 τυχήσονται μὲν, ἰσχυρῶν πρὶ τῆς ἰσχύος ἰσχύος τῆν σελόντων πλὴν διάτρεν. Et ad Glau
 CO: καὶ εἰ κεφαλῆς, ἢ ἰσχύος ἄλλας μέρες ἄλγυμα, σωσεισβαλεῖν, εἰ δὲ ἔτι ἐν ἔτι μὲν οἰ.
 εἰσβολῆ hostilis ingressus, vt ἐμβολῆ. & εἰσβολῆ τῆ πυρετοῦ, ἢ κταζῆζω, κτα
 ζυσμός. ἐπιβαλεῖν τὸ διαφέρειν καὶ προσήκω, vt ἐπιβαλεῖν μοι τόδε τὸ κταζῆζω,
 pertinet ad me. Demosthen. πρὶ σεφάνου, τὸ δὲ προσκρῖσαι, καὶ μὴ πάνθ
 ὡς ἡβουλόμει ἡμῖν συμβεῖναι, φθί τῆν ἄλλων ἀνθρώπων τυχῆς τὸ ὑπεβαλεῖν ἐφ ἡ
 μῶς μέρος μεταληφέναι νομίζω τῆ πόλις, Quod autem nostra ciuitas alioqui
 felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententiā
 successerunt, in eo ego vero ratā quandam partem ad nosq; pertinētē
 tulisse existimo cōmunis aliorum mortaliū fortunæ. ac si diceret, τὸ
 καθῆκον μέρος. Constructur etiam cū datiuo. Aristot. in. iii. Politic. ὅν μὲν ἀλ
 λά καὶ τὸ κοινῆ συμφέρον σωάγει, καθ' ὅσον ἐπιβαλεῖν μέρος ἐκάστω τῆ ζῆν καλῶς, Ve
 rum tamen communis vtilitas ciuitates cogit, pro ea parte vtilitatis
 quæ ad vnūquēq; attinet ad cōmodius viuendū. Lucr. xv. πᾶσι δὲ μοι
 δὲ ἐπιβαλεῖν μέρος τῆ δόσις, Da mihi attinētem ad me partē bonorū vel
 facultatum. vel vt interpres, quæ me contingit. Virg. de iniuriis,

Ἄντεμβαλεῖν

Ἐπεμβαλεῖν

εἰσβαλεῖν

εἰσβολῆ

ἐπιβαλεῖν

Idem Labeo scribit, si cum alium contingeret locatio, alii hoc onus
 Duumiri iniunxerunt, non posse agi iniuriarum ob laborem iniun
 ctum, ἐπιβαλεῖν ἐφ ἕτερον ἐκμισθώσεως, ὁ δὲ ἄρχοντες ἐτέρω ἀνέθεσαν, ἐκ
 ναὶ ὑβρεως ἐγκλημα, τὸ ὑπεβαλεῖν ἐνεκα λατρυγῆματος. Significat etiam
 ἀρμόσιον. Basil. Διοδώρω, εἰ πρὸς ὅλους ὑπεβαλεῖν ἡμῖν διαβαλεῖν ἀνθρώπων, ἢ πρὸς
 μάτων ἀφελῶσις, Si omnino res ipsa poscit, & officio nostro conuenit
 in homines inuehi, & interim ob id a proposito digredi. Aristotel. in
 Politic. Διὸ τὸν ἀρχοντα, πλεον ἔχκ δὲ πλὴν ἡθικῶν ἀρετῶν. δὲ γὰρ ἔργον ὅστις ἀπλῶς
 τὸ ἀρχιτέκτον. ὁ δὲ λόγος ἀρχιτέκτον. τῆν δ' ἄλλωρ ἕκασον ὅσον ὑπεβαλεῖν ἀντοῖς.
 aliorum autem vnumquēq; pro eo quantum est quod ad functionē
 eius attinet, vel quatenus functioni eius congruit & conuenit. Sic au
 tem dicitur ἐπιβαλεῖν πρὸς τοῦτο vt ἐφαρμόσιον. Idem in tertio, ὁ μὲν οὖν μά
 λισ ἂν ἐφαρμόσιον κλιπῆς ἐπὶ πάντας τῶς λεγομῶν κλιπῆς, χεῖρ τοῖς τῶς ὅστις, id
 est cui cum omnibus conueniat maxime qui eo nomine vocantur, cū
 hoc nomen multipliciter accipiatur, id est qui quadret & consenta
 neus sit, hoc est qui omnes numeros ciuitatis habeat. Idem alibi per
 genitiuum, ὅν δ' ἐφαρμόσιον τὸ ἐκ κλιπῆς ἐπὶ τῆν πρῶτων δικασάντων. Alibi per
 datiuum, ὁμοίως δὲ καὶ κοινῶς ἐφαρμόσιον πᾶσι. Rursus per accusatiuum
 in primo Poster. ἢ δ' ἀπόδειξις ἐκ ἐφαρμόσιον ἐπ' ἄλλο γῆ, ἀλλ' ἢ ὡς ἐρηται.
 & ἐφαρμόσιον cōuenientia, cohærentia, quadratio. Plutarch. πρὸς ἡγεμόνα,
 ἀπαίδουτον, εἰσβαλεῖν ὁ κτανῶν αὐτὸς ἀστραβῆς γινόμενον καὶ ἀδιάστροφον, ἔπως ἀπθ
 θῶα τὰ λοιπὰ, τῆ πρὸς αὐτὸν ἐφαρμόσιον καὶ κταθεῖσαι σωεφομοίον. Dionys. theo
 logus, καὶ διὰ τὸ καλὸν αἰ πάντων ἐφαρμόσιον καὶ εἰλίμ καὶ κοινῶν, καὶ τῶ κ
 λῶ πάντα ἴνωται. Pro hoc ὑπεβαλεῖν ab Aristotele dicitur in nono τῆν
 μετὰ τὰ φυσ. καὶ πλὴν ὑπεβαλεῖν μέτρον τῆν πρὸς μάτων λέισμῶν καὶ πλὴν ἰσχύος,
 διὰ τὸ αὐτὸ, ὅτι γνωρίζομεν ἢ αὐτῶς ἐπὶ μετῶνται μῶλλον ἢ μετῶνται. ἀλλὰ συμ
 βῶνα ἡμῖν, ὡσπερ ἂν ἐ ἄλλας μετῶνται ἐγνωρίζομεν πηλίκου ἐσμῶν, τῶ τῶ πῆχυν
 ἐπὶ ποσῶν ἡμῶν ὑπεβαλεῖν, Et scientiam & sensum mensuram ob ean
 dem causam rerum dicimus, quod per ea aliquid nosse nobis contin
 git, cum alioquin non tam metiantur, q̄ mensuram admittant. sed
 scilicet nobis per ea itidem res cedit, atq; si alio nos metiente, quanti
 sumus ex eo disceremus, quod quotæ magnitudinis nostræ parti cu
 bitus quadret, perciperemus. vel ex eo disceremus, quod ad totā ma
 gnitudinis nostræ partem cubitus pertineret. Idem in primo de gene
 ratione animal. πρὸς δὲ τῆν ἄλλωρ ζῶων γνέσεως λεκτέον καὶ τὸν ὑπεβαλεῖν,
 λόγον καθ' ἕκασον αὐτῶν, id est prout cuiusq; ratio tulerit. quod verbum
 etiam ratam portionē denotat, vt Cato, Ad minores arbores pro ra
 tione indito, id est pro portione, καὶ τὸν ὑπεβαλεῖν τὸν λόγον ἐκάστω. Sic grā
 maticī dicunt, ἀπαρῆματῶν ῥῆμα, λέγεται τὸ εἰς πάντας ἀριθμοὺς καὶ πάντα,
 πρὸς ὅσα ὑπεβαλεῖν, conueniens, cohærens, quadrans. ἐπιβαλεῖν etiam ἐπιβαλεῖν

ἐφαρμόσιον

ἐφαρμόσιον

incumbo significat & ingruo. Athenæ. de pistaciis ex Polybio, & δι
 βοήθωδν τὸν κερτὴν ἀείνει, λυκρόφοιοι οὐτα κρη) μακρὰ, πρὸς μεφρη) τοῖς λακρῦοις, &
 δι) ἑργῶν τρώωρ. ἀλλήλοισ ὑπὸ βάλλει, hoc est ἐπαλλήλω ἐπίκειται. Plato in
 Phædro, δι) δι) ἄλλαι γλιχόμεναι μὲν ἀπαῖ τῶ ἄνω, ἔφρται. ἀδῶατῶσαι δέ,
 ὑπερρύχιοι συμπεφείρονται, πατῶ(ει κρη) ἀλλήλοισ ὑπὸ βάλλουσαι, ἑτέρα πρὸ φθ) ἐτέ
 ρας περὶ μὲν γηέαδ). Theophr. in tertio de Causis, de interlucatione ar
 borum loquens, και) ἐτι τὰ πυκνὰ και) ἀλλήλοισ ἐπιβάλλοντα, κρη) ὅ(ει πλὴν ἑκ
 φουσιν ἑκ τῆ) μέσῳρ ἔχει πάντα γρ) ταῦτα, και) δ) πνεῦμα κη) τὸν ἥλιον ἀφάρωδ).
 Alicarnass. de Lyfia, ἐν ἐοίη δέ λόγῳ πῶ φιλῶν οὐτε ἀπιθάνως προοιμίαζόμην, &
 οὐτε ἀπερημιλίη τῆ) πραγματικῶ ἀρχῆ) χρώμην, ἀλλ' ἐοεί τῆ) ἐνθυμίουμασιρ ὑπὸ βί
 βληκε τῆ) αὐτοῖς, ἐοεί τὰς αὐτὰς κατὰ φύσιν διανοίας, sed neq; iisdem ar
 gumentis incubuit, iisdem enthymematis nexus est, ἑπεσοκήφατο. Plu
 tarch. και) αἰ σκικαὶ κλη) τῆ) ὁμμάτωρ προσι(ει, τοῖς κλη) τοῖς ἐπέδαλλον, Vmbre
 Romanorum longius porrectæ vergebant in hostes, atq; in eos incu
 bantes definebant, ἐνέκειτο, και) προσέβαλλον. Ἐπιβάλλω φόρορ, repeto, ite
 rum índico. Plutarch. in Anton. τέλ(ει δέ τὰς πόλεσι δὲ πέρορ ὑπὸ βάλλον
 τ(ει φόρορ, ἐτόλμησερ ἵβρεας ὑπὲρ φθ) Ἀσίας λότορ ἐπῆρ. Et in Cato; ὅπως βα
 ρυόμενοι τὰς ὑποβολαῖς, και) τὸν ἀσκαλεῖς και) λιτοῖς ὄρωντες ἀτ) τῆ) ἴσων ἑλαττορ
 πελοῦτας εἰς τ) δὴ μόσιον, ἀπαγορεύσωσι. Ἐπιβάλλω aggredior, capeffo, ince
 pto, ἐπιχρῶ. Idem, τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιρ, id est φθ) κλη) τέας ἀπῆ
 οθ). frequentius tamen voce passiva dicitur vt mox dicemus. Ἐπιβολή
 κη), ἐπιδρομή, infestus & hostilis accessus, impetus & incursus aciei. Plu
 tarch. in Cæs. οὐδὲν γρ) ἀνθέξερ βάλος ὀπλιτικῆς φάλαγγ(ει, ἀλλ' ἀ σωτηρίως κρη)
 κατὰ βράξιδ) πάντα τῆ) ἐνωτίοις, ἐπιβολῆς ἅμα τοσῶτωρ ἱππέωρ γηυμύκη, id est
 προσβολῆς & ἐπιδρομῆς. Ἐπιβάλλω addo, adició. Aristotel. in pri. Politic.
 de nomismate loquens, τὸ μὲν πρῶτον ὀρίοθ(ει μεγέθει και) σαθμῶ. τὸ δέ πλὴν
 τῶορ και) χαρακτηριστὰ ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀγλῶση τ) μετρήσεως αὐτῶς. Et in primo
 τῆ) μετὰ τὰ φυσ. και) καθ' ἓνα μὲν ἠ) μικρόρ ἐπιβάλλει τῆ) οἰλοσοφία, ἑκ πάντων
 δέ σωαθεροζομύων γηέαδ) ἡ μέγισθ(ει. Ἐπιβάλλω δ) ἀκολεθῶ κρη) ἔχομαι κρη)
 πρέσμαι, ἑ vestigio sequor, vestigiis hæreo. Plutarch. in Aemyl. τέτοις
 ἐπέβαλλε τὸ ἄρμα τῶ βασιλέως, quasi incumbebat. Polyb. εἰς μὲν οὖν πλὴν πρῶ
 τωρ τῶον τὰ ἑπῶσι τὸν ἐπιλέκτορ: τότε δέ τ) τῆ) συμμάχωρ ἐπιβάλλει κέρας, con
 tinuo assequitur. Ἐπιβάλλειν etiam est imponere vectigal & statuere.
 Aristotel. in secundo Oeconomicon, ὃ δέ δ' εἰσι τὴν μὲν τῶ σίτω ἐπίσησε,
 τέλ(ει δέ τῶ σίτω ἐπέβαλε. Idem, οὐτ) ἐκείνοσ πλέας φόρος ἐπιβαλεῖν ἠ) αὐτῆ) ἑτα
 ξου. Ἐπιβάλλω ἐπιβολῶ dicitur ἀντι τῶ ζημῶ, id est mulcto, mulctam in
 dico ní pareatur imperio. Lyf. ὑπὲρ πολυσετάτ, οὐτοσ δέ ὕπε ὁμοσαι ἠθελερ.
 οὐτε καταλέγειν, ἀλλ' αὐτορ ἠναγκάζον, ἐπιβολῶ ἐπιβαλῶντες και) ζημῶντες, mul
 ctam irrogantes. Idem, κλη) Νικομάχ, ἐπιβαλλόντωρ δέ τῆ) ἀρχόντωρ ἐπιβο
 λὰς, κη) ἑγγόντωρ εἰς τὸ δικασίριορ, ἐκ ἠθέλωσε πρῶδ οὐδα. Et ὑπὲρ τῶ Σεαζωτω,

ἐπιβολή.

ἐπιβάλλοντες τὸ ἀργύριορ, mulctantes pecunia, ἐπιβάλλοντες δ' ἀργύριορ, πρῶδ οὐδα)
 κη) ἐκ ἠθέλωσε, δ' εἰς ἑσῆς δέ φθ) ἀρχῆς, γρῶ φαντες εἰς τὸ λόλωμα, τοῖς ταμίαις παρῆ
 οσου, id est cum mulctam mihí dixissent, exigere tamen non conati
 sunt, quippe nec recte nec ordine irrogatam. Xenoph. in pri. ἑλληων. Ἀρ
 χίδαμ(ει τότε προσενηὼς ἐν Ἀθῶναις ἑρασινὴδ) ἐπιβολῶ ἐπιβαλῶρ, κατκγόρῃ ἐν δι
 κασειῶ, φάσκωρ ἔχειρ χήματα ὄντα τ) δὴ μ. και) ἑδοξε τῶ) δικασήριφ δῆσοι τ) ἑρασιν
 νήδω, id est cum diem dixisset, postulato mulctam irrogavit. Mulctā
 enim irrogare interdū accusatoris est vt alibi diximus. Ἐπιβάλλειν etiam
 cum alio accusatio significat irrogo, vt apud eundē ἐν τῆ) κλη) τ. τ) λα
 κειδ. ἔπει δ' ἔρ οὖν ζε, τῆ) δῆτα ἑωρ τ) κλη) περ ἀγαθῶρ ἐνόμιζε, κλη) πλεγαῖς ἐπέ
 οαλλε τῶ) ἀλισκομύλω, id est cur lege sanxit vt in furto deprehensum cede
 re ad multas plagas vsq; liceret, & virgis lacerare. Ἐπιβάλλειν κλη) μα
 τα, est submittere palmites, de quo verbo nos in Annotationibus scri
 psimus. Theophr. in. iii. de vite senescente loquens, ὅτωρ τ) ἠδ) δοκῆ κα
 ταφέρωδ), κλη) ματὰ τ) ἐπιβάλλειν, κρη) καρπεῶδ) ἐν αὐτορ. Et in quinto de causis,
 de remediis vitium luxuriantium, και) αἰ ἀρπιδῶσφ τ) ἀμπέλωρ, κη) ἀρκνή
 σφ τ) δῆ) διναρίωρ τῆ) μέγισωρ παρ) ὄλορ δ) δέρ(ει, κρη) αἰ πρὶκαθάρσερ τῆ) ἀνωτά
 τωρ ριζῶρ, και) τὰ κλη) ματα ἐπιβαλλόμενα, κρη) ἠ) κατῶρυχα καθιέμμενα, id est
 euocata sarmenta & submissa, & in depressum locum deiecta. hoc
 enim ἐπιβάλλειν significare censeo. pro quo Cicero immittere dixit in li
 bro de Senect. Sarmentorum ea quam dixi aliorum amputatio, alio
 rū immissio. vt immissa barba Virgilio in. iii. Aenei. Columel. Itaq;
 vna tantum materia iugo proxima, & vnus infra eam custos submit
 tendus qui vitem mox in annum renouet. Ἐπιβάλλειν etiam sol dicitur
 in ortu cum irradiat, & incubit suis radiis & ingruit. Theophr. in. ix.
 de legendis herbis loquens, τὰς κη) νύκτωρ, τὰς δέ καθημέρου, γνίας δέ ηῆρ
 αὐτορ ἥλιον ἐπιβάλλειν. Aristotel. in octauo de hist. animal. de piscibus
 loquens, ἀ μέν τις δ' εἰσὶρ δι) προσγηοι τῆ) πειλαγίωρ. ὅπερ γρ) ἀρ) ὁ ἥλιος ἐπιβάλ
 λει, φέεται πλέω και) βελτίω και) ἀπαλώτερα, δῆορ ἐν κη) τῆ)ς. Ἐπιβάλλω claudor,
 operior. Idem in. iiii. de partibus, de auibus & piscibus loquens, πέφυκε
 δέ τῆ)σιρ σωάγεωδ) κρη) διοίγεσθαι ὁ φάργε, ὄντῶ τρῶρ ἐκάνοις ἐπιβάλλει τε τ) ἀνα
 πύνας, τῆ) δ' εἰσόφ τ) πνόματ(ει και) τῆ) εἰσόφ ἀναπνοσόμην, quemadmodū
 illis quæ arteriam habent & pulmonem, clauditur & aperitur pulmo
 aspirando & respirando. Significat etiam prorogo. Plut. in apophth.
 ἑπὰ δ' ἑκ φθ) λακωνικῆς ὑπηρετίας ἐφῶγε θανάτω δίκῳ, μετὰ τῆ) συσερατῆωρ, ὡς
 ἐπιβαλῶ τῆ) βοιωταρχία) πρῶ τῶ νόμορ τέσσερας μιλῶς, τῶς μὲν σωαρχοντας ἐκ
 λῶνερ ἀναφέρηρ εἰς αὐτορ πλὴν αἰτίω ὡς ἐκισαοθέντα. Sed hæc significatio con
 uenit cum eo quod supra diximus. prorogare enim est spatium adde
 re. Ἐπιβάλλω etiam liceor eadem ratione significat. Aristotel. de Tha
 lete in pri. Polit. Ὀνειδίζόντωρ γη) αὐτορ δια τ) πλὴν πένιω ὡς ἀνωφελῶς φθ) οἰλοσο

θίας ἔσκη, κατανοήσαντά φασιρ αὐτῆ ἐλαΐς φορὰρ ἐσορμύλω ἐκ φθι ἀστρολογίας, ἐξ
 χίμωνθ ὄντιθ, ἀπρησαντα ρημάτων ὀλίγων, ἀξίβαντα Διαδοῦσαι τῆν ἐλαυερ
 γίωρ τῆν ἐν μιλήτω πάντων, ὀλίγη μισθωσάμυορ ἀτῆ ἐδενδὸς ἐπιβάλλοντθ, id est
 nemine pluris licente. Sic Cícero in secundo de Oratore, de ambiguis
 iocis loquens, Nihil addo, ducas licet. ἔδερ ἐπιβάλλω, ἀγεοδα σοι ἔξει. Po
 stremo ἐπιβάλλω significat τὸ ἐπιτυχῶς σοχάρομαι, id est quod mente agi
 tauí assequor & percipio. Plutarch. de partibus medicínæ loqués, πῶς
 οὐκ ἐκασὼ τῆστωρ ὀμυρος ἐπιβέβληκεν, id est πῶς κατενόησεν, πῶς ἠκρίβωσεν τὰ τῆ
 ἰατρικῆς καθ' ἐκασα. Est enim ἐπιβάλλω certa commentatione incumbere
 ad intelligentiam rei. Dionys. de diuinis nominibus, ὅν γὰρ ἐκ τῆν ὄν
 τωρ τὰ ὄντα μαθάνωρ ὀδερ ὁ θεῖθ νῆς, ἀλλ' ὄτ' αὐτω κελ ἐν ἑαυτῶ κατ' αἰτίων
 πλὴ πάντων εἰδησιρ καὶ γνώσιν προσέχα ὅ προσέληφερ. ἔ κατ' ἰδέων ἐκασοις ἐπιβάλ
 λων, ἀλλὰ ἡμί μίωρ φθι αἰτίας πηροχλὼ τὰ πάντα ἐδῶς καὶ σιωχῶρ, non p for
 mam singulis rebus incumbens ac sese applicans & admouens. quod
 etiam προσβάλλω dici potest. Aristotel. ὁ ἡλιθ ἐπιβάλλω τῆ σελίω, hoc est
 προσβάλλω incubat, radios suos appellit & admouet. Philopo. ὁ νῆς ἐπι
 βάλλω τοῖς πρῶγμασιν, id est notione percipit & incumbit, ἐπίσιν, ἐπερῶδα
 ται. & ἐπιβολή, notio & conceptus mentis, hoc est ἐννοια. & quas Cice
 ro primas notiones vocat in libris de Natura Deorum, πρῶτας ἐπιβο
 λὰς Græci dicunt. vnde ἡμί πρῶτω ἐπιβολῶ Galen. pro prima notione
 dixit. Quid autē primæ notiones a visis, id est ἀπ' τῆν φωνησασάτων dif
 ferant, docet Themístius in tertio de anima. ἐπιβολή etiam est ἐπιπύχη.
 Galen. καὶ ἐ τῷ κροτάφῳ ὀσῶν λεπιδῶσθ ἐχθ ἐπιβολὰς, hoc est applicamē
 ta squamatim incumbentia. vel in modum squamarum insidentia.
 Celsus, Ex his cæteræ quidem futuræ in vnguem committuntur. hæ
 vero quæ super aures transuersæ sunt, totis oris paulatim extenuan
 tur, atq; ita inferiora ossa superioribus leniter insidunt, id est ἐπιβάλλω
 σι. Thucyd. ἐπιβολὰς πλίνθων appellat structuram lateritiã, quia later
 culis constat aliis super alios incumbentibus. Et ἐπιβολή τῷ ρίγῃς est ac
 cessio frigoris in febre. ἐπιβολή etiam est ἐπιχέρεσις, aggressio, cona
 tus, πρῶτ' ἐπιβάλλειν τὸ ἐπιχερεῖν. ἐπιβολθ ἀπ' τῷ ἐπιβάλλω ἐπιτυχῶς σο
 χάρομαι, sic dicitur de eo qui cum successu in aliquod theorema incū
 bit, ὁ ὀξέως καὶ ἐπινοητικῶς ἐπιβάλλων τῆς πρῶγμασιν. ὁ τῆν σοχασθέντων καὶ τῆν
 ἐσκεμμύων ἐπιτονηκῶς. de quo vocabulo ita inquit Eustath. ἐπιβολος ὁ
 ἐπιτονηκῶς, ὃ ἔνωτιον ἀβέλεπεθ, ὁ ἐπιτυχῆς, ἀπ' τῷ ἐπέβαλε. ὁ τυχῶν πρῶγματός
 ζωθ, ὁ μῆρω. πρῶτ' ἀπ' τῆς ἕσπερον ὁ σιωετός. Sic Aristotel. quodam loco, μεγά
 λων κελ καλῶν πρῶγματων, γυόμυθ ἐπιβολθ, magnarum rerum cōpos.
 Porphyrius autem in Homerum ita inquit, ἐπιβολθ ὁ ἐπιτυχῆς καὶ ἐγ
 κρατῆς, ἀπ' τῷ βάλειν ὁ σκμάνει τὸ κρατεῖν τῷ σκοπεῖ. κελ τῷ βελή δὲ διον βολή τῆς
 ὄστ'. ἔστ' δὲ ἀπ' τῆς λέξεως ἐπιβολος. Plato in Euthyde. πολλὰ ἄρα δὲ ὡς ἐοικέν, ἡμῶς

ἐπιβολή.

Primæ no
tiones.

ἐπιβολθ.

λυροπῆς δ' ἴδης εἶναι, ἢ τοιαύτης ζωῆς ἐπισήμης ἐπικῶλος, id est cōpotes & peritiã
 adeptos. Idem in secundo de Legibus, ὄντως γὰρ ἐπιβολοὶ γέγονατε ἢ καλ
 λίσκῃ ὡδῆς. στρατοπέδῃ γὰρ κλιτεῖαν ἔχετε, ἀλλ' ἐκ ἐν ἄσει κατωκνηότωρ. sic
 enim legi debet. Aristotel. in pri. Ethic. ὄντω κελ τῆν ἐν τῷ βίω καλῶρ κα
 γαθῶρ οἱ πρῶτησθ ὀρθῶς, ἐπιβολοὶ γίνονται, cōpotes & adepti: affectu sunt
 enim quæ in vita sunt & bona & honesta, vt gloriam, & bonorū existi
 mationem. ὡς τε καὶ ὁ βίθ (inquit) αὐτῆ ἡδῆς. ἐπιβάλλω τὰς χεῖρας est iniice
 re manum Plutarch. in Cæf. & ἐπιβολή χερῶς, est manus iniectio, in Pã
 dect. græcis. de quo verbo nos in Annotationibus in Pandectas dixi
 mus. Lucian. οἱ δὲ κελ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας ἐπιβεβλήκασιρ ὀλυμπίασιρ. ἐπι
 βάλλωμα est idē quod ἀρχομαι, ἐβίωμαι, ἐπιχέρεθ, cœpí, incepto, aggredior,
 auspícor, affecto viam ad aliquíd & infísto. Apud Demosth. in quodã
 psephism. ita legitur, καὶ τῶς ὄρκῃς λνερ ἐπιβάλλεται κελ ἐβίωμῃ. & rursus,
 ἐπερῶθ ὁ φίλιπθ τῶς οὐβῶσις ἐς ἀλλοτριέτητα, ἐπιβάλλεται κατασῆσιν, cona
 tur, aggreditur. Basil. παρ' αὐτῶ δὲ τῷ κταμῶ κτίζω τὸ ἀσκητήριον, ἢ ἀγνά
 σκῶν προσβῆτρομα, σὺν δὲ δὲ αἰὼ ἐπιβαλλόμεθ, quod vtinam deo be
 neuolente auspícatu sim. Aristotel. in secundo Polit. ἀλλ' ἵνα δὲ τὸ μῆ
 καλῶς ἐχθρῷ ταύτας τὰς νῶν ὑπερῆσας, δὲ τῷ ταύτω δοκῶμυ ἐπιβαλέοθαι τῆ
 μέθοδῳ. Plato in Timæo, μήτε οὐκ ὀνειθε δὲμ ἐμὲ λέγῃρ, ἔτ' αὐτὸς ἀρ πῶθερ
 ἐμαυτῷ αἰὼ δωατὸς, ὡς ὀρθῶς ἐχθροῖ μῆρ τοσῶτωρ ἐπιβαλλόμεθ ἔργῳ. ἐγχε
 ρῆρ & ἐπιβάλλεοθαι pro eodem dixit per accusatiuum, quasi ἀναρεῖοθαι.
 Construitur etiam cum genitiuo vt ἀρχομαι. Lucian. in Prometh. καὶ δὲ
 ἡμί τῷ κριτικῷ λόγῳ, γαῖαν ὑδ' φύρας κελ Διαμαλάξας, ἀνέπλασθ τῶς ἀνθρώπων,
 καὶ πλὴ ἀθῶσρ πρῶκαλέσθς σιωεπιβαλέοθ μοι τῷ ἔργῳ, id est σιωάρχεοθ, ἢ σιω
 πιχέρεθ. Theophr. de tribus arborum germinationibus loquens, μετὰ
 δὲ ταῦτα διαλέκοντα πρὶ τριάκοντα ἢ μικρῶ πλάσθ, ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλως ελα
 σθς ἀπ' ἄκρας ἢ κορυφῆς, ἔως ἐπὶ τῷ πρῶτῳ βλασῶ, denuo orditur & instau
 rat. Et rursus, ἢ δὲ μέλαινα κελ ἐπὶ πλάσθς ἡμέρας ὀχλωρὸς ὄστ', καὶ ἀυξάνει.
 Διαλέκοντα δὲ μετὰ τῷ πνευματικῶ ἡμέρας, πάλιν τὸ τρίτω ἐπιβάλλει βλασθς.
 Aristotel. in pri. Politicon cum genitiuo iunxit, pro cupio & affecto,
 ὅσοι δὲ καὶ τῷ δὲ ζῆρ ἐπιβάλλονται, ἐ πρὸς τὰς ἀκλαύσεις τὰς σωματικὰς ζητῶσιν.
 ἐπιβάλλω etiam actiua voce in eadem significatiōe inuenitur, vt supra
 dictum est. ἐπιβάλλωμαι καὶ ἐπωαβάλλωμαι ὁ εὐδύομαι. Aristotel. πλῆσθ
 τῆν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. & ἐπίβλημα, exterius vestimentum, & amicu
 lum, & stragulum torale. Galen. μῆ γυμνὸς κομιζέοθ, ἀλλ' ἐπιβεβλημῶς
 σινδύνα μῆ ψυχῶρ ἢ ἔπερῳ ἐπίβλημα. Idem ἐπιβάλλωμαι ἐαυτῷ ἐπιβλήμασι. Signifi
 cat etiam additamentum & auctarium, προσθήκω κελ πρόσθημα. Sic ac
 cipitur Matthæi nono, ὄυδῆς δὲ ἐπιβάλλω ἐπίβλημα ἔσκης ἀγνάφῃ ἐπι
 ἱματίῳ παλαιῶ, Nemo autem adfuit additamentum panniculi impo
 liti vesti vetustæ. αἴρα γὰρ τὸ πλῆρωμα αὐτῷ ἀπ' τῷ ἱματίῳ, καὶ χέρον ἄρισμα.

ἐπιβολή φθ
χερῶς.

ἐπιβάλλω
μαι.

ἐπίβλημα.

Vestis. ἱμάζιον.

γίνεται, aufert enim illud supplementum eius a veste, & deterior fissura fit. Quo in loco vestis pro stragulo ponitur. Cicero in Verr. Dico te maximum pondus argenti, eboris, purpuræ, plurimam vestem stragulam, multam deliacam supellectilem Syracusis exportasse. Sicq; ἱμάζιον græce accipitur. Athenæ. lib. xii. καπσοκλάσο δὲ ὁ οἶκος πελυτεῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἱματίοις τὲ καὶ ὀθονίοις πελυτεῶσι. ὑπὸ δὲ ταῦτα περιφορεῖται καὶ φοινικκοῖς χρυσοῦφέσει. Aliàs significat pallium, hoc est τὸ τριβώνιον, quod supra tunicam induitur. Demosth. ὅστις μεθ' ἱμαζίου προέσθαι, καὶ μικρῶς γυμνῶν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γυμνασθῆναι φέρονται. Lys. ἱμάζια γυναικεία, vestem muliebrem dicit. Plutarch. pro toga Romana utitur. ἱματουργός est textor, qui vestem texit. Plato, φῶμβυ δὲ καὶ ὑφαντικῶν ὄσον ἐπὶ τῇ τῆν ἱματίων ἐργασία μέγιστον

ἱμαζισμός.

ἢ μόριον, μηδὲν διαφέρειν πολλῷ ὀνόματι τανύτης τῆ ἱματουργικῆς. ἱμαζισμός est vestitus & cultus, & quod latine vestiarium dicitur. vt Lucæ septimo, ἰδὲ οἱ ἐν ἱμαζισμῷ ἐνδύσασθαι καὶ τρυφῆν ὑπάρχοντες, ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσί. Polyb. οὔτε σῆτον, ἔτε ἱμαζισμῶν, ἔτε ὀψώνια δύνανται χρησθῆναι τοῖς στραπέδοις, hoc est

ῥάκη.

σολισμῶν καὶ σκευῶν. ῥάκη autem licet significet interdum διεξωγός ἱμαζιον, hoc est pannum & vestem laceratam, vt apud Aristoph. Pluto, ἀνθ' ἱματίου ἢ ἔχειν ῥάκος, ἀντι δὲ κλίνας σιβάδα χροίνων κόρων μεσῶν, τῆν panniculum interdum significat, & interdum linteolum. Galen. ἀναλαμβανέτω διπλήρω ῥάκη τριβωνίον ὀξαλίδη χυλῶς, καὶ ψυχρὸν ἰκανῶς ἐπιθέτω. μὴ πρὸντῶ δὲ τριβωνίον ῥάκος, ὀθονίον διπλήρω ἀναδύσασθαι ἐπιτίθει, Excipiat succus oxalidis panniculo vestis detrita. Dioscor. ῥάκη λινοῦ sæpe dicit, ἀντι τῶ ὀθονίου. vt, διπλῶ ῥάκη παμάσσαντες τὸ ἀγγεῖον. Dicitur etiam ῥάκιον & ῥάκωμα, vestis vilis, detrita & pertusa. Aristoph. ἀχαρῶν. ὦ πάϊ δὲ αὐτῶ τηλέφω ῥάκωματα. Idem, Δός μοι ῥάκιον τῶ παλαῖ δράματῶ. ῥάκωδης ὁ ῥωγαλέος καὶ διεξωγός. Galen. in secundo ad Glauco. ὅταν γινῶν τῆν εἰς ἀπόσασθαι ἀνεκνευμένω ὄγκῳ ἢ τῶν γίνονται βραδείως, διὰ δελίαν τῆν διεραπνομένων μὴ ἐπὶ τρεπόντων πεμφῆν, ἀλλὰ πρὸς μενάντων ἐν χροίνῳ πλείονι διασραβίωται τὸ δέρμα πρὸς τῶ πνεύματι, συμβαίνει ῥάκωδης ἅπαν τὸ πρὸ τῶ πνεύματι ἀπόσασθαι ἀδροιδένῳ πνεύματι δέρμα, λεπτὸν ἰκανῶς γυμνασθῆναι καθάπερ τὸ ῥάκη. ὅθεν ἡγώμαι τὸ ὄνομα αὐτῶ πρὸς τῆν ἱατρῶν πεθεῖσθαι, τὸ ῥάκωδης. Linteosum dici potest. Celsus libro secundo de sudore loquens, Si minore vi opus est, etiam solum lintheum: at si maiore, extincti titiones, inuolutiq; panniculis, & sic circumdati. Et ῥάκωδης

ῥάκωμα. ῥάκιον. ῥάκωδης.

ῥάκωδης.

ῥάκωδαι verbum, pro lacerari, & in modum detriti panniculi rūpi. Plutarchus in Sympof. πρὸ τῆν λυκοερώτων προσάτων loquens, τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων διχθέντα, καὶ τὰς ὄνυχας μελανέται, καὶ τριχοῦροι, καὶ τοῖς δέρμασι φλυδῶν ῥάκωδῶν. Eiusdem Lucæ cap. quinto, ὅτι ἐστὶ ἐπίβλημα ἱματίου καὶ ἐπίβλημα λατὶ ἐπὶ ἱμάζιον παλαιῶν δὲ μήγε, καὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἄλλοι, καὶ τῶ παλαιῶ δὲ συμφωνεῖ τὸ ἐπίβλημα, Quia nemo additamentum vestis nouæ addit ad vestem veterem: alioquin & nouam quidem findit, & veteri nõ congruit addita-

mentum. Hilarius adsuere adsummentum dixit. Interpres antiquus mittere commissuram transtulit. Est tamen commissura σωάφρα, ἐφαρμογή, Cōmissura. σὺνῆρασις. ἐπίβλημα vero est ἢ προσθήκη ἢ δὲ προσεξέταμνον. Quintil. in septimo, Sensus ita inter se iuncti sint ac cohærentes, ne commissura perluceat. ἐπίβλημα, igitur est ἐπιβέτασμα. ἐπιβολὴ autem est ἐπιπύχη καὶ ἐπιβολή. ἐπιπύχη, qualis est laterum positura in tectis huius urbis, & squamarum situs in piscibus, & in thoracibus. Plutarch. ἔβαλεν ἐπὶ τῶ ἐπιπύχῳ τῶ θώρακῳ ἀκοντίσματος. Lucian. τριβώνιον ἔχωρ τὰς ἐπιπύχας τῆν ῥάκη, τρικίλον, adsummentis vel assutis panniculis distinctum. Mittere vero verbum hic mea sententia non conuenit, & ex supradictis apparet. sed cōmittere verti posset. Et Matthæi. ix. ubi immittere commissuram, pro committere idem dixit. ἐπίβλημα etiam est auctariū, hoc est ἐπιμέτρον. Galen. τὸ ἔξ ἐπιμέτρον προσθέμενον. & τὸ ἐπιμέτρον. Lucian. τὰ δὲ, ὡς ἰδόντες καὶ ἀκρίβειαν διηγήσασθαι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἐλὲ πλείω τῶν. Alibi, ἐπιμετρίσασθαι τὸ μάρτυρῶ πλὴν ἵλακῶν καὶ δὲ πνεύματι, reliquis mendaciis etiam hoc addente. Lucian. ἀναβίβασι, βάλλε βάλλε τὸν κατὰ κράτος ἀφθόνους λίθοις, ἐπίβλημα τῆν βόλων. προσεπιβάλλε καὶ τὸ ὄσρακων. Greg. de deo loquens, ὁ τοῖς ὑπερφάνοις ἀνταποσώμενον, τοῖς δὲ ταπεινοῖς πλὴν χάριτος ἐπιμετρίσασθαι, cū corollario admetiens. Plutarch. in Cæsare, καίσαρι δὲ πλὴν ἄλλω πένταετίαν ἐπιμετρήσασθαι στρατηγίας. σχίσειν vero apud Lucam ideo findere vertendum putamus, quasi rimas facere, & σχίσμα fissurā, quod Theophr. in quinto ita scribit, τῶν δὲ ξύλων τὰ μεν χρισά, τὰ δὲ πελεκητά, τὰ δὲ σρογύλα. χρισά ἢ, ὅσα διασροῦντες ἢ δὲ μέσον πρὸς τὸν πελεκητῶ δὲ, ὅσων ἀπὸ πελεκητῶ τὰ ἔξω. σρογύλα δὲ, τὰ ὄλων ἀφάνετα. τῶν δὲ τὰ χρισά μεν, ὄλων ἀξέφαται, διὰ τὸ γυμνωθῆσθαι πλὴν μὴ εἶναι ξυραίνεσθαι. σχίσειν est dissecare. Plato in Timæo, τανύτων πλὴν εὐστάσιον ἢ μὴ κῶ χρισά, quod Cicer. in lib. de Vniuersit. diffindere in longitudinē vertit. ἐπιβολὴ etiam vt dictum est significat inceptum, conatum, προσκατάρσιον. Polyb. ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὰς τῆν ὑπᾶτων ἐπιβολὰς διαχερῶς ἀντιπρῶτῶσι. Diodor. μεγάλῃς ἐπιβολῆς ἀρπυγῶν, qui ab ingenti incepto decidit. Idem, ἔσι μου γὰρ ὅτι καὶ ταυτόμακρον ἀντέπρασσε τὰς ἐπιβολὰς τῆν ἀκαθῶν ἀνδρῶν, Interdum enim fit, vt temeritas casuum obstet inceptis & conatibus virorum bonorum. Significat etiam impetum. Idem de armatura Romanorum loquens, καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐσηκῶν καὶ πεταγμένων ἔχασσι πλὴν χροίνῳ, Etenim ad propulsandos hostium impetus vsus habent tum stabilem, tum ad seruandos ordines accommodatum. Fortasse apud Galen. ob id ἐπιβολὴ ῥίγος dicitur aggressio febris & primus impetus. vel accessio rigoris, hoc est incrementum. nam apud Dioscor. pro febre poni sæpe videtur, quia est initium febris. Aristot. in Probl. καὶ τῶ ἀρχομένου πυρετῆρος τὸ γινόμενον ῥίγος δι' ὁμοίαν αἰτίαν γίνεται. Apud Alexandr. tamen ita legitur, γίνεται δὲ πρὸς τὴν πρῶ-

Cōmissura.

ἐπιβολή.

ἐπιπύχη.

ἐπίβλημα.

ἐπιμέτρον.

ἐπιμετρίσασθαι.

σχίσειν καὶ

χρισά.

ῥίγος.

vid. Dioscor. de febre.

καταβάλλω. τικ. ἔτα ἐπιταδεία φρίκη. ἔτα ῥίγες. καταβάλλω **abiicio, deiicio, negligo,** καθιμῶ. & καταβεβλημύθη **abiectus, despectui habitus, neglectus, humili stratus, afflictus, demissus, hoc est sese deiiciens & submittens.** ὅθεν καταβεβλημύθη φρόνημα, **spiritus abiecti & demissi.** καταβάλλω, **telis peto & obruo.** Xenoph. ἔνθεν ἢ ἔνθεν ἠκόντιζον, καὶ πάλιν αὐτῶν κατέβαλλον. **Pro demitto & deiicio Plut.** καταβάλλω ἑαυτῶν ὡς ἕνα τὸ πημελημύθη, **vt vnū neglectorum & despicibilium.** καταβάλλω ἀπέρμα, **apud Demosth. iacio semen. & καταβολὴ ἢ ἀπορῶ.** καταβάλλω τὸ ἐκτίνω ἢ κατατίθημι, **soluo & pēdo.** Demosth. ἡ δὲ Νεαίρας, καὶ δέορ αὐτῶν καταβάλλω τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βελῶ τήριον ἢ πρυτανείαν, καὶ ἕως αὐτῶν ἀπελάσας ἐκ τῶ νόμων, γράφας ὑπὸ στεφάνου τῆτος ἀξρατέας, ἢ λω. ἢ ἡμῶν, **id est menstruas pensiones vectigalium soluere, vel pendere mēstruas summas.** Inde προκαταβάλλω **repraesento, ante diē soluo. & quod sic soluitur, προκατάβλημα dicitur. sic appellabat Athe-** nis **repraesentatio pensionis vectigalium.** καταβάλλω **μουα** **fundamēta iacio, primordia constituo. vt καταβάλλωμι** δὲ θεμέλιον ἢ πλὴν ἀρχὴν. Plato, οἶον δὴ ἕως ναυπηγῶς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβάλλωμι. **Greg.** εἰς ἀθανάσιον, ἢ με γάλιν δεξὶ βελῶ. ἢ πρόγνωσις πόρρωθεν καταβάλλεται τῆν πρᾶγματων τὰς ὑποθέσεως, **id est materiam & argumenta rerum praestruit, quasiq; fundamenta iacit eorum quae contingunt. Significat etiam ordiri & praemoliri auspiciariq;.** Theophr. in pri. de Causis, ἀπλῶς γὰρ ὡς ἀπὸ τῆ φύσεως εἰδὲρ καθάπερ ἢ τέχνην καὶ ἢ μέρθ, ἀλλ' ἀπαντ' ἀθροῦ, καταβάλλεται. **συμπλεῖ δὲ ἐτέρων ἔπειρα πρόπερον. Dicitur & προκαταβάλλωμι.** Idem in prim. ἢ ἰβλια. πλὴν ἢ ἔχθραμ δια εἰ ἀδελφῶ σφαγῆς προκαταβάλλωμι, πλὴν δὲ δῶμαμν δια εἰ βασιλέας προδῶτες, **Odiū quidem interfecto fratre, quasi fundamentum ponens, primordialēq; causam atq; occasionem eorū quae a Iuliano postea admiffa sunt. vel occasionem praemolians.** Inde καταβολὴ τῶ κόσμου **Ioannis. xvii. non constitutionem mundi significat, vt mea est opinio, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς τῶ κόσμου, sed verius sic dici potuit, Quia me dilexisti, ante iacta mundi fundamenta. Potuit & sic fortasse, ante molitionem mundi.** Cicero de Natura Deorum, **Sin quereret quispiam cuiusnā causa tātarū rerū molitio facta sit, id est πρᾶσκόνη, καταβολῆ.** Et de vniuersitate. **Hanc igitur rationē habuit effector mundi molitorq; deus. Plutarch.** πλὴν δὲ πλὴν στωϊκῶν αἰρεσιν καταβάλλωμι, **id est ὁ προκατάρξας, auctor & conditor, ὁ ἀρχηγός. vt Cicer. pro Cluent. Atq; etiā ipse cōditor totius negocii Guttā aspergit huic Bulbo. Postea architectū dixit. Constructio autem ciuitatum est σύστασις, hoc est συναγωγή εἰς πλιτέων. vt Cicer. de Orat. locutus est in pri. dialogo, Quae vis alia potuit aut dispersos homines in vnum locum cōgregare? aut a fera agrestiq; vita ad humanum cultum ciuilemq; deducere? aut iam constitutis ciuitatibus leges, iudicia, iura describere? Constitutio vero corporis est,**

προκαταβάλλω.

προκαταβολή.

προκαταβλήμα.

προκαταβάλλωμι.

καταβολή.

Moliri. Molitio.

κατασκόνη & κατάστασις. Isocr. πρὸς φίλιππ. ἀπαλλάξαι τὸς ξενιθομύθους καὶ κῶν ὡρ αὐτοῖτ' ἔχουσι, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἔχουσι. καὶ πόλεος δὲ αὐτῶ συστήσαι, καὶ ταύταις ἔχουσαι τὴν ἐλλάδα. **καταβολὴ etiā vt ἐπιβολὴ est accessio & ipetus febris. Demosth.** ἢ τῶ ἢ φίλιππ. τρίτω, **q̄ nona est vt dicit Philippica, ἀλλὰ μέζω γιγνώμωρον τῶν ἀνθρώπων πρὸς ὁμῶν, ἢ ἕξονορ κροδῶναυ ἢ τῶν ὁρ ἄλλοι ἀπόλλυθ' ἕκαστος ἐγνωκῶς, ὡς γὰρ μοι δοκῶ, εἰ ὅπως σωθῆσεται τὰ τῶ ἐλλώων σκοπῶν εἰδὲ πρᾶτῶν. ἐπὶ ὅλγῃ ὡσαυτ' πρὸς ἄλλοι ἢ καταβολὴ πῦρρετο ἢ ἕνος ἄλλοι κακῶ, καὶ τῶ πᾶνυ δόκωυδ νῦν ἀφιστάται, πρὸς ἕξεται, εἰδὲ ἀγνοῖ δὴ πῶ, **Hominem vero (de Philippo loquens) in dies maiorē fieri ipsi neglectim finimus: vnusquisq; se id temporis vtiq; lucrifacere cēfens, quo tempore alius opibus eueritur: nec vt mea quidem fert opinio, in cōmune consulens, nec id agēs potissimum quo Graecorum vires incolumes seruētur. Neminem em̄ nostrū fugit, quōd tanq̄ circuitus quidam aut impetus vel febris vel cuiusuis alterius noxae in orbem repetentis, hoc malum aduentat, eiq; etiā imminet vnde longissime abscessisse nunc videtur. Galen. i pri. ad Glaucō. Αἰθῆς δὲ πρὸ πλὴν ἕω εἰ τρίτης ἡμέρας δυντέρα καταβολὴ γίνεται, τὰ πᾶντα τῆ πρῶτῃ πρᾶσκόνη, πλὴν τῶ ἕξονορ. Idem, ἀλλ' οἱ μοι τρίταυοι οὐδὲν ἢ τῆ πρῶτῃ καταβολῇ πρᾶσκόνη μετὰ σφοδρῶ τῶ ῥίγες, ὑπὸ πρᾶσκόνη. **Vocabulum est per metaphoram ductum, ab eorum similitudine quibus statis dieb; in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sunt αἱ καταβολαὶ τῶν πελονησάντων. Demosth.** ἢ Νεαίρας, δέορ αὐτῶν καταβάλλω τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βελῶ τήριον, **pendere pensiones.** παραβάλλω δὲ συγκρίω καὶ ὁμοῖω. **Liban.** τὸ δὲ ἐμῶν ποιῶν, δῖορ κῶνωφ. ἐλέφαντι πρᾶσκόνη μύθη, ἀντὶ τῶ πρᾶσκόνη μύθη. **Isocr. in Euag.** εἰ πρὸς ἕκαστορ αὐτῶ τὰς ἕνα γόρ πρᾶξῆς πρᾶβάλλωμι. **παραβάλλω τὸ πρᾶτίθημι admoueo. Plutarch. de duobus Ciceronibus in proscriptione triuuirali, καὶ ἢ πλὴν ὁ δὲ ἐπιτάμωυ καὶ τὰ φορεῖα πρᾶβάλλοντες, ἀλλήλοισι προσωλοφύροντο. Theophr. i. iii. de Causis, καὶ ὡς πρᾶ τὰς μυσθῆνας κελύβωσιν ἰχυροτέρων ἐν πλὴν κόπρω πρᾶβάλλω, δῖορ πλὴν εὐροσδεφικλῶ. καὶ ἕξονορ πρᾶσκόνη ὅταν ἐκβλασῆσωσι. Idem, τὰς δὲ οὐδ' ἀμπέλοισι ἢ διὰ τετάρων ἢ πλεόνων ἐπὶ πρᾶβάλλωσι κῶπρω, **radicibus admouent. παραβάλλω transmittō, traicio. Thucyd.** καὶ ἐλπιδᾶ εἰδὲ πλὴν ἐλαχίστω εἴχωρ ναύς πελονησῶν εἰς ἰωνίαν πρᾶβαλεῖν, **traiecturas esse, vel appulsum iri potius. Idem, καὶ πρᾶβάλλω εἰς σικελίαν ὡς τῶ πύραυνορ. Aristotel. in. viii. historiae, de cothurnicibus loquens, ὅταν μοι οὐδ' ἐκείθεν πρᾶβάλλωσιν, εἰ ἔχουσιν ἠγεμόνας. ὅταν δὲ εἴνταιθεν ἀπάρωσιν, ἢτε γλωπῆς συναπαίξει καὶ ἢ ὄρτυ γομήτρα, cum illinc huc appellantur. Dicitur & διαβάλλω pro eodem, **τατέσι διαπρῶ. Idē Thucyd.** παρα γλῶ σφῶν κομιζομύθη, καὶ ἐκ πᾶσῶν τῶ ἀχάϊας πρὸς τῶ ἀντιπέρως ἠπῆρον διαβαλλόντων. **παραβάλλω permitto, indulgeo, & cōdono aliquid & vtendum offero. cuius exemplū relatū est apud Suidam, ἢ ἢ εἰ πρᾶσκόνη τῶ δόσιν, ἐταιρικῶν φᾶσκόνη εἶναι δὲ μίθωμα, τὸ αὐτῶ πρᾶσκόνη**********

παραβάλλω.

διαβάλλω.

παραβάλλω.

afficere tentarit, infectator lucis spiritus, innocentium interpellator: qui etiam in verbum dei incurtere atq; impingere ausus est sub carnis ve-
 lamento conditi. Et προσβολή incurfus, accessus violentior. Cicero ap-
 pulsum vocare solet, vt in li. pri. de Natura deorū, Quae pars terrarū ap-
 pulsu solis exarserit, pars obriguerit niue pruinaq; folis abscessu. Alibi
 appulsū caloris & frigoris dixit. Theophr. in. ix. εισβάλλον δ' εἰς τὸ τόπον
 αὐτῆς ὁσμή προσβάλλει, incidit, incurrit, appellitur. προσβάλλω δ' συμβάλλω,
 ἢ συμπλέκομαι, configo, irruptionem vel impressionē facio, hoc est μά-
 χουμαι, & oppugno. Xenoph. ὄν βολομύων δ' ἢ κινθουμνάων προσχωρεῖν, προσ-
 βαλῶν ἢ κρᾶτ' εἶλε. Idem in. ii. ἐλλωκί, προσβαλῶν δ' τῆ πόλει ἢ Ἀθωλάων
 συμμάχων, τῆ ὑπεραῖς προσβολῆ ἢ κρᾶτ' εἶλε, secūda oppugnatione. προσ-
 βάλλω etiam impingo, intorqueo, illido. Aesch. φιλοκράτης, ἔκ τ' ἔτα οὐ
 προσβάλλει ἀντὶς τὸν θεὸν τὴ νόσση ταύτω ὑπελάμβανον. προσβάλλει δ' autē est
 incurfu peti, oppugnari. Et προσβαλλόμενον dicit id in quod quippiā
 incurrit vel incidit, vel incumbit & appellitur, & quod oppugnatur.
 Plato, καὶ δ' εἰς ἕκασον εἶναι φασὶν ἡρώματα, ἔτε τὸ προσβάλλον ἔσται, ἔτε δ' προσβαλ-
 λόμενον. Plut. τὸν ἐκ προσβολῆς ἀγῶνα vocat, pugna circa muros urbium.
 προσβάλλω ἢ τὸ συναράττω ἢ συγκρούω, hoc est allido, collido, configo, im-
 pingo. Plut. de Bruto, καὶ τῷ ζῆφει γυμνῶ προσβαλῶν δ' σέρνον, ἀπέθανεν. Vn-
 de προσβάλλειν ἀνά ἐτέρω, est incitare in eum & irritare, stimulare & ipel-
 lere. Demosth. πρὶ σφεάνου, ὅτι δ' ἔχεται μύθῳ, ἔκ ἀμφικτυονικᾶς δίκης ἐπαγόν-
 των μοι, ἔκ ἀπελοῦτων, ἔκ ἐπαγγελιομύων, ἔκ τ' ἔξ καταράτης τέτρως ὡσπρ θη-
 ρία μοι προσβαλλόντων, ἔδ' ἀμῶς πρὸ ἐδ' ἔγω τ' εἰς ἡμᾶς ἔωσιον, ne tū qui-
 dem cum istos calumniatores sceleratissimos homines, tanq̄ feras in
 me bestias protruderent & adurgerent, charitatem ciuilem patriamq;
 destitui aut prodidi. προσβολή appulsus nauis, & impressio ruētis aciei,
 impetusq; militum cuneatim incurretium. Plut. φάλαγγι ἡρώματος προσ-
 βαλῶν ἔκ ἐχέσση, id est quae perrumpi impressione non poterat. Est etiam
 προσβολή τῶν ἀθλητῶν, cum inter se aggrediuntur, vt προσβολῆ τῶν κλεμίων.
 & petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. προσβολή etiam noxam
 offensionemq; significat. Synes. ἔδ' εἰ δ' ἄρα χαλεπωτέρων μοι γηνέομαι ἢ πά-
 θος πλὴν προσβολῶν. καὶ διὰ τοῦτο δ' δαίμων ἢ μέλας βλάπτει τὰ μέλα, προσωνομί-
 ατο μὴ δ' εἰς πλὴν οὐδὲν μοι πρὸς κεφαλῶν. προσβάλλειν ἀμύων, est notare i-
 famia, irrogare ignominiam & infligere, quo Plutarch. saepe vsus est.
 & προσβολή φησὶ ἀμύων, est ἀτίμωσις. προσβολή appulsus & incubitus.
 Plato in Theæteto, καὶ ἡμῖν ἔτω μέλαντε καὶ λυθὸν καὶ οὐλοῦν ἄλλο ἡρώματα,
 ἔκ φησὶ προσβολῆς τῶν ὀμμάτων, πρὸς πλὴν προσπίπτεσαν φροσῶν φανέται γεφυρ-
 μένων. καὶ δ' εἰς ἕκασον εἶναι φασὶν ἡρώματα, & cetera proxime citata. vbi
 προσβαλλόμενον dicitur, εἰς ὃ, ἀπερείσεται, vt visus in rem spectabilem,
 hoc est εἰς τὸ ὄρατον. προσβάλλω admoueo, vt προσβάλλω applico. Galen.

προσβολή.

προσβολή.

σίνων μεγίστων ὑπὸ τῆς ἀπὸ προσβαλῶν. Cicero accommodo ex Platonis
 Timæo vertit, τὰν τ' οὐκ ἐν σασι πᾶσαν ἢ μῆκ' ἢ χί' αἰ, μέστω πρὸς μέστω
 ἑκατέρω διορ. x. προσβαλῶν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον. Cicer. Hanc igitur omnē
 coniunctionem, duplicem in longitudinem diffidit, medięq; accōmo-
 dans mediam quasi decussauit. Ibidemq; προσβολῶν appellat punctum
 huiusmodi dissectionis applicationisq; quod Cicero commissurā ver-
 tit, quasi iuncturam coherentem. ξυάψας αὐτᾶς τε καὶ ἀλλήλας ἐν τῷ κα-
 τὰν κρῖν τ' προσβολῆς. προσβάλλω ἀντὶ τῷ ἀπενίω, & oculum obtutūq; figo.
 Plut. in Sympos. τῶν ἐπ' αἰ, de mostroso quodam infante loquens, ὁ μοι
 οὐκ ἐφλόξενος ἀλεξίκακε ἐπὶ ὡν, ἀπεσφάκη πλὴν ὄφιν. ὁ δ' εἰ ὀφθαλμοῦ προσέβαλε τῷ νεανί-
 σκω κελὸν ἡρώμων, hoc est πλὴν ὄφιν προσέβαλε, vt μετέλλαξε ἀντὶ τῷ ἀπέθανεν,
 hoc est μετέλλαξε τὸν βίον. id quod alibi cum aliis dicitur. προσβάλλω pro-
 fero, promo, vt ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐκ τῷ ἀγαθῷ θεῷ αὐτῶν προσέβαλε τὸ ἀγαθόν. ἀντὶ
 τῷ προσφέρει ἢ ἐκφέρειται. προσβάλλω defigno, creo. Liban. ἐν δ' εἰς τῶν Διονυσίου
 πρὸς βαλῆτο χορηγὸς ἀφ' ἐκάστης φυλῆς. Greg. de Athanas. ἐπ' αἰ δ' ἔτω προσβάλλει-
 ται, ἔτω καὶ πλὴν ἀρχῶν διατίθεται. Existimo autem verbum hoc esse μέσορ
 καὶ κοινόν, & vtrāq; significationem sub passiuā voce habere, quoniam
 actiuam vocem legisse non memini. Demosth. κερσοῦν γ' ὁ δ' ἡμῶν τὸν
 ἐρωῦν ὑπὲρ τῶν πελοποννησίων, ἔσ' εἰς ἐχεροτόνησε προσβληθέντα καὶ πρὸς ὄφιν ὄντα,
 ἀλλ' ἐμέ. hoc loco significat quod nunc praesentem sistere dicunt & no-
 minare, cuiusmodi iuris pontificii scriptores vocat ius patronatus ha-
 bere, hoc est nominandi designandum. Aesch. πρὶ πρᾶπς. κερσοῦν μύων δ'
 τῶν δ' εἰς προσβίω, ἐγὼ μοι προσβλήθην ὑπὸ ναυσικλέους, Δημοσθένους δ' ὑπὸ τῷ φι-
 λοκράτῃ, ὁ ναυὶ φιλοκράτης κατὰ γῆν. hoc est, Nauficles cēfuit me ipser de-
 cē legedū, & nominauit inter decē legatos. Brutus ad Cicer. Bibulus
 in Panfae locū petere constituit: eam nominationem a te petimus. neq;
 coniunctiori dare beneficiū q̄ nos tibi sumus, neq; digniorē nominare
 potes. Est enim ὁ προσβαλλόμενος productor & comēdator eius qui eligi-
 tur. Idem, πῶς γ' ἂν ἐγὼ Δημοσθένει ὑπὸ φιλοκράτῃ πρὸς ἐκάστον, ὃν ἡδ' ἐμ' ὡσεπὸν
 τα μὴ φιλοκράτης ὄτ' ἢ ἢ τ' ἀνανόμων γραφῆ, προσβληθέντα δ' εἰς τὴν προσέβασιν. Greg.
 ὃν κοινόν παρ' ὧν τῶν ἀρετῶν ὁ πόντος τωικαῦτα προσβάλλειτο, defignabat, crea-
 bat, proficiebat. Dinarch. ἐπεὶ δ' ἡ προσβλήναι οἱμοὶ κινδυνώσαν, προσβλήτων αὐτῶν
 αὐτὸν προσβαλλόμενος, ὡς ἔκ τ' ὀφθαλμοῦ ἀποδράς. προσβάλλω questionem in me
 diū affero. Plut. in conuiuio τῶν ἐπ' αἰ. ἀλλὰ μὴν ἢ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ἐθῶν
 ἢ τῶν πᾶν τας ἀλλήλους ἀπρίως προσβάλλειν, id est aenigmata proponere explanā-
 da. Athen. in. ix. σὺς δ' ἀρχῆς ἐπέσεινε γῆθενος, ὅς κατ' ὄφιν ἢ ἐλάτῃν ἢ καλῶς γρᾶ-
 φομύων καλυδωνίως, προσβάλλω τις ἐφ' ἡμῶν φρονέσας ἢ λογισὰς ὀυλπιανέ. τις ἰσθρνε
 & cetera. καὶ τὰ προσβαλλόμενα dicuntur problemata & in questionē ad-
 ducta & διηρημεμένα. Plut. in lib. supradicto, ἢ πρὸς τὴν πρὸς τὰ ἀνίγματα ἀφ' ὧν
 τῆτα καὶ σοφίαν φησὶ κόρης ἐπαυνεῖς, καὶ γὰρ εἰς Αἰγυπτίον εἶνα τῶν προσβαλλόμενων.

προβάλλω.

προβάλλω.

Nominare.

προβάλλω.

ὁ πρῶτος δὲ ἰσχυρῶς, id est ἀνιγματοῦ δὲ ζήτησιν ἰσχυρῶς. Iosepus, εἴτα δὲ ἁβδμήμονον
 ἕνα τῶν ἀνδρῶν τὰ προκείμενα ἀνιγματοῦ ἀνίστασθαι, ἢ ἄλλα προβαλέωμαι. **P**
pugnaculum oppono, velamentum & integumentum obtendo & cir-
cundo. Demosth. πρὶ σιφάνου, ταῦτα προβαλέωμαι ἐγὼ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ὅσοι ἦν
 ἐνθροπίνω λογισμῶ δυνάστη, ἢ τῶν ἐτέροις ἐτέριον πλὴν χάριον, **His ego propugna-**
culis circumuniui atticum agrum. Idem, σκοπέτε δὲ τὴν γῆν ἢ ὄνομα πρὸ
 λίπυ πρὸς τὴν ἐκ μὲν τῆς θαλάσσης πλὴν ἔνθεν προβαλέωμαι πρὸς τὸν Ἀθηναῖον, ἐκ δὲ
 τῆς μεσογείας τῆς βοιωτίας, **Greg.** ἠπὶ τὴν βασιλεῦσιν τὴν τῆς δεξιᾶς προβαλέωμαι τὴν ἐκ
 κλησίας, **Vincere imperator non possumus huius ecclesiae episcopum &**
defensorem. de Basilio loquens praefectus ad eum deterrendum mis-
sus. Est etiam προβαλέωμαι, ὁ ἀντι τῶν προβαλέωμαι ἰσχυρῶς, **propugnator,**
protector. Et προβαλέωμαι **obtentum, obductum. Dionys. theologus**
in quadam epist. καὶ ἐν τῇ δὲ τῶν φαινομένων πᾶσι τῶν κοσμογονίας, τῆν ἀοράτων
 τῶν δεξιῶν προβαλέωμαι, καθάπερ φησὶ πάλαιος τε καὶ ὁ ἐκλήθης λόγος, id est post vela
 mentum uniuersae molitionis & compagis mundi, latent arcana dei, &
 oculis humanis inspectabilia. **Et** προβαλέωμαι **dicitur qui huiuscemo-**
di velamento & obtentu circumdatus est. Greg. ἡμῶν οὖν τῶν γινώσκοντων
 τῶν δεξιῶν τῶν γῆς, ὡς φησὶ ἱερῶν, καὶ παχὺ τῶν σαρκίον προβαλέωμαι, hoc
 est crassa hac obductis caruncula. **Cicer. in. ii. de Legibus de sepultura**
loquens, Corpus ita locatum ac situm, quasi operimento matris obdu-
citur. Et de Natura deorum, Obducunturq; libro aut cortice trunci
styrpium, quo sint a frigoribus & caloribus tutiores, id est, καὶ τὰ σαλέ
 χη τῶν ἐνδύων ἢ φλοιῶν προβαλέωμαι τῶν φύχων ἀσφάλισμα καὶ τῶν κνήμων. **Idē Gre-**
gor. εἰς βασιλεῖον, τῶν βρεμέων καὶ τῶν ἐκκλησίας, καὶ λεόντων καὶ τῶν εἰδῶν προ
 βαλέωμαι, λεόντων ἢ θρυχωμένων μηδὲ προστιτῶν τῶν κλέων, ὁ γινώσκων ἐκείνῳ
 προσάγειται. **de Basilio loquens & praefide in ecclesiam sequente. λεόντων**
εἰδῶν προβαλέωμαι significat leoninam speciem praeseferre. Sic Plato in
Sympos. ὁρᾶται γὰρ ὡς ζωκράτης ἐρωτικῶς διακείται τῶν καλῶν, ἢ ἀεὶ πρὶ τῶν ὄντων ὄντι
καὶ ἐκπέπληκται. καὶ ἂν ἀγνοεῖ πάντα, καὶ ἐπεὶ οἶδεν ὅτι ὡς δὲ χημῶν ἀντὶ τῶν σε
λιωδῶν σφόδρα γὰρ τῶν γὰρ εἶδος ἐξωθεν προβαλέωμαι, ὡς δὲ ὁ γινώσκων τῶν
λιωδῶν, ac si diceret, τῶν γὰρ παρενδένυται, hoc enim praefert. **προβαλέωμαι,**
cito, allego. Greg. καὶ τῶν νόμων προβαλέωμαι, id est πρὸς τὸν νόμον, προβαλέωμαι
 λωμα despicio, abominor, auersor, execror. **Plutarc.** πρὶ φιλοπλῆ. ἄσπερον οὖν
 ἐχιδνας ὅτι καθαρίδας ἢ φάλαγγα μάλλον προβαλέωμαι ἢ ἀσπερον οὖν ἀσπερον
 λεόντων, ὅτι κτείνει ἢ ἀπολλύει ἀνθρώπους, μηδὲν γινώσκων τῶν ἀπολλύουσιν ὑπὸ αὐτῶν.
Idem in Galba, de Othone loquens, ὅτι ἐπεὶ ἀφοβῶμαι ἢ πρὶ τῶν μέλλοντων
τῶν ἀλλὰ καὶ τῶν πέσων ἀδιδῶμαι, καὶ τῶν γάλακτον προβαλέωμαι, καὶ τῶν ὄβρινον
 χαλιπαίνων, ἀπὸ τῶν πάλαιων παλαιῶν κληθῆναι. **Phalaris** τῶν κληθῆναι, φέρει γὰρ ἡμᾶς καὶ
 κῆρ πᾶσι τῶν φημι πρὸς τῶν ἀκασσομένων. καὶ διὰ τὸν πλὴν εἰδῶν
 τῶν ἐμῶν τῶν οὐκ ὄντων ἕνεκα, ὡς ἐπὶ ἀνθρώπων γεγονότα.

Obduct⁹ & obducere.

ὁ λέων, προβαλέωμαι. **προβαλέωμαι** μαρτυρας, testes pduco. **Isocr. in paragr.**
 προβαλέωμαι δὲ με μαρτυρας ὡς ἐκ ἐξωγώγιμο ἢ δίκης διαίτης γενησόμενος, ἐκεί
 νη ἐκ ἐπιεήλας, **cum paratus essem testibus planum facere. Vfus est &**
Demosth. καὶ ἐν εὐεργῶν ἰν principio, ἢ ἐπισκεψάμενος τὰς μαρτυρίας ὁ ἀδὲ
 κηθῆς, καὶ ἐπιεήλας πρὶ τῶν πράγματων τῶν μαρτυρας τὰς ψυδαῖς μαρτυρικοτάς,
 πρὸς τὰς τῶν δίκης λάβοι, καὶ τῶν προβαλέωμαι ὑπόδικον ἔχει τῶν κακοπεποιθῶν.
προβαλέωμαι protendo & pratendo. **Greg.** ἵδρα ἑνὴν κεφαλῆς ἀντὶ μίας
 προβαλέωμαι, id est πρὸς τὸν ἑνὴν κεφαλῆς ἀντὶ μίας κεφαλῆς ἀντὶ μίας
 πρὸς τῶν ὄντων ὡς μὴ κληθῆσθαι, **Significat etiam infestum telum obducere**
& porrigere. Polyb. ὅταν ἢ δι' ἀμφοῖν τῶν χροῖν προβαλέωμαι πλὴν σα
 ρισσῶν. **Inde** προβαλέωμαι **venabulum. Xenoph.** κωμικῶν. de venatione aprorū
 loquens, τὰ δὲ προβαλέωμαι ἔσω πρὸς τὸν μὴ λόγους ἔχοντα, τὸ μὴ μέγιστον πενταπὰ
 λαίσεως, καὶ δὲ μέσον τῶν καυλῶν κινώδοντας ἀπὸ κεφαλῶν κινώδων,
Venabula autē
esto primum quidem spiculis praemunita, magnitudine quinum qua-
drantum. quia vero spiculum hastili induitur & adnectitur, ibi in me-
dio aureis aeras habeto. Idem, προβαλέωμαι προβαλέωμαι δὲ. **προβαλέωμαι**
 etiam dicuntur pugiles pugnos plagasq; intendentes, aut pugnos in
 festos praetendentes. quo modo accipitur apud **Greg.** ἐν τῶν κατὰ ἰσ
 λιαῶν δυνάτεω, ὁ δὲ ὑπὲρ τῶν κτήτων ἢ τῶν ἐλπιζομένων, ὡς τῶν ὑπὸ ἀρχῶν
 σι κινώδων, λίαν ἀνόντων. καὶ μοι προσοικέναι δὲ τῶν κτηνῶν τε καὶ πλὴν τῶν
 χυλῶν, καὶ πρὶ πλὴν σασι δὲ δεῖσθαι, προβαλέωμαι, mihiq; assimilis esse vide
 tur pugili artis ignaro, qui priusq; statum stabilito pede composuit,
 pugnos in aduersarium intendit, quasi aduersarii petitiones exceptu
 rus. **Inde** προβαλέωμαι, de qua dictione mox dicturi sumus. **προβαλέωμαι etia**
 est infimulare & postulare, hoc est reum deferre, diem dicere. quod
 genus proprie & priuatim κατὰ τῶν ἀδικούντων πρὶ τὰς ἐορτάς solenne
 erat. sed tamen in caeteris etiam accusationibus in vfu apud oratores
 inuenitur. **Demosth.** κατὰ μεθίστην ἰν principio, καὶ προβαλέωμαι ἀδικεῖν
 τῶν πρὶ πλὴν ἐορτῶν. **Idem,** ἐγὼ δὲ ἐμὴ προβαλέωμαι αὐτῶν, ἀλλ' ἐδικαζόμε
 μιν, οὐκ ἀδικεῖται. ἢ ἢ κερ δὲ μὴ μοι λόγους, ὡς ἔπειθ' ἦν ἡ τῶν ἀληθῶν, προβαλέω
 μιν μὴ εἶδαι, καὶ τῶν ἀδικεῖται τὰ δὲ ἀδικήματα ὑμῶν πρὸς τὸν ἐγὼ γὰρ ὁ πεπο
 νῶς ταῦτα χροῖν ἦν, **Quod si ego illi statim diem non dixissem ob te**
meratam ludorum celebritatem, sed priuatim iudicium iniuriarum
intendissem: obiectum utiq; illico mihi foret, non esse quod quere-
rer verisimile. quippe si id verum esset, oportuisse hominem in re
praesenti postulatam, quando ea iniuria ad populum pertineret, cum
in munere publico fugendo iniuriam passus essem. Et in fine oratio-
nis, ὡς τῶν ἀδικεῖται ὅτι σημαῖα, ταῦτ' ἐπιεῖται. προβαλέωμαι ἐπὶ ὑμῶν τῶν κα
τόντων. ἐκροτῆς ὅτι προβαλέωμαι αὐτῶν ἐν τῶν δίκης. προβαλέωμαι apud Iso-
crat. legitur pro actione quae intenditur κατὰ τῶν συκοφαντικῶν ἀνθρώπων.

Est autem προβολή intentio & obiectio iudicii dictati, quasi petitio di-
 gladiantis. προσβολή etiam est propugnaculum & castellum, ambitusq;
 mœnium hostilem impetum arcens. Xenoph. τὰ ὄρη τῆ Ἀπικῆς προσκείμε-
 να, προσβολῶν ἐστὶ χώρας vocat. προσβολή etiam est proiēctura & protectū, &
 pars prominens vel tecti vel suggrundæ vel rei cuiuscunq;. vt palpe-
 brarum pilī προσβολαὶ sunt τῆν ὀφθαλμῶν. Polyb. de phalange & sarissis
 loquens, τῶν δὲ τῆν δεκαπεντάων πηχῶν τὰς τεσσάρων ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὸ μεταξὺ τῶν
 χροῖν διάστημα, καὶ τὸ κατόπιον σῆκωμα ἐστὶ προσβολή, id est cum ea parte que
 pone relinquitur, vt æquilibrium anterioris & infestæ partis faciat,
 hoc est quæ hostibus pro mucrone opponitur. Plutarch. in Cæs. ἐπεὶ
 δὲ σκλαύνην ἐμείλλον ἀμφότεροι πλὴν ἐφοδῶν, πομπήν τε ἔκλεθον τὰς ὀπλίτας
 ἐσῶτας ἐν προσβολῇ, καὶ μιλῶντας ἀραρότως, δέχεσθαι πλὴν ἐπιδρομῶν τῆν πλε-
 μίω, μέγιστος ἄρ ἕως βολῆς ἐν τῶν γύωνται, iussit antesignanos in procinctu
 atq; in vestigio stare, infesta pila hastasq; tenentes: sicq; hostium impe-
 tum excipere, quoad intra pilorum iactū essent. Ex quibus verbis me-
 lius intelligi possunt Ciceronis verba ad Atticum in grandi epistola
 libri decimī tertii: quo loco ita scripsit, Nec est melius quicq; q̄ vt Lu-
 cullus sustineat currum equosq;, vt bonus sæpe agitator. Semperq;
 Carneades προσβολῶν pugilίς & retentionem aurigæ similem facit. Di-
 ximus supra προσβάλλεσθαι dici pugiles, cum vestigium affirmantes, cō-
 parant se ad pugnam aduersarii excipiendam, nec temere procurrūt.
 Quare προσβολή est status pugilίς in procinctu stantis, occasioniq; infe-
 rendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currūq;
 sustinentis, id est τὰς ἵππους καὶ τὰ ἄρματα ἐπέχοντες, ἄριστος ἄρ ἐκ ἐπὶ βαλ-
 βιδῶν θύσσει. In quo loco hæsisse Ciceronem facile est intelligere, atq;
 addubitasse. Ibidemq;, quod alibi admonuimus, apparet eundem au-
 ctorem perperam hoc verbum græcum intellexisse πρὸ πρὸν ἀνακρῆ-
 σθαι, id est nauigium retro inhibere, tum cū dialogos de Oratore scri-
 psit, quos ipse vehementer probabat. In primo enim dialogo sic in-
 quit, Vt incitato nauigio, cum remiges inhibuerunt, retinet tamen ip-
 sa nauis motum & cursum suum, intermisso cursu pulsūq; remorum:
 sic in oratione perpetua cum scripta deficiunt, parem tamen retinet
 oratio reliqua cursum, scriptorum similitudine & vi concitata. Hæc
 nus in pri. de Orat. In epistola aut supradicta ita legitur, Nūc vt ad re-
 redeā: inhibere illud tuū quod valde mihi arriserat, vehemēter displi-
 cet, est em̄ verbū totū nauticū. q̄q̄ id quidem sciebam: sed arbitrabar
 sustineri remos, cū inhibere essent remiges iussi. Id nō eē eiusmodi di-
 dici, cū ad villā nostrā nauis appelleret. Nō em̄ sustinēt, sed alio mō re-
 migāt. Id ab ἐπέχεσθαι remotissimū est. Quare facies vt ita sit i lib. quæ ad
 modum fuit. Hactenus Cicer. Sustinere remos est ἐπέχεσθαι τὰς κώπας, &

Inhibere nau-
uigium.

κώπας πλὴν κωπηλασίῳ καὶ πλὴν ἐρεσίῳ, τὰς κώπας ἀφροντῶν. Inhibere autē na-
 uigium, hoc est ἀνακρῆσθαι τὴν ναυῶν, est eo amplius, ἐς τὴν παλιὰν ἐρέσσειν καὶ ἀνακρῆσθαι
 κωπηλατῆρ, hoc est retrorsum quoq; nauem sensim agere, nō modo cur-
 sum nauis sistere. Plut. in Pomp. ὡς οὖν ἔειπον τὸ βασιλικῶν εἶδε λαμπρῶν, εἶδε
 ταῖς οὐροφάνους ἐλπίσιν ὁμοίῳ ὑπερδουλοῦν, ὑπέειπον πλὴν ὀλιτωρίῳ. καὶ τῶν πομπῆων
 πρὸ ἡνῶν ἐς πέλους ἀνακρῆσθαι τὴν ναυῶν, ἕως ἔξω βέλους εἶσιν. Aristoph. σφκιζο-
 ῦν ἀνάβαρ ἀνίσσας καὶ πλὴν ἐτέρων. καὶ ταῖσι φυλλάσι πᾶσι, ἥντως πρὸ μῶν ἀνακρῆσθαι
 πλὴν τῶν ἐρεσιῶν. ἀντι τῆ ἵνα ἐς τὴν πίσω ἀναδράμῃ, vt retrocedat. Vbi πρὸ μῶν
 inquit Interpres, ἀνακρῆσθαι γὰρ ὅτι τὰς κώπας, τὸ ἐπέχεσθαι τῶν δρόμων τῶν ἐς τὴν
 πρὸθεν πλὴν ναυῶν. Idem, τὰ δὲ πρὸ μῶν κρῆσσοσθαι φασὶ ἕως λέγεσθαι, ὅταν μετα-
 καθίστανται οἱ ἐρέται, ἐλάττωσι ἐπίσω ἐπὶ τῆ πρὸ μῶν, ὡς ὅταν ἐς λιμνὴν ἐσέρχωνται,
 ἵνα τὴ πρὸ μῶν ἐς γῆν ἔχουσι νόμισαν. Greg. ἐς βασίλειον, ὡς ὅτι τὴ διαλέξειος ἔγνωρ
 ἐκ ἀπορῆσθαι, εἶδε καθεκτὸν ἐκ τῆς αἰφνης μεταβαλὼν πρὸ μῶν τε ἐκρῆσθαι
 μῶν, ἐκένω θεμέλιον, καὶ ἐπεραλκία πλὴν νίκῃ ἐκρῆσθαι, id est in contrariam
 partem transiui, & fauorem meum in contrarium verti. destitui in-
 quit quos subleuabam & a quibus stabam, retroq; sensim victoriam
 inclinavi. Est autem πρὸ μῶν κρῆσσοσθαι, κατ' ὀλίγον ἐπαναχωρῆσθαι ἐπέφω-
 τας τὸ πλοῖον. quod qui faciunt, in puppim nō in prorā nauigant, ne fu-
 gere videantur. Thucyd. in. iii. οἱ δ' ὑπεχώρουσιν ἢ πρὸ μῶν κρῆσσοσθαι, καὶ ἅμα
 τὰς τῆν κρῆσσοσθαι ἐσβλῶν πρὸ καταφυγῆν, id est cessim ibant, paulatim, &
 simul effugiendi spatium dare Corcyrensis volebant hostes sustinen-
 tes. Liuius, Vt queq; nauis rostrata retro inhibita oneraria post se tra-
 heret, scindi videres vincula. Quil. in præfatione. xii. Vnum modo in
 illa immēsa vastitate cernere videmur Mar. Tullium. qui tū ipse quis
 tanta tamq; instructa nauī hoc mare ingressus, cōtrahit vela, inhibetq;
 remos. id est ultra progredi non audet, quod minus est q̄ retro nauē
 inhibere. Vt inhibere tela. Idem Liuius libro. x. secundū belli Punici,
 Deinde speculatoriæ naues propugnatoribus quoq; incōmodæ erāt,
 quod permixtæ cum hostium nauibus, inhibere sæpe tela cogebant,
 id est ἐπέχεσθαι. Dici potest etiam ἀνακόπῃ τὰ ἀκοντισματα. Greg. dixit
 ἀνακόπῃ τὸ ρεῦμα, pro retro inhibere fluctum. Lucian. οὕτω καὶ ἀνεκόπῃ
 ἐπὶ ὄρεσιν, καὶ ἀνεπαυόμενος ἀντι τῶ ἀνεσάλλω. vt ἀνακόπῃ σε ἐπὶ ὄρεσιν, ἀντι τῆ ἀνα-
 πανῶ, inhibeo impetum tum. Idem, καὶ πολλῆ συγχύσει καὶ ἰλίγγω κατελθῆ-
 μῶν, τὸν μοῖ, ἰδρῶν κατεβρέομῶν, τὸν δὲ, φθέρεσθαι βολόμενῶν, ἐπέπιπτον τε
 καὶ ἀνεκόπῃ ὀμίλῳ, καὶ ἡ φωνὴ ἐπέλιπε. ἀνακόπῃ etiam elido significat. vt
 ἀνεκόπῃ τὰς ὀφθαλμῶν. Inde ἀνακόπῃ inhibitiō, vt ἀνάκρῃσσις remorum
 vel nauis inhibitiō, ἐπὶ τῶ πρὸ μῶν κρῆσσοσθαι. Inhibere equum est ἀναλαμ-
 βάνειν, quod etiam ὑπολαμβάνειν dicitur, de quo verbo alibi dictum
 est. quod cum fit frenos succutiendo, ἀνακρῆσθαι dicitur. Xenoph. ἀνα-
 κρῆσσοσθαι καὶ τὸ σῶμα τῶ ἵππου οὕτε ἄγων χαλεπῶς, οὕτε ἄγων ἥσυχως ὡς μὴ

Inhibere res-
mos.

ἀνακόπῃ

ἀνάκρῃσσις

ἀνακρῆσθαι

αἰδανέσθαι. ἐπιφάσιν δὲ ἀνακροσόμεθα αἶψα τὸν ἀρχέοντα, ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλοις χαλινῶν, ἀλλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τῆς ἀσφαλείῃ. **V**biq; autem voce passiva legitur apud scriptores. Herod. Vranía, præpositionem addidit, ὅτι μὲν δὴ ἄλλοι ἔβλησαν ἐπὶ πρῶτον ἀνεκρόντες, καὶ ὡκελον τὰς νῆας, in puppim inhi-
runt vel inhibebant, vt appulsuri. Dicitur & ἀναχαιτίω de nauí, vt Lu-
cian. quodam loco, ἀναχαιτίω τῆ ναυῦ τῆ δρόμου. Demosth. in. ii. Olynthia.
 ὅταν δὲ ἐκ πλεονεξίας καὶ κτηνίας ἡσώσῃ τὸν ἰχθύον, ἢ πρῶτη πρόφασις καὶ με-
 τὰ πᾶσιμα ἅπαντα ἀνεχάλλει καὶ διέλυσεν, ἀντὶ τῆ ἀνεξέφευ καὶ ἀνεκοίε. **meta-**
phorice dixit pro eo quod est omnia retroagit, & rerum processum in-
terpellat, & abrumpit. Quare & pro reuoco & dissuadeo ponitur, id
est μεταπέσω & pro ἀναχαλιῶ. Plut. aliter in Anto. εἰς τὴν βίον τὸν ἡδυσωπῆ
 ὡς πρῶτον ἀνεχάλλει τῆν πρῶτον ἀνεχάλλει, ἐκκεχυμύθη, postq; e negotiorum mul-
 titudine emerfit, fortasse pro ἀνεχαιτίω, hoc est retractus est, seipsum
 retraxit, ἀνεσάλει. **ἀναχάξω etiam & ἀναχάρομαι utraq; voce dicitur, pro**
retrocedo, cessim eo, iter inhibeo vel gressum. Xenoph. in. iiii. ἀναβάσ-
 ἔνθα ἡ ἀναγκάζουσι ὅτι ἔβλησαν ἐπιδοκίμους, καὶ πάλιν ἀναχάξουσι πρὸς ἑαυτοὺς. **Idem,**
 ἔνθα δὲ καλλιμάχου μηχανάται πρὸς ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆ δένδρον ὑφ' ἧν αὐτοὺς καὶ δύν
 καὶ τρία βήματα, ἐπεὶ δὲ οἱ λίθοι φέροντο, ἀνεχάξουσι ὀλιπετῶς, cessim ibat. **Et in**
septimo παιδείας, ὅτι δὲ πέρσαι ἐκ ἐδύωντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάξου-
σι παύοντες καὶ παύοντες. Plutarch. in Cæs. metaphorice dixit, ὁ μὲν πο-
 πῆθ' αὐθις εἰς τὴ ἀρχαίον ἀνεκρόντο λογισμῶν πῶν γνώμων ἐξ, καὶ φασμάτων οὐκ
 αἰσίων πρὸς γενόμενων καὶ καθ' ἕνα ὑπὸν ὄψεως, pro reuoluebat, referebatq;
 sententiam, vel reuoluebatur animo in pristinam ratiocinationem.
 ἀνακροσόμεθα τὸ μέλθ, τὸ προσημιάζομαι, vt citharcedi proludentes. **Plut.**
de Aríone, καὶ ὡς ἕνα θεῶν πελαγίων ἀνάκλῃσιν προανακροσόμεθα, ἄσσοι τὸν νό-
μον τὸν κοινῶν, pro preludio quendam deorum marinorum inuocatio-
nem exordians. nisi ἀνάκλῃσιν ἀντὶ τῆ ἀνακροσώσεως dixerit, vt Iulianus ἀνά-
 κλῃμα ἀντὶ τῆ ἀνακροσώσεως posuit ad Iamblichū scribens, ἅπαντες οἱ χοροσάτη πρὸς
 τὸ ἀνάκλῃμα τῶν ῥυθμῶν συνομαρτωῶν. **Plato in Philebo, πάλιν αὖ αὐτὸν τὸ λό-**
 γον ἀνακροσώμεθα, **Denuo igitur disputationē ipsam exordiamur.** ἀνακροσώ-
 σθαι etiam est pulsare organum. **Greg.** ἐκένω ἐπὶ τῶν ἡσέρ ὁ ἰσραήλι
 ἐπὶ τῆς ἄιγυπτῆος, ἡ ἀνακροσώσεως ἐπὶ μαρίας καὶ ἀνακροσώσεως τὸ τύμπανον. **Vt**
ad rem redeam, προβλημα, est quæstio, id est ζήτημα. Aristotel. ἐμπιπῆ
 δὲ εἰς ἄλλο προβλημα, καὶ σκέψιν ἑτέραν. ἀπορῶσι γὰρ ἕνας, & cætera. καὶ προ-
 βληματῶδες, addubitatus, in quæstione positus & disceptatione. **Plutar-**
chus, τοῦτ' ἂν μέρθ' προβληματῶδες γέγονε καὶ ἀπορορ. Significat etiam τὸ
 ὄπλον ἀμυντήριον καὶ ἀσφάλισμα, & quodcunq; propugnaculum, vt est
 scutum, vt testudo militaris. de qua Plutarchus ita inquit, καὶ τῆ προ-
 βληματῶν σεφανώτατόν ἐστι. testudinem nunc dico τὸν σωματισμῶν, de

ἀναχάξω.
ἀναχάρομαι

ἀνακροσόμεθα

προβλημα.

σωματισμῶν.

qua Liviús, Ipse scalas ferri ad muros ab omni parte muri iussit, ac
 testudine ad portas successit. id est continuata scutorum crate supra
 capita, καὶ πάντων ἅμα, σωματισμῶν ὑπεσῆλθε. **Gaza ex Aeliano confu-**
re vertit. Lucian: ἀναβίβασι, καὶ σὺ δὲ πλάττω βάλει, καὶ σὺ δὲ κρῦσιπτε, σὺ πάν-
 πε ἅμα σωματισμῶν ἐπ' αὐτὸν, ὡς πῆρ πῆρην ἀρήγη, βάλει δὲ βάλεισιν. κοινὸς δὲ
 πόλεμος. **Huius dictionis significatio ex Platonis Politico intelligitur,**
in quo libro ita inquit, τῶν ἀμυντήριον τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα, καὶ θεία καὶ ἀν-
 δρώπινα. τὰ δὲ προβλήματα. τῆν δὲ αὐ γὰρ προβληματῶν, τὰ μὲν, πρὸς πόλεμον ὀπλί-
 σματα. τὰ δὲ, φεράματα. καὶ τῆν φεράματα, τὰ μὲν, πρὸς ἀσφάλισμα. τὰ δὲ, πρὸς
 χερμῶνας καὶ καύματα ἀλεξήτεια. **Idem alibi ὄπλα, τέχνη, ἐδῆτα hoc nomi-**
ne complectitur, πάντα, δὲ ὄπλα γήινα, προβλήματα καὶ λίθινα, καὶ μυρία ἔτερα.
 προβολῆς δὲ ἕνεκα συμπαύτων αὐτῶν ἀργασμῶν, δεικνύσασθαι ἂν ὅλον προσσπορῶσι
 το προβλημα. καὶ πάλιν μᾶλλον τέχνης οἰκοδομικῆς ἔργον καὶ ὑφαντικῆς ὁ πλεῖστον
 νομίζοιτο ἂν, ἢ κληρικῆς. **Est autem προβολή integumentum, tutela, lorica, προβολή.**
Theophrast. in secundo de Causis, διὸ καὶ τὰς ξόας πυκνὰς φυτῶσι καὶ τῆς
 μυξήνους, ἵνα συσχεπάζωσι ἀλλήλα, καὶ προβολῶν ἔχουσι τὸ ἡλίον. **Aristotel. in**
quinto de generatione animal. προβολῶν τὸ ὄμματος καὶ σκέπασμα, καὶ ἐπι-
 σκλιῶν pro eodem dixit, supercilium significans. **Ponitur etiam pro**
prominentia, vt in Hippíatr. φλεβοτομῆν δὲ τῆ κατὰ πῶν κοτύλῃ προ-
 βολῆ. προβλημα **Lucian. de homine dixit, τὸ μέγα ὄφελθ' τῶ γήιου. τὸ ἔρει-**
 σμα τῆν ἀθωαίω, τὸ προβλημα ἐπὶ ἔβλασθ', **columnen Atheniensium, salus**
& tutela Græciæ. προβολῶ etiam in eadem significatione dicitur, προβολῶ.
hoc est tutor, propugnator, defensor, & securitatis conciliator & pre-
sidium. Xenoph. in quarto παιδείας, ἐβλασθ' ἐν τῶ κοινῆ φυλάτῃ τὸ φερίον,
 ὅπως ἑαυτοὺς μὲν, προβολῶ ἔν τῶ κλέμ. τοῖς δὲ ἄστυίοις ὑπὸ τῆ φησὶ μὲν, **vt**
ipsis esset præsidium, Assyriis autem castellum oppositum. Gregor.
 τοῖστω τῶ πρὸς ἀτῆ ἐπὶ ἐκκλησίας ἐνέτυχε, καὶ τοσοῦτῶ προβολῶ πρὸς ἀτῆ δὲ
 λυθῆ. **Translatio est à scopulis eminentibus qui impetum æstus fran-**
gunt. hoc enim vocabulo Demosthen. eminentem scopulum vocat.
Gregor. fortissimum episcopum significat, qui tyranni ferociam in-
fregit virtute sua. Aristoph. νεφέλ. τοῖς δὲ ἐπὶ δώμασι πάσι, ἀμφίπερ γλώτῃ
 λάμπων, προβολῶ ἑμὸς, σωτῆρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιάρως, **propugnator & de-**
fensor, scutum & tutamen meum. προβολῆς, productor, γηυνίτωρ. Dío-
 νύσιος πρὶ φωτὸς καὶ καλῶ καὶ τῆν ἐξῆς, τί δὲ ὄλας οἱ δειλοποὶ βελομῶν, ποτὲ
 μὲν ἔρατα ὁ ἀγάπῃ αὐτὸν φασίμ. κατὲ δὲ ἔρασθ' καὶ ἀγαπητῶν, τὸ μὲν γὰρ, αἴτιος
 καὶ ὡσπρ προβολῆς καὶ ἀκηγνήτωρ. τὸ δὲ, αὐτὸς ὄσι. καὶ τῶ μὲν, κινεῖται. τῶ δὲ,
 κινεῖται ἢ ὅτι αὐτὸς ἑαυτῶ ἑαυτῶ ὄσι προαγωγῆς καὶ κινητικῆς **causam produ-**
ctricem & προβολῆ pro eodem dixit. Greg. in prim. πρὶ ἕξ, de patre
 in diuinis loquens, ὁ μὲν γηυνίτωρ καὶ προβολῆς, λέγω δὲ ἀχρόνως, ἀπαθῶς, καὶ
 ἑσωμάτως. **Et ἡ ἰσραήλι. in pri. προβλημα, idem quod γήνημα, esse signifi-**
 προβλημα.

cat, de theogonia loquens, οἱ δράκοντες δὲ ὑμῶν, οἱ κοραυσοφόροι θεοί, αἱ τῶν ποταμῶν ἐπιπέλαγες νῆσοι. βέλτε ἄλλοι τὰ φοι τοῖς ἀπαιτήσιν. τὰ πικρὰ τῆς γυνήματτα, καὶ προσβλήματα, ὑδραὶ, χίμαιραι, κέρας, γοργόνες. Et rursus in pri. *προβάλλομαι* πρὶ ὑδρῶν, πῶς δὲ ἐθελήσας ὑδρὶ ἔπος κατὰ σε προσβλήμα. Et verbum *προβάλλομαι* ἀντὶ τοῦ προσβῆναι, id est in rerum naturam produco. Idem Dionys. πρὶ τοῦ ὄντος ἢ προσβλημάτων, πρῶτον οὖν τὸ τοῦ αὐτοῦ δωρεῖν ἢ ἀντιπροσβλημάτων πρὸς βλάστησιν, τῆς πρῆστυσίας πρῶτος τῶν μεταχρῶν ὑμνήσεται καὶ ἔστιν ἡ ἀντιπρὸς ἡ αὐτῆ καὶ ἀντὶ ὅτι ἐν αὐτῷ μετοχῶν ἀντιπροσβλήματι. *προβάλλομαι* autem appellat τὰς ἀρχαῖς τῶν ὄντων. ut est τὸ εἶναι, ἢ ζῆναι, ἢ σοφία, ἢ τάξις, & reliqua. Antiquissimum autem & dignissimum horum est αὐτὸ ὅτι εἶναι, quo deus appellatur. ἀντιπροσβλήματι enim & ἀντιπροσβλήματι dicitur, ὡς ὅτι αὐτὸ εἶναι προσβλήματι καὶ ὑποβλήματι, ut ipse alibi, πάντων οὖν ἐκόντως τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον ὡς ὢν, ὁ θεὸς, ἐκ τῆς πρῆστυσίας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεῖται ὑμνήσεται. *προβάλλομαι* præter notam significationem, interfari significat, sermonemque interpellare, & præpropere excipere, hoc est ἀκρίτως καὶ ἀώρως ὑποβλήματι. Aesch. καὶ κλισίῃ. ἔπειδ' ἂν ποίνω διαπατῶν περὶ ὑμῶν λέωσι, ὡς προσβλήματι τῶν ὄντων ἡ νόμος ἔστιν εἶναι σεφανοῦ ἐὰν ἴσθαι ὁ δῆμιον, ἀκρίτως ἀντιπροσβλήματι, εἴ γε σὲ ἴσθαι πόλις σεφανοῦ, memente tunc excepto sermone hoc respondere, siquidem tibi externa quedam civitas coronam detulerit. ὅθεν *προβλήματι* adverbium. ut in primo *Πιάδ.* τὸν γὰρ ὑποβλήματι ἡμέτερον δῖον Ἀχιλλεύς. ἀντὶ τοῦ, τῆς τῶν ὄντων ὑποβλήματι τὸν λόγον ἀπεκρίθη. *vel*, τῶν δὲ ἐγκρίτων τὸν λόγον ὁ Ἀχιλλεύς ὑπεβλήματι. *προβάλλομαι* subfero. Lucian. ὑποβλήματι πορφύρας, toralia & stragula subferentes. Ponitur & ἀντὶ τοῦ προσβλήματι καὶ ὑποβλήματι. Basil. Διοδώρω, ἔαυρον μύθοι παρὰ προσβλήματι καὶ ὑποβλήματι τῶν ὄντων ὑποβλήματι, ἔστιν ἡ ἀντιπροσβλήματι καὶ ὑποβλήματι τῶν ὄντων. Vter autem aliena scripta sibi asseruerit, ex Ammonis nosse quis possit qui velit. Plutarch. in Pomp. ὅθεν ἐθελήσας εἶ τῶν ἀρμενίων καὶ τῶν ποταμῶν ποταμῶν ὑποβλήματι πῶς δέξω, ἀντιπροσβλήματι εἶ αὐτὸν εἰς ἀρμενίαν δρῶντος ἀμωσγέπως ἐμβλήματι μηχανοσώματι, Ob quæ se non admirari si Armeniaci Ponticique belli gloriæ succida neum se inferret, homo qui etiam ut fugitivorum triumpho quouis modo inferretur, molitus sit. verba sunt Luculli in Pompeium, hoc est, ὑποβλήματι εἶ αὐτὸν ποιεῖται ὅτι δόξας τὸ ἀπὸ ἐκείνων τῶν ποταμῶν ὑμῖν ὀφειλομένης. Id Cicero ad Atticum his verbis significavit, A te autem peto ut me hanc quasi falsam hæreditatem alienæ gloriæ finas cernere, τῶν ποταμῶν παρὰ σε αὐτοῦμαι, ἢ εἰς τὴν πῶς κληρονομίαν. *vel*, ἢ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ

προβάλλομαι

προβάλλομαι

προβλήματι

προβάλλομαι

ἀλλοῖσι κλέσας ἐμβλήματι εἰς ἐμὲ. Inde *προβλήματι* & *προβλήματι* subdicitur pueri. Lucian. ἐγὼ δὲ ἀντὶ τὰς μέλας ἐκτάδην ἐκέμην, ὑποβλήματι ἀντὶ ἐκείνων νεκρῶν. *προβλήματι* pignorationi obnoxius & obiectus pro pignore, quā hypothecam verbo græco Iurifconsulti sæpe vocant. Est enim *προβλήματι* βολορ τὸ ὑποβλήματι πρὸς δάνειον ἢ τόκον, siue domus, siue prædium, siue res mobilis sit. τὸ δὲ *προβλήματι* secunda producta significat τὸ ὑποβλήματι βολορ ἐπὶ ὀβολομῶν τόκω, id est quod in vsuras festantes obstrictum est pignoratitio conuento, ut auctor est Eustathius, & citat hæc verba ex Pherecyde, ὄνομα τῶν δικίων τὴν πλεονεξίαν κεμῶν ὑποβλήματι, id est ὑποβλήματι θείσων. *προβλήματι* in Pandectis græcis, idem est quod δωρεὰ προγαμιαία, hoc est donatio propter nuptias. *προβάλλομαι* etiã suppono partum. Basil. de vita solitar. καὶ εἰ τὸ ἔτερον δειδύκται, μὴ ὑποβλήματι, ὡς παρὰ αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν αἱ τὰ νόθα ὑποβλήματι. *προβάλλομαι*, suggero, admonero, ut *προβάλλομαι* σοὶ λογισμῶν ἀγαθῶν, quod etiam καθυποβλήματι dicitur. Xenoph. καὶ ὑποβλήματι δωρεῖσθε ἢν εἰ ὑποβλήματι. Herodotus. ὡς ὑποβλήματι τὸν δῆμιον ἐσοχίαν, cuiusdam admonitu comminantes, vel commentu quo modo populo imponerent, hoc est ὑποβλήματι. Et *προβλήματι*, καθυποβλήματι, admonitio. καθυποβλήματι τὸν δῆμιον dicitur pro in vincula coniecto. *προβλήματι*, τὸ ὑπεβλήματι καὶ ὑποβλήματι, excello, supero. Xenoph. τοσοῦτον ὑπεβλήματι τῆς ὀλιγοκρίτου, ὡς ἐμολογεῖται τὸν δῆμιον ἑλλήνων πρῶτος ὑπεβλήματι εἶναι τὰ εἰς πόλεμον, ἐκείνων. Et voce actiua plerumque dicitur, nec Aristotel. aliter ut cæleo utitur. ὅθεν *προβλήματι* quæ ἐλλείπει opponitur. Demosthenes. καὶ μεδίον, τῶν δὲ τῶν ἐκείνων ὅθεν ὑποβλήματι ἀκαθαρσίας. Hoc scelus nullo scelere superari potest. Inde illa locutio, ὑποβλήματι λέω ὑποβλήματι. ut idē καὶ ἀφῶν, τῶν δὲ ἑπὶ λελοίπασι ὑποβλήματι ἀφῶν, A quo superari isti possunt dicendi facultate. Lucian. συνέλαθε εἰ ἡν ὑποβλήματι ἀδικίας ἀφῶν, si quid reliquit sibi quo sceleratior fieri posset. *προβλήματι* etiam significat in auctione vinco, id est pluris liceor. Andocidus. ἐπεὶ δὲ ἐκ ἀντωνοῦ ἐδέξας, πρὸς τὸν ἐγὼ εἰς τὸν βουλήν, ὑποβλήματι ὡς ἐπὶ τῶν ἐξ ὑδρὸς τριάντων ταλάντων, de vectigalibus loquens ἐν τῷ πρὸς τὸν μυσκίον. Ἀντωνοῦμαι est liceor, sed ὑποβλήματι est supra omnes liceor: hoc est ἐμὸν ἀμῶμα, ἀλλὰ καὶ ὑποβλήματι. Dicitur & ab aliquibus πλεονεξίαν dicitur & ὑποβλήματι. Et ὑποβλήματι νόμος vocatur melior allata conditio in pacto additionis in diem. At Curtius cum dixit licitari hostium capita, hoc significare voluit quod illi dicunt ἐπιμερήσασθαι χημάτα ἡντι: ut Demosthenes. πρὶ προσβλήματι. Διδάσκοντες γὰρ ἀντὸς ἐφη τὸν φίλιππον ὅτι ἐπὶ ἡπὶ ἡσέβησασιν οἱ βεβουληκότες, τῶν ταῖς χορσὶ προσβλήματι, καὶ διὰ ταῦτα χημάτα αὐτῶν τὸν οὐκ ἐπιμερήσασθαι, & eapropter Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronunciasse, εἰ dandam qui eum interfecisset. In quo sermone subintelligimus ἐπὶ, ut sit ἐπὶ αὐτῶν φόνω ὑποβλήματι. Sic Plutarchus. ἐκείνων ἀπαποδόσασθαι, καὶ χημάτα

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

προβλήματι

κράϊς διαδοχάϊς ὑπάρτϊδας, ἔτε τὰς πλάττῃ προβολεῖς λαμπρῆς. προαυριβάλ
 λομαι **vltra modum amplector, hoc est vltra iustos fines prorogo im-**
perium, vel vltra modum a maioribus acceptum. Paus. in Atticis,
 ἔνταυθα, ἰδὲ λυσίμαχῶ κλειμίσιας ἰλιπίζην ὑπὸ Δημητρίῳ, ἢ αὐτὸς ἄρχην ἡγεῖα κ
 λέμια, πατρῶον ὑπὸ ἀμύλου ὅρ Δημητρίῳ προαυριβάλῃεσθαι τί ἐθέλειν. μεταβάλλω
 λω **muto & mutor significat. Aristotel. in quarto de partibus,** τῶ δὲ ἀν
 θρώπῳ τὰς τε βοηθείας καὶ ἔχθρῃ, καὶ ταύτας ἀεὶ ὄζει μεταβάλλειν. **Et in Probl.**
 ἴδιοι δ' ἄντις ὅτι ὁ δῖνος πικρῶ δακρυῖς ἀπὸ γάλακτος, δειρῶν ὡς μεταβάλλει τὸς πίνοντάς
 ἐκ προαυριβάλῃς, **mutat. Idem in quinto Politic.** Ἄλλα μεταβάλλει ἢ τάξις πᾶσι τῇ
 πολιτείας ἐς δυναστείαν ἢ ὑπὸ ἀρχῆς ἀντων νεωπερίων, **mutata est. Theophrast.**
in sexto de Causis, de vino loquens, μεταβάλλειν δὲ ὁ ἀποκαθίστασθαι πάλιν
 συμβαίνει μὲν ὡς αὐτὸς παλίν, καὶ μάλιστ' ὅταν διαλαθῇ. ὅθεν μεταβαλτικῶν
mutabile. Idem in sexto de Causis, Δι' αὐτῆς ἔτι μετέβαλλε γίνεσθαι, μεταβαλτικῶν
 κῶν εἶναι. τὸ δ' ἀλμυρῶν ἀπαθῆς ὁ ἀμετάβαλλε. **Significat etiam quod muta-**
tionem facit, vt apud Aristotel. in quarto ἢ μετὰ τὰ φυσ. Αἰδιον δὲ καὶ
 ὁ πατῆρ τέκνα, ἢ ὅλων δ' ἰσχυρῶν τῶν κριμῶν, καὶ δὲ μεταβαλτικῶν τῶν μεταβάλλων
 ρε. **Et libro octauo,** ὅτι πρότερον γινέσθαι, δυναστείας ὄζει. λέγω δὲ δυναστείας ἔ
 μόνον φθὶ ὡρισμῶν, ἢ λέγεται ἀρχὴ μεταβαλτικῆ ἢ ἄλλῃ ἢ ἄλλο, ἐλλ' ὅλων πᾶσης
 ἀρχῆς κινήσεως. **hoc autem ideo fit quod μεταβάλλω actionem & passionē**
significat, vt ex supradictis apparet, & ex Platone libro octauo de
Repub. ἢ τῶν ἀπλοῶν ἢ πᾶσι πολιτεία μεταβάλλει δὲ αὐτῶ ἔχοντες τὰς ἀρχάς,
 ὅταν ἐν αὐτῶ τῶν ἢ σάσις ἐγγίηται. **Et in quinto,** τὸ δὲ δὴ μετὰ τῶν πρῶτων
 θα ἀπὸ ἀκινῶν, τίνῳ δὲ ἀν σμικροτάτῃ μεταβαλόντος ἔλθοι ἐς τῶν τῶν γρόφῃ φθὶ
 πολιτείας ἢ πόλις, **quo mutato,** τίνος μεταβαλτικῶν. **μεταβάλλω, migro, id est**
εκτοπιζῶ, sedem muto, & in aliam regionem commeo. & μεταβολή hu-
iuscemodí migratio. Aristotel. in octauo histor. animal. καὶ τὰ μὲν ἐκ
 ἢ ἐγγὺς τόπων κινήσονται, τὰς μεταβολάς, τὰ δὲ κῶν ἐκ ἢ ἔχάτων ὡς ἐπῶν, δῖον
 αἰ γέρονται κινήσονται, μεταβάλλουσι δὲ ἐκ τῶ σκυθῶν ἐς τὰ ἔλθῃ τὰ ἄνω τῆ Ἀιγυπτῆ. **dein-**
de subdit, καὶ οἱ πελαγονεῖς δὲ ἐκτοπιζουσιν. **Idem, συμβαίνει δ' ἐκ τῶ φυσῶν ἄμα,**
μεταβάλλει, καὶ ἐκ φθὶ ὡρας τῆ θορμῆς. de cothurnicibus dixit. Idem etiam
dicit ibidem de piscibus stationem mutantibus, τῶν δ' ἰχθύων οἱ μὲν ὡσπρ
 ἔρηται μεταβαλτικῶν ἐς πλῶ γλῶ ἐκ τῶ πελάγῃ, κῶν ἐς δὲ πέλαγῶ ἀπὸ φθὶ γῆς. **Di-**
ci etiam hoc potest μεταβάλλεσθαι. Idem de anguillis loquens, καὶ μετα
 βαλτικῶν τῶ θέρει ἐς τοὺς ἐγγελεῶνας, ἀποθνήσκουσι. χιμῶν δ' ὄν, **translate**
vel commeantes. quanq̄ hoc idem verbum eadem voce transferre si-
gnificat. Xenoph. πρὶ ἰσπικῆς, ἢν δῖον τῶ σκυθῶν, ὁ μὲν φθῆναι ἐπὶ τῆ ἰπ
 πᾶ, καὶ δὲ λόρῃ ἐς τῶ πτόρῃ μεταβαλτικῶν ὑπὸ γῆς, ὁ δὲ δῖον ἐσφορμῶν ἔχων
 κινήσονται. **Significat etiam muto vt dictum est. Idem alibi,** οἱ μεταβαλτικῶν
 μῶν τὰ ἰμάτια, ἢ ὑπὸ γῆς κῶν δαλτῶν ἐνεκα μεταβαλτικῶν, κῶν ὑπὸ δῖον ὑπὸ δῖον.
Isocrat. in Busyr. εἰδῶς τῶς μεταβαλτικῶν τὰς ἐργασίας, πρὸς δὲ τῶ ἔργῳ

μεταβάλλω

μεταβαλτικῶν

μεταβολή

ἐκτοπιζεσθαι

ἀκρίβως ἔχοντας. μεταβάλλω etiam est trāseo, id est sum transfuga. Plu
 tarch. in apophth. ἐπεὶ δὲ ἔμετ' ἀλλοῦ ὁ τῶ θρακῶ βασιλεὺς ἀπὸ Ἀντωνίῃ μεταβαλ
 λόμῳ πρὸς ἀντὸν, ἐκ ἔμετ' ἀλλοῦ πρὸς τῶς πόλεις, ἀλλ' ἢ ἐπαχθῆς δεινῶν τῆ συμ
 μαχίαν, προσιῶν ἂν ἢ βασιλέων ὁ καὶ ἔπει, ἐγὼ προσιῶν ὡλῶ, προσιῶν δ
 ἐκ ἐπανῶ. **de Augusto loquens. Significat etiam μετάνοσ καὶ μεταβαλτικῶν**
μου, quæ significatio accedit ad proximam. Xenoph. in secundo ἐλ-
λωικῶ. Δε δὲ ὁ θεράμῃς ἀνδρα τῆ ἔξιον ζῆν, ἔ προαυριβάλῃ μὲν δῖον εἶναι τῶς ζωόντας
ἐς πρῶτα, ἢν δὲ ἂν ἀντιόπῃ, δῖον μεταβαλτικῶν. ἀλλ' ὡσπρ ἐν νηὶ διακινῆσθαι ἔως
ἀν ἐς ἔξω κατὰ σῶν. Paulopost ipse Theramenes ita respondet, ἂ δ' ἔν
 ἔπει, ὡς ἐγὼ ἐμὶ ὄιος ἀεὶ κτε μεταβαλτικῶν, καὶ ὡσπρ ἢ ταῦτα. **μεταβολῆς ὁ κῶν**
κοτύλλῳ παλίν. Propola à Cicerone dicitur. ἄντ' ὡσπρ sūt qui suos reddi
tus in patria vendunt, οἱ τὰς εἰαυτῶν προσόσας ἐν τῆ ἰδίᾳ χώρῃ πωλῶντες. κάπη
 λῶ ὁ ἀπὸ τῶ ἀντ' ὡσπρ ἀπὸ τῶν ἢ πωλῶν ἐν τῆ χώρῃ. ἔμπερ ὁ ἀπὸ τῶν ἢ πωλῶν
 ἔξῃ πωλῶν, ἢ ἀπὸ τῶ ἀντ' ὡσπρ, ἢ ἀπὸ τῶ κατὰ σῶν ὡσπρ. **παλιγκάπηλος ὁ ἀπὸ τῶ**
ἐμπόρῃ ἀπὸ τῶν ἢ πωλῶν. μεταβάλλω τὰ νῶτα, verito terga. Gregor. ἐς βασι-
λειον, ἰδὲ κληρομῶν αὐτῶν ὁ τὰ νῶτα μεταβαλτικῶν.
ἴσημι omnes fere præpositiones in compositione admittit, lateq; pa-
tet compositorum enarratio. de quibusdam autem eorum iam quæ
dicenda habebamus, diximus. scripsimus enim in præcedentibus πρὶ
τῶ ἴσημι, πρὶ τῶ ἴσημι καὶ τῶ πρὶ ἴσημι. De reliquis nunc dicendum
quæ hactenus commentando collegimus. ἴσημι erigo. Aristot. segmē
to tertio Probl. de horrore loquens, ἐγκατακλιθῶν γὰρ τὸ φυσῶν αἴσω
 ἢ ἀντ' ἴσημι, ἴσημι τὰς τῶ τῶ. **Idem in septimo de inhorrescentibus**
loquens, διὰ συμβαίνει ἴσημι τὰς τῶ τῶ, πᾶσι γὰρ φύσει νερόμασι κάτω. **Alibi**
ἔξῃ δὲ τῶ dixit. Vnde ἴσημι τῶ τῶ. & ἴσημι velum quod erigitur. quo
tamen verbo omne velamen significatur. Plato in Parmen. οἶον ἐ ἴσημι
 κατὰ πετῶν πολλῶν ἀνθρώπων, φαίνονται ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὄλον. **Dicitur & ἴσημι**
frequentius. Xenoph. ἔπειτ' ἐκ οἶφ φροντίσῃ τῶς θεῶς ἢ ἀνθρώπων, οἱ πρῶτον
 μὲν, μόνον τῶ ζῶν ἀνθρώπων ὄρδον ἀνέσκη. **ἴσημι instituo, id est παιδάσω. Gre**
gor. in pri. κῶν ἴσημι. καὶ εἰδὲ ὑπὸ φθὶ κοινῆς ὄφροσῶν ἐς ταυτὸν ἐρχεῖ. ἀλλ' ἴσημι
ἴσημι ἢ ἀφροσῶν ἴσημι ταύτῳ χορῶν, εἰδὲ ἴσημι ὄνιον. Plutarch. in apophth.
Δαμονίδας δὲ ταχθῆς ἐπὶ αὐτῶ κλυταῖον τῶ χορῶ τῶ τῶ ἴσημι, ὅτι γε
ἔπει, εἰδὲ ὡσπρ καὶ ὄτος ὁ τῶ τῶ ἴσημι γῆν. vnde στάσις de choro dicitur,
& χοροσάσις κῶν χοροσάσις ὁ χοροδιδάσκων, ὁ χορῶ δὲ τῶ καὶ χορῶ
φῶν. Ad quod alluisse videtur Greg. cum inquit quodam loco, εἴθε
μοι χορὸς ἢ κῶν τὸ σύστημα, ὁ σῶν τῶ θεῶ προσόσας ἔκβηλον ὡσπρ εἰδὲ ἴσημι
κιμορῶν, ἀλλ' ἢ εἰδὲ τῶ εἰδὲ εἰδὲ ἀφροσῶν ἀφροσῶν. Demosth. κῶν ἴσημι, ἀλλ' ἴσημι τῶν χο
ροδιδάσκων διέφθειρε μετὰ τῶ τῶ ἴσημι τῶ χορῶ. Aristotel. in tertio Po-
litic. ὁσπρ δὲ χοροδιδάσκων ἢ μείζον καὶ κάλιον τῶ πᾶσι τῶ χορῶ φροσῶν
εἰδὲ συγχορῶν, quia scilicet nimium emineret super alios. Julia. Aug.

μεταβολῆς

αὐτοπῶν

κάπηλῶ

ἐμπέρῶ

παλιγκάπη

ἴσημι κῶν

σῶν

στάσις τῶ

χορῶ

χοροσάσις

χοροστάτη πρὸς δὲ ἀνάκλημα, ἢ ῥυθμοῦ σωμασζώωτες. χοροσταί sunt qui chorū
 conficiunt. quos & ὑπεκρίτας Aristotel. in Probl. inter φωνασκοῦντας nu-
 merat. ἵσημι appendo. ὅθεν ζυγοςάτης, ἢ σαθμίον pro libra & ponderibus,
 ut in Prouerbiis Solomonis, ζυγοὶ δόλοιοι βδέλυγμα, ἔνώπιον κυρίας, σαθμίον
 δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτοῦ. **V**isitatus tamen est in plurali. Lucian. τί δέ σοι τὰ
 σαθμιά; ζυγοςάτω ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον. Gregor. in secund. καὶ ἱσλ. τοῖς ἐρη-
 μώοις προσδέσθαι τὰ δίκαια, τὸ δὲ σαθμία, ὃ δὲ ἐν ἑταλῶν τὸν πονηρία, repen-
 ditur. Demosthen. τὰ σαθμιά dicit, ut τὰ ζυγά. quæ etiā stationes equo-
 rum in stabulis significant, hoc est τὰς ἵπποςασίας. τὰ ἵπποςασία etiam di-
 cunt, & τὰς ἵπποςασίας vt ὄνοςασίας, κτηνῶσασίας, Gregor. ἐπιόχους, ἵππος, ἵππο-
 σασίας. Xenoph. τὰ τριαῦτα σαθμιά εἰς τὴν πύλας τῶν ἵππων. ὅσα σαθμιά τὰ
 σαθμιά facit, ut ζυγὸς ζυγά. Demosth. quodam loco, ζυγά ἢ σαθμιά ἔχωρ. Ari-
 stotel. in Mecha. ἀκριβέστερα δὲ ζυγά τὰ μέγιστα ἢ ἑλαττόνων. quo tamen loco
 Aristotel. librile transfuerfum intelligit, ex quo lances dependent. ha-
 bet enim formam iugī. Est autem iugum, id est ζυγὸς, δὲ ἐκ πρῆσιχότων
 ἀλλήλοις κληθῆναι, id est series porrecta τῶν πρῆσιχάτων. Aristotel. in quinto
 de histor. animal. de sepiis, βασίζονται δὲ καὶ ζυγά. Chrysof. καὶ ἕκ ἐτι ἡμῖν
 δὲ ζυγὸς εἶδος ἴσθι ἢ ἄλλῃ ἢ μὲν ἐκένον πλάσιγος ἐκουσίζετο μετέωρος. τὰ ζυγά καὶ τὰ
 σαθμιά Cicero pondera dixit pro Plancio, Sed ego hoc meis ponderi-
 bus examīnabo, non solum quid cuiq; debeam, sed etiam quid cuiusq;
 interfit. hoc est mea libra. ζυγὸς etiam iugum lyrae dicitur, quod ma-
 nu sinistra tenent citharædi. Aristotel. in Mech. Διότις πρὸς μὲν τὸν ζυ-
 γόν τὸν κόλλοπας ὄργανα ποιοῦνται δις ἑξῶν εἰσφυσήν. Neutro genere ibidem
 legitur, Διὰ τί ἑξῶν κινουῦνται πρὸ τῶν αὐτῶν ζυγῶν διὰ μέγιστος ἢ ἑλαττόνων κόλλοπας.
 Sunt autem κόλλοπας veluti verticilla citharæ, quibus chordæ inten-
 duntur. quo verbo Aristoph. σφηεῖ per metaphoram perlepidam vsus
 est, x' ἡμεῖς αὐτῶ τὸτε φθὶ ὄργηδες ὀλίγον τὸν κόλλοπῶ ἀνεῖμεν. αὐτὴ τὸ πλὴν τάσιν φθὶ
 ὄργηδες. Σταθμῶμαι, æstimo, perpendo, examīno. Plato in Gorg. καὶ ἂν εἰ μὴ
 ἡ ψυχὴ τῶν σώματι ἐπιστάται, ἀλλ' αὐτὸ αὐτῶ, ἢ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο ἢ ἀνεκρίνετο
 ἢ τε ὀφθαλμικὴ ἢ ἰατρικὴ, ἀλλ' αὐτὸ δὲ σῶμα ἐκρινε σαθμῶμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς
 αὐτὸ, καὶ ἂν δὲ τὸ ἀναξαγόρας ἦν ὃ ἐλβε πῶλε. Significat etiā coniecturam fa-
 cio, σοχάζομαι. Theophr. in nono, ἐπεὶ ἢ ὅ ὑπερ σάρεθωρ πεφυκὸς τὸ ἢ λιβαίνω
 τὸ δένδρον ἐν ἰσθμῶ ἕνι, λαφνοφθὲς ἔχει δὲ φύλλον, ἢ τι δὲ σαθμῶσιν τὸτο, siquidē
 oporteat ex eo coniecturam facere, & argumentum ducere. Herodo.
 in Thalia, σταθμῶσθε αἰονίκε dicit, πολλοῖσι μὲν ἢ ἄλλοις ὅτι σαθμῶ-
 σθε ὅτι τὸτο ἔτι νενομίκασι κηίειν. **V**nde ἀσάθμητος dicitur inconsideratus,
 improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temere agere. Plutar-
 chus de Lentulo & coniuratis, οἷα δὲ ἀσάθμητων ἀνθρώπων, ἢ μετ' οἷνα τὰ
 κατὰ καὶ γυναικῶ ἀλλήλοισ ἐντυγχανόντων βεβλήματα, λογισμῶ νήφοντι ἐδῶκον ὃ
 κινέσων. Demosth. de plebe dixit temere multa decernente. Xenophon

σταθμία.
σταθμιά.
ἵπποςασίας.
ἵπποςασία

ζυγὸς καὶ τὰ
ζυγά

Pondera

κόλλοπ

σταθμῶμαι

ἀσάθμητος

pro vago & errone, καὶ τοὺς κλανήτας ἀσάθμητους ἀσέβους γινώμι. ἀσάθμητος ἀσάθμητος
 vero nomen est immunitatem habentis, ἀπὸ τῶν ὑπὸ σαθμῶν apud Plut. σταθμῶν
 quia σταθμῶν & ἐπισαθμῶν est stabulari, diuerfari, statua habere. & ὑπὸ σαθμῶν
 σταθμῶν κωνδοκῆτον, mansio, diuerforium militare. Plut. in Anton. καὶ σὺ
 φρόνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶ δικίαι, χαματύπας ὁ ἀμδουκιστίας ἐπισαθμῶν ἡμῶν,
 ad stationes & noctes muliercularum designatae ab iis qui ἐπισαθμοὶ ἐπισαθμῶ
 dicuntur, id est ab hospitibus principis. Et in Sylla, ἰδία δὲ τῶν οἴκων δὲ ἐ-
 κριφεν ὑβρεὶ καὶ κληρικῶ τῶν ἐπισαθμῶν ἡμῶν, id est ἢ καταλόντων. ὅθεν ἀνεπι-
 σάθμητος, qui immunis est ab hospitibus præbendis exercitui vel prin-
 cipis comitatu, cuius exemplū est apud Suidā. σταθμῶν torreo Theo-
 phrast. ὃ γὰρ ἀνεθρῆκτος, ἐδῶδιμος σαθμῶν ἡμῶν. Aristot. in quinto de histor.
 animal. καὶ ἢ σκῆπτωρ δὲ τὰ ἀρκία σαθμῶσωντες ἕνεκα, φθὶ ὁσμῆς, ἐλεάζουσι τὸτοιας
 προσέρχονται γὰ μᾶλλον. Athen. ἐσάθμητος τῶν πυρῶν, ὡς μήτε κατακαῦσαι μίτ' ὅμορ
 ἀφελῆν. fit ἀπὸ τῶ ἕνω. Et σταθμῶν εἰς μόνον δὲ ὄυσανθῆς ἢ σαθμῶν καὶ σάσιμτος, ἀλλὰ
 καὶ ἢ ὄρμος. Synes. καὶ ταῦτα καὶ τὸ ἢ μεσημβρίας ἐδῶτο σαθμῶσωντες, feruen-
 tissimo sole. ἀνίσκημι, erigo, exuscito, moueo, vt ἀνέσκω τὸν στρατὸν, castra
 mouit. migrare cogo, sedibus pello, vel excio. hæc enim omnia signi-
 ficat. Paul. in Corinth. ἀργεῖοι δὲ ὑσθρον τῶστων ὀρνέατας ἀνέσκω. ἀνασάντες δὲ
 σῶστικοι γεγόνασιν ἀργεῖοι, id est sedibus suis exciti Argos migrauerunt.
 Idem, προΐδου δὲ ἑντεῦθεν καὶ ἐκ τῶστων εἰς δεξιάν, τῆστων ὄσιν ἐρέπια. ἀνέσκω
 δὲ καὶ τῆστων ἀργεῖοι, σῶστικοις προσλαβῆν, καὶ τῶ ἀργεῖο ἐπαυξῆσαι δελήσωντες.
 Hoc etiam dicitur ἐξωίσκημι. Herodot. in primo, κημέριοι ἐξ ἡθέωρ ὑπὸ σκῆ-
 πῶν τῶν νομάδων ἐξωασάντες, ἀπίκοντ' εἰς τὴν ἀσίτω. Inde ἀνάσαστος sedibus
 pulsus. Idem Paul. κέρνιδου δὲ ἀνάσαστον κηίσαστος τὸ μεμῆις, ὑσθρον λέγασιν
 ἀνοικίσαι καὶ ἄρα. Ponitur & pro euerfo, καὶ ἀντὶ τὸ ἀναπετραμῆμι. Isocrat.
 καὶ τὰς πόλεις ἀπολλῶσιν, καὶ τὸν οἴκον τὸν ἰδίον ἀνασάτης γίνεσθαι. Demosth.
 εἰς ἑλήλωται, καὶ ἀνάσαστος ἢ πόλις αὐτῶν γέτονε. Inde ἀνάσαστος euerfio, sedibus
 expulsiō vel euocatio, & ἀνασάτω ῥήμα, τὸ ἀνατρέπω, ἀνάσαστον ποίω. & ἀνασάτω
 ἀνασάτωστος quæ etiam ἀνάσαστος dicitur. & ἀνασάτωστος. ἀνίσκημι dirimo,
 diffocio, fide abduco, ad defectionem sollicito & impello. Herodot. in
 septimo, ἢ δὲ σὺγκλητος ἄπαξ ἀναξήφθεντος κηδῶσ, φόβω τὸ μαξιμίνε πάντα
 ἐπῆσασιν εἰς δὲ ἀρῆσσαι αὐτῶ τὰ ἔθνη. Idem, οἱ κληίσοι μὲν οὖν προσήκοντ' ἢ
 πρῆσβῆσων, τὰ ἔθνη ἀποσῆσωντες ἐσάτωσ μίση φθὶ μαξιμίνα πυραινῶσ. Aesch. σὺ γὰρ
 ἐν κῶμῶν ἀποσῆσαστος, Quare ἀφισκῶστος ὀππῶστος. Aristot. in se-
 ptimo de histor. animal. καὶ πρῶτον μὲν τὸ ἐξάττα χορῆς ἑντὸς γίνεσθαι τὸ ζῶον.
 εἰθ ἢ μὲν κῶρῶ τῶστων ἄλλῶσ, δὲ ἢ πλῆσων προσεφικῶσ τῆ μήτρα, τῆ δὲ, ἀφισῶστος καὶ
 ὑδῶσ ἔχωρ, hoc est diuulfus, exemptus, difunctus. Idem in octauo de
 exuentibus senectutem loquens, ὅταν δὲ ἀρχωντῶ ἐκδῶσ φθὶ ὄφθῆς, ἀπὸ
 τῶ ὀφθαλμῶν ἀφισάσσαι πρῶτον φασι, ὡς ἐδοκῆν ἕσθὶ γίνεσθαι πηφλῶσ, τοῖς
 μὴ σῶσῶσιν δὲ πᾶστος, id est senectus ipsa primum ab oculis explicatur,

Ἀφίσταμαι & corpus relinquit. Ἀφίσταμαι, abscedo, recedo, reducor. Idem in Problemat. τοῖς δὲ μακροτέρω ἀφισκοῦσιν, ἀεὶ λεπτοτέρα, ἢ φωνὴ ἀκινεῖται. Et abscedere id est suppurare & colligi τὰ ἀφισκόμενα, dicuntur, unde nomen sumpserunt. Galen. libro decimotertio Therapeut. εἰ δὲ φαίνοιντο τὰ φάρμακα, διαφορῆσαι μὴ λυάμενα, τέμνειν γὰρ τὸ ἕτως ἀφισκόμενον. Plutarch. in Cicer. ὁ δὲ εἰς πλὴν πόλιν ἔπωνήλαδερ, ἢ δὴ τῶν πραγμάτων ὡσπερ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφισταμύων περὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. metaphorice dixit, ex rerum nouarū molitione tanq̄ vomica quadam iam collecta, unde bellum intestinum erupit. Ἀφίσταμαι τὴν πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἔμει, hoc est non sum particeps, non communico consilia cum aliis, nolo implicari. Demosthen. περὶ τῆς ἀπείρας, καὶ ὅπως γὰρ ὁ ἀνδρῶν ἀδύνατοι ἔφω, ἂν τι τούτων γένηται, τότε ἐπαυέσεται καὶ σεφανώσεται, ἐμὲ δὲ μὴ καὶ μύηται κενὴ τῶν συναντιῶν, ὅπως τότε οἱ ὀργισθεῖτε, ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι. ac si diceret, ad me vero harum rerum vel praemium vel offensionis nihil pertinere volo, idq; contestor. Idem, ἴν' ἐδ' ἦτε ὅτι ἐγὼ μὴ, εἰ τότε σιγῆσαι νῦν ἀφίσταμαι τῶν πεπραγμένων, ἀλλ' οὐδὲς καταγόμενος προσεγγίω τὰ μέλλοντα. Ἀφίσταμαι σοὶ τὰς ἀντι τὴν ὑπερῶν καὶ θλίψεων ἀφίσταμαι. Et ἀφίσταμαι ἐν κληρονομίαις, abstineo haereditate, vt alibi dictū est. Ἀφίσταμαι abhorreo, alienus sum, ἀπὸ ἄλλοι. Demosthen. εἴτα καὶ λακεδαίμονιοι τῶν τοῦτον ἐδ' ὡς ἀφισκόμενοι. ἀλλὰ δὲ ἕνεκα παρ' ἐκείνοις ἐστὶ τιμαὶ, ἀεὶ ἀποβύζαιτ' ἂν ἄσπας ὁ δὴ μὲν ἔνταυθοῖ γένεσθαι. Aristid. καὶ τῆς βαρβάρους ὄσιν ὑπὸ πλεῖστον ἀλλόφυλοι. καὶ γὰρ ὅσον τῆ φύσει τὰς κεχώρισται, ποσῶν καὶ τῆς ἡδονῆς ἔνδον ἀφίσταται. Ἀφίσταμαι disto. Galen. ὁ πόσορ ἀφίσταται ἢ νόσῳ ἐν συμμετρίας. ἀντὶ τοῦ ἀποκεχώρηκε, vt ipse alibi. Inde ἀπόστασις pro distantia ponitur. Theophrast. in tertio de Causis, loquens de spatii arborum cōfitarū, Δὲ δὲ ὁ πρὸς τὸν τόπον ὁρῶντα κριθεῖς τὰς ἀφισκόμενας. Ἀφισκόμενος qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit, id est transfuga & defector. Vnde ἀποστάτας dicunt priuatim dogmatis euangelici proditores. Dionys. ἀφισκόμενοι πλεῖστον pro stygiis copiis dixit. Δίψισμι etiam diffocio, dirimo, & ad diffidium impello. Et Δίψισμαι, diffideo. Demosthen. περὶ σεφάνου, ἔπειθ' ἢ Πελοπόννησῳ ἀπαγεῖ διψήσια. Sic in illo Homericō, ἐξ ἑ δὴ ταπεινὰ διασκήπτω ἐρίσαντε. Δίψισμαι, discrepo, differo. Aristot. in quar. de generatione, Δίψισμαι μὲν οὖν ὅλων πρὸς ἀλλήλα τὸ τε θῆλυ καὶ τὸ ἀρσεν, πρὸς πλὴν ἀφισκόμενοι καὶ θηλυγόνων διὰ τὰς ἐρημίας αἰτίας, hoc est natura diuersa sunt. Polyb. καὶ πλεῖστον γένεσι δοκοῦντα κλιτὸν μάλιστα πρὸς ὁμοίον ἔχον τῆς ἀριστοκρατίας, ἀ πλεῖστον ὡς ἐπὶ ἐπὶν διεσκόσιν. Δίψισμαι diuisus sum & diremptus distractusq;. Aristot. Δίψισται δὲ ἀνοθεν ἦτε μεγάλη φλέψ καὶ ἢ ἀορτή, κάτω δὲ συναλλάσσεται σαυέχουσι τὸ σῶμα. Idem, ὁ δὲ πνύμων ἐν τῆς ὁμοίους ποσῶν διέσκηκε, ὡς δὲ καὶ ἄλλο ἔχειν ταῦτα, πνύμονας. Plutarch. ἡς οὖν αὐτῶν ὁ δὴ μὲν Δίψισμαι, Postq̄ autem turba plebeia ei per medium viam fecit. Διάστασις vt διάσπασμα, interuallum. Plato in Timæo, ἐπιμολίωρ τὴν διάσπασμα καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐκείνων

Ἀπόστασις

Ἀφισκόμενος

Δίψισμι

Δίψισμαι

Διάστασις

ἡμομύων, ἐκ τούτων τῶν δεσμών ἐν ταῖς προόδων διασάσει τῶν τῶν ἐπολογῶν διασκήματα τὰ ἐπίτρίτα, πάντα ζωεπωληροῦτο. Aristot. in decimo τῶν μετὰ τὰ φυσ. σώμα, γὰρ ὅτι τὸ πάντι ἔχορ διάσασιν. ἄπειρον δὲ τὸ ἀπείρῳτως διέσκηκε. Et itidem in tertio Physicorum, ἡς τὸ ἀπειρον σῶμα, πανταχῆ ἔσαι διέσκηκε εἰς ἀπειρον, Itaq; infinitum corpus quoquo versus dimensionem habebit & interuallum in infinitum. Significat etiam diffidium. Idem in quinto Ethic. μεγαλή μου οὐκ ἴσως διάσασις, ἀρετὴ καὶ κακία, εἴτα πλεῖστον καὶ πλεῖστον, id est seditionis causa in ciuitatibus virtus est & vitium. Διασάσις ad seditionem & diffidium perello, diffidere facio, diffidium cieo. Plut. ὁ δὲ μάνλιῳ Δίψιστασις πλὴν πόλιν. Aristot. in quinto Ethic. ὅσιν προσλαμβάνοντες τὰς ἐν τῶν κλιτὸν μάλιστα, Δίψιστασιν πάντας. Synes. ἔπειτα τὰ τὰ πλὴν πρὸς βίαν λαμπρῶς Δίψιστασιν ἡμᾶς. κατὰστασιάζω autem est seditione opprimo & affligo. Demosthen. πρὸς Λεωχάριον, καὶ μετὰ τῶν περὶ πέντε νηκας ἀνδρῶν καὶ ἀποδενεῖς, καὶ κατὰστασιάζω ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου. Et πρὸς ἔυβουλον. πολλῶν γὰρ θλίψεων ἀφισκόμενοι δικαίως ἐκ πάντων τῶν θλίψεων, συγκοινωνήσασθαι ἐν δόξῃ ταύτης δι κατὰστασιάζω. Xenoph. κατὰστασιάζω ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου ὄλων. ἐξίψισμι, corrumpo, immuto, degenerare facio. Aristot. in tertio Ethic. καὶ ἢ μου λύπη θλίψισμι καὶ φθέρει πλὴν τῶν ἐχόντων φύσιν. ἢ δὲ ἡδονὴν οὐδὲρ ποῖσ' ὁμοίως. Idem, Δόξαι δὲ ἔμ' ἐχ' ὁμοίως ἐκδοσιν ἢ δόξαι, εἶναι τῶν κατὰ ἕκαστον. αὐτὴ μου γὰρ ἄλυτος. ταῦτα δὲ διὰ λύπῃ θλίψισμι, ὡς καὶ τὰ ὅπλα εἰσπῆται, καὶ τὰ ἄλλα ἀχρημονεῖται, id est degenerem animum reddunt hominis timidū. Dicitur & παρ' ἐξίψισμι, sed cum quodam augmento significatio nis. Plutarch. in septimo Sympos. ἂν γὰρ δὴ αὐτὸς τὸ μέγιστον διαφύλαξται, μὴ παρ' ἀνομολογῶν μὴ δὲ ἀνασοβῶν, καὶ πρὸς τὰς βόμβουζι καὶ πολυχορδίασι πλὴν διὰ νοσίων, ὑπερῶν ὑπὸ μέθης καὶ ἀκροσφαλίῃ γαγγήμων. de acroamatibus conuiuialibus loquens. Inde ἐξίψιστοι dicuntur degenerantes & immutati, & naturam suam non asseruantes. Theophrast. in secundo, Δάφνις δὲ μετὰ φυτὸν μύλων καὶ μύρτινον διαφέρειν κατὰ φύσιν. ὡς ὑπὸ τῶν δὲ θλίψεσθαι καὶ οὐδὲ εἰς χεῖρα διασάσει. Dicitur etiam παρεκβαίνειν. Aristot. in quarto de generatione animal. καὶ γὰρ ὁ μὴ ἔοικώς τῆς γονεῦσιν ἢ δὴ τῶν τινὰ τέρας ὄσιν. παρεκβέβηκε γὰρ ἢ φύσιν ἢ τῆς ἐκ τῶν γόνων τῶν ἡν. quod verbum interdum genitiuo vt θλίψισμαι, interdum accusatiuo iungitur. Idem in quinto Politic. παρὰ πάντα δὲ ταῦτα δὲ μὴ λαμβάνειν ὡς λαμβάνει τὰς παρεκβεβηκίας κλιτέας ὁ μέσορ. Idem in secundo, παρεκβαίνει δὲ ἐν ἀριστοκρατίας ἢ τῶν καρχηδονίων τάξις μάστιγος πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. ἀντὶ τοῦ θλίψισται. Et παρεκβασίς. Idem in octavo Ethic. παρεκβασίς δὲ βασιλείας μὲν, πρᾶξις, ἀμφοῖν γὰρ μόναρχία, id est excessus & degeneratio. Theophrast. in tertio περὶ φυτῶν, οἶον ὅταν παρεκβασίς γένηται κατὰ παρεκβαίνοντες τὸ εἶθρον. Aristot. in.iiii. Ethic. ὁ δὲ μικρὸν παρεκβαίνειν εἰς ἐπιείκειαν εἰς ἐπιείκειαν εἰς ἐπιείκειαν, qui modū egreditur irae iustae. Idē, ὁ δὲ πρὸς καὶ ὡς παρεκβαίνων, φέρεται. Idem in octavo,

Διάστασις

κατὰστασις

ζω

ἐξίψισμι

παρ' ἐξίψισμι

παρεκβαίνειν

παρ' ἐκβασίς

παρεκβαλτικός

ἐξίσχυμι

πολιτείας ἔδη τρία ἴσα δὲ παρεκβάσεις οἷον φθορὰ τῶν, hoc est excessus dege-
 nerantes & corruptores, vt regnī in tyrannidem, aristocratīa in oli-
 garchiā. Significat etiā digressionē & egressionē à proposito, quam
 etiam egressum Quintil. vocat. vnde παρεκβαλτικός λόγος huiuscemodī
 Greg. ἐστὶ ἀγίῳ πεντηκωσῶν, ἔντερον δὲ ἢ ἐν μικρόν τι παρεκβαλτικῶς
 ἡμῶν δὲ λόγος, etiā si longiusculā digressionis esse videtur. sic enim intelli-
 go licet aliter Suidas interpretetur. ἐξίσχυμι ad tabem & interitū per-
 duco. Aristot. in. iiii. Physicorum, φθορὰς γὰρ αἰτίας καὶ αὐτὸν μάλλον ὁ χρόνος.
 ἀριθμὸς δὲ κινήσεως. ἢ δὲ κινήσει δὲ ἵσχυσι δὲ ὑπάρχον. ἐξέσκηός δὲ οἶνος est vappa. op-
 ponitur τῷ παρῆλασι, de quo supra dictū est. ἐξίσχυμι δὲ ἐκπλήττω ἢ ἐς θαυ-
 μα ἴνα, mēte emoueo & alieno, in furorem & mētis alienationē ago.
 Demosth. καὶ μὴ δὲ ταῦτα κινεῖ, ταῦτα δὲ ἵσχυσι ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀλλὰ ὄντας τοῖς
 προσηλακίεσσι, Hęc permouēt homīnes, hęc extra se erūpere faciūt, hoc
 est mēte alienari & furere. Hoc Cicero pro Cecinna sic extulit. Eteim
 recuperatores non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrū vitæq; perue-
 nit, sed etiā multo maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine
 animū perterritū loco sæpe & certo de statu dimouet, ἢ βεβαίως τε πλεο-
 νάκως ἢ ἐρηφισμῶν τὴν κατὰ σάσεως καθήκηκε. Lucæ cap. vlti. Ἀλλὰ ἢ γυναικίς τινεὶ
 δὲ ἡμῶν ἐξέσκησεν ἡμῶν, γυνόμηναι ὄφθηναι ἐπὶ δὲ μνημείον, Sed & mulieres quæ-
 dā à nobis nos alienarūt, de statu mētis nos deiecerūt, hoc est ad stu-
 porē vsq; nos perculerūt, ἐξέπλεον ἐκστατικῶς, vel ἐκστατικῶς διεθεσαν ἡμῶν.
 idē enim prope significat ἐκπλήττω qđ ἐξίσχυμι, vt ex iis apparet quæ su-
 perius diximus. Sic autē dixit Lucas δὲ ἡμῶν ἐξέσκησεν ἡμῶν, vt Demosth.
 ταῦτα ἐξίσχυσι ἀνθρώπων αὐτῶν, hoc est ἐξέσκησεν. quē locū totū oratoris nos in
 Annotationibus in Pand. interpretati sumus, citatū à Iuriconsulto in
 tractatu de Pœnis. Est autē in eo loco ἐξέσκησεν, impotētē animi esse præ-
 iniuriæ magnitudine, & pprie, vt Cicero dixit, exire è potestate, vt i. iiii.
 Thufcul. Qui igit̄ exisse è potestate dicunt̄, iccirco dicūtur, q̄a nō sūt
 in potestate mētis, cui regimē totius animi à natura tributū est. Idē,
 Eos em̄ sanos intelligi necesse est, quorū mēs motu quasi morbo ptur-
 bata nullo sit. q̄ cōtra affecti sūt, hos isanos appellari necesse est. Itaq;
 nihil melius q̄ qđ est in cōsuetudine sermōis latini, cū exisse è potesta-
 te dicimus eos q̄ effrenati ferunt̄ aut libidine aut iracūdia. ἐξίσχυμι
 alienor, abdicor. Plato in Phædro, ἐξίσχυμι δὲ τὴν ἀνθρωπίνων παθῶν ἀμαρτῶν,
 ἢ πρὸς τὸ θεῖον γιγνώσκων, ἢ πρὸς τὸν ἄλλον ὡς πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς αὐτὸν
 τὸν ἄλλον. Quib⁹ verbis describit quos ecstasi correptos dicimus, id qđ
 qbusdā viris sanctis sæpe cōtingit, qui prorsus sui id est corporis eiusq;
 affectionū oblitī, toti sunt in cōtēplatiōe occupati, & velut à corpore
 eiusq; curis auocati. Nā & Xenophō ἐξίσχυμι p̄ obliuisci, & prorsus ab-
 dicari alienariq; dixit, ἴόντων ὃ ἐς μάχην σὺν ὅσσοις πολλοῖς ἢ ἢ μαθημάτων ἐξί-

Exire epo-
testate.

ἐξίσχυμι

σαν. & ἐξίσχυμι pro sententiā muto, aliud propositū sequor. Thucyd.
 ἐγὼ μὲν δὲ αὐτὸς ἐμὶ καὶ οὐκ ἐξίσχυμι ὑμῖν δὲ μεταβάλλετε, vos autem muta-
 mini. ἐξίσχυμι, abstineo, vito, caueo. Galen. κατὰ τὸν τὸν τρόπον ἡμεῖς
 ἡμεῖς αὐτοὶ, καίτοι ἐξίσχυμι μάλιστα χρῆσθαι τοῖς καρμυκοῖς φαρμάκοις, ἐδοτό ἢ κω-
 ληκοῖς ἐδάκρυον αὐτῶν. Plut. accusatiō iūxit, οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέ-
 σην, vitauit, subterfugit. ἐξίσχυμι τὸ ὄντων & ἐξίσχυμι, cedo bonis. Demo-
 sthen. ὑπὲρ φορμῶν. οἱ δὲ ἐπεσθὶ ἐδέσθη διαλίψθαι οἷον ὡφελον, ἐξέσκησεν ἑαυτῶν τὸ
 ὄντων. Et cedo tibi hac re, id est παρὰ σοὶ τὸ πρᾶγμα. Plut. de
 proscriptione triumuirali, κικέρωνος ἢ ἀντωνίου καί σοι δὲ ἐξέσκησεν, τὸ τῶν ἀντῶ-
 νίος ἀδικίᾳ καὶ σοὶ, Cicerone quidem Cæsar Antonio cessit. Vtitur &
 Demosth. itidem cum genitiuo. Et cedo id est cōcedo, hoc est me sub-
 mitto. Iulianus Iamblichus, Ἐπὶ ἡμεῖς πᾶσι μέλος λιγυρὸν ἡχρῶν πᾶσι ἡ ἐκστατικῶν
 καὶ ἀριστῶν ἢ. ἐκστασις degeneratio & ἐκστασις. ἐκστασις perculsio & stu-
 por, vt in Act. Apost. καὶ ἐκστατικῶν θάμβος ἐκστασις ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι
 Et mentis emotio, quæ extasis à plerisq; latine dicitur. Et ἐκστατικός, fa-
 naticus, ἐκστατικός, numine afflatus, in contemplationem auferens. Dionys.
 πρὸς φῶτος καλῶ καὶ ἔρωτος, ἔστι δὲ ἐκστατικός ὁ θεῖος ἔρωτος, οὐκ ἔων ἑαυτῶν εἶναι τοῖς
 ἐκστατικῶν, ἀλλὰ τῷ ἐρωτῶν. Idem, Διὸς ἢ παύλος ὁ μέγας ὃν κατὰ τὸν θεῖον γενο-
 νῶς ἔρωτος, ἐπὶ ἐκστατικῶν αὐτῶν δὲ ἀνθρώπων μεταληφῶς, ὡς ἐγὼ φησιν
 οὐκ ἐξέσκησεν ὃ ὃν ἐμοὶ χριστός. Interdum ἐκστατικός dicitur qui in furorem agit,
 hoc est ὁ ἐξέσκησεν. Theophr. in nono, τίνου δὲ ἄνευ τὸν γλυκῶν, αἱ μὲν ἐκστατικαὶ
 καθάπερ ἢ πρὸς τὸ θεῖον, ἢ ἢ ἀνδριανῶν τοῖς φαρμάκοις ἐργασίᾳ ὡς τῷ ἰδῶν, ἐξέσκησεν. Ἐκ-
 στατικός etiā est ὁ ἐξέσκησεν, ὁ ἐκμανεῖς, furiosus. Aristot. in illo celebri probl.
 vndetricif. segmento, ἔτι δὲ τὰ πρὸς ἄλλα ἢ βελήροφόντων ὡς ὁ μὲν ἐκστατικός
 ἐχρῶν παυπέδως ὁ δὲ τὰς ἐκστατικῶν ἐδίωκε. Sic etiam appellatur qui pronus
 est ad iracundiam furibundam, & qui facile ad impotētiam animi erū-
 pit, & in cæcos ac præcípites impetus, quales sunt quos Cicero effre-
 natos appellauit. Idem in secūdo de Partibus, τὰ ὃν πολλὰ ἔχοντα καὶ πα-
 χέας ἴνας, θυμῶν δὲ ἴσως ἐκστατικῶν. Idem, οἱ δὲ ταῦτοι καὶ οἱ κάπροι θυμῶν ἐκ-
 στατικοί. Idem in septi. Ethic. καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατῆς ἢ ἐμμελετικῶν τῶν λογισ-
 μῶν, καὶ ἀκρατῆς καὶ ἐκστατικῶν τὸ λογισμῶν. Idem, ἔτι ἐπὶ πάσῃ δόξῃ ἐμμελετικῶν
 πρὸς ἢ ἐγκρατῆς, φανῶν, οἷον ἢ καὶ τῷ φανῶν ἢ ἐπὶ πάσῃ δόξῃ ἢ ἀκρασία ἐκστατικῶν,
 ἔσται ἢ παρὰ αὐτῶν ἀκρασία. ἐξίσχυμι δὲ τὰ τῶν, præficio. ἔσται ἐξίσχυμι, præfectus
 sum. & ἐπιστάτης ὁ προστάτης, præfect⁹, rector, βραβυτής, ἔφορος. & ἐπίσασις,
 quæ etiam ὑπὸ σασία dicitur, cura & inspectio, κηδεμονία, curatio. Et ἐπι-
 σατώ, ἐφορώ, βραβύω, rego, moderor. & ἐπισατῶμαι βραβύομαι, vt ἐπιτροπῶ-
 μαι, ἔρχομαι & similia. Athen. de quodam rege, καὶ τὸ λαῶν δὲ σκληρῶς
 ἐπισατῆκεν. ἐπισατῆς τῶν πραγμάτων dicitur qui summæ rerum præfecti
 sūt. ἐξίσχυμι sisto, retineo, reprimo, coerceo. Plut. de Cæsare ad Rubico-
 nē, ἔχρησεν ἀρῶν, ἢ τῶν πραγμάτων ὑπὸ σασίᾳ, καὶ μὲν αὐτῶν ὡς αὐτῶν δὲ ἐξέσκησεν, gressūq;

ἐκστασις

ἐκστατικός

ἐπίσασις

ἐπίσασις

bus hæret, defuncti fuerimus. ἐπισταμι iis amplius significat resisto, resisto, progredi nequeo, & in cursu hæreo. vt, ὁ δὲ ἐπρόβητο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐπιστάμι, subinde resistans. Synes. de quodam memoriter pronunciantem, ὁυ προσωταίων, ἔ διασολογῶν, ἐκ ἐπιστάμιος ἐφῶ πλὴν μνήμιω ἀθεοῖται, non offensans, non sese reuocans, non ad colligendam memoriam resistens. quod etiam ἐνίχομαι dicitur. Plutarch. in Cic. de iudicio Miloniano, κρηδαινόμιος τὸ σῶμα, καὶ πλὴν φωνῶν ἐνίχομιω, corpore præ metu vibrante & voce interrupta. Quintil. interfistere vocat, & offensare, & singultantium modo verba concisa eicere. Cicero Græcorum more in Orat. dixit, Sæpe accidit vt aut citius insistendum sit, aut longius procedendum, πολλάκις δὲ ἐι τύχοι καὶ θάπτην ὑπὲρ αὐτῶν ἔσθι. Idem, Insistit autem ambitus modis pluribus. id est definit & cluditur, ἐπιστάται. Et in Finibus, Quæ cum dixisset, paulumq; institisset, ταῦτα δὲ λέξας, ἐπὶ ἑλαττον ὑπὲρ αὐτῶν. Dicitur & resisto, vt idem de natura deorum, Nullam tamen oram videat in qua possit resistere. Liviùs libro decimo, Prope resistentes Consules in concionem pertraxerunt. Metaphora tracta à iumentis, & ab equis confternatis aut alijs pauentibus, quæ habentis pertrahuntur, identidem resistentes, hoc est ἀπαυχενίζοντες, ἀπαυχενίζοντες, ζυγομαχῶντες. Philo πρὸ κόσμου, ἐρίγνυται γὰρ θάπτην ὑπὲρ αὐτῶν ἀπαυχενίζοντων. Lucian. ἐπὶ δὲ αὐτῶν εἰς μέσῳ πλὴν ὁδὸν γήυνονται, πολλοῖς ἀπόροις καὶ δυαχρέσειν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσωπετῶσι τε καὶ ἀναστέφουσιν ἀδομαίνοντες. Plinius de Leone loquens, Contemptim resistansq; cedit in campis & dum spectatur, ὑπερπικρῶς τε ἐν τοῖς πεδίοις ἔκωρ, καὶ ἤδη βραχὺ ἐπιστάμι. ἔν ὅσῳ ἀνὰ τὸ δυσάουπτον χωρεῖ. καθίσταμι constituo, instituo. Aristotel in Politicis. ἔσθι καὶ μὲν ὁ σόλων ἐκέλευε καὶ ὄντα πρότερον ἔ καταλύει. πλὴν δὲ δημοκρατίαν καταστῆσαι. ἔ τὰ δικασίρια. Inde καθιστικὸς dicitur constitutum, & ἔ τὴν καθιστικὸν μεταβολήν, rerum nouarum molitio. Et ἐμμένειν τοῖς καθιστικῶσι, vel σέρεν τοῖς καθιστικῶσιν, καὶ ἀγαπᾶν καὶ ἀρεκεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῖς καθιστικῶσιν ἀσπρεμεῖν, & ἐναρμυλῆν τοῖς καθιστικῶσιν καὶ ἐφισυχαλῆν, ἐπαναπαύεσθαι, & σέρεν γὰρ τὰ καθιστικῶτα, τὴν ἐπὶ τὰ πρῶτα μὴ κινεῖν, μηδὲν νεωπερίζειν, μηδὲν καινοτομεῖν. καθισῶ, efficio, afficio, redigo. Thucyd. ἀνέλπισον αὐτὸν καταστῆσαι. τὴν ἐπὶ ἀπεπείσασαι, ἀπεπείσασθαι, πρᾶσκαθῆσαι, ad desperationem redigere. Idem, ἐς χεῖρας μὲν ἐκ ἰούτων σέσει ἔ τὴν στρατιωτῶν, ἀρθερ δὲ σφενδονόντων καὶ ἐς ἀρθερίαν καθισάντων. Additur autem ei præpositio ἐς & interdum ἐπὶ cum significat afficio. vt idem in secundo, ὁπότε γοῶν ἀιδοῖτο ἔ αὐτῶν πρᾶ καὶ ῥοῦ ἕβρι θαρσύντας, λέγωμ καταπέλασεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ ἀδίοτας ἐν ἀλόγως ἀντικαθίσκιν πόλιν. ἐπὶ τὸ θαρσῆν, id est timore afficiebat, in timorem coniciebat. Thucyd. ἐς φόβον δὲ καταστάντων διαφθέρουσι καλλοί. Idem, καὶ κατέσθινον μὲν ἐς ἀλλήλων μηδὲν ἀσπρεμεῖν, φέβειν δὲ ἐς πάτρας, Eo redegerunt eos, vt nemo ad pugnam acriter erigeretur. Plato libro octauo de Repub.

ἐνίχομαι.

Insistere.

ἀπαυχενίζω.

καθίσταμι
τὰ καθιστικῶτα.

συγγενόμενοι δὲ κοινοτέροις ἀνδράσι, φύσιν τε ἔ τὴν διαφθερόντων βελτίω ἔχωρ, ἀγρόμιω ἀμφοτέρωσιν, κατέσθινον ἐς μέσον ἀμφοῖν τῶν τρώων, id est mediocritatem sequutus est. Cum autem sine præpositione enunciat, constitue re & creare significat. Aristotel. in. iiii. Polit. ἐστὶ δὲ τὸ τρώων τῶν τῶν, ἐρ μὲν, τίνες οἱ καθισάντες τὰς ἀρχὰς, δούτερον δὲ, ἐκ τίνων, λοιπὸν δὲ, τίνων τρώων, ἐκαστὸν ἔ τὸ τρώων τῶν τῶν, διαφοραὶ τρεῖς εἰσίν. ἢ γὰρ πάντες οἱ κλιταὶ καθιστῶσιν. ἢ ἄνευ, καὶ ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἐκ ἑνῶν. & καταστάσις creatio. Idem in eodē, περὶ δὲ τὰς ἀρχῶν καταστάσεως, περατέρον δὲ ἀρχῆς διελέθει. Similiter cum efficere significat vt supra dictum est. Basil. Iuliano, ἡμῶν δὲ ἀκίμονα, εαυτῶν καθιστῶν ἢ εἶον, καὶ πάντων βράδιον, ἐὰν τὸς ἐνδούτερ ἐκ ἔ τὴν παθῶν ἐπανισταμύνας ἡμῶν θεοῦ βας κατασιγασώμι. καὶ ἔ τὸς προσηπῶντων ὑψηλοτέρων πλὴν γνώμιω κατασκήσώμεθα. In secundo loco collocare significat. vt apud Xenoph. in. vi. παιδείας, καὶ ἡμεῖς οἱ τὸ πελασῶν ἀρχοντες, ἐπὶ τῶν ὡσαύτως, τὸς λόγους καθιστάτε, hoc est τάπτε, & vt ibidem κατατάπτε. Et rursus, συ δὲ ἀρχῆς ἔ τὴν ἀρμαμαξῶν αἰ ἀγασί τὰς γωαῖκας, καταστάσιν αὐτὰς τελευταίας. καθιστάμι ἀντὶ τοῦ γίνωμαι, καθιστάμι. fio & sum. Isocr. πλάσων ἀγαθῶν διαπύται καθιστῶται. Lucian. ἐγὼ μὲν τοῖς γε πρὸ ἔ τὴν κολακθνομιῶν ἀφωλετέρας τὸς κολακῆς ὑπέλιφα, καὶ χεῖρον αὐτοῖς καθιστάμι ἐπὶ ὑπερφανίας ἀτίσας, in causa esse. & καθιστάμι ἀρχων, ἀντὶ τὸ γίνωμαι. Plutarch. καὶ κατέσθινον ὑπατοῖς δομεῖται καὶ μεσάλας. Xenoph. καὶ τὸς πόλεως ἀρχοντας ἀπὸ ἔ τὴν καὶ μὲν καθιστάμι. καθιστῶσι ἐς ἀγῶνα dicunt. ἀντὶ τὸ κατῆρεθαι καὶ ἐς δικασίριον ἐσάτω, quod Cicero creare periculum dicere solet. vt ad equites Ro. Si dum in ciuitate manere licitū est, nemini iniuste periculum creauit, nemini innocenti fui calamitati. Et pro L. Flacco, Neminem vnq; putauit per eos ipsos periculū huius fortunis atq; infidias creaturum, ἐς κίνδυνον κατασκήσοντα τὰ τῶν ὑπάρχοντα. vel κίνδυνον ἐπάροντα. τῶν καὶ τῶν χεῖμασιν αὐτῶν. καθιστικῶς αὐτῆ & καθιστικῶς significationem habent passiuam, & similiter καίσας, hoc est κατασθῆς & καθιστάμι, vt μεδιστικῶς & μεδιστικῶς & μετασθῆς & ἀφιστικῶς & alia composita. Xenoph. ἐφ ὅτι ἐφεσῆσιν, ἀντὶ τοῦ ἐφεσῆσιν, ἐφέσωνται. Thucyd. οὐδὲ αὐτῶν τῶν ὑπάρχωντων, ἀλλὰ καὶ καθιστῶν τῶν ἡσῶ ὑπὲρ τοῦ διαπυτέρας κατέρχουσαι, id est καὶ καθιστάμι. At vero ἔσθινον cum voce actiua vnā significationem habet actiuam. Greg. ἐγγεσθῆναι πρᾶ τοῦ πατρῶος λέγεται καὶ ἀνελεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ ἐαυτὸν ἀνεσκένηναι καὶ ἀνεληλυθέναι πᾶσι. Sic Polyb. ἄνδρας ἐπιμελεφς ἐφεσῆσιν πρᾶς ταν πλὴν τῶν χεῖμων, præfecerat. In. viii. Actuum Apost. de Simone Mago, Δια τὸ ταῦς μαγείας ἐφεσῆσιν αὐτῶν, id est in furorē & infaniam egisse, de statu mentis deiecit. ἔσθινον αὐτῶν τῶν ἔσθινον manuit, vt ἔσθινον ἀπὸ τοῦ ἔσθινον. Aristoph. ὁ πλάσθαι ὁ δὲ αὐτοῖς ἀνεσῆκει βλεπῶν. Demosth. ἐγὼ δὲ χορηγὸς καθιστικῶν. Sic ἐφεσῆσιν, præferam, præfectus erā. & ἀφιστικῶν, & alia. ἔσθινον αὐτῶν facit ἔσθινον & ἔσθινον vt βαδιστάμι. ἔσθινον & significat βεβαίως διαμύω, permanebo, cōstanter stabo. Synes. ὁρθεῖς

καθιστάμι.

Create periculum.

ἔσθινον.

ἔστιν. Aristotel. in. viii. ἤν' μετὰ τὰ φυσ. Ἄε γὰρ τὸ τε ἔσκηδες ἐσθίεται, καὶ τὸ καθήκον καθιέται. Demosth. πρὸς Λεπίν. καὶ τί φήσομεν ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅταν τὰ μου πρόπαια ἐσθῆκη δῆλα, πᾶσιρ ἀνθρώποις, εἰ ὑπερ ἡμῶν στρατηγῶν ἐκείνῳ ἔσκη, ἤν' ἂν ἐπὶ τῆσδε δωρεῶν ἀφρηκμύλον τί φαίνεται. Philostr. εἰ κείσεται ἢ πόλις, μᾶλλον δὲ ἐσθῆκη, perennis erit. Idem Demosth. τεκμήριον ἐσθῆκῶν εἰ σῆλαι, perpetuo indices erūt. Lucian. πρὸς ἐσθῆκην dixit, pro immobilis astra bis. Xenoph. in secundo ἀναβασ. Αὐθις δὲ ὁ ἠγχοδόμῳ ἔδεις ἔσαι. καὶ ἅμα ταῦτα κριούτων ἡμῶν, ὁμοῦς Ἀριᾶνθ' ἀφρηκῆ. ὡςτε ἐλῶν ἡμῶν ἔδεις λελάτῃ. ἂν τὶ το ἀρσησεται. Potest etiam illud ὅταν πρόπαια, ἐσθῆκη apud Demosth. esse πρὸς κείμῳ ἀπ' το ἴσημι. Interdum enim, licet rarius, vtuntur Greci eo tempore in subiunctiuo, vt Isocr. in Plataico, ὅσῳπῃ ἂν μᾶλλον πρὸς σφῶν ἀντῆν δειδῶσι. Xenoph. in Sympof. Ἄλλ' ὅμως σὺ αὐτὸν μὴ ἐκαξε, ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορημύλῳ εἰσῆς. Aristotel. in. iii. de partibus animal. πλέοσι γὰρ καὶ κτλ μόνον δειδῶσι, ὅσῳπῃ ἂν ἐπὶ τὸ πλῆθον ἀνεργῶν εἰ σῶμα. Xenoph. ὁρτήρωθι ἂν λελάτῃ πρῶν. Aristoph. βατραχ. Ἄλλ' ἐσίωμην. ὡς ὅταν ἴδι διασῶται ἐσθῆκῶσι, κλαύμασ' ἡμῶν γίγνεται. Vfitatius est autem per participia loqui, vt Demosth. Ἐάντις ἠδὲ κηκῶς τυχάνῃ πλὴν πόλιν. Aristot. in. vi. de animal. ὅταν ἴ πάντας ὡς βεληκῶς τὸς δὲ δόντας, εἰ βῆδιον γνῶναι πλὴν ἰλικίαν. Idem, Ἐάν μὴ τυχῆ πεθλακῶς ὁ ὄνθ' ἴππον, Nisi sit asinus quem equa laetauerit. Vfus vero optatiui frequentior est. Synes. πρὸς ταῦτα ὁ ὄλας βέσατ' ἡμῶν ἐπεχέσκει μὲ ἀνάλογίας κομίσει ἡνάς, ὅτι τε προκαπεχῆκοι ἴ λόφον, καὶ ἐκκλησίαις πωλαίτερον ἀπεδέσκητ. Paul. τέλθ' ἴ αὐτῶν τε μαθῆν ὡς ἡμαρτήκοι φθὶ ἐλπίδθ', καὶ & cætera. Xenoph. εἰ το ἔαντο βίς καλῶς προεσθῆκοι. Thucyd. ἄστε καὶ ἐλέχθ' ὑπ' αὐτῶν, ὡς οἱ πελοποννησίοι φάρμακα ἐσβελῆκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Plutarch. in Cæf. κατεγέλασαν ὡς ἐκ ἐσθῶν ὄν ἠρήκοιεν. Idem alibi, εἰ ἄς ἐκκακρῆχοι ἀκριτον κλίτῳ. Plato in secundo de Repub. κἂν μηδὲν ὡς τε ὑπ' αὐτο ἀγαθὸν πεπόνηοι. Sed sæpius tamen per participium loquentes inuenias. Demosth. συμβεσθῆκος ἂρ εἴη, contigisse videtur. & πρὸς ἠν' μεγαλοκλιτῶν, ὅψ' ἂρ καὶ ἐλάνθρωπι γεγονῶτες εἴερ. Herodia. Ἄπκῆ ἔλλερ αὐτῶ διατρίβοντ' ἐπὶ φθὶ ἔωμης, ὅτι ἄρα εἴερ κλά ἐς αὐτ' ἀρσκόψαι πε. Xenoph. καὶ πάντων ὡρ δέονται πεπραγῶτες εἴερ. Vtuntur etiam participiis pro futuro indicatiui vt superius docuimus. Xenoph. in. vii. ἐλλῶν νίλ, τῶτο δὲ γρῆ ὄν ἐδένοαι, ὅτι ἂρ ταῦτα πρῶς, τῆς μου κλημῶσις ἐπιτεπυκῆ καὶ ἔση, ἐλίαν δὲ πόλιρ διασσεσῶκῶς. Idem in quarto ἐλλῶν, καὶ τῶτ' οὐ ἔφη, σὺ μου Ἀθλωαίσις κεχαρισμῶν ἔση, τὸς δὲ λακεδαίμονίσις πύμωρημῶν. Et in. vii. εἰ δὲ καταλέφτοι ἐρήμης ὄις ἦλθε σνμμαχος αὐτῶς πωντῶσσι λελυμασμῶν τῆ ἔαντο δόξῃ ἔσοιτο, gloriam ipse suam profus fœdaturus esset. καθιστάει ἴ ἴππον καὶ πρῶσάναι, est equum concitatum sistere, quod & ἀναλαμβάνει dicitur. Significat etiam mulcere & placidum reddere, componere, hoc est sedare. Plutarch. παραμέννας δὲ γρόνον ὄσσορ τὰς μετ

Ἀφρηκῆ

ἐάν ἐσθῆκῶ, καὶ δειδῶ & similia.

ἐάν ἠδὲ κηκῶς τυχάνῃ & similia.

εἰ ἐσθῆκοι, ὅτι κατεχῆκοι καὶ τὰ ὁμοία

ἐπιτεπυκῶς ἔση καὶ τὰ ὁμοία.

καθιστάει

γίσις κατασέσσαι ταραχῆς, καὶ τὰ φλεγμῶνιοντα μάλις καταλῆσαι καὶ διαλύσαι ἠν' πραγμάτων, ἀπῆγε τῶν στρατῶν. Translatio est a medicis, qui fomenta locis tumentibus vel malagmata admouent, vt dolores & inflammationes sedent. Sic Galen. εἰ δὲ ἐμπυμῶσις εἴη, ἐκέντω καθισῶντες. Idem in secundo ad Glaucō. πρὸς διδῆματ' loquens, καὶ γὰρ ἀνάτρησις μόνη μετὰ δειδῶσιν, καὶ πρὸς διδῆματ' ἄλλῳ καὶ ἐλαίῳ κατέσκει εἰ πᾶσθ', hoc est προσέσειε, de quo dictum est supra. Idem, εἰ τίνω ἐπὶ τῆς προσημύλιος μὴ καθισαίτω, τὸτε ἰχυροτέρω φαρμάκω δφ. Vnde καθισκῶτα, ἢ κατασάντα λέγει, τὰ ἀταράχως ἔχοντα, ἢ κρημοῦτα. Lyf. τῶτ' μόνον ὑμῶν ἐπιδέξω ὡς ἔωμης ἐμὶ τῆς καθισκῶσις πρῶμασι. ἢ ὡς ἰνάγκασμα ἴ αὐτ' κινδῶν μετέχει ὑμῶν, quod amicus sum rebus pacatis quietisq; consiliis. Idem, ἔως ἂρ τὰ πρῶματα κατασάνη. Isocr. εἰ γὰρ ἡμῶν ὁμοιοσάντων αὐτῶς ἐν ταραχῆς ὡρ χαλεπῶς ἔσαι πρὸς ὁ πρῶ λειμῆρ, ἢ πρῶ σφόδρα γρῆ δειδῆναι τῶν καιρῶν ὅταν κατασῆ τὰ πρῶματα, καὶ διαμῆς γρῆται γνῶμης, cum cōposita omnia fuerint, tranquillaq;. Sic aqua turbida & spurca κατασῶται dicitur, cum eius crassamentum subsedit. Idem, ἐτάρχε μὲ εἰτ' πλὴν πόλιρ, ὑμῶς δὲ κατεσθῆκε. Significat etiam firmare & stabilire, constituere. Greg. ὁ δὲ ἐντόμοις καὶ θυσίαις καθισῆ τὰ βασιλῆα. Isocr. ὡρ ἄξιον θαυμάζειν, εἰ πλὴν ἐπ' ἀνθρώπῳ βαρβάρῳ κατασθῆσαν δῶμα μῖρ καὶ σωμαχῆσαν ἐπὶ δολῆα, τανπλὴν ὑπ' ἀνδρῶς ἐλλῶν καὶ κλημῶν ἐμπρῆσαι ἔχοντ', μὴ νομίζοισιρ ἂρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ διαλυθῶναι. Theophr. in. iiii. πρὸς φυτῶν, τῶτ' μου οὐ ὡρ ἔπει κανῶς φέρερ σφόδρα. ὡρ ἂν ὑσέρω βέλλορ. ὡρ δὲ πετῶρ τῶ καθισαθῶ, καὶ φέρερ κλημῶς καρπῶς, stabiliri, roborari, & confirmari, & fructuosum robur assequi. καθισαθῶ etiam passiuo voce vt καθισκῶ δι καθιστάει.

καθισαθῶ etiam passiuo voce vt καθισκῶ dicitur, pro constituo, moderor, rego, vt καθισαθῶ πλὴν ἀρχῶν sæpe apud Thucydidem, ἀντὶ το ὁικονομῆρ. Aristoph. σφῆρ, ἢ ἂν ὀρθομυθῆσά μοι ἠρετ' εἰ πλὴν ἴππῆς καθισαμῶι τυραννίδῶ, id est constituo vel restituo. Plutarch. πρὸς ἠγμῶνα ἀπαύδουτορ, μιμαμῶν τῶν ἠλιγορ τῶ ἀρχοντ', ὅς ὅταν ὑψῶμα λάσθι μέγισορ δῆραρδῆς ἐν τῆς βορῆσις, ἐλάγισα κινῆται, ὡρ χολαιοτέρω τῶ δρόμορ εἰς ἀσφαλές καθισάμῶν, id est καθισῶν, tarditate tutiorem cursum suum efficiens, & quasi in tuto collocans. Et καθισαθῶ etiam ἐς εἰ βέλλορ μετάρη significat. latine constituere rempub. dicimus. & cōstituere imperium, & constituere maiestatem, hoc est labantē stabilire, confirmare, ad meliorem statum redigere. quod καθισῆρ & καθισαθῶ Græci dicunt. Lyf. ὀλιγαρχίαν κατασθῆσθῶ pro instituire, tueri, & cōfirmare. cui καταλῶσσι opponitur. καθισαθῶ & καθισκῶ & κατέσκει dicunt pro venoμῶσαι, in more positum est, moribus receptum est. Paul. ἔρ ὄσοις καθισκῶντες δεδῶς ἄλλῶς σέβειρ ἐν δῆμοις, εἰδῆρ ἡσῶρ τῶ Ἀθλωῶν ἄρσοιρ ἐν ζυμῆ, id est ἴ apud quos moris est recepti deos alios colere. Idem, ἐς ταῦτις οὐ τῶ γνωσῆκα ὑβρῆρ αὐτῶς, εἰ μόνον ἢ καθισκῶν, ἀλλὰ καὶ ἐς εἰ πᾶρ ὁμοίως σῶμα, id est quā parte legitimum est, & moribus bonis conuenit, & vt natura compa

καθιστάει

Constituere remp. & maiestatem.

ratum est. Et πρὸς τὸ καθεστικὸς dicunt pro indecore, illicite. Demosth. πρὸς φορμίω. Εισάγοντες πλείους ἢ μύριες μεδίμνους πυρῶν, διμετρῆ(α) μὲν ἡμῖν ἐστὶ καθεστικῆς ἡμῆς πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον, id est legitimo & moderato precio iustorum. Thucyd. ἡμεῖς δὲ καθεστικῆς ἡλικίας ἐπαυξήσαμεν. Sic Galen. Ἄνδρα καθεσώσης ἡλικίας dixit de homine tricenario, quasi plena & confirmata ætate. Significat etiam ὠρισμὸν καὶ πεταγμὸν, hoc est constitutum, statum & fixum. Polyb. καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐσηκῆσαν καὶ πεταγμῶν ἔχουσι πλὴν χεῖρων, τρεῖς, μόνιμον, καὶ σαθρὰν, σαθρὰν, vsum statarium. Significat & quod iam receptum est, & moribus comparatum. Aristotel. in quinto Ethic. Διὸ καὶ σασιάζουσιν ὅπως ἐκ ἐστὶ καθεστικῆς πολιτείας ἄλλω μετὰ τασίσωσιν. καὶ ἡ καθεστικώτερη μετὰ τῶν ἐστὶ est quam Cicer. pro Cornel. & alibi appellat inclinationem temporum. κατέσκη etiam ἀντὶ τοῦ κατέσκη κε dicitur. Paul. θεῶν δὲ ἁμολύτων πρῶτος ὁροπίοις κατέσκη νομίζεν, hoc est Amphiarauum colere primi Oropii instituerunt. eorum est institutum & exemplum. Idem, πεθὼ δὲ ἐπὶ λόγῳ τοῦδε ἀντὶς κατέσκη σέβεται. Thucyd. οὕτω παρὰ ἰδέα κακοτροπίας κατέσκη ἔβη ἑλληνικῶν. Hoc modo omne genus improbitalis in Græcia extitit: vel enatum est, cœptum est. Significat etiam aliquando τὸ γνόμνον. vt idem alibi, καὶ ὃν τρόπον τοῖς νῦν καθεστικῶσι δὲ ἔχουσι ἀνθιστάς, τοῖς δικαίοις συμμάχοις κλημῆσομεν, hostibus qui nunc sunt, aut esse cœperunt. Isocr. πλείων ἀγαθῶν δεσπότης καθίσταται. latine, existunt & fiunt. Et καθιστάμεν πόλεμον dicitur bellum cœptum. Idem, νομίζοντες αὐτὰς εἰς πόλεμον ἄρξαι τότε καθιστάμενον ὠφελίμως εἶναι, id est nuper cœptum. vt in principio historiae suae, σωέγραφε τὸν πόλεμον ἀξέμενον ὄντως καθιστάμενος. & καθίσταται τὸ πόλεμον, est committere, hoc est συμβεῖν. Liuius lib. pri. secundi belli pu. Sed ita forsan decuit cum foederum ruptore duce ac populo deos ipsos sine vlla humana spe committere ac profligare bellum, ἀλλὰ γὰρ ἴσως καθῆκον ἦν εἶναι τοῖς θεοῖς, ἀνθὶ τῆς ἡνθρώπων προσδοκίας τόνδε τὸν πόλεμον πρὸς τὰς πρῶτων δόξαντας καταστῆσαι τε καὶ καταργῆσαι ἑστῆσαν καὶ δῆμον. Isocr. συγκρῆεν dixit cum idē significare vellet, ἡμεῖς δὲ ποσὶς δέομεν συγκρῆεν ἡντὶ ἐκεῖ πραγμάτων ἢ κτείν σασιάζειν, ὥστε καὶ τὰς διατύχης αὐτῶν γληκμύνας ταραχὰς διακτείνεν ἐπιχερῶμεν. συγκρῆεν dixit pro collidere & in conflictum impellere. Aristotel. in quinto Ethic. καὶ διαβάλλεν ἄλλήλοισι καὶ συγκρῆεν ἢ εἰς εἰς εἰς, τὸ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τὰς πλάσεις ἐαυτοῖς, τυραννικόν. Cyprian. Episcoporum coherentem concordiam subdola temeritate collidere, hoc est συναράσαν, συγκρῆεν. Sic apud Quintil. in vii. Confligunt leges inter se & colliduntur, ἐπὶ ἡντὶ ἀνὸνομῶν. Herod. σωέκρον δὲ αὐτὰς οἱ κόλακες, id est simultatem inter eos ciebant & alebant. Dicitur & ταρατῶ. Demosth. πρὸς σεφάνου, ταῦτα δὲ ὄρων ὁ φίλιππος, τοῖς παρ' ἐκάστοις προσδότης χεῖματ' ἀναλίσκων, πάντας σωέκρον καὶ πρὸς ἐαυτὰς ἐτάρατῆν, id est bella inter

συγκρῆεν

Collidere

ταρατῶ

eos committebat & ciebat. Idem, ἡ δὲ ἄπαξ ἐκ τῶν ἐγκλήματα ἑστῆσαν ἡμῶν πρὸς τὰς ἁμολύτας ἐτάρατῆν, τὸ μὲν πρῶτον & reliqua. Et συγκροσμός συγκροσμός a Plutarch. huiuscemodi collisio dicitur, & συγκροσῆν καταστῆσαι pro cœpisse. Isocr. in Panegyri. ἐπεὶ δὲ τὸν λόγον κατεσώσαμεν πρὸς ἡγεμονίας τὴν ἐπὶ τὰς βαρβάρους, hoc est ἐνεσώσαμεν. Significat etiam σχηματίζειν, ἀνάγειν, id est formare, componere, fingere, instituire. Theophr. in tertio de Causis, οὐδὲ γὰρ εἰ ἐπὶ τῶν μικρῶν ὄντων, τὸ κατασῆσαι πῶς τὰ δένδρα, καὶ τὰ κηκῶς πεφυκότα καὶ ἐμπεδίζοντα τὰς καρπὰς ἀφαίρειν. Et paulopost, διὸ δὲ ταῦτ' ἐξαιρούμετα μεταθέμεν πλὴν βλάστησιν εἰς τὸ δένδρον. Quibus verbis significat πλὴν ἡντὶ δένδρον ἀναγωγῶν, de qua supra diximus. quæ & ὅρα κατὰ σῆμα πῆα dicitur & κατὰ σῆμα. Idem, σχεδὸν δὲ ἡ τοιαύτη θεραπεία καὶ κατὰ σῆμα ὁμοία τῇ διακαθάρασι τῶν πλείων ὄντων ἡντὶ δένδρων. Et καθίσταται est animo componi & sedari. Aristotel. in viii. Polit. ἐκ δὲ τῆς ἡντὶ μελῶν ὁρῶμεν τῶν ὄντων χεῖρων τῶν ἐξοργισμένων πλὴν ψυχῶν μέλεσι, καθιστάμενος, ὥστε ἀναγῶνται τὰς ταραχὰς καὶ καθάρσεως. Idem, εὐθύς γὰρ ἡ ἡ ἀρμονίῳ διεσκή φήσιν, ὥστε ἀκούοντας ἄλλως διατίθεσθαι, καὶ πρὸς μὲν ἡντὶς ὁδὸν ἡντὶς καὶ σωέσκη νότῳ μᾶλλον. πρὸς δὲ τὰς, μαλακώτερος πλὴν διάνοιαν. μέσῳ δὲ καὶ κατεσκηπῶς μάλιστα πρὸς ἑτέραν. σωέσκη νότῳ contracto animo dixit. κατεσκηπῶς composito & moderato. Idem in Probl. sect. xi. de iis loquens qui in trepidatione vocem habent tremulam, διὸ καὶ οἱ τεχνικοὶ ἡντὶ σωέσκη ὄντων εἰς ἀκωῶσι, μικρὸν διαλέγονται ἡντὶ ἀρχῆς, ἢ ἄρξαι εἰς ἀκωῶσι, id est quoad animum receperint, & ab exanimatione conquieverint. Est enim vt diximus καταστῆσαι componere, & quod labat stabilire, vel eum qui labat vel pauet confirmare. Qua significatione autem vsum esse arbitrer Lucam Evangelistam in xvii. Actor. Apost. non facile dixerim, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν παῦλον, ἡντὶ γὰρ αὐτῶν εἰς ἄλλω. fortasse eos intelligere possumus, qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei prestantes. καταστῆσαι etiam est moderari & ad bonam frugem hominem luxu aut libidine præditum reuocare & reducere. Aristotel. in vii. de hist. animal. καθίσταται δὲ καὶ σωφρονίζονται μᾶλλον ὄντων ἡντὶ γυναικῶν ἀκόλαστοι πρὸς πλὴν ὁμιλίῳ ἡντὶ ἀφροδισίων εἶσι, ὄντων τοῖς τόκοις χεῖρωνται πλείοις. προϊσα προϊσαμα. καὶ δὲ ἐμπεδιστῆσαι, καὶ βοηθῶ τοῖς ὀπίσθεσι. Demosth. ἡντὶ τιμοκῆ. καὶ τὸ σέβειν ἡντὶ ὄντων ἰδία ἡντὶς θεραπεύειν, ἢ ἡντὶ ἡμῶν δικαίων προϊσασθαι, Cum interim procliuius sit quosdam priuatim colere, q̄ iura vestra tueri & defenditare. Idem ὑπὲρ σεφάνου, καὶ μεγίστων δὲ πραγμάτων ἡ κατ' ἐμάντων ἀνθρώπων πρῶτος, πάντα ταῦτα ἡντὶς καὶ δικαίως πεφύκισται, id est curæ & administrationi præfectus, & summam curam habens & potestatem. προϊσαμα præficio, præfecturam confero. Idem ἡντὶ νεαίρας, σοβαρῶν δὲ ἢ ὀλίγων εἰδῶν αὐτῶν τὸν τρόπον ὄντων, προϊσαται Στέφανον τῶν ἐστῆσαν, Metuens sibi a Phormionis moribus, hunc sibi Stephanum tutorem & defenso

κατὰ σῆμα

προΐσαμα

rem vindicemq; assumit. de scorto loquens. Andocid. *πρὶ τῶν μυσηρίων*, εἶτα οἱ μὲν θεοὶ ἐκ τῶν ποσειδῶν κινδύων ἐσώζον με. σφῶν δ' αὐτῶν πρῶτον ἡμῶν εὖν ἡμῶν κινδύων τὸν κινδύοντα τῶν ἄλλων. **Significat etiā proisasthai** liti pro alio se opponere, causae alienae defensionem suscipere euetūq; praestare. itidem cum genitiuo. Idem Demosth. *ἡ δὲ ὀνίτη*, προισάμενον περὶ αὐτῶν ἀπὸ δέξω ἐπὶ ἀπερίσει τῶν ἐμῶν, ἀφ' ὅθεν καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ἀγῶναις. ὡς δὲ ἡμᾶς πάντας εἶσομαι σαφῶς, ὅτι δικαίως καὶ προσκόντως τὰν πτωχῶν ἐμῶν φέρεται πλὴν δίκης. Idem, οἱ γὰρ ἐν ποσειδῶν χεῖρας καὶ ἀφαιρῶσαι, καὶ ἀπὸ οὐναί, καὶ ἐκομίσθαι, καὶ τὸ χωρίον ἀπὸ μὴ ἀφαιρῶσαι φασὶ, ὡς ἐφάνη ὅτι προσάντες τὸ πρᾶγματος, τὰ γνωθέντα ὑφ' ἡμῶν ἀπερίσει με ζητήσι; προσάντες τὸ πρᾶγματος dixit, pro alienae liti se opposentes ultro, & causam pro alio recipientes, vt homines circumforanei loquuntur. Hoc enim de iis dicitur tur quos euentum litium praestare necesse est, si de causae defensione appellentur, vt ad eos praecipue pertinente. Vt verbī gratia, si emptor a quo res empta vindicatur, venditorem suum in iudicium euictionis vocet, auctoritatisq; afferendae nomine cum eo experiri institerit, vel ei dein in iudicium vocato denunciarit controuersiam sibi notam empta rei nomine: tunc enim venditor nisi liti intercesserit, defensoremq; se exhibuerit, liti euentum aestimationemq; praestabit. Et προσασία. Idē in eadem, ταῦτ' ἐπὶ τῶν πρὸς ἀλλοῖς ὄντι; ταῦτ' ἐκ ὁμολογημένης προσασίας. **Nōne his planum fit istos liti alienae se opponere?** seq; eius tutores, vindicēs, assertores ingerere? προσίστημι profutuo, idem qd̄ προαγορεύω, vt προσίσσαι πλὴν ἀχμάλων. & προσᾶσθαι γυνή profutans, prostituta, ἢ ἐργαζομένη, id est merens publice, ἢ ἐταίρειν ἐκμισθωθεῖσα, ἢ ἡταιρικῶς, ἢ ἐφ' ἐταρισμῶ μεμισθωμένη. Athen. προσεκηῖαι ἐπὶ δικήματων, in fornice prostantes. Idem, καὶ ἠργυρίσαντο αἱ προσᾶσαι τῶν δικημάτων, Et quae in fornicibus prostabant, aera venerea meruerunt, capturas meretricias factitauerunt. Aesch. προσᾶσαναι πλὴν μητέρα, τρις τὸν πατέρα ἐμπιστεῖν ἐς τὸ δικαστήριον ἀντὶ τοῦ προσεκηέναι, vt ἐπισήκασιν & ἐπισᾶσιν, ἐσῆκισαν ἐσᾶσαν. Lucian. εἰς ἀφρογίαν καθῆσθαι. Herodī. τῆς βασιλείας μνήμης προσᾶσαι, qui erat principī a memoria. de quodam liberto loquens, hoc est ὁ ἐπὶ τῶν μνήμης τοῦ βασιλέως. varie etiam haec enunciantur a Graecis. vt ὁ ἐπὶ τῶν κνίξιν, a cyathis. ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιπύλων ἡυόμηναι, ab epistolis. οἱ τῶν γραμματέων προισάμενοι τῶν ἰετῶν, a libellis supplicibus. vel, οἱ ἐπὶ τῶν ἰετῶν, οἱ ἐπὶ τῶν ἀπὸ κρημάτων, a responsis. οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, a secretis. Apud Plutarch. οἱ ἐπὶ τῶν ξειῶν, qui diuersorū praesunt in comitatu principis dispertendis, qui vno verbo ἐπισαθμοὶ dicuntur. quorum munus ἐπισαθμία dicitur, vt alibi diximus. Curtius imitatioe Graecorum dixit in quinto, Nobili iuueni super armamentarium posito, quod scelus pararetur, indicat. τῆς δὲ πλοθῆνης προσεκηῖαι, vel τῶν ἐπὶ τῶν ὀπλοθῆνης κατέπιε ὅτι ἐκκαθάρματα προσεκηῖαι

προσασία

προίστημι

Amemoria, a libellis & si milia quō grece dicat.

ἐπισαθμοὶ ἐπισαθμία

χοι. Idem, Sed per dispositos quos super somnū habebat, omnes procul relegatos, ne fremitu murmuratiū inter se excitaret. id est seruos a cubili. τὰς ἐπὶ τῶν κοιτῶν, οὓς ἔχειν ἐφεσηκώτας τῶν ὑπὸ τῶν ἐαυτῶν οἰσ ἐξῆτο καὶ τακομισαῖς. προισάμαι p̄tedo, p̄texo. Demosth. *πρὶ σεφάνου, καὶ τῶν ἀγῶν* ὅλας τὶ πρὸς ἐμὲ ἐχθρῶν προισάσαι, ἔδραμα δ' ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐμοῦ. Et προισάμαι ἀντὶ τῶν προβαλλομαι, quod etiā προτένομαι ἢ προϊχομαι dicit, hoc est allego, p̄tedo, vt solēt οἱ δικαιολογημένοι. Herodī. ὁ δ' ἐπὶ τῶν γῆρας προϊχομένη, πρὶ τῆς ἰσθμῶν, Ipse autē senectutē excusans, repudiavit, deprecatus est. Synes. καὶ τὸν προϊχόν, & hoc ἰψὶ praetendunt. Plutarch. προϊχομένη γυμνῶν τὸ εἶδος, id est προβαλλόμενος. Thucyd. νόμος δ' οὗτος ἔλληνσι μὴ κτέναν χεῖρας προϊχομένους, id est qui manus supplices porrigunt. Libanius in argu. τοῦ πρὸς Ἀπατέρ. τὰν τὰ περὶ οὗ τὸ πλὴν δίκης ἔχωρ προτένεται τὰ δίκαια, καὶ πρὸς ἀφαιρῶσαι τὸν ἀγῶνα. Plato lib. septimo de Repub. τῶν δὲ σφόδρα ἀνω πικρὰ πλὴν ψυχῶν, καὶ πρὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, ἔδραμα ἀπὸ δὲ ἀπὸ μνησίων ἐάν τις αὐτῆς ὁρατὰ ἢ ἀπὸ τῶν σώματα ἔχοντας ἀριθμῶν προτενομένης διαλέγεται. Demosth. πρὶ πρᾶπς. προτένεσθαι pro palam offerre & profferre in medium dixit, τὰς μὲν οὖν ἄλλους ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, καὶ δὲ δωκότες ὄσιν ὀφειλάς, πλὴν ἀφρογίαν ὄσιν προτενομένης, τῶν δ' ἀιχίνων πρὸς τὰν ἀντιᾶ τῶν πρῶτων. προισάμαι propono, id est ὑπὸ τῆς ἐμοῦ. Lucia. καὶ τί ἐρ' ἄλλο πρᾶσθαι τῶν ἀμεινων προσεκηῖαι; Quodnam autem exemplum melius proponerem? προισάμαι praepono, antepono & praefero. Greg. τὰ χεῖρα ὡς ἀμεινων προσεκηῖαι. de iis loquens qui deos Aegyptiorum colebant. Plato libro septimo de Repub. ἀμφότεροι τὰ ὄντα τοῦ νοῦ προσεκηῖαι, Vtriusq; plus auribus q̄ menti tribuentes. Significat & imprimis pono, in principis loco. Greg. de Basilio loquens, ἔδραμα πρὸς ταῦτ' ἡμῶν ἰτέον πλὴν ὀφειλάς, αὐτῶν προσεκηῖαι τοῦ λόγου τοῦ ἐκείνου θεοῦ, μὴ καθυβρίσαι τὸν ἀνδρα, quasi defensorem & protectorem moderatoremq; orationis huius Deum imprimis locates. ὅθεν προσατήριος. ἀπόλλων λεγόμενος, quasi vestibularius & liminaris, quasiq; ianitor dicitur. Demosthenes, καὶ ὄνχεσθαι διὰ ὑπάτω, καὶ ἠρακλεί καὶ ἀπόλλωνι προσατήριον πρὶ τῶν χεῖρας ἀγαθῶν. προισάμαι pra me fero. Aristid. circa principium panathen. μνησίων δ' ἡμῶν ὅτι νῦν πρῶτον τῶν λόγων, μνησίων προσπέταιν, μνησίων ὀφειλάς κατὰ γυνὴ τοῦ παντός ἐγχεσθαι, ἢ μὴ προσεκηῖαι ἄλλο φαυλότερον τοῦ λόγου, μὴ τε ἀπὸ τῶν καὶ ἐργῶν τῶν λόγων προσεκηῖαι, ἔδραμα ὑπέσθηται ἐκ τῶν φάνεσιν ποσειδῶν ἀγῶνα, nec speciem oratione ipsa inferiorem praeferentes. προισάμαι τὶ ἐκκλησίαν, pro moderor & rego, hoc est προισάμαι τὶ ἐκκλησίας, quod & ἐπισάμαι τῆς ἐκκλησίας dicit potest. Synes. τοῖς προσεκηῖαι, ὅς δ' ἐρ' πλὴν ἐκκλησίαν προσεκηῖαι. ἀντι βαλάντων, ἔδραμα ὄσιν ὄσιν ἡμῶν σωδῶν χριστιανῶν ἐκκλησίαν πρὸς τῶν. προϊχομαι etiam significat opponere pro velamento & integumento. Plutarch. ἀπερφεόμενοι ἢ προϊχομένοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας

προισάμαι

προίχομαι

προτένομαι

προσατήριος

προισάμαι

προίχομαι

πρόχρημα.

vt qui videre nolunt, & quos pudet cernere. Vnde πρόχρημα, πρόσφασις η̄ διονε̄ πρόσκαλυμμα. Thucyd. το̄ ὃ σῶφρον το̄ ἀνάνδρου πρόχρημα, velamentū, & vt recētiores locuti sūt prętextus. Marcel. in tract. de Adulter. Tūc autem puniendus est maritus, cum excusare ignorantiam non potest, aut adumbrare patientiam prętextu incredulitatis. Tranq. genere neutro dixit, Et prętextum quidem illi ciuiliū armorum hoc fuit. Cicero per causam dicere solet, & per simulationem. Dicitur & per speciē. Tacitus obtentum appellat. Quintil. colorem. quo significato aperte Cicero nūq̄ vsus est nisi memoria lapsus sum. Quintil. Qz si nulla cōtingit excusatio, sola colorem habet pœnitentia, de eo qui alterū accusat cū de se fateatur. Idem alibi, Dādus deformibus color, idq; etiā apud malos. Neq; enim est quisq̄ tam malus vt videri velit. id est causa facti speciosa exquirenda est. Marcel. de donationibus inter virū & vxorem, Si color, vel titulus, vt sic dixerim, donationis quesitus est. Inde colores rhetorici dicti a Quintil. in. iiii. Non est aut̄ satis vti coloribus in narratione, nisi per totam actionem consentiāt, cum præsertim quorūdam probatio sit in asseueratione & perseverantia. Vt ille parasitus, qui ter abdicatum a diuite iuuenē & absolutū, tanq̄ filium suū asserit, habebit quidē colorē quo dicat, paupertatem causam sibi exponendī, & ideo parasiti personam a se susceptam, quia in illa domo filium haberet. Idem, Falsarū autem expositionū duplex genus est. alterum, quod est tuendum dicentis ingenio. Id interim ad solā verecūdiā pertinet, vnde etiā mihi videtur dici color. & lib. iiii. Sed ne illud quidem ignorare oportet, quedam esse quæ colorem non recipiāt, sed tamen defendenda sunt. Vt ille diues qui statuat pauperis flagellis cecidit, reus est iniuriarum. nam factum eius modestum esse, nemo dixerit. Idē in. xii. de litigatoribus loquēs, qui libellos patronis suis conscribūt, Hi porro nō tātū nocerent si omnia scriberent vt gesta sunt. nūc cōsiliū & colores adiciunt, & omnia peiora veris: quæ pleriq; cū acceperūt, mutare nefas habent. Colores hic vocauit q̄ mediā defensionū vocantur a forēsib⁹. Cicero vero colores rhetoricos pro pigmetis rhetoricis accipit, ornāmētisq; orationis. vt cū de Pōpeio loquens, ad Atticū lib. ii. ita inquit, Et vt Apelles si Venerē, aut si Protogenes Hyalifium illum suum ceno oblitū videret, magnū credo acciperet dolorē: sic ego hunc omnibus a me pictum artis coloribus, subito deformatū nō sine magno dolore vidi. Colores aut̄ illos intelligit, quibus vsus est in oratione de imperio Gn. Pompeii. sic enim vocat orationis ornāmēta & lumina. quib⁹ detractis, res simpliciter indicata nō magnopere suapte natura vel cōditiōne placeret. Hoc em̄ Cicero vt pleriq; ex Platoniciis scriptis, aliorum auctorū Gręcorū primariæ aucto-

Prætextus. Prætextum.

Obtentus. Color.

Colores rhetorici.

ritatis transtulit. Sic autem Plato lib. x. de Rep. scripsit, ὀυκοῦν ἄλλοις ἀπὸ ὁμίρου ἀρξάμενος πάντας τὰς ποιητικὰς μιμητὰς, ἄδωλον εἶρετ' εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων πρὸ ὧν ποιῶσι, id est omniumq; quæ poetice scribunt. τῆς ὃ ἀληθείας ἐχῆ ἀπείδης. ἀλλ' ὡσαύτ' αὖθις ἐλέγχετο, ὃ ζωγράφῳ σκυρτόμοι προῖσι δοκοῦντα εἶναι, αὐτὸς τε ἐκ ἐπαίωι πρὸς ἑστὶ σκυρτομίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαίωι, ἐκ τῶν χρωμάτων τε καὶ τῶν χημάτων θεωροῦσι. πάντ' ἄν' εἴω. ἔτω δὲ δῖμα καὶ τὸν ποιητικὸν φῆσομι χρωμάτων ἀπὸ ἐκείων ἢ τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιχρωματίζων, αὐτὸν ἐκ ἐπαίωι τα ἀλλ' ἢ μιμητῶν, ὡς τε ἐτέροις τοῖς ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι, δοκεῖν, εἴαν τε πρὸ σκυρτομίας ἄε λέγῃ ἢ μέτρῳ καὶ ἑυθυμῶ καὶ ἀρμονίᾳ, πάντ' ὅ δοκεῖν λέγεσθαι. εἴαν τε πρὸ στρατηγίας, εἴαν τε πρὸ ἄλλων ὀνομασῶν. ἔτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλῳ ἰνα κίλησι ἔχει. ἐπεὶ γυμνωθέντα γε ἢ ἑστὶ μεσηκῆς χρωμάτων, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν λεγόμενα, δῖμα σὲ εἰδέναι δια φαίνεται, nam si ea coloribus musice nudaueris ipsa per se indicata, qualia iā videantur, existimo te probe nosse. ἐπαίωι autē est intelligere, & cum præpositione πρὸς iūgitur. vt in hoc loco, & in Gorg. ὅτι ἐκ ἐπαίωι οὐδὲν πρὸς γυμνασικῆς. Aliquando genitiuo iungitur sine præpositione, vt lib. vii. de Rep. Ἄλλοι οὖν ἢ ἄ γὰρ, μάθημα ἀνοσηλοῦ πλεμικῶ ἀνδρῶν θῆσομι μάλλον, ἢ λογίζεσθαι τε καὶ ἀριθμεῖν δυνάμεις, πάντων ἢ ἐφ' ἡ μάλιστα, εἰ καὶ ὁλοῦ μέλλει, τάξεω ἐπαίωι. Plut. in Bru. ὁ ὃ σωμότηαι ἢ ἢ φωνῆς οὐκ ἐπαίωιτες αὐτῶν, περὶ αὐτῶν οὐκ ἔστι ἢ ἢ ὑπερόσω. Aristoph. σφῆρι, καταγελωμῆος δὲ οὐκ ἐπαίωι ἢ ἢ ἀνδρῶν, οὐκ σὺ μοι οὐδὲν προσκωῆς, sine casu posuit, non sentis te ludibrio haberi. Color tamē a Quintil. & recētioribus pro obtentu & prętexto non temere vsurpatus est. Cicero enim ipse colorem pro speciē accepit, id est ἀντὶ τοῦ χηματος ad Atticum scribens, Amisimus mi Pomponi nō omnem modo succum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciē pristīnam ciuitatis. Ex cuius imitatione Lucanus in. ix. dixit, Non iam regnare pudebit, Nec color imperii, nec frōs erit vlla senatus. Et colorare verbum in. ii. de Orat. Fatebor aliquid tamē: vt cum in sole ambulem, etiam si ob aliam causam, fieri tamen natura vt colorer: sic cū istos libros studiosius legerim, sentio illo cantu orationē meam quasi colorari, id est χηματοποιεῖν. Sic dixit vt Plato ἐπιχρωματίζων. Est enim colorata oratio, quæ certam habet suam phrasim. Quintil. in. x. Sed dū assequimur firmam vt dixi facilitatem, optimis assuescendum est. & multo magis quia multorum lectione formāda mens, & ducendus color, id phraseos genus comparandū. Prætexere, vnde prętextus, ἀντὶ ἢ προίχεσθαι Virg. dixit, Nō tamen Anna nouis prætexere funera sacris Germanam credit. Alibi, Coniugium vocat, hoc prætexit nomine culpam. Cicero prætere dicit. & Quintil. in præfatione operis. & in. viii. de Virbio Crispo loquens. gręce etiam προκαλύπτεισθαι dicitur. Plato in Gorg. καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸς ἑστὶ ψυχῆς ἑστὶ αὐτῶν ὀφθαλμοῖς καὶ ἑστὶ καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκαλυμμένοι, corpore

χρώματα

χηματα

τεχνῶν

ἐπαίωι

Color.

& oculis & auribus animam rectam & velaram habentes. & in Protagora, τὰς ἡ φρονημίας δ' ἐπαχθεὶς ἀνοδί, πρόχρημα κριθείς, καὶ προκαλύπτει τὰς μὲν κρίσεις, διορ ὁμοιορ καὶ ἡσίοδορ. τὰς δ' αὖ πελάεσ καὶ χρονομοθίας, τὰς ἀμφὶ τὸν ὀρφέα καὶ μεσαίορ. Chion μάτριν, τὰ δὲ εἶναι τύραννον χαλεπῶς καὶ κλέως, ὠφελιμῶ περὶ ἔρωγε ἡγέμαι τῆ πόλει, ἢ δημοκοπῆρ ἀντὶρ καὶ προκαλύπτει δόξαν μετρίότητ, modestiæ speciem præferre, modestiæ prætere. Inde ἀπροκαλύπτως sine velamento & colore quesito pretextuq; nullo, apud eundē. πρόχρημα etiam decus significat & rem visendā, quasi προσέχον ἡμῶ καὶ δι' αἰετῆρ. Herodot. καὶ δὴ καὶ τὴ ἰωνίης ἦρ πρόχρημα μιλῆτος. Aristot. πρὶ κόσμου, ἀλλ' ὅμορ ἰσορ καὶ καμβύσα ἐξέρουτε καὶ Δαρέα πρόχρημα, εἰς σεμνότητος καὶ ὑπόχρησ ὕψος μεγαλοπρεπῶς Διεκκόσμητο. πρόχρημα vocat magnificā speciem regiae Persicæ, & spectatu mirabilem. Plut. in Fabio, Σεμνωμύς μίνυκίς καὶ χαίροντος ἐπὶ τῶ, δ' πρόχρημα τ' ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφείδαι καὶ προπεπληκίσθαι δι' αὐτῆρ, ὑπεμίμνησκῆ δ' φάβιος, καὶ τὰ λοιπὰ. πρόχρημα, φη ἀκροτάτης ἀρχῆς dictaturæ maiestatem vocavit. προσίσταμαι adsum, & proximus sum, vt παρίσταμαι. Aesch. κατὰ τιμορ. ὄρεσ δὲ πολλὰς μὲν νεωτέρων προσεσηκότησ τῶ δικαστηρίῳ, καὶ δὲ τῶν πρεσβυτέρων. Demosthenes κατὰ σεφάνσ, καίτι τὰς μὲν, τὰ πεπραγμένα μαρτυροῦντας, προσήκη ὅμοθεν τὰς μαρτυρίας καπισκῆσασμύας μαρτυρεῖν. τὰς δὲ τὰς προκλήσεις μαρτυροῦντας, τὰς ἀπὸ ταυτμάτσ προσάντας, καὶ ἐν μάλῃ γερσάμυλῆσ πλὴν μαρτυρίαν, id est testes fortuitos, qui forte interim affuerunt. προσίσταμαι congregior, aggredior. Plato in Philebo, προσισώμεθα δὲ καθάπερ ἀδληται πρὸς τῶν αὖ τὸν λόγον, Aggrediamur igitur hanc quoq; disputationem. προσίσταμαι δ' ἐναντίαμαι καὶ ἐμποδίζω καὶ προσκρῆσ, aduersor, obstrepo, obfisto. vt προσίσταμαι σοι, ἀντὶ τῶ ἐχθρὸς σε ἐμὶ inquit Pol. Dionys. Alicarnas. de rhythmis Isocratis loquens, & nimio eorum usu, καὶ πᾶς δ' ἡν' ἡμῶτων κόσμος πολὺς ὄσι παρ' αὐτῶ, καὶ λυπῆ πολλὰς πλὴν ἄλλῶ κατασκόλλῶ προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, obfidents aureis & offendens. Et rursus, τῶ γὰρ μὴ ἐν κερῶ γίνεσθαι, προσισαοθαί φημι ταῖς ἀκοαῖς. Aristoteles in primo de generatione animal. καὶ κενὰ δ' ἔσαι εἰ ὑσέραι, ἄνω προσιστάμενοι πνίγῶσι, id est sursum versus obfidentes, & molestæ, & obstruentes. hoc enim significat. quemadmodum apud eundem Probl. segmento secundo προσισαῶν significat obicem opponere, sistere & inhiere, διὰ τί ἡν' ὄξεων κινήσεων μάλλον θορμαίνεν δοκῶσων, ἡν' δὲ νωδῶσων ἡπῶν, εἰ πρὸς δ' σιμόν πορφα νωδρόπεραι ὄσαι, ἰδρῶτάς τε μάλλον ἐκκρίνουσι ὅ δ' πνεῦμα, προσισαῶσι. Idem inferius, ἵστε διὰ μὲν πλὴν τῶν πλὴν κίνησιν ἐκθρομαίνεσθαι, ὅ μάλλον τὰς ἰδρῶτάς ἐκκρίνει, καὶ δ' πνεῦμα προσισαῶσι, & spiritum inhiere, ac commere vetat. συμβάλλεται δὲ ἡν' τὰς κρῆμας καὶ ἡ

προσίσταμαι

προσίσταμαι

το σώματ' σύγκραμψις, πρὸς δ' μὴ ἀθυρεῖν δ' πνεῦμα προσισαῶσ, inhiens quo minus recta commeet. sic enim ubiq; legi atq; intelligi oportet. Sic segmen.iiii. διὰ τί ὅσοι θορμοὶ πλὴν φνσιν, εἰάν ἰαυροὶ ὄσι καὶ ὄντραφῆς, εἰάν μὴ ἀφροδισιάσσωσι, χολίτε προσισαται ἀντὶς κρῆμας, καὶ ἐκπικρον ὑπχωρῆσ, καὶ φλέγμα ἀλμυρὸν γίνεσθαι. προσισαται legendū est, pro molesta est & male afficit, licet aliter Interpres vir doctiss. fenserit. cuiusmodi loca interdum dissimulare sine preuaricatione non possum, cum eo quod ignorantia lapsus esse videbor, in eo quod silentio transmisero. & rarissime tamen id facere istitui. προσίσταμαι etia est affirmo, id est firmiter colloco. Antiph. in apolog. φόνσ ἀκρῶσ, τὸ δὲ καιδὸς ὑπὸ τῆ ἡ ἀκοντίς φορᾶν ὑπδραμόντες, καὶ τὸ σώμα προσισαται ἡ σκοπῶ τυχῆν, ὃ ἡ ὑπὸ δ' ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη, & corpus affirmante vt in scopu collimaret, vt certius iacularetur. ἡφίσταμαι subfideo, fido, pessum eo. Aristot. in Probl. ἡ τὰ μὲν ἀπόρρυτα διηθεῖσθαι διὰ τῶ γῆσ διηθεμύλων ἡ δὲ μάλιστα ὑφίσταται δ' παχύντασ καὶ βαρύντασ, ἐκκρίνεσθαι δ' ἡ κῶφον. Idem, καὶ θρομαίνουμύνης μὲν ἀφέψεται τὸ ἀλμυρὸν, ψυχομύνης ἡ ὑφίσταται. ἡφίσταμαι subeo, succedo. Plato lib. vi. de Rep. ὅιον ἐν χημῶνι κονωρτο ὑπὸ πνῶματ' φρομύλῆσ, ὑπὸ ταχίον ὑπσᾶς. Et subeo id est sustineo, & suscipio. Lyf. ἡ φιλολογ. ὅ ὑπὸ τ' ἡ δὲν πρότερον κερκτῆμύλῆσ, ἐν ἐκείνῳ τῶ γῶσ νῶ ἐβελοντῆς ὑπέσιν τανπλῶ τ' λατῆργῆσ. Idem ibidem, ἵστε ἐβελοντῆσ ὑπσῆσιναι κρηῆσρχον, id est κρηῆσρχίαν. quo loquedi modo etiam Demosth. vsus est his verbis, ἐρχῆσ γὰρ αὐτῶν ὅτ' ἐγὼ τ' πωρδισοῖδ' ἡ χορηγὸς ὑπέσιν ἐν τῶ δῆμῳ, τότε φη, ἐρχῆσθῆσδ' ἀνασάντα φη εἰαυτῶ φυλῆς, ἀνθυπσῶσ. ἡφίσταμαι etiam significat κερφίως ἡσασθαι, ὅ ὑπχωρῶ. & poetice ἡπικρῶσθαι, quod etia apud historicos legitur. vt apud Xenoph. in. vi. παιδῆσ, ἐγὼ σοι ὅ κῦρε ἐβελσσι ὑφίσταμαι πλὴν ἡπὶ πρόσωκῶν φη ἀντίας φάλαγγ' τᾶσιν ἔχεν, εἰ μὴ σοι ἄλλο δοκῆ, recipio & polliceor me habiturum. Et paulopost, ὃ ἡ Διεκλήρωσεν αὐτῆς, καὶ ἔλαχεν ἀβραδάτης ἡπὶ ὑφίστασ. Significat etiam suscipio, id est aggredior, ἀναῖρῶσθαι, ἀναλαμβάνω, instituo & incepto. Isocr. πρὸς φίλιππ. ἄπαντας μὲν οὐκ ἡσῆ τὰς νοῦ ἔχοντας, δ' κρᾶσιν ὑπσῆσθαι μύλῆσ πρῆσθαι φησῆσθαι κρῆσθαι. Aristid. in panathe. κηδῆσ ἡ ὄνθησιν καταγνῶ τῶ πωρτὸς ἔχεν ἡμῶσ, εἰ μὴτε προσκῶμυλοι ἡμῶ φαυλότερον τῶ λόγῶ, μὴτε εἰ πολλὰ ὅ ἐργῶσ προσῆσ τῶ λόγῶ δῆσασθαι, ὑπέσιν μὲν ἐκ τῶ φανερῶ πρῶσθαι ἀγῶνα. ἡφίσταμαι suppono, pono, id est τίθειμαι & ὑποτίθειμαι. Athen. ὃι δ' ἀρχαῖοι καὶ τὰς διὰς ἀνδρωποφῆσ ὑποσκῶμυλοι, καὶ τὰ πρὶ τὰς ἐορτάς διέτασαν. ἡφίσταμαι sustineo, id est δέχομαι excipio, non cedo irruenti. Synes. οὐτός ὄσιν ὃ πρῶτ' ὑπσᾶς ἐπλῆτῶν γυμνῶσ. Plutarchus, μαχρόμυλοι οὐκ φῆσονται ἡν' ἐνδιδόντων, ἀναρῶσι δὲ τὰς ὑφίσταμύλῆσ. Idem, βιαζόμενον δὲ αὐτὸν πρόσω, καὶ Διακόπῶντα τὰς πρῶτάς, ὑπσᾶς ἡσ, ὠθῆσ διὰ σώματ' ὅ ἐξίφος. & in Demetr. ὄσιν δὲ ὑφίσταμύλῆσ ἡν' ἐναντίων, ἀλλὰ φθνγόντων καὶ προσμύλων τὰς πόλεσ. Liviū Græcorū imitatione lib. pri. ita scripsit, lam nō

feras tantum subsistere, sed in latrones praeda onustos impetum face-
re, pastoribusq; capta diuidere. ἰψίσμημι significat in naturā rerū pro-
 duco. vt ὁ θεός ὑπέσκησε τὰ πάντα ἢ ἐκ ὄντων. Greg. de baptismo, ἅλλ'
 ὡσπερ ἐκ ὄντων ἀνθρώπων ὑπέσκησε, ἔτιως ὑπεσάντα ἀνεπλάσει, sic in naturam
 productos denuo finxit. Alexand. in pri. probl. τὰ δὲ ἅλῦτα καυτελάως, ὄστ'
 θεῷ μόνῳ γινώριμα, τῷ καὶ τῆ τῆτρω ἐσίῳ ὑπεσίσαντα. Idem Greg. in pri. πρὶ
 ἡβ, ὁ ἑλῶρ ὑπέσκησε ὁ θεός τὰ πάντα, ἢ βίαθ' ἄε; Et πρὶ θεολογίας, πῶς γὰρ ἀνὴρ
 ὑπέσκη τόδ' ἔτι τὸ πᾶν ἢ σωίσκη, μὴ δεξ' τὰ πάντα καὶ ἐσιώσαντ' καὶ σωέχοντ'
 τ' Ἰψ' ἡν τῷ ἔς τὰ γνήθλια ὑπεσίσαντα δίκι, ἀντί τῷ ὑπεσίσαντα, πρὶ κοσμο-
 κρίας loquens, Ἄλλῃ πρὸς ἄλλο ἂ καλῶς ἐχοντ', καὶ πάντων πρὸς ἅπαντα ἔς
 εἰνὸς κόσμου συμπληρώσιν, ἴνα δέξῃ μὴ μόνον δικάαν ἑαυτο φύσιν, ἀλλὰ ἔτι πᾶν
 τῆ ζέντω ὑπεσίσαντα δυνάτῳς ἔρ. ἰψίσμημι δicitur quod in naturam rerū
 cadit, vt Quintil. locutus est. Philo πρὶ κόσμου, ὅσα δὲ τ' ὄντων ἰσοζυμι ὑπέ-
 σκησε θεῷ, nihil extitit, nihil in rerū naturā proditum est. Idem, ἔρ ἀῶνι δέ-
 ξῳ πρὶ ἑλίθυδερ, ἔσ' ἔ μὲλλ' ἄλλὰ μόνον ὑπέσκησε. Et προῖψισμημι δὲ τὸ πρῶτον
 νομ. προῖψισμημι, enim dicuntur τὰ πρῶτον φύσ' ὄντα, quae ἴν τῶις πρῶτον
 γουμνίσις censentur. quae p̄uentia & antegredientia dici latine possūt,
 vt πρῶτον φερνκότα praeorsa & primordia naturae. Plut. πρὶ ἐμαρμύν. τῆτρω
 δὲ ἔτιως ἐχόντων, ἐξῆς ἑντέορ ὡς τόγε ἐφ' ἡμῖν καὶ ἡ πύχη, τό τε δυνάτῳρ ἔτι
 ἐνδεχόμῳρ, ἔ τὰ τῆτρω συγγῆθ', ταχθέντα, ἴν τῶις πρῶτον γουμνίσις, ταῦτ' ἀπε-
 σώζοιτ' ἔρ, ἔ τῶν ἐμαρμύνω σωζοί. ἢ μὲν γὰρ ἐμαρμύνω πάντα πρὶ ἔχε καθ' ἑν
 καὶ δοκᾷ. τὰ δὲ ἔκ δὲ ἀνάγκης γυθίσηται, ἀλλ' ἑκάστορ ἀντ' ἑνῶ ὄσιρ ἔ πῆφικερ ἔ-
 να. πῆφικερ δὲ τὸ δυνάτῳρ ὡς γῆθ' πρῶτον φεσαντα το ἐνδεχόμῳρ. ἔ δὲ ἐνδεχό-
 μῳρ ὡς ἔκ, ἔ τῶν ἐφ' ἡμῖν πρῶτον φεσαντα. τὸ δὲ ἐφ' ἡμῖν, ὡς κύριον γυθίσηται τῷ ἐν-
 δεχόμῳρ. Idem, τριῶν τοίνω τῆτρω, δυνάμεις, καὶ δυνάμῳρ, καὶ δυνάτ'. δυνά-
 μεις μὲν, ὡς ἔ εἶναι πρῶτον φεσαντα τὸ δυνάμῳρ. δυνάτῳρ δὲ, ἢ δυνάμεις πρῶτον
 φεσαντα. Hec etiam προῖψισμημι δicitur. hoc est supposita. Aristotel.
 in septimo Polit. διὸ δ' εἴ γ' ἄλλὰ πρῶτον φεσαντα καθ' ἑν δὲχόμῳρ. εἶναι μὲν τῆ
 τῶν μὲν ἀδύνατον. Dionys. πρὶ τῷ ὄντῳ, πάντων οὖν ἐκότῳρ ἢ ἄλλων ἀρχῆ
 γικώτερον ὁ θεός, ἔκ φρὶ πρῶτον φεσαντα ἢ ἄλλων αὐτο δυνάμῳρ ἡμῶν. ἔ γὰρ καὶ ἔ πρῶτον
 να καὶ ὑπεσίσαντα πρῶτον φεσαντα καὶ ὑπεσίσαντα, ἔ εἶναι πᾶν, αὐτόφῳρ καὶ καθαυτὸ ἔ εἶναι πρῶτον
 φεσαντα, καὶ τῷ εἶναι αὐτῷ πᾶν ἔ ὅπως αὐτὸν ὑπεσίσαντα, Quippe & praesse &
 super omnia esse cū ante omnia habuerit & super omnia, omne esse, ip-
 summet in quā esse per se, praeorsus est. & per ipsum esse omne qd est
 quoquomodo, in naturā rerū prodidit ac produxit. ἰψόσασις in trini-
 tate diuina, idē est qd ἰδιότης, & qd πρῶτον φεσαντα. Greg. εἰς τὰ ἐπιφάνεια, θεὸς ἢ
 ὄτῳ ἔπω, ἐνὶ φωτὶ πρῶτον φεσαντα καὶ τριῶν φεσαντα καὶ τὰς ἰδιότητας ἔπω ὑπεσίσαντα
 ἔκ τῶν ἐλίον καλῶν, ἔπε πρῶτον φεσαντα. ἐνὶ ἢ ἔτ' ἢ ἐσίσαντα λόγον ἔπω θεσπῆτῳρ. Et Diony.
 de deo loquēs, ἐνάδ' α τριῶν πρῶτον φεσαντα δicit, τῆτῆσι τριῶν πρῶτον φεσαντα. Est em̄ ἰψόσασις
 natura subsistēs. Arist. πρὶ κόσμου, τῶν ἐν γῆρι φεσαντα φεσαντα, τὰ μὲν ὄσι κατ' ἔμ-

ἰψίσμημι

ἰψίσμημι

προῖψισμημι

προῖψισμημι

προῖψισμημι

νον

προῖψισμημι

νον

ἰψόσασις

φασίν. τὰ ἢ, καθ' ὑπόσασιν. ἰψόσασις etiā est audacia & fortitudo animiq;
 p̄sentia. Polyb. de Cochite, οὐχ ἔτω τῆ δυνάμῳρ, ὡς τῆ ὑπόσασιν αὐτῆ καὶ τὸ δυνάμῳρ
 καὶ ἀπεπληγμῳρ ἢ γυαντίωρ. ὅθεν ἰψόσασις, ὁ ὑπερμῳρ ἢ ὑπερβαλέσ', **preff**
 dens. Significat etiam auctorem & conditorem substantiae. Dionys. πρὶ
 ζωῆς, καὶ ὡσπερ ἐπὶ τῷ ὄντῳ ἐλέγμῳρ, ὄστ' καὶ ὁ αὐτῶν αὐτῶν ὄστ' ἢ ἔνθα
 δε πάλιν, ὄστ' ἢ φρὶ αὐτοζῳῆς ὄστ' ἢ δεά ζωῆ καὶ ζωῆ καὶ ὑπερβαλέσ'. Idem πρὶ σο-
 φίας, φέρε δὲ ἔ δοντ' πῶν ἐκ τῆ καὶ αὐτοζῳῆς ζωῆ, καὶ ὡς σοφῳρ, ἔ ὡς αὐτοσοφῳρ
 ἡμῶν μῳρ, μᾶλλον δὲ ὡς πᾶσῳρ σοφῳρ ὑπερβαλέσ'. Est enim ἰψόσασις ὁ ὑπερβαλέσ',
 qui condidit & in naturam rerum edidit. vt idem πρὶ ὄντῳ, ὁ ὄν, ὄστ' ἢ
 εἶναι κατὰ δυνάμῳρ ὑπερβαλέσ' ὑπερβαλέσ' αὐτῶ καὶ ἡμῶν ὄστ' ἢ ὑπερβαλέσ',
 ὑπερβαλέσ', ὑπερβαλέσ', φύσεως ἀρχῆ, καὶ μέτρον αὐτῶν. Idem πρὶ σοφῳρ, ἰψόσασις,
 καὶ πᾶν σοφῳρ αὐτῶ καὶ φρὶ αὐτοσοφῳρ καὶ φρὶ καθ' ἑκάστορ ὄστ' ἢ ὑπερβαλέσ'. ἰψό-
 σμημι etiam pro hypostasi dicitur. Greg. ἐν τῷ πρὶ θεολογίας de prophie-
 tis loquens, πῶν ἔπε ἔτι πρὶ ἔρ ὁ λόγῳ, ἔπε ἔ ἔτ' ἢ κατ' αὐτῶ ἔσῳ ἢ
 ὑπερβαλέσ' καὶ ὑπερβαλέσ' τῷ κυρίῳ κατὰ τὸ γεγραμμῳρ. ἔ δὲ δεξ' φύσιν ἔσῳ ἢ ἔ-
 γῳσῳσι. Significat etiam sedimentum, & quod ex vrina subsidet. **παρῳ**
 οἰσμημι autem minus est q̄ ὑπερβαλέσ', id est fere in natura rerum sum,
 vel propemodum subsisto. Dionys. πρὶ φωτῳρ, μένει δὲ καὶ ὄστ' ἢ νόσῳ,
 ὑπερβαλέσ' ἔκ τῶν ἐλαχίστῳ τῶν καὶ ἢ αὐτῆ πρῶτον φεσαντα καὶ γὰρ πᾶν τῆ ἔμοιο-
 γῳρ τῶ ἀγαθῳ, ἔπε ἔρ, ἔπε ἢ τῶις ἔσι. Quibus verbis significat morbum
 non habere suam & propriam substantiam. sed subsistere in aliqua &
 tenui boni participatione, & qualicunq; temperatā. quae si nulla sit,
 iam corpus interibit & morbus cum eo. Inde **παρῳ οἰσμημι**, de qua su-
 pra diximus. **σωίσμημι** cogo, coagmento, fingo, formo. Lucian. in Pro-
 metheo, ἐνεόνθ' ὡς αὐτῳρ ἔκ ζωῶ ἴνα συσῆσαντα καὶ ἀναπλάσσαι, ὀλίγορ ὄσορ
 ἢ πῆτ' λαβόντα, id est homines fingere. Idem, καὶ ἔ δὲ πρὶ δὲ τῶν ἀλλάσῳρ
 ἀνῳρ ἢ πρῶτον φεσαντα καὶ πῶν γῳ, ὄστ' ἢ ἢ ἢ τῶν σωεσίσαντα, id est ἔφουσαν. Ari-
 stotel. etiam voce passiva dixit, de vespis loquens, in nono historiae, ὁ
 δὲ ἢ γεμῳνῳ ὄτῳ λαβῳσι τόπορ ὄσμορ, ἐπιόντῳ τῷ δέξῳ κατὰ τῶν τὰ
 κηρία, ἔ σωίσαντα ὄστ' καλῳσι σφικωνῳ τῶν σμικρῳ ὄσιρ πρῶτον φεσαντα, ὄ-
 στ' ἢ σωίσαντα quadriferos. Plato in Timaeo voce actiua vsus est,
 de mundi creatione loquens, τῆτῆ δὲ ὑπερβαλέσ' αὐ τὰ τῶν ἐφεξῆς
 ἢ μῳρ λεκτέορ. τῆν ἢ ζωῳρ αὐτῳρ ἔς ὁμοιότητα ὁ ξωίσαντα σωεσίσαντα. Idem, ἔκ
 γὰρ πρῶτον φεσαντα, ὑπερβαλέσ' ἔ δὲ ἢ γῳ ξωεσίσαντα ἢ ζωεσίσαντα. **Rur-**
 sus voce media vsus est, σωεσίσαντα ἢ σωεσίσαντα πρῶτον φεσαντα ὄστ' ἢ ἢ. **In-**
 de σωεσίσαντα significat conciliare, ad concordiam adducere, quasi con-
 sociare. Isocrates πρὸς φίλιπ. ὄστ' μὲν οὖν ἔκ ἀδύνατον ἐσι σοι συσῆσαι
 τῶν πῶλας ταῦτα, ἔκ ἢ ἢ ἐρμῳρ ἢ γῳ σοι γυθίσηται φανερῳ. **Ab-**
 huius verbi imitatione Cicero constituere pro in vnum conciliare **Constitutio**
 & consociare dixit, in primo de Oratore, Vt vero iam ad illa sum

ἰψόσασις

ἰψόσασις

ἰψόσασις

παρῳ οἰσμημι

σωίσμημι

συνίσημαι

ma veniamus, quæ vis alia potuit, aut dispersos homines vnum in locum congregare, aut a fera agrestiq; vita ad hunc humanum cultum ciuilemq; deducere, aut iam constitutis ciuitatibus, leges, iudicia, iura describere? ἢν πόλεως ἢδὲ σωεσσηκώων. Idem alibi, Ab oratorib; ciuitates & ab initio constitutas, & sæpe conseruatas esse dixisti. Σωίσημι conraho, corrugo, obduco. Plutarch. in Sympof. ἢν ἐπὶ. ὁ δὲ ἐ μάλα φαιδρός, ἀλλὰ συσίτεις δὲ πρόσωπον, ἐγὼ τίνωω ἔφη. Σωίσημι etiam πίνωμι, & conerescere facio. Aristotel. in primo de generatione, οἶον ἔν τῆ τω γάλακτι πῆξα, τὸ μὲν σάμα, δὲ γάλα δῆρ, ὁ δὲ ὄρς ἢ πωτίω, δὲ πλὴν ἄρ χλὼ ἔχορ πλὴν σωίσησαν. Σωίσημι conflo, communi consensu comparo, vnanimiter molior. Isocr. in Helene, ἢ πέρς δὲ ταντῆς οἱ ἔλλωες ποσῶρ συσι εσίσαντο πόλεμον. Plutarch. ναξίους δὲ καὶ μιλησίους σωίση πόλεμον διὰ τῆ ἢν κρέοντος γωάικα. Demosth. ἔν τῶ πρὶ πόδιων, καὶ διὰ ταῦτα σωίσηται ἐφ ἡμᾶς τὸν κλονταῖον ποτὸν πόλεμον. Dicitur etiam de coniuratione. Aristotel. in quinto Politic. οἶον κινάδων ὁ πλὴν ἐπὶ ἄγκισιλάς συσίσηας ἐπί δισιν ἐπὶ τῆς σπαρτιάτας. Demosth. Σωίσηται πόλεμον φιλιππῶ καὶ ἄθκ ναίους, datiuo, bellum exortum inter eos. & Σωίσηται πόλεμον φωκικῆς πρὸς θεηλάδες, exarsit. Inde σωίσηται dicuntur coniurati & coeuntes, & fœdus ineuntes & confociati. Plutarch. ὅτε σωίσησαν ἀλλήλοις ἔρι, καὶ συσάντες ἠγωνίζοντο. quibus διασάντες καὶ διαφερόμενοι opponuntur. Et Σωίσηται est coniuratio, conspiratio, sodalitiu in perniciem legum. & quæ Cicero coitionem vocare solet, & lex Cornelia vocabat, vt nos in Annotationibus scripsimus. Demosth. in pri. κατὰ σεφάνω, κακοτεχνῶν ὅ φαίνῃ πρὶ τὰς διαθήκας, τὰ φθὸν μὲν ἀντὸς μαρτυρῶν ἐτοίμως κλέπτωρ δὲ τὰς ἀλθῆρας μαρτυρίας. δὲ ἀπατῆν δὲ τῆς δικασῆς. σωίσηται δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις. οἱ δὲ νόμοι καὶ πρὶ ἢν τριτόν γραφῶν περιήκασι. σωίσηται ἐπὶ ταῖς δίκαις dixit, cum conueneris & coieris quo rei iudicio circūuenirētur & condemnarentur. vt Cicero pro Cluentio ex verbis legis Cornelie loquitur, Et coire de innocentium fortunis. Sunt & alia verba quibus a Grecis ista significantur, quæ suo loco dicentur. Idem in secundo κατὰ σεφάνω, οἱ δὲ ἐκ πρὸςίας ὡσπρ ἔτῳ κνηροί, δὲ δὲ μίω πρόφασιν δικαίω ἔχοιρ ἄρ ἀπείρ, ἀλλ ἀχροκερδέα καὶ πλεονεξία καὶ ὑβρεῖ, καὶ τῶ τὰς ἐαυτῆν συ σάσης κυριώτερας ἢν νόμων ἀξιοῦ ἔναι, ταῦτα φαίνονται πρῶτοντες. Dicitur etiam ἐπισωίσηται. Plutarchus, πρὸς οὗ τὰ τριάντα ἢν νομοθετη μάτων χαλεπώωντες οἱ ἔφοροι, ἐπισωίσησαν. Idem in Gracch. ἔπειθ ἔλθον δὲ τῶ τιβερίω κρύφα, καὶ σωίσησαν ἐπὶ αὐτὸν τῆς ἀναρῆσοντες, decuriabant & conscribebant. vt Cicero in Philip. & pro Plancio, Non rursus improbos decuriabit. Et ad Quintum fratrem, Senatus consul. factum est, vt sodalitates decuriatq; discederent. οἱ συσάντες, οἱ καταλεγμένοι, οἱ καταταταμένοι, καταλελοχισμένοι. Aesch. πρὶ πρῶτος. φῆς γὰρ με ἔν μὲν

Σωίσηται

ἐπισωίσηται

τῆ πρῶτη πρὸς βία λαθεῖν σαυτὸν σωεσσηκώτα ἐπὶ πλὴν πόλιν, ἔν δὲ τῆ δούτε ἔρα ἀδιδέσθαι. σωεσσηκώτα, vocat coniuratū, & qui consilium proditiōnis iniit. Idem, πόπερον οὗ ἐγὼ τὸν δῆμον ἐκώλυσα, τὸν δῆμον μιμείσθαι, ἢ σὺ δὲ οἱ μετὰ σὺ σωεσσηκώτες ἐπὶ τὰ κοινὰ; & Σωεσσηκώς, compactus, solidus, nō fluxus. Aristotel. in octauo de hist. animal. Διδ καὶ σάξκες σωεσσηκώσι μᾶλλον ἢν προσγέωρ ἰχθύων. ἢν δὲ πελαγίωρ ἢν γαί ἐσι καὶ καχυμύλαι. Theophr. in secundo de Causis, βορέωρ δὲ ἔσωρ ἐρημυρίων, ἰχυρὰ τε τὰ δένδρα καὶ ἐκπέτῃ μᾶλλον, ἄτε τῆς μὲν γῆς διακόρς ἔσκη, αὐτὰ τε σωεσῶτα, καὶ ἔν ἀπελκρότα, δικφορ δῆμον. Idem, ἄπλωδ ἄ αἰὰ τὰ βόρφα βελτίω ἢν νοτίωρ. καὶ γὰρ ψυχρότερα, καὶ πλὴν ἀπόλαυσιν πρὶ πλάω ξλωεσσηκώτων καὶ ἰχυόντων καὶ ἢν καρπῶν καὶ ἢν δένδρων. Xenoph. ὅστω ἔχουσαι σωεσῶτα τὰ σώματα. Σωίσηται ἄνα, ἀντὶ τῶ γωρίωρ πρὶ καὶ μαρτυρῶ. Demosth. πρὸς κάλιππορ, καὶ ἐὰρ μὲν γινώσκουσι πλὴν ὅτι τῶ ἀνδρῶπος ὅ ἔν δὲ ἀπδουῶναι, τοσῶτον μόνον ποίρ γράται δὲ δὲ ἀπδουῶναι. ἐὰρ δὲ μὴ γινώσκουσι, καὶ τῆς τῆνομα προσωαραγρῶφερ ὅς ἔν μὲλλῃ συσίσηερ, καὶ δὲ ἔσερ ὅρ ἔν δὲ ἐκ κομῆσθαι τὸ ἀργύριον, id est que oporteat ostendere & testificari eū esse cui dari oportet. Idem, Δεῖξαι δὲ ἔν ἀντὸν τῶ πατρι τῶ ἐμῶ καὶ συσίσηαι, τῶ ἀρχεβιαδῆ καὶ τῶ φασία προσέταξε. Isæus πρὶ τῶ κίρωνος κλήρς, καὶ ταῦτα διοκλῆς ἀκῆσας, ἔδερ ἀντῆπερ. ἀλλ ἐωνῆσθαι ἢ ἢν ἐς ταφῶν, τὸν δὲ ἀξῆα βῶνα, δεδωκέναι ἔτῳ φάσκωρ, ταῦτα ἔξῃς παρ ἐμῶ λαβείρ. καὶ δὲ ἀμολογῆσαι ἢν μὲν ἠγορασμῶν ἡμῶν ἀπρλαβῆρ. ἔν δὲ ἀξῆα βῶνα ἔφασκε δεδωκέναι, συσίσηαι τῆς λαβόντας. Σωίσηται etiam nobilem & notum facio. Synes. θεοτίμω, ἔκῃνο δὲ κοινόν, ἔν καὶ Σιμωνίδης ἔξωνα, τῆ διαδοχῆ τῶ γόνος σωίσηται. καὶ διὰ τῶ θεοτίμω κηίσεως ἐς ἔν ἔλλωες ὄσι, κηλῆς ἄνδῆμι καὶ ἔν ταῖς ἢν λόγων διατριβῆς. His verbis significat poemate Simonidis Hierona, & poemate Theotimi Anthemium illustratos, & posteritatis memoriae commendatos. Σωίσηται etiam commendo significat. Idem, Σωίσηται τῆ πρὸςίας καὶ τῆ πρὸςίας τῆ σῆ, τὸν δανυάσιορ. Σωίσηται ἀντὶ τῶ ἀρχῶν λαμβάνω, καὶ ἢν παρῆρ ἔχω καὶ φύσιν ἐς τὸ ἔναι, id est consto, componor, quæ significatio nota est. Σωίσηται coniuuro, conspiro, & datiuo iungitur. Plutarchus, οἱ δὲ σωίσησαν τῶ καλῆ λινῆ. Et ad bellum confociari. Xenoph. in septimo ἐλλωίω, de Epaminonda, ἄλλῳ γερηκμῶν διὰ πλὴν ἐς πελοπόννησον στρατεύω τῶ σωεσῶναι τῆς λακεδαιμονίης καὶ ἀρκάδας καὶ ἀχαιδῆς. Et σωίσηται ad defectiōnem vel ad res nouas sollicito. Paul. τούτων σωίσηται δεδῶναι καταγνωθέντα ἄιγυπῶν ἀνδρῆς ἐπὶ τὸν βασιλέα σωίσηται. ἄωίσηται autem fide deducere, ad defectiōnem elicere. Aeschines, σὺ γὰρ ἔν κώμῶ ἀποσίσησαι; Σωίσηται constitutio. Galenus, ταῦτω γὰρ ἡμᾶς ὁ πλάτων ἐσί δαξε πλὴν μέθοδον ἀπάσης τέχνης συσάσης. Σωίσηται etiam crassitudo & coagmentum. Idem in decimoquarto Therapeu. εἴτ ἄνδῃς ἐμβολῶν

σωεσσηκώτα

κακιάβη τίταωρ ἄσβισορ, λίω ὡς ἄλδρον ἐμωλατῆ μέγχι πηλώδης συσάσως.
 Idem, λύνται μέγχι γλοιώδης συσάσως, vsq; ad crassitudinem strigmen-
 titiam. Et in secundo ad Glauco. Ἄρμολα δὲ μέλι μέγχι συσάσως ἐμωλα-
 σρώδης ἐψυθέρ. Significat etiam corpus & concretionem. Arist. in quin-
 to de hist. animal. ὅτι δὲ ἐνδέχεται μὴ καίεσθαι συσάσως ἡνὼρ ζώωρ, ἢ Ἐλαμάν-
 δρα κριεὶ φανερὸν. αὐτὴ γὰρ ὡς φασὶ βασιλέωσθαι διὰ τὸ πωρὸς σθένυσι τὸ πύρ. Συσά-
 σως conciliatio & ad concordiam reductio. Isocr. in paragr. πρὸς Ἰλ. γὰρ
 τὸν πόλεμον πηλαὶ πόλεος ἀρ. εὐρεθείη καλῶς ἡνωσιμύω. πρὶ δὲ συσάσως ἐκ ἔσιρ
 ἢ ἂν ἕως ἐπιδέξην ἄμεινον φησὶ ἡμετέρας βεβαδονμύω. Significat etiam præ-
 lium collato pede pugnatum. Herodian. μὴ φέροντες πλὴν ἐκ συσάσως μά-
 χλω, id est πλὴν σαδίαίου, vel πλὴν συσάδλω μάχλω, quod idem est, hoc est, sta-
 tariam pugnam. Apud eundem enim συσάδλω καὶ συσάδωρ μάχεσθαι, est
 comminus pugnare, & differt τὸ διὰ δροάτωρ. Diximus supra de signi-
 ficatione verbi τίθημι & τίθεμαι, & ὑπὸ τίθημι & ὑπὸ τίθεμαι. nunc explican-
 canda sunt reliqua composita eius verbi. Quorum ἀρτίθεμαι, reicere
 significat, hoc est ἀναβάλλεσθαι, ἀνατίθεσθαι. Xenoph. in. ii. ἀρτυνημον. de vo-
 luptariis hominibus loquens, τὰ μὲν ἡδέα, ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες. τὰ δὲ
 χαλεπὰ, ἐς τὸ γῆρας ἀρθεύμενοι. Isocr. in paragraph. καί τινι δουρ. ἡμῖν ὄσις
 ἐπὶ τῇ τριάκοντα κόσμιον ἑαυτῶν πρὸς ἕχρη, ἐς τὸν ἀρθεύσθαι τὸ χρονον ἀδικεῖν, ἐν
 τῷ καὶ τῷ πρότερον ἡμαρτηκόσι μετέμελε; Significat etiam deponere. Plut.
 in Politicis præceptis, οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τὸ ἀριστέω καὶ τὸν θεμισοκλέα ἐπαυθ-
 σι, πλὴν ἔχθραν ἀρθεύμενους ὁσάκις ἐπὶ πλὴν πρὸς βίαν ἢ στρατείαν δέχοιεν. Athen. in
 quinto διαπνοσοφισδωρ, ὅς ἔστι φησὶ παρτίδω σφραγιστὸς ἀιρεθείς, τστέσιρ ἱερὸς
 ἡρακλέως, ἐκ ἀπετίθεσθαι πλὴν ἀρχῶν, ἀλλ' ἵματις πύρανθ' ἢρ, non abdica-
 bat se magistratu. Plutarch. ἀρτίθεσθαι πλὴν ἀρχῶν & κατατίθεσθαι pro-
 eodem dixit. ἀρτίθεσθαι τὰ ἔντερα ἐς πλὴν δικαίω χάρασιν Galen. dixit pro-
 reponere, & vt Celsus loquitur refundere. Et ἀπόθεσις τῆν ἐντέρων
 apud eundem est refusio intestinorū. ἀρτίθεσθαι τὰ γυρόμνω, παυδία,
 exponere. Aristotel. in septimo Politicon, ἔσθ' ἢ τάξις τὸ ἐνδῶρ μνηδὲρ καὶ
 λυθὲ ἀρτίθεσθαι τῆν γυγνομύωρ. Idem, περὶ δὲ ἀρθεύσεως καὶ τροφῆς τῆν γυγνο-
 μύωρ, ἔσθ' νόμω, μνηδὲρ πεπερωμύων τρέφωρ. ἀρτίθεσθαι etiam reconde-
 re, hoc est ἐς φυλακῶν καὶ τήρησιρ τίθεσθαι. Ἐναρτίθεμαι ibi depono & re-
 linquo. Galen. in. xii. methodi, πρὶ τῆν καρωλικῶρ loquens, τὰ μὲν πωρ-
 σορ ἔχοντα τῆν καρωλικῶρ, ὀδονομῆ μὲν ἐν τῷ παρτωτικά, μάλλον. ἰαυ-
 ράν δὲ καὶ δ'νσλυτῆρ ἐναρτίθεσθαι ψύξιν ἐν τῷ κάμνονθ'. ἀντὶ τὸ ἐγκαταλιμωά-
 να. ἀνατίθημι expono & narro, διορ, ἀνατίθημι σοι πλὴν ἐμὴν γνώμω καὶ
 βουλῶν. vt in Actis Apostol. ca. xxv. ὁ φῆσος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ ἡπὶ τὸ παῦ-
 λωρ. ἀνατίθημι ἢ τὸ ἐπιτρέπω, ἢ ἐπιμύω, pmitto, cōmittō, mādō. διορ, ἀνατίθη-
 μι σοι τὴν δὲ τὸ ἐπιμύω. & ἀνατίθημι σοι τὸ φορτίω, onus iūgo. Polyb. de ca-
 stris Ro. loquēs, & obeudis vigiliis, ἢ τὸ τὸ ἐφοσείας πῆσις ἐπὶ τὸς ἰππῆσι ἀνα-

ἢ συσάδλω μάχλω

ἀρτίθεμαι

ἀπόθεσις

ἐναρτίθεμαι

ἀνατίθημι

τίθεσθαι, Vigiliarum autem circuitus fidei equitū cōmittitur. ἀνατίθη-
 μι δὲ προσλογίζομαι, tribuo, acceptum fero. quod etiam προσίθημι dicitur.
 Synes. Ἐγὼ δὲ ἀντιθῶμαι καὶ ταῦτα τῷ θεῷ. Et tribuo, id est propensus sum
 in aliquem, & illi multum faueo. Plato de amore loquēs in Sympos.
 τὸ δὲ ἄρα ὡς εἰοικεν, & τὸν ἢ δὲ καλῶς ἐπαυεῖν ὀλοῦν. ἀλλὰ τὸ ὡς μέγισα ἀναθῆναι
 τῷ πρῶτῳ, καὶ ὡς κάλλισα, ἐάντε ἀληθῆ ἢ ἑάντε μὴ. Idem, διὰ ταῦτα δὴ πάντα
 λόγον κινουῦτες, ἀνατίθετε τῷ θεῷ ἔρωτα. ἀνατίθημι, ὁ ἀνάπῳ suspēdo, διορ, ἀνατίθημι
 τὸ δὲ τὸ λάφυρον τῷ θεῷ ἀγάλλω. Aristoph. καὶ ταῦτ' ἀναθήσωρ ἐρχομαι πρὸς
 τὸν θεῶν ἀντὶ τὸ δὲ ἀρτίθωσιν καὶ κρεμάσωρ. ὅθεν ἀναθήματα, τὰ ἀειρώματα, id
 est donaria. Macrobius, Ornamenta, inquit, fanorum sunt clypeí, coro-
 nae, & huiuscemodí donaria. neq; enim donaria dedicantur eo tem-
 pore quo delubra sacrantur. Herodot. in pri. γύγης δὲ περὶ ἀνθῶσιν ἀπέπεμ-
 ψον ἀναθήματα, ἐς Δελφῶσιν ἐκ ὀλίγα, ἀλλ' ὅλα μὲν ἀρτίθωσιν ἀναθήματα ὅσιν οἱ πωρ-
 σα, ἐν Δελφοῖσι. πάρεξ δὲ τὸ ἀρτίθωσιν χρονον ἀπέπεμψον ἀνέθηκε. quæ donaria etiam
 ἀνακέρμνω, dicitur. Idem ibidem, κρητῆσιν οἱ ἀριθμὸν ἐξ ἡμῶσιν ἀνακέρματα.
 Hoc vocabulo etiam statuarū significatur. Andocid. πρὶ μυσήρωρ, πρὶ
 δὲ τῆν ἀναθημάτων φησὶ πρὶκοπίης, καὶ τὸ μνηύσεως, ὡσπρ ὑπερχόμω ἡμῖν, ἔτω καὶ
 κρητῶσιν. Significatur etiam templa, basilicæ, porticus, & alia vrbis or-
 namenta. Strabo libro quinto geograph. ὡς δὲ ἐπέμψον, οἱ παλαιοὶ μὲν τὸ
 κάλλωσιν τὸ ἔρωμασιν ὀλιγώρωσιν, πρὸς ἄλλοις μέγισοι καὶ ἀναγκαλοτέρωσιν ὄντες. οἱ δὲ ἴσθωρ,
 καὶ μάλιστα, οἱ νῦν καὶ καθ' ἡμῶσιν, ἐς τὸ τὸ καδυσέρεσιν. ἀλλ' ἀναθημάτων πολλῶν
 ὁ καλῶρ ἐπλήρωσιν πλὴν πόλιρ. Isocrat. pro templis & sacris monumentis
 vtitur. ἀναθηματικὰ σκεύη inde dicitur vasa quæ ornatus causa habē-
 tur, non vsus, vt λέβητες ἄπυροί, & supellex argentea ad ornamentū aba-
 ci. quædam enim vasa sunt in instrumento, quædam in ornamento.
 Odyssæe vigesimoprímo in fine,
 νῦν δ' ὦρε καὶ διορτῆρ ἀχαιοῖσι τετυκέσθαι
 ἐν φάει. αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ὅλα ἔψαλάσθαι
 μολπῆ καὶ φέριγγι, τὰ γὰρ τὸ ἀναθημάτων, δαίτῳ, hæc enim sunt ornamē-
 ta conuiuii. vel hæc sunt dicata cōuiuio acroamata. quanq̄ prius ma-
 gis probo. ἀνάθεσις est dicatio & cōsecratio. Athen. libro decimoquin-
 to, στέφανωσιν δὲ τὰς τῆν ἐρωμύωρ θύρας, ἐς τοῖς ἐρωμύωσιν, ἀλλὰ τῷ ἔρωτι κρητῶσιν
 πλὴν τῆν σφραγῶρ ἀνάθεσιν. Inde ἀναθέματα dicti sacri homines, quorum ca-
 pita diis inferis dicata sunt & deuota. ἀνατίθημι, attribuo, accom-
 modo Dionys. de cœlesti hierarch. cuius verba transcribemus in mē-
 tione verbi ἀπειοικέναι, pro quo ipse alibi ἀρτίθεμαι dixit. ἀνατίθεμαι τὸ
 ἀναβάλλω. Vt enim ἀνατίθεναι dicitur is qui onus tollit, & in alium in-
 clinat: ita ἀνατίθεσθαι δὲ ἀναρθεύωσιν καὶ ἀχθοφορῶρ, qui in humeros suos tol-
 lit, vel humeros submittit onerí admittendo, & onus gestat. Synes.
 ἀλλ' ἢ κάμνωσιν φωρῶσιν πηλῶσιν ὄνωρ ἀνατίθεται φορτία. Xenoph. pro onus

ἀναθήματα

ἀναθηματικὰ σκεύη

ἀνάθεσις

ἀνάθεμα

ἀνατίθεμαι

fufcípío & prouínciam, & fufcípío aliquid præftandum atq; efficien-
 dum, vñus est, cuius exemplum nunc nõ memini. **Ανατίθεμαι** etiam ὁ
 ἀνατίθημι, id est onus iniungo, vt supra dictum est. **Xenoph.** in secundo
 ἀναβάσ. ὡς οὐκ ἔστιν ἀπιόντας δὲ πνεῖν ὅτι ἕξ ἐχει. ἐπειδὴ δὲ σημερινῆ ἔρασι,
 ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκουάζεσθαι. ἐπειδὴ δὲ τὸ δουπερον, ἀνατίθεσθαι ἐπὶ τὰ ὑπερῷα. **Idem**
 in tertio voce actiua vñus est, ἔμοι δὲ εἰ ἄνδρες δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον ποτε μίτη
 προσείδης ἐς ταυτὸ ἤμῃν ἀντοῖς, ἀφελομύνας πε πλὴν λοχαγίαν, σκούκη ἀναθέουτας, ὡς τὸ
 πω χεῖρας, vasa ei gestanda iniungere. **ἔτ' οὗ** γὰρ πλὴν πατριδὰ καὶ ταχυαῖα.
Ανατίθεμαι τὸ ὑπερτίθεμαι καὶ ἀναβάλλομαι, quod etiam ἀνατίθεμαι dicitur, vt
 iam dictum est. hoc est differre, reiicere in futurum. **Plutarch.** in **Polí-
 tic. præceptis**, ἀναθεῖτορ οὐκ ἔστιν ἄμυναι ἐς τὸν χρόνον. **Synes.** ἱεροῦ. καὶ ἀνα-
 θεῖται δὲ σήμεμα, μέγιστος δὲ ἀντοῖς δὲ ἡγῶν πρὸς πλὴν μακαριωτάτῃν οὐ κεφαλῶν
 ὑπερ τούτων ψήφισμα σέμψαι καὶ πρὸς βούλιῃν. **Ανατίθεμαι** τὸ μετατίθεμαι ὁ με-
 τανόω, μεταβαλλόμεναι, muto sententiam & retracto. **Lucian.** ἀνατίθεμαι
 τὰ κατηρημύλια, καὶ ἑλθὼν κριῖμαι αὐτὸν γηναῖον ὄντα ἀντί τῷ ἀνατρέπω, ἀναρῶ.
Idem, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκένων, ἢ ἀνατίθεσθαι ἀνδρὶ τὰ ἐρημύλια. **Xenophon** in
 quarto ἀφηρημύλια. **Ἄλλὰ** μετατίθεμαι τὰ ἐρημύλια ἔπρ' ἐξέστ' εἴ γέτοι ἐφθ' ὁ σωκράτης
 εἴθ' εἶναι, καὶ μὴ μάλλον ἢ μὴ ὄρθως θέναι. **μετατίθεμαι** muto, transfero, vnū pro
 altero pono vel dico. **Demosth.** ἐξήναι καὶ ἑλθὼν τῇ μιδοαρνίᾳ μετατίθεμαι
 ὅτ' ὀνόματα. **Idem**, τὸ δὲ ὄνομα ἀξιοῖς ἀφ' ἑσ, ἔπειτα μεταθέσθαι ἄντ' οὗ. **Et**
 transferre ab vno ad alium, vt μεταθέσθαι πλὴν βασιλείαν. & μεταθέσις. **Idem**
 de præstigiatoribus, κίθους παῖξερ πλὴν ὄψιν κλεψίθεσις ἑστ' ἀρχὴ ἐστὶ μεταθέ-
 σεως. **Et** pro mutatione. **Idem**, πλὴν μὴ κοινωνίαν ἐξέσθαι, πλὴν μεταθέσθαι ἀρχῆ
 νόμῳ. **Plato** in **Minoe** pro muto dixit, ἔπειδὴ δὲ ὁ ἐννοίσω ὅτι εἴδ' ἑπ' παυό-
 μεθα, ἀνω κάτω μεταθέμενοι τοὺς νόμους, ἐξ δυνάμει ἀφ' ἑσθ' ἀί σοι. **Isocrat.** μετα-
 πειθόμεναι dixit, ἔσθ' ἑπ' ἐπ' ἐννοίσι ταῦτα μεταπείθόμενοι, ὅτι ταυτὰ εἰσι. **Ανατίθε-
 μαί** ἰgitur, εἰ μετατίθεσθαι καὶ μεταβαλλόμεσθαι καὶ ἀναφιλῶσθαι, καὶ μεταγινώσκον.
Translatio est ἀπὸ τῆν πειθόμενων, qui calculos male promotos postea
 errore intellecto tutius collocant & commodius. **Plato** in **Gorg.** καὶ
 ἐπὶ γε ἐθέλω τῆν ὁμολογημύλιον, εἰ ἂν σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογησῶν, ἀναθέσθαι ὅτι εἴρ
 σὺ βέβη, retractare. **Citatur** & illud **Antiphontis** ἐκ τῆ πρὸς ὁμονομίας, ἀνα-
 θεῖται ὡς πεπῶρ τὸ βίον ἐκ ἐξέσιν. **Ανατίθεμαι** voce actiua etiam dicitur εἰ με-
 τίθεμαι. vt, δημοσθηνικός δὲ εἰσι τὸ ποῖτον θεώρημα, τὸ τὰς καθ' ἡμῶν ἀντιθέσθαι, εἰς
 τὸ σωαντίον ἀναθέσθαι τῆ τέχνη. **Αναθέσθαι** etiam est familiariter arcanum fu-
 um exponere, quasi in sinu amici deponere, vt supradictum est πρὸς τῷ
 ἀνατίθεναι πλὴν βελῶν. **Plutarch.** de amatoriiis narrationibus, ἐν νῶ δὲ ἔχωρ
 ὁ φίλων ὑπὸ θεῖται τούτους, πλὴν πρὸς ἀνέθετο τῆν ἐταίρων ἕσι. **Ponitur** & pro oste-
 do, legendumq; porrigo. vt ἔν τῷ πρὸς ὁμονομίαις εἰς τὸν Ἀριστότελῳ, μὴ δυνάμε-
 ἔσθ' οὐκ ἔστιν ὁ νόμος τῷ ἑρῶσ' ὅτι εἰπερ τὸ πωσθῶναι κόν, μηχανῆ δὲ αὐτὸ μετατίθε-
 ἀνατίθεμαι οὗ γὰρ ἀντ' ὅσον πωσθῶναι κόν ὁ περὶ καὶ ψυχρόν, ὅς καὶ φέρει, ἡδον

μετατίθεμαι

μεταθέσις

μεταπέθειν

ἀνατίθεμαι

νῆσιν λαβεῖν πλὴν ἀθεῖν τὸ λέγειν. **Componitur** hoc verbum & fit προσηνατίθεμαι
 θεμαί, quod idem significat, hoc est consulo amicum vel fidum homi-
 nem & consultum, & cōsiliū meum vel negociū expono. **Diodor.**
 de **Alexandro**, καὶ χωρὶς καταπλήξεως ἡσυχῆ τὸν ἄνθρωπον ἀνεκρίνε, τίς ὦρ καὶ τὶ
 εὐλόμῳ τῷ ἐπὶ πρῶτον δὲ ἐπόντος μηδὲν ἀπώλως γινώσκον, τὸς μάντισι προσηνα-
 θέμεν τῷ πρὸς τῷ σημεῖον, τὸν καὶ τὸ ἐκένων κρίσιον ἀπέκτενε, id est cum super-
 portento Chaldaeos consuluisse. **Apostolus** in secundo ad **Galatas**,
 ἔμοι γὰρ οἱ δοκοῦντες εἶδ' ἑπ' ἀνέθετο, **Mihī** enim qui imprimis censeban-
 tur nihil communicauerunt: sed contrā, a me abhorrebāt. vel sic, qui
 vero aliquid esse videbantur, profus me consultore non vsi sunt. **con-**
filia mecum non contulerunt. **Ibidem**, ἀνέβλω δὲ καὶ ἀρκάλυψιν, καὶ ἀνεθέ-
 μῳ ἀντοῖς εἰς ἀναγγέλιον. significat, exposui arcanum euangeliū, hoc est cō-
 fortes euangeliū feci. **Idem** capite primo vñus est pereleganter eo mo-
 do quo **Diodorus**, ὅν προσαναθέμεν ἄντ' οὗ καὶ ἀμαθῶς, εἰς ἀνέθετο εἰς ἱεροσόλυ-
 μαί, **Non** adhibui in consilium carnem & sanguinem. non cum ci-
 uibus inquit & gentilibus meis consilia de euangelica prouincia mi-
 hi mandata diuinitus, communicauī: sed profectus sum ad gentes.
Sic **Lucian.** in dialogo τῶν τραγωδιῶν statim in principio, εἰς τὴν τὴν σῶνους
 ἢ κατὰ μόνους λαλεῖς, ὡς ὁ δὲ πρὸς ἀντ' οὗ, ἑλθοσὶ δὲ τὸ ἔχον, ἔχωρ; ἔμοι προσαναθέσθαι.
 λάβε με σύμβουλον πόνου. προσανατίθεμαι καὶ τὸ προσεπιφορτίζομαι, in super
 hoc oneris fuscípío, ἔπειδὴ πρῶτον ἔχον καὶ τὸ εἰς ἀνέθετο. **Xenoph.** in se-
 cundo ἀφηρημύλια. καὶ γὰρ πάντο μοι δοκεῖ ἀφρονεῖν ἀνθρώπων εἶναι, τὸ μέγιστον ὄντος
 τῷ ἑαυτοῦ τὰ δέοντα προσκομίζειν, μὴ ἀρκεῖν ποτε, ἀλλὰ προσαναθέσθαι τὸ καὶ πρὸς
 ἄλλοις κλίταις ἑπ' ἀνέθετο πρὸς τῶν κατὰ τὸν εὐδὲν loquens. **Διατίθεμαι** afficio.
Demosth. ἔσθ' ἑπ' ἀνέθετο ὅν τὸν ὄρθον ὄρθον μὴ εἰς ἀνέθετο, quibus incommodis
 affecerit, quo modo vexarit eos. **Διατίθεμαι** τὸ καθισθῶ καὶ δικονομῶ, **con-**
stituo, compono. **Lucian.** εἰ μὴ τὸ διατίθεται τὰ βέβη. **Διατίθεμαι** τὸ ἀπερῶ
 ἀπεργάζομαι, efficio, reddo. **Demosthen.** ἔσθ' οὐκ ἔστιν ἀνέθετο ἀνθρώπου λειτουργίῳ
 σιν ἡμῖν, τὸν ἀπαύτας ἀπίσθαι πρὸς ἡμῶς διατίθεμαι; infidos nobis reddemus.
Διατίθεμαι passiuua voce significat bene aut secus de re aliqua statuo, **Διατίθεμαι**
 vtorq;. **Isocrat.** in **Panathen.** μὴ δὲ ἀνέθετο φωνῶν τῆν τὰ μὴ σώματα, τὰ
 σφέτερ ἀντ' οὗ ἐκνεύσθαι διατίθεμαι, συμπερῶν δὲ τὸς ἄλλοις ἀνέθετο. **Sic**
Gregor. εἰς βασίλειον, προσκομίζω γὰρ ἐκ κλησίας κρείται τὴν εἰσίν, ὅ πλὴν συμ-
 φαρὰν ὡς κάλλιπα διατίθεται, calamitatem in bonum commodissime ver-
 tit. **Et** de **Athanasio**, καὶ πλὴν φυγαδέσθαι ὡς κάλλιπα διατίθεται, de exilio suo cō-
 modissime statuit. **Xenoph.** in secundo ἀφηρημύλια. de veris amicis lo-
 quens, δυνάμει δὲ καὶ τὸ ἔστιν εἰ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφορῶν τῶν ἄλλοις
 διατίθεται, καὶ πλὴν ὄρθον καλύψω εἰς εἰς μεταμελησόμενοι προσείναι. **Dicitur** hoc
 etiam ὅτι τὸ εὐδὲν, vt superius dictum est. a quo fit εὐθετῶ compositum, &
 εὐθετῶ, δὲ εὐδὲν.
Διδοθεῖν, quod significat compono, digero, cōcínno, suo vnumquodq; θετῶ.

διατίθεμαι

διατίθεμαι

εὐθετῶ, δὲ εὐδὲν

loco colloco. Lucian. ἔωθον γὰρ δὲ ζανασάντα, σάειρον τὸ συμπόσιον δὲ. ἔτα
δὴθετὶ (εντα) ἕκαστα, πρὸς ἀνάμω (ω) Δί. Synes. καλὸν οὖν εἶ πάντα δὴθετὶ (εντα) ἕκαστον
σεως καὶ ἑνθυμιάσεως δὲ δωμάτιον, id est, honestum igitur erit si omnia di-
gerens & componens, etiam euerras cubiculum, suffituzq; vapores.

Διατίθεμαι (ω) τὸ διαθήκας πρὸς, testor, & in testamento meo aliquid mā-
do hæredibus. Demosth. Ἐπειδὴ τὸν νόμον οὐ πασίῳ ἐπεκλυτῆται ὁ ταῦτα διαδέ-
μω. Idem, Σκέψασθε δὲ εἰ δὲ δίδετο. Aesch. Διαδέδω τὰ εαυτῶ, in bonis testari,
vel ex bonis. vnde Διαθήκη, & pluraliter Διαθήκαι, pro testamento poni-
tur, & pro hæreditate quæ testamento obuenit. Isocrat. Aeginetico,
θερασύλοχ (ω) γὰρ οὐ πατήρ τω καταλιπόντι τὴν διαθήκην ἐμοί, πρὸς μὲν προγόνων
ἐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Idem pro testamento ibidem, ὡς (ω) περὶ τῶν
αὐτῶ περιόχῃ τὴν διαθήκην ἄκυρον, καὶ τὴν δίκον ἐρημον πρὸς. Plurali autem
vñus est in principio eiusdem orationis, ὡς (ω) μὴδ' ἕνα ἂν πρὸ ἐλθεῖν ἑναυτία
πράξοντα, τὰς διαθήκας ἄς ἐκείνος κατέλιπε. Διατίθεμαι τὸ παλαιῶ, (ω) ἐπὶ πρᾶσι
τὰ σκόβη ἢ ἄλλα τινὰ εἰς μέσον τίθεμαι, id est, vernalia expono. Demosthen.
Ἐπειδὴ δὲ δίδετο τὰ φορτία, ἐφ' ἑτέρας νεῶς ἐφ' ἐκπλοῦσεως, id est, postq̄ ven-
diderit. ἀντὶ τῶ, ἔπειδ' ἄρ' ἀπὸ δολωμῶ. Διατίθεμαι etiam ἀντὶ τῶ σωτί-
δεμαι, id est, pacifcor. Aristoph. ἢ μὴ δίδεω Διαθήκην ἐμοί, nisi mihi sti-
pulantí promittant. Demosthen. πρὸς Ἀπατῶρ. ἔνεσκηγας δὲ εἰ Δίκης, δίδω
σιν ὁ παρμύλιον ὄρκον τούτῳ πρὸ ἄνωρ ἐγκλημάτων. Ἐπὶ τῶ δὲ ἐξαρτῶ Διαδέμω
ἀργυρίῳ ἑὰρ μὴ δμώσῃ, Lite autem contestata Parmenio huic iururandū
de quibusdam actionibus defert. quod iste statim accepit, atq; eo am-
plius pecuniam certā depactus est nisi iurasset, in quæ verba erat cō-
cepta delatio. Et Διαθήκη numero singulari pactum & conuentum &
pollicitatio, hoc est ἐπαγγελία, Ex quo factum vt testamentum in sa-
cris monumentis vocetur pollicitatio diuina Abrahamo patriarchæ
facta, de qua inquit apostolus in tertio Act. Apostolicorum, ἡμεῖς δὲ
ἔσε υἱοὶ τῶν προφῆτων, καὶ τὴν Διαθήκην ἡς ἔδεδετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν. Qui-
bus verbis non tam testamentum q̄ pactum significatur, quod deus
pactus est cum maioribus de seruatore ex eo genere nascituro. Cum
autem testamentum significat, pluraliter plerumq; enunciatur, vt
apud Isæum πρὸ τῶ κλεινώμεσ κλήσῃ, ἦδ' ἡ δὲ ἀδελφῶν τὰν πλὴν πλὴν νόσον δὲ
ἡς ἐτελεύτησεν, ἡβελήθη ταῦτας τὰς Διαθήκας ἀνελεῖν. Idem, περὶ τῶν μὲν οὖν ἡμῶν
πρὸς ἐξομω μάρτυρας, ὡς ἔχ' ἡμῶν ἐγκαλῶν, ἀλλὰ Δελία πλεμῶν, τὰν τὰς Διαθήκας
δίδετο. Demosth. in secund. κτλ' ἀφόβῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἔπειδ' ἡ τάχιστα ἐτελεύτησεν
ὁ πατήρ, εἰσκαλέσαντα μάρτυρας πρὸς, πρὸς ἀσμεμῶν κελύθῃ τὰς Διαθήκας. Li-
cet in eadem singulari numero διαθήκην bis legatur. ἐντίθημι ὁ ἐμ-
πρὸς, (ω) δὲ ἐν τινὶ εἶδ' ὁ τίθημι. διορ, ἐντίθημι ἐν κηρῶ τὸν τὴν δακτύλιον τύκρ. ἐν-
τίθημι intus condo. Lucian. de Baccho loquens, κελύθει μοι ἀνακομίθῃ ἀπε-
λῆς ἐν αὐτῶ δ. ἐμβρυον, ἐπὶ ἀμυλιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ κηρῶ, διελῶ τὸν αὐτῶ κηρῶν, ἐν-

Διαθήκη

ἐπὶ διατίθε-
μαι

Διαθήκη

ἐντίθημι

τίθημι, ὡς ἀποκλειθεῖν ἐνταῦθα. ἐντίθημι in animum induco. Plutarch.
in Demetr. ὁ μὲν ὑπέπικρε Δημήτριον. ἀλλὰ φίλος εἶδ' ἂν μυριάκις ἡτῆδ' ἡ μά-
χας ἄλλας, ἐνθίσω γὰρ βροῦ ἀγαπίσει ἐπὶ μισθῶ Σέλδονορ, τὰς μὲν πόλιν ἐκράτῃ
ναρ φρεσῶν. Homerus Iliad. nono, σὺ δ' Ἴλαον ἐνδίο θυμῶν, ἀιδεσθαι δὲ μέλα-
θρον, Intus animum placabilē habeto, vel accipito. ἐντίθημι etiam in-
dere & inferere significat. Athen. lib. decimo, ὅπως δὲ ἐντίθημι (ω) τῶ ἐντίθημι
εἰς μάχην ἡ δὲ ἀπὸ ἀνύσας ἐπὶν χειρῶν ὄνσ. ἴδ' ἐν καὶ χῶν ἐπεκλήθη. Vnde fit vt
Attici hoc verbo ἐπὶ τροφῆς vtantur vt inquit Eustath. & ἐνθεσιρ πλὴν ἐνθεσιρ
τροφῶ vocent. quæ dictio etiam frustum in os inditum significat, id
est ψωμῶν, & μάσκημα, quod pueris à nutricibus datur, hoc est mansum
vt Cicero vocat, & quasi turundam. Lucian. κροβύλι, ὅτε ὑπὸ μφορῆν τὴν
ὄψ' ἀπεροκάως, ἀλλὰ προσάπεται μὲν ἀκροῖς τῆς δακτύλοισ. σιωπῆ δὲ τὰς ἐνδέσφῃ
ἐκ ἐπ' ἀφοτέρας πρὸς ἀβύτη τὰς γνάθους, id est, compositae buccae in alteram
tantum buccam infercit. Athen. de Thessalorum voracitate loquens,
Διὰ τοτο καὶ τὴν θεηλαλίκην ἐνθεσιρ εἶπρ' ἀντὶ τῶ μεγάλω. Alibi, ποιεῖτε δὲ πλὴν
ἐνθεσιρ κτλ' τὸν ἀνθράκην. id est, vos cibum sumitis. καὶ ἐνθεσιρ, ἀντὶ τὴν εἰσφορῶν, hau-
ρί, sorbe. Aristoph. ἰππῶσιρ, ἐνθεσιρ, εἰσφορῶν, ἐντράγῃ, ἐχε ἑισφορῶν. ἐνθεσιρ ἢ ἐνθε-
σεσιρ κτλ' τὸν τροφῆς Lucian. dixit, ἀντὶ τῶ ἐκορέθω. ἐνθεσιρ, dicitur quod
inditum & insertum est, quod Theophr. de furculo infito dixit, vt in
pri. de Causis, Δεῖ δὲ ἀξέγαθ' ἡρεῖν τὸν ὀφθαλμῶν καὶ τὸν φλοιῶν, (ω) δὲ ἐνθεσιρ,
ἔπως ἀκρῶν ὡς μὴ γυμνοῦ πλὴν μήτραν. ἐνθεσιρ, partem furculi vocat quæ
in fissuram trunci mergitur. Idem, καὶ ὅταν χίσαντες ἐνθεσιρ τὸ ἐνθεσιρ,
σφλωσεῖς πρὸς ἑνθεσιρ, ἐλάωσιν ἐν σφύρα. ἐντίθημι etiam dicitur negotiato-
res qui naues implent mercibus. Demosth. ὅτε τὰ χήματα ἐνθεσιρ εἰς τὴν
ναῦν, κελύθεισιν εἰς συγγραφῆς ἐπάναγκες ἐντίθημι. Alibi, κελύθεισιν τῶ ναυκλῆσ
ἐντὸν ἐντίθημι τὰ χήματα. Et rursus alibi, ἐνθεσιρ χήματα. Theophrast.
in nono, καὶ αὐτοὶ δαψιλῶς εἰς τὰ πλοῖα, λαβόντες, ἐνθεσιρ τῶ λιβαυρῶ καὶ τὴν
σμήρην. Cicer. ad verbum imponere vocat. vt ad Atticum libro pri.
Imponere
mo, Signa nostra vt scribis, cum commodissime poteris, velim impo-
nas: et si quod ὄντιον ἄλιον εἰς loci quem non ignoras reperies. Idem,
Si Lentuli nauis non erit, quo tibi placebit imponito. ἐντίθημι in os
indere. Galen. ὡς ἐκείλορ οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθῶν στυπεπικτότας, ἐντίθημι
το ἕτ' εἰς εἰς γωσικῶς πλὴν θηλῶν, βδέλλειν δὲ γάλα. ἐπὶ τίθημι multa habet fi-
gnificata, quorum plæraq; nota sunt. ἐπὶ τίθημι σφραγίδα καὶ σήμανθρον
τῆ δύρε, obligo (ω) κατὰ σμῆμαίνομαι. ἐπὶ τίθημι πλὴν θύραν, ἀντὶ τῶ κατὰ κλέω,
quasi ianuam obdo, quod etiam ἀπὸ ἀπὸ dicitur quasi allido. vt, φθῆγεσ-
μαι ἢ δέμις ὄσι, θύρας δὲ ἐπιθεσιρ βεθῆλοισ. ἐπὶ τίθημι ὁ τέλος, Plutarch. ἔω εἰ
πομπῆος ὑπὸ δὲ λαβῆσας ἄνδρ' ἐργῶ μεγάλω τέλος ἐκ ἐπέθηκε. ὅθεν τὴν κολοφῶνα ἐπι-
τίθημι. Plato libro secundo de Legibus pro clausula libri posuit, οὗτος
ὁ ἔξῃνοι ὑμῶν εἰς ἐξωδοκῆ, κολοφῶν ἐπὶ τῶ πρὸ ὄνσ λόγῳ ἐρίστω. Ita alibi, τὸν κα-

ἐντίθημι

ἐνθεσιρ

ἐνθεσιρ

Imponere

ἐπὶ τίθημι

λοφώνα δ' θαυμάσιε τὰς ὑπερέσεις τὸν νεανικώτατον ἐπέθνηκε, id est ultimam
 τὸν κολοφώνον manum, & veluti fastigium imposuisti & addidisti. hoc enim signifi-
 να ἐπιθήθεναι cat ut inquit Festus. quod etiam τὸ κεφάλαιον ὑπεθέθεναι dicitur. Sic enim
 κεφάλαιον ὑπεθέθεναι. quod tamen alibi aliter interpretatus sum. significat
 enim imperatorem sub finem imperii in scelestam culpam delapsum
 esse. sicq; potius intelligendum locum illum existimo. κολοφώνον αυ-
 tem & κορωνίς, κορυφή, κεφάλαιον, τέλει καὶ πέρας pro eodem ponuntur.
 Est autem prouerbiale τὸν κολοφώνα ὑπεθέθεναι. quo verbo significant de-
 creto accedere eius sententiam cuius est summa vltimaq; auctoritas
 in rebus discernendis, hoc est πῶς κρατίσω καὶ βεβαιώτατον ψῆφον. Ductū
 est autem prouerbiū a Colophoniiis, & a conuentu qui cogebatur
 & celebrabatur a duodecim oppidiiis Ioniae, ob id παυώνιον σωέδριον δι-
 ctum. In quo si duodecim oppidorum sententiae adaequabant, Colo-
 phonii adhibiti rem decernebant, addentes scilicet πῶς νικῶσαν ψῆφον.
 Strabo tamen aliam causam reddit libro decimoquarto, ait enim
 equestres copias Colophoniorum adeo celebres fuisse, vt in vtra par-
 tem transfrent Colophonii, vndeq; steterissent, eo procul dubio inclina-
 turam victoriam dicitaretur. ὡς ὅταν πρὸς τὴν τοῖς δυσκαταλύτοις κλέμοις
 δ' ἱππικὸν τῶν κολοφώνων ὑπεθέθεναι, λίνεσθαι τὸν πόλεμον. ἀφ' ἧς ἢ πῶς πρὸς
 μία ἐκδοθῆσθαι πῶς λέγουσαν, τὸν κολοφώνα, ἐπέθνηκε, ὅταν τέλει καὶ βεβαιώ-
 τῶς πράγματι. ἐπιτίθημι τὴν ὑπόθεσιν ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως, ὡς διακομιζομένης
 ὑποθέσιν τῶς ἐπιθέσιν, Do epistolam cuiusdam amico meo aut cuius red-
 dendam. Synes. ἐπέθνηκε τῶς ἀδελφῶς πρὸς κόμητα γράμματα. Idem, ὅτι ἔδωκεν
 ἡμῖν τὸν ἀδελφὸν ὃν μνήμη κηρύττειν, ἢ ὑπεθέθεναι πρὸς αὐτὸν γράμματα. Basil.
 λεοντίω σοφιστῆ, πολλῶν δὲ καὶ σωεχῶν ἐπιθνηκασάντων ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ὑμετέρας, ἐ-
 παύσιν ἐφεξῆς γράμματα ἐπιτίθεις, ὅθεν ἢ τὸ κωλύον αὐτῶς σοὶ δοκεῖν σωεῖναι ἡμᾶς.
 Et ἀντεπιτίθημι γράμματα. ἀντὶ τοῦ ἀντιγράφου, ἀντεπιστέλλω τῶς κοινοῦτο γράμ-
 μασι. Thucydid. in pri. καὶ πρὸς παυσανίαν ἐς βυζάντιον ὑπόθεσιν ἀντεπιτίθει αὐ-
 τῶς ὡς τάχιστα διαπέμψαι. ἐπιτίθημι τὸ ὑπεβάλλω, addo. Alicarnass. de Iso-
 crat. ταῦτα προσάψαν, καὶ ἔγω διαθέσ τὸς ἀκρόντας, ἐπιτίθημι τῶς πῶς σύγ-
 κρησιν τῶν τότε ἀνθρώπων πρὸς τῶς προγόνους. Idem, καὶ πρὸς τῶς μετ' ὀλί-
 γον ὑπεθέθεναι & reliqua. ἐπιτίθημι καὶ ἐπάτω καὶ προστίθημι, id est ir-
 rogo, impingo. διον ὑπεθέθεναι σοὶ τὴν δίκην, καὶ ἐπιτίθημι πῶς ὑμῶν. He-
 rodi. in secundo, μάστιγα, δὲ δ' ὁρμητῆς ἡμᾶς τῶς πρώτοις ὑπαρχομένοις ἐς ἡμᾶς,
 ἐπιτίθειμαι. δίκην ἐπιτίθεναι. ἐπιτίθειμαι voce passiuā δὲ ὑπεχέσω καὶ ἐπιβελῶ, aggre-
 dior, immineo. διον ὑπεθέθεναι τῆς δυναστείας ἢ τῆς τυραννίδος Diodor. Δόξας
 τὸν Ἰνδὸν ἐπιβελῶς περικύβητος τῶς ἐπαγγελίας, ὅπως ἀπείραστος τῶς μακροδόσι
 ἐπίθηκε. ἐπιτίθειμαι δὲ ἐγγεῖω, aggre dior & molior res nouas, & conspi-
 ro. Aristotel. in quinto Politic. καὶ δὲ τοῦ ἐκτοριῆς ὑπεθέθεναι, οἱ δυνασταί

παυώνιον
σωέδριον

ἀντεπιτίθημι

ἐπιτίθειμαι

κατατίθειμαι

λέγειν δὴ μάταιον μὴ, δι' ἀπερίαν δὲ τῶν κλεμνῶν, οὐκ ὑπεθέθεναι, non affe-
 ctant & aggrediuntur tyrannidem. subaudiendus enim datiuus τυ-
 ραννίδος. vt ipse paulo post, οἱ δὲ προσάψαντες τὴν δίκην ὅτι κλεμνῶν γένοντο, τυραννίδος
 ἐπιτίθενται. Idem, διὰ γὰρ ἀδικίαν καὶ διὰ φόβον ὑπεθέθενται πολλοὶ τῶν ἀρχόντων
 τῶς μοναρχίας Alibi, Ἀλλὰ τῶς ἐκτοπίσσει τυράννοις ἀπὸ τοῦ δικαίου, καὶ συμ-
 φέροι τὸς μάλλον, ἢ καταλιπέω ἀπορίστωτας. ἦτορ γὰρ ἂν οἱ φυλάκοντες ἐπιθέθεν
 τὸ τῶς πράγματι, sic enim fiet vt qui ab eo custodes potentatus relicti
 sunt, non tam facile rebus nouis studeant, vel rerum summae immi-
 neant. & tyrannidem ipsi occupent. Galen. pro aggredior, id est ince-
 pto, suscipio, capello, ἐπιθνηκόμεθα τῶς δεικνύσιν τῶν συνηγαμμάτων αὐτοῦ.
 ἐπιτίθειμαι καὶ τὸ ὄλως προσίθειμαι καὶ ἐπιτίθειμαι, ἐπιτίθειμαι ὑπὲρ ἐπιτί-
 θεσιν, toto pectore incumbo, magnopere & summo studio inten-
 tus sum. Synes. ἐπιτίθειμαι τῶς θεατροσκοπίαις, deditus spectaculis &
 addictus. Isocrat. ἀντὶ τοῦ ἐπιτίθειμαι ἐπιτίθειμαι vsus est, id est irruere. Ga-
 za ex Cicerone pro incumbere, id est instare & aduentare, in Catone,
 ἐπιτίθειμαι γῆρας ἢ ἐπιτίθειμαι. ἐπιτίθειμαι pro mandare & iniungere pro-
 uinciam Athen. dixit in vndecimo, ὅς ἢ ἀποθνήσκων ἐκ ὠκνησιν ἐπιτίθειμαι
 τῶς δικαιοσύνης, ἐπιτίθειμαι αὐτῶς τῶς μνήματι τάδε. hoc est, οὐκ ὑπεθέθεναι ἐπιτίθειμαι
 τῶς προσίθειται. κατατίθειμαι τὸ καταβάλλω καὶ ἐκτίνω, soluo, dependo, διον κα-
 τατίθειμαι τὸν μισθόν. Plato. τῶς ὑμῶν καταθέσ. Dicitur & ἐπιτίθειμαι, ἀντὶ τοῦ
 πρὸς χάριν, hoc est gratiam collocare, beneficium conferre. διον, ταύτην σοὶ
 πῶς χάριν καταθέσ. Et in illa sententia & praecepto, ὅς ὑπὲρ τῶς χάριν καταθέσ,
 βάρη πῶς χάριν δίδω. quo verbo Lucian. saepe pro rependere gratiam
 & paria facere vsus est. Demosthen. voce passiuā vsus est ὃν τῶς παρὶ
 πρὸς πρὸς. de tabellariis sententiis loquens, Πρὸς γὰρ τῶν θεῶν κρείττον ὄντι ἐ-
 κᾶς τῶς ἀγαθῶς ἐλπίδας τῶς παισὶ καὶ αὐτῶς, τὰ δίκαια, γινόντα, πρὸς ποιῆσθαι,
 ἢ τῶς ἀφανῆ ἐπιτίθειμαι χάριν τούτοις καταθέσ. id est q̄ ab istis occultam & in-
 certam gratiam iniire, a reo scilicet absoluto, & ab eius amicis qui
 ignorabunt damnantes & absoluentes. Idem, οἱ μὲν ἄρα εἰς τῶς ἀνθρώπων
 χάριν καταθέσ, Existimans a muliere gratiam se initurum, hoc est κα-
 ταχρησθῆσ. latine collocare gratiam dicitur. Lucas cap. vigesimoquar-
 to Act. Apostol. θεῶν πε χάριτας καταθέσ τῶς Ἰσραηλίων οὐκ ἔτι, κατέλιπε παύ-
 λον δεδεμένον, Volens gratiam a Iudaeis iniire. Xenoph. in octauo παι-
 δέας, ἔνθα δὴ λέγει οὐκ ἔπειτα τὸν νεανίσκον, ἐπιτίθειμαι ἐπὶ βασιλείαν ἀντὶ ἱπ-
 πων. ὃν ἀπείραστος, ὅτι βασιλείαν μὲν οὐκ ἀπὸ δεξιάνων, χάριν δὲ ἀντὶ ἀγαθῶν κατα-
 θέσται δεξιάνων ἀν, pro equo inquit regnum mereri nollem. gratiam au-
 tem apud virum bonum collocatam pro equo dono dato non recu-
 sare. κατατίθειμαι est onus excutere. Aristoph. κατάθεσ θοιμάλλον, hoc
 est ἀποφορτίσσει, ἀποσκιάσει, ἀποσείσει. κατατίθειμαι reponere & suo loco con-
 dere. Idem Xenoph. in Oecon. de supellecili componenda loquens,

Δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἑνιαυτὸν ἀπελογοισμῶν, κατέθεμεν, **Seorsum etiam quæ in annum vsuum deputata sunt condidimus, & suo loco collocauimus.** Idem, καὶ ἀπολαμβάνουσιν δὲ κατὰ θέναι πάλιν ὅθεν πορῆσά λαμβάνη. **Iungitur hoc verbum cum datiuo & genitiuo quando significat ἀποτίνω ἢ καταβάλλω more attico, vt apud Demosth.** ἢ ἔπειτα Νεαίρας, καὶ δῆται αὐτῶν ἢ Νεαίρα, προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον ἔ προσέθει εἰς τὰς ἑκοσί μιν, καταθέναι αὐτῆς ἔπειτα τὴν τιμανορίαν, ὡς ἐλευθέρων ἔναι, **Orauitque eum, vt addito ad id quod presentis pecuniæ dabat, eo quod deerat ad viginti minas conficiendas, dependeret illis manumissionis suæ precium.** Et rursus, καὶ προσθείς τὸ ἐπίλοιπον αὐτῆς, κατέτιθον αὐτῆς τὰς ἑκοσί μιν, ἔπειτα τὴν τιμανορίαν ἐπὶ ἐλευθέρια. **Et rursus, φύλαξ μάρτυρ εἶναι ὅτι φρωίων ὁ Δημοχάρης ἀδελφός, κατέτιθεαι ἑκοσί μιν Νεαίρας ὅτι νῦν ἀπονήσομαι, τιμανορίαν ἔπειτα κορινθίαν, καὶ ἔπειτα τὴν λυκαδίαν.** **vbiq; enim ἔνεκα, vel alia particula subauditur.** κατέτιθεμαι τιμῶν ἢ ἀποτίνω, significat colloco & defero honorem vel studium in aliquo ornando. **Herodid.** νῦν οὖν καὶ τὸς ὀκτώδεκα ἐμοὶ ἀποτίνω μὴ μάτην πρὸς ὑμᾶς κατέτιθεαι ἀποτίνω. κατέτιθεμαι μαρτυρίαν, defero testimonium, testificor. **Synes.** ἔπειτα ἢ πυλάων ἢ ὑποθήκη, ἢ γράμμασι αὐτῶν μαρτυρίαν κατέτιθεμαι, de eo **elogium memoriæ mando, & testimonium literis perhibeo & prodo.** κατέτιθεαι πλὴν ἀρχῶν, est idem quod ἀποτίθεαι, hoc est eiuurare & deponere, de quo supra dictum est. **Laert.** de Periandro, ἔρωτι δὲ δὴ τὸ δὲ ἀποτίθει πλὴν ἀρχῶν, ἔπειτα, ὅτι κατ' ἀνάγκην ἀρχόντι, καὶ τὸ ἐκείνῳ ἀποτίθει κίνδυνον φέρει. ἀντι τῶ ἀποτίθει ὅτι ἀρχῆς καὶ ἀπέπασαι τὴν ἀρχῆν.

προσθήκη προσθήκη δὲ εἰς ἀντικεινὰ τίθει, addo. προσθήκη καὶ τὸ ἀνατίθει ἢ προσθήκη, attribuo, contribuo, ascribo, affigno, & προσλογίζομαι, imputo. hæc enim omnia significat. **Thucydid.** τὰ δὲ ἐμπλήκτως δέξαι, ἀνδρὸς μοίρα προσέτιθει, datum est virilitati & ascriptum. hoc est præcipitis celeritatis causam virilitate esse censebant. προσθήκη addico, ὅθεν πρόσθετος. προστίθεμαι σοι, assentior, astipulor, hæreo, transeo in partes, in sententiam alicuius pedibus eo. **Plutarch.** προσθέμεν τῶν Ἀριστοτέλους λόγῳ, addictus dogmati Aristotelico. **Dicitur etiam τίθειαι vt alibi dictum est.** **Plutarch.** in Demetrio, ἔρακλῶν ἔλαβεν ἐκουσίως αὐτῷ προσθέμεν. Idem alibi, γεγραπὸς δὲ οὗτος ἢ ἀρχῆς ὡς ἐκὼν αὐτῷ προσδοίτω βρῆτος, id est in partes suas transfuisset. **Alibi,** εἰ αὐτῶν προσέδοκεν αὐτῷ, pro eodem dixit. **Significat etiam fauere, quod pene idem est cum superiori significato, quod etiam τίθειαι dicitur, vt apud Synes.** Ἄλλὰ τόγῃ προσεφείδαι τὰ βέλιστα, καὶ τίθειαι τῶν ἀδικημάτων, ὅσα ἀφαιρήσει. **Quod autem πρὶ τῶ προσθέμαι diximus, πρὶ τῶ προσέμεται etiam sentiendum.** **Herodid.** lib. secundo. ἀνεπίκουτο δὲ πάντες, καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέμεναι, ἐκλιπῶντες καὶ αὐτὶ ἀνλαμβάνουσι τῶν πραγμάτων. **Gregor.** εἰς βασιλ. καὶ λιταῖς προσέμεναι ἔπειτα ἄλλοτε ποτε, καὶ

κατέτιθεμαι

προσθήκη

προσθέμαι

κατέτιθεμαι. Sic ἀνακέμενος, ἀντι τὸ ἀναθέμενος. & προκέμενος, ἀντι τῶ προθέμενος. & ἀνακέμενος ἀποθεμενῶν καὶ τεταμινομένων. & de reliquis similiter. **Gregor.** κλαυθμῶ καὶ δεισιφροσύνῃ νυκτὸς ἢ ἡμέρας, **Affidui erant in precationibus atq; obsecrationibus noctu & interdium.** Est enim προσθέμεναι τῶ προσέμεναι, τὸ διωκεῖν τῶν ὑποθέμεναι, vt προσέμεται τῶ ἀναγνώσει, ἀντι τῶ ἀναγνώσεως διάκειναι καὶ διαμενῆσαι συνεχῶς. **Et πρόσθειαι, addictus creditor.** **Plutarch.** in Lucul. αὐτοῖς τε τέλει μοι ἢ προσθέτοις γυνομήνοισι δουλοῦν, addictos seruire, hoc est ἀποτίμωσθαι πρόσθετον etiam admotum significat. **Et priuatim πρόσθειαι, dicuntur medicamenta quæ in velle re naturalibus mulierum admouentur, hoc est pessis.** **Aristotel.** in secundo de gener. animal. de probatione steriliū loquens, τὰς δὲ γυναικὰς βαλενίζουσι τῶν πρόσθετοις, εἰάν διήκωνται ἀποτίμωσθαι τὸ πνεῦμα, τὸ δὲ νύρα δὲν, καὶ τῶν ἐγγύσθαι. **Dicuntur etiam πρόσθεματα.** **Dioscorides,** de costo, Δωμάτιν δὲ ἐχθρὸν ἐμμενῶν ἀποτίμωσθαι, ὅτι πρὶ πλὴν ὑπέρου παθῶν ἀρωγόν, ἢ πρόσθεμασι ἢ καταντλήμασι ἢ πυρίασμασι, id est appositu, & fotu. **προσθήκη πρόσθεμα additamentum & augmentum.** πρόσθεμα γὰρ ὅτι ἐκκλησίας πρὶ πλὴν εἰσίν, καὶ πλὴν συμφορῶν ὡς κάλλιστα διατίθει. **προσθήκη accessio & appendix.** **Plutarch.** in Anto. ὄντω δὲ ἄρα πρόσθετη γυναικὸς ἢ, ὡς ἔπειτα πάλιν διαφέρου, ἐβέλτετο τῶ ναυτικῶ τὸ κράτος εἶναι διὰ κλειπάτρων, **Adeo se velut comitis & affectu loco & numero esse voluit.** Sic Plato πρόσθετην & πρόσθετην pro additamēto & accessione posuit. **Demosth.** πρὶ σωτῆρας, κύριοι μοι τῶν ἀγαθῶν εἶσθε, καὶ διὰ τῶν ἀπαντῶν πρὸς τῆν. ὁ δὲ δὲ πρόσθετος καὶ μέγας, id est numerus est tantum, vt, **Nos numerus sumus & fruges consumere nati, vel, nulla ratio populū habetur, nullo loco habetur, nulloq; numero.** πρόσθετος etiam est appendix & accessio. vnde τὸ ἐκ πρόσθετος dictum, quod quid fit docet **Aristotel.** in sexto τῶ μετὰ τὰ φυσικὰ. παρατίθειαι in medium affero. vnde προστίθειαι dicuntur **structores epularum, qui fercula in mensa struunt & conuiuīs apponunt.** vt apud **Lucian.** παραθέμεναι καὶ πλὴν ἀμβροσίαν, id est apponere epulantiibus. **Et παρατίθειαι dicuntur fercula, vt παραφορομήνα, & πρόσθεμα.** **Aristotel.** in pri. Politic. κατὰ πρὸ καὶ τὸν μίσθον ἐκείνον μυθολογῶσι δι' ἀπλησίαν ὅτι διήκει ἀπλησίαν, πάντων γυνομήνων τῶν πρόσθετων αὐτῶν χυσῶν. **Xenoph.** καὶ διότι ἢ ἐφκ δὲ συμποσίῳ, ὅτι τῶ κρινῶσι δι' ἀπλησίαν ἢ διον ἢ μιν καὶ πίνων τὸ εἶδεν ἢ ἰδιωτῶν, ὅτι δὲ κρινῶσι καὶ αὐτοὶ ἢ διον ἀρ' ἀπλησίαν δὲ ἢ μιν πρόσθετων δὲ πίνων ἢ τὸ εἶδεν. **Iliad.** τ. Ἄυτος ἢ κρινῶσι λαγόν παρὰ δὲ πίνων ἢ κρινῶσι. **Lucian.** ἀράμεναι δὲ δὲ ἀκούσθαι τὰ σοὶ πρόσθεμα, ἐκείνῳ παρατίθειαι. **Appone** **Appono.** re dicitur latine. **Plin.** libro trigesimo sexto, Extant leges censoriæ glandia & glires in cenis apponi vetantes. **Plin.** in Panegyri. Non enim ante medium diem distentus solitaria cena, spectator conuiuīs tuis immines : nec ieiunis ipse eructans, non tam apponis q̄ obiciis

πρόσθετος

πρόσθετος

πρόσθεμα

προσθήκη

παρατίθειαι

παρατίθειαι

πρόσθεμα

πρόσθεμα

Appono

E

cibos. Cicero ad Atticum, Quid te in vasis fictilibus appositurum
 putem? παρατιθέμεναι vero conuiuia dicitur, cui fercula apponuntur.
 vt πατριδὰς structor, & qui apponit. Xenoph. in Hierone, ὡς καὶ τῶν
 χρόνων ἐν ἑδωδῆς μνησκτεῖ ὁ παρατιθέμεναι πολλὰ, ἢ μετρίως διαπομπῶν.
 De conuiuante etiam intelligi potest. Idem, ἀλλὰ καὶ μὰ δ' ἴ' ἔφη ὁ Σι-
 μωνίδης, ὅσοι ἄρ' χρόνον ἢ ψυχὴ προσίηται, τοῦτον καὶ μάλλον ἴδονται οἱ ταῖς
 πολυτελείαις παρασκιδναῖς τρεφόμενοι, ἢ τὰ ὑπελείδρα παραλιθωμένων. Hoc
 verbo Athen. in vndecimo vtitur, pro exemplū citare, & promere au-
 thoritatem scriptoris, his verbis, κοτυλίσκῳ δὲ καλεῖται ὁ ἰσθός τῶ Διο-
 νύσου κραπίσκῳ, καὶ ὧν χρόνῳ οἱ μύσαι, ὡς Νικανδρός φησιν, παρατιθέμεναι
 δ' ἐκ νεφελῶν Ἀριστοφάνους, μηδὲ σέψω κοτυλίσκον. Idem, Διόδωρος δὲ ἔν ἰτα-
 λικαῖς γλώσσαις, καὶ Ἡρακλείτῳ ὡς φησὶ πάμυλος, πῶ κοτύλιω καλεῖσθαι
 ἡμῖνων, παρατιθέμεναι ἐπιχάριμα, καὶ πῆρ ἴδωρ διπλάσιον χλιαρόν ἡμῖνας
 δύο. παράδεισις ferculum. Athen. in decimo ex Polyb. καὶ τοὺς δια-
 κόνους δὲ τὴν τὰς παραδείσις φέροντας, αὐτὰς εἰσηγῶ. παρακατατίθεσθαι vo-
 ce passiuā dicitur deponere, id est commendare, datiuo iunctum.
 Plato de Repub. libro primo, Δῆλον γὰρ ὅτι ἐ τῶν λέγει ὅσοι ἄρτι ἐλέ-
 γομεν, & τίνῳ παρακατατιθέμεν τὶ ὀτωαῖν, μὴ σωφρονῶς ἀπαυτῶντι, ἀπο-
 διδόναι. παρακαταθήκη depositum. Inde Aesch. ἢ τιμοκράτ. καὶ τῶν
 τῶν νέμους ἀναγράφοντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέσσαν
 φύλακας. Idem, πρῶτον μὲν πῆρ διδασκάλους, οἷς δ' ἐξ ἀνάγκης παρακατατι-
 θέμεθα τῶν ἡμετέρων αὐτῶν παῖδας, ὅμως ἀπιστῶν φαίνεται. Et παρακα-
 τίθεσθαι est dare quidpiam fiducia contracta, de quo verbo nos in
 Annotationibus diximus. Et παρακαταθήκη fiducia. Pausan. in Co-
 rinth. Ἡρακλέα δὲ ἔφασαν, ἀποκτείνοντα ἵπποκῶντα καὶ τὰς παῖδας, παρα-
 καταδέσθαι τῶν πατρῶν πῶν χρόνων. τοιαῦτα δὲ καὶ παρὶ ἐν μισθῶν ἐτόρα ἔλε-
 γον, παρακαταθήκην νέστορ δ' ὀθλῶν καὶ τάντων ὑπὸ Ἡρακλέους ἐλόντῳ πύλον.
 id est fiduciariam dedisse. Aristotel. in Probl. segm. vndetrices. ἔτι
 παρακατατίθενται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πῶν οἱ ὑποβουλομένοι καὶ ἀτυχῶντες. δα-
 νείρουσι δ' οἱ ὑπερῶντες. Xenophon in sexto ἐλλωϊκῶ, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πό-
 λει ἔτιως ἐδόκει καλὸς τε κἀγαθὸς εἶναι, ὡς ἐσασιάσαντες οἱ φαρσάλιοι παρα-
 κατέθεντο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τὰς προσόδας ἐπέτερον, deposuerunt tan-
 quam apud sequestrem. Ponitur & pro credere. Xenoph. Δῆλον γὰρ
 ὅτι ἐν τῆς κινδύοις δ' ἑαυτοῦ σώμα, τῶ ἵππῳ ὁ δεωότης παρακατατίθεται, quasi
 fidei committit creditq;. Significat etiam fortunæ cōmittere. Aesch.
 κατὰ κτησιφ. νῦν δ' ὄμαι δ' ἄντιον καὶ δ' προμάχων, καὶ τὸ καλὸν ἢ τὸ
 αἰμῆκον ἐκ ἐν νίκης, ἐθέλουσι ζῆναι τὰ σώματα, παρακαταθέμενοι, καὶ τὰς
 μεγάλας ταλαιπωρίας ὑπὸ μείνοντες, διακινδυνόφιν. Παραρτίθεμαι τὸ ἐντίθεμαι.
 Demosthen. ἢ δὲ συγγραφή καὶ παραρτίθειται τὰ γράμματα ἐς πῶν ναῶν
 κελύει σε. παραρτίθει est additamentum, appendix, & id quod obiter &
 per digressionem fit & excessum ab opere proposito, hoc est τὸ πάρος

παρατιθέμεναι
 παρακατατίθεμαι
 παραρτίθειμαι
 παραρτίθειμαι
 παραρτίθειμαι

γομ. Paus. in Atticis, ὅτι μὲν δὲ ἐπιτάφῳ πεπρωμένῳ, ἐς πῶν ἀπόστασιν
 ἐστὶ πῶν ἀπὸ λυσίμαχου, καὶ ὡς σέλευκος ἐπικηγάγετο, ἔσαι μοι ἢ ἐς λυσίμαχου
 πρηνθῆκη. id est, illa quidem ego dicam inter ea commemorandum quae
 ad Lysimachum pertinent. hoc est erunt accessio eius historiae, &
 quasi παράρρηγοι. Est autem metaphora ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν τῶν παραρταξο-
 μῶν καὶ πρηνθῆκων ἐνία λεπτά, hoc est parerga minuta facientium &
 intercalantium. vel à rebus mercibusq; minutis, quae inter merces
 maiores compositas & digestas facile locum inueniunt. Synes. Ἀυξεν-
 τῶν, ἐν γράμμασι σε ἐπιτάφῳ ἀδικησῶν, καὶ δεῦν καὶ θεῶν ἀνδρῶν δικαζόντων,
 ἀπάσαις αἰρήσι. τίς γὰρ πρηνθῆκη σοι γένοια, ἐν πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμελέας, ἐπὶ
 δ' ἢ γὰρ αὐτὸν λέγω ἐκ ἑσπερας, ἔτρεφας ἐπ' ἐμὲ πῶν ὀργῶν. Sic πρηνθῆκη dixit
 vt Cicero pro Sextio, Intercessit Ligus iste nescio qui, additamentum
 inimicorum meorum, πρηνθῆκη τῶν ἐχθρῶν μου. hoc est ἑαυτοῦ παρεμβεβλη-
 κὰς τοῖς ἐχθροῖς τῶν ἐμοῖς. Plutarch. de Pompeio Mithridatem persequē-
 te, ἑτέρας δὲ τῶν κλέμεν πρηνθῆκας ἐπικέτω, καὶ τὸν χρόνον ἔλιπεν. In vita Thucy-
 didis pro amcena digressione ponitur, τῶ δὲ συγγραφεὶ οὐκ ἐμέλει πρὸς
 τέρψιν τῶν ἀκρόντων, ἀλλὰ πρὸς ἀκρίβειαν τῶν μαθησάντων γράφειν. καὶ γὰρ
 τῶν πρὸς ἐδουλῶν ἀπέφυγε, τὰς παρεπιθήκας, ὡς ἐώθασιμ πρὶν οἱ πλείους, ἀποκλίνας
 ὑπεκτίθεμαι etiam voce passiuā clam depono significat, & fidei com-
 mitto, veluti κρύφα παρακατατίθεμαι, sed apud externum amicum.
 Athen. libro duodecimo, ἔπει δὲ πάλιν ὁ τῶν προσῶν βασιλεὺς ἀπέσπασεν
 ἐς πῶν ἐρέτρεαν στρατῶμα, προσάξατο ἀνάσταρ πρὶν πῶν πόλιν, ἐκόντως ὑπέ-
 ἔθεντο ὅσοι χημάτων ἠυπόρον. οἱ οὖν καταλειμμένοι ἐν τῶ Διομήδου δίκας,
 παρ' ἱπποκῶν τὸν καλλίς τὸν ἄμμωνα ὑποκαταβῶν, ὑπέθεντο τὰ χημάτα,
 ἐς τὰς Ἀθῶνας. καὶ ἀνασκιδνασθέντων ἀπάντων τῶν ἐρετρίων, κατέχον ἔτι τὰ
 χημάτα κατὰ ὄντα ὡς ἱπποκῶν ὁ τῶ ἐκείνῳ γρονῶ τῶ παρακαταθήκην
 λαβόντῳ, ἢ πρὸς τῶ ἀκρόπολι τόσων ἢ δικοδομίσεται τοῖς χημάσιμ ὅσα
 κείσεται. Notanda autem constructio ὑπεκτίθεμαι ἐς τὰς Ἀθῶνας, clam
 exporto Athenas deponendum, vt apud Demosthen. παρὶ παραρ-
 τῆ δὲ δολοφονητῆς ἐπεδύπησεν ἐκείνῳ, φρηνθέντες οἱ συγγενῆς αὐτῶ, ὑπέθεν-
 το τὰς θυγατέρας παιδία ἔξας ἐς Ὀλυμπον. Antiph. Ἀλλὰ μὲν Ἀυκλίης κατὰ
 ψηφίῳ μεῖναντῳ μὲν ἐν τῶς κινδύοις, αὐτίαν δ' ἔχοντες ζῶντες καὶ πῶν
 γυναικῶν ὑπεκτέθειναι, id est clam ex vrbe subduxisse & exportasse. ἐκτί-
 θεμι expono puerum. Aristoph. κἀγὼ, πρηνθῆκῳ γὰρ ἔτι ἦν, καὶ ἐκ τῶν
 μοι πῶν κελύει, δ' ἐξέθηκα. τῶ δ' ἑτέρα ζῆ λαβούσῳ, ἀνείλετο, expositum sustu-
 lit. ἐκτίθει etiam expono in terram, hoc est e nauī educo in littus.
 Synes. πυλαμῶν, ἀλλ' ἐκ ἀξίου ποιεῖσθαι κατάλογον τῶν πεμψέντων μὲν,
 ὡς πυλαμῶν λαβεῖν, ἐν Ἀλεξανδρία, δὲ ἐκπέντων διὰ τὸν δυσυχέστων ἀπό-
 πλωον. ὑπεκτέθειναι, etiam dicuntur clam sic exportata ab Herodoto, ὑπεκτέθειναι
 vt ab Aristotel. in secundo Oecon. ἔπει δὲ ἐξέστησαν ἄπαντες, καὶ οὐκ νομῆ

ἔτι ἀποκεκρυμμένον ἢ ἀποκρυφῶς ἢ ὑπεκκείμενον ὁ μὲν ἑαυτῶν ἔχον, συναβάν δὲ
 ἵπεκπέμω τὸς πάντας πῦράλετο. ἵπεκπέμω idem pene significat, hoc est clam
 emitto, vt fit in tumultu. Plutarch. de Cornelia, ἐκεί γὰρ εἰς Δέσπορ ἀν-
 σὺν ὑπεξέπεμψεν ὁ Ρομωθῆς. Euripid. in Hecuba, ὅς μ' ἐπεὶ φρυγῶν πόλιρ
 κίνδυνος ἔχει δόρυ ποσειῶν ἐλλωικῶν, λάτρε, ὑπεξέπεμψε τρωϊκῆς χερσὸς. Sic
 ἵπεξαιρομαι ἵπεξαιρομαι clam de medio tollo. Xenoph. de tyrannis loquens, ὅταν
 δὲ τὸς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς
 καταλείπονται χρεῖται. Significat etiam eximo, summoueo, reicio. Pla-
 to in Theæteto, ἐάν ἄρα σκοπεύμενος ἔω ἂν λέγῃς, ἡγίσωμαι ἔσθλον κρη-
 ἵπεξαιρομαι μὴ ἀληθές, ἔτα ὑπεξαιρομαι κρη) ἀπαβάλλω, μὴ ἀγρίαινε. Sic ἵπεξαιρομαι sub-
 ducō, suppiō, clam aufero & auerto. Lucian. de Prometheo, ὅς πλὴν
 νομῶν τῶν χρεῶν ἐγχεριδοῖς, ἔπως ἀπαπλήν ἐποιήσω, ὡς αὐτῶ μὲν, τὰ κάλ-
 ἵπεκχωρῶ λιστα, ὑπεξείσομαι, τὸν Δία δὲ πάραλογί(α)σθ. ἵπεκχωρῶν sic dicitur & ὑπεκ-
 φόβγαιρ, ὑπεκέρειρ, ὑπεξάγαιρ, ὑπεξείσομαι. Plato in Phæd. ἐπιόντι(α) ἄρα δα-
 νάττε ἐπὶ τὸν ἀνδρῶν, δ' μοῦ θνητῶν ὡς εἰκεῖν αὐτοῦ, ἀποθνήσκου. τὸ δ' ἀδά-
 ναττ, σῶρ καὶ ἀδιάφορον οἰχεται ἀπὸν, ὑπεκχωρῶν(α) τῶν θανάτῶν, sese a mor-
 te subducens. Idem in Philebo, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκνήνοι τὸν λόγον τοῦτορ
 ὑπὸ φρόνησιν βούλομαι. τῆ δ' οὐκ ἔστιν οὐκ ἀνοήτῶν φόβγαιρ. κρη) σύ μοι σύμφυγε, id est
 declinare. Idem in Sympos. τὸ δὲ κρη)ζόμηνον ἀεὶ ὑπεκρῆ. ὡς οὐτε ἀπορῆ
 ἔρωσ κρη)τε, οὐτε πλάστῆ, id est sensim & clam euanescit & effluit. ἵπεξανα-
 ἵπεξανα- δούμηνον(α) sensim & clam existens, fallens emergendo. Homerus, λά-
 ἵπεξανα- θρη ὑπεξαναδύς κρη)κῆς ἀλός. ἵπεξανατομαι clam ἐ littore soluo & euauigo.
 ἵπεκτρέφω(α) ἵπεκτρέφω(α) sensim vito & declino, auerforq; paulatim. Plato i Phæd.
 ταύτῃ ἀπας φόβγαιρ(α) ὑπεκτρέφεται, κρη) οὐτε ζωέμκρη) οὐτε ἡγεμῶν ἐθέλει γίγνε-
 ἵπεξείσομαι(α) οἶ. ἵπεξείσομαι(α) σοι κρη) ὁδῶ, significat cedo tibi via, id est decedo. quod
 Decedo. etiam ἵπεξείσομαι dicitur, τῶσὶ παραχωρῶ. Decedo autem latine inter-
 dum ἀντὶ τοῦ ἐκτρέφομαι accipitur, hoc est ἀποτρέφομαι. Cæsar, Quibus
 ita interdictum est, iis omnes decedūt, aditum sermonemq; defugiūt,
 ἵπανίσταμαι τῦττε ἐκτρέφονται πάντες. ἵπανίσταμαι σοι κρη) καδέδρα, καὶ ἵπανίσταμαι, κρη)
 ἵπεξανίσταμαι ὑπεξανίσταμαι, honoris causa affurgo. Xenoph. ἵπανίσταται δ' ἀπὸ τῆς δά-
 κων, ὁδῶν τε παραχωρῶσι. Paulopost, ἐξανίστω(α) θάκωρ dixit. Et ἵπανίστασις, ho-
 nor habitus in loco cedendo. Aristot. in quarto Ethic. παντὶ δὲ τῶν πρε-
 σβυτέρων ἡμῶν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπανίστασις(α) κατακλίσεισι. περιτίθη-
 μι τὸ ἐνδύω κρη) πορισέλλω καὶ περιβάλλω, amicio, circumdo. Et περιτίθεμαι
 τὸ ἐνδύομαι κρη) περιβάλλομαι. Herod. de Ianuariis calendis loquens in
 primo, Ἀρχαὶ τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον πλὴν ἐνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύρου
 περιτίθενται. Lucian. προσωπῆσιν περιδέμηνον(α). περιτίθημι κρη) τὸ πηδῆσθαι,
 διορ περιτίθημι σοι δόξαν καλλίστην ἢ σέφανον, ἀντὶ τοῦ περιποιῦμαι σοι, con-
 cilio & quero, parioq;. περιτίθημι accommodo, tribuo. Aesch. κρη) πῶσπερ
 καὶ ἐπὶ ὑπερέτας ἐπεμψεν ἢ πόλις περιδέσθαι πῆσιν αὐτοῖς, πάντα, ἀρ πρᾶχθῆναι

ἵπεξανα-
 δούμηνον
 ἵπεξανα-
 τομαι
 ἵπεκτρέφω
 τομαι
 ἵπεξείσομαι
 Decedo.
 ἵπανίσταμαι
 ἵπεξανίστα-
 μομαι
 ἵπανίστασις
 περιτίθημι.
 περιτίθεμαι.

νομίζω, id est auctoritatemq; ipsis legationisq; fidem dedisset. περιτίθη-
 μι affigno, tribuo. Cicero in præfatione libri de Senect. Omnem autē
 sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni. ubi Gaza περιτίθε-
 κότες ἐσ μὲν vertit, & recte. Sic enim Plutarch. vsus est, & Herod. παρα-
 λαβόντες δὲ τῆς ἀρχῆς Ἀλεξάνδρου, δ' ἡμῶν καὶ δ' ὄνομα κρη) βασιλείας ἐκένω περιτέκθη(α) περιτεμά-
 το. ἢ μὲν κρη) ἀρχῆς διοκομία ὑπὸ κρη) γυναικὸς διοκῆτο. Synes. pro ἐνδεδυ-
 κῶς, περιδέμηνον(α), scribens enim Theophilo ita inquit, ἐγὼ δὲ πλὴν θεοσιδῶ-
 μονίαν ἀξιῶ διακῶλλαιρ ἀπὸ κρη) δισεβείας· κακία γὰρ ἔστιν ἀρετῆς προσωπῆσιν περιτεμέ-
 νη. Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, de quodam scelerato homine loquens, ὅτι δὴ
 λαβείας ἡμῶν ἢ οὐκῆ καὶ πλάσμα κενὸν περιτέκθη(α). κακῆρ(α) δὲ κρη) συγχεῖται
 πρᾶγματᾶ δυνότατος, Non talis qui faltem religionis simulationem ina-
 nem indueret. Idem ipse εἰς τὰ ὑπὸ φάνη, οἶδρα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀοθένησιν περιτε-
 μένῳ. καὶ ὡς ἐν μετρίσῳ, μετρηθῆσθαι μέτρον, Scio enim me infirmitate circum-
 datum esse & circumfusum. & quo modo mensus fuero, eodem me
 accepturum, vel eodem me subditum iri. vtrunq; enim significare po-
 test. alludens ad illud quod dicitur Lucæ sexto, & Marci quarto, ἐρ-
 ῶ μέτρον μετρήσει, ἀντὶ μετρηθήσεται ὑμῖν. Synes. χρυσία κρη) λίθους δ' ἐμῆρ(α) τότε περι-
 ριέκθη(α), Aurum & gemmas partim appensa, partim circumdata gesta-
 bat. Aristoph. περιτίθε τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν, ἀντὶ τοῦ σέφανῶ. περιτίθε νε-
 ro significat paciscere, fac sponzionem. Aristoph. νεφέλ. περιτίθε νῦν ἐμοὶ περιτίθε.
 εἰ μὴ περᾶμε τὸν ὄσιν ἡμικτέρῳ ἀντὶ τοῦ σῶθαι, σωθῆκας κρη) σπον, πρᾶ τὸ δῆω τὸ
 δεσμῶν, vt enarratores tradunt. Iliad. vigesimotertio, Δεῦρο νῦν ἢ τρῖσσο-
 δ(α) περιτίθωμεθον ἢ ἐλεβητ(α) ἀντὶ τοῦ σωθῆκας κρη) σπον, sponzionem facia-
 mus. Et Odyss. vigesimotertio, ἀλλ' ἐπὸν, αὐτὰρ ἐγὼρ ἐμέθεν περιδῶσομαι ἀν-
 τῆς, ἄκρη) δ' ἵσταπάφω, κτηῖνα μὲ διοκίτω δὲ λέρω. ἀντὶ τῆ, κατ' ἐμαυτοῦ σωθῆκας κρη)
 σπομαι, Ego vero hoc me obstringam pacto, vt si te fefellerō, impune
 me liceat occidere. σωτίθημι compono & concinno. Theophr. in no-
 no de dycamo, σωτίθησθαι δὲ ὡς κρη) χροῖους τὰ κτηνὸν ἀναρῆν, διοῖον δὲ μῶν, κρη)
 μῶν, ἐξάμηνον. Idem, σωτίθησθαι δὲ τὸ φάρμακα κρη) ἀπὸ κρη) δῶρ. σωτίθημι cō-
 pono, id est struo, & conspiratione & coitione fingo & comminifcor.
 Antiph. ἐπεδὴ δὲ ἐγὼ τε ὑπὸ μῶν πλάσθαι, κρη) ἔπει δὲ κρη) βουλήσιν σωθῆσθαι ταῦτα, κρη)
 ἐμκρη) κρη) κρη) κατ' ἐμῶ, τότε ἵστα(α)ντο. Hoc etiam παρασκηνιάζω dicitur &
 παρασκηνιάζομαι. σωτίθησθαι est constituere cum aliquo & conuen-
 tum facere. Xenoph. in sexto ἐλλωικῶν, ἐνταῦθα κατέσκησε τὸς σκοπεῖς, κακῆς
 νοῖς μὲν σωθῆσθαι, προσωπῆσιν κρη) ὄσμῳ κρη) τῶν κρη) κρη) κρη) ὡς δέοι σκηνῶν. In-
 terdum cum præpositione πρὸς. Idem, σωτίθησθαι μοῦ πρὸς τὰς συμμαχί-
 δας πόλεις τοῦτο πρῶτον, ἀκολοῦσθαι ὅτι ἐν ὑμῶν ἡγῆσθαι. σωθῆσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκῶσθαι. σωθῆσθαι
 & σωθῆσθαι, ἀκῶσθαι, προσέχερ. Iliad. vndeicesimo,
 πηλεὶσθαι μὲν ἐγὼρ ἐνδεδύομαι. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σωθῆσθαι Ἀργεῖοι, μῦθον δ' οὐκ ἔγνωτ' ἐκασ(α).

περιτεμά-
 περιτίθη-
 περιτίθε-
 περιδῶσομαι
 σωτίθημι.
 σωτίθημι.
 σωτίθημι.
 σωθῆσθαι

animaduertite, προσέχετε, ἡ ψυχή λάβετε. Et Odyss. primo, τὸ δ' ὑπὸ νόμῳ φρεσὶ σάθεο θέατορ ἀοιδῶν, animaduertit, in animum admisit. **συνθήκη, foedus & pactum, conuentumqz.** Aristot. in tertio Politic. καὶ ὁ νόμος συνθήκη κατὰ τὴν ἔφην ἀνοκόμενος ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητικὴς ἀλλήλοισι τῶν δικαίων, Lex est conuentum, & vt Lycophron sophista dixit, veluti sponsor quidam inter ciues iuris vniciuqz sui obtinendi. Et κατὰ συνθήκην significat ex pacto & veluti in commune cōditiōne lata. vt idem in quinto Ethic. οἷον δ' ὑπὸ ἀλλαγῆς ἐστὶν ἡ νόμιμα, γέγονε ἡ συνθήκη. ὅθεν καὶ τὸ νόμιμα ἐστὶν νόμισμα, ὅτι ἐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ ὄσιν. id est ciuili consensu & instituto & iure recepto. Idem, τὰ δὲ ἡ συνθήκη καὶ δὲ συμφέρον, τῶν δικαίων, ἡμοίᾳ ὄσιν μέτροις, ἔχει γὰρ πανταχοῦ ἡ τὰ δίκαια ὅτι τὰ σίτησιν μέτρα. **Dicunt etiam συνθήκας plurali numero ἀντὶ συμβολαίης.** Demosth. Αἱ μὲν οὖν συνθήκαι καθ' ἕνα ἐμίσθωσε πασίων τῶν ἑσπερίων τῶν ἀντιπάλων. Idem, καὶ τὸ τὸ συνθήκας φησὶ ἐς σωθέντες πρὸς ἐμὲ, id est contra fidem pacti & contractus. Et sic idem tidem. Et pro foedere itidem pluraliter. Lyf. ὑπὲρ καλλίης ἰδουσι. Πρωθάνομα δ' αὐτῶν μέλλει ἀπολογιστέον, ὡς αἱ συνθήκαι καὶ αὐτῶν ἐστὶν κατὰ τὴν καὶ τῶν ἄλλοις ἀθλοποιῶν καὶ τῶν πρὸς ἄλλους ἀποδοτέων, ὡς οὖν ἐστὶν προσήκει αὐτῶν τῶν συνθηκῶν, τούτων λέξω. οὐτε μὰ τὸν Δία τῶν πρὸς λακεδαίμονινας, ἀεὶ ὑμεῖς σωθέντες, οὐτε τῶν πρὸς τοὺς ἐν ἄσπιδι περὶ αὐτῶν. **Demosthen. etiam numero singulari vsus est. vt Arist. in definitione legis κατὰ Ἀριστοτέλη.** Ἐπανόρθωμα τῶν ἀκασιῶν καὶ ἐκουσίως ἀμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινή, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ἕως τοῦ πόλεως. **συνθήκη, signum bellicum quod datur instructæ aciei, id est tessera.** Xenoph. in tertio παιδείας, ἕως δ' ἐξω βελῶν ἢ ἄν, τῶν γῆρας ὁ κύριος συνθήκη, ζεύξομαι σύμμαχος καὶ ἡγεμῶν. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦκε τὸ συνθήκη ἀνταποδοτέον, ὅτι ἡ γὰρ αὐτῶν διοικητοῖς παιδῶν τὴν νομιζόμενον. Idem in septimo, ταῦτα ἐπὶ τῶν καὶ συνθήκη, τῶν γῆρας ζεύξομαι καὶ ἡγεμῶν, ἐκτελεῖται. **Significat etiam signū id est vexillum.** Et συνθήκη, νυκτοφύλαξ apud Polyb. tessera vigiliarum, quæ erat tabella scripta à Tribuno data. Gregor. τολμᾷ δὲ κατὰ τὸν μεγάλου συνθήματος ὅτι μετὰ τὸ σαυρὸν ἡγεμῶν, καὶ ἄρα τὸν στρατὸν ἐς ὑψοῦς ἀερόμυλον. **Et signum pugnae.** Plutarch. συνθημάτων διδομένης παρ' ἀμφοτέρων, **Signo pugnae vtrinque dato.** Ἄρα συνθημάτων, ex composito. Gregor. ἐν παρασκευῆς ἐς ταυτὸ συνελθόντες, ὡς ἄρα ἀπὸ συνθημάτων, tanquam ex compacto & constituto. Synes. ἐπὶ δὲ ἐγκρίνεσθαι ἡμᾶς ἰδούσιν ὅτι τῶν θεῶν δέδωκεν, ὑποδύσομαι πλὴν ἀνάγκη, καὶ ὡς θεῶν συνθήκη ὑποδέχομαι, tanquam dei numen & nutum signumqz diuinitus datum. **συνθημάτων, ἡ επιστολιμαία, notæ quædam erant epistolares, indices & commendatrices eorum qui eas reddebant.** Gregor. in pri. contra Iuliam. καὶ πλὴν ἐς τοὺς θεομύθους ὡς ἡγεμῶν, πλὴν π' ἄλλω δόξῃ, καὶ πλὴν ἔν τῶν ἡγεμῶν συνθημάτων, οἷον ἡμεῖς δὲ ἐθνῶν ἐς ἐθνῶν τὸν χεῖροντας παρὰ πέμψομεν, ἢ δὲ

συνθήκη

συνθήκη

συνθημάτων, επιστολιμαία

καὶ μάστιγι ἡμετέρων ἔχει θαυμάσια, id est in tesseris epistolaribus. In Pandectis graecis συνθημάτων, vocantur διπλώματα, quæ iis dabantur qui cursu publico utebantur. cuius est metio lib. duodecimo codicis Iust. Vnde συνθηματικαὶ ὑπόλοιποι δικάται, quo verbo etiam furtivæ significantur, cuiusmodi hodie maxime frequentantur, praesertim ab iis qui per hostica loca belloqz infesta tabellarios mittunt. **συνκατατίθεμαι, assentior, comprobo, cum accusatiuo constructum.** & **συνκατάδειξις, assensio.** Plato in Gorg. καὶ δὲ πότερον συνκατατίθεσθαι ἡμῖν πρὸς τούτων πλὴν αὐτῶν δόξαν, ἢ ἀντιφῆς; Alibi συμφάναι pro eodem dixit. Basil. εὐσαφῆς, ὁ μὲν οὖν τὸ σωτικὸν λόγῳ, ἐπειδὴ φησὶ μὴ γίνεσθαι πράγματα ὡς βολόμεθα, ὡς γινέσθαι βουλώμεθα, ἐγὼ δὲ πλὴν μοι γνώμην τῶν πραγμάτων συνκατατίθεσθαι, ἐκ ἀποδέχομαι, τὸ δὲ ἀβελήτως τινὰς ποιῆσαι ἢ τῶν ἀναγκάσιον, ἐκ ἀποδοκιμάζω, id est sententiam rerum comitem esse, & rerum mutationi seruire non probō. Hoc etiam συνκαταίνω dicitur. Xenoph. ἢ δὲ τὰ τῶν θεῶν ἢ μὲν δὲ ἄπορ συνκαταίνω, ἐξ ἡμεῶν ὡς τάχιστα. Et συνκαταίνω in epistola Philippi apud Demosthen. pro Ctesiphon. βουλόμενοι ὑμᾶς συνκαταίνουσιν ἡμεῶν τοῖς ὑπὲρ αὐτῶν παρακαλουμένους. hoc est astipulatores, καὶ συναειπνοῦντες, hoc est collaudatores. nam apud Herodotum συναειπνοῦντες collaudare & comprobare significat. quod etiam συναειπνοῦσθαι dicitur, cum maior auctoritas vel potestas probat quod minor censuit. Polyb. ἀν μὴ συναειπνωσῆσθαι τὸ προβεβουλημένον ὁ δὲ ἡμῶν, Nisi populus iusserit & sciuerit quod senatus censuit. Plutarch. τὸν μεταχόντας τὸ φόνος καὶ τοὺς συναειπνοῦσθαι ἀπόκηται ἐς ἀδικαίαν, astipulantes & comprobantes. Simile est συναειπνωσῆσθαι, pro auctoritatem accommo, auctor fio. Aristotel. in secundo Politic. ἐκκλησίας δὲ μετέχει πάντες, κυρία δ' ἐστὶν ὄσιν, ἀλλὰ συναειπνωσῆσθαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρονσι καὶ τοῖς νόμοις. **Hæc autem præpositio in compositione adiuvat vim verbī & gratiam addit. vt συναειπνωσῆσθαι, ad consummationem confero.** Theophr. in pri. de Causis, ὅτι μὴν ἀλλ' ἐστὶν γε ὡς ἀποῖν, τῶν δικαστηρίων ὁμοίον γίνεται τοῖς ἑσπερίων. ἀλλ' ὡς δρυλῶν μόνον τὸ φυτὸν λαμβάνοντες, & συναειπνοῦσθαι τὸν ἡλίον καὶ τὸν ἀέρος, id est & συναειπνωσῆσθαι. vt idem in quarto, ὅτι καὶ τὰ ἀπὸ τῶν καὶ τὰ ἐξ ἀπὸ κρυφότερα, ὅτι ἢ χιῶν συναειπνωσῆσθαι. **συναειπνωσῆσθαι Plutarch. pro cōcalescacio, intus excito, καὶ δὲ μάχιμον ἢ δὲ μετέλλει σβηννύμενον ὑπὸ γήρας, συναειπνωσῆσθαι ἀσθῆς καὶ συναειπνωσῆσθαι.** Idem, ἢ γὰρ μετὰ τὰ δρόμα σφραγίσθαι ἐν περὶ τῶν πηλοῦς βίαν προσίθησι, καὶ συναειπνωσῆσθαι τὸν θυμὸν ἐκ πάντων ἀναβιβασίμενον. Idem, τῶν δ' ἄλλων ὅσους δὲ ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς λαμβάνοντες, ἡμῶν δὲ καὶ συναειπνωσῆσθαι, deductoribus datis emittebat. **συναειπνωσῆσθαι Xenophon in Tyrann. de amicitia loquens, συναειπνωσῆσθαι δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς, συναειπνωσῆσθαι δὲ ἐάντι σφραγίσμενον ὄσιν.** **συναειπνωσῆσθαι, cohonesto Xenoph. αὐτὸ γὰρ δὲ πετιμῶν, μάλιστα συναειπνωσῆσθαι,**

συνθηματικὴ ὑπόλοιποι

συνκατατίθεμαι, συνακατάδειξις

συνκαταίνω, συνακαταίνω

συναειπνωσῆσθαι, συναειπνωσῆσθαι

συναειπνωσῆσθαι, συναειπνωσῆσθαι

ἢ συν ἔν τῆ συναειπνωσῆσθαι

συναειπνωσῆσθαι, συναειπνωσῆσθαι

συναειπνωσῆσθαι, συναειπνωσῆσθαι

gnificat dissentaneus aut dissimilis sum, nullo modo refero. Polybius, τὴν δὲ σύγκρισιν τῆν ἀφύχων τοῖς ἐμφύχοις, ὡς δὲ καὶ πελάως ἀπεμφάνυσαν ἐκός προσπίπτην τῆς θεωμύοις, διότι ἀφελμένοι τῶν τῶν, ἐπὶ τὴν λακωνικὴν ἐπὶ ἀνίμω λυτῶν, id est Cōtentionem autem inanimatorum cum animātibus, inferiorem & plane dissentaneam & absimilem occurrere spectātibus, verisimile est. id est simulachri cum animante comparatio primo statim aspectu impar videtur & inepta. Dionysius de cœlesti hierarchia cap. ii. τὸ μὲν γὰρ ἡμῶν τε ἀναγωγικώτερον ἐμὲλλον εἶναι, ὅτι τὰς ὑπερκοσμίας ἐκφανείας δὲ κατῆγγυ ἐς τὰς ἀπεμφάνυσας ὁμοιότητας, τὸ δὲ καὶ ἐς θεάας ἀθέσμως ἐκ δὲ βερίτε δυνάμεις, Etenim cum illud accommodatum erat ad mentē nostram meditatione attollendam, nec eiusmodi quod rerum cœlestium explanationes ad similitudines dissentaneas & abhorretes deduceret, tum hoc procul ab eo abfuit, vt petulanter de supernis & diuinis copiis differeret. Plato τοῖς Δίωσι δικάσι, ἀρ' ἂν οὐ γίγνηται τὰ νῦν ἀπεμφάνοντα, δὲ ἐκός ἀντὰ γίγνησθαι, ἀρ' ἂν μὲν οὐ χεῖρομαι ἐμαυτῶ, Quod si ea quæ Dionysius facturum se pollicetur contra quæ verisimile est atq; consentaneum eum facturum esse, ita eueniant vt facile est euentura præsciscere, quid tum facturum sim nescio. Dicitur etiam ἀπεικόδης τὸ ἀπεμφάνον. Idem Dionysius. ἔτι δὲ τὰς ἀπεμφάνυσας ἐκονογραφίας ἀλλόσοιτο ἴς, ἀρ' δὲ εἶδαι λέγων ἀναθέσθαι τὰ ἔσως ἀίχρα μορφώματα τὰς θεοθεσίαι καὶ ἀγιοτάταις Διακοσμῆσι, ἀπόρρητος πρὸς ἀντὴν ἐπείρ, ὡς διττός ἐστὶ ἐν ἰσθμῶ ἐκφαντοῖας ὁ τῶ πῶ. ὁ μὲν, ὡς ἐκός, διὰ τῆν ὁμοίω προίω ἱεροτύπων ἐκόνω. ὁ δὲ, διὰ τὸ ἀνομοίω μορφοποιῶν, ἐς δὲ πωπλῶς ἀπεικόδης καὶ ἀπεμφάνον πλάττωσι. Ipse alibi τὰς θεοθεσίαι ἀπλότῃσι τὰς ἐπὶ γῆς ἐχάτας πρὸς ἀθέσμως κλυμοφίας dixit, pro quo hic ἀναθέσθαι posuit, id est attribuire, accommodare, aptare. Verū vt ad rem redeamus, vt latine dicimus condocofacio, commonefacio, collabefacto, commemorini, cohonesto, commiseror, commitigo, collaudo, commostro. vt Cicer. in secūdo de Orat. Si aurum cuiusdam quod multifariam defossum esset, commonstrare vellem. Et communio, vt communire castra apud Liuium. & commurmuro apud Cicer. & concido pro lacero virgis, & permulta alia: sic apud Græcos inuenias συμπαίδωω pro condoco. Xenoph. in Oecon. συμπαίδωω δὲ καὶ ἐς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοισι ἢ γεωργία. Idem, καὶ ἐς τὴν ἐρημία τὴν ἀσφάλειαν συμπαίχεσθαι, ἀντὶ τὸ παρῆχθαι. Σωπεπαινώ collaudo. Idem, Σωπεπαινώ δὲ καὶ ὁ νόμος τὰς τὰ. Συμπάθω. Demosth. ἐπὶ τῶς οἰκῶν δὲ τῶς οἰκῶν συμπαθεῖν βαδίζων ἐφ' ἡμᾶς. Plutarch. in Cicer. ὁ μίλων δὲ σωπέπεσεν ἐν φορέῳ κομιθέντα πρὸς τὴν ἀγορᾶν, ἢ συχάζων. Polybius συμπαίδωω aliter dixit, ὅτι δὲ βία καὶ θυμῶ συμπαίδωω, in violentia & iracundiæ furore educatus. hoc est ὁ δὲ βία καὶ θυμῶ σωτρωφῶ, assuetus & exercitatus. vt apud Lucian. παιδεία σωτρωφῶ ἀνὴρ. ὅτι ἐναντίον ἀπότρωφῶ.

ἀπεικόδης
 συμπαίδωω
 συμπαρέχω
 σωπεπαινώ
 συμπάθω
 σωτρωφῶ
 ἀπότρωφῶ

Idem, καὶ τὸ νόσημα τὸ σωτρωφῶν ἢ, ὅτι ζεῦμα γὰρ ἐς τῶς πόδας αὐτῶ κατὰ ληλύθ, & morbus erat assuetus. ἀπότρωφῶ δὲ μὴ ζεῦμα. Synes. καλεῖται ἢ δὲ ἐς πόδας ἐκός ἀπότρωφῶ, id est res peregrinas vix credimus. Apud eundem datiuo iungitur, nisi fit menda in epistola ad Theophilum, Ἄπαντα γὰρ ἐς τὸ αὐτῶν μοι πρὸς αὐτῶν, ὅτι ἀνθρώπος ἐν ἀμαρτίαις, ἀπότρωφῶ ἐκκλησίαις, ἀπογῶν ἐτέρων ἡγυμῶ, θυσιασκήριον ἡγάμω θεῶ. vbi tamē legendum cenſeo ἐκκλησίαις, vt ἀπότρωφῶ ἐν ἐκκλησίαις, abhorretes & alienus a philosophia. Σωωφελῶ commodo. Xenoph. de messe loquens, τὸ δὲ ἐν τῇ γῆ λειψῶν ἡγυμῶ καὶ κατακαυθῆν σωωφελῆν ἐν τὴν γῶν, καὶ ἐς κόπρον ἐμβληθῆν τὴν κόπρον συμπληθῶν. Συγκατάξαι cōtenebrascit, vt Varro protulit. Demosth. ἐπαδὴ θάπτηρ σωεσκότασε, Cū statim aduesperasset. συμπέτω concoquo, quod etiam ἐκπέτω dicitur. Aristotel. in vi. de hist. animal. ἢ δὲ τὸ ὡς γῆσι μετὰ τὴν ὀχέαν, καὶ ἐκ τῶ ὡς πάλιν συμπετομῶν, ἢ τὸ νεοτῶ γῆσι, ἐκ ἐν ἴσοις χρόνοις πᾶσι συμβαίνει. Συμπετοῦ, duco, dirigo. Plato, τὸ γὰρ πᾶν τόδε, τότ' ἔστι, αὐτῶς ὁ θεὸς συμπετοῦ τὸν πᾶν, καὶ συγνηκῆ. τότ' ἔστι ἀνῆκε. Συμπετομαρτῶ. Xenoph. ὅτι ὁσμαι πλάται καὶ ἰσθμῶ συμπετομαρτῶ τῶς πρὸς αὐτῶ, comitantur. Συμπαρέγωμα accedo. Idem, ἢ πῆρχε ἢ πᾶσι πρὸς μὲν δεξαπῶν ἐν τῇ ἀρχομῶν, ἔπατα δὲ καὶ ἄλλαι ἡμᾶς αὐτῶ πρὸς αὐτῶ ἐκός συμπαρέγωμα, ἢ τerea cedebant & obtingebāt, vel accedebant. Idem, ὡς ἐ μόνον αὐτῶς ὁ ἰππαρχῶν, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ συμπαρέγωμα ἀξιοθέατοι ἀρ φαίνοντο. Σωαναγκάζω δὲ καταναγκάζω, quod etiam προσαναγκάζω dicitur. Xenoph. καὶ νόμος σωαναγκασμῶν καὶ ζωωφονότες. Polyb. ἔτι δὲ μὴ, κρῖναντες σωαναγκάζωσι ἢ σώσαντα σεφανῶ. Συμπαλάττω confingo, comminiscor, & calumniōse exquiro. Synes. ἐπὶ αὐτῶ τὰ συμπαλάττω. Συμπαλάττω conficio quippiam alicui, id est eius causa efficio. & studeo tibi. Xenoph. οἱ ἢ τριάκοντα ἔπεσαν ἄνσωδρον, φρενῶς σῶσι συμπαλάττω ἐλδῆν. ὁ δὲ πεισῶς, τῶς τε φρενῶς σῶσι καὶ καλλίβοι ἀρμοςῶ σωπέπεσεν ἀντῶς πεισῶν. Thucyd. σωπέπεσεν ἢ αὐτῶ τῆν λοκῶν μάλισσα οἱ ἀμωφῶ, id est fauebant. Hic autem præpositio non vacat, sicut in συμπροθυμῶ, quod significat in eandem causam incumbo, ad id efficiendum contendo. Xenoph. in sexto παιδείας, οἱ τε ἄλλοι πάντες ἀνίσταμνοι, συμπροθυμῶται τὰ τῶ ἐφασαν καὶ κυαξῶν, eodem incumbet. Et in septimo ἀναβάσ. ὁ ἢ οὐρῶς πᾶσι μισοδάττω, καὶ κελῶν ἐνοφῶντα συμπροθυμῶται ὅπως διαβῆ δὲ ζῶντα. Est enim προθυμῶται aliquid magno studio suscipere, & instituere, cum accus. iunctum. vt in Aristotelis dicto, οὐδὲ μὲν ὅτι πρὸς αὐτῶν ἀβλαται, ἀνθρώπος δὲ τὰ δέοντα προθυμῶται, in animum inducere. & cupere efficere. Plato in Phædo. οἱ γὰρ ἐκλόνοιο ὅταν πρὸς ἀμωφῶν, ὅπῃ μὲν ἔχα πρὸς αὐτῶ ἀρ ὁ λόγος ἢ, ἐ φροντίζωσι. ὅπως ἢ αὐτῶ ἐθεντο, ταῦτα δὲ ἐκ τῶ πρὸς αὐτῶ, τὸ πρὸς αὐτῶ. Idem alibi, καὶ ταῦτα προθυμῶται ὅτι κρῖτων, καὶ ἄλλαι πλάται. Demosth. cum infinitiuo, καὶ πρὸς αὐτῶ

σωωφελῶ
 ὑσκατάξαι
 συμπέτω
 συμπετοῦ
 συμπετομαρτῶ
 συμπετομαρτῶ
 συμπετομαρτῶ
 σωαναγκάζω
 συμπαλάττω
 συμπαλάττω
 συμπροθυμῶ
 συμπροθυμῶ
 προθυμῶται

μυμλμθ ἡμᾶς δι. Συμφορίαρχῶ. Plutar.in pri. Sympos. ὅ,τε ἐν παντάπασι
 νήφωρ ἀειδῆς,καὶ παιδάπωγῆρ μᾶλλον ἢ συμφορίαρχῆρ ἐπιτιμήθῃ. **Composi-
 tum est a symposio,vt** Συμφορίαρχης, cui forte principatus conuiuii obti-
 git. Συμπλέοντες non modo complures, sed complures simul collectos
 significat. vt σύμπαυτες, σύδυο. σύδυσο γλυνκέντες, id est δίδυμοι. Σύδυσο etiā
 binii, vt σύτρες terni apud Demosth. & σωικαίδεκα senideni apud eū-
 dem, ἀντι τῷ ἀνὰ ἑκκαίδεκα. **Σωαμφοτέροι & σύολορ, Aristotel.in.ii.** ἢ μὲ-
 τὰ τὰ φυσ. ἔι δὲ τῶν ἀδωᾶτρ, ἀνάγκη ἔϊναι πῶς τὸ σύολορ, πλὴ μορφῶν καὶ τῶ
 ἔσθῃ, hoc est ipsum e materia & forma constans. Et in sexto, λέτω ἡ τῆ
 ἕλω διορ τῶν χαλκῶρ, πλὴ δὲ μορφῶν, δὲ χῆμα φθι ἰδέας. τὸ δὲ ἐκ τῶν τῶν ἄνδριάν-
 τα τὸ σύολορ. Id est autē τὸ σύολορ cuius est ὁρισμός. Ponitur & pro σύμ-
 παυ & πῶσπαι. **Theophr.in secūdo de Causis,** ἕς ἡ δὲ σύολορ ἐπεῖρ, ὄπνωυ
 ἔϊναι χθι τῶν τόρρ, **Omnino autem, vt in vniuersum autem dicam, pro-**
quo ἐπίπαυ ἰβίδεμ dixit, Διδ καὶ ὡς ἐπίπαυ ἐπεῖρ, βελτίω τὰ βόρρα ἢ νοτίωρ.
 τὸ σύολορ etiā τὸ δὲ ἀμφοῖρ dicitur, id est substātia ipsa cōcreta & for-
 mata. Idem, πλὴ μὲν ποίνω πλὴ δὲ ἀμφοῖν ἕσταν, λέτω δὲ πλὴ ἐκ τῆ ἕλως καὶ
 τῆ μορφῆς, ἀφετέροι. **Σωαμφοτέροι vtriq; simul. Demosth.** ἀ σωαμφοτέροι εἰσι
 πεπῶσπαι ἀχρῶς. **Thucyd.** ὅ δὲ λοχίζει εἰς δδόν ἄνα κοίλω καὶ λοχμῶν ὄπλι-
 τας καὶ φίλδς, σωαμφοτέρες εἰς πετρακοσίους, qui simul iuncti ad quadrin-
 gentos erant. Et σωαμφοτέροι numero singulari, licet ἀμφοτέροι tantum
 dicatur pluraliter. **Galen.** σωαμφοτέρες δὲ σοχασέορ. **Aristotel.in decimo**
ἢ μὲτὰ τὰ φυσικά, περὶ ἀνελφάσεως loquens, καθάπρ γὰρ διηρημύωρ ἀντῆ
 ἕδερ μᾶλλον κατάφασις ἢ ἀπόφασις ἀληθότερα, ἢ τῶν ἀντῶν τῶν σωαμ-
 φοτέρες καὶ τῶ συμπεπλεγμένῶν, & reliqua. **Σωαῖλορ causa adiutrix. Plato**
in Politic. Circa omnia quæ fiunt (inquit) duæ artes sunt, ἢ ἢ αἰτία, ἢ δὲ
 σωαῖλορ. πῶσπαι μὲν ποίνω δύο τέχνας ἕσταν πῶσπαι τὰ δρώμενα θεᾶ
 σῶμεθα, πλὴ μὲν γρῆσεως ἕσταν σωαῖλορ, πλὴ δὲ ἀντῶν αἰλορ. **Cicero causæ**
adiuuantia vocat τὰ σωαῖλα in libro de vniuersitate. σωαδέλφθ dicitur
 qui fratrem habet, opponiturq; τῶ ἀναδέλφω. **Xenoph.** πρὸς δὲ τῶ
 τὰ συναιροῖς ἢ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι ἡμῶσι μᾶλλον τῶς σωαδέλφους ἢ ἀναδέλφωρ. τὰ σωαν-
 ροῦτα ἢ τὰ ἀροῦτα dicuntur, quibus sublati altera quoq; tolluntur. **Aristoteles**
in decimo ἢ μὲτὰ τὰ φυσικά, ἢ δὲ σωαναίρεται τῶς γρῆσι τὰ ἕδρ, τὰ γρῆσι
 ταῖς ἀρχαῖς εἰσι μᾶλλον, ἀρχῆ γρ δὲ σωαναίροῦ. **Dicitur & σωαῖλορ, secum**
aliud tollens. **Aristotel.in pri. de generatione, de semine genitali lo-**
quens, ὀλίγοις δὲ ἕσταν ἢ μικρῶ χρόνω ἢ τὰς ἡλικίας κῶσπαι τῶ ἀπίον ὅταν
 πλεονάσῃ, καθάπρ ἢ πρῶτη τῶσπαι ἂν ὑπεβάλλῃ, ἢ ὅταν σωαῖλορ ἄλλα πρῶτῶματα
 δὲ γὰρ μόνον ἀπέρμα ὅ ἀπίον, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι μεμιγμένῶ δωάμεσ τῶσπαι σωα-
 πέρχονται. **Σωαῖλορ dicitur sic dicitur vt σωαῖλορ & σωαλγῆν, hoc est**
consentiscere & συμπάσσειν. Plutarch. σωαῖλορ ἀνελφῶ ἢ σωαλγῆν ἀλλήλοισ de
 ciuili charitate loquens. & σωαῖλορ verbum medicorum apud Gal.

Συμπλέοντες.
 Σύδυσο.
 Σύτρες.
 Σύολον.
 Σωαμφοτέ-
 ροι.
 Σωαμφοτέ-
 ρον.
 Σωαῖλορ.
 Σωαδέλφος.
 Τὰ συναιρο-
 ροῦτα ἢ τὰ
 ἀροῦτα.
 Συναίρετον.
 Σωαῖλορ.
 Σωαῖλορ.

libro. xiii. Therapeu. in principio, quæ est veluti morbi cōscīctia. **Dio-
 nyf. theologus,** ὅτω γὰρ καὶ ἡμῆς ἐαυτῶν σωαῖλορ καὶ ἰσμῶν, **geniti-
 uo iunxit, id est nobis conscii nostri sumus & sic nouimus.** **Σωεπαδοῖ** **Συεπαδοῖ**
νομα vna sensum & fructum percipio. Greg. ἐπᾶ καὶ αἰ δωάμεσ ἕρᾶ **νομα.**
νιοι καὶ ἢ τῶ τῶσπαι σωεπαδοῖνται. Συμφρονῶ **vna intelligentia cōcipio** **Συμφρονῶ**
& comprehendo. **Aristotel. de mundo,** καὶ τὰ πλῆσπαι ἀλλήλορ ἀφῆσπαι,
τῶς τόρρ, τῆ διανοῖα σωεφρόνσι. **Σωνοῶ est quasi mecum ipse intelligo.** **Σωνοῶ.**
apud Platonem φροντίω & ἀντι τῶ ἐπαῖω. **Plutarch.** ὅι δὲ σωνοῖσπαι εἰκ
ἡνέχοντ λαβῆρ, re apud se æstimata & perpensa. **Σώνης qui secum ipse** **Σώνης**
res æstimat, vt homines cogitabundi & ob id vultuosi, id est φροντίζον
τες. **Et Σώνοια.** huiusmodi cogitatio intus condita. **Lucia.** καὶ ἐπὶ σωνοῖα **Σώνοια.**
ἡρέμα βαδίζεθ. **Greg.** ἀντι γελοιασῶ σώνης, ἀντι καλλωπισῶ δυσέμορ, id est
νενηφῶς καὶ ἀεί ἢ σκεπτόμεθ. **Σωορῶ τὸ καθορῶ, perspicio, comprehedo, in-** **Σωορῶ**
telligo, ἀντῶσπαι ἢ σωορῶρ ὅσπαι ἂρ ὀδῶμονίας πύχοιμθ, ἔι τῶν πῶλεμορ
τῶν πῶ πῶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τῶς ἡπερώτας κησῶμεθα. **Et Σωσπῆα** **Aristot. pro**
exploratum est, compertum est, intellectu est. **Σωσπῆος perspicax. Pla-** **Σωσπῆος**
to, ὁ μὲν γρ σωσπῆος, διαλεκτικῶς, ὁ δὲ μὲ, ἢ. **Σῶ in compositione signi-**
ficat aliquando contractionem sensum procedentem. vt Σῶξυς sensum **Σῶξυς**
mucronatus, in mucronem desinens. Theophr. καὶ ἀεί Σῶξυς. **Σύσομορ, σύσομθ.**
ore sensum compresso & contracto, καὶ ὁ μύρορ ἔχωρ σῶμα, vt inqt Ari- **μύρορ**
stotel. in tertio de partibus de piscibus loquens, Διδ τὰ μύρ ὄσι σωσομῶ
περᾶ, ἢ δὲ βοκῶσπαι χάριρ ἐχόντων, τὰ μὲν, καρχαρόδοντα, πάντα ἀνεξῆρωτά.
Idem, τὰ μὲν ἀνεξῆρωτῶσπαι ἔχα δὲ σῶμα, τὰ δὲ μύρορ ὄσα μὲν σαρκοφάγα,
ἀνεξῆρωτά, ὡσπαι τὰ καρχαρόδοντα. ὄσπαι δὲ μὲ σαρκοφάγα, μύρορ. nisi μέτρον
legatur per a. **Σωσῆκω defino, coeo. Aristotel in pri. de histor.** τὰσπαι δὲ **Σωσῆκω**
διαφύσει εἰχα χοινδρῶσπαι εἰς δῆν σωσῆκῶσπαι, contractas, coeunteis. Idem pe-
ne σωπῶ significat. Idem in tertio de partibus de icore loquens, τὸ **σωπῶ**
δὲ αἰλορ ἢ τῶ σῶματῶ. Διάσπαι, διφυῖς μὲν ἕσταν, πρὸς μίαν δὲ σωπῶσπαι ἀρχῶν.
Supra σωπῶσπαι pro eodem dixerat. Herodian. ὄσπαι ἢ ἀντῆ πῶσπαι ἀνθρώ-
ποισ θανάτς αἰτία, Διάφοροι δὲ ἕσταν, εἰς ἐν τέρμα τῶ βίης σωπῶσπαι. **Σωσῶνω in** **Σωσῶνω**
acutum sensum extenuo. Polyb. τὸ ἡ κέντρον σωπῶσπαι ἕσταν, ὡσπαι εἰς λε-
πῶν δὲ, ἐκλαμύον καὶ σωσῶσπαι, ὡσπαι κατ ἀνάγκη δὲ κῶσπαι, de pi-
lo Romano loquens. **Σωσῶμορ, συμφρονῶ, consentio, assentior.** **Plato** **Σωσῶμορ**
libro septimo de Repub. **Σωσῶμορ ἐφθ καὶ ἐγῶ ὄνγε τῶσπαι ἄνωμα.** ἰδὲ Διδ
ποίνω ἢ ἄ ἔγῶ, καὶ τὸσπαι ξυνοῖσπαι, age igitur & hoc quoq; assentire. **Συν** **Συνδῶ**
νῶ contrahor, & in me vergo. **Alex. in pri. probl.** Διδ τί οἱ λυπῶμθ οἰ
ἕσταν, ὄσπαι πῶσπαι ἡμῶσπαι τῶ ἀνῆσπαι, κατ ὀλίγον συνδῶ πρὸς δὲ
βάθθ, μετὰ τῶ ξοδῶσπαι αἰματῶ τὸ δέρμα. **Idem,** Διδ τί ἢ ἐρώτων τὰ
ἀκρᾶ πρὸ μύρ ψυχῶ, πρὸ δὲ ἕσταν γίνεται, ὄσπαι ὅτε ἀπελπίσπαι τῶ τυγχάναν ἀ-
τῶ, δὲ ἐμφοτον θερμὸν εἰς βάθθ συνδῶ καὶ μετὰ φθ φῶσεως. **Συντήκω idē** **Συντήκω**

Συεπαδοῖ.
 Συεπαδοῖ.
 Συμφρονῶ.
 Συνοῶ.
 Σώνης.
 Σώνοια.
 Σωορῶ.
 Σωσπῆος.
 Σῶξυς.
 Σύσομορ.
 Μύρορ.
 Σωσῆκω.
 Σωπῶ.
 Σωσῶνω.
 Σωσῶμορ.
 Συν.
 Συνδῶ.
 Συντήκω.

συντηκνός quod εκτήνω, colliquefacio, contabefacio, absumo, quasi μαραινός. Συντηκνός πυρετός quæ liquefacit τὸ καταπίμελον τοῦ σώματος. vt ὁ μαρασμώδης quæ paulatim exest & ad tabem perducit. Galenus in fine libri de cimi Therapeu. ἔστι μὲν οὖν καὶ μαρασμώδης πυρετός πάντες ἐκ τοῦ τῆν σωτηκόντων γένους, ἀλλὰ διαφέρουσι τῷ, τὸ σωτηκόντων ἐκάστοτε φησὶ σαρκός, ἐπὶ μὲν τῶν διαφορεῖσθαι, καταρῆσθαι δὲ ἐπ' ἐκείνων ἐς γαστέρα. **σύντηγμα** dicitur quasi colliquamentum, id quod e corpore deteritur liquefendo. Aristote. in pri. de generatione animal. λέγω δὲ πρὸς τὸ τροφῆς ὑπόλειμμα, σάτυγμα ἢ τὸ ἀσπυρῆν ἐκ τοῦ ἀνέματός ἢ φησὶ πρὸς φύσιν ἀναλυσσεως. Idem in Probl. οἱ μὲν γὰρ καπνῶνες, διὰ τὸν κόπον καὶ πλὴν κίνησιν, σωτηγματος θύμα μὲν πλήρης ἔσιν. **Et** συντηκνός ἀνὴρ dicitur tabe & macie extenuatus. Plutarch. in Cicer. σωτηκνός ἢ φροντίδων τὸ πρόσωπον. **σωτήκω** etiam τὸ συμφνῶ hoc est coalescere facio, conglutinatio & coagmento. Plutarch. in Symp. εἰ γὰρ τὸ ἐπιθυμῆσαι, ἐθέλω ὑμᾶς συντιῆσαι καὶ συμφύσαι ἐς ἀντὶ, ὡς ἐνὸν ὄντας ἕνα γεγονέναι. **de amicis dictum qui auelli nequeunt.** Aristoteles in quarto de generatione animalium, ἐρ δὲ εἶναι τὸ ζῶον δὲ τροπαῶν δὲ, ἢ πλάω συμπεφυκότα δὲ νομίζου. **Hoc etiam συνάπλω** dicitur. Theophr. in ix. ἑτέραν δὲ ἄνα ρίζαν σωπεφορμύλω τοῖς κρέασι, συνάπλω ἐς τὸ αὐτὸ, Esse etiam aliam radicem quæ si cum frustis carnis coquatur, in vnum ea cōglutinet. Quod verbum etiam committi & coalescere significat & coherere. Idem in quarto, φέεται δὲ καὶ ἐπερὸν γὰρ τοῖς ἔλαισι καὶ ταῖς λίμναις, δ' οὐ συνάπλω τῆ γῆ, quod non hæret solo. Aristot. Αἱ δὲ φλέβες διορ ρίζαι πρὸς πλὴν ὑσέρων συνάπλωσι. Significat etiam coire & committi, quod pene idē est. Idem in primo de generatione, τὰ δ' ἔχου μὲν ὄρχας, γὰρ πρὸς δ' ἔχου τῶν τῶν δ' ἑκατέρω, ὡς ὅτε συνάπλωσιν ἐς ἐρ, διορ οἱ ὄρνιθες πάντες, a quorum utroq; meatus habent in vnum desinentes & coeuntes. Significat etiam quadrare & ἀρμόττω. Idem in septimo τῆν μετὰ τὰ φυσικά, τῶ δὲ καδὸλα καὶ τῶ γῆ καὶ αἱ ἰδέαι συνάπλωσι. ἢ τὸ αὐτὸν γὰρ λόγον εἶναι δοκῶσιν εἶναι. **cōueniunt, eiusdem ordinis sunt, eadem conditione censentur, quasi συσοῖ χῶσι.** Ibidem, πρὸς δ' αὐτὸ συνάπλωσιν, adhærescens, & quadrans. **συντήκω** etiam pro συνάπλω καὶ συμπεφυκά. Plato in Sympof. de amore probabili loquens, ὁ δὲ τὸ ἦθος χησὲ ὄντ' ἔρασις, διὰ βίον μύθω, ἅπε μοίμω συντακῆς, cohærens & glutinatus. Idem, καὶ πάλαι ἄρα ἐπιθύμια συνελθῶν καὶ συντακῆς τῶ ἐρωμύθω, ἐκ δυοῖν εἰς γυνέσθαι. **Dicitur etiam συντηκνός vt προσετηκνός** τῶ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ προσδέμνυθ' καὶ λίαν χαίρω, καὶ ἀναπρᾶσῶς διακέμνυθ', addictus & ita incumbens vt auelli nequeat. **Et προσετηκνός** τῶ παθῆμασι. Plut. πρὸς οὐλοπλῶ, οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς ὅταν ἴδωμεν ἀνδρα, τῶ πρῶτον προσετηκνός, καὶ τῶ ἀναλώμασιν ἐπισέοντα, τὶ φήσομεν δὲ πᾶθος εἶναι, quærendis diuitiis intabescens & quasi illiquefcentem, & impendendis illachrymantem. Greg. ἔκτακῆς τῶ δάκρυσιν, qui lachrymis

collicuit, qui intabuit lachrymando. ἐντήκω illiquo. Plutarch. ἐνέτηκῆς ἐντήκω. μόλιβδον τῆ κεφαλῆ, illiquefecit. **συνεπιπῶμαι** idem est quod ἐπιπῶμαι, attraho, allicio. Aristotel. ἴστε οἱ γὰρ ἀκμῆ πλέω συνεπιπῶνται τὸν ἀέρα. δ' τ' οὖν βραδυτέρως ἰωρ, βραδυτέραν πρᾶσθὲν ἀναίξει πλὴν φωνῶν. Xenoph. in secundo παρθίας, ἢ δ' ἀρετῆ πρὸς ὄρθιον ἄγασσα, δὲ πάνυ δεινὸν ὅστιν γὰρ τῶ παρᾶντι καὶ ἐκῆ συνεπιπῶσθαι, non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu & qualibet illecebra. **συνεργάζομαι** cōficio, subigo, id est καταργάζομαι. Theophr. in tertio de Causis, καὶ γὰρ γῆρας ἐ δωατῶν, ἀνα πᾶσαν γλῶ ὀφικτέον. ἢ ὡς μάλισσιν συνδραδῆσθαι δέχεται τὸ ὕδωρ. **συνεπιτένω** δὲ ἐπιτένω, intēdo, adaugeo. Basil. de lobo loquēs, id est patientiæ exemplo, ἀλλ' ἔτε τῆν ὄλωρ τῆν ἐς πρᾶμυθίαν ἠκόντων, ἐπεμβαιόντων αὐτῶ, καὶ συνεπιτένων τὰ ἀλγανά, πρᾶμυθίαν. Aristotel. passiuā significatione in actiua voce vsus est γὰρ τῶ πρὸς ἐνυπνίω. **vt** συνεπλῶ de quo supra diximus, καὶ ταῦτ' ἐπίστε συνεπιτένω τῶ πᾶθῶσιν ἔτος, ὡς τ' ἀρ μὲν μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λαυθάνειν ὅτι ψεῦδ' ἐσθ' ἐὰρ δὲ μῆζον δὲ πᾶθ' ἢ καὶ κινῆσθαι πρὸς αὐτὰ. **de visis febrilium laborantium loquens.** id est, simul intenduntur, vnā augentur. **vbī præpositio vim suā retinet.** **συνεξομοῖω** δὲ ἐξομοῖω, affimulo & ad imitationem effingo. Plut. in Politicis præceptis, οἱ μὲν οὖν κόλακες ἀυλοκοῖ, ὡς ὁ δὲ ὀρθοθῆρας, μιμῶμενοι τῆ φωνῆ καὶ συνεξομοῖώτες εἰσὶν, ἢ ἠδύονται. **ἔν τῶ** συνεπιγράφω præpositio non vacat, & significat mecum ascribo, consortem laudis facio, partem laudis impertio. Idem in eodem, ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ πύχλω τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. ὡς πύθωρ ἐπὶ τῶ κέπλω ἀκρῆσθαι ἡμῶν μύθ' ἢ ἄθλωσιν, ὁ θεὸς ἔφη, ταῦτ' ἐπράξε, πλὴν χεῖρα παρ' ἐμῶ χησάμεν. **συνεπιδημῶ** δὲ συνεπαινώ, **comprobo, callaudo,** ὁ μὲν ἐπαινώ, συγκαταίνω. Diodor. **συνεπιδημῶ** τῶν δὲ καὶ ἄλλων, καὶ λεγόντων πλὴν πρᾶξιν ταύτων προσήκειν Ἀλεξάνδρω, καὶ Ἀλεξάνδρω συνεπιδημῶσιν, πάντες ἀνεπίδησαν ἐκ τ' ὅτε. **συνεπισένω** δὲ συνάχθωμαι καὶ προσάνα κλάω, σωλοφύρομαι. Plutarch. **συνεπισένω** ὡς ἄριστα περὶ τοῦ, **congemiscente,** συναγωνακτεῖν, συνεπιδημῶσιν. **συνεπηχῶ,** consona voce accino. Xenoph. ὁ μὲν ἐξήρχηρ ἄν διοςκῆροις παῖνα τὸν νομίζομεν. οἱ δὲ δεοσεβῶς πάντες συνεπιδησῶν μεγάλη τῆ φωνῆ. **de exercitu loquens.** Aristotel. πρὸς νόσμον, καθάπερ γὰρ χορῶ κορυφαῖς καταξῆσθαι συνεπηχῆσθαι ὡς ὁ χορὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. **συνεσβάλλω** δὲ συμπίπτω. Galen. ad Glauco. in pri. κελεύει δὲ σκοπεῖσθαι ὡς καὶ χῶρας, καὶ κατασάσεως καὶ ἰλικίας καὶ κρᾶσεως σωμάτων. ἔδνη τε καὶ τὰ προκησάμενα, ἀτίων, καὶ τὰ συνεσβάλλοντα τῶ νοσήμασι, ὅτε μεταξὺ ἐπιφαίνεται, id est τὰ συμπίπλωματα. **Idē,** καὶ καυσῶσθαι ἢ κακοῖσθαι πυρετῶ σωφισβαλέη τε λαρυμῶν, id est συμπίπτω ἴστω. **Quid sit** εἰσβολὴ τοῦ νοσήματος, nos supra diximus. **συνπίπτω** vero est incurro, coeo, competo. Aristotel. in pri. de hist. οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πᾶσι πρᾶλλοῖ εἰσι δὲ συνεπιπῶσιν. οἱ δὲ μέσοι, συμπίπτουσι, mutuo interfecantur. Idem in nono, ἐκτέμνοντ' ἢ

δι' ὀρθῆς κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον, καὶ δ' συμπίπτουσιν ὀχλοῦντες, **quo hærent in coitu. de castratione loquens.** **Συμπύωμα** in morbo est accessio morbi. **Difert autem** ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. **Galen. in pri. Therapeu.** τὰ δὲ δὲ ἀνάγκης ἐπόμυα, ταῖς κατασκευαῖς ἀπὸ ὧν ἐνδύσθω, ὑγιαίνοντων ἢ ἡμῶν, συμβεβηκότα νοσοντων δὲ συμπύωματα καλεῖται. **Idem,** ὄντω οὖν κακῆνοι συγχωρέτωσαν ἡμῖν ἐλλωσί τε ἅμα καὶ Διαλεκτικῶς ἐχ' ἀπασαι τὴν πρὸ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἡδὲ ἀρ' ἐνέργειαν βλάπτει, νόσημα προεργασθῆναι. ἡδὲ δ' ἀρ' πρὸ φύσιν μὲν ἦ, μὴ μὲν τοὶ βλάπτει ἢ ἐνέργειαν, ἢ νόσον, ἀλλὰ σύμπύωμα νόσημα τῷ. **Pallor in morbo σύμπύωμα est, hoc est morbi accessio.** **Celsus libro secundo,** Acria tormina quidem periculosa non sunt, si sanguis & strigmenta descendunt, dum febres cæteræq; accessiones huius morbi adsint. **Et συμπίπτειν accedere.** **Idem,** At dolores capitis, quibus oculorum caligo & rubor cū quadam frontis pruriginē accedunt, sanguinis profusione vel fortuita vel etiam petita summouentur. **Aristotel. vero** ἐν τῷ περὶ τῆς καθ' ἕννοιαν μωλῆς, τρία ponit, αἰθρῶν, σκμῆϊον, συμπύωμα, **vt in deliquio solis, luna causa est deliquii, & dolor causa est febris.** σκμῆϊον δὲ ἐστὶ ἐκλάττωσις, τὸ τὸν ἀστέρα ἐσελθεῖν, **cum luna subit.** ἢ δὲ τραχύτης ἐστὶ γλώττης, τὸ πωρέσασθαι. **accessio vero vel symptoma cursus lunaris est deliquium solis.** συμπύωμα δὲ τὸ βαδίζον τῷ, ἐκλάττωσις τὸν ἥλιον. **Significat etiam casum aliquid cuius rei affeclam.** **Idem in nono de hist.** ὅπως δ' ἀρ' ἀνθίας ὄραθ' ἐκ ἐστὶ θηρίου, καὶ σκμῆϊον χροῦντο κατακολυμβώσιν οἱ ἀπογῆς, καὶ καλῶσιν ἱερῆς ἰχθύος. εἶσθε δὲ συμπύωμα, καθάπερ ὅπως ἀρ' ἢ κοχλίας, σὺς ἐκ ἐστὶν. **Ponitur & p quo cunq; casu.** **Idem de apibus,** ἀπόλλωται δὲ διὰ τε ἄλλα συμπύωματα, καὶ ὅταν ἡγεμόνες πολλοὶ γροῦντο, ἕκαστος αὐτῶν μέγιστος ἀπαγάγη. **Dicitur etiam** **Συμπύωσις.** **Idem in septimo,** ἂν δὲ μὴ δυνάμεθα συλλαμβάνειν, ἐὰν ἢ διὰ δειραπέαν συλλάβωσιν, ἢ δι' ἄλλω ζῴῳ συμπύωσιν, ὡς ἐπιτοπολὺ θηλυτοῦσι μάλλον. **Συμπύωσις etiam est incurfio rerum eodem desinentium, vt linearum quæ non sunt parallelæ.** **Significat etiam contractionem & compressionem.** **Et συμπίπτειν contrahi & σαναζάνειν, id est confidere.** **Xenoph. μυκτιῆρας ἀναπτεῖλαινας τῆς συμπεπνωκόσιν opponit.** **Aristotel. in secundo de gener. de oculis loquens,** μέγιστοι μὲν γὰρ δὲ ἀρχῆς φαίνονται ἢ περὶ ζοῖς καὶ πλωτῆς καὶ πλωτοῖς, πελοταῖοι ἢ γίνονται τῶν μορίων. ἐν τῷ μεταξὺ γὰρ χροῦν συμπίπτουσιν, **id est confidunt & astringunt, & quasi προσέλλονται.** **Res enim tumida cum ad habitum suum redit, συμπίπτειν dicitur, hoc est confidere** σαναζάνειν καὶ καθιστάσθαι. **Idem de iisdem loquens in eodem,** ἐξ ἀνάγκης οὖν ὁ τόπος πηλαμβάνα μέγιστος τῶν πρῶτον. συμπίπτει δὲ ὕπερον, καὶ γὰρ τὸ πρὶ τὸν ἐγκέφαλον συμπίπτει τὸν αὐτὸν τῶν πρῶτον γὰρ ὑπερῶν καὶ πρὸς ἀκρῶν. ἀκρῶν τῶν ἢ καὶ πεπολύνει σωματῶν τε μάλλον καὶ συμπίπτει. **Συμπίπτει etiam τὸ συβρίγγυμαι καὶ συμπλέκομαι καὶ συμβάλλω, configo,** ὅτι συμπίπτει τῆς κλεμῖσις. **Συμπίπτει καὶ ἔαρμῶζω, cōgno,**

conuenio. **προσπίπτω etiam τῆς κλεμῖσις ἀντὶ τοῦ προσβάλλω, impingo, irruo, incurfio,** καὶ βαρέως ἐπιτίθειμαι ἢ σφοδρῶς. **cuius creber est usus apud auctores.** **προσπίπτω etiam supplex fio, genibus aduoluo,** καὶ ἐμαυτὸν καταβάλλω. **Significat etiam προσπίπτειν accidere.** **Aristotel. in tertio Politic.** Δοκεῖ δὲ ἔσσι τὸ καθ' ἕνα μόνον οἱ νόμοι λέγειν, ἀλλ' ἔτι πρὸς τὰ προσπίπτοντα, ἐπιτάττειν, **non autem de iis statuere quæ quotidie alia atq; alia accidunt & occurrūt.** **Cicer. ad Atticū,** **Vetas me suspicari quicquid accidisse ad animum tuum, quod secus a me erga te commissum sit,** προσπεσῆναι τῆ γνώμῃ τῆ σῆ. **Idem, In quibus ipsi aculei, si quos habuisti in me reprehendendo, non ingrati mihi acciderunt, id est non sine iucunditate me pepulerunt.** **Sic accidentia tela legimus apud Cæsarem circa finē libri tertii de bello gallico.** **προπίπτω deuenio, decido.** **Demosth. κατὰ** **μαρτίαν,** ἐπεὶ δὲ τῶν νόμων μάλλον εἶδασε τῶν ἀπελθῶν τῶν, τῶν καὶ τῶν τῆ καὶ τῆ αὐτῆ συμφορῆς περὶπέπτωκεν ὑπὸ τῶν, **id est περὶβέβηται ὑπὸ τῶν, deiectus est & decidit.** **περὶπίπτειν incurfere, vt προσπίπτειν, nisi quod ad extremum incurfere, & quodam circuitu reuolui significat.** **Greg. κατὰ** **ἰσλ.** εἶδε γὰρ σε πολλοὶς ἐγχεροῦντα καὶ πρῶτόμοις κακοῖς, ἐς τὸν ὑπαρχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σανατῶν προσέλλωσιν περὶπέπτωκεν. **id est tibi ipsi tandem male consulere.** **In teipsum secus quippiam statuere &mittere.** **Isocrates, τῶν γῶν ἀπαυτῶ τῶν πελοπιδῶν διαφθαρέντων, καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις περὶπέπτοντων.** **Et in Areopag.** μικροῦ ἀπέλιπον τὸ μὴ ταῖς ἐξάταις συμφορῶν περὶπέπτωκεν. **Diximus supra de hoc & similibus, vt περὶελθεῖν, περὶτραπύωαι.** **περὶπέπτης ὁ περὶπέπτος.** **Plutarch.** ἵνα μὴ περὶπέπτης τῆ αἰτίας τοῦ φόβου τοῦ τῶν τῶν γῶν γῶνται, **Ne in crimen incurfere & incideret.** **Idem in Cicer.** ὡς δ' οὖν ἐπέπρακτο τῆς περὶ κρῶτον καὶ κάσιον δ' ἐργῶν, καὶ τῶν καῖσας τῶν φίλων σῶνισαμύλων, αὐτοῖς ἦν δὲ τῶν ἐμφυλίοις κλεμῖσις περὶπέπτης γῶνταί πλὴν πόλιμ. **Idem,** ὁ δὲ καῖσας μικρῶς εἶδενσε δῶνκαρ, τῆς δῶνκασι περὶπέπτης γῶνταί. **Inde περιπέτεια, τὸ τυχὸν σύμβαμα, inquit Eustath.** **συμπεσῆναι γὰρ λέγεται τὸ κατὰ τύχην συμβεβηκέναι.** ὅθεν καὶ πωρὸς ἐλέχθη. **Significat autē περιπέτεια casuum varietatem, & rerum euentum.** **Chrysoft. περὶ προσοίας,** ἢ γὰρ ταραχῆ καὶ ὁ θέρου, ἐχθὶ τῶν ὅτι περὶπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἢ ἡμετέρας, διάνοιαν. **Aristotel. in viii. de histor.** οἱ δὲ κάραβοι κρατῶσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ ἂς συμβάνα περὶπέτεια τῶν ἰχθύων. τῶν μὲν γὰρ κάραβος οἱ κλεμῖσις κρατῶσιν, ὥστε καὶ ὄντας πλοῖον ἐν ταυτῶ δικτύῳ αἰθῶνται, ἀκρῶν οἱ κάραβοι διὰ τὸν φόβον. οἱ δὲ κάραβοι τῶν κόγρης, διὰ γὰρ πλὴν τραχύτητα ἐκ δὲ οἰοθῶνται ἀντῆ. οἱ δὲ κόγρη τῶν κλεμῖσις. **Hic Aristotel. περιπέτεια ἀντὶ τοῦ δαυμασῖς συμπύωματος** **dixit nisi me fallit opinio.** **Strabo lib. pri. de Homero loquens contra Eratosthenē eius criminatorem,** ὡς ἂν ὅτε τῆς χροῦν περὶπέπται ἀγῆρω ἀνήρ, ἔτως ἐκτῶ ταῖς ἀκρῶσις περὶπέτεια προσετίθει μῦθον, ἢ δῶν καὶ κοσμάδων πλὴν φράσιν. πρὸς δὲ τὸ αὐτὸ τὸ τῶν

λθ' τῶν ἰστορικῶν ἢ τῶν τὰ ὄντα λέγοντων βλέπω. ἀλλήθες περιπέτειας appellat
 historiam belli troiani . hoc est vt ipse inquit, ὅντω δὴ τότε ἰλιακὸν πό
 λεμον γεγονότα παραλαβὼν, ἐκδόμῃσι τὰς μυθοποιίας. καὶ πλὴν ὀδυσεύου πλάττω
 ὡσαντως. περιπέτεια Polybius quasi συμφορὰν & πρῆξιαν dixit, cui oppo
 nit ὀτυχίαν, τὰς μὲν γὰρ τὰς ἐπιτυχίας πρῆξιαν μὴ δυνάσθαι φέρειν ἀνδρῶν
 πῆρας, γὰρ δὲ τὰς περιπέτειας ὀλαβῶς ἰσαδοῦν καὶ νομειχῶς. Sic Greg. ἐν ἀγιοῦ
 βῆσι. Ἀναβάλλοντα δὲ οἱ μὲν διὰ βαθυμῆαν. οἱ δὲ ἐδέεσιν ἐν δυνάμει τῶ
 δέξασθαι, ἢ διὰ νηπιότηκα τυχοῦν, ἢ ἵνα τελῶς ἀκρίσιον περιπέτεια, δὲ ἢ ἐδὲ θεολογίαις
 ἀντὶς ὑπάρχει τυχεῖν ἢ χάρισματ'. Diodor. cōtrā ἀντι τῆ ὀτυχίας vsus est. de
 admiranda enim & rara fortuna eius loquens, quem Alexander Ty
 riorum regem constituit, & Hephestioni diademate donandum man
 dauit, ita inquit, περὶ δὲ τὰ κατὰ μέρος ἕκαστον παραπέτεια, διὰ τὸ ἐν τῇ περι
 τεύξει παρὰ δόξαν, quia scilicet ex egentī rex factus erat. Et inferius, ἀκλό
 σασ δὲ πλὴν περιπέτεια, καὶ περιπέτεια πλὴν βασιλικῶν σολῶν, ἀνιγὰρ ἀντὶν ἐς τὴν
 ἀγορὰν, denunciata illi regia fortuna repente ipsi delata. παραπίπτω cō
 tingo & accido euenioq. Plato lib. iiii. de Leg. καὶ δὴ καὶ νομοθεσίᾳ ταυ
 τὸ τῶν δόσεων, ἢ ἄλλω ἐμπιπτόντων ὅσα δὲ ἡ χάρις ἐμπιπτόντων, ἐὰ μὲλλοι γὰρ ὀδυ
 μῶνος δικίωσιν, τὸν νομοθέτην ἀλλήθες ἐχόμενον, τῇ ριαντῇ παραπέτεια ἐκάστοτε πό
 λι δ' αὖν, id est euenire & contingere, hoc est vt ipsa nanciscatur talē le
 gislatorem. παραπίπτω, impingo, offenso, hoc est incurro, & obuia fio
 καὶ παρατυγχάνω. Plutarch. in Galba, τῶ δὲ δῆμῳ χαρίζομαι, ἕκαστον ἢ
 παραπίπτωτα ἢ νέρωνι, ἀρτυμπαυίζω, obuium quēq. neronianorū.
 Aristotel. in quinto de hist. animal. οἱ δὲ ἰχθυῖνες πάντες ἐξω τῆ πλάττω
 σελαχῶν, παραπίπτουτες ὑπὲρ τὰ ὑπὲρ, ριαντῶν τὸν σκυδυσασμὸν, τὰ δὲ
 πλάττω καὶ κερκοφόρα, ἕ μόνον παραπίπτουτα τῆς ὑπὲρ ἐπὶ τὰ πρῶτα ἢ ἢ
 λθῶν. παραπίπτουτας appellat τὰς παρατριβομῶνας τὰ ὑπὲρ, id est qui mutuo
 attritu supinarum partium coeunt . incurrunt enim mutuo atterē
 tes inferiores partes , hoc est attritu accidunt. ἐπιπίπτουτας autem vo
 cat, qui superueniunt, quasi ἐπιπίπτουτας in pronas partes. Et παράπτω
 σις appellatur huiusmodi attritio & incurfus partium . Idem in pri
 mo, παρὰ πλάττωται δὲ ἀλλήλοις οἱ ὄφεις διὰ πλὴν ἀφύϊαν ἐν παραπίπτωσι, μι
 κρῶ μὲν γὰρ προσασμῶνοντες μορίῳ λίαν μακροὶ ὄντες, ἕκαστον δὲ συωάεσμοσι ἐσι
 hoc & applicari, & appellī, & accidere Cicero dicere solet. Hoc idē
 & παρατριβομα significat . Idem Aristoteles, ἅι δὲ εἶναι καὶ ὅσοις πο
 λὺ τὸ ἐξῆλον, παρατριβομῶνα μόνον ὀχῶνται τὰ ὑπὲρ πρὸς τὰ ὑπὲρ. Ex eo
 fit vt παράπτωμα pro offensione ponatur, hoc est πλάττωμα, πρὸς κομ
 μα & peccatum . Xenophon in Hipparch. καὶ γὰρ φρονήσεως δ' αὖ πο
 λὺ πλάττωται, ὅποτε καὶ παρὰ πλάττωται, cum occasio & tempus inci
 derit . Aristides, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἡμῶν ὁ λόγ' ἀρτυμπαυίζω, ἐν τῇ παρὰ

παραπίπτω

ἐπιπίπτω

παραπίπτω

παράπτωσις

παρατριβο

μα

παράπτωμα

πρῆξιαν ἀκολοθίας ἐχόμενον, Verum hucusq; vt digrederemur a propo
 sito orationis ratio fecit, quae seriem ipsa rerum secuta est, quae se in
 termedias obtulerunt. Est enim παραπίπτω quasi παρεμβάλλω ἐαυτῶν, hoc
 est intercalare, interferere, interlabi . quod & παρεμπίπτω dicitur. Se
 quitur enim, ἐπιπέτεια δὲ πάλιν ἐπὶ χώραι. Aristotel. in secundo de par
 tibus de piscibus loquens, ταχῆα δὲ ἢ δίοδ' ἐς πλὴν κοιλίαν ἢ χυμῶν,
 διὰ τὸ μὴ δίοδ' εἶναι διατριβῶν ἐκχυμίζοντας. παρεμπίπτω γὰρ ἐν τῷ ὕδατι, aqua
 enim interlaberetur. Gregor. πρὸ θεολογίας, ὅντως ἀμύχανον ποῖς ἐν σώμα
 τι, δὲ ἴχα ἢ σωματικῶν πάντη γινέσθαι μετὰ ἢ νομῶν. ἀεὶ γὰρ ἡ παρεμ
 πείτεια ἢ ἡμετέρω. Idem, μὲν ἡ παρεμπίπτω μέσον, καὶ διακόνη τὸν πόθον,
 ne interreat quippiam quod interpellat desiderium. Galen. παρεμπε
 σόντ' ἢ τῶν, ὅς ἐφ' ἐαυτῶ πλὴν ὀλῶ ἐπιπέτεια διατριβῶν. Aesch. πρὸ παρα
 παρεμπεσόντων δὲ ἐς πλὴν πρῆξιαν ἕκαστον ἀνθρώπων, καὶ τῆς τρέπουσιν ἕ
 μετρίω, πάλιν ἐς ὀδυμῶν κατέσκηψεν, obrepentibus. Et παρεμπίπτωσις. Ga
 len. παρεμπίπτωσις αἱματ' ἐν ἀρτηρίαις vocat sanguinem in arterias aber
 rantem & cursum suum flectetem. παραπίπτω irrepo, ἐσθ' νομῶν, πρῆξι
 αμι. Theophr. ὁ δὲ φοίνιξ ὑπερσκόμῳ, παραπεσόντ' ἀέρος πρὸ ἄλλο
 τρῆς θερμῶ, διαφθέρεται. Plutarch. in Demetr. ἐλπίζω ἐρημῶ ἐνρήσῃ πλὴν με
 σοτηταίῳ, καὶ πρῆξις ἀφῶ τὸν εὐφράτιω, ἐς πλὴν βαβυλωνίῳ παραπεσῶν (in
 grediens & irrumpens hostiliter) ἐφθῆ ἐν ἐκατέρω ἀκρῶ ἐκέρχῃ πλὴν
 τῶν σελῶν φρεσῶν. Lucian. καὶ ὁ μὲν, καλὸν ἐπέμ βλάται. τὸ δὲ ταυ παραπε
 σῶν, ταλὸν ἐπέμ ἀντὶς ἀναγκάζει, id est sese insinuans, & incautis obrepēs
 fallit pro κ. Huius contrariam habet significationem τὸ παραπίπτω, vt
 παραπέτεια τῶν παραβάνων. μεταπίπτω transeo & degenero ab vna specie
 ad aliam, hoc est μεταβάλλω apud Galen. quod & μετατρέω dicitur.
 & μεταπίπτω transeo ad aliam vitę conditionem. Antiph. ἄσφ' γὰρ
 ἀνθρώπων ζῶντι μὲν, ἐλπίς ἐκ τῶ κατὰ πρῆξις μεταπεσεῖν κλυτήσαντι, ἕτω ἢ πρὸ
 τὰς ὀλῆς συμβάνῃ πέρας ἕχον πλὴν ἀτυχίῳ ὅταν ἀνάστασι γίνωται. Plato in
 apolog. Socratis, ἐν τῆς μόνον μετέπεσον τῆ ψήφω, ἀπεπεφούγην ἄρ, Si tres
 sententię ex damnatoriis in absolutorias mutatae essent, ἀντὶ τῶ μετέ
 βαλον vel μετεβλήθησιν. Et pro spe excido. Aesch. ἐν δὲ μὲν μόνον ψήφω με
 τέπεσεν, ἢ πρῆξις ἄρ, hoc est ἀφίμαρ. Isocr. μεταπίπτω dixit pro mutari in
 meliorem voluntatem & laudabiliorē. sic enim inquit in Euag. περὶ
 μὲν γὰρ λαβῆν εὐαγόρων πλὴν ἀρχῶν, ἕτω ἀπροσοίως καὶ χαλεπῶς ἕχον, ὅτε
 ἢ ἢ ἀρχόντων τῶν ἐνόμιζον εἶναι βελτίους, οἱ ἄντες ἄρ ὀμότετα πρὸς τῆς ἐλ
 λῶνας διακέμῳ πύχάνοιεν. πλὴν δὲ τῶ μετεπεπίτωκασι, ὅδ' ἀμύχανοι μὲν
 οἱ ἄντες ἀντὶ δόξασιν ἐλλέλλῳ μαλλοῦ εἶναι. Alibi pro in deteriorem partem
 mutari, hoc est labi & everti, ἐν τῇ πρὸς φίλιπ. καὶ πάλιν μεταπεσεῖσιν
 ἐν τῆς, καὶ πελοποννησίω ἀπάντων ἐπιχερσάντων ἀνάστασι πλὴν σπῆ
 πλῶ, ἢ μὲν πρῶτοι ἐν σωτηρίας ἀντὶς αἰῶνι κατέσκηψεν, id est, & contra re

παραμπίπτω

παραπίπτω

παραπίπτω

μεταπίπτω

μετάπιπτος bus Lacedæmoniorum afflictis. μετάπιπτος mutatio in vtrancq partem, & degeneratio mutatioq a specie in speciem Galeno. ἐμπίπῳ irruo, προσβάλλω, ἐπιέρχομαι, inuado. ἐκπίπῳ τὸ μεταπίπῳ καὶ θλίψαμαι, id est degenero, defisco a pristino instituto, & mutor. Plato, καὶ ὡσαύτῃ ξενικὸν πνεῦμα ἐν γῆ ἄλλῃ ἀφρόνῳ, ἐξίτηλον ἐς τὸ ἐπιχώριον ὡς κρατῆρ νομῖναι, ἔτω καὶ τοιοῦτον γῆν νῦν μοὶ ἐκ τῆς ἀφροσύνης πῦρ αὐτὸ δυνάμις, ἐξ ἄλλοτριου ἔσθῃ ἐν κλιτέας ἐκπίπῃ. Idem in sexto de Repub. οὐδὲ οὐδὲ κακῶς ἐλέγονται, ὡς ἀρὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐν φιλοσοφίᾳ φησέως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, ἀλλὰ τροποὺν ἕνα τὸ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδύματός, deficiendi ab instituto Et rursus, οὕτως μάλιστα ἔτιος ἐκπίπῳτες οἱ μάλιστα προσήκη, ἐκμορ καὶ ἀπελὴ φιλοσοφίαν λιπόντες, αὐτοὶ μοὶ βίον ἐπιπροσῆκόντα ἐξ ἀληθείας ζῶσι. ἐκπίπῳ τὸ λόγος, cum deficior sermone, & oratio mihi non suppetit, & cum memoria me deficit & desituit. Aesch. πρὸς τῆς ἀπὸ μικροῦ προσαγαθῶν ἄνω τῆς πράγματων, ἐξείφνης ἐσίγησε καὶ διηρησθεῖς τὸν ἑκπίπῳ ἐκ τὸ λόγος. ἐκπίπῳ emano, exeo, & prodeo foras. Aristotel. πρὸς κόσμος, ταῦτα μοὶ οὐκ ἐκ τῆς ὑγείας ἀναδυμιάσεως σωματικῆς πῆρ πῶς φέρεται, de pluuiis & grandinibus loquens. Accipitur & pro emanare ad vulgus. hoc est ἐκφορὸν καὶ ἐκπυσορ γίνεσθαι. Plato ad Dionys. scribens, ἐνλαβῆ μάλιστα μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα, ἐς ἀνθρώπους ἀπαιδούτους. ἔπειθ ὁμοίως ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκ ἐστὶ τῶν πρὸς τὰς πολλὰς καταγελαστέρας ἀκρόσματα. Idem, μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. ἐγὼ δὲ τὰ γράφοντα μὴ ἐκπεσεῖν. ἐκπίπῳ ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλομαι, eicior, expellor. Demosthenes πρὸς σφέρας, ἐξιστοῦμαι, ἐγὼ δὲ θλίψαμαι, ἐπιτηδύματός, ἐγὼ δὲ ἐπιπῳ. ἐγὼ δὲ ἐσπεροῦμαι, explodebaris. Idem alibi, ἀντὶ δὲ τῆς ἐργῶν τῶν ἐπὶ τῆς λακεδαιμονίων θλίψεσιν, eiecti sunt. Ἰταρικῶς τὸ ὑπεβάλλω, excello, exupero, supergredior. Greg. ἐς τὰ χυδαία, de deo loquens, πάσαν ὑπεκπίπῳ ἕωσιον καὶ χυδαίαν καὶ φύσεως. νῦν μόνον σκιαγραφεῖται, καὶ τὸ ἔτιον ἀμυδρῶς. Διαπίπῳ elabor, interlabor. Xenoph. in tertio ἐλλωκῶν, οὕτως ἐπὶ ὁδῶν ἠδὲ τὸ πρῶτον, ἀπεχωρήσων ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, ἀμελησάντων τῆς βιθωῶν. Et in quarto, οἱ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ ὡς εἶδον τὰς ἐμμάχους πρὸς ἐλλωκῶν πεφθόγους, διαπεσῶν βολομῶν πρὸς τὰς αὐτῶν, συναρῶντες ἐχώρου ἐξέρωμῶν. Et eadem ratione significat intercido, quasi inter digitos labor. Significat etiam diffluo & vane sco, hoc est διαλύομαι καὶ φθίρομαι. Plato in Phædo. ἐπεὶ δὲ ἀποθνήσκῃ ὁ ἀνθρώπος, τὸ μὲν σώμα δὲ δὴ νεκρὸν καλεῖται, προσήκει διαλυεῖσθαι καὶ διαπίπῳ καὶ διαπῶσθαι. Ἄδιαπῳτος dicitur quod nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest. Polyb. etiam ἀντὶ τοῦ ἀδιαπίπῳ vsus est, id est in quo nulla erratio est, in quo error non admittitur. Διακπίπῳ etiam per medium elabor & euado. Sicq dictum est vt διακπέω καὶ διέξωμι, διεξιλάω, & alia de quibus alibi dictum est, & vnά de hoc

μετάπιπτος
ἐμπίπῳ
ἐκπίπῳ

Ἰταρικῶς

Διαπίπῳ

Ἄδιαπῳτος

ipso verbo διακπίπῳ. Plutarchus, ἂν δὲ κλεοπάτρας ἐξήκοντα ἔτη ἀπόμνηται διακπίπῳ. τὰ ἴσια πρὸς ἀπόπλω, καὶ διακπίπῳσθαι ταραχῶν ἐποίησεν. Sic διακνόμα. Plutarchus in Sertor. πλάνοις δὲ χρωσθῶν δὲ καὶ κωκυτοῖσι ὁπότε χολάζοι, πᾶσης διακνόσεως φθόνου, καὶ διώκοντα κυκλώσεως, ἐμπερίαν προσεθήκα. Cui opponitur διακνόμα. Sic διακνόμα per mediū emittere & traicere. Galen. Δεῖ δὲ διακνόμα καὶ διακέρν πῦρ βελόνῳ ἐν τῇ γαστροφύλλῳ. διακνόμα δὲ διὰ τὸ πλεονάζον δέματός. ἐκείθεν δὲ αὐτὸ πάλιν ἔσω διακέρν, id est introfus extrorsusq penetrare & traissuere. hoc est ὡς εἶπῃ ἐξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Est autem εἶρος, ὅθεν διακέρν traicicio. καὶ διακέρν, ἀντὶ τοῦ διακέρν. ὡς εἶπῃ καὶ διακέρν. Lucian. καὶ διὰ τῆς ἐπιπῳ τὸν διηρησθέντα διακέρν τὰς δακτύλους, inferens, traiciens. Idem, εἰς γὰρ τῆς ἐπιπῳ ἐκ δὲ ὅθεν ἐντὶ βίβλῳ διακέρν, ἢ σωματικῶς καὶ ἁρμόσῳ τῶν προσλαβῶν, ἀρπύριον πῦρ ἀλυσίρ ἢ ἐσθῆρ ἐξῆς τῆς κλοῖος ἐς αὐτῶν διακέρν, deinceps traiectis. ἐνέρος ἐμπερῶν. & παρενέρος, ἀντὶ τοῦ σωματικῶν, ἐνέρος. infibulo. Significat etiam traicicio & penetro, intromitto. Plutarch. ἐντὶ τῆς ἐπιπῳ, ἐπιπῳ τῆς ἐπιπῳ, οὐδὲ γὰρ ἀκμάζων καὶ δυνάμῳ ἀνὴρ ἐπὶ νῆτα πάντα συλλήβδῳ ἐναλῶς ἐαυτῶ τὰ κοινὰ πράγματα, καὶ μηδὲν ἑτέρωθεν ἐπὶ βολομῶν, ὡσαύτῃ σῶκοι τὸν Δία λέγουσιν. ἐς πάντα παρενέρος, καὶ πάντα καταμιγνύς αὐτῶν ἀπλησία δόξης, ἢ φθόνου τῆς μεταλαμβανόντων ἀμωστέως ἀμῶν ἐν τῇ πόλει καὶ δυνάμει, omnibus sese inferens & per medios actus intromittens & insinuans. Greg. de baptisate in fine, κἄρ ἐντεθεῖρ ἐαυτῶν ἀξιώσῃ τῆς ἐκείθεν λαμπροφροσύνης, καὶ λαδῶν ἐαυτῶν παρενέρος, κενῶς ἐλπίσῃ διαπατώμῳ, sese intro insinet, sese intro penetret vt Plautino more loquar. παρὰ vero praepositio in malam partem plerunq accipitur. vt ἐν τῆς παρενέρος, παρενέρος, παρενέρος. Interdū significat penitus, vt παρενέρος χρομαι, παρενέρος. Plutarch. in Galb. ἀλλ' οὐκ βολομῶν γε τὸ γόλβα πρὸς τὸ διαδόχου, τὸν ὅθεν παρενέρος ὁ δὲ βίνυθ, οὐδὲ τὸ πρῶτον πρῶτον, insinua uit in aulam, & protulit. Athenæ. ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρενέρος ὁ μενέλαος, ἐπεὶ δὲ ἦκεσε τῆς ἐπαίνου, τὸ μὲν πλοῦτος εἶναι ἐκ ἀρπύται, id est venuste sermonem excipiens & interfatus. hoc est sermonem medium intercipiens, & verba sua interferens & veluti intercalans. ἐνέρος ἀπὸ τοῦ ἐνέρος dicitur, quod significat confero, apto, vt lorica hamis conferta. Et ἐνέρος, confertum & aptum. Thucydides in pri. charta, οὐ πᾶσι χροῖθ ἐπεὶ δὲ χιτῶνας λιγῶς ἐπαύσαντο φοροῦτες, καὶ χροῖθ ἐπιπῳ ἐνέρος κροβύλου ἀναδύμῳ τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, aurearum fibularum serie cincinnos colligentes. vel aurearum fibularum nexu cōserto. Sunt enim τέτλιγες ornamenta ad cincinnos colligendos, id est πρὸς ἐπιπῳ τῆς τριχῶν. quo ornatu prisca Græci utebantur. vnde Aristoph. νεφέλ. ἀρχαῖα γε, καὶ δὴ πλοῦτος, καὶ τέτλιγες ἀνάμῃσῃ. hoc est

διακπίπῳ

διακνόμα

διακνόμα

διακέρν

ἐνέρος

παρενέρος

ἐν τῆς

σαυθῆσῃ

παρενέρος

ἐνέρος

Σωείρω.

prisca & obsoleta. Σωείρω τδς λόγος, continuo sermonem, oratione continua vtor. Aristoteles in septimo Ethicor. και οι πρώτων μαδόντες σωείρωσι μου τδς λόγος, ἴσασι Δ ἔπω. δφ γὰρ συμφύη είναι. τδτω δε γδόνδ δεί. Idem in primo de generatione animal. περι δε τῶν άλλων ζώων γρέσεως λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα, λόγος καθ' ἑκασον αὐτῶν, ἀφ' ἧν ἐμ ρημάτων σωείροντας, id est ab iis quæ iam diximus sermone continuato. Lucian. in Prometh. οὐκοῦν διελόμενοι πλὴν κατηγορίαν, σὺ μου, πρὶ φθι κλοπῆς ἦδη σώειρε. ὁ ἔρημης δὲ καὶ πλὴν ἀνδρωπρωπίαν καὶ πλὴν κρεανομίαν αὐ τιάσεται, id est orationem perpetuam exordire. Dicitur de iis qui facunde & expedite loquuntur. Idem, καὶ μοι δοκεῖ ἐ ἀπορήσεως τῶν ἀκυσ σολυίων, καὶρ πρὸς κίονά ζνα, ἢ ἀνδριάντα, ἠδέως ἀρ προσελθῶν, ἐκχέαι πάν τα σωείρων ἀμυσί. Et σωείρω ἀπινδυσί πρὶδδης inquit Xenoph. quod Quintilian. connectere dixit libro secundo, Nonnulli certa sibi initia priusq̄ sensum inuenerint destinant: eaq̄ clare secum diuq̄ meditati, desperata connectendi facultate deserunt, καὶ ταῦτα, δη σωείρη ἀπε γνωκότες, ἐκέμων ἀθίενται. Idem alibi continuare verba vocat, Turbari memoria vel continuandi verba facilitate destitui, nusq̄ turpius. Demosthenes πρὶ σεφάνος, καὶ πεφωνασκηκῶς, καὶ σωφλοχῶς ῥήματα καὶ λόγους, τούτως σωείρη σαφῶς καὶ ἀπινδυσί. ὄνησιν μου δουδείαν φέροντας, ἔδ' ἀγαθῶ κτήσιν δουδεδος. Hoc Cicero declamare appellat in oratione pro Planco & pro Roscio Amerino. Σαῦρξιος vero est copulatio, καὶ σωα φη. Plato in Timæo, de coniugatione viri & mulieris in nuptiis loquens, ὅπως δὲ δη κατὰ δυνάμιν διδνὲς γίνονται ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις, εἰ δ' ε μεμνήμεθα, ὡς τὸν ἀρχονταῖς ἐφάμεν, καὶ τὰς ἀρχέστας δειρ ἐς πλὴν τῶν γάμων σαῦρξιον λάδρα μηχανάδαι κλήροισ ζσιν, ὅπως οὐ κάκοι χωρὶς, οἰτ' ἀγαθοί, τὰς ὁμοίους ἐκάπεροι συλλέγονται. Ibidem σύνθεσιν pro eodem dixit. Idem in eodem, πλὴν δὲ ψυχῶν δυχ ὡς νῦν ὑσέρων ἐπιχρῶμεν λέγην, ἔ τως ἐμχανήσατο καὶ ὁ πιδος νεωτέρων. ε γὰρ ἀν ἀρχέδαι πρροσβνπερον ὑπὸ νεωτέρων σωείρωσας ἔασεν, id est copulans. ἔξείρω exero, vt exero lingua. Aristophan. ἱππεύσιν, εἴτ' ἐνδοθεν πλὴν γλώττων ἔξείρωτες αὐτοῦ, σκεφόμεοδ' ὅδ κἀνδρικῶς κελωότ' τον πρρωκτον ἐ χαλαζῶ. Quibus verbis describit speciem explorantium sues vanales, in lingua enim agnoscitur an grandinosi intus sint. sed παρ' ὑπόνοιαν κωμικῶν τον πρρωκτον ἀντὶ το σώμα, dixit. Ἀντιπίπρω ε ἀντιπαλαίω, repugno, resisto. Et ἀντιπίπρω male cedo. καὶ τὰ ἀντιπίπρωτα, πράγματα, res aduersæ dicuntur. Gregorius κατὰ ἴουλ. ἐν τῶν τῆ ζντεῦδεν βρασῶν μετρωῶτες τὸ δουδαμουφν, ε τῶ ζνταντίω τὸ κακοδαμονεῖν, τῶς ἀντιπίπρωσιν. ἔιαπίπρω ἱρρυο, irrumpo intro, vt ἐιαπίπρω ἐς πλὴν δικίαν. Ἀναπίπρω τὸ ἀδημονῶ ε τὸ ἀνακλίνομαι. de animo enim vt de corpore dicitur. Plus est autem ἀναπίπρω, id est supinum esse, q̄ ἀνακλύπρω. Xenophon in Oecon. διὰ

Σαῦρξιος.

ἔξείρω.

Ἀντιπίπρω.

ἔιαπίπρω.

Ἀναπίπρω.

τι δὲ ἄλλο ἄλυτοι ἐσιν ἀλλήλοις οὐ ἐμπλέοντες, ἢ δισὶ ἐν τάξει μὲν κἀδλωταί, ἐν τάξει δὲ προσόνεσιν, ἐν τάξει Δ ἀναπίπρωσι, id est vicissim & recte atq̄ ordine incumbunt in remos, & rursus resupinantur. Idem πρὶ ἱππικῆς, κρη γὰρ ὄρωδωντ' μὲν ἐξαίφνης ἱππῶς προσόνει. ἐν μικρῶ δὲ ἀναλαμβανομύς, ἀναπίπρω, id est ὑπὶώτερον εἶναι, vt ipse alibi dixit. Demosth. ad animum rettulit cum inquit, Δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπρωκότες ἦτε, id est ὑπὶοι καὶ νυσά ζοντες (inquit interpret) εκ ὄρθοι καὶ νήφοντες, hoc est animo nec strenuo nec vigilantī. erectoq̄: sed supini & desides, & malis vestris indormiscentes. Hoc Cicero animo concidere appellat, vt si simul animus cum re concidit. Liviū, Victi autem ceciderant animis. Dicitur & ἱα cere latine. Ponitur & pro frigeo, remissus sum. vt Demosth. ἀναπεπρω κα δὲ τὰ φθι ἐξείρω, Quod agitated fuerat de equitatu mittendo refrigerat. populus iam cōsiliū mutarat. ἀνάπρωσις, ὄνησις, animus iacēs ἀνάπρωσις ἱεμου. Vt ad institutum redeam, ἱημι voce actiua τὸ πέμπω ἱεμου. ἱεμου significat. voce passiva non modo πέμπωμου significat, sed etiam ε ὄρω μῶ καὶ προδυμζμου καὶ ἐπέγωμου, id est contendo & glisco gestio & festino. Greg. in pri. κατὰ ἴουλι. ἠδὴ δὲ μοι κηδῶ καὶ ἱεμου πρὸς κωμηνισμὸν ὁ λόγος, καὶ τῶς ὄρωμύοις συμφαιδρῦεται, Animus meus gestit & fertur in panegyricam orationem contra tyrannum. Varié tamen scribitur, nunc enim δασωόμενον, nunc ψιλῶμνον legitur. Xenoph. in quarto παιδείας, ἐννοῖα Δ ὅδ εὐε ἐπέδαιρ ὀφθῶσι φθῦγσι, καὶ κηδαι ἔσαι σω τῶς τέκνοις. ἐπέδαιρ δὲ ζε ἀντῶν κηδῶ Δ τῶν τέκνων, ε φθῦγι εδ' ἢρ μία τύχη ἔσσα, ἀλλ' ἱεμου ἐπὶ τὸν λαμβάνειν περῶμνον. ἀντὶ το ὄρωμῶ καὶ βιαῶς φέρεται. Et ἱεμου ε πορῶομαι ἀφ' το ἱημι ἀρχέσας. Lucian. ἀλλ' ἐπὶ δικίαν ἱεμου δρο μάθ. Synes. ἐὰρ ἀνασφίλω, ἐπὶ πλὴν Ἀλεξάνδρου διδνὲς ἱεμου. Idem Lucian. de sacerdote Cybeles, ὁ δὲ ἐνδὲς πλὴν κομῶν, ἱεμου μεμνωῶς διὰ τῶν ὄρωμ, bacchatur, incitate & fanaticé fertur. Iliad. vicésimo, ἀνείας δ' ἐά λη, καὶ ἀφ' ἔδερ ἀσπίδ' ἀνέχε δέσας. ἐγγάμ Δ ἔφ ὑπερ νότῶ ἐνὶ γαίη ἔση ἱε μύκ, διὰ δ' ἀμφοτέρως ἐλε κνκλες ἀσπίδ' ἀμειβρότοις, id est incitata, impetu delata καὶ ὄρωμύκ. Existimo autem cum πορῶομαι significat, ψιλῶτερον εἶναι, alias autem δασωότερον. Legitur enim interdum voce actiua ἀντὶ το ἱεμου. vt apud Alexan. in pri. Probl. διὰ τὶ μάλλον κλίμακα καὶ ἀνιέρμῶ καὶ τιεμῶ ἢ ἀνιέρμῶ. ὅδ ἐχομῶ ἐν τῶ κατέρχεσθαι ε βάς τῶ το σώματ' συμμ κατίεμῶ. βαλλόμενον τῆ κάτω φορῶ. ἐν δὲ τῶ ἀνιέρμῶ κάμνη ἢ δυνάμεις, ἀνέχουσα πρὸς τὸ ἄνω ε βάς τῶ το σώματ'. Inde Διεξείας καὶ παρξείας. Thucyd. ἐς δάλασ Διεξείας, σαυ διεξείας, perrumpens, irrumpens. Plutarchus in Cicer. καὶ τὸ λοιπὸν παρξείας. ἔτως ἀντιπεξείεντες ἀξέμα, καὶ φυλαπόμενοι διετέλοω, hoc est ἀντεπεπρωμοι, inuicem decedentes via, & in occurfu nō salutates, vt solēt qui simultatem inter se exercēt. ἀείμῶ ε ἀείμῶ supra explicata sunt, vt μεθίμῶ ε μεθίμῶ. ἐείμῶ ε ἐείμῶ τὸ ζντέλλομαι καὶ πρροσάσω. ὄθωμ ἔφρετμῶ. ἔείμῶ καὶ ε ἐπ' ἔείμῶ καὶ ἔείμῶ. ἔείμῶ.

ἀνάπρωσις

ἱεμου.

ἀνιέρμῶ καὶ

κατίεμῶ.

Διεξείας.

παρξείας.

μεθίμῶ ε

μεθίμῶ.

έφορμδ. vt Iliad. primo, η δη λοίγια. έργυ ότ έμ έχθοδοπησα έφήσεσ ηρεκ, vrge
 bis, coges. έθίμι δ έπιτρέπω significat, indulgeo & pmitto. & έθίμαι
 τδ έπιτρέμμα, cum mihi permittitur & indulgetur aliquid. Aristotel.
 in pri. ήν μετά τά φυσικά, Διο πδι Άιγυπτον αι μαθηματικάι πρδωτη τέχνηαι σωέ
 σκσαν. εκεί γαρ έφείθη χολάζειν δ ήν έρεωρ ένθ, illic enim licuit sacerdotū
 nationi feriatos esse. Quo in loco Aristot. ένθ pro ordine & societate
 posuit & genere hominum. Quare Cicero pro Murena Græcorū imi
 tatione dixit, Quid si illa officiosissima natio candidatorum obuiam
 venit. Et in Piso. Dicam obuiam tibi venisse pene neminem, ne de offi
 ciosissima quidem natione candidatorum. Sic Plato in Gorg. όταν
 πδι ίατρδ αιρέσεωσ η τη πόλαι σύνλογθ, η πδι ναυπηγδ, η πδι άλλσ ζνδσ δημιερ
 γικδ ένθσ. έθίμι appello maioré iudicem, id est prouoco. & έφεις ap
 pellation, vt supra dictum est. έθίμαι, amore captus sum, concupio, &
 cupide peto, appetoq. Polyb. τδρ αγαθδρ φνσει, και τ άρετης ελοτιμωσ
 έθιμδρ. έθίμαι peto, capto, σοχάζομαι. Plutarch. in Ρόρειο, και πδισά
 μλμοι καθ ήπτωρ ως έδιδάχθησαν ήφιλοίσ έχρδντ ποίσ ύσώίε, έθιμδμοι ήν
 πρσσώ
 πωρ, aduersas facies petentes pilis suis. Et in Cesare de iisdem loquēs,
 τδρ όφωρ έθιμδμοι και τά πρσσώπα σωδτρώσκοντες. Idem alibi, και βιθωίαν
 έχοντα ηδύ κάπταδοκίαν, ήρμύλιας έθιμδμοι. Hoc Cicero petere vocat. Vice
 fimus est, inquit, annus, cum omnes scelerati vnum me petunt, έτθ δέ
 ήδκ τωρ έκσδρ πάντεσ δι έναγείσ άνθρωπρ ένδσ έμδ έθιενται. vel, έθιμδμοι διατε
 λδσσι. Sic Virg. Malo me Galatea petit. Inde cornu petere, hoc est κυ
 ρίτηρ. quod Attice κορατίτηρ significat. quo Plato μεταφορικδσ vñus est li
 bro nono ήν κριτεωρ, και ένεικα φδ τδτωρ πλεονείας λακτιζοντες και κυρίτ
 τοντες, άλλήλσ σιδηροίε κέρασί τε ην ήπλαίε άκρτυνύασσι δι άπλησίαν. Et petitio
 nes gladiatorum ab eodem Cicerone dictæ in Orator. perfecto, δι σο
 χασμοί. Xenoph. ήρ δέ κτε κόλεμθ γήνοισ, ήνα και δάυαιδε ήν άνθρδπωρ σο
 χάζεσθαι. vbi tamen άντι τω ύσσοχέιρ, ηδύ βάλλειρ τδ σκοπεμδμορ positum
 est, de quibus alibi dictum. Curtius, Multisq; eminus vulneratis,
 expositus ipse ad ictus vndiq; petebatur, πολλδρ δέ κρωμδμδρ ήκ τδ
 τσ, κίεγε βέλειση εκκέμδμθ έκασαχόθερ άντδσ έπεχερείτ ποδρωδερ. vel, άπάν
 τωρ εκένσ έθιμδμδρ, εκ έσιρ όδερ άκδερ εκ έβαλλερ. Et petitiones, έπιχερεί
 σεσ dici possunt. Thucydides in secundo, όυτω γαρ πρδσ τε τδ έπιένω κίε
 ένωντίοισ ύψυχότατι έρ έιρ, πρδσ τε δ έπιχερείθαι άσφαλέσασσι, ab aliorum
 petitionibus & aggressionibus tutissimi. Sic Plutarch. in Serto. έπιχε
 ρέμδμθ διχόθερ, aggressu ancipiti circūuentus. Quod verbum & dati
 uo & accusatiuo constructur. Aristotel. in. v. Politic. άσωρ ένίοι κίε τυ
 ράννοισ έπιχερδσιν, όρδωντες κέρδκ τε μεγάλα ην ζμδσ εθρε άνκίε. Et έπιχερδ
 ποίε κλεμίοισ, άντι τω έπιτίθεται. Plutarchus de virtutibus mulie
 rum, δς δέ ήδερ θ πδύ άρεταωλδν τά άντά βολδομδμδμθ σωδδζουσαν,

ένθσ natio

έθίμοι

Peto.

κυρίτηρ

έπιχερεί

έπιχερείσ

έπεχερεί τδ έρορ. και δάφνηρ τδρ δικέτω πδωρμίδεσ, άπέκτενε δι εκένσ τδρ νι
 κοκράτω. Sic Isocrat. quodam loco έπιχερείρ καλδρ έργον dixit. έπιχερδ
 etiam est argumentis astruo, & aliquid tueri conor & probare aggre
 dior, quasi aduersarium peto argumentis & inuado. Est enim transla
 tio vsitata apud oratores a campo in forum, & ab acie instructa ad
 argumentorum ordinem atq; dispositionem. Quintil. lib. quinto, έπι
 χείρημα. Valgius aggressionem vocat. Celsus autem indicat non no
 stram administrationem, sed ipsam rem quam aggredimur, id est ar
 gumentum quo aliquid probaturi sumus. Idem circa finem eiusdem
 libri, Epicherematos quatuor & quinque & sex etiam factæ sunt par
 tes a quibusdam. Cicero maxime quinque defendit. & reliqua que pro
 sequitur. έπιχερείσ argumentatio. Ammonius, δι μδρ σωίκοι πδύ έου
 ήν δόξαν κατασκδνάζουσι διά δύο ύδχερείσεωρ. Et έπιχερδμδμορ dicitur quod
 est argumentatione astructum, hoc est δ ύδχερείμα κά κατασκδναζόμεμδμορ.
 Philo πρδ κόσμη, πρδσ δέ δ άπρ μεώσεωσ φδ διαλάτκησ έπιχερδθεν εκένω δέόντωσ
 άν λέπιτο, id est ad id quod astruere volunt argumento imminutionis
 maris, illud non sufficienter respondetur. Inde προβλήματα, διεπιχερείτα, ένεπιχερείτ
 Aristotelí, ηδύ δυσεπιχερείτα dicuntur, quæ facile aut ægre astrui & cō
 fici possunt. & έπιχερδμακίδεσ άνήρ, exercitatus in argumentationibus,
 & solers argumentator. Significat etiam hominem qui omnes peti
 tiones athleticas & gladiatorias nouit. & τδν κλύτροκρ και πολύβουλορ, τικδσ.
 solertem in rebus vel hominibus aggrediendis. Qui etiam έγχερείκίδεσ
 dicitur. Xenoph. ήρ δέ έπτε ευχαρτεσ άνήρ έχ ήπθρ ούμβρωθ, μάλλορ δέ σωπε
 ταγμδμθ, ηδύ έγχερδμδμθ σραπθδσ. Est enim έγχερείν δ ύδχερείρ. Ari
 stotel. in quinto Politic. και έπτε ποίε μονάρχοισ έγχερδσιν, & κηίκαδύ βολδ
 μδμοι μοναρχίαν, άλλά δόξαν. Idem, μάλισα, δέ διά ταύτω πδύ άπίαν έγχερδ
 σιν, δι τδ φδσιν μδμ, θεασείσ, ζμδμ δ έχοντες κλεμικδν πδά κίε μονάρχοισ. Et έγχε
 ρέμδμορ έρορ δ ύδχερδμδμδμορ. Synes. όυπω δέ τότε φόνθ ζυκεχερείτ. έγχε
 ρίζομαι δ έπιτρέμμα, vt alibi dictum est. Gregor. de Cesare sub Con
 stantino magno, και μέρθ εκ όλίγορ έγχερείζεθ τδ δικεμδμδμδσ, Pars non con
 temnenda orbis terrarum, eius imperio creditur & commendatur.
 ένίμι δ έμβάλλω, όθην ένεμα. Paulo Aeginetæ, vt ένεμα, id quod im
 mittitur, vt έγκλυσμα, id est quod infunditur per inferna in aluum. Infundo.
 quod etiam δ ζυέμδμορ dicitur. Celsus & Plinius infusum vocant, του
 τέσι δ έγκλυζόμεμδμορ. Et ένίμι infundo. Celsus lib. secundo, Id quod infun
 ditur neq; frigidum esse oportet neq; calidum, ne alterutro modo le
 dat cum infusum est: quantum fieri potest continere se in lectulo de
 bet æger, nec primæ cupiditati deiectiois cedere. In hippiatr. ita le
 gitur, Δεί ούω χηδύ κλυσμοίε δια τδ έδρεσ ζυένταε ύδρελαιορ. Galen. ad Glau
 co. Διά τδτο ούω πνεύμα φδ δδωίκεσ γινομδμδμδσ ζν τη κάτω γαστρί, τδ λεπτομδρεσ

έπιχερείμα

έπιχερείσ

ένεπιχερείτ

δυσεπιχερεί

έπιχερείμα

τικδσ

έγχερείκίδεσ

έγχερείρ

έγχερείζομαι

ένίμι

Infundo.

ένεμα.

ἐλαστορ ἑνὶς ἅμα. τῆς ἑναφελμύοις αὐτῶ φαρμάκοις, αὐτικά παύσει αὐτὸν, id est si clystere infuderis. ἔνιμι δ' ἐμπίω καὶ ἐντίθημι. Idem in secundo ad eundem, καὶ τόγῃ διὰ χάριτος κεκαυμύω σωθιέμενον ἡμέτερον φάρμακον διὰς με πλάκας ὀλίγον πολλῶ ἑοδίνω μινυῖτα, καὶ διὰ τῶ ποιῆτε πυελικῆς τῆς κόλπης ἑνιέντα. Synes. ταῦτα δὲ ληκτρον ἑνιάσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Hæc illecebram infigunt lectoribus, vel inserunt, intusq; relinquunt. Δίίμι trāsmitto. Xenoph. καὶ δῆκε τὸ σράτθονμα, διὰ ὅτι χώρας ἀντι τῆ δίκουεῖδης ἐπέτρεψε, καὶ ἀντι τῶ διαφῆκε. Theophr. in sexto de Causis, ἐφισαμύνης μὲν οὐκ ὥσπερ εἰλαμύνης ἐνταῦθα, ὅτι τροφῆς, ἢ ἐλόπης γίνεται τῆν ἐύλων. ἐκείνη δὲ ἀεὶ δῖεται πρὸς τὸ πόρρω. διὸ καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς νέοις ἕλοπης. Aristotel. in tertio de animal. Δασύωνται δὲ ἄσι καὶ αἱ ὀφρῖες γινόμεναι πρῆσθυτέροις, διὰ τὸ ἐπὶ συμφύσῃ ὄσων κείδης, ἢ κηρασκόντων δῖισάμωια, δῖισι πλάω ἕχρόπιτα. Δίίμι dimitto, id est ἀφίμι, ἀπαλλάττω. Plutarch. in Demetrio, ὅν πλάω δὲ ἕσθρον ἀλίσκεται λυσίμαχῶ ἕνδρ Δρομικαίτου. καὶ πρὸς τῶν ἡτὶ τάχος δὲ ζρημίαντῶ ἐπὶ ὀράκλω τῶ Δημητρίῳ ὥσπερ ἐρημα καταλαφομύω, πάλιν ἀπέσθη ὅτι βοιωτοῖ. καὶ λυσίμαχῶ ἅμα δῖμύω ἀπηνέλλετο. Διὰς autem non solum ἀπὸ τῶ δῖίμι venit, sed etiam ἀπὸ τῶ δῖίμι τρισυλλάβου, quod significat διουχάινω, aspergo, madefacio, perfundo. Theophrast. ὄινω κοτύλη διὰς, perfundens & percolans. Sic in hippiatricis, καὶ λιβανωτῶν τριφας, καὶ θέον ἐν μέλιτι καὶ ὄινω διὰς, ἔγχυ διὰ τῶ μυκτῆρῶ. Diosc. συμύρω ὄινω διφιδύλω, dilutam. Idem lib. primo πρὶ καγκάμω, καὶ ἀμβλυπίας ἰάται διεθὲν ὄινω. Dicitur & Δίίμι voce passiva & significatione activa, hoc est ἀντι τῶ βρέχω ὅτι διουχάινω. Aristoph. Pluto, ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῆ θυάα, συμπαμιγνύω ὄντῃ ὅτι χῆνον. ἔτ' ὄζῃ δῖέμλω σφητῖω, κατέπλωσεν αὐτῶ βλέφαρ' ἐκσρέψας. καὶ Δίίμι, perfusio, madefactio, percolatio. Idem πρὶ κρόκω, ἐπιμίμηκω, ὀλομελῆς, ἄδραυτῶ, ἀνελλίπης. ἐάπῃων ἐν διέσει τὰς χεῖρας, cum madefit, vel perfunditur aqua. Δίίμι etiam verbum est musicum. significat enim eum sonum qui primum sensu percipi potest: principiumq; est musicis & elementum, ut punctum & monas arithmeticas. Aristotel. in nono τῆν μετὰ τὰ φυσ. διὸ ἐν τῆ ἀστρολογία δ' τριστῶν ἐν ἀρχῇ ἢ ἢ μέτρον. πλὴν κίνησι γὰρ ὀμαλλῶ ὑπετίθενται καὶ ταχίσω, πλὴν τῶ ἕρως πρὸς ἢν κρινουσι τὰς ἄλλας. καὶ ἐν μουσικῇ δῖεσι, ὅα ἐλάχισον, καὶ ἐν φωνῇ, σοιχεῖον. de momento temporis loquens, quod ipse vult esse temporis mensuram. πανταχῶ δ' τ' μέτρον ἐν τι ζητῶσι ἢ ἀδιδάξου. τὸν τὸ ὅ δ' ἀπλοῦ, ἢ τῶ πρὸ ἢ τῶ πρὸ ὅτι οὐκ ὅτι οὐκ ἔστιν ἀφελῆρ ἢ πρὸς θένω, τῶ ἀκριβῆς δ' μέτρον. διὸ δ' τῶ ἀριθμῶ, ἀκριβῆσατῶ. πλὴν γὰρ μονάδα, ἕθεασί πάντῃ ἀδιδάξου. itaq; numeri mensuram faciunt id quod est exquisitissimum. Ponunt enim monadem ut numeri principium, quæ monas quoquo versus individuata est. ἐν δὲ τῆς ἄλλοις μιμουῖται τὸ τριστῶν. ut in astrologia κίνησι πλὴν ταχίσω, ὀλίγισον δ' αὐτῶ ἕχου. ut verbis gratia in musica diesis, & in voce elementum. Ἄνιμι τὸ ἐξαμύω κείδ, remitto,

Δίίμι.

Δίίμι.

Δίίμι.

Δίίμι.

Ἄνιμι.

languidum reddo. ἢ ἑναυτίον ὑπὸ τῆν. Ἄνιμι τὸ ἀφίμι, manu emitto, ut ἄνιμι τὸν κύβον. καὶ ἄνιμι τὸ ἑνεχόμενον, libero, id est acceptum fero debitum. Synes. Ἄνεσ πλὴν πρὸς ἀν αὐτῶ ὅτι ἀτόπος ζημίας, fac ut abeat libera & soluta. Alibi ἀνεμύω ὅτι λειτουργίας dixit, pro immunitatem confecuto. Et ἄνιμι relinquo. Theophrast. in fine libri octavi, διὸ καὶ οἱ βολομύωι πλέως φθῆσαι (δύσφθαερν γὰρ τῆ φύσῃ τυγχάνει) τὰς ἀρῆσας ἀνιάσιν ἀσώφρως ἐπὶ δῖο ἐπι. καὶ ὅταν ἀναβλασίσῃ, τὰ πρὸς αὐτῶ, ἀφίσι. Ἄνιμι remitto impetum, ut canes in vestigiis non hærentes, sed lassescens, & vestigationem deferentes. Xenoph. Διώκοντι δὲ αἱ μὲν ἀρχόμενοι, σφόδρα. διὰ δὲ μαλακίαν ἀνιάσι. Ἄνιμι licentiam permitto, solute & sine disciplina habeo, ut herus nimium servis indulgens. Aristotel. in primo Oecon. ὀμιλία, δὲ πρὸς δ' ἕλως μίτε ὑβρίζου μίτε ἀνιένω. ὄθω ἄνεμύω καὶ ἀνιέμωι, licenter agens, & vagabundus. Aristotel. in secundo Politic. πρὶ τῶ ἐλώτῶν loquens, quod genus feruorum fuit apud Lacedæmonios, ἀλλὰ δ' ὅτι ὑπὸ μελέας αὐτῶν ἐργῶδες εἶναι εἰσιν. ἀνιέμωι δ' ὑβρίζουσι, καὶ τῶ ἴσων ἀξίσι σιμ εἰαυτῶς τῆς κυρίοις. καὶ κοκοπαδῶς ζῶντες ἐπιβυλδύουσι ὅτι μῖσσι. & ἄνεσις ἢ ἄνεσις, centia, & immodica libertas. Plato de licentia spartanarum matronarum loquens, ἐπωανετὰ μὲν ὄσι τὰ ποιῶντα, ὅτι τινὲς ἔνεσι κατηρησες. ὅσα δ' ἀνφνται, βλακικώτερα. ταχὺ γὰρ σε λάβοιτ' ἄνις τῶ πρὶ ἡμῖν ἀμωδόμενῶ, δεικνύς τῶ γωαίη, παρ' ἡμῖν ἄνεσις. Aristotel. de iisdem in secundo Politic. ἔτι δὲ ἢ πρὶ τὰς γωαίνας ἄνεσις, καὶ πρὸς πλὴν πρὸς αἰσιν ὅτι πολιτείας βλαβῆς, ὅτι πρὸς ὀνομαίω πόλεως. Interdum in bonam partem accipitur. Isocrat. πρὶ ἐρῶνης, τῶς δ' ἔνεκα, ταῦτα πρὸς τῶν, ὅτι πρὶ τῶν λοιπῶν ἕδερ ὑπεσελάμωος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνεμύωις μέλλω κείδης τοῦς λόγους, id est ingenue loqui & soluta libertate. & ut ibidem ipse dixit, ἀπηνεκαλυμύωις. Ἄνιμι interdum non remitto laxoq; sed contra παρορμῶ, id est stimulo & vrgeo significat & acuo. Isocrat. in Helene de Theseo loquens, τὸν τε ταῦρον τὸν ἀνεδέντα ἕνδρ ποσεδῶντῶ, τῶντε χῶρας λυμαινόμενον, μόντῶ χερωσάμωις, μέγασ φόβω πάντας τοῦς οἰκοῦτας τῶ πᾶσι ἀπὸ πλάξαι. ἀντι τῶ ἐπαφελμύω ὅτι πρὸς μινθέντα. quod latine immittere dicitur a Tranquillo in Nero. ut feras in populum immittere. Aristotel. in octavo Politic. οἱ δὲ λίαν ἐς ταῦτα ἀνιέντες τοῦς πᾶδας, καὶ τῶ ἀναγκάωι ἀπαιδαγωγῶς κηίσουτες, βαυαύσας κατ' ἐργάζονται κατὰ γε δ' ἀλκῆς. de iis loquens, qui ad exercitationem nimiam urgent pueros. Ἄνιμι, emitto, submitto, id est ἐκφύω. vel scatebram emitto. Aristid. de Atheniensibus indigenis, hoc est αὐτοχθόνων, καὶ αὐτῆς ὅτι χῶρας ἐγγόνων loquens, ἐπὸ δὲ γῆ ἀνιένω ἢ χῶρα τοῦς ἀνδραες, ἐκόσμαι ἢ κατ' ἐσθῶαζε τὸ βίωρ αὐτῶ, ἀ μνητῶς ἢ ἐργα, κηίσ(α). Thucydid. ἡδὲ γὰρ ἐν ὄρεσι ὑπὸ τριφθῆ(α) ὑπ' ἀνέμωι, ἀπ' ταυρμάτῶ πῦρ, καὶ τῶ αὐτῶ φλόγα ἀνιένω, excita uit, emit, submit. Sic ἀνιένω ἢ γῆ τὰ φυτῶ, ἀντι τῶ ἀναδίδωσι, submittit. Lucretius, Latificos nequeat foetus submittere tellus. Ἄνιμι δὲ δ' φυτῶ,

ἀντι ἢ ἀναδίδοται, quasi ascendit, emergit. Ἀνίμι τὸ πρόσωπον, exporrigo frontem & exhilaro, hoc est φαιδρῶμαι. Ἀνίμι τὸ ἐκτικῶν, liquefacio. Galen. in secundo ad Glauco. ἔι δ' ἐπεὶ ὑπὸ κρητὸν καὶ πολλῆ φλόωσις, ἀνιέναι καὶ γλυκεῖ τὸ φάρμακον ἢ ἀρογλώσας χυλῶ. Idem, καὶ εἰς κυκλίσκες ἀναπλάττεται τὰ πλείστα, καὶ λείπει ἀνιέναι γλυκεῖ. & rursus, ἔστι δὲ τραυματίων κολλητικὸν, ἀνιέναι τὸ τελεῖον, καὶ πάλιν μετ' οἴνου μετρίως παλαιῶ φερώμενον. Dioscorid. libro quinto περὶ ἰσθμιακῶν λίθων, ἀνιέναι τὸ δ' ἕξιν ἄριστον ἐν τῇ γούσει. Ἀνιέναι voce passiva pro ἀνιέναι Aristotel. dixit, ἐν τῷ περὶ τῆς θαυμασιῶν ἀκροσμοῦ. παρὰ δὲ τῶν ὀμβρικοῦ φασὶ τὰ βοσκίματα τρεῖς τικτῶν τῶν ἐνιαυτοῦ. καὶ τὸν κερῶν τοὺς ἀντιπῶν πλὴν γὰρ πᾶσα πλάσσει ἀνιέναι τῆς καταβαλλομένης, submittere vel reddere. Aristid. voce activa ut supra diximus usus est. Et alibi, ὅν γὰρ ἕξιν ὑπὲρ τὸν ἀρειον πάγον εἰσὲν εὐρεῖν ἢ ἡ ἐπὶ βολῶν ζυτῆν. ἀλλ' ὡς τὰ ἴδατα, ὅτε μανθὰ καὶ πινύματα ἀντιπῶν ἴχθ, ἔπει καὶ ἔτ' ὁ χῶρος ὡς ἀνιέναι λοιπὸν πλὴν τῶν δικαῖων γνώσιν ἐναργῆ. Ἀνιέναι δὲ ἀνατίθημι, dico, confesco. Paul. ἐκεῖ δὲ βωμοὶ ἀνιέναι ἀπόλων. ἀντι τῶν ἀνάκτων καὶ ἀναμύλων ἄλσων. Inde ἀνετος γῆ, ἀντι τῶν ὄργων, καὶ ἀνεμύνη τῆς θῶν τινί, vt lucus. Xenoph. κατασκέφαδ' δὲ πρόσπερον προσελθόντα εἰς τὰς ὄργων εἰσὶν ἔλαφοι πλεῖστα. Significat remissum & laxum, atq; etiam dissolutum & licentius habitum. Greg. ὁσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἀνετος ἔσω καὶ ἀδετος. ἔ γὰρ λόγον ἔχοντι τὸν κρατώμενα, τῆς ἰσθμιακῶν δὲ ἀνεσελλέσθω ζῶν. Herod. ἀνετος δὲ ζῶν τῆς σφαλιῶν ἀρpellat licentiam militum sub Commodo imperatore. Ἄφετ' etiam pro ἀνετ' dicitur. Synes. καὶ ἀνετ' ἀνετος, καὶ ἐζων μετ' ἀγαθῶν τῆς ἐλπίδων, ὡς τῶν ἐν ἰσθμιακῶν περὶ βολῶν τῶν κόσμων ζῶν ἀνετος, ἀνεμύνη ζῶν. In mundo tanq̄ in sacro quodam septo bona spe fretus vivebam, vt animal quoddā liberum & dedicatum deo. Ἄφετ' etiam γυναικὲς dicebantur αἰ ἀφοσιῶ μνημ, de quo verbo nos in præcedentibus diximus. Athenæ. lib. duo decimo, ὅν μόνον δὲ ἀνετῶν γυναικὲς ἀφετ' εἶσι τῶν ἐντυχῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς περὶ κύπρον, ὅν πάντων ἀνετῶν τῆς ἐταρισμῶ τὰς ἐαυτῶν κόρας ἀφοσιῶντων, παλαιῶς ἀνετῶν ἔβρεως εἰσὶν ἐν τῷ ὑπόμνηματι καὶ ἀνετῶν. ἀφετῶν κόρας vocauit quasi animalia sacra quæ in deorum tantum tutela erant & sine pastore, vt apud nos hodie sves Antonianæ, quas solas vrbe arcere nefas esse censent. Ἄφετ' absolutus. Gregor. de hac dictione θεός loquens, ἀλλ' οὐ τῆς πρόσθεν ἀνεμύνην ὅτι καὶ ἐκ ἀφετος. Ἄφετ' etiam reiectaneus, reiectus. Dioscorid. Ἄφετ' δὲ πᾶν γάλα, πωλυμνοῖς, ἡπατικοῖς, ἐμὴ καδάρσεως ἐνεκα. Ἀνιέναι καὶ ἀνιέναι τῶν ἀνιέναι est ἀνεμύνην, vt ἀνιέναι ἐαυτῶν ἡδονῶν. Ἀνιέναι δὲ πρόσθεν ἀνεμύνην τῶν ἀνεμύνην. Sic καθίαι χαλῶσι, κατῆαι δὲ τὸ κατέρχονται. καθίαι δὲ ἀνεμύνην καὶ συγχωρῶσι. μετῆαι τὸ δυνάσσει καὶ ζυτῶσι, vestigant, indagant, viciscuntur. Διῆαι ἀντι τῶν συγχωρῶσι διελθῆν ὅτι διαβλύω. διῆαι παρὰ τὸ δυνάσσει δὲ ἀνεμύνην καὶ ἀνεμύνην. Lucian. ἀ δὲ ἀνεμύνην ἀντιπῶν ἔχθρ καὶ ὅπως ἡσυχῶν, ἡδονῶν δὲ ἀνεμύνην, iam tibi narrabo. ἐπετῆαι δὲ ἀνεμύνην, de quo su

Ἀνιέναι

Ἀνετος ὄργων

Ἄφετ'

Ἀνιέναι καὶ ἀνιέναι

pra diximus. παρῆαι δὲ εἰς μέσον ἔρχονται, prodeunt, καὶ δὲ πωλυμνοῖς γινονται διὰ τῶν ὀμοιοτήτων, accedunt & prætereunt, ἀνεμύνη. Et παρῆαι in singulari accedit, prodit. In plurali adsunt & adueniunt. ὅσον τῶν ἀνεμύνην & παρῆαι. παρῆαι etiam adsum, id est ἀνεμύνην, aduocatus sum, & σιωπῆ παρῆαι γορῶ. Lyf. εἶπερ δὲ ἀνεμύνην τῶν τῶν ἀνεμύνην ὅτι ἐκ ἀνεμύνην ἀνεμύνην εἰς ἀνεμύνην ἀνεμύνην. Sic Demosthen. πρόσθεν φορμίωνα, τοῖς νῦν παρῆαι ἀνεμύνην καὶ σιωπῆ ἀνεμύνην. παρῆαι etiam in promptu sum. Plutarch. in Anton. ὅσον διδάσκει ὅτι εἰ ἀνεμύνην ἀνεμύνην ἀνεμύνην, εἰ ποσῶντα, παρῆαι χυρῶν κατῆαι, cui in promptu sunt tot aurea vasa ad donandum, vel cui promptum & facile est tot donare, hoc est ἀνεμύνην. Aduertendum autem quod quamuis παρῆαι παρῆαι παρῆαι sit ἀνεμύνην τῶν εἰμι, id est eo, tamen παρῆαι in secunda persona ἀνεμύνην ἔμι & παρῆαι, etiam accedis, aduenisq; & ἀνεμύνην significat, licet ades proprie significet. tale est illud in euangelio supplicii dominici, ἔταρε ἔφ' ὅτι παρῆαι; sodalis qua de re venis; ἀντι τῶν ἀνεμύνην. id quod interpres non ignorauit. verbi enim substantiui significatio immutata est in compositione. Aesch. περὶ ἀνεμύνην. ὅσον δὲ ἀνεμύνην ἐν μακεδονίᾳ, φίλιππον ἐκ ὀργῶν καὶ παρῆαι, κατεμύνην, e Thracia venientem offendimus. Lucian. ἔμοι δοκεῖ, ἐκ ἀνεμύνην ἀνεμύνην, τραυματίαι δὲ πᾶντες ἐπέμωρον. Plutarch. in Cicer. ὅσον δὲ σιωπῆ κατῆαι, καὶ ἀνεμύνην εἰς ἔμωρον σιωπῆ ἀνεμύνην. Hoc idem penè παρῆαι significat. Plato, καὶ τοῖς ἀνεμύνην σημαίνοντες ὅσον ἀνεμύνην, ταῦτα ὑπεμύνην. Xenoph. ὅσον εἰ μέλλω ἀνεμύνην συμμύνην τῶν ἀνεμύνην τῶν βαβυλωνία, δὲ παρῆαι. Sic παρῆαι pro aduentu, Matth. vigesimo quarto, εἰπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσονται, καὶ τῶν ἀνεμύνην ὅσον ὅσον παρῆαι; qua dictione Grego. pro comitatu usus est, de seruatore loquens, ἔξιν δὲ πάλιν μετὰ τῶν ἀνεμύνην ἀνεμύνην παρῆαι, κρητῶν τῶν ἀνεμύνην καὶ νεκρῶν. παρῆαι sic dicit vt ἀνεμύνην & similia. Lyf. παρῆαι μετὰ ἀνεμύνην ἀνεμύνην γῆμαι ἀνεμύνην, τῶν ἐμὴν μνητῆρα ἔλαβον. ἔπειτα ἀνεμύνην remitto impetum & contentionem vt ἀνεμύνην. Xenoph. διωκέτω ἀνεμύνην δὲ ἐμὴν ἀνεμύνην καὶ μὴ ἐμὴν ἀνεμύνην, σιωπῆ ἀνεμύνην κλαγγῆ, Prosequantur autem strenue cum multo clamore, nec vsq̄ relanguescat impetus. Lucian. pro eo quod est vultus & frontis seueritatem remittere, κατῆαι δὲ τῶν ἀνεμύνην, καὶ μικρῶν ἀνεμύνην ἀνεμύνην. ἀνεμύνην ἀνεμύνην, est repetere. Plato, ἀνεμύνην τῶν λόγων, ἀντι τῶν ἀνεμύνην, repetens, recensens. καθίαι, demitto, καθίαι simitto, καὶ λαμβάνω ἐπὶ ἀνεμύνην, vt καθίαι λόγῳ apud Synes. ἰφιδίας collocare. Alibi, καὶ βαρβαρῆν καὶ ἀνεμύνην, σιωπῆ, ὅσον σφαιρα, δὲ καθίαι τῶν ἀνεμύνην ἀνεμύνην ἀνεμύνην. Latine dicitur summittere percussorē vel ficariū. κατῆαι δὲ ἀνεμύνην pro summitto, voce passiva, significatione actiua dicitur. vt, κατῆαι ἀνεμύνην τῶν ἀνεμύνην, ἀντι τῶν ἀνεμύνην. Lucian. ἀνεμύνην ἀνεμύνην ἀνεμύνην ἀνεμύνην, καὶ τῆς ἀνεμύνην ἀνεμύνην ἀνεμύνην. Idem, καὶ καθίαι πλὴν ἀνεμύνην, ἀντι τῶν ἀνεμύνην ἔχθρ. Id summittere barbam & capillum latine dicimus. Dicitur & immittere. Virgil. in tertio Aeneid. Respicimus, dira illuuias

παρῆαι

παρῆαι

παρῆαι

ἐμὴν

ἐμὴν

καθίαι

καθίαι

immiffaq; barba. Cicer. de Senect. Propagatio vitium farmentorum
 ea quam dixi aliorum amputatio, aliorum immiffio. καδιέναι πλὴν φω
 νῶν dēmittere & fūmmittēre vocem. Herodī. ἦε μὴδ' ἀκείαδ' διαίτῃ κα
 θεμλῶν φθί φωνῆε. παρίημι τὸ εἶω καὶ ἀπολύω, dīmītto, relīquo. Gregor.
 τὰς ἄλλας δὲ τοῖς θελομύοις παρίημι. παρίημι, trāsmītto, admītto, permit
 to, fino. Plato in Sympof. Ἄλλὰ πάρεε μοι Ἀγάθωνα, μίηδ' ἄπῃ, ἐρέσθαι. ἀλλὰ
 παρίημι φάναι ἢ φαῖδρον, fino, permitto. Et in secundo de Repub. οὐδ' ὁ
 πωσιούω τῶν ἀκείων τῶν πᾶσι δὲ παρίημι. Basil. Leontio, εἰ ἔτε παιδιάν χε
 κελῖν, ἔτε μικρῶ παιδιᾶε παρδαίωτρε, αὐτῶ συγκρίνετ παρίημι. Aristotel. in se
 ptimo Politic. Ἦσε δὲ τὸν δωδάμωμ ἀρχερ, μὴ παριέναι τῶν πᾶσι, ἀλλὰ
 μᾶλλον ἀφαιρέσθαι, indulgere, permittere, condonare, fūmendū relī
 quere, cedere. παρίημι admītto, id est προσάτω καὶ ἐσδέχομαι, intromī
 to. Plato lib. octauo de Repub. καὶ εἰ παρὶ δικέωρ τρε βοιδήα, τῶν φθῶ
 λῶ αὐτῶ τ' ψυχῆε ἀκινῆται, κλέειντες οἱ ἐλαζόντεσ λόγοι ἐκείνοι τὰε τ' βασιλικῶν τέ
 χουε εἰ αὐτῶ πύλαε, ἔτε αὐτῶν τ' ζυμμαχίω παρίημι, ὅτε πρέσβεεσ πρεσβυτέρω
 λόγουε ἰδίω τῶν ἐσδέχοντα. Idem inferius, καὶ λόγουε ἐλκῆε εἰ προσδεχόμε
 θε δὲ παρίημι εἰε εἰ φερέτω. Idem in Phædo. εἰε πλὴν ψυχῶ παριέναι dixit pro
 fibi persuadere, in animum inducere. Xenoph. in quinto ἐλλωιῶ, εἰ πᾶ
 αὐτῶ μὴδ' ἐνα, παριέναι εἰε τ' ἀκρότητι ἴννα μὴ αὐτῶε κελῖναι, trāsmīttēre, ad
 mīttēre. Demofthen. voce passiuā dixit εἰ τῶν παρίημι ῥοδῶν, παριέναι αὐτῶ
 τῶ παρέκασι. παρίημι soluo, extinguo, vires frango. Dioscor. de cicutā,
 παρίημι δὲ τὰ αἰδοῖα κατὰπλασθῆεσα, tabefacit. pro quo Plin. dixit Vene
 rem extinguit. Gregor. καὶ ὁ μὴ εἰε χεῖραε ἰέναι πρέκειε εἰδαμῶε δίοσ' ἦν,
 τῶε εἰε παρίημι τὰε χεῖραε καὶ τὰε ἐλπίδαε, cum exercitus eius velut
 collapsis languidifq; manibus, spem etiam haberet intermortuam. Et
 παρῆμι οἱ παλαμῶν καὶ χαλωθέντεε καὶ σωπεπκῶτεε. Gregor. de baptif.
 πῶε ἐπὶ κλίνηε ἐξῆε παρῆμι καὶ λελυμῶε, καὶ εἰε εἰε τὸν αὐτῶε, ἵνα
 ὅταν ταραχθῆε εἰε ἴδωρ, βάλλῆε εἰε πλὴν κολυμβήδω. Athen. σωτῆοντα δὲ
 μετὰ τὸν τόκου καὶ παριένται. Plutarch. καὶ παρῆμι μὴ τὸ τε σῶμα, καὶ
 πλὴν ψυχῶ ὑπὲρ τ' συμφορῶε, ἀνοίκον ἦε παρῆμι ἀνθρωπίνωε φερέτω τὸ συμβεβη
 κῶε. συμπαθεῖν δὲ ἦν ἀναγκᾶον, Et hominē quidem animo & corpore
 defectum præ mœstitiā, parum erat consentaneum hortari ad perfe
 redum casum humano more. πάρεσιε ἴψα defectio & languor & vi
 rium corporifq; extenuatio, & tabes. & πάρεσιε οἱ παρῆμι καὶ σω
 τανέντεε. de quo verbo supra dictum est, & μαρσμοῦε vel μαρσμοῦε
 & μαρσμοῦε tabes & defectio, quo nomine Galenus senium in homi
 ne significari dixit. Est autem μαρσμοῦε marcescere, extingui & arefce
 re. Aristotel. in Probl. τὸ μὴ γὰρ γῆραε μαρσμοῦε τὸ θρῶμῶ. Idem, ὅσοιε μ
 γὰρ μαρσμοῦε τῶ θρῶμῶ ἀθυμῶα γίνοντα, μᾶλλον ἀπάχχοντα, id est qui
 bus cor circa præcordia marcescit & exolefcit, quod verbum de igne

παρίημι.

πάρεσιε.

παρίημι.

μαρσμοῦε.

μαρσμοῦε.

etiam dicitur paulatim collabente & sensum extincto. Homerus, αὐ
 τὰρ ἐπεὶ κῆρ πῦρ ἐκείν, ἢ φλόεε μαρσμοῦε. Idem Aristotel. παρίημι νεότητ' καὶ γῆ
 ραε, Ἄλλὰ μὴν πυρῶε γε δ'νο εἰε μὴ φθορῶε, μαρσμοῦε τε καὶ σβέσιε. καλῶ μὴ δὲ μαρσμοῦε
 πλὴν μὴ ἀφ' εἰαυτῶ, μαρσμοῦε πλὴν δ' ὑπὲρ τῶν εἰαυτῶ, σβέσιε. τ' μὴ, γῆραε. πλὴν σβέσιε
 δὲ, βίωμῶ. Quo in loco ipse docet cur senium hominis fit μαρσμοῦε, hoc
 est τῶ θρῶμῶ φθορῶ, calorē tabes. id quod in stirpibus est ἄνωσιε vt
 inquit Galen. Dicitur & ἀμαρσμοῦε, quod significat defnere, emor
 ri, exolefcere, ἀκλήγηε. vt de sono vel motu sensum exolefcere. Aristot
 tel. Probl. segm. vndecimo quaerens διὰ τί ὀνηκῶτρε τὰ φθί νυκτῶε, in
 fra ita subdit, καὶ ὡσπρ εἰε πρῶτωρ φορεῖ τὸ κινῶσθαι τὸν ἀέρα, ἔτω δὲ πάλιν
 πρῆξι τὸν ἀέρα, καὶ αἰε ἄλλον κινῶτρε εἶναι, τὸν δὲ, κινῶ μὴ. διὰ ὁ φορεῖ σωμ
 χῆε, ὅτι αἰε ἐκδέχεται κινῶτρε, κινῶν, εἰε ἀμαρσμοῦε. ὅτι τῶ σωματῶ εἰε τὸ
 πεσεῖν, ὅταν μὴετὶ δῶμῶ εἰε ὁ ἀήε ἐνθα μὴ εἰε βέλιε, ἐνθα δὲ τὸν ἀέρα. Idem
 προβάλλωρ διὰ τί ἢ φωνῆε ὀνετρε φαίνεται τῶε μακροτέρω ἀφεικῶσιε, ita scribit,
 τοῖε μακροτέρω ἀφεικῶσιε αἰε λεπτότερε ἢ φωνῆε ἀκινῆται, διὰ τ' ὀλιγόπτεε τῶ
 ἀερεῖε τῶ κινουμῶε. μαρσμοῦε γῆ ἢ κίνησιε, μαρσμοῦε δὲ ὁ ἀριθμῶε εἰε τὸ εἰ
 μὴ πλῶτρε. σῶμα δὲ εἰε διασκημα εἰε ὀδερ εἰε σῶμα εἰε λεπτότεε, ὀμοίωε δὲ εἰε φωνῆε.
 Plutarch. in Platoniciis quaest. παρίημι συμφωνίεε loquens, ὀνετρε μὴ γὰρ ὁ
 ταχῶε γίνετα φθῶμῶ, βαρῶε δὲ ὁ βραδῶε. διὰ καὶ πρῶτερω κινῶσι πλὴν αἰδοθῶε
 ὀνετρε, ὅταν δὲ τῶε ἦε μαρσμοῦε καὶ ἀκλήγησιε, οἱ βραδῶε ὀνετρε
 ἀρχόμενοι, ὁ κραδῶε αὐτῶε δὲ ὀμοπαθῶε ἦε τῶ ἀκοῆε παρίημι. Tabes igitur
 & senium hominis est μαρσμοῦε & μαρσμοῦε, & inde μαρσμοῦε τῶ
 εἰε, διαφέρω τῶ σωπεπκῶε. Senium autem & tabes plantarum vt dixi
 mus est ἄνωσιε. Est enim ἄνωσιε arefcere. Plato in Phædro, ὅταν ὁ χω
 ρῆε γένηται καὶ ἀθυμῶε, τὰ τῶν διεξῶδων σῶματα, ἢ τὸ πρῶτον εἰε, σωπεπκῶε
 να καὶ μῶετρε, ἀκλήγηε πλὴν βλάστω τῶ πρῶε. Xenoph. ἦε ἀνωσιε ὑπὲρ τῶ
 κινῶμῶ. ἄνωσιε arefcio. ὀνετρε κατῶσιε καὶ ἀφαιρέσιε. Theophrast. in
 octauo, πολλῶε δὲ εἰε τῶ ἀδρῶε τὸν καρῶν, εἰε μεγάλα ἢ πᾶσιε ὀνετρε
 πᾶσιε ὀνετρε, εἰε κατῶσιε, εἰε κατῶσιε. Idem in
 primo de Causis, καὶ τῶν εἰε ἀφαιρέσιε τὰ ἀφαιρέσιε. ἀφαιρέσιε
 Athen. pro inedia exarefcere & consumi dixit. ἀφῶε etia dicitur pro
 eodem. Aristoph. ἰππεῦσι, νῶ δὲ τῶε σάχουε ἐκείνεε εἰε ἐκείθεν ἴγαγε, εἰε εἰε
 δὲ ἀφῶε. Est etiam ἄνω ὁ καίω. ὀνετρε ἐνάτω, accendo. Lucian. τὸν κρῶσῶ
 εἰε ἀφῶε. ἐκ εἰε ὀνετρε. Xenoph. in secundo ἀθυμῶε. καὶ τῶ γᾶτω βέλιε
 σῶ ἀρεσιε, ἵνα πῦρ ἐνάτω ὅταν δὲ. Vnde ἐνάτω fomes, fax, id est incita
 mentum. Herodī. τῶαυτῶ εἰε ἐνάτω εἰε βασιλείεε ὀνετρε. Idem,
 ἦτε παρίημι ἐκείναε πᾶσιε καὶ εἰε ἀφῶε, ἐπὶ ὀνετρε καὶ εἰε ἀφῶε. Hero
 dotus in Vrania de ignominia publica Spartanorum loquens, qua
 similis erat hodiernae mulctae eorum, qui ciuili communione arcen
 tur, πάχων δὲ τοῖε, ἦε τῶε. ἔτε οἱ πῦρ εἰε ἐνάτω, ὀνετρε διελέγετο. Hoc idem,

μαρσμοῦε.

δὲε.

ἄνωσιε.

ἄνωσιε.

ἀφαιρέσιε.

ἀφαιρέσιε.

ἀφαιρέσιε.

ἀφαιρέσιε.

ἄνω. ἀφῶε.

ἐνάτω.

ἐνάτω.

ἵπτεκκαυμα ἵπέκκαυμα dicitur & ἑμπύρδιμα, hoc est suscitabulum vt Nonius loquitur. Gregor. ὅτε πόθος ἕλεις μαραινόμενος τῷ ἵπτεκκαυμάτῳ. Plutarch. in Cæsar. de quibusdam factiosis egentibus, οἱ τῷ παντὶ ἵπέκκαυμα, κληθὺς ἵπτεκ. Cicero facem dicere solet. vt in Philipp. septima, Sed quæ prouincia est tam exigua ex qua illa fax excitare non posset incendium? Et pro domo sua, Nonne Senatui prouidendum fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax seditionis adhaesceret? παρίημι eo amplius significat laxo & demitto. Aristoph. ἵπτεκκαυμάτῳ, ἄθρει, καὶ τῷ ποδῶς ἵπτεκκαυμάτῳ ἴδκ κακίας καὶ συνοφαντίας πνεῖ, Laxa paulum rudentes, hoc est metaphoricos, remitte paululum de contentione. τὶ δὴτα βλάτῃ τάλαντων ἐρ λαβῶρ σιωπῶρ. χορ. ἀνὴρ ἐν ἴδέωρ λάβοι, τῶς τε θρίες ἵπτεκ. ἀντὶ τῷ τῶς κάλωρ ἐχάλα, τῶς ἐκ πρῶταρ. παρίημι, ἀντὶ τῷ ἵπτεκκαυμάτῳ. Plato lib. primo de Repub. πρὸς ταῦτα κακέργη καὶ συνοφαντίαι ἐδύασαι. ἐδέρ σε ἵπτεκκαυμάτῳ, non deprecor, non recuso. παρίημι etiā τὸ νικῶ significat, vt παρέρχομαι. Verum quod apud auctores sæpe legitur, ὅπκ παρείκοι, videri potest ab hoc verbo esse παρακέμνω. Greg. de aquis calidis erumpentibus, εἴτ ἐκ πυρὸρ μύλωρ, τῶρ σφοδρῶρ ἐν πάλκκ, ὅπκ παρείκοι ἀναρῆγῆνωται. ἀντὶ τῷ ὅπκ ἐγγωροῖν, ὅπκ ἐνδέχοιτο. vbi erumpendi viā natura comparauit. vbi transitum noctæ fuerint, vel vbi natura cedit illis. Plato in Theæte. οἱ δέ μοι συγγινόμενοι, τὸ μοὶ πρῶτορ φαίνοντὶ πάντερ ἀμαρτίαι. προῖχοντὶ δὲ σωσσίας διασφρ ἀνὸρ δὲ δὲ παρείκη, θαυμασῶρ ὅσορ ἰπτεκκαυμάτῳ. Hoc loco personale verbum est: hoc est quibuscunq; hoc deus indulget & permittit. quibus deus hanc facultatem dedit. Et in secundo de Repub. ὅμορ δὲ ἐκ ἀποδελιατέορ, ὅσορ ἔρ ἀρ δυνάμει παρείκη. Alibi impersonaliter, ὅσον ἀν δυνώμεδα, καὶ ἐκάτω παρείκη, prout cuiq; promptum fuerit, pro facultate quam quisq; adeptus fuerit. Est autem ἕκω δὲ παρείκη, ὅσορ ἵπτεκκαυμάτῳ παρείκη. Plutarch. in Camil. ἐχώροω ἀνω μετὰ σιωπῆρ, συμφορῶμνοι χωρίοις ἀπτόμοις ὅσοι καὶ χαλεπίρ. ἐμὴν ἀλλά καὶ μάλλον ἢ προσεδοκίηκ παρῶμνωρ ἀντῆρ προσίεμνωι καὶ παρείκησι, verum locis lubricis vltra q̄ speratum erat gressus admittentibus, conatuiq; scandentium militum cedentibus. Quare ab hoc verbo παρείκη παρείκοι in optatiuo, & παρείκη in subiunctiuo impersonale esse mihi magis videtur, vt sit ὅπκ ἀρ παρείκη, δὲ ὅπκ παρείκη, ὅπκ ἀρ δὲ καὶ παρείκη. Et ὅπκ παρείκοι sic dicitur, vt ὅπκ δοκοῖ. Thucydid. ἵπτεκκαυμάτῳ δὲ προσμεταπιμῶμνοι ἀρ τῆν ἀνω ζυμμάχωρ, ὅπκ δοκοῖ ὀλίγοι πρὸς πρῶταρ ἐσεβάλλορ ἐς τὸ στρατόμα τῆν ὀραῖ, id est cum commodum videretur, cum ita visum fuerat. Sic ὅπκ παρείκοι, cum daretur occasio. Aliud autem est παρείκη παρακέμνω, vt apud Gregor. in loco supra citato, τῶρ στρατοῦ παρείκωτὶ τὰς ἐλπίδαρ, in secundo καὶ ἵπτεκκαυμάτῳ, παρείκη etiā legitur interdum. in ea significatione, vt apud Plutarch. in Cicer. εἴπωρ ὅτι τῶς κινδυνόουσιρ ἀρ, καὶ ὅσορ δι νόμοι

παρίημι. παρίημι.

ὅπκ παρείκοι

ὅπκ ἀν ἵπτεκκαυμάτῳ

ἕκω καὶ παρείκη

παρείκοι

παρείκη

παρίηκουσιν, ἐκέχρητο ἐπιεικῶρ καὶ φιλοφροσύνῳ, quatenus leges sinunt. quatenus per iura liceret. Quare interdum ὅπκ παρείκοι legitur διὰ τῷ π, sed errore librariorum. ἵπτεκκαυμάτῳ enim apud Plutarch. lego in loco supra citato. Est tamen ἵπτεκκαυμάτῳ vt καθήκω ἀνήκω, quod significat pertranseo, & porrigor & pertineo. Pauf. εἰσὶ ἔ καὶ ἄλλοι πρόσκοι μαύροισ ἀθλοπέρ, ἀρξομαχόμοιωρ παρίηκοντερ, id est pertinentes & protenti. Aristot. πρὶ κόσμωρ, ἀντιπαρίηκει δὲ τῶρ ἐρημύοιρ κλυμρόεσσι τῶρ ἀρ πόντορ, id est exaduerso autē horum porrigitur pontus, plurimis partibus constans. Polyb. ἵπτεκκαυμάτῳ ὄλορ δὲ πλάτῳ ἀρ τῆν ἑωμαϊκῶρ στρατοπέδων παρίηκωρ. Quare & desinere significat. Xenoph. de canibus, πλῆθερ δὲ εἶναι μὴ ἐπιπῶρ βαθείαρ, ἀλλ ἐρ δὲ πλάτῳ ἵπτεκκαυμάτῳ, desinentes & porrectas. ἀνήκω, attineo, referor & specto. Demosthen. τὰ ἐρ ἀρετῶν ἀνήκοντα, ad virtutem spectantia. Idem, καὶ τῆν ἐρ γλῶτ ἀνοκόντορ, id est ad natalium nobilitatem spectantium. Aristotel. in nono Ethic. πρὶ συμφέροντα γάρ ὄστρ ἢ ὁμόνοια, ἢ κλυμκῆ, καὶ τὰ ἐρ τῶρ βίορ ἀνήκοντα. Significat etiam ascendo, & euado. Iulianus Zenonί, πολλὰ μοὶ καὶ ἄλλα σοὶ μαρτυρεῖ καὶ ἐν ἱατρικῆρ τέχνηρ ἐρ τὰ πρῶτα ἀνήκωρ, id est artis summam attigisse, ad summum euasisse. Significat etiam pertingo & porriigo, vt ἵπτεκκαυμάτῳ καὶ καθήκω, atq; eo amplius πρόσκοι. Herodot. in Erato, κῶρ δὲ τὰ ταῦτα διὰ τὸ ὄστρ γενέσθ, ὅ κῶρ σε ἐλ τούτορ ἀνήκει τῆν πρηνυμάτορ δὲ κῶρ ἔχερ, νῦν ἐρχομαι φράσωρ. Decet te καὶ πρόσκοι. Et paulopost, ταῦτα ἔρ πάντα, ἐρ σε νῦν τένηρ, καὶ ἐκ σέο ἱρητῶτα. καθήκω etiā καθήκω πρόσκοι, conuenio, consentaneus sum significat. Synes. ἐγὼ μὴ οἶ ὅτε πρῶταρ ἐν ἐντέλῳ τῶρ νόμοιρ τῶρ ἱσοῖρ, ὅτε ἴδκ μοι καθήκω κλυμκῆ μεμαρτῶρ μέναι, πρῶτορ ὅσορ γενοῦτῳ τῷ κατὰ λόγω, nec consentaneum est, nec verisimile est. καθήκω μοι, officii mei est & muneris. Polyb. de consulibus Romanis, ὄστρ δὲ σιωπελῆσθ τῆν πρὸς τὰρ κοινὰς πράξειρ ἀνοκόντορ, τῶτορ καθήκω φροντίζωρ. Lyf. ἵπτεκκαυμάτῳ καὶ καθήκω πρὶ ταύτηρ ἐν ἀρχῆρ ἀκρίβεσέρορ δοκίμασῶν, ἢ πρὶ τῆν ἄλλωρ ποιείσθ. καθήκω, officium. Greg. τὸ καθήκωτῳ. ἐρ πρηνυκωσῶν, μήτε οἶ τῶτορ ἀμελίσωμνω ἀρετῆρ, ἢ τῷ ἐλκῆ καὶ θήκωτῳ. Et τὰ καθήκοντα ἀπτελεῖν Xenoph. pro officio perfungi dixit. Lucian. σκῆτῆρ γὰρ ἢ νόσθ, καὶ φυγῆ τῆν καθήκοντορ, id est officii detrectatio. καθήκω, τὸ ἵπτεκκαυμάτῳ, id est pertineo, porrigor, protendor. Pauf. καθήκω δὲ ὄ τῆν κορινθίωρ ἰσθμόρ τῆ μὴ, ἐρ πῶν ἐπὶ κερχέαρ. τῆ δὲ, ἐρ πῶν ἐπὶ λεχάωρ δάλασων. καθήκω, emano, accido. Pauf. ἀλλ ἐδὲρ πρῶτῳ ὄστρ ἀνδρῶτορ παραβῶτα τὸ καθήκων ἐκ τῷ δέ, quod diuinitus accidit. καθήκω, deuenio. Aesch. πρὶ παρῶρ. ἐπεδῆ οἱ πρηνυπέροι τὰρ ἱλικίαιρ, ὑπέρ ἐν πρηνυβείαρ ἐρήκωτῳ, καὶ καθήκων ἐρ ἡμῶρ ὄ λόγῳ, & vices loquendi ad nos deueniunt. Idem, ἐκδέντορ δὲ τῶτορ, ἴδκ καθήκω κῶν ἐρ δημοσθένω δὲ ἐν πρηνυβείαρ μέρῳ. πρόσκοι, mutatis in orbem πρόσκοι vicibus redeo vel peruenio. Arrian. ἵπτεκκαυμάτῳ ἐρ ἀντιπαττορ ἢ

προσέχω

Affinis culpa.

νικτορινή φυλακή, & cætera. Sic dicitur ut προσήλθον μοι πρός τινος, de quibus alibi diximus. προσήκω ε καθήκω καὶ ἀνήκω. Demosthen. καὶ γὰρ αὐτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνος ἑσθλῆ, καὶ ἔδεν ἐμοὶ προσήκοντα, nihil ad me pertinetem, cuius crimen in me non est verisimile, non conuenit. Idem, καὶ δίκην δέναι πραγμάτων ὧν ἔδεν ἐμοὶ προσήκοντα, ἐκινδυνώσω. Simili ratione affinem culpæ & crimini dicimus. Sunt enim προσήκοντες οἱ δικάζοντες, cognati & affines. Cicero pro Sylla, Hic contra ita quieuit, ut eo tempore omni Neapoli fuerit, ubi neque homines fuisse putantur huius affines suspicionis. Idem, Circumspicite paulisper mentibus vestris hosce ipsos homines, qui huic affines sceleri fuerunt. Valer. lib. octauo, Septies tortus pernegauit ei se culpæ affinem esse, ἐπιάνεις εἰς βλάσφημον κατὰ σάξ, διετέλεσεν ἔξαρνθαι γυμνῶν μὲν αὐτῶν τὸ εἶδος αὐτίαν προσήκοντα. Isocrat. ἐμὲ δὲν σοὶ προσήκοντα, ἔγωγε προσήκοντα ἐπιχρῆσθαι σε νεθετῆν, nulla tibi necessitudine coniunctus. Plato ε προσήκοντα ε πράγματα dixit, pertinens ad causam & quasi affine cognatumque & coniunctum cum causa. Demosth. ἐμὲ τὸν οἶον σοὶ προσήκοντα ἢ τὸν τῆς πατρὸς καὶ ἐγγύου ε σὺ, Si quia iste olim seruiuit patri tuo, ideo ad te pertinere bona eius censet. Plato, τὸ δὲ καὶ περὶ καὶ τῶν προσήκοντα ἀλλήλων ε συμβολαίων, τὸ προσήκοντα ἐκάστω ἀποδιδόναι, ius suum unicuique tribuere. Idem lib. septimo de Repub. καὶ μὴ ἄλλοις ἢ ἑαυτῶν τῶν ε μόνον γεωργίας προσήκοντα, ἀλλὰ καὶ στρατηγίας εχ ἡπῶν, sed etiam artis imperatoriae refert tempestates præsciscere & tenere: hoc est ad eam pertinet, & ei coniunctum est. ἢ καὶ etiam ἀντὶ τοῦ καθήκοντα καὶ ὑποβάλλω. Gregor. in primo, καὶ ἰουλιανὸν γὰρ τοὺς χριστιανούς καὶ τῶν διωκόντων φάσθαι, ὡς τότε εἰς αὐτούς ἦκον μέγας, μὴ τῶν κινδύνων τι σωσεσθῆναι τῶν κλημίων, quantum in ipsis est. Synes. ἀλλ' ἐγὼ τότε εἰς ἐμὲ ἦκον πρὸς, quod ad me attinet impleo. Demosth. τὸ δὲ δὲ σκοπεῖν, εἰ ὅτι τῶν φωνῶν σωτηρίας ἐπὶ τῶν προσέβαινον ἦκε, ταῦτα πάντα, ἀπώλισαν ἔγωγε, quæ pars salutis Phocensium in ea legatione sita erat. quantum erat salutis Phocensium in ea legatione positum. εἰς ὅσον δυνάμειος ἦκω, significat ὅσον δυνάμειος, ἢ maxime possum. Paul. καὶ πτολεμαῖος εἰς ὅσον δυνάμειος ἦκε, σὺ δὲ σὺν σωθήσασθαι εἰς τὸν πόλεμον. Idem, καὶ εἰς ὅσον ἦκον δυνάμειος, τὰ μακεδόνων ἦξον. ἢ καὶ ἀντὶ τῆς ἀρτίως ἢ ἄλλοις dicitur ἀπῆκοντα, ut vice versa εἰμι ἀντὶ τῆς ἀρτίως πορεύομαι. προσήκω παθια voce in usu est, ἀντὶ τῆς δέχομαι, ε διακρίνομαι, ἀρεσκομαι, προσάγωμαι, admitto, accipio, nō repudio cōditionē. Liba. καὶ προσήκοντα τὸ προσέβαινον ε ὀλυθίων οἱ ἄθλων. Xenoph. μαρὸς εἰς εὐς πραγμάτων ὑποθημῶν, ἢ τῶν προσέβαινον, id est vinci se patit, vel si pecunia ppulsus nō respuit cōcessit victorie cōditionē, hoc est si admittit. Sic, οἱ ἰπποῖ τῆς ἀναβάσει προσέβαινον, cedit equi equus, & ascēforē admittit, προσήκω, admitto, cōprobo, δοκιμάζω. Gale. in pri. Therapeut. λέγοντες γὰρ ἰπποκράτους ὁρθῶς, ὡς σύμψαν καὶ σύμψαν ἄπαντα εἰς τὸ σῶμα, προσέβαινον καὶ ἀμφοτέροις τῶν ε. διαφέροντα δὲ ὡς ε

εἰς ὅσον δυναμειος ἦκω.

προσέχω.

reliqua. Xenoph. in octauo παραδέας, καὶ ὑπαρχεῖσθαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς προσήκω, ὡς ὀφθαλμοῦ φοῖνον ἢ εἰσι, non improbabat. προσήκω τοπο, hoc committo. Idem in septimo παραδέας, ἐννοῖται ε κακῆνο, τίνα προσέβαινον εχοντες ἄν, προσήκω κακίους ἢ προσέβαινον γυνεῶν; hoc committeremus ut deteriores q̄ prius essemus. Idem admitto etiam latine dicitur. Cicer. de Legibus, Quid in se admittat, qua mēte, qua pietate religiones colat. Et in Philip. Tu autem eo liberior, quod ea in te admisisisti, quæ a verocundo inimico audire non posses, τοιαῦτα εἰς σαυτὸν προσήκω μνησας, δία, εδὲ ὑπὲρ ἐχθρῶν ἀνὰ κέρας εἶπω ληνά (αὐτῶν) ἐργάσω. Admitto agnosco. Plut. in Public. ὅν προσήκω τὸ πένθος. Liviū lib. pri. Dextra Hercules data accipere se omen, impleturumque fata ara condita atque dicata ait, προσήκω δαίτη εφῆν τῆς κληθῶνα, τὰ τε ἐμαρμύνα ἀρτελέσθην, καὶ ἐντὸς δὲ τῶν βωμῶν καὶ ἀναπεθμύνα. hoc est, δεξίωσάμην ε Ἡρακλῆς, δέχομαι φησὶ τὸν δεικνόν, καὶ τὸ γε καὶ τῶν ἐμαρμύνων ἀρτελέσσω. προσήκω tamen inuenitur voce actiua, προσήκω, ut apud Xenoph. in quarto ἀναβάσει. εἰς πάλαι ἦκοντες, καὶ πῦρ ἀνακαίοντες, ε προσήκω πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀφίζοντες, εἰ μὴ μεταδιδόντων πυρῶν. Idem in septimo παραδέας, εἰ δὲ ἀνθρώποι ὡς ἐργάσω ὅτι προσέβαινον, ἦκον ἀμύχανοι τὸ πῦρ καὶ ὀδουμύνων πρὸς τὸ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλή καὶ μάχη ἦν. εἰ δὲ ὑπὲρ ῥέτα ὡς ἠδύωντο διακρίνοντες, προσήκω. προσήκω etiam voce passiua προσήκω, plerumque in usu est, & significat proiicere, abiicere, obicere, prodere, destituere, effundere, erogare & alia. Aristotel. καὶ τὸ ἀιδόντος προσήκω ἀπέμα, effundit, emittit. Demosth. πρὶ μεγαλοπολ. εἰ μὴ ὑπὲρ τούτων μόνον βουλητέον, ε καὶ μεγάλῳ πόλει ὑμᾶς προσέβαινον λακεδαμονίους, ἢ μὴ, prodere & condonare, vel euertendam obicere. Idem, ἄριετώτορ ε δίδόντ' ἐπεῖρ, εγὼμαί τὸν ὀρωτόρ εἶρ, ἢ λακεδαμονίους τῶν μεσίνων προσέβαινον καὶ πελοπόννησον. Hoc idem καδουθέναι dicitur. Idem in eadem, εγὼ δὲ νομίζω τῶν πόλει πρὸς τὸ μὴ καὶ χωρὶς τοῦ καδουθέναι λακεδαμονίους τινὰς ἀρεκάσθω, ὀρωτόρ ερ κομίσασθαι. de quo verbo satis supra diximus cum verbo ὑφίεμαι. Dinarch. τῆς δὲ ἀρεπῶν ἀρεπῶν ἀρεπῶν εἶνε, ἐκείνο συμβέβηκεν διτύχημα, τῆς πόλει, δία ε πῆραν ἐλίφατ' ἀρεπῶν τῶν ἔνεκα ἀρεπῶν καὶ χυσις προσέβαινον πάντα τῆς πόλει εχθροῖς, id est προσέβαινον. Alibi, προσέβαινον καὶ προσέβαινον τῶν ὀρωτόρ ὑπὸν Plutarch. pro dimittere saepe utitur. ut, τότε δὲ οἱ πομπῆς τὸν καίσαρα, ἐδόκα ε προσέβαινον τῶν δυνάμει, non dimissurum exercitum. προσήκω, largior & effundo, erogo. Aristotel. in nono Ethic. τοῖς δὲ ὑποπροδοθῆσθαι τοῦτ' ἴσως συμβαίνει. ἀρωπῶται δὲ μέγα, καλὸν ἑαυτοῖς. καὶ χεῖματα, προσέβαινον ερ εφ' ὅτι πῶν λήφονται εὐλοῖ. Paulo post pro cedere & condonare amico, ἐνδέχεται ε καὶ πρᾶξας τῶν εὐλοῖ προσέβαινον, καὶ εἶναι κάλλιον ε αὐτὸν προσέβαινον, ὅτι αὐτίον τῶν εὐλοῖ γυνεῶν. Et rursus, καὶ πρὸς τὰς τιμὰς δὲ ἢ ἀρχὰς οἱ αὐτοῖς προσέβαινον. πάντα γὰρ τῶν εὐλοῖ ταῦτα προσέβαινον καλὸν γὰρ αὐτῶν τοπο καὶ ἐπαίνο

προσέχω.

προσέχω.

τομ. Plutarch. προέδξ τομ εαυτξ βίον, pro mortē sibi cōsciscere, dixit. quod
 Latine Lucanus effundere dixit, Animas effundere viles Quolibet ho-
 ste paras. Virg. ad verbum in sexto Aeneidos, Vitamq; perosi Proie-
 cere animas. Lyf. ἄλλ' ἐκ ἀρ δεξιόμιν εμοί μετ' ἀχάρεια εἶναι τὰ ἐς ὑμᾶς ἀνη-
 λωμύια, ἐκέλευε δὲ Διοκῆρ δεξιῶς βεβουλεύσας, ὅτι ὑμῖν ἔδερ προεῖνται ἤν' σφετέρων,
 largiti sunt. προέδξ χήματα Demosth. dixit, homini obætrato & egen-
 ti & labefactatae fidei credere. προίημι, immitto, porro ago, in pri-
 mam aciem promoueo. Xenoph. in septimo παιδείας, πάντως δὲ πρέτε
 πρὸς αὐτοὺς πλὴν ἤν' καμύλων τάζει. Idem, ὡς δὲ ἤοιδε ὁ Ἄρταξέρσης ἐν ἔργῳ ὄντα
 τομ κύρωρ, ἐπιτίθεται ἢ αὐτὸς ἢ τὰ δούμουα, προέξ καμύλων ὡς κύρωρ ἐκέλευσε.
 λαμβάνομαι λαμβάνομαι vt λαμβάνω dicitur, sed genitio iungitur, vt ἀνδραλαμβάνομαι
 significat prahendo, nanciscor, corripio. Synes. ἐὰρ λάβωμαι χολῆς, Si
 ociū nactus fuero. Thucyd. καὶ λαβόμενοι ἤν' ὄρωρ, διαφύγουσιν ἐς
 ἄθλιωας. Significat etiam ἀνδραλαμβάνομαι. Andocid. εὐθύς προσηλω πρὸς τὴν
 ἐστῖαν, καὶ ἤν' ἰσθῶρ λαμβάνομαι, & aram tenui, aræ adhæsi. Et interdum
 accus. constructur. Lucia. λαμβάνεται με ἐκ φθί βραξ. Significat etiam re-
 prehendo, & increpo. Plato in pri. de Legibus, ὃ λακεδαιμόνιε ζένε ταχὺ ἔ
 ἀρ σὺ λάβοιτ' ἄντις ἤν' παρ' ἡμῖν ἀμωδύλου, δακνὺς τὴν ἤν' γυναικῶ, πρὸς ὑμῖν ἀνε-
 σιρ, licentiā tibi obiciens matronalem, facile te cōvincere posset atq;
 corripere. λαμβάνω, accipio, id est patior. Xenoph. in Oecon. κἄρ ἄρα,
 γέ τις ἵππορ προϊάμω μὴ ἐπίσαιτο αὐτῶ χηδῶ, ἀλλὰ κατὰπίπτορ ἀπ' αὐτοὺ κανόν
 λαμβάνη, & χήματα αὐτῶ ἔσω δ' ἵππορ. Sic latine, magnum cepi dolorē, ca-
 ptes molestiā dicimus. & cepit me dolor, ἔλκει. Xenoph. in Sympol.
 Ἄλλ' ἢ ὀδῶν σε ἔλκει; ναὶ μὰ δ' ἴ' ἔφη ὃ καλλία, μεγάλη γε. λαμβάνω, & αἰρῶ ἢ ἀλί-
 σκω, καὶ ἔλεγχω καὶ καταγινώσκω. Demosth. Δικαστῶρ δὲ γε σωφρόνωρ ὄσιν ὄν ἀρ
 λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, κολάζουσι. Idem, τὰ δ' φυτότατα, ἐργαζόμενοι ἠμφθίωμ, Con-
 uinci & dānari magni sceleris. Inde Solonis dictum, κριτῆς μὴ κἀθησο-
 εἶ δὲ μὴ, ὅθ' ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ, id est damnato. ἐπιλαμβάνομαι, & ἀμαρτόντορ
 ἀπτομαι, corripio, emendo, καταγινώσκω, genitio. Xenoph. μόνος ἐπιλάθει
 το ἔ ψηλοσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Plato in Gorg. ὃ μακάρε, ἐμξ δ' ἢ λέγοντορ, ἔ
 λόγωρ ἐπιλαβεξ, reprehende si potes quæ dico. Idem, Ἄλλ' οὐὲ ἐμξ γε ἀκί-
 ωρ ὑπλάμαβάνσ ἐάν ἕ σοὶ δ' οὐκὼ μὴ καλῶρ λέγῃμ. Simile est, ἐπιλαμβάνετο γῆρ φθί
 διανοίας & σωφθέναι, mentem consciam reprehendebat. Significat etia
 incautū opprimere, & imparatū aggredi. Aristotel. in quinto Politi.
 ἐπιλαβόμενοι δ' εσσιάζόντων ἔ γνωρίμων ὁ γῆμων, ἢ λαβὼν προσάπτω δ' εὐτῶρ,
 ὑπθέμωις ἐκράτισε. ἐπιλαμβάνω, excipio, id est. Διαδέχομαι, ἐκδέχομαι, succe-
 do. Theophr. in. iii. de Causis, ὅπως μὴ ἐπικαθήμωις & ὑδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν,
 ἐρυσσιώσῃ, eruginē creet. Et in. iiii. ἐάν ὃ ψεκᾶδὲς ὁ δρόσοι πλάσῃ γῆωνται, καὶ ὁ
 ἥλιος ὑπλάβῃ ὁ ἄπνοια, τότε σήπεδ. de erugine loquēs. Significat etiam
 opprimo. Thucyd. καὶ τὴ φυλακῶν ὁ χήμων ἐπέλαθει. Greg. ἕως ὃ τ' ἐλδοθερίας

προίημι

λαμβάνομαι

λαμβάνω

ἐπιλαμδά-
νομαι

ἐπιλαμδά-
νομαι

ἐπιλάβῃ καιρῶς, καὶ δ' ὅ τῇ γλώσσῃ παρρησιῶν, id est, sequatur & succedat.
 Thucyd. Νυκτὸρ ὑπλάβόσης ὁ ἔρπον, Cum nox oppressisset & opus di-
 remisset. Basil. Libanio, τὰ φως γὰρ τὰς οἰκὸν κεντημέθα, μέχρις ἐπιλάβῃ ὁ
 ἕαρ, quoad ver succedat hyemi. Caesar, Hanc legionem sperans Cesar
 opprimere posse, & cupiens acceptum detrimētum sarcire, & cætera.
 Cicero in Divinatōe, Nunq̄ me opprimit cōfilio, nunq̄ artificio per-
 uertet, & δέποτε ὑπλάβεται με τῇ γνώμῃ. quod idem est ac si diceret, con-
 filiis eius anteuertam, omnia prouidebo, & ἐν φθάνοι ὑσφίθε ἐμξ τῇ βα-
 λῆ. Ἀντιλαμβάνω, obthuro, πωμάζω. Aristot. in Probl. segmen. decimo
 sexto de clepsydra loquens, ὁ γῆρ ἀίρ ὄσιν αἰτιῶ ἐναπολαμβανόμενοι ἔν
 αὐτῇ τομ μὴ εἰσέναι τὸ ὑδωρ ὑπληφθέντορ το αὐλῶ. & μὴ ἀπλωξ γε αἰτιῶ. καὶ γὰρ
 ἐάντις αὐτῶν παλαγίαν ἐνῆ εἰς τὸ ὑδωρ, ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν, ἔσφσι τὸ ὑδωρ. Alibi
 πωμάθειντορ το αὐλῶ dixit. Demosthen. κατὰ σφάνος, ἀαβέ δ' ἀντιῶ τὴ μαρτυ-
 ρίαν, καὶ ἀνάγνωθι μοι. σὺ δὲ ἐπιλάβε & ὑδωρ, Tu scriba recita testimonium,
 tu vero ὃ ἐφύδωρ interim siste aquam fluentem, αὐτὶ ἔν τοδ μεταξὺ ἐπί-
 βουσορ πλὴν κλεψύδρου, ne scilicet tempus agendi minueretur oratori. Et
 ἢ κόνων, λέγε αὐτοῖς ταυτασί τὰς μαρτυρίας. σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὑδωρ. Quæ ver-
 ba ad apparitorem per apostrophen dicebat, qui clepsydris moderā
 dis præfectus erat, ob id ἐφύδωρ dictus. ἐπιλαμβάνω, extremum sumo. ἐφύδωρ
 καὶ ἐπιλαμβανόμενον, ὃ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις λαμβανόμενον. Diosc. πρὶ σφάνος, Δεῖ δὲ
 αὐτῶν ἐπιλαμβάνῃ μᾶλλον σωθῆσθαι τῇ ἀναδύσει. προσοτιομὴν δὲ μετεωρίσει πλὴν
 τροφῶν, id est à cæteris cibis comesse conuenit, vt magis digestionī
 opituletur quæ mēbratim à natura administrat. Opponitur ὅθ' προ-
 λαμβάνῃ. Iungitur etiā genitio ἀντι ἔ λαμβάνομαι. Aristot. in. vii. de hist.
 animal. de abortionib' loquēs, τὸ ὃ θῆλυ ἐμβρυῶ ὁ ἕ ἢ ἀν' διαφθαρεῖ ἐντὸς ἔ τῆ
 ὄρ μιλῶν, ἀδιάρθρωτορ ὡς ὑπὸ τρωλ φάινετο. ὁ ἕ δ' ἀν' ἐπιλάβῃ ἔ τετάρτη μιλῶρ, γίνετο
 ἐχισμύων, ἢ διατάχειον λαμβάνει τὴ διάρθρωσιν, quodcūq; aūt quartū mēsem
 attigerit & nactū fuerit. Idē, καὶ ἔ ἐπλάμηνῃ ἢ δεκάμωις ἢ δεκάμωις τοπλη-
 σορ. ἐνταῖ δ' ὑπλάμαβάνουσι ὃ το ἐνδεκάτω μιλῶρ, attingunt. ἐπιληψία, reten-
 tio, obthuratio. Aristot. in Probl. segmen. secundo, ὡσπρ τὸ ὑδωρ τὸ ἐκ ἔ
 κλεψύδρων, ὄταν πλῆρες οὖθε ὑπλάβῃ τῆ. ὄταν δὲ δ' ἐλθῆ & πνεῦμα, κατεχόμενον,
 τρωξ γίνεται ὁ ἰδρωξ, δια & ἐν αὐτῇ ἐπιληψία ἀδροιδίωα ἢ μίμρορ, in retentio-
 ne spiritus, cum sistitur spiritus. ἐπιληψία etiam morbus comitalis.
 Et ἐπιληψίω, comitalis homo, vt Plin. loquitur. Aristot. Διὰ τὴ ἤν' ζώ-
 ωρ ἀνθρωπορ ἢ μόνωρ, ἢ μάλισσῃ διασρέφεται. ἢ ὅτι ἢ μόνωρ ἢ μάλισσῃ ἐπιληψίωρ ἐν
 τῇ νεόπτι γίνεται, ὅτε καὶ διασρέφεται συμβαίνει πᾶσιν. ἐπιληψίω etiam ὁ ἐπιληψίωρ
 ἐγκλητέω καὶ ὑπληψίμος, reprehensione dignus, ὁ ἐπιμμεψίω. ἢ ἐναντιῶ ἐπιληψίμος
 ἀνεπιληψίω. ἐπιληψίω, comitali morbo laboro Plut. dixit. ἀνδραλαμβά ἐπιληψίω
 νομαι passiuu voce profert, & significat ἀντιπρῆμα, ἀντέχομαι, vëdico. Si
 gnificat etiā sensu corpis picipio, & ἀντιληψίς est pceptio. Alex. i Probl. νομαί

γας ἀγόμενοι ἐκάσῃς ἐκάστοισι, olim rigabat regiones horum iam dicto-
 rum ubiq; distributas diuisasq; id est διηκμυμύα, ἢ διώρυξιν διοχετού-
 μιν. Plato in Sympoſ. τεκμαίρομαι δὲ ἢ ὡς κατεκλίθη ἐν μέσῳ ἐμῶν καὶ σπ,
 ἴνα, ἡμῶς Διαλάβω, dirimat, disgreget, diducat. Aristot. in quarto Politic.
 ἐν δὲ ταῖς μικραῖς ἐξιδίοντε Διαλαβεῖν ἐς δύο πάντα, ὡς μὲν καταλιπέω μέσῳ.
 Διαλαμβάνω, discepto, disputo, tracto & cōmentor, vt latine discepto,
 quod ad verbum ē græco ductum esse videtur. Aristot. Δεῖ δὲ Διαλαβεῖν
 πρὶ ἑοῖ ὀυβελίας τί ὄσι. πότερον ὑπὸ σίμῃ ἢ δόξῃ, ἢ ὀυσοχίῃ. Plato in Τίμω,
 κοινῇ δὲ Διαλαμβάνοντες πάντες, περασόμεθα τὸ πρῶτον ἐς δύο μὲν οἷς ἐπέταξας ἀπὸ
 δὲ νῶν, **Communi consensu disputātes quæ iussisti.** Et Διάληψις δὲ ὕμνη-
 ματισμός, disputatio, disceptatio, explicatio rei quæ tractatur: cōmenta-
 tio, vt scribentis commentarios. Polyb. πρὶ τῆ δεισιδαιμονίας ἢ ἢ ἑωμαίω
 loquens, μετρίως δὲ μοι Διαφορᾶν ἔχῃ δοκεῖ δὲ ἑωμαίω πρὸς τὸ βέλτιον ἐν τῇ
 πρὶ θεῶν Διαλίψει, in iis quæ de diis disputant, & prodiderūt. Idē, Διότι οἱ
 παλαοὶ δοκῶσι μοι τὰς πρὶ θεῶν ὑπονοίας, ὅτι τὰς πρὶ τῶν ἀδύσ Διαλίψεις, ἔκ ἐκῆ δὲ
 ὡς ἐτυχῶν ἐς τὰ πλεονῶντα πρὸς ἑαυτῶν. hoc est cōmentationes, disputationesq;
 inferorum nō temere edere & peruulgare: vt scilicet populares cōti-
 nerent à sceleribus opinione impendentis iræ diuinæ. Quæ verba sunt
 hominis inferorū supplicia animorūq; immortalitatem fabulas esse
 censentis. Theophr. in octauo, κρή δὲ τὰς ἀναβλασίστας ἢ τὰς Διαφύσεις
 ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν Διαλαβεῖν, in vniuersum & collectim explicare, sum-
 mario tractatu complecti. Διαλαμβάνω, administro, rego, Διαχειρίζω. Pla-
 to in Politi. de sæculo Saturni loquens, τότε γὰρ αὐτῆς πρῶτον ἐοῖ κυκλί-
 σεως ἢ ἑρχῆν ὑπὸ μὲλῶν ὅλης δὲ δειός, ὡς νῦν ἢ τὸ πᾶν ὑπὸ δειῶν ἀρχόντων πάντι
 τὰ τοῦ κόσμου μέρη διελκμυμύα, id est διηκμυμύα, Διαχειρισμύα. Deinde
 subdit, ἢ δὲ ἢ τὰ ζωὰ κατὰ γῆν καὶ ἀγέλας οἷον νομῆς δέοι Διαλίφωσαν
 δαίμονες, αὐτάρκεις ἐς πάντα ἐκάσῃς ἐκάστοις ἢ οἷς αὐτῶν ἐπιμύ, **administra-**
bant, regebant, vnusquisq; sufficiens singulis ad omnia, quorum regi-
mini præfectus erat. Διαλαμβάνω, concipio, cōprehēdo. Aristot. in vii.
 Politic. ἑαδίου μὲν πρὶ τῶν καὶ διὰ τῶν ἑξῶν Διαλαμβάνειν πῶν πῆσι, proba-
 tionem & explorationem capere, & animo concipere. vt fit Διαλαμβάν-
 ω ἀντὶ τῶ λαμβάνω. Διαλαμβάνω etiὰ διορίζω significat. Xenoph. in Oecon.
 ἢ δὲ ἢ ἑφῆ ὡς Σώκρατες καὶ διελκμυμύως πολλὰκις ἐκρίθην, ὅτι γὰρ παθεῖν ἢ ἀπο-
 τίθαι, **Iam vero o Socrates & sæpe ipse ita causam dixi, & accusatus**
sum certa & præcisa hac iudicii formula, quonā me supplicio, quæve
mulcta affici oporteret. Et sequitur, ὑπὸ τοῦ ἑφῶ ἐγώ; ὑπὸ τῆς γυ-
νακῆς ἑφῆ. alludens ad formulam forensē de qua supra diximus.
 διελκμυμύως ἀντὶ τῶ διορισμύως dixit, vt quidem ego cēseo. Διαλαμ-
 βάνω, intercipio. vt, ὅδε διέλαβεν τὰς δειούς φυλακῆς, τῆς obsedit, & inter-
 cepit transitus stationariis militibus. Διαλαμβάνω etiὰ refertur ad

Διάληψις.

διελκμυμύως, vt fit Διαμετρημα, de quo alibi dictum, cum singuli ad men-
 suram accipiunt frumentum, aut virilem portionem. Demosth. οἱ δὲ
 ἐν τῷ πρῶτῳ διελκμυμύω κατ' ὀβολοῦ τὰς ἄρτας. Sic Διανέμομαι, vt διανέμει-
 θαι τὰ κοινὰ apud Andocid. partiri inter se peculatum. καταλαμβάνω
 νο offendo, id est inuenio, assequor, nanciscor, & anteuerto, & comple-
 ctor, & comperio, hoc est compertū habeo. & κατάληψις, quam Cice-
 ro comprehensionem vocat in Academicis: quā Stoici posuerūt, Aca-
 demici tollebant. Et καταλαμβάνω τὸ συναρκαμβάνω vt supra dixi. κατα-
 λαμβάνω, deprehēdo. Xenoph. in Sympoſ. in persona Socratis loquēs,
 οὐκ ἴσε ὅτι οὐποσὶ κατέλαβέ με δρχεμύω, offendit, deprehendit. Theophr.
 in. v. πρὶ φυτῶν, ὅτι δὲ πρὶ φύσις καταλαμβάνει τὰς ὄζας φανερώταται δὲ αὐτῆς τῆ
 αἰσθησεως, οὐ μὲν ἀλλὰ ἢ δὲ ἄλλω τῶ ὁμοίω. καταλαμβάνει pro contegit, ob-
 ducit, complectitur dixit, hoc est περιλαμβάνει, vt infra subdit, καὶ ἐάν τις
 ἐμδέλῃ λίθον ἐς τὸ δένδρον ἢ ἄλλο τι ποιῆτο, κατακρύνηται περιληφθῆν ὑπὸ τῆ
 φύσεως. Inde illa κατάληψις Zenoniana, quam Cicerō vt dixi compre-
 hensionem vertit, quæ fit quasi digitis in pugnum contractis. καταλαμ-
 βάνω τὸ διελκμύω ἢ αἰρῶ τὸν κατακρύνω, id est reum perago. Antiph.
 τὸν τε γὰρ δῖονκοντα, ὅν δὲ ἡκατομ καταλαμβάνει, μὴ ἀφῶς διδάξω τὰ ὅτι ἀδίκη-
 τα. τὸν τε φέροντα ἀνοσίου ἀλῶνα, μὴ φανερώς ἐλεγχθέντα ἀ ἐπικαλεῖται. κα-
 ταλαμβάνω, occupo. quod etiam καταλαμβάνομαι dicitur. Diodor. οὗτος
 οὐκ ἐπὶ κῆλατο καθηγήσεσθαι διὰ τῆ δυσχερείας, καὶ πρὶσεν αὐτῶν ὑπὸ δέξιον γυ-
 θαι ἢ κατακρύνω πῶν πῆσι βαρβάρων. Plato in Τίμω, τῆ αὐτῶ φο-
 ρᾶ τὰ τάχιστα περιιόντα, ὑπὸ τῶ βραδύτερον ἰόντων ἐφάνητο καταλαμβάνοντα. κα-
 ταλαμβάνεσθαι, id est occupare & occupari, vel vincere & vinci celerita-
 te vt Cicerō transtulit. Ab hoc fit ἐπικαταλαμβάνω, quod idem signi-
 ficat, scilicet assequor & anteuerto. Idem in eodem Τίμω, μετὲ δὲ ὅτι
 ἐπεδὸν ἢ σελῶν περιελθῶ τὸν αὐτῆς κύκλον, ἢ ἴον ἐπικαταλάβη. Theophr.
 in secundo πρὶ φυτῶν, πεπαίνουσι δὲ ἐν τρισὶν ἔτεσιν, ὡς τε καρῶν ἔχων ἐπικα-
 ταλαμβάνοντος τῶ νέου τὸν ἴον. Significat & opprimo, vt in illo Xenophō-
 tis, ἔθεον δὲ δρόμῳ, ἐπικαταλαβῆν ἐν ταῖς δυνάεῃς βαλόμυνοι. Cicer. in Frumen-
 taria, Antonium in mediis eius iniuriis mors oppressit, Ἀντώνιον δὲ με-
 ταξὺ ὑβρίζοντα τὸ χρεῶν ἐπικατέλαβε. κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα ποτ, mihi hoc
 contigit, mihi accidit. Synes. καὶ νῦν πρὶ τῶ καταλαβόντων σὲ πραγμά-
 των δοκῆ μοι σωφροσύνην ἀνὰ γνώμην. Herodī. πολλῶν δὲ καὶ δειῶν κατῆ-
 λφόντων πῶν πόλιν. pestem & famem significans quibus vrbs afflictata
 erat. Plutarch. τοιαῦτα μετρηθῆναι τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμ-
 βάνουσι, oppresserunt. Ponitur & impersonaliter pro contigit. Herodo-
 tus in sexto, καὶ μιν ἀνελόμυνον τῶ αὐτῶ ἰπποισὶ ἀλλῶ δλυμπιάδα, κατέλα-
 βε ἀρθωῖν ὑπὸ τῶ πρὶσφατῆδῶ παδων. Paul. in Atticis, πῶν δὲ δὲ σωμοικῆ-
 σαν ἀδελφῶν κατέλαβεν ἐξ ἑστέρον ἀρθωῖν ἑπαυδα. Idem alibi, οὗς κατέ-

καταλαμβάνω.

καταλαμβάνω.

ἐπικατα-

λαμβάνω.

λαβερ ἀφροειρ ἔνοια λακεδαίμωνιων πεταγυλίας. Et pro aduenit personali-
 ter. Herodí. Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ φθιθέας ἡμέραι, id est spectaculorum ve-
 ro diebus. Ἐκλαμβάνω verbum est in compositionibus medicorum vsi-
 tatum. Diosc. πρὶ πίπτος, ἢ δὲ δὲ, αὐτῶν λιγυῖς καιομυλίων, ἐκλαμβάνεται πρὸς
 μέλαινα ἡ γαστρὶς κατασκιδνύ. Pro quo interdum dicitur ἀναλαμβάνω. Et
 πρὶ πιασελαίς, ἐκλαμβάνεται δὲ ἔν τῇ ἐψίσει ἡ πίασις, ὑπερβαρμυλίας ἐξίς καδα-
 ρῶ. Excipio latine dicitur. Celsus libro quinto. Hæc excipiuntur cera-
 to ex rosa facto. Idem, Medicamenta composita molli lana excipiuntur, eaq;
 lana naturalibus condita. Hoc verbum significat medicamē-
 ta cōtuso aliquo humore diluta colligi. Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. τοῖς
 ἰάσονος καισῖρ, ἐλπίζουσι δὲ ὅσοι ἀγαθὸν ὄσιν ἔν αὐτοῖς, τὸ το μὲν, ἐκλήθησθαι. τὰ δὲ
 δὴνὰ πάντα τὰ προσόντα τῷ πράγματι, καὶ τὰ κακά, διαφύξασθαι. Ἐκλαμβάνω,
 excipio, id est interpretor, intelligo. Greg. Ἡ σωφ. ἔρανον καὶ γὰρ κακῶς
 ζῆτες δὲ φησὶ φασί, ἀντὶ δὲ τὰ τοῖς σέβοντες. quod Eustath. voce passiva ex-
 tulit, ὁ δὲ οὐδέα μὲν ἐς φιλόσοφον οἱ παλαμοὶ μεταλαμβάνουσι. πλὴν δὲ ὑπὸ αὐτοῦ
 διοκομυλίων πιωλότω, ἐς φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνονται. ἀντὶ τοῦ ὑπεροχίζου, ἐκ-
 λαμβάνω. προλαμβάνω, occupo, anteuerto, quod & καταλαμβάνω & προσ-
 καταλαμβάνω dicitur. Theophr. in. viii. Ἀπλῶς ὁ προῖσσορ ἐστὶ τὰ μὲν, δὲ ἰχθῶν,
 ὡς καὶ δὴ ἀμύλα φέρει τὰς χυμῶνας. τὰ δὲ, δὲ ἀδένειον, ὅπως προλάβωσι ταῖς
 διδασίαις πλὴν ἀυξήσιρ, vt incrementum præsumere valeant clementia tem-
 poris. Cicero anticipare dixit. Alibi cum genitiuo casu, τὰ δὲ τὰ γὰρ διὰ
 πλὴν ἀδένειον προλαβῆν τῇ ῥιζώσῃ βέλεται τοῦ χαμῶνι, anteuertere hyemi.
 Quare προλαμβάνω ἀντὶ τοῦ φθάνω ponitur, & præcedo. Synes. de Amasi-
 de & Polycrate loquens, Δῆλον ἐκρίσθη ὅτι καὶ ἐδάκρυσε, ἐπὶ πρὸς ἔλαβεν ἢ
 συμφορὰ πλὴν ἀπύρρησιρ, si amicitia renunciationem calamitas Polycra-
 tis præcessisset. Quare οἱ προλαβόντες, maiores & decessores & anteces-
 sores dicuntur. Greg. μικρὰ τῶν ἡπὶ ἢ αὐτὸν ἡμῖν χρόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν προσ-
 ληφότων. Idem, Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ ἐπιστῆ τῶν νέων, πρῶτον μὲν ξυναγῆται πρὸς αὐτοὺς
 προσληφότων ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, Cum aliquis aduenerit, prius diuerso-
 rium ei datur apud eos qui iam diu in vrbe moram traxerunt. προλή-
 φη, opinio anticipata, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit.
 Basil. οὐτε γὰρ ἐν κερῶ γράται δὴ αὐτῶν, μὴ καταλαμύωντα τὰς ἡνακαμυλίας χα-
 ρακτῆρας. Ἐπεὶ τῇ ψυχῇ δόγματα θεία πρὸς θεία, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔτους προλήφας αὐ-
 τῆς ἐξελάττω. Cicer. in Acad. anticipationem & prænotionem vertit. Et
 in pri. de Natura Deorum, Ex quibus (inquit) notitiæ efficiuntur,
 quas Græci tum ennceas, tum prolepsis vocant. προλαμβάνω, opinio-
 nem præsumo, existimo. Plutarch. in Cef. ὅρ τῶν ἐναι προλαβόντες, ὡς μνη-
 σάν ὄνους καὶ διέσπασαν ἔν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων. de Cinna loquens qui erro-
 re populi discerptus est, ὁ μῶνυμ. αὐτὸς ὡρ κίννα τῶν σωμῶσαν ἂν τῆς τῶν
 καὶ ἄρα ἀνηκῶσιρ. Inde præsumo verbum, pro opinione anticipata du-

ἐκλαμβάνω

Excipio

προλαμβάνω

προλήφης

cor, quo verbo Iuriscōsultī vsi sunt, & inde titulus in Pandectis de
 præsumptionibus. & in titulo de ædilitio edicto. cap. Præcipiunt. Præ-
 sumptum est, pro verisimile est, pro comperto ferè est. Ἐκλαμβάνω τὸν
 ἴππορ, idem quod ἀναλαμβάνω, vt supra dictum est. Xenoph. ἢρ δὲ ἐς τὸ
 θάπτορ ὁρῶμυλον ὑπελαμβάνει βέλῃ, & δὲ ἐξαπινάως αὐτῶν, Si impetum equi
 retinere ductu habenæ velis. Significat etiam. προλαμβάνω. Thucydíd.
 ὅν γὰρ ἀρ κέρκυρὰν γὰρ ὑπελαβόντες βία ἡμῶν ἔχορ. παραλαμβάνω, per manus
 traditum accipio, vt successor facit qui prouinciã accipit. Sic enim
 Demosth. vsus, & Gaza ex Cicerone. Significat & a maioribus acci-
 pio, & quasi per manus traditum accipio, vt parentes liberis. Plato lí-
 bro primo de Repub. πόπερσιν δὲ κέφαλε ὡρ κέκτησθαι τὰ πλεῖα πρὸς ἑλάβε, ἢ
 ἐπεκτηίω; καὶ ἐπεκτηίωμυλιν ἔφη δὲ Σώκρατες, μέσος ἂν γέγονα χρηματιστῆς ἔτε
 πάπ-
 πρ καὶ τοῦ πατρὸς. δὲ μὲν γὰρ πάππ. τε καὶ ὁ μῶνυμ. ἐμοί, χερδόντι ὄσιν ἐγὼ
 νῦν ἐσίωμ ἔχω καὶ κέκτημαι, πρὸ λαβῶν, καὶ κακῶν τῶν αὐτῶν ἐκρίσθη φθὶ νῦν
 ἔσθης. Aristíd. in panath. τὰς πρῶτες μὴ πρὸς ἑλθεῖρ, πλεῖστε μὲν ἢ τὰς ἄλλων
 συμψάν-
 των, μέγιστος δὲ ἀπασῶν ἔσθης ἀεὶ παραλήφωμυλιν, a maioribus audiendo accep-
 mus. παραλαμβάνω τὸ ἐκδέχομαι καὶ διαδέχομαι. Basil. de vita solitaria,
 πᾶσα ἡμέρα ἰδίωμ ἡκει φέρσθαι φθὶ ψυχῆς ἐπισκότησιρ. καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθήμερι-
 φροντίδας πρὸ λαβῶσαι, ἔν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις τῶν νοῦν ἐξαπατῶσι. Cicero
 in Cato. Sed memoriam illius viri omnes excipient anni consequen-
 tes. Lúius, Nec tranquillior nox diem tam fœde actam excepit, id est
 subsecuta est, διεδέξατο, ἐξεδέξατο, πρὸς ἑλκφε, ἐξέλιφε. Lucia. ἀκόσας δὲ ἴσως
 τῶν ἡρακλέας, ὡς διαδέξατο τὸν ἡρακλέα, καὶ ἀναπαύσθη πρὸς ὀλίγορ τῶν ἄχθεις,
 ὑπεθεῖς αὐτὸν τῶν φορτίων, quoniam pacto successerit Atlantí, vel exceperit
 vices Atlantis. Sic διαδέχεται ὁ ἦδος τῶν τῶν πατρὸς πλεῖστον, succedit diu-
 tiis & excipit. καὶ διαδέχεται πλὴν ἀρχῶν, ἢ τῶν ἀρχόντων, succedit magistratui,
 suffectus est in locum. καὶ διαδέχεται τὸν πατριάρχην, ἀντὶ τοῦ ἀξίωμα, ἢ
 πατριάρχης. Alex. in Probl. καὶ καὶ πλεῖστα κατὰ συνέβαιον διαδέχεται τὰ ἡκτό-
 μυλιν, Liberi succedunt multis morbis parentum. ἐκδέχομαι proprie
 id dicitur. Aristotel. in Probl. segm. xi. Διὸ καὶ ὁ ψόφ. σιωχῆς, ὅτι ἀεὶ ἐκ-
 δέχεται κινῶντα κινῶν ἀπρ, ἔως ἀρ ἀφμαραυθῆ, δὲ ἐπὶ τῶν σωμάτων ὅτι τὸ
 πεισῆρ. Paus. in Lacon. ἐξεδιάμυς δὲ ὁ πῶς ἐκδέχεται πλὴν ἀρχῶν. Ibidem διαδέχε-
 ται etiam dixit. Greg. ὁ τῶν διοκλειανῶν διογμῶν ἐκδέξαμυλιν μαξιμιαυδῶς.
 παραδέχομαι est idem quod πρὸ λαμβάνω, accipio a maioribus, & fama
 referente accipio. Plato in quarto de Legibus, φημῶν τῶν πρὸς ἀδελφῶν
 θα φθὶ τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. Significat etiam suscipio, id est ἀναρῶμαι,
 ἐπιβάλλομαι, incepto. Demosth. πρὶ τῶν συμμοριῶν, μέγιστος δὲ τῶν ὑπὸ
 ἐκένων
 πρὸς ἀθέντων ἐδένες ἄλλοι πρὸς ἀδέσθαι δὲ δῶννται. προσδέχομαι præterea ac-
 cipio, & admitto, etiam expecto significat. Xenoph. ἔωμψέ με ὁ κνῖρ.
 ὅτι ἰνδὲ πρὸς σε. φησὶ γὰρ προσδέσθαι χρημάτων, προσδέχομαι καὶ ἄλλω
 στρατῶν

παραλαμβάνω

να

δέχομαι

συνδέχομαι

διαδέχομαι

ἐκδέχομαι

παραδέχομαι

μοι

προσδέχομαι

μοι

ἠμοιβὴν ἐκ προσώπων. **Lucæ secundo**, Δίκαιον καὶ δίκαιον, προσδεχόμενον πλὴν
 ἡλικίαν τῶν Ἰσραήλ. **Significat etiā suscipio**. quo **Gaza & Cicero** vsus
 est. **Ἐνδέχομαι**, τὸ δὲ μὲν δέχομαι, libens admitto. **Sic Demosth. & Gal.**
vtuntur. Ἐνδέχομαι τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιτιμίας, ἀντὶ τοῦ ἀναδέχομαι, **recipio in me cri-**
men, & culpam præstare volo. **Demosth.** μετὰ δὲ ταῦτα πάντα ἡ ἐνδέξα-
 ῖς ἐφ' ἑαυτὴν τὰ προσφρονήματα, **Sese reum omnium fecit, crimē vt suū agno-**
uit, omnia in sese recepit. **Ἀναδέχομαι** πλὴν δίκαιον, **spondeo, ἐγγυάμαι, vt**
sponsor vadimonii. **Phalaris** τὸν κριτὴν, μέτελθε ταύτην ἀντιπρὸς ἐμὴν πέντε τὰ
 λαυτὰ ἀνάδεξαι προσκομῶν τὸν κριτὴν, γαμμερμένης ὅτι πατρὸς, **interpellato matrē**
de nuptiis filia, & promittito, spondeto, iubeto fide esse tua quinque ta-
lenta dotis genero cum filia ei nupserit. Verba sunt eius qui dotē da-
re volebat alienæ filia. **Sequitur enim**, μὴ μάλλον ὡς δωρεῶν διδομένης,
 ἢ ἡδέως ἢ ἐμὴν ἀφ' ἑαυτοῦ δωρεῶν διδομένης, **Planctus affirmato & ingenue, nō**
magis me filia dotem dare, q̄ patri debitum reddere. **Est enim** διδομένη
 ὅτι, **vt alibi diximus, aliquid cum asseueratione dicentis, non simula-**
tionem præferentis aut timiditatem aut verecundiam. **Ἀναδέχομαι, re-**
cipio, id est seruo & colligo dispersos, vt, ὅτι ἀνεδέξατο ὅσας ἠδύων πλά-
 στας ἦν ἐκ ὅτι μάχης ἀνασωζομένων. ἀντὶ τοῦ ἀνέλαβε. **Ἐνδέχεται, fieri potest,**
facultatis est nostræ, & probabile est, defendi potest, vsu venit inter-
dum: quarum significationum exempla sunt crebra apud auctores.
Theophr. in principio libri tertii, τὸ δὲ ἐξ ὡς ἐκ ἐνδέχομαι καὶ ἀλλοῦ.
 ἀλλ' ἴσως διὰ τὸ μὴ φερόμεναι μηδὲνα μῆτε φυτὸν, **Non quia non possit &**
alio modo fieri. **Et in octauo**, ἀλλὰ ταῦτα ὡς ἐνδέχομαι ἀπὸ τοῦ ἀνά-
 νου, **Verū hæc quæ rara sunt, pro contingētibus accipiēda sunt.** **Aristot.**
in. viii. ἢ μετὰ τὰ φυσ. τὸ ἄρα δυνάτ' εἶναι, ἐνδέχεται ἢ εἶναι ἢ μὴ εἶναι. τὸ αὐτὸ
 ἄρα δυνάτ' εἶναι καὶ μὴ εἶναι. τὸ δὲ δυνάτ' μὴ εἶναι, ἐνδέχεται μὴ εἶναι, **cō-**
tingit. **Et, ἐκ ἐνδέχεται impersonaliter, pro fieri nō potest.** **Demosth.**
 ἢ ἀφ' ὅσων, ὅτι ἡ ἰδία ἐκαστοῦ ἔληψε, καὶ ὅπου κοινῶν πάντων ἀφ' ὅσων, οὐκ
 ἐνδέχεται πρὸς δὲ αὐτὸ ὑδὼρ ἐπιφρ. **Antiph.** ταῖς ἐνδέχομαι ἐπιφρ. ἐκὸς
 σου, ἡς suppliciiis affecerunt quorum res ipsa facultatem eis dedit. κα-
 τὰ δὲ ἐνδέχομαι **Synes. dixit pro quatenus licuit.** **Et, ἐκ ἡν ἐνδέχο-**
μαι, quoad eius fieri potest. **Hoc etiam participium iungitur cū su-**
perlatiuo. **Aristotel. in. vii. Politi.** ἢ δὲ πόλις κοινονία, τίς ἐστὶ ἡν ὁμοίω-
 ῖς ἐνεκεν δὲ ζωῆς ὅτι ἐνδέχομαι ἀρίστης, ἢ fieri potest optimæ, ἢ natura huma-
 na capit optimæ. **Quid autem δὲ ἐνδέχομαι differat τῶν δυνάτ' ἢ, Plut.**
docet ὅτι τὸ πρὸς ἐπιφρ. ἢ, subtili fatis disputatione: cuius hanc sum-
nam colligere possumus. quod quedam sunt δυνατὰ, quibus nullus
casus obtare potest: & illa sūt ἀναγκαῖα, vt ortus & occasus stellarum
& similia. horumq̄ ἀνεκέρηλα sunt τὰ ἀδύνατα. τὰ δὲ ἀνεκέρηλα, αὐτὰ τε
ἐστὶ καὶ τὰ ἀνεκέρηλα. Cum autem tria sint, δὲ δυνατὸν, δὲ ἐνδέχομαι, ὅτι ἐφ'

Ἐνδέχομαι

Ἀναδέχομαι

Ἐνδέχεται

Ἀναδέχομαι

Ἀναδοχή

Ἀναδέκτης

Ἀναδέκτης

Συλλαμβάνω

Συλλαμβάνω

μαί

ἡμῶν, quod etiam δὲ κατὰ προαίρεσιν dicitur, id est arbitrarium. **Horū cō-**
tingens a possibili quid differat, iam dictum est. **Ab arbitrarío autem**
eo differt, quod contingens & ipsum est contingens, & eius oppositū.
Arbitrarium vero altera pars est contingentis. ἀφορίζοιτο δὲ ἂν ὡς δὲ ὅτι
 δὲ μοι ἐνδέχομαι, ὅτι ἐν τῷ καὶ δὲ ἀνεκέρηλα, **vt pluere sole occidente**
& non pluere. τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν, θάτερον μέρος ἢ ἐνδέχομαι. **Quod tamen ἐφ'**
ἡμῶν dicitur, id est arbitrarium, latius patet q̄ ὅτι ἢ προαίρεσιν. **continet**
enim δὲ ἐξ ἐπιλογισμῶν καὶ διανοίας, quod ratione fit composita. καὶ δὲ
 ἐκ πάσης καὶ θυμῶν καὶ ἐπιθυμίας, quod proprie κατὰ προαίρεσιν, id est **con-**
sulto factū dici nō potest. **Adde & illud si placet, ὅτι δὲ δυνατὸν, ἢ ἐνδέχο-**
μαι τῆ φύσεως πρότερον ἐστὶ. δὲ ἐνδέχομαι, τὸ ἐφ' ἡμῶν προϋπίσταται. **Deinde**
ὅτι τῶν τῶν ὄντων, δυνάμει καὶ δυναμῶν καὶ δυνατῶν, δυνάμει καὶ ὡς
ὅτι εἶναι προϋπίσταται δὲ δυναμῶν. δυνατὸν δὲ ἢ δυνάμει προϋπίσταται, id est prius
in naturam rerum cadit. **Ἀναδέχομαι, δὲ δοκιμάζω καὶ σταννῶ, probō, cō**
mendo. & varie construitur, interdum cum genitīuo & accusatiuo, vt
ἀναδέχομαι σὺ ἢ τῶν. Plato in secundo de Repub. καὶ δὴ καὶ τότε τὸ ὅρα
συνμάχου ἀπόρρητον ἐκ ἀπεδέξατο. **Idem, ὅτι δὲ πρὸς ὁρασίμαχον λέγει ὡς ἡμῶν ἀπ-**
φάνειν, ὡς ἄμενον δικαιοσύνην ἀδικίας, ἐκ ἀπεδέξατο δὲ με. **Isocr. & cum geni-**
tīuo solo, & cum accusatiuo ὅτι τὸ πρὸς ἐνθυμῶν, ἐνθυμῶν δὲ καὶ ἐκ ἀπ-
δέξατο ἢ τὰ ρηθέντα λεγόντων, ὅτι νόμον θύσεται ὡς καὶ ἀδικεῖν. **Sic Demosth.**
ἄξιον ἀναδέχεται δὲ ἀνδρείου ἄλλωσιν ἢ τῶν ὅτις ὅτις καὶ ταῖς σαυθῆκαίς διακελευ-
σῶν ἐμμελῶν. **Isocr. rursus cum accusatiuo πρὸς Διμόν. μηδὲνα ἴλασθαι**
ἢ ἀδικίας κερδανόντων, ἀλλὰ μάλλον ἀναδέχεται τὸς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέν-
τας. **Idem, Δόξα γὰρ αὐτῶν ἀναδέχεται καὶ καλοῦ.** **Cum autem genitīuo**
iungitur, accusatiuus subintelligitur. Dici enim potest, ἀναδέχομαι σὺ
πλὴν ἀπὸ τῶν, καὶ ἀνεκέρηλα, ἀναδέχομαι σὺ ὅτι ἀπὸ τῶν, vt καλοῦ, vt μακαρίζω, vt
δυναμῶν, & similia. **Plutarch. πρὸς μουσικῆς, ἀναδέχομαι μὲν οὖν ἢ σου εἰσεως**
ἢ διδασκαλῶν ἀσίου. ἀλλὰ μὲν καὶ ὅτι μνήμης ἢ ἀπεδέξατο. **Aristotel. in pri-**
ῶν μετὰ τὰ φυσ. οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγη τις, ἐκ ἀναδέχονται ἢ
λεγόντων. οἱ δὲ ἂν μὴ πρὸς ἀναδέχονται. vbi ἢ λόγῳ subintelligendum. **Ἀπ-**
δοχή, laus & commendatio. **Alicarnas. τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰστικῶν καὶ**
ὁμοιοτέλῶν, τὸ τε μοι δὲ ἢ ξένου ὅτι κατασκευῆς ἀναδοχῆς ἐξῆτο, de seculo
Gorgia loquens. **Ἀναδέχεται & ἀναδέκτης sunt coactores tributorum**
& vectigalium, ἀπὸ τοῦ ἀναδέχεται καὶ ἀναδοχῶν. **Aristotel. πρὸς κόσμου,**
προσόδων ταμίαι καὶ ἀναδέκτης. ἢ ἀναδέχομαι, δὲ ὑπὸ τῶν τῶν χεῖρας δέχομαι,
καὶ δεξιμαί, καὶ φιλοφρονῶμαι. & accipio, id est εἶπω. vnde ἢ ἀναδοχή, epulū &
conuiuatio. **Plutarch. in Galba, ἢ ἀναδοχῶν δὲ πρὸς ἐμὴν ἐδάπνιζε τὸς ὑπὸ τῶν**
καὶ καὶ τὸς ἡγεμονικῶν. **Idem in sympol. sapientum, παρεσκευάσθη δὲ ἐκ ἐν**
τῆ πόλει πλὴν ἢ ἀναδοχῶν ὅτι πρὸς ἀπὸ τῶν, ἀλλ' ὅτι τὸ πρὸς δὲ ἀναδοχῶν ἐσιασῶν. Συλ-
λαμβάνω etiam & συλλαμβάνομαι dicitur pro adiuvō. **Isocr. πρὸς Διμόν. ὅτι ἢ**

Ἐνδέχομαι

Ἀναδέχομαι

Ἐνδέχεται

Ἀναδοχή

Ἀναδέκτης

Ἀναδέκτης

Συλλαμβάνω

Συλλαμβάνω

μαί

δε η̄ τ̄ πύχλω η̄ μ̄τ̄ συλλαμβάνου(σ) η̄ τ̄ π̄ζόντα καιρο̄ν σωματονιζόμενον. Pro con-
 cípío η̄ κῡ Aristotel. identidē ut̄ in pri. de gener. animal. συλλαμβάνο-
 μαί Herodo. & σωπεπιαμβάνομαι pro inceptū adiuuo, opítulor, simul
 incumbo, vt in Thalia. ο̄ι δε εκ̄ ᾱρ̄ σωελάσοντο τω̄ στρατίματ̄ & ἐπὶ Σά-
 μορ̄ τ̄ αὐτῆς ἕνεκα φ̄ι αὐτίκ̄. Idem, σωπεπιάσοντ̄ τ̄ τω̄ στρατίματος & ἐπὶ Σάμορ̄
 ὡσε̄ γ̄νέσθαι, καὶ κορίνθιοι προβήμωσ. Significat & fuscípío accusatiuo iun-
 ctum. Plato lib. iiii. de Legibus, ἕσ̄ δεὸς μὲν πάντα, καὶ μετὰ δεὸς τ̄χῆσ̄ &
 καιρο̄ς τ̄ ἀνθρώπινα διακυβδύσσι, ἐν μ̄πωτα. ἡ μ̄ρώτερον μὲν τρίτον συγχωρεῖσαι, τ̄ δ̄
 τ̄ισ̄ Δῑφ̄ ἐπειθε̄αι τέχνωσ. καιρο̄ γὰρ χαμῖνος ἐυλαβέσθαι κυβδινικῶν ἢ μ̄η̄, μέγα
 πλεονέκτημα ἔγωγ̄ ἐν δ̄είλω. συλλήπτρια, adiutor, συλλήπτρια adiutrix. Ἀγαθὴ δ̄
 συλλήπτρια τ̄ ἦν̄ ἐν ἐργίῃ πόνωσ, βιβλία δ̄ τ̄ ἐν̄ κλέμω σὺμμαχ̄ ἔργωσ. συλλα-
 βοσ, index libri, si Ciceroni credimus, qui ad Atticum scribens ita in-
 quit, hisq; librariis imperes vt sumant membranulam ex qua índices
 fiant, quos vos Graci, vt opinor, συλλάβωσ appellatis. Est enim συλλαμ-
 βάνωσ comprehendere. Lucian. ἔπιτατέ μοι ο̄ι ἕνεσ̄ ὄντες, σωφιλίφατέ με ἐπὶ δ̄α-
 νάτω. Idem, τέπιγα τω̄ π̄εσ̄ σωέλκφασ. Vt autem dicunt σωπεπιαμβάνο-
 μαί σοι & συλλαμβάνομαι, ita etiam σωαίρομαι. vt, σωαίρομαί σοι π̄λὼ δ̄υσυ-
 χίαν, hoc est subleuo, & σωαίρομαί σοι τ̄ον κινδωοσ, ἀντὶ τω̄ σωαγωνιζόμενα.
 Demosth. in pri. Olynth. Δε̄ π̄ίνω π̄λὼ ἀκαιρίω π̄λὼ ἐκάνσ καιρο̄ν ἡμέτεροσ
 νομίσωστας, ἐρίμωσ σωάρασθαι τὰ π̄σάγματα, καὶ π̄ροβδολύωσ ἐφ̄ ἔ̄ δ̄φ̄, ἢ στρα-
 τ̄νομύωσ αὐτ̄εσ, ἢ π̄ροζώνωστας τ̄εσ̄ ἄλλωσ ἀπωστας, id est σωπεπιαμβάνεσ, συν-
 ἀρ̄σ̄ simul cū aliis fuscípere, in cōmune cōsulere de opprimēdo Phi-
 lippo in articulo. Vel vt interpres, σὼν τ̄ ἡ τ̄χῆ ἀγωνίζεσθαι, fortunæ sese
 danti instare. Prior tamen interpretatio ex vsu est auctorum. Herod̄i.
 π̄λὼ π̄εμευθίσασ̄ αὐτ̄ ἢ σωαίρομύκ̄ τότε τ̄εσ̄ ἐκάνσ π̄σάγμασ̄ τ̄χῆσ. ε̄ γ̄σ̄ σω-
 τάπασ̄ιρ̄ ἀπ̄σασ̄τοσ̄ ἐπ̄αν̄ ἤλθε. σωαίρομαι minus est q̄ σωαίρομαι, quasi sum-
 mis digitis attingere, vel simul onus attingere, non etiam tollere, &
 in humeros fuscípere: quod verbum alibi explicatum est cum verbo
 ἐνάπ̄ομαι. Ἄπ̄ομαι vero capesso significat. Plut. τότε ἡ̄ καῖσαρ̄ ἐλθὼν ἡ̄ φ̄α-
 ρ̄ κ̄λιτόματ̄. Ἄπ̄ομαι, elito, gusto. Idem, ἐβρωθ̄ δ̄ καὶ φλοιο̄σ ὡσ̄ λέγειτ̄,
 καὶ ζώωσ ἀγδύωσ π̄σέτεροσ ἡ̄ φ̄αντ̄. Ἄπ̄ομαι, attingo & tracto artē aliquā
 & illi studeo. Athen. de Pythagora, οὐ π̄ζέργωσ ἀφ̄άμυλοσ μ̄σσικῆσ. Sic Pla-
 to Ἄπ̄εσθαι τ̄ ἦν̄ μαθημάτωσ. Ἄφ̄ασθαι κ̄λέμωσ, committere. Plutarch. καὶ δια-
 βάντες ἡ̄ φ̄αντ̄ κ̄λέμωσ. Ἄπ̄εσθ̄ etiam est quod tentare nostri dicunt, id est
 lædere. Diosc. π̄ε̄ ἄγρωσ, Ἄπ̄εσθαι δ̄ καὶ κεφαλῆσ κ̄ροσ ἐπιφέρωσ. Plinius tenta-
 re valetudinē lib. xxxi. dixit. Cæs. exercitum grauis autumnus vale-
 tētare & tudine in Apulia tentauerat, id est læserat. Cice. ad Atticum, Valetu-
 dentiam tuam confirmatam esse & a vetere morbo & ab omnibus ten-
 tationibus gaudeo. Ἄπ̄ομαι δ̄ συμφνομαι, hæreo, conglutinor. Theo-
 phr. οὐχ̄ ἄπ̄εσθαι δ̄ ε̄δ̄ε κατὰ π̄λὼ κ̄λλησ̄ιρ̄ ἁμοίωσ̄ τ̄ δ̄εγ̄ίνοσ, τ̄ ἦν̄ π̄θουκίωσ

σωπεπιαμ
βάνομαι

συλλήπτρια
συλλαβ

σωαίρομαι

σωαίρομαι

ἀπ̄ομαι

Τέταρε &
tentatio

καὶ ἐλατίνωσ, Materia querna non ita cohæret & conglutinatur cū ma-
 teria pinea & abiegna. Ἄπ̄οσ, tractabilis. Plato, ὄρατ̄σ ᾱ, ἀπ̄όσ π̄ ὄσι καὶ Ἄπ̄όσ
 σῶμα ἔχωσ βρωσ̄εσ. Ἄπ̄όμωσ aptus id est confertus & compositus, Ἄπ̄όμωσ
 π̄ροσδ̄εμύωσ. Aristotel. in secundo de partibus, ἔχῃ ἡ̄ ὁμοίωσ ἢ τ̄ ἦν̄ ὄσωσ
 καὶ ἢ τ̄ ἦν̄ φλεβῶσ φύσισ. ἐκατέρα γὰρ αὐτ̄ ἦν̄ ἀφ̄ ἑνὸσ ἡργυμύκ̄, σωεχῆσ ὄσι. καὶ ἔπε-
 ὄσωσ ὄσιρ̄ αὐτὸ καὶ αὐτὸ ε̄δ̄εσ. ἀλλ̄ ἢ μ̄όριωσ ὡσ̄ σωεχῆσ. ἢ ἀπ̄όμωσ καὶ π̄ροσδ̄ε-
 μύωσ. Cicero de Fato, Qz si concedatur nihil posse euenire nisi cau-
 sa antecedente, quid proficietur, si non ea causa æternis causis apta du-
 catur? Supra autem dixerat, confertam & contextam naturalem col-
 ligationem causarum. παράπ̄εσθαι est manu aberrante attingere. In
 hippiatr. ε̄αρ̄ ἡ̄ σ̄κ̄πεδῶσ γ̄κ̄ιτ̄α, φανερῶσ αὐτ̄ π̄λὼ κ̄ρίσασ̄ π̄ροσκαυσοσ, φυλασόμε-
 σθ̄ μ̄ ἢ π̄ροσάφ̄η τω̄ τένοσθ̄, ne temere attingas, & ne aberrante manu.
 παράπ̄ω pro amuleto appendo. Plutarch. de Pompeio qui præsidium
 misit piratis contra Metellum, τοῖσ̄ ἀνοσίοισ̄ ἀνθεσ̄τοῖσ̄ ἢ ἀθέοισ̄ ὄνομα κ̄ιχσάν-
 τα, καὶ π̄σιάπ̄οντα π̄λὼ αὐτῶ δ̄έξωσ ὡσ̄ ἀλεξιφάρμακοσ. Theophr. in nono, ἄγα-
 θὸσ δ̄ π̄λὼ ρίζωσ καὶ ε̄σ̄ ὡσ̄τόκιοσ παράπ̄εσθ̄ καὶ ε̄σ̄ ε̄λίτ̄ρα. Inde παράπ̄ωσ, amu-
 letum. Diosc. libro quarto, καλῶσ̄ δ̄ αὐτ̄ ἰδ̄αν̄ βοτανῶσ, διᾱ τ̄ ὄλκωσον ἐν̄
 τ̄εσ̄ καθαρμοῖσ̄ εἶνωσ ε̄σ̄ παράπ̄ωσ. Idem π̄ε̄ ἰππογλώσσε, Δοκῆ δ̄ ἢ κόμ̄η
 π̄σιάπ̄ωσ εἶνωσ χ̄ρίσ̄ιμοσ κεφαλαγδ̄σ. Plinius tamen lib. xxvii. de ea loquēs
 ita inquit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Appellan-
 tur etiam παράπ̄ωσ a Theophrasto alligata alexipharmaca. παράπ̄ωσ παράπ̄ωσ
 etiam idem quod π̄ε̄τιθ̄κ̄μ̄ι, impono, imprimo, iniungo. Demosth. καὶ
 π̄ίνωσ ε̄τ̄ ὁ νόμ̄ωσ ταύτ̄ω π̄λὼ λ̄όξωσ ἀντὶ καλῆσ̄ ἀγρ̄αν̄ τ̄ ἡ̄ π̄όλωσ παράπ̄ωσ
 Aristoph. πολὺ φ̄ι π̄ενίωσ π̄ε̄σ̄ γ̄μ̄ ἄχ̄ιοσ ζ̄ητ̄εσ̄ αὐτῶσ παράπ̄ωσ. Plato in apo-
 log. ο̄ι ἐμοι δοκῶσιν ἀχαλῶσ τ̄ ἡ̄ π̄όλωσ παράπ̄ωσ. Significat etiam acquiro
 & ascisco. Xenoph. νομίζοντες κ̄λὼν μ̄λ̄ν ὄλκωσ, κ̄λλῶσ ἡ̄ ὀδ̄αμ̄ονίωσ, μεγὰ-
 λασ̄ δ̄ τιμῆσ̄ τ̄ ἡ̄ π̄όλωσ παράπ̄ωσ. Significat etiam pro ornamento colli ge-
 sto. Plato libro tertio de Repub. in fine, ἄλλὰ μόνωσ αὐτ̄εσ̄ ἀπ̄εσθαι χ̄ρ̄ουσ̄
 καὶ ἀργύρεσ̄ ε̄ θέμισ̄. ε̄δ̄ ἢ τ̄ ὅσ̄ τ̄ον αὐτ̄ ὄροφον ἰένωσ, ε̄δ̄ε παράπ̄ωσ, ε̄δ̄ε π̄ίνωσ ὄσ̄
 ἀργύρεσ̄ ἢ χ̄ρ̄ουσ̄. καὶ ἔπεσ̄ μ̄ον̄ σ̄ώζοιστ̄ ἂν καὶ σ̄ώζοιστ̄ π̄λὼ π̄όλωσ. παράπ̄ωσ, παράπ̄ωσ
 appendo, προσαρτῶσ, affigo. Lucian. καὶ προσάφ̄ωσ π̄λὼ ψυχῶσ τ̄ ἡ̄ μ̄νήμ̄η ἢ
 π̄ε̄λακλυθότωσ, χ̄ολῶσ ε̄κ̄ ἄγρωσ τ̄εσ̄ ἐμ̄ποσ̄ ἂν ἡ̄ αὐτ̄, Adeo animi intentionem
 defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, vt amorum præsentī
 desiderio non magnopere afficiantur. παράπ̄ωσ, attribuo, contribuo,
 assigno. Aristot. π̄ε̄ ἡ̄ κόσμωσ, π̄λὼ ἡ̄ ἄγρωσ ὀι ἡ̄, τ̄ ἡ̄ λιθῶσ. ο̄ι ἡ̄, τ̄ ἡ̄ ἄσιωσ π̄ροσά-
 π̄ωσ, id est προσνέμωσ. παράπ̄ωσ, ε̄ ἀκροῖσ̄ τ̄εσ̄ δ̄ακτύλοισ̄ ἀπ̄ομαι. ἀνάπ̄ωσ παράπ̄ωσ
 etiam & προσάπ̄ωσ ε̄ παράπ̄ωσ, τ̄ ε̄σ̄ ε̄ π̄ε̄τιθ̄κ̄μ̄ι. & ἀνάπ̄ωσ ἀνατίθ̄κ̄μ̄ι, tribuo, ἀνάπ̄ωσ
 acceptum refero. Plutarch. αὐτῶσ π̄λὼ χ̄άρισ̄ ἀνάπ̄ωσ. ἀνάπ̄ωσ, exuscito, ἀνα-
 ζωπυρῶσ, ἀναζ̄ε̄πιτ̄ωσ. Chrysoft. μ̄ ἢ ἡ̄ κοιμ̄ωσ ἡ̄ ὄσ̄ π̄ένθωσ ἀνάπ̄ωσ π̄άλωσ. σ̄κ̄δ̄άζωσ
 σ̄κ̄δ̄άζωσ, apparo, compono. Et σ̄κ̄δ̄ασ̄ία, compositio, conditura. Diosc. κ̄ν̄ σ̄κ̄δ̄ασ̄ία

Aptus.

παράπ̄ωσ

π̄σιάπ̄ωσ

παράπ̄ωσ

παράπ̄ωσ

παράπ̄ωσ

παράπ̄ωσ

σ̄κ̄δ̄άζωσ

σκιδασθς

Θυμιάματός δ'εσσι σκιδασία κεχαρισμένη θεοίς. Idem, μίγνυται ἢ τὸ βρύου καὶ μύ-
 ρου βαλανίου καὶ χρίσμασιν καὶ ἐς θυμιάματα ἢ καὶ ἀκόπων σκιδασίαν ὄζειν ὀδύνη
 τῶν. Et σκιδασθς, factitius, cōpositus. Idem πρὸ νασκάφθς, θυμιάματος δια-
 πλῶν ὀδύνην, καὶ μίγνυται τῶν σκιδασθς θυμιάμασι. Idem, πάντες ἢ οἱ σκιδασ-
 σοὶ οἶνοι ἀναλαμβάνουσι πλὴν λάβανον τῶν μίγμάτων. Plato pro eo quod opifi-
 cio constat in sexto de Repub. τὰ τε πρὸ ἡμᾶς ῥῶα, καὶ τῶν ἐφυττότων, καὶ
 σκιδασθς ὅλον γῆθ. σκιδασία etiam conditionem significat & appara-
 tum ciborum. Plut. de Tito Flamínio loquens, ἐπιπίνει δὲ τὸ ξένον ὅτι πάν-
 τα τὰ κρέα χροίφα ὄζειν, ἢ δ' ἴσμεν δὲ καὶ σκιδασίαις διαφέροντα. Lúius lib. v. de
 bello Maced. Homo non tam q̄ isti sunt gloriósus, renidens, condimē-
 tis ait varietatem illam & speciem ferinæ carnis ex mansueto sue fa-
 ctam. σκιδάζω, vestio, cultu compono, & induo, armisq; cōtego. Plut.
 in Anton. ἐσκιδασμένοι δὲ πρὸς ἀπλοσίως πάροισι. Idem alibi, ἐπιπίνων μύου
 ἔνδρας ἐπιμυθίωρ ῥόνην πεφωγότας, ἢ ἐδῆσιρ δικεικάις. ἔτω γὰρ ἀπὸ ῥώμης
 σκιδασάμενος ἑαυτὸς διαφύσει ὑπερῆσαν. Idem, ἐδῆσι κελύκη σκιδασάμενος,
 cultus, cultu celtico tectus. σκιδή, armatura. Thucyd. σκιδή φιλῆ ῥώ-
 μῆσι. Et διακόσμησις, ὅτι ὄπλων σκιδή. σκιδή, cultus & gestamē, vt solh &
 πωποπλία. σκιδή, armamenta nauis, vt cap. xxvii. Act. Apost. καὶ τῆ τρίτη
 αὐτόχρησι πλὴν σκιδῶν τῶν πλοῖσι ἐρέτα μύου. Vel instrumentum nauticū, quia
 σκιδή significat instrumentum vt κατασκιδή, hoc est τὰ σκιδῶν τὰ κατ' οἶ-
 κον, τὰ τε τὰ ἐπιπλά, vt auctor Pollux est in decimo. Vnde σκιδοθήκη, ἢ
 ἢ ἀπὸ τῆς τὰ ῥησῆσι σκιδῶν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς. vasa vsus non quotidiani, vt or-
 namentum domus, quod differt ab instrumento. hoc est, ἢ ἢ αὐτῶν ῥησῆσι
 λείψ σκιδῶν. ἐσι. Aesch. ἢ ῥησῆσι πλὴν τῶν ἀπὸ τῆς καὶ νωρίων ἀρχῶν, καὶ σκιδο-
 θήκη ἐκδομοῦ. pro armamentario posuit. σκιδοφόροι calones & λίξς ap-
 pellant. καὶ σκιδοφόροι κτῶν, iumenta sarcinaria & clitellaria. Herodí.
 τὰ δὲ σκιδοφόρα πάντα κτῶν τε καὶ ὀχήματα ἢ μέσῳ τάξῃ, αὐτὸς ἄμα πῶς δὲ
 σκιδοφόροις ὀπιδοφυλακῶν ἔπειτα. hoc est impedimēta exercitus. σκιδοθηρῶν, in-
 struo, armo apud Plutarch. & fabricor. Idem, ὄργανα ἐσκιδοθηρῶν. Idem
 σκιδοθηρῶν, pro habitu scenico, hoc est pro instrumento scenico, & cul-
 tu apparatusq; scenicorum. Athen. in. xi. de quodam calice loquens qđ
 κέρως dicebatur, Δοκεῖ δὲ σκιδοθηρῶν αὐτὸ πρῶτον τῶν φιλαδέλφῃς Πτολεμαίου
 βασιλέως, φόρημά ἢ ῥησῆσι τῶν ἀρσιωῶν ἐκόνων. σκιδοθηρῶν, pro instru-
 ctum fuisse & exornatum gemmis & aliis rebus preciosis. Sequitur
 enim ibidem, τῆ γὰρ ὄνων μῶν χερὶ τοῖσιν φέρει δημιόργημα πάντων ἢ ὄρων
 πλῆρες ἐμφανόντων τῶν δημιόργων. ὡς καὶ τῶν ἀμαλθίας ὄζειν ὀδύνην τῶν
 κέρως τοῦ. σκιδάζω etiam ornari significat. Synes. ἔνοση, ἔπειτα κερύθη
 τῆς ὄρων τῶν ῥησῆσι δὲ ὄζειν καὶ αὐτῶν γυνῶν αὐτῶν τε ἐσκιδάζοντο, καὶ τῶν δὲ
 μύου ἀρσιωῶν δὲ ἐνεμορ. Ponitur & pro σκιδάζω. Plato. ἐκ μὲν τῶν κερ-
 ῶν ἔλθῃτα σκιδάζω μύου, ἐκ δὲ τῶν πωρῶν ἔλθῃτα. ἐνσκιδάζω, orno, adorno,

σκιδῶν

ἐσκιδάζω

σκιδοθηρῶν

σκιδοθηρῶν

σκιδάζω

ἐνσκιδάζω

induo. Aristoph. ἀχαρῶν. νῦν οὐ μὲν πρῶτον πρὶν λέγειν, ἔασάτε ἐνσκιδάσασι
 μ' οἷον ἀδελιώτατον, finite me adornari & amiciri in modū hominis egē-
 tissimi, aut calamitosissimi. Plato in Critone, σκιδῶν ἕνα πρὸς ἑμῶν, ἢ δὲ
 φθέρων λαβῶν, δια δὲ ἑαυθασίρ ἐνσκιδάζεσθαι οἱ ἀπὸ τῆς ῥησῆσι. Lucian. ἔμε-
 δε τῶσι φέρων ἐνσκιδάσει, ἢ πῶς τῆ λεοντῆ καὶ τῆ λυρῆ. Sic varia veste
 exornatus Phædria apud Terent. & pro Eunuchō deductus. Apud
 Plutarch. in Sylla ἐνσκιδάζεσθαι pro συσκιδάζεσθαι positum est, id est com-
 pilare & interuertere, vbi de bibliotheca Apelliconis loquitur, λέγειται
 δὲ τῶν τῆς ἐς ῥώμῃ κομιθέσῃ, τυραννίονα τῶν ῥησῆσι ἐνσκιδάσθαι τὰ
 ῥησῆσι. Διασκιδάζω, orno, adorno. Lucian. τὸν μὲν γὰρ λαβῶσα πύχη, βασιλι-
 κῶς Διασκιδάσει, ἕαρον ἐπιπίνει. Sic apud Plut. in Anto. ἄνδρες ἐς σατύρας καὶ
 πῶς Διασκιδάσμενοι, hoc est ἐσκιδάσμενοι, ἐνσκιδάσμενοι exornati, compo-
 siti. Significat etiam armari, & Διασκιδάσμενος ῥησῆσι ἢ ἐνοπλῶν, καὶ ἐπι-
 φήρῃ καὶ ἰπτιμασμῶν, sub armis existens vt Cæsar dixit, & quasi accin-
 ctus. Sic Antiph. κατὰ λέωχαρῆς, ἄκτετε τῶν ῥησῆσι ὅτι ἄνδρες, ὅτι πλὴν
 βελῶν τῆς πεπλοσῆς καταβαίνου ἐς πρῶτα ῥησῆσι πρὶ φυλακῆς ἢ πρὸ
 ῥησῆσι ἢ πῶς ὄπλοις ἐδῆσι καὶ πρῶτα Διασκιδάσμενοι ὅτι ἄνδρες ἢ δὲ
 συμφῆρον ἔναι. Demosth. in tert. κατὰ φιλιππῶν, ὡς τῆς ἐπὶ ὄπλων
 ἐδῆσι τῶν κατὰ προσίοντων, ἢ ῥησῆσι φωνῶν, πρὶν Διασκιδάσμενοι πρὸς τὰ τέχνη
 προσῆσαν οἱ πολέμιοι. Διασκιδή, apparatus, ornamentum & instrumen-
 tum, vt lectisternia, & lectistrati apud Athenæum. Διασκιδάζεσθαι, di-
 geri, disponi ordinibus discretis. Greg. ἐς ἄθωα. κατὰ ῥησῆσι καὶ ἰλι-
 κίας καὶ τέχνας Διασκιδάζεσθαι ἴσασιν. ὡς ῥησῆσι ἢ πῶς Διασκιδάζε-
 σθαι ὅταν ἕνα πρὸς ἑμῶν. Διασκιδάζω, id est sarcinas cōpono, colligo vasa, vt qui foro cessuri sunt, aut aliās mi-
 graturi. Demosth. πρὸς ἄφοβον ψυδομαρτυρῶν. ἄλλὰ Διασκιδάσμενος πλὴν ῥη-
 σῆσι, καὶ πρῶτα πλὴν οἰκίαν ἀφόβου, τὸν δὲ ἀρσιωῶν ὀνήτορι, πρὸς μὲν ἐκείνους δὲ
 κλῶν καὶ πρῶτα ἔχειν ἔμε πρῶτα. ἐνσκιδάζω, exporto, ἐκφορῶ. Strabo li-
 bro. xv. πάντα δὲ τὰ ἢ πρῶτα ῥησῆσι ἐνσκιδάσθαι ἐς τὰ ῥησῆσι, καὶ τῶν ῥη-
 σαυῶν καὶ κατασκιδῆς μεσῶν. Ἐνσκιδάζω inter alia significat aufero et tol-
 lo de medio. Synes. ὅτι μετῶσιν ἐφ' οἷς ὅτι ἐπεπίνει τὸν ἄνθρωπον, αὐτῆ τῆ
 πρῶτα σὺν βία τὸν κατήγορον αὐτὸν ἐνσκιδάσθαι, amolitus, absterres, & de
 medio summouens. Herodí. voce passiva vsus est, ὅτι πρῶτα ἄρ-
 σκιδάσμενος πάντας ὄνους καὶ δὲ κόμμοδῶν ἢ δὲ ῥησῆσι, καὶ ὅσοι παρῶν αὐτῶν ἔνοσιν
 ἐπεδῆσαντο, ῥησῆσι τῶν αὐτῶν ἐπὶ ῥησῆσι, ἐπεβέβηκε τῆ ἀρχῆ. Et libro. vii. ἔνοσιν
 οὐ τῶν πῶς ὄνους πάντας οἱ σαυῶν ἢ ἄλλῃ, σαυῶν τῶν ἢ ῥησῆσι συγκλήτῃς
 βελῆς ἐπιπίνει, ἀπὸ σκιδάσθαι καὶ ὄνους ἢ ῥησῆσι ἀπέπεμψεν. ἕνα ἢ ῥησῆσι
 σκιδάσθαι ἀπὸ σκιδάσθαι, μόνος ἔναι βελῶν οἱ ῥησῆσι. Quod verbum nō
 modo amandare & ablegare significat, vt in locis proxime dictis, sed
 etiam de medio profus tollere & necare, vt apud eundē de Cōmodo

ἐνσκιδάζω

μα

μα

μα

μα

μα

μα

μα

μα

loco Chlœlia exprobrat iuuenibus nostris puluinum ascenditibus, in ea illos vrbe sic ingredi, in qua etiam fœminas equo donauimus. *ἀντί τῆς ἀναδιστικῆς πρὸς αὐτὴν κατηγορίης τῆς τῶν ἐκλυτῶν ἢ ἀβροδίαυτων.* Tranq. in Tiberio, Nihil honoris adiciet mihi patris appellatio. vobis autem exprobrabit aut temeritatem delati mihi eius cognominis, aut incōstantiā cōtrarii de me iudicii. id est indicabit & prodet. Philo *πρὸς κόσμους, οἰοφράς 50* μλύρι φησὶ τὸς τῶν γένεσιν καὶ φθορᾶν τῶν κόσμων κατηγοροῦντας, ἢ τῶν πεπάρων ἀπατηθῆναι, qui mundum damnat ortus & interitus. vel potius, qui de mundo hoc prædicant. Est enim prædicare, palam commemorare. unde prædicabile & prædicandum, quod palam dicendum est & gloria dum. Et κατηγορεῖν, indicare & significare nomine & appellatione. Galen. lib. xiiii. Therapeu. ὅταν οὖν μὴ ἀκριβῶς ἢ χολῶδες ὁ ξενίμα, μὴ δὲ αἵματῶν διεσθῆ, ἀλλ' ἂν ἀμφοῖν μικρῶν, ἀπὸ τῆς κρατῆρος ἢ τῆς μίξεως, τὸ νομα αὐτῶν ἰδέσθω κατηγορεῖσθαι ἢ τῶν κρατῆρων, ὡς ἢ τῆς φλεγμονῆς ἐρυσίπελατῶν καλῆς ἢ μᾶλλον ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες. hoc est, appellatione ipsa significetur & declaratur. Vel potius, id quod vincitur, sit adiectiuum nominis, & de eo prædicetur. Significat etiam præ se ferre. Lucian. πολλῶν κατηγοροῦντες ἀπὸ καλίου, id est ineptiam multam præ se ferentes. Hoc Cicero clamitare latine dixit pro Roscio Comædo, Nonne supercilia illa penitus rafa olere malitiâ & clamitare calliditatē videntur? quod tñ ex Demosth. ad verbū transtulit *πρὸς Πραγῆς. ταῦτ' ἐχὶ σοῦ ἢ λέγῃ οὐ χήματα ἔληφεν ἀίχινος.* Ut ad rem reuertar, κατεσκιδνάσμιον ἀντὶ τῶν πεπλασμιῶν ponitur. Idem, οὐκοῦν ἴσθι πρὸς ἐμὴν μοῖν φορμίωνι, γεγραφθα δὲ πασίαν, ἐξελέγχετα κατεσκιδνάσμιον ἢ διαθήκη, ψευδῆς δὲ ἢ κίχισοδῶντ' μαρτυρία. Sic alibi, ἐκ τῆς τῶν τῶν πάντων κατεσκιδνάσμιον καὶ πεπλασμιῶν φαίνεται. Et κατεσκιδνάσμιον, fraus, commentum, molimentum subdolum, actus cōmentitiū & falsus. vt κατεσκιδνάσμιον φησὶ διαθήκης. Et κατεσκιδνάσμιον, σόχισμα, τέχνασμα. κατεσκιδνάσμιον cōtechnari vocat Plautus. vt in Pseudolo, Vide modo ne illic sit contechnatus quippiam, μήποτε δὲ ἐκ τῆς τύχης τεχνάσμιον. quod Cicero contexere dixit. Demosth. ἢ Ἄριστοκράτ. καὶ οὐ ταῦτα ἔγως ἔρον, καὶ τῶν ἢ κατεσκιδνάσμιον αὐτῶν, τὰ πρᾶχθέντα αὐτὰ κατηγορεῖ, res ipsa indicat ex composito factum esse & structum quod dico. Dicitur & κατεσκιδνάσμιον ab eodem in eadem, καὶ κατεσκιδνάσμιον ὑπὲρ τῶν λαθῶν τόνδε τὸν νόμον ἰθέντα, fraus, commentum & molimen excogitatum, ex compositoq; adornatum. Accipitur & in bonam partem. Aristotel. in. vi. Polit. Ἐξ δὲ ἢ τὰ τοιαῦτα κατεσκιδνάσμιον, χήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τῶν τοιαῦτων. quod ipse alibi κατανόημα dixit & σόχισμα. hoc est remedium excogitatum. quomodo etiā τεχνάσμιον ab eodem accipitur in pri. Ἀμφότεροι γὰρ αὐτοῖς ἐτέχνασμιον γυνοῦσθαι μονοπωλίαν. de Thalete loquens & quodam Syracufano, id est excogitauerūt, & solerter inuenerūt. qđ sepius τεχνάσμιον

Clamito.

κατεσκιδνάσμιον.

κατεσκιδνάσμιον.

τεχνάσμιον.

τεχνάσμιον.

dicitur. Thucyd. Ἄντρες δ' ἀφ' αὐτῶν ὁ πόλεμος τὰ πρᾶχθέντα πρὸς τὸ πρᾶχθέντα νομ. Hippocr. Δημαγ. Ἄλλ' οὐδὲ ἰατρικῶν ὑπὲρ τῆς τῶν ἐργῶν εἶναι μὴ τεχνάσμιον νῦν καινῶνα φάρμακα. τεχνάσμιον autē in deteriorem partem vt plurimum accipitur, καὶ ἀντὶ τῶν κακῶν γένεσιν. Aristotel. in eodem. vi. Ἐξ δὲ ἢ τὰ πρᾶχθέντα κατεσκιδνάσμιον εἶναι δοκεῖ πάντα, διορ ἀναρχία δὲ βλῶν καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, id est licentia seruorum & liberorū. κατεσκιδνάσμιον, subornatus, appositus, allegatus, adornatus, summissus. Aristotel. in. ii. Oecon. κατεσκιδνάσμιον σοὶ δ' αὐτῶν ἀνδρες ἐπιτηγέλωτο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος. τῶν δὲ τῶν πρᾶχθέντων οἱ ὄνησται, τὰ μὲν ἀγαθὰ ὄνησται, τὰ δὲ φοβερὰ ὄνησται, καὶ τῶν τῶν πρᾶχθέντων γέλωτο. Significat etiam compactum & fabrilem. Plut. in Apophth. de Agefilao loquens, ἐμὲ μνηστῆρα ἐκὼν ἐσω μήτε γρᾶπτή, μήτε πωλετή, μήτε κατεσκιδνάσμιον. κατεσκιδνάσμιον etiam voce passiuā ἀντὶ τῶν κατεσκιδνάσμιον δι κατεσκιδνάσμιον citur, pro instruo & exorno armoq;. Xenoph. in. vi. καιδέας, τὸς δ' ἴπ' μου. πρὸς τῶν ἄματ' χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκιδνάσμιον. Et pro conficio, compono, fabricor. Aristot. φασὶ δὲ καὶ φησὶαν κατεσκιδνάσμιον τῶν ἀκροπόλων ἀθηνῶν, & reliqua. Proprie autem κατεσκιδνάσμιον πλὴν ναῦν ἢ πλὴν ἐκόνων, ἢ ἄλλοι, artificis est. κατεσκιδνάσμιον δὲ, τῶν ἐκιδόντων καὶ τῶν ἀναλίσκοντες, id est locatoris, qui opus impendiis suis faciendum locat. κατεσκιδνάσμιον etiā est κατεσκιδνάσμιον ἢ ἀπὸ τῆς λέξεως, hoc est perficere, & ἀπὸ τῆς λέξεως. Xenoph. in. vi. ἐλλυμῶν, ὁ δ' αὖ πολυφρον ἦρχε μου εἶνα ζῆναι τὸν κατεσκιδνάσμιον δὲ τῶν ἄλλων πυρραυῖν δὲ οἰσίων, id est effecit & reddidit simile, ad similitudinem tyrānidis redegit. τῶν δὲ magistratus est summus in Thessalia. & τῶν τῶν γεία principatus ipse et ducatus. Idē, τῶν δὲ ἰάσων ὁμολογῶν μὴ τῶν τῶν θεῶν καθεσθῆναι, ἐπεὶ γε μὴν ἐτάχθησεν, διέταξεν ἰππικῶν ὅσον ἐκάσθι πόλις δῶνα τῆς ἢ πρὸς ἐμὴν. Ἐγκατάσμιον λόγος, oratio est cōcinna et cōposita et opificii rhetorici plena. hoc est certam quandam structurā habens, periodisq; circūscripta. cui opponitur ἀκατάσμιον, vt iam diximus. αὐτόσμιον etiam dicitur τὸ ἀκατάσμιον ἢ λιτὸν, nullo artificio constans, sed rude, simplex, et inconditū. Synes. Δυρίον δὲ κριμυλῶν, λιτὸν ἢ αὐτόσμιον. παρασκιδνάσμιον etiam voce passiuā verbū est subornationis, coitionisq; improbadæ significatiuū, et qđ ad necē alicuius ptinet, aut pnicie. Demosth. ἢ ἀφ' ὅθεν, αὐτῶν μὲν ἢ μάρτυρας ψευδῆς κατεσκιδνάσμιον πρὸς τῶν, συγχερῶν ἔχων ὄνησται τὸ κηδεσθῶν. Idē, καὶ μὴ δῶνα μὴ οἰσίων ἀρεῖα κατεσκιδνάσμιον, ἀλλὰ τῶν ἀδίκων μὴ οἰσίων τὸ κηδεσθῶν ἢ μᾶλλον δὲ, Necq; vero hoibus rerū forēsiū peritis, quicq; apparatu ambituq; in litibus et causis vtī optime possunt, adornatisq; et appositis aduocationib; ad gratiā emerēdā et fauorē, vos opitulari oportet. Sic Iseus, πᾶν δὲ ἐκ δὲ ἴσθι διακείμεθα ὡς ἀνδρες. οἱ μὲν ἢ ἢ λέγῃ δὲ νοί, ἢ κατεσκιδνάσμιον ἰκωνοί, ὡς ἢ ὑπὲρ ἐκείνων καλλῶν ἢ γωνιάσμιον. Et παρασκιδνάσμιον, huiusmodi hoim ap positōrū coitio, vel ad reos opprimēdos, vel ad pœnē eximēdos cōtra eqratē iuris, legūq; interdīcta. Demosth. καὶ αὐτῆς γένεσιν τῶν ἀμειστορῶν τῶν

εδμια πρσασκνδν εδε στωμοσία. Et πρσς λωχάρω, ημεις λ δ ταις αληθειαις πι
 εδοντες εσεληλυθαμεν. ετι δε τη πρσασκνδν ηρη τρις αναλωμασιν ιχυριζομενοι δια
 πεπεκασι, Nos quidem iure & cause fidutia ad iudicium affuimus: isti
 autem coitione & opulenta factione, non causæ æquitate nitētes. Plu
 tarch. de Catilina loquens, πρσασκνδν ηρη στωμοσίαν pro eodem dixit.
 Aesch. in exordio τω κατὰ κτησιφδντ. τω λ πρσασκνδν δρατε ε αθωαοι, ε
 πω πρσάταξιν, οση γεγγνται, η τας κατὰ πω αγραρ δεησας. Quid sit coire &
 coitio satis in Annotationibus nostris diximus. παρασκνδάζειδς μάστρυ
 ρας etiam passiuā voce dicitur in bonam partē interdum, vt apud De
 mosth. ημεις ε ε προεδόπε αγωνα εσεαδς, ε πρσασκνδάζεσθα μάστρυρας. παρασκνδα
 σμλνσρ etiam dicitur quicquid ex cōposito factum est, & meditata frau
 de. Lyf. ηλ Αγοράτς, νω δε ακωρ μω προσποη, εκωρ δε πωλλες και αγαθες η
 Αθιωαωρ απεκτηνας. ωστε πρσασκνδάζειδς ακωρτα ε εγω λέγω. παρασκνδάζομαι
 αντι τω πρσασκνδάζω, apparo. Xenoph. in. vii. παιδείας, τας τε μηχανας ανιση,
 ως προσβαλωρ πρσς ε τφχθ, ηρη κλιμακας πρσασκνδάζετο. παρασκνδάζω præ
 ter notam significationem, etiam ακρωλω ε ακρωλίζομαι significat. quod
 & ακρωλινω & αποφάνω dicitur. Xenoph. τοιαυτα μλντι λέγων τε, και αυ
 τος ποιωρ, ουσεβεσερς τε ηρη σωφρονισερς τες σωόντας πρσασκνδάζειρ. αντι
 τω εποίη. Idem, τωρ οω μέλλοντα, καλωρ γεωργησιν, δεη τες εργασθρας
 πρσδνμς πρσασκνδάζειρ και πείθεσθαι δέλοντας. Hoc etiam κατασκνδάζειρ
 dicitur vt supradictum. Aristotel. cum infinitiuo in hac significatione
 iunxit in octauo Ethicor. Διό τας ριαντας τέχνας οσα πρσασκνδάζεσσι τδ
 σωμα χείρομ διακείσθαι, βαναυτες καλθμυ. Synes. και τωρ τρωίλομ εταίρων
 πρσασκνδασομ επισφλαί μοι οζ κομισάμενθ πυγχανε τα βιβλία, fac vt ad
 me scribat. Απαρασκνδθ ηρη Απαρασκνδασθ, ο μη χρώμυθ πρσασκνδθ,
 qui simplici & frugali more vitur, & qui imparatus occupatur & op
 primitur. επισκνδάζω, αντι τω ανοικοδομω και ανακτδμαι, sarcio ædifi
 cium dirutum & instauro. Isocr. in Panegy. οζ εμπρσασκνδέντωρ ισρωρ επκ
 εσσαντο ε ανες δικοδομίσαιερ, ονκ ακρωαυτες οδερ επισκνδάζασομ, αλλ ινα υπο
 μνημα, τρις επιγιγνομλνσις η. Inde εκδιδόναι τας επισκνδας ηρη κατασκνδας,
 locare facta recta tuenda, de quibus in iisdem Annotationibus dixi
 mus. Polybius de republica Romanorum, πολλων εργων οντων ην εκδ
 δομλνσιν ηρ ην ζμητων δια πάσης Ιταλίας ες τας επισκνδας ηρη κατα
 σκνδας ην δημοσίων. Idem, της δαπάνης ην οι ζμηται ποιουσιν ες τας επ
 σκνδας και κατασκνδας ην δημοσίων κατὰ πενταετηρίδα, factis tectis tue
 dis per singula lustra. Demosthenes, γενόμυθ επιμηκτής ην τεχων
 επισκνδης. Significat etiam reconcinno, & sarcio quod fractum est. Lu
 cian. και δινω δώσσομ επειδ αν τον κεραιων επισκνδίσω. καταεργμλναι γη αυθ
 δνο ακτινις αι μέγισαι. Inde επισκνδασος, instauratitius, rediuuius. Plato in
 Politico, τδ ζωω πάλιν επικτώμενος, ηρη λαμβάνων αθανασίω επισκνδασω πρσς ε

παρασκνδάζομαι.

παρασκνδάζω.

Απρσασκνδος.

επισκνδάζω.

επισκνδαι η κατασκνδαι.

επισκνδασος.

δημιουργς, rediuuiam immortalitatem accipiēs a creatore & opifce. de
 caelo loquens. Id enim rediuuius proprie significat apud priscos. Vn Rediuuius.
 de ponticulus irrediuuius Catullo ad coloniam, pro irreparabili, και Irrediuuius
 αντι η ανεπισκνδασος, nec instauratitio. Αναβεβιωκως αυτε νο rediuuius est, Αναβιω η ανα
 sed qui reuixit. vt Αναβιω & Αναβιωσκεαδς reuuiiscere. Plato in Phædo.
 η ανάνη ακρωαυαι τω ακρωησκηρ εναντίαν ανα γήεσιν; πάντως πσ εφη. τινά ταυ
 πω, το αναβιωσκεαδς. Idem, και ημεις αυτα ταυτα εν δεαπατώμυοι ομολογςμεν.
 ελλ εστι ηη τω ενε η ε αναβιωσκεαδς. Quod verbum etiam exuscitare & vite
 restituere significat. vt apud eundem in Critone, ες δε συ λέγεις τας σκε
 φεις ηρη τε χρημάτωμ αναλώσεως η δόξης, ηρη ακάδωμ τροφής, μη ως αληθως ταυτα ε
 κριτωρ σκέμματα η η ραδίως ακηκνυνώτωμ, η αναβιωσκομλνσρ η εμ, ε διοι τε ηεμ
 εδενι ζωω τω, ετωρ ην πωλλωρ, Vide ne hæc sint animaduertenda non no
 bis, sed multitudinī, quæ temere ipsa morte homines mulctat, & rur
 sus temere necatos libens exuscitaret si posset. Theophr. pro reuuiisce
 re. in. iiii. ηρη φυτωρ, εαρ δε ζς αφηται ην κλωνίωμ, ωσρ εμβλωρόμυα τδ φυλ
 λα συμπίπτηρ φασιν, ετα μετα ανα χθονορ αναβιωσκεαδς πάλιν ηρη θάλλημ. επι
 σκνδάζω etiam αντι τω επιφορτίζω η επιτίθημι, vt επισκνδάζειρ τας ναυς apud
 Thucyd. & in stereo, clitellas impono iumētis, & onera superpono, vt
 ακρωκνδάζω exonero. Aristotel. in. ii. Oecon. ειτ επισκνδάζεσ τας ημίονες ως
 αγέτες αγρησιν, πρσφαινθες τε ταυτα, εβόδιζερ. Xenoph. in. v. εδλωιη, ης ε
 εδε πω καταδρομλνσ, ισυχίαν ηρη. τες τε ιππες επεσκνδασομλνσ, η τες αναβάτας
 ωπλισμλνσ εχωρ, αντι τω επεσρωμλνσ η επισεαγμλνσ. hoc enim signifi
 cat επισάγω. Idem, εργω μλν νυκτες λυσαι ιππες. εργω δε χαλινδσαι. εργω δε
 επισάγω. εργω δε επιδωραμίσασθαι. Et επισαγμα, τδ επισασόμυον τρις ονοις
 εκ διαφόρω συβραμμάτωμ, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ
 clitellæ. Quod verbum etiam constypo & inculco, conculcoq signifi
 cat, quia onera clitellis inculcantur. Aristotel. in Probl. ηρη ην σικυωρ
 loquens, και γαρ εαν ζς αφελωρ πω βλάσκησιν οταν κερσφορίσωσι, και ακρω
 μωρ επισάγη ηρη καταπατήσθαι πω γλω ηρη τας ρίζας, πρσώμς οισε σικυες. Ali
 bi πρσίσαξαι dixit. & πρσίσαξιν φη γης, accumulationem & aggerationē
 circa radices. Συσκνδάζομαι voce passiuā tantum dicitur, pro moliōr,
 struo, adorno, capto, & infidiis aggredior, & negocium captiosum
 infidiosumq adorno. Demosthenes πρσς ζωόδημρ, Αδίκημα, τοισρνη μετ
 εκάνς σωεσκνδασαρ. Idem ηρη παρσπς. τρις γας εστι ο τωρ Ιχανδρομ πρσσά
 γωρ ημρ τδ κατ'εργας. τρις ο συσκνδάζεσθαι πω εδδαδα, ηρη πελοπόνησον εοων,
 infidiis petere, imminere per infidias & captare. Xenoph. in quin
 to, Ισως γαρ δαπθωρ απήλδεις, η εν οσω χθονω πείφικε συσκνδάζεσθαι αν
 δρωρ. και πωρσς γάρρι επιδίγοντα, μη οιδνς καίεσθαι, id est captiose te
 nere, & capere laqueis. Plutarch. in Cæs. ο δε πάλιν εν τρις ηρη πάσον χω
 ριοις συσκνδάζομυθ πω πάλιν διεχέμαζε, captans, & vrbī infidias reiq
 Η iiii

ωσκοματ.

επισκνδάζω.

επισάγω.

περισάγω. συσκνδάζομαι.

συσκυβή

publ. struens. Herodí. χρόνος δὲ διαγυρομῆνός ἐτέρα δὲ ἐπιβελή κατὰ τὸ αὐτὸ
 σωσεσκυβάθη, altera adornata instructaq; coniuuratio. συσκυβή, suborna-
 tio, captatio, infidiarumq; adornatio, & molitio fraudulenta. Idē, ἄνθρωπος
 δὲ συσκυβῆς ἕνα τὸ πρῶτον ὑπὸ πῶσι ἀντι τῷ ὑπελοῦ ἐναὶ δὲ πρῶτον ἡδὲ δολο-
 ρῶν ὑπεφωρᾶτο. Idem in. iii. ἐκπλαγαὶ δὲ τῶν πρῶτων, ἐδῆτο ἡδὲ ἐλιπᾶρει, ἀπελο-
 γῆτό τε πάντα φάσκωρ ὑδὸν ἔναὶ, καὶ συσκυβῆς κατ' αὐτῶν καὶ δρᾶμα ἐσκυβᾶ-
 θαι. Significat etiam συσκυβάζομαι comparare, apparare, constituere.
 Plutarch. in Cato. ἦδη τοιοῦτον ἔς ἡδονῶν καὶ χολῶν συσκυβασάμενοι τὸν βίον,
 Inde iam sese ad voluptatem confectandam comparantes. συσκυβάζο-
 μαί, ἡδὲ τὸ ἔς ὅδ' ὅρ' ὑπερεπίζομαι, & ad verbum συσκυβάζεσθαι est vasa colli-
 gere, atq; etiam cibaria secum portare, & accusatio iungit. Xenoph.
 in. v. καὶ δῆλας, ἡμεῖς δ' ἔφη σὺν ἴπποις τῶν δωματωτάτοις ἡδὲ ἀνδράσι κροῦόμε-
 θα, τὰ ἐπιτιμῆα τριῶν ἡμεῶν λαβόντες. ὅσω δ' ἂν κερφότερον συσκυβάζομεθα καὶ
 ὑπελῆσθον, τόσῳ τὰς ἐπιτίμῆας ἡμεῖρας ἡδῆσιον ἀριστομοῦν τε ἡδὲ διαπνίστομοῦν ἢ καθυ-
 δῆστομοῦν. Idem, οἱ δὲ ἀρχοντες αὐτῶν ἐπιμελέσθωσαν πάντων, ὅπως ἂν σωσεσκυβα-
 σμῆνοι πάντα ὅσι πρὶν καθύλακται, vt omnia necessaria comportent. Idem in
 Sympof. φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρῆσας τῶν θύρων, ἔπει τῶν ὑπακροῦντων ἔστ'
 ἀγγεῖλαι ὅσις τε ἔην, καὶ διότι κατὰ γέσθαι βέλοιο, σωσεσκυβασμῆνός τε πρῶτον
 ἔφη πάντα τὰ ἐπιτιμῆα, ὥστε διαπνίσθαι τὰ ἀλλότρια. Idem, σωσεσκυβασάσθαι ὅ
 πάντα ὅποσοις ἂν οἴκοι μέγας καλῶς οἰκοῖται, id est abiens secum exportauit. Et
 σωσεσκυβασμῆνός, suffarcinatus, & ad viam accinctus farcinis composi-
 tis. Idem in. iiii. καὶ δῆλας, καὶ σὺ μὲν ἔφη συσκυβάζε, καὶ τὸ λόγον προσημῆρ ἄγε,
 Collige vasa, & ad viam accingere. Lyf. κατὰ φίλων, συσκυβασάμενός
 γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἑνθάδε, ἔς πλὴν ὑπεροίον δὲ ζῶνται. Lucian. ἔς συλλάβοιεν αὐτῶν ἔξ
 συσκυβασμῆνός πρὸς πλὴν φυγῶν, adhuc fugam adornantes. hoc est τὰ ἐπι-
 τιμῆα συλλάμβάνοντας ἢ σωθέντας ἐπιφυγῆ. Ponit & pro ὀπλιζέσθαι ab eo
 dem. Et σωσεσκυβασμῆνός pro cōfertim, simul, collectim. Idem, ἔρ' τῶν αὐ-
 τῶν χρόνων σωσεσκυβασμῆνός ἡδὲ τῶν πρὸς πλὴν ῥῆμω πρῶτον συσκυβασάσθαι, ἢ τῶν πρὸς
 τὸν πόλεμον ἀσκήμασι, ἡδὲ τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιμελέσθαι, ἀγασά μοι τὰ πάντα φαίνεται.
 Nam συσκυβάζειν voce actiua est colligere in fasciculum, vel in vnā sar-
 cinā connectere. Demosth. πρὶν πρῶτον. Διότι ταῦτα πάντα ἔς ἐρ' ὑπεροίον δὲ
 σωσεσκυβασάν. συσκυβάζεσθαι etiam compilare significat. Demosth. κατὰ
 νεώτερας, ἔπει δὲ οὐκ ἀσελγῶς προσηλακίζετο ὑπὸ τῷ φρωσίω, συσκυβασά-
 μῆνός αὐτῶν τὰ ἐκ τοῦ οἰκίας, καὶ ὅσα ἦν αὐτῆς ὑπὸ ἐκείνης πρὶν τὸ σῶμα κατ'
 συσκυβασμῆνα, ἡμάλα, ἡδὲ χυρία, ἡδὲ δραπαίνιας δ' νο, ἀρδιδιάσκα ἐς μέγα-
 ρα. Lucian. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, ἄπαντα ἐκ τοῦ οἰκίας συσκυβασά-
 μῆνοι, ἔρχοντο φέροντες. συσκυβασία nomen vt συσκυβία ab hoc verbo defle-
 xum est, quæ dictio significaciones conuenientes habet verbo suo. Xe-
 noph. pro apparatu posuit in. iiii. καὶ δῆλας, vt Plut. συσκυβάζεσθαι pro appa-
 rare, καὶ τῶν ἐγγὼν ὅτι τῆς μάλας πάντων ἔν τῶν δραπαίνιας νῦν κατὰ φθῆναι αὐ

σωσεσκυβασμῆνός

συσκυβάζω

συσκυβασία

ἦν, διὰ δὲ ἀμφὶ συσκυβασίαν ἔχει, circa ea apparanda quæ curādis corpori-
 bus necessaria sunt. Conuassari vt contechnare à Græcorum imita-
 tione tractum est. Terent. in Phormio. Aliquid conuassarem, atq; hinc
 me protinus conuicerem in pedes. συσκυβάζομαι idem fere quod συσκυβᾶ-
 ζομαι, id est struo, molior, capto, ὑπεβελῶν. Demosth. πρὸς κλυθήμερον, τῶν
 ἀρχόντων ἦν τῆ κεφαλῆα γνόπτων ἀθλῶαζε πλὴν ναῦν κατὰ πλείον, ἔρ' ἔδ' ἔρ' ἔξ
 δῆρ' ἔπει δὲ τοῦ πολυμήτρου, τοιαῦτά γε ἐσκυβασμῆνός ἡδὲ περὶ κρότα τῶν, qui ta-
 lia cōtechnatus esset, qui huiuscemodī incepta infidiosa suscepisset atq;
 adortus esset. Idem, καὶ γὰρ ἐκ τοῦ μιθῶστος καὶ πρὸς ἐσκυβασμῆνός ὅφασθαι δὲ πρῶτον
 μα ὄλον ὄξιν id est, quanq; ficta & imposturæ plena, passiuè dixit ex vi
 τοῦ πρῶτον κροῦόμενος, vt supra docuimus. Alibi actiue, οὐτός ὄξιν ὁ πρῶτον κροῦόμενος
 ἡμῶν, Ἀριστοφῶν ὄνομα, αὐτῶν, ὅς ἡδὲ τὰ τοῦ μικκαλίωτος πρῶτον κροῦόμενος
 Idem in tertia κρὶ φίλιππος, ἔγω δὲ ποσὺν δὲ ταῦτα κροῦόμενος ἐκείνον δὲ μολογῶν
 ἄγειν πλὴν πρὸς ἡμᾶς ἐρήνῳ, ὥς ἐν ἔνθετα πυρῶν κατὰ συσκυβάζοντα, καὶ νῦν ἐπὶ
 οὐρανῶν κροῦόμενος, ἢ τὰ ἐν πελοποννήσῳ συσκυβασμῆνοι, λῦεν φημι τῶν ἐρήνῳ, hoc est
 struentem, molientem, machinantem. Et συσκυβασμῆνός, huius-
 modi molitio, & fraudulenta rerum machinatio. Cicero συσκυβᾶσθαι
 telam texere dicit, in tertio de Orat. Ego vero inquit Crassus, doleo
 eos viros in eam fraudem in Repub. esse delapsos. quanq; ea tela
 textitur, & ea in ciuitate incitatur ratio viuendi, ac posteritati ostendi-
 tur, vt eorum ciuium quos nostri patres non tulerunt, iam similes es-
 se cupiamus. Interpretes Demosth. illud συσκυβασμῆνός interpretatur κρὶ
 μίκροδ' ὑφαντοκροῦόμενος. Sic Plaut. in Bacch. Exorsa hæc tela non male
 est omnino mihi. Et Esaiæ tertio, Vt ordiremini telam, & non per spi-
 ritum meum. Demosth. ἀλλ' ἔναὶ τοῦτο πλάσμα, ἐρηίστε, ἢ συσκυβασμῆνός ὄλον,
 id est molimen fraudulentum & captiosum. Idem alibi, προσημῆρ
 μεσθὶ τῆς τῶν συσκυβασίας, cum ego absolutus essem ab eorum calumniosis
 actionibus, & quadruplatoriis persecutionibus. Itaq; quod Cicero
 de lege agraria dixit, Nūc quisnam tam abstrusus vsq; nummus esse vi-
 detur, quem non architecti huiusce legis olfecerint: sic græce verti
 posset, νῦν δὲ τίς ἔπει δρᾶμα ἢ ἐνδομ' ἐστὶ ἀμιθῆν, ὥς ἐ τὸν τὸν νόμον ἐσκυβᾶ-
 σμῆνός, τὰντος μὴ ὄσφρησθαι, vel, τῆ δαί, ἐδ' ὅτι πρὸ νόμισμα, ἐνδομ' ἡδὲ
 κατὰ, ἔπει δὲ ἔχ' ἔπει ὄσφρησθαι δι τῆ τὸν νόμον σωσεσκυβασμῆνοι, τῆ τῆ σῆσθ'
 κροῦόμενοι. Et pro Cluent. Omnis testium copia quæ futura est, à matre
 initio est adornata, ἐσκυβασμῆνός, παρεσκυβασμῆνός, κατὰ συσκυβασμῆνός
 συσκυβασία etiā πρὸς τὸν φυλακῶν ἢ ἐρεωῶν significat, hoc est curiosam dei-
 latoriamq; obseruationem & custodiam. quod etiam interdum in bo-
 nam partem accipitur. Aristot. in nono de histor. animal. de gallina
 ceis loquens, ἦν δὲ καὶ τῆ ἀξέρεναρ ἕνας ἐφθῆσαν ἀπλομῆς τοῦ θηλέας, αὐτοὶ
 πρὶν τὸν νεοτῆος κροῦόμενοι συσκυβασίαν, πρὶν ἀγοντῆς τε καὶ ἐκτρέφοντες ἔπει, ὥς ἐ μίπε

Conuassatio

συσκυβᾶσθαι

Telā texete.

συσκυβᾶσθαι

Ἀπογράφου

ἤν' ἐπιμνησκόντων dicitur calendarium & ephemeris publicanorum, apud eundem. Significat etiam quemcumq; commentarium & indicem in quo res enumerantur: & rerum recensio. Idem, καὶ μοι λαβὲ πρῶτον μου πλὴν ἀπογραφῶν ταυτῶν, ἢ λέγει αὐτῶν ἅπασι ἐκάπερ ἡμῶν ἔχει. Inuentarium & repertorium Iurifconsul. vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtriq; datarum. ἀπογράφου, defero. & ἀπογραφῶν ἀπογράφου dicuntur homines, qui delationes faciunt. Andocid. πρὶ τῶν μυστηρίων, πρῶτον μὲν ἔπος ταῦτα ἐμνήσκει, καὶ ἀπεγράφει τούτους. ὃν πολὺν στρατὸν σωελίφθῃ καὶ ἀπέθανον. Lyf. ἢ ἀπεγράφει, ἔπειθ' ἡ δὲ τὸ πρῶτον φήσιν, ἢ μὲν ἐπεὶ οὐ μιν ἐστὶ καὶ προσεπογράφει ἑτέροις τῶν πολιτῶν. Et inferius, ὅτι τότε μιν ἐστὶ ἀπογράφου, ἀπὸ τῶν ἐκείνων ὅτι τὰ δανείων, ἢ τῶν μιν ἐστὶ ἀπογραφῶν τῶν ἀλλοτρίων, ἢ ὅτι ἐπὶ ταύτων ἀνάγκη ἐκείνων καταστήσεται. ἀπογράφου etiam dicebatur is qui eos deferebat, qui cum non essent rerum domini, tamen liti se offerentes, contendebant res ad se pertinere, ne scilicet creditores pignerarentur bona sibi obnoxia: vel ut rem publicam alioqui fraudarent, bonaq; prædicia sponsionum nexu eximerent. Erat autem poena publicatio bonorum, qui rempub. hac ratione fraudasse comperiretur. Id quod ex Demosthenis oratione intelligendum datur, quæ πρὸς Νικόστρατον ἰνσκριπτα est, τούτους δὲ δέδοικ' ἐκτίψην κατὰ συνένοιαν, ὥστε ἢ τῶν ὑμετέρων ἀμειψοβητῶσι. καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τῆς δόξης δημοσίαν εἶναι, ὅς ἐπὶ ἐγγυησάμενους ἢ τῶν πόλεως, μὴ ἀποδῶν πλὴν ἐγγύων. ὥστε καὶ ἐπὶ ταύτων ἢ τὰν ἀνδράρδων, ἢ προσήκειν αὐτὰ δημοσία εἶναι. Idem, Διὰ μὲν ταῦτα ἀπογράφου ἀπογράφου δὲ ἐὰν ἀποδέξω τὰ ἀνδράρδων ἀρεθούσιν ὄντα ἔστω ἐγγυησάμενοι εἶναι, τὰ μὲν τρία μέρη τὰ ἐν τῶν νόμων τῶν ἰδιωτῶν τῶν ἀπογράφου γίνεται, τῆ πόλει ἀφίημι. Quibus verbis planum fit delatori tres partes rerum delatarum deberi. Nec mirum. quippe qui magna pecunia periclitaretur, hoc est decem minis, atq; ignominia. ut ipse in principio orationis docet, ὃν γὰρ δὴ τῶν συκοφαντῶν γε βουλόμενοι ἀπογραφάμενοι εἶναι, πένθ' ἡμῶν μολῶν ἄξια ἀνδράρδων, ὡς αὐτὸς ὁ ἀμειψοβητῶν πετιμκταὶ αὐτὰ. Erat autem Arethusius olim præx populo factus, nec liberatus: cuius mancipia ut publica ab accusatore delata erant. mater autem eius & soror ut Arethusio seruant, ea sua esse asserbant. ἔπειθ' ἡ δὲ οἱ νόμοι κελεύουσι τὰ κείνα ὑμέτερα εἶναι, πτωικαῦτα πένθ' ὡν ὁ ἀρεθούσι. καὶ τῶν μὲν ἢ μίτηρ ἀμειψοβητῶν, τῶν δὲ ἢ ἀδελφῆ. Delator igitur in principio orationis ait non esse verisimile se lucrî cupidum ad delationem accessisse. sed magis ut inimicum suū legibus vlcisceretur. se enim mancipia ducentis quinquaginta drachinis ab ipso vindice & assertore æstimata deferre. cuius delationis tres partes erant præmium, cum calumniæ poena mille drachmarum esset. καὶ τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν μὲν εἰς ὑπὸ αὐτῶν γράφεται, περὶ ὧν postea accusare ei liceret ut calumniæ damnato. ἀπογράφου autem

ideo hoc dicebatur, quod is qui deferebat, in libello delationis res delatas recenserebat, & eorum quasi enumeratione faciebat. ἀπογράφου ἀπογράφου etiam διαδικασίαν alicui, est litem alicui mouere, ut dicitur γράφασθαι, δια. iudicium scripto ac libello dictare. Idem ἢ εὐεργος, ταῦτα γὰρ σκόβησθαι ὁ θεόφραστον τῆ πόλει, εἰς ἀφαιρέα ἀνέφρατε λόγῳ. ἔργῳ δὲ ἐκ ἀπεγράφου πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, ὅν ἐδῶκε ὅτι ἐλεγχθήσεται φησὶ δόμωτος ἐὰν ἐσέλθῃ εἰς δικαστήριον, id est experiri non institit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Idem, ὅτι ἐστὶν ὁ Δημοχάρης, ἐκ ἀπεγράφου διαδικασίαν πρὸς αὐτὸν ὁ θεόφραστον, ἐπὶ ἀφαιρέα παρ' ἐμῶν τὰ σκόβησθαι. Inde ἀπολέσθαι ἀπογράφου idem pro repudium marito mittere dixit. Significat etiam in rationes & calendarium referre. ut πρὸς τιμόθειον, ἀπεγράφου δὲ τὴν περὶ τῶν εἰς ἢ ἐλθῆσθαι τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τῶ λαβούσθαι. ἀπογράφου etiam est scripto denunciare, & quasi proscriptione, id est programme peruulgare. Isocrat. in Areopag. ἔγωγε ἦς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιῆσαι, ἢ πλὴν προσδοκῶ ἀπεγραφάμενος, id est denunciaui & grammate ædito professus sum concionem me habiturum. Quare apud Demosth. ἢ εὐεργος sic intelligi possunt illa verba, καὶ πρὸν μὲν πρὸς τῶν δικαστηρίῳ ὅτι εἰσῆγετο, ἐδοξάμεν ἢν δῶκεν κησὶν, ἐδὲ ἀπεγράφου διαδικασίαν πρὸς ἐδῶκα, ἢ ἢν ἀφαιρέα ἔτρονον ἔχειν τὰ σκόβησθαι, μὴ προσήκειν αὐτῶ ἀποδῶναι. ἀλλ' εἰάσθε καὶ εἰαυτῶν ψήφον ἐπαχθῆναι, Et cum adesset in iudicio quando publico nomine cum eo iudicium constituebat ob ea vasa, nusq; aut defensionem exorsus est, aut motam sibi controuersiam cuiusdam denunciauit, si apud alium ea vasa esse dicitur, nec ad se eorum restitutionem pertinere. ἀπογράφου etiam est nomen dare & profiteri. Xenoph. in sexto ἐλλωνίῳ, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐφασσαν ἀπογράφου πλέον ἢ ἑξακισχιλίους εἰλωτας, id est nomina ad delectum sponte dedisse. Idem in eodem, ἀπογραφάμενοι δὲ ἐν ταῖς ὁμομοκίαις καὶ οἱ οἰκοβοῖοι, προσελθόντες πάλιν τῆ ὑστροφία οἱ πρέσβεις αὐτῶν, ἐπέλεθον μεταγράφου ἀντὶ οἰκοβοῖων βοιωτῶν ὁμομοκίαις, cum autem Thebanum nomen dedissent inter vrbes foederatas, vel cum inter foederatos populos professi essent. ὁ δὲ ἀγοσίλαστον ἀπεκρίνατο ὅτι μεταγράφου μὲν ἐδῶκεν ὅν τὸ πρῶτον ὡμοσάν τε καὶ ἀπεγράφου. εἰ μὲν γὰρ μὴ βύλοιντο ἐν ταῖς προυδαῖς εἶναι, ἢ λαλέσθαι ἢν ἔφη εἰ κελεύουσι. Idem alibi, ὄρατε τὰ ὄπλα, ὁ μὲν γὰρ λαμβανέτω, ἢ ἀπογράφου πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς πλὴν ὁμοίαν τάξην. Significat etiam in actis profiteri & peruulgare, quod nunc iuris peritii insinuare vocant. Aristotel. in secundo Oecon. νόμος δὲ ὅντος αὐτῶν ἀπογράφου τὰ χρεῖα εἰς τὸ δημοσίον, ἀφαιρέα χρεμάτωρ, ἐπὶ τῶν ἀφαιρέα ἀποδῶναι τῆ πόλει. ἀπογράφου etiam dicuntur petitores & candidati. Plutarch. ἐπὶ στρατηγίῳ πολικῶν ἀπογράφου, Præturam urbanam petere cœpit. Lucæ secundo, αὐτῆς ἀπογραφῆς πρῶτον ἐγγύησθαι ἢ γεμονούσθαι ὅτι συρίας κυρίως, καὶ ἐπερδόντο πάντες ἀπογράφου εἰκασθῶ εἰς πλὴν ἰδίαν πόλιν. hæc descriptio vel conscriptio verti

Descriptio. potest. Est enim descriptio partitio & digestio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Cicero pro Planc. Decuriatio tribulium, descriptio populi, suffragia largitione deuincta seueritatem senatus excitauerunt. Idem, Haec profer, huc incumbere: huc incumbere Laterensis: haec doce, decuriasse Plancium: conscripsisse, pronunciasse, diuifisse. Et in Catil. descriptas & distributas partes urbis ad incendium dixit. In ea ergo populi recensioe edicto Augusti facta, omnes nomina dabant in tabulis perscribenda, & ciues se profitebantur, vnusquisque in sua ciuitate. Διαγράφω alibi explicatum est. **Εγγράφω**, inscribo. quo verbo utebantur in liberorum professione. Demosth. προς βοιωτων, η δε δεξαμενη, ε μονον εστιν, αλλα και τον αδελφον τον ετρονον προς τειρω κατωμοτο εν τω πατρι ειναι το εμει. ως δε τωτ επισησεν, εσαγγεν εις τους φρατορας ην ανανκη. **Et paulopost**, ινα τ εν μεσω συντεμω, εγγραφη τοις απαταρισις τριτονι μου βοιωτων, τον δ ετρονον παμολον. **μαυτιθεω** δ ενγεγραμμω εγω συμβασκς δε τω πατρι κλυτθης πριν τας εις τους δημοτας εγγραφας γυεδα, ελωρ εις τας δημοτας ετροσι, αντι βοιωτω μαυτιθεω ενεγραψεν εαυτον. **Ex his verbis liquet** εγγραφω fuisse professionem, & apud phratoras & apud populares. **Εγγράφω** etiam τ προσγράφω significat, id est ascribo, addo. vt apud Demosth, εγγραφει τ εν εις τ ενωσιμα. & alibi saepe. **Εγγραφει** etiam dicitur qui publice mulctantur, id est, δι οφλοντες. Demosth. Αιτιος μοι γυομυω εγγραφω ε δι τωλου τω δημοσιω, id est quod altero tanto mulctatus sum ob culpam non soluta intra diem pecuniae quam reipub. debebam ex conductione. **Εγγεγραμμω** δ, δι καταδικοι και εγκωμυω, vt inquit Pollux. Est autem huius uerbi significatio duplex, atq; etia triplex in oratione προς βοιωτων. vt in loco supra citato de professione liberorum. Alibi autem in eadem, ποτρω αυ ταις εν τ νομων εσαι ημιτας ενοχο, τινα δ δι στρατοι τροπον εγγραψωσιν. εαν εις συμμοριαν εγγραψωσιν, η εαν τρηναρχον καθισωσι, η εαν στρατια τω η, τω δ υλον εσαι ποτρω εδ δ καταλεγμω. **Hoc loco** εγγραφην dixit αντι τω εγγραφην η καταγραφην και καταλεγειν, hoc est in numeros militares referre, aut inter classarios. Quo inquit discrimine vter nostrum sit dignosci poterit, cum ille nomen meum vsurparit in professione? Inferius εγγραφην αντι τ ημιτω posuit, εαν οφλη τω δημοσιω, τι μαλλον ετρω εγγεγραμμω εσαι εμει; οτι νη δία εσονται παντες ποπρος πε οφλην. καλω εαν δε, δ τυχον γενοιτ εν, γουω διελθη και μη εκβωδ η δ οφλημα, τι μαλλον δι τειρω παυτες εσονται τω εμων εγγεγραμμω, οταν τ ενωμα ε δ πατηρ και η φυλη και παντα η ταυτα; **Quod si iste damnatur & publice mulctetur, quid magis mulctae iudicatus erit quam ego? Scient omnes credo vter reipub. debitor fuerit. Probe. Quid autem (quod fortasse futurum est) si longum temporis interuallum intercesserit, necdum depensa mulctatitia illa pecunia fuerit, hic iam quo**

Εγγράφω

Εγγραφω
δι τω

nam modo huius liberi magis quam mei, ararii fuerint, cum nullum discrimen sit inter utrosque. **Εγγράφω**, inscribo, id est sacrifico, αμύσασ. Theophr. libro quinto, πλω υτ τον φλοιον υτ δ υδωμωλοι σκωλκικες, υτ κληε εγγραψωσιν. **Hoc** Catullus conscribillare vocat, Inusta turpiter tibi flagella conscribillent. **Ab hoc fit** παρεγγράφω, pro falso inscribo vel ascribo, & subdole interfero interponoq; Plutarch. in Anto. de actis Caesaris loquens, και τειρω παρεγγραφω ους εβωλετ. **Inde** παρεγγραφωσ & παρεγγραφωσ **εγγεγραμμωσ**, ascriptitius, non germanus. Lucia. Herculem & Bacchum & Ganymedem inter deos παρεγγεγραμμωσ appellat. Gregor. ταυτα γυητρω υδωρ και παρεγγραφωσ ιορεωσ εδ, hoc est eorum qui illegitime creati sunt, qui iusti & germani episcopi non sunt, qui obreperunt. Plut. in sexto Sympos. εν ταυτα δ η πωσ αν τει εαυτον μεταχρησται, μη γυησιω ωμ, μη δε αυτοκλυτες. αλλα τειρον ινα υδωτ και παρεγγεγραμμωσ εις τω συμποσιον. **παρ παρεγγραφωσ** εγγραφωσ etiam pro eodem dicitur. Athenaeus in quinto δημοσοσιων, και προσβυτω γυομυων τον δεωτω μετρω εδ μητρω εχρηγαγωη η αποθαυοντα κληρονομιασ, παρεγγραφωσ αθλωαω πολιτς εγγετω. γημασ τε παμδισκαρεριον ομωσ φων, μετρω τειρω προσ τω σοσιωδεν ωρμωσ, id est factitius ciuis & ascriptitius, & quolibet modo ciuitatem adeptus. Idem in quarto, αλλ υτ εωσ, η τω ακροματωρ εις ε σωφρον τωτο συμποσιον εταρωη, παρεγγραφωσ εδ, εκ τ κρητωσ χορεσ μετνωεγυωη. **Sic** παρεμβωλλω, interfero, latenter intericio, clā παρεμβωλλω immisceo. Gale. libro decimoquarto Therapeut. παρεμβωλλοντες εν ημεισ λωω τω δειρω λαδρα σκαμμωιασ ελαχισον, ανωτρω εκκαθαίροντες, εδωραποδωμω. Theophr. de lentore quarundam arborum loquens, qui ad medicamenta colligitur, δια δε τω σωμαποδεερασ ειναι τας υγροπιτασ, γλιχρασ, τας δ υδατωδασ αγλιχρασ, τω μω γινεται πηξει, τ δ ε. προς γυιασ δε και παρεμβωλλουσι ε τω πηξει ε συλλεγειν. **Et** παρεμβωλη, intercalatio, interstitio subdola, in παρεμβωλη teriectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosthen. η τιμαρχωσ, αλλ ομωσ ετωσ ερωσ τειτων διορισμωων, πολλαι παρεμβωλαι λοτων υτ δημοθενουσ ευρεθισου. **Idem**, ομολογεμωωσ γαρ εις ανδρα, και πε εν ωρ αυτωσ ανησ, τας βλασφημιασ ποιησεται, id est in Philippum extra rem inuehetur. εταν δε εις τον παυδα, πεπραγματωμωιασ μεταφορασ ονοματωρ, αχρασ υποφιασ παρεμβωλησ, καταγελασων τωω ωλιω ποια, cum vero verborum translationibus longa commentatione excogitatis in Alexandrum puerum utitur, rerum foedarum nihil ad rem attinentium suspicione eum perstringens, ridiculam ciuitatem vestram facit. Alibi, αλλ εδωρ εχωρ δικωωμ ειπειν, ετειρω παρεμβωλησ πραγματων εις λιθασ υμασ βουλεω εδ απαχετιασ εμβωλαειν. **Παρεμβωλησ** Cicero in epist. intercalarem transtulit. Polybius πε ερατοπεδειασ τω ερωμωων loquens, παρεμβωλησ appellat tentoria collocare ordinibus distincta, atq; inter se paribus spaciis congruentiq; positu respodentia. **Et** παρεμβωλησ ipsam locationem quae fiebat miro artificio, απομεινησ

παρεγγραφωσ

παρεγγραφωσ

παρεγγραφωσ

παρεμβωλλω

παρεμβωλησ

Δέντων δὲ πάλιν ἐκατέρω πρὸς ἄλλη, εἰς δὲ πρόσω καὶ πλάγος τὰς σκίλας, λοιπὸν ἀπὸ ἑοῦ
 ποτο πλάτος ὀριζήσας ὁθιῆας, ἡδὲ γίνεται πρὸς ἀλλήλων τὰς ἡν̄ χιλιάδων σκίλας,
 ἀπὸ ταύτης ἀρχονται τριῶν τὰς ἡν̄ στραπέδων πρὸς ἀλλήλων, χερσίζοντες τὸν πρόσω
 ποτον. παρεμβολὰς appellat tentoriorum ordines confertos & seriem cō
textam. Deinde sequitur, διχοτομήσαντες πλὴν προσημύλιω ὁθιῆαν, ἀπὸ τέρτα
 ἢ σκμείου πρὸς ὀρθὰς τῆ γραμμῆ τὸς ἰπιεῖς ἀντίως αὐτοῖς ἐκατέρω τῶ
 στραπέδου παρεμβάλλουσι, πρὸς ἡκοντα διέχοντα πόδας ἀλλήλων. Idem, αὐτοῖς δὲ πεντήκοντα
 πόδας ἀπὸ ἐκατέρω τῶν ἰπιεῶν ἀντίως παρεμβάλλουσι τοῖς τριῶν τὸς πρὸς ἡ
 κιας, id est oppositos ē regione triariis principes collocant positura
 castrensi. Positus enim tentoriorum & metatio ordinatione castrensi
 constans, παρεμβολὴ dicitur. Ex quo fit vt pro castris ponatur. Idem, τὰς
 δὲ ἐκ ἑοῦ παρεμβολῆς ἀναστρατωιδίας τριῶν τὸν ἑοῦ ποτον, Ex castramet
atione autem mouent exercitum hunc in modum. ἀναστρατωιδία, ἐμ̄
 est ἀναζυγή, & vaforum collectio tentoriorumq; refixio. Act. Apostol.
 capite vigesimoprimo, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀγεῖν εἰς πλὴν παρεμβολῶν. παρεμ
 βολὴ etiam in acie instruenda est intercalatio subsidiariorum inter or
 dines primæ aciei, ὅταν παρεμβάλλουσι τοῖς ἡν̄ προσημύλιω διασημασιν ἐκ
 ἡν̄ ἐπιπηγαμύλιω. A qua ἢ παρενταξίς καὶ ἢ ἑνταξίς eo differt, quod non
 milites triarii, sed leuis armaturæ milites τῶς ὁπλίταις ἑντάσσονται. Ver
 ba sunt apud Aelianum. Eadem ratione παρεμβύω, interfarcio, & per
 media spatia inculco significat. Lucian. εἶτα μετὰ τὸν ἕτως ὁπλίτην ὀνόματα,
 καὶ δημοτικά καὶ πτωχικά παρεμβέβυστο. Sic παρεντίθημι & παρενθήκη & παρεμ
 πύωσις, de quibus alibi dictum. κατὰ γράφω alibi enarratum est. παρα
 γράφω, δὲ ἐν βίβλω πρὸς τὴν σελίδα γράφω, adnoto in margine. Et παραγρα
 φή, huiusmodi adnotatio, & scholium, & adnotationis signum in mar
 gine ascriptum. Isocrat. πρὸ ἀντιδόσεως, ἀρξάμεθα ἀπὸ ἑοῦ παραγραφῆς, ἀνα
 γινώσκοντες τὰ πρὸς ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ iuriconsulto
 rum. παραγράφω, pro exceptione summo uero & prescribo. vt παραγρά
 φομαι, de quo & ἀντιπαραγράφω alibi diximus. Synes. εὐοπτίω, de tem
 pestate loquens, qua ipse cum multis in mari agitatus est vsq; ad spē
 conclamata, ἄπικτες ἐθεοκλύρω, ἐπετιῶντο, ἡν̄ οὐλάτωρ ὑπεμμιμνήσκοντο,
 μόνον δὲ ἄμαραντο ὀδυμνος ἢ ὡς ἀντίκα ἀντιπαραγράφω τὸς διασεσῶς. Supra au
 tem dixerat, ὁ μὲν ναύκληρος ἐθναῖτα κατάχεως ὄν, Mori inquit cupiebat
 vt ære alieno obrutus. vel pro circumscribitur ἀναγράφω dictum est.
 παραγράφω, perperam scribo. Demosth. πρὸ σεφάνος, sic usus esse vi
 detur, τῶν μὲν οὖν νόμων ὅς ἐστις ἄνω καὶ κάτω διακινησῶν ἔλεγε πρὸς ἡν̄ παρα
 γραμμύλιον νόμων, ἔπε μὰ τὸς θεῶς ὁμοῦ ἡμῶς μωθάνειν, ὄντι αὐτὸς ἠδωάμιω σωφ
 ναί τὸς πολλοῖς. Et vt γράφω νόμων dicunt legem & rogationem ferre
 & promulgare. hoc est ἐσφέρειν: sic παραγράφω δὲ παρεσφέρειν, hoc est le
 γί iam lata & rogata aliam legem obrogare & opponere, quā dico

ἀναστρατωιδία

παραμβύω

παραγράφω
παραγραφή

esse præstantiorem, vt scilicet eius contentione illa prius lata & roga
 ta abrogetur. Sic enim dicitur παραγράφω vt παραγινώσκω. de quo alibi
 dictum. Demosth. πρὸς λεπίπινω, ἦς ἂν ποίνω δὲ καλῶς ἔτῳ ἔχει καὶ δικαιο
 ως ὁ νόμος, ἔτ' ἐρεῖν ὁμοῦ λεπίπινω, ὄντι ἐὰν λέγη, δέξω δὲ δωπῶσεσθαι. ἂν δὲ πρὸς τοῖς
 δεσμοθέταις ἔλεγε, ταῦτ' ἴσως λέγω, παρὰ γενεῶν ζητήσῃ. ἔφη δὲ ὁ ζαπάτης εἶνεκα πρὸς
 γεγράφω ποτον τὸν νόμον. ἐὰν δὲ ὄν αὐτὸς ἔθηκε λυθῆ, ποτον δὲ θετήσας, dixit enim
 fallendī vestri gratia hanc obrogatā esse legem. & cum sua lex illa
 antiquata fuerit, hanc minime perlaturū iri. Deinde subdit, ἐγὼ δὲ ὅτι
 μου τῆ ὑμετέρῃ ψήφω τέρτα τῶ νόμου λυθέντῳ, τὸν πρὸς ἐνεχθέντα κύριον εἶναι, ἔμ
 φῶς δὲ παλαιῶς κελύφῃ νόμου, καὶ ὄν δὲ δεσμοθέται ποτον ὑμῖν πρὸς γράφω, ἐάσω, ἵνα
 μὴ πρὸς τέρτα ἦς ἀντιλέγη μοι. πρὸς ἐνεχθέντα νόμον & παραγραμμύλιον, eundem
 esse his verbis liquet. Idem orator ἐν τῷ πρὸς βοιωτῶν παραγράφω pro ἐγ
 γράφω posuit his verbis, ἀξίω σε ἢ πατρὸς ἄλλοι σαυτὸν παραγράφω, ἢ τ' ἐνομ
 ἔχειν ὁ ἐκείνῳ ἔδωκε σοι. προσπαραγράφω, ascribo, iam scriptis addo. Idem προπαρα
 πρὸς βοιωτῶν, τί δὲ ἐὰν ἄλλοι τις ἀρχὴ καθιστῆ με λετρωγῆν, ὁμοῦ ἀρχῶν, βασιλευς, ἀθλο
 γράφω
 θέται. τί σκμείον ἔσται πότρου καθιστῆ, quo signo dignoscetur vtrum no
 strum constituerint: προπαραγράφωσι νῆ δὲ τὸν ἐκ πλαγῶντῳ ἐὰν σε ἐγγρά
 φωσι, ἐὰν δὲ με, ἐπὶ ἐμῆς μητρὸς τ' ἐνομα, id est non modo te credo à patre
 denominabunt & à populo dicentes, μαντίθεσθαι ὁ μαντίς ὁριμίθεσθαι, sed
 etiam ὁ ἐκ πλαγῶντος γενοῦντος. Et παραγραμμά, quod ultra iustum vel soli προπαρα
 tum additur & ascribitur. vt ibidem subdit, καὶ ἡν̄ πρὸς νόμον προσγράψω γραμμά
 φοιτῆ ἄρ ποτον δὲ πρὸς γραμμά, ἢ ἄλλο ἢ πλὴν ὁ πατήρ καὶ ὁ δῆμος. Significat etiam
 ascribo. Plato in Phædro, ὄγιε ὁ ἐπὶ δ' ἀντιλέγω γράφωσι λόγον, ἕτως ἀγαπῶσι
 τὸς ἐκωνέντας, ὡς ἐπὶ παραγράφωσι πρὸς τὸς ἀντιπαινώσιν αὐτοῖς. Dicitur &
 προσγράφω. Plut. προσέγραψε τῆ βουλῆ ὁ υαλέριος, ascripsit & ἐγγράψε. Moscor. προσγράφω
 Gramm. ποτὲ μὲν ἐκφωνεῖται δὲ τῆ δολικῆ. ποτὲ δὲ προσγράφεται μόνον, ὡς ἐν τῷ
 γήρα. Et προσεγγράφω. Demosth. ἐικότως δὲ προσεγγράφατο τῆ κοίνοισι τῆ δια
 μαρτυρία. πρὸς γράφω, deleo, oblitto, aufero ē numero. Aesch. ὅταν ὑμῶς ἐφω
 πρὸς τῶ, ποτὲ κατὰ φύσιν ἀνδρες ἀθλωαῖοι πρὸς γράφω με ἐκ τῆ κλιτίας, ἐκ ἐσιν ὅπκ' ἀνα
 πρὸς γράφω
 πρὸς σομαι. Suid. intellexisse videtur pro ἀρκετῆναι. Cicero ad verbū Phī
 lip. xiii. imitat⁹ est his verbis, Senatus i Capitoliū. parata de circūscri
 bendo adolescente sentētia consularis: cū repente affertur ei de quar
 ta legione nunciū. quo percussus abiecit consiliū referendū ad Sena
 tū de Cæsare. hoc est de eiciendo magistratu Octauio, & imperio ei
 abrogādo. Et ad Atticū lib. vii. Si forte Tribunus pl. senatū impediēs Circūscribo
 aut populū incitās, notatus, aut senatuscōsulto circūscriptus, aut sub
 latus, aut expulsus sit. Sic itelligo illd̄ eiusdē ad Octauīū, Cur aut in
 gratus crudeliter, aut imemor beneficii sui scelerate circūscribis sena
 tū: Supra aut dixerat, Cohortib⁹ armatis circūseptus senatus. Circū
 scribere senatū, est auctoritatē statuēdi de summa reip. senatū auferre.

& quasi senatum de medio tollere. Translatio est à fabris aut chirurgis, qui ea quæ serra amputaturi sunt, prius circūscribūt & præcidūt.

Circūduco. Hoc idē circūducere dicitur. Paul. in cap. Acta, de re iudicata. **Vlpiā.** in cap. Et post edictum, de iudiciis. Idē, Circūducto edicto, videamus an amplius conueniri possit. hoc est inducto & interlito. περιγράφω, **pre finio, præstituo,** περιορίζω καὶ ἀφορίζω. Aristot. in. x. τῶν μετὰ τὰ φυσ. τῶν δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἐκάσῃ περιγράφω μὲν τὴν γῆν αὐτῆς, περιτῶν πραγμάτων δὲ ὡς ὑπάρχει ἢ ὅραται. περιγράφω, **coerceo, cohibeo, coarcto.** ὅθεν περιγράφω. **Thucyd.** ἐκ βραχέος καὶ περιγράφω, **Ex præscripto, & non libere laxeq.** Cicero de **Pu blio Clodio** in oratione pro Mil. **Senatus credo Prætozem illum cir cunscriptisset. ne cum solebat id quidem facere in priuato eodem, ali quid profecerat. an consules in prætoze coercendo fortes fuissent?**

Ἐπιγράφω. Ἐπιγράφω, **supscribo.** vnde ἐπιγραφὴ ἢ γραμμάτιον ἢ ὑπόμνημα. Cicero ad **Attii.** Puer legit epistolam inscriptam patri suo. **Synes.** πυλαμνίαι, ἡγεμόνας ἀπὸ θράκης ἐπιστολὰς κομισάμενοι, ἠνώχληται τῷ φακέλῳ τῶν γραμμάτων, ἕως ἄς εἴη ἐπιγεγραμμένη πυλαμνίαι ὄνομα. Ἐπιγράφω, **epigrammata scribo.** **Plut.** ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. Ἐπιγράφω, **epiζέω, scarifico,** **perstringo, leuiter vulnero, vt corpus virgīs inscribo, hoc est cōscribil lo vt supradictū est.** ὅθεν ἐπιγράφω δὲ ἐπιλίθω δὲ ἐπιψάλλω. & ἐπιγράφω σαρκὰ, ἀντὶ τῆς ἀμύξης. Ἐπιγράφω, **viritim collationē describo & idico.**

Aristot. in. ii. Oecono. Διηθές τὸ χρημάτων, ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθος ἂν ἀργυρίων, τῶν τῶν ἐσοδῶν τῶν κομισθῶν πᾶσα τὰ ἄλλων πολιτῶν ἔφοσε. **Et ἐπιγραφὴ, in dictio.** **Isocrat. in Trapez.** τῆς τῆς ἐσφορίας ἡμῶν προσαχθείσης, ἢ ἐτέρων ἐπιγραφῶν ἡγεμονίαν, ἐγὼ πάλαι ἐσώμενα ἢ ζέων αὐτὸς τε ἢ ἐμοί. Ἐμαυτῶ μὲν ἐπεγραφή μὲν ἐσφορὰν μεγίστην, **mihī ipse statui, imperaui, & descripsi.** Latine em̄ hoc describere dicitur. Cicero pro Flacco, **Dimidiū eius quo Pōpeiū ra tionē quæ fuit accōmodata L. Syllæ descriptioni, qui cū omnes Asiæ ciuitates in puincias descripsisset, illā rationē in imperādo sūptu Flac cus secutus est.** Vulgo taxare dicunt, hoc est τάξαι. Idem pro Rabyr. **Quæq; multi hoies necessariū secundis Posthumī rebꝰ descripta sus tinuerūt, nūc eius afflictis fortunīs vniuersa sustinet. id est inter se par tita & diuīsa.** Sic Iustinus, **Cum Athenienses victis Persis Græciæ tri butum in tutelā classis descripsissent.** Et vt ἐπιγραφὴ ἴψα descriptio, **& munus ipsū publicū, ita etiām ἐπιγραφῆς dicitur qui eo munere fungitur.** **Isocr. in oratione supra dicta,** καὶ ἐμαυτῶ μὲν ἐπεγραφή μὲν ἐσφο ρὰν μεγίστην ὑπὲρ τῆς πασιῶνος ἐδέομαι ἢ ἐπιγραφῆων, λέγων ὡς ἐμοῖς πυχάνη χεῖμα σι χεῖμα. ἐπιγραφῆων dixit ἀντὶ τῆς καθῆκόντων ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκάσῃ τῆς ἐσ φορῆς. Ἐπιγράφω τίμημα, **litē estimo, mulctā irrogo, pœnā iscribo, vt fit in spōsionibus & similibus, hoc est statuo & estimo.** **Isocr. in paragr.**

περιγράφω

Ἐπιγράφω

Ἐπιγράφω

Ἐπιγράφω

Describo

Ἐπιγραφῆς

ὅου γὰρ μόνου περιτῶν ἐπιγεγραμμένων χρημάτων ὅστις εἶδος ὁ ἀγών. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν περιτῶν, ὑμῶν δὲ περιτῶν ὀλίγω πρότερον ἐρημνύω, ὑπὲρ ὧν εἰδ' εἰς οὐτ' ἀρ ἀξίως ἀπὸ δαύτου ἀρ, οὐτ' ἀντί τιμημα ἰκανὸν ἐπιγράφαι. τὸ δὲ αὐτὴ διαφέρει τῶν ἄλλων δικῶν. **damnato enim imminebat ἐπωβελίας τίμημα.** **Dicitur & τίμημα, ἐπιτίθημι.** **Aesch.** περιτῶν ἀραπῆς. γράφονται δ' εἰς τὸ πᾶν ὁμοῦ τὸ ψήφισμα, τίμημα ἐπι λυκίνου ἐπὶ πῶν γραφῶν ἐπεγράφω, καὶ τίμημα, ἐπὶ ὅσων ἐκατὸν τάλαντα, γράφω καὶ **mulctam irrogant. vt hodie delinquentibus & quippiam contra cō stitutiones regum agentibus procurator fiscī pœnam irrogare solit us est, hoc est postulare vt damnentur à iudicibus, & in eos animad uertatur ea pœna.** **Dinarch.** κατὰ ἀριστογέτ. τοιαῦτα γράφας καὶ ψήφισμα ὅσων ἡμᾶς ἐπὶ πῶν ἀλλήλων ἐπέθεθε πᾶσα τῶν κατηγορῶν, πέντε τάλαντων ἡμῶν τῶν, ὅσον πᾶν ἐπὶ τῶν πᾶν ὁμοῦ γράφῃ τίμημα ἐπιγεγραμμένων, **quā ta erat mulcta ab accusatoribus irrogata.** Est enim accusatoris etiam pœnam irrogare, & litem æstimare. **Apud Aesch.** ἢ τιμάρχης **verba le gis citantur, ἂν τις ἀθωαίων ἐλθόντερον πᾶσα ὑβρίση, γράφεται δὲ κενεῖται τῶν παλαιῶν πρὸς τὸς δεσποθέτας, τίμημα ἐπιγράφω.** Ἐπιγράφωμαι μάρτυρας **significat testium nomina edo quos sum producturus, vt hodie fit co ram eo contra quem testificaturi sunt.** **Demosthen.** ἐμβάλλεται μάρτυ ρίαν ψήφισμα, καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας ἀνδράπων ὅς εἰς ἀγνοήσῃ ἡμᾶς ὅμοιαι. **Ἐπιγράφωμαι etiam est de scripto actionem intendo, libello actionis ge nus edo.** Idem πρὸς Ἄφοβου, ὅθεν δι τῶν ἀκρίβειας εἰ μόνου αὐτῶ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπιτίμημα, id est tantū damnauerunt, **quā tum petieram, vel quanti eam litem æstimaueram, vt supra.** **Isæus,** ὑπὲρ τῶν νικησάτων κληρ. ἄγνω μὲν γὰρ εἰποὶ καὶ ἀγνοῦνται ὁρασιμάχης ἐπεγράφω τὸν νικησάτωρ, καὶ ἑαυτοῦς ἐκείνῳ ἀνεψίους ἀποφάνουσι. καὶ τῶ πῶν μάρτυρας πᾶσονται, id est in libello filium esse **Thrasymachī scri pserunt, Thrasymachum ediderunt nomē patris Nicostrati.** **Ibidem,** **νῦν δὲ πῶς διόντε τῶ αὐτῶ ἀνδρὶ δῖο πατέρως ἐπιγράφω;** **Nunc forenses di cunt qualitates litigatorum ascribere,** ἐπιγράφωμαι etiam τὸ ἰδιοκτεῖν καὶ δικεῖναι **mihī hoc tribuo, mihī hoc sumo. titulum hunc mihī vendico & vsurpo, hoc titulo me insignio & honesto, vt reges & po tentatus magistratusq; faciunt.** **Plutarch. in Demetr.** ἀλλὰ δικηστῶν ἔχαιρε τῶ βασιλεῖ τῶν δὲ ἀνομοιοτάτω ἐπιγραφόμενοι προσωνυμίων. ὁ μὲν πλῆθος, ὁ δὲ πολιτικῆς ἐπὶ κλησιν ἔχου. **συγράφω, scribo & compono συγράφω.** **historiam. vt Thucydīd. in præfatione,** ὁσπερ δὲ ὁ ἀθωαίων σωεγράφη τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ ἀθωαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, hoc est **σωεγράφη. Isocrat. in Busyr.** ἀρ οὐ χεῖν τοῖς λόγους συγράφω. **Et συγραφὴ, historia, σώταξις.** **Paul.** ἢ μὲν οὐ πόλις ὅστις ἐπὶ θαλάσῃ, μέγα εἶδῃ ἐς συγραφῶν παρεχόμενα. **συγραφὴ, scriptio à Cicerone dicitur, Nulla enim res tantum proficit ad dicendum quantum scriptio.**

τίμημα ἐπι

γράφω καὶ

ἐπιτίθημι

Ἐπιγράφω

μαι

συγράφω

συγραφῆς

συγγραφομαι

συγγραφή
Cauco.

Loc⁹ Theo
phraſti.

συγγραφομαι
παρασυγγραφομαι

Dicitur etiam voce passiuā συγγραφομαι pro eodem. Plato in Euthyd. κράτιστοι ἀπὸνίεσθαι καὶ ἄλλοι διδάξαι. λέγειτε ὅτι συγγραφοῦ λόγους ὕμεις ἐς τὰ δι-
 κασίρια. **Vfus est & alibi.** συγγραφεομαι etiam est scripto cauere. Et συγ-
 γραφή syngrapha, hoc est stypulatio & cautio. **Demosth.** ἐν τῷ πρὸς τὴν
 λαοκίτην πρῶτος. Ἐπειδὴ συγγραφῶν συγγραφέων τὰ ναυτικῶν. Et ἡ Διονυσιοδώρα,
 εἰ γὰρ ὄξυρ ἢ ναῦς σώα, καὶ μὴ διέφθαρται, διὰ τί ἡμῖν ἐκ ἀποδείξεως χεῖματα ἀ συ-
 νεγράτω; συγγραφή enim non semper obligatione reciproca constabat,
 sed etiam vnus tantum sponſione & alterius stypulatione. **Athenus**
libro sexto de Menecrate loquens medico spiritus elatissimi, quasi
deus esset medicinae, τοὺς οὖν θοραπιδομύνας ὑπ' αὐτῶ τὰς ἰσθμὸς καλουμύνας
 νόσους, συγγραφεομαι ἠνάγκασεν ὅτι ὑπακούουσιν αὐτῷ δὲλοι πρὸς ὠδίνεως, καὶ
 ἠκολούθου. **Xenoph.** πρὸς ἰππικίης, χρὴ μὲν τοὺς ὠσσοὺς τὸν παῖδα, ὅταν ἐπὶ τῷ
 χυλῷ ἐκδῶ, συγγραφέμενον ἂν δεῖσαι ὑπὸ ἀμύνον ἀποδείξειναι, ἕτως ἐκδιδόναι. ταῦτα,
 γὰρ ὑποδείγματα ἔσται τῷ παλοδάμνῳ ὅρ δ' ἐπιμελεθῶναι ἢ μέλλοι τὸν μι-
 θῶν ἀπολήθεσθαι. **Vt autem qui puerum locat artem quandam edo-**
cendum, stypulari solet, & à conductore magistro cauere, quid
oporteat eum ediscere, ac tum demum locare: ita & in equo locando
faciendum, cum domitor instituendum suscipit. Cauere hic est stypu-
lari. vt cauere latine. Cice. in Bruto. At vero inq̄ Brute tibi ego non
soluam, nisi prius à te cauero amplius eo nomine neminem petiturū,
id est nisi à te spondente satis accepero. Cæsar, Quoniam in præsentia
inter se cauere obsidibus non possent. Cauere igitur ab aliquo, est sa-
tis accipere. Cauere alicui, est satis dare. Et cauere iureiurando, & chi-
rographo. Et cauere capite, quod nos in Annotationibus docuimus.
Theophr. in. v. πρὸς φυτῶν πρὸς πύξας καὶ λωτῶ καὶ πρὸς ἰσθμὸς loquens, τοὺς γὰρ
 εὐρύλλους τῶν θυρῶν τῶν κλυπελῶν κρῖσι μοῖ ἐκ τῶτων. συγγραφοῦνται δὲ οἱ
 ἀρχιτέκτονες ἕτως ἐκ μήτρας. vel potius μὴ ἐκ μήτρας. **deesse enim ne-**
gationem puto, Cauent enim architecti hoc modo è medulla scilicet
non faciendos. Et paulopost, Διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγραφοῦνται
παραίρειν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, ὅπως λάβωσι τὴν εὐλῆν τὸ πυκνότερον καὶ μα-
λακώτατον. Itaq̄ architecti hoc addūt in syngrapha ac, nominatim ca-
uent, vt eximatur medulla. Vtrobique enim omnino sic verti debet.
Dicitur & aliis modis græce, qui dicentur à nobis si locus dicendi
occurrerit. Isocrat. voce actiua vsus est in Trapez. ταῦτα συγγραφέωντες,
 διδόμεν τῷ Σατύρωνι φυλάττειν τὰς σωθίνας. παρασυγγραφεῶ, contra syngra-
 φῆ conuenta facio, & fidem promissam in satisfando fallo. **De-**
mosthen. ἡ Διονυσιοδώρα, σκοπέει δὲ ὡς ἄνδρες Ἀθηνῶσι πότρου ἡμεῖς τῶς
 ἐκ ἐπὶ συγγραφῆς δικαίως χεῖματα, ἢ ἔπειτα οἱ ἔπειτα ἐς τὸ συγγραφέωντες ἐμπίστον
 πεπολιόκασιν, ἀλλ' ἐς ῥόδου καὶ Ἄργυρον. σωθίνας δὲ ἐπὶ νεῶς καὶ ἐπὶ διέφθαρ-
 μῶν, ἕφεσιν οἷον δὲ εἰς ἐνρίσκειται ἢ τὸν πρῶτον συγγραφεῶντες. **Idem, εἰ δὲ ἕως**

ἀφ' ἑκάστου ἡ σοί, καὶ συγγραφεῶν τῶς ἐς ῥόδου τόκους, ὅτι δὴ καὶ τῶν πρῶτον πειθύν-
 τες, διὰ ταῦτα ἔδεν ἀδικίης ἡμῶς ἀνε παρασυγγραφεῶντες ἐς ῥόδου καταγαγῶν τὴν
 ναῦν; quos ideo sefellisti, quod cōtra q̄ syngrapha nautica cautū erat,
tu nauē in Aegyptū appulisti, hoc est πρῶτος τὰ συγγραμῶν καὶ τὰ πρῶτον
διωρισμῶν, ἐν τῇ συγγραφῇ. Sic enim dicitur vt παραπονδῶ, & τὰς ἀπονδῶς καὶ
σωθίνας πρῶτον. **Et aliquē cōtra fidē fœderis violo, accusatio iuctū**
Plut. in Sylla, ὅν μὲν ἀλλὰ ὁ βῆκχος ἀμφοτέρων κῆρῶν γυμῶν, κατέσχευ
ἑαυτὸν ἐπὶ ἀνάγκῃ τῇ παραπονδῇ τὸν ἔτρον, id est perfide prodēdi. Et πρῶτον
δικημῶν dicitur, qui perfide violatur, & qui fiducia fœderis violatus
est. Idem, παραπονδῶν τῶν τῇ φράσῳ τυράννης καὶ διέξ. Et παραπονδῶν dicit
quod per huiuscemodī perfidiam patratum est. Xenoph. ὅντοι δὲ ἔλεπον
ὅτι ἐνομίζοιεν διορκίῳ ἄρ, στρατομύνοι ἐπὶ Ἀθηνῶν κῆρῳ πρῶτον τῶν κρῶντας.
ἡ συγγραφή est τὰ ὑπογραφῶν γράφω, dictata excipio. Iulia. Aug. auun-
culo. τρίτης ὥρας νυκτὸς ἀρχομύνης, ἐκ ἔχωρ ἔδεν τὸν ὑπογράφοντα, διὰ τὸ πάντας
ἀρχολογῶν εἶναι, μὲν ἰσθμὸς πρὸς σὲ ταῦτα γράφα. ἡπογράφω ἀντὶ τῆς ὑπογράφω, vt
ὑπάτω & πρῶτον & ὑφῆσμαι, & alia quæ alibi dicta sunt. Est enim præ-
scribere, pueris qui docentur scribere. Plato in Protag. ἡ ἄσσοι γραμ-
ματισαὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφῳ τῶν παίδων ὑπογράφωντες γραμμάς τῇ γραφῇ,
ἔπειτα ἡ γραμματῶν διδασκαλία, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφῆσμαι τῇ γραμ-
μῶν, ὡς δὲ καὶ νόμος ἢ πόλις ὑπογράφῳ, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν ἀνδρῶν εὐεργεσία,
κατὰ τὸν ἀναγκάζει καὶ ἀρχοῦν καὶ ἀρχοῦν. Et in quarto de Leg. πορδῶν
δὲ αὐτῶν δὲ πρῶτον ταῦτα ὅτι πρὸς ἀνδρῶν, ἔάντε πρὸς ἀρετῆς ὑπὸ τῶν δόματα πρῶτον
πειθῶν τοὺς πολίτας, ἔάντε ἐπὶ τῶν αὐτῶν, αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ
πρῶτον, quasi præscribentem quæ agere debeant, & præliniātem quæ
sequi eos oporteat. Est enim ἡπογράφειν, primis lineis deformare, &
prima manu aliquid informare. Et ἡπογραφῆ, primæ manus deliniā-
tio & descriptio. quæ pars est ἐπὶ τῶν γραμῶν. Plato libro sexto de Rep.
καὶ αὐτῶν τῶτων ἐκ ὑπογραφῶν δὲ ὡσσοὺν νῦν θεῶν, ἀλλὰ τὴν τελευτάτῳ ἀπὸ
γασίαν μὴ παρῆναι, hoc est ἀκριβῆσαι vt ipse ibidem. ὑπογραφῆ vero est le-
uis descriptio, & rudis crassaq̄ adūbratio. Et lib. viii. Αὐτῆ μὴ κλιτέας,
ἢ ἔπειτα γειονῆας, ἢ τῶν αὐτῶν ἐν εἰς, ὡς λόγῳ χῆμα κλιτέας ὑπογράφοντα μὴ ἀκριβῶς
ἀπὸ γασίαν, διὰ τὸ δὲ ἀκριβῆσαι ἰδῆν τῇ ὑπογραφῆς τὸν πρῶτον δικαιοτάτην ὅτι τὸν ἀδικώτατον.
ὑπογραφῶν appellat, crasse Mineruæ explicationē nō subtilē atq̄ mul-
tū artis habentē. quæ translatio ducta est à pueris qui aut picturam
docentur aut scripturam. ὑπογραφῆ enim artis rudimenta continet. Id
quod ex Aristotele intelligere licet, qui in secundo de genera. animal.
ita inquit, Ἄπαντα δὲ τῶς ὑπογραφῶς διορίζεται πρῶτον. ὕσσορ δὲ λαμβάνει τὰ
χεῖματα, καὶ τὰς μαλακότητας, καὶ τὰς σκληρότητας ἀπὸ τῶν ὡσσοῦν ἐν τῷ ὑπογράφῳ
φῆ ἐπὶ φύσεως δικαιοτάτης, καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράφοντες τῶς γραμμάς,
ἔπειτα γασίαν τοῖς χεῖμασι τῶν ὡσσοῦν ὑπογράφειν hoc loco pro liniamenta

παραπονδῶ

παραπονδῶ

ὑπογράφω

ὑπογραφῆ

ducere dixit, vel lineamenta quæ græce *πέρατα*, vocantur. Cicero in Orat. de Catone loquens, Intelliges nihil eius liniamentis, eorumque pigmentorum quæ nondum inuenta erant, florem & colorem defuisse. Itaque ἱστογράφου etiam commentarium rerum scribere significat, quarum historiam alii postea enarratius scribant, & ornamentis luminibusque orationis additis absoluant & expoliant. Isocrat. πρὸς φίλιπ. καὶ εἰ ἢ ἐλλίπω ἢ καὶ μὴ δυνάμει τὸν αὐτὸν τρέφειν γράψαι τοῖς πρότερον ἐκτεθειμένοις, ἀλλ' οὐκ ἱστογράφου ἢ ὀμιλίας χαριέντως τοῖς ἐξοργισμένοις καὶ διακνησμένοις. Aristot. in tertio de partibus animal. ἱστογραφίαν ἢ θεμελίον vocat, fossam ductam & fundamenti circumscriptionem. Plato ἱστογράφου & ἱστογράφου δαίμων dicit, & διαγραφίαν & διαγράφου, ἀντί τινος ἱστογράφου καὶ ἀντί τινος ἱστογράφου, in sexto de Rep. ἱστογράφου voce passiva ὁ ψιμμιθῶμαι ἢ ἐντρίβουμαι, fucus vel cerusa illinor. Lucian. καὶ φουκίον ἐν τριβουλίῳ, ἢ τριβουλίῳ ἱστογραφουλίῳ. Athen. de Sardanapalo, ἱστογράφου τὸν ὀφθαλμὸν. Herodot. προση δὲ ὑπογράφου τὸν ὀφθαλμὸν, ἢ τὰς πτερυγίας ἐρυθραίων. Et ἱστογραφίαν fucus apud Lucianum, qua dictione Herodot. pro figurato dicto & ridiculo usus est in quarto, πεφύκασιν δὲ πως εἶναι οὐλοσκόμμονες, ἢ λέγειν ὁμοίως ἱστογράφου ἢ παιδίας ἀποβῆσθαι εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πτερυγίας, χαριέντως μὲν αὐτοῖς δοκῶντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι. ἱστογράμμα, etiam dicitur τὸ ἐντρίβουμα, vt ἱστογραφίαν. ἱστογράφου, etiam subscribo, id est probo & assentior, a typulor. Interpres Demosth. εἰδὲ δὲ πῶς τὴν διαπικτήν γινώσκω, καὶ τὴν δίκην πῶς διαπικτήσασιν ἱστογραφίαν πρὸς τὸ ἀρχόντων. μεταγράφου vero est arbitriū inducere & circūducere, hoc est sententiā arbitrorū antiquare, quod ἀποδεδιητημίῳ τριβῶν τὴν διαπικτήν Demosth. vocat. ἱστογράφου etiam designo destinoque significat, & faciendū propono. Greg. καὶ ἰσλ. οὕτω κακῶν τὰ μὲν ἴδη πρὸς ὁμοίωσιν, τὰ δὲ ὑπεγράφου τὰς ἐλπίσι ἢ τὰς καθ' ἡμῶν ἀπελάς, instituebatur, destinabant. ἱστογράφου, a manu feruus, amanuensis, qui dictata excipit. Synes. ἵνα μὴ μάστιγι κόπῳ μὲν ἢ ὑπογράφου, τὰς ἀποδοκίμοινας ἐπισολὰς ὑπαγορδόντες. μεταγράφου, muto scriptū. Xenoph. in sexto ἐλλυμῶν, ἐκτέλειον μεταγράφου ἀντί οὐδεῖσιν ὡς βοιωτῶν ὁμομοκότηας. μεταγράφου ἢ νόμον, abrogo, refigo. Dinarch. ἐν τῷ καὶ Δημοσθ. μεταγράφου, transcribo. Pauf. τὰς εἰς μιλιάδου ὁ οὐμιδοκλέους ἐκόντας εἰς ῥωμαίων ἀνδρα ἢ θράκα μεταγράφου. vt Virgil. Et tua Dardaniis transcribi scepra colonis. ἀντί τινος μεταγράφου. Liviū lib. v. de bello Maced. Via fraudis inita erat, vt in socios q non tenerent ius legibus noia transcriberet. hoc est debita foeneratoribus. Demosth. καὶ μὴδ' ἴσθι, τὸ μὲν οὐκ ὡς πρὸν διοστ' ἢ πρὸν περὶν αὐτ' τὴν δίκην ἢν καταδεδιητηκίη, ταύτην ἀποδεδιητημίῳ ἀποδοκίμου, ἢ τὸς ἀρχόντας μεταγράφου, id est τὴν εἰς ἱστογραφίαν μεταγράφου εἰς ἀθέτησιν ὁ ἀποδοκίμοσιον. Iseus ὑπὲρ τινος κλήρω, τὸς ἢ συμβαίνοντες ὅστις ὁ γράμματ' ὄν ἀλλογίῳ, ὁ ταναντία τὰς τινος πεθεῶν διαθίκαυς μεταγράφου, id est testamētū falsum fieri & cōtrariū testamēto vero scribi. μεταγράφου ὁ ἀπογράφου,

ἱστογράφου

ἱστογραφίαν

ἱστογράφου

μεταγράφου

excribo, describo. Et μεταγραφίαν, exemplū libri & descriptio, ὁ ἀπογράφου μεταγραφίαν. Iulian. ἐκδοκίω, μετέδωκε γὰρ μοι πρὸς τὴν κατὰ δοκίαν ὄντα, πρὸς μεταγραφίαν ἢ να βιβλία, καὶ ταῦτα, ἔλαβε πάλιν. Sic dicitur vt μεταγράφου, quod Plutarch. dixit de Cice. dialogos philosophicos scribete. Et μεθ' ἑμὸν περὶ εὐδοκίαν μεταγράφου Plut. in Cato. μεθ' ἑμὸν μεθ' ἑμὸν, καὶ λέγειν, Ad verbum translata. Polyb. τὸς καλῶσιν ἐκ τῶν ἀποδοκίμων, ὁ μεθ' ἑμὸν μεθ' ἑμὸν ἐπιλέκτους. ἀλλάττωμαι, permuto, vendo & emo, & datiuo iungitur. Aristot. in secūdo Polit. καὶ γὰρ ὁ ἀλλάττωμος τῶν ἀποδοκίμων ἢ ἀποδοκίμων, ἀντί νομίσματος ἢ ἔσοφῆς γίγται τῶν ἀποδοκίμων, id est qui vendit ei, vel permutat cū eo qui calceo indiget. ἀλλάττωμαι enim est commercia exercere. Idem, ὅτι δὲ ἢ χρεῖα σωέχεια τὴν πόλιν ὡσαύτ' ἐν ὄν, δηλοῖ, ὅταν εἰ μὴ ἐν χρεῖα ὡσιν ἀλλήλων ἢ ἀμφοτέρω ἢ ἀπὸ τῶν, ἢ ἀλλάττονται. ὅθεν ἀλλογίαν, cōtractus & cōmerciū. Aristot. in v. Ethic. διὸ πάντα εἰς συμβλητά πως εἶναι ὡς ὅτι ἀλλογίαν, ἢ ὅτι νόμισμα ἐκίλυθε. ἀλλογίαν, cōmercialis, ex contractibus manans. Idē in eodē, ἀλλ' ὅτι μὲν τὰς κοινότητας τὰς ἀλλογίαν σωέχεια δὲ τὸ δίκαιον ὁ ἀντιπερὶθε, καὶ ἀναλογίαν, καὶ μὴ κατ' ἰσότητα. Supra dixerat, δὲ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. ἀλλάττωμαι, pro cōparo & emo. Plato in ii. de Rep. αὐτ' εἰ δὲ μὲν ὄντας αὐτοῖς πρὸς τὴν ἀγορῶν, τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλογίαν τοῖς ἀποδοκίμοις ἀποδοκίμων, τοῖς δὲ ἀντὶ αὐτῶν ἀργυρίου διαλλάττειν ὅσοι ἀποδοκίμων πρὸς αὐτῶν. Sic permuto latine p emo. Plī. Permuto. lib. xiiii. de mēsis citreis loquēs, Interiit nuper incendio quā Cethegus decedens ἐ Mauritania fester. xiiii. permutauerat, latifundii taxatione si qs praedia tantū mercari malit. Et lib. xxxi. de garo, Singulis miliibus nummū permutatibus congios pene binos. Ponitur & mutare p Muto. vendere. Columel. Nā suburbanis regionibus porcus lactens are mutadus est. Dicitur & muto pro permuto, vt ἀλλάττωμαι ἀντί τινος καταλλάττωμαι. Liviū, Victoricē patriā victa mutare. Idē, Victorię possessionē incerta spe mutare, hoc est a se alienare. Curtius, Donisq; & omni honore cultū, exiliū patriā sede mutauerat, ἐτύγχανεν πρὸς πατρίδα καταλλαγαμένους. Dicit & cōmutare a Cicerōe. ἀλλάττωμαι, muto & p muto. Demosth. ἀλλάττωμαι νομίζων ἐκ ἀλλάττωμαι μοι εἶναι τὴν πρὸς ἡμῶν οὐλομῶν, ὁ δὲ κέρδους καταλλάττωμαι. muto, id est cōparo, cōcilio. Dinarch. καὶ φιλοκλέες, μὴ ἢ καταλλάττωμαι καταλλάττωμαι τὴν πρὸς τῶν χρεῖων ἢ νόμων, ὁ τινος δὲ μὴ ἢ ὅτι βέλους ἀποδοκίμων, Neq; ob istorū gratiā emerēdā, leges & populū curiāq; p iudicia cōdonare, istisq; indulgere. Cōstruit etiam cū πρὸς ἕξοφίον. Aristot. in iii. Ethic. de militib; loquēs, ἔπι μοι εἰς τὸ πρὸς τὸς κινδύνους, ἢ ἢ εἶον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττωμαι, modicis lucris vitā mutāt. Et in pri. Polit. αὐτὰ δὲ τὰ χρεῖσιν πρὸς ἀλλὰ καταλλάττωμαι, ἐπιπλῶν δὲ βθέν, ὅτι πρὸς σίτην δίδόντες ὁ λαμβάνοντες. Ponit & p addico, vedooq; & a me alieno. Herodot. καὶ τὴν ῥωμαίων ἀρχὴν, ὡσαύτ' ἐν ἰδίῳ αὐτῶν, ἐπ' ἀργυρίου καταλλάττωμαι. καταλλάττωμαι, cōcilio, ἢ ἀποκαλλάττωμαι, gratiā direpta & solutā sarcio, & amicitia reduco. Ponit & p ad cōcordiā & cō-

μεθ' ἑμὸν

ἀλλάττωμαι

ἀλλογίαν

ἀλλάττωμαι

καταλλάττωμαι

καταλλάττωμαι

καταλλάττωμαι

tuberniū adduco. Greg. de Basilio, και τ' εστι τ' ος εις αριστα και τη λαβω αλλη
 λους και σωκερα (α)σκητηρια, (C) μονασηρια δεμαμυ (C) λ, & πορρω δε τ' ην κοι
 νωνη και μιγαδωρ. Αντακαλλασομαι, etiam dicitur pro eodem, sed con-
 struitur cum αντι προpositio. Aristotel. in octavo Ethic. Ετορον ανθ
 ετερος καταλλαπτονται, διορ η ιδονω αντ' ωφελειας. οι δε προηροωτο αθρηνησκων υπερ τ'
 πατριδω, και πτω ιδιων φυχω αντ' ην κοινησ σωτηριασ αντακαλλαπηω, effunde
 re, & perdere pro seruanda salute communi. Isocrat. προς φιλιπ. Ιδους αν
 και τ' ην ιδιωτωρ τ' εσ ωλεικεσ ατ' υς ηντ' αλλη μιν εδεις αν ε ζω αντακαλλασο
 μω, υπερ δε τω τυχεν καλησ δ' οξης αθρηνησκων. Idem pro comparare posuit
 in Archid. Αντι δυνατω σωματ' αθανατωρ εδ' αντακαλλαξασ. Paulopost,
 μεγαλα καιρ' αμω αντακαλλαξασαι dixit eodem sensu. Herod. sine prae-
 positione dixit, και κατωσ ηγορδου τ' ησλιανωρ, ατε χηματωρ αντακαλλαπηω μωυον τ'
 αρχω, id est mercantem. Latini sine praepositione etiam vtuntur. Quin-
 til. libro nono, Ergo iis omnibus primi homines non sola composi-
 tione caruerunt. quorum si fieri nihil melius licebat, ne dominibus
 quidem casus, aut vestibis pellium tegmina, aut vrbibus montes ac
 sylvas mutare oportuit. hoc est derelinquere & abicere. Significat
 etiam compensare, vt αντακαλλασω. Dinarch. ησ Δημοσθ. ουτε ην τότε υνε
 σωσης, κρισεωσ ουτε τ' ην ορκωρ ουε δμωμοκοτες φερετε τ' η ψηφον, αντακαπαλλεξασαι τασ
 τριαυτασ δυσχεσιασ. αλλ' εκατωρ ταλαντωρ ελμυιτε οε χηματα εφη παρα χιων ελη
 φεναι, Neq; beneficia rei olim in vos collata ab eo qui tum reus erat,
 cum iudicii quod tum exercebatur seueritate, neq; cum iurifiurandi
 religione quod iurati ipsi sententias fertis, compensanda esse cen-
 suistis. Cicer. in Finibus de Epicuro loquens, Compensabatur tamen
 cum his doloribus animi laetitia quam capiebam. Simile est illud ex-
 plum superius citatum in verbo αντακαλλασω, μη δε αντακαλλασωαι πτω
 προς τ' ετουσ χαριν, & reliqua. Διαλλαπω, concilio vt αντακαλλω. Sed differ-
 re eo dicuntur, quod διαλλαπηω εστι, ε δια μεσω υνωσ εσ ωλιων και ομοιοιων
 εσωαγαν. αντακαλληω δε ε το ανω μεσω. οθου Διαλλακτησ, pacificator, & co-
 ciliator, & arbiter compromissarius, vt alibi dictum est, Διαλλακτησ ησ
 διαμητησ. αντακαλλακτησ autem non est in vfu. Διαλλαπηω etia est αντακαλλησ
 οαι & permutare Platonι in decimo de Repub. & in secundo, vt in
 in exemplo a nobis transcripto in verbo αλλαπομαι. Significat etiam
 mutare, id est μεταβαλλω. Xenoph. in primo ελλωηω, vt alibi dictum est.
 Significat etiam praeterire, id est αμεβαω. Idem in quarto, ο δε Αγκοι
 λασ Διαλλαξασ μακεδονιων, εσ θεπλιων αωκερ. Quod & παραλλαπω dicitur,
 vt idem in quinto, ετωε δε πωηλαξω οι πωωτοι πτω υνεδρω, ε ζανισανται οι πωι
 καβριων. Διαλλαπω etiam ε Διαφερω, οθου Διαλλαγησ differentia. Alicarnas.
 in Isocrat. ερωτω μιν εφηρ αρετω ειναι λωτωρ πτω καθαραν ερμηνειαν, εν η διαλ
 λαγησ εδελμων ευρισκορ. Εναλλαπηω, το μετααθεναι τ' ταζην αντιστροφωσ. Aristot.

Αντακατα-
λάττοιμα.

Διαλλαπω.

Διαλλακτησ.

Εναλλαπω.

in tert. de partibus, Διεδοσαι δ' ανωδερ ητε μεγαλη φλεψ ηχο η αορτη, κατωσ
 Δ' υναλλαξασαι, συνεχασι το σωμα. προισσαι γαρ εζονται κατα πτω διφυιων τ' ην
 κωλωρ. ηχο η λ, εν τω εμπροθερ εσ πεπιθερ προερχεται. Δ, εν πεπιθερ εσ
 τ' ουμπροθερ, ηχο συμβαλλασαι εσ εν, Et supra quidem distractae maior ve-
 na et ea quae aorta dicitur, infra vero variatis vicibus in hac alteraq;
 partem pertendentes, corpus vincitum coercent. scinduntur enim in mo-
 dum crurum corporis. Et εναλλαγηωσ, ordine commutato. Greg. και
 πασιν οδωκωρ οε πωλα τ' ην χρονηωσ λεγωμωρ, υναλλαγηωσ τ' εσ χρονησ προ
 φερεται, id est praeterito tempore proferuntur quae futura sunt. Et εναλ
 λαξισ idem quod υναλλαγησ. Aristotel. in loco supra citato post illa ver-
 ba και συμβαλλασαι εσ εμ, ita subdit, ωσ γαρ εν τ' εσ ωλεκομωσ εγνινεται το
 σωχερεσ μαλλωρ, ετω ηχο δια ην φλεβωρ υναλλαξισωσ συνδεται τ' ην σωματα
 τα προδια τ' εσ οπιθισωσ. Et εναλλαξ aduerbium το υναλλαγηωσ, vice versa,
 & e contrario. Aristotel. εναλλαξ υθεμωρ τ' ην ακρισιωρ, ηδ' μω, καταγορι
 κησ, τ' δε, ακραυωσ. Επαλλαπηω quid sit docet figura Hypallage, cu ora
 tio inuersa vice profertur, vt, Dare classib' auctros. Επαλλαπω. & Ανταλ
 λατω penē idem significant. Est enim Ανταλλατω το αλλον αντ' αλλω εσφε
 ρω. Galen. pro muto identidem vtitur, vt, επιδηξτε τε παλιρ ωσ ερηται, λ' ε
 ησ πτω υσεσιων η δια τριτησ, υπαλλαπηωρ δε το επικεμωρ οθονωρ. Greg. κατα
 ησλ. παντα ηχο εμ ηχο ημωμω, και εαδ' ωσ εαυτηρ υπαλλαπηω τ' εσ εδσειρ, id
 est, in alias aliasq; formas immutans. Επαλλαγηω est subsidiaria com
 mutatio, & quod vicem alterius praebet, & res succidanea, quasi το αν
 τεμβαλλωμωρ. Aristotel. in quinto Ethic. de permutatioe ciuili loquēs,
 ε γω χεεα ωαυτα συνεχησ εσ γω μηδερ δεοιντω, η μη ομοιωσ, η δε εσαι αλλαγησ, η εχ
 η αυτησ διορ Δ' υπαλλαγηω, τ' χεεασ το νομισμα γεγωνα κατα συνθηκω. est enim
 nummus veluti pro indigentia succidaneus hominum instituto & ci-
 uili consensu: quia succedit loco rei qua nobis opus est. Επαλλαγηω αυ
 tem sunt, quorum alterū non pro altero, sed sub altero locatur & po-
 nitur. Porphyr. in Isagoge, τα γαρ προς τ' ην εδικοτωτωρ αρχι τ' ε γνηκωτα
 τε ανιοντα, ην τε λεγει η εδη υπαλλαγηωσ Αγαμεμωρ, Ατρεδησ ησ ωελοπιδησ ησ
 τωταλιδησ, Agamemnon sub atrida, atrides sub pelopida & deinceps
 locantur, vt sub genere, cum genera rursus ipsa species & formae fiant
 scansim progrediendo. Επαλλαγηωσ Διαφερα τ' ην ετορογηωρ, id est a genere
 diuersis. Ammonius, λεγεται δε ηχο τα υπαλλαγηωσ, επερα, ωσ η εσσια ηχο το σω
 μα. δια τ' εσ επερ ο ωλοσοφω, τ' ην ετορογηωρ και μη υπαλλαγηωσ υθεμωρ. sub
 stantia enim & corpus ομογηωσ sunt, quia το σωμα υπαλλαγηωσ εσ τ' εσσια.
 Επαλλαγηωσ etiam opponuntur τ' εσ υπαλλαγηωσ. sunt enim Επαλλαγηωσ, alia
 aliis superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Idē
 de malis Medicis, φων γαρ εστι καθρορωσ δι' ολα τω ετωσ εωαλλαγηωσ, id
 est, ita vt fructus nouus veterem excipiat, aliis atq; aliis malis succe-

Επαλλαπηω.

Επαλλαγηω.

Επαλλαγηω.

Επαλλαγηω.

ἐπαλλάττω. **scntibus.** Ἐπαλλάττω, varius sum, non eodem tenore procedo. Aristot. in quarto de gener. animal. Δημόκριτος μὲν οὖν ἔφησε γίνεσθαι τὰ τέρατα, διὰ τοῦ γοναῖς ὡπῆρ, πλὴν μὲν, πρότερον ὀρμίσσασαν. πλὴν δ' ὑσσορ, ἢ ταύτῃ ἐξελθῶσα ἔρ ἐς πλὴν ὑσέραν ἐλθεῖν, ὡς συμφνεοθαί, ἢ ἐπαλλάττω τὰ μόρια, ita vt genitura coalescant & variæ partes existant. Significat etiam ἑναλλάξ ἐμὶ, vicissim hoc atq; illo modo procedo, vt dentes ferrati. Idē in tertio de part. de dētibus loquēs, ὅτι ἐπεὶ πρὸς βοιδίαν ἔχει ἢ ἀλκίω, τὰ μὲν ἀνιδόοντες ἔχει ὡσπερ ἕς. τὰ δ' ὀξεία ἐπαλλάσσοντας, ὅθεν κερχαραρόδοντα καλεῖται, id est ferratos, hoc est breuiores alternis & longiores: quod ipse ἑναλλάξ ἐμπίπῃ vocat, hoc est ἑναλλάξ ἐμπίπῃ ἢ ἑναλλάξ ἐμπίπῃ πῆρ, ὅπως μὴ ἀμβλυώνται τριβόμωοι πρὸς ἀλλήλους. Plinius, Serrati pectinatum coeūt, ne cōtrario occurfu atterantur, vt serpentibus, piscibus, canibus. Ἐπαλλάττω etiam actiue accipitur pro ἐπαλλάσσοντας τὸς ὀδόντας ἔχω, euario, alternis hos atq; illos emitto. ὅθεν ἀνεπάλλακτα ζῶα, quæ continuos dentes habent, vt equus. Idem in secundo de hist. animal. ἔξ τὰ μὲν ὅτι κερχαραρόδοντα αὐτῶν, ὅριον λέωρ ἢ ὡρδάλις ἢ κῦωρ. τὰ δὲ ἀνεπάλλακτα, ὅριον ἰππῶν ἢ βῆς. κερχαραρόδοντα γὰρ ὅριον ὅτι ἐπαλλάττω τὸς ὀδόντας τὸς ὀξείας ὁμοῦ, quæ acutorum seriem simul habent pectinatim competentē. Greg. καὶ ἢ μὲν μέλιττα κριεῖ τὰ κριὰ, τὰς ἐξαγώνας καὶ ἀνθέτες σύριγγας δὲ φάινεσθαι, καὶ τὰς ὀρθίας τὰς γωνίας ἐπαλλάττωσα, id est rectas líneas angulis euariāns. actiue enim & passiuē accipitur, quo modo latine euariare & variare & alternare & desinere accipi possunt. Liviū, Miremur si cum ex hac parte secula plura numerentur q̄ ex illa anni, plus in tam longo spatio, q̄ in ætate. xiii. annorū fortuna variauerit: de Alexandri imperio loquens. hoc est, ἢ πύχην δὲ πλάξαι. hoc enim verbū etiam transitiuē & absolute accipitur a Grecis. vel, τί ἀγαθὸς δὲ, εἰ πύχην πρὸς τὸ σῶν τῶν χρόνος διάστημα πλέωρ, ἢ πρὸς πλὴν τῶν τρισκαίδεκα ἐτῶν ἡλικίαν δὲ ἡλλάξαι; Ἐπαλλάττω τὸ ἀμείβω ἢ ἀλλοίω, mutō. ὅριον, δὲ ἐπαλλάττω τὸ χροῖμα, καὶ τὸ χροῖμα δὲ ἐπαλλάττω, color ipse mutatur. Iulianus ἰαμβλίχῳ, πρῶτῃ μὲν τῷ ἄι γυπῖόν φασι κρικίαις μορφῶς εἶναι τὸ δὲ ἐπαλλάττω, immutare sese. Gal. εἰ δ' ἀχθοντὸ ὡς συνεχῆ ἐν δόσει τῶν δευμέλιτος, δὲ ἐπαλλάττω μὲν ἐπὶ τῷ μελίτητος ἢ πῆρ, ἐπαλλάττω δ' αὐτὸς ἐπὶ αὐτῷ, transeundū ad mulsū. Theoph. in octauo πρὸς φυτῶν, pro immutari & degenerare posuit absolute, τῆνος δ' ὅλον ἐπαλλάττω ἐς ἔπερον ἢ ὅριον ἔπερον ἄλλο πῆρ, πλὴν τῆρ καὶ ἕνα, id est μεταβάλλω. vt ibidem, μεταβάλλω δὲ τὰ ξενικά τῶν σπορμάτων, μάλιστ' ἐν τρισίρ ἔπερον, id est immutantur, & ἐξίσανται. Et ἐπαλλάττω, degeneratio & immutatio, vt tritici in lolium. Idem in quarto de Causis, πρὸς δὲ ἐξ ἀλλαγῆς ἐς ἔπερον γένεσθαι, ὡσπερ ἐκ πυρῶν ἐς ἄσρα, ἄπορρ αὐτῶν ὡς συμβαίνοντα. Ἐπαλλάττω autem significat idem quod ἐπαλλάττω, hoc est peregrinum, inusitatum & inauditum. Diodorus, εἴχεται ἢ χάρα ὄφειον πλὴν

ἐπαλλάττω.

ἢ μικρῶν μὲν τῶς μεγέθεσι, τὰς δὲ κρικίαις ἐπαλλάττω, varietate inusitata & inaudita. Idem alibi, ὅτι δὲ νεορίται τὰ μὲν ἄλλα πρὸς ἀπλῆσια τοῖς ἰνδοῖς ἔχουσιν, ἐν δὲ ἐπαλλάττω, πῶν τε λῶς ἀπῖσον. τῶν γὰρ τελοῦται τῶν τῶν σῶματα φέρουσιν οἱ συγγενῆς γυμνοὶ λόγχαε ἔχοντες. Theophr. in quarto, πρὸς πῆρ πρὸς δὲ τῶν φουμῶν, καὶ πῆρ πρὸς δὲ ἐπαλλάττω πρὸς τὰ ὄνομα, τὰ πρὸς Ἀραβίαν ἢ Συρίαν ἢ Ἰνδοῦς, inusitata, & ab aliis nobis notis diuersa. Isocr. πρὸς ἐρήνης, ἴσως δ' ἔρ ἀκέραιον ἢ μῆρ δὲ φῶν εἶναι δόξαι, καὶ πρὸς πῆρ ἢ ἄλλων ἐπαλλάττω διανοίας, id est abhorrēs & alienum. Ἐπαλλάττω etiam significat prope idem quod ἐπαμφοτερίζω datiuo iunctum. Aristotel. in secund. de hist. ἢ δὲ φῶν κερχαραρόδοντα ὅτι πῆρ τοῖς ὀδόντας, ὡς ἐπαλλάττωσα ὡς γὰρ τῶν ἰχθῶν. οἱ γὰρ ἰχθύες πάντες κερχαραρόδοντες εἰσι, quasi affiné naturam habēs generi piscium, & in eorum genus hac ratione transiens & alternans. vel, ancipitis naturæ existens & a piscium natura multum habens. hoc enim significat ἐπαλλάττω, vt apud eundem in primo Polit. vbi πρὸς δὲ οικονομικῆς ἢ χημαλικῆς loquens, cum dixisset finē ἐν χημαλικῆς esse πῆρ ἀπῖσον, non item τὴν οικονομικῆς, tamen vsu venire ait, vt etiam ἢ οικονομικῆς, nullo nec modo nec termino definiat πλὴν κτῆσιν, ἐπὶ δὲ τῶν γυμνῶν ὅριον συμβαίνον τῶν αὐτῶν, πάντες γὰρ ἐς ἀπῖσον ἀπῖσον οἱ χημαλικῆς τὸ νόμισμα. Et subdit causam, Αἰδῶν ὅτι δὲ σῶν εἶναι τῶν ἐπαλλάττω γὰρ ἢ χημῆς, τῶν αὐτῶν δὲ ἕκατέρα, ἐν χημαλικῆς. ἐν γὰρ αὐτῆς ὅτι χημῆς κτῆσιν, ἀλλ' ἢ κατὰ ταῦτον, transit enim ab altera in alteram vsu vterq; cum sit eiusdem scilicet nomismatis. & œconomica eἶναι & quæstuaría patrimonium augent & census: & augmētum census finis est & quæstuaría & œconomica: sed œconomica ad familiam tantum tuendam. vsus quoq; idem census aucti & quæstuaría pecuniæ ab vtraq; sed non eodem modo. lubricus tamen est transitus œconomici finis ad quæstuarium, vtiq; propter vsu ancipitem pecuniæ. & ad familiam eἶναι tuendam accommodata est pecuniā, & ad coemendas possessiones, & redditus amplificandos. Idem in sexto, ταῦτα γὰρ σῶν ἀλλοίωσι τῶν πῆρ πῆρ ἐπαλλάττω, ὡς ἀριστοκρατίας πῆρ ἀριστοκρατίας εἶναι, ἢ πῆρ ἀριστοκρατίας δημοκρατικότερας, id est, non plane resp. esse & germanas politías, sed plusculū democratíæ habentes. est enim proprie πολιτεία, ὅτι οἱ νόμοι ἀρχουσιν, vt docet in quarto. Iungitur et hoc verbum cum πρὸς præpositione, vt apud eundem in eodem quarto, vt opinor, τυραννίδος δ' ἔδκ μὲν διάλομῶν ἐν οἷς πρὸς βασιλείας ἐπισκοπῶν, διὰ τὸ πλὴν δῶν ἐπαλλάττω πῶς αὐτῶν, καὶ πρὸς πλὴν βασιλείαν, διὰ τὸ κατὰ νόμον εἶναι ἀμφοτέρων ταύτων ἀρχῶν. de iis tyrannorum generibus loquens, qui olim a populo legebantur, quales erant ἀσυνμηταί, de quibus in tertio ita inquit, τρίτη δὲ βασιλεία ἢ ἀσυνμηταί, de quibus in tertio ita inquit, τρίτη δὲ βασιλεία ἢ ἀσυνμηταί προσαγορεύουσιν. αὐτῆ δὲ ὅριον ἀρετῆ πύρρ. Idem inferius, καθάπερ δὲ ἀρχαῖοι τὰς φυλακὰς ἐδίδουσαν τῶς βασιλευσιν, ὅτι καθισαῖεν ἕνα ἐν πῶν

ἀσυνμηταί.

ἢ ἐκάλου αἰσυνήτιον ἢ πύραυρον. ἐπαλλάττει πρὸς πῶν βασιλείου dixit, pro eo quod est in vicinia esse & confinio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Significat etiam alterum pro altero accipi, & loco alterius esse. Idem πρὸ βραχυσιότητος, Ἄρχη δὲ τὸ σκέπειας, ὡς περὶ τὰ αὐτὰ μακρόβια ἢ τὴ φύσιν ὑγιεινὰ, ἢ φύσιν συνεσώτων, ἢ κεχώρισαι τὸ βραχυβίον ἢ τὸ νοσώδες. ἢ κατ' ἐνάτας μὲν νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη πῶν φύσιν σώματα τῆς βραχυβίοιο, κατ' ἐνάτας δ' ἕτερη κωλύει νοσώδεις εἶναι μακροβίους ὄντας, an quod quidem ad quosdam morbos pertinet, eadem sint brevis vitæ corpora & morbosa, ita vt altera ab alteris non differant. per alios vero morbos liceat morbosa corpora eadem esse longæua. Vt enim διαλλάττει διαφέρει γαρ dicitur: sic ἐπαλλάττει ἀντὶ τὸ ὡσαύτως ἔχειρον ponitur. At vero apud Xenoph. in Hipparch. ἐπαλλάττει δὲ, ἀντὶ τὸ ἐπαλλάττει εἶναι, ἢ ἐπαλλάττει ἔχεισθαι legitur, οὐδὲ δόξαται μὲν πρὸ ἀλάφω, ὡς ἡκιστ' ἄρ' ἀλλήλοιο ἐπαλλάττειτο. δὲ γὰρ μεταξὺ τῶν ὄστων τοῦ ἵππου ἕκαστον ἔχει, ἐὰ μὲλλε φοβράτε ἢ ὀκρινῆ ἔσεσθαι, ἢ ἄμα, ἢ ἄλλὰ φωνεῖσθαι. Ne illud quidem prætermittendum duxi, vt videant ne hastæ ita gestentur vt aliæ aliis incumbant. ἐπαλλάττει est indiscretus ab altero in alterum transitus: alterius vicissim & alterius motio in discreta, ita vt oculus fallat, vt apud Aristotelem in Probl. sect. xxxi. ἄσπερον οὐδ' ὄνο ὄρεσσι δ' δὲ ὄρεσσι οἶεται ἢ ψυχῆ, ὁμοιοῦ ἢ ἐπὶ τῶν δακτύλων φησὶ ἐπαλλάττει. δύο γὰρ τὸ ἐμ' ἴσχει, ὡς δὲ ἔπαυμλιν ἐστὶ. Quibus verbis significat celerrimum motum duorum digitorum cum alternos tollimus & demittimus. Idem πρὸ ἐνυπνίων, καὶ τῆς ἐπαλλάττει τὸ δακτύλων δ' ἐμ' ὄνο φαίνεται. Hac eadem dictione, nisi fallor, digitorum micatio, id est ludus significari potest. ἐπαμφοτερίζου etiam datiuo iungitur, & significat utroque pertinere, in utraque partem vergere, ancipitem se præbere, & mediam naturam habere, inter duo aut plura genera ita intercedere, vt in nullo genere plane censerî possit. Aristotel. in. iiii. de partibus animal. δὸς καὶ δὲ τῶν ἀπλάγχων τὰ μὲν εἶναι μονοφυῆ, καθάπερ καρδία καὶ πνεῦμα. τὰ δὲ, διφυῆ, καθάπερ νεφροί. τὰ δὲ ἄπρῆται ἡ τέρως ἔχει φωνεῖν γὰρ ἐπαμφοτερίζου τῆσιν τὸ ἵππου ἢ ὁ ἀπλῶν. καὶ γὰρ ὡς μονοφυῆς ἕκαστον. ἢ ὡς ἀπὸ ἑνὸς ὄνο πρὸ ἀπλοσίαν ἔχοντα πῶν φύσιν. hoc Gaza ambigere solet vertere. Neque id modo de duobus, sed etiam de pluribus dicitur. vt idem Aristotel. in. iiii. de gener. animal. ὁ δὲ ἀνθρώπος ἐπαμφοτερίζου ὡς τῆς γῆσιν. ἢ γὰρ μονοτοκῆ ἢ πνευτοκῆ, καὶ ὀλιγοτοκῆ ποτε, id est, vt Gaza transtulit, cum omnibus generibus ambigit. hoc est, cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partem attinet. Lilius de hermaphrodito lib. septimo de secundo bello Punico, Et Sinuessæ natū ambiguous inter marem & fœminam sexu infantē, quos androgynos vulgus appellat. Ambigere Ciceroni est ἀμεισθητέον, & ambigi ἀμεισθητέον διακρίσθαι, vt in Orat. Erit enim perspicuum nihil ambigi posse, in

ἐπαλλάττει δὲ

ἐπαλλάττει

ἐπαλλάττει τὸ δακτύλων. ἐπαμφοτερίζου

Ambigere

quo non aut res controuersiam faciat, aut verba. Et in pri. de Orat. In eo autem iure quod ambigit inter peritissimos, non esse difficile oratori eius partis quacūque defendat, auctorem aliquem inuenire. Quare illud Plat. lib. quinto de Repub. καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζου, ἢ ἕτεροι εἶναι, ἢ περὶ αὐτῶν ἀνατὸν ἀνατὸν ἀνατὸν νοῦσαι, ἢ ἀμφοτέρω, ἢ εὐδέτερον, sic verti posse censeo. Etenim hæc ambigit, hoc est ambigua esse & cōtro uersa, in utram partem magis vergant. vt νεκρῆς nec auis, nec non auis est: sed ambigua inter auem esse & non esse. & eunuchus nec est vir plane, nec non est vir. hæc enim & similia, vt ipse inquit, μεταξὺ πρὸ κυλινδρεῖται ποτε ὄντι, καὶ μὴ ὄντι. Aristotel. in. iiii. de partibus, ὁ δὲ πρὸ θηκῆς διὰ τὸ πῶν μορφῶν ἐπαμφοτερίζου, καὶ μὴ εὐδέτερον εἶναι ἢ ἀμφοτέρω, διὰ ποτε ἕτεροι ἔχει ἕτεροι ἴχθια. ὡς μὲν δὲ τῆσιν ὄν, ἕτεροι ὡς δὲ πρὸ ἀπλοσίαν. supra autem dixerat, πρὸ τῶν τετραπόδων, δὲ ὄντι ἀνίχθια ἢ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχεισιν, Simia vero ob id quod in medio posita sit & bipedum & tetrapodum, quod quidem ad formam attinet. vel, quod controuersa sit inter bipedes & quadrupes. Significat etiam utriusque sufficere. Idem in. iiii. de generat. καὶ ἐν συλλάβωσιν αἱ θηλαζόμεναι, ἀπὸ σθένων δὲ γάλα. διὰ δὲ πῶν ἀπλῶν εἶναι πῶν φύσιν τοῦ γάλακτος καὶ τὸ καταμηνίον. ἢ δὲ φύσιν δάδαται πνευτοκῆ ὄντος, ὡς ἐπαμφοτερίζου. ἀλλ' ἂν ἐπὶ θάτερα γίνηται ἀπὸ κίρσις, ἀνάγκη ἐπὶ θάτερα ἐκλιπῆν. Significat etiam alternare. Plutarch. ἐπαμφοτερίζου τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis. Construatur etiam cum ἐπὶ vel cum πρὸς, vt ἐπαλλάττει. Aristotel. in. vii. Ethic. εἶναι γὰρ ὄντι διὰ τὸ φύσιν ἐπαμφοτερίζου. διὰ τῶν ἐδῶν, ἐπὶ τὸ βέλλου ἢ τὸ χεῖρον, id est ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius. Significat etiam in neutras partes transire, integrum se & medium præbere. Plutarch. τὸς δὲ βοιωτῶς ὄρεσσι ἐπαμφοτερίζοντας ὅτε διὰ πῶν χώρων, ἐπαμφοτερίζου, & cætera. παραλλάττει, permutatim vario accusat. iunctum, alternis hoc & illo modo facio. Theoph. in. v. de secandis lignis loquens, τὰ δὲ χλωρὰ λίαν εὖλα συμμύει καὶ ἐνδέχεται ὄν τῆς ὄρεσσι τὰ πρὸ σμάτα ἢ ἐμπλάττει. διὰ τὸ πρὸ ἀλλάττεισιν ἀλλήλων τὸς ὄρεσσι τας, ἢ να ἐξάγεται, quare fabri dētes ferrę alternos variant. vel, alternis hinc & illinc prominentes faciunt, vt scobs inter adducendā & propel lendam ferram educatur, quæ alioqui crenas ferrę obstruit. Significat etiam prætereo, cum accusatiuo. Synes. καὶ τὸν φάριον μῆρυμνα πρὸ ἀλλάττει ξαμῆν μῶλις ὑπερ μισθῶν ἢ μῆρυμνα. Xenoph. in primo παιδείας, καὶ ὅς μοι ἐλάμβανον ὁδοῦς ἐπαμφοτερίζου δὲ πρὸ ἀλλάττεισιν ἐφθαζου, κατόπιρ τῆσιν ἐδῶν ἢ ἀνίσσων, id est, qui e transuerso occurrētibus anteuertent. Herodot. de duobus hominibus dixit, qui paulum abfuerūt quin obuiam mutuo fierent, ὅλιγον φησὶ χώρης πρὸ ἀλλάττεισιν, Qui modico spatio ab occurfu aberrauerunt. significat enim aberro, & per errorem in aliud incurro quod constitueram. Plato cum accus. iunxit in hoc significatu, καὶ εἶσιν δὲ

παραλλάττει

πιπτον. πρώτον ἢ ὀμωθίς, ἔπειτα μνήμονες. ἔτα δὲ ἀλλήλοισι τῶν ἀδελφῶν τὰ
 σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. παραλλάτῃσιν etiā
 opponitur ὅτι παράλληλα εἶναι. Theophr. ἔχει δὲ ἀσπεφυκότα ἀπὸ αὐτῶν τρι-
 χώδη, τὰ μὲν πλεῖστα παράλληλα, τὰ δὲ ἕξ ἢ ἑπτὰ ἀλλήλοισι κατώτερη ἀπὸ ἐνὶ
 μέγιστα. hoc est, alternis hoc & illo modo fita, vt sunt dentes in ferra.
 παραλλάτῃσιν enim etiā significat κατὰ ἡ μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατὰ ἡ δὲ διαφέ-
 ρειν. παραλλάτῃσιν, alterno. Isocr. in Euagora, καὶ τούτων τὴ δόξῃσιν παραλλάτῃσιν
 σκεῖται, ὁ δὲ τούτων ἐφ' ὅθεν ἔστιν, Cum eo vsq; eorum opinio de homine al-
 ternaret, hoc est de Euagora, ὅτι γὰρ ἰδιώτης ὡς διέλεσεν, οὕτε πρὸς ἐκείνους
 ἐξήμαρτεν. Hoc ἐπαλλάτῃσιν Aristot. dixit in primo Polit. ἄτιον ταύτης ἐν
 ἀμωσθητικῆσιν, καὶ ὁ πρὸς τὴσ λόγους ἐπαλλάτῃσιν, id est hominum sententias
 varias esse, & nunc hoc, nunc illud eos censere. παραλλάτῃσιν etiā ὁ δια-
 φέρω. & παραλλάτῃσιν, refert, id est differentiam facit, & ad rem pertinet.
 Theophr. in septimo, ἄλλα τῶσ σκεπτόμενοι, ἐφ' ὅθεν τε ἀλλήλοισιν οἱ χεῖροι,
 καὶ ἐφ' ὅθεν οὐ. καὶ γὰρ τὴ ἑσφαιρίδια φασὶ ἕνεσ. τριτάτων ἐκβλασάνων καὶ θέρας καὶ
 χερῶν. δὲ ὁ τούτων ἀλλήλοισι κατὰ τὰσ ὥρας. hoc posterius ἀλλήλοισι
 τῃσ significat varie nascitur pro varietate temporum. Idem in quarto,
 ἢ δὲ ῥίζα τῶ καπέρος κληνὴ τῶν ἄλλων ἀλλήλοισι ἀνωμαλία. ὅτι, τὸ μὲν εἶναι
 κακὴν καὶ σαρκώδη αὐτῆσ. τὸ δὲ λεπτόν καὶ ξυλῶδες. id est διαλλάτῃσιν, differt. Et
 in sexto, de cyrenaica, ἄκρασι δὲ μάλισα ἐκείνῃσ τῶ τόρῃ αἱ ὀρμαὶ διαφέρου-
 τ. δὲ τὴ χεῖρος. πλεῖστον γὰρ ἔστω δολφ ἀλλήλοισι. id est ab aliis locis dif-
 ferre, vel variare germinationem, & nūc hoc, nunc alio modo cedere.
 παραλλάτῃσιν est admirandus, inusitatus, vt ἐκκαλαγμύσιν. Diodor. εἰ-
 χε γὰρ ἢ χῶρα κληνὴ ἢ ἀλλήλοισι τῃσ μεγέθεισιν ὄφει, ὄντας ἐκκαλαγμύσιν
 χεσ. Paulo post ἐκκαλαγμύσιν dixit. Lucian. ἐξόνον δὲ ἢ ἀλλήλοισι εἶναι.
 Greg. τὸ τῶ διαίτης σώμασιν ὅθεν γενοῦσι σενόντες ἢ ἀλλήλοισι, alienum
 & abhorrens & incommodum. de quibusdam nobilibus loquens in
 syluis abditiis ob persecutionem orthodoxiæ. Ἀπαράλλακτος non diffe-
 rens, non euarians, per omnia similis. Idem ἐν γυθία, τὸ δὲ ἦν αὐτῶσ
 ὁ τῶ πρὸς λόγῃσ ὁ προαῶνισ, ἢ ἐκ ἐνὶ ἀρχῆσ ἀρχῆ, τὸ ἐκ τῶ φωτῶσ φῶσ,
 ἢ πηγῆ τὴ ζωῆσ καὶ τὴ ἀθανασίας, τὸ ἐκκαλαγμύσιν τῶ ἀρχετύπῃσ, ἢ μὴ κινεμύσιν σφρα-
 γίς, ἢ ἀπαράλλακτ. ἐκόν. παραλλάτῃσιν τὸ ἐν τῆ ἀλλήλοισι ἀλλοῖον δέκινυσθαι.
 ὅθεν παραλλάξ κείσθαι, significat in serie rerū alternantem varietatem
 esse. quod etiā ἐναλλάξ dicitur, ὅταν ἐφεξῆσ ἕτερον ἕτέρῃ ἀλλοῖον κένται.
 Theophr. in sexto de ferula loquens, βλασάνῃσ δὲ ἀλλήλοισι τὰ φύλλα. λέ-
 γω ὁ ἀλλήλοισι, ὅτι ἐκ ἐκ αὐτῶσ μέρῃσ τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ. Thucyd.
 ἄτε νῆσοι πυκναὶ, καὶ ἀλλήλοισι τὴ προχώσεωσ ὅτι μὴ σκεδάννυσθαι σῶδεσμοι γί-
 γνονται, ἀλλήλοισι ἢ ἢ σόϊχον κέμνωσ, ὅθεν ἔχουσιν ὀρθῆσ διόδοισ τῶ ὕδα-
 τ. ἐν τὸ πῆλαγῃσ, Crebreq; sunt insulæ atq; inter se alluione retētæ.
 quippe quæ non recta serie porrectæ sint, sed situ alternante. Signifi-

Ἀπαράλλακ-
τος

παραλλάξ

cat etiam alternis. Aristotel. πρὸς θανμασίων ἀκασμάτων, ἐκ τῶ ῥόγῃσ ὁ τῶ
 αἰτῶν, θάπερον τῶ ἀγόνων ἀλιαιτ. γίνεται ἀλλήλοισι, ἕως ἐν σύζυγα γίνεται,
 alternis halicetus & aquila nascuntur, quoad par eiusdem generis cō
 iugabile nascatur. παραλλάτῃσιν ἀλλοίωσις vt ἐναλλάτῃσιν. Theophr. in. vi. de παραλλάτῃσιν
 rofis loquēs, ἔπειτα ἢ τὰ ἐν τῆ αὐτῆ γυθίμωσ, καὶ ἀλλήλοισι ἕνα ὀσομίας ἢ
 ὀσομίας, id est nonnullam diuersitatem habent. Plato pro hallucinatio
 ne & aberratione vsus est. Dicitur etiā παραλλάτῃσιν. Idem in Politico, παραλλάτῃσιν
 διὸ πλὴν ἀνακύνκλισην ἄλληλησ, ὅθεν σμικροτάτην ἐνὶ αὐτῶ κινίσεωσ ἀλλήλοισι, differē-
 tiam. Sic autem Attice dicitur παραλλάτῃσιν καὶ ἐναλλάτῃσιν καὶ ἐπαλλάτῃσιν, ἀντι-
 ἀλλήλοισι καὶ ἐναλλάτῃσιν καὶ ἐπαλλάτῃσιν. vt κάθεισ ἀντι κατωχῆσ, καὶ μέθεισ ἀν-
 τι μετῃσ. Sic παιδεία ἀντι παιδουσις dicit, & ἔρεθισ ἀντι ὀροφῆσ, & alia pmul-
 ta. Aristotel. in primo τῶ μετὰ τὰ φυσικά, οἱ μὲν πυθαγόριοι μίμησιν τὰ ἐν-
 τα φασὶν εἶναι τῶ ἀριθμῶσ. πλάτῃσ ὁ μέθεισ, τοῦνομα μεταβαλῶσ. ὅθεν μεθεκλῶσ
 in. iiii. phys. aufcul. πλάτῃσ μὲν τῶ λεκτέον δια τὴ δὲ ἐν τόπῃ τὰ εἶδη ἐπὶ τὸ
 μεθεκλῶσ ὁ τόπος, κατὰ τῶ ἐν τιμῶσ γέγραφε. Et inde ἀμείθετος. Dionys. theo-
 log. de catechumenis, εἰσὶ γὰρ ἀμείθετοι ἢ ἀμύητοι πῶν τῶσ ἰσραηλῆσ τελευτήσ.
 Theoph. τῶσ γὰρ χεῖρῃσ πρὸς τὴ ἔρεθισ ἀντι τῶ ὀροφῶσ, vt κάμψις ἀντι τὴ κάμ-
 πῃ. ὅθεν ἐρέψιμα εἶλα, πρὸς τῶ ὀροφῶσ ἐπιτήδεια. Idem, καὶ γὰρ δωδεκάπηχῃσ δὲ
 αὐτῶ ἐρέψιμα ὕλη τέμνεσ. Sic μετὰ τῶσ & μεταπομπῆσ accersio. vtroq; vo-
 cabulo Plato vsus est τῶσ Δίων. οἰκείοισ scribing. vt ἀπόπειμψις ἢ ἀρμπῆ
 repudium a Demosth. dicitur. παρακμῆ languor, & remissio vigoris. παρακμῆ
 Apud Gal. remissionem febris significat. vt, μικρομυθῆσ μὲν τῶσ παρακμῆσ,
 καὶ μικρῆσ ἐν δὲ ὀρθῆσ ὡσ ὑπὲρ τῶσ, ὕψηλοισ ἢ διαθεσισ. Significat etiam senilem
 ætatem, quando iam robur confenescit. Theophr. παρακμῆσιν dixit in
 primo de Causis, ὅταν ἀλλήλοισι ἀπὸ τῶ ἡλικίῃσ ἢ ἀπὸ τῶσ παρακμῆσιν
 διαταῖ τὸ γυθῆσ. Et παρακμῆσιν ἡλικία, ætas iā vergens & inclinata Ga-
 leno. & παρακμῆσιν ὡσ τῶσ, qui sensim leuior fit & languidior. cui op-
 ponitur ἐπακμῆσιν, quia ἐπακμῆσιν adolescere significat, & vigescere ἐπακμῆσιν
 crescereq;. Idem, πολλῶσ ὁ ἀλλῶσ συνόχῃσ ἐθιασάμεθα, τῶσ ἢ ἐπακμῆσιν, τῶσ καὶ
 ὁ ὁμοτόνῃσ ἢ ἐπακμῆσιν, ὅθεν δὲ ἐπακμῆσιν, id est sensim inualescentes & ἐπακμῆσιν
 efferuescentes. Idem, πρὸς τῶ ἐφάν δὲ ὅλησ τὴ ἡμέρας ἐπακμῆσιν. Et ἐπακμῆσιν
 καὶ, vigens, adolescens, validus, vegetus. παρακμῆσιν, confenescens, vt
 παρῆσιν, παρῆσιν ἢ ἀφῆσιν. παρακμῆσιν etiā dicitur vt παρακμῆσιν. παρακμῆσιν
 Xenoph. in. iiii. ἀναβάσεωσ, τῶσ ἀνασάντες ἀπὸ ἀλλήλοισι πρὸ τῶσ
 ἀφικνῶνται ἅμα τῆ ἡμέρας πρὸς τὸ ὄροσ. Est autem ἀπὸ ἀλλήλοισι aliquid
 fieri in castris vel in acie, cum classico non edicitur, sed per manus im-
 perium traditur & accipitur. quod etiā παρακμῆσιν dicitur. Idē in Hip-
 parch. τῶσ γυθῶσ δὲ ἀλλήλοισι τὴ ἰππικῆσ ἢ τῶσ ἐν δὲ κλέμιοι ἀδελφῶσ, ἐκ ἀπὸ ἀλλήλοισι
 γέλωσ γίγνοντο μάλλον, ἢ ἀπὸ κίρκῃσ, ἢ ἀπὸ προσηφῆσ. ἀγαθῶσ οὐ καὶ πρὸς
 τὸ δια ἀλλήλοισι ἐξάγει, τὸ δὲ ἀλλήλοισι καθίστασθαι. Et τὰ ἀλλήλοισι

παράγγελμα δέως δέχεσθαι, id est, sic imperata celeriter exequi. παράγγελμα denūcio, παράγγελμα & veto, interdictioq; atq; etiā præcipio. vnde παράγγελμα præceptū, & interdīctum, vetitumq;. Demosth. παντός τῶν σόλων πλοίων ὄντων ἐν τάξει, καὶ οὐκ ἔστιν ἰππάρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, cum edicta interdīctoria profuissent. Isocr. pro præcepto, & hortamento, consilioq; πρὸς Δικίον. Ἀλλὰ προσλόμην διὰ τοῦ ἀντιπρωτοφροντιστικῆς πραγματείας, ἅμα τὸ πρῶτον βίβη συμβουλίῳ δεινὴν κέρην, καὶ τῶν μέλλοντων χρόνους παράγγελμα καταλιπεῖν. ἀντί τῶν προφροντιστικῶν ὑπερβύλων. Et interdīcta prætoría παραγγέλματα dicuntur in Pandectis. & παραγγέλλειν interdīcere. Act. Apost. cap. quinto, οὐ παραγγέλια παρεγγέλαμην ὑμῖν μὴ διδάσκεν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν ἄνθρώπων; Nonne conceptis verbis interdiximus vobis ne doceretis in hoc nomine? Et ibidem cap. xxi. Pro edico autem, id est edicto præcipio posuit Demosth. his verbis, ἐπιδήσθαι τὸν ἀποστόλον ἀναγγεῖλαι. Significat etiā denunciare, id est accerere amicos. Lyf. ὑπερ τῶν ἑραποδένων φόνος, καίτις ἐπὶ προσφύων, ἕκαστος δὲ ὑμῖν τῶν ἐπιποδοῦν μεθ' ἐμῶν παραγγέλλειν, ἵνα ὡς ἀσφαλέστατα μὴ ἀντοῦ εἴσθαι. Ex quo factum mea sententia, vt παραγγέλλειν petere significet, id est ambire magistratum & δεξιόσθαι. denunciabant enim amicis, & eos accerlebant ἐπὶ τῷ συναρχαίρεισι λέγοντες. Lucian. pro inuito & euoco, τοῖς ἐς τὰ δίδυμα παραγγέλλουσι κοινολογοῦντες. Plato pro condico, vt constituentis solent, in Phædone, παρὰ γέλασθαι οὐκ ἀλλήλοισιν ἢ κίρως προαίτιατα ἐς τὸ ἕως, καὶ ἢ κομῶν. In Pandect. grecis mulier prægnans post diuortium παραγγέλλει τῷ ἀνδρὶ dicitur, cum marito denunciat se prægnantem esse ex eo. & maritus ἀναπαρὰ γέλλει, cum agnoscere vtrum non vult, & negat ex se prægnatē esse. quod est quasi obnunciare, vel nunciū remittere prægnatī. παράγγελμα, peto, ambio, & sum candidatus. Plutar. γὰρ τῷ μάριθ' ἀγορευομένῳ πλὴν μάλιστα παρὰ γέλασθαι ἀποδόμῳ δὲ ὄν λαπέω, ἐν ἀντιπρωτοφροντιστικῶν ἐλάτῃονα μετ' ἕλθην. Idem, ὁ δὲ φάβησθαι λαβῶν τὴν ἀρχήν, ἢ πὸ πλοιοῦ ἀναπερὶσσειν ὑπὸ τῶν, ἕλθῃ ἀντὶ παράγγελοντα τὴν ἀρχήν. παράγγελμα, ambitus, & preces amicorum pro rebus causam dicentibus. Demosth. πρὸς τῶν παραγγέλλων. οὐδὲν ὄφελος ἦν μὴ νεῦρα ἐπὶ τῶν ἀδικούντων ἐχει. ἕλε ποσολιτείας, ἐν ἢ συγγνώμῃ καὶ παραγγελίᾳ τῶν νόμων μείζον ἰχθύσι. Et in principio eiusdem, ὅσον μὴ ὦ ἀνδρες ἄλλοι ποσολιτείας ἢ ἀνδρες τῶν νόμων μείζον ἰχθύσι. παράγγελμα, edico, καὶ παρεγγέλω, qd̄ ἵππ' ἰά explicatum est. Xenoph. ὁ δὲ καταφύγει ἐς τὸ ἀντὶ στρατοπέδου, καὶ ὄνους παράγγελλει ἐς τὰ ὄπλα. παράγγελμα ἐς ἀνδρας, ἀντὶ τῶν τάξεων, virilem togam sumo, ἢ ὑπερβύλον, καὶ τῶν ἀνδράσιν ἡγεμονίαν, ad virilem ætatem perueni. Synes. ἡτ' ἀνδρονίκος, καὶ ἐς ἀνδρας παραγγέλλας, ἕλεν ἡ παιδ' ἀρίστη πρὸς ἀπραμμοσύνην παρὰ λαβῶν. ἀλλ' ὡσαύτως ἐν παιδικῆν ἡμεῖς διεζάγουμεν τὸ εἶομα, διὰ τὴν ἡλικίαν ἵλασιν καὶ ἀκνυμωσιν τὴν ψυχῆς διετήρησιν τὴν διαίτησιν. Dicit & τελεῖν. Lucian. ἐπεὶ ἐς ἀνδρας περὶ ἡγεμονίαν, Et ipse Synes. ἕλε μὴ ἀνδρὶ δὲ μόνον εἶομα ἐτέλεσε. πέρις etiā

ἀναπαρὰ γέλλω.

παραγγέλια.

ἀντὶ τῶν δίκῃ, vt partio pro partu. & ἀπόπερις. Dionys. πρὸς τὸν καίτηρ μένωρ, εἰσὶ τῶν ἀμειβεσθῶν καὶ ἀμύνησι παντός ἱεραρχικῆς κληρονομίας. καὶ τὴν ἡτ' ἡθεῶν ἀπόπεριον ἐνοθεῖον ἐγκνότες ὑπάρχει. ἀλλ' ἐν πρὸς τῶν παρὰ γέλλων λογίω μαινοῦ μῆνοι. Est etiā ἀπαρτίκτω pariō, vt ἐκτίκτω edo partum, & enitor. Plato in Theæteto, ἢ οὐκ ἔστιν καὶ κινεῖται ἢ καὶ ὠδύνομεν ὡς εἴλε, πρὸς ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκπέτοκαμῶν. Sic ἀναπνοῖς ἢ ἀναπνοῖς. Aristot. in Probl. ἢ καὶ ἐκπνοῖς δι' ὅσας ὄστρε. ἢ ἀναπνοῖς, σανατωγῆ. Sic διδάξις διδασκαλία καὶ διδασχῆ. Idem in iii. phys. aufcult. ἕλε τὴν διδασχῆς, ἐν ἐργῶν τὴν διδασκαλίαν. πάθης δὲ πάθος. Idem, καὶ ἐλατῆς ἢ μάθης δὲ δίδασχῆς ταυτὸ, καὶ ἢ ὠδύνομεν ἢ ὠδύνομεν καὶ διδασχῆν τῷ μαθητῶν ταυτὸ, καὶ τὴν ὠδύνην τῷ δασκῶν. Dicitur etiā πάθης & πάθος. Plato in Philebo, ἢ πρὸς φῶσιν τὴν ὠδύνην πάθης. πᾶσι δὲ τῶν παρὰ γέλλων τὴν τριάντης ἀρετῆς. Similia sunt, πρὸς ἐνοθεῖον, ἀντὶ πρὸς βίαν. καταβόης, ἀντὶ καταβόης. ἀγαπῶν, ἀντὶ ἀγάπης. sic Cicero cōgressionē, pro cōgressu: assensionē, pro assensu: motionē, pro motu: interuentū, & interuentionē: digressionē, & digressum: & multa huiusmodi dicere solet. μετέλλαξις ἢ μετελλάγη, mutatio. Xenoph. de canibus leporem persequentiibus, τυρὴσθαι ἀπὸ τῶν μετελλάξεως τῶν σκυμάτων. Et in vi. μεταλλῶν, ἢ καὶ ἡτ' ἡμερῶν μετελλάξις πᾶσαν πρὸς φῶσιν ὑπερέσθην τὰς μετελλῶν. μετελλάγη est apud Platonē iuxta ordinē aut immutatis vicibus aliquid facere, & cū alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. que etiā sic fiunt, μεταλλάτῳ μὲν ab eo dicitur. μετελλάτῳ est etiā μεταβάλλω ἀπὸ βίου ἐς βίον μετελλάτῳ τὸν βίον, morior & migro. Antiph. ὁ δὲ προσήσθητο ἀπὸ βίου καὶ ἄλλον, ἢ ζῶντες ἐτέρων μετελλάξαι χώρων, ἢ e sedibus suis migrare. μετελλάξαι pro mori dicitur, vbi ἢ βίον subaudiendum. & μετελλάτῳ defunctus. Plut. in Consolatione, τὸ δὲ ὡλεῖν τὴν μετελλάξαι καὶ ἐργῶν, ἢ ἐν τῷ λυπεῖν εαυτὸς ὄσιν. ἢ ὁ μετελλάτῳ τὸν πρόν βίον μετελλῶν, ἀπαλλαξῆς τὴν σῶμα τὸ λεπτῆρας. Isocrat. in Archid. addidit accus. ἐπεὶ ἡρακλῆς μετελλάξαι τὸν βίον, θεός ἐκ θνήσκῃ γεγονώς. Similia sunt Actiua absoluta facta cōpendio sermonis. vt καταστρέφω τὸν βίον, finio vitam. καταστρέφω enim significat finē facio, do exitū & finē rei, & rem inclino cōuertoq; ad extremū. Dinarch. καὶ Δημοδοτῆος κατὰ στρέφω ὅντω κατὰ στρέφω ἢ τύχη ταῦτα, ὡς ταναωτῆας γίνεσθαι τῶν προσδοκωμένων. Inde fabularum καταστρέφαι dicitur in ludis scenicis, id est exitus & inclinatio nes. Et καταστρέφω defino. Plut. i Sylla, ἐκέρουσε σκυμῶν τὰς σάλλπῃν ἀρχῶν ἐφόδῳ, ἕλε δὲ ἐς ὦρα δεκάτω, ἢ τὴν ἡμέρας καταστρέφουσε. Et in Cesare, τῶν ἡμερῶν καταστρέφουσε ἡμερῶν δικτάτωρ δὲ δόπερον, exacto anno. & i. vii. Sympos. de Menandri comœdia loquēs, οὐτε παρὰ ὄσιν ἕλε τῶν ὄσιν τῶν ποσῶν, ἀπὸ φθορῶν τῶν ἡμερῶν ἐς γάμος καταστρέφουσι. Paul. ἢ ἢ ἡπερωτῶν ἀκμῆ κατέστρέφω ἐς τὸ, hunc exitū habuit. Sic latine, defino artē. vt Cicero & Gelius, quod alibi dixisse memini, Libenter me Hercule artē definerem. vnde defino absolutū factū, qd̄ λίτω significat. καταστρέφω, morior, absolute

μετελλάτῳ

Actiua absolute posita.

καταστρέφω.

lute positi. Plut. de virtutibus mulierum, ὅπως ἂν μὴ ταπεινῶς μὴ δ' ἀναξίως...

Verto.

κατασρέφω

ἄποτένω

ἄποτένωμαι

Ἀπαλλάττω

κατασρέφω, cōuerto & inuerto. Aristot. de nautilo pisco, καὶ ἀναφέρει μὴ...

terimo, tollo, id est occido. Theophr. in. ix. πρὶ φύτ, de radicibus exitia...

Causis, μεταβάλλειν δὲ καὶ ἀπαραδίδοσθαι πάλιν συμβαίνει ἢ ἑσαύτως ἑσά-
 νως, καὶ μάλιστ' ὅταν διαλατῶσιν, ἢ ἐπὶ τῇ τῷ ἄσπερ ἀνατολῆς παρακινήσει. **Idem**
actiue vsus est in nono πρὸς φυτῶν, ἀντὶ τῷ ἐξίσταναι καὶ ἐκμάνειν, ἀλλ' αὖ-
 ται μὲν αἱ δυνάμεις πρὸς τὰ σώματα. πρὸς δὲ πλὴν ψυχῶν τῶν μὲν σφύχων,
 ὡσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξίσταναι ὡσπερ ἐλέχθην. **Supra autem dixerat, τῶν μὲν**
γὰρ σφύχων ὁ μὲν ὑπνώδης, ὁ δὲ μανικός. **Plato lib.vii.de Republ.passiue,**
καὶ ἐν τῷ τῆς βασιανισίαι, ἐκ ἐμμελῶσιν ἐκλόμωσι κωνταχόσε ἢ ἡ παρακινήσει-
 σι, **Probandi etiam in his an solertia versatili ad omne studium tradu-**
cti, in eo constabunt: an etiam exorbitaturi sint, nec eo staturi quod
sufceperint. Et in. ix. φυλάττω μὴ ἡ παρακινήσῃ αὐτὸν τῶν ἐκεί, **ne quid perpe-**
ram intus emoueat. hoc est ne quid secus in se admittat, aut de se cō-
sulat. συνάπτω, coniungo & cōfero significat, & coalescere facio & fer-
 rumino. **Theophr. in nono** πρὸς φυτῶν, ἑτέραν δὲ ἕνα ρίζαν συναφομύλιον τοῖς
 κρέασι. **συνάπτω** ἐς τὸ αὐτὸ, id est carnis frustra plura in vnum congluti-
 nare. **Alibi in. iiii. passiue,** quo modo plerumq; accipitur, φέρεται δὲ καὶ ἐπε-
 ρον ἐν τῆς ἔλσει καὶ τῶν λίμναις, ὅς ἂν συνάπτῃ τῆ γῆ, **quod non hæret solo, sed**
innatat scilicet. Idem pro contingo posuit, αὐτὰ ἡ συνάπτουσα τῆ γῆ, πρὸς
 σιν ὡσπερ σφύρακτον κνικλῶ πρὸς τὸ δένδρον. id est, demittentes se ad solū, &
terram contingentes, quasi septo quodam cingunt arborem. Aristot.
in. iiii. de hist. animal. αὐτὰ δὲ συνάπτουσι πρὸς τὰς ἰγνύας τῶν ἐτέρων φλεψῶν. **Si-**
gnificat etiam cōcurro, competo, incurro. Gal. κατὰ τὸ πρῶτον κερσόν, τὸ
 συνάπτουσα τῆ ἐπιπέσει τοῦ σώματος. **Tranq. in Cef. Fastos correxit iāpri-**
dem vitio Pontificū per intercalandi licentiam adeo turbatos, vt neq;
messium feriæ æstati, neq; vindemiarum autumno competere, id est
incurrerent in autumnum, ὡς μὴ συνάπτω πρὸς αἰθρὸν τῷ φθινοπώρῳ τὸ τρυ-
 γκτόν. **συνάπτω, configo, congregior cum hostibus.** **Plut. in Anton.** τῶν
 ὀπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῆ βοῆ καὶ πατάγῳ τῶν ὀπλῶν. **Et manus conse-**
ro. Polyb. ὅταν ἅπαρ συνάπτωσι ἐς τὰς χεῖρας. **Demosth.** ἐξ ἀνάλογίας καὶ λοι-
 πορίας πολλῶν συνάπτωσιν, ἐπιπεμῶν τῆ κεφαλῶν αὐτῶν, ἐς ἄσπερ πᾶσι με τραυ-
 μάτων πρὸς καλέστω. **συνάπτω, conuenio, cōgruo, quadro, cōsentaneus sum.**
Aristot. in. vii. καὶ μετὰ τὰ φυσικά, τῶν ἡ καθόλου καὶ τῶν ἡ γῆ καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι,
 καὶ ἡ αὐτῶν γὰρ λόγος ἑσίου δοκῶσιν εἶναι, eiusdem ordinis sunt, & eiusdem
 conditionis. **Idem in septimo,** ἢ δὲ ψυχὴ ἔχει κινήσεως ἀρχῶν ὡς ἄμφω ἀπὸ τῆ
 αὐτοῦ ἀρχῆς κίνησις, πρὸς τὸ αὐτὸ συνάπτωσιν. id est ad idē adherescens & qua-
 drans. **Quintil. in. iiii.** Nam aut assumere in causam naturas iudicū qua
 cōpetēt: aut mitigare qua repugnabūt oportebit, ἢ συνάπτωσιν, id est δι-
 κείως καὶ ἀρμολήτως ἔξισσι. **Aristot. in primo de generat.** τὰ δὲ ἔχει μὲν ὄρ-
 χας, ἢ τῶν δ' ἔχει τῆς ἀπὸ τῆς ἐκατέρωθεν τῆς τῶν πόρεως συνάπτουσα ἐς ἐπὶ, διὸ οἱ
 ὄρθηκες ἀντὶ τῷ συνάπτωσιν, **coeuntes & confusos in vnum. His simile**
est συμβάλλειν, qđ verbū inter alia πρὸς τὸ βάλλω deducta quoquo mō pre-

συνάπτω.

Competo.

συμβάλλειν.

terminissum est, hic non incommode enarrabitur. **συμβάλλω**, τὸ συναπῶν καὶ
 συρρέειν vt confluentes. **Theophr. in. v. de Causis,** ὅπως καὶ ἡ τῶν κρῖσιν αἱ
 συμβάλλοντες ἀλλήλοις. **Aristot. de duabus venis grandioribus,** καὶ ἢ μὲν
 ἐκ τῆς προσοδῆς εἰς τοῦτοσιν προσέρχεται. ἢ δὲ ἐκ τῶν ὀπίσθεν εἰς τὴν προσοδῆν, καὶ συμ-
 βάλλουσι ἀλλήλοις, **coeunt et committuntur, coniunguntur, commiscen-**
tur. **συμβάλλω autem natura sua actiuum est, & significat cōmitto, col-**
lido, configo. **Plutarch.** ἡμέρας δ' ἦδη τελευτώσης σωβέβαλον τὰς δυνάμεις,
 id est exercitus & acies instructas ad prælium commiserunt. **Aesch.**
 κατὰ τιμάρεως, οὐδὲ βελόνων διατριβῶν ἤφατο, ἀλλὰ διημέρην ἐν τῷ κυβείῳ &
 ἢ τῆλῃ τίθηται, καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβόουσι. **τῆλῃ** **circulum**
cribri significat, hoc est πλὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου. **Alii volunt etiā signi-**
ficare συνίδια πλατῶν, ἢ οἱ ἀρσινόη τὰς ἄρτας ἐκείνας. **Aristoph. Pluto,**
 priore significatiōe vsus est, **Διὰ δακτύλιον μὲν οὖν ἐμὲ γὰρ διελευσάσας, καὶ**
ἐν πυγῶν γὰρ δακτύλιον δὲ τῆλῃ. **Legitur apud eundem ἐν σφηξί, ἅτῃς δὲ**
ἐσεβήσεν γὰρ, πρὸς δ' ἢ τῆλῃ. **δύς πάλιν, vbi interpres operculum camina-**
le significare dixit, de qua dictione ita inquit in Pluto, καὶ δὴ καὶ ἰδίως
 ἐκαλεῖτο τῆλῃ περιφραγμα συνίδιον ἐν τῆ ἀγορῇ, ἐν ᾧ ἀλλοῖτα ἐπιπράσσοντο. καὶ ὄρτυ-
 γοτρεφοὶ τὰς ὄρτυγας σωβέβαλλον ἐν τῆ τῶν. ἢ ἰντερπρῆσις satis congruit loco
Aeschinīs supradicto, certe quidē hoc vocabulo, turpis ludī studiū si-
gnificat, vt aleæ vocabulo apud Latinos. **Synes.** τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἔφην ὅτι
 τῆθραπῆα κακῶς καὶ ἀναγωγῆς ἐκ ἀπέτυχον ἀξίας τῆ φνσεως ἐκ παλαιῶν ἐν τῆλῃ καὶ κλ-
 σοις καὶ κατωκλείοις καλινδιδείας. **Aristot. lib. vi. de aial. de mulo Atheniēsi lo-**
quens, δε καὶ ἀφαιμύλιον ἢ δὲ διὰ γῆρας, σωμαπρῶτον, παραπρῶτον, πρῶ-
 ἔσωε τὰ ῥόγη πρὸς τὸ ἔργον. ὡς ἐφῆσάντο μὴ ἀπελάωσιν αὐτὸν τὰς σιτοπώλας
 ἀπὸ τῶν τῆλῶν. **De quo Plinius ita inquit libro. viii. verba Aristotel. ver-**
tens, Eo mulo gauisi Athenienses, cum templum in arce facerēt, qđ de-
relictus senecta ceditia iumenta comitatu nifūq; exhortaretur, decte-
tum fecere, quo caueretur, ne frumentariū negociatores ab incernicu-
lis eum arcerent. Vbi haud scio an Aristoteles non incernicula intelle-
xerit, sed arcas frumentarias, hoc est vt Suidas inquit, πύργατα πετρά-
γωνα, vt arcæ aquariæ a Victruuiō dicuntur libro quinto, hoc est septa.
Cicer. pro Milone, Subito arrepti in quæstionem, tamen separantur a
ceteris, & in arcas coniciunt. In huiusmodi arcis feras peregrinas &
 visendas circulatores hodie circūferunt. **Frumentariæ autem arcæ, id**
 est τῆλῃ, in summo patentes erant. **συναμπτόν** autem πρὸς τὸ ἀμπερ
 ἔρχεται, quod funem extensum significat. & ἀμπερ τὸ ἔλκειν, vt in-
 quit **Hesych. Plutarchus in Catone maiore, his verbis dictum Ari-**
stotelis extulit, μίαν δὲ φασιν ἡμίονον καταβάλλουσιν ἀπὸ ἐαυτῆς ἐς τὰ
ἔργα, τοῖσ ἀνάγκη τὰς ἀμάξας ὑποζυγίαις ἐς ἀκρόπολιν συμπαράστει-
χεν καὶ προηγείσθαι, κατὰ πρῶτον ἐνηλευσόμεν καὶ συνεδρῶσιν, τρέφεισθαι

τῆλῃ.

δημοσία, μέχρι τελούσης ἐκκρίσασιν. συμβάλλει etiam significat collidere, συγκρούει, id est inimicitiam inter duos & discordiam rixamq; concitare. Xenoph. in sexto παιδείας, ἢ ἡ γυνὴ ἀπέφρασε μὲν, id est amantis & appellantis preces reiecit, qui ipsam de stupro interpellabat. & μὲν καὶ τηγόρησε ἢ ἀράσας πρὸς τὴν κῆρον, ὁκνήσας συμβαλεῖν ὄλως ἀνδρας. Tractū hoc a bestiis quæ irritantur ad pugnam. Paus. in Lacon. ἐπὶ ἡ τῆς θυσιᾶς κάπρος ἠθάδας οἱ ἐφρηβοὶ συμβάλλουσι μαχομένους. Xenoph. ὡσαύτ' ἐνοι τὰς ἀλεκτηρῶνας σκοροδῶ σιτίσαντες συμβάλλουσι. est em̄ συμβάλλειν paria cōparare. συμβάλλω etiā absolute dicitur ἀντὶ τῆς συμπλέκομαι, ἢ συμπίπτω, ἢ συμφέρομαι τῶς πλεμίοις, ἢ ἐς χεῖρας ἐρχομαι. hoc est vires confero ad prælium, καὶ τὰς δυνάμεις συμβάλλω. Isocrat. Ἀλλὰ πρὸς μόνους τὰς προγόνους τὰς ἡμετέρας συμβάλλοντες, ὁμοίως διεφθάρησαν, ὡσαύτ' ἐν τῇ πρὸς ἄσπαστας τὰς ἀνθρώπους ἐκλεμνησαν. ἀντὶ τῆς συμπλεκόμενοι. ὅθεν συμπλοκή, prælium & conflictio. Basil. de vita solitaria. οἱ πρὸς τὰς γέροντας διαπληκίσομαι, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαί, id est conflictus litium. Lucian. pro manuum cōsertione, id est prælio. Greg. Ἄριστον δ' αὐτοῖς συμπλακῆναι ἐγγυτέρω, propius pedem conferre. quod etiā ὁμοίως χωρῆν τῶς πλεμίοις dicitur. Plutarch. in Anton. ὁυχ ὡσαύτ' πρὸς τερρον, ὑπὸ γων ἅμα πρὸς τὰς ὀπλίτας ἀναχωρῶν. ἀλλ' ὑπεσάμην ἢ συμπλερόμενος παρὰ βολώτερον. Synes. ὁσὲν γὰρ ἐμπαύρ ψυχῆς ἐπιμελώμενος ἀλλήλων, ἀλλήλοισιν σωδίοις ὁμοίως χωρῆν ἢ συμπλέκεσθαι. hic in bonam partē accipitur, pro amice complecti, & conuenire in. Sic tabula Gebetis, ἐυθὺς ἀναπνεύσιν αἱ ἠδοναί, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, complectuntur & hæret. συμπλέκομαι ἔνι, significat est mihi cum eo negocium, rem habeo cum eo. Aesch. πρὶ παρὰ πρ. συμπλέκομαι δ' ἐν τῇ κλητῆα καθ' ὑπεβολὴν ἀνθρώπων γόνῃ καὶ κρηρῶν, ὅς ἐδὲν ἄκωρ ἀλκιδὲς ἐδὲν ἔρη. de Demosthene loquens cum quo legatiōis munere functus erat. id est, implicatus sum, officii necessitate vincus sum. & vt Cicero in Diuinatione loquitur, sortis necessitudine coniuctus sum, vt Questor cum Consule. Et coniunctio eiuscemodī συμπλοκή, quæ dicitio ad texturā ptinet. Plato in Politico, τὴν δ' ἢ βασιλικὴν συμπλοκὴν ὡς εἶοιμε λεκτέον, κρίατε ὅτι τῆς τρόπῳ συμπλέκεσθαι, κτὶ ἡμῶν ὑφασμα ἀποδίδωσιν. Et in fine libri, σωυφωσιν ἢ συμπλοκῆν pro eodem dixit. περιπλέκομαι est circūplicor, amplector, circumplector. Aristotel. in primo de generatione, περιπλέκονται δ' ἀλλήλοισι οἱ ὄφεις διὰ τὴν ἀφύϊαν τὴν παρὰ πῶσιν. de coitu serpentum loquens. hoc est περιελίθησθαι. vt idem ibidem, ἐπεὶ οὖν ἐκ ἕχαστι μύρια οἶοι περιελίθησθαι, ἀντὶ τῆς τῆς ὑγρότητος ῥεῖνται τῶ σώματι, περιελίθησθαι ἀλλήλοισι. Παραπλέκω est attexo & immisceo. Galen. in secundo ad Glaucon. παραπλέκειν δ' ὅμως τὶ ἄμενον κῆρ τῆς τῶ ἢ ὄξος ἢ οἴνου. Et alibi idētidē. Basil. Διοδώρω, ἔα μὲν οὖν ὡσαύτ' προσκεκμησιν γυμνασίῳ ἐπὶ ἀναδεία τῶ τῶ πρὸς πρὸς ὡσαύτ' ὑποβαλλόμεθα, ῥη ἔνα καὶ ἀπὸ τῶ πρὸς ὡσαύτ' ὡσὸς τῶ παραπλέκειν τῶ λόγῳ, attexere, admiscere. ἐπιπλέκω, im-

συμπλοκή.

συμπλέκομαι.

συμπλέκω.

περιπλέκομαι.

παραπλέκω.

ἐπιπλέκω.

plico permisceo. Idem Gal. in decimo Therapeut. μιᾶς μὲν γὰρ ἐν τῶ σώματι διαθέσεως ὄουσης, καὶ μὴ τῶ λόγῳ, τῆ πῶρα γὰρ ἐν εὐρεῖν αὐτ' ὅτι τῆ ἴασιν. ἐπιπλοκῶν δὲ δυνῶν ἢ τῶν, καὶ μάστιγι ὅταν ἐναυτίων ἀλλήλοισι δέωνται βονή δυνάτων, ἀδύνατον μὲν εὐρεῖν τῆ πῶρα δ' κρητέον. Et ἐπιπλοκή, implicatio & permixtio. ἐμπλέκω etiam immisceo, confundo. Aristotel. in decimo Ethicorum, καὶ διὰ τῶ πῶρα τῶν δυνάμωνα ὄντων ἡδὺν βίον δ' ἐν εἶναι. καὶ ἐμπλέκωσι τὴν ἡδονὴν ἐς τὴν δυνάμωνα δυνάτω, connectunt & permiscēt. tracta metaphora a multiplici filo texture. ἀναπλέκω, redimio, cesariē colligo reticulo. hoc est ἀναλαμβάνω. Lucian. πάντες γὰρ ἐλδύθησθαι ἀναπλέκονται, ἀναδύθησθαι κρῶβυλον ἢ τῶ πῶρα ἀνψημύσιν. Διαπλέκω τὸ διασπῶ, dissipo, perfringo, perumpo. Plutarch. in Anton. οἱ ἢ παρῶ διαπλέξω μὲν δ' ἀνάμνησιν τῶν σρατῶν, δὲ διασπῶσι τὴν τάξιν, ἢ δὲ πολλακῶς ἢ τῶν μύσιν ἢ πεφθιγότες, αὐτοὺς ἐρρωκῶς ἀνεμίγνυτο τοῖς ἐπὶ χίλον ἢ σῆρ πρὸς τῶ μύσιν. hoc enim significat Διασπῶ. & præterea dilacero, perfringo, distraho, & membratim dilanio. Demosth. in quart. ἢ φιλιππῶν, μὴ τοῖνυ κρητῆτε ὄντων ἀνθ' ὧν φιλιππῶν ἀμαρτάνει μισήσετε, καὶ τοῖς παρ' ἐκείνους μισθαρῶσι διασπῶσθε τῶν ἀναβλήτε. Plutarch. in Cæs. ἄλλοι δ' ἐφορίτῶν πῶρα χόσε φηὶ πῶρα ὡς, συλλαβῆν καὶ διασπῶσθαι τοῖς ἀνδρας κρητῶν. Isocrat. de Orpheo, Διασπῶσθε τῶ βίον ἐτελοῦσθαι. Ponitur & pro distrigo πρὸς τῶ. Lucia. τοσαῦτα πρῶρα ἔχω, μόνῳ κάμνω, καὶ πρὸς τῶ ὑπηρεσίας διασπῶμην. Διαπλέκω etiam significat texo, id est molior, comminisco. ὅθεν ἀνδίαπλέκει ἀπὸ ἀπὸ Aesch. ἢ κρησιφῶν. καὶ, ἀλλ' ἀνδίαπλέκει πρὸς τῶ ὄντως, καὶ λέων ὡς οὐτ' ἔλαχε τεχνοσοῖς, οὐτ' ἐκρητοῦν ἢ τῶ τῶ δῆμι. καὶ πρὶ τῶ τῶ μὲν κρημοθῆνης μὲν καὶ κρησιφῶν κρητῶν κρησονται λόγῳ. At enim excipiendo dicit ille statim & replicabit. id est, habet autem ille quod contra commētus est & quod replicaturus est. vnde replicationes dictæ, quæ sunt ἀνδίαπρῶρα, hoc est secundariæ exceptiones. Est enim ἀνδίαπλέκειν, quasi obtexere & contra comminisci quod respondeatur. vel ἀνδίαπλέκει sic dixit vt latine replicare dicimus. Vlpianus, Exceptio actorem excludit, replicatio reum. συμβάλλω etiam pacifcor significat & contractus conuentaq; in eo, hoc est συναλλάττω. Demosth. λέγε δέ μοι τὰς μαρτυρίας, τίς ἐγὼ πρὸς τὰς συμβάλλοντας ἀνθρώπους, ἢ πρὸς τὰς θεομύσας ἐμῆ. Isocrat. πρὸς εὐθ' ἴνου, τῶ μὲν γὰρ ὡσαύτ' εὐθ' ἴνου δυνάμην, δ' ἴν αὐτ' ἔλαβον ἀποσφῆρ, καὶ οἶοι μὴ σωέβαλεν ἐγκαλῆν, & cum iis experiri, quibus cum nihil contraxit, nullum pactum inuit. Idem, καὶ ὅτε αὐτ' ἔλαβον ἀποτένην ἴνα γὰρ κῆρ, τότε ἢ μὴ σωέβαλεν, ἢ λπίζε πρῶρα. Et cum Nicias dependere cogebatur quæ nunq; mutuatus erat, tunc credibile est eum exigere conatum esse quæ non stipulatus erat. Vnde συμβόλαια dicta, pacta, & conuenta. Plato, συμβολαίῳ πρὸς τῶ ἀλλήλοισι συμβάλλουσι. Sic Demosth. καὶ συμβόλαια, πολλοῖς συμβάλλουσι. Hoc etiam συναλλάττω dicitur & συναλλάττω.

ἐπιπλοκή.

ἐμπλέκω.

ἀναπλέκω.

διαπλέκω.

διασπῶ.

ἀνδίαπλέκει.

συμβόλαιον.

συναλλάγμα, ἀντί τῶν συμβολαίων. Aristotel. in octavo Ethic. οὐχ ὁμοίως δὲ συναλλάξαι καὶ διαλυθῆναι ἐγκαλέσθαι. γίνεται οὖν τὰ ἐγκλήματα ὅταν μὴ κατὰ πλὴν ἀντιῶν συναλλάξωσι καὶ διαλύωνται, tunc controuersie oriuntur & iudicia intenduntur, quando non eadem cōcordia contrahunt pactiōnes, contractasq; dissolunt. Idem, Διότις ἑνίοις τῶν ἐκ ἐσὶ δίκαια. ἀλλ' ὅσονται δ' αἶψα εἰς τὸ πῆλπις συναλλάσσονται, qui bona fide in rebus contractis versantur. συναλλάγματα, id est commercia, duorum sunt generum, ἐκδοσία καὶ ἀκδοσία. ἀκδοσία sunt διορ κλοπή, μοιχεία, φαρμακεία. Idem in quinto, ἐκδοσία δὲ λέγεται ὅτι ἢ ἀρχὴ τῆν συναλλαγμάτων τῶν ἐκδοσίων. διορ πρῶτος, ὡνή, δανεισμός. τῶν δ' ἀκδοσίων τὰ μὲν λαδραία, διορ κλοπή, μοιχεία, δολοπατεία, δολοφονία, ψευδομαρτυρία. Δολοπατεία est actio serui corrupti. Ἀσυνάλλακτος est homo morosus vel improbus, cum quo contrahi vel commercium haberi non potest, & cui nihil est commercii cū vita ciuili, quales decet esse τῶν μοναχῶν. Basil. ἄβιορ, ἀκτῆμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. συμβάλλω, τὸ πρῶτον ἀλλοῦ καὶ πρῶτον ἐξω, confero & contendo comparoq;. Aristotel. in secundo Ethic. Ἄλλα δὲ θεωρεῖται τοὺς ἐκ τῆν κοινωνίῶν διαφορομύθους, πρὸς ἄλλους συμβάλλοντες τὸς κεντρίμύθους ἰδία τὰς ἑσῶσίας. Inde συμβλητὸς, conferendus. Lucian. τῶν δαιμονίων δὲ μεγάλων καὶ ἐσυμβλητῶν ὑπεροχῶν ἔχοντα πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, διχρῶν τυχόν ἄπαντα τὰ πρῶτα. Aristotel. in quinto Ethic. Διότι πάντα δεῖ συμβλητὰ πως εἶναι ὡς ἔστιν ἀλλοτρίῳ, Quare oportet omnia quae in commercium cadunt esse quodam modo comparabilia & commutabilia. Et in tertio Politic. καὶ κατὰ γὰρ τὸν λόγον ἔστιν, πᾶσι ἀγαθῶν πρὸς πᾶσι ἂν εἴη συμβλητῶν, conferendum. Quare συμβλητῶν idem atq; ἀδιαφορῶν apud eundem. vt in decimo τῆν μετὰ τὰ φυσ. εἰ μὲν οὖν συμβλητῶν καὶ ἀδιαφορῶν αἱ μονάδες, ὁ μαθηματικὸς γίνεται ἀριθμὸς καὶ εἰς μόνον. Idem, καὶ ὅτι συμβλητῶν ὁποιαοῦν μονάδες ὁ πρῶτος μονάδων. καὶ ἀσύμβλητος, non conferendus, non æquus, impar. Idem, πρῶτον μὲν οὖν σκεπτικῶν εἰ συμβλητῶν αἱ μονάδες, ἢ ἀσύμβλητοι. & infra, εἰ μὲν οὖν διαφορῶν αἱ μονάδες, & reliqua. συμβάλλω, confero, conduco, συναίρομαι καὶ ἐπικέρω. Demosth. εἰ δὲ τίτι συμβέβηκε πρῶτον, ἢ τίνα δὲ πεπόμενος, Xenoph. de cōiugibus, καὶ ἐπὶ τῶν δὲ λογίζεσθαι, πότερ' ἄρα ἀριθμῶν πλείω συμβέβηκε ἡμῶν, quis nostrum plura contulit. Antiph. οὐδὲν συμβέβηκε ἕως πλὴν ἐν πώλειος σωτηρίῳ. Isocrat. πλείω συμβέβηκε τριπρῶτον εἰς τὸν κοινόν ἐν ἐλλάδῳ κίρδωρον. συμβόλαιος δίκη, controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Thucyd. in primo, καὶ ἐλασσόμενοι γὰρ ἐν ταῖς συμβολαίαις πρὸς τῶν συμμάχων δίκαιες, καὶ πᾶσι ἡμῶν ἀντιῶν ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις πρῶτον τὰς κρίσεις ἐλλοδικῶν δοκῶν. Συμβολή, cōflictus & conflictio praeliaris. Xenoph. Ἄλλ' ἀφυγῶν μεν ἑαυτοῖς ἰσχυρῶν φάλαγγ' ἔδ' ἕνα ἀπέκτενον οἱ ὀπλίται, οὕτως πρῶτον ἐκ χωρῆς ἐνθα ἢ συμβολῆ ἐγένετο. Significat etiam commissionem, id est parium comparationem ad pugnam. Herod. Δι' ὀρνίτων μάχης

Δολοπατεία
Ἀσυνάλλακτος

Συμβλητὸς

Ἀσύμβλητος

Συμβάλλω

Συμβόλαιος

Συμβολή

καὶ ἀλεκτρονίων συμβολαίαις. Significat etiam coniecturam apud Plutarch. vnde σύμβολον, quam notam Cicerō vertit. συμβάλλω enim conicio significat, vt συμβάλλω δ' ἑνὸν πρῶτον. Et σύμβολον signū, vt signa militaria, Herod. τὰ τῆν στραπέδων σύμβολα, ἰππικῆν ὄντα, χρυσοῖς ἀναθήμασι πολλοῖς κεκοσμημένα, ἐπιθέσθαι τοῖς ὁμοίοις. Et insignia, id est πρῶτον. Idem de Lucilla Comodī sorore, ἀλλ' ἐπὶ συναίον τὸν Δέκιον τελευτήσας, μὲν ὄντων τῆν ἀσκήσει τῆν βασιλείας συμβόλων, πομπῆν αὐτῆν ὁ πατήρ ἀντιῶν ἐξέδωκε. ἔδ' ἕν ἡπὶ μύθῳ καὶ ὁ κόμοσ' ἐφύλαττε ἡμᾶς τῆν ἀδελφῆ. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν βασιλείων τῶν καθῆσο ἐν τοῖς θεάτροις, ἢ δ' πῦρ προπετόμενον αὐτοῖς. Σύμβολον etiam omen significat, καὶ ὀφινίσματα. Greg. in pri. καὶ ἰεζ. de quodam sene loquens viro sancto qui pendens torquebatur, μὴ δὲ γὰρ ἐν τοῖς δεινοῖς δ' φαιδρῶν ἀπολιπῆν, ἀλλὰ καὶ ἐν τρυφῶν ταῖς βασάνοις, ὅτι μνημονόμωμον ἐκείνο καὶ ἔδ' ὀμωρον ἐπαρῆν ὡς ἐπαυνοῖν δ' σύμβολον, ἑαυτῶν μὲν ὑψηλὸν ὄρωρ, ἐκείνος δὲ ταπεινὸς καὶ κᾶτω καμύνας, omen sibi placere dixit. Dicitur & genere masculino. Synes. τῶν ἀδελφῶν, ὅν γὰρ οἰμα νομίζεται νύμφον τρία βασιλεία ἐπ' ἐκφορῶν, ἵνα μὴ τῶν νυμφῶν συμβολῶν ἀπαίσιος γένηται. Sic dicitur vt πρῶτον, vt μετὰ μετῶν, vt ὑπόλογος. σύμβολα etiam dicebantur tesseræ quaedam quae dabantur publice a ciuitatibus quibusdam hominibus sibi amicis, vt hospitaliter & amice acciperentur in oppidis foederatis. Lys. ὑπερ τῆν Ἄριστοφάνους χρημάτων, Διμῶν γὰρ ὁ Πυριλαμῶν τριπρῶτον εἰς κύπρον, ἐδείκνυ μὲν προσελθεῖν αὐτῶν, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον πρῶτον βασιλείας τῶν μεγάλων, ὡς μὲν χρυσῶν, ὡς Ἄριστοφάνω λαβεῖν ἐκκαίσει μιν εἰς αὐτῆν, ὡς ἔχοι ἀναλίσκεν εἰς τὰς τριπρῶτον. ἐπειδὴ δὲ εἰς κύπρον ἀφίκοιτο, λυγρῶν ἀποδόντων ἕκοσι μιν. πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων ὀφειλόμενον διὰ τὸ σύμβολον ἐν πᾶσι τῆν ἡπὶ τῶν. Sic hodie vocari possunt tesseræ collybiticæ, quas literas collybiticas vocant, quasi ad permutandam pecuniam externam institutas. σύμβολον ἀντί τῶν τμήμα, quasi tesseram & frustum abscissum. Plato in Sympos. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ὅστιν ἀνδρώσῃ σύμβολον ἅτε πετμημένον, ὡς ἂν ψῆμαι δὲ ἐνδὲ δύο, ζητῆ δὲ ἀεὶ ἑαυτὸν ἕκαστος σύμβολον. Alibi πεμμάχιον dicit. σύμβολον, commissuram dicere videtur. homines enim eo in loco ait olim geminos fuisse, id est διφυσῆς. σύμβολα πυθαγορικά, dicta sunt quaedam quasi ænigmata, significantia rei alicuius occultæ & recondita, vt illa apud Plutarch. in octavo Sympos. συναρῶν τῶν ἀνασάντας δὲ δινηῖς τὰ σφώματα. Vnde συμβολικόν, pro allegorico & ænigmatico dicitur. Eadem etiam συμβόματα dicuntur hoc est ἀλλοτρίματα, de quibus magnus Dionysius ita scribit, μὴ γὰρ διώμεθα τὰ φαινόμενα τῆν σωθημάτων ὑπερ ἑαυτῶν ἀναπεπλάσθαι. Non enim existimare nos oportet quae figurate diuinitus tradita sunt, de nihilo sic esse prodita, in eumq; sensum exaudienda quem præ se ferunt, sed esse integumenta arcanæ intelligentiæ scientiæq; non peruulgata, ne profanis scilicet hominibus

σύμβολον

σύμβολος

σύμβολα
κολυβισικά

σύμβολα
πυθαγορικά

συμβόματα

bus liceat comprahendere res sacrosanctas : sed solis retegantur & aperiantur sanctitatis & puritatis germanis amatoribus, utpote qui sensus pueriles in mente vulgi informatos, procul a figuris illis consecratis summouere amoliriq; didicerunt, προβεβληθῆς δὲ εἰς ἀπορρήτους καὶ ἀδιάτακτους πολλοὺς ὑψηλῆς, ὡς μὴ τοῖς θεοφίλοις διχρήματα τὰ παύσια. μόνοις δὲ ἀνακαλύπτειν τοῖς εἰς ὁσιότητος γνησίους ἐξασαῖς, ὡς πᾶσι πλὴν παιδαριώδη φαντασίαν ἐπὶ τῆν ἱερῶν συμβολῶν ἀποσκόναζομεν. Inde συμβολικὴ θεολογία, dicta, quæ etiam πελασικὴ vocatur & μουσικὴ, differtq; εἰς φιλοσοφικὴν καὶ κατὰ νομικὴν ἢ ἀποδεικτικὴν. Symbolica est quæ in sacramentis implicita est hodie in ecclesia, ut olim in ceremoniis legalibus fuit. Philosophica est quæ versatur in theoria & rerum diuinarum commentatione. Idē, ἄλλωσι καὶ τῆν ἑννοήσῃ καὶ δὲ διπλῶν εἶναι πλὴν τῆν θεολογίαν πρῶτον. τὴν μὲν ἀπορρήτων καὶ μουσικῶν, πλὴν δὲ ἐμφανῶν καὶ γνωριμωτέρων. καὶ πλὴν μὲν συμβολικῶν καὶ πελασικῶν, τὴν δὲ φιλοσοφικῶν καὶ ἀποδεικτικῶν. τελεσικὸς δὲ τῶν τελεῶν dicitur, & πελασικὴ quasi initiatrix. τελεῶν initio significat & res diuinas facio, ὅτιον τελεῶν σε τὰ ἀπορρήτα, ἀντὶ τῶν μυστῶν. Hoc modo enim homo absoluitur & perficitur. Greg. τελεθεὶς τῶν βαπτισμάτων, initiatus. καὶ ἐκλεθεὶς τὰ ἐλθούσια Lucia. Inde τελετή, exortatio & cerimonia & sacerdotium. Demosth. πλὴν ἔτις ἱερῶν καὶ τελετῶν ἐκ γένους. Idem, καὶ τελετῶν καὶ ἱερῶν καὶ ἡμῶν μετέχειν τῆν ἑν τῆν πόλει, id est sacerdotiorum. Plato libro secundo de Repub. ludos & sacrificia hoc vocabulo significat, appellatq; λυσεις ἢ καθάρσεις ἀδικημάτων, βίβλων τε ὁμαδῶν πρῶτον καὶ ὀρφείας καθ' ἃς θνητοὶ, πέθοντες δὲ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθάρσεις ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδῶν ἡδονῶν, ἐστὶ μὲν ἐπὶ ζώσιν, ἐστὶ δὲ καὶ τελευτήσῃσιν, ἃς δὲ τελετὰς καθάρσεων. August. libro decimo de ciuitate hoc verbo consecrationem significari dixit. Lucia. seruatorem nostrum ait ἀνασκολοπισέντα ὅτι καὶ τελετῶν ἐστὶ γὰρ ἑν τῆν παλαίστῃ. Plutarch. in Demetrio pro initiatione posuit ut infra videbimus. Synes. altaris sacrificium τελετῶν ἀπορρήτων vocare solet, quasi arcanam & mysticam ceremoniam. Inde τελετάρχης vt ceremoniarum conditor Christus appellatus est. Dionys. de ecclesi. hierarch. de domino loquens qui discipulis sacerdotium dedit, Διὸς καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλὴν ἱερατικῶν τελεῶν ἅπαρ τοὺς μαθητὰς, καὶ τῶν ὑπαρχῶν ὡς θεὸς τελετάρχης, ὁμοῦς ἐπὶ τῶν παναγέστατον αὐτῶν τῶν τελεῶν καὶ τῶν θεαρχικῶν πνεύμα, πλὴν τελετάρχικῶν ἀνατίθῃσιν ἱεραρχικῶς τελεσιουργίαν. Idem, ἢ εἰς εἰς ἱεραρχικῶν χριστεῖς ἐπίθεσις, ὁμοῦς μὲν ἐμφανῶν πλὴν τελετάρχικῶν σκέπων ἢ εἰς ὡς παῖδες ἱεροὶ πρὶεργάζονται πατρικῶς. διδασκῆ δὲ ἅμα καὶ πᾶσι τελετῶν τὰς ἱεραρχικὰς ἐντολάς, ὡς ἢ θεὸς πρῶτον τοὺς τελεθέντας. Quo in loco τελετῶν agere & celebrare significat, & rem sacram facere. Chrysostr. μεταβῆναι τὸν πόνον ἐκείθεν ἐπὶ τὰ νῦν τελετῶν, καὶ δὲ θαυμασὰ ὄψῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι ἐκ τῶν ὑπερβαίνοντων. de sacra hostia loquens, quam τελετῶν ipse vocat.

συμβολικὴ θεολογία καὶ πελασικὴ

τελεσικὸς τελεῶν

τελετή

τελετάρχης

τελετάρχικος

Dionys. de precationibus exequialibus dixit, λαβόντες δὲ τὸν κεκοιμημένον, ἐπὶ τὸν ἱεραρχικὸν ἄγιστον. ὁ δὲ ἀσπυλῶς ὑποδέχεται, καὶ τελετῶν τὰ ἱεραρχικὰ ἱερῶν, id est peragit ea quæ ritus sacer præstituit. Gregor. de pascha, πᾶσι ἐν τῶν ἱερῶν τὰς εὐχὰς, καὶ τὰς αὐτῶν χριστῶν καὶ ἐπὶ αὐτῶν τελετῶν, id est quæ agi in eius honorem solent, quod ἄγαν etiam dicitur, vt ἄγαν καὶ τελετῶν τὰ παλαιά, Libanius dixit. Herod. ἡρισμῶν ἡμέρας ἡμερῶν μητρὶ θεῶν τελετῶν ἑσπέρων. Alibi, ἱερῶν ἀγῶνα διὰ κατεπαιγῶν τελετῶν ἑσπέρων. Significat etiam perago, celebros. Idē, τὰς τελετῶν βασιλείας θυσιῶν τελετῶν. Dicitur & ἐπιτελεῶν. vt εὐχὴ ἐπιτελεῖται τῶν θεῶν, id est ἄγεται. Iulianus ὑπὲρ ἀργείων, ἐπὶ ἐπιτελεῶν δὲ τὰ κωμῆσια τὰ κηλῶν ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιτελεῖται, ἀρκτους καὶ πρῶτον ὡς νοῦνται, ad venationes quæ in theatris eduntur. Herod. εἰδομεν δὲ ἐπὶ αὐτῶν καὶ θεῶν παντοδραπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦς, ἰδρυμένης ἢ παννυχίδας ἐπιτελεῖται. Quod verbum significat etiam obire & perfungi. Lucia. de Perseo, ἐσπέρων μὲν εὐχῶν τὰς τοργόνας, ἀθλῶν ἡνα τῶν τῶν βασιλεῖ ἐπιτελεῖται. Herod. νοῦνται ὅτι, καὶ δὲ νοῦνται ἐπιτελεῖται ταχῶς. Xenoph. καὶ ὅτις ἐκ τῶν νόμιμα ἐπιτελοῦντων (id est opere exequentium & peragentium) αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταῦτα κλητῶν, ἀριστοκρατίαν ἐννομεῖν εἶναι. ἐπιτελεῖν τὰς εὐχὰς, est voti damnare, preces ratas facere. quod & ἐπιτελεῖς καὶ dicitur, hoc est ἐκ ἀπράκτου, ἀλλὰ εἰς πέρας ἀγορεύσας. Thucyd. ἐξ ὧν τελετῶν καὶ ἐπιτελεῖς γίνονται. Sic ἐπιτελεῖς ἐπινοίας vocat Polybius inuenta & excogitata quæ irrita non euadunt. τελεῶν etiam δὲ τὰ ποταμοὶ καὶ ἑννομεῖται καὶ ἐγκρίνομαι & censoor contribuorq;. Synes. Theophil. ἀλέξανδρος δὲ ἐκ βασιλῆς κερναῖος, ἐξ ἀφράκτου ὧν εἰς μοναστικὸν βίον ἐτέλεσε. τῆ δὲ ἡλικίᾳ συμπεροίσεως εἰς μοναστικὴν καὶ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἡξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, id est adhuc adolescentulus monasticæ vitæ se dedit, inter monachos profiteri cœpit. Sic Lucia. ἐπὶ εἰς ἀνδρας τελετῶν ἡξέμεν, Postq; inter viros census sum. vt Romæ qui togam virilem sumebant. τῆν εἰς βασιλῆος, ὡς δὲ οὐκ ἐπαυκῶν, μικρὰ τῶν κόσμων καὶ τῆ σκηνῆ χαρισάμενοι, τὰς εἰς ἐνεόμεθα ἡμῶν αὐτῶν, ἢ τελετῶν εἰς ἀνδρας δὲ ἀγείων, ἀνδρικότερον τῆ φιλοσοφίας προσβαίνοντες. Aristid. in exordio Panathen. ὄυστινας δὲ ἄρ τῶν φέας προτέρων ἡμῶν ἀγῶν ἡς ὡς ἀφρα Ἀθηναῖοι, δοκῶν γε διήσως εἰς ἑλλῆνας τελετῶν, εἰς εὐχῶν ἐν τῶν, qui quidem certe Græcus esse censeatur. Sic in præfatione operum Dionys. theologi, ὅν γὰρ πᾶσι ἀνδρῶν εἶναι εἰς πλὴν δὲ ἀγῶν πάγος βασιλῶν τελετῶν, id est adoptari inter Areopagitas. τελεῶν etiam censoor, id est ἀξιόμοι. Inde δὲ διδασκῶν τελετῶν dicit qui erant quasi capite censu. & τῶν ἱππῶν τελετῶν apud Pollucem. de quibus vocabulis in libro quinto de Assē olim differuimus. Demosth. καὶ τιμοκράτ. ἐν τῶ νόμῳ ἐνι, εἰ δὲ δὲ ἴσως Ἀθηναῖων εὐχῶν, ὡς ἀν ἐγκρίτας εἶς καθίστη δὲ αὐτὸν τελετῶν τελετῶν, id est eodem cum eo censu censos. τελεῶν, pensito. vnde τελετῶν dictum vectigal, vt πρῶτον εἰς φέρας φέρῃ. Xenoph. εἰ δὲ εἰς τελετῶν ἀργύριον ὡς μὴ ἱππῶν. & alibi τελετῶν

ἐπιτελεῖς

τελεῶν εἰς ἀνδρας & ἱππῶν

iter flecto. Xenoph. in tertio ἑλλωιζ, ὁ δ' ἀγκοισίας ἀντὶ τῆς ἐπι καρίαν ἰέναι, ὁ δὲ τὰ νηυσὶν ἀποσρέψας, ἐπὶ φρυγίας ἐπορόβει. Idem, τούτῃ μὲν τῶν φωνέντων σρέψας ἐπορόβειτο ἐπὶ πλὴν δάλατον. Plutarch. in Demetrio, καταλιπὼν πλὴν δυνάμιν ἐν τῇ μεγαρικῇ, προῆλθεν ὀλιώνους ἡνάεσχεων σὺν αὐτῷ. καὶ τὸν τῶν πάλιν ἀποσρέψας, ἀπεισκέλευσε χωρὶς, ὑπερὶ τῶν λαθεῖν πλὴν γαυῶνα σωμαλδοῦν αὐτῷ, id est τούτῳ ἀποσρεψάμενος, cum ab eis abcessisset. Sic ἀνασρέψα & ἀνασρέφομαι pro eodem. Xenoph. in sexto ἑλλωιζ, ὁ δ' ἐπὶ ἐγγύς τῶν τέχους ἐγένοντο, ἀνασρέφοντο τε καὶ ἀπὸ τῆν μνημάτων ἑβαλλοῦ καὶ ἰκόντιζον, retro reuer si sunt. Idem, ὁ δ' ἐπὶ δεικτῶν πεταγμύοι, ἀδινεὲς νομίζοντες τὸ ἀκροφῶν φάλαγγον ἔχον, ἀνασρέφον ἐπιφῶντο, id est ἐπὶ ἀκροφῶν, vt paulopost. Sic ἐπανασρέφω, δ' ἐπανακάμπτω, vt supra dictum. Sic latine reuertī & reuertere Cice ro dicere solet. Quod autē dicit ἐπὶ δεικτῶν πεταγμύοι, significat a fronte introrsus octonariam militum dispositionem fuisse. quod δ' ἐπὶ φάλαγγον dicitur, & significat versus a fronte ad tergum porrectos. Idem in tertio, τὸ μὲν πρῶτον ἐσην ἄμφοτεροι, οἱ μὲν ἑλλωιζ ἰππῆες ὡσπερ φάλαγγ ἐπὶ πεπάρων πεταγμύοι. οἱ δὲ βάρβαροι τὸν πρῶτον ἐπὶ δεικτῶν πετῶν ἔκ δ' ὀλίγα πετῶν ἔχοντες, δ' ἐπὶ φάλαγγον, id est fronte & longitudine aciei non vltra duodecim exporrecta, sed introrsus ordinibus maiore numero constantibus. Phalangis autem vocabulo acies longior ἢ altior significatur, propter duo cornua. vnde ὑπερφάλαγγον ἢ ὑπερκερῶν verba. Est autē ὑπερφάλαγγος cum vtrinque phalanx hostibus circumfusa, aciem eorum coercet. Arria. ὅτι πάντῃ ὑπερφάλαγγισεν αὐτὸν διὰ τὸ πολλὸν ἐμείλλον. ὑπερκερῶν est alterius cornu circumuentio. Aelia. ὡς δ' ὑπερφάλαγγον ἢ ὑπερκερῶν, ὁ δὲ ὑπερκερῶν, καὶ ὑπερφάλαγγισαι. Liuius. Mox cornua extédedo claufere & a tergo hostes. Idem Aelia. ὅταν ἴπποι ὑπερκερῶν τοὺς κλεμῖες βέλων, ἢ αὐτῶν ὑπερκερῶν οὐκ οὐκ φυλάττωνται. Xenoph. in secundo παιδάας de ludicra militū exercitatione loquēs, ἄλλοι δὲ περὶ ἰδῶν ταξίερχοι ἀγούτα πλὴν τάξιον ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐπὶ δ' ἀρισφῶν ἐφ' ἐνός, hoc est manipulum suum in singularem versum ducentē. καὶ ὁποῦ δὸς ἀντὶ καυρῶς εἶναι, ἢ πρῶτῳ μέλλοντα ἢ ὑστέρων λόχον πρῶτον, καὶ τὸν κέρην καὶ τὸν τέταρτον εἰς μέτωπον. His verbis significat quaternos in longitudinem collocatos, ita vt primiescent ipsi ductores manipulorum. atq; ita vt si manipuli essent octonarii, duplex esset altitudo agminis, hoc est altero tanto maior longitudine & fronte. Idē in primo ἑλλωιζ, παρὰ τὸ Διόμεδοντα οἱ Σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μίαις πεταγμύοι, Samii autē in eo praelio nauibus decem instructi fuerunt, ita vt vnica in fronte esset, quam reliquæ deinceps sequerentur in versum porrectæ. Sic ἐφ' ἐνός πεταγμύοι, figillatim instructi à fronte ad tergum. Quid autem sit ἐπὶ κέρως ἢ ἐπὶ μετώπῳ, nos alibi diximus. ἐπὶ δόρυ κλίσις, & ἐφ' ἐνίαν κλίσις, sunt verba castrensia & militaris disciplinæ. Polyb. ἴσαν δὲ κινήσεις εἰς ὑπελάμβανε πρῶτον πάντα καυρῶν ἀγμῶζειν, εἰς ἑδ' ἐπὶ σωμαλδοῦ

ἀνασρέφω ἀνασρέφομαι

ἐπὶ δεικτῶν πεταγμύοι δ' similia.

φάλαγγε

ἐπὶ μίαις πεταγμύοι ἢ ἑφ' ἐνός πεταγμύοι

ἐφ' ἐνός ἰππῆες, δὲ. καὶ ἰππον μὲν κλίσις ἐφ' ἐνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ. hoc est flexus in dextram & in sinistram. hasta enim dextra tenetur, & habena sinistra. de exercitatione militū sub Africano loquēs. Dicitur & ἐπὶ ἀσπίδα κλίσις, ἀντὶ τῆς ἐφ' ἐνίαν ab Aelia. & ἐπὶ δόρυ ἐπισρέφω, & ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφω. ἐπὶ ἀσπίδα. Στοιχοί: ordines sūt à frōte ad tergū figillatim porrecti. ζυγά sunt ab vno cornu ad alterum ordines instructi. Quare δι' ἑπὶ στοιχῶν πεταγμύοι, στοιχῆν dicitur ab Aeliano: vt illi ζυγαί qui iuga efficiunt. συστοιχῆν autē dicitur οἱ τῆς ἀσπίδος στοιχῶν ὄντες, hoc est οἱ ἐφ' ἐνός πεταγμύοι & συζυγῆν οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. Polybius in loco supra citato, ἕκ δὲ τὰς εἰς ἐπακρωγῶν τὰς ἐπὶ τοῦ ζυγῶντος καὶ τὰς ἀκροφῶν εἰς ἐπὶ σωμαλδοῦν ἐν σῶματι τῶν κινήσεων, ἐπὶ τῶν τῶν τῶν τάχει πρῶτον, ἐφ' ὅσον συζυγῶντος καὶ συστοιχῶντος διαμύειν, haec tenus vt celeritate motus ordines suos feruarēt. σύστοιχοι etiā & συστοιχῶντες sūt eiusdē sortis & ordinis, & q̄ eādē seriē efficiūt. & σύστοιχα sunt cognata & συγγενῆ, & cōsociabilia. vt si dicas hoīem cum ceteris animātibus συστοιχῆν ἐφ' ὅσον θνητός εἶναι: atq; etiā τὸν ἀνθρώπου τῆς ἀλόγου ψυχῆς ζώου, τῆς λοιπῆς τῶν ζώων σύστοιχον εἶναι. σύστοιχα sūt & ὁμοστοιχα vel ὁμοστοιχα, que in eodem versu locātur, vt sociā natura. & eiusmodi sociabilitas & naturę cognatio συστοιχία dicitur. Theophr. in sexto de Causis, ὁ μὲν ἀλλ' ὡς καὶ δόρυ καὶ κοινῶς ἀπῆν, οἱ γλυκῆς ἢ οἱ κατ' αὐτῶν τῆς συστοιχίαν, προσημῶντες, καὶ μάλλον εἰσι κατ' ἐνὶ φύσιν. Hoc verbo λιπῶν, & si q̄s alius sapor similis est, intellexit. vt paulopost, πάντα εἰς τῆς γενέσεως ἢ χυλῶν μεταβάλλει μετὰ τῆς πέψιν δὲ ἄλλων εἰς ἄλλους χυμῶν. ὡς ἢ ἄλλως ἀπῆν ἐκ τῆς σφαιρῆς εἰς τοὺς κατ' αὐτῶν. οἷον ἐκ πικρῶν καὶ στυφνῶν εἰς γλυκῆς ἢ λιπῶν, ὡς εἰς ἄλλος ὁμοστοιχῶν. Sic ἀλμυρῶν σύστοιχόν εἶσι τῶν πικρῶν. Aristot. in tertio τῆς μετὰ τὰ φυσ. de principiis loquens, εἰς τῆς ζῴων τῶν ἢ ἕτερα συστοιχία, σέρησις, καὶ πάντα ἀνάγει εἰς τὸ ἕν καὶ τὸ μὴ ἕν. καὶ εἰς ἕν καὶ τῶν πλῆθος. οἷον σάσις τῶν ἐνός. κίνησις τῶν πλῆθους. σέρησις inquit alteram συστοιχίαν efficit τῆς πραγματίων. quod dictum ab eo explicatur lib. ix. Sequitur autē in eodē tertio, πάντες οὗν τὰς ἀρχὰς ζῴωντίας λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ ἀρχοῦ. οἱ δὲ θρωμῶν καὶ ψυχῶν οἱ δὲ πέρας καὶ ἄπειρον. οἱ δὲ πλῆθον καὶ ἕν. πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναγόμενα φάνεται εἰς τὸ ἕν καὶ τὸ ὄν καὶ τὸ πλῆθος. Impar numerus & par duæ sunt συστοιχία vel capita potius τῆς συστοιχῶν, iis qui numeros pro principiis ponūt, vt Pythagorici fecerunt. si enim ab vno, tria, quinque, septē, & deinceps alios impares ponas, συστοιχίαν vnā efficiēs: & alterā, si binariū, & quaternariū, senariū, octonariūq; ponas. Idem in nono, Διὸς ἢ ἐν τῆς αὐτῆς συστοιχίας πάντα τὰ ζῴωντία εἰς κατηγορίας, ὅτι εἰς ἐπὶ διάφορα καὶ μὴ γένεαι. ἕτερα δὲ ἀλλήλων μέλισσα, οἷον λθικῶν καὶ μέλαν ἐν τῶν κέρῳ. Et in tertio de Partibus, Διήρηται γὰρ τῆς ζῴωντίων ἑκάστον πρὸς πλὴν συγγενῶν συστοιχίαν. οἷον κέρῶν ζῴωντίων ἀρισφῶν, καὶ θρωμῶν ζῴωντίων ψυχῶν, καὶ σύστοιχα γὰρ ἀλλήλων εἰσι τὸν ἐκμετῶν τῶν τῶν. His verbis significat duas series fieri,

στοιχῶν καὶ ζυγῶν. στοιχῆν καὶ ζυγαί. συστοιχῆν & συζυγῆν.

σύστοιχος ὁμοστοιχῶν.

συστοιχία.

ita vt altera alteris cōtraria è regione locētur. & τὸ πρῶτον fit principium, vt ἐν ταῖς τῆς ἀρτίου συσσειχίαις numerus est principium. Vna igitur συσσειχία erit ἀξιόμ, θορμὸν, λυκόν, & similia. altera ἀριστοδόν, τυχόν, μέλαν. ita vt τῶν ἀξιόμ τῶν ἀριστοδόν ἀντιστροφῶς collocetur, quod ἀντισσειχίαι vocatur: vt si literarū συσσειχίαι fiant, τὸ κ ἀντισσειχίαι τῶν χ·η·δ·π, τῶν ψ·φ. hoc est ἀντισφραμμῶς κέσεται. σύνζυγα, etiam καὶ συζυγῶντα dicuntur quæ Cicer. coniugata vocat in Topicis, Eiusdem inquit generis verba sunt quæ orta ab vno variè commutantur vt sapiens, sapienter, sapientia. Hæc verborum coniugatio συζυγία dicitur & ὁμοζυγία, & ὁμόζυξ vt σύνζυξ ὁμόζυξ dicitur alter equus in iugo Platonί in Phædro, quæ & σύνζυγα vocat. Significat etiā simile & eiusdē notæ. Aristot. in. ii. Physicæ auscult. οὐ δὲ ὀπυχία εἶδὲ ἀπυχία ὑπάρχει τῶντοις, εἰ μὴ καθ' ὁμοιότητα, ὡσπερ ἔφη πρῶταρχος ὀπυχίαις εἶναι τοὺς λίθους δὲ ὄρη οἱ βωμοί, ὅτι ζυγῶν, δὲ δὲ ὁμόζυγες ἀντιπρὸς καταπατώματα. hoc est ἵί qui sunt in pauimentis. Ἐπεροζυγίαι Apostolus secundæ ad Corinth. sexto p ὁμοζυγίαν dixit. ζεύγῳ par significat. & ζυγῶν par bouū iugatorū. quorū vterq; ἐτροζυγίαν πρὸς ἕτερον dicitur, μὴ γίνεσθαι ἐτροζυγῶντες ἀπίστοις. Nolite copulabiles esse infidelibus. Ἀποδιδῶμι etiā ἀντὶ τῆς ἀποδιδῶμαι dicitur. Aristot. de similitudinibus liberorū loquens, lib. vii. de histor. aialii, γίνονται ἢ τῶν ὄλων τὰ πρὸς φύσιν εἰκότες ἡλλάκις, ἢ σκῆμῆα ἔχοντες συγγενῆ ὅιον φύματα καὶ ἐλάς. ἢ δὲ ἀπέδωκε τῶν τοῖστων ἢ τῶν δὲ τῶν, ὅιον ἔχοντος ζυγῶν σήματα, ἐν τῶν βραχίονι, δ μὲν ὑὸς ἐκ ἐγένετο. δ δὲ ὑπὸς ἔχωρ ἐν τῶν αὐτῶ τῶσῳ συγκεχυμῶν μέλαν. Quare apud Plinium lib. vii. ita lego, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, ἀποδιδῶσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενῶν ὅιον ἐν σικελία ἢ τῶν ἀιδίωπι μοιχοδθῆται. ἢ μὲν δὲ θυγάτηρ ἐγένετο ἐκ ἀιθίου. τὸ δὲ ἐκ ταύτης. Redduntur autem similitudines parentum & post plures partus. ἀποδιδόναι etiā attribuere & assignare significat, & tribuere, hoc est ἀρνέμεν. Plato lib. quinto de Repub. καὶ ὁμολογῶν μὴ πρὸς φύσιν εἶναι, τὰς τῶν φυλάκων γαυαξί μασικίω π τῶν γυμνασικίω ἀποδιδόναι. Idem, τὰ δὲ ὑπὸ πῶν δόματα ἢ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα τὰς αὐτὰς φύσεις. & in Politic. καὶ παρ' ἡμῶν τῶν λαχόντων βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότεα τῶν μάλισα πάτρια τῶν θυσιῶν ἀποδοτέα, Alibi, ἀκριβῶς ἐνὶ ἐκάσῳ δ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere vniciq; ius suū exquisite. Aristot. in. iiii. de gener. animal. ἢ δὲ φύσις ἐκάσῳ τῶν πρῶτων μᾶτων ἀποδιδῶσι τῶν ἀκλικῶν μόριον. Idē in. iiii. Politic. ἀποδιδῶναι δ κρινῶν εἶδὲν ἢ τῶν τῶν πεπαιδευμῶν ἢ τῶν ἐδῶσι, Iudiciū tribuim⁹ nō minus doctis q̄ ipsi opificibus. ἀποδιδόναι etiā enarrare & explicare & de re pposita differere. Plato in Timeo, εἰδῶς ὅτι τῶν ἐξῆς λόγον εἰδῶς ἐν ἡμῶν ἐθελόντων ἰκανώτερον ἀποδοτέον. εἰς δὲ πόλεμον πρῆκντα κατασίναντες τῶν πόλιν, πάντ' αὐτῆ τὰ προσήκοντα ἀποδοτέον ἐν μόνον τῶν νῦν, nimirū soli vos huius ætatis quæ cōueniāt ad bellū gerendū, explicare possētis. In qua significatione sæpe apud Athenū legitur. ἀποδιδόναι, edere & promere.

ἀντισσειχίαι

σύνζυγα καὶ συζυγῶντα

ὁμόζυξ καὶ σύνζυξ

ἐπεροζυγίαι

ἀποδιδῶμαι

Aristot. in secūdo de gener. πρῶτον δὲ δὲ νοῦσα, ὡς δὲ καὶ ἐφεξῆς πῶν γενεῶν ἀποδιδῶσι ἢ φύσις. τὰ μὲν γὰρ τελέτορα τῶν θημάτων τῶν ζῶων τέλει ἀποδιδῶσι τὸ τέλειον ἢ τῶν κρινῶν. Alibi, καὶ τὸ ἕτερον αὐτῶ δὲ ἀποδιδῶσι. vt edere facinus. ἀποδιδῶν ἀντὶ τῆς ὑπάρχει τῶν ἐξῆς. Idem in quarto Politic. μάλισα ἢ ὡς ἀπὸ τῶν εἰπεῖν ἀρχῆς λεκτέον ταύτας, ὅσας ἀποδιδῶν βολύσασθαι τε πρὸς ἄνων, καὶ κρινῶν τῶν ὑπὸ τῶν, quibus iure suo licet. ἵππιαζω ἀντὶ τῶν ὑπὸ τῶν καὶ ἐτροπιάζω ὁμοίως. Herodia. ταύτας ἐπαρομῶν τῶν εἰπέσιμ ὑπὸ τῶν τε πρὸς πῶν τῶν πρᾶγματῶν ἐπιμέλειαν, ἢ ἐς τὸ ἀποδοτέον ἀνεμῶν, τῶν ἀνλοχεῦσι σωκεφραῖ νεο. hoc est supine delicateq; se habebat & ignauiter. Idem, καὶ ἡδὲ δὲ κλέμιοι ἐνδον ἦσαν, τῶν ἰσλιανῶν ἐν ὑπὸ τῶν, τῶν τὰ πρᾶξιμ, ἀγνοοῦτες. Paulus in tract. de probationibus, Qui enim soluit, nunq̄ ita resupinus est vt facile suas pecunias iactet. Aristot. in secundo de histor. de feris bubus loquens, τὰ δὲ κέρτα ἐτροπιάζοντα ἔχουσι μάλλον. Lucian. actiue vsus est, καὶ σεμνῶς προσβαίνων καὶ ἐτροπιάζων ἑαυτῶν. ἐπέχω etiam interdum absolute ponitur cum natura sit actiui. ἐπέχω enim est moror & inhibeo, & retro ago, & remoror & ἀνέχω. Herodia. de clade ab Alexandro accepta in Perfide, μεγίστη τε αὐτῶ συμφορᾶ, ἢ ἐξ ἀδῶς μνημονοδθεῖσα, ἢ ὡς μαίως ἐπέχε, δὲ ὡς μεγίστης διαφθορῆς, γνῶμη καὶ ζῶμη μνημοδθεῖσα τῶν ἀρχαῖων ἀποδοτέας, id est retro egit Romanorum successum & fortunam. Plutarch. τῆς δὲ ἀντὶ τῶν ἱπποδῶν, ἢ τῶν πᾶσιμ ἀπὸ τῶν ἐπέχε μυριάδας ἐπὶ τῶν ῥωμαίων, morari potuisset & inhibere. Gal. τὰ πρὸς φύσιν ἐπεχόμενα dicit p retētis, hoc est τὰ μὴ ἐκκρινόμενα cū excerni debeāt. Alibi, ὅτῃ ἐπέχοντ' αἱ ἐκκρίσις. ἐπέχω τῶν κρείας, ἀντὶ τῶν ἐπέχομαι, retineor, sistor. Xenoph. in. iiii. παιδείας, καὶ ὅτῃ ἀν ἀναπαύωντ' ἢ ἐπίχων τῶν κρείας, ἐκέλευσεν αὐτοῖς πρὸς ἑαυτῶν πρὸς ἀλάωφιν ἀνάγει, ἢ αἰδῶσι δ αἰετὸν, aut vbicūq; subfiterit ἰ itinere. Thucyd. in pri. καὶ ἐλλωκῶς πρὸς ἀλλήλους ἐπέχον δι ἀλλήλων, supfederūt bello Grecorū. Significat etiā expecto & cūctor, moror id est sustineo. Xenoph. in. v. παιδείας, ἐγὼ δ ἐπιχίω ἐστ' ἀν καλῶς σὺ φῆσ' ἔχεν. Sic accipitur cap. xix. Act. Apost. ἐπέχω, differo. Demosth. καὶ δ λαμβάνηρ δὲ μὲν ἐπέχε τὰς ταύτας τὰς ἡμέρας. Aristoph. p intermitto, id est διαλέπω, τῶν τῶν, καὶ περὶ ἐπιχῶν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι. εἴτ' αὐθις ἀκαρῆ διαλιπῶν διαλέξομαι. ἐπέχω, retineo, vt latine obtineo p cōseruo & retineo. Cic. ad Attic. Quare & illa q̄ violata expiābūt, & hæc q̄ sunt sanctissime cōseruata, religionē suā obtinebūt. Inde ἐπέχω, verbū philosophicū. & ἐπέχω, ἢ τῶν σκεπῆν, ὡλοσόφως vt apud Lucia. ἐν τῆ τῶν βίωμ πρᾶσαι, ἐπέχω πρὸς τὸ τῶν ἢ διασκέπτομαι. ἀντὶ τῶν ἐπέχω ἢ ἐπέχω τῶν τῶν συγκατάθεσιν, ἢ διαλέξω, retineo assensionē, vt inq̄ Cicero. Sic cū Xenoph. dixit ἐπιχῶσι τῶν κρείας, subaudimus ἑαυτῶς vel τῶν δὲ μὲν, vt cū dicunt ἐπέχω σε τῶν, obsto & veto ne faciās. Plutar. ἐπέμφοι τῶν Ἡρώδης ἐφεζῶν φησὶ μεταβολῆς. Synes. εἴτα ὡσπερ ἑύμα ὑπὸ τῶν ἐφέζω, vt flumen retētum & cohibitum. Demosth. ad scribam loquens, καὶ λέγε, ἐπιχῶν δ ἀν

ἵππιαζώ καὶ ἐτροπιάζω

ἐπέχω

σε κελδῶ, **Lege & refiste, vel superfede, vbicumq; te iussero hoc face- re.** Plutarch. pro obthuro, και κάτωρ ἐπιχρόμυοῦ τὰ ὄτα χλίσιν, δκ ἐφίχερ
 ἀυτῶ πρὸ τῶν νόμων ἀκέρει. **Inde ἐπέχρη τῷ γλώσσων, est lingua fauere, & pla- cide auscultare.** Cice. lib. primo de Diuinatione, Rebusq; diuinis quæ publice fierent vt fauerent linguis imperabatur, ἢ ἰδιόχειρ τὰς γλώσσας ἀνεκκρύπτειτο. **Greg.** ἢ ἰδιόχειρ, φέρε τὸ σῶτον γοῶ ἀναχέσθω, ὅσοι μὴ ἔαχέως τὸν πρὶ τούτων δέξασθαι λόγον, καὶ τῷ γλώσσων μικρὸν ἐπιχρόντες, ἀρ ἄρα δύνωνται, πλὴν ἀκωλῶ ἡμῖν ὑπεθέτω. **Alibi, ἐπίχρη τῷ γλώσσων. κατὰσιγάζει vno verbo id di- citur, & κατὰσιγάζειν, quæ iugūtur accusatiuo. quod officiū erat sacrorū præconū qui ἱεροκήρυκες dicuntur, vt apud Synes.** κατὰσιγάζοντων ἢ ἱερο- κηρύκων, ἐς θεῖον ἀυτῶν ἀπετελεύτησαν ἢ βοή, id est fauere linguis iubētī. Idē, τὰς λοιπὰς κατὰσιγάζει τὸ κατὰσιγάζειν, ad filētīū redigere. **Xenoph. in secūdo ἐλλωίη, κλεόκριτος ἢ ὁ ἴδιος κήρυξ, μάλα ἐμφωνῶ ὦν, κατὰσιγάζειν ἢ ἔλεξε. κατὰσιγάζει vero est cōticesco Platonī. At κατὰσιγάζειν est nō voce sed manu filentiū ἰνδico, vel aliud significo.** Xenoph. in. v. παιδείας, οἱ ἢ προσδύονται ὡς ἔσθω ταῦτα, ἀυτῶν τε ἐδύοκορ, ἢ τῶν γὰρ ἀτά κατέσειον, signū de- derūt. **Synes.** ἐνοπίω, ἢ ἰδιόχειρ ὑπεφαινομένης ἡμέρας κατὰσιγάζει ἄνδρωτες χωρικῶς ἐσαυτῶν, καὶ δέκνυσι τῆ χρι τὸ πῶς ὑπόπτες. **Pleno aut̄ sermone locutus est Lucas vnde uicel. cap. Act. Apost. ὁ δὲ ἀλέξανδρος κατὰσιγάζει τῷ χρι, ἢ ἰδιόχειρ ἀπλογοῦν τῶν δῶμα. Alibi, κατὰσιγάζει τῷ χρι σιγῶν. ἐπέχω ἢ νοῦν di- citur ἀντι τοῦ προσέχω. Lucia. ἐπέχω τὸν νοῦν τῶν μεγίστων. Quod etiā ἐπισά- ναμ dicūt, Plut. ἐπέχε τῶν πλέμων τῷ γνώμῳ, applicuit animū, & adhibuit. ἐπέχει ἢ μασὸν ἢ ἔσφοδ, applicat, admouet. **Paul.** ἐπιχρῶν ἀυτῆ λέγει μασὸν τῶν θεῶν. ἐπέχω δὲ κρατῶ, obtineo p̄ potestate, & rego imperio. **Aristot.** de deo nō semel dixit, ὁ ἢ κοσμοῦ ἐπέχω. & **Cicero p̄ Flacco, Cū Asiā prouinciā cōsulari imperio obtineres. Ponit̄ & absolute.** **Greg.** τῶ φω- τὶ λυφ δὲ σκότος, τῷ ἐπέχουσαν τότε ἀνοσμῶν τῶ ἀταξίῳ, οἶα obtinētē & p̄ua- lentē. **Demosth.** πρὶ σεφάνδ, πλὴν μύθῳ ἢ πάντων ἀνθρώπῳ πύχλω ἢ νῶν ἐπέχει, χα- λεπλῶ ἢ δυνῶ ἢ γῶμα, id est τὰ πάντα κρατῶσαν, ἢ πάντων ἀναχρῶσαν. **qua ho- mines ferūtur & agunt.** ἐπιχρῶ, retētio, assensus, vt illa ἢ σκεπτήρ, cuius **Cicer.** meminit in Academic. his verbis, Ex iis necessario illa nata est ἐπιχρῶ, id est assensionis retentio, in qua melius sibi consistit **Arcefilas.** Et ἐπιχρῶ ἢ ἐμμείνων, hoc est suppressio mensū. cui contraria est ὑπεκρά- θαρσις, apud medicos. ἐπιχρῶ etiā est remora & impetus ruētis impedi- mentū atq; inhibitiō quasiq; ἀνθολιή. ἐπιχρῶ est ὁ ἐπιχρόμυος, qui equo ve- hitur vel curru. **Synes.** ὁ δὲ διὰ πάντων τῶν χωρίων ἐπιχρῶ ἢ ἰδιόχειρ ἢ δυνῶ ἢ κατὰσέχου ἐλλίθουσι, nusq; ex equo & ephippio descendens. **Idem, ἐγὼ οὐδὲ μόνῳ δκ ἐπιχρῶ ὡν ἰππῶ, τῷ ἰδιόχειρ ὑπεκρῶσαν. Et ἐπιχρῶν in stratū equi vt ἐπιπῶσαν, ἢ σάγῳ. Xenoph.** χρῆ οὐδὲ καὶ τὸ ἐπιχρῶ τῶν ἐξέσθων, ὡς ἀσφα- λῆσθω τὸν ἰππῆα κατὰσέχου, ἢ ἰππῶ πλὴν ἐδῶν τῶ ἰππῶ μὴ σίνεσθαι. ἐπιχρῶ,**

ἐπέχρη πλὴν γλώσσων
 κατὰσιγάζει
 κατὰσιγάζει
 ἱεροκήρυξ
 κατὰσιγάζει
 ἐπιχρῶ
 ἐπιχρῶ
 ἐπιχρῶ
 ἐπιχρῶ
 ἐπιχρῶ

δὲ ἐπιχρῶσαν, vt animantia ineuntia & coeuntia. **Aristotel.** in secundo de genera. animal. τὰ γὰρ ὑπὸ κινήσει γίνονται γόνιμα, ἐὰν ἐν τινι κινήσει δὲ ἄρῳ ἐπιχρῶσαν. ἐπιχρῶ etiā ἐφεξὶς dicitur vt μέδεις & alia, vnde ἐπιχρῶ δὲ dicitur ἐπιχρῶσαν, quorum meminit Gellius libro decimo. ἐπιχρῶ etiā di- cuntur aluum astringentia, & quæ excrementa sistūt in aluo. **Athenes.** τριγλῆ δὲ δισόμαχος, πρὸς ἀφῶ, ἐπιχρῶ ἢ κοιλίας. ἐπιχρῶ etiā pro ἐπέχω dicitur, vt ἴχου ἀντι τῷ ἔχω. **Aristot.** in Probl. Διὰ τὸ ἴχου φωνοὶ γίνονται. πότρον διὰ θρόμωτα προσπέτεις εἰσιν, ὡς προσπέτεις ἐπιχρῶσαν ὡς δὲ οἱ ὄργιστοί μύθοι, id est ἐπιχρῶσαν, hærent, vocem retinent, vltra progredi nequeunt. **Cui oppo- nitur τὸν λόγον σωέρειν.** Inuenitur & in aliis verbis actiua vox pro passi- ua posita. **Idem in quinto historię de elephantibus loquens, ὁ χῶν μύθῳ ἢ θήλη σὺγκραδίῳ ἢ ἰδιόχειρ διαβαίνου, ὁ δὲ ἄρῳ ἐπιχρῶσαν ὄχου. id est σὺγκρα- δὲ μύθῳ, hoc est ἐπιχρῶ σὺγκραδίῳ. Xenoph. Hipparchi.** οἱ δὲ γε δειδύραγ- μύθοι τὰ φέρει τὸ πηδῶν, ἢ τῶν τεχνῶν ὑπεκρῶσαν, ἢ ἐπὶ ὄχου ἀνάλλου, καὶ ἀφῶ ὑπεκρῶσαν ἀσφαλῶς καθίεναι, ἢ τῶν ἀν διαφέρειν ἀν τῶν ἀμελετήτων. καθίεναι ἀντι τοῦ κα- θάλλου dixit, & sese demittere defiliendo & deorsum librare, sine casus adiectione. **Simile est ἐπιχρῶ τῷ ἐπιχρῶ. Idem κωμηλικῶ, ἢ δὲ ἐπιχρῶ ἢ λαμ- πρῶ τὰ ἴχου, ἐπιχρῶ τῶν πρὸς ἀφῶ, κοινῶν τῶν, ἢ σὺγκραδίῳ, ταχύ μεταβῶ- σονται. hoc est huc illucq; iactæ & infilientes gestientesq; cū scilicet accedunt ad vestigia luculenta leporis cubiliq; proxima. **Idem in fe- rrius de ceruis loquens, ἄλσκουται δὲ ἰδιόχειρ ἀνθῶν πρὸς ἀφῶ δὲ ἀνοσμῶν ὅταν ἢ ἢ ὄρα θορήν, ἀπαγορεύουσι γὰρ σφόδρα. & infra, ἐπιχρῶ δὲ ἢ ἢ ἐς πλὴν ἀλάσσαν ἐὰν κατέχων, καὶ ἐς τὰ ὑδάτα, ἀπὸ ἀφῶ. ἀντι τῷ ἐπιχρῶται καὶ ἀλλοῦται, vel potius ἐπιχρῶσαν ἐαυτῶν, Actiua enim hoc modo absolute ponitur. **Idem in Hip- parch. ἢ δὲ ἢ νομίζει πρὸς ἀφῶ πρὸς ἀφῶ ἐς τὸ δεικνῶ ἀσκήν πλὴν ἰππικῶν, ἢ θυμητήτων, ὅτι οἱ ἐς τὸν γυμνικῶν ἀγῶνας ἀσκαῶντες, πρὸς ἀφῶ πρὸς ἀφῶ καὶ χαλεπώτερα ἔχουσι, qui exercētur ad gymnica certamina. **Idem in quar- to κατὰσέχου, ὁ μόνῳ κῶν ἐπέχω σὺγκραδίῳ, ἢ πεμψάσθω πρὸς ἀφῶ πρὸς ἀφῶ δὲ πρὸς ἀφῶ, ἢ κινῶν πρὸς ἀφῶ. σὺγκραδίῳ dixit pro simul crescunt, vnā intenduntur. **Sic ὑπεκρῶ τῶν λαγῶν Xenoph. dicit, cū strepitu noctur- no territū interdū indagatū ἐ cubili clam prodeūt. ἢ πρὸς ἀφῶ (inquit) πανταχῶ ἰχου φωνῶ, ἀν μὴ πρὸς ἀφῶ φησὶ νυκτὸς γένεται, κατὰσέχου δὲ τῶν ὑπεκρῶ. **Idem, ἐὰρ δὲ ὑπεκρῶ, μὴ βοῶν, ἢ μὴ ἀφῶ ἐκφρῶν γενόμενα, χαλεπῶς τὰ ἴχου γνῶσσωσι. **Hoc verbo Plato ἀντι τοῦ ἐπιχρῶσαν vtitur, libro nono de Repub. καὶ μύθῳ ἢ μανύμυθῳ καὶ ὑπεκρῶσαν, ἢ μόνῳ ἀνδρῶτων, ἀλλὰ ἢ ἢ ἐπιχρῶ τὸ καὶ ἐπιχρῶ δὲ ἀφῶ ἐπιχρῶ. **Sic apud Latinos emergo****************

ἐπιχρῶσαν
 ἐπιχρῶ
 ἐπιχρῶ
 καθίεναι ἀντι
 τῷ καθίεναι, ἢ
 τὰ ὄμοια
 ἐπιχρῶσαν
 ἀντι τῷ πρὸς
 ἀφῶ
 μύθῳ

Erumpo.

Infinuo.

τάτῳ

actiue & absolute, & emergor pro eodem dicuntur: Terent. in Andria, Spero dehinc facile ex illis sese emerfurum malis. Cice. de Aruspicum responsis, Iam ista serpens quæ tum hic delitescit, tū se emergit & fertur illuc, compressa atq; elisa morietur. Et pro Sextio, Hominem emersum subito ex diuturnis lustrorum tenebris. Erumpo itidem actiue & absolute ponitur. Idem ad Atticum libro decimosexto, Hunc tu tralatum in macrocolon lege in arcano conuiuio tuis. sed si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomachum erumpant cum sint tibi irati. Et pro Sylla, Qui furorem incredibilem biennio ante conceptum, in meo consulatu erupisse scripsi. Hac ratione dicere possis erumpo furorem, & erupit furor. Liviū, Occursantes per obliqua montani, erupto medio agmine, viam infedere, id est *περικελευσκότες, διεξιόντες*, vt de equitibus diceret *διεξέλασαντες*. Cicer. de Aruspici responsis, Erupturum malum illud videbam, si impunitum foret, in perniciem ciuitatis, *ἐκρηξόμενον, ἐκβησόμενον*. Similis est vsus in verbo in finuo. Idem de Orat. Prudentia est vt penitus insinuet in causam, vt sit cura & cogitatione intentus, id est vt intus causam cognoscat, *ἵνα ἐσοικίζηται, πρῶτον δὲ νηταί*. Idem in Lælio, Callidus ille & occultus assentator ne se insinuet cauendum est, *ἵνα μὴ ἐγκατοικίζῃ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἐγκολπίζῃ, ἵνα μὴ ἑαυτὸν πρῶτον ἀγῆ φυλάκτεον*. Celsus, Cæteræ vertebræ processibus deorsum spectantibus in inferiores insinuantur. *τάτῳ, statuo & impono, irrogosq; Demosthen.* τῶν νόμων τὰ ἔχοντα, ταπόντων ἐπιτίμια. Idem, *ἐφ' ᾧ τῆς ἀλλοιῆς δάνατον ζημίω ἐτάξατε*. Sic dicitur vt *τάτῳ τῆς ἀξίας τῆς ὀνίας*, hoc est statuere, quod venditoris est vt plurimum indicantis quanti vēdere velit, & interdum emptoris, quod etiam *τιμᾶν* dicitur: vnde taxare verbum in vsum venit, quo etiam Plinius vsus est. Aristotel. in nono Ethic. ἀλλ' ὅμως ἢ ἀμοιβὴ γίνετ' πρὸς τοσοῦτον ὅσον ἔρ τάτῳσι οἱ λαβόντες. *ἀφ' ἧς ἴσως ἔρ τοσοῦτον τιμᾶν ὅσον ἔχοντα φαίνετ' ἀξίον, ἀλλ' ὅσον πρὸν ἔχεν ἐτίμα.* de mercede & remuneratione præceptorum philosophiæ loquēs. μάλιτα, μὲν ἴσως δ' εἰ πλὴν ἀνταπόδοσιν γίνετ' ἀμφοῖν δοκῶν κατ' ἀξίον εἶναι. *εἰ δὲ ποτ' μὴ συμβαίνοι, δὲ μόνον ἀναγκαῖον εἶναι δόξασθαι ἐν τῷ πρῶτον τάτῳ, ἀλλὰ καὶ δίκαιον.* *τάτῳ etiam ὀρίζω, vt ὥρα πεταγμῶν. & χῶρα πεταγμῶν Xenoph.* locus condictus. *καὶ ἡμέρα πεταγμῶν, dies constitutus & certus. Plutarch. in Problem.* ὁ πόλεμος φησὶν ἔρ πεταγμῶν σιτήται, id est certa & fixa. vnde *πεταγμῶν* dicuntur quæ constitutas & statas vices habent, vt ortus occasusq; syderum. Et *τάτῳ destino*, hoc est certum hominem alicui rei præficio vel constituo. Xenoph. ὁ δὲ τασόμενον *προβέδης, ἔφη, πῶς δὲ δέωτα ἐγὼ ἐυρήσω ἐκένυς; τάτῳ, in acie colloco. Lyf. καὶ ἐτέρω ἀναδυομῶν, ἐγὼ διεπράξαμην, ὡς ἔτις πρώτης πεταγμῶν, μάχεσθαι τοῖς τριλεμίσις, & ταξάμηναι vt ταξάμηναι, acie instructa stantes. Synes. ταξάμηναι οὐκ ἐπιέμηναι, ὡς ἢ ἐμβάλω μὲν ἀμυσμῶναι. Idem, καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα, ὡς εἰς ἐπίοι, διεξόμενοι. τάτῳ, loco & numero habeo. Synes. τὸν δὲ ὁμοφυχότατον ἡμῶν γάϊον δὲ διὰ δὲ φρονῶν ὅτι ἐγὼ, μετὰ τῶν συγγενῶν τάτῳ. τεταγμῶν, compositus, frugī, non dissolutus. Plut. de Pompeio, φύσει γὰρ ἢ σὺ φρονῶν καὶ πεταγμῶν ταῖς ἐπιθυμίαις. *construitur & cum ἐς præpositione vt καδισδ.* Xenoph. in secundo ἀπομνη. *ἔγὼ μὲν οὐκ ἔρ μὲν βολομῶν πολυλά πρᾶγματα ἀντὶς π' ἔχην, καὶ τῆς ἀλλοιῆς πρῶτον, ἔτῳς ἔρ παρὰ δὲ ἔρ ἐς τῆς ἀρχεικῆς κατασθένειμι. ἑμαυτὸν τίνω τάτῳ ἐς τῆς βολομῶν βᾶσατε καὶ ἡδίστα βιοτότῳ. hoc est in eā classē me adopto. Idem, ἡδὲν πὸτ' ἐσκεψάμην ἐς ὀποτέρω τῶν τάξων τῆς τῶν σαυτὸν δικάσας ἔρ τάτῳις.* Arist. in viii. Politic. *καὶ ἡ δὲ οὐκ ἔρ ἡδὲν χάρις οἱ πολλοῖσι μετέχουσι, οἱ δὲ τῆς ἀρχῆς ἐταξῶν ἐν παρὰ δὲ. id est in doctrinarū numerum redegerunt, adnumerarunt, & locum dederunt. Idem, Διὸ πλὴν μισθῶν οἱ πρότερον ἐς παρὰ δὲ ἐταξῶν. *Construitur & cum πρὸς. Xenoph. in secundo ἀπομνη. ὁ γὰρ ἀγαθὸς οὐκ ἔρ ἑαυτὸν τάτῳ πρὸς πᾶν ἐλλείποντα οὐκ ἔρ, καὶ τῶν ἰδίων κατασθένει, καὶ τῶν κοινῶν πρᾶξων. id est, se substituit vicarium. Demosth. ὅς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστώτων εἶναι φιλιππῶν, ἠνυπόμολησε καὶ πρῶτον, πῶς ἔρ πολλὰς ἐδ' ἔτῳ ἀξίος ἀπολωλέναι; ἀντὶ τῶ δὲ ἐτάσας ἑαυτὸν μετὰ τῶν καὶ ὁ σωξέτας ἑαυτὸν, qui se inter eos censerī voluit. *πεταγμῶν, milites Aeliano sunt ceturati & merentes. contra Ἄτακτοι qui non sunt in numeros redacti. τάγμα legio τακτικῶς & cohors interdū dicitur. τακτικῶς, quæ ad disciplinam militarē pertinent. Xenoph. in secundo παρὰ δὲ, Διδάσκου δὲ τὰ τακτικῶν. διήγη δὲ τὰς ψυχὰς ἐς τὰ κληρικῶν. Plutarch. in Otho. μόνον δὲ δὲ λεγῶντες, ἔτῳ γὰρ τὰ τάγματα, ῥωμαῖοι καλῶσι ἐπικλησιν, φαλαγγίδων ἐμάχοντο. τάτῳ φόρον, est indicere tributum & imperare, eiusq; modum vniciq; statuere. ἔτῳ δὲ οἱ Ἀθῶναιοι φόρον ἐκ ἐταξῶν τοῖς λεσβίοις, κληρῶν δὲ ποιήσαντες, οἱ γὰρ τριχίλις, σφῶν ἀντὶ κληρῶν τῆς λαχόντας ἀπέπεμψαν. οἱ ἀργύριον οἱ λέσβιοι ταξάμηναι τῶ κληρῶ ἐκάστω τῶ ἵναυτ' ἄνο μῶς φέρον, ἀντὶ ἀργάζοντο τῶ γλῶ. *Lingua vernacula taxare hoc appellat, hoc est tributarios facere. A libi in tertio, ὁ φλότων δὲ ἀντὶ καὶ πρὸς τὰ ἴσα ἱκετῶν καθεζομῶν διὰ τὸ πλῆθος, οἱ ζημίαις, ὅπως ταξάμηναι ἀποδῶσι, ὁ πρῶτος πρῶτος νόμος χηρῶν. illud ὅπως ταξάμηναι ἀποδῶσι hoc significat, vt pensionibus soluerent. hoc est πεταγμῶν ταῖς καθολαῖς, in singulos annos vel menses taxatis. Inde σωτάξας dicit, vt mox dicemus. τάξας non modo κόσμον, hoc est ordinem, sed etiam modum ratione temperatum significat. Plato in secundo de Legibus, τὰ μὲν οὐκ ἄλλα ζῶα ἐκ ἔχον ἀδυσιν τῶ τῶν κινήσει τάξων, καὶ ἀταξῶν, οἱ δὲ ὄνομα ῥυθμῶς καὶ ἀρμονία. τάξας, officium, statio, munus, & pugnandi locus. Aesch. ἀλλ' ὡσπρ ἔρ ἡμῶν ἐκαστῶ ἀγαυοῖν πλὴν τάξων λιπέην ἢ ἔρ ταχιδῆ ἔρ τῶ πολέμῳ, ἔτῳ καὶ νῦν ἀγαυοῖν ἐκλιπέην πλὴν τάξων ἢν τέταχθε ἢ τῶ νόμον, φνλακῆς οἱ δημοκρατίας τῶν δὲ πλὴν ἡμέραν. De*****

μῶν οὐκ ἐπιέμηναι, ὡς ἢ ἐμβάλω μὲν ἀμυσμῶναι. Idem, καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα, ὡς εἰς ἐπίοι, διεξόμενοι. τάτῳ, loco & numero habeo. Synes. τὸν δὲ ὁμοφυχότατον ἡμῶν γάϊον δὲ διὰ δὲ φρονῶν ὅτι ἐγὼ, μετὰ τῶν συγγενῶν τάτῳ. τεταγμῶν, compositus, frugī, non dissolutus. Plut. de Pompeio, φύσει γὰρ ἢ σὺ φρονῶν καὶ πεταγμῶν ταῖς ἐπιθυμίαις. *construitur & cum ἐς præpositione vt καδισδ.* Xenoph. in secundo ἀπομνη. *ἔγὼ μὲν οὐκ ἔρ μὲν βολομῶν πολυλά πρᾶγματα ἀντὶς π' ἔχην, καὶ τῆς ἀλλοιῆς πρῶτον, ἔτῳς ἔρ παρὰ δὲ ἔρ ἐς τῆς ἀρχεικῆς κατασθένειμι. ἑμαυτὸν τίνω τάτῳ ἐς τῆς βολομῶν βᾶσατε καὶ ἡδίστα βιοτότῳ. hoc est in eā classē me adopto. Idem, ἡδὲν πὸτ' ἐσκεψάμην ἐς ὀποτέρω τῶν τάξων τῆς τῶν σαυτὸν δικάσας ἔρ τάτῳις.* Arist. in viii. Politic. *καὶ ἡ δὲ οὐκ ἔρ ἡδὲν χάρις οἱ πολλοῖσι μετέχουσι, οἱ δὲ τῆς ἀρχῆς ἐταξῶν ἐν παρὰ δὲ. id est in doctrinarū numerum redegerunt, adnumerarunt, & locum dederunt. Idem, Διὸ πλὴν μισθῶν οἱ πρότερον ἐς παρὰ δὲ ἐταξῶν. *Construitur & cum πρὸς. Xenoph. in secundo ἀπομνη. ὁ γὰρ ἀγαθὸς οὐκ ἔρ ἑαυτὸν τάτῳ πρὸς πᾶν ἐλλείποντα οὐκ ἔρ, καὶ τῶν ἰδίων κατασθένει, καὶ τῶν κοινῶν πρᾶξων. id est, se substituit vicarium. Demosth. ὅς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστώτων εἶναι φιλιππῶν, ἠνυπόμολησε καὶ πρῶτον, πῶς ἔρ πολλὰς ἐδ' ἔτῳ ἀξίος ἀπολωλέναι; ἀντὶ τῶ δὲ ἐτάσας ἑαυτὸν μετὰ τῶν καὶ ὁ σωξέτας ἑαυτὸν, qui se inter eos censerī voluit. *πεταγμῶν, milites Aeliano sunt ceturati & merentes. contra Ἄτακτοι qui non sunt in numeros redacti. τάγμα legio τακτικῶς & cohors interdū dicitur. τακτικῶς, quæ ad disciplinam militarē pertinent. Xenoph. in secundo παρὰ δὲ, Διδάσκου δὲ τὰ τακτικῶν. διήγη δὲ τὰς ψυχὰς ἐς τὰ κληρικῶν. Plutarch. in Otho. μόνον δὲ δὲ λεγῶντες, ἔτῳ γὰρ τὰ τάγματα, ῥωμαῖοι καλῶσι ἐπικλησιν, φαλαγγίδων ἐμάχοντο. τάτῳ φόρον, est indicere tributum & imperare, eiusq; modum vniciq; statuere. ἔτῳ δὲ οἱ Ἀθῶναιοι φόρον ἐκ ἐταξῶν τοῖς λεσβίοις, κληρῶν δὲ ποιήσαντες, οἱ γὰρ τριχίλις, σφῶν ἀντὶ κληρῶν τῆς λαχόντας ἀπέπεμψαν. οἱ ἀργύριον οἱ λέσβιοι ταξάμηναι τῶ κληρῶ ἐκάστω τῶ ἵναυτ' ἄνο μῶς φέρον, ἀντὶ ἀργάζοντο τῶ γλῶ. *Lingua vernacula taxare hoc appellat, hoc est tributarios facere. A libi in tertio, ὁ φλότων δὲ ἀντὶ καὶ πρὸς τὰ ἴσα ἱκετῶν καθεζομῶν διὰ τὸ πλῆθος, οἱ ζημίαις, ὅπως ταξάμηναι ἀποδῶσι, ὁ πρῶτος πρῶτος νόμος χηρῶν. illud ὅπως ταξάμηναι ἀποδῶσι hoc significat, vt pensionibus soluerent. hoc est πεταγμῶν ταῖς καθολαῖς, in singulos annos vel menses taxatis. Inde σωτάξας dicit, vt mox dicemus. τάξας non modo κόσμον, hoc est ordinem, sed etiam modum ratione temperatum significat. Plato in secundo de Legibus, τὰ μὲν οὐκ ἄλλα ζῶα ἐκ ἔχον ἀδυσιν τῶ τῶν κινήσει τάξων, καὶ ἀταξῶν, οἱ δὲ ὄνομα ῥυθμῶς καὶ ἀρμονία. τάξας, officium, statio, munus, & pugnandi locus. Aesch. ἀλλ' ὡσπρ ἔρ ἡμῶν ἐκαστῶ ἀγαυοῖν πλὴν τάξων λιπέην ἢ ἔρ ταχιδῆ ἔρ τῶ πολέμῳ, ἔτῳ καὶ νῦν ἀγαυοῖν ἐκλιπέην πλὴν τάξων ἢν τέταχθε ἢ τῶ νόμον, φνλακῆς οἱ δημοκρατίας τῶν δὲ πλὴν ἡμέραν. De****

mosth. Ἄλλ' ἐδάει πρὶ τῷ πρῶτῳ ἐδάει προτίθῃσι βελών. τὸ δὲ μέλλοι
 ἢ τὸ πρῶτον πλὴν τῷ συμβεβηκε τάξιν ἀπαρτῆ, officium inquit & partes confi-
 liarii sunt de futuro aut de praesenti statuere, quia in praeteritum non
 valet consilium. Idem πρὶ πρῶτης βεβηκε, βέλομαι ὑπομνήσαι εἰς τῖνα τάξιν
 ἔταξεν ἑαυτὸν ἡλικίης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρωτων, quod institutum secutus fit,
 quem locum reipub. gerēdæ capessierit. τάξις etiam aciem significat.
 Plutarch. ἐυξάμωθ' ἡ τις θεοῖς πρῶτα πρὸ φάλαγγα, πλὴν τάξιν τριπλῶν ποιῶν.
 ἀντὶ τῷ πρῶταξιν. τάξις μοῖρα, id est locus, vt ἐν ἐχθρῶ τάξιν apud De-
 mosth. hostili affectu habituq. & πρὶ σεφάνου, οὐδὲ ἐν ἐπικρείας τάξιν καὶ φιδό-
 νου τῷ ποιεῖν, ἔπει μὰ τῶν δειδῶς ὄρῳς ἔχον καὶ πολιτικῶν, ἔπει δὲ δίκαιον ὄρῳν, Neq;
 vero ita hoc facere vt calumniæ & inuidiæ speciem accusator præ se fe-
 rat, rectum & politicum est. & ἡ δὲ ἄριστοκρ. ὄριγε ἐν δωρεῶς ἐποιεῖται τάξιν
 τὸ τῶτων μεταδοῦναι ἡν, id est muneris vice & loco. Sic τάξιν ἐπέχων ἡ
 νόε, loco eius haberi, in Pand. Athen. de Epicuro, σαφῶς ὑπεργόν ποιῶν ἐν
 τῶτοις πλὴν ἀρετῶν φθὶ ἰδονῆς, καὶ θοραπαίνης τάξιν ἐπέχων, locum & vicē
 obtinentem, hoc est πλὴν χώρων καὶ πλὴν μοίρων θοραπαίνης ἐπέχων. Aristo-
 tel. in nono de histo. καὶ ἡ ἡν χελιδόνων σκλωποκῆγία, τῇ πρὶ τῇ πικλόν ἀχου-
 ρώσει πλὴν ἀντὶν ἔχει τάξιν, vicem obtinet, ἀνάλογον ἔχει. τάξις, locus & sedes.
 alicui conuentui vel collegio constituta. Idem in. vii. Politic. εἰν δ' ἀν ὄρ-
 χαρις ὁ τόπος, ἐν τῷ γυμνάσιᾳ τῷ αἰδῶν ἔχει τῷ τάξιν ἐνταλθῶ. Idem, πρέπει δὲ
 καὶ τῷ ἱερέων συνασίᾳ πρὶ τῷ ἰσθῶ δικοδομῆματᾶ ἔχει τῷ τάξιν. Ob id factum vt
 τάξις pro comitatu & multitudīne hominum cuiusdam magistratui ap-
 parentium operāq. dātium ponatur, & qui cohors olim Consulis aut
 Pretoris appellabantur. vt apud Cicer. in Verrinis, & alibi. Synes. πυ-
 λαμυλῆ scribingens, πλὴν ὑπάρχει τάξιν vocat, συ δὲ ἀλλὰ μάρκον ζητήσιος φωνεῶ
 τῶν ἀνδρῶν, τὸν ἐκ φθὶ ὑπάρχει τάξιν. ἔπει δὲ τότε φθὶ συμμορίας ἀρχῶν ἡν τα-
 χυγῶν, hic est qui tunc praefectus erat decuriæ exceptorum. Et in
 Pandectis ἡ τάξις ἡν ἱππῶν, apparitores praesidium appellatur, qui
 etiam ταξῶται saepe vocantur. ταξίαρχοι sunt ordinum ductores. &
 ταξιαρχοῦντες centuriones, & ordines ducentes. Lyf. καὶ εἰς ταξιαρχῶν εἰς
 τάξιν ἡν κατέταξεν, centuriavit. Idem, τῶς ταξιαρχοῦντας καὶ στρατηγῶντας.
 παρατάξῳ etiam τάξιν dicitur, id est aciem struo, in acie colloco. Xe-
 noph. μετὰ τῷ ταῦτα ὁ Ἀλκιβιάδης ἐλθὼν εἰς Σάμον, ἀνίχθη ναυσὶν ἀπάσασιν εἰς λιμέ-
 να ἡν ἔφεσιων. καὶ πρὸ τῷ στόματος πρῶταξεν εἰς βέλοισι ναυμαχεῖν. Alibi σωμῆ-
 ταξεν pro eodem dixit. παρατάξῳ est in acie stare. & πρὸ ταξῶντος
 πρὸς ἡν dicitur qui contra eum in acie stat, & ei ex aduerso stat. De-
 mosth. πρὶ μεγαλοπολ. Δφθῶν δὲ εἰ πρὸς ὄρῳς ἐν μανθῆν πρῶταξῳ μεθα, τῶτες συμ-
 μάχης ἀριστόμεθα. Idem, καὶ πλὴν ἐφθῆν δόξετε πρῶταξῳ εἶναι βεβαίαν, ὑπὲρ ἡς
 ἐκινδύνοσασθε καὶ πρῶταξῳ εἶναι. παρατάξῳ etiam est opponere se vt repugna-
 turum. Greg. ἡ δὲ ἡν ἐκ φθὶ φηγῶς ἐπῶνισι, καὶ τῷ δὲ φθὶ φέρων ἑαυτὸν ἐκδῶ

ταξῶται.
 ταξίαρχοι.
 ταξιαρχῶν.
 παρατάξῳ.
 παρατάξῳ.
 μά.

δωσὶ χθῶντα ὁ ἡ βέλοισι καὶ πρὸς πλὴν τῷ καίρῳ πρῶταξῳ δυσκολίαν, id est se
 se opponit tepestati & turbini tyrannidis. σωτάξῳ instituo. cui oppo σωτάξῳ
 nitur κατὰ πλὴν. Plutar. in Antonio, ἄντοι δὲ τῷ μὲν ἐκείνῳ ἡν ἀμικτοβίων
 σωμόδον κατέλυον, ἑτέραν δὲ σωμέταξῳ ἡν σωάποδων μύλων. σωτάξῳ, con-
 stituo, comparo, et constitutum habeo et compositum. Aesch. πρὶ πρῶ-
 τῶς δὲ ἰάχισα ἡκομῶν ὡς μακεδονίαν, σωμέταξῳ ἡμῶς ἀντὶς, ὅταν πρῶτω μύλω φη-
 λίπτο, τῶς πρῶτω τῶς πρῶτους λέγαν, καὶ τῶς λοιπῶς καθ' ἡλικίαν, ita inter nos
 comparauimus et constituimus. Demosth. ἡ δὲ ἄριστοκρ. ἵνα ἐδῆτε ὅτ᾽ ὅταν
 τα σωμέταξῳ, καὶ εἰς τῷ ταυτομάτῳ τῶτων ἐπρῶτον εἶσι. id est, omnia ex
 composito fecerunt atq; de industria. σωτάξῳ voce passiva, com-
 pono librum et scribo. Alicar. in vita Lyf. ἰδῶν δὲ πρὶ τῷ ἡν πρῶταξῳ
 πῶν σωτάξῳ πλὴν ἀκριβῶν καὶ πρὶ τῶς ἀποδοῦναι περᾶσομαι τῷ λόγῳ.
 Idem, ἄωντες τῶτων πρῶταξῳ οἱ σωμέταξῳ τῶς τέχνας. Plutarch. σω-
 τάξῳ λόγῳ πῶν βεβηκε, καὶ ἰσθῶ. Plato in pri. de Leg. ταῦτ' οὐ πρὸς τῷ
 πόλεμον ἡμῶν δὲ τῶν καὶ τῷ νομοθέτῳ, ὡς γε μοὶ φαίνεται, πρὸς τῶτων βέ-
 πων σωμέταξῳ. Gaza ex Cicer. de Senect. νόμιμα ἀρχιερέων καὶ διωνυσῶν καὶ
 ἀσῶν δὲ σωτάξῳ, ius augurum, pontificum, ciuile tracto. σωτάξῳ
 etiam significat eiusdem ordinis sum & notæ & classis, atq; eadem
 dignitate praeditus. Greg. de spiritu sancto, ἄλλ' ἀτ' ὅτ' ὡς καὶ ἡν ἡν σω-
 πεταγμῶν καὶ σωαριθμῶν. σωταξῳ etiam dicuntur qui ad stipen-
 dium conferendum ordine descripti sunt, & in classes distributi. σω-
 ταξῳ huiusmodi descriptio & in classes distributio. & σωταγμα idē σωταγμα
 quod σωταξῳ. Demosth. πρὶ συμμοριῶν, τῶτων δὲ ἡν συμμοριῶν ἐκᾶσιν δὲ
 λῆρ κελῶν ὡς πρὸς κατὰ δῶδεκα ἀνδρῶν. Et paulopost, καὶ τῶ μὲν σώμα-
 τα ἔτω φημι δὲ σωταξῳ δὲ τῷ δὲ, εἰσοθε ἐπῶν ὅλον τῶ τῶτων φθὶ σωτά-
 ξῳ ἀκῶσθε. Idem ἐν τῷ πρὶ τῷ σωτάξῳ, πόλιμ τῶτων ὄπλιτας ἔχῳ, καὶ
 τῶν καὶ ἡν καὶ χημάτων πρῶτω σωταξῳ καὶ πρῶτω σωταξῳ καὶ πρῶτω σωταξῳ.
 Aesch. ἡ δὲ κτησιφῶν. ἡν δὲ αὐτῶ κεφάλαιον ἡν λόγῳ, πάντας μὲν πελοποννησίους ὑπᾶ-
 χῳ, πάντας δὲ Ἀκαριᾶνας, σωταγμῶν ἐπὶ φιλίππορ ἡν ἑαυτῶ. εἶναι τῷ σω-
 ταγμα χημάτων μὲν εἰς ἑκάτῳ νεῶν. ταχυναυτουσῶν πλῆρωματα, καὶ εἰς
 στραῶτας μέρῳς. His enim vocabulis peditatio annua significatur quæ
 penditur a focis ciuitatibus & stipendiariis ad bellum gerendū. Idē,
 εἶπε γῶ ὡς ἡν ἐκ πελοποννησίους νεωσὶ, σωτάγμα σωτάξῳ εἰς ἑκάτῳ ταλάν-
 των πρῶτω ἐπὶ φιλίππορ. σωταξῳ etiam σωταγμα librum & volumē
 compositum significat, hoc est ὡς γῶ. Cicer. ad Attic. de libris suis
 loquens qui de finibus inscripti sunt, Nunc illam πρὶ τῶτων σωτάξῳ sa-
 ne mihi probatā, Bruto vt tibi placuit despondimus. Alibi σωτάξῳ σωταγμα
 τα δύο, pro libris duobus dixit a se scriptis. Inde σωταγμακῶν opus,
 quod differt τῷ ὑπομνηματικῶν vt inquit Ammonius, σωταγμακῶν καὶ γῶ
 λέγῳ ὅτ' καὶ φράσιν ἔχῳ πρῶτω σωτάγμα, καὶ πλὴν ἡν κεφαλαίων

σωταγμακῶν
 κῶν.

ὄντα κτλ Διαλέξεις ὡν τὰ μὲν διαλογικά, vt libri Finium & de Oratore. τὰ δὲ
 αὐτοπροσώπων, vt de Officiis & Orator. in quibus auctor omnia ex perso-
 na sua dicit. Σύνταγμα etiam significat constitutionem atq; ordinatio-
 nem. Isocr. in Areop. τὸ μὲν οὖν σύνταγμα τὴν πολιτείαν τῶν ἄνδρων ἢ ἀνδρῶν. Σύν-
 ταξιν Athen. vocat stipendium quod conferebant coloni Thessalici. vt
 Isocr. vsus est, Σωτάξεις καὶ φόροι ὑπερλίτῳ ἀναγκάζουσι. Significat etiam an-
 nua quae dantur a principibus, qualia a Rege hodie datur, & liber il-
 le stipendiarius: & breuiarium quem statum Regis vocamus, ἀναγραφὴ
 σωτακτικὴ dici potest. Athen. lib. xi. de Philadelpho loquens, Πτολεμαῖος
 δὲ μεταπεμφάμενος τὴν ταμίαν καὶ ἡκίμη κελύβας μετὰ τῶν βιβλίων ἐν οἷς αἱ
 ἀναγραφαὶ εἰσι τῶν τὰς σωτάξεων λαμβανόντων, καὶ καλῶν, ἔφη καὶ αὐτὸς ἐλκφέ-
 ναι αὐτὸν. Idem, λαμβάνων γὰρ αὐτὸ σύνταξιν βασιλικὴν, μεταπεμφάμενος τὰς
 ταμίας, ἐκέλευσε εἶναι πρὸς αὐτὸν ἐπι τῶν ἀπαίτησιν φησὶ σωτάξεως, λέγειν αὐτῷ
 ὅτι ἀπέλαφε. Ἄσωτακτος, immunis a muneribus a Synes. dicitur ad Troi-
 lum scribente, βάλαι μοῦ ἀπραγμονεσέρας ἐποιέμι τὰς πρὸς τὰς ἐταίρους ἐν-
 τούτοις καὶ πρὸς καὶ γράφων. ἔξω γὰρ ἐπὶ τῶν βιβλίων, πρότερον ἂν ἀσυντακτος πᾶ-
 ση πόλει καὶ πολιτείᾳ, id est εἰς ἑδαιμίων τάξιν πεταγμένῳ, vel εἰς ἑδαιμίων σύν-
 ταξιν σωπεταγμένῳ, in nullum ordinem descriptus, vel in nullam clas-
 sem contributus. Ipse alibi, καρπώσομαι δὲ ἀλλῶν, ἄρ το σωπετάχθαι τῆ πο-
 λιτείᾳ ῥωμαίων ἀπαλλαγῶμαι μοι γῆν. Id est si immunitatem publicorum
 munerum adipisci mihi contigerit. Ἄσυντακτος etiam significat incō-
 positum & inconditum, quia σωτασόμενος est compositus. Aristoph.
 Ἄσπασσος δ' ὅστις προδύμωσ ἦκετε καὶ σωπεταγμένως, καὶ καταβεβλακθυμένως, ἀν-
 τί το μετὰ τάξεως καὶ σωτάξεως καὶ συγκροτημένως, quasi cōposito agmi-
 ne. Plutarch. Αἱ δὲ πολλὰ με ἀείρου κωλύουσιν ἐκ πορείας πρὸς φάλαγγα σωπε-
 ταγμένῳ μάχεσθαι. Thucyd. οὗτοι δὲ σωπεταγμένοι μάστιχα πάντες τοι στρατοῦ
 ἀπεχώρησαν. & σωτασόμενος, acie instructa & agmine iter faciens. Xe-
 noph. in. v. ἐλλωϊκῶ, ἔπει δ' ἦλθον εἰς τὴν ποτιδαίαν, ἐκείθεν σωτασόμενος ἐπὶ
 ῥόδοιο εἰς τὴν ἡλιείαν. Idem in. iiii. πωιδείας, ἃ δ' ἐν ἀσύντακτα ἦν, ἀνάγκη ταῦτα,
 ἃ εἰς πρῶτα πρὸς ἕως ἄρ' ἡρώων λάβη. Ἐκτάξιν etiam τὸ πρῶταξιν, instructo
 aciem, καὶ σωτάξιν, id est compono ordines & agmen, καὶ ἐν τῇ πρῶταξί
 καθίσταμι. Diodor. καταστραπεδύσας δὲ πρὸς τὰ Ἄρβηλα, τὰς δυνάμεις ἐνταῦ-
 θα κατ' ἡμέραν ἐξέταξε, καὶ τῆ σωχεῖ διατάξας καὶ μελέτη καπεσθόναζεν ὅπως
 δεῖ. Idem, ὁ δ' Ἀλέξανδρος ὄρων προσιῖσαν μεγάλῳ δυνάμει ἐκτεταγμένῳ ἡ-
 λιμικῶς, τοῖς σαλπικταῖς πρὸς ἐκείνους τὸ σημαίνον δὲ ἡλιμικῶν. καὶ ἐκταξί, ἢ πρῶ-
 ταξί, καὶ τάξι, καὶ συντάξι. Idem, ὁ δὲ Δαρῆος ἦν τὰς τῶν ἐδνῶν πρὸς ἄλλους τὴν
 ἐκταξί περὶ ἡμῶν, κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον τεταγμένῳ, προῖγεν ἐπὶ τὰς ἡλι-
 μίας. Ἐκτακτοὶ tamen ab Aeliano appellantur extraordinarii. Ἐπίτασόμε-
 νοι, autem sunt qui in secunda acie dispositi sunt, id est post primam
 aciem introfus stationem & ordinem habentes, vt in pri. ἐλλωϊκῶ, Ἄρι-

ἀναγραφὴ
σωτακτικὴ.

Ἄσωτακτος.

Ἐκτάξιν.

Ἐκτακτοί.

σοκράτης μοῦ τὸ δυνάμει ἔχωρ ἡγήτο πεντεκάδεκα ναυσὶ, μετὰ δὲ τούτῳ Διο-
 μέδωρ ἐτέρως πεντεκάδεκα, ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτη μοῦ προκλήρ, Διομέδωρ
 ἔτε δὲ ἔρασινίδης. Idem, τὰ δὲ δεξιῶν κέρας πρωτόμαχος ἔχει πεντεκάδεκα ναυ-
 σὶ. πρὸ δ' αὐτῶν θρασυλόχῳ ἐτέρας πεντεκάδεκα. ἐπετέτακτο δὲ πρωτομάχῳ μοῦ
 λυσίας ἔχωρ τὰς ἴσας ναῦς, θρασυλόχῳ δὲ Ἀριστοκλήρ. Qua ratione δι' ἐπιστάξιν
 sunt iidem qui ἐπιτεταγμένοι: saepe tamen ἐπίτακτοι & ἐπιτεταγμένοι pro-
 triariis & subsidiariis accipiuntur. Plutarch. Αἱ δὲ ἐπιτεταγμένοι ἀείρου,
 πρὸς πλὴν κηλοσιν ἐκδραμύσσαι, ὑπαντάξουσι τῶν ἡλιμίων. vt προτεταγμένοι δι-
 cuntur qui in fronte collocati sunt. Ἐπιτάγματα, etiam dicuntur sub-
 sidiariae cohortes. Idem in Pomp. ὁ δὲ μετεπέμψατο ἀείρας ἐξ ἐκ τῶν ἐπι-
 ταγματῶν. Ἐπίταξιν, pro potestate iubeo, (est enim ἀρχικὸν ῥήμα) & pro
 imperio statuo. Aristotel. in quarto πολιτικῶν. Ἄρχαὶ δὲ λεκτέον ταῦτα ὅσα
 ἀπὸ δέου βεβούλευται πρὸς ἄλλων καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, καὶ μάστιγα τῶν. τὸ γὰρ
 ἐπιτάξιν ἀρχικώτερον ὄντι. & ἐπιτάξιν οἱ sunt subditi, quibus imperia acci-
 pere necesse est. Idem in pri. τῶν μετὰ τὰ φυσ. ὅν γὰρ δὲ ἐπιτάξιν εἶναι τὸν σο-
 φόν, ἀλλ' ἐπιτάξιν. Plato libro decimo de Repub. ὁ δὲ μιμητῆς πότερον ἐκ τῶν
 ῥηθῆναι ἐπιστήμῳ ἔξει ἂν ἂν γράφει, ἢ τε καλὰ καὶ ὄρθα, εἴτε μὴ ἢ δόξαν ὄρθα,
 διὰ τὸ ἔχει ἀνάγκη σωθεῖναι τῷ ἐδ' ὄντι, καὶ ἐπιτάξιν εἶναι δὲ γράφειν. Διατάξιν
 etiam describo, decurio, & πρῶταξιν etiam significat, id est digero & cō-
 pono in ordines. & Διατασόμενος ὁ πρῶταξιν. Xenoph. in septimo
 ἐλλωϊκῶ, τῆ δ' ὑστέρῳσι δὲ οὐβαῖοι Διατασόμενοι καὶ ἐμπλήκοντες τὸ πρῶτον με-
 γαλῶν φησὶ διατάξιν ἐφθέρων ἐν ῥηθῆσιν ἢν ἐν τῷ πεδίῳ, agmine composito
 incedentes. Polyb. Διατεταγμένως στρατιώτας vocat in stationibus & vigi-
 liis dispositos, ὁ Διατεταγμένοι δὲ ἐκάσθῃ. Xenoph. de arboribus in quin-
 cuncem digestis in Oecono. (a quo Gaza mutuatus est cum Catonē
 Ciceronis verteret) Ἄλλ' ἐγὼ σοὶ δὲ κύριε πάντα δαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, κα-
 λῶ δὲ μάλλον ἄγαμαι τῆ καταμετρηθῆναι σοὶ καὶ διατάξιν εἰκασα τῶν. Idem,
 ταῦτα δὲ λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρηκα καὶ διέταξα. Qd Cicero, Mei sunt
 ordines, mea descriptio dixit. ἐμοὶ δὲ ὄρθοι, ἐμὴ ἢ διατάξιν ἴψῃ Gaza ver-
 tit. Διατάξιν voce passiva cōstituo & statuo. Aristot. in Probl. segm.
 duodetricesimo, κατὰ τὸ οὖν τὰς τῶν ῥηθῆσιν πρῶταξιν πρὸς τὰς ἐπιτά-
 κτας ὑδόμεδα, ἔτω δ' αὐτῆ ἢ πενία ὑπὲρ αὐτῆ διατάξιν. Significat etiam edi-
 cere Plutarcho, quod Lucas voce actiua dixit duodeuicesimo cap. Act.
 διὰ τὸ διατεταχέναι κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς ἰσθμίου ἐκ φησὶ ῥώμης, Eo
 quod edixerat Claudius. Synes. Theophilo, διὰ δέου γράφει, δὲ διατάξιν
 μηδενὶ μηδεν ἔξῃναι τῶν κατὰ τὸ γὰρ ἐμοὶ χαρῆ. Idem τῷ ἀδελφῷ, διὰ δ' ὅτι
 πολλὰ φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἀνδραγαθῶν δόγματα, id est phi-
 losophi multa statuerunt & decreuerunt, contra receptas vulgo in ec-
 clesia opiniones & sententias theologorum. Inde Διατάγματα τῶν ἀρ-
 χόντων δὲ διατάγματα, edicta sunt magistratuum vt Plutarch. in Mar

ἐπίτασμένοι
ἐπίτακτοι.
προτετασμένοι
ἐπιτάγματα.

ἐπίταξιν.
ἐπίταξιν.

Διατάξιν.

Διατάξιν.

Διατάγματα.

cello auctor est. & Διατάξεις constitutiones & edicta principum quæ
 proscribuntur, a Synel. dicuntur. Gregor. τὴν ὁμοίαν τῶν μοναχῶν τὰ ἐπι-
 γραφα διατάγματα, id est constitutiones monasticæ. Διάτῳ vero est pro-
 filio, huc illucq; defilio & emico, quod διατίθεσθαι quasi raptim elidi Pla-
 to in Cratylo dixit, τὸ γὰρ διατίθεσθαι ἢ τὸ ἰδιόμοιον πηλὴ ἀπέκασμα ἔστιν.
 ἐκ τούτων δὲ ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἢ τῆς οὐσίας ὀνομα συνήθη. Arist. πρὶ κόσμου,
 ἐν τῇ τῆς πυρώδης οὐσίας τάτε σέλα διατίθει, καὶ φλόγες ἀκοντίζον. Idem, τῶν δὲ καθ'
 ὑπόστασιν ἔστι σέλα τε καὶ διατίθοντες ἢ κομῆ. διατίθοντες dixit pro igniculis in
 cælo emicantibus & exilientibus. In Proble. Ἀσέρας διατίθοντας dixit pro
 traiectionibus ignium. Greg. καὶ ἰδὲ. ὡς βολὴ βρονθῆ, ὡς ἀσραπὴ διατίθει
 (ε, emicans. Et Διεξάτῳ, raptim emico & erumpo. Aristot. πρὶ κόσμου,
 οἱ δ' ἐκ κόλπων Διεξάτῳτες ἀνεμοί, ἐγκολπίαι καλοῦνται. hoc est ἐξορμῶντες, ὅτι ἀλλό-
 μωοι. Ἄτῳ δ' ἀλλομοῖ ὁ ὄρμω, ἢ ἐκπηδῶ, καὶ ἀτάκτως ἐκφέρομαι. Demosth.
 Ἄτῳ δὲ ἄλλομοι, huc illuc profiliens. Greg. de radio ex aqua reper-
 cussio dixit, Ἄτῳ γὰρ πᾶσι τῶν κινήσεων. Plato, ἵς τὰ πᾶσι δὲ καὶ
 πρὸς τὰς ὄψεις ἐξυφύροσιν εἶσι, καὶ ἀτῳντες φέρον. ὡς τὰ ἀνεμάλασα πλοῖα.
 Iulianus, ὡς οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων ἢ ἀν' ἐθέλωσιν ἀτῳντες. Philostr. libro
 tertio, καπνὸν δὲ ἐθένα ἀπ' αὐτῶν φλογὸς ἔδρα. προσάτῳ, mando curam
 vel onus. Demosth. οὐκοῦν ὅτι μέλλοντες αὐτῷ λέγειν (hoc est cum oratio-
 nem ipso habituro apud Amphictyonas tanq̄ συνδίκω ὄντι) ἢ βελὴ προσέ-
 ταξερ ἐτέρω, τότε ἢ προσόπτῳ εἶναι ἀπέφινε. Significat etiam impero tribu-
 tum vel collationem. Xenoph. καὶ πῶν πόλιμ ἀιδάνομαι τὰ μὲν ἴδη σοὶ
 προσάτῳσαν μεγάλα πλῆρ, ἰμποτροχίας τε καὶ χορηγίας ὁ προσάτῳσε. hoc est,
 hæc tibi munera imperantem. ἢ δὲ πόλιμ ἄγνεται, ἢ τριμεραχίας ὁ
 μιθῶς, ἢ ἐσφορὰς ῥοαντας σοὶ προσάτῳσι. His verbis & imperare & man-
 dare munera complexus est. προσάτῳ etiam attribuo, destino, assigno
 significat. Plato in Phædo. καὶ πολλὰ παρῶσα εἶα, μολίς ὑπὸ τῷ προσέ-
 ταγμῶν δαίμονι ὀχετῶ ἀγομῶν. Thucydides, οἰσοῦντες οὖν καὶ κυβερῶν
 ἢ ναῦται, τὸ καθ' ἑαυτῶν ἕκαστον ἔπειθε, χώρων μὴ λάποντες ἢ ἀνδρῶν προσαχθῶν,
 cuicunq; attributus fuerit & assignatus. προσάτῳμαι passiva signi-
 ficatione vt ἐπιτάτῳμαι, pro imperium accipio. Xenoph. προσάτῳμαι γὰρ
 ἔφη αὐτῶς μέζω ἢ καὶ δυνάμιμ. Ἀτῳ τῳ etiam προσάτῳ significat, id est
 attribuo & destino. Polyb. ὁμοίως δὲ ὁ πρὸς ἕκαστον τάγμα πάντες δὲ εἰς
 τῶν ὑπέασιν φυλακῶν, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀτῳτάτῳ. Idem, τὰς δ' εἰς τὰς
 φυλακὰς ἀτῳταχθέντας, εἰς δὲ ἕκαστης σημαίας στρατῶν ἀγα πρὸς τὸν χιλίαρχον ἐπέ-
 ρας, hoc est ἀφωρισμῶν. Est etiam ἀτῳτάτῳ ἀφορίζω, fecerno & seorsum de-
 stino. & ἀτῳτάκτος, ad certum usum sepositus & selectus. & ἀτῳ-
 ταγμῶν, desponsus, deuotus, destinatus. & ἀτῳταγμῶν ὡρα vt πεταγμέ-
 νη, stata & constituta. ἀτῳτάτῳμαι voce passiva, iubeo valere vt Ci-
 cero locutus est. Lucæ. ix. πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀτῳτάτῳσαι τοῖς ἐς τὸ δίκον

Διάτῳ
 Διεξάτῳ
 Ἄτῳ
 προσάτῳ
 προσάτῳμαι
 Ἀτῳ τῳ
 ἀτῳτάκτος
 ἀτῳτάτῳμαι

μῶν, Primum aut indulge hoc mihi vt iubea valere domesticos meos.
 & itidem cap. duodeuicesimo Act. Aposto. Quare significat etiam nu-
 cium remitto & renuncio, vt renunciare hæreditati: quo modo loquē-
 di etiam Quintilianus usus est. vt in Pand. ἀτῳτάτῳ τῆς ὑπὸ δίκῃ, ἢ πρῶ-
 χωρεῖν ἐτέρω, renunciare institutioni et alteri cedere hereditate. & ἀτῳ-
 τάτῳ τῆς κληρονομίας. Greg. τῆς ἀφῆ καταμαλακίῳνης ἀπόταξαι τὰς λαοῖνσι,
 nūcium remitte, iube valere, abs te summe, renuncia. Et ἀτῳταγῶν, re-
 nunciatio, & cum extremum salutamus, & salutem alicui vite insitu-
 to dicimus. quæ etiam ἀπόταξις dicitur. ἀπόταξις etiam τῆς σωτηρίας op-
 ponitur. & ἀτῳταξάμωοι sunt emeriti. & ἀτῳταξάμωοι παῖς, exoletus.
 Cyril. εἰς νοῦν μὴ λαβόντες τὴν σωτηρίαν τῶν κρισῶν, καὶ τὴν ἀπόταξιν τῆς διαβολῆς.
 Qui elegantius locuti sunt id per verbum χαίρειν dixerunt. Athen. lib.
 xii. de Epicuro loquens, τιμιτέον δὲ φησι δὲ καλὸν καὶ τὰς ἀρετὰς ἢ τὰ τῶν
 τότροπα, εἰς ἡδονὴν πρῶτον ἀσκησάμενος. εἰς δὲ μὴ πρῶτον ἀσκησάμενος, χαίρειν ἐατέρον. σαφῶς ὑπερ-
 γόν τῶν ἄνθρωπων τῶν τῶν ἀρετῶν τῆς ἡδονῆς. Plato in Phædro, τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς ὡς
 ὁ σῶμα εἶασε χαίρειν, καὶ κόσμος ὡς ἀλλοτρίως ὄντας. Idem ad Dionys. scribēs,
 ὁμῶς δ' οὖν ταῦτα πάντα χαίρειν εἶασας ἦλθον, διανοηθεὶς ὡς ἐθένα δ' εἶ ἡμῶν
 ὁλῶν ἐμὲ ἀιδάσθαι, omnia hæc neglexi, cōtēpsi, posthabui. Dicit & per
 ἐξῶσθαι. Demosth. καὶ μὴ μὴ δὲ, πολλὰ ἐξῶσθαι ἐπὶ τῶν νόμοις ὁ ἡμῶν. Et πρὶ
 πρῶτος. πολλὰ ἐξῶσθαι φράσας ὅτι καλῶ σοφοκλεῖ, valere iubēs. Cicero ad At-
 ticum, At ille πᾶσι χαίρειν ὅτι καλῶ dicens, pergit Brūdusum. de fuga
 Pompeii loquens. Alibi, Subturpicula mihi videtur esse καλῶσθαι. sed
 valeat recta, vera, honesta cōsilia. Alibi, Multa salutē dixi foro: vt πολλὰ
 ἐξῶσθαι φράσας, hoc est foro consuetudinem renunciaui.
 λέγω δὲ ὀνομάζω καὶ φράζω, oratorie loquor, concionor. Demosth. πρὶ
 πρῶτος. δημηγορεῖν & λέγειν pro eodem dixit, πόσον γὰρ ἐδημηγορεῖ χρόνον τί-
 μαρχῶν; πολλῶν. ἐκοῦν ποτὸν ἢν ἀρχίνης ἄπαντα, ἢν τῆς πόλεως, καὶ ἐδεδόξατο
 ἡγεμονίαν εἶναι, εἰ δὲ δεινὸν ἦν εἶναι τὸ πρῶτον εἶ ὁ πρῶτος λέγει, ἕως εἰς μα-
 κεδονίαν ἐλθῶν, εἰ αὐτῶν ἐμίσθωσε, Quanto igitur tempore concionari licuit
 Timarcho? multo. At omni eo tempore Aeschines in vrbe fuit, nec vn-
 q̄ cōquestus est quod Timarchus publice concionaretur. λέγω, ὁ δια-
 κρίνω καὶ διαλέγω, discerno, diiudico. ὅθεν λόγῳ id est λογισμῶς ratio.
 Plato in Timæo de anima loquens, αὐτῆς τε ἀνακινησῶν πρὸς αὐτῶν ὅταν
 εἰσὶν σκεδασῶν ἔχοντος ἡμῶν ἐφάπτητα, καὶ ὅταν ἀμέρισον, λέγει κινησῶν διὰ
 πάσης αὐτῆς, ὅταν πᾶσι ταῦτα ἢ καὶ ὅταν ἐπεσον. Pro quo Cicero de
 Vniuersitate discernit & diiudicat trāstulit, his verbis, Discernitq; qd
 fit eiusdem generis, & quid alterius & cetera diiudicat. ἐκλέγομαι vo-
 ce passiva τὸ προσκρίνω καὶ προσμῶ, eligo. Demosth. ἀνκίδας καὶ Διονυσί-
 στας καὶ ποιέτας ἄλλας δὲ λεγεμῶν. Plato in Timæo, ἐκλεξαμῶν τὸν τόπον
 ἢ ὅτι γένηται, πῶν ὀνομασίαν τῆς ὡσῶν ἢ αὐτῶν καλῶσθαι. Significat etiam

ἀτῳταγῶν
 ἀπόταξις
 ἐξῶσθαι
 λέγω
 ἐκλέγομαι

ἐναγινώσκω. **Paufa. in Corinthi.** βελιεροφόντιω δὲ ἐκ ἀντορεῶντα ἔντα βασιλοῦσιν, ἐν αὐτῷ δὲ ἐπὶ προίτῳ Ἐργείοις, ἐγὼ πε πείδομαι, Ἐῖς τὰ ὁμίερα μὴ πρὸς ἔργον διελέξατο. **Ἐκλέγω,** δὲ τὸν φόρον ἢ τὸ τέλος ἀπατῶ Ἐπαυράτω. **quod coactoris officium est, qui ob id ἐκλογεύς dicitur & φορολόγος. & cum duobus accusatiuis conſtruitur. Aesch.** καὶ τὰ τέλη τὰς παρὰ πλείοντα διέλεγον, **A prætereuntibus nauigiis veſtigalia exigebant. Demosthenes** κατὰ τιμοκρατ. πρὸς δὲ τῶν ὠνευμένων τὰ τέλη, Ἐῖς ἐργωμένων ἢ τῶν ἐκλεγοντων, τὰς πράξεις εἶναι τῆς πόλεως κατὰ νόμους. **A quo verbo fit per compositionem παρεκλέγω, vt apud eundem πρὸς παραπρ.** τὶ οὐκ, μεγάροις ἐκ οἰκῶν εἶναι ἕνα κλέπτην, ἢ παρεκλέγοντα, τὰ κοινὰ ἀνάγκη, Ἐπέφηνε, **Non existimatis esse qui pecuniam publicam furtim exigat, domumq; suam auertat. Gregor.** ἔν τῷ εἰς τὸ ἄγιον βάπτισμα, εἰ δὲ κίνδυνός σοι τῶ ἀμπελῶντος κωνταλῶς ἐκπεσεῖν διὰ τὴν ἐμπορίαν, ἢ εἰς τὸ κερὰ λαοῦ ζήμοιο τὰ μικρὰ παρεκλέγων, φέρε τῆς ἐμοῦς πείδομαι λόγους ἀφῆς τὰς παρεξηγήσεις Ἐνδιδέσεις, ἀσυλλογίστως τῷ δῶρον πρόσελθε, **Quod si ea lucri affectatione periculū tibi imminet ne a vineto prorsus excidas, & si in summam rei sese damno sæpe afficit is qui minuta perperam exigit, age vtere me auctore. hoc est qui perperam lucrari vult, quod ipse ibi dem παρακρδαίνειν vocat,** Συγγνωστὴρ ἢ σοι πρὸς τὰς ποίετας καταφύγοντα λογισμῶς, ἢ παρακρδαίνειν ἢ εὐλομῶν τῶν διωπότες φιλανθρωπίας. **Vbi tamē non perperam sed amplius iusto lucrari significat, & præter alios. Sic παρεξηγήσεις, praua interpretatio, in hoc ipso exemplo. Et παρεξηγήσεις μαμ. παρεξηγῶμαι verbum ἔν τῷ πρῶτῳ σκλιτῶν. καὶ ὁ μύσος ἔν ἀπορία, Ἐ μυσαγωγὸς ἐγγύδων παρεξηγῶμαι πλὴν ἀλήθειαν, ementiens veritatis interpretationem. Quod etiam παραρμυνηται dicitur in Pandectis græcis. Sic παραγράφω τὰς νόμους, perperam legem fero. Demosthenes πρὸς σιφάντ, τὰς λόγους οὐς εἶπῶ ἄνω Ἐ κάτω διακνηδὴρ ἔλεγε πρὸς τῶν παραγραμμῶν νόμων, vel διακνηδῶν. Sic παραγραμμάσμος appellatum est vitium peruerſe literas pronunciantium, vt si ἀντὶ τῶ κόρακῶ κόρακα quispiam dicat, vt inquit Eustath. Sic παραδιοικῶν apud Dialecticos vitioſe diſiunctum, vt inquit Gellius. Sic παραδιοικῶν apud Synes. κατὰ ἀνδρονίκου, τὶ οὐκ σιωπῶν παρὰ τὰ κερωρισμῶν παρὰ τῶν δεῖς; ὅς δὲ διοικῶν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικῶν ἀξιοῦς. εἰ τὶ γροῖτῶ ἀρ ἀθλιώτερον; Idem πυλαμῶν, τῆς ἐμαρμῶν δὲ ἔπω ταύτην ρύεσθαι, νοῦν ἔχει πολλὰ οἰκοπεραγῶν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικῶν, μὴ δὲ ἀρχμονῶν ἀξιοῦντας ὁδὶ ζεῖσθαι παρὰ τὸ τῶν ἀρχῶν. hoc est nec recte nec ordine administrationi ciuili se immiscere. παραγινώσκω, perperam statuo & iudico. Xenoph. in primo ἀπομνη. de iudicio Socratis loquens, ὅσα μὲν οὐκ μὴ φανερῶς ἢ ὅπως ἐγίνωσκον, εἰδὲν δαυμασὸν ὑπὲρ τῶν πρὸς αὐτὸ παραγινώσκω τὰς δικαστῶς. ὅσα δὲ πάντες ἤδισαν, εἰ δαυμασὸν εἰ μὴ τῶν γινώσκων**

Ἐκλέγω
Ἐκλογεύς

παρεκλέγω

ἢ πρὸς ἢ τῆ
σωπείσθαι

παρακρδαίνειν
νω.

παρεξηγήσεις
μαμ.

παραγραμμάσμος

παραδιοικῶν

παραγινώσκω

συμῆθησαν; id est πρὸς δὲ δικαίον ἐγίνωσκον. **Isoerat. in Panath. pro perperam prælego & recito,** ἔως μὲν οὐκ τὰς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες οὐς δωατὸν κάκισα, τῆς ἑαυτῶν, Ἐ διαρῶντες ἐκ ὀρθῶς, ἢ κατανίζοντες, Ἐ πάντα τρόπον διαφθέροντες, εἰδὲν ἐφρόνιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. **vbi παραγινώσκοντες legi potest. Iungitur & cum genitiuo, vt apud Philostratum,** παραγινώσκοντες τῶ δικαίῳ. ἀντὶ τῶ πρὸς πλὴν γινώσκοντες, hoc est inique statuetes. **παραγινώσκω, ex aduerso & altrinsecus lego. & apud Demosthenem cum duæ leges a duobus leguntur, vt fiat contentio legum, & παρεξασμός. vt κατὰ τιμοκρατ. καὶ νόμον ἐσιώσκον ἀπασι γινώσκοντες, ὅς ἐπῶ ἐπῶν, εἰ παραγινώσκοντες, εἰ λύσας, εἰ δὲ ἀίρεσιν, εἰ ἄλλο ποιῆσας εἰδὲν τῶν προσκόντων. Alibi, παραγινώσκω, lege alteram legem vicissim. Aeschines,** ἔπομνησάτῃ αὐτὸν ὁ σαυιδίον λαβεῖν, Ἐ τὰς νόμους τῶν φησίσματος ἢ παραγινώσκω. **In παρανέχω & παρανίχω, eandem significationem habet ἢ παρὰ præpositio, quam in παραγινώσκω, hoc est ex aduerso vel altrinsecus tollō. Thucydides in tertio,** φρυκτοῖ τε ἤροντο εἰς τὰς οἰβίας πολέμοιο. παρανίχον δὲ Ἐ οἰ ἐκ τῶν πόλεως πλαταεῖς ἀπὸ τῶ τείχεος φρυκτῶς πολλὰς, πρόσπερον παρασκαυμῶντες εἰς αὐτὸ τῶτο, ὅπως ἀσαφῆ τὰ σμῆνα, τῶ φρυκτωρίας τοῖς πολέμοιοις ἢ. **παραλογίζομαι, falsa argumentatione vtor, & subdola supputatione fallo. Lucian.** ἐνέσαι τότε ἀποκρδαίνειν παραλογίζομαι τὰ κερδία. παραλογισμῶν. **substantiuum genere masculino, vt ἐπὶ λόγῳ, dicitur id quod præter opinionem euenit. Thucyd.** τῶ δὲ πολέμοιο τὸν παραλογὸν ὅσῳ ὅτι, πρὸς ἔν αὐτῶ γυεῖσθαι προδιόγνωτε. Idem, Δελοῖ δὲ τὸ φρόνημα εἰ ἀφνίδιον Ἐ ἀπροσδόκητον, Ἐ τῶ πλέστω παραλόγῳ συμβαῖνον. id est frangit autem feroces spiritus id quod repente & præter expectationem, & longe aliter quæ erat opinio accidit. **Diodor. genere neutro dixit de thesauris loquens Sufianis,** ταῦτα ἐκ πολλῶν χρόνων οἰ βασιλεῖς ἀσπίτα διετήρησαν, πρὸς τὰ παραλόγια, τῶ τῆς ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγῶς. **Hæc tot talenta Persarum reges iam olim intacta in sanctiore thesauro asseruare instituerant, ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibi met ipsi relinquentes. Sic Linius, Duas urbanas legiones ad incerta belli Consulcs conscribunt. Idem, Non temere incerta casuum reputat quem fortuna nunq̄ decepit.** παραλογῶν etiam dicitur τὸ ἀλόγως γενόμενον, id est temere & præter rationem. παραλογῶν eo amplius dicitur quod præter proportionem est. hoc est τὸ μὴ ἀνάλογον. Ἐ παραλογία, opposita est analogiæ.

παραγινώσκω

παρανίχω

παραλογίζομαι

παραλογῶν

παρανοήσιω? παρανοήσιω, male chordas intendo. Aristoteles in septimo de historia animalium, ἢτε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τῷ τραχύτερον ἢ ἀνω μαλῆστρον, ἔτε ὀφέα, ἔσα, ἔτε πω βαρέα, ἔτε πᾶσα, ὁμαλῆ, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη τὰς παρανοήσιωσιν καὶ τραχέαις χορδαῖς, ἢ καλῶσι τραγί- ζερ. Cicero fides incontentas pro hoc dixit in Finibus, Vt in fidibus plurimis si una ita contenta numeris sit, vt concentum seruare non possit, omnes æque incontentæ sunt. Idem, Aequè enim contingit omnibus fidibus vt incontentæ sint, illud non continuo vt æque incontentæ. Incontentus tamen ad verbum est ἀσύν- τον. & συντον ἀρμονία, opponitur remissæ, hoc est incitata. Aristoteles in octauo Politicon, τοῖς δ' ἀπειρηκῶσι διὰ χρόνον ἔξῃδιον ἔθεν τὰς σωτῶνας ἀρμονίας. ἀλλὰ τὰς ἀνεμύνας ἢ φωνὰς ὑποβάλλει τῆς κί- ἔτης. Idem, εὐ δὲ ἐστὶ μαλακῶ καὶ μὴ σωτῶνα περι, id est languido. Et σωτονία, contentio & rigor. Idem, διὰ τῆς ἁλῶσιν σωτονίαν. Huiusmodi est ἄσυντον, de quo supradiximus. & ἄσυντον.

παραβλέπω? παραβλέπω, male video, negligenter aspicio, oculos intentos non habeo, hoc est μὴ ἀπείρω. Lucianus, οὐ μὲν ἴππῳ ἔτος ἔστι οὐκ ἴππῳ; ἢ μὴ ἔγω παραβλέπω μιν ἴππῳ ἔτος, nisi ego cecutio in Menippis totis agnoscendis. Inde παραβλέπεις dicti, οἱ διάστροφοι καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς διαστραμμένοι. Aristoteles in Problematis, διὰ τί ποτε ἐὰρ μὴ ἔξ ἐκ βαλανέων κλέψῃ, ἢ ἔξ ἀγορῆς, δανάτω ζημιῶται. Et infra, οὐδὲρ γὰρ ἰχθυὸν ἔχουσι πρὸς πλὴν φυλακῆν οἱ ἀδένεες, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτῶν ἔμμα. ὡς τε ἄρ' ἴππῳ ἔξ ἐκ παραβλέψῃ, ἐπὶ τῷ κλέψῃ ἢ δὴ γίνεται, si oculos solum imprudens auerterit, si oculos in latus flexerit. Inde παραβλέπω etiam ἀντὶ τῷ ὑποβλέπω ponitur, quod est limis aspiciere per indignationem aut simultatem, aut iram præcipitem: non recto aspectu intueri. Aristoph. σφρηξί. ἢ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι πατέρω, ἐπέ μοι γήταον αὐτῆς; ὅτερον ἐπὶ τραυρίδι, παραβλέψασα, ἐτέρω, altero oculo improbe vel torus aspiciens, καὶ ὑποβλέψασα. hoc enim significat ὑποβλέπω. Lucianus, οὐχ ὄρεε ὡς διήρκε τὸ ἐν λόρ, καὶ σωέσσανε τὰς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀπεληκτικόν ἢ καὶ χαλῶδες ὑποβλέπει; Alibi, δεινὸν ἢ καὶ δει- ρῶδες ὑποβλέπων. Et ταυριδὸν ὑποβλέπων apud Pollucem. Significat etiam limis aspiciere ad collimandum. Aristotel. in Proble. seg. xxxi. de oculis peruersis loquens, & hominibus strabonibus, ὅσοι δὲ μὴ ὁμοίως κερμύων τῶν σφρηγῶν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σημείῳ ἔχουσι τὰ ὄμμα- τα, ἢ ὁμοίως μὴ κερμύων, ἐκ ἐπὶ τῷ αὐτῷ δὲ, ἔστι διαστραμμένοι εἰσι. διὰ ὑποβλέπεισι καὶ σωάγουσι τὰ ὄμματα, quare limis oculis aspiciunt & in vnu coeuntibus. Sic em̄ verti debet ille locus, vt apud Lucian. ὑποβλέ-

ὑποβλέπω?

περ οὐκ ἔξ τῶν κλησίων δειρε, κακῆνὸν ζηλοῦ, καὶ μανθάνειν τῷ δέπνῳ πλὴν ἐκολογηθίαν. Plato in Sympos. οἱ δὲ τραχέαι ὑποβλέπων αὐτῶν ὡς καταφρο- νοῦντα, σφῶν. ὑποβλέπω etiam suspicor, suspecto. Idem in Critone, καὶ ὅσοι πρὸς κίβδονται τῶν αὐτῶν ὁλόων ὑποβλέπονται σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. Inde illud Homericum, τῶν δὲ ὑπόδρα ἰδῶν. ἀντὶ τῷ ὑποβλέπει κῶς καὶ βλοσυρῶς. Ἀποβλέπω, est quod latine dicimus suspicio, hoc est admiror & colo. Demosthenes, ἀπέβλεπον, ἐξήλων, ἐτίμων. Construitur & cum πρὸς prepositione, & significat oculis designo, in eo spem meā colloco. quale est illud Virgilianū, Turnus vt infractos aduerso Marte Latinos Defecisse videt, sua nūc promissa reposci, Se signari oculis. Xenoph. in quarto ἀρμυνη. πότερον θημισοκλήης διὰ σωσσίαν ἕνος τῶν σοφῶν, ἢ φῶσα ποσῶτον διήνεγκε τῶν πολιτῶν, ὡς πρὸς ἐκείνον ἀποβλέπει πλὴν ὁλόων, ὅποτε παρδῶς ἀνδρῶς δειδέειν. Et in sexto ἐλλωίω, καὶ χρέμασι γε δίπτε ἐκός ἡμᾶς ἀφρονότεροις χρεῖσθαι, μὴ ἐξ ἰκονόδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἡπερωθικὰ ἔδνη καρπημύνας. Significat etiā spectro. Galen. τὰ ἐξ ὑγείαν καὶ ζωῶν ἀποβλέποντα. Significat & respicio atq; conuertor. Idem Xenoph. ὡς δοκεῖ πολλὰ κίς ἐς πλὴν αὐτῶ σκιαρ ἀποβλέπειν. Ἀναβλέπω, est post cæcitatem oculis restitutor. Plato de Stefichoro, ποιήσας δὲ πλὴν κα- λημύλιω παλινοδρίαν, ὁδὸς ἀνέβλεψε. Vfus est etiam Lucas cap. xxii. Act. Apostol. παραφθέγγεσθαι, ἢ παρὰ ζυθμῶν φθέγγεσθαι, vt vox quæ non re- spondet & congruit. vnde etiam perperam loqui, nec concinne respo- dere significat. vt apud Platonem in Euthyd. οὐκ ἂν ἔφη παλση παρὰ φθεγγόμενον; perperam respondens. supra enim dixerat pro eodem, οὐτῶ ἂν ἔφη προσἀποκρίνεται τῆς ἐρωτωμύλιος. ἔ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ ὄτα, Hic enim inquit plus respondet q̄ rogetur. Et παράφθεγμα, incon- gruum responsum. Ibidem, ἂν δ' ἐπίσάμμι; πότερον τὰ μὴ τῶν ἐπίσασα ἢ ἐπίσασα, τὰ δ' ἄλλα, ἢ τῶν πάντα; τῶν ἔφω ἐγὼ ἄπαντα ἂν ἐπίσασα. τὸτ' ἐκείνο ἔφη ἦκα δ' αὐτὸ παρὰ φθεγγόμενον ac si diceret, τὸτ' ἐκείνο ἂν ἐπίσασα, παρὰ μέλλῃ hoc est inconcinne ἀπεκρίνω, καὶ ἀπει- ροκάλως ἐφθέγγω, καὶ ἐκ ἐμμελῶς, non congrue, non apposite, non consentaneè respondisti & locutus es. Isæus ὑπὲρ τῶ κίρων κλήρε, εὐδὴς οὐκ ὅλοον παρὰ φθέγγετο, ὡς εἰ δ' ὄλοον ἔν κίρων καταλειπῶς, εἰδέναι λό- γον ἐμὲ πω ποιημύλιε πρὸ τῶν ἐκείνου χρεμάτων. hoc loco significat nihil ad rem pertinentia loqui, non qua de re agitur respondere aut verba fa- cere. hoc est, vt aliqui locuti sunt, ἀπροσδιόνυσσα λέγειν. Athen. libro deci- μο quinto, καὶ οἱ ἄλλοιγε δεινῆται ἀπροσδιόνυσσά ἕνα ἐρηκασίρ πρὸ τῶν πρὸ κερμύων. ac si dicas, εἰδὲρ πρὸς τῶν Διόνυσσον καθίκοντα. Ex prouerbio em̄ vox manauit, quod aiebant εἰδὲρ πρὸς τῶν Διόνυσσον. Idem in vndecimo, ἀλλὰ τῆς σαυτῶ πῆροῖς, κατὰ τῶν θαναμάσιον ἀιχνύλων ἀλίση, ἀπροσδιόνυσ- σα.

Ἀποβλέπω?

Ἀναβλέπω?

παραφθέγγε- σθαι.

παραφθέγμα?

Ἀπροσδιόνυσ- σα.

σας λύσας πραγματὸν ὀνόματι. Probum tamen verbum fuisse vsitatumq; magnis auctoribus, ex Cicerone conuicio, apud quem hæc dictio legitur sextodecimo Epistolarum ad Atticum, Sed nihil tam ἀπροσδιόνυ σου mihi primo videbatur, q̄ ad has literas, quibus ego a te consilium petieram, te mihi ista rescribere. id est nihil magis ab re esse videbatur. Elegantiùs enim sic legebatur q̄ ἀπροσδόνικον, vt nuper mutatum est ab emendatoribus. παραμετρῆν est παράλληλα, μετρησθῆν apud Greg. vt παραδεωρῆν, παρεξέταζῆν, πνεκτένεν, & alia quæ contendere significat, vt superius dictum est. Lucian. ὄντως γὰρ ἄρ ἡγὼ τὸ μέγα διεχθείην ἄρ μέγα, ἔ τῶ μικρῶ παραμετρηῶτο. Sic παρακρίνω. Plutarchus in Anton. τοῖς δὲ πάροισι παρακκριμύλοισι λόγῳ κρείττω ἢ τάξις ἐφάνητο ἢ ῥωμαίων, quasi παρατεταγμύλοισι dixit, & iuxta locatis, ex aduerso instructis, atq; ita prope vt σύγκρισις fieri posset. Idem de congressu Sexti Pompeii cum Octauio & Antonio loquens, καὶ σωήλοισιν κατὰ πλὴν ἐν μισκνῶ ἄκρῳ, πομπηῖῳ μου, τῷ σόλῳ πῆρομοῦντῳ, Ἀντωνίῳ δὲ ἡγὼ καίσαρι πεζῶν παρακκριμύλων, id est exercitu pedestri admoto e propinquo & prope in procinctu existente, vt παραρρομοῦντῳ dictum est pro iuxta stationem habente, & littus circumdante classe. quæ enim comparantur, necesse est vt admoueantur & componantur. παραπόλλυμι, ἔξω τῷ πρέποντῳ ἀπόλλυμι, indecenter & inepte perdo: quod significat male colloco, stulte impendo. Et παραπολέειν dicuntur quæ depereunt. Demosthenes, ὄνομα δὲ μου ἠτίμωται καὶ παραπόλλωται, ὁ δὲ ἔσθ' ὄνομα πῆρονδερ. τὰ ἐστὶ παρεόικε τοῖς ἀπολλωλόσι. similis est perditio inquit interpres, vel immerito perditus est cum esset insons. παραναλίσκω significat obiter & præter destinatum impendo, & perperam consumo. Sic Gregorius in secundo κατὰ ἰταλ. ὅτι δὲ χριστιανὸς ἡλάσας ἔτω κειρῶς, ἢ τὸ πῶν ἐθνῶν ἡγὼ ἔτῳς ἱερῶν παρανάλωσας, ἐκῶν παρατρέχεις. Idem de baptisate, ὅσα τὰ ὡς ἐλπίδα συμπύματα, ἢ πῶλεμι παρανάλωσεν, ἢ σασμὸς σωέχων, ἢ κηρίον ἡσπασεν, ἢ νόσῳ ἀπώλεσεν. παρανάλωμα, ἢ ἀνωφέλιος ἢ πῆριπῶς ἀναλωθῆν, ἡγὼ τὸ πῶν ἀναλώμα. Plutarchus de Cethego loquens in Cicer. πάλιν δὲ δίκην ἔχωρ ἡγὼ διαφθέρας ἔνις ἢ δίκαστῶν, ἐπεὶ δὲ δυνὸς μόνως ἀπέφυγε ψήφοις, ἔφην, παρανάλωμα, γέγονε τῷ δατέρω κρητῆ δὸ δερ. id est impensa superuacua, quia alter duorum corruptus factis erat. Quod verbum hominis erat leges & iudicia ludibrio habentis. Aelianus de quadrigis tam pusillis factis vt a musca tegerentur, & opere simili opificio ad admirationem tantum facto, ὡρ ἔμοι δοκεῖ ὁ αουδαῖῳ ἀνὴρ ἔσ' ἔτερον ἐπαίνεσεται. τί γὰρ ἄλλο ὄσι ταῦτα ἢ ῥεόντ' ἀνάλωμα; q̄ frustra tēpus cōterere. Synes. τοῖς ἐπισκόποις, κτλ) πᾶσι ἀνδρῶν λαμπροτάτους, ἀπασὶ τοῖς ὄσι λελήτρην κῶς ἢ πῶλε, ἢ πῶς ἐπεσον φθόνως ῥεονάλωμα,

παραμετρῆν

παρακρίνω

παραπόλλυμι

παραναλίσκω

παρανάλωμα

id est obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim παρανάλωμα, additamentum & velut appendix impensæ destinatae. παραμποροῦμαι, obiter tracto vel negocior. Lucian. ἐν τῷ πῶς δὲ παραμποροῦμαι ἰσορίαν συγγ. καὶ τοίνυν ἢ ἰσορία ἐ μὲν ἄλλως τὸ τῶν πῶν παραμποροῦμαι, μάλλον ἂρ τὸ ἐξασὸς ἐπιπῶσασατο ἄρχε δ' ἄρ καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελέει, λέγω δὲ πλὴν ἐν ἀλλοθείας δὲ ἡλωσιν, ὀλίγον τῷ κάλλει φρονιῆ. Et παραμποροῦμαι, quod accessionis vice tractatur, quasi negociationis destinatae πῶν ἀναλωμα. Idem, ὅτι μὰ σε ἐν ἐπιστολῆσιν καὶ μοι βολόμην τὸ μόνον πηρὶ πλὴν ἀγαθῶν εἶναι τῶν ὄντων, τῷ δ' ὄντι παραμποροῦμαι περὶ τῶν Δημοσθένω. Verba sunt ei dicta, qui cum Homerum magnopere laudaret quasi destinato opere, tamen in mentionem Demosthenis delapsus est, & ex amborum contentione laudes oratoris attexuit, quasi ἔγνω μὲν ὄντως πῶν ἀναλωμα. παραπολλῶν, ἢ σωπαπολλῶν. παραδωσάτω, ἢ σωσάτω παραδωσάτω. Gregorius, τῶν γὰρ ἄλλων ἐπ' αὐτῶν διομύλων ἡγὼ προσδραμεῖσθαι μεσῶν τῷ γεγονῶτι ἡγὼ περιχαρήσεισθαι, καὶ σωδωσανεμεσθαι πλὴν ἀρχῶν ἢ παραδωσάτωσεν, ὅμοι κατέμενα. de episcopatu Basilii loquens. Synes. τῷ ἀδελφῷ, ἄλλ' ἐπερὸς ὅστις ὁ νεανίσκος ὁ πρόκοιλῶς, ὁ ναρσῆ τῷ πέρσῃ πῶν ἀδωσάτωσας πῆ ἐπειδωσάτωσας, qui simul regnavit & post eum. Sic etiam appellantur proceres, quasi imperii participes. Thucydides in secundo, ὁ μόνον δὲ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς πῶν ἀδωσάτωσας καὶ γηνάοις ὄδρυσσῶν. Gregorius de Basilio loquens, καὶ θαυμαστὸν ἔστιν ἔκαστῶν δὲ ἐνὶ ἐκείνῃ φιλίας ἢ παραπέλασσα. hoc est si obiter hunc fructum percepit ab eius amicitia. quod ideo dicit, quia in mentione Basilii se ipsum laudauerat, hoc est, si communionem laudis ab amicitia eius assecutus sum, & cum eius laudibus meæ laudes permixtae fuerunt. Ponitur & pro ἀπολάω. Synes. τῆς ἄ ἐμῆς φύσεως τε ἡγὼ πῶν ἀρεσείως παραπολλῶν καὶ ὄσι ἐχθρῶν. Sic παραπονομαι ἀντὶ τῷ σωπαπονομαι παραπονομαι. Plato. ἄρα καὶ εἰς λακεδαιμόνια ἐλθῶν πῶν πῶν ἀλάστας, ἀξιοῖς μὲν ἂρ ἄλλως δεώμην γυμνάς, ἔνις φανίως, ἀντὸς μὴ ἀντιπιδεμῶν τὸ εἶδος παραπονομοῦμαι; παραποροῦμαι, simul incedo, adambulō, ad latus ingredior. ποτὲ δὲ πῶν ἂν πῶν πῶν ἀλάστας, πλὴν ἀσφάλων τῶν τοῖς παρασκιδάζοντες. & Aelianus itidem. παραπροβοῦσασθαι, falsam legationem obire vt Cicero dixit, vel falso renunciare legationem, vel sordide legationis munere fungī. Demosthenes κατὰ τιμοκρατ. καὶ προσοσίως ἄλλος τῶν ἀλάστας ἀπέτισε ἢ ἡγὼ σωδέρας γυμνῶν κλοπιῶν αὐτῶν τῶν δίκασθῆν ἀπέγνω, ἢ δίκασθῆν ἀπέγνω, ἢ πῶν ἀλάστας ἔσ' ἄνθρωπον. Aesch. πῶν πῶν ἔχθρῶς ὡρ, ἔτω ἡγὼ τῶν πῶν πῶν ἀλάστας με ἐσ' ἀγαθῶν πῶν πῶν ἀλάστας. Idem, ἔξ ὡς καὶ φιλίππῳ πῶν πῶν πῶν ἀλάστας, ἡγὼ πῶν πῶν ἀλάστας τοιαῦτα κατὰ ἐνὶ πόλεως ἡγὼ πῶν ἀλάστας τῶν μακεδόνων. παραπροβοῦσασθαι παραπροβοῦσασθαι

παραφράσις ξαυ. Herodotus dixit praeter iussa & madata agere. παραποίη το κίβδηλον και νοδδω, adultero. vt παρασφραγίζω, παραχαράτω, παρακόπη. vt παραποιήσας πτω σφραγίδα, falso assimulans, adulterans. Et παραποιήσας γραφή, accusatio falsi. παραποιώ, ad dissimulationem veritatis & ne res agnoscat corrupto vel immuto. Athen. libro duodecimo, πολλὰ δὲ τῶ ξάνθου παραπεποιήκειν ὁ Στκσίχορος, ὡσαύτῃ καὶ τὴν ὀρεσίαν καὶ λαμπίην, id est immutavit ne furtum agnosceretur. vnde Α παραποίητην, τὸ γνήσιον ἢ ἐνοδδόν. Greg. in pri. πρὶ ὑβ, ἄρα γραφῶ ἀποσίσεις κατ' ἡμῶν ὡς παραχαράτων τὶ τ' γραφῆς ἢ τ' ἀληθείας, vt adulterātes & deprauātes scripturam. Translatio est a monetariis & iis qui falsum nummum percipiunt: qui παραχαράται dicuntur, ἀντὶ τῶ παρακόπτοντες τὸ νόμισμα. καὶ παρακεκομμένον νόμισμα τὸ κίβδηλον ὡς παρακεχαράγμνον. Et per metaphoram παρακεκομμένον ἀνὴρ, improbus & prauus, qui & παρασχηματίζεται & παράτυπος dicitur. Aristoph. ἀχαρῶν. Ἄλλ' ἀνδράξια μοχλῆρα, παρακεκομμένα, ἄλλα ὡς παρασχηματίζεται, ἔστυφοάντε μεγαρέων τὰ χλαμύσια. quasi moneta male & falso percussa. παρακόπη, etiam fraudo, damno afficio. Aristophanes νεφέλαις, ἔπ' ἀργυραμοιβῶ παρακόπῳ διχοίνικῳ. ἀντὶ τῶ ἐκμωῖδῳ. & παρακόπη πτω διάνοιαν, τὸ παρανοῶ, delirio, μάνομαι. καὶ παρακοπήδες, ὁ φρενιζικός. Galen. ἀνδραργῶ παρακοπήδες, ἢ παρακοπή ληδραγική, ἢ φρενιζική. Aristot. πρὶ δαυμασίῳ ἀκροσμ. λέγεται δὲ ἕνα ἢ ἀβύδῳ παρακόπωντα, τὴ διάνοια, ὡς ἐπὶ τὸ δέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πρὸ λαῶς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινόμενον ἕνα, ἢ ἐπισημαίνεσθαι. ὡς κατέσκησεν ὅτι παρακοπή, ἔφησεν ἐκφῶν ἀυτῶ τὸν χρόνον ἡδίστα, βεβῶσθαι. παρασημαίνω, τὸ παραχαράτω. καὶ παρασχηματίζω, τὸ κίβδηλον καὶ παρακεκομμένον. καὶ παρασημασμένον τὶ μέροσ, ὁ βεβλαμμένον τὶ μέροσ ἢ ἀνάπηροσ, id est aliquo membro mutilato insignitus. παρασχηματίζω etiam insignis & inter alios conspicuus. Plutarchus in Politic. praecipit. οὐδὲ ποῖς ἐπὶ τρυφῶν ἢ πολυτέλειῳ ἐπιφρόνοις παρασχηματίζω. ἀλλ' ἴσως ἢ ὁμαλῶς ἐδῶν ἢ διαίτη. Et apud eundem, τὰ ὅτι ἡγεμονίας παρασχηματίζω, insignia imperii. Theophrastus, ἀλλ' ἀμφῶ καλῶσι κέδρα. πλὴν παρασχηματίζω κέδρα δὲ ἐν κέδρον, id est insignite & cum additamento. παρασημαίνωμιν voce passiva obfigno significat, hoc est επισφραγίζομαι, καὶ πτω σφραγίδα, ἐπιτίθημι. Demosthenes πρὶ ἀνδρόσοσ, ἀντὶ τῶ τὰ σημεῖα ἔσιν ἡν δίκημάτων ὡ παρασημαίνωμιν, ἐλδῶν ἐπὶ ἀγρῶ ἀνέωξεν. Dicitur etiam κατασημαίνωμιν ἢ ἡσημαίνωμιν. Xenoph. ὁ δὲ ἐπὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν ἀυτὰ, καὶ κατασημαίνω, καὶ φύλακας κατέσκησεν. Herodian. οἱς ἐδῶκε κατασημασμένα γράμματα ἢ σημεῖα πίνωξεν. Significat etiam insignio. Gregor. ἐδῶκε τότε κατασημασμένα τὴ σαυρῶ σίγμασι. Xenoph. in octavo πελοπίδα, διέπεμψε δὲ ἢ τῶσδε οὐσ ἀγαθέη ἢ ἢ φυλακῶσ, ἢ ἢ θοραπέαι, ἢ ἢ

αἰσινοῦσ παρασχηματίζομαι τῶσ, ὡς οὐχὶ λανθάνουσ χαρίζεσθαι βολῶσ ἡσημαίνωμιν, hoc significans & intelligendum praebens. Significat etiam exprimere legendo vel dicendo. Isocrat. πρὸς φίλιπποσ, ἐπειδ' ἄρ' ὁ λόγῳ ἀποσφραγίζω ὅτι τὸ δόξῃσ τῶ λέγοντῳ καὶ ὅτι φωνῆσ, ἀναγνώσκη δὲ ἕνα ἀυτῶ ἀποδῶσ, καὶ μὴδὲρ ἡδῶσ ἡσημαίνωμιν, ἀλλ' ὡσαύτ' ἀπαρτιδωμῶσ, ἐκὼσ οἱμα φαλλῶσ εἶναι δοκεῖ ποῖς ἀκῶσσι. Plato in secundo de Republica, de doctrina puerorum loquens, μάλις δὲ τότε πλάττεται καὶ ἕνα δῖεται πύποσ ὡ ἕνα ἕνα βεβληται ἡσημαίνωμιν ἐκῶσ. Per translationem a caeris dixit, in quibus informatur quodlibet simulachrum & exprimitur. Sic Gregorius in secundo πρὶ ὑβ, ἢ δῖλοσ ὡ ἡν ἀυτῶσ παρασηματίζομαι τὴσ πύποσ ἡσημαίνεται μετ' ὁ πατήσ, ἐπιτελεῖ δὲ ὁ ὑβ, ὡ δῖλοσ ἢ ἀμαθῶσ, ἀλλ' ἐπισημονικῶσ καὶ ἀποδῶσ. Hoc etiam ἐκμάττωσ & ἀμαθῶσ ἐκμάττωσ καὶ ἐκτυπῶσ καὶ ἐκσφραγίζεσθαι dicitur. ὅδεσ ἐκμαγῆσοσ, τὸ ἐκσφραγίζομαι τὴσ πύποσ, τὸ ἐκσφραγίζομαι, hoc est effigies expressa. Quod etiam ἀναμάττωσ dicitur. Iulianus, ἕνα δὲ σε καὶ εἶσοσ ἡδῶσ τὴσ ἀναματίζομαι γράμμασι καὶ ὅτι ἰσοσ σε ψυχῆσ πτω ἐκῶσ, κατὰποσ ὀλίγη σφραγίδα μετ' ἡν γὰρ χαρακτηριστῆροσ πύποσ ἀνεμαθῶμιν, expressi. Dicitur etiam ἀποματίζομαι ἀποματίζομαι, τὸ ἐκτυπῶσ καὶ ἐκμάττωσ καὶ ἐκσφραγίζομαι καὶ ἀποματίζομαι, exprimo, informo. Dionysius ad Titum de scriptis symbolicis loquens in theologia mystica, καὶ γὰρ ἀποσῶσ δῶσ ἡσημαίνωμιν τῶσ ἀπλεῖσ ἡν ψυχῶσ, ὁπότωσ οἱ ὅτι ἀποβῆσ σοθῶσ πατέρεσ, διὰ δὲ ἡν κρυβῶσ καὶ ἀποτετολμῶσ ἀνιγμάτωσ ἐκφῶσ πτω δῶσ καὶ μουσικῶσ καὶ ἀβῶτοσ τὴσ βεβῶσ ἀληθείασ. ἀναματίζεσθαι inquit interpretes τὸ ἀναματίζεσθαι καὶ ἐμβαλεῖν ἐπὶ πτω εἶσοσ διάνοιασ. ἐκ μεταφορῶσ ἡν. Ζωγράφωσ, οἱ προσέσκησεν τὴ ἀληθεία γράφουσ τὰσ ἐκῶσ, id est ex vivo assimulant & effingunt, imagines eas prius in animo suo informantes. Et inde ἀποματίζομαι, τὸ ἐκμαγῆσοσ, τὸ ἐκσφραγίζομαι. Idem πρὶ ἡνωμῶσ θεολογῶσ, ἀλλ' ἢ ἡν μετεχόντων διαφορῶσ, ἀνόμοια ποῖσ τὰ ἀματίζομαι ὅτι μῶσ καὶ ὅλεσ καὶ ταυρῶ ἀρχετυπῶσ. Pro quo supra ἐκμαγῆσ, dixerat. & paulo post πύποσ dicit. Significat etiam abstergo, quia exprimendo fit abstergio. Aristophanes σφῆξιν, εἶτ' εἰσελθῶσ ἀνθροπῶσ, πτω ὅργῶ ἀποματίζομαι, hoc est ira absterfa. vt Iliados secundo, ἀποματίζομαι δῶσ. Et ἀναματίζεσθαι, τὸ ἀποψῶσθαι, id est detergere vt Pollux inquit. ἀναματίζομαι καὶ τὸ ἀναποτυπῶσθαι. quod etiam ἀναμάττωσ dicitur. Plutarchus in Antonio de Cleopatra loquens, καὶ τὰ σῆνα τυπῶμιν, καὶ ἀπαρτιδῶσ τῶσ χροσ, καὶ ὅτι προσῶσ τῶ ἀματῶσ ἀναματίζομαι, ἀποδῶσ ἐκῶσ καὶ ἀνδρα καὶ ἀντοκῆρα, id est facie sua vulnera eius abstergens. hoc est ἐκμάττωσ τὸ ἀματῶσ. Est autem genitiuus pro accusatio attico more positus, vt alibi docebimus. Significat

Αναμάτω
Αναμόργνυ
μαι ή προσ
τριβομαι

ficat etiam Αναμάτω voce actiua subigo και αναφυρω, & metaphoricè pro luo ponitur, vt apud Homerum Odyss. vnde uices. πάντως θαρσαλέη κνορ ἀσδέες, οὐκ με λήθειεξ ἔρδ' ἔσσα, μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῆ ἀναμάξεας.
Αναμοργνυμαι etiam vt αναμοργνυμαι est imprimo, inuro, quasi tergen do premendoq; imbuo. Synes. Ioanni, οὐδέ ἐμβαλόμενον σοι δεξιάμ, ἔδ' ἄτ' ἔνδι ἀνορὶ σιτησόμεδα, διγάνωρ γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρηι πλὴν προσροπῶν, si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres et contaminares. Plutarchus in Cicerone, ἄλλ' ἢ δόξα δεινὴ τὸν λόγον ὥσπερ βαφῶν ἐναπο κλῦσαι ἐνὶ ψυχῆς, ὅ τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρησθαι πάθῃ δι' ὀμιλίαν και σωήθειαν τοῖς πολιτῶν μύθοις, Verum gloriae cupiditas non ægre ratio nem ex animo eluit, veluti tincturam quandam ex philosophiæ studio quæsitam et inductam, affectusq; populares imbuuit et inurit. Quæ significatio ex eo manauit, quod infricando & odor & color hæ relcît. Quare etiam προστριβεσθαι dicitur. Plutarchus de Cornelia Pompeii quæ perita erat literarum atq; disciplinarum, και προσῶν τέστις ἦδ' ἀνδρίας και περιεργίας καθαρῶν, ἀ δὴ νέαις προστριβεται γυναιξὶ τὰ ποιῶντα μάθηματα. hoc Cicero imprimere vocat, hoc est ταῖς τῶν γυναικῶν διανοίας ἐναπομόργνυται. Idem alibi, ἐπειδὴ τῶν κράων παίδων ἔπερ' ἀξίω ζωὴ ἐδόκει ὁμοίῳ εἶναι, καὶ διὰ τὸ τῆ μητρὶ προστριβόμενον ἀχρὰν ἐπὶ τῷ ἀξίω διαβολῶν. Hic conciliare & inurere significat. Translatio est a coloribus infricatis, aut in occurfu attritis quæ maculam contactu relinquunt: vt si quis incurrerit in carbonarium aut in farinarium saccum. Significat etiam infligo, impingo. Idem, ἄντ' εἰ δ' ὄρ' ἐνεκαλεῖτο τὰς αἰτίας τῆ φιλίας προστριβετο, in eam culpam causasq; reiciēbat, eamq; iis criminibus aspergebat. Sic προστριβομαι σοι μέμψιρ, διοτικῆ. Significat etiam infligo, incutio, & ἐπιτίθημι, vt Aristides, πλε γὰς ἀεὶ προστριβόμενον τῆς δικέταις. Dicitur etiam voce actiua προστριβο σοι τιμωρίαν, ἀντὶ τῷ ἐπάγω. Et ἐπισημαινομαι, acclamo populariter & applaudo. Isocrat. in Panath. circa principium, και πολλῶν μὲν ἐνδυμμάτων γέμοντας, οὐκ ὀλίγων δ' ἀνδρείων καὶ παρισώσεων, και τῶν ἄλλων ἰδέων τῶν ἐν ταῖς ἐκτορείαις διαλαμπόσων, καὶ τῶν ἀκρόντων ἐπισημαινοσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκασῶν. Aeschines pro secundo rumore probo, vt populus admurmurans, ἐν τῷ πρὶ παρὰ πρ. ὁρῶν ἐπισημαινόμενος τὸν δῆμον, καὶ τῶν ἐγγύμων τῶν παρ' ἐμὲ λόγους, ἀμφοτέρων ἔφη θαυμάζειν. Aristoteles in loco quem supra citauimus πρὶ θαυμασίων ἀκροσ. λέγεται δὲ ἵνα ἐν ἄβυδῷ παραπόταμῳ τῆ διανοία, εἰς τὸ δέατρον ἐρχόμενος ἐπὶ τῶν ἡμέρας θεωρῶν ὡς ὑπεκρινόμενος. ἄνδρ, καὶ ἐπισημαινοσθαι. id est in theatrum iuisse vacuū multos dies, illicq; diligēter spectasse, tanq̄ in eo essent histriones, & plausisse acclamasseq; admirabūde. Significat etiā subscribo, approbo, ob signo, & ἐπισφραγίζομαι. Demosth. πρὶ σιφάνου, ἐμ' οἷς ἢ τὰς γράφας ἀπέφυγεν,

προστριβο
ἐπισημαινο
μαι

ἐννομα, καὶ γράφην καὶ λέγειν ἀπεδαικνύμενον οἷς ἢ τὰς ὀδύνας ἐπισημαινοσθαι, δίκαιως καὶ ἀδωροδοκῆτως πάντα πεπραχθαι μοι προσομολογεῖτε. ἐπισημαινοσθαι etiam est ἐπισημὸν ἵνα κριθῆν, insignire & honestare aliquo decore, vt imperator donans milites decore militiæ. Polyb. και τὸς ὑπερασπίδωντας καὶ σῶσας ἑντάς ἵνας τῶν κλιτῶν, ὑπὸ σημαινοσθαι δόροις. Ponitur & pro quamcunq; significationem dare. Aristotel. in quinto Politic. καὶ δὲ καὶ ὑπολαμβάνην καὶ ὑπεκρινέσθαι τῶν ἀντιῶν ὑπὸ σημαινοσθαι ἐν τῶν ὄρκιοις, ὅτι ἐκ ἀδικίῃσιν τὸν δῆμον. ἐπισημαινοσθαι, indicium vel indicationem facio. Aristotel. in pri. ἐπισημαινοσθαι de gener. animal. ἅμα, γὰρ τῶν ἀξέσσι γίνεται ὁ πρὶ τῶμα ποτ' και θίλεισι τὰ κατὰ μύθια ὑπὸ σημαινοσθαι, id est indicant pubertatem, & aliam status corporei mutationem. Idem, ἐξωθησθαι ἢ ἐνὶ ἡδῆς τριχῶσις, τῶν μὲν ἀξέσσι ἐπὶ δὴ λότερον πρὶ τῶν ὄρχησ, ὑπὸ σημαινοσθαι δὲ καὶ πρὶ τῶν μαστῶν. τῶν δὲ θίλεισι πρὶ τῶν μαστῶν μάλλον. ὅταν γὰρ δ' ἴσθαι δακτύλους ἀρθῶσι, τότε γίνεται τὰ κατὰ μύθια πλάσσει. Inde ἐπισημαινοσθαι verbum medicorum. Galen. πρὶ ὄρωρ, ἀμφοκροίνδ' πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστω ἡμέρῳ και νύκτῃ καὶ τὸ πλεῖστον τ' ἀνορὶ ὄρας ὑπὸ σημαινοσθαι, id est indicans, indicationem accessionis edens, hoc est inuadens hominem. τριτῶν ἐστιν ὁ μίαν ἔτε ἡμέρῳ ἔτε νύκτῃ ὑπὸ σημαινοσθαι. τῆ δ' ἐξῆς διαλείπῳ, καὶ διὰ τριτῆς πάλιν γενόμενον. Aristotel. in quinto de histor. ταῖς μὲν οὖν ἀλεκτρείσι τριτῶν ἡμερῶν και νυκτῶν πρὶ ληθῶσων ὑπὸ σημαινοσθαι τῶσων. ταῖς δὲ μέροσιν ἀνορῶν ὄρῳσιν ἐν πλεῖστον, id est tertio demum die incubationis indicationis fit ouī ad exclusionem spectātis. ἐπισημασία, initium accessionis febris. Dioscor. de costo, σύγχεσμάτε εἰγῶσι μετ' ἐλαίῳ πρὸ τ' ἐπισημασίας. Idem de Agarico, λῦει δὲ καὶ εἰγῶσ πρὸ ἐνὶ ἐπισημασίας δ' ὀδύμων, ante aduentantem febrem, vel nondum appetente frigore. Galen. libro nono Therapeut. ὅταν οὖν μηδὲμία σωῆ τῷ τοῖστω πυρετῷ προσφασίς, ἀρχῶν ἐτέρεσ' ἰσχυροσμάσ' γυνῶσ πρὸς δ' κλημῶσ ὑπερῶσ, ἔδ' ἐσβολῶν ἐδεμίας ἐπισημασίας ποιῆται, μὲν δ' ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλει εἰς ὁ πυρετός, οὐτ' ἀμφοκροίνδ', ἔτε διὰ τριτῆς, ἔτε διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔτε ὑπὸ σημασίας. ἐπισημασία etiam est significatio mentis, & id quod vultu profertur. Cicer. ad Atticum libro decimoquarto, Tu si quid pragmaticon habes, scribes: sin minus, populi ἐπισημασίας & minorum dicta perscribito. ἐπισημαινοσθαι iungitur datiuo cum significat portendo. Plutarch. in Demetrio, ἐπισημαινοσθαι δὲ τῶν πλεῖστοις δ' ἴσθαι. Grego. de ostentis loquens, quæ in persecutione & vexatione Christianorum apparuerunt, τῶν κατ' οὕτω καὶ θρονοσ ἐπισημαινοσθαι τῶν τοῖστωσ καιροσ, id est iram diuinam ob eam tempestatem significat. Quare etiam eadem constructione pro spectro & pertineo accipitur. Idem ἐς βασίλειον, ἐνδὸς μὲν γὰρ ὀπρῶσ τῶν ἢ κακῶσ, ἔδ' ἐκ τῶν κοινῶ τῶν ἐπισημαινοσθαι. κοινῶ δὲ ἔτῳσ ἢ ἐκείνοσ ἔχοντοσ, καὶ τὸν καθ' ἑκάστω ὁμοίως ἔχον πᾶσιν εἶναι ἀνάγκησ. Aristotel. in Probl. sect. vigesima sexta, ὁ δὲ νότος ἐπισημαινοσθαι μὲν, ἐπιτέλλασσι δὲ τῶν ἀξέσσι. τ' ἐπισημαινοσθαι ὅτι μεταβολῶν τῶ ἀπ' οὐ ποιῶν. ἴπσοσ, ἴπσοσ, ἐπισημαινοσθαι

μαίνω, *indicō*. Idem in quarto Ethic. εν τούτοις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπέχει ἐν
 ἑλευθέρω ἰσότητι, καὶ ἀπὸ τῆς ἰσομοῦς αὐτὸ ὑποσημαίνει. Et alibi itidem. Plato pro
 signum do posuit, & antesignanum me præbeo & auctorem suaso
 remq; libro octauo de Repub. de factiosis concionatoribus loquens,
 οὗτος δὲ ἄρ' οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς, λαβὼν σφόδρα πεθόμυλον ὄχλον, γλώτῃ τε καὶ σόματι ἀνοσίφ
 γουόμω φόνος συγγενέων, ἢ ἀνδραγαθῆ καὶ ἀποκλινῆ, ἢ ὑποσημαίνω χροῖον τε ἀπὸ
 κοπῆς καὶ γῆς ἀναδασμῶν, *signum det & auctorem se suasoremq; præbe
 at nouarum tabularum, legisq; agrariæ.* ὑποσημαίνει hoc loco ἀντὶ τῶ
 προσσημαίνω προσσημαίνω *intelligo ex more Atticorum de quo antea scripsi.* προσση
 μαίνω autem portedo *significat, vt dii futura præsignificant.* Xenoph.
 θεοὶ δὲ πάντα ἴσασιν, καὶ προσσημαίνουσι ὅτι ἄρ' ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἰσοῖς καὶ ἐν
 διανοῖς καὶ ἐν φήμαις καὶ ἐν ὀνείρασι. Plutarch. ἐδόκει δὲ τὸ δαιμόνιον προσσημαίνειν
 τὰ πρῶτα ὁμολογῶν, σασημοῖς καὶ φάσμασι. Ἀποσημαίνομαι etiam *obsigno* fi
 gnificat. Herodia. Ἀποσημαίνεται τὴν ἰσολύην. Ἀποσημαίνομαι τὰ χρίματα
 est bona reorum adnoto & damnatorum, hoc est vt publica aut pu
 blicanda perscribo & obsigno. Xenoph. in secundo ἐπιπέδῳ, de trigin
 ta tyrannis loquens, ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετῴκων ἕνα, ἕκασον λαβεῖν, καὶ
 αὐτοὺς μὲν ἀποκτείνειν, τὰ δὲ χρίματα αὐτῶν ἀποσημαίνειν. Idem, οὗτοι δὲ οἱ τριάκον
 τα ἡμῶς ἐδὲν ἀδικούτων, δικῶν ἐξήλανον, καὶ τοὺς ἐπιτάκτους ἢ ἡμετέρων ἀποσημαί
 νοντο, id est annotabant vt publicandos & pœna afficiendos. de homi
 nibus enim & de bonis dicitur, vt requirendi rei adnotabantur in co
 dice Iustiniani in tract. de requirendis reis. Vlpia. in tract. de appella
 ti. Si quendam in insulam deportandum annotauerit Præses provin
 ciæ, & imperatori rescripserit vt deportetur, videamus quādo sit pro
 uocandum: an cum imperator rescripsit, an cum ei scribitur. Idem
 alibi, Propter eandem causam & si quis deportatus fuerit ab eo qui
 deportandi ius habet, vel adnotatus: neq; vincula patitur, neq; vllam
 aliam iniuriām quam patitur qui sententiæ non acquieuerit. Plin. ad
 Traianum de Christianis, Fecerunt alii similes amentiar, quos, quia ci
 ues Romani erant, adnotauit in urbem remittendos, id est ἀποσημαί
 νω, vel ἐπισημαίνομαι. Rei autem requirendi adnotati sunt, quos Gre
 ci ἀναζητῶντες προσημαίνω προσσημαίνω vocant. In hodie præconio in
 clamantur in trinundinum, exilioq; mulctantur propter contuma
 ciam. Annotatio autem bonorum etiam ἀποσημαίνω dicitur. ἀποσημαί
 νω, do signum. Plato in Euthyd. ταῦτα ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀπὸ διδασκάλου
 χορὸς ἀποσημαίνονται, ἅμα, ἀνεδοξούβησιν. ἀποσημαίνομαι, annotationes & col
 lectanea facio, & commentarios scribo. Ammo. in Prædicamenta Ari
 stotelis ἡ ἡμετέρα δὲ καλεῖται ὅσα πρὸς δικαίω ἀποσημαίνονται ὑπόμνησιν. εἰδὼσθε
 γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀναγιγνώσκοντες συγγράμματα ἀποσημαίνονται
 αὐτῶν τὰς πρὸς ἑκάστου πράγματος δόξας, καὶ τὰ ὑποσημαίνω τὰ τῶν παλαιῶν

προσημαίνω

ἀποσημαίνω

Adnotare reos.

Rei requirendi.

Annotatio bonorum.

ἀποσημαίνω

ἀποσημαίνω

μαί.

σινά. Διασημαίνω, do signum, manu significo, accusat. iunctum. Plutar. Διασημαίνω
 καὶ διεξιλάσθαι ἄνθρωπος τὸν λιμνὴν, διεξιλάσθαι αἰτησὶν ἡσυχίας ὁ σιωπῆς. Significat
 & nota insignio, signo aliquo noto. Xenoph. πάντως οὐκ οὐκ τούτους δια
 σήμνητον. Προσημαίνω, præterea significo, διορ, ἔνθα ὅτι μέγθ' λόγος χρόνων
 διαφορῶν προσσημαίνω, id est cum actione etiam temporum significati
 uum. Aristotel. πρὶ ἐρμηνείας, ἔνθα δὲ ὅτι δὲ προσσημαίνω χρόνον. ἔ μέρθ' ἐδὲν
 σημαίνει χωρὶς. σημαίνομαι, δὲ προσσημαίνομαι, obsigno. Paul. in Lacon. ὅρ
 ἔς τὸν ἑσπέρω μῆθ' ἀρχαίων, ὡς οἱ τὰς ἀρχαίους ἔχοντες, ὁπόθεν δὲ σημαίνονται, τὸ πο
 λυδῶρος σημαίνονται ἀκόνη. Sic apud Demosth. σημαίνονται πῶν συγγραφῶν.
 & Plutarch. itidem vsus est. σημαίνω, do signum, edico. Andocid. πρὶ
 τῶν μυστηρίων, τὸς δὲ ἰππικῆς ἐτι νυκτὸς σημαίνονται τῇ σάλπιγγι ἐκέλευσεν ἡκαν ἔς δ'
 ἀνάκρον. Plutarch. σημαίνει πῶν ἐφοδῶν, Dat signum pugnae. Et σημαί
 νω est imperare, imperitare. Iliad. primo, πάντων μὲν κρατέειν ἐδέλεα, πάν
 τας δὲ ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνω. Vnde τὰ σημαίνω πρῶτον significat pa
 rere mandatis, & imperata facere, καὶ τὰ κελδομῶν κρημ. Xenoph. πρὶ
 ἰππικῆς, Διαπονήσθαι δὲ ἄν καὶ δὲ ἀλλοιοτὸ καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὑπερῆκον ἄν, ἐπὶ προσδοκῶν
 ὁπόθεν τὰ σημαίνω πρῶτον, πρῶτον, ἔξασόνω ἴνα, de equo loquens. Polyb. ὅτε πρῶ
 τον σημαίνω καταλύσει σκηνῶν, Ad primum classicum vasa colligunt.
 σημαίνομαι, adnoto. idem quod ἀποσημαίνομαι, de quo paulo ante dictū
 est. & commentarium rerum scribo ex quo fiat postea historia. Et
 σημαίνω, commentarius. vt in vita Thucydid. ἀφ' ἧς ὁ πόλεμος ἦρξα
 τος, ἐσημαίνω τὰ λεγόμενα, πάντα. ἔ μὲν κάλλους ἐφρόντισε πῶν ἀρχῶν, ἢ τὸ μόνον
 σῶσαι τῇ σημαίνω τὰ πράγματα. σημαίνομαι, insignio, signum pretendo,
 vel imitor. Greg. de Iuliano demonum phantasmatis perterrito, ὁ δὲ
 ὅθεν ἀδοκίματος πλεονῶν, ἐπὶ τὸν σαυρὸν καταφύγει, καὶ τὸ παλαιὸν φάρμακον. καὶ τὸ
 σημαίνω καὶ τῶν φόβων, καὶ βουδὸν κρημῶν τὸν διοκόμενον. hoc est, & hoc
 crucis simulachrum manu ducit, & contra phantasmata opponit,
 eiusq; auxilio utitur quod ipse infectatur. Alibi passim posuit, ἔς τὰ
 θεοφάνια, καὶ τὰ πρόσωπα ἡμῶν ἔ μὲν κατακαυθῆναι τῶν ἀληθινῶν φωτὶ σημαίνομαι
 να, insignita, notata: σημαίνω, punctum, id est κέντρον, ἀκασιόρ. Aristot.
 de mundo, τὰ δὲ σύμπαντα ἔξασόνω τε καὶ κόσμος σφαιροειδῶν ὄντων, ἢ κεντρῶν
 ἐν δειλεῶν, δὲ ὅθεν ἀκίνητα δὲ ἀνάγκης ὅθεν σημαίνομαι κατακαυθῆναι ἀλλήλων, & reliqua. Et
 σημαίνω, signum & nota. vnde σημαίνω dicuntur οἱ ταχυγράφοι, exce
 ptiores actuarii qui notis scribunt vt verba oratorum subsequantur.
 vt apud Plutar. in Catone. σημαίνω δὲ cum dicunt, hoc significant, hu
 ius rei quam dico signum est & argumentum. & sine verbū substanti
 uī aut alius adiectione dicitur. Demosth. πρὶ πρῶτος. ὅν γὰρ ἀρχίνω ὑπὲρ
 ἐν εἰρήνης κρημῶν, ὅθεν ἀλλ' εἰρήνη δὲ ἀρχίνω διαβεβλήται. σημαίνω δὲ, εἰ γὰρ ἢ μὲν
 εἰρήνη & reliqua. huius rei argumentum est. Et in eadem inferius, καὶ
 τῶν ἀπώλει τὸν τίμαρχον, ἔ μὲν δὲ ἔχει τῶν ἡμετέρων παίδων ὅπως ἔσονται

Διασημαίνω

προσημαίνω

σημαίνομαι

σημαίνω

τα σημαίνω

σημαίνω

σημαίνω

σημαίνω

σημαίνω

σημαίνω

σώφρονες προσώπων, ἀλλ' οὐ βαλδύων ἔγραψεν, ἄν τις ὡς φίλιππου ὄπλα ἄτων ἀλλ',
 δάνατον εἶναι πλὴν ζημίαν. σημεῖον δὲ πόσον γῆ & cætera. Simile est Ἀπόδ' ἴ
 Ἀπόδ' ἴσι δὲ εἰς δὲ, apud Gregor. πρὸ θεολογίας. vbi de sole loquens ita inquit, πλέον
 τὸν ἄλλοις ἀσέρας ἀγκυρῶν φαιδρότητι, ἢ ἄνευ ἐκένωρ ἐτέρως. ἀπόδ' ἴσι δὲ. οἱ μὲν,
 τειμήριον δὲ ἀνάλάμωσιν. ὁ δὲ, ὑπογράμπτει. Simile est τειμήριον δὲ. vbi ἔσω vel ἐκ ἄρ, vel
 quid simile subaudimus. sunt enim locutiones compendiosæ, quales
 multæ sunt in vsu apud Græcos. vt infra fortasse dicemus. Aliquan-
 do autem ita dicitur, vt hæere nouitiū lectores aliquantisper possint,
 vt apud Aristotel. in octauo de histor. animalium de morbis equorū
 loquentem, λαμβάνει δὲ καὶ ἄλλοις. σημεῖον δὲ εἰς ἀξίωσιν. τὰ μὲν ὀπίθια σκέ-
 λη ἐφέλικται ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια καὶ ὑποφύεσθαι, ὥστε ἀλλήλοισι συγκρούειν, indicium
 autem morbi quod posteriora crura tractim agunt ad anteriora. Hic
 enim vel ὡς vel γῆ subaudiendum. Idem, σημεῖον δὲ τῶ ἀξίωσιν, μα-
 λακός γίγνεται ὁ θώραξ καὶ θώραξ πνεῖ. Et rursus, λαμβάνει δὲ καὶ τέτατον.
 σημεῖον δὲ, αἱ φλέβες τέτανται πᾶσι. Verum vt ad λέγω & composita re-
 deamus, ἐκλέγω præter supradicta etiam adnoto & colligo signifi-
 cat. Aristotel. in Physiognom. οἱ δὲ ἐκ τῶν θηρίων φυσιογνωμονοῦντες, ἐκ ὁρθῶς
 πλὴν ἐκλογῶν τῶν σημεῖων ποιῶνται. Idem, εἰ δὲ τις τὰ ἴδια ἐκάστω τῶν θηρίων
 ἐκλέξων, ἐκ ἄρ ἔχοι ἀποδοῦναι ὅτι ταῦτα σημεῖα. Et rursus, ἔσι δὲ καὶ πάντα
 τὸν τρόπον φυσιογνωμονεῖν, καὶ ἔτι κατ' ἄλλως, καὶ πλὴν ἐκλογῶν τῶν σημεῖων ἀνομοί-
 ως κριθεῖν, id est notationem. Idem, εἰ οὐ μὴτε τὰ κοινὰ σημεῖα ἐκλέξων ἔ-
 φησὶ γίνεσθαι, μὴτε ὅ τὰ ἴδια, ἐκ ἄρ ἔκαστον τῶν ζώων σκέπτειν. ἐκλογῆ
 est delectus & electio, quia ἐκλέγω eligo significat. vt ἐκλέτομαι. Aristid.
 οἱ μὲν μὲν οὐκ εἰ μόνον ταῦτα ἐκλέξας ἐπευάνμην, ἔχον ἄν πέρασ ἀρκοῦν τῶ
 λόγον. Plato in Gorg. καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ εὐαῖ ἔργον
 ἐκάστω, ἐκ ἄρ ἐκλεγομένων ἢ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτῶ. ἐπιλέτομαι etiam
 eligo significat. Lucia. ὡς ἐπιλέξωμαι τὸν ἄνδρα ἂν ἐδέξω, κείσο κατὰ
 ἐπιλογῆ. Et ἐπιλεγόμενοι στρατῶν apud Polybiū, delecti. Et ἐπι-
 λογῆ, electio. Herod. in Thalia, ὁ δὲ διαλιπὼν ἡμέρας τὰς συγκειμένους, αὐτῆς
 ὑπὸ λέξωμαι τῶν βαυλωνίων ἐζήγαγε, καὶ καπεφόνησε τῶν Δαρῆος στρατιωτῶν τὸν
 διχίλιον. Diod. voce actiua dixit, Ἄμύτων μετὰ δέκα νεῶν εἰς μακεδονίαν
 ἔπεμψε, προσάξας ἢ νέων τὸν ὀρθῶς ἐπιλέξω πρὸς στρατῶν. ἐπιλέκτωι στρατῶν
 βαρυτόνως, extraordinariū, vt Polybius interpretatur. ἐκλεκτοὶ vero ὄξυ-
 τόνως, sunt delecti & eximii, qui etiam ἀπόλεκτοι dicuntur. Idem, οἱ ἢ
 ἐπιλέκτωι ἰππέων ἀπόλεκτοι καὶ ἄνευ τῶν ἐθελοντῶν στρατονομῶν, id est ἐ nu-
 mero extraordinariorum delecti, eorumque nonnulli qui sponte mili-
 tabant. ἐπιλέκτωι etiam dicuntur lecti & delecti. Athen. ἐπὶ δὲ τῶν
 τῶν ἐπιλέκτωι χίλιοι. ἀντὶ τῶ δ' αἰρετοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ. Legitur etiam apud Plu-
 tarch. vt apud Athenæum. ἐπιλέτομαι etiam ὁ ἀναγινώσκω. Lucia. ἐπι-
 δὲ ὁ ἐξ ἡμῶν ἀνελόμωμαι τὸ μῆλον, ἔπελεξατο τὰ γεγραμμένα, legit quæ in malo

ἐκλέγω

ἐκλογῆ

ἐκλέτομαι

ἐπιλέτομαι

ἐπιλογῆ

ἐπιλέτω

ἐπιλέκτω

ἐκλεκτός

ἐπιλέτομαι

scripta erant. Plutarch. de Homerica poesi, εἰ τις ἀκριβῶς ἐκάστω τῶν εἰρη-
 μῶν ὑπὸ λέτομαι. Dicit & ἐπεκλέτομαι, vt ἐπιλέτομαι. Paus. in Atticis, ταῦτ' ἐπεκλέτο-
 τα τὰ βιβλία ἐπιλεγόμενοι μάλιστα ἐπιβλεθεῖν θαυμάζει πύρρον. Idem in Corinth. μα-
 τὰ δὲ μὲν ἔπος ἔχοντα, ἐπεξελεξάμην. vbi τὰ ἔπη subaudiendum ex præce-
 dentibus. ἀντὶ τῶ διεξήλθον, ἐπεξεξήλθον, percensui, perlegi. Alibi ἐκλέξατο pro
 eodem dixit. Significat etiam recensere, recognoscere. vt, ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν
 ἐπελέξατο τῶν στρατιωτῶν. Herodot. in Polymnia ἐπιλέξατο ἀντὶ τῶ ἀναβάλλετο
 posuit, nisi sit mendum, τοῖσι τοίνυν βυλομῶνισι κριεῖν, ὡς τὸ ἐπίπων φιλίε
 γίνεσθαι τὰ κέρδεα, τοῖσι δὲ ἐπιλεγόμενοι πάντα ὅ δὲ νέεσσι, εἰ μάλα ἐθέλη. ἐπι-
 λέγω voce actiua, ὡς ἐπὶ τῶ εἰρημῶνισι τῶ λέγω καὶ προσέθημι. Aristotel. ἐπιλέ-
 γεται δὲ τις μῦθος, Additur his fabula. vel, hinc autem orta fabula. Sic
 de aduerbio dicunt Grammatici, ἐπιρρημὰ ὅτι μέγ' λόγος κατὰ γήματ'
 λεγόμενον, de verbo dictum, aut a verbo statim dictum, vnde ἐπίλογος
 dictus, id est peroratio, pars extrema orationis, quasi iam dictorum
 enumeratio. ἐπιλέγω, dicti aut facti ratione subdo, reddoq; hoc iam
 dictis & præterea addo: & de facto vel verbo hoc dico, & quasi elo-
 gium addo. Aristotel. in secundo Ethic. πᾶσι δὲ ἐπισήμη ἔτω δ' ἔργον ὅ
 ἐπιτελεῖ πρὸς τὸ μέσον βλέποντες, ὅ εἰς τὸ ἄγαστ' ἔργα. ὅθεν εἰώθεσιν ὑπὸ λέγειν
 τῶ δὲ ἔχουσιν ἔργον, ὅτι ἔτ' ἀφελῶν ὅτι οὐτε προσδοκῶνται, itaq; cum vident opera
 recte facta, de his dicere solent, id est λέγειν ἐπὶ τῶ δὲ ἔχουσιν ἔργον. Et cir-
 ca finem eius libri, ὅ πρὸ οὐκ οἱ δημιουργοὶ ἐπαθον πρὸς τὴν ἑλένην, τῶ δὲ
 παθεῖν καὶ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἑδονῶν, καὶ ἂν πᾶσι τὴν ἐκένωρ ὑπὸ λέγειν φωνῶν, & de ea
 vocem in omnibus vsurpare τῶν δημιουργῶν, id est hominum ætate
 venerandorum. Xenoph. in pri. ἀναβάσ. πολλὰ κίς δὲ χύνας ἡμιβρώτους ἔπει-
 πω καὶ ἄρτων ἡμίσεια, καὶ ἄλλα τὰ αὐτὰ, ἐπιλέγειν κελδῶν τῶν φέροντα, τῶ τῶν ἡδὴ
 κῦρος, & de iis dicere iubebat. Idem in lib. primo ταμείας, ἐνταῦθα δὲ
 τῶ κῦρον λαβόντα τῶν κρῶν, ἐπιλέγειν τῶν ἀμφὶ τῶν πάππων δὲ ἀποδύτῶν, ἐπιλέ-
 γοντα ἐκάστω σοὶ μὲν, ὅτι προσθύμωσιν ἰπποδερ με διαδοκῶσιν σοὶ δὲ, ὅτι μὲν παλῶν
 ἔδωκας σοὶ δὲ & reliqua, elogium vnicuique addentem. Plutar. in sexto
 Sympos. de quodam sacrificio loquens, καὶ τῶν δικετῶν εἶνα τύπτοντες ἀγνέ-
 αις ἑσθλοῖς, δὲ ἀφῶν ἐξελάνυσσιν, ἐπιλέγοντες ἔξω βέλμιον, ἔσω δὲ πλάττω καὶ ὑγείαν,
 id est simul vel statim subiicientes & effantes hæc verba: ἐπιλέτω, cō-
 iectura colligo, vt ἐκλέτω, καὶ ὁ ἀναλογίζομαι. Thucydid. ἐπιλέγοντες τεκμή-
 ρια πλὴν ἄλλω αὐτῶ εἰς τὰ ἄλλα ὑπὸ λέξωμαι πρῶτον, indicia improbitatis
 colligentes ex vitæ institutis. de Alcibiade loquens. ἐπιλέτω, eligo. He-
 rodot. in Thalia, ἡμῶν δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξωσιν ὁμιλίῳ, τῶ τῶν πρὸ βί-
 μω δὲ κέρως, Nos vero optimatum delecto collegio, illis imperium
 accommodamus atq; attribuimus. de oligarchia loquens. καταλέτο
 μου voce passiva, recensio & enumeratio significat. Athen. καὶ ὅτι τῶν
 τῶ δὲ ὁ πλάττω καταλεγομένων ἐκάστω τῶν πρῶτον, ὅτι κατὰ μικρὸν τῶ

καταλέτομαι

καταλέγω

Αναλέγωμαι

Ανάλεκτο

Αναλογίζομαι

μεμνηντα. Xenoph. μετα δε ταυτα καταλεξατο τῷ στρατιῶν, οπλατων
 μου συντακσίσεσ. Inde κατάλογος, enumeratio, recensio. καταλέγω VO-
 ce actiua, deligo & conscribo centurioq, hoc est κατατάπω. Lys. in
 Apolog. ου τῶντων δε εἰς τῶν κατάλογον ἀθλων καταλέξας δεδέναι φωνήσο-
 μαι, ουτε δῖαταιν καταδῖαταινσάμμιου ουδενός. Idem, ουδε καταλεγεσ ἐπεξήλαθε
 μεθ ἡμῶν στρατοπέδονμύλων, conscriptus & delectus. Xenoph. ὁπλίτας τε
 αὐτῶν καταλέξας χιλίας ἐκείων, voce media dixit. Significat etiam al-
 lego & ascribo. Plutarch. καταλεγμύνας εἰς σύγκλητον ἀπελευθέρους δεξέβαλεν.
 Inde κατάλογος, delectus & allectio. Διαλέγω quid sit, nos alibi dixi-
 mus. Αναλέγωμαι, lego id est decerpo, colligo. Lucia. τῆσδε δὲ ἡμῶσ ἡσ
 λαιμῶνα τῶν ἡμέτερον, οἱ ταυτα δεξωθήκατε τρικίλα τε καὶ κλυεσθῆ, εἰ τις ἀναλέξασθαι
 τε ἐπίσασ καὶ ἀναπαλέξασ, καὶ ἀρμόσας. Gregor. εἰς δ' ἄγιον βῆσπισμα, πα-
 λιν ἡρμνήσω σε τῆσ φωλσμων, καὶ κλάσικεσ ἐκ τῆσ θέων λότων τῆσ ἀναλεγομε-
 νου. Idem, σὺ δ' ἂν ἡσ τῶν ἀναλεγομύλων, κλάσικεσ πῆσσεσ ἀριθμῶσ, id est ἐ sa-
 cris monumentis colligens. Significat & colligo sparsa & effusa.
 Herodot. in Thalia, ἡ κωπίσασ δε αὐτέωρ ἐκῆσ, οἰάμ τ' ἡσ σῶν θῆκη εἰδῶ
 γέετο τῶν Δημοκῆσ, ἔτω δ' ἡ δαφιλῆ δωρεσ, ὡσ τῶσ ἀκωπίσποντας ἀπ' τῆσ οἰάσων
 σαπῆσ εἰπόμμιου δ' οἰκῆσ ἀνελέγετο. Significat & lego, id est διερχομαι
 ἀναγινώσκω. Lucia. ἔγω μὲν ἡκροώμμιου, δ' ἀνελέγετο καλὰ κηίματα, recitabat.
 Gal. τῶσ ἀναλεγομύνας ταυτα, lectores huius libri. Significat & ἀναλογίζο-
 μαι, id est argumentis & ratiocinatione colligo. Significat & ἀνα-
 παμπάρομαι ἡσ ἀναμνησνομα καὶ ἀνακλώ, hoc est animo verso re præ-
 teritam & reminiscor ac reputo, cuius exemplum non occurrebat cū
 hæc scripsi. Αναλεγομύλον passiuua significatione dixisse mihi videt Xe-
 noph. pro ἀναγινώσκωμύλον, in secūdo ἀναβασ. σὺ οὖν πρὸσ θεῶν συμβεβῆσσον
 ἡμῶν ὅ ἡ σοὶ δοκῆ κάλλισον ἡσ ἀριστον εἶναι, καὶ ὅ σοὶ ἡμῶν οἰσε εἰς τῶν ἐπετα χρο-
 νον ἀναλεγομύλον, olim cum legetur. ἀνάλεκτοσ, collectus. quo vocabulo
 Seneca ad Cornelium vsus est pro libro collectaneorum. Αναλογίζο-
 μαι etiam significat ἀναλέγωμαι, id est reputo, aestimo, expendo, animo
 verso. Plutarch. in Antonio, εἰδῶκει δε τῶσ ἀναλογίζομύλων εἰς σμμεσιν, ἀκλέπην
 ὁ δεσ ἀντῶνιον. Aesch. εἰδῶεσ δ' ἀρ ἔτωγε ὅ ἀθλωνοἰ ἀναλογίζομύλων συναντίον
 ἡμῶν πρὸσ τῶν γράσαντα εἰς ψῆσισμα, δῖα τῶσ δωργεσῖασ ἀξιῶ τῶν Δημοσθένιου σῆ-
 φωνῶσ. Significat etiam ἀνατίθεμα ἡσ μεταβεβῆσσομαι, vt inquit Pol-
 lux. hoc est errorem reputare, retractare, respiscere, & sese respicere.
 Aristotel. in nono de histor. animal. de delphino loquens prædam
 suam persequente, in profundum fugiέtem, cum ipsi necessaria sit re-
 spiratio, τότε δε εἰαν ἀκφῶνγη ὁ ἰχθυεσ, σωμακολεθῶσιν εἰς βυθόν, δῖα εἰς πηνῆν. ὅτε δ'
 αὐτῶσ μακρὰ γίνηκται ἡ ἀνασροφή, κατέχουσι εἰς πνεῦμα, ὡσπρ ἀναλογισάμμιου,
 id est quasi reputantes spatii longitudinem, aut quasi incepti pœni-
 teant, aut quasi recolligentes. Αναλογίζεσ, etiam ab Antiphonte

dictum est ἀντι τῶ ἀναλογίζεσθω, hoc est vicissim reputare, ex aduerso ra-
 tiocinari, vt euenit coniecturam facientibus. ἀναπαμπάρομαι etiam ἀνα-
 λογίζομαι significat, & in memoriā redeo, præterita reputo. Lucia. de iis
 loquens qui sunt apud inferos, & vitæ felicitatē requirūt, ὡσπρ ἀνα ὄνη-
 ρον ἀναπαμπάρομμοι πλῶ παρ ἡμῶν δῖσδαιμονίω. ἀντι τ' ἀνακροῦσπεσ ἡσ ἀναπαμπά-
 ρομμοι. Plato in Philebo, καὶ μὲν ὅταν ἡ ψυχή ἀκλέσασ μνήμμιου εἰτ' αἰσθῆσσεσ, εἰτ'
 εἰ μαθήμασ, αὐθῖσ ταύτων ἀνακροῦσ ἡσ αὐτῆσ ἐν αὐτῆσ, ταυτα ἀναμνησσεσ ἡσ μνήμασ πρὸ
 λέπομμιου. ἀντι τῶ ἀνακροῦσται. Dicunt enim ἀνακροῦσται τῆ μνήμη τότε καὶ ἀναπαμπά-
 ρομμοι. Lucian. ἡρωῖκεσ μύθησ ἀνακροῦσται, In memoriā reducens &
 reuocans noua lectione. Quod Quintilianus renouare memoriā dī-
 xit. alioquin hoc verbum instaurare significat, vt apud Herodian,
 προσήκειν οὖν αὐτῶ πρὸσ με ἀνακροῦσται πῶσων ὀλοκλεσρον ἡσ πρὸσ τερον ἔσχωρ ἀρ-
 χλῶ, id est Cyri imperium instaurare ac restituere. ἀκλέγω, deligo.
 ὅθεν ἀπελεγμύλοι ἀπόλεκτοι, delecti, eximii, selecti. Liviū libro quin-
 to de bello Macedonico, Consilium quidem vniuersæ gentis Aeto-
 li post dimissos Romanos non habuerunt. Per apolectos autem (ita
 vocant sanctius consilium quod ex delectis constat viris) id agita-
 bant quomodo res in Græcia nouarentur. ἀκλέγω, decerpo. Theo-
 phrast. in nono de Paonia loquens, εἰαρ γὰρ ὀφθῆ ἡσ δευσοκολάπῆσ, τῶν μὲν
 κακῶν ἀκλέτωρ, κινδυνῶσ τῶσ ὀφθαλμοῖσ. ἀκλέτω, εἰ ἀπαγορῶσ, interdico &
 veto. καὶ ἀκλέτω δικασλῶ, reicio iudicem vt iniquum, quod Iurisperi-
 ti recuso dicunt. Plutarch in Cato. ὁ δε φλάκκῶ ἀπέλεξεσ αὐτῶν ἐκ τῆσ δι-
 κασῶν μετὰ τῶσ λόγῶσ καὶ δεδεν ἡπῶρ ἡλω, καὶ ἀκροσ ἡσ πρῶγμα καὶ δευσμεταχέ-
 ρισον ὁ κάτωρ τοῖσ φῶγροσ, μήτε βουλομύλων αὐτῶν ἀκροσ εἰρ δικασλῶ, μήτε ἀκλέ-
 γερ κλμῶσ. ἀκλέτω εἰ ἀκροῦσται, id est ἀκροσ κηνῶσ, probō, declaro. Philo de
 mundo, τῆσ δε τῶ ἐν ἐκ χαλεπῶτερον, ἡ μᾶλλον ἀκλέξαι πλῶ ἐν τῆ ψυχῆ δευσγέ-
 νησιν δυνάμμιου, id est perdere & efferre. ἀκλέσσομαι, repudio, repello, nō ac-
 cipio. Plutarch. in Cato. μή φθεγομύλων δε τ' κάτων, ἀλλὰ τῆ σιωπῆ καὶ ὅσ
 προσῶπω δοκούσδε ἀκλέγεσθαι πλῶ δέκσιν, ἀράμμοσ αὐτῶ ὁ πομπῶσδε ἡσ πρὸσ δευ-
 ρῖσδε, ὁ μολογῆρ ἐκείθενσιν, ἡ εἰ φειν ἐφασκεν. Et in Solone, ὡσ φῶ θεῶ πλῶ ἡκῶσιν
 ἀκρομύλων. Et in Lucullo, ἀκρομύλων τῶ ἀκρόλλεσ τὰ πρῶτῆσ, sibi nō po-
 scente Senatus principatum. Polyb. ὁ ὅ πρῶτῆσ τῶσ ἀκροσ ἀκρομύλων
 πλῶ ἀρχλῶ, detrectans & non admittens. Significat etiam ἀπαγορῶσ,
 id est succumbo, cedo, do manus. Plut. in Lycurgo, τρεσάμμοι δε ἡσ νικη-
 ῶντεσ, εἰδῶκον ὅσων βεθαῶσδε δ' νικημα. εἰτε γενναῖον εἰτε ἐκλμικῶν ἡσ μύλων κῶ-
 πῆσ ἡσ φονῶσιν ἀκρομύλων καὶ πρῶσ κροσῶσ. ἀκλέσσομαι πλῶ ψυχλῶ, est
 quod dicunt Latini despondeo animum. Gregor. εἰς βασίλειον, διὰ τῶσ
 ἀπελέγετο πλῶ ψυχλῶ. δε εἰδῶσ ἡσ πνον τῶσ ὀφθαλμοῖσ, δε δε νυσαγμόν τοῖσ βλεφῶσ,
 προσεδαπῶσ δ' λαπόμμιου τῶσ σαρκῶν τῶσ φροντίσιν. ἀπόλεγος fabula est
 moralis, vt inquit Cicerō de Oratore. παραλέγωμαι, lego littus, hoc παραλέγωμαι

Συλλέγομαι

Σύλλογος

Συλλογίζομαι

Συλλέγομαι

παρακολούθω

est $\pi\alpha\rho\alpha$ τὸν ἀγιαλὸν καὶ ἡ $\pi\lambda\omega$ πλὴν κίονα, πλέω. In Act. Apostol. cap. xxii. μέλιθ
 δε $\pi\alpha\rho\alpha$ λεγόμενοι τὶ κρίτων, ἡλδομιν εἰς τόπον. Alibi, παρελέγοντο πλὴν κρίτων. In
 quibusdā exemplaribus legitur $\pi\alpha\rho\alpha$ λέγοντο. Συλλέγομαι voce passiva si-
 gnificat comparo, quæro. Demosthen. $\eta\lambda\iota$ νεαίρ. Σαβαλεγμαλὴν τὸν βίον ἀπὸ
 τῶν, Quæ inde victum quæsiuit. Idem, ἡς δε ἡλθεν εἰς τὸν φράσασα ἀνδρα,
 ἐργάτω, ἢ ἀκριβῶς τὸν βίον σαβαλεγμαλὸν, δεκ ἡπίστα τῆς τῶ φράσασα τῶ φράσασα ἀξέ-
 σκην, ἀπὶ τῶ περρισμαλὸν. Significat & colligo. Herodia. ἄτων στρατιῶν πᾶ-
 σαν ἢ ἀντὸς σωείλετο. Inde σύλλογος, concilium & conuentus, σωείλιον cō-
 sessus & σωάροντες, id est collegium vt Augurum. Aesch. κωλύει γὰρ εἰς
 ἢ σύλλογον ἢ τὸν τῶν πύλων ἀπαυτῶν, id est σωείλιον. Significat etiā collo-
 quentium circulum. Demosth. σύλλογοι ἢ λόγοι παντοδαποὶ ἢ τὶ ἀπορὰν ἐγί-
 γνητοῦ τότε. Thucyd. τοσαῦτα ἐπὶ τὴν ἡλιαλὸν τὸν σύλλογον ὁ ἄρχισταμῶν μελ-
 λισιππον ἀπεδείξει, id est concilio dimisso. Plat. in Gorg. εἰ δὲ ἡ λόγῳ δια-
 τωνίξει, εἰ ἐκκλιεῖ ἢ εἰ ἀλλὰ ἐνὶ συλλογῶν, hominum conuentu & frequen-
 tia. Συλλέτομαι etiā idem quod συλλογίζομαι, hoc est ratiocinor, collig-
 go. vt mendose colligis inquit Stoicus. rationem alicuius rei geren-
 dæ vel explicandæ in eo, certis argumētis colligo & cōstituo. Greg.
 τὸ τὸ φησὶν δὲ οὐ φησὶν δὲ νόμῳ διδάσκαλος, ὁ δὲ τὸν ὄρωμλῶν καὶ τεταγμλῶν τὸν ἐρ-
 χηγὸν τῶν συλλογισμῶν, id est e rerū ordine, ratisq; temporū vicibus
 statuēs deū esse mundi conditorē, atq; ratiocinatione colligēs. Est em̄
 colligere ex assumptiōe propositionū, quasi calculis subductis sum-
 mā argumentorū efficere. Idē, ἢ δὲ τῶν ἀρσάντων ἡμᾶς, ἀντὸ καθ' ἑαυτὸ εἰ-
 θρον ἰδῆν ὡς δῖόντε, μετρίως ἡνα φωνασίαν ἐκ τῶ ἀκασμάτων συλλογισμῶν. Vt ἡ
 verbum pro eodem posuit. Plut. de Cesare Rubiconē transituro, ἀντὸς
 πρὸς ἑαυτὸν συλλογισμῶν τὸ μέγεθος τῶ κλημῶν, id est ἀναλογισμῶν. Demo-
 sthen. ἄλλ' ὡς εἰσκειν ἢ ἡμέρα ἐκάνη, εἰ μόνον ὄννοια ἀνδρα ἐκάλει, ἀλλὰ εἰ
 λυθικὸτα δὲ ἀρχῆς τῆς πρᾶγμασι, ἢ συλλογισμῶν ὁρῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἐπρα-
 τεν ὁ φίλιππος. ἀπὶ τῶ ἐσοχασμῶν, ἐσοχασμῶν καὶ διεγνωκὸτα, qui recta con-
 iectura iudicasset & ratione subducta collegisset. Poscebat (inquit)
 ille dies nisi fallor, hominem non reipub. modo bene cupientem, sed
 qui ab initio vt quæq; res nata esset, ita quidnam ea re ageretur com-
 pertum haberet, animoq; comprehensum: cuiq; recte animaduertere,
 persentiscereq; contigisset qua de causa hæc aut illa res ab Rege
 susciperetur. Est autem παρακολούθειν, animaduerfione & intelli-
 gentiā assequi dicentem. Aeschin. ἡμᾶς τε βουλοίμην ἀν ἀκούειν, καὶ
 ἡσῶσεχερ τὸν νοῦν, καὶ παρὰ κολουθεῖν ὁμαδῶς. Galenus τὸν ἡγετῶν, καὶ
 ταῦτα εἶπεν ὑπερ τῶ ἡγετῶν μὴ ἔσθιον εἶναι παρακολουθεῖν βίελοις
 παλαιοῖς, ἀντὸ τὸν ἡγετῶν ἀυτῶ, intelligentiā consequi, intelli-
 gere Hippocratis & antiquorum scripta absq; enarratoribus. nihil
 enim fugere potest eum qui euestigio sequitur. Iosephus de Græcis

loquens qui de Iudæis scripserunt, οἱ συγγινώσκον ἄξιον. & γὰρ ἦν αὐτοῖς
 μετὰ πάσης ἀκριβείας τῆς ἡμετέροις γράμμασι παρακολουθεῖν. Demosth. πρὶ πα-
 ραπρεσ. καὶ ὁ τῶν κλημῶν ἀδῶς ἐγὼ, καὶ ἡ παρακολουθεῖν ἀπᾶσι κλημῶν, vt
 qui omnium arbiter fuerim & spectator vt comes legationis. Sic in
 epistola ad Athenienses cum exularet, ὁ πρὸς τὴν ἡλικίαν δι' ἐμπειρίαν ἢ τὸν
 κολουθῆναι τοῖς πρᾶγμασι ἐλάω. Vnde fit συμπαρολῶν. Plato in Polit. συμπαρολῶν
 καλῶς τῶ λόγῳ συμπαρολῶν, Recte atq; ordine disputationem pro-
 secutus es. Inde ἐν παρακολουθεῖν, intellectu facile. Alicar. in Isocrat. τῶ
 εἰς συμπαρολῶν, γενεᾶς μοι μάλλον τὰ πρόδον ἐρημῶν, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν εἰς
 βραχύτερον σαμαγαγῶν λόγῳ, ἐπὶ τὰ παραθέματα, μεταβίσημα. Dicitur etiā
 ἐπακολούθειν & ἀκολουθεῖν. Plato in Phæd. καὶ εἰρ' αὐτῶν τὰς ἡγετῶν διελέκτε, ὡς
 ἐγὼ εἶμαι, ἀκολουθήσετε τῶ λόγῳ κατ' ὅσον δ' ἡμῶν, ἀνθρώπων ἐπακολούθειν
 In præfatione Lucæ, ἔδοξε καὶ μοι παρακολουθεῖν ἀνδρῶν πᾶσι ἀκριβῶς, po-
 tius significat πάντα μεμαθηκὸν καὶ πεπονημῶν, ἢ συμπαρομαρτῆναι τοῖς ἀν-
 τῶν τῶ λόγῳ. contra ἢ olim existimauī. Assequi autem & consequi la-
 tine dicitur, vt παρακολουθεῖν & ἐπακολουθεῖν græce. quod vel animo fit
 vel oratione. vt Cicero de reditu suo, Qui vestram beneficiorum ma-
 gnitudinem non modo augere aut ornare oratione, sed enumerare
 aut consequi possit. Διαρῶν καὶ διαρῶν eodem significato dicitur. Διαρῶν
 Aristotel. libro secundo Politicōn, ὅν καλῶς εἰδὲ πρὶ κρίσεως ἔχει νόμῳ. τὸ
 κρίνειν ἀξιῶν διαρῶν, εἰ κρίσεως ἀπλῶς γεγραμμῶν, καὶ γίνεσθαι τὸν δικαστῶν
 διαρῶν, Sed neq; de iudicio lex illic recte posita est, vt cum simplex
 sit iudiciū dictatum, iudex in sententiā pronuncianda diuidat quod
 actor libello complexus est. quod arbitri officium est, nō iudicis. Quo
 in loco κρίσις ἀπὶ τῶ ἐγκλήματος accipitur. aut plane, inquit, damnandus
 is vnde petitum est, aut plane absoluendus. Plato in Sympof. ἡς εἰν
 μὴ εἰ τὸν πρὸ ἀκουσῶν τῶ φῶσις διαρῶν, καὶ κατ' εἶδη τε διαρῶν τὰ διαρῶν
 ὄντα, καὶ μὴ ἰδέα δ' ἡμῶν ἢ καθ' ἐν ἑκάστῳ τῶ λαμβάνειν, ἔπειτα εἰς τὸν λόγῳ
 πέρει. Et in Phædro, ὁμοῦ τὸν μέλλοντα ἐν τῶν τέχνην μελέναι, πρῶτον μὲν
 εἰ ταῦτα εἰδῶν διρῶν, diuidere via & arte. Διαρῶν autem pro διαρῶν
 sic dixit vt Aristotel. in septimo Politicōn, Δεῖ τὸν ἀπορῶν τῶν πρὸς ἢ τὰ ὁμοῖα
 ἀγορῶν παρακολούθειν, præparatā oportet. Isocrat. ἡς εἰ πλὴν πόλιν διεμῶν
 διεμῶν. Sic post verbum γῆ præteritum ponitur etiā cum de futu-
 ro loquuntur. Aesch. καυτάων ἐμαυτῶν τῶ τῶ τῶ, τῶ τῶ, καὶ ἡμῶν τῶ
 ἀνθρώπων τῶ τῶ, μετῶν. Verum hæc & similia alibi fortasse dicentur,
 si locus occurreret commodior. Aristotel. in septimo Politicō. τὴν ἡλικίαν
 νομῶν εἰς διρῶν, πρῶτον, ὅν φῶσις καὶ εἰδος καὶ λόγῳ εἰς, superius dis-
 seruimus & disputauimus. Hoc enim etiā διαρῶν significat. Pla-
 to libro quinto de Repub. νοῦ οἶον ἐπεσθῆν ἄλλης ὑπολαμβάνει πολιτείας, πρὶ
 ταῦτα, ἡμῶν διελέει, εἰδῶνται ἡμῶν τὸ σε μὴ μελέναι, πρὶν εἰ ταῦτα, πάντα

ὡσαύτ' ἄλλα, διελθὼν δ' ἐλεῖν καὶ διελθὼν **pro eodem ferē dixit. Idem,**
 οὐκοῦν ἢ δ' ἐγὼ, ἐκείνο λοιπὸν διελθὼν, εἰ ἄρα, καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνάτωρ, ὡσαύτ'
 καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην πῶν κοινωνίαν ἐγενέσθαι, καὶ ὅση δυνάτωρ. **Et in**
nono, τὸ ἦν ὑπὸ μὲν δ' αἰτέ καὶ ὅσα ἔισιν, ὅν μοι δοκῶ μὲν ἰκανῶς διηγεῖσθαι,
explicauisse. Galen. in duodecimo Therapeut. Διήρηται γὰρ ὑπὸ πλεον
 ὑπὲρ αὐτῶν ἐν ἄλλοις τελέσει, καὶ πῶς πρὸς ἡν' ἰπποκράτης ὁ κλάτων ὁ δ' οὐ
 μάταιον. Διαιρῶ ἐπιπλάττω, & explano declaroq. **Theophrast. in**
sexto de Causis, ἐκείνο δ' ὡς οἰκῶν ἦν χυλῶν περὶ αὐτῶν δ' εἰ διαίρειν, διορ
 ἦτον μᾶλλον καθ' ἑκάστην γένος, ἢ τὸ ξηρὸν, ἢ δ' ὑγρὸν. **Idē in tertio** πρὸς ἀμπελοποιίας
loquens, ἵππερ ἢ ὁ περὶ αὐτῶν γε διαίρειν, πῶς γένεσι κριόμενοι ὁ τῶν ὡραίων τῶν
 ἀφορισμῶν. ὁ δ' ἀφορισμὸς ἐν δυνάμει, ἐν κρίσει ἐκάστω ὡραίων δ' εἰ, καὶ ἐν τῷ βρα
 χυτομῆν ἢ μακροτομῆν, **De qua quidem conati sunt differentias consti**
tuere, & discrimina notare, hoc est ἀφορισμοῦ. **Idem,** ἔνιοι δὲ καὶ δό
 λα πρὸς πασῶν διαίρειν, ἐκ ἐξ τῶν ὡραίων ἀποβλέποντες, ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ γένη ὁ
 τῶν διαίρειν κελδόντες σκοπεῖν. **Et rursus,** ἔρω δὲ ἐν ἀμπελοποιίας δι
 μοῦ τῶν χωρῶν μόνον διαίρειν, οἱ δὲ ἦν γυνῶν ἐφάπτονται, **Vitis putan**
dæ tempus partim ex agrorum varietate, partim ē generum na
tura statuunt. & Διαίρειν, discriminatio, differentiarumq; adnotatio,
earumq; rerum quæ ad rem constituendam pertinent & referunt.
Idem, ἀκριβέστατ' ἢ ἐν ἀμφοῖν διαίρειν ἐν τῷ τῶν χωρῶν καὶ τῶν γῆ
 νει, ὁ πρὸς τὰς ὡρας, καὶ πρὸς τὸ βραχυτομῆν, καὶ μακροτομῆν. **πρὸς**
δὲ τῷ διαίρειν mox dicemus. Διήρηται interdum pro eodem legi
 tur: quod ἐπὶ τῷ ἀγορῶν δὴ dictum est. de quo verbo nos in supe
 rioribus diximus. Ἀναίρειν, ἀφαιρῶμαι, διαίρειν, ἀφαιρῶμαι etiam utraq;
 voce leguntur, vt alibi dictum est. **παραίρειν** voce passiuua tan
 tum, pro adimo, aufero: **Aristotel. in tertio Politicon,** εὐπρωῦτες δ'
 ὄχλου, παραίρειν κατὰ μικρὸν τοῖς ἐκ δούλων καὶ δούλων, **Cum autem**
abundat ipsis multitudo, auferunt ē numero ciuium ex seruo an
cillaq; natos. Idem, ἴσθου δὲ τὰ μὲν, αὐτῶν παραίρειν, τὰ δὲ ἦν ὄχλου
 παραίρειν, δύσθαι κατελείψουσιν τοῖς βασιλευσὶ μόνον, **cum partim ipsi**
sua munera neglectim trāsmitterent, partim populus ipsis adimeret.
Demosth. ἔως πῶς εἰσὶν παραίρειν αὐτῶν βασιλευσὶ. **Et cum duobus ac**
cusatiōis construatur, vt ἀφαιρῶμαι. Sic Aristid. in Panath. καὶ παραίρειν
 λοντο πρὸς τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὐτοῦ, **spem ei suam expectationemq;**
abstulerunt. & παραίρειν, ademptio, Plato, καὶ μετὰ δὲ τῶν δυνά
 σμοῖ, καὶ ἐν εἰσὶν παραίρειν, **fortunarumq; ademptio ob æs alienum.**
Aristotel. in quinto Politic. διὰ τὸ πλεονεξία μὲν πρὸς αὐτῶν. διὸ καὶ πα
 ραίρειν ποιοῦνται ἦν ὁπλων. **παραίρειν, amputo, circuncido, vt παρ**
αίρειν ἀμπελοποιίας, vitis amputatis sarmentis. putatas Gaza ex Cice
rone dixit. παραίρειν, passiuue sic dicitur vt ἀφαιρῶμαι. **Demosth.** κατὰ

Διαιρῶ

Διαίρειν

παραίρειν

παραίρειν

παραίρειν

παραίρειν

μεδ' ἰσ, ἐπὶ παραίρειν εἶδος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν ἐκ ἀνθρώπων, **Sí ab eo auferrē**
tur eius diuitiæ & publicarentur, modestius deinde ageret. Signifi
cat etiam excutere & abstergere. Idem, παραίρειν τὸ ὑβριν καὶ τὸ φρόνημα,
 αὐτῶν. παραίρειν, exemptilis, vt παραίρειν ὀφθαλμοί, exemptiles oculi Lu
 cian. παραίρειν, cōstituo, statuo, id est mihí certum est. **Et προίρειν,**
propositum. ὅθεν ἐκ προίρειν ὑβρίων ἢ φρονῶν, δ' ἐκ προνοίας. vtroq; enim
Demosth. pro eodem vtitur. quod & ἦν προίρειν dicitur. Antiph. τὰ
 ἦν προίρειν ἀδικήματα. προίρειν autem differt ἢ ἀκρίβεια. ἢ γὰρ προίρειν
 μετὰ λόγῳ καὶ διανοίᾳ, vt inquit Aristotel. in secundo Ethic. καὶ παραίρειν,
consulto facio. καὶ ἐκ ἐπὶ τῶν μόνον, ἀλλ' ἐπὶ πάντων φαίνεται προίρειν
 με ὑβρίων, **Demosth. de Media loquēs.** τὰ ἦν προίρειν opponitur τοῖς
 καθ' ὅραμα, vt auctor est Plutarch. ἐν τῷ πρὸς ἑμπαυλίῳ. καὶ παραίρειν
 ἀνῆρ, qui cupide & libenter & propense aliquid facit. **Aristot. in quin**
to Ethic. καὶ ὅστις ὑβριν, ὁ τῶν παραίρειν, ὁ παραίρειν, ἢ μὴ ἀκριβοδίκαιος.
Et παραίρειν, ἀποκρίνειν, spēte faciens. παραίρειν, allego, id est ad
 numerum antiquum addo, & mihí coopto. **Plutarch. in Camil.** ἴππερ
 χορ αὐτῶν προσελάμβανος κορυμβίον, magistrum equitum sibi dixit & allegit.
 παραίρειν etiam dicitur cum vir virum legit. **Xenoph. in pri.** πα
 ραίρειν, ὅντι δ' ἡ ἀμπελοποιίας τῶν κύριον, οἱ βαλόντες γερῶνται αὐτῶν ἀρχοντα,
 ἐν εἰς μίσην στρατῶν, ἐπὶ αὐτῶν διακοσίους ἦν ὁμοτίμων προσελάμβανος. **quo in**
loco γραίρειν, ἀντὶ τῶν γραίρειν dictum est, vt in secundo ἀρμημονίου. καὶ
 οἱ μὲν γραίρειν τῶν ἡνῶν ἀμπελοποιίας. **Simile est ἡσυχάειν,** ἀντὶ τῶν
 ἡσυχάειν. **Idem,** βραχυτέροις μὲν λόγοις ἐχθρὸν καὶ τῶν φωνῶν ἡσυχάειν. **Et, ὅντι**
 δὲ ἡσυχάειν μὲν ἦν. **Sic ἀλοαίρειν & παρῶν & παρῶν, μεσάειν**
 καὶ μεσάειν, ἀντὶ τῶν μεσάειν per illorum similitudinem dicta.
Et παρῶν καὶ παρῶν, ἀντὶ τῶν παρῶν. vt in secundo ἐλλωπῆ, εἰς
 παρῶν μὲν ὡν λακεδαίμονιοις, ὑπὸ εἰλεῖν ἀντ' ἐκείνων. **Sic ἰσαίρειν ἢ ἰσαίρειν**
τα. quæ sunt formationes Atticæ. vnde μεσάειν manauit. ἰσαίρειν
τα ὁ ἰδιώτατα, maxime singulare. & ἰσαίρειν peculiarius. Theophr. ἰσαίρειν
 τῶν δὲ εἰς τῶν παρῶν. **Alibi ἰδιώτατα & ἰδιώτατα dixit.** παρῶν sic
 formatum pro intus, apud Aristot. ἀντὶ τῶν ἰδιώτατα, ὁ ἰδιώτατα,
 est intus latens. ὅθεν ἰδιώτατα ἦμα. ἢ ἰδιώτατα κακόν, **cæcum malum.**
Dicitur & παρῶν ἀντὶ τῶν παρῶν. παρῶν, παρῶν. Thu
cyd. in pri. μίνας δ' παρῶν ὡς ἀκοῦ ἴσως. παρῶν etia ἀπικῶν μοι
 χαιτάτα dicitur, in quo πλεονάζει τὸ ἴσως ἐν τῷ πλεονάζει καὶ μὲν ὡς
 μναίειν, vt μναίειν λίθος ὁ μναίειν. **πλεονάζειν etiam ἀντὶ τῶν παρῶν**
dicitur. vtroq; enim Xenoph. vtitur. Theophr. μέγισον δὲ ἀεὶ τὸ πλεονάζει
 εἶδος τῶν ἰσως. **Herodes in oratione πρὸς κλιθέας, ἴσως ἐκ ὄραμα τῶν πλεονάζει**
τάτα ἦμα προσκοιῶνται τῶν ἐλλωπῆ φαίειν. Sic ἀφρονέσθαι, abundantior. Pla
to, εἰσὶν ἀφρονέσθαι. Xenoph. in quarto ἀρμη. καὶ ἐπειδὴ πλεονάζει

παραίρειν

παραίρειν

πρὸς

παραίρειν

ἐνδόμενος

μυχάειν

μοιχοίτατα

μναίειν

μναίειν

τούτῳ, ἀφρονέσασθ' αὐτὸ πῶς ἐχρήσασθαι ἡμῖν, ἢ τῷ προσοικηκόμῳ. Facilius Aristot. πτωχέστος Aristoph. ἀχαρῶν. Ἀκρατέστος, ἀντὶ τῆς ἀκρατότερος, meracior, Aristot. Probl. sect. secunda, Διὰ τὴν μάλλον κραιπαλώσιν οἱ ἀκρατέστος πίνοντες, ἢ ὅλως ἀκρατοὶ. Ἀρχές βίου & δεικνύσασθαι ad similitudinē superiorū forma ta, poetica sunt magis quā attica. λαλίστος & λαλίσατος sunt attica ut λαγνέσατος. Aristot. λαγνέσατος ἢ ἢ τῆς θηλειῶν ἢ τῆς ἀρρένων ἰππὸς μετ' ἀνθρώπων ὄζει. Idem in quarto de hist. πολύφωνα δέ ὄζει καὶ λαλίστος τὰ ἐλάττω τῶν μεγάλων. Ἄπηνκοι enim διὰ τῆς ἡματιζουσιν αὐτὰ, & ἴωνες διὰ τῶν ἐς. Quare ἀφρονέστων ex more est ionico, ut οὐδέστος, quibus tamen utitur Attici. Theophr. πνεύροι δὲ κριθῶν οὐδέστροι καὶ ὀλιγοχέστροι. Itaq; ὀλιγίστατος atticiu est ut λαλίσατος, κλειπίσατος, ἀρωαγίστατος, πολιτιστάτος, λαγνίστατος, ὑποφαγίστατος. Xenoph. in erotico ἀρμυν. de malo seruo, ὅτι ὑποφαγίστατος ὡς βλακώτατος ὄζει. ὀλιγίστος, est oratorium. Plato, πρῶτα δὲ ὡς ἂν δυνάμει ὀλιγίστος. Idem, τέχνη τῆς μὴδεν ἀδικεῖσθαι ἢ ὡς ὀλιγίστατος. Ὀλιγός αὐτὲ ut πολλός, paucis comitatus, vnus ē paucis. Iosepus, ἢ τῆς θῆρας δὲ μάχῃ τῶν φυγῶν ὀλιγός στανεκλείσθαι ἐς τὴν βυρσπηνῶν πόλιν. Galen. in. ix. Therapeut. itidē ut Plato vsus est, καὶ δὴ ἢ πρὸς τῆς ὑψηλῆς πλεγμάτων διαθέσεων ὀλιγίστατος εἰδὶ ἀξίῃ. Σπώνιέςτος. Theophr. ἔτι δὲ ἄλλο τῆς σπώνιέςτος καθαῖρῃ voce tantū actiua dicitur, euerto & subuerto. ὅθεν καθαῖρῃς ὁ ἀφανιστικός. Thucyd. καὶ Ἀθωνάτος ἔξεν καθαίρειται. Idem, ἔχρησιν οὐδὲ ταύτησιν καθαῖρῃ αὐτῶν ἢ ἀπὸ πόνων τῶν δυνάσεως, frāgere, imminuere, extenuare. Est enim καθαῖρῃ, quod excruūt & supra modum auctum est, aut sublatum submittere & minuere. ut apud Gale. καθαῖρῃ τὰ ὑψηλὰ ξανόμυλα, καὶ καθαῖρῃ τὴν ὑψηλὴν ἀρρῶσιν, ἀντὶ τῆς κατὰ ἕλξιν. Καθαῖρῃς φαρμακα dicuntur, τὰ κατὰ σαλτικὰ τῶν ὑψηλῶν ἐνόντων, quae ad modum naturalem salubremq; reducūt. ὑψηλῶν enim dicuntur & ὑψηλῶν ὡς quae corpulentiora iusto fiunt. unde ὑψηλῶν ἀρρῶσιν apud Gale. & ὑψηλῶν ὡς ματα. & ἕκαστῶν ἀρρῶματα apud Dioscoridē excrescētis carnis vitia. quod in ossibus cum euenit post fracturam sanatam, dicitur ὑψηλῶν ὡς. Aegineta libro sexto, ἂν τῶν καταγμάτων ὑψηλῶν ἀρρῶσιν ἀρρῶσιν μετ' ἐργάσσονται, ὅνιστε δὲ καὶ δυσέρχονται. ἔτι μετ' οὐδὲ λίθων ἔστι καὶ σφῆρας, ἀνατέμνοντες ἐξ οὐλοῦ δὲ ὑψηλῶν. Athen. de Dionysio Heracleote, ἂν τὸς φθὶ πατρὶς τῶν πυρρῶν, ὑπὸ τρυφῆς καὶ φθὶ καθημέρην ἀδιδυφάγίας. ἔλασθεν ὑψηλῶν ἀρρῶσιν, ὡς διὰ τῆς πᾶσιν ἂν δυσανόει αὐτὸν συχεδύω καὶ πνιγμῶ. καθαῖρῃς φθὶ σαρκὸς, imminutio. Dioscorid. de Caseo, ὅ δὲ νεαλὴς πρὸς πλὴν καθάεισιν σαρκὸς ὑψηλῶν. Plutarch. in Antonio de Cleopatra quae mortem sibi lentam consciscere statuerat, καὶ πυρρῶν ὑψηλῶν τῶν ἠγάπησε πρόστασιν ὡς ἀφροσύνη τρυφῆς διὰ τῶν, καὶ πᾶσαι ἄσασα τῶν ζῶν ἀκωλύτως ἕαντων. ἢ δὲ ἰατρὸς αὐτῆς σωλῆς Ὀλυμπτος, ὅ φράσασα, τὰ ληθῆς, ἐχρησῖ καὶ σωροῦ φθὶ καθάεισιν, id est φθὶ τῶν σώματος σωτηρίας. Ipse alibi in eodem, καὶ τὸ σῶμα, λεπτῶς καθάεισιν διαίτατος. Aristoteles in

ὀλιγός
πολλός

καθαίρει

καθαῖρῃς
φάρμακα
ὑψηλῶν
ὑψηλῶν
ὄζει
ἕκαστῶν
τα

καθαῖρῃς

tertio Physicae auditionis καθαῖρῃς ὀπποῖτ τῆς ἀνθρώπῳ, ἔπειτ ἢ πλάττωσιν διὰ τῶν ἀπειρῶν δυνάμεων ἐποίησιν, ὅτι ἢ ἐπὶ τῆς ἀνθρώπῳ δοκεῖ ὑψηλῶν ἐπὶ ἄπειρον ἵεναι, καὶ ἐπὶ τῶν καθαῖρῃς τῶν μὴ τῶν δυνάμεων ὡς χεῖρα. οὐτὲ τῶν τῆς ἀπειρῶν τῶν ἐπὶ τῶν καθαῖρῃς ἀπειρῶν ὑψηλῶν. ἢ ὡς μόνος ἐλάττωσιν. οὐτὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, μέχρι τῶν ἀκρότατων καὶ τῶν ἀριθμῶν. Idem de mensibus mulierū loquēs in secundo de gener. μετ' ἐλάττωσιν καὶ οὐδὲ ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν προσημασμένων ἀρρῶσιν, τὰ σώματα σώσεισιν ὡς γυναικῶν καθαῖρῃς. μὴ γυναικῶν δὲ ἢ πλεονασμῶν γυναικῶν βλάττωσιν. καὶ τῶν νόσων ἢ σωματῶν καθαῖρῃς, id est tabes & extenuationes. In Actis Apostol. cap. vnde uicēf. ἂν τὸς φθὶ μεγάλης ἀρρῶσιν τῶν ἐρρῶν ἐς τῶν λογισμῶν καὶ μετ' ἀρρῶσιν τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, ἢν ὅλα ἢ ἄσασα καὶ ἢ ἀρρῶσιν σέβεται, foreq; ut & eius maiestas imminuatur, ἀντὶ τῶν κολοβῶσιν, vel deiciatur & pessundetur. Quod em̄ latine dicitur à Cicerone in Verrem. Minuisti maiestatem reipub, minuisti auxilia populi Romani, minuisti copias maiorum virtute ac sapientia comparatas: Graece proprie diceretur, καθαῖρῃς τῆς ἀξίωμα, φθὶ κατὰ τῆς ἀξίωμα τῶν δυνάμεων τῶν ὡμαῖς. ἐκόλουσιν τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προσόντων ἀρετῆς πᾶσι σωθῆσαι προσκετημῶν. Est autem μεγαλειότης, maiestas. quod Gregor. τὸ μεγαλεῖον dixit. Et μεγαλεῖον, grandis, venerandus, sublimis, vel im primis aestimandus. Xenoph. ἀρρῶν καλῶν ἢ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρῶν καὶ πόλεω κατὰ τῶν ὡμαῖς, ὡς διοῦντε γε. Idem, μεγαλεῖον καὶ σφοδρῶς ὄντας, δυσκαθέκτιστες καὶ δύσκατὰ τῆς εἶναι. Et in Oecon. τὰς μετ' ὡμαῖς τρυφῶσιν ὡμαῖς πᾶσι τῶν προσόντων μεγαλεῖον ἢ γυναικῶν. Significat etiam ἢ καθαίρει, deicio & depello, de gradu existimationis deturbo & abiicio. Antiph. καὶ τῶν ἐκόνων αὐτῶν τῶν ἀρρῶσιν καὶ ἀφροσύνης καὶ συχεδύων, ἐκόνων σὴ λῶ. Plutar. in Demetrio, τῶν δὲ ὡμαῖς τῶν φρόνημα καθάεισιν καὶ κωλύσιν μὴ βουλόμην, ἐκόνων πάλιν ἀρρῶσιν μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐφθῆκε, id est spiritus minuere & inhibere, vel elatos comprimere, hoc est κατὰ ἕλξιν. ἢ καθαῖρῃς φθὶ φθὶ, est sententia damnatoria, hoc est ἢ μέλαινα, cui ὀπποῖτ τῶν φθὶ. Lyf. τῶν δὲ φθὶ φθὶ καὶ ἢ φθὶ κατὰ τῶν, ἀλλὰ φωνοῖτ ἐπὶ τὰς τρυφῶσιν τὰς ἐλα τῶν τῶν πλὴν μετ' ἀρρῶσιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν, πλὴν δὲ σῶσιν ἐπὶ τῶν προσόντων. καθαῖρῃς, detrahere, deducere. Aristoph. καθάεισιν καὶ νύκτωρ πλὴν σελήνῳ, ἔπειτ δὲ καθαῖρῃς ἐς λοφῆσιν τρυφῶσιν. καθαῖρῃς etiam est peragere, & vincere certamen susceptum. Plutar. ἀθλητῶν πρῶτον ἐκόνων τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν πᾶσιν καθάεισιν ἀρρῶσιν. Herod. in Polymnia, μεγάλα τῶν πᾶσιν μετ' αὐτοῖσι κινδύνους ἐθέλει καταρῶσιν, id est καταρῶσιν ἢ ὑψηλῶν ἀρρῶσιν.

A verbo συχεδύω composita quaedam enarrauimus, quaedam non attigimus, ut ἐκσῶσιν, quod inuerto significat, & in alium habitum muto. φθὶ, ἐκσῶσιν τῶν ἡμῶν, ἀντὶ τῶν δὲ πρὸς ἔσω μέρῳ, ἔξω μετατίθεται. Aristoph. in Pluto, κατέπρασεν αὐτὸν τὰ βλάττωσιν ἐκσῶσιν, ἢν ὁ δυνάτω μάλλον, id est oculos eius inuefos illeuit. Idem νεφελ. ἐκσῶσιν ὡς τὰ χεῖρα, τῶν τῶν τῶν φθὶ.

μεγαλεῖον

καθαῖρῃς
φθὶ
σῶσιν

ἐκσῶσιν

historiæ de delphinis loquens, μάλισα δὲ τῶν ἀντιῶν συμβαίνει, ὅταν διώκωσι
 σίβηνα τροφῆς χάριτι. τότε γὰρ ἐὰν ἀποφύγη, συνακολυθῶσιν εἰς βυθόν διὰ τὸ περὶ
 ἡμῶν. ὅταν δὲ αὐτοῖς μακρὰ γένηται ἢ ἀναστροφὴ, κατέχουσι τὸ πνεῦμα, καὶ συσφύονται
 αὐτὰς φέρονται ὡσπερ τόξον, τῆ ταχυπῆτι, μῆκτον διελευσέν βυθόμυλοι πρὸς πλὴν
 ἀναπνοῶν. hoc est colligentes se ad conatum. sic enim intelligi debet,
 vt paulopost, ταῦτα γὰρ κίσει καὶ οἱ κατακολυμβηταὶ ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοῦ ἀφώσι.
 ἢ γὰρ τὸ ἑαυτῶν δυνάμει καὶ ἐπι ἀναφέρονται συσφύονται. Vergilius in
 duodecimo, Substitit Aeneas & se collegit in arma, ἐπέσει τε καὶ ἑαυτὸν εἰς
 τὸν ἀγῶνα συνέσφυσεν. Plato in pri. de Repub. ἀλλὰ συσφύεται ἑαυτὸν ὡσπερ θη
 ρίον, ἢ κερὲς ἡμᾶς ὡς διασπασόμενον. Significat etiam agmen cogere & fa
 ctionem ciere. Aristot. in quinto Politic. ἀλλὰ μὲν οὖν δημοκρατία μάλισα
 μεταβάλλουσι διὰ πλὴν ἀσέλευσιν τῶν δημοκρατῶν. τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συνοφεινόντες
 τοὺς τὰς ἐξουσίας ἔχοντες, συσφύουσιν αὐτοῖς. σωάγη δὲ καὶ αὐτοῖς ἐχθίστος ὁ κοινὸς φό
 βος. τὰ δὲ κοινῆ δὲ πλῆθος ἐπάγοντες. id est plebeium agmen cogunt & cō
 citant in nobiles. quod etiā σωισάνου dicitur, & ὑπὸ σωισάνου. Aesch. περὶ
 πρῶτος. οὗτοι νῦν ἐπὶ ἐμὲ συσφραφέντες ἦκασιν, καὶ φασὶ φιλιπποῦ πλὴν ἐρῶντος πρῶτος
 ὄναι, id est quasi agmine facto, & quadrato agmine, hoc est ex compo
 sito & coitione facta in necem meam, vt Cicero loquitur. Est enim coi
 tio, arcana pactio & factiosa, verbum criminofum, in oratione pro
 Plancio, & pro Murena, & alibi, vt nos in Annotationibus diximus.
 συσφραφή. quæ σύστασις συσφραφὴ & ἐπισύστασις dicitur. Vfus est Lucas in Actis Apo
 stol. cap. vndeicesimo, περὶ δὲ δωκτόμια δαυὶδ λόγῳ ἐν συσφραφῆ ταύτης,
 id est causam dicere huius conspiratæ coitionis. Et cap. vigesimoquar
 το, καὶ ὅτε ἐν τῷ ἱερῷ εὐρόμ με πρὸς ἡνὰ διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύστασιν κριώτα
 ὄχλου. Plutarch. πρὸς οὖν τὰ τριαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήνων καὶ οἱ ἔφοροι,
 ἐπισωῆσαν καὶ ἐβλασφήμησαν αὐτῶν. ἔσι δὲ συσφραφὴ ἢ ἐπὶ κακῶ σύστασις καὶ συμ
 φωνία, quæ etiam σύστασις dicitur a Demosthene, & συσφραφὴ, τὸ σωισάνου
 ἀντὶ τῆ σασιακῶς σωάγη, hoc est cateruam factiosam cogere. Est etiā
 σύσφραμα verbum castrense, & significat numerum certum militum,
 vt mille hoc est ἑξαγία δύο. συσφραφὴ, etiam est conuoluere in fascē.
 vnde σύσφραμα, conuolutio & globus. Aristot. de mundo, καλῶμεν δὲ
 ἕτερον ὄμβρον μέζω καὶ σωεχῆ συσφραμῶν. Idem, νέφθον ὅτι πάχος ἀτμῶδες συν
 εσφραμμένων, γόνιμον ὑδατῶν. Et rursus, κάλαζα ὅτι γίνεται ἕτερον συσφραφέντος. Qua
 re σύσφραμα, est σύσφραμα συσφραφέν, coagmentum compactile. Idem in li
 bro περὶ θαυμασίων, συσφραμῶν ὑδατος vocat vorticem aque, hoc est cōuo
 lutionē & volumen. Lucas in Actis. cap. xxvii. συσφραφέντος ὅτι παύλα φρυ
 γάνων πλῆθος, ἐπιθέτων ἐπὶ πλὴν πυρᾶν, fascem aut virgultorū conuolūete
 Paulo. Sūt aut φρύγανα virgulta minus virētia, genus utiq; tertium in
 ter frutices & herbas. Et φρυγανικὰ vocatur virgulta cito arefcētia &
 igni accomodata. Theophr. li. iii. de Caus. de olea & punica & myrto

συσφραφή.
 ἐπισύστασις.
 σύσφραμα.
 συσφραμῶν.
 φρυγανικὰ.

loquens, πυκνότερα δὲ ὄσι καὶ λεπτότερα, καὶ ταχὺ πρῶτον ἀπόμυλα. διὸ καὶ φρυγανικῶ
 τατά πάντων τῆ προσόφει. Idem in sexto historiæ τὰ σεφρωωμένα enumerās
 quæ Plinius coronamenta vocat, διορ βωδωνιάρ, ἰωνιάρ, Διός ἀνδρῶν, ἀμάρα
 κορ & alia, ἅπαντα γὰρ, inquit, ταῦτα ξυλωδὴ καὶ μικρόφυλλα, διὸ καὶ φρυ
 γανικὰ. Nec multum differunt ab iis ea quæ ὑλήματα dicitur. de quibus ὑλήματα
 bus idem, Διαφέρει δὲ καὶ δένδρα καὶ ὑλήματα, id est stirpes humiles &
 frutesca. Idem de India, σχεδόν γὰρ ἕδερ ὅλος τῶν δένδρων, ἔτε τῶν ὑλημά
 των, ἔτε τῶν κωδῶν, ὁμοίον ὄσι τῆς ἐν τῆ ἐλλάδι. ὑλημα hoc loco ἀντὶ τῶ
 θαμνώδους, καὶ λοχμώδους dixit. Alibi ἀντὶ τῶ προσόφει, ἀλλὰ μάλλον τῶν ἄλλ
 λων ὑλημάτων ἔνια τὰς ψυχρὰς ἐξίτα τόπους, διορ κενταύριον, ἀφίνδιον. Xe
 noph. ὑλλω vocat in Oecon. τὶ γὰρ ἔφη, ἢ ὑλη πνίγη σωεξορμῶν τῶν σίτῶν ἔλη.
 τῶν, καὶ διασπράσσει τῶ σίτῶ πλὴν τροφῶν. Idem, ἔλη δὲ κλάδους ὑπὸ τῶν ὑδά
 των σωεξορμῶν τῶ σίτῶ. hoc est herbæ fruges enecantes. συσφραφὴ εἰς συσφραφὴν
 ἑαυτῶν, significat in seipsum vergere. Gregor. περὶ θεολογίας, καὶ ἕτως ἀνὴρ εἰς ἑαυτῶν.
 θορ ἐπὶ τὸ ὄσθον, ὅτι πλὴν κεφαλῶν διέχου ἔσω γυρόμυλον ἀπὸ ἐν ὑλῆ καὶ τῶ
 ὑλικῶν, καὶ εἰς ἑαυτῶν ὡς διόντε συσφραφὴς. Hoc Cicero verti in seipsum ap
 Verti in se
 pellat, vt in tertio Finium, Sola enim sapientia in se tota conuersa est, ipsum.
 quod idem in cæteris artibus non fit. Et in primo Officiorum, Quod
 cogitatio in seipsa vertitur. eloquentia vero complectitur eos quibus
 cum communitate coniuncti sumus. Postremo συσφραφὴ sunt nodi in
 articulis digitorum ab articulari morbo collecti. Dioscorides περὶ σι
 κωνίας, ὅτι ἐκ ἐνὶ παλαιῆς προσελκῶς τῆ κόνις, τὰς περὶ τὰς κωνίδας συ
 σφραφὴς ἐπιζυθῶμεν ὡφελῆ. Idem alibi, οἱ δὲ ὄλωθοι πᾶσαν συσφραφὴν καὶ χοι
 ρῶδους ἐκμαλάουσι. τρέπω, verro. sed voce passiva τρέπεται τὰς κλημίδας τρέπομαι.
 dicunt pro fugo & in fugam verro. Plutarch. in Antonio, καὶ τῆς ἰμπό
 ταις ἔσκητο προσβάλλοντασ φέπεισθαι. τρέφαμύνας δὲ μὴ πόρρω διώκειν. Idem in
 eodem, ἔρωμαι μὲν τὰς μαχομύνας τρέφωμαι ἐκείνων δὲ τὰς φόνοντας
 ἀισούωμαι. Significat etiam eo redigor, eo descendo. Idem in eodem, de
 Romanis in expeditione Parthica ad inopiam redactis, τραπεόμενοι δὲ
 πρὸς λάχαινα καὶ ξίνας, ὀλίγοις μὲν ἐντύχων τῶν σωκῶν, ἀναγκαζόμενοι περ
 ρᾶσθαι καὶ τῶν ἀγόντων πρότερον. ἀκτρέπω, auerto, dissuadeo, auoco, ἔναντι ἀποτρέπω.
 τῶν τῶν προστρέπω, de quo alibi diximus. & ἀκτρέπεται, auerfor, geniti
 uo. Lucian. ὡς τῶν μὲν ἀκτρέπεται, ἐπὶ ἐκείνα δὲ ἀπὸ δόμων. Idem, εἴτα ἀκ
 τραπεόμενοι ἐνὶ ὀδῶ ἐβάδιζον. Dicitur & ἀκτρέπεται ἀντὶ τῶ ἀποσώ
 σω. καὶ ἀποτρέπω, deterreo. vt προστρέπομαι ἀντὶ τῶ προστρέπω. Xenoph. in
 Oecon. ἀλλὰ δὲ μὲν προσοίμιον ἐφω ἐγώ, καλὸν, καὶ ἐχθὲ διορ ἀκτρέπεται
 πεισθαι τῶ ἐρωτήματῶ, nec eiusmodi quod auertere debeat. ὅθεν ἀκτρέπεται ἀποτρέπεται
 παύσθαι ὅτι ἀποπομπᾶν ὅτι λυσιῶν dicitur, de quo alibi dictū est, hoc
 est malorum depulsor. Demosth. ἀπόλλων ἀποτροπαίω βοῶν θύσαι. & ἀκ
 τρέπεται ἀντὶ τῶ φόνου, quo Synes. & Lucian. vtuntur. Diximus pau

Αποξίβομαι lo ante quid fit προσξίβομαι. Huic pene cōtrarium est αποξίβομαι, quod significat amolior, & propulso, & diluo crimē quo aspersus sum. Diodorus, καὶ λόγους ὀλιγοθεώρητος ἐπιφύλακτος τὰς κατὰ αὐτὸν διάβολος ἀποξίβομαι, id est diluere, abstergere, & purgare. Aesch. κατὰ τιμὰς καὶ τὰς γὰρ ἄλλοτριαις αἰτίας ἀποξίβομαι τὰ ὑπάρχοντα, αὐτῶν ἐγκλήματα, ἐκπέφουγεν ἐκ τῶν δικασηρίων. Significat etiam reiciō summoueo. Plutarchus in Bruto, ἀποξίβομαι τὰς εἰρήσας τοῦ πῦρος. Idem in Politicis praeceptis, τὰς δὲ φάνλας ἀποξίβομαι ἀπό τινος ἀξιώσεως ἢ ὀλίγων ἀποξίβομαι μὴ πικρῶς, ἀλλὰ πρῶτα, διδάσκοντα ἢ πρῶτα μὲν ἀξίωσον. Significat & aboleo. Diodor. ἐπιθύμα γὰρ τὰς ἡλιπὺν ἐλλάδα ταραχὰς ἀποξίβομαι, ἀποξίβομαι ἔχει τὸν πρὸς τὸς πῦρος ἀξίωσον. id est expurgatis & abolitis deletisq. Cicer. ad Atticum, ἀποξίβομαι quartanam istam diligentia quae in te summa est. ἐκξέπω, detorqueo, deflecto. Antiph. οὐδὲρ ἐπεροὶ ἡμῶν δέεται, ἢ πλὴν αὐτῶν μισαίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκξέπει. Plutarch. de Homero, ὄν μόνον δὲ τὰ πρῶτα μετατρέχει ἢ ἐκξέπει τὸ σωθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸς λόγους, ἢ καὶ ἡμῶν λέξων ἐκτροπὴν, τὸς καὶ ἀφ' αὐτῶν, ἢ δὲ φῶν σωθῆναι ἡμᾶς. Et in Caesare, τὰ μὲν ἐκξέπει, deflectens, riuus deducens. ἐκξέπει παύσασα, ἢ ἐξοὶ τὸ δὲ ἰσάμην. καὶ ἐκξοπὴ, ἢ παύσασα, id est diuortium, digressio. Aristoph. βατταχ. πορὶ ἀναπαύλας, ἐκξοπὰς, κρήνας, ὀδῶν, πῶν, διατάσας. Vt ipse de militibus in villas a via deflectentibus iter, ἢ μὲν ἐν τὰς ὀδοίους ἐκτροπὴν, digressio ad diripiendas villas. Et ἐκξέπει, a via militari & plaustraria digredi. Idem in conuiuio ἡμῶν ἐπὶ, ἐκξοπὴ οὐκ ἐκξοπῶναι διὰ τὸν χροῖον κατ' ἡσυχίαν. Ponitur & pro auersor & fugio vt abominandum aut nefastum aut ominosum. Lucian. καὶ ἐκξέπει δὲ δὴσαντῶν τῶν θεάμα. Et decedere via, non tamen honoris causa, vt cum alicui occurrere nolumus. Aristoph. ἀλλ' ἔξεξεντο, καὶ ἐξοπίου ὄρα μὲν, id est oculis alio auersis transmittēbant in paulum via decedentes. Demosth. πρὸς τὸν πρῶτον, οὐτῶν ἐκξέπει μὲν νῦν ἀπαντῶν, cum accusatio dixit. Caes. Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemq. defugiunt, τῶν πάντων ἐξοπίου. Significat etiam mutor, id est ἐξίσταμαι καὶ μεταβάλλω. & ἐκξοπὴ, degeneratio. Galen. libro. xii. methodi, ἡσυχίαν οὐκ ἔστι τὴν ἐργον, κατὰ μικρὰ πλὴν εἰς τὸ πρῶτον φύσιν ἐκξοπὴν ἐπιχωρεῖ θῶνται, ἢ τὸ πρῶτον πλὴν κατὰ μὲν εὐλόγη. Idem, καὶ ἢ πρὸς τοῖς μὲν ἐπὶ τὸ λυκόπερον καὶ ὑδαλωπερον ἐκξέπει τὸ κατὰ φύσιν. Inde ἐκξοπίως δὲ, ὁ πρῶτος ἐκξοπῶν ἢ ὄξινος, vappa. Alciph. ἐκξοπίως δὲ ἡμῶν καὶ ὄξινος πίνωμεν, vappam & vinum quod coacuit. Διαξέπω, dissuadeo, vt ἀξέπω, vel potius ad erubescētiām deduco, erubescere cogo. Herodian. τοιαῦτά τινά εἰς ἐκξοπίου, καὶ πλὴν εἰς τὰ κρήνηνα ὀμλὴν ὁ προμπικρῶν ἐπὶ δὲ τὸς πρὸς ἀλίγην & μερῶν. id est conatus eius repressit pra pudore, & impetus ad voluptates cōsectandas alio deflectit. Plutarch. de Cōsule Fa-

ἐκξέπει

ἐκξέπει καὶ ἐκξοπίως

Decedere

ἐκξοπίως

Διαξέπω

Διαξέπει

ἐκξέπει καὶ ἐκξοπίως

ἐκξέπει

ἀιδέσμαι

ἀιδέσις

bio qui patrem ad se venientem ex equo descendere iussit, πένμψαντος δὲ βασιδέχορ το νεοίσκες καὶ καταβῖναι κελύσαιτο, οἱ μὲν ἄλλοι διεξοπίου, αὐτὸς δὲ προσέδραμε & cætera. alii quidem pra pudore faciem deflexerunt, pudore perfusi sunt: quasi imperiositate filius impia atq. ingrata in patrem vteretur. est enim Διαξέπει, δ' ἀγαύομαι, quod etiam ἐν τῶν πομα dicitur. & Διαξέπει, δ' ἐρυθρία πρῶ, pudore iniecto deterreo. Idem ἐν τῶν ἀ πρῆστουτῶν κλιτόν. τὸ πρῶτον τὸς διαμαλῶν ὑψηλῶν τοῖς δεομένοισ, συμπαίοναι τοῖς βολομένοισ, διαξέπει τὸς κακοπραγμονοῦντας, ἐπιρυννῶναι τὸς δὴγνώμονας. Idem ἐν τῶν πρὸ διωσπίας, ἰπεροπὴ γὰρ το ἀγαυῶν ὁ δὴσως πείδω, δὴ καὶ ἔτω κέληται τὸς πρῶτον ἡνῶν, το προσώπης τὴ ψυχῇ σωδιαξέπομῶν καὶ σωξατονοῦτῶ, vnā cum anima erubescēte & confuso & tenorem non seruante. est enim Διαξέπει οculos auertere, & aspīcere vel nolle vel non posse, vt ipse in Cato. vsus est. ἐκξέπει etiam ὁ ἀιδέσαι ἐκξέπει καὶ ἐκξοπίως significat, hoc est ἀιδέσαι. Et ἐκξέπει, κατὰξοπίως, quo diuus Paulus vsus est. Iungitur etiam cum accusatio vt ἀιδέσαι, & significat reuereor. Idem i apophth. lacon. καὶ τὸς νέας δὲ εἰδῶς μόνον τὸς ἰδίους ἀιδέσαι πατέρως, καὶ ὑπηκόους αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τὸς πρῆστους ἐκξέπει, καὶ ὀδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ κατέδρασε ὑπεξισαμῶν. Idem, ἐκξέπει καὶ ἀιδέσαι φῶν γαυακῶς παρξοπῶν καὶ διακρυπῶν. Iungitur etiam cum genitiuo & significat ἀιδέσαι, ἐπιμελεῖμαι, ὑπόλογον ποιῶμαι. Xenoph. ὅσις γὰρ φανέρως ὄσι το μὲν πλεονεκτεῖν δὲ ἐπιμελεῖται, δὲ καλῶν ἢ ὀλίγων μὲν ἐκξοπίου, τὸς τὸς καὶ τὸς φέσαι; Plato in Phædro, ὅτι κέντρων ἡνιοχικῶν, ἔτε μάσιγῶν εἰ ἐκξέπειται. ἀιδέσαι non modo ἐκξέπει significat, καὶ μετ' ἀιδέσαι ἐπιδέχομαι, hoc est veneror & honori habeo: sed etiam ἀιδέσαι, placor & iniuriā remitto, irā condono. Demosth. πρὸς ναυσίμαχον, καὶ τὸς ἔτω δ' ἀιδέσαι ἐν τῶν σὶν ἰχύτα, ὡς ἀν ἐλῶν εἰς ἀκροῦ φάση καὶ ἀφῶς ἐπιδέξασε μὴ καθαρόν, μετὰ ταῦτα ἀιδέσαι καὶ ἀφῶ, ἐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κενεῖ ἢ αὐτὸν ὄσι. Et vsq. adeo hoc ius in omneis valet, vt si quis propter cædem non voluntariam alium arcesserit, reum etiam peregerit, manifestoq. conuicerit, deinde a reo placatus quoquo modo culpam crimēve condonarit, vltra finibus patrie expellere eum non possit: quia iniuriā remissa abolitaq. exuscita ri deinde nequit. Et iisdem verbis vsus est in oratione πρὸς παντῶντῶν circa finē. Et ἀιδέσαι est venia & misericordia, & personæ periclitantis respectus & tuitio, vltionis animaduersionisq. remissio. Idem κατὰ μασίω, ἔπειθ' οἱ νόμοι τὸς μὲν ἐκ προσοίης ἀποκλινῶντας, θανάτω καὶ ἀεφυγίῃ ἢ δὴμῶσι ἢ ὑπαρχόντων ζημιῶσι. τὸς δ' ἀκροῦσας, ἀιδέσαι ἢ ὀλιγοθεώρητος ἢ ἐξοπίως, clemētia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis nō voluntariæ crimē euadere, si is qui cedis reus erat, quendam ex consanguineis precibus exorare potuisset, & ad clemētiām adducere. cu-

iufmodi exorata placabilitas ἀδείσις vocabatur. ἀιδείδις Lúius libro quinto ab Vrbe latine reddere voluit his verbis, de legatis Romanis loquens a piratis exceptis & Líparas deuectis, Mos erat (inquit) ciuítatis velut publico latrocinio partam prædam diuidere. forte eo anno in summo magiftratu erat Mnafitheus quidam, Romanis vir fimilior q̄ suis, qui legatorum nomen donumq̄, & deum cui mitteretur, & doni causam veritus, ipse multitudinem religionis impleuit: adductosq̄ in publicum hospitiũ legatos, & cetera. veritus causam doni, ἀιδείσις πλὴν ἀναθίματα ἑαυτίων dixit. hoc reueritus & venerans, ideoq̄ ab iniuria defendens. Vt alibi, Clarus genere factisq̄, tum etiam etate uerendus. & ἀιδείσιμος, venerandus. Pauf. in lacon. τεγάται δὲ αὐτὸν ἡ Ἀθιναῖς ἰκέτιον ἐδέξαντο ἡ ἀλέας, ἢν δὲ ἄρα δὲ ἱερὸν τῶτο ἐκ παλαιᾶς πελοποννησίου ἀιδείσιμον, id est inuiolatum, & in quo supplicibus ius asyliæ cõstabat. hoc enim ἀιδείσιμον significat, hoc est intactũ ἄσυλον. Sic Synes. ἀνυσίω, καὶ νῶς ἰκέτης με γέγονεν, & πλὴν ἰκεσίαν ὁ θεὸς ἀιδείσιμωτέρω ἐποίησε. ἀιδῶς etiam in ea significatione vsurpatur, id est ἀντιφῶν ἑντροπῆς ἢν σεβόμενος ἔχει, ἢ ἔχων διὰ τὰν πλὴν πρέπει ἢ σεφθέντα, ἢ τὸν ἢ σεφθέντα ἰκέτιον. vnde ius asylo- rum manauit. Idem, ἀιδοὶ γὰρ μυσῶν τὸς ἱερῆς αὐτῶν ἄξιον πρέπειεν. In honorẽ enim musarum, poetæ ab iniuria tuendi sunt, & obseruantia prosequendi. Idem, ἔμοι τὰς φνσεσ ἐδῶα ἡν νεανίσκων, ἢ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους ἀιδῶς. hic pro obseruantia posuit. Inde illud in primo Iliad. ἀιδείδις δὲ ἱδῆα, ἢ ἀγλαὰ δέχθαι ἀποινα. Et illud eiusdem. φ. γυνδμαὶ δὲ Ἀχιλλῆυ, σὺ δὲ μὲ ἀιδῶ, καὶ μὲ ἐλέησον. & ἀιδῶς ἰκέτης, dignus q̄ exoret quod petit. ἀιδήμων, est uerecundus, ὁ ἀιχωτκλῶς. Athen. de Isocrate, ὁ ἡν ἠτόρεων ἀιδήμονες αὖτς. Aristot. τὸν ἀιδήμονα ἰν virtute ponit, mediũq̄ facit ἰν τε καταπλῆγα ἢ ἀναῖχωτῶν ἰν secundo Ethic. Idem ἰν quarto, καὶ ἐπαινεῖ μὲν ἡν νέων τὸς ἀιδήμονας, quos etiam ἀιχωτκλῶς appellat. Nec solũ τὸ ἀιδείθαι id quod diximus significat, vt apud Gregor. καὶ ἐλιαν ἀιδείθαι ἐδῶς, ἑνταῦθα μόνον ἠτιμαζερ δὲ θεὸν ἐδῶ πρὸ ἀμνησῶν, id est homo qui ἰν tempore rationem habere amicitiaẽ nosset, & amico exorabilem se præbere, sed etiam placare & exorare. Ex quo fit vt & exorans & exoratus ἀιδείθαι dicantur. vt ἑν ἑφῶ κατῆρισονκατ. Demosth. τὶ αὐτὸ ὁ νόμος κελύει; τὸν ἀλόντα ἐπῆ ἀκασίω φόνω, ἑν ἄσιρ ὡρισμῶνις χρονοῖς ἀπελδῆρ τακτῶν ὁδῶν, καὶ φόνωρ ὡς ἄρ ἀιδείσκατῆ ἀνα ἡν ἑν γῆρα τῶ πεπονθῶτος. extorrem esse quoad vsq̄ aliquem exorarit gentiliũ mortuũ. Idem, ἑν ταῦτα γὰρ δὲ ἄνδρες Ἀθιναῖοι κελύει δίκας ὑπέχερ ὁ νόμος, ἐάν τις ἐπῆ ἀκασίω φόνω πεφθῶγῶς, μήπω ἡν ἐκβαλλόντων αὐτῶν ἠδεσμῶν, αὐτίαν ἔχει ἐτέρω φόνω ἐκασίω. ἐκβάλλερ est ἰν exiliũ pellere, vt hic, & ἰn exemplo supra cita- to ex oratione πρὸς ναυσίμαχορ. De exilio uoluntario ob cedem fortui- tam scripsimus ἰn Annotationibus ἰn tractatũ de pœnis, & de expia-

ἀιδείσιμος

ἀιδῶς

ἀιδῶς

ἀιδήμων

ἐκβάλλερ

tionẽ homicidarum. mox etiam nonnihil de iis dicemus. Thucyd. lib. iii. ἰn prima concione, ἀιχωθεθαι ἀντι τῶ ἀιδείθαι dixit, ἀιχωθέντες αὐτῶ ἀιχωόμεσθαι. τὰς τε ἡν ἐλλῶν εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ διὰ τὸ δλνμπιορ, ἑν δὲ ἑφῶ ἱερῶ ἡν καὶ ἰκέται ἐσμῶν, ἐπαμᾶνατε. hoc est, uerentes igitur, & rationem habentes, honorem hunc habentes Græcis. hoc est pudeat vos contra Græcorum spem nos missos facere, conceptamq̄ de uobis expectationem destituere. ac si diceret, finite uos exorari. ἀιχωθεθαι etiam cum duobus accusatiuis conuertitur pro uerecundari. Demosth. καὶ ἑτε ἡ ἡλιου ἡιχωόντο δι τριαῦτα προῶτες, ἑτε πλὴν γλῶ πατρίδα ἕσαν. Sic Greg. τὴν μετὰ τῶσιρ ἀιχωόμενος, quem pudebat immutatum uideri. ἀιχωὼς δὲ καὶ ἀιχωὼς καὶ τῶ ἀιχωὼς est quod Latini dicunt uitium uel stuprum offero. Lys. ὑπὲρ τῆ καταλοχῶς ἑραποδέντες φόνω, ὅτι ὁ νόμος κελύει, ἐάν τις ἀνθρώπων ἐλδῆτερον ἢ παῖδα ἀιχωὼς βία, διπλοῦ πλὴν βλάθειν ὀφάλερ. ἐὰρ δὲ γυναικα, ἐφῆ ἀισπῆ ἀηκτέναρ ἕξερ, ἑν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεθαι. Idem, ὁιδῆ ἀγῶνες δεινόττορ τοῖς ἀδικημῶνις καυεσῆ κασπ, ἢ τοῖς πρὸ τὸς νόμω τὰς ἀλλοθῆας καταιχωῶσσι γυναικας. ἑγκαλῆπτομαι etiam τὸ ἀιχωόμεσθαι. Aesch. πρὶ πρῶτῶ καὶ τάγε δὲ καταγέλασα πᾶντα μᾶλῶς προσέθηκε, ἐφῆ οἱς δι συμπρέσβας ἑνεκαλῆπτομαι, ὡς δὲ ἐνισε τὸς πρέσβας τῶ φιλίππεα. id est ob quæ legati pudore affecti sunt. Quos enim pudet, ἢ faciem tegere manu solent, uel uelare. hoc enim proprie significat ἑγκαλῆπτομαι. vt Plutarch. de Pompeio moriente, ἐπιπῶρ δὲ μηδῆρ, ἀλλῆ ἑγκαλῆπτομαι ἡμῶν, πρὸ ἐδῶκερ ἑαυτῶρ. Cui uerbo τὸ ἑγκαλῆπτομαι opponitur, quod significat faciem detego. Plato, καὶ ἑγκαλῆπτομαι (ἑνεκαλῆπτο γὰρ) ἑμᾶλ. περ ὁ δὲ δὲ πελοταῖορ ἐφῆγῆατο. παρατρέπομαι, digredior, quia τρέπομαι significat uiam arripio. Xenoph. ἰn Oecon. ἴδι ἐφῶ ἐγὼ δὲ ἰχόμενα, καὶ τὸδε μοὶ παρατρέπομαι τῶ λόγῶ, εἰς πλὴν ἐπιμέλεων δῆλωσσορ πρὶ ἡν πᾶν δλομῶνιρ, ab hoc sermone digrediens, transi ad alium, & eo orationem conuerte quod ad eruditionem pertinet. Idem ἰn quinto ἐλλῶνις, καὶ ὁ μὲν Νικόλοχος βοκῶρ Ἀβυδκνοῖς, ἑπτα ἐκῆσε. παρατρέπομαι δὲ εἰς τένεδορ, ἐδῆε πλὴν χῶρα, καὶ χῆματα λαβῶρ ἀπέπλῶσερ εἰς Ἀβυδορ, iter autẽ flectes, obiter digrediens. παρατρέπω ἀντι τῶ παραπλῶνι, ἰn errorem impello, παραπέθω, hoc est ἰn prauum perpello. παράγω ἢ ἀπατῶ. vnde παρατροπή, παρακρῆσις deprauatio, ἰn errorem impulsio. Sic autẽ dicitur παραπλῆξ, vt παραπλῆξ, hoc est ὁ σφόδρα μαινόμενος, ὁ ἐμωληκτο. Galen. ἰn primo therapeu. ὁυδὲ χηλοῖ ἀνῆρ ἕδεις νοῦν ἔχωρ, ἑτε τὸν ὀμῆρα μάσιγα ζωῆλορ, ἑτε τὸ παραπλῆγα, σαλμωνέα. Significat etiam ἀπαῖδῆτερ καὶ ἀμωσσορ καὶ ἀπῶδορ, πρὸ τῶς μετῶ ὀμῆρορ, vt ἰquit Eustath. Trãlatio est a pulsu chordarum absõno & inepto. παρατρέπω etiam a uia recta deflecto, & aberrare facio. vt ἐκτρέπω & πρῆκτέρομαι ἐγὼ, aberro, uiam rectam egredior. Aristotel. ἰn. iiii. de gener. animal. συμβαῖνα δὲ πολλὰ καὶ καὶ ἡν δλοκῶντων ἀναπῆσορ εἶνα ζωῶρ, πολλοῖς ἡδῆ πεπλῶμῶνις, τὸς μὲ

ἀιχωόμεσθαι

ἀιχωὼς καὶ

ἀιχωὼς καὶ

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

ἐγκαλῆπτομαι

συμπεφυκέναι τὴν κλίσην, τὸ δὲ ἐκ τε τῆς ἀφῆρας, a recto fitu deflecta esse.
 Plutarch. in Consolatione, Διὸ τὸ δὲ φρονούτως, ἐπὶ τῆς ἀφῆρας κλίσεως ἔστι
 κλίσην ἢ φυσικῆς καὶ μετρίως φθὶ πρὸς τὴν ψυχὴν λύπης, ἐς ἄπειρα καὶ βαρβαρικῶς
 κλίσην πρὸς ἑτέρωθεν, **vltra modum efferrī & longius aberrare ab eo quā**
legitimo modo temperatum est. In hoc enim verbo ἢ πρὸς non signifi-
 cationem mutat, sed quodammodo intendit & elegātiām addit, vt in
 παρεκβαίνειν & ἐκβάσει. Greg. ἐκτενέστερον γὰρ, ἢ καὶ μικρόν παρεκβαίνω, ἢ
 ἐκτενέστερον. **De quo in superioribus diximus.** παρεκβαίνω, παρεκβαίνωμαι,
eluceo, inclaresco. Greg. ἐς βασιλίον, ἐκτενέστερον γὰρ φησὶ προσεκοπίω, ὡς ἂν ἡλι-
 κία, ἔτι καὶ καὶ φέρεται. ἢ ἑξὼ ταῦτα λαμβάνειν ἀνεσις, ἀλλὰ ἕξ ἡμῶν μικρόν ταῦ-
 τα παρεκβαίνειν ἢ παρεκβαίνειν, **sensim elucere & inclarescere.** Similis est
 vis præpositiōis in ἐκτενέστερον, παρεκβαίνειν, ἐκτενέστερον, ἐκτενέστερον & ἐκτε-
 κλίσην. Aristot. in secundo Ethic. ἢ δὲ ἀντικῆ ἀρετῆ δὲ, ἔστι παρεκβαίνειν, ὁδὸν ἢ
 πῶνον μακροτέρως, μικρόν παρεκβαίνειν ἢ ἔτι ἕτερον, paulum immutata & de-
 clinans. Idem in historia animalium, τοῖς δὲ ὠτοκόμοις ὡς ἂν κροκοδείλων &
 σαύρας καὶ τοῖς ἀλλοῖς τῆς τοιχῶς, ἀμφοτέρως τὰ σκέλη καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ
 ὀπίσθια ἐς τὸ πρόσθιον κάμπτειν, μικρόν ἐς τὸ πλάγιον παρεκβαίνειν. **id est in**
latus inclinata. Significat etiam perperam inclino. Galenus, τέτρατα
 γίνεται ὡς μὲν ἕξις λέγειται, κατὰ παρεκβαίνειν φθὶ μήτρας, ὡς ἂν παρεκβαίνειν
 παρεκβαίνειν ἀνωμάτως, ἢ τὰ τέτρατα. παρεκβαίνειν, ἢ ἐκβαίνειν, hoc est leuī-
 ter attingo, stringo, hoc est προσφέρω. Plutarch. πρὸς ἐμμετρον, ἢ δὲ τὸ θεῶν
 τάξις καὶ δημοκρατία πρὸς ἄλλων προσοίαν διλοῖ, καὶ πρὸς καὶ τρίτης παρεκβαίνειν
 τοιαύτη, ἔτι δὲ τὴν χάρις ἢ δημοκρατία, ἵνα τὸ ἔστω ἐν κακίας ἐκάστω ἀναί-
 20. Tres enim προσοίαν ponens, de tertia ita inquit, τρίτη δὲ ἢ ἐκότερας ἢ
 θεῶν προσοίαν καὶ προσοίαν, τὴν ὅσοι πρὸς γὰρ δαίμονες πεταγμένοι ἢ ἀνθρωπί-
 νων προσοίαν φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποι εἰσι. παρεκβαίνειν ἰgitur leuiter attinge-
 re significat. παρεκβαίνειν plus est ἢ παρεκβαίνειν, hoc est iustam ope-
 ram cum aliis præsto. Idem in Galba, ὅτω τῶν πολλῶν φόνος μὴ σωεί-
 φατάμνοι, χήρας δὲ καὶ εἴφην καὶ ἀμάσσαντες ἐπιτέκνουται, ἢ τὰς ἀμαρτίας ἦτον.
 παρεκβαίνειν idem quod κατέχω, nisi φθὶ intendere videtur significatio-
 nem. Basil. Diodoro, παρεκβαίνειν τὴν μνήμη, memoria tenere & comple-
 cti. Et in Pandectis, ὁ μὴ πρὸς καταγράφην, ἢ παρεκβαίνειν φαλκίδιον, non
 retinebit quartā partē falcidiā. & παρεκβαίνειν. Idēq; euenit in παρε-
 καταγράφειν. Aristot. ἢ παρεκβαίνειν οὐκ ἔστι τὸ μνησθῆναι, ἢ φύσις καθάπερ εἰ-
 θε παρεκβαίνειν ἐπὶ πλείονα τῆς ἀπὸ τῆς μορίου. de manu elephātis loquens.
Sepe vero ἢ παρὰ significat ad latus quid fieri, vt παρακαθίζω iuxta me
assidere iubeo. Antiph. οὐ δὲ νόμιμόν ὄσιν πάλαι καὶ γυναικάς παρακαθίσασ-
 μένους ἑαυτοῖς τῆς δικαστῆς, δικαστῆς. Plato, ὁ δὲ παρεκβαίνειν ἐκ δεξιῶς. Demosth.
 πρὸς Ἀπαύρ. εἰς ἐπιτοπῶν ἔρχονται. ἐνὰ δὲ ἐκαστῶν παρεκβαίνειν. Ad arbitriū
 veniunt, vterq; autem sibi vnum arbitrum eligit. ἐνὶ δὲ κοινῶν Διακτικῆ

ἐκ πρὸς φθὶ τῆ
συνθέσει.
Παρεκβαίνειν
μα.

Παρεκβαίνειν
μα.

Παρακατέχω

ἐκδοσάντων. hoc est iudicem et arbitrum tulit aduersario, de quo verbo ali-
 bi diximus in verbo καθίζω. παρακαθίστημι, iuxta colloco atq; custode
 appono. Idem alibi, παρακαταστίθω ἕνα τὸ δικαστῆρα φυλάττω. & in pri-
 λιο. καὶ στρατώτας δικαστῆρας ὡς ἂν ἐπὶ τοῖς φθὶ στρατηγικῶν παρεκαταστήσαντας.
 Lucian. Ἀετῶν αὐτοῦ παρεκαταστήθω, τὸ ἡσυχάσθαι κολλήσονται. Aliquan-
 do ponitur ἀντὶ φθὶ φαντικίας καὶ παρεκβαίνειν καθίστημι, quasi altrinse-
 cus colloco. Isocrat. οὐ γὰρ ἐφθόνον μὲν ταῖς ἀνευνομήτοις τῶν πόλεων, ἔστι
 παρακάθω ἐπιτοπῶν, πολιτικῆς ὑπενωτικῆς παρεκαθισάντες. Plut. Δομῶν δὲ Σκη-
 πῶν δὲ μέγας ἀντὶ αὐτοῦ ἕξ ἀπὸ τοῦ ἀδελφῶ ἀδελφῶ παρεκατέστησε, id est consilia-
 rium et quasi consortem imperii apposuit, hoc est sub persona legati
 quasi custodem & moderatorem. παρακατακλίνω, iuxta colloco vel in
 lecto vel in mensa. quod & παρακλίνω dicitur. Athen. Ὀλυμπίους παρε-
 κλίνας αὐτῶν καλλεξάνων πρὸς δεξιῶν ἐταίρων παρακαθίστανται. Lucian. ἄλλο
 δῶλον ἐκ νεφέλης πλάσσειν αὐτῆς σοὶ ὁμοίον, παρεκατακλίνω μὲν αὐτῶν. Παρακα-
 θίστημι, vtrinque demitto. Aristot. in nono historiae de nauilio loquens,
 ἐκ δὲ μετὰ τὸ πλεκτηνῶν λέπειν τὴν σάουφιν, ὁμοίον τῆς σεγαπόσοι τῶν μετα-
 ζῶ τῶν δακτύλων, χηται δὲ αὐτῶν ὅταν πρὸς τὸ ἑξῆς ἰστίαν ἀντὶ πηδάλου δὲ τὸ πλε-
 κτανῶν παρεκαθίστησι. id est cirrorum suorum partem vtrinque ad remiga-
 dum demittit. Idem significare mihi videntur illa verba Xenophotis
 in secundo ἐκδοσάντων, πάντα δὲ παρεκαθιστάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, ἢ τὰ παρε-
 κλήματα παραβάλλον, προσεῖπεν ὡς μὴ εἰς κινήσοιτῃ ἐκ φθὶ τάξεως, hoc est remi-
 gium demittens ita vt classis staret in procinctu. vel contabulata pro
 pugnacula hoc verbo intelliguntur, aut plutei nauales ad arcēda mis-
 silia, quibus latera nauium obtegebantur. vt fuerint παρεκλήματα τὰ ἐκ
 τέρων τὸ πρὸς παρεκλήματα παρεκλήματα. Similis est significatio in παρε-
 κλήματι, de quo alibi dictum est.
 ἐπιτέκνουται etiam tā actiua ἢ passiua voce dicitur, pro ostendo & osten-
 to, & specimen præbeo & documentum industriae aut ingenii aut ar-
 tis edo. Gregor. καὶ τὸ σίμβλων μέλισσα ἀπὸ τῆς ἀφῆρας, πρὸς ἑαυτῷ σοφῶν ἐπι-
 τέκνουται. Isocr. τῆς δὲ ἐπὶ πάντων ὁμοίως ἐμμύλοντας τῆς τάξεως, παραβάλλωσθαι,
 πρὸς ἑαυτῷ ὁμοίως παρεκβαίνειν. Athen. de ludis Pythiis loquens, πρὸς
 ἄλλων γὰρ ἐπιτέκνουται οἱ ποιηταί. id est poemata sua recitabant publice.
 Et in. xii. de nuptiis Alexandri Magni loquens, θυμαποποιοὶ δὲ ἦσαν δια-
 πρῆσσαντες, Σκύμνος παρακτικῶν καὶ Φιλισίδης Συρακούσιος, μετῶν δὲ ἐπιτέκνουται
 φωδῶς ἄλλης παρακτικῶν. ἐπιτέκνουται etiam appellatur equitum ludicra de-
 cursio, & trasuectio ostentatrix. Xenoph. ἰπποεργῶν. οὐ μύνην ἀγνοῶ, ὅτι ἢ
 μύνην πισθῶσι δαυσίοντα τὰ ἑλάων, πάντων δὲ ἢ δὲ ἐπιτέκνουται ἢ δὲ ἀμα-
 λητικῶν ὄσιν, ὄσιν ἢ ὅπως μὴ οἱ πολέμοιοι αὐτῶν τῶν δὲ ἀναγκαίων. Idē,
 ὅταν γερῶν φθὶ ἰπποδρομῶν ἢ ἐπίδειξις ἢ, καλὸν μύνην ἔγωγε πρῶτον τάξασθαι.
 Latine huiuscemodī πομπή φθὶ ἰπποεργῶν trasuectio dicitur. A Graecis etiā

Παρακαθίστημι

Παρακαθίστημι

Παραβάλλω

ἐπιτέκνουμαι

ἐπιτέκνουμαι

δοκιμασία. **Tranquillus** in Augusto vsus est transuentionis verbo. **Plato** in Gorg. de sophericis recitationibus dixit & orationibus ad ostentationem comparatis, ουκοῦν ὅταν βέλῃσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν ὀικασθε, παρ' ἐμοὶ τοργίας καταλνεῖ, ἢ ἐπιδέξεται ὑμῶν. **Idem**, οὐδὲρ ὄιον εἰ ἀντὶν ἐρωτᾶν ὡς σῶκρον περὶ καὶ γὰρ αὐτὸ ἐν ποτ' ἢ φησὶ ἐπιδέξεται ἐκέλευε γοῶν νῦν δὴ ὅτι τις βέλῃσθε ἢν ἔνδορ ὄντων, ἢ πρὸς ἅπαντα ἔφη ἀποκρινεῖσθαι. **Cicero** in tertio de Oratore de hoc loquens, Isq; princeps ex omnibus ausus est in conuentu poscere qua de re quisq; audire vellet. ἐπίδειγμα etiam dicitur quicquid a saltatore aut alio theatro aut scenico artifice ostendat ad artis aut ingenii aut corporis commendationem, & quodcūq; specimē. **Xenoph.** in Sympof. de saltatore puero & puella quæ in caput prouoluebatur super enses, ἡς ἑώρα ὁ συρακόςσιος ἢν μὲν ἀντ' ἐπιδείγματων ἀμελοῦντας, ἀλλὰ λιλίοις δὲ ἠδ' ὀμύδαις, φθονῶν ὡδ' ἠωκράτη ἔπειρ. **Demosth.** πρὸς Δεπί. Ἐσι βίνυται ἅπαντα τὰντα ὡς ἄνδρες Ἀθηνῶσι, Δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. ἐπιδεικνύω voce actiua ostendo & probo, vt ἀποδείκνυμι. ἐπιδεικνύω γὰρ τοῦ λόγου est demonstratiuum & ostentationi natum, vt inqt **Quintilia.** ἐνδείκνυμι, defero et postulo in iudicio. Et ἐνδείξις, delatio vt ἐισαγγελία, vt alibi dictum est. ἐνδείκνυμαι autem τὸ ἐπιδείκνυμαι, id est ostedo, specimē mei p̄beo, ostentabunde in mediū prodeō, plausum a circūfusa turba capto. quod & παρενδείκνυμαι dicitur & παρεπιδείκνυμαι. **Plutarchus** de Cicerone, καὶ δὴ λόγος ὅστις ἐμπείριον ἔνα γράμματόπων παρεπιδείκνυσθαι βελόμην. διὰ τὸ γράφομεν πρὸς τὸς ἀγῶνας λόγων. παρερχοῦ etiam dicitur παρεπιδέσθαι, hoc est palam omnibus in mediū prodire. **Athen. lib. xii.** Ἀυλοδοῖ δὲ παρῆλθορ Διονύσιος ὁ ἠρακλιώτης, ἰπέρβολος κυβωμικὸς παρῆλθορ ἢ ἢ ἀυλῆται, διὰ πρὸς τὸ πειθικὸν ἡνλησαν. **Iactare** se id latine dici potest. **Cicer.** in Verrē, Video vbi iactaturus se sit **Fortetius.** bella, pericula, tempora reipub. impreatorum penuriam commemorabit. id est quibus e locis argumenta ducturus sit ad eloquentiam ostentandam. ὄρῳ δὲ ὄρα ἐνδείξεται ὁ ὀρησιῶν. Et in Finibus, In quo consuevit iactare vestra se oratio, claris & fortibus viris commemorandis. Alibi exultare dixit ferme pro eodē. In quo maxime philosophorū exultat oratio, ἐν τρυφῶν ἕωθε. Et Iactantia, ἐνδείξις. **Quintil.** Hoc enim inanē est iactantia. Alia est autem iactatio, verbosa scilicet commendatio sui, gloria tiorq; inepta & inutilis. quam ipse in. xi. reprehendens ita inquit, Impri mis enim omnis sui iactatio vitiosa est. reprehensus enim in hac parte nō mediocriter **Cicero.** μεγαλαυχεῖς id græce dicit & μεγαλαυχῆρ. est em̄ ex eorū ordine q̄ vtraq; voce enūciantur. **Isocr.** in Busyr. Αἰδοῦσθαι μὲν οὐκ ἔστιν ἐπιεικὲς, ἀλλὰ ὁ μεγαλαυχῆρ ἐπὶ τῆ βυσύριδος ἀπολογία. **Plato** in. iii. de Rep. Ἀνδρὶ λοιδορομύδῳ, ἢ πρὸς δεῖς ἐρίζεσθαι ἢ μεγαλαυχῆρ μύδῳ, διομύδῳ ὀδῶμονα εἶναι. **Lucian.** τί γὰρ ἢ ποῖς ἠδὲ ἡμῶν, εἰ ἢ μήτηρ ἐμεγαλαυχῆ

ἐπίδειγμα.

ἐνδείκνυμαι.

παρεπιδείκνυμαι.

παρερχοῦ.

Iactare.

Iactantia.

Iactatio.

μεγαλαυχεῖς.

μεγαλαυχῆρ.

τότε ἢ ἡζὺς καλλίων εἶναι. **Basil.** ad Eunomiū, εἰ δὲ τὸ βραχυτάτῳ μέρμυκος ἔπος πρὸς ἡλίας τῆ γνώσε τὴ φύσιν, πῶς πλὴν ἀκατάληπτον τῷ θεῷ δύναμιν μεγαλαυχῆς φωντᾶζει; ἐνδείκνυμι etiam significat id quod latine dicitur venditare se. **Demosth.** πρὸς πρῶτον. ἵνα δὲ μὴ γλῆται ταῦτα εἰ λέγω φανερό, διὰ ταῦτα, εἴτε δὴν αὐτὸς φίλιππος μὲν ἀμῶσε βασιλεῖν. εἴτε δὲ ἔχαριζοντ' ἅπαντα, ἐνδείκνυμι μύδοι ὅτι ὑπερολακόδοντες ἐκείνον. id est operam suā illi venditātes, & in adulatio nem effusi, sese illi cōmendare atq; insinuare cupientes, & veluti lenocinātes oibus obsequiis. Quibus verbis aut similibus respōdēs **Aesch.** ἐν ὧδ' ἡπὶ κτήσι φησὶτα inquit, λέγων ὡς ἐγὼ τὸ γράφω εἶχ ὑπὲρ τὸ πόλεως ἐγὼ φάμῳ, ἀλλὰ ἐνδείκνυμι μύδος Ἀλεξάνδρῳ διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχθρας, sed operam Alexandro venditans propter odiū quo ipse Demosthenē prosequit. **Iustinius,** Interea inquit Alcibiades hanc operam ciuibus venditabat. id est existimari volebat hāc operā ciuibus suis nauare, in eorū gratiam hoc facere. **Plut.** καὶ κικέρων μὲν ἐκάλε τὸν καλλίαν εἰς τὸ σύγκλιτον, ἢ πρὸ τῆν λεγομύδων ἀπέκρινε. ὁ δὲ πολλὸς διομύδος εἶναι τὸς πρᾶγματων καινῶν ἐπιεικῆς, ὅμα τῆς σωωμότατος ἐνδείκνυμι μύδος, ἀπεκρίνασθαι, at **Catilina** tum multos existimans rerū nouarū cupidus esse, tum plausum a coniuratis captans, respōdit **Ciceroni.** vel se cōiuratis probare volens, cōfidētiaq; tāto incepto dignam ostentans. **Plinius** lib. vndetricesimo, Ostentatio artis & portentosa scientia venditatio, periculosa est. id est τῶν τῶν ἐνδείξις. **Cicero,** Quinetiam mihi quidem laudabiliora omnia videntur, quæ sine populo teste & sine venditatioe fiūt. Idem in octaua **Philip.** cum dicit, Huic **Cotulæ** externo sentētias nostras i codicillos & omnia verba referebant. huic etiam se summis honoribus hī contra dignitatē suā venditabant. Hoc significare voluit, ἐνδείκνυμι, ἢ αὐτὸς προσένεμον, ὅτι πρὸς δίδου εἰ αὐτὸ ἀξίωμα γροῦς ὅτι βέλῃσθε. vel, καὶ δὴ καὶ τὸ τῶ ἐπιλοζομῶν εἰ αὐτὸς ἀναξίως τὸ ἰδίως ὀδοζίας προίεσθαι, vel καταχαρίζεσθαι. ἐνδείκνυται etia verbum est medicorum. **Gal.** lib. ix. therapeu. ἐυλόγως δὴ πρὸς τὰ μὲ σωειν δέκνυται πλὴν φλεβοτομία, τὰ δὲ ἀντενδείκνυται. κένωσις μὲ γὰρ ἀνοφθὶ δ σκοπός, id est indicant. Et ἐνδείξις est indicatio rei praeuertendæ medico imprimisq; animaduertendæ. ἐνδείκνυμι μύδος igitur sunt in loco iam dicto quæ notam sanguinis missionis preferunt. ἀντενδείκνυμι μύδος αὐτ' quæ contra riam & interdictionem. Et ad **Glauco.** lib. pri. καὶ ἢ τὸ κάμνοντο ὀφρομύδος, μέγιστον ἢ καὶ αὐτὸ συμμῶν εἶναι, καθάπερ ἢ σφραγίς, ἐπὶ πᾶσι τῆς ἀλλοίς ἐνδείξεται σοι πλὴν ἐπιεικῆ τῶ πυρετῆ, indicium faciet, index erit. Et ἀντενδείξις ἀντενδείξις est, vt ita dicam, obnunciatio. hoc est rei apparatus discussio, consilii capti & agitati diremptio, vt comitia olim dirimebantur obnunciatione Augurum, & auspicia occentu foricum. ἀποδείκνυται demonstro, vnde ἀποδείξις μαθηματικά, voce actiua dicitur. Et ἀποδείκνυται vt ἀναδείκνυται creo et designo magistratum. **Synes.** ὁ ἀποδείξας σε πρὸς δέρον δὴ μύδος. **Strabo**

Venditare.

ἐνδείξις.

ἐνδείκνυμι μύδος.

ἢ ἀντενδείκνυμι μύδος.

ἀντενδείξις.

ἀποδείκνυται.

βο, ἡ ἡρατὴ ἡ γὰρ ἀνάξ ἡ καὶ νομάρχας ἀπεδείξαντες. **Herodian.** τὴς τε ἡεῖς ἀντὶ κοι-
 νωνδε φθι βασιλείας ἢ ἀυτοκράτορας ἀπεδείξας. **Ἀπεδείκνυω** **facio, efficio, ἀπετελώ.**
Synes. τοῖσ' τὸν ὄσπρ ἢ σὺνρων τρυφῆ, ἢ καὶ συγγενῶν ἡ καὶ ὠλων ἐπιλήσιμονας ἀπε-
 δείκνυσι. **Plato in Gorg.** ἢ ἔδοκῆ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητὴς δεσποῦν ὄτρουῦν
 ζῶν, δε ἀρ πῶραλαβῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, ἀπεδείξῃ ἀγριώτερον ἢ πῶραλαβε, id est ἀπέφηνε **vt**
paulo post dixit, ἢ ἀπέτελεσε. **Ἀπεδείκνυμι, defigno, constituo, id est ἀπε-**
τάτω, statum & fixum facio. **Demosth.** ἢ τιμοκρατ. μετὰ ταῦτα δε, ἀρ
 χειροτονήσκει ἐσφέρει, δεκ ὄνθες ἰδέναί προσέταξαν. ἀλλὰ πῶν ἡρίτων ἀπέδειξαν ἐκ
 κλησίαν, **sed tertiam concionem constituerunt, & p̄finierunt.** **Sic Isocr.**
 ὅυτε σωμείων ἀυτοῖς, ἔτε ἡρόντων ἀποδείκνυμι, **Nec locis consiliorū nec tē**
poribus statis. **Ἀπεδείκνυω, edo.** **Pauf.** ὄυδερ ἀπεδείκνυμι λαμπρόν, **Nullō**
edito claro facinore. quo verbo sepe utitur. & aliqñ ἐπιθ' ἀξιαδῶν pro eo-
dem legitur. **Ἀπεδείκνυμαι etiam voce passiva ostendo significat.** **Xe-**
noph. καὶ ἔδοκῆ μοι δίκαια εἶναι, δεκ ἡρ παύομαι ἀπεδείκνυμι. **Idem,** εἰ μὴ λό-
 γω, ἀλλ' ἔργω ἀπεδείκνυμι. **Ἀπεδείκνυμι etiam τῷ γνώμῳ apud eūdem sic**
dicitur vt ἀπεδείκνυμαι. vt apud Thucyd. in pri. ἀλλὰ βελομένη ἀυτὴς σα-
 φῶς ἀπεδείκνυμι πῶν γνώμῳ, ἔς τὸ ἡλεμῆρ μᾶλλον δεκῆσαι, ἔλεξερ. id est **cla-**
re sententiā dicētes. **Ἀναδείκνυω, creō, defigno.** **Greg. de Iuliano,** ὄμδ τε
 ἀυτοκράτωρ ἀναδείκνυται, ἢ κακῶς πρὶ τῷ πωδύσαντα βασιλεία τὰ βασιλῆα γίνε-
 ται. **Plut. in Cesare,** ἡπατωρ ἀναδείξας ἐάντων ἡ καὶ ἡσταιρικῶν. **Ἀναδείκνυω edo,**
vt ἀπεδείκνυω. **Greg.** εἰς τῷ κωνῶν κυριακῶν, εἰ δε πλοῦταῖος ὄ ἀνθρωπος ἀνεδείκνυται, ἢ
 ταῦτα χεσὶ θεῶ ἢ ἐκόνι τελεμῆρ, δεκ ἡρ θαυμασῶν. **Ἀναδείκνυω, dico, confecro.**
Strabo, ἡερόν ἀναδείκνυται καὶ σαρι τῶν σεβασῶν. **ἡ ἀπεδείκνυω, p̄mōstro quasi** πρῶ-
 δεικνύω, **vt ὑπάγω δ' προάγω & similia.** **Isocr.** πρὸς φίλιππορ, ὄ δε διαλλάξας τὰς
 πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις, μετ' ὧν ἢ πρὸς ὄυς δεῖ τὴς ἡλέμωρ
 ἐκφέρειν. **Et sic sepe. & in Nicocl.** πολλὰ γιν' ἡ συγγραμμάτων ἐπιτελεθέντα,
 ὄ τοῖς ἀλλοῖς ὑποδείκνυται, πολλὴ κατὰ δεξέρων τῷ δόξαν τ' ἐλπίδ' ἔλαβερ. **Hoc**
in loco ostensa significat & edita opera.

Ἀποδείκνυ-
μαι.

Δυσωπῶμαι
Δυσωπία.

Δυσωπῶμαι τὸ ἐν ἔπομαι, pudore vehementer afficior. **Plut.** πρὶ δυσωπίας,
 ἡ πρὸς ἀλήθ' ἡ ἀγαθῶν, δε δυσωπῶν. καὶ **Δυσωπία, verēcūdatio, & vehemens**
oris cōfusio. **Idē,** ὄς ἂ τῷ κατῆφθων ὄριζοντ' ἀνπῶν κάτω ἐλέπῃ ποισῶν, ἔτω τῷ
 ἀγαθῶν μέγχι ἡ μὴ δε ἀνδελέπῃ τῷς δεομένοις ὑπέκωσθ' ἡ δυσωπῶν ἡ νόμῳ.
Demosth. i. iii. ἡ φιλίπ. καὶ τὴς εἰς τῶν ὑπάγοντας ἡμᾶς ὄρωρ, δεκ ὄξῶν, ἀλλὰ
 δυσωπῶμαι. ἢ ἔξῆρ ἡ δὲ ἀγνοῖαν εἰς χαλεπὴν πρῶμα ὑπάγοντας πῶν πόλιν, **sed**
pudore cōfusus sum. **Construit cū accus. vt ἀγαθῶν.** **Plut. in Catone,**
 καὶ ἂ πωθεροῖς γαμῶρ ἐφυλάττοντο συλλέξας, **δυσωπῶμαι** τῷ ἀποκάλυψῃ ἢ γν-
 μνωσῃ. δε σωμῆες δε ἐκάνισορ εἰ τῶνομα **δυσωπῶται μοναρχίαν.** **Propterea factū**
est vt δυσωπῶν significet exorari & flecti aīo. **Chrysof.** πρὶ ἡρωσων. ὄ δε
 ἔ μόνον ἐδυσωπῶν τοῖς ἡμάσι τῶν τοῖς, ἀλλὰ ἢ πλεῶν ἐνέκῃ τὰ ἀυτὰ ἀπαιτῆν
 ἀπὸ ἡ καὶ πρῶτερον. **Et δυσωπῶν, flectere, persuadere, exorare.** **Synes.**
 πρὸς ταῦτα ὄχῶν δ' ἡ σῶν, ὄχῶν ἡ ἐξῶν τῷ **δυσωπῶν** τῷ δέορ. καὶ

καταδυσωπῶ **pro eodem ponitur.** **Lucia. de Chryse sacerdotē,** τοῖσ' ἀυτῶν καταδυσωπῶ
 ἔτω καταδυσωπῶσιν ἡ θεῶν ἐκ τ' λόγων, ὄσε ἀρμωσῶν τὰ τόξα κατὰ ὄξῶν
 λοιμῶ τὴς ἀχαιῶν. **Translata est significatio a more eorum qui pudore**
impediūtur quominus negēt quod rogātur. **Δυσωπῶ etiam hēreo, & hē**
sitabunde aspicio. **Xenoph. in. iii.** ἀρμωσῶ πρὸς θεῶν ἔφκ μὴ τοῖσ' ἀρμωσῶν
 ἀλλ' ἔφκ ἡμῶν ἐκ τῶν ἔξῆρ πῶν πόλιν ὄνεργετῆρ. ἐπὶ δε ὄ γλαῦκωρ ἐδυσωπῶ-
 σερ, ὄς ἀν τότε σκοπῶν ὄπῶν ἀρμωσῶν, δε ἔφκ ὄ σωκράτης, **& cetera.** **Dicitur**
etiam δυσωπῶμαι ἀντὶ τῷ ὑφορῶμαι, & pro hēreo, suspicor, restito. **Idē in. ii.**
 καὶ τ' ἡ ὄρωρ δὴ τὰ μοῖ γαστρί δελεαζόμενα, ἡ καὶ μάλα ἐνια **δυσωπῶμαι**, ὄμωρ
 τῷ ἐπιθυμῶ τῷ φαγῆρ ἀγόμενα πρὸς τὸ δελεαρ ἀλίσκεται. **Idem de ceruo lo-**
quens, ἔφκ γιν' ὄσφραίνονται τ' ἡς κενικημένης, **δυσωπῶται.** **Δυσωπῶ, visum p̄-**
stringo, horribili specie terreo, intuitū retūdo. **Plut.** τὰ **δυσωπῶται** πῶν
 ὄφῃ dixit, **visum p̄stringentia, vt res admodū splēdide. vt idem,** **δυσ-**
ωπῶται τ' ὄφωρ πρὸς τῷ λαμπρότητα. **Iulian. de quadam effigie Alexan-**
dri loquens summo artificio facta, sed admodum parua, ὄυτω δε ἐφ
ἐκάσ' τὸ θαῦμα τ' τέχνης δέχεται, ὄσε ὄ μ' ἀλέξανδρος τὸ θεῖον εἶδεν, ἡ καὶ τῷ
δεαπῶ φοβεῖ, δι' ὄλ' δυσωπῶ τῷ ἡμάτος. ὄδε ἡπατος & reliqua. **Ponitur &**
pro suspicor & vereor vt δυσωπῶμαι. **Alicarnas. in vita Lyfie,** ἔφκ ἡ μὴ
 δεμίαν ἡ δονῶν μὴ δε ἀφροδίτῳ ὄ φθι λέξωρ χαρακτῆρ ἔφκ, **δυσωπῶ** ἢ ὑποπῶ
 μῆποτ' ἢ **δυσωπῶ** ἢ λόγῳ. **Δυσωπία, difficultas aliquid certo comprehē-**
dendī recurrente semper addubitatione, vt euenit in rebus dubiis. **Phī**
lo de mūdo, εἰς **δυσωπίας** ἀποδιδράσκων βέλοισ' τὰς ἐν τῷ διαπορῶσιν.
Δυσωπῶ ἢ **δυσωπῶμαι, vt ἀπορῶ & ἀπορῶμαι eodē significatu dicūt, pro**
eo quod est vīu rei cuiuspiam offendor. **Athen. lib. iii. de quodā loquēs**
qui in cōuīuio edere cōeperat echinū marinū, ignorās quo modo edē
dus esset, ἐνταῦθα ἡ εἰς τὸ σῶμα ἐνθέντα σῶν τῷ κελύφῃ, βρῆκῃ τῷ δόξῃ, τ' ἐχῆ
νομ. δυσωπῶμαι ὄ τῷ ἐρώσῃ, ἢ ἢ σωμῆντα τῷ ἀντιπῶν τ' τραχύτης, ἀπῆρ,
 ὄ φάγμα μισῶρ. **Significat etiam incōmode & impeditē verfor.** **Idem,** ἡ
 δὴ μάρκελλος **δυσωπῶμαι** ἐν τῷ Συρακῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῷ Ἀρχιμήδῳ κα-
 τὰ σκῶν μᾶτος. id est **vexat, cōflictatus, ipeditus. id est ἐκ ἔχων ὄ ἀρμωσῶ**
 τῷ πολιορκίᾳ. **est enim Δύσωπος cuius vīus ac tractatio difficilis est. vt**
Isocr. τῶν ἐξῆρ **δύσωπος** appellat, quia pauci dñatu & imperio recte
vtunt. **Polyb.** ἐν οἷς μ' πᾶσιν ἢ μ' μακεδόνων σωμῆες **δύσωπος,** ποτὲ ἡ ἀρμω-
 σορ. ἢ ἡ ἡρωσῶν ὄρμωσῶ. **ἡ δυσωπῶ** ἢ **δύσωπος.** **Cicer. in. iii. de Finib, cō-**
modū & incōmodū vertit, Incōmoda enim, inquit, & cōmoda, (sic em̄
δύσωπος ἢ δύσωπος) cōmunia esse voluerūt. **Δύσωπος** αἰ **δύσωπος**
tē nō modo vīus intractabilitatē, aut in vīu atq; tractatione offensio-
nē significat, sed etiam verfurē faciēdē molestiā & difficultatē. **Idē ad**
Atticū. xvi. Mirifica em̄ δύσωπος est propter metū armorū. dicitio a ver-
bo κινῆσαι deriuata, de quo alibi diximus.

σέβω σέβομαι ἰτίδὲμ vtraq; voce pro eodem dicitur. Greg. βδελυκτοὶ εἰσι
 μάλοι. κλάνης, βδελυκτότεροι εἰσι δὲ πελάγης ἢ προσκομισμύων ἢ σεβομύων. de Aegyptiis
 loquēs, Abominabiles ob errorē cultus deorū, abominabiliores pro-
 pter vilitatem eorum que ab íp̄s̄is coluntur & adorantur. Alibi actiua
 significatiōe, ἵνα πλὴν ἀνυμιθίσαι ἢ κλάνης ὡς φησι ΠανλϞ, ἀπλαμείωνοισιν
 εἰς θεοὺς σέβονται, ἰν ἴς quę ἰψὶ colunt. Pauf. καὶ ἂ ὄσοις θεῶς καθέσκην ἄλλους
 εἰς τῆς δῆμοις σέβειν, ἔδένεῖ ἥσων πλὴν Ἀθλων ἄγασιν εἰς ἑμῆ. **σέβομαι etiam ve-
 neror & obseruo significat.** Polybίus, σέβεται δὲ ἢ τωτον παρῶ ἄλον ἢ εἶον
 ὁ σωθεὶς ὡς πατέρω. **σεβάζομαι etiam colere & venerari religiose signifi-
 cat.** Gennadas, καὶ πάλιν ὀλίγη τόπος τῶν ἱερῶν, ἢ ἄλλῃ παρῶ οἰκισμῶν ἑσέ-
 βάζετο τὰ κτίσματα, τὰ θεῶ, ἢ πλὴν θεῶς ἀντὶ ἐνός. **Greg.** ἔς τὰ ἐπιφάνια, οἱ δὲ
 αὐτοὶ ἢ μαλακίαν ἐτίμησαν, ὅθρασὺτητα, ἐσεβάσθησαν. **Inde σεβασοὶ, Impera-
 tores Romani dicti, & priuatim σεβασὸς Octavius Cesar, qui Augustus
 primū appellatus est. & augusta dignitas σεβάσμιος ἀξίωμα, & σεβά-
 σμιος ἕμι.** Augustus autem simulachra deorum Cícero vocat in libr. de
 Natura Deorum, Cū deorū, inquit, augusta & sancta simulachra ve-
 neremur. hoc est maiestatis plena & similitudinē diuinitatis habentia.
**Liuius in pri. Formam viri intuens aliquatū ampliorem augustiorēq;
 humana. Augustus in hoc significato est** σεμνὸς, ἰσθὸς, σεπῶς, ἦπερ φησὶ, ἰσθὸς
 πρεπῆς, δαμόνη, θεοπρεπῆς, γρηγορὸς, ἀξιοπρεπῆς, ἰσθὸς, **qui etiam ἀντίθεος δίκ-
 τι potest.** ἵπαντῶ ἵπαντῶμαι, **obuiā procedo.** Herodί. ἵπλιώτων δὲ διαφρη-
 φοροῦντες, καὶ πάλιν ἀναπεπῶμύων ἐδέχοντο. **Idem,** καὶ δὲ δωματίς προελθὼν
 ἵπαντῶμύον ἑαυτοῖς, πωθάνειομαι ἐπερῶτο τὰς αἰτίας εἰς ὄμῃς. **Et rursus,
 ἵπαντῶμαι, μήτε ἑνὰς προσιέναι, ἢ τὰς ἵπαντωνμύων ἀνασρέφειν. Dicitur & ἵπαντῶμαι βα-
 ρυτόνω. Idem,** ὄκ ἀναμείνας δὲ ὁ ἄρτάβων ἵπλιώτεο αὐτῶ εἰς τῶν πρὸ εἰς
 πὸλεως πειδίω, **obuiām prodit. vt μεταμέλομαι & ἐπιμέλομαι, que perinde
 vīitata sunt vt πριωῶμύων. Demosth.** οὐδέ εἰς τῶν οἰκείων τέττος, ἢ ἐπιμελομέ-
 νων τῶν τέττος ὅτε ἀπειθῆμαι. **Sic Isocr.** ἐπιμελόμυνοι ἢ πραγμάτων, **qui in ma-
 gistratibus erant. Dicit & ἵπαντῶμαι. Lucian.** ἐπεὶ δὲ ἀϑικόμεθα, ἢ ἵπλω-
 τίαλον ἢ μῖν, ἢ πᾶζον μετὰ λακρῶν οἱ ἐταῖροι. **Qđ Plut. cū accusat. iūxit, ἢ δὲ
 ἐπιτελαγμύων απείρω πρὸς τῶν κνκλωσιν ἐνδραμύσσαι, ἵπαντῶμαι τὰς κλεμίας,
 At subsidiarie cohortes cursum circumducte, in aduersos hostes incur-
 rūt. Σωαντῶ σωαντῶμαι pro eodem atq; ἵπαντῶ dicuntur. Herodian.**
 κατα δὲ ἑνα δάμονα σωλῶτητα τῆ μαρκίᾳ δὲ πωδίου. **Ecclesiaste. cap. ii. τὸ σο-
 φὸ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς κεφαλῆ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀφρων εἰς σκότι προβεται. καὶ ἔργων
 Σωάντημα, καὶ ἐγὼ οὗ σωάντημα, ἐν σωαντῶσται τῆς πᾶσιν αὐτοῖς. καὶ ἕγερ ἐγὼ
 εἰς καρδίᾳ μου, ὡς σωάντημα τῶ ἀφρων καὶ γε ἐμοὶ σωαντῶσται, & dixit
 mecum in corde meo, quod vt euentus est rerum suarum imprudenti,
 perinde quoq; consilia respondebunt. σωάντημα, ἐν σωαντῶσται αὐτοῖς,
 hoc significat quod in vnum & eundem exitū omnes incursum sunt.**

ἅπαντῶ voce actiua tantum dicitur in praesenti, licet in futuro in voce ἀπαντῶ
 cem passiuā exeat, & significat id quod praecedētia, vt notū est vniciq;. **Sig-
 nificat etiam respondeo, id est euentu conuenio & congruo.** Synes. εἰ
 πλὴν διὰ λόγων γραφένε τὰ πρὸ εἰς τῆς εἰς ἀπαντῶ ἢ λόγων, **Cui in literis
 educato fortunę bona, vt par erat, nō respōdet.** Isocr. in Bussyt. ἵσως οὖν
 τῆς ἐρημίοις ἀπαντῶσσαι, ὅδ, **Fortasse igitur iis q̄ dicta sunt respōdere hoc
 poterit.** Greg. aliter, ὁ δὲ ἢ μικρὸν μωυίας δις κλητέμν, ἐπῶ αὐτῶ κερῶ
 λαορ ἀπαντῶ τῶν ἑαυτῶ συμφορῶν, **vltrō in summam calamitatē suā ruit,**
 de Iuliano loquēs ἰ Persas exercitū ducētε. ἅπαντῶ etiam officii gra-
 tia obuiā eo vel deduco & comitor. Aristot. in. ix. Ethic. καὶ ἐς τὰ κνκ
 δὲ μάλις αὐτοῦ δὲ τῶς συγγενῶς ἀπαντῶν, **ad funera deducēda se cōferre &
 offerre.** Significat etiam ἐπιτυχῶν ἢ ἀναγινώσκω. Athen. δνο ἢ συγγράμματα
 πρὸς ἀπλιώτη, id est incidimus & legimus duo eius opera, vel in
 man⁹ nostras incidērūt. Idē, ἐγὼ δὲ εἰς ἀπλιώτη τῶν δράματι, πλέονα ἢ κα-
 λαμῆνης μέσης κωμωδίας ἀναγνῶς γράμματα ἢ δικασίωρ. ἅπαντῶ πρὸς τῶν κνκ
 est obire vadimonii, cui opponit καταλέπερ. de quo alibi dictū est. De-
 mosth. Δικῶ δὲ τέττω λακῶρ εἰς κληγεῖας ἕλωρ ἐρίμω. ἢ γῶ ἀπλιώται. ἅπαν
 τῆσιν est obuiā itio, vt Cícero ad Atticū quodā loco dixit. Est etiam respō-
 sio. Plut. in Politicis p̄ceptis, Δῖ δὲ ὅμοι ἢ πρὸς τὰς ἀπαντῶσσαι τῶν λόγων
 ὄντοφορ ἔχηρ ἢ γενομνασμίωρ, ἢ κληκῶρ. **Idem de iocis oratoris loquēs in
 eodem, μάλις δὲ ὄντοκμῶ τὰ τοιαῦτα πρὶ τὰς ἀπαντῶσσαι ἢ ἀμείβας, τὸ γαρ
 ἐκ τῶσασμῶν ἢ κατῶσσοντα, γελοπορσιούτος ὄσσι. ἅπαντῶ etiam est conuenire,
 coire, cogi.** Aristot. in. iiii. Politic. de concilio dixit coacto, ἄλλοε δὲ τῶ
 πορ τὸ πρὶ τὰς ἀρχαὶς ἢ τὰς ὀδυῶς ἀπαντῶν τῶς κληταρ, καὶ πρὶ κλημω βα-
 λυσομύων καὶ συμμαχίας. ἅπαντῶντα dicuntur oblata & fortuna, nō ro-
 gata aut ipetrata, vt auguria oblata & auspicia. Xenoph. in pri. ἀρημνα
 ὄντι πὲ γαρ ἵπλαμείωνσιν, ἢ τῶς ἐρηθας, ἢ τε τῶς ἀπαντῶντας ἐδένω τὰ συμφέ-
 ροντα τῆς μαντομύων, ἀλλὰ τῶς διεδὲς διὰ τέττωρ αὐτὰ σημείων. κληκῶν ὄττω
 ἐνόμειρ. ἀλλῶ οἱ μὲν κλησοὶ φασὶ ὑπό τε τῶ ἐρηθωρ καὶ τῶ ἀπαντῶντων ἀρηπείω
 τε καὶ προτητέωθαι. **παρθενῶ, τὸ εἰς τῶν πρὸ δεινῶς διάγω. quo Gregor. vsus est. &
 παρθενῶμαι. Herodian. de Vestalibus,** καὶ μέγρι τέλδῶ τῶ βίς παρθενῶθαι. **Lucian.**
 καὶ ὄλωε τὸ πρῶγμα ὑπέρδωρ ἐδὲκα σοι, εἰς κληκῶ καὶ σιδκῶ θαλά-
 μω κατῶ πρὶ πλὴν δαυαλῶν πρὸ δεινῶθαι. **Hic significare potest virginē custo-
 diri: quia παρθενῶ significat virginem custodio. vt Idem, εἰ μήτε αὐτὸς
 προσάπιορ ἀκμίας καὶ καλῆς παρθενῶ, μήτε ἄλλω ἐπιτητέοι προσβλέπερ,
 ἄρκορ δὲ καὶ εἶρω παρθενῶ. Herodianus in primo de simulachro
 dea Pessinuntiae, ἐπιπολυ δὲ πωθῆμα τῶν ἑομαίωρ πλὴν ναῦ ἐφεκόν-
 τωρ, ἀντεχῶς εἰς ἢν, ὅσ πρὸ τῶρ ἢ ναῦς ἀνέδραμε πρηνῆ πλὴν ἴερων
 ἐνεκθῶσαι εἰς διεθ ἢ εἰς ἐσίας ἢ. τὰν πλὴν ἐλα παρθενῶθαι. αἰτίω δὲ διὰ
 φθορῶς ἔχηρ, & reliqua. παρθενῶθαι, ἀντὶ τῶ παρθενῶθαι dixit, vt ex
 O iiii**

ἀπαντῶ
 ἀπαντῶσσαι
 ἀπαντῶντας
 παρθενῶ
 παρθενῶμαι
 παρθενῶθαι

θαλαμβω, θαλαμβομαι, θαλαμβω, Αγιθω, καθαρθω, Αγιθωτις

καθαρθω

προσροπαιος

sequentibus apparet . θαρθενω enim sic dicitur vt θαλαμβω, in thalamo plurimum verbor . quod & θαλαμβομαι dicitur . quale est illud auctoris cuius nomen non teneo, επι δε τῶν γυναικῶν ἀρμόζει θαλαμβωδῶς καὶ μὴ σωεῖναι τοῖς ἄλλοις. Sic θαλαμβω, τὸ ἐν θαλάτῃ ὡς ἐπιτοπλῆσον διάγω. Quorum formam sequuntur Αγιθω & καθαρθω, ἐν καθαρότητι διάγω, genitiuo iuncta . Demosth. καὶ τιμοκρ. τὸν βίον ὅλον ἐγυθύνειν τῶν τοιστων ἐπιτηδουμάτων. Lucian. ὁ δ' ἀγιθωρ ἐρωτᾷ ἄξιον, ἐς γυναικας ἐπιθῶν. Accipitur & actiue ἀντι τῆ ἀγιθωρ, hoc est lustrare & expiare. Antiph. ταῦτα μὲν οὖν ἐδότες βοηθῆτε μὲν τῷ ἀποθανόντι. ἡμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀρκτεῖνα. ἀγιθῶτε δὲ πλὴν πόλιμ, lustrate & expiate ab homicidio. Inde Αγιθωτις, locus religiosus in quo animi a contagione vitę ciuilib purgantur, id quod alibi vt opinor diximus. Greg. καὶ ἰελ. ἔλ δε καταγωγή πηξαοθα ἔξωνας. ἀγιθωτις τε καὶ παρθενωνας, καὶ φροντισῆριμ. Plato, καθάπερ ἱερεα φόνου καθαρθονται. Synes. προσελεθε τῷ θεῷ καθαρθῶσθι πάθος ψυχῆς, καὶ ἀμνησίαν ἐχῶσθι κακῶν. Quare pro innocente ponitur a Polybio, Σπάρτιον εὐρεθρ ἀνδρα δπεχῶμυμνον τῶν δημοσίω καὶ καθαρθονται πρὶ ταῦτα. προσροπαιοι autem dicebatur δι μὴ καθαρθῶσθι φόνου, ἀλλὰ τῷ ἀμαλ μεμιασμενοι, vt inquit Suidas. Quare etiam δι ἰκέται προσροπαιοι sic appellatur. de quibus diximus satis multa in Annotationibus in Pand. in tractatum de Pcenis. Quare προσροπαιος significat piaculum ob quod ciuitas vel familia aliqua religione obstringitur. Paus. in Corinthiacis, ἐι δε ἐπι τῶστων ἀντι τὸ μίασμα τὸ πέλοπ καὶ ὁ μυρτίλιν προσροπαιῶν ἠκολούθησε, τῆτις ἦν ἄρα ὁμολογούσθαι ἠνικα ἔπειτα γλαύκω Σπαρτιάται βασιλεύσαντ ἐπιόρκα ὁμόσωντ, ἔπειρ ἐς τῆ ἀργόνου κατιέναι πλὴν δίκην. μίασμα & προσροπαιος pro eodē posita sunt hoc loco. Myrtilus enim a Pelope interemptus fuerat & i mare proiectus . Phalaris πολυπρατ. ὁ δ' δῆπε προσροπαια χρίματα καὶ ἔναγῆ, μετὰ κινδύωμ τῶστων κατὰ χεῖρ ὑπέμψα, ἀ καὶ ἀναγκαζομύνας λαβεῖμ, ἐξελῶ ἀπὸ ἄδῳ. Diximus supra quid sit ἔναγῆ, δῆλαγῆ, ἀλιτήριος, θαλαμναῖος, & alia. His similis est προσροπαιος. vt apud Aesch. πρὶ παρῶν. ἔαστε οὖν ἀντὸρ τοιστων προσροπαιον, μὴ γῆ δῆ τ' πόλεως, ὡσε ἐν ἡμῖν ἀνασρεφῆσθαι, καὶ τῆ μ' ἐκ κλησίαν καθάρετε, ἐν δε τῆς ψυχῆσμοσι διὰ τῶστων καὶ δυχῆς πρῆσιθε, καὶ στραλῶν ἔπερὶ καὶ ναυακῶν ἐκπέμψετε, καὶ μὲν ὄγε ἠσίοσθι λέγει, πολλῶν ἔξυμπατα πόλις κακῶ ἀνδρῶ ἀπῦρεν, Sinetis igitur inter vos versari, hominem contaminatum atq; consceleratum & absit vero vt ipse ciuitatem piaculo obliget, & vt ciuitatem obstringat aliqua religio ob eius infauftam presentiam. προσροπαιῶν autem dicitur qui πρὸς ἡνα τρεπόμυμνον expiationem orat. hoc est ἰκέτης καὶ φόνων ἐπι φόνου. Et προσροπαιῶν qui piaculum importat, qui religione obstringit, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apologia, οὐτωσὶ ἐκ παντὸς τρῶσ τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυομύνας τῶ ἀνδρῶ, ἡμῆς ὁσιώτερον ἡμῖν ἐπισκῆπτομυμνον ὑπῆρ ἀντῶ, μὴ τὸν φονέα

ζητώτας κολάζει, τ' καθαρόμ ζητῆρ ἀρκτεῖνα. ὁ τε γῆ ἀρκτεῖνας τῶ θανόντος & ἔμ ἡσπορ τῆς ἀτίσις προσροπαιός ὄσθι, ὄτος τε ἀνοσίως διαφθαρε, διπλάσιον καθίσκσι τὸ μίασμα τῶ ἀλιτηρίω τῆς ἀρκτεῖνας, carnifex enim qui innocentē interfecerit, nō minore religione eos obstrinxerit qui causa necis fuerint, hoc est iudices, ἢ ἴπσε qui ob cędem admissam nō cōuictus sceleris, a carnifice necatus fuerit . Cuius rationem ex paulo ante dictis intelligimus, τὸν τε γῆ δίκαιοντα & δίκαιον καταλαμβάνει μὴ ἄφως διαδίζωντα, ὄλ ἀδικῆται . τόντε φόνωντα ἀνοσίον ἀλῶναι μὴ ἄφως ἐλεγχθέντα ἀ ἐπικαλῆται. Idem in accusatione, ἀδικως δ' ἀρδύμυμνον τῆσ ὑφ ἡμῶν, ἡμῖμ προσροπαιος ὁ ἀποθανῶν δε ἔσαι, ἡμῖμ δ' ἐνθῶμυμνον γῆσεται, Quod si hunc reum cędis contra ius absolueritis, nos iam soluti religione erimus ob cędem hominis inducta, vt qui officio perfuncti simus: vobis aut absolutio religioa piacularisq; fuerit. Hoc em̄ ἐνθῶμυμνος significat παρ ἄπικῶν, hoc est προσροπαιος. ἐνθῶμυμνον est quod religionē in animo ciet. Thucyd. de lunę defectu loquens, δι δε ἄθωαῖοι δι παλῆσ ἐπιχεῖρ ἐκέλδομ, ἐνθῶμυμνον πρὸ μῆμοι, in religionem vertentes. ἐνθῶμυμνος vero est θυμοφθῆς. Aristot. in. vii. Politic. τὸ δε τῶν ἐλλῶωμ γῆσος ἐνθῶμυμνοντε καὶ διανοηκῶμ ὄσθι. ἐνθῶμυμνον est cōceptus animi, hoc est sensus & sensum. Alcid. πρὶ τῶν λόγος γαπῆσ γαμφόντων, ἐπιεῖρ μ' ἔκ τ' πῆραχῆμ πρὶ τῶ πῆρατῶντ ἐπιφῶ, καὶ ταχῆα χεῖσθαι καὶ τῶ ὀνομάτων καὶ τῶ ἐνθῶμυμνοντῶν διτῆσ, καὶ τῷ κειρῶ τ' πῆραμάτων, ἔπε φνσῶσ ἀπάσῆσ, ἔπε παυδῆας ὄθι τυχῶσῆσ ἐσθι. Idem, πρὶ μ' οὖν τῆσ ἀνοχῆσ διασμῆσ, ἐπι τ' ἐνθῶμυμνοντῶν δῆ μόνυμ τῆ γνῶμυμν ἔχαρ, τοῖσ δε ὀνομασθι ἐκ τῶ πῆρατῆκα δηλοῦ. Sic Alicarnass. & Isocr. ἔπε pro sensis & sententiis vtitur, hoc est ἀντι τῶν νοημάτων. ἐνθῶμυμνον etiam argumentum & sententia oratoria. Aristot. in Proble. sect. xviii. διὰ τῆ τοῖσ πῆραδῆγμοσι χαιρῶσθι δι ἀνοχῆσ ἐν τῶσ ἐπῆρεμῆσ καὶ τοῖσ λόγῆσ μᾶλλον τ' ἐνθῶμυμνοντῶν. Idē, τὰ δε ἐνθῶμυμνοντῶν ἀπόδῆσθι ὄσθι ἐκ τῶ καθῶλ, ἀ ἦπομ ἴσμεν ἢ τὰ μέρ. Inde ἐνθῶμυμνοντῶν ἀνθῶ, acer in argumentationibus & argutus orator. vt de Aristide legimus, ὄλ ἐνθῶμυμνοντῶν τυχῶσθαι ὄμ καὶ βίαιος, καὶ ὄλ τῆ τῶ ἐνθῶμυμνοντῶν πονηρότητι δημοσθενίσα. De enthymemate multa Quintil. dixit lib. v. Significat etiam inuentum. Xenoph. ἐνθῶμυμνον πρὸ ἀξιον, memorabile inuentum, hoc est ἐπινοῆμα ἀξιόλογον. καταθῶμυμνον dicitur qui est ex sententia animi, hoc est iucundus & gratissimus. Synes. τῆ φιλοσόφω, ἔπασσῆσ τῆσ μακαρίσῆσ ἐτ ἀίρεσ, καὶ πάντας ἐξῆσ καὶ ἄλλε ἀντιεῖ προσγεγνεμ, ὡσε ἔνοῖοι καταθῶμυμνον, ἐμῆ δε δῆ χαιρῆ ὀφέλεμ ἀντῶ ὄλ σοι καταθῶμυμνον ὄσθι. Significat etiā qđ animo versatur. vt illud Iliad. κ. ὄσθῆσ, μῆ δε ἔ τῆ θάνατος καταθῶμυμνον ἔσαι, noli terreri mortis reputatione, μὴ ἐπέλεμ σοι ἢ τῶ θανάτῶ ἐνθῶμυμνοντῶν. καταθῶμυμνον aut est animo cōcidere & labascere. Xenoph. ὄσε δ' μ' δῆμῶσ καταθῶμυμνοντῶν πῶντελῶσ καταθῶμυμνοντῶν, id est πῶνυμ ἠθῶμυμνοντῶν. vt καταμελῶ καὶ παρῶμ ἐλῶ, τὸ λῆμ ἀμελῶ. Ἀποθῶμυμνον ὁ μὴ καταθῶμυμνοντῶν, ὁ ἀποθῶμυμνοντῶν. Verum προσροπαιῶν προσροπαιῶν.

ἐνθῶμυμνον

ἐνθῶμυμνον

ἐνθῶμυμνον

ἐνθῶμυμνον

καταθῶμυμνον

καταθῶμυμνον

reatus est ob homicidiū & piaculum, & cōtamīnatarū manuū abornī-
 natio, et detestabile facinus. Synes. Ioanni, ουδε εμβαλξυμλίσοι δεξιάμ, & δε
 ἀπ' αὐτῆς σιτησόμειθα. τὸς ἄμυλίσ ἢ ἀλάσορας δέδιμυ. ἔνθι γράνωρ γὰρ ἡμῶν
 ἔναρμόξῃ πλὴ προσροπλῶ. εἰσὶ καὶ ἡμῖν δικεῖαι κηλίδες, & δ' αἶ καὶ προσεραυίξεται,
 si enim nos tetigeris, nobis utiq; labem scelerate cōtagiōis impresse-
 ris. Idem alibi, ὃ γὰρ μολυσμός Διαδόσιμῳ, ἢ ὃ θίγωρ ἔναγξες, ἀρλάουε φη προσ-
 τροπίς. Significat etiā deuotionē & detestationē. Aesch. κτκσιφ. καὶ
 ἐκ ἀπέχρησιν αὐτοῖς ἔτορ ἢ ὄγκορ ὁμόσαι, ἀλλὰ ἢ προσροπλῶ ἢ ἀεῖρ ἰχυρεῖρ ὑπέρ
 τ' ἔτορ ἐκρίσσω, diras imprecati sunt si quis contra faceret.

Στρατόμα
 Στρατόμα

Στρατόμα στρατόμα eiusdem ordinis sunt cum supradictis. Xenoph. in
 vi. ἐλλωίξ, εἰ ἄς στρατόμα ἐπὶ τῷ Ἀραδία. Demosth. ἐστρατόμαλός παῖς τὰς
 ἔν ἡλικία στρατίας, qui omnia stipēdia in etate militari fecit. Xenoph. in. v.
 ἐλλωίξ, καὶ τὸν μὲν ὡς ὄρεῖς ἀρκεκῆρκεται, μηδ' ἕνα μετὰ σὺ στρατόμα ὁμοίωρ
 ἐπ' ὀλυθίς. Idem πέμφαντες δὲ ὀλυθίοι προεῖρη ἡμῖν, ὅλ' ἐμῆ παρσομόμειθα συστρά-

Ἐκστράτω,
 Ἐκστράτω

τῶμαλοιοι, ἐκῆνοι ἐφ' ἡμᾶς ἴοιερ. Similiter ἐκστράτω ἐκστράτωμα, quod signi-
 ficat infesto exercitu exeo et inuado. Greg. de Iuliano in Cōstantinum
 insurgente, ὃ δὲ ἐπ' αὐτ' ἐκστράτωμα, ἢ φη δ' ὕστερος ἐπαυίσαται. A quo ἐκστράτωσις
 & ἐκστράτία. Idem, ἐπὶ ἐκστράτιαν ἀρθῆς. Thucyd. ἐκστράτωνται ἐπ' Ἄργῳ

Στρατοπέ-
 δῶμα

στρατοπέδῳ ὀπλίταις. Στρατοπέδῳ στρατοπέδῳμα. Xenoph. in. ii. ἀναβασ. ἐστρά-

Στρατοπέ-
 δῶμα

τοπέδῳμαλοιοι ἡμέρας πολέας ἢ ἄκοιοι. Plut. in Apophth. ἐν δὲ τῇ ὀλῖα ἢ συμ-

Ἀναστράπε-
 δῶμα

μάχῳ στρατοπέδῳμα, ἢ χάρακα βαλλόμενος, πρὸς ἢ ἐπὶ ὄντα. τὶ γὰρ φοβόμεθα, χηρί-

καταστράτο-
 πέδῶμα

σω ἐφ' ἡ φωνῶν τῶ στρατηγῶ εἶναι, ἢ ἀρ προσεδοκῆσα. Ipse Xenoph. utraq; vo-
 ce vsus est in sexto ἐπιποπῆ. Eodem in loco ἀναστράτοπέδῳ est castra mo-
 ueo. & ἀναστράτοπέδῳ ἢ ἀνάλοισ ἢ παρεμβολῆς. Polybius de Romanis lo-
 quens, τὰς ἄ ἐκ φη παρεμβολῆς ἀναστράτοπέδῳας κηοῦν ἢ τῶ ὄγκῳ τῶτορ. κατὰ
 στρατοπέδῳ, milites castra metari iubeo et in castra contraho accus. iū-
 ctum. Xenoph. in. vi. παλῆας, ὃ δὲ κύρος κατὰστράτοπέδῳας τὸς ἐαυτ' ὄπῳ δ' ἐπὶ
 πιδάστοατῳ εἶναι ἢ πώλεως, μύλερ ἐπὶ τῶ ὄπλοισ παρὶ γαλερ ἢ ἀριστοποιεῖαδ.

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

Ἀνατένω et ἀνατένομα. Xenoph. in quarto παλῆας, ἐπὶ δὲ ἐγὼ παρηνγνῆ-
 κκα ἐπαυάγερ, καλέσας ὄνομασί αὐτορ, ἀναπταμύλῳ ἔτῳ πλὴ μάχαισιν ὡς
 παῖσῳ πολέμοιορ, ὑπὶ κησέ μᾶ ὀδυς. Et in septimo, ἀλλ' ἀναπταμύλοιοι τὰς
 μαχαίρας, ἰνάγκαζορ ἢ ἀκοντίζερ καὶ τξόλερ. Alibi voce actiua in ter-
 tio ἀναβασ. καὶ ὄτῳ δοκῆ ταῦτα, ἀνατενάτω πλὴ χεῖρα. ἀνετένω ἀπαυίς. vt
 digitum tollere apud Ciceronē. Et inde χερσονία. Significat etiā vo-
 ce passiua minari. Synes. ἀνατενάμυλῳ τῶς ἰορῶσι τῶ ἢ ἢ κᾶρ φάλαρις
 ὠκνησιν. Demosth. ἐκῆνῳ μὲν ἀρ ἔδερ ἔχερ ἡμῖν ἀνατένασθαι φοβροδῳ, id
 est ἀπελῆσαι. Idem Synes. νόμῳ ἀνατένεται πολλὰ ἢ χαλεπὰ τῶς μνη-
 σῶσι πλὴ φη ἔνεγκῶς ἀρχλῶ, qui ambiunt patriæ principatum. καὶ
 ἀνάτασις, ἢ μετὰ πικρίας καὶ θρασυτικῳ ἀπελῆ, minæ feroces et im-
 probæ. Plutarchus in Cat. ἀνάτασιν καὶ ὄγκορ τῶ βασιλείως μὴ φοβηδῆς.

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

Ἀνατένω
 Ἀνατένομα

ἀντὶ τῶ ἐπαπέλκισιν. Ἀρτένω τὸν λόγορ, & ἀρτένω absolute, ἀντὶ τῶ μαῖ Ἀρτένω.
 κρολογῶ, vt alibi dictum est. Plato de tragicis, καὶ μακρὰρ ἔῃσιν ἀρτένοντες
 ἐν τῶς ὀλυμοῖς. significat em̄ in longū extēdo. Lucia. ὃ δὲ πύραιννοσ παρὰ
 τὸν τιτυδὸν ἀρτένας ὑπὲρ γυπῶν καὶ αὐτὸς κερέδορ. Ἀρτένομα inuehor & con- Ἀρτένομα
 tendo. Galenus, Ἀρτένεῖ εἰς θειαλαδῳ. Διατένω, distendo ac dispendo si- Διατένω
 gnificat, vt planum est. Significat etiā pertinēo, id est διήκω καὶ διή-
 κνῶμα. Aristotel. in decimo Ethicorum, Διατένε γὰρ ταῦτα διὰ παντοῦ
 τῶ βίᾳ, ὅσῳ ἔχοντα καὶ δαύαμιν πρὸς ἀρετῶ τε καὶ τῶ δὲ δάμονα βίορ. de do-
 lore & voluptate loquens. Idem, καὶ ἐφ' ὅσον δὲ Διατένει ἢ θεωρία, ἢ ὀ-
 λαμονία, id est etiā pertinet ac pertendit beatitudo. Διατένομα, ve- Διατένομα
 hementer contendo, nitōr. Xenoph. in quarto ἀρμνημονῶ. ὄκοῦν δ' εἰ
 παντὶ ἔσοπ Διατεναμύλεσ φόληγερ, ὅσῳ μὴ ἀνδράρδα. ὄμυ. Aristotel. in no-
 no Ethic. εἰ δὲ ἔτῳς ἔχειν λίαν ἔξιν ἄθλιον, φουκτέορ πλὴ μοχλῆσιν Διατεταμέ-
 νωσ, id est obnixe contento cursu. Construitur cum infinitiūo, vt con-
 tendo efficere latine dicimus. Idem in eodem, πάντωρ ἀμύλωμύλωρ πρὸς
 δ καλόρ, ἢ Διατενομύλωρ τὰ κάλλισα, πρᾶτῃν. | Et ἔπερ Διατένεδς supra mo- ἔπερ Διατέ-
 dum contendere. quo Demosth. vsus est pro vehementer dicendo cō- νομα.
 tendere πρὸς ἀεπῆ. εἰ δὲ φανίσεῖ ἀπαδάζωρ ὅ ὑπερδιατενομύλωρ κύριορ κηῖσι τὸν
 νόμορ. ἐγὼ μὲν ἐκ ἔχω πῶς ἐπαυέσω, φέγειν δὲ ἔ βούλομα. Et Διατάσις, con- Διατάσις
 tentio. Aristotel. in nono Ethic. ὄν γὰρ ἔχει διατάσιν ἔδ' ὄρεξιν. Significat
 vocis viriumq; contentionem. vt in septimo Politic. τὰς δὲ διατάσῃς ἢ
 πάλωρ καὶ κλαυθμοῦσ ἐκ ὄρθῳσ ἀπαρθεῖσιν οἰ κολύοντες ἐν τῶς νόμοισ. συμφέ-
 ρσοι ἢ πρὸς ἄυεσιν. γίνετα γὰρ τῶ ὄγκῳ ἀνά γυμνασία τῶς σώμασιν. ἢ γὰρ τῶ πνύμα-
 τῶς κάθεξι κηῖ τῶ ἰχῶ τῶς κηῖσιν. ὃ συμβαίνῃ τῶς πηδίοισ Διατενομύλοισ. Cel-
 sus, Scribere, legere, voce contendere. Significat etiā διαβεβαῖμα, ἢ
 id est asseuero, affirmo. apud Aristotel. & Lucian. Διατένεδς, etiā
 intentare significat καὶ προτένεδς. Xenoph. ὃ δὲ ὡς εἶδορ τῶς μῆδῃς προ-
 κηθῆντας, Διατεφνάμυλοιοι, οἰ μὲν, τὰ παλῆα, οἰ δὲ, τὰ τῶξ, εἰσῆσιν, id est in armis
 constiterunt intentatis pilis & arcubus. Huic verbo cum significat
 obnitōr & contendo, opponitur δ' ἀρξῆσθωμῶ cum genitiūo iunctum. Ἀρξῆσθωμῶ
 vt, μὴ ἀρξῆσθῶμῆ τῶτῳ, ἀλλὰ διατένεσ πρὸς ὃ προσέχημ ἄυτῳ. Demosth. πρὶ ἢ
 ἐν κηῖσῳ, καὶ ὃ μὲν ἄπῳ ὡς δῖόντε τὰ ἀρῆσα, ὑμῆδς δ' ἀρξῆσθωμῆστε, vos autē
 ignauia & socordia rem transmīstis, langore & desidia affecti fui-
 stis. ἐντένομα etiā acriter & cum contentione dico. Plato libro se-
 ptimo de Repub. ἐπελαδομύλω ἢ ἐγὼ ὅτι ἐπαύζομυ, ἢ μᾶλλον ἐντεφνάμε-
 νῳ ἔρην, id est θυμωδῆς. Aesch. ἐντενάμυλος πλὴ φωνῶ, pro sublata voce
 dixit. ἐντένω πηγάς, pro colaphos incutio. Et ἐντένω simpliciter pro
 cædo, pulso, ferio, καὶ πηγάς δῖδωμι. Plato in Minoe, εἰσὶ δὲ φη κηῖσῳ
 δημοκρηπέσῳ ἢ βραυδία. ἐν ἢ δὲ ἢ ἢ ἐντένοντες ἡμῆς τὸν μῖνω, ἀμωρδῆμῆ, ἀνδ-
 ὶν ἡμᾶς ἀνάγκασε τῶ δασμοῦσ πηλῆν ἐκείνωσ. Quod dixit propter tragicos
 O v

qui conuiciis concidebant Minoen, αυτον ως χαλεπὴν καὶ ἀγχιον κακῶς λέγοντες. **Synes.** Οὐ γὰρ ὀμιλοῦντες ποτε σοβίσαιμ διὰ τοῦ ἀγχιῶν ἰωάννου τὸν ἀλιπῆριον, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὸ λατρεῖν ἡμῶν ἐξ ἡμετέρων ζῆνι. **In quo loco quid significet** σοβίσαιμ **mox viderimus.** Lucia. πληγὰς δὲ ὁ γενναῖος προσενέταρε, **in super colaphos incussit.** Quod etiam ἐν τριβῶν dicitur. Idem, κοινύλας ἐνέτριψαν, **influxerunt, impegunt.** Idem in iudicio dearum, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἰ νενηκμύλαι, μηδὲ κακὸν ἐν τριβῶν τῷ νενηκμῶ. **Plutarch in apophth.** προσελθὼν δὲ διδασκαλείῳ, ἔραψαν ἰλιάδῳ ἡτφ. τὸ δὲ διδασκάλῳ μὴ εἶπεν ὁ μῦθος φήσαντες, ἐν τριβῶν αὐτῷ κόνδυλον, ἀπὸ πλάθου. **Dicitur & προστριβῶν, p infigo vt alibi diximus.** ἐν τένῳ etiam intendo significat. unde ἐν τένῳ, **intēsius.** Apud Aeginetam ἐν τένῳ φάρμακον dicitur quæ tentiginem cient. dantur enim ἐπὶ τῷ ἀπεράκτων μερίων κατὰ τένῳ voce actiua, contendo dicendo, καὶ διεξιρχομαι, id est latius differo & explico. **Plato in secundo de Repub.** διὸ κατὰ τένῳ ἐρῶ, τὸν ὀδύκομ βίον ἐπιμύων, id est quare commemorabo laus iniustitiæ, hoc est ἀποτένας τὸν λόγον, **vel ἀρετένας vt iam dictum est.** Idem, ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ σου ἀκῶν τῶν αὐτῶν, ὡς δυνάμει μάλιστα κατὰ τένῳ λέγω, ἢ longissima possum disputatione vtor. **Alibi pro contrā differere posuit.** κατὰ τένῳ τὸν δρόμον, contendo cursum. **Synes.** κατὰ τένῳ τὸν δρόμον ἐπὶ τὸν λιμῆνα. **Dicitur & τένῳ ἢ κατὰ τένῳ pro ire contendo.** Lucia. ἀναπαύσασθε οὐδ' ὡς ἔχωρ τάχως, ἔτενον ὀδὸν ἐκ βουλοῦ. **Liuius.** Inde apertis campis Cānetum vicum propinquum Pado cōtendere. Idem alibi intendere iter dixit, vt Curtius intendere fugam. **τένω etiam pertineo & specto significat.** Aristotel. in octauo Ethic. ἀσκήρ δὲ δὲ τὰ χρίσιμα, πρὸς τὸν βίον, καὶ τὰ τένοντα, πρὸς ἀρετῶν. **κατὰ τένῳ δὲ κατὰ τένῳ, id est conficio, rūpo, frango.** Athen. κατὰ τένῳ ἢ τὸ τῆς ἀρετῆς πλάτος ἡμέρας. **Demosth.** ὁ δὲ κατὰ τένῳ ἢ τὸ ἐπὶ βασιάνῳ, ἐμολόγησε, **ruptus & cruciatu victus.** **Vipian.** Si seruus municipalis seruū meū loris ruperit, εἰς ἡμέρας κατὰ τένῳ. **Chrysoft.** ἔμε δὲ ἀφῆκε κατὰ τένῳ πόνους τῶν ἁγίων, **confici.** **Aristotel.** de leone loquens à venatoribus oppresso, ἐν δὲ τοῖς φίλοις ἐὰν τὸ ἀναγκασθῆναι εἰς φανερὸν διὰ τὸ πλῆθος φάσιν, τρέχει κατὰ τένῳ, ἢ ἐπὶ πλάθῳ. τὸ δὲ δρόμον, σωρεχῶς ὡς τὸ κωδὸς ἐστὶ κατὰ τένῳ, **id est cursum contendit, non saltim ingreditur.** προστένω δὲ quid sit passiuā voce, supradictum est. **προτένω autem voce actiua sic dicitur, vt τῆς βαλλῶν.** vt enim τῆς βαλλῶν, δὲ πρὸς ἔλκεμα κῶν, vt dixi alibi: sic προστένω, πρὸς τένῳ κῶν, hoc est διακρῶν, in quæstionem & dubium reuoco. **Alexand. in exord proble.** ὅσοι μετ' ἑαυτῶν γινώσκουσι καὶ ἀφῆ προστένωσιν, ἀντικρὺς δέονται νῶν, **id est, Nō sunt sanæ mentis qui ista argumentando disputanda esse contendunt, quæ per se nota sunt.** παρατένω, produco, prorogo. **Greg.** καὶ γὰρ ἐπιτελέσω τὸ ἐπὶ φουγῆς τῆς ἐξουσίας, diutius exularunt. **Plutarch.** de Fabio loquens, αὐτὸς

ἐν τριβῶν ἢ ἐν τριβῶν αὐτῶν ἐν τριβῶν

ἐν τένῳ κατὰ τένῳ

τένω

προτένω

παρατένω

δὲ ἡλιπῆριον εἰς μὴ εἰς μάχοιτο, τὴν δυνάμειν τὴν ἀντίβα. παρατενομύων δὲ, ἀπογοῦσθαι, **sensim cunctando productam, & prolatando ductam, tandem defesturam animis.** **Dicitur & absolute pro duro & extendor in tempus longum.** Gal. Διαθέστω τῆς φθισοπῶρος μοῖ ἀρετῶν, ὑπὸ τῆς φθισοπῶρος τῆς χημῶν, **id est, τῆς ἀρετῶν.** est enim vox actiua pro passiuā absolute posita, quod in aliis verbis permultis fieri solet, vt iam dictum est. **vt illud, τρέχει κατὰ τένῳ, ἀντὶ τὸ κατὰ τένῳ τὸν δρόμον, vel κατὰ τένῳ αὐτῶν.** **Ponitur & pro differo.** **Greg.** οὐδέ τις κίνδυνος ἢ ἀντὶ τὸ δὲ βάρπυσμα παρατένω, **id est ὑπὸ τῆς φθισοπῶρος ἢ ἀναβαλλομύων.** Lucia. ἄμενον ἔπος εἰ καὶ ἡμῶν ὑπὸ σε δὲ φλημα παρατένω. **Et pro remoror & detineo cunctando, quale est illud de Fabio Annibalem frustrante.** **Xenoph.** ἔως παρατένωμι τὸν ὄν, ὡς τὸς ἐμὲ παρατένει ἀπὸ σὲ κωλῶν. **de admiffionali seruo loquens frustrante postulatōres.** **Thucydid.** τίνα πόλιν οἶδε ἢ ἢ νῶν ἢ ἀμφὸν ἢ νῶν παρατενομύων, κληροκία τε παρατενομύων εἰς τοῦ χατῶν. **pro duraturā & permansuram dixit: nisi potius legi debeat κληροκία in accus.** παρατένω ἀντὶ τὸ κατὰ τένῳ καὶ κατὰ τένῳ Plato in Sympos. posuit, **de brutis loquens, καὶ ἐτοιμά ὄσιν ὑπὸ τῶν καὶ διαμάχῳ τὰ ἀδυνάστα, τοῖς ἰχθυότασι, καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων, καὶ ταῦτα τῶν λοιμῶν παρατενομύων εἰς ἐκείνα, ἐκτρέφει, ipsa etiam fame confici vt suos foetus alant.** παρατετένω quid significet, in superioribus dictum est. **ἀντὶ παρατένω, contēdo, id est cōpono & comparo.** **Plato in Phædro,** τὸν λόγον δὲ σε πάλοι θαυμάσιος ἔχω. **ὡς δὲ κινῶ μὴ μοῖ ὑπὸ τῆς ταπεινῆς φωνῆς, εἰς ἀρετῶν καὶ ἐθελίσῃ πρὸς αὐτὸν ἀδὸν ἀντὶ παρατενομύων.** **Dicitur & ἀντὶ παρατετένω, & ἀντὶ παρατενομύων, cōtentio & comparatio.** **Greg.** de lucta Iacob cum angelo, ἢ δὲ ὀμιλοῦν τὸ ἀνθρώπῳ μέτρησ πρὸς τὸ θεῖον ὑπὸ ἀντὶ παρατενομύων. **Hoc Aristoph.** εἰς ἀρετῶν δὲ ἀντετένω δὲ ἀντετένω, ἀντετένω δὲ ἀντὶ τῶν ἁγίων. ἀντὶ τῶν ἁγίων καὶ ὁμοιοῦν. **σωτένω, pertineo, tendo, vergo.** **Aristotel.** in sexto Ethic. ἔστι δὲ βουλή τῆς δυνάμει δυνάμει, ὡς τὰ πρὸς τὸν ὑπεθέτω σκοπὸν σωτένω, δυνάμει πρὸς τὸν αὐτὸν, καὶ πηχάνην αὐτὸν. **Idem in septimo Politic.** ἀλλὰ τὸ καὶ ἕσπερον τῆς τῆς προσοχῆς σκέψεως, πρὸς τὸ τέλος δὲ τῶν ἀρίστων κλητέων σωτένω, **id est spectare & scopum dirigere.** **Plato actiue vsus est pro dirigere & contendere intentionem, in Gorg.** οὗτος ἐμοῖ γε δοκῆ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς τὸν βλέποντα δὲ εἶξῃ, καὶ πάντα εἰς τὸν τὰ αὐτὸν σωτένω, καὶ τὰ τὸ πῶλεως, ὅπως δικαιοσύνην παρέσει καὶ σωφροσύνην τῶν μακαρίων μέλλου ἐσεῖσθαι, **id est dirigentem & intendentem eo omnia & sua & publica.** σωτένωμι τὸ διατένωμι καὶ διαμάχομαι καὶ ἀποχρηζομαι, **conitor, contendo, dimico.** vt in sexto de Rep. ἢ δὲ γελοῖον ἐπὶ μοῖ ἄλλοις μικρῶν ἀγίων πᾶν κῶν, σωτένωμύων ὅπως οὐ ἀκριβέστατα ἔξει. τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστων εἶναι τὰς ἀκριβέστατας. **Plutarch.** πρὶ φιλοπλοῦ. εἰ δὲ τις χαρίων κλητέων τῶν ὄντων, ἢ ἀργυρίων, εἰ γινεῖ μετὰ, ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλα σωτένω καὶ ἀργυρίων, καὶ ἀποκρίνω τὸς ἐπὶ πάντων, εἰς ἐκ οἷο δὲ τῶν τῶν ἀποκρίνω, καὶ

ἀντὶ παρατένω

ἀντὶ παρατετένω

ἀντετένω

σωτένω

σωτένωμι

fortuna utiq; in familiam suam tantam inuidiam exhauriente & excutiente impingenteq; hoc est ἀρσε(αμύνης ης) ἀρξαναξαμύνης, eo modo quo dicunt ἀπελάσσομαι ἄς σε πλὴν ὄργῳ τῆ ἐμῆ. Dicitur & voce actiua. Idem in Cicer. de Catone loquens in senatu sententiam dicente de coniuuratorum supplicio, καὶ ὅτῳ λόγῳ σωμαπέθε(α) ἐπι τῷ και(α)ρα, πλὴν ὑπόνοιῳ, ἔνι πλῆσσι θυμῷ ἢ φρονίματι τῆ σύγκλητον, Atq; interim oratione sua suspicionem coniurationis in Cæsarem excutiens & impingēs infligēs, quasi telum quoddam valide in eum intorqueret & allideret. Et rursum in Cæsare, de hac ipsa re loquens, κάπτω(σ) τῆ ὑπόνοιῳ ἅμα ὅτῳ λόγῳ σωμαπέθε(α) ἐπι τῷ και(α)ρα. (est ἀπελάσσω ης) ex eo ἐσωπέθε(α) unde σωμαπέθε(α) ἔπειτα ἐπελάσσω, Ἰνὰ & simul in Cæsarem suspicionem detorquens & allidens. Lucian. ἀλλ' ἔνταυθα ἀρ ἀπελάσσω τὸ πρῶτον πλὴν ὄψιν, τούτῳ ἔχει, id est si aspectum affirmauerit & fixerit. Plato libro sexto de Repub. οὕτω τῆ νῦν ἢ τῆ ψυχῆς ὡς νόει ὕπαι μὲν ἔκαταλάμπτει ἀληθείᾳ τε ἡ ψυχή τὸ ὄν, ἔσ τῶ ἀπελάσσω, ἔνδοσέ τε καὶ ἔγνω αὐτῆ, ὅτι νοῦν ἔχει φαίνεται, id est cum incubuerit intentione, & sese affirmauerit, ac fixerit in veritate & in eo quod reuera est. Phalaris ἀριστομύια, τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μείζον ἀγαθόν, ἢ πρὶ ἀρετῆ ἢ νίκης ἐπινοήσῃ ἀποθέσει τῶ βίῳ, effundere vitam & proicere. Xenoph. de lepore fugiente canibus instantibus, καταβάλλων καὶ πρῶτα βάλων δ' ἔπειτα ὄς πλάγιον, ὁπότερα ἀρ λυπηταὶ ἀπελάσσω(σ) ἄρ, utra parte laborat, in eam partem inclinans quasiq; innitens, cuius auris demissa indicium est. Dicitur & ἐποθέσει. Galen. ἐφ' ὅτῳ καὶ πλὴν διάνοιῳ ἐπελάσσωμεθα, νοῦ(σ) βελθέμετες, Ad quod nos mente incumbimus, in quo mentem vehementer applicamus, mente firmiter hæremus. Est autem alioquin ἐπελάσσω, incumbo, nitior. quod etiam ἰατρολογία dicitur. ἐπέσεισσι est affirmatio, innixus, allisus. Dioscor. ὁ μὲν ἄλλὰ καὶ διὰ τῆ ὁδόντων ἐπέσεισσι καταλαμβάνομεν, dentium appressu vel illisu hoc deprehendimus. ἀντιπῆσις voce actiua dicitur pro ἀντισκίζομαι, obnitior. ὅσον ἀντιπῆσις lignū vel pila structurā inclinātam fulciens. tibicen latine dicitur, ut Nos urbem incolimus tenui tibicine fultam. Sunt etiam ἀντιπῆσις structuræ lapideæ ædificia editiora utrinq; fulciantes, qui arcus obnitentes vulgo vocantur. Sic apud Xenoph. appellantur fulturæ plagarum erectarum & tibicines plagarii quos varos Lucanus vocat, Ut dum dispositis attollit retia varis Venator, tenet ora leuis clamosa molossi. Aliqui non ἀντιπῆσις sed ἀντιπῆσις in recto legunt βαρυτόνωος διὰ τῆ.

ὄρῳ & ὄρῳμαι. ὄρῳ etiam & ὄρῳμαι indifferenter dicitur pro finire, hoc est definitionem rei dare, licet sepius voce passiva legatur. quod ideo dicitur quia definitio rei est circumscriptio ut docet Cicer. in Topicis. ὄρῳ autem est terminare & finire. extremum enim & finis magnitudinem ὄρῳ dicitur, hoc est ἀπέρας αὐτῶ τῆ. Aristotel. in Problem. sect. decim

maquina, διὰ τὸ μὴ κύνκλωσθαι ὡς οἱ εἰς, ἔς δὲ οὐκ ἐπιφέρει, καὶ γράφει ὁμοίως τῶν ὄρῳσι ἀντὶ κύνκλωσθαι. ὁ δὲ κύνος κύνκλω πρὶ φέρει φησὶ κορυφῆς μὲν ἔσκει, ἡ δὲ γράφει κύνκλω τῶ ὄρῳσι. id est finire & circumscriptore ductu. unde circulus finitor in sphaera ὄρῳσι dicit, quia hæmisphaerii terminus est. ὄρῳσι etiam est cōfinium facere, & disternare, dirimere. Idem in tertio de partibus, de dentibus primoribus & molaribus loquens, ὄρῳσι δὲ ἐκατέρωθεν δι κύνκλωσθαι. Inde ὄρῳσι dicitur. definitio enim discernit unum genus & unam formam ab aliis. quod Socratis inuētum fuit, ut inquit idem auctor libro duodecimo τῆ μὲν τὰ φυσ. σωκράτους δὲ τῆ τὰς ἡθικῶν ἀρετῶν πραγματικῶν μὲν, ὅτι τούτων ὄρῳσι καθόλου ἐπινοήσας πρῶτον, τῆ μὲν φησὶ κύνκλωσθαι κύνκλωσθαι ἡμῶν μόνον, ἢ ὀρίστω πῶς εἴθιμον ἢ εἴθιμον. Quod ideo dicit, quia definitio τ καθόλου ὄρῳσι τ ἔσει, ut ipse in sexto docet, τῶ γὰρ καθόλου τ τῶ εἴθιμον ὄρῳσι. Idem in loco supradicto, δύο γὰρ ὄρῳσι ἔσει ἀρ ἀρδῶν σωκράτη δὲ κύνκλωσθαι, τούτῳ ἐπακτῶν λόγῳ, καὶ ὄρῳσι καθόλου, id est definire genus. Sed Plato eo amplius genera separata definire instituit, id est à materia abstracta ut ipse inquit, ἀλλ' ὁ μὲν σωκράτης τὰ καθόλου εἰ χωριστὰ ἐπέσει, εἰ δὲ τῶν ὄρῳσι. δι δὲ ἐχώρισαν. ὄρῳσι etiam est finē statuere, ut finem constituere, & finis loco ducere. Plato libro octavo de Repub. ἄρ οὐκ εἴθιμον δημοκρατία ὄρῳσι ἀγαθόν, ἢ τούτῳ ἀποκρίσσει καταλήξει. Quod igitur democratia statuit finem & bonum, huius ipsius boni immodica usurpatio democratiam soluit. tu vero quidnam statuere eam ut finem dicis? libertatem inquam. ὄρῳσι est etiam statuere & præstituere, & æstimare. Dinarch. ἡ δὲ Δημοσθ. ὄρῳσι μὲν εἰ αὐτῶ ζήμιον δάνατον, ἔαρ ἀρδῶν ἢ βελῆ τῆ ὄρῳσι ἀληθῶς εἰ τι, τῆ εἰς πλὴν χῶρον ὑπὸ ἀρδῶν κομιθέντων. Idem, καὶ τῶ δημοσθῆς εἰ ἔγγραφε τῆ αὐτῶ κυρίῳ εἶναι πλὴν βελῆ, εἰ δὲ θάνοι ὄρῳσι εἰς ἀρδῶν φωνῆς ζήμιον ἀληθῶς. ὄρῳσι, metiri, æstimare, cætere. Plato in Gorg. καὶ καλῶς γὰρ νῦν ὄρῳσι τῶ σωκράτης, ἡ δὲ τῶ ἀγαθῶ ὄρῳσι μὲν καλόν. Sic Aristotel. in secundo Ethic. διδ ἢ ὄρῳσι τὰς ἀρετῶν ἀποθέσει ἕνας τῶ ἡρεμίας, cætere & æstimant. Idem in quinto Politic. Αἴτιον δὲ τῶ ὄρῳσι καλῶς ὄρῳσι εἰς εἰδῶν. δύο γὰρ εἰς δημοκρατία, δοκεὶ ὄρῳσι, τῶ τῶ καλῶν εἶναι κύριον, τῶ τῆ ἐλασθῆς, Huius rei causa est quod perperam ipsi libertatem statuunt & æstimant. Duo enim sunt quibus democratia censetur, circumscribitur & definitur. Dicitur & ὄρῳσι. Idem in sexto, εἰ ἐπέσει ὄρῳσι ἡ γένε ἢ πλάττω καὶ παθεῖα ὄρῳσι, τὰ δημοκρῶ δοκεὶ τὰ ἀναγῆ τούτων εἶναι, id est censetur & æstimatur à genere & censu. Cicer. Pro Marcello, Hic tu modum vitæ tuæ non salute reip. sed æquitate animi defines? ὄρῳσι, id est τῶ τῶ τῶ. Et pro Sextio, Qui imperiū populū Rom. orbis terrarum terminis definiisset. de Pompeio loquens. Sic Demosthen. ὄρῳσι δὲ κύνκλωσθαι, ius statuere appellat, πρὸς πῶτα ἀντῶν, εἰ δὲ οὐκ εἰδῶ τῆ

τας λόγους, οὐδὲ ἢ θεωρολογία προσορισμὸς καλεῖται, καὶ δεῖται, ἢ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄντων
 τῶν ἀφοριστικῶν καὶ κινητικῶν καὶ οὐκ ὄντων ὅτι ἐπιπέσει τὰ ὄντα πάντα καὶ προσορίσει ἢ
 πρὸς ἄλλο, id est in naturam substantiarum designavit & produxit.
Cuius verbi significatio inde (vt opinor) manauit, quod ὅρος, id est fi-
nitio, λόγος ἑρμηνεύεται ὅτι ἐστὶν ὅσιος τῶν πραγμάτων, ὅτι τὸ ἦν εἶναι δεικνύει, vt
inquit Aristotel. τῶν δὲ τὸ ἦν φύσιν, ὅτι αἰτίας ὅσιν ὄρισμὸς, διὸ ἦν αἰτίας
 γίνεται ὁ γινόμενον. vnde fit vt ὁ κακὸς idem Dionysius neget in natu-
 ra rerum esse, in tractatu περὶ φύσεως, scilicet quod ἀναίτιος ὅτι ἦν ἀφοριστικῶν
 μὲν, id est inter indefinita censetur, hoc est finitionis expertia, cuius
 verba subiiciam, ἦν δὲ ἦν φύσιν, ὅτι αἰτίας ὄρισμὸς γινώσκονται, εἰ οὐκ ὁ κα-
 κὸς ἀναίτιος καὶ ἀφοριστικός, ἦν φύσιν, ὅτι γὰρ ἦν τῆς φύσεως ὅτι πρὸς φύσιν. Id etiam
 ex verbis eiusdem intelligi potest ἦν ὅτι πρὸς δυνάμειος, πρῶτος δὲ τὰ ὅτι ἐν
 ἐκείνῃ δυνάμειος, καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἢ φυτὰ, ἢ πλὴν ὅλων τῶν πάντων φύ-
 σιν, καὶ δυνάμειος τὰ ἦν μὲν πρὸς πλὴν ἀλλήλων ἐπιπέσει καὶ κοινῶν, καὶ τὰ δια-
 κεραιμύων, πρὸς δὲ εἶναι, ἦν τὸν δικαίον ἕκαστα λόγον καὶ ὄρον, ἀσύγχυτα ὅτι ἀσύμφυτα
 τα, ἢ τὰς τῶν πάντων τάξεις ἢ δυνάμειος εἰς δὲ δικαίον ἀγαθὸν διασώζει. ὄρον αὐτὸ
 & λόγον dicit finem cuiusque substantiæ in naturam rerum diuinitus
 editæ, rationemque substantiæ qua alia res ab alia differt, & quo fine
 circumscribi potest: id autem sola definitione fit. vnde προσορίζω ἔξω, ἢ
 θεωρολογικῶς. ἀφορίζω τὸ ἀρνήσω, assigno, designo, attribuo, ἀπο-
 τὰ τῶν. Idem ad Demophil. εἰ γὰρ ἢ θεωρολογία, δικαίως τὰ δίκαια, κελδοῖται
 μεταδιώκειν, ὅταν ἀρνήσω ἐδέλῃ τις ἐκείνῳ τὰ κατ' ὄριον δικαίως, ποτὸ πᾶσι με-
 ταδιώκτεον ὅτι παρὰ πλὴν εἰς τὸν ὄρον ἢ τὰς τῶν, ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις δίκαιον ἀρ-
 νέμεσθαι τὰ κατ' ὄριον ἢ ἀφορίζεσθαι. πολλὸν δὲ πρὸς ἡμῶν ὅτι Δημόφιλος, διὸ αὐτῶν
 δὲ ἡμῶν ἐκ δεῖ. Idem, αὐτὸς μοι οὐκ ὀπίσθη καὶ δυνατὸν ἢ λόγῳ τὰ κατ'
 ὄριον ἀφορίζεσθαι ὅτι θεοὶ λειτουργοί. ἀφορίζω etiam finibus adimo & eximo,
 à finibus aufero. Isocrat. πρὸς φιλιπ. ἦν μάστιγα μοι παρὰ τοῦ ὄρου τῆς βασιλεί-
 ῶν ἐλεῖν. εἰ δὲ μὴ χωρὶν ὅτι πλάσσω ἀφορίζεσθαι, ἢ διαλαβεῖν πλὴν ἄσιν, ἦν
 λέγουσι ἄλλο κλιμακίας μέχρι Σινώπης. Paulopost ἀρνησέσθαι dicit. de
 quo mox dicemus. προσορίζω ἢ προσορίζω ἢ προσορίζω significat eo am-
 plius conditionem addere, verbisque attemperare & definire quod di-
 ctum est, & quasi addefinire quod simpliciter enunciatum erat. &
 προσορισμὸς huiusmodi circumscriptione, verborumque præcisio. Aristot.
 in tertio τῶν μετὰ τὰ φύσις de axiomatibus loquens, τὸ δὲ αὐτὸ ἕκαστα, ὑπάρ-
 χει ὅτι μὴ ὑπάρχειν, ἀδύνατον ὅτι αὐτὸ ἢ τὸ ὅτι ἕκαστα προσορίζομεν ἢ
 ἕσω προσορισμὸν πρὸς τὰς λογικὰς δυνατάς. αὐτὴ δὲ ἀπασῶν ὅτι εἰς αὐτὰ τῶν
 ἀρχῶν ἔχει δὲ τὸν ἐξορισμὸν διορισμὸν, hoc est προσορισμὸν. Magent. in li-
 brum περὶ ἐρμηνείας, φαμὲν οὐκ ὄν τῶν προσορίσεων, αἰ μὲν εἰσιν ὄρισμὸς, ὅς,
 ἀνθρώπων ὅτι λυκός. αἰ δὲ ἀόριστοι, ὅς, ἐκ ἀνθρώπων ὅτι λυκός καὶ τῶν ὄρισμῶν, αἰ
 μὲν ἀπροοριστοί, ὅς, αἰ ἀνὴρ προσορισμὸς, αἰ δὲ προσορισμὸς, ὅς, πᾶς ἀνθρώπος

Αφορισία

προσορίζω
προσορίζω
ξομολο

προσορίζω
προσορίζω
σμός

λυκός. αἰ οὐκ προσορισμὸς, ἢ ὅτι καθόλου προσορισμὸς, ὅς, πᾶς ἀνθρώπος
 λυκός. ἢ ὅτι μορφοῦς, ὅς, τις ἀνθρώπων ὅτι λυκός. Est autem προσορισμὸς
 pars propositionis præcipua, significans quoniam modo insit prædi-
 catum in subiecto. quam partem αἰ προσορίσεως non habentes, ἀπροοριστοι
 dicuntur. tria enim sunt in propositione sic definita. ὁ ὑπεκείμενος, quæ
 materia est in propositione. ὁ κατηγορούμενος, quæ forma est, ipsa præstā-
 tior materia. προσορισμὸς vero princeps pars esse dicitur. καὶ ὁ ἢ ὑπε-
 κείμενος, ἢ ἄλλο ὑπέχει. ὁ δὲ κατηγορούμενος, εἰς. καὶ ἄλλο ὅτι ἦν ὅτι προσορισ-
 μὸς, ἢ τὰ τῶν δὲ κῆρ. ἢ προσορίσεως φαμὲν εἶναι. σημαίνει δὲ ὅπως ὑπάγχει ἢ αὐτὸς
 ὁ κατηγορούμενος ὅτι ὑπεκείμενος. Est igitur προσορισμὸς additamentū defi-
 niens prædicati modū, & prædicamētū circūscriptio. Aristot. in eodem
 tertio διορισμὸν appellat ἢ προσορισμὸν, vt ἰ verbis supradictis. Idē, ἀδύ-
 νατον δὲ ὄντων οὐκ αὐτὸ ὑπεκείμενος εἶναι ἢ μὴ εἶναι, καθάπερ οἰοῦνται ἄλλοι λέγειν ἢ ἄ-
 κλητον. αἰ δὲ μὴ, ἢ δέχεται ἕκαστα ὑπάρχειν ὅτι αὐτὸ τὰ ἦν ἢ προσορισμὸν δὲ ἡμῶν ἢ
 ταῦτα τῆς προσορίσεως τὰ εἰσὸς. hoc est, ne aut caullis sophisticis hæc pro-
 positio exposita sit, circūscribamus eā solitis additamentis. hoc est ἢ δὲ
 αὐτὸ & alia. Vulgo addere circūstātiās dicūt. προσορίζω, destino, præsti-
 tuo. Paulus ad Rom. viii. ὅτι οὐκ προσορίζω ὅτι προσορίσει συμμορφῶν ἢ ἐκόντος τῶν
 ἢ αὐτῶν, Quia quos præsciuit, etiā destinavit cōformes imaginis. vel ad
 verbū, præfinit. Terēt. Nā illic nō licebat nihil præfinito loq̄ ἢ illi pla-
 cerēt. Sed cur præfinitū vocetur, hoc est προσορισμὸς, q̄ in albū prouiden-
 tiæ relati sunt, quos prædestinatos vulgo dicimus, ex loco Diony-
 sū superius citato apparet, vt quidē ego sentio. ἢ etia & selecti dei
 & designati latine dici possunt, hoc est ἀπολεκτι, ἀφορισμὸς, ex turba
 mortaliū delecti & segregati i coloniā domini. προσορίζω etia signifi-
 cat idē qd̄ τῆς εἰσιν ἢ τῆς δικαίως ἀφορίζω, hoc est oppigneratiōis & hypo-
 thecæ notā apponere. Demosth. ἢ ὀνήτορος, τὸ ἢ χωρίον καὶ ναῦ ἕτος φησιν
 ἀρνησέσθαι ταλάντου. τῆς δὲ δικαίως ὅς προσορίζω, διὰ δικαίως. de creditore loquēs.
 Idē, τῆς δὲ ἐκείνου δικαίως προσορίζω τῆς δικαίως, ὅτι τὰς ὀφειλόμενα μὲν ἔνεκα
 λῆς, ἔγει δὲ χωρίον ἔστιν ἢ πλείονος. Verba sunt secūdi creditoris ad primū, q̄
 cū Aphobo debitore fraudē struebat ἢ necē primū creditoris. ὅρος ἐμὴ
 index est rei obnoxiiæ. vnde ὀριζέω verbum ductum, ὅτι προσορίζω ὅτι ὀριζέω
 φορίζω. Idem, ἄλλο τῶν ὄντων ὅτι δικαίως μὲν ὄρισμὸν τῆς δικαίως, ταλάντου δὲ ὅτι
 χωρίον, ὅς ὀφειλόμενα μὲν εἰσὸς εἰσὸς ἀμειψιστίσιν. Dicitur ὄρος ἔθεναι
 ἢ ὄρος καταθέθεναι ab eodē oratore. & inde ἀφορισμὸς εἰσὸς pignori oppo-
 sita. ὄρος etia finis, id est finitio, vt inquit Quintil. ὄρος & ἄρον Plato ὄρος
 in Timæo pro eodē ponit. quod Cicero extremū vertit. Est etia ὄρος
 idem quod σκοπὸς & τέλος ἢ πρῶτος, & ὑπόθεσις. Aristot. in septimo Po-
 litic. ὅτι δὲ τῶν μοι πρὸς δὲ τέλος πάντων ὑπεκείμενος, ἀλλὰ δὲ τέλος εἶναι
 φαῦλον. ὅτι δὲ ἐκατέρωθι διαμαρτάνουσι, ὅτι πρὸς πλὴν ἰατρικῶν. ὅτι γὰρ κτὸντι

Præfinitio

ὀριζέω

ὄρος

δὲ τὸ ὑγιάνον ἐν αὐτῷ σώματι κρῖνουσιν ἑπίσκοποι καλῶς. ἔπε πρὸς τὸν ὑποκέμενον αὐτοῖς ὄρον τυγχάνουσι τῆν ποιητικῶν. ὄρον ἀντὶ τοῦ σκοποῦ dixit. Idem, ἐπεὶ δὲ δὲ αὐτὸ τέλει ἐν αὐτῷ φαίνεται καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὸν αὐτὸν ὄρον ἀναγκάσει τὸ πᾶν ἀξίως ἀνδρῶν καὶ τῆ ἀξίᾳ πολιτείας, φανερὸν ὅτι δὲ τὰς ἐς πᾶν χολῶν ἀρετὰς ὑπάρχεν. ὄρον etiam pro modo, & regula, & quasi præscripto ponitur, quo actiones temperantur. Galen. in duo decimo Methodi, ὡς οὐδὲν ἐν ἀπάθει ταῖς κτλ τὸν βίον πρᾶξουσιν, ἔτω κἀνταῦθα δὲ μηδὲν ἄλλο ἀρετέον, ὄρον ἔχοντα τὴν ὠφέλειαν τοῦ κάμνου. Idem in decimo quarto, ὄρος δὲ ἔσω τὴν ψυχῆν ἢ τὴν χροῶν μεταβολῆν. Ponitur & ὄρισμός pro eodem. vt in octavo Ethic. ἀκριβῆς μὲν οὐδὲν τούτοις οὐκ ἔστιν ὄρισμός ἕως τίνος οἱ οὐλοὶ. καὶ τῶν ἄφαιρῶν ἔτι μὲν οὐλοὶ. id est certa finitio, & certus modus constitui exacte non potest. ἀρτέμνω, abscindo, vt τέμνω καὶ διατέμνω. ἀρτέμνω vero est agro mulctare, fines circuncidere. Plato, οὐκοῦν τὸ πλοῦτος χωρὶς ἡμῶν ἀρτέμνεον, ἐμὲ δὲ οὐκ ἔξω, νέμεντε καὶ ἀρετῶν. cū genitīo iūxit. Sic Isocrat. in Archid. ἡδέως δὲ ἐν αὐτῆν κοινὸν μὲν, ὑπὲρ τίνων οἰοῦνται χεῖναι μαχομένους ἡμᾶς ἀρτέμνεον, οὐχ ὅταν οἱ κλέμιοι προστάτῃσι πρὸς τὸ δίκαιον, καὶ τὴν χωρὶς ἀρτέμνωται. Alibi cum accusatiuo, πρὸς φίλιπ. ἀρτέμνωμεν τῆς τῶν πρὸς τὴν βασιλεύσαν, καὶ χάραν ἀποπεμόμενον τῶν αὐτῶν, id est ἀφορισάμενος. vt ibidem. Paus. τὸν δὲ ἐμπροσθεν χρόνον οἱ λαοκιδάμοιοι τὴν ἀρετῆς ἀεὶ ἀπετέμνοντο. ἀρτέμνωμαί σε significat intercipio, transitu arceo, transitum aufero. Xenoph. in septimo ἐλλωϊκῶν, καὶ ἅμα, ταῦτ' ἔλεγε, καὶ ἀπὴν ἐπὶ σφάρις. ἐπεὶ δὲ ἀποποροδύμενον ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ μεσσηνιοὶ ἐπὶ σενὸν φησὶ δὲ, ἔνταυθα δὲ ἐπέμπεον ἐπὶ τὸν ἀρχιδάμον, καὶ βουδέν ἐκέλευε. Idem in sexto, ἔπειτα δὲ κατεστρατοπέδουτο τὸν περὶ ἐπὶ λόφῳ ἀπέχοντα φησὶ τὸν ὄλεως ὡς πέντε στάδια πρὸ φησὶ χωρὶς ὄντα, ὡς ἀρτέμνοιο ἔνταυθα ἔτι ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆν κρηναίων ἐσίοι. Dicitur & ἔποτέμνωμα. Idem in primo παρθέας, ὡς δὲ ἔδορ αὐτοῦ οἱ λεκλατωῦτες, ἀνθὶς ἀφέντες τὰ χεῖματα ἔφυσον οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν κύρον ὑπετέμνοντο, καὶ οὐς κατελάμβανον οὐδὲς ἔπαιον. Et in quarto ἐλλωϊκῶν, καὶ δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον, ἐδῆκεν, ὑποπεμόμενον τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὡς μὴ ἐκείσε φύγη. Significat etiam auferre & præcidere tempus. Aesch. τοῖς ἔπω πρὸς πρᾶξι πρᾶξι προκαταλαμβάνει τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸν χρόνον ὑποπεμόμενον, id est τὸν καιρὸν ὑφαιρέμενον. ἔρτέμνω, præcido. Xenoph. in secundo ἐλλωϊκῶν, ὅστις ἀπολόμενον, πάντων καὶ τῆν ἐν τῇ πόλει καὶ τῆν ἐξω ὑπέρτεροι ἀρ τὰς ἐλπίδας. Verba sunt Critiæ suadentis mortem Theramenis. Sic præcidere sibi reditum Cicero in Pisonē dixit. Et præcidere sibi viuendi licentiam, in Verrem. Præcidere cunctationem, Plinius in Epistol. Est enim ὑποτέμνειν τὸ προτέμνειν ἀπικῶς. ἔποτέμνω, dolose succido vel præcido. Aristophanes ἱππεῦσιν, ὅς τις ὑποτέμνωρ ἐπὶ ὧν δέρμα, μοχθηρὸς βόδης, τῆς ἀχροίκοισι πάνδεργως, ὡς φαίνεται παχύν. πρᾶξι, legationem obeo. πρᾶξι etiam sum

ὄρισμός
ἀρτέμνω
ἀρτέμνωμα
ἔρτέμνω
πρᾶξι

legatus in exercitu, id est vicarius imperator. Lucianus, πρᾶξι πατρὶ. Et πρᾶξι, ὁ ἀντιστράτηγος, id est legatus Consulis, vel Praetoris, apud Demosthen. & in plurali οἱ πρᾶξι. Aeschin. ἀρετῆς πρᾶξι ἐπὶ πύξ ἄμικτιόνας. Idem, τετόλμηκε λέγειν, ὡς ἐγὼ κριτὸς βουλορ ἀπίλασα, τὸν πρᾶξι. Idem πρᾶξι καὶ συμπρᾶξι dixit. Dinarch. πρᾶξι. Demosthenes πρὶ σφάντα, ἀλλ' ὁ μὲν γράφωρ, ἔκ ἐν ἐπρᾶξι. ὁ δὲ πρᾶξι, ἔκ ἐν ἐργασίᾳ, pro legationem obire dixit. vt paulo post, μήτε πρᾶξι πρᾶξι προδύμότερον. Sic Aeschin. παρὶ παραπρ. vbiq; voce actiua. πρᾶξι καὶ διαπρᾶξι πρᾶξι πρᾶξι, legationem mitto. Thucydid. καὶ ἔκ ἐν ὑπορῶν ἐπρᾶξι. Iam inde legatos mittere desierunt. Demosthen. in prim. Olynthe δὲ πίνω ὑμᾶς ὡς ἀνδρες ἀθλωῶσι, πᾶν ἀκαίριον πᾶν ἐκέντα, καὶ ὡς ἐπὶ νομίσαντας, ἐποίμωσεν σωάρασαι τὰ πρᾶγματα, καὶ πρᾶξι πρᾶξι ἐπὶ δὲ δὲ, καὶ στρατομύνας αὐτοῖς, legationes dimittentes, quo opus est. Iungitur etiam hoc verbum cum accusatiuo, & significat in legatione ago quippiam & tranfigo. Demosthen. καλλίω τὸν ἱπποκῆν τάντω πᾶν ὑπὲρ πάντων δρυλλομύνας ἐρίνω πρᾶξι. Idem, τοῦ μὲν ἀπαγγέλλειν τι τῆν πεπρᾶξι, παντελῶς ἀπέχεν. id est eorum quae in legatione acta erant. Idem, ὅς ἐπὶ πρᾶξι τὸν φανερὸν ἔκ ἐν πρᾶξι ἀκθίντα τῆν σοι πεπρᾶξι, τῶν συμφορῶν πρᾶξι. πρᾶξι πρᾶξι ἀπικῶς ἢ πρᾶξι dicitur, vt παρθέας παρθέας, καταβόησις ἢ κατα πρᾶξι βοή, vt alibi diximus. πρᾶξι etiam est legationum numerus & caetus. Aesch. κατὰ κτήσιφ. Δημοσθένος γὰρ ἑνὶ αὐτῶν βουλήσας ὑδμίω φαίνεται πρᾶξι ἐς πρᾶξι κατὰ. Sic dicitur vt πρᾶξι, id est comitatus, vt πρᾶξι, vt ἰατρῆα, & familia. Significat etiā deprecationē. Greg. τὰ μὲν οὐδὲν ἡμέτερα ταῖς ἐκέντα πρᾶξι ἀμύνη ἀγοίσε. ἀρτέμνω, legationem renuncio, τὰ πεπρᾶξι ἀπαγγέλλω. Plutarchus in Politicis præceptis, ὡς οὐδὲν ἐμὲλλον ἐπαλεθῶρ ἀποπρᾶξι, ἀνασῶς ὁ πατήρ κατ' ἰδίαν, ἐκέλευσε μὴ λέγειν, ὡχόμεν, ἀλλ' ὡχόμεθα, μηδὲ ἔσορ, ἀλλ' ἔπομω. πρᾶξι etiam postulo, oro, παρακαλῶ, id est pro alio precator intercedo, deprecor. Gregorius in secundo παρὶ ἡσ. de Christo dixit. πρᾶξι etiam τὸ προτιμῶ, nihil antiquius habeo. τῶν πρᾶξι μῶ, honorem habeo, imprimis curo & efficere contendo. Synes. ἔκ ἐν φιλοσοφία πρᾶξι οἱδερ ἀπάθει αὐτῶν, ἐκ ἐν μετρίῳ πάθει ἴσανται, πᾶν ἀπειροπάθει τὸν ἀζόμεν, id est, si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, hoc est primatum tribuere. ἀντὶ τοῦ ἐπρᾶξι πάντων τῆν ἄλλων οἱδερ. καὶ ἔκ ἐν προτιμότερον ἔκ ἐν. Ὁ δὲ πρᾶξι ἀμῆς ἀγν. Hoc enim προτιμῶν significat. Lucian. καίτοι τί ὄρν πρᾶξι ἐπὶ ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ἀντὶ τοῦ πρᾶξι. Significat etiam κῆδος καὶ πρᾶξι, & μέλα μοι τέττε, ἀπικῶς. Aristoph. βατραχ. ὁ πότερον ἐκ οὐδὲν

πρᾶξι
πρᾶξι

νῶν ἴσοις κλαύσονται πρότερον, ἢ προλαμβάνεται τι τυπόμενον, ἔναι τῶν μὴ
 δειρ, id est rationem habentem verberum, aut dolentem cum cæde-
 tur. Idem, ἔπειτα προμάσῃ γ' ἔδερ. Δι. ἔδερ μοι μέλα. Et προμάστρον, ἀπο-
 τιμώτερον, ὀρτάτιον, πρᾶστάντιον. Lucianus, ἢ γὰρ ὑπὸ ἔρωτος αὐτῶν ἔδερ, καὶ
 ἀπαξ ὀλιγαί σε, ἐκ ἑλ' μέμψῃ μοι προμάστρον τῶν νέκταρ. διομύω τὸ
 πρῆξαι τῶν ὀλιγαί. Quod idem πρῆξαι τῶν λέγειται. Dinarcho. ἢ Δημοσθ. τῆς
 βασιλῆς ἀποδοτὸν δίκαιον καὶ τὰ κληδῆς πρῆξαι τῶν κληδῆς. Isocrat. καὶ
 τῶν μου, ἔδερ ὅτι πρῆξαι τῶν ἢ σκοπεῖν δὲ, ὅρ' οὐδέποτε παυσόμεθα, πολὺ
 μοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Et in Archid. ὅπως δὲ τῶν δίκαιον καὶ ἡ κληδῆς πρῆξαι
 τῶν τῶν συμφέρον, ἔδερ μελετῶν πρῆξαι τῶν, ἀντιμώτερον ducere. Dicitur
 & πρῆξαι, quod operæ precium est, & præuertendum. Aristotel. in
 primo τῶν μετὰ τὰ φυσ. ἔπειτα δὲ σοὶ γὰρ ἔσται ἡ πρῆξαι τῶν μετὰ τὰ φυσ. τῶν
 ἐρὶ τῶν ταυτὸ ὅτι ἢ ἔτερον τὸ τι ἢ ἔναι καὶ ἕκαστον, σκεπτόμενον. ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου
 πρὸ ἔργου πρὸς τὴν πρῆξαι τῶν σκεπτόμενον, ἐρὶ τῶν φυσ. ἔσται ἀντιμώτερον.
 Aristoph. μὴ πάλιν ἔσται ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν πρῆξαι τῶν. Demosthen.
 καὶ μηδὲν ἔναι πρῆξαι τῶν πρὸς αὐτῶν τι λέγειν, non esse admodum conduci-
 bile. Gaza in principio libri de mensibus pro præuertendo usus est,
 & in primis animaduertendo. Idem fere significat πρὸ ὁδῶν. Lucian.
 ὁ πρὸ ὁδῶν σοὶ γένοιτο ἔσται τὰ μαθήματα, utile & commodum esse potest.
 Idem Aristotel. in octavo Politic. νῦν δὲ τὸ ἔσται ἡμῶν ἔσται πρὸ ὁδῶν γένοιτο,
 ὅτι καὶ πρὸ ὁδῶν ἀρχαίων ἔχομεν ἕνα μαρτυρίαν ἐκ τῶν καταβεβλημένων παιδῶν
 μάτων, id est tantum nobis iam confectum est ad ea quæ mox dictu-
 ri sumus. hoc est, hoc prælibadum hactenus fuit. ubi τὸ ἔναι πρῆξαι
 κα. Idem in primo de generatione, καὶ τὴν ὑστέρον ἀνάγκη πρὸς τὴν ἕνωσιν
 ἔναι τῶν τέλει, τὰ ὡς τίνεσσι, τοῖς δὲ ἀπὸ, κάτω. πρὸ ὁδῶν γὰρ ὅπως ἔσται,
 sic enim erit opportunum & commodum. Alibi pro eo quod in
 promptu est, & obuium, atq; occurrens. προδοκίαν est viam muni-
 re, & aditum patefacere. Sicut προδοκίαν est viam præire. & con-
 struitur cum datiuo, & accusatiuo. vt προδοκίαν σοὶ τῶν, sum tibi au-
 ctor, & exemplum præbeo. Aristotel. ὅταν μου οὐ φοβρόν ἡ ἀγαθῶν,
 ἐάν μὴν ψυχροτέρων οὐσης ἡ κρῖσις τῆς τύχης, δὲ τὸν κρῖσι. προδοκίαν κρῖσι τῶν φό-
 βου, καὶ ὁ φόβου καταφύγει, viam metui patefecit. Idem in septimo Poli-
 ticon, πάντα γὰρ δὲ τὰ παιῦτα, προδοκίαν πρὸς τὰς ὑστέρον διαξίβας. Hæc iam
 antegredi oportet in infantia, vt iis assuefacti pueri paratiores sint
 & opportuniiores ad maioris ætatis instituta. προδοκίαν enim etiam
 præparare significat, & quasi imbuiere, vt apud eundem sectione secu-
 da Problem. τὸ μὴ οὐδὲν ὀλίγον πρὸς μᾶλλον ἢ τὸ πρῶτον, προδοκίαν καὶ παρῶν
 πρὸ ὁδῶν σκόδασι τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰσχυρῶν. Et προδοκίαν, procliuus sum, præpa-
 ratus sum. Idem in secundo de Partibus, ἀφλότερα δὲ τὰ μὴ ὑδατώδη. ὁ

προδοκίαν

πρῆξαι

πρῆξαι

πρὸ ἔργου

πρὸ ὁδῶν

προδοκίαν

προδοκίαν

κα.

τῶν φόβου καταφύγει προδοκίαν οὐδὲν τῶν πρῶτον τὰ παιῦτα ἔχοντα ἢ τῆ
 καρδία κρῖσι. id est suapte natura proniora sunt, & magis obuia. Idem,
 τὰ δὲ ὀλίγα μᾶλλον προδοκίαν πρὸς τὴν φθορᾶν, opportuniiores sunt ad
 interitum. Et προδοκίαν κρῖσι, præparatus, expositus. πρῆξαι τῶν
 ἰgitur honore prosequor, primo loco pono, & colo. Synes. ὁ μνημί σοι
 θεῶν ὅρ' ὀλιγοσσία πρῆξαι τῶν. Plato, ἄξιομαι δὲ ἀπὸ τῶν ἰατρικῶν, ἵνα ἡ πρῆξαι τῶν
 μὴ τὴν τέχνῃ. Plutarcho. ἐν ἡ πρῶτον, ἢ τῶν, καὶ καλλίστησιν ἀμείζοντα,
 οὐδὲν δὲ καὶ ὀλιγοσμία πρῆξαι τῶν, in primis censentur. Idem, τὰ πρὸς σὺλ-
 λαν δίκαια πρῆξαι τῶν πρὸ τῶν ἰδῆσ τε καὶ κοινῶν συμφέροντων, id est antiquio-
 ra ducens. πρῆξαι τῶν apud Herodotum δὲ πρῆξαι τῶν ἢ πρῆξαι τῶν
 ἐμῶν. πρῆξαι τῶν, ἀντιμώτερον ætate. vt apud Aesch. πρὸς τῶν πρῆξαι τῶν πρῆξαι τῶν
 πρῆξαι τῶν ἡλικίας, ætate maiores dicuntur. Et πρῆξαι τῶν, anteuerten-
 dum, ἐπιμελείας ἀξιώτερον. Herodot. τὰ γὰρ θεῶν πρῆξαι τῶν, ἐπιμύντο, ἢ τὰ
 τῶν ἀνδρῶν. Plato libro octauo de Repub. διὰ τὸ τῶν ἀληθινῶν μύσῃσιν ἡ
 μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἡμελεῖν, καὶ πρῆξαι τῶν γυμναστικῶν πρῆξαι τῶν
 κέναι, ἀντιμώτερον cura honorem ei habuisse. Quod tractum est ab ho-
 nore qui senectuti olim exhibebatur. Idem in Sympos. ὅπως δὲ καὶ
 ἔργου φημι θεῶν πρῆξαι τῶν καὶ ἀμείζοντα καὶ κυριώτατον ἔναι ἢ ἀρετῶν καὶ
 ὀλιγοσμία κρῖσι. Plutarcho. de fato dixit. Philo de deo, τὸ ἔνδε καὶ πρῆξαι τῶν
 στυγῆσιν, καὶ πάντων κρῖσι, καὶ ἀγαθῶν. Cicero ad Atticum de Terentia,
 Non possum commodius scribere, q̄ tu scribis. officium sit nobis
 antiquissimum, ἔδερ πρῆξαι τῶν ἡμῶν ἔσται ἔργου. μὴ μᾶλλον πρῆξαι τῶν
 Idem in Verr. Antiquiorem in senatu dicendæ sententiæ locum, to-
 gam prætextam, & cætera. πρῆξαι τῶν χώρου τῶν τῶν βασιλῆ ἀποφάσιν ἐπι-
 Quintil. Vt in armorū ratione antiquior cauendū q̄ ἰctum inferendū
 cura, πρῆξαι τῶν φροντίσ ἢ πρῆξαι τῶν, id est κυριώτερα. πρῆξαι τῶν est
 legatum præcipuū, quod pater maximo filio dedit, aut maiori, apud
 Demosthen. ὑπὲρ φορμίων. & in Pandectis. Alibi pro iure præcipuo
 maximī filii, quod ius primigenium, vel primigenia dici potest, ἢ τῶν
 πρὸς βοιωτῶν, ἢ τῶν γῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν δίκαιων πρῆξαι τῶν ἔχομεν ἐν ἔργου
 τῶννομα, τῶν ἐκόντων. Est enim πρῆξαι τῶν, ἢ δὲ τῶν γῶν πρῆξαι τῶν, καὶ τὸ
 δι' αὐτὸ διδομένον. Plutarcho. ἢ τῶν πρῆξαι τῶν κρῖσι. τὸ δὲ ἀπὸ τῶν γῶν πρῆξαι τῶν
 τῶν καλεῖται κυριώτῃ πρῆξαι τῶν, ἀξιοπύπκτον ὅτι καὶ πρῆξαι τῶν. ἔδερ μὴ γὰρ
 τιμῆ ἔπτο συμβέσκει τῶν ἀμείζοντα, μᾶλλον ἢ τῶν τιμῶν κρῖσι, ὅπως τῶν τῶν
 γῶν τῶν. Sic dicitur vt ἀριστῶν, vt καλλίστων, hoc est præmium opti-
 mi & pulcherrimi, vel honestissimi. τὸ ἐλεγεν γέρας καλλίστη apud Lu-
 cian. Et τὰ καλλίστη, certamen erat Lesbī, de formæ muliebris præ-
 stantia in templo Iunonis. Et καλλίστη dicitur, quæ præstantissima
 forma prædita est. Vt enim ἀριστῶν, sic καλλίστων dicitur, genitiuocq; iun-
 guntur. Xenoph. ἐν οἷσιν κρῖσι ἐκείνοι δὲ οἱ ἐσσι πάντων ἀριστῶν τῶν
 καλλίστων

πρῆξαι τῶν

πρῆξαι τῶν

Antiquius

πρῆξαι τῶν

Primigeniū

ἀριστῶν

καλλίστων

καλλίστων

ἀριστῶν

καλλίστων

GVILIELMI BVDAEI

κατὰ μέτρον ἢ ῥοθμῶν. Xenoph. ὀρμισάμνος δὲ ἐν προκρόπῃ ἡσυχίαν ἔχει. Ἄνθρωπος οὗτος ἐπιφθόνος ὀρμισάμεθα, ἢ μετὰ βασιλεὺς ἐγγίγνεται ἐς τὸ ἔπειρον πολέου. Idem tamen in secundo ἐλλωκῆς, μεθορμίσει dixit, nisi sit ἀπὸ τοῦ μεθορμῶ, ὅθεν Ἀλκιβιάδης ἐκ τῆς καλῆς ἐφῆσεν ἀντιπρὸς ὀρμίῃ ἐν ἀγιάλῳ, ἀλλὰ μεθορμίσει ἐς σῖσιν παρήναι, πρὸς πελιδνία καὶ πρὸς πόλιν. προσορμίω etiam appello, & προσορμίσιε appul fus apud Synes. legitur. προσορμίω vero est hostiliter accedere. Xenoph. in primo παιδείας, ὅτι δὲ πολέμοιοι πρὸς κίνησαν τὸ σῖσιν, ὡς παυσανίου ἐν τοῦ Σιωγμῶ ἐπὶ σφῶς ἴδιοι προσορμίσαντας. Ἰφορμίω dicitur ἢ ληστρική ναὺς.

προσορμίσιε

Ἰφορμίω

Et Ἰφορμίω ἀντὶ τοῦ ὑποπίδομαι, sum formidolosus alicui. ἐκ μεταφορῆς ἢ ὑπὸ τῆς ὀρμῆς κεντηομένων πετρῶν καὶ ὑποπίδομένων. Synesius tamen Euoportio ita scribit, καὶ ὑφώρμα λέος ἐκ ἑλαπῶν, ἐκ καὶ διαχρῶσιμα ἐκ τοῦ κλῦδωνος, ἕτως ἔχοντας, ἐν νυκτὶ πέλαιον τῆς γῆς, Et suspectum nobis erat periculum non minus. terrebat nos non minus metus ille. Ἄμῳ, sup petias eo. Isocr. ὁ δὲ πάντων ἢ ἄλλω ἀμείλιχον, ἢ κομὴ ἡμῶν ἀμῶντες, hoc est βοηθήσοντες. Dicitur & Ἄμυνάω vt διωκάδω. Aristoph. ὁ γὰρ γένεος ἀμῶνται μοι τυπώμεθα. Ἄμῶμαι etiam dicitur cum ὑπὲρ προpositioe.

Ἄμῳ

Ἄμυνάω

Ἄμῶμαι

Xenoph. Ἄϊ Ἄϊ ἐλαφοὶ καὶ ἀμῶμαι ὑπὲρ ἢ νεβρῶν, κατὰ πατῶν. Significat tamen vlscor cum accusatio iunctum. Herodian ἐγὼ δὲ δὴ ληστῶν παρρησιασμένω, ἐξίφως ἐπὶ κρημνῶν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Inde ἀμῶνται τὸ ἴσοις, par pari referre, etiam in bonam partem. Aristoteles in Probl. sect. vndetricesima, ἔλ δὲ μὴ τοῖς ἴσοις ἀμῶνται, φαῦλον δὲ μοι οὐκ παρακαταθέμεθα ἕδωκεν ὡς ὄλιον δὲ ἀπετέρεσκον ὡς ἐχθρῶν. de depositi abiuratione loquens. Ἄμῶνται etiam est ab iniuria defendere. quare etiam τοῖς δανῶσι ἐπαμῶνται. Aristot. eodem in loco, διὰ τί δικαιοτέρου ἔτι νομίσει τοῖς πελοπονησίω, ἢ τοῖς ῥῶσι ἐπαμῶνται; Ἄμωτήρια, tutamina, arma tutoria, hoc est τὰ φυλακτικά, διορ θώραξ, κῶν, κνημὶς. Ἄμωτήρια, etiam δὲ ὡρ μαχόμεθα ἀμῶνται τὸς ἐχθρῶς, διορ παῖθι, ἕξινος. Plato in Politico, τῶν ἀμωτήριον τὰ λ, ἀλεξιφάσμακα καὶ θῆα, καὶ ἀνδρώπινα, τὰ δὲ, προσβλήματα. ἢ Ἄ δὲ γε προσβλήματων, τὰ μὴ, πρὸς πόλεμον ὀπλίσματα. τὰ δὲ, φράγματα. καὶ ἢ φραγμάτων, τὰ μὴ, πρὸς ἀσφάλματα. τὰ δὲ, πρὸς χερσῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια. Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse munimé & integumentum, q̄ amuletum, vt Xenoph. antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ ἢ ὀμμάτων appellat, & τὰ ὄτα ἀσίνι ἀλεξητήρια ἢ ὀφθαλμῶν propter magnitudinem, vt in homine supercilia. ἀλεξητήρια enim appellantur arcentia, summouentia, & amolientia. Galen. in decimo Therapeu. ἐπὶ λ, εἰς ταυτὸ συμβαίνει τότε τοῦ πυρετοῦ σβες ἡρία, καὶ ἐν αἰτίας ἀλεξητήρια. Ἄλεξμα etiam dicitur id quod arcet. Synes. ὁ κνημῶν ἐν ἰσθμῶς ὡρας ἀλεξμα, æstatis ardorem arcens. ἀλεξῶν, opitulari. Xenoph. τὸ φασίον ἀνάγκην εἶναι προσδύμεως ἀλεξῶν. hoc est mala ab iis arcere. Dicitur etiam

ἐπαμῶνται

Ἄμωτήριον

Ἄλεξῶν

Ἄλεξάδω

similia. Xenoph. in secundo παιδείας, τί οὐκ ἔστιν ἢ τοῦ ἀλεξάδω δικαιοτέρου, ἢ τοῦ ὄλιον ὄλιον ἀρίστην κάλλιον; Et in secundo ἀναβάσεως, πολὺ γὰρ διέφθεν ἐκ τῆς χώρας ὀρμῶντας ἀλεξάδω, ἢ πορρομῶντας ἐπίσει μάχεσθαι. Plutarch. in Romulo, λησῶς ἀλεξάδω, καὶ κλῶπας ἐλφῶ. & ἀλεξήσεσθαι in futuro. Idem Xenoph. in vii. ἀναβάσεως, ἀλλ' ἐὰν κριπτε κακῶς τὸ ἡμετέρου χώραν, ὡς κλημῶς ἀλεξήσεσθαι. ἀλεξήκατοι δ' ἀμῶνται dicuntur, qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, ὅι λῶντες τὰς ἀράς, qui & ἀκροπόται & ἀκροπαιπαῖοι δίκτι, & λῶνται & φύσιοι. ὅι δὲ κυρῶντες τὰς ἀράς, quasi fancientes ipsas imprecationes, ἀλιτήριοι dicebantur & προσρόπαιοι, & παλαμῶνται. ἐν τῷ φύσι etiam dicitur fugæ fauens. & φύσιοι συμφοραὶ propter quas solum vertere necesse est. ἀμῶνται δὲ ἡμῶνται, quibus opponuntur συγγνωμονικοί ab Aristotele. τιμωρῶ & ἡμῶνται sic pene dicuntur, vt ἀμῶνται τιμωρῶνται & ἀμῶνται. τιμωρῶ σοὶ significat vlscor iniuriam tibi illatam, vel mortem. ὅ δὲ τῶς ὑπόχρησι τοῦ ἀντωνίνου ἀναπαθεῖς, καὶ ἡμῶνται δέλεον τῶ ἀναρεθῆναι ἀδελφῶ, & reliqua. Construitur etiam cum ὑπὲρ προpositioe, vt ἀμῶνται. λυσ. ἢ Ἄγοράτῃ, προσῆκει μοι ὡ ἀνδρες δικασαὶ πᾶσι ἡμῶν, ἡμῶνται ὑπὲρ ἢ ἀνδρῶν ὅι ἀπέθανον, ὅνοι ὄντες τῶ πολίθε τῶ ἡμετέρω. vbi ἢ φονεία subintelligitur. Idem, καὶ πρὸ Ἄγοράτῃ τῆς ἐλεγεῖν, ὡ ἀλλοις ἢ τῶ θανάτῃ, καὶ ἐπέσκηπτεν ἡμοὶ καὶ Διονυσίω τῶ τῶ ἀδελφῶ ἀντῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι ἡμῶνται ὑπὲρ ἀπὸ Ἄγοράτῃ. Hoc Cicero pœnas persequi ho minis cæsi vocat. ad Atticum ἐπὶ scribens libro nono ita inquit, Atq; minis cæsi eum loqui quiddā ἀνδρῶντικῶς narrabat. Gn. Carbonis, M. Brutus se pœnas persequi, omniumq; eorum, in quos Sylla crudelis hoc socio fuisset. Alibi pœnas expetere, in oratione pro Flacco, Nunc a Flacco Lentuli pœnæ per nos expetuntur. id est ἢ, qui coniurationis consortes fuerunt, hoc a vobis contendunt, vt Flaccum damnetis ob id qd coniurationem detexit Lentulianam, & mihi in ea opprimenda adiutor fuit. Hoc etiam parentare cæso homini metaphorice dicitur. vt Idem, Parentare Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Et cæso. in Philip. Non prius Dolabella imperatori suo, q̄ Antonius etiâ Col legæ parentasset. id est nō prius Dolabella Trebonium, q̄ Antonius Brutum occidisset: vt Iulii manes placaret necem eius vlscendo. Sic Cæs. libro septimo, Quin ciuibus populi Romani, qui Genabi perfridia Gallorum interiissent, parentarent. Xenophon eodem modo lib. vii. ἐλλωκῆς. ἐγὼ φημι ὡ ἀνδρες, ἀκροτέαντας ἡμῶς ἐμὲ, πελοπονηκότας ἔσεσθαι ἀνδρῶν τῶ πάντων ἡμῶν πολεμωτάτων, parentaueritis homini omnium vobis maxime hostili odio offenso. τιμωρῶ σε καὶ ἡμῶνται σε, ἀντὶ τῆς κοτιμωρῶ καὶ λαζῶ, vt ille Terentianus ἐαντὸν ἡμῶνται. Demosth. in. iii. ἢ φιλιππ. τιμωρῶμαι ἐκόλαζον δὲ ἕτω καὶ ἡμῶνται οὐκ ἀρ ἀποδόντες δωροδοκῶντας. Lyf. ἀκροπονηστικῶς γὰρ ἡμῶν ἐπέσκηπτεν καὶ ἡμῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπανσι ἡμῶνται ὑπὲρ σφῶν

κτιμωρδός· ἀνοήτῃ Ἀγόρατῳ τρυφῶνι. τιμωρὸς vltor, vltionis persecutor. Synesius
 ἢ Ἀνδρονίκου, sic appellat dæmonēs hominibus infestos, quasi βασανι-
 σάς, ἃι δὲ ἡμῶροι φνύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοί τῆ θεῶ, τὸ γὰρ ἀφωτιστικὸν ἔσθ
 δημιουργῶ δὴ πρὸ κλέμιον. Dicitur & de homine tyrannici spiritus, & ho-
 minibus exitialis. Idem, ὅν γὰρ εἶδε διακίτται πλὴν γνώμῳ ὁ ἡμῶρος ἢ δ' αἰ-
 μῶρ ἢ ἀνοήτῳ, ὡς λατρυγίῳ ἕνα τάντῳ ἐσφέρων θεῶ, ἀλλὰ τῆ μοχθηρία τῆ φύ-
 σεως χαριζόμενος, τὰς κοινὰς συμφορὰς ἐπεξέρχεται. Etymologiam huius di-
 ctionis id est τῆ ἡμῶρίας, Gell. lib. sexto scribit. ξενιτῶν & ξενιτῶμαι,
 extra patriam dego, vagabundam vitam ago. Lucian. in Encomio pa-
 triæ, τὸ τοῦ αὐτοῦ μέγιστον εὐδαίμων νομίζουσι, δὲ μὴ πλὴν πατρίδα, δικαίον, ἀλλ'
 ἀλά ξενιτῶν. Strabo in. xiiii. Geographiæ de Tharsensi gymnasio, ὅνδ'
 αὐτοῖ εἶσι μλύσιον αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ πολλοῦ δ' ἐκδημησάντες, καὶ πολλοὶ δέντες ξενιτῶν
 σιν. Isocrat. πρὸς φίλιπ. ἔστιν οὖν ἀνδρὸς μέγα φρονούωντες καὶ ἐλελλήνων, ἀπαλ-
 λάξαι τὸς ξενιτῶν μύθους τῶν κακῶν ὧν αὐτοῖτε ἔχουσι καὶ τῶς ἄλλοις παρήχουσι.
 προσῶ, τῶς ὀφθαλμοῖς εὐδραγικῶς dicitur, id est prauideo. προσῶμαι δὲ
 τὸ προγινώσκω, prouideo, prospicio, id est προμηθεύομαι. Thucyd. καὶ ἐκός
 ἦν ἡμῶς καὶ ὁμόρως ὄντας, καὶ τὰ δόλιπερα κινδυνώδοντα, προσεῖδ' αὐτὰ. Alibi
 προσεῖδ' ὀμῶν αὐτῶν cum genitio, id est prospiciens illis. προνοεῖν etiam
 τὸ ἀπλῶς πρότερον νοεῖν, cui opponitur τὸ μετανοεῖν. vt in illo Gorgiæ lo-
 co, ταῦτα γὰρ προνοήσασιν μοι, δαυατὰ μετανοήσασιν δὲ, ἀνίατα. Significat etiā
 προμηθεύειν, & vtraq; voce enunciatur. Lucian. καὶ ἐν ἰσολαίῳ ἐπεμει-
 λάμῳ, καὶ τῶν γερότων προνοοῦν. Gregor. ὁ δὲ, δὲ προνοεῖν τὸς δεῖς τῶν τῆδε
 δογματίζουσιν, ἀλλ' ἐκὴ καὶ ὡς ἐπυχε δὲ πᾶν φέρεται. Dicunt etiam προνοεῖν
 μά σ, cōsulo commodis tuis, καὶ προνοεῖν κριεῖμαι. Xenoph. in septimo
 ἐναβάσ. ἐγὼ μοι εἰ σόβη, ταῦτα ὡς εἶλε ὄντ' οὐ προνοεῖμι, ὅπως σὺ ἀξίως
 δοκοῖς εἶναι ὧν δὲ δεοὶ εἶδωκαν. Alex. in Probl. Διὰ τί οἱ φοβεῖται ὡς οἱ εἰ-
 σιν; ὅτι ἢ ἡμετέρα φύσις, καὶ ἢ προνοεῖται τὸ σώματ' ὀνόματι, δέξ τὸ παθεῖν
 τί πρὶ τῆ ἐκπῆς, φθίγει, σφόδρα πρὸς τὸ βᾶθ' . προνοεῖται etiam est propofi-
 to & de industria facio, & consulto aggredior. quod ἐκ προνοίας κριεῖ δι-
 citur. Lyf. ἐν τῆ πρὸς Σίμωνι ἀπολογία, τῶ, γὰρ αὐτὸς δόξῃε πωσόν, ὡς ἐγὼ προνοηδὲς
 καὶ ἐπιβουλεύων ἡλθον ἐπὶ πλὴν Σίμωνι δίκαιον μεθ' ἡμέραν, μετὰ τὸ μερακίς το-
 σῆτων ἀνδρῶπων αὐτῶ σωελεγγυλίων. Idem, ἵσε δεινόν, ἐ πρὶ τῶτων ἐγὼ δόξω
 προνοεῖν ποί-
 ξεμαι· προνοεῖν ποί-
 ξεμαι· ἐκ προνοίας.
 προμηθεύο-
 μαι· προμηθεύομαι
 ἐκ προνοίας.
 προμηθεύο-
 μαι· προμηθεύομαι

κοφάντα πράγματα ἡμῖν πρὸς ἑσσι; Alex. accusatiuo iunxit in præfatione
 Proble. ὅσοι δὲ διχοστατοῦσι πότερον φύσις καὶ λόγ' προμηθεύει προμηθεύει
 τὰ ἐν γένεσι καὶ φθορῇ, πλὴν τάζιν, πλὴν κίνησιν, πλὴν θέσιν, τὰ πρὸς ἀπλήσια, κο-
 λάσεως τυγχάνουσιν ἐνοχοί. ἐννοεῖται etiam vt ἐννοεῖ dicitur, ἀντὶ τῶ γένου· ἐννοεῖ
 μῶμαι. licet ἐννοεῖ sit vsitatus. Xenoph. in quinto παιδείας, Ἄμα δ' ἴσως μοι·
 καὶ ἐκείνο ἐννοεῖται, ὡς ἐ οἱ μοι πρὸς ἡμᾶς ἀπιστάμενοι, μηδὲν ὑπὲρ ἐκείνου κακόν
 πάσονται, οἱ δὲ σὺν ἐκείνῳ ὄντες, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπολαύονται, ὅτι ὡς τάχιστα εἰδέναι ἐκός
 σὺν αὐτῶ βεβλεῖται εἶναι. Idem in sexto, ταῦτα ἐφ' ἐννοεῖται, ἐκ ἐν ἀχρῶμα-
 θα, Alicarnas. in vita Lyfiæ, ἐκ ἐν δὲ πάντων δεξιότατον εἶναι τὸν ῥήτορα,
 ἢ τὰς ἐσβολὰς τῶν λόγων, καὶ χαριέστατον, ἐννοεῖται ὅτι ἀρξασθαι μοι κα-
 λῶς ἐ βράδιον ἔστιν, ἀμὴ ἡς τῆ προσσηκῆς κριεῖται βεβλοῖται ἀρχῆ. Vbi ἐσβολὰς τῶν
 λόγων appellat procemia. Herod. in Polymnia, ὡς δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῆ
 συμμάχων ἐννοεῖται καὶ αὐτῶ ἔτροπα κριεῖται ποιήσασθαι. Et paulo post pro eo-
 dem, ὅντ' ἢ δὲ ἔτροπα διενενοῦν ποιήσασθαι. ἰονικός dixit, ἀντὶ τῆ διενενοῦν. ἐννοεῖται
 μα, δὲ ἐννοεῖται, & conceptus mētis apud Aristotelem. ἐννοεῖται, recordor.
 Plato in Philebo, λόγων ποτὲ ἡνὼν πάλα ἀκρίσασθαι ὄνας ἢ ἐξηγησῶν, καὶ ἐν-
 νοεῖται, πρὶ τῆ ἡδονῆς καὶ φρονήσεως. Apud quem auctorem hoc verbum po-
 nitur pro eo quod est in mentem mihi venit, & animo voluto. vt Plur.
 de Pompeio in Pharsalica pugna, μή δ' ὅτι ἦν μάχῃ, ἐννοεῖται, Oblitus se
 esse Magnum. Pro quo Cicero recordari dicere solet. vt pro Murena,
 Quātaq; desperatio reipub. si ille Cōsul factus esset, nolite a me com-
 moneri velle. vosmetipsi vobiscum recordamini, ἐννοεῖται, ἐννοεῖται.
 vnde, δὲ ἀπλῶς ἔχων καὶ, vt ἐμφρων, mentis compos. Vtuntur & ἐπὶ σωετῶ.
 Plutarch. τότε δὲ ἐννοεῖται γυρόμῳ, Tunc ad mentem & ad se reuersus.
 hoc est animi compos factus. Synes. ἐι μὴ ἡς ἂν κατεσκευασμένῳ, ἐννοεῖται
 τε, καὶ πρὸς πᾶσαν γλυκυνδυμίαν ἀνένδοτ' . ἀντὶ τῶ σωετῶς cautus & circū-
 spectus. Διανοεῖται semp passiuā voce dicitur, reliqua semper actiua.
 ἀπονενομεῖται, vecors & amens verti potest, & deploratus profli-
 gatus. Demosth. πῶς ἀνδραποὶ κακίως, ἢ μᾶλλον ἀπονενομεῖται τοῦτων γρίοντ'
 ἐν. A Theophr. autem in libello de moribus, siue alius est eius auctor,
 accipitur pro homine flagitiosissimo, & nequissimo, & contaminatissi-
 mo. Et ἀπόνοια, huiuscemodii flagitiosa vita, & vecordia, quam Lu-
 lianus Christianis obiicit, πλὴν γαλλοκλαίων ἀπόνοιαν vocans pietatem or-
 thodoxā. His enim verbis describitur a Theophrasto, ὅτι ἀπονενομεῖται
 κριεῖται ἡς οἱ δὲ ὁμοσῶ ταχύ, καὶ κακῶς ἀκρίσασθαι, καὶ λοιδορηθῆναι δαυαμῶ.
 ἔσθ ἢ δὲ ἀγορᾶ ἢ ἀνασευρμένῳ καὶ παντοποῖς ἀμείλα δαυατῶς ὀρχεῖται
 καὶ νήφων κέρδασα. δ' ἡνὼς δὲ ἢ πωλοκρίσασθαι, ἢ πορνοβοσκῆσαι, καὶ τελευτῆσαι, ἢ
 μηδὲν ἀχρῶν ἀποδοκίμασαι. ἀνασευρμένῳ quid significet obiter hic vi-
 dendum, quoniam sine præuaricationis crimine transmitti silentio nō
 potest, vt quidem argumentum huius operis instituisse me testatus

ἐννοεῖται ἐννοεῖται

ἐννοεῖται ἐννοεῖται

ἀπονενομεῖται

ἀπόνοια

Ἀνασύρω

sum. Ἀνασύρω, reuelo. Significat & detego quod intus est, aut quod latere & rectū esse decet. vnde de Anaxarchi vita voluptaria loquēs Athenæus libro. xii. ita inquit, Clearchi verba referens, τυμνή μου ὦνο χόρι παιδίσκη, πρόσκηθον, ἢ προσκριθῆσα Διαφέρεται ὦρα τῶ ἄλλω ἀνασύρωσα πρόσ ἀλιθίαν πλὴν τῆν ἕτως αὐτῆ χρωμύω ἀκρασίω. ac si diceret, quæ reuelandis suis pudendis etiā eorum incontinentiam indicabat & prodebat, qui ad eum vsum puellare ministerium instituerant. Ἀνασύρωσι enim id vocatur. & Ἀνασσευρμύνη dicitur mulier, quæ pudenda & regenda detegit sursum veste retracta & collecta. Plutarch. in Probl. Lacon. Ἄλλη τῆν ἕρω φυγόντων ἐκ μάχης, καὶ παραγνομήω ὡς ἀντιώ, πρὸ φησὶν ἡκε τε δραπέτες ὄσαντες κακὰ ἀνδράρδρα, ἢ δειρο ὄθηρ ἐξέδυντε καταδυσόμενοι, ἀνασσευρμύνη καὶ ἐπιδήξασα αὐτοῖς τὴ κοιλίαν. Inde fit vt ἀνασσευρμύνη pro impudenti obscenōq; ponatur. Synes. οὐρα. Ἐκμελῆς δὲ τῶ ἀδελφῶ Διοσκῶρου γέγονεν ἀνάκη καὶ ἔγραμμῶν ὁ λοιδορορ ἐς κοινὸν ἀπασιν ἀναγνωθῆναι, ὁ δὲ λαβέσασθαι παντῶ ἐπεκρίντο ὅν ἐπισολῆς εἶδη, κωμωδῶν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασσευρμύνη καὶ κλημμελῆ, id est conuiciōsam & indecoram, omniaq; dissolute proloquentem. Quare δὲ λαβέσασθαι ironice hic accipiendum. ἀνασσευρμύνην autem dicit quasi prætexitatam & fœdam propter turpia crimina quæ in ea reuelabantur. sic enim aliquando prætexitatus accipitur. vt, Sic prætexitatos referunt artaxata mores.

Ἀνασσευρμύνη

πλημμελής

πλημμελής autem est inconditus & incompotus, idem ferè quod ἐκμελής, (est autem ἐκμελής, ὁ ἔξω το καθήκοντῶ καὶ κόσμῳ, καὶ μέλῳ, καὶ εὐθυμῶ) παρὰ τὸ κλημ. sic enim apud Platonem accipitur. πλημμελής etiam est vitiosus, culpabilis, mendosus, vt apud Galen. Ἀπολαύσα ἢ κλημμελῶς γιγνομένη ἐνέργεια, hoc est vitiosa. Plato. καὶ εἰ δὲ κριτῶν κλημμελῆς ἢ ἀνομιαντικῶν τληκῆστον ἀνδρα, εἰ δὲ ἢ ἡδὴ τελευτῶν, Aetati tam grandi non cōueniret queri propter mortis instātis necessitatem. Aristot. πρὶ κόσμῳ, πλημμελῆς γὰρ πρὶ κόσμῳ λέγονται, τὸ τὸ κόσμῳ κυριώτατον πρὸ ἀλιπφῶ. id est, culpandum, & improbable. πλημμελῆς est κλημμελῆς ἢ κριτῶν, & inique quippiam, per iniuriamq; agere, hoc est ἐξυβρίζειν. Et πλημμελεῖσθαι, perperam fieri, & ἀδικεῖσθαι iniuria affici. Phalaris, οὐδὲν γὰρ ὑπὲρ ἐμῶ πῶποτε κλημμελῆντες ἔτ ἐλαττορ ἔτε μείζωρ, ἐξ ἡνεγκαν ἀδίκως τῶ ἡπὶ ἐμῶ πόλεμον. Demosth. πλημμελῆς ἐς τὸν θεόν, καὶ ἐς τὸν ἴσθον το θεῶ dixit, pro piaculum admittere. Et passiuè κλημμελεῖσθαι, ὅν τῶ πρὶ σεφάνῳ, ὅπως μὴ πρὶ ἴσθῳ ὑπὲρ τῶν ἀσεβῶν Ἀμωσιῶν κλημμελεῖσθαι θεῶ. λέγει κλημμελεῖν καὶ ὁ πρὸς τὸν κλημμελεῖν καὶ ἐξυβρίζωρ, cum violenta inundatione secum rapit segetes vel tuguria. Est enim κλημμη, vel vt aliquādo legitur κλημη per vnicum μ, κλημμυρις. Diodor. οἱ δὲ καταπεπλοκότες ἀπὴν γλορ ἀμπώτας τε καὶ κλημίας παραδύξας ἡνέσθαι κατὰ τὸν ὠκεανόν. καὶ κατὰ τὸν μὲν τὰς ἀμπώτας, παραδύξας ἡνέσθαι τε ὁρᾶσθαι μεγάλας καὶ κλημίας ἐπὶ

πλημμελεῖν

πλημμελεῖσθαι

πλημμη

κλημη

ἀκρας τῶ πρὸ ἀλατῆς χώρας. κατὰ δὲ τὰς κλημίας, ἀπαντας τὰς προσρημύνας τὸ πρὸς. Ἀμπώτας opponitur κλημμυριδὶ. est enim Ἀμπώτας recessus æstus littora destituentis. Theophr. συμβαίνει ἅ ὅταν ἢ κλημμυρις ἐπέλθῃ, ἐκ τῶν κλάδων ἀνάπτην τὰ πρὸς μνήσια, ὅταν δὲ πάλιν Ἀμπώτας γίνηται, ἐκ τῶν ἐξυβρίων. Ἐκμελής proprie absonus, & inconcinnus, atq; discrepans. Aristid. in encomio vrbis Romæ, ἡμεῖς δὲ διχλῶν ταντῶ ἐρησιάμεθα ἐκ ἄμεσορ, ἔδ ἐκμελῆ, ἔδ ἀπὸ φη τέχνης. Ἐκμελής etiam ἢ κλημμελῶ, dissolutus, & fœdus, & iners. Synes. de nequam seruo dixit, τραφεῖς δὲ ἐκμελής καὶ ἀνάγωγῶ, καὶ λόσοφορ καὶ λακωνικῶν ἐπισασίαν ἐκ ἡνεγκε. Ἐκμελῆς etiam πρὸ μέλος γενοῖς dicitur. Aristot. in quarto Ethic. τοῖσδ τῶ μὲν οὖν ὁ μεγαλοπρεπῆς, ὁ δὲ ὑπὸ βάλλων καὶ βάνασθαι ὅν ποῖς μικροῖς τῶν λακωνικῶν, πρὸ ἀναλίσκεν, καὶ λαμπρῶν πρὸ μέλῳ, & largitionem exercet importune atq; inepte. Vtitur & Plato pro dissentanee. παρὰ μέλῳ verti potest inepte, hoc est σολοικῶς, ἀπιθάνως, ἐκμελῶς, ἀπεροκάλως, σκαυῶ. Quod verbum tamen Cicero (si diuis placet) negat græce dici posse. ἐπισύρωμαι ἢ ἐφέλωμαι ἢ ἐπιπῶμαι, perlicio, ascisco. ἐπισύρω, tractim ducō, strictim traho. in Hippiatr. de equo morbo laborante ita legimus scriptum, καὶ πρὶ πᾶ τῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχον, id est ingreditur vngula non sublata. Alibi, καὶ πλὴν ὁ πλὴν ἐπισύρει ἐπιτρίβει, id est tractim ingrediens vngulam deterit. Alibi rursus, καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίθια, erigere posteriores pedes nō potest. Oratores autem hoc verbo aliter vtuntur. vt Demosth. ὅν τῶ πρὸς λεπτιν. ἔδ τῶν ἴσως ἐπισύροντες ἐρῶσιν, ὡς μεγαρεῖς καὶ μεσηνιοὶ ἄνεσ εἶναι φάσκοντες, ἐπὶ τὰ ἀκλήρ ἐσὶν ἀθροῖοι παμπληθεῖς ἀνθρώπων, καὶ ἄνεσ ἄλλοι δὲ ἄλλοι. ὑπὲρ δὲ τῶ τῶν ὄσθι κριῖσατε. Quo in loco interpres, ἐπισύροντες, inquit, ἀντὶ τῶ διασύροντες, ὅσιν ἐς ἐδαφος ἔλκοντες, διαβάλλοντες, ἔσθιν ἀληθῆς λέγοντες. Quæ interpretatio parum mihi probata est. Lyf. in Apolog. εἰ μὴ καταλυσ. καὶ καὶ αὐτὸν ἀκόσμῳ, ὑπὲρ ὅν αὐτῶ κατῆγορῶμεν, διὰ βραχέων ἀπολογίσεσθαι, ἐπισύροντα τὰ πρὸς ἀγῶνα, καὶ διακλέποντα τῶ ἀπὸ λογία πλὴν κατῆγορῶν. λέξερ ὅ ὡς & reliqua. Duobus his locis ἐπισύροντες significare puto ambage verborum qua de re agitur implicantes, qualiq; rem in longum tractim ducentes ac subducentes, cardinem causæ non attingentes, iudicium mentes alio atq; alio trahentes multa commemorando ad rem nihil pertinentia, quod satis intelligendum datur ex eo quod διακλέποντα τὴ κατῆγορῶν dixit. significat enim patronum non recta ad cardinem cause venientē & pedē conferentē, sed velut ludificantē frustratēq; & tergiversantē. ἐπισσευρμύνη etiam dicitur male coagmentatum, dissolutū, laxū & incompactile, & velut hiulcum. Lucian. γράμματα ἐπισσευρμύνην vocat literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. Et ἐπισσευρμύνης τὴ κριτῶ, ἀντὶ τῶ μὴ ἀκριβῶς, quasi tractim & laquide. Significat etiā dissolute, incondite, incompote, remisse, sensim. Cicero

Ἀμπώτας

Ἐκμελής

Παρὰ μέλος

Ἐπισύρωμαι

Ἐπισύρω

Ἐπισσευρμύνη

ν

Tractus ro in secundo de Oratore, Quod tuum principium dii immortales orationis, et qui timor: que dubitatio: quanta hesitatio, tractusque verborum? *δπηκτρακτα ογο* λίκου τό, τε ενιαχόμενον σε τς λόγους, κρη το επισισυρμύου. Et in Oratore perfecto de historia loquens, & historicorum concionibus & hortationibus, Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non hec eloquentia contorta, & acris oratio. Contorta & acris oratio est λόγος δεινός κρη σιωεσραμύου. Rursus in secundo de Oratore, de eadem loquens, Verborum autem ratio, & genus orationis fufum atque tractum, & cum lenitate quadam equabili pfluēs. Xenoph. κωυηετ. τώρ ο μικρόν λαγίον ορε μάλλον η τήν μεγαλω. ελ γη υγρομελη οντα επισυρρη ολα επί τ γης. id est ingrediendo toto corpore terram stringunt, & luculentiora vestigia imprimunt. επισυρεται, quasi tractim sese agunt dixit. Inde επισυρμα, vestigium totius corporis sic sese agentis, & vt ita dicam, repetis. hoc est ολκός. Hippocr. φιλοκρίμυι, de Aesculapii simulachro loquens, επισυρμα δε αυτς Δράκοντες, χημάζι έρωετίν υπεφυεε. επαγόμυοι δε κρη αυτι μακροε τω επισυρμα. Xenoph. de ceruo tendiculum trahente, εσα δε ολκός τω ενλα εν αθλη. οίτε γη λιθοι εσονται κενικημύοι, τάτ επισυρματα τ ενλα κα ταφανη εν τς εργοις. Απόσυρμα locus est in corpore desquamatus, sic dictum, vt εγγμα, vt πάσμα. Dioscor. πδι σισωνίς, Δίαχρί τά δύαυεπτα φύματα. και προς άρσυρματα, κρη προς έλκη πρεσβυλικά αρμόζα. Galen. τά χίσα δε επελαδέντ αυτς, το σιωεχεε οιδυε επιπολυ ανεδαρη δέρμα καδία τωρ δε αρσυρματ. Σύρμα τραγικόν φόρμα, ολ επισυρεται. Inde syrma apud Iuuenalem. Συρμαε etiam ο ολκός, tractus serpentis Plutarch. in Antonio de aspide dixit. Philo pro tractu fluctuantis vndae in libr. de mundo, τπ συρμα δίνης βιατοάτης αρπαοείσα κατεπόθησα. πρυσυρω, distraho, diuello, lacero, vexo. Greg. ες το άγιου πάχα, ουδε αποξίφθησεταε και πρυσυρησετα, ηνα μη δουη τα άγια τώε κυσι και κακοίς τω λόγος παρρά κταε, non relinquetur a canibus distrahendum & laniandum. de agnopalche loquens. Lucian. ναυ δε ε τω λόγος, λέωρ κρόκη δειθεε, άνω και κάτω πρυσυρμαι, huc illucq; circumagor. & inuitus rapior. Sic etiam accipitur, vt πριφρω. Idem Gregor. in secundo κτι Ιβλιανς, προς ταυτα τι φι σασιρ δι τω αωι τς τς σοφοι, οι τας βαδεας υπηνας ελκοντες, η ο κομφορ πρυσυροντες ημτρ τριβώιορ; παρασυρω, ε παραφέρω κρη πρτατρεπω, male tracto, peruerto, distorqueo. Gregor. ες Αθανασ. de quodam scelerato loquens, παρασυρω τω χυσω πτω αληθείαν. ορ δι ασέβαια, σιωαγόμυου οργανου ασεβείας δι κρησοι πεποιίντα. Idem κτι Ιβλ. ει δε ζε φη αληθείας αυγός διεβλετε κρη μικρόρ, ως δεικνω τω λόγος και μη θεω χρώμυου, εν τω πιδανω τερς πρυσυρη, κρη τω μάλλον τδε κρηλεε ελκοντ δι εγγύτητα, transuersus trahitur. Idem, τκποιεταε δε τ στραωλικόν, τ μων δι εαυτς, τ δε δια τήν εν τέλει, το μων, τήν ημωρ ητρώμυου. ε δε, απλότηε παρασυρομύου, pro-

Επισυρμα.

Ολκός.

Απόσυρμα.

Σύρμα.

Συρμα.

Πρυσυρω.

Παρασυρω.

pria stoliditate atque imperitia seductum, & in diuersum a commoda via abductum. Significat etiam idem quod abstraho & auello. Diodorus in historia Alexandri, εστε πολλών μου βραχίονας σων αυ ταιε ταιε ασισρη αποκόπτεοτα, εν ολίγων δε τραχίλεε παρσούρεοτα. Lucian. in Nigrino, de voluptate loquens, τφ ης δη ζεόσης αενάφ τε η δουλορδ ρόμυα, πασαμ μη ανθιρμύοντα οδοι. παρασυρεται δε φη ψυχης υπο κλυζομυίης πάντωδε, αδώετε κρη άρετη, και δικαιοσύνη. τήν δε έρημω ο χωρτ γυρόμυου, ανδε πολλοίε τε και άχρίαιε επιδυμίας. In Hippiat. legimus de equo torminoso, παρασυρεται πτω κοιλιω τω εδάφει, Ventrem humi apprimat distorquendo. Διασυρω, obtrecto, conuici or. & διασυρμαε obtrectatio, vt omnibus notum est. Διασυρω etiam distraho, a gre traho. vt επισυρω in Hippiatr. οταν τροχέζων ολιδη ση, και πωσων διασυρη. id est, Quum membris distractis agitur, vt ranæ innatantes. Sequitur enim, και θ λέγοσι βατραχίση. κλέπτερ αυ βατραχίση. tem πτω κατηγοριω a Lyfia dictum est pro occultare, & supprimere. κλέπτερ hoc enim κλέπω significat, τοίς ονόμασι κλέπτερ και μεταφέρω τά ονόματα, ωσωρ έωδε, id est crimina supprimere, aliorum transferre exquisitis vocabulis. id fere, quod Demosthenes & Lyf. επισυρερ dixerunt. Xenophon de hipparchi officio loquens, κρη δε μη τά τήν πολειώρ μόνου κλέπτερ επισαοτα, αλλά κρη τδε εαυτς ιππέεε άμα κλέπτοντα, δε απροσδοκήτε τς πολειοίε επιτίθεοτα. Et κλέπτεοτα dicitur is, qui celatur, & hoc modo fallitur, & quem res, quae agitur, latet. Gregorius de permissa circuncisione loquens post baptismum, και γυόνασιρ αντι εδνωρ Ισδαίοι, αντι δε τδτωρ κρησιανοι, ταιε κατὰ μέρτ μεταδέσει κλαπέντεε επί το θναγγελιον, id est sensim ea demutatione ad legem euangelicam ita asciti & allecti, vt falli viderentur. latebat enim eos, quid ea permissione ageretur. Idem in primo contra Iulianum, ηε τάχ έρ εε δολείω κλαπέσι τω ημέρω φη διαλέξωε. Quare etiam κλέπτεοτα est decipi & circumueniri. Idem de baptismo, εάρ εε ε σίμωρορ παρατρέχωρ, επιτηρηε το εσαύριορ, ταιε κατὰ μικρόρ αναβολαιε εν τω κρησεε κλεπόμυου. id est sensim prolatando cunctandoq; tadem ante baptismum moriari, & hoc dono diuino priueris atque frauderis. Inde κλέπτερ πτω ακρόαση apud Aesch. pro fallere aures iudicum, & artificio dicendi obrepere iudicibus. Quale est, οταν δε υπωρπκδήςασ πτω δικαίω απολογίω, παρακαληε κληδργον ανδρωπορ και τεχνίπτω λόγωρ, κλεπτεε πτω ακρόαση, βλάπτεε πτω πόλιρ, καταλνεε πτω δημοκρατίω. και τι δε σε Δημοοθέντω παρακαληε; κλέμμα, etiam κλέμματα apud Aesch. non modo peculatum, & pecuniam interuersam, sed etiam obreptionem significat & circumscriptionem. Plato libro

Διασυρω.

Βατραχίση.

Κλέπτερ.

Κλέπτεοτα.

Κλέμματα.

γοητεύειν.

tertio de Republica docet hoc verbum κλέπην non longe abesse a significatione verbi γοητεύειν. sic enim inquit, καὶ μὴ δοκῶσιν ἄκοντες ἄλλοις δόξης εὐρίσκεισθαι. Ἐκοῦν κλαπέυτες, ἢ γοητεύοντες, ἢ βιασθέντες ποταπάρασιν. Ἐδὲν γὰρ ἐφικ μανθάνω. κλαπέυτας μὲν γὰρ τὸς μεταπειθέοντας λέγω, καὶ τὸς ἐπιλαυνθαινομύνας, ὅτι ἦν μὲν γοητεύειν, ἦν δὲ λόγῳ ἔλεγε μὲν λανθάνει. id est quasi furto circumscriptos eos dico, quibus ab opinione deducti sunt, quibus obliuione capti. quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, vt latuerit furtum, τὸς γε μὲν γοητεύοντας ὡς ἐγγύμα, καὶ συφαικῆ εἶναι, οἱ δὲ μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑπὸ ἡδονῆς κληθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου ἢ δέσσαντες. His verbis apparet γοητεύειν esse stupore, & velut maleficio afficere, stuporeq; affectum decipere, vt qui voluptaria titillatiōe permulsi quasi maleficio affecti, pericula & incommoda non intelligunt. itaq; de rebus suis male consulunt. Sic in Phædo. καὶ τῶν θραπύνοσα καὶ ἐρῶσα, καὶ γεγοητευμένῃ ὑπὸ αὐτῶν, ὑπὸ τε ἡδονῆς καὶ ἡδονῶν. Idem in Philebo de voluptate loquens, ὥστε ὁ τῶν ἀνοητῶν ἐπαγωγὸν γοητεύμα, ἀλλ' ἐχ' ἡδονὴν εἶναι. Inde δυσγοητεύειν, qui non facile vel illecebris, vel stupore obligatur. Idem in eodem tertio, ὅντω νέες ὄντας ἐς δέματ' ἄπᾳ κομισέον, ὅτι ἐς ἡδονὰς αὐ μεταβλητέον, βασιμίζοντας πολλὴ μάλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρὶ, ἐκ δυσγοητεύειν ὁ ἀρχαίων ἐν πᾶσι φαίνεται. Verum κλέπειν vt dixi est occultare, & aliquid ita habere, vt non appareat. Xenoph. in eodem Hipparch. ἢν δ' αὖ τὸς πολλὰς, ὀλίγας εἶναι δοκῶν ἐδέλμῃ, ἢν μὲν σοὶ χωρὶα ὑπάρχει δὴα συγκρύπτειν, ἀλλοτῶν τὸς μὲν ἐν τῷ φανερῷ ἔχων, τὸς δ' ἐς τὸ ἀόκλον ἀποκρύπτων, κλέπτειν δὲ τὸς ἰππέας, furtim habere, & occulte poteris. Gregor. de Iuliano, τὰς δὲ προσώσεις τε ὁ φιλοποσίας, ἐς δημοσίας τὰς πόρνους προσκινεῖ τε ὁ ἀντιπροσκινετο, ὑπὸ κλέπτων τὸ ἀσελγὲς μυστηρὶα προσημαίνει, πῶς δ' ἀναμύζαν ἔξειον; Vernacula etiam lingua dicunt, tu mihi hoc furatus es, hoc est clam me habuisti. Ponitur & pro occultum facinus struere, furtimq; moliri. Idem de eodem, quem mortis Constantii causam auctoremq; fuisse significat, κατὰ προδοσιμῶν παρῶν, ἀπρῆρητοτέρων τε ὁ βαθυτέρων. καὶ πᾶσι δὲν ἐπὶ θάνατον ἔδμησεν αὐτὸς ἢν, κλέψας ἡνὶ ἡδονῆς πλὴν ἐπιχέειν σιν, occulte quodam familiarium corrupto hoc molitus. Significat etiam fallaciter interpretari aliquid, & veritatem discenti subducere, & differendo obscurare, & inuoluere. Idem in secundo πρὶ ἡδονῆς, τὰς δὲ παρὰ ἡδονῆς γασφῶν ἐνστάσεις τε ἢ ἀνυδύσεις, αἷς οἱ τὸ γασφμάτῳ ἰσθόσυλοι, ἢ τὸν νοῦν ἡδονῆς γερασμύλων κλέπτουτες τὸς πολλὰς σφειροζόντων, συλλήβδην μὲν ἡδονῆς λευκάμην. κελόω, iubeo. ὅθεν τὰ κελόωμην αὐτοῖν, vt τὰ προστάτομην αὐτοῖν, imperata facere. κελόω etiam hortor, & permitto voce actiua dicitur. Lys. ἢ δὲ θραπύνοσα τὸ μὲν πρῶτον ἔξαρτῶ ἢν, ἢν ποί

γοητεύμα.

δυσγοητεύειν.

κελόω ἢ τὰ

σώθεται.

ἐν ἐκείθεν ὁ ἢ βήλομα, & sinebat me torquere se, aut aliud de se statuere. ἐγκελόω, hortari, incitare. Xenophon ἐν κωνηγεῖν, ἐν δὲ τῶν ἐγκελόω τὰς κούσ, καὶ γοητεύειν τὸς ἀκοντίοις. Ibidem, ἐπιλαυνσῶ. ἐπιτελεόω, τα τὰς κούσ, καὶ ἐπιτελεόωσῶ. Dicitur etiam ἐγκελόωσῶ, hortari, voce passiuā. Similiter & ἐπιτελεόωσῶ. Plutarchus in Antonio de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclaue, τὸν δεισμὸν ἀνελάμβανεν, ἐπιτελεόωσῶ ἡνὶ κάτωθεν, καὶ σωαγωνιώντων. Διατελεόωμαι tantum voce passiuā, vt παρατελεόωμαι. Isocrat. in parag. ποσῶν ἡμῶν παρατελεόωμαι μνημονόωσῶ ὅταν φέρητε πλὴν ψήφου. Lys. παρατελεόωμαι σοὶ τῶν. ἀνταίρω, contendo, renitor, contradico. Plutarchus, κάτωθεν δὲ σκηπῶνι πρὸς πλὴν φαβίς δώματι ἀνταίρωσῶ, παρ' ἑδῆν ἐποήσατο γυμνάσαι διάφορῶ. Plato in Euthyd. ὥστε ἑδῆν αὐτοῖς δίδόντ' εἶναι μὴδ' ἀνταίρωσῶ. ἔτω δεινὸν γεγονόσῶ ἐν πῶς λόγοις μάχεσθαι. Et Demosthenes itidem. Plena autem locutio est ἀνταίρωσῶ τὰς χεῖρας, vt apud Synes. ad Theophilum enim scribens ita inquit, Διότι ἔκ ἀνταίρωσῶ χεῖρας, ἀλλ' ἢν τῶσιν, non resistunt, sed suppliciter deprecantur. Dicitur & ἀνταίρωσῶ. ἀνταίρωσῶ σοὶ, quod athletarum est, cum surgunt pugnaturi. sicq; Lucianus vsus est. Plenus autem sermo est ἀνταίρωσῶ τὰς χεῖρας, vel τὰ ὄπλα, vt Libanius in Declamation. καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἐκ ἀνταίρωσῶ, ἔσθ' ἢ ὄπλα ἀνταίρωσῶ. Ἄρεσκω σοὶ, placeo tibi. ἀρεσκω σὲ, ἀντὶ τῶ ἀρεσκῶσῶ φάνομα, & probo me tibi. Synesius, ἀλλ' ἐπὶ τῶσιν ἡμᾶς ἐκ ἀρεσκῶσῶ, ἔξει βολύσασθαι τὸ λῶσῶ τῆ πε πόλα, καὶ τὰς ἐκκλησίας κῆμοι, Quoniam vobis his non satisfacimus, nosmet vobis non approbamus. Plato libro octauo de Republica, ὅπῃ δὲ γε ἢ ἡδονῶν, ἀλλοτῶν ἡδονῶν ἐκασῶ ἄρ κατασκόμω τῶ αὐτῶ βίς κατασκόμωσῶ ἐν αὐτῆ, ἢ δὲ αὐτῶ ἀρεσκῶ, quam maxime ipse probet. Idem, ὅς ἄρ αὐτῶ ἀρεσκῶ τῶσῶ, τῶσῶ ἐκλεόωσῶ. Et in Legi. ἀλλ' εἰ μὴ αὐ σὲ ταῦτ' ἀρεσκῶ, παρ' ὀμῆσῶ γοητεύειν μανθάνειν. ἀρεσκῶσῶ, acquiesco, & mihi satisfit, & placet conditio, datiuo. Lucianus, Δεῖ γὰρ ἀρεσκῶσῶ καὶ ἀγαπᾶσῶ τὸς παρ' ἑσῶσῶ, καὶ μὴδῶ αὐτῶ ἀφόρητορ ὄιεσῶ. Aristoteles in nono Ethicorum, εἰ γὰρ ὁ μὲν διαμύλοι πλὴν διάνοιαν πᾶς, ὁ δ' ἀνῆς εἰ δὲ κρᾶσῶ, πᾶς ἄρ ἑσῶσῶ, μὴδ' ἀρεσκῶσῶ τὸς αὐτοῖς, μὴτε χαίροντες καὶ λυτῶσῶσῶ, cum iis eadem non placeant & probentur, id est τὰ αὐτὰ ἀποδέχομην. Et in quarto, καὶ μᾶλλον ἐχθόμην ἢ ἢ δέσῶ μὴ ἀνάλωσῶ, ἢ λυτῶσῶ ἢ μὴ δέσῶ τὶ ἀνάλωσῶ, καὶ τῶ σιμωνίδῆ ἐκ ἀρεσκῶσῶ, in hoc Simonidii non astipulatus, Simonidis sententiam non probans. Pausanias, καὶ ἡδονῆς παίδων ἀρεσκῶσῶ τῆ ἔρηνδοι μάλισσῶ, id est filiarum Hynetho maxime probans amansq;. Et ἡρέσῶ. Idem in Corinth. τὸν δὲ νοχόσῶ πᾶσῶ, ὅσῶ ἀρεσκῶσῶ τῶ δεινῶ τῶσῶσῶ, πᾶσι ἡδονῆς δακτύλων ἐνι. Accusat. aut iuctu significat idē quod placo. Xenoph. νόμῶ δ' ὅσῶ πᾶσῶσῶ

ἐπιτελεόω.

ἐπιτελεόω.

μα.

ἀνταίρω.

ἀνταίρωσῶ.

ἀρεσκῶ.

ἀρεσκῶσῶ.

Ἐπαρέσκομαι ἢ δυνάμιν ἰσότης δεῖξαι ἀρέσκουμαι. ὅθεν Ἐπαρέσκομαι, quod & cum datiuo & accusatiuo conſtruitur. Demosth. ἔαρ τὸς κυρίως δόροις Ἐπαρέσκονται. Xenoph. datiuo ferè semper, vt in Oecon. καὶ γὰρ ἡ προβατοβύτικὴ τέχνη σωτήριον τῆ γεωργία, ὡςτε ἔχειν καὶ τοῖς δεοῖς Ἐπαρέσκουμαι δύνοντας, καὶ αὐτὸς χρεῖσθαι. Ἀρεσὸς placitus, gratus. ὅπως αἰ ἀρεσὸς ὦ τῆ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plutarch. τοῖς δὲ χρεοῖς ἐκ ἡρ ἀρεσὸς. Et in Cæsare, Ἀρεσὸς τῷ δήμῳ, popularis. Ἀρεσκῶ est blandus, & gratiæ aucupator, & captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusq; gratiā inire. vt in libro qui Theophrasti χαρακτηρες inscribitur, ὁ δὲ ἀρεσκῶ ἀμείλαι πιστότερος ἄς ὁιος παρακληθεὶς πρὸς δίκαιων (id est arbiter ab vna parte electus) μὴ μόνον βεβληθεὶς ἀρέσκων ὡς πρῆξις, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀντιδίκῳ, ἵνα κοινὸς εἶναι δοκῆ. Vulgo curialis dicitur. In eodem, ἢ δὲ ἀρεσκεία ἐστὶ μου ὡς ὄρεθ πρὸς λαβὴν, ἐντόνεις ἐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ, ἡδονῆς παρασκουσιακῆ. **Comitas assentatrix** latine dici potest. Aristotel. in quarto Ethicorum, ἔρ δὲ ταῖς ἐμιλίαις καὶ τῷ συνζῆν, οἱ μου ἀρεσκοὶ δοκῶσι εἶναι, οἱ πάντες πρὸς ἡδονῆν ἐπαινοῦντες, καὶ εὐδὲρ ἀντιέποντες, ἀλλ' οἰόμενοι εἶναι ἄλυτοι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi obsecundatores, ac sese omnibus dantes. In nono autem, huiusmodi homines amicos ciuiles vocat, non priuatos, ὁ δὲ πολὺν τιλοὶ καὶ πᾶσι δικαίως ἐντυγχάνοντες, εὐδὲν δοκῶσι εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὗς καλῶσι ἀρεσκούς. Diodor. de funere Hephæstionis, τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος σοχαζόμενος φησὶ τὸ βασιλέως ἀρεσκείας, Δισκοβιάζων ἑδῶ λα δὲ ἐλέφαντος καὶ χρυσῶ, καὶ τῶν ἄλλων θανμαζομένων παρ' ἀνθρώπων. id est hoc maxime spectans, quo modo regis gratiam ea ratione iniret. Et verbum ἀρεσκόμεναι, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. ὅθεν ἀρεσκόμεναι, blanda appellatio & adulatoria. Plutarchus in Demetr. τὸ δ' ὑπερφύεσασιν ἐνδύμνημα τ' στρατοκλέες (ἔστ' ἂν γὰρ ἡρ ὁ τῶν σοφῶν τότῳ καὶ πρὸς τῶν καινεργῶς ἀρεσκόμενῶν) ἐργασίαν, ὅπως οἱ πεμπόμενοι κατὰ ψήφισμα δημοσία πρὸς ἀντίγονον καὶ Δημήτριον, ἀντὶ προσβολῶν θωροὶ λέγοντο. Ἀπαρέσκω, displiceo, improbor. Thucyd. καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλεῖστον ἀρέσκοντες ἐσμῶν, τοῖς δ' ἂν μόνοις ἐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plutarchus in Cæs. ἤρκει γὰρ ἔφη τὸ μὴ χρεῖσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Iungitur a Platone cum accusatiuo, vt ἀρέσκω, ἐν μύθῳ μετ' ἡδονῶν ἀπαρέσκουσι. Σω. τὸ ποιῶν δὴ. Θεοφ. ὁ καὶ δοκῆ & cætera. Ἀπαρέσκομαι, ἐκ ἀποδέχομαι, agrefero vel implacide. opponitur τῷ ἀρέσκομαι. Herodianus libro quinto, ἄπρ' ὄρωντες οἱ στρατῶτα, & πάντι ἂν ἀπειδέχοντο, ἀπαρέσκοντό τε αὐτῶ τῷ βίῳ, ὡς ἀνεμύλω μάλλον ἢ κατ' ἀνδρα στρατῶτα. Accipitur & ἀντὶ τῶ Ἐπαρέσκομαι, id est placo. νέμω distribuo, tribuo. Aristoteles in quinto Ethicorum de iustitia ciuili loquens, ἀλλ' ἐ ταυτὰ εἶσι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ πῶς πρᾶξιόμενα, καὶ πῶς νεμόμενα δίκαια, sed certo quodam modo

Ἀρεσὸς.

Ἀρεσκῶ.

Ἀρεσκεία.

Ἀρεσκόμεναι.

Ἀρεσκόμεναι.

Ἀπαρέσκω.

Ἀπαρέσκομαι.

νέμω.

iura a iudice reddita, sunt iusta. Et paulo post, καὶ καὶ καὶ μέλι καὶ ὄνον καὶ κάρσιον καὶ τρυφὴν ἐδέναι γάδιον, ἀλλὰ πῶς δ' αἰ νέμω πρὸς ἡμέραν, καὶ τίνι, καὶ πότε, πῶς τὸν ἔργον ὅσον ἰατρὸν εἶναι. νέμω tribuo, id est sum studiosus alicuius rei, honorem habeo, & magni pendo. Aristotel. in Probl. sect. decimoctaua, ὅτι ἐν δὲ οἷς οἶται ἕκαστος κρατίζον, ταῦτα προαίρεται. ὁ δ' ἀίρεται, ἐπὶ τῷ ἐπάρεται, νέμω τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῶ. Impertio dicitur ἀπνέμω. Herodian. de Pertinace, ἕκαστος δ' κατ' ἀξίαν ἀπονέμω. Cicero in Catone, Nusq; enim tantum tribuitur ætati. Quod Gaza dixit, οὐδ' αὖ γὰρ πῶς τὸν ἀπνέμοιο ἡλικία. Herodian. κινδερ φανερῶς μὴ δ' ἀναπαύλη νέμω, Nihil loci quieti & desidiæ relinquēs. Aristotel. in octauo Ethic. ὅταν γινέσθαι μου τέκνα ἀπονέμη ἢ δ' αἰ τοῖς γυνήσασιν, γυνῆς δ' ὑέσιρ ἢ δ' αἰ τοῖς τέκνοις. νέμω τὸ χωρίον, vt or agro pro pascuo. Xenoph. τί οὐκ ἔφη ἐπὶ ὄρεθ ἀγαθὰ ἔχετε, εἰ δέλοισι ἔαρ νέμω ταῦτα, τὸς ἀρμυρίδας, εἰ ὑμῖν μέλλοις οἱ νέμοντες τὰ δίκαια ἀππελῆν; Quod etiam νομαῖς χρεῖσθαι ab eodem dicitur. νέμω, pascu pecus. Lucianus, καταπλάμω ἐς πλὴν νέμω, ἐκεί δὲ πρὸ ἄργῶς βουκολεῖ καὶ νέμα πλὴν δάμαλιρ ἀπυπῶ ὄρ. νέμω etiam τὸ διοικῶ, administro, gero. Herodian. τὸς συγκλητορ βελῶν νέμοντας, pro fenatu dixit non femel. νέμομαι, depascor, vt pecus depascitur, vt vlcus serpens. Dioscor. τὰ νεμόμενα τῶν ἐλκῶν ἐπισηδρ, fistens vlcera serpentia. νέμομαι etiam fruor & possideo & victito. Aristotel. in nono de historia animalium de ardea auί, νέματα δὲ καὶ ἔλν, καὶ λίμνας, καὶ πεδία, καὶ λεμῶνας, viuūt & pascitur, καὶ πῆται. Idem, ἄπαντα δὲ καὶ τὰ πλωτὰ καὶ τὰ μόνιμα τῶν νέματα τῶν τόπων, ἐν δὲ οἷς ἂν φυῶσι. ἢ γὰρ δικαίως τροφή ἕκαστος ἐν τῶν ἐστὶ. In Pand. græcis νέμεσθαι pro possidere dicitur. & νόμη, possessio, hoc est κέρπωσις. Quod Cicero imitari volens dixit, Depasci veterem possessionem Academicæ ab hoc acuto homine non sinemus. νέμομαι etiam partior. Liban. Ἀπολλόδορος οὐκ νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφῶν πλὴν πατρῶον ἐσίαν. Quod verbum frequens est apud oratores, eo modo dictum quo μορίζομαι. Cum enim μορίζω καὶ καταμορίζω τὸ διαίρω significet ἢ διανέμω, tamen μορίζομαι καὶ καταμορίζομαι partior significat, id est partem virilem vel legitimam recipio. Theophr. in quinto de Causis, πλὴν δὲ φησὶ τροφῆς ἐπιβροῶν ἕκαστος ἐς πλὴν αὐτῶ φνσίρ καταμορίζεται καὶ δυνάμιν. Aristotel. genitiuo iunxit in quinto Ethicorum, εἰ δὲ γινώσκων ἐκρίνει ἀδίκως, πλεονεκτεῖ καὶ αὐτὸς ἢ χᾶριτος ἢ ἡμιωρίας, ὡς οὐκ οὐκ κἀνέ ἄς μορίσαιτο τὸ ἀδικίματ'· καὶ ὁ διὰ ταῦτα κρίνας, ἀδίκως πλεῖον ἔχει, quemadmodum si quis particeps fieret per iniuriam ablati. νομή, διαίρεσις, μερισμός, νέμωσις, pabulatio & præda. Xenoph. in sexto παυδέας, πρὸς δὲ τῶν ἐρωτῶν οὗς μάλισα ὤρεθ ἐδέναι πλὴν χώρων, ὅποθεν ἂν ὡς μάλισα ὤφραλοιτὸ τὸ στρατόμα, δὲ γὰρ αἰ πρὸς νομαῖς. Νομαὶ etiam τὰ νεμόμενα τῶν

ἀπνέμω.

νέμομαι.

μορίζω.

μορίζομαι.

καταμορίζω.

μομή.

νομή.

ἐλκῶν. Dīosc. Ἀμφοτέρων δὲ τὰ φύλλα ἴσῃσι νομαῖς ὁ φλεγμονῶς. Νομαῖς
 etiā tributorem significat. Synes. μόνον δὲ θεὸς ἀγαθῶν ἐν νομαῖς. Idem,
 ἔνχομαι τὸν γυρόμυλον νομαῖα, τὸ βίβει, γενέσθαι καὶ τὸ νημιθέντ^ο προσάτιω.
 ἔπινέμομαι, depascor, absumo, populor. quod Herodian. de incendio,
 Thucydides de peste dixit. ἔπινομία sic dicitur vt ἐπιμιξία, quasi cō-
 mercium pascuarium, id est τὸ ἐν τῇ ἀλλήλων ἐξεῖναι νέμερι. vt ἐπιγαμία,
 connubialis necessitudo, ius connubiale. Xenoph. in tertio παιδείας,
 καὶ ἐπὶ τῶν ἐδούσαν πάντες, καὶ ἔλαβον τὰ πωσά, καὶ ἐλυδέρους μὲν ἀμ-
 φοτέρως ἀπὸ ἀλλήλων εἶναι σωτείδεντ. ἐπιγαμίας δὲ εἶναι καὶ ἐπιγασίας, καὶ
 ἐπινομίας, καὶ συμμαχίαν δὲ κοινῶν ἢ ἕως ἀδικοῖν ὁπωτέρωσού. Est autem
 ἐπιγασία, ius arandi inter se, vt ἐπινομία, pascendi. hoc est ὁμιλία, καὶ
 ἐπιτηδεύσεως ἢ ἐπιμίξια, ἐπὶ τῶν νέμερι, καὶ ἐπὶ τῶν ἐργάζεσθαι πλὴν γλῶ. vt ἐπι-
 μιξία ἐπὶ τῶν μίγνυσθαι. & ἐπιμίγνυσθαι commercia inire, inter se versari,
 & libere commeare ad alteros. Thucyd. in principio libri secundi, ἐν
 τῷ πολέμῳ ἔδει ἐπιμίγνυσθαι ἕξ ἀκρυκτὰ παρὲς ἀλλήλους. Basil. Gregor. ὁ δὲ
 μέγιστον ἐπέμειν ἔχοντων τὸ χωρῖς, ἢ ἡδίστον ἐμοὶ πάντων καρπῶν πλὴν ἰσχυρίων
 τρέφει. ἔ μόνον κατὰ δὲ ἀσυνῶν χωρίων ἀπὸ ἀλλήλων, ἀλλ' ὅτι ἔδει ὁδύτων ἡ-
 νὰ παρὰ πᾶσι, πλὴν ἢ κατὰ δὲ ἴσῃσι ἐπιμίγνυσθαι ἡμῖν. Dicitur & voce
 actiua ἐπιμίγνυμι. Thucyd. in primo, ἐμπορίας δὲ ἔσῃς, ἔδει ἐπιμίγνυσθαι
 ἀδελφῶν ἀλλήλοισι ἔπει κατὰ γλῶ, ἔπει διὰ θαλάσσης. συμμίγνυμι dicitur voce
 actiua. quod significat vires socio, castra castris adiungo. Xenophon
 in quinto παιδείας, ὄνομα ὅμοιο νῦν αὐτῶν ἡδῆως ἀρσῶν ἡμῖν ἐπιβῆναι ἄσ-
 συρίω, ἔφασαν, καὶ σφόδρα γε ἔπει δὴ δύναντο συμμίξαι. τί δ' ἐν μέσῳ ἔφη, ἔσα-
 πτε συμμίξαι; Et in sexto ἑλληνικ. οἱ δ' ἐκ τε γείας Ἀρκάδες πρῶτον μάλα πολ-
 λοι ὁπλίται, συμμίξαι μάλα βολύμυλοι τῶν μαυανεύσι. Ἀναρτῶ, suspendo,
 ἀνάπτω. Demosth. πρὶ παραπρ. μήδ' ἀναρτωμένους ἐλπίσιν δὲ ἐλπίδων ὁ ὑπὸ
 χέσεσιν, ἔς τῶν χατῶν ἐλπίδων τὰ πράγματα ἔασαι. Plutarchus in Otho. πάν-
 των πρὸς αὐτὸν ἀπικτημένους τῶν ὄψεσι, Cum omnes eum oculis designa-
 rent ex eo suspensi. cum omnes in eum versi essent, nutum eius expe-
 ctantes, & ex vultu eius pendentes. Liviū, Tot populos inter spē me-
 tumq; suspensos animi habetis. Cicero in Verr. act. vlti. Cum feruorū
 animos in Sicilia suspensos propter bellum Italiae fugitiuorum vide-
 ret. Idem in Epist. Quid scriberem non habebam, omnia enim erant
 suspensa propter expectationem legatorum, πάντα γὰρ ἀνήκτων. πάν-
 τα γὰρ μετέωρα ἦν. Ἀναρτῶμαι voce passiuua tantum, concilio mihi, &
 ascisco, amicitiaq; deuincio. Xenoph. in exordio παιδείας, Ἀναρτήσατο δὲ
 πᾶσα τὰ φίλα ὅσα καὶ διελθῆναι ἔργον ὄσιν. Idem alibi, κῦρ^ο δὲ κατέμειβε
 αὐτῶν ἐτρεφετο. ὁ ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις προσώπων σωτικέσθαι, ὥστε δικαίως
 διακῆσθαι, ταχὺ ὃ τὸς πατέρας αὐτῶν ἀνήκτων, amicos & bene cupientes reddidit
 suo congressu, ita vt diuelli ab eius amicitia nō possent. Ἀναρτῶν ve-

ἐπινομία
ἐπιγαμία
ἐπιμιξία

ἐπιγασία

ἐπιμίγνυμι

ἐπιμίγνυμι
συμμίγνυμι

ἀναρτῶ

ἀναρτῶμαι

ro iautōr est spem suam, & praesidium in aliquo locare, & cum eo vitae
 subsidia sociare. Demosth. ὑπὲρ τῆν^ο λυκέρους παίδων, ὅτι τῶν μὲν ἄλλοις
 ἀνὰ κτησαμένους ἐπιβίωσιν καὶ κατορθώσιν, ἐν ᾧ πᾶσι κλιονέκτῃ ὑπάρχει. τοῖς
 δ' ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν αὐτῶν, ἔ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα, ἐλατῶν ἔχων
 ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ τὰς συμφορὰς βεβαίως τῶν μόνον τῶν ἄλλων μύλων. id
 est, qui populo se adiungunt, & populares esse volunt. Ἀναρτῶ, τὸ
 χωρίζω, dirimo, distraho, diffocio. & Ἀναρτῶμαι, dirimor, separor. De-
 mosthenes πρὶ σεφάνου, καὶ με μνησῶν ὑπὲρ τῆν^ο ἀπαρτῶν λόγον φησὶ γράφει, ἐὰν
 εἰς ἑλληνικὰς πρῶτας καὶ λόγους ἐμπέσω, Nemo me existimet abducere ora-
 tionē & auertere ab ipsis criminibus. Quod ipse alibi dixit ἐπισύρειν τὰ
 πράγματα, hoc est quasi tergiversari, nec pedem cum accusatore con-
 ferre. Inde ἀναρτῶμαι, aberro, longius digredior. Athen. ἀναρτῶμυλοι ἀναρτῶμαι
 φησὶ ἀλκιδέας ἐπιπλήθον, καὶ μακρῶς ἀμαρτάνοντες, longius a veritate auer-
 si & aberrantes. Xenoph. ἢ δὲ πρὸς μύλων ποι τῶν πολιτῶν, ἀπαρτῶται
 ἢ ἀσθενέσθον φησὶ αὐτῶν δυνάμει, ἢ παρὸν ἀποσκευασθῆναι, ἔδει ταῦτα, καὶ
 λωνδάνην, Si quod agmen ab exercitu longius iam imprudens abfue-
 rit, aut fiducia sui palari praedabunde visum fuerit, minus ta-
 men, q̄ vt par eius copiis esse possit, id eum fugere non oportet. Theo-
 phr. in tertio de Causis, ἀλλ' αὐτῆ μὲν ἀπικτημένῃ πᾶσι ὄσι φησὶ ἀσθενέσθαι,
 ἄλλοι δὲ ὁμολογέμενοι καὶ ἐμφανῆς, longe abest a sensu. Ἀναρτῶ etiam
 suspendo & alligo. Lucianus in Timone, ἢ βελτίστη δὲ πονία τάπε ἀναρ-
 καῖα, κάμνοντι μοι παρῆχε, καὶ τῆν^ο πολλῶν ἐκένων καταφρονεῖν ἐπαίδων, δὲ
 αὐτῶν ἐμὲ τὰς ἐλπίδας μοὶ ἀπαρτήσασα. Ἀναρτῶ, τὸ ἀρτίως συμπληρῶ, ἀναρτῶ
 τῶν ἀρμόδιως καὶ ἡρμοσμένως, hoc est omnibus numeris expleo. sed
 fere absolute ponitur. Aristoteles in quinto Politic. docens vix iā fie-
 ri posse, vt iustum vllum sit regnum, ita inquit, ὅτι γίνονται ἂ ἢ βασι-
 λῆα νῦν. ἀλλ' ἀντὶ γίνονται, μοναρχία καὶ τυραννίδες μάλλον, διὰ τὸ βασι-
 λῆαν ἐκείσιν μὲν ἀρχὴν εἶναι, μεζόνων δὲ κυρίαν. πολλὰ δὲ εἶναι τῶν ὁ-
 μοίων, καὶ μνησῶν διαφέροντα, ποσῶν, ὥστε ἀναρτῶσιν πρὸς τὸ μέγιστον,
 τὸ ἀξίωμα, φησὶ ἀρχῆς, vt æquare prudentia & grauitate morum possit
 magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare po-
 nitur. Idem in quinto de hist. animal. πολλὰ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκτροφὰς
 τῶν τέκνων σοχαζόμενα, πρῶτον τὸν σωμασμορ ἐν τῇ ἀναρτῶσιν ὥρα, id
 est ἐν τῇ καθήκοντι vt ipse alibi, hoc est ita quadrante cum foetuum
 nutrificatione, vt hyemi anteuertat, quæ inimica est foetationi. Et rur-
 sus in quinto de generatione, ὅταν οὖν μὴ δύνανται ἢ φύσις ὁμοίως
 ἀναρτῶσιν, ἢ πείσασα, τὸ ἐν ἀμφοτέροις ὑπάρχει, ἢ μὴ πείσασα, ἀλλὰ τὸ μὴ
 τὸ δὲ μὴ, τότε συμβαίνει γινέσθαι ἑτερογενέσθαι. Hoc in loco signifi-
 cat adæquare. quod verbum absolute interdum ponitur suppresso. Adæquare
 so casu accusatiuo, vt apud Græcos, vt Cicero ad Atticum lo-

ἀναρτῶ

ἀναρτῶμυλοι

ἀναρτῶ

Adæquare

ὁμαλίζω.

ὁμαλαύω.

ὁμαλότης.

ὁμαλῆς.

ἰσάζω.

Ἀπαρτίζω.

Ἀπαρλισμός.

cutus est his verbis, Senatorum vna copiose absoluit, Equitum adæquauit, ἀπέρισε καὶ ἀγχώμαλθ' ἐγένετο. vel ad verbum, ὁμαλίσει καὶ ἔτυχεν ὁμαλίσεισα. Est enim ὁμαλίζω, æquabiliter aliquid facere, vel fieri, & procedere. Aristotel. διὰ τὴν τὴν θορμὴν φορὰν ὁμαλίζω εἰς τὸ πρόθερον, absolute dixit. Xenoph. de tritura tritici loquens, στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τῆς πόδας τῆν ὑπερῆσαν ἀεὶ ὑποβάλλοντες τὰ ἀτριπτα, μάλιστα ἄρ' ὁμαλίζοιεν, καὶ τάχιστα, ἀνύτοιεν. Idem, ὅπως τὸ δρόμῳ κόψοι, καὶ ὁμαλιῆται ὁ ἀλοκτὸς, id est spicæ æqualiter tundentur & terentur. Quod etiam ὁμαλαύω dicitur ab Aristotel. in sexto τῆν μετὰ τὰ φυσ. εἰ γὰρ ὑγιάθη, δὲ ὁμαλαυθῆναι, ad æqualitatem redigi. ὁμαλότης, æqualitas, æquabilitas. Galen. κοινὸν δὲ ἅπασιν τῆς ἐφημέροισι ἢ ὁμαλότης τὸ σφυγμὸς, pulsus æquabilis. & Aristotel. ὁμαλότης πλὴν ὑγίαν vocat. cui opponitur ἀνωμαλία. qui etiam in secundo Politicon ὁμαλότης, ἢ κτήσωρ καὶ δισίωρ vocat, quā Cicero bonorum æquationem in secundo Offic. Capitalis est, inquit, oratio ad æquationem bonorum pertinens. Aristotel. ὁμαλίζω τὰς κτήσεις καὶ ἰσάζω dixit. ὁμαλῆς etiam vt ὁμαλός ab eodem dicitur, vt ἀνωμαλῆς & ἀνωμαλῆς. Athen. ὁμαλῆ διαίτων appellat æqualitatem ciuilem, cui opponitur πολυεξία. ἰσάζω etiam interdum absolute ponitur, vt Cicero adæquare posuit. Aristotel. in quinto Politic. κινουῦται δ' αἱ πολιτεῖαι, καὶ ὅταν τὰ ναυτία εἶναι δοκοῦντα, μέσην φθὶ πόλεως, ἰσάζη ἀλλήλοισι, διορ οἱ πολλοί, ὅ δ' ἴσθμῳ. μέσων δ' ἢ μικρῶν ἢ μηδὲρ κάμπτων. hoc est cum numerus vtrinq; adæquat, & æqualis est. ὅταν μηδέτερον μέσθ' ὑπερέχη τὸ ἕτερον. Ipse alibi ἰσάζοντά ζυγά vocat æquilibrium in Probl. ἰσάζω etiam aliquando ἀντὶ τὸ ἰσοδυναμῶ ponitur, vt idem de pollice manus, ἵνα ἰσάζη εἰς ὅρ πολλοῖς. ἰζάσσομαι autem ἴσθμοι dicitur possunt, cum iudices adæquant, aut eorum sententiæ, atq; etiam ἰσαζόμενα, vt ipse in Probl. sect. vndetricesima. Ἐπειδὴ δ' ἐδεμίον ὑποροχλὼ ἰσαδασῶρ τῆν ψήφων, κατὰ χάραν ἕασεν ὁ νομοθέτης. Verum Ἀπαρτίζω verbo commode vsus est Gaza in libro de mensibus, ἀπορίσει δ' ἂν ἡς ἔγε τὰς χρόνας Ἀθιωαῖοι ἦγον κατὰ πλὴν φθὶ σελήνης φορὰν, Ῥωμαῖοι δὲ κατὰ πλὴν ἡλίου λογιζονται, πῶς ἄρ' οἱ τῆν Ἀθηνάων ἐφαρμόσονται τοῖς τῆν Ῥωμαίων μηνῶν, ὥστε ὅ ἀπαρτίζω ἀεὶ, id est vt adæquent, & alteri cum alteris ita competant in exitu, vt semper simul finiantur. Ἀπαρλισμός ἢ συμπλήρωσις, complementum, cum numeri omnes iuste complentur. Quare Lucæ decimoquarto vbi legitur, πρῶτον καθίσας ψυχῶν τὴν διαπάνω, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρλισμῶν. Ἀπαρλισμός significat omnium partium iustam abolitionem. est enim ἀπαρτίζω ita rem absoluere, nihil vt defit, nec redundet. Quo vocabulo etiam significatur summa impendiorum iustorum subducta cum pecunia quæ in numerato habetur. Nam qui domum ædificare instituit, is si frugī sit, rationem impensæ

futurae cum pecunia sua colligit, vt ex eo videat, quatenus exædificare possit. Quod si summæ adæquent inter se, iam securus est operis. Hæc ratio ἀπαρλογία dicitur, quam Cicero quadrantem appellat, ἀπρλογία cum nihil nec excurrit, nec deest. Herodo. in Polymnia, καὶ τὰς τετρακοσίας μυριάδας τοῖς σατήρων ἀπρλογίῳ πρὸς ἐμειώτω, δὲ τὰς ἐπὶ χιλιάδας, ἵνα μή τι ὑπὲρ εἶς εἴη αἱ τετρακοσίαι μυριάδες ἐπὶ χιλιάδων, ἀλλ' ἢ τὴν ἀπρλογίην ὑπὲρ ἐμείο πεπληρωμένη. Ἀπαρλογοῦν, est auctionem bonorum facere, & auctionari. Plutar. in Apophth. de Cicer. loquens, φανερὸν δὲ τὴν συνέλλα παιδῶν ἀπαρλογοῦν διὰ πολλῶν δαυείων ἀπαρλογοῦν προγράφωντες, ταύτων μάλλον ἔφη πλὴν προγράφων ἀπαρλογοῦν, ἢ πλὴν πατρῶων αὐτῶν. Cicero pro Quintio auctionem Narbone proscribit se facturum. Dicitur etiam ἀπρλογοῦν τὰ πατρῶα κληροῦντα τὰ ὄντα. Demosthen. καὶ ἀριστοκρατ. ἡσυχῶν δὲ τὰ μικρὰ ὅμοιοι φαῦλα ἀπρλογοῦντες, ἔτω πωλῶσιν ἐπιδουνίζοντες. Lucian. ἀπρλογοῦν βίβας φιλοσόφους πάντας εἰδῶς. Ἀρτώματι, pendeo animi, & spem meam in aliquo collocatam habeo. Herod. lib. quarto, ἔρηπ' ἡνὶ πᾶσι ἢ Ῥωμαίων ἀρχῆν φθὶ ὑμετέρας ἀνδρείας καὶ πίστεως, ἢ γὰρ πρὸς ἕωρ γῆς ἢ εὐλονεκία, πρὸς τὸ πάντως δὲ πρὸς μέγαν βασιλέα. Cicero de lege Agr. Nolo suspensam & incertam plebem Romanam obscura spe, & cæca expectatione pendere. Et ad Quintum fratrem, Promissis iis, quæ ostendit, nō valde pendeo. Ἀρτώματι ἐκ τῶν, adiunctus sum alicui, & socius, vel comes sum, & affecla. Xenoph. in sexto ἐλλωπῆ, ὁνομαζὸν τὸν ὀδύκλον ὃν φασάλας προσηγορεύουσιν καὶ τῆν δὲ ὑμῶν ἡρημύων πόλεων, ὅπερ ὡς ἐν ἐγῶ θεπάλων ἀπάντων ταγδὲ ἀν καὶ τασαίω. Verba sunt ad Lacedæmonios dicta, de iis ciuitatibus quæ nomen Lacedæmonium sequebantur, & eorum imperio accedebant & parebant. Ἀρτώ in compositione interdum integritatem significat, interdum nouitatem. Ἀρτίπας opponitur ὡς χωλῶ. Lucian. ὁ εὐδρόκης ἀρτίπας τότε πῶς καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν κάισρον φθὶ φυγῆς. Ἀρτίπας ὀπποῦν ὡς κωλῶ. Apud Platonē ἀρτίπας ὅ ἀρτίπας dicuntur, qui vtroq; pede, & vtraq; manu æque vtuntur, vt sunt ἀμωδῆζοι, nullo per difuetudinem vtendū debilitato. Sic ἀρτίφωνοι καὶ ἀρτίπεις dicti sunt ἀρετῶν ὁρθῶν ὡς ἀρετῶν, ὁ νεοπλῆς, recens initiatus Platonί in Phædro. Ἀρτίπαγῆς, nuper compactus Gregor. Ἀρτίαζω, ludo par impar. Aristoph. σταπῆσι δ' οἱ θοράκηντες ἀρτίαζομεν. Ἀρτίφωνοι ὅ ἀρτίαζω ζυμελῆς leguntur apud Platonem libro septimo de Repub. Est autem ἀρτίφωνοι, cui ἀνάπρη πλὴν ψυχῶν opponitur. Quid autem sit ἀνάπρη φωνῆ, ipse docet. κατάρτιζω est coagmento, componoq;. Et κατάρτιζω, luxata membra in artus repono apud Aeginetam. Et κατάρτισμός κατάρτισμός inquit Galen. ἢ μεταγωγὴ ὁσῶν ἐκ τὸν πρὸ φύσιν τόπος εἰς τὸν κατὰ φύσιν. κατάρτιζω

ταρτίζω etiam commotum & perturbatum compono, quafiq; mentem emotam luxatamq; in locum suum restituo, καὶ καθίσταμι τὸν ταρταχθέντα. Plutarch. in Cato. ἡμέτερον ἔργον διδοῦντα μαλάξαι καὶ καταρτίσαι καταρτίζω, ex multis vnum compono. ex quo etiam significat ad concordiam atq; vnanimitatem deduco vel reduco. Dioscor. in præfatione libri sexti, ὅθεν τὸν ὑπερβύοντα δὲ παρταχθέντα τὰ καταρτισμένα, ἢ ἐκασμάτων, καὶ πᾶσι ὑπερβύοντα ἰσοπέτα γόστωρ ὕκει εἰσὶ δὲ τῶν γλυκέων ἢ ἀλυγῶν ἢ ὄξεων διαφυλάττειν, Quare eum, qui sibi metuit à veneficio, vitare oportet omnia edulia è multis rebus concinnata & composita. Herodotus in Terpsichore, κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ μίλητον αὐτὴν περὶ ἐωνυμίας, δὴ τότε ἀκμάσασα, καὶ δὴ ἢ τῶν ἰωνίων ἢ προσημα. κατὰ τὸν δὲ τούτων ἐπὶ Δίῳ γυνεὸς ἀνδρῶν νοσησῶν ἐστραμάλισα σάσφ, μέχρι δ' ἕν μιν πάροις καταρτίσασα, τῆς τούτων ἢ καταρτίσασα ἐκ πάντων τῶν ἐλλώων εἰλοντο οἱ μιλῆσιοι. κατὰ δὲ αὐτὴν δὲ σφίσι δὲ πάροις. καταρτίσασα pro καταλλάττειν dixit, id est diremptos confociare, & diffidentes conciliare, perturbatos & seditionem agitantés sedare & componere. Paulus ad Galatas ultimo, Ἄδελφοί, ἐὰν περὶ ἁμαρτιῶν ἄνθρωποι ἐν ἡμῖν ὑπερβύοντα, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίσετε τὸν ποιῶντα ἐν πνεύματι προσήκοντα, Si occupatus fuerit homo in aliqua offensione, vos qui spirituales estis, componite hominem huiusmodi in spiritu clementie. Translatio est ἀπὸ τῶν διαρρηκμάτων, ὅταν τὰ διαρρηκτότα μέλη ἐς πλὴν οἰκείων χώρων ἐπανέλθῃ, cum luxati artus sibi restituantur. Quare ad luxatas animi partes transfertur, cum homo animi perturbatione affectus componitur, ac sibi restituitur. Exire enim vehementer irati aut aliter perturbati è potestate dicuntur, vt Cicero dixit in Tuscul. vt ad sese redire, ὅταν κατὰ τὸν κεννηκός, ἢ τὸ πάθος. Aegineta πρὸς τὸν κρυφῶν μύων loquens, ἔπειθ' ἡ γυνὴ γεννηκὸς κρυφῶς ἀπὸ πῶματος, μόνος δὲ τὸ ἴππο κρέτους ἀρκεσε καταρτισμός, hoc est restitutio in naturalem situm legitimum. Inde lingua vernacula reponere appellat, hominē commotum & immodice perturbatum sedare, ac componere eius animum. καταρτίζω etiam est omnibus numeris partibusq; absoluo, & absolute compono. vt Lucæ sexto, καταρτισμένον δὲ πᾶς ἔσται ὡς δὲ διδάσκαλος αὐτῶν. Gregor. ἐς βασιλείαν, καὶ οἱονεὶ λειοντόμοσ τῆς ἡμῶν, τέχνη τὴν διασώζων τὸν διανοητικόν, καὶ τὸν ἐπὶ τῶν πλὴν καθέδρων πεθερῶν, ἐπὶ δὲ τῶν κοσμητικῶν ἢ τῶν πνεύμων. ἔπειθ' ἡ καταρτισμένον ἐν τῶν πνεύμων. Alibi de Ezechiele, vt opinor, propheta, ὅς εἶδεν αὐτὸν ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ διασώζοντα, καὶ ἐπὶ τῶν προφητικῶν καταρτισμένον, compositum animo, & veluti concinnatum ad prophetiae donum accipiendum. Quo significatur summa animi tranquillitas, à rebus humanis vacationem habens, & contemplandis diuinis ferriata. In loco autem Lucæ puto significari compositum animo, vbi fortasse πᾶς ἀπὸ τῶν ὄλων.

tus erit, vt præceptor eius. Greg. πᾶσι τῶν οἰκιστῶν φροντιστῶν, toti orbī. Plutarch. ἀνάγκη πᾶσι ἰσὺν ἀνθρώπων ἡλίκα φαίνεσθαι. Ad Coloffenses secundo, ἐξ ἑσῶν σώματα, διὰ τῶν ἀφῶν ἐπιχορηγώμενον. Ἐξαρτώ, eleuo, ἔξαρτώ, tollo sursum, ἢ μετεωρίζω. & suspendo, alligo & adnecto. Herodia. ἐξαρτίσας ἡς ἐπέφερετο ζωνὴς τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ, τὸν βίβαν ἀνεπαύσατο, laqueo de zona se suspendit. Synes. τοσούτων ἡμῶν ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν πλὴν ἐξω ζῆν ἀναγκάζοντες, Adeo pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ἐξαρτώ etia δὲ κατὰ πῶμα, deuincio, amicitia cōiungo. Idē, Ἄμφορ δ' ἐνός ἐσε φίλοι, δαί δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμῶν ἐξαρτῶσιν, κατὰ πῶμα ἐμὸν κατὰ πῶμα τοιγαρῶν οὐκ ὑμῶν διὰ τῶν ὁλοκλήρων. Ἐξαρτώμαι, dependeo, pendeo, id est suspensus sum. & pendeo, id est magnopere deditus sum. Athen. libro duodecimo, ὅπως δὲ ἐξαρτῶσιν τῶν ἡδυσκαθῶν οἱ τότε, ὡς καὶ καλλιπύγος ἀφροδίτης ἰδὸν ἰδρῦσθαι. Quod etia δὲ ἀπὸ πῶμα dicitur, vt alibi dixi. & ἐξέχομαι. οἶον, ἐξέχομαι, ἢ ἐξέχομαι τὴν φίλιαν τὴν δαίμονα, ἀντὶ τῶν ἐκκερέμαται. ἐξέχεται, dependet, id est appendix est & consequens. Aristid. in Panath. οἱ δὲ τούτοις ἐξέχεται, πάλιν σκεψώμεθα, ἀντὶ τῶν ὁλοκλήρων ὅτι. Ἐξαρτώμαι ἐμαυτῶν cum genitio & accusatio significacionem habet actiuam, quasi ἐξέμαυτῶν κερμαῶν, deuincio mihī amicitia & ascisco, vt ἀναρτώμαι. Synes. Olympio, καὶ ἐφ' οἷς ἔγωγε γράφων ὑμῶν, ἐξαρτῶσιν αὐτῶν, ἐξαρτῶσιν εἶνα σὺς. Idem Diogeni, ἔως ἐπὶ τῶν μακαρίτης θεοδωροῦ, κοινὸς μὲν ἦν ἀπάντων πεντακλήτων πρὸς ἐξουσίαν. Διαφρόντως δὲ τῶν ἡμετέρων γονεῶν ἐξέχεται, τῆς τε ἐς ἄσπαστα, σπασθῆναι, ἢ τῆς ἐπὶ γλώττης ὁμομιᾶ καὶ χάριτι. ἐξέχεται, coniunctus & connexus sum, & coniunctam habeo rationem. Plato in primo de Legibus, ταυτὸ οὐκ πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἀπαντα ἐξέχεται, καὶ πᾶν δὲ νομοδέτης ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται, πρὸς τὸν πόλεμον σωεῖται. Plutarch in Anton. ἔπειθ' ἐκείνοις ἔφη λόφοις παυσσατικά παρθεῖ ὑμῶν λοχῶσι. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξέχεται, id est ingens planicies his collibus continuo subiacet, adhæretq; ἐξέχεται τούτοις, sum comes, sum affectator, cingo & doruφορῶ. Plutar. ἐξερτῶμεν δὲ τῶν πλεβῶν αὐτῶν δὲ πλεβῶν, Videntes plebem eū cingentem & confectantem. Idem in Cæf. ἐκείνοις οὐκ ἔστιν ἡ πομπή, ὡς φυγῶμαχούται. καὶ βασιλέα βασιλέων ἀποκαλοῦντες, ὡς δὴ ἀγαλλόμενον ἡγεμόνα τοσούτων ἐξερτῶμεν αὐτῶν, ἢ ἐπιφροσύνην ἐπὶ τῶν σκηνῶν. hoc est doruφορούται. Athen. Doruφορῶ μύων ἢ τῶν διδοκίμων πρὸς τὸν δὲ δόκον. Isocr. de Theseo, τῆς τῶν πελοπόννησος δόρυφορῶ μύων. Significat etiam tueor protego, ὡς φησὶ, sartum tectum ab omni violentia iniuriāq; præbeo. Demosthen. καὶ τιμοκράτ. εἰ μὲν τῶν πᾶσι ψευδέμεθα ταυτὰ, λήσομεν ὡς εἴποιε μισοφόρων ἔργον ἀνθρώπων κερῶντες, πλὴν ἐκείνους σωτηρίαν τούτων doruφορούται. Xenoph. καὶ γὰρ doruφορῶσι μὲν ἀλλήλους ἀνὸν μισθῶ ἐπὶ τῶν δόρυ. doruφορῶσι δὲ ἐπὶ τῶν κακῶν, ὑπὲρ τῶν μὲν δένα βιάται θανάτω ἀποθνήσκον. Iulianus Serapioni, de ficis loquens quæ ad solem ficcantur, ἔπειθ' ὄρηξιν ἢ ξάσθους ἀκαυθώσει τῶν τῶν ἀπὸ τῶν.

ἵνα λυθῶσιν ἡμῶν καὶ καθάρῳ προσομιλοῦντά, μὲν δὲ ἀπεπιβεβλῶτα τῶν ζώων τε καὶ
 θυνθῶν, διὸν δὲ τῶν κέντρων τῆ ἀλεξίσει δροσφορῶσιν. Ἐξαρτῶν χρυσίον dicuntur,
qui torquem collo circumdant. Synes. εὐοπίῳ, εἴτα κερύτῃε τις δὲ ἀρτῶσιν
 χρυσίον οἷς ὄσι. καὶ οἷς ἦρ, ἐξήρτησιν καὶ χρυσίον, καὶ ὅ τι ἄξιον χρυσίῳ, **vt aurum col-**
lo appenderent, tanq̄ naufragi scilicet. Lucianus synecdochicos di-
xit, οὐκ ἔστι δὲ ἀυχμῶν ὅ τῃ πῆρσιν δὲ κερύτῃε. Ἐπαρτῶ δὲ ὑπὸ κερύτῃε, καὶ ἐπὶ
 τῶ μὲν δὲ ἐπαρτῶ μὲν. **vt ἐπερτῃε κίνδυνῳ apud Herodí. impen-**
dens. Et ἀπαλλαγή τῆ ἐπερτῃε κίνδυνῳ καὶ, apud Demosth. ἐπὶ τῶ etiam
inquít Pollux ἐπὶ τῳ ἐκφορῶ. quo modo accipitur apud Aeschín. καὶ τῷ
 μάργῳ, ἀπαγαγῶν γὰρ τῶσιν δικαστῶν ἀπὸ τῆ πρὸς τιμαρχῶν αἰτιῶν, ἐπέσει φέρων ἐπὶ
 τὸν κατήγορον, καὶ φιλίππον, καὶ φωκίαν, ὅ φῶσιν ἐπὶ τῆ ἀκροατικῆς, **me-**
tum iniéci, terroribus perculi. id est periculum imminere dixi, hoc est
ἐπερτῃε τῶ φῶσιν ἀπέσει. & inde metuendum esse docui, & sic iudí-
ces ab intentione criminum & animaduersione rei abduxí. Verba
sunt Aeschínis sub persona Demosthenis dicta, gloriantis scilicet,
quòd iudices hac arte eluserit. παρὰ τῶ, ἐ cingulo suspendo, vel suc-
cingo vt ensem. Lucía. de Hercule, καὶ τὸν κορυτῶν πρὸς τῆ. καὶ ἄριστῶ δὲ
τόσῳ προσδέκνυσσι. Et παρὰ τῆ, quicquid sic gestatur, & quicquid ab
alio dependet & adnexum est vt appendix, & quicquid applicatur
& admotum suspenditur, vt τῶ προσηγορικῶν. Lucía. οἷσιν γὰρ ἐφῶ ἐπαοί-
σῶσιν ἡμῶν τὰ παλαιὰ πάντῳ, ἢ τῶσιν ἐξοθεν πρὸς τῆμασι. ἐπὶ σὲ vt ὄνωχῶ σὲ, ἐπὶ σὲ
μαὶ δὲ ἐγὼ καὶ ὄνωχῶμαι. Quibus verbis Plato & summi auctores meta-
phorice vti solent. & genitíuo iungit Plato in libro nono de Repub.
ὅταν δὲ γε διμῶν ὑγιάνῳσιν ἡσὶν αὐτῶσιν αὐτῶσιν καὶ σωφρονῶσιν, ὅσιν τὸν ὑπὸν ἡσὶν, δὲ λο-
γιστικῶν μὲν ἐγείρας ἑαυτῶσιν, καὶ ἐπὶ σὲ λόγων καλῶν καὶ σκέψων, ἐς σύννοιαν αὐτῶσιν ἀφ-
κόμενῳ. ἐπὶ σὲ λόγων καλῶν καὶ σκέψων, reficere, pascere, & satiare animū
dixit disputationibus honestis, & commentationibus. Et in Phædro,
τίσιν οὖν δὲ ἡν διατριβῆσιν, ἢ δολοσῶσιν τῶν λόγων ἡμῶσιν λυσίας ἐπὶ σὲ. Idem lib. quín-
to de Repub. ποσόνδε μὲν τῶσιν χάρισι μοι. ἑασόν με ἐορτάσει, ὡσπὸρ οἱ ἀργοὶ πλὴν
διάνοιαν ἐώθασιν ἐπὶ σὲ εἶναι, ὅταν μόνοι πρὸς τῶσιν, id est oblectari animo
solent, & fructu cogitationis pasci, καὶ κερύτῃε, ὅσιν δὲ σῶσιν, καὶ τῶσιν
ων. vt liquet ex eo quod sequitur, καὶ γὰρ οἱ τῶσιν τῶσιν πρὸς τῶσιν τῶσιν
πρὸς τῶσιν ὡσιν ὑπὸ μῶσιν, τῶσιν πρὸς τῶσιν ἵνα, μὴ κἀμῶσιν βυθισθῶσιν πρὸς τῶσιν
μῶσιν, θέντες ὡσιν ὑπὸ μῶσιν ὅσιν βυθισθῶσιν, ἢ δὲ τῶσιν διατάσει, διεξιόντες οἷσιν
δράσει γενομένησιν, ἀργῶν καὶ ἄλλῳσιν ψυχῆσιν ἐπὶ ἀργῶσιν πρὸς τῶσιν, Et enim, huiuscemodí
homínes, anteq̄ inuenerint quonam modo id futurum fit quod cō-
cupierint, id cogitando transmittunt, ne sibi faceffant scilicet nego-
cium statuendo quíd fierí, & quíd mínime possit: ponentesq; vt iam
factum quod fierí volunt, ad reliqua arbitrandá transeunt, secum ípsi
animo percensentes, quíd eo facto acturi sunt, inertem sūapte natura

Ἐπαρτῶ

παρὰ τῶ

ἐπὶ σὲ

animum, inertiozem hoc more reddentes. Vulgo dicunt, Sine me inte-
 rim hac inani cogitatione frui. Trāslatio est à ferculis, vt ex eodem pa-
 tet libro primo in fine, τῶσιν δὲ σοὶ ἐφῆ ὁ Σώκρατες ἐπὶ σὲ τῶσιν βενθισθῶσιν
 οἷσιν ὑπὸ σὲ γε ἡν δὲ ἐγὼ δὲ οὐρανόμαχε, ἐπεσθῆ μοι πρὸς τῶσιν ἐγείρας, καὶ χαλεπαίνων
 ἐπαύσω. ὅσιν μὲν καλῶσιν γε ἐπὶ σὲ μοι δὲ ἐμαυτῶσιν, ἀλλὰ δὲ δὲ σὲ ἀλλὰ ὡσπὸρ οἱ λί-
 χνοὶ τῆ ἀπὸ πρὸς τῶσιν ἀργῶσιν ἀρπάζοντες, πρὸς τῶσιν πρὸς τῶσιν μετρίως ἀκροατικῆσιν,
 ὅσιν ἐγὼ μοι δοκῶσιν ἔγω, πρὸς τῶσιν ὅσιν πρὸς τῶσιν ἐσκοπῶσιν ἐπεσθῆ μοι ἐπὶ τῶσιν σκέψων πρὸς
 αὐτῶσιν. ἐπὶ σὲ autem Plato cum genitíuo iunxit, vt γὰρ cum genitíuo
 iungitur: Synes. datíuo πυλαιμῶσιν scribens, γράφε οὖν ὁσάντις ἀν ἐγγωσθῆ, καὶ
 ἐπὶ σὲ κυρηνάσιν τῶσιν λόγῳ. ὡσιν δὲ ἀν αὐτῶσιν ἡσὶν ἀναγνωσῶσιν, τῶσιν πυλαιμῶσιν γε γραμ-
 μάτων. ἐπὶ σὲ dixit pro oblecta eorum animum, fac vt fruuntur. Supra
 autem dixerat, καὶ δὲ τῶσιν πρὸς τῶσιν σοὶ δέσπον ἐπὶ σὲ διβύσιν ἐλλωικῶσιν, ἀπαγαγῶσιν
 λαεσὶν ἀκροατικῆσιν ἐλλογίμων γραμμάτων. Idem Anastasio de tyranno
 loquens, ὅσιν δὲ πρὸς τῶσιν ἀκροατικῆσιν ἀκροατικῆσιν ἀκροατικῆσιν ἐπὶ σὲ μοι, μαξιμῶσιν καὶ κλει-
 νίας ἐφεσθῆ. ὡσιν ἐκείνοσιν χαρίζῃ τῶσιν πάθει, At cum deest saviēdi materia, qua
 animus eius pascatur, hi duo substituuntur. Hoc enim hic ἐφεσθῆ
 significat, quod mox docebimus. Plutarch. etiam datíuo iunxit ἐπὶ σὲ
 ὡσιν τῶσιν πρὸς τῶσιν μυστικῆσιν, ὅσιν μὲν γὰρ λυσίας ὅσιν μόνοσιν χερσῶσιν κινησθῶσιν πρὸς τῶσιν
 κεν ἐπὶ σὲ, τούτοσιν ἡμῶσιν ἐπὶ σὲ μοι δὲ σωτηρικῶσιν ὅσιν καὶ πρὸς ὡφέλειαν καὶ πρὸς
 σωτηρίαν, ὅσιν γὰρ μυστικῆσιν σωτηρίαν, διδασκῶσιν ἡμῶσιν ἐπεσθῆ μοι τῶσιν. Idē est vsus
 & eadem significatio τῶσιν ὄνωχῶσιν. Plato in Gorg. σὺ δὲ ἐγκωμιάζεις ἀνθρώπῳ
 τῶσιν, ἐπὶ σὲ τῶσιν ἐπὶ σὲ μοι, ὄνωχῶσιν ὡσιν ἐπὶ σὲ μοι. Alibi cum duobus accusa-
 tiuis iunxit, πικρὰ πόματα δίδῶσιν, καὶ πεινῆν καὶ δίψην ἀναγκάζων, ὡσιν ὡσπὸρ ἐγὼ
 τῶσιν καὶ ἡσὶν καὶ τῶσιν τῶσιν ἀναγκάζων ὡσιν. Sic Xenoph. in sexto παλαιάσιν,
 εὐωχῶμαι δὲ τῶσιν ἐκείνων, πίνω δὲ τῶσιν τῶσιν. Plato rursus genitíuo in pri-
 mo de Repub. εὐωχῶσιν τῶσιν λόγῳ ἐφῆ δὲ ἀργῶσιν, ὡσιν ἔγωγε σοὶ ἐνωσῶσιν μοι, ἵνα μὴ
 τῶσιν ἀπέχθῶσιν μοι, fruire ex animi tui sententia, & satiare. ἴσθι δὲ ἡν δὲ ἐγὼ,
 καὶ τῶσιν λοιπὰ μοι φθὶ ἐπὶ σὲ τῶσιν ἀκροατικῆσιν, ἀκροατικῆσιν ὡσπὸρ οἱ νῦν. Aristo-
 tel. in octauo de animal. de saginandis suis loquens, πρὸς τῶσιν δὲ πρὸς τῶσιν
 μοκροσθῆσιν ἡμῶσιν τῶσιν, μετὰ τῶσιν τῶσιν ἡμῶσιν ὄνωχῶσιν τῶσιν ὡσιν πρὸς τῶσιν, id est sa-
 tiant. Athenæus vt Plato metaphorice vsus est pro oblecto, lib. nono
 in fine, καὶ τῶσιν γὰρ τῶσιν μετὰ τῶσιν φιλολογίῳ, καὶ τῶσιν ἐπιστόμῳ μετὰ τῶσιν τῶσιν, ὡσιν
 ὡσιν καὶ τῶσιν πρὸς τῶσιν καὶ τῶσιν ὄνωχῶσιν δὲ θεατρῶσιν, πρὸς τῶσιν ἐκπαιδείων τὸν λόγον
 ἐξῆσιν πρὸς τῶσιν. ἐφεσθῆ, est athleta recens, & spectator certaminis, ad
 hoc sedens ἵνα ἐπὶ τῶσιν νικῶσιν ἀνταίρῳσιν, quasi succenturiatus ἀντίπαλῳ.
 quo verbo. Plutarch. in Sylla metaphorice vsus est his verbis, τὸν
 μάλιστα τελευτῶσιν ἀγῶνα, καὶ ἀπὸ τῶσιν ἀθλητικῆσιν κατὰ πόνω πρὸς τῶσιν ὡσιν
 πρὸς τῶσιν, ἐγγὺς ἡσὶν τῶσιν σφῆλαι ὡσιν κατὰ βαλεῖν ἐπὶ τῶσιν φθὶ ἔρωσιν, Extre-
 mo autem certamine Telefinus Samnis, sic Syllam tot praeliis victo-
 rem, & iam festum a dortus, vt athleta assurgens integer in labore

εὐωχῶσιν καὶ ὄνωχῶσιν

ἐφεσθῆ

Ἐφεδρείαι

iam confectum , non multum abfuit quin ad portas vrbis Romæ euerteret ac sterneret. Ἐφεδροὶ etiam sunt milites in subsidiis collocati. & Ἐφεδρεία appellatur subsidia. Diodor. ὁ δὲ βασιλεὺς καίνοισι δ' ἰγνώμιον, τὸς μὲν προμάχος ἦν μακεδόνων πρώτους ἔταξε. τὸς δὲ ἐφεδρῶν, ἕστησε τὸς ὑπὸ λέκτους. Idem, ὁ ῥῶν δὲ τὸς μακεδόνων κάμωντας τῆ μάχῃ, προσέταξε τὸς ἐπὶ φθί Ἐφεδρείας πεταγμένους, διαδέξαδ' ἑρ ἀγῶνα, id est τὸς ἐπιπεταγμένους. Quare Ἐφεδρος dicitur, cuius aggressio suspecta est. Plut. de Crasso mortuo, ἔπει δὲ ἐνείλεν ἡ τύχη τῶν ἐφεδρῶν τῶν ἀγῶν, αὐτὸς ἦν ἐπιεὶν δὲ κωμικὸν, ὡς ἄπερος πρὸς τῶν ἄπερον ὑπαλάφει, τῶν χερσὶν ἡ ὑπὸ κωνίει. Ἐφεδρον κράτων belli ciuili, id est Cæsariani & Pompeiani vocat, ideo quod uterq; iam diu male alteri cogitans, sibi à Crasso metuebat adhuc superstiti, vt in victorem confestim assurrecturo, integrisq; viribus oppugnaturο. Nā sola futuri Crassus erat belli mediū mora, Qualiter vndas Qui secat, & geminum gracilis mare separat isthmus. Xenoph. in secundo ἀναβάσεως, εἰ δὲ ἡ μαιέντες σὲ κατὰ κτένει μιν, ἄλλοτι δὲ ἡ τὸν θυρήγελω κατὰ κτένει μιν, πρὸς βασιλείᾳ τῆ μέγιστον Ἐφεδρον ἀγωνιστοίμεθα; Verba sunt Clearchi ad Tissaphernem deducere eum à suspicione cupientis, Te inquit ἐ medio sublato, quod aliud superesset nobis certamen cum rege Persarum. Et ἐφεδρόω, victori ἰμμενο, vt cum eo q̄ primum congregiar. Isocrat. πρὸς ἄρκην. πολλὴν δὲ ἔλυσον ἔξισιν ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρῶν τινῶν ἡμετέρων πόλιν, ἢ πρὸς κινδύνον τῶν ἐπιεικῶν βουθῆν. Et pro ἰμμενο in occasione, & in calamitatem, & in res afflictas alterius. Aristotel. in secundo Politic. ὁμοίως δὲ τῶν τῆς ἀνάστασις δι' ἐπιλοπίας, ὡσαύτῃ ἐφεδρῶν τῆς ἀναστάσεως διαπελάσσειν, vt scilicet si illi aliquo prælio aduerso fracti fuerint, in libertatem ipsi sese vindicent. Significat etiam ὑποκάθημαι, infideo, sedeo super re aliqua. Idem, ἔχει δὲ ὄνυχας ὁ δρυοκολάπτης βελτίως τῶν κολοίων, πεφυκότας πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπὶ τῆς δένδρεσιν ἐφεδρείας. Ἐφεδρα autem vt ἔδρα dicitur, & καδέδρα, & δ' ἐδρα ἀπὸ τῆ ἐφέρομαι. Plato in Politic. ἐν τῷ ὄνομα ἔχον διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφεδρῶν ὅτι, θάκος ἀπὸ ἰγνώμιον. Σω. δ' ἡ τῶν; εἰ ὄχημα, αὐτότως λεγόμενον. Ἐφεδρος, subsidiarius & substitutus, vt in loco Synesii supra citato. βελοῶ, consulo, id est censeo, & sum auctor. Demosth. πρὸς τὸν ἄρκα; τῶν δὲ τὰ ῥημάτων ἐσπαρτοίμεθα, εἰ πρὸς φωνέων, ἀλλὰ πρὸς οὐκ αἰώνων ἦν βελοῦσαν τὴν κατάληψιν τῶν δειξ. βελοῶ τὴν βελοῦσαν ταύτην, sum auctor huius consilii, & sum consiliarius huius consilii. Et βελοῦ τῆς, consiliarius, senator, decurio. Lyf. ἡ τῶν ἀγοράται, ὁ γὰρ ῥητοὶ δὲ ἐκείνῃς τῶν βελοῦ τῶν ἡμετέρων βελοῦ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβέλονον. Idem, ἡ δὲ βελοῦ πρὸς τῶν τριάκοντα βουλοῦσιν, διέφρατο. βελοῦμαι δὲ σκέπτομαι, consulo, consilium agito, & statuo, vt latine. Luc. ἡ τῶν ἀλκιβιάδης, καὶ πρὸς τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βελοῦσάντων, πρὸς τῶν ἡμετέρων δημηγοροῦσι, qui male de suis cōsuluerunt. Gregor. in secun. ἡ τῶν ἰσλ. καὶ μία ψῆφος ἦν ἐς ἀρχὴν, ἢ πρὸς ἀνα

Ἐφεδρῶν

Ἐφεδρῶν

βελοῦ

βελοῦμαι

σίς, καὶ δὲ τυχεῖν ἦν πρὸς ἐκείνους δωρεῶν τὸς τὰ κάκιστα περὶ ἐαυτῶν βελοῦσάντων, qui pessime de se cōsuluerāt, & statuerāt. qui à Christiana religione descuerant. Liviū de Masinissa, Quod vbi nunciatum est Scipioni, ne quid æger animo ferox iuuenis grauius consuleret, accitum eum consolatur. ἀντὶ τῆ ἴνα μὴ δανόν τι εἰς ἐαυτὸν ἐργάζοιτο. Quod etiam Consulo & statuere dicitur. Cæs. Diuitiacus Cæsarem complecti multis cum la chrymis, obsecrare ne quid grauius in fratrem statueret, ὅπως μὴ διαγινώσκοι. Chrysof. πρὸς ἰωρῶν. ἔπει δὲ ἤθετο ταῦτά με βελοῦσάντων, hoc me iam statuere, & decretum mihi hoc esse. Isocrat. ὁσιώτερον βελοῦσάντων πρὸς φθί τῶν πελοπόννησος ἀναρτίσεως. Synes. ἐμέμψω τὴν τύχην, ὡς εἴην πρὸς σε βελοῦσάντων ἑλευθερωτότερον. τὰ βελοῦσάντων dicitur τὰ ἐσκεμμένα, consulti, decreta, apud Demosth. βελοῦ etiam ἀντὶ τῶν βελοῦσάντων, apud Thucydid. in tertio, ποιοῦται κοινῆ ὁμολογίᾳ, ὡς Ἀθηναίοις δεῖναι βελοῦσάντων πρὸς μητιληναίων ὁσοῖον ἂν ἡ βέλων. Συμβουλοῦ σοι vt βουλοῦ, sum auctor συμβουλοῦσάντων ἑσχημά. Συμβουλοῦ σοι, δὲ ἀνακοινῶμαι, ἢ συσκέπτομαι, συμπραγμα συμβουλοῦσάντων, tecum cōmentor de re agenda. Et συμβουλοῦ σοι, consulo te. Xenoph. in secundo ἀναβάσεως. ἐν τῶν τῶν ὄντων πρῶτα συμβουλοῦσάντων μεθὰ σοι τί χρὴ ποιῆν πρὸς ὧν λέγεις, σὺ οὖν πρὸς θεῶν συμβουλοῦσάντων ἡμῶν, ὃ ἡ σοὶ δοκεῖ κάλλιστον καὶ ἄριστον εἶναι, ἢ ὃ σοι τιμῶν οἴσῃ εἰς τὸν ἔσπετα χρόνον ἀναλεγομένην. Isocrat. πρὸς ἐρήνης, ὅτι δὲ εἰδὸς ἀπὸ τῶν ἰδίω, εἴτε πρὸς τῶν κοινῶν συμβουλοῦσάντων, τῶν δὲ ἀποκράτῶν ἐκπέμψω. Συμβουλοῦσάντων, consilium. κάλ συμβουλοῦσάντων δὲ συμβουλοῦσάντων δὲ ἄγων θυμοειδῆ ἵππορ μὴ κτάδ' εἰς κλέμεν. Συμβουλοῦσάντων, συμβουλοῦσάντων & consultatio, & admonitio. Plato in Protag. καὶ εἰς συμβουλοῦσάντων τῶν τε ἐλοῦσάντων ἢ πρὸς ἀλλοῦ καὶ δικαίου, σκοποῦσάντων ἡμέρας συχνὰς, id est senatum amicorum & necessariorum cogeres. Idem, πρὸς τῶν εἰδὸς ἀναλόγων, εἰ δὲ συμβουλοῦσάντων ποιῶν, εἴτα ἐγὼ πεθεωρηκῶς ἢ τῶν τῶν εἰδὸς ἀναλόγων ἢ τῶν τῶν εἰδὸς ἀναλόγων συμβουλοῦσάντων ἐθέλουσάντων ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν τῶν εἰδὸς ἀναλόγων εἰδὸς ἀναλόγων, τί ἐμελλοῦ κελούσθαι, ἢ τί συμβουλοῦσάντων αὐτῆ ποιῶν. Συμβουλοῦσάντων est oratio consultoria, in qua consilium datur alicui. Cicero ad Atticum, συμβουλοῦσάντων sæpe conor, sed nihil reperio: at est ἀριστοτέλης πρὸς Ἀλέξανδρον. Sed quid simile? ἀβουλοῦσάντων autem ἀπὸ τῶν βελοῦσάντων deductum est, quod pro nolle ponitur. Demosthen. Atheniensibus, εἴ τῶν εἰδὸς ἀναλόγων ἢ ἀβουλοῦσάντων ἐξω με προσήλασμις γενέσθαι, ὡς εἴην ἡμῶς ὠφελῶν ἐμὲ ἀπώλλουεν; Verba sunt excusantis fugam ante iudicium, vt vincula vitaret. Plato libro quarto de Repub. τί δὲ τῶν ἀβουλοῦσάντων, καὶ μὴ ἐθέλω, μὴ δὲ ὑπομῆρ; φημί & φημί pro eodem dicunt, αἰο, censeo, existimo. Inde φημί ἐγὼ, pro sic αἰο. vnde illud Arcefilæ, φημί ἐγὼ. & significat sane inquā, ita censeo apud Lucia. Responsio est ad interrogationem Aristoph. Pluto. φέλοισι ἀπὸ ἡδὴ τῶν τῶν φημί ἐγὼ. Xenoph. in sexto πρὸς ἀναλόγων. ἄλλω δὲ μαχωνίῳ αὐτὸς ἐφατο ὁ κύριος φημί(αὐτῶν) dixit. Synes. τοῖς τῶν

Consulo & statuo.

sum auctor

consulo

sum auctor

βελοῦσάντων

φημί & φημί

Ζητες ἐφοίτων λογογράφοι, ἀλλ' ἄλλοθεν ἤκηρ φάμενοι. Et ἔ φάμενοι, negās. Xenoph. ὄν φαμεν λυσάνδρου κλυπραγματονεῖν ἄλλο ἀρχοντας, negante se solici- tum esse. φάμεν apud Plat. ἀργὸν καὶ πῶλεον positum est interdum, vt φάμεν, vt οἶα, & alia, de quibus alibi diximus. lib. decimo φησι κλιτέας, ὡς δὲ πρὸς ὁμοίωτα. πρῶτον τὰς φάμεν ἀνθρώπους μιμηταὶ ἢ μιμητικῆ βιολύς ἢ ἐκασ-

παραμέβω, σίας πρῶτα. Ponitur & pro inquam in eodem, vt ἐφίω. παραμέβω πρῶτα μέθομαι etiam pro eodem. Synes. de Hercule, παραμέβω τὰς Σερένας, prætèrire. Plutarch. παραμέβω δὲ Λάριαν, ἦλθεν ἐπὶ τὰ τέμπη. Basil. Iuliano, σὲ δὲ ποσὶν ὑπὸ τῆν πρῶτα ἰδὲν ἐπετράπημι, ὅσοι δὲ ἐν πωλάγας

καλλιῶμα. καλλιῶμα. Xenoph. datiuo, ὅπως καλλιῶμα τῶν θεῶν ὑπὲρ ἰπτικῶ, vt latine li- tare diis. Idē, ἐπεὶ δὲ τὰ ἰδὲν ἑκαλλιῶμα ἐν ἐκαλλιῶμα. Idē in secūd. ἀναβάσ-

τῆ δ' ὑσφραία ὁ βροφῶν ἐς ὀφρύνιον ἐδύετο, καὶ ὠλοκαύτη χοίρας τῶ πατρίω νό- μῳ, καὶ καλλιῶμα. Latine etiam litare cum datiuo & accusatiuo iun- gitur. Lucanus, Neq; enim tibi summe litauit Iupiter hoc sacrum. Tranq. Nam victimas Diti patri cæfas litauit, cum tali sacrificio cō- traria exta potiora sint. Dicunt etiam litare hac victima, quod frequē- tius est. Sacra etiam litata à Virgilio dicta sunt καλλιῶμα, Sacrifq; litatis Indulge auspicio, causasq; innecte moradi. Xenoph. ἐπεὶ θυο- μῶν ἐν τῶ ἐκ γίνετο τὰ ἰδὲν τῆ πρῶτα, τῆ ὑσφραία πάλιν ἐθύνετο, ὡς δὲ ἐδὲ ταῦτα ἐκαλι- λιῶμα, πάλιν τῆ τρίτη. nō litabantur. Δωροδοκῶ Δωροδοκῶ Δωροδοκῶ δὲ τὸ δωρὰ λαμβάνω, vt Demosth. ἐν τῶ πρῶτα. οἱ δωροδοκοῦντες ἢ χρίματα, λαμβάνοντες ἀδικῶσι. Et sic sæpe. Lyf. ἐν τῆ ἀπλογίᾳ δωροδοκῶμαι καὶ ὡς ἄνδρες δικασαί, ἐὰ πῶν μοι παρῶν ἐσίαν ὠλοζυμῶμα ἐς ὑμᾶς ἀναλισκοίμι, ἐπὶ δὲ τῶ τὸ πόλιος κακῶ παρὰ τῆν ἄλλων δωροδοκῶν. Et δωροδοκία, crimen & iudicium contra iudices nummarios & sordidos apud Lyfiam.

Δωροδοκῶμα etia δὲ ἀκάρωμα, accipio munera corrupentia & sordi- da. Demosth. πρὶ φησι πρῶτα. οὗτοι δὲ χρίματα ἔχουσιν ἐπὶ τῶν, καὶ μέχρι φησι τῆμῶν ἡμέρας δίκην ἐ δειδῶκασι. ὅδ δὲ ταῦθ' ἀπλοῶς δεδωροδοκῶνται, καὶ ἡμῶν ἔχουσιν ἀπάντων κῦντων ἔρι, καὶ ἀρχοῦν μοι ἐγὼ δὲ οἶμαι δῆλον ἡμῶν εἶναι πάλαι.

Et κατὰ δωροδοκῶ, corruppo sordidis muneribus. Aristotel in secun- do Politic. πρὶ τῆν γορόντων τὴ δαικιδαιμονίωμ loquens, φαίνοντ δὲ καὶ κατὰ δωροδοκῶμα ἢ κατὰ χαριζόμενοι καὶ ἀ τῶν κοινῶν οἱ κοινοωνκότες φησι ἀρχίς ταύ- της. Dinarch. ἢ Δημοσθ. δωροδοκῶμα ὄν vocat qđ sordide acceptum est, ἀπλελυκότες ἢ τῶν πρὸς ὁπίω, τῶν πρῶτων ἐς τὸν ἴδιον ἐσεινεγκόμενοι δὲ δωροδοκῶ- μῶν ἢ χυσιον. Xenoph. in secundo ἀναβάσ. vt Demosth. vsus est, δῆλον γρ' ὅδ σθένος ἐ ἔχω ἢ ἀπ' αὐτω, ἀπαυτίσει μῶν τε δικαίως, ἐὰν μὴ βεβαίω τῶ πρῶτον ἐντ' ἐφ' ἢ δωροδοκῶμα; Clarum est enim quod Seuthes, siquid ab eo ac- ceperim, protinus id iure reposciturus est, nisi ipse hoc prætitero, vt ab ipso nemo eo nomine quicq; petat. Quod ideo ab eo exegi, vt pro-

Δωροδοκῶμα
Δωροδοκῶμα
μα

βεβαίω

misso stipendii liberaretur. Hoc enim verbū βεβαίω significat. estq; βεβαίω, id quod iurisperiti dicunt, præstare vt habere liceat ei, cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. Vlpia. in tractatu de Euictionibus, Et sicut obligatus est venditor, vt præstet licere ha- bere hominem quem vendidit, ita ea quoq; quæ per eum acquiri po- tuerunt, præstare debet emptori, vt habeat. βεβαίω οὐ δφέλα ο. πρῶτα τῶ ἀγορᾶς, τὸ πεπραγμένον χωρίον. id est ratam prædii venditi possessionē præstare debet. καὶ ὁ ὑποθήκῃ ὁμοίως τῶ ὑποθεμῶν βεβαίωσα ἐνέχει φησι ὑποθή- κης, & debitor qui rem pignori opposuit, opponere se liti tenetur cō- tra pignus vendicātes, ratamq; pignoris obligationem præstare cre- ditori. Isæus πρὶ τῶ δικαιογένους κλήρας, καὶ γὰρ μεκίονα κελθόντος δικαιογέ- νους, καὶ φάσκοντος μὴ βεβαίωσα, δὲ ἀγοντες ἐν τῶ βαλανείω, ὡφλομῶν πεπράκον- τα μὲν δὲ δὲ δικαιογένω δὲ ἀνδρες ἡγόμενοι γὰρ ἐν αὐτῶ βεβαίωσα ἐδεν ὡν ἡμῶν ἐπέση ἐν τῶ δικασκίω, δὲ ἡγόμενα ἐναντίον τῶ δικασῶν, ἐθέλοντες ὁλοῦν πά- ρηρ ἐ βεβαίωσα ἐν τῶ δικαιογένω τὸ βαλανείον, ἐκ ἐν ποτε δὲ ὁμοίω ἐναντία δὲς ὡμο- λόγησε πρῶτα, Etenim Mucionem è balneis eiecimus Diczogene aucto- re, negāteq; se auctoritatem Mucioni earum balnearum nomine præ- staturum. existimantes enim eum nunq; auctorem se oblaturum con- trà q̄ sponderat, eius rei qua nobis in iudicio cesserat, cōtendimus apud iudices, quamuis multam pati non recusantes si Diczogenes auctoritatem ei accommodaret. Auctor est ὁ βεβαίω ἢ βεβαίωσα ὁ δφέ- λωρ. Et auctoritas est causa ab eo manans, à quo res quæ sita est, & accepta. de qua dictione satis multa nos in Annotationibus diximus. Venuleius de Euictionibus, Si alienam rem mihi tradideris, & eam pro derelicto habuero, amitti auctoritatem, id est actionem pro euic- tione placet, id est δ φησι βεβαίωσα σὺγκλημα. Auctorem suum lau- dare est τῶ βεβαίωσα πρῶτα. βεβαίωσα autem δίκη est actio ob euic- tionem. Est autem βεβαίω certum & compertum, & de quo fiduciam βεβαίω. habemus. Thucydid. in tertio, καὶ ἐὰ μοι αὐτόνομοι ἐτι ἡμῶν ἀπαντες, βε- βαίωσσοι ἐν ἡσσω μὲν νωτορῶν, maiore securitate confideremus eos ni- hil rerum nouarum molituros. Verba sunt Mitylenensium de Athe- nienfibus. βεβαίωμα passiuè, τὸ πισῶμα ἀπικῶς. hoc est pro comperto βεβαίωμα. perhibeo, affirmo, fidem facio, vt in superioribus dictum est. πλῆ πλῆροφωρῶμα etiam dicitur pro eo quod est compertum habeo, & certissi- me noui. Isocrat. Trapez. ἐμὲ πλῶν ἀκρόντων ἔξαυρον πλῆροφωρῶμας γεγε- νῶσθαι, μὲν κεντῶδς, Cum comperisset me, & certo sciret pluribus au- dientibus negasse quicq; me possidere. Paulus ad Romanos decimo- quarto, ἕκαστ' ἰδίω νοὶ πλῆροφωρῶσθαι, Vnusquisq; certus sit mentis suæ, vnusquisq; compertum habeat, quod mente concipit. Διαβεβαίωμα, Διαβεβαίω- μα vt βεβαίωμα ἀπικῶς passiuè enunciat pro affirmo. Phalaris λυσικλῆ, μα

λυω. ταῦτά φασι πλὴν μητέρα σσ, καὶ πλὴν γυναικα, πρὸς πολλοὺς τῶν σικελιωτῶν διαβεβαύεσθαι. **λυω, soluo, & crimem diluo, hoc est ἀπελογεῖμαι.** Aeschin. καπεπαγγελόμην ὡς ἐπὶ κλοντῆ φησὶ ἀπελογίας λύσει δὲ πρῶτομον. **Idem, ἐπιφθάρ τῆ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῆναι τὸ παράνομον, Cum primo suffragio non absolutus fuerit reus τῶν πρῶτόμων.** **λυομαι, luo, redimo, & seruo.** Demosth. οἷοι γὰρ οὐ καὶ οἱ νόμοι κελύουσιν τὸν λυόμενον ἐκ τῶν κλεμίων εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποσώδῃ τὰ λυτρά. **Xenoph. κυνηγετ. de heroibus loquēs, οὔτοι τισὶν ἐκ φησὶ ὑπὸ μελέας τὸ πρῶτον χέρον.** ὡς τὸν μὲν τῆ ἐλλάδι ἔτασ συμφοραὶ ἐγένοντο ἢ πόλει ἢ βασιλεῖ, ἐλύοντο αὐτοὺς, **seruabant, & à calamitate recipiebant.** Διαλυνεὶς & ἀπελύεὶς supra enarrata fuerunt. **ἀνακοινῶμαι, ἀνακοινῶμαι, confulo aliquem.** Xenoph. in tertio ἀναβάσ. συμβεβηκεν ὅτι ἐφοφῶν, ἐλθόντι ἐς Δελφούς, ἀνακοινῶσαι ὅτι θεῶν πρὸς τὴν ἡρέα. **Ibidem, ὁ μὲν περὶ ἐφοφῶν ἀναγοὺς πλὴν ὑπόσολων, ἀνακοινῶσαι Σωκράτη ὅτι ἀθηναίῳ πρὸς φησὶ ἡρέας, consulit Socratem.** Aristoph. νεφελ. βουλόμην οἱ ἀνακοινῶσαι τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν. **ἐξαίρωμαι, ἐξαίρωμαι.** Plato, σωκράτη δὲ ἐξαίρω τὸ λόγον. **Et in Phedro, συμμῖαν μόνον ἐξαίρω λόγῳ, τῶν δὲ ἄλλων πάμπαν κρατῆς, Vnum tantum Socratem eximo ab hoc sermone. hoc est Socratem tantum excipio.** **Opponitur ὅτι ἐμβάλλω, vt apud Xenoph. ἐξαίρωμαι ὅτι ἵππῳ τὸν χαλινόν, καὶ ἐμβάλλω τὸν χαλινόν.** **Idem Plato in Protag. voce passiva vsus est, ἄλλὰ καταγελοῦσι καὶ δορυβέσσιν ἕως ἂν ἢ αὐτοὺς ἀρῆσῃ ὁ ἐπιχρῆσθαι λέγειν καταδορυβηθείς, ἢ οἱ ῥεῦται αὐτὸν ἀφελκυσώσιν, ἢ ἐξαίρονται κελυόντων τῶν περτωτέρων, de medio tollant inde auferant.** **Et ἵπεξαίρωμαι, clam de medio tollo.** Xenoph. de tyrannis, ὅταν δὲ πύξ δικάσῃ καὶ ἀνδρείουσι διὰ τὸν φόβον ἵπεξαίρωμαι, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλέγουσιν ῥηθῆσιν. **Plato pro reicio in Theeteto, εἰάν ἄρα σκοπέμεθός τε ὡς λέγει, ἐπίσωμαι μὴ ἀληθεῖς, ἔτα ἵπεξαίρωμαι καὶ ἀρβάλλω, μὴ ἀρβύλαινε.** **ἵπεξαίρωμαι παρὰ πῶ μόνον est subduco, interuerto.** Lucian. de Prometheo, ὅς πλὴν νομῶν τῶν κρεῶν ἐγχερίσθαι, ἔτασ ἀπατήλων ἐρησώ, ὡς αὐτῶ μὲν τὰ κάλλισα ἵπεξελέσθαι, τὸν καλλωπίζω. **Δία δὲ πρῶτομον καλλωπίζω, honesto, orno.** Gregor. in secundo καὶ ἵππ. μὴ ἀνδρῶν σέφω μὲν ἀγάς, μὴ δὲ μύρων ἀσύναις τραπέζας, μὴ δὲ πρῶτομον, καλλωπίζωμαι. **καλλωπίζωμαι, efferor, glorior, mihi placeo.** Xenoph. de equo feroci, σκέλη ἵππων μεπερῆσαι, ἀνατάνα ἄνω πλὴν ἔραν, ὅταν καλλωπίζηται. **Plutarch. in conuiuio sapientum, τότε δὲ προσηύδα ὅτι ἐκαλλωπίζω λιτότητι καὶ σωφροσύνη διαπάνης, id est plausum & gloriam caprabat, atq; aucupabatur.** **Ponitur & pro εὐδέννυμαι, id est artem ostento.** Plato in Protag. ἵπποισι γὰρ βόλεως αὐτὸν τῶν προσέκων, καὶ ὅτι ἵππος εὐδέξαστος, καὶ καλλωπίσαστος, οὐκ ἔρασαι αὐτὸν ἀεγυμνῶσι ἐκμῶν. **In Sympos. pro ornari, & excoli dixit, ταῦτα, διὰ ἐκαλλωπισάμενος, ἵνα καλῶς παρὰ καλῶν ἴω, Itaq; vestitu me exornaui, & honestaui.** **καλλωπισίης. Inde καλλωπισίης, cultus, & elegantiae in vestitu nimium studiosus.**

Iscrat. πρὸς Δημόν. εἶναι βόλεος πρὸς πλὴν ἐοθῆτα ἐλοκαλῶ, ἀλλὰ μὴ καλλωπισίης. ἔσι γὰρ ἐλοκαλῶ μὲν τὸ μεγαλοπρεπές, καλλωπισίης δὲ τὸ πρὸς ἴσην. **Inde fit ἐγὼ ἐγκωπίζομαι.** **Plutarch. in Antio. Ἀγαθὸς ἂν ἐγκωπίζομαι τῶν ἀμάρτυρων, in rebus turpibus sibi placere, ac sese ostentare.** **Greg. Ἀπολαύετωσαν οὖν τῶν αὐτῶν δυνάμεων, καὶ τῶν ἀμάρτυρων ἐγκωπίζομαι.** **Idem propemodum per ἡραίζομαι significatur.** Athen. πενήκας τὰ ἐκτερόν τῶν ὠραίων καὶ τὰς ὠραίας ἡραίζομαι εἰς δὲ συμπόσιον, καὶ πότε αὐτοὺς προσεχέτεον ὠραίων μόνον, **decore conspicuos, decoré ostentantes.** **Greg. καὶ δὲ ἵππῳ ἵππῳ τῶν οἰκοῖς δυσχεραίνων, καὶ τὰ δεσμὰ πρὸς νηῖς, κροαίνας καὶ πεδῖον, καὶ ποταμοῖς ὠραίους, effertur pulchritudine.** **Et ἡραίζομαι vt ἐγκωπίζομαι.** **Lucia. γυναικὶς ἡραίζομαι μὲν.** **Non lóge abest ab his καλλωπίζωμαι.** **Plato in Apol. ἐγὼ γὰρ καὶ καλλωπίζωμαι αὐτὸς ἐγκωπίζομαι καὶ ἡραίζομαι ἐν εἰς ἡραίζομαι ταῦτα. ἀλλὰ γὰρ ἐπίσωμαι, Ego quoq; si hæc scirem, nitide eleganterq; me haberem, & gloriarer, mihiq; ipsi placerem.** **καλλωπίζωμαι autem est verrere. καὶ συμκαλλωπίζωμαι conuerrere.** **Aristot. in Probl. Διὸς γὰρ ὅτι ἀργυροκοπέω καλλωπίζωμαι κορυβαίνουσι. τὸ γὰρ διαξίππῳ μόνον συμκαλλωπίζωμαι λαμβάνουσι τὰ λέβητα.** **Polyb. de platea loquens, ἡς ἡραίνονται καὶ καλλωπίζονται ἐπιμελῶς.** **Significat etiam comere, & venustare, honestareq; ὅτι καλλωπίζωμαι, omne instrumentum comptorium, vt si dicas κτενίον καλλωπίζωμαι ὅτι τῶν ἵππων.** **Scopæ etiam hoc est κόρημα eo nomine significantur. quod & κόρημα θρον, & Σάρωθρον etiam appellatur.** **Lucian. λαβὼν τὸν μοχλόν φησὶ δύρας, ἢ κόρυθρον, ἢ καὶ ἵππον περὶ βαλλῶν ἱματίουσι.** **Sic autem vocabantur σάρωθρον quia vsum præbebant scoparum.** **καρῶ δὲ τὸ καλλωπίζω, καὶ ἄλλοι καρῶ καὶ δὲ ἐπαφῶ, καὶ καθάριω. ὅθεν σκηκορῶ. καὶ ἐκκορῶ, euerro, excutio.** **Synef. ἐκκορῶ, εἰ ἐκκορῶσθαι καὶ θυμιάσθαι.** **Alciphr. βοηθήματα δὲ ὀνόματα, ὅτι πολλὰ αὐτῶ πύρον, ἀλλὰ οὐ καὶ τὴν κραιπάλλω ἐκκορῶσθαι.** **κόρημα etiam τὸ κορυβαίνον, id est scobem & ramenta significat, quæ conuerruntur, vt inquit Pollux.** **πονῶμαι & πονῶμαι doleo & lassesco.** **Aristot. in Probl. Διὰ τί ποτε γὰρ τῶν ὀδόντων τῶν πονῶμαι μῆδων δὲ μέσσοι μάλα πονῶμαι; Thucyd. ἐπιπολεῖσθαι ὅμως τὸν τε θνήσκοντα καὶ τὸ πονῶμα ἐκτίζοντα, agrotanté.** **πονῶ etiam frangor, & fatisco, nõ duro, ἐκ ἐντέρω.** **Plato in Phedro, Διὸς δὲ ἔτα φύσει ἵππων εἶναι, ὡς πρὸς ἀλλήλους γιγνομένω ψυχῶν ἀντέχων, μὴ δὲ ἐκείνο συγχεροῖ, μὴ δὲ πονῶν αὐτῶν γὰρ τῶν πρὸς ἀλλήλους γινέσθαι καὶ κλοντῶσάν γε ἐν ἀντιθέσει ἀπόλλυσι.** **Lucia. περὶ κενεῖναι ἢ αὐτοῖς τὰ σώματα ἐπὶ νόσῳ ἢ ἐπὶ γήρατι.** **Significat etiam πονῶ exerceor & γυμνάζομαι.** **πεπονηκώς ἢ γεγυμνασμένον significat.** **Aristot. in v. Politic. καὶ δὲ γὰρ μὲν τῶν ἐπιπονηκῶν ἐστὶ ἀρχόντων ἡοὶ ἔσφωσιν, οἱ δὲ ἀπόρων γίγνοντο γεγυμνασμένοι.** **πεπονηκῶς.** **Lib. septimo voce passiva vsus est. πεπονηκῶν μὲν καὶ οὐκ ἔχοντες τὴν ἐξίτην, πεπονηκῶν δὲ τὸ νόσιον μὴ βιαίοις.** **Greg. πονεῖναι pro dolere mihi dixisse videtur, γὰρ ὅτι ἐς βασιλ. καὶ δὲ ἡδίστον δειπνον καὶ ὄψον ὁ ἄρτος καὶ οἱ ἄλλοι, ἢ καὶ καὶ καὶ σκηκοῦ. καὶ ποτὲν κηφάλοισι καὶ ἀφθοροῖς, ὁ γεωργῶσι παρὰ μὴδὲ πονουμένους**

ὅτι ὡς νοσοκομίαι καὶ ἰατρῆαι εἰς κοινὸν ἡμῶν ἐμμελοσόφημα, nequaquam doloribus iis laborantibus, e quibus medicationes, & ægrorum curationes natae sunt. in quibus disciplinis vulgo philosophamur, hoc est studemus & philosophandi tempora conterimus. *πονῆμαι*, labore conficior, & lassescor. *κίωμα μάξιδι*, περηνκιδίον γὰρ εἰ ἐλλοίως περηνκιδίον καὶ χαλεπῆ στρατιά, δεξαμυλίων ἀντὶς τῆν βυσαντίων, ἐγνωσαν διασπάσαι τὴν πόλιν. de iis loquens qui cum Xenophonte e Perfide redierunt. *πονῆ* etiam laboro, id est labore & diligentia conficio. Idem de eodem Basilio, καὶ τὰ πάριον τῶν ἀνδρῶν τῆν περηνκιδίων ἐτέροις περὶ ζυμωτῆρα. hoc est, opera eius il laborata, & obiter aliudque agendo facta, aliorum elaboratis erant praestantiora. Gorgias, τὸς ἐν τῷ περηνκιδίῳ βίῳ πόνος ἐπ' ἀρετῆν περηνκιδίως ἀπερῆται, labores exhaustos. sic Lucia. ἔπεφανε γούμπερον δακτύλων ἀντοῖς εἰνεκα πάντα κενεῖν τὸν πόνον τῶν. Verum in verbis Gregorii supra scriptis τὸν κηφάλιον ἢ ἀφθονον ὃ γεωργεῖται πηγαί, γεωργεῖται ἀντὶ τῶν ἐκφύεσθαι κησῶν, significare censeo. Qui enim semen aliquod aut frugem excolit, enasci eam facit, & quasi producit. Sic fontes oriri faciunt aquas scaturigine sua abstemiis hominibus & victu parabili contentis, quibus scilicet ἀνθρώποι πάντα φύεται. Ipse Gregor. alibi in eadem oratione de negociatoribus scelestis loquens qui penuriam annonae negociando moluntur ac machinantur, τῆρσι δὲ τὸς κηρῶν, καὶ καταπραγματίζονται τὴν εὐδαιμονίαν (vel fortasse τὴν ἐνδοξον) ὅ γεωργεῖται τὰς συμφορὰς. ac si diceret, colunt calamitates, messemque e sterilitate faciunt. Hippocr. aliter ad Demagētū scribēs, ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενεῆς ἕως οὗ ὄξει. τρεφόμενος ἀρχῆς ἐκείνης βοθησίας, ἀνεξωρόμυλος ἀτάσθαλος, ἀφρων διὰ χεῖρας παιδαγωγίης, θρασυῆς ἀκμάζων, περηνκιδίον διηκτῶν, τὸς ἰδίους κηρῶν ἀλογισίην γεωργεῖται, τέρπορα βίης suae colēs & possidēs. vel vita potius temeritati rationis exforti. hoc est, messem facies non rationi sed sensibus, τὴν ζωὴν κηρῶν ἀλογισίως. Διακινῶ etiam ἢ διακινῶμαι dicunt ἀντὶ τῆς ἐργασίας, id est elaboro, expolio, conficio. Isocr. πρὸς Φίλιππον καὶ γὰρ ἢν ἐλλίπῳ ἔστω, καὶ μὴ δαυκῶ τὸν αὐτὸν ἔστω γράψαι τοῖς πρότερον ἐκδεδομένοις, ἀλλ' οὗ ὑπεργράψαι γόμματα χαριέντως τῶς ἐργασίας ὅ γε διακινῶ δαυκίμοις. Sic Plato saepe usus est pro excolo. Xenoph. ἐκπλεωθεὶς πάντα διακινῶμαι, id est summo labore efficientes. Διακινῶμαι, εἰς τὴν κατὰ γινόμενα ἢ ἐργασίαν, ὅ γε ἀχολῶμαι. Aristot. in tertio de gener. οὐδὲν δὲ εἰ ἀξένηται εἴθε διακινῶται περὶ τὰ τέκνα. νῦν δὲ αἰ μέλιται τῶν κηρῶν. Idem, πάντα γὰρ ὅ γε πηγαί τῶν κηρῶν, περὶ τὸν φανόμενον οἰκίον διακινῶται γόνον, satagūt, & cū labore occupata sunt. Διακινῶ εἰς σῶμα ἀντὶ τῆς ἀσκήσεως ἢ γυμνάσεως. Plut. τὰ δὲ σώματα εἰς κηρῶν δρόμοις ὅ γε πάλαι διεκινῶνται. Idē ferme usus est in ἐκκινῶ & ἐκκινῶμαι. Aristot. Probl. sect. iiii. διὰ τί πλείονος προίει ἀπέρμα εἰς ζῶων ὁ ἀνθρώπος; ἢ ὅτι ἡμισα ἐκκινῶ τὴν ἔσφω, labore conficit. Idē in ix. de histo. de hirundine, περὶ δὲ τῆς ἔσφω εἰς κηρῶν ἐκκινῶται. ἀμφότερα δὲ ἰδίως δὲ ἐκκινῶ, διακινῶ εἰς σιωπῆα εἰς

γεωργία.

Διακινῶ ὅ γε διακινῶμαι.

ἐκκινῶ ὅ γε ἐκκινῶμαι.

προεληφθῶς, ἵνα μὴ δις λάβῃ. ἢ πῶς κόπρον τοπρεῶν αὐταὶ ἐκβάλλουσιν. ἐκκινῶ ἢ ἐκκινῶ laborare satagereque dixit. idem quod διακινῶται. Xenoph. οὐχ ὡς μαχόμενοι μελέτεται παύσονταί, τῶν ἢ ἐκκινῶται, hoc meditantur & exercent. Apud eundem, ἐξέωμυλως δὲ εἰρητο δία εἰς ἐκπερηνκιδίως τὰ σώματα, propter corpora labori assuefacta. Et alibi, ἐκπερηνκιδίως τὸς πόδας, qui pedibus iter facere assueverunt. ἀπὸ τῶν ἐκκινῶ δία εἰρητο. Idem, & μετὶ καὶ λαὶ ἢ πόλις νομίσει, προδύμως ταῦτα ἐκκινῶ. ἢ δὲ ἀρχαὶ ἰγῆτη, τῶν ἀπεχόμενοι, id est exercentes & meditates. Alibi, μαρτυρία δὲ ἐπιμετρίως διαίτης ἐντῶν, καὶ νῦν ἐκκινῶται πῶς διαίτη, id est quod cultum vitae genus tenent, & labore exercitatum. Synes. ὡν τὸς ἀρχῶν ἐκκινῶται. Sic Iosip. contra Appionem, κῶρον δὲ ἀγαθῶν νεμόμενοι, ταύτων ἐκκινῶται. Ex his (ut opinor) exemplis ad usum commodum verborum condoceri possumus. Quare loca auctorum complura in enarrandis huiusmodi verbis dictionibusque aliis citare interdum institui, ut quisque iudicium suum sequatur, nec auctore me utantur qui rectius iudicauerint. καὶ κατακινῶ, labore conficio, & domo, superoque. Et κατακινῶμαι, labore ætῶναque conficior, & fatisco. ἢ υποτυπῶς, & ἢ κηρῶν ὅ γε εἰς informare rem aliquam, hoc est summaria descriptione designare. quod & περὶ γράψαι dicitur. de quo verbo supra dictum est. Aristot. in pri. Ethic. περὶ γράψαι μὲν ἀγαθῶν ταντῆ. δὲ εἰ γὰρ ὑποτυπῶς περὶ τῶν, εἰθ' ὅ γε ἀναγρῶται. δόξε δὲ εἰς πῶν τῶν εἶναι προαγαγεῖν καὶ διακινῶται τὰ καλῶς ἔχοντα τῆς περὶ γράψαι. Idem in sexto τῆν μετὰ τὰ φουσ. περὶ δὲ τῶν τῶν τῶν λέγει καλῶς σκεπῆσιν, ὑποτυπῶς μὲν ὅ γε περὶ πῶν ὅ γε τῶν τῶν, id est si primo constituerimus, & circumscriperimus quid sit substantia. Galen. ad Glaucō. in principio, ἢ εἰς τῶν μὲν γὰρ ἡμῶς ἰαμάτων ἵνα καθόλου μέθοδον ὑποτυπῶται. Cicero in Orat. Ac primo informandus est nobis ille, quem solum quidam vocant Atticum. Sic Quintil. Vnus liber accedet, in quo orator ipse nobis informandus est. Cicero pro Quintio, Neque tamen verba multa faciam: propterea quod ab eo qui ante dixit, informata causa est. Et in Finibus, Et erāt summatim dicenda, quibus quasi informatum est quid hominis natura postulet. Forma est, quam τῶν ἡμῶν illi dicunt, ex qua exprimuntur simulachra. Cic. in Epist. Quod ad me quasi formā cōmuniū temporū totius reip. misisti expressam. Vnde Διατύπῶς εἰς ἡμῶν. & Διατύπῶσι, informatio. Basil. de vita solitaria, ἀμαθῆ δὲ εἶναι εἰς τῶν ἀνθρώπων πῶν διδασκαλῶν, εἰς τῶν ὑπερῶν τῆς καρδίας τῶν ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγίνομυλως διατυπῶσι. τῶν ἢ ὑπογραφαὶ descriptiones sunt minus exacte ὅ γε εἰς, ut inquit Gell. lib. primo. Cicero de Orat. Philosophi denique ipsius, qui vnus omnia profiteretur. Est tamē quaedam descriptio, ut is, qui studeat omnium rerum vim, naturam, causasque nosse, & omnem bene viuendi rationem tenere & persequi, hoc nomine appelleretur.

κατακινῶ ὅ γε κατακινῶμαι ὅ γε κατακινῶται ὅ γε κατακινῶται

τύπῶς

Διατύπῶσι

τυπώδης μάθησις

τύπω λέγειν

τύπω λάμει βάνημ

τύπος

ἀντίτυπο

μυσικόν

τυπικόν

συμβολικόν

ἵερτυπωμα

ἵερτύπως

Inde τυπώδης μάθησις, quæ est crassior doctrina. Aristotel. πημι μιλίεσ γρη πρι κόσμου λέγοντας, ἐκαὶ μή δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὐ γὰρ ὡς ἐς τυπώδη μάθησιν, ὅτι τὸ κόσμος κυριώτατον πρᾶξι τῶν, & si non exacte, tamen ad crassiozem doctrinam. Sic Cicerō libro quarto ad Atticum, Illud etiam te rogo, ἵπ πρῶτον κατὰσασιν τυπώδης, ne hospes istuc veniam, id est rerum præsentium statum summam mihi describas. Inde τύπω λέγειν, τύπω λαμβάνειν, τύπω ἀφεικνύειν. Aristot. in primo Ethic. ἀγαπήν οὐ πρὶ τοῖσιν τῶν ἐκ τοῖσιν τῶν λέγοντας, παχὺλως, καὶ τύπω τὰ ληθῆς ἐνδέκνυσθαι. Et in secundo, καὶ οὐ τύπω ἢ ἐπὶ κεφαλαίω λέγομεν, ἀφεικνύοι τῶν. ὕσσορ δὲ ἀκριβέσσορ πρὶ αὐτῶν διορισίῳ. Theophr. in tertio de Plantis, ἐκείνο δὲ ἀληθῆς, ὡς ἐν τύπω τῶν πλᾶς ἀπαί, ὅτι μᾶλλον ὁρενὰ τὰ ἀγρία, vt summam dicam. Plato lib. octavo de Repub. προελώμεθα διὰ πρῶτον ἐκατέρωσιν αἱ εἰσι. ἵνα τύπω λάβωμεν αὐτάς. Tractum est a formis pictorū, & adumbratis imaginibus, hoc est ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς, ὅτι μέρος εἰς ζωγραφίας εἰσιν. Vnde τυπικὸν dictum esse videtur, quod μυσικόν est & ἀλληγορικόν, cuiusmodi fuit doctrina veteris testamenti. Greg. ἐβάπτισε μαυσίμ, ἀλλ' ἐν ἴδιαι, καὶ πρὸ τῶν ἐν κελίῳ ἢ ἐν θαλάσσῃ. τυπικῶς δὲ τὸ πρὸ ὡς ἢ παύλῳ δοκεῖ. Idem de baptismo, in quo aquam & spiritum conuenire dicit, καὶ τὸ μὲν, τυπικῶς τὸ δὲ, ἀληθινῶς, ἢ τὰ βάπτι καὶ αἰσίου. Alibi, μεταλάβωμεν τὴν παρὰ. καὶ τυπικῶς ἐτιμωρεῖ δὲ ἕσσορ πλεώτσορ. Et τύπος, figura, & umbra, & veluti imago, & solum veritatis. Idem ἐς τὸ ἅγιον πᾶσας, ὅ δὲ χαλκῶς ὅτις κρεμάται μὲν κατὰ τὴν δαιμόντων ὄψωσιν. ὅσως τύπος δὲ τὸ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Quibus verbis dæmonem in cruce domini confectum significat. Dignius est autem mysticum quæ τυπικόν, & συμβολικόν, vt ex his verbis eius intelligimus, ἡσσορ δὲ τὸ τὴν ἑβραϊκῶν, τυπικῶς μὲν παρὰ ἐκείνοις πλεῖστα, μυστικῶς ὅτι μὲν ἀποκαθιστάμενα. Quæ de pentecoste dicta sunt. Idem ἐς ἅγιον βάπτισμα, ὅσως δὲ τυπικόν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑπερυμνωσίς, ὁ ἡσσορ νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν, ὅ δὲ μέγας φωτὸς μυστήριον. ἵερτυπωμα, animo verso, & imaginor. Herodii. τοιαῦτα δὲ τῶν πρῶτον εἰκόνας ἵερτυπώμεν, ἔδειξεν. Pōnitur & pro represento, & speciem rei informo, vt ἵερτυπώσιν. Idem de Comodo loquens, τοιαῦτα δὲ ἵνα τῶν μεταλαβὼν ἵερτυπώμεν, ἡσσορ αὐτῶν τὰς ὁρέξεις εἰς ἡδονῶν ἐπιθυμίαν, huiusmodi deliciarum speciem animo eius informant. ἵερτύπως figura est, quæ euidentia, & illustratio dicitur, quando res ita scribendo exprimitur, vt videatur delinaria, vel (vt inquit Fabius in nono) proposita quædam forma rerum, ita expressa verbis, vt cerni videatur potius quæ audiri. ἀντίτυπος etiam ἀντὶ τῶν συμβόλων dicitur, & ἀντὶ τῶν τύπων. Greg. πρὶ θεολογίας, ἐπειδὴ τὸ κόσμος πτωρ ἀντίτυπος τὴν μαύσιμ σκλήρ δισσορ ὁ λόγος τὸ δὲ ὄρατον ἢ ἀοράτων λέγω σύμματα. ἀντίτυπον exēplar & liber. Synes. θεοϋ καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δῶμα τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα. ἀντίτυπος, dufus, & non ce

dens, qui etiam ἀντίτυπος dicitur, quo Greg. vtitur, ἀντὶ τῶν συμβόλων. Dicitur de homine moroso, aspero, & nulla comitate. Plato in Thæet. καὶ μὲντοι ὃ σὺ κρατεσ σκληρὸς γὰρ λέγεις τὸ ἀντίτυπον ἀνθρώπων. vnde Refractarius nomē ductū est ad verbū effictū, quo etiam Cicerō ad Atticum vsus est, genus dicendi refractariolum appellans ὁ δὲ δικαιοδῶρ. Dicitur & ἀποικῶσ. Διαχειρίζω ὁ δὲ διοικῶ, administro, rego, gero, quod etiam χειρίζω dicitur. Demosth. πάντων ὧν διακεχάρικα, καὶ περιλίθωμαι. Aristotel. in sexto Politic. ἐπεὶ δὲ ἐνίαι τῶν ἀρχῶν ἐκαὶ μή πάσι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀνάγκη ἑτέρων εἶναι πλὴν αὐτομόλῳ λογισμῶν καὶ προσοδωσῶν. Polyb. ταῦτα χειρίζεσθαι διὰ τὴν συγκλίτῳ. Διαχειρίζομαι, ὁ φοβῶμαι τὸ ἀπαρτένω. Herodii libro tertio, εἰδῶσ δὲ ὁ χιλιάρχης ἀδύατορ ἢ δύο διαχέεισ βασιλέας, καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἰκοῖς διατρέβοντας, ἐπιστὰς τῶν δωματίῳ τῶν σεβήσ, & reliqua. Plutarch. καὶ μέλλοντος τῶν πέρσοι διαχειρίζεσθαι, ἀρχῶν ἔφη & cætera. Vnus est Lucas cap. quinto Act. Apostol. Dicitur & διαχέομαι τὸ διαγράφωμαι. Idem, ἐν τῶν ἀμφοτέρων διαχέομαι, πρὶ διασῶτῳ γένεσθαι ὁ πρᾶχθῆρ, ὅσως τὸς καλέσοντας αὐτῶν. Idem, φαρμάκοις ἐπεχάρησε διαγράφεσθαι τῶν ἀνδρῶν. μεταχειρίζομαι ὁ διαχειρίζω καὶ διοικῶ. Plutarch. ἐν τῶν, ἐπιπροβαλίθω. καὶ θάσσορ ἢ ἐν νῶν ἀθλῶσιν μεταχειρίζεσθαι εἰς ἀρῆσ πᾶσας βουλήσ ὑψιστάσιν. Significat etiam manu attrecto, vulnus tracto, manu medicor. Lyf. πρὸς πλὴν ἐπέγελῶσ, καὶ τῶν φιλοσοφῶν ὅσως ὡς ἀλυπότατα μεταχειρίζεσθαι τὸ σύμβηθῶσ πᾶσσο. Plato in Gorg. μεταχειρίζεσθαι ὡς ἀδικοῦστα dixit, pro in eum animaduertere. μεταχειρίζεσθαι ὁ σῶμα, verbum est funebre, quod apud Isæū. προχειρίζεσθαι, promere, edere, ante oculos ponerē. Synes. Hercul. ὁρεῖν τὸ ἀπόντα διοικῶ, ὅ δὲ ἀναρῶσ ἀπὸ τῶν διαθέσῳσ ἕσσορ, προχειρίζομεν εἰς μνήμησ, καὶ ἐμβροβῶσμορ τῶσ ἀκοῶσ ἢ θαυμασῶσ γλυκέσ τῶν ἱσσορ σσ λότων ἡσώ, conditam in pectore meo tuam formam, quam olim coram intuitus sum & summo affectu amplexus sum, memoria nunc expromente atq; representante. προχειρίζεσθαι etiam deligere, designare, ad aliquid faciendum sumere & eligere. Polyb. de captiuis Romanis loquens qui sunt ab aliis ad se luendos missi, τῶν δὲ προχειρίζομεν δέκα τοῖς ἐπιφανέσσοτῳ. Et paulopost, εἰς τῶν προχειρίζεσθαι ἐκ τῶν χάρησ, πάλιν ἀνέκαμψεν. Diod. καὶ μηδενὸς ὄνομασ τῶν γένεσ διαλεξομεν πλὴν ἀρχῶν, προχειρίσσομαι εἶνα τὴν εἰλωρ Δαρεῖορ ὄνομα, τούτῳ συγκατεσκόσασε πλὴν βασιλέων. Idem, Διότῳ τῶν εἰλωρ προχειρίσσομαι ἑκατάσορ, δὲ ἀπέσφωρ εἰς πλὴν Ἀσίαν μετὰ τῶν ἱκανῶν στρατιωτῶν. Plutarch. in Galba, τῶν ὑπάτων διοκῶσ δημοσίους προχειρίζομεν, τὰ δόγματα κομίζοσας τῶν ἀυκράτορι, designantibus, deligentibus. Plato de Legibus, διὰ γὰρ ταῦτησ φησὶ εἶναι τῶν προκεχειρίσσομαι ἐν τῶν νῶν λόγον ὑφῆμῶν, μέχριτῳ ἀντὶ τῶν τῶν πρῶτῳ ἀείκητῳ. In Actis Apostolorum capite vigesimo secundo, ὁ δὲ εἰς τῶν πατέρων ἡμῶν προχειρίσσοσσε

Refractarius

χειρίζω

διαχειρίζομαι

διαχέομαι

μεταχειρίζομαι

προχειρίζομαι

γυνδιναι τὸ θέλημα, αὐτῷ, **Deus patrum nostrorum delegit te. Et cap. vi. gefimofexto**, εἰς ποτὲ γὰρ ὄφθη σοὶ προσχερῖσθαι σε ὑπερέτιμω καὶ μάστιγος ὡς εἶδες, **vt te designarem** κυρῶμαι etiam vt κυρῶ dicitur pro firmo, cōfitutio, decerno. **Plato in Gorg.** εἰ δ' αὖ ἔροιτο, τί μὲ λογιστικῶν τίνα καλεῖς τέχνων, εἴρημα· ἂν ὅτι καὶ αὐτὴ ὄστι τῆν' λόγῳ πᾶν κυρῶμιον. **Idem**, ἔμει λέγοντες ὅτι καὶ ἡ ἀστρονομία λόγῳ κυρῶται τὰ πάντα. **Et rursus, τυγχάνει μοι γὰρ ἕσσα**, ἡ χρησικὴ τῆν' λόγῳ τὰ πάντα διαπραγματιάζων τε καὶ κυρῶμιον. **Vnde fit** κύρωσις, **rata fides & confirmatio, vt** κυρῶ de quo supra dictum est. **Idē**, ἂι δὲ πολλοὶ τῆν' πεχνῶν πλάσας τὰς λόγους ἔχουσι τ' ἠράξων, καὶ τ' ἠράξαν πᾶσα, πρᾶξις καὶ δ' κύρος αὐταῖς διὰ λόγῳ ὄστι, id est **existimatio & auctoritas, & fides, & columē earum professionis.** χαιρῶ etiam & χαιρῶμαι dicitur. **Alexand. in Probl.** οἱ δὲ χαιρῶμιον οἱ τῶν χαλαρῶν καὶ ἀραιῶν τὰς ἀρτίστας, ἰδρῶσι τὰς μαχαλάς. **Idem**, διὰ τὸ δι' χαρῶμιον ἀθρόως καὶ σφοδρῶς, ποτὲ ἐκλύονται. **σφοδρῶς σφοδρῶμαι pro** ἰχυρότερός ἐμι καὶ σφοδρῶς. **Idem in primo Problematum**, ὁ δὲ ἀνεμῶν διὰ τῆν' ἐνῶν χωρίῳ διαβαίνων ἰχυρότερός ὄστι ἢ πρὸς δι' ὑπερέτιμω, ὅτι συναγόμενον ἔς ἕνα τόπον τὸν δ' ἑμῶν, ἐαυτῷ γενόμενος, καὶ μεγαλειῶται καὶ σφοδρῶς. **Idem alibi**, διὰ τὸ ἐν νυκτὶ μάλλον ἀεὶ ὀδύει σφοδρῶνται. **μεγαλοφρονῶ Xenoph. in sexto** ἐπιπέδῳ, μηδὲρ μεγαλοφρονῶν ἐφ' ἑαυτῶ. **μεγαλοφρονῶμαι Plato libro septimo de Repub.** ἔπειτα καὶ γενόμενος ὡς νῦν ἔχει, ἐκ ἂν πᾶσι τοῖσι δι' ταῦτα ζητησὶν μεγαλοφρονῶμιον. **Iulius, de Sylofonte loquens & Dario**, εἶτα ἐπὶ τῆν' Δαρείῳ καὶ ἔμεγαλοφρονῶν, μεγάλα, ἀντὶ μικρῶν νομίσειν ἀπεδωκέναι. **συλοσῶν δὲ λυπηρῶν ἐλάμβανε χάρις ἱπλάπιδος, relinquit, restare. Greg. ἱπλάπιδος** δὲ τι ἐν αὐτῷ μικρῶν λάβωρος. **ἱπλάπιδος, relinquo, & reliquum facio, actiue. Isocrat. in Euag.** ἡ γὰρ τῆν' ἡδονῶν, ἀλλ' ἐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῆν. ὀλίγοις πόνοις πολλὰς φασάντας κτώμιον, ἀλλ' ἐκ διὰ μικρῶν φανθίας μεγάλας πόνους ὑπλάπιδος. **Demosth.** ἱπλάπιδος γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἅμα μὲν φασάντων, ἅμα δ' αὖ γένονται, & reliqua. **ἱπλάπιδος, absum, discedo. Xenoph.** καὶ ἐκ ἀπλάπιδος σωκράτους ἐκ μὴ ἦν ἀναγκαῖον. **ἱπλάπιδος etiam dicuntur** οἱ ὑπερρίπιδος τῆν' ἐρομέων. **quia ἱπλάπιδος relinquo significat, hoc est praecedo, anteuerto, excello, praesto. Apud Isocrat.** ποσῶν ἱπλάπιδος ἢ πόλις ἐμῶν τὰς ἄλλας ἀνθρώπων πρὸς τὴν φρονέειν, ὡς δὲ ταῦτης μαθηταὶ τῆν' ἄλλων διδάσκαλοι γέγονασιν. **Lys.** τῶν πόλων ἄλλων στρατῶν καὶ φρεσῶν ἐδεμῶν ἀπλάπιδος. **Isocrat. in Plataico**, ποίας γὰρ ἐισβολῆς ἀπλάπιδος τῆν' εἰς πῶν πόλιμ ταύτην γεννημένῳ. **ἱπλάπιδος, ignarus sum, hoc me latet. Lys.** ὑπερ τὴν ἔρατον φόνος, μετὰ δὲ ταῦτα χροῖας μετὰξυ διαγενομένης, καὶ ἐμῶν καὶ ἀπλάπιδος τ' ἐμαυτῷ καὶ, προσέρχεται μοι τις, & cetera. **Significat etiā imperitus sum, non discio, non assequor. Isocrat.** πορὶ ἀνιδόσεως, ταῦτα λογίζομιον, βόλοντ μεταχρῆσιν τ' παλαιῶν ταύτης, ἡ δὲ ἐν ἐγὼ φανερῶ ἀπλάπιδος, ἀλλὰ πολλὰς χαιρετίστων δόξων ἐλαφῶς. **ἱπλάπιδος etiā est inter abiectos & viles existi-**

mati. **Idem** πρὸς φίλιππ. καὶ θέλω ἂν ἐμαυτῷ ἐκ ἐν τῆν' ἀπλάπιδος, ἀλλ' ἐν τῆν' προσέρχεται τῆν' ἄλλων. **ἱπλάπιδος etiam dicitur pro inferior sum certamine, & a praeventente relinquo. Plutarch.** ἱπλάπιδος ἐν τῶν παλαιῶν λαίφρων, καὶ ἀπλάπιδος δεινῶν, ὡς δὲ ὁ ἱμερῶν ἀπλάπιδος διαθέων πρὸς ἄλλῶν ξουδρῶν. **ἱπλάπιδος, absum. Isocrat. in Areopag.** καὶ πολλὰς δεινὰ παρὰ ἱπλάπιδος, μικρῶν ἀπλάπιδος τὴν μὴ ταῖς ἐχάταις συμφοραῖς ὑπὸ πρῶτον. ἀντὶ τὴν πᾶς ὀλίγων ἱπλάπιδος ὑπὸ πρῶτον. **Significat etiam numerum non impleo** ἐλάπιδος ἐμῶν. **Plutarch. in Demetr.** ἡ δὲ τότε ἱπλάπιδος μικρῶν ἀπλάπιδος γενεῶν ἐκ τῶν ὀρθοῦνται. **Quae duo significata habet etiam verbum ἱπλάπιδος. Idem in eodem**, μυριάδας δέκα διχίλιων ἀνθρώπων ἀπλάπιδος, id est octo & nonaginta milia hominum. **Idem in eodem**, ὁ πλίτας δεχομένη ὀλίγων διχίλιων ἀπλάπιδος, ἀντὶ τῆν' ἐλάπιδος διχίλιων, paulo minus duo milia. **Aristot.** καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλάπιδος ἐκαστῶν. **Lucian.** φιλικῶν δὲ πολλῶν ὄσον ἀπλάπιδος. **Herodi.** Δυὸ νάμωσ μεγίστης διαφθαρέσεως, γνώμη καὶ ῥῶμη μηδὲμῶς τῆν' ἀρχαίων ἀπλάπιδος, **exercitu nullo antiquorum inferiore. Paus. in Corinth.** τὸ ἅσκησιν τὸ ἀγαλάμα, μεγέθει μὲν τὴν Ἀθλῶσιν ὀλιμπίσ Διδος ὑμῶν ἀπλάπιδος. **ἱπλάπιδος ἐλάπιδος** καὶ σφρίσσομαι τῆν' πρᾶγματῶν δίων, ἱπλάπιδος καὶ ἐπὶ ἀρεσῶν, καὶ ἐλάπιδος ἐγὼ βιβλίων, ἀντὶ τὴν ὑπὸ ἐμῶν, καὶ ἀπλάπιδος. **fic enim Xenoph. usus est.** ἱπλάπιδος etiam vices implere nequeo, non exacte facio. **Isocrat. in Nicocle**, φημί δὲ πρᾶξην ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφέςην ἐπιμελῶς, καὶ ὀπόπερον γὰρ ἂν ἐλάπιδος τὴν τῶν τῶν, ἀνάγκη ταύτην κανὼς ἔχειν τὰς πρᾶξεις. **Apud Aristotel. vbiq;** τὸ ἐλάπιδος opponitur τῶν ὑπὸ βόλιον, & ἐλάπιδος τῆν' ὑπὸ βόλιον. **Significat etiam ἀπλάπιδος καὶ ἀπλάπιδος, id est abesse. vt Idem**, ὁ δὲ ἐπιχαιρέειν καὶ ποσῶν ἐλάπιδος τὴν λυπηρῶν, ὡς τὴν καίρειν. **ἱπλάπιδος, deficior, cum genitio. Andocid.** καίτοιγε ἀνδρείας καὶ προσθυμίας ἐδὲν ἐλάπιδος, **Qzq; nec virtute, nec prompta voluntate deficeretur. Xenoph.** καὶ μὲν δὲ καὶ μὲν ὠφελῶν πλέον ἢ ἐπὶ τῆν' ἱπλάπιδος συναγωνιζόμενοι, ἕτω προσθυμίας ἐδὲν ἐλάπιδος, **nihil reliqui nobis faciemus ad summam promptitudinem. Cum accusatio enim iunctum τὸ παραλάπιδος significat. Lucian.** καὶ ὀρθοῦνται, ἐπὶ τῆν' ἱπλάπιδος ἐν εἶδῳ, **vita excessit.** ἱπλάπιδος, τὸ ἀπλάπιδος, assequi nequeo, efficere non possum. **Xenoph.** πρὸς ἱπλάπιδος, πολλοὶ γὰρ ἐκ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπαρεῖν εἶναι, τῶν ἐλάπιδος, id est fossam perfultare, & in tumulos affilire nequeunt, quia insueti sunt. **Significat etiam cedo, & paria non facio. Idem**, καὶ φιλόνοστος ἔς τὸ μὴ ἐλάπιδος δὲ καὶ τῶν τῶν ὀρθοῦνται ἑαυτῶν. **ἱπλάπιδος sic graece construatur, vt latine deficere. Athen.** ἐπλάπιδος ἂν με χροῖον ἐκ ἐκτίθεσθαι βοληδῶν, **tempus me deficeret. Iungitur & dativo. Synes.** οὐκ ἐπλάπιδος στρατῶν τῶν δειῶ. **Plato accus. in Politico**, ἐπλάπιδος δὲ καὶ μὲν ἐκ τῶν ὑπὸ ἐξῆσθαι νῦν δὲ, τ' ἐπιμελῶς ἐπέλιπε ἀνθρώπων. **Inde ἱπλάπιδος, & in plurali ἐλάπιδος sunt quae Latini reliqua vocant, hoc est, qd reliquum est pensionis non persolutae. Synes.** πυλαμῶν, νῦν ἀθρόως ἐκ

πέμπω ἐπιστολάς, ἀς καὶ ἔ μόνον ὡσαύτῃ φόρῳ ἐλλείμματα ἀπὸ δίδυμι, μακροχρόνως, ἀλλὰ καὶ ἢ προσενεγκέτω σοὶ ἐξέλομαι. id est tāq̄ tributorū reliqua. **Ἐφοδύω, per curro, lustro, otheo.** Plutarch. ἐν τῷ, ἐπὶ πρεσβυτέρῳ κλιτύτῳ, ὡσαύτῃ ἢ βυκέφαλον ὁ Ἀλέξανδρος πρεσβυτέρῳ ὄντα μὴ βυλόμῳ πῶτερον, ἐτέρῳ ἐπιχωρεῖτο πρὸς φιλία μάχης ἵπποις, ἐφοδύω πλὴν φάλαγγα, καὶ καθιστὰς πλὴν τάξι. **Idem** πρὸς ἡγεμόνα ἀπαμειβόμενος, ὁ ἄβελανδρινός πρὸς ἐορτὴν ἡνὰ καὶ πῶτερον ἀνεμύλιος ἦν ὀκθαύω ῥυέντων, μόνον ἐφώδονε τὰ ὄπλα καὶ τὰ τέχνη, νήφαρ λέγων ὅτι ἀγρυπνεῖν, ὅπως δὲ τῇ τοῖς ἄλλοις μεθύνει καὶ καθύδρει. **Dicitur & ἐφοδύομαι. Xenoph. in secundo ἑλληνικῶν,** ἕξεκάθοντο δὲ καὶ οἱ ἵπποις ἐν τῷ ἐφώδῳ. τὸς τε ἵππους, καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχοντες, καὶ οἱ ἀπισίαν ἐφοδύοντο μὴ ἀπὸ ἐσπέρης σὺν ταῖς ἀσπίσιν, καὶ τὰ τέχνη. τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον, σὺν τοῖς ἵπποις ἀεὶ, φοβόμενοι μὴ ἐπασσέσθαι ἕνεκα τῆς ἀσπίδος. **Idem,** οἱ δὲ προκηρδέντες ὑπὸ τῆς ἐραγῶν ἐκ φιλίας πρῶτος ἴλης τέτταρες, ἐπεσπῶν διαλάχωνται τὰς φυλακὰς, πορεύονται πρὸς τὸν χιλίαρχον, καὶ ἡραφῶν λαμβάνουσι πόσους καὶ πόσους ἐφοδύσασθαι δὲ φυλακὰς. **Et ἐφοδοὶ dicuntur** οἱ ἐφοδύοντες, quos circūtores Latini vocauerunt, vigiliarum recognitores. τῶν δὲ ἐφώδων ἐκαστὸν ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει δὲ σὺν δῆμα. **Genere autem foeminino significat impetū aggressorium, & infestū incursum.** **Idem,** πλὴν φιλίας φάλαγγος ἐφοδὸν καὶ προσβολὴν. **Greg. ἀντιπῶ ἐπιχερήματι dixisse videtur, cum inquit,** τί γὰρ ἦν ὑπερήφανος ὁ δέος, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πρὸς τὸν ἐφώδον, id est, si argumentis speras deum comprehendere te posse. **Ἐφοδῶ** etiam apparatus, & instrumentum. **unde ἐφοδῶν, τὸ τὸ δὲ ἀνάλωμα, hoc est viaticū. & per metaphorā ἢ ἀφορμὴ μὴ πρὸς ἄλλο. Libanius in Declamat. τὸ ποσειδῶνος εἶναι παῖς, ἐφοδῶν ἀεὶ δὲ ἀδινεῖν ἔχων, id est occasionē atq; procliuatē. Demosth. πρὸς φορμ. ἐφοδῶν λαβὼν δὲ τὴν συγγραφὴν τῶν κελύων, Ansam & occasionē causamq; arripies ex syngraphes verbis. Inde ἐφοδιάζω, viatico dono. Herodot. in Calliope, τὸς τὰς λυσάμενοι πάντας ἀπὸ πέμπωσι ἐφοδιάζουσι ἐς τὰς Ἀθῆνας. Quod Gregor. pro baptismo donare morientē dixit, ἐν τῷ εἰς δὲ ἀγιον βάπτισμα, hoc est salubri viatico, ἕως ἔ μὴ μάχης βαπτισθῆναι καὶ χημαλῆς, τὸ μόνον, ὅπως ἐφοδιάζω. ἐπινοοῦμαι, τὸ δὲ, ὅπως ἡραφῆ κληρονόμος. **ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticor, hoc est viaticum fumo vel accipio.** **Idem alibi,** χρῆσθαι παρὰ Αἰγυπτίῳ σκεδῆναι χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, μετὰ τὸ τῶν ὀδύων, ἐκ τῆς ἀλλοτριῶν ἐφοδιάζομαι. **Xenoph. in primo ἑλληνικῶν.** Ἐκ χίρις πενταδραχμίων ἐκαστῶν ἦν ναυτῆν ἐφοδιάζομαι, pro viatico exigens. **Plaut. in Menech. Aestive admodum viaticati fumus. hoc est** ὡς ἐν δέρεα ἐπεσιδασάμεθα, ἐφοδιάζομαι. **κινδυνόομαι etia vt κινδυνόομαι dicitur, nō eadem tamen significatio ne.** **Demosth. πρὸς τὸν σεφαν.** Ἐν τίσιν οὐκ σφοδρῶς εἶναι τὸν ῥήτορα δειῖ, ἐν δὲ τῆς ὄλων ἂν κινδυνόομαι τῇ πόλει, cum ab aliquo periculum impendet que**

ad summam rerum pertinent. **Idem,** Δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνόομαι τῇ πόλει, κινδυνόομαι etiam dicitur, quod cum periculo probatur aut suscipitur. **Isocrat. in Busyr.** καὶ ἰατρικῶν δὲ ἐπιχειρήσεων, ἐκ κινδυνόομαι οἱ φαρμάκοις χρωμένῳ, id est ex periculo petitis, vt Fabius loquitur. **Greg. ὅν δὲ ὁ δέος δὲ κινδυνόομαι, καὶ ὁ προσέμελλον, ἢ ἄλλα πρὸς προνοῶντες, πρὸς αὐτὸν μόνον βλέπω. Thucyd. in secundo,** οἱς ἢ ἑνωτρία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔτι κινδυνόομαι ἢ πρὸς ἄλλοις, Quos manet in contrarium mutatio, quibus imminet mutationis periculum. **Dicitur etiam παρακινδυνόομαι, vt κινδυνόομαι, qd̄ periculose suscipit, qd̄ periculosum est tractatu.** **Plut. ἢ δὲ μήτηρ τὸ καίσαρος γυνὴ ἔμφρων, πρὸς τῷ νύμφῳ ἀείχων, λεπῶν καὶ παρακινδυνόομαι αὐτῆς ἐκείνη τῇ ἐντόνῳ. Lucian. ἄνω γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, ἢ ἂν εὐροὶ ἐπισφαλῆς καὶ παρακινδυνόομαι, κατὰ τὴν ἡγεσίαν δὲ δὲ δέος ἔχοι τὰς πεμπόμενας. Sic Demosth. etiam & Grego. vñ sunt. παρακινδυνόομαι, temere vel audacius periclitor. **Plutarchus in Cesare, ὅπως μὴ παρακινδυνόομαι ἐν τοῖς πολλοῖς καταψευδόμενοι. Ne periculum adirent a populo si damnassent. Eandem habet significatiōnem ἢ πᾶρα ἐν τῷ ἀτάτολμῳ. vt apud eundem in Demetr. ἢ δὲ καὶ τὰ ἀλλὰ ἀτάτολμῳ ὁ στρατηγὸς καὶ βελτικῶς ἀσελγῆς. Alibi, ἀεὶ μὴ ἀνδρῶδες ἔχει καὶ ἀτάτολμῳ. Et in παραβάλλομαι & ἀβόλῳ. Quintil. in secundo, Nec enim opus esse probatione, aut dispositione, sed sententiis grandibus, quarum optimaquæq; a periculo petatur. ὡς ἐκαστὸν ἢ βελτικῶν παρακινδυνόομαι, vel, ὡς δὲ ἡ δὲ ὡς ἐσσι ἢ βελτικῶν, ἕτω μέγιστα παρακινδυνόομαι. Periclitari verbum latine huic quodam modo respōdet cum accusatiuo iunctum. Cicero pro Quintio, Omnia circūspexit Quintius, omnia periclitatus est. Et alibi, Periclitadæ vires ingenii Cæs. cur deniq; fortunam periclitaretur; τὸ γὰρ ἕνεκα φιλίας τῆς ἐπινοήσεως ἀπὸ περὶ τῆς ἐπὶ τῷ γὰρ αὐτῷ ἢ τῆς παρακινδυνόομαι; κινδυνόομαι τὸ τῷ πρὸς ἄλλο. vt κινδυνόομαι latine hac re periclitor. **Theophr. in nono,** ἔὰν γὰρ ὀφθαλμῶν ὑπὸ ἀνομοκλήσεως τὸν καρτῆρ ἀπὸ τῶν κινδυνόομαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. κινδυνόομαι τὸ ἐγγίζω, & videor. **Plato libro septimo de Repub. ἂν μὴ ποῖναι ἄλλοι ἀρεταὶ καλόμενα ψυχῆς, κινδυνόομαι ἐγγὺς ἂν εἶναι τῆς τῶ σώματι, prope est, vt sint natura simili cum corporis virtutibus. prope accedunt vt sint, vel esse videantur eadem natura. Synes. καὶ κινδυνόομαι πᾶσαι ἐν τῷ ἕνω. ἕτως εἰσι δέοι παραδῆναι λόγον τῇ φήμῃ, iam prope in eo sunt, vt quosdam in opinionē adduxerint, aut sermone suo commouerint. Greg. κινδυνόομαι γὰρ τῷ ὄντι χαλεπώτερον εἶναι ὁ κατὰ χεῖρ τῶ γὰρ, τὸ μὴ πρὸντα, κτὴν ἔσθαι. ὅτι ῥῶτον ἀπειθεῖται πλὴν ὀκνηρῶν ἀνακαλέσθαι, Prope est enim, vt dicam omnino difficilius esse, vel, atq; haud scio an difficilius sit. Significat etiam causam dico, reus sum, in reatu sum, & in sordib⁹. **Antiph. ἢ δὲ πρὸς ἡ καὶ γὰρ τὸν ὑπὲρ προσδοσίας κινδυνόομαι μὴ εἶναι τῆς ἀκριβεστάτων ἐλέγχων********

κινδωδύη

φόνειν . Periculum etiam latine reatus & fordes dicuntur a Cicerone. κινδωδύη etiam impersonaliter ponitur, pro eo quod est propemodum dixerim. Plato de Republ. libro quinto, συχνοῦ γὰρ φόνειν ἢ τῆ ἀπάτη κινδωδύη ἡμῖν δείσθαι χρῆσθαι τὰς ἀρχοντας ἐπὶ ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων, id est fortasse autem. Cui verbo alia quaedam similia sunt, hoc est impersonaliter prolata, quæ commodius alibi a nobis vt spero commemorabuntur. κινδωδύη ποιῶμαι, periclitor, cum periculo tento & aggredior. Iso-

λαμπρῶς

crat. in Plataico, μηδὲς οὐκ ἡμῶν δέξω δέτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιέμεν τὰς κινδωδύης. λαμπρῶς, illustro, splendore affero, clarum reddo. Aristoph. in Pluto, ἄντι γὰρ πυφλῶ δὴ ζωμμάτωται καὶ λελάμπρωται κόρας, id est ἀνέ-

λαμπρῶς

βλεψέ, videre cœpit. λαμπρῶμαι, magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Aristot. in quarto Ethic, ἢ δὲ ὑπερβολὴ μεγαλοπρεπείας, βαυασία καὶ ἀπὸ φρονολογίας, καὶ ὅσα ποιῶται ἐκ ὑπερβάλλουσα τῷ μεγέθει πρὶ ἀδελφῶν ἢ ἄλλοις ἢ οἷς ἢ δέη καὶ ὡς ἢ δέη λαμπρῶμαι. Idem πρὶ τοῦ βαυασίης, ἢ γὰρ τῶν μικροῦν τῶν δαπανημάτων πολλὰ ἀναλίσκει, καὶ λαμπρῶται πρὸς μέ-

μ.μ.

λα. Significat etiam in alacritatem me compono, magnifice gestio. Xenoph. de canibus quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, αἱ δὲ ἀσαξόμυλοι τὰ ψεύδη, id est falsa vestigia consectantes, καὶ ὑπερλαμπρῶμαι ἐφ' ὅτῳ ἂν πύχωσι, σωφροσύνην αὐταῖς οὐκ ἀπαταῖσι. id est, supra modum caudæ motu, & assultibus alacres, vel magnificam spem prædæ in eo loco iacentis supra modum pollicentes. Phalaris ἄγεμος, ὅς ἐπορῶ

ἐλλαμπρῶς

ἐνεκά ὡς ἐχθρῶν μάχισα μοναρχίας, ἢ ἔχοιμι λαμπρῶς εἶναι πρὸς τὰς οὐλίας, ἐπεὶ δὲ τάχιστα τὸ τὸ κατ' ὀλίγον παρὰ τῶν δειῶν ἐπύχον, ἐκ ἔχω πρὸς οὐκ ἐλλαμπρῶς

μ.μ.

μ.μ. ταῖς χάρισι. λαμπρῶς αὐτὸς est splendidus, clarus, περιφανής, luculentus, ἐξαισιῶ καὶ μέγας, lautus & splendidus, id est elegans, & μεγαλοπρεπής. Significat etiam vehementem, id est σφοδρῶς ἢ ὑπερφυῶς. Synes. καὶ νό-

λαμπρῶς

τῶ στανεπιλαμβάνη λαμπρῶς. Demosth. sæpe pro splendido & largo, & magnifico utitur, ἢς ἂν ἢ ἐν τῶν λαμπρῶς ἢ οὐλοῦμαι. ἄνω, moueo id est, soluo, proficiscor, abeo. Synes. ἄραυτες ἐκ φυκοῦτος εἰώας, δέλης ὀφίας, τῶ κατ' ἐρυθρὰν κόλπον προσέχομεν. Thucyd. καὶ οἱ μὲν ἄραυτες, τῆ πρῶσθον ἢ ταντῆ πρὶ ἐπὶ τῶν ἄνω etiam τὸ ὑψὸς, καὶ ἐγέρω, καὶ ἀφανίζω, vt latine tol-

ἄνω

lo, erigo, & aufero, de medio tollo. ἄνωμαι etiam tollo, id est erigo. Plutarch. αἱ δὲ τὸ κλειπάτρας νῆος ὠφθησαν ἀρόμυλαι τὰ ἰσία εἰς ἀπόπλου. Xenoph. ὁ σφύς γεμῶν ὅσα ἂν βράχυτῆρα ἢ καὶ πλατυτέρα, ῥοδῶτο ἔξω δὲ ἰπ-

ἄνωμαι

πος τὰ πρὸς οὐδὲν ἄρεται. ἄνωμαι etiam porto, gesto, vel potius gestandū tollo, hoc est ἀνατίθεμαι, ἐπιφορτίζομαι. Plutarch. in Antonio, τὸ δὲ δευτέ-

ρον ἡδὴ μεμετρημένους φορὰν μέλλουσιν ἄρεται, νεκροῦ ἄντωνιον ἀγγελλῶναι. de frumento loquens, quod portare humeris cogebantur. ἄνωμαι etiam suscipio, id est incepto, aggredior. Antiph. κινδωδύη τὸ σφύς ἄνωμαι, τὸν ἄνω δὲ ἀπέκτινα. Demosth. δακεδαιμονίους δὲ τότε πρῶτον ἔδοξεν ἄρασαι πρὸς

ἄργεος πόλεμον. ὅθεν σὺν ἀνομοῖα de quo alibi dictum. ἄνωμαι, & φέρομαι, καὶ λαμβάνω, fero hoc est reporto præmium vel lucrum. vt, ἄνωμαι κλέψω, ἀνομοῖα νικῶ. ἄνω etiam & ἀνομοῖα dicuntur, vt ἀνομοῖα ἐπὶ ἀρχῆς, καὶ ἀνομοῖα ἐπὶ ἀρχῆς, vt alibi dictum est. Διαπέμπομαι, ἀντι τοῦ Διαπέμπομαι.

Plutarch. in conuiuio τῶν ἐπὶ. Σὺ δὲ ἐκ ἂν ἐφῃ διαπέμψω δειῶν μου. ὅ ποτήριον πρὸς ἡμᾶς, ὁρῶν τὸ τὸς ὡσὺ πλὴν βαδυκλῆες κύλικα διαπέμπομεν, νῆς ἀλλήλοισ, ἐτέρῳ δὲ μὴ μεταδιδόντας. Idem in Demetr. καὶ διαπέμψω μύσας ἡξίς, μάχισα ἢ αὐτὸν πρὶ δειῶν τῶν ἀνομόμων ἡνὰ βαρβάρων κτησάμενον ἀρχῆς, ἢ ἢ κατὰ βίωσέται πλάνης ἢ φυγῆς παυσάμεν. Hippocr. δηματ. μή ποτε ἢ δια-

λαυθάνει νοσέων πᾶς ὁ κόσμος, καὶ ἐπὶ ἔχει ὅνα διαπέμψω πρὸς θεῶν πάλω; τί γὰρ ἂν ἐν ἔξω αὐτῶ; Vfus est & Polyb. Xenophon voce actiua vfus est libro septimo φησὶ παλαιῶς, ὁ δὲ κνῆρος διέπεμπε τὰς τῶν ἰππέων τά-

ξες. ἀναπέμπομαι etiam passiva voce dicitur pro remitto. Idem in pri- ἀναπέμπομαι ἀναβασ. ὅς τις ἀπέμνησεν ἢ πρὸς βασιλείας ὡς αὐτῶν, πάντας ἔτω διαδίδας ἀνε-

πέμπε, ὡσθ' ἐαυτῶ μάλλον οὐλίας εἶναι, ἢ βασιλείᾳ. Greg. καὶ προσκίρτῳ Δελφίς ἀναφυσῶν ὡς ἡδισον, καὶ ἀναπέμψω μύσας, πρὸς ἀπέμψω πλωτῆρας σὺν οὐθυμίας. Sic etiam ἀποπέμψω, & ἀποπέμπομαι dicunt, vt in superioribus vidimus. παρακαλύ-

παρακαλύπτωμαι significationē habet nō abfimilē τῶ ἐγκαλύπτωμαι. est enim ἐγκαλύπτωμαι oculos meos cōtego, ne videā quippiā horrible aut auersandum. Plut. in Pōpeio de Cæsare loquēs in tráfitu Rubiconis, εἶτα ὡσὺ οἱ πρὸς βάρδος ἀφέντες ἀχωνῆς ἀπὸ κρυμνῶν ἡνὸς αὐτῶς, μνῆς τῶ λο-

γισμῶ, καὶ πρὸς ἀκαλυψάμενος πρὸς τὸ δειῶν, διεβίβαζε τὸν στρατὸν. Idem in Demetr. qui apud Seleucum in custodia detinebatur, cuius tædium & calamitatis reputationem abigere cupiebat perpotationibus, καὶ φέρον ἑαυτῶν εἰς πότις καὶ κύβες κατέβαλε, καὶ τὸ χόνη τὸ πλῆσον ἐν τῶν Διῶν, ἔπε τὰς ἐν τῶ νήφην ἀναλογισμῶς ἢ πρὸντων ἀποδιδράσκων, καὶ πρὸς ἀκαλυψάμενος τῆ μέ-

δη πλὴν διάνοιαν, εἰ τε συγγνῆς αὐτῶ & reliqua. hoc est ebrietate mentē suā obruens, & consulto contegens, ne calamitatem suam cerneret, & estimaret. Διδάσκομαι, docendum loco, vel mando. Plato in Protag. Διδάσκω

Διδάκτῳ δὲ οὐτῶ ἢ δροραποτῳ, τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τὰς ἡμῶν Διδάσκονται, ἐφ' οἷς ἐκ εἰσι δάνατες ἢ ζῆμια. εἰ μὴ ἐπίσονται, ἐφ' ὧν δὲ ἢτε ζῆμια δάνατῳ αὐτῶ πῶς πασι καὶ φυγαὶ μὴ μαδῶσι, μὴ δὲ δροραποτῳ εἰς ἀρετῶν, ταῦτα δὲ ἄρα ἢ δι-

δάσκονται; Est enim τὸ διδάσκω καὶ καθηγεμόνῳ Διδάσκων. τὸ δὲ πατρὸς δὲ Διδάσκονται, hoc est εἰς διδάσκω πᾶμπῶν, vt ipse ibidem inquit. vbi etiā διδάσκων de precipiente dixit. Idem, οὕτω δὲ αὐτῶ πεφυκῶτῳ, οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, εἰ τὰ μὲν ἄλλα Διδάσκονται τὰς ἡμῶν, τὸ δὲ μὴ, σκέψαι ὡς δαυμασίως γίνονται οἱ ἀγαθοὶ. Xenoph. in quarto ἀνομοῖα. Διδάσκω γὰρ ἀνομοῖα ὁ ἰππίας ἀδιδάσκει, πρὸς ἡμῶν Σωκράτῳ λέγει πρὸς ἡμῶν, ὡς δαυμασίως εἰν τὸ, εἰ μὲν ἡς βόλοιο σκυτέα Διδάσκειται ἡμῶν, ἢ τέκνονα, ἢ ἰππέα, μὴ ἀπορεῖν ὅποι ἂν πᾶμπῶς

τῶν τῶν πύχοι. id est docendum locare. Et paulo post, εἰ μὲν ἡς βόλοιο ἢ αὐτῶς

ΝΑΥΠΗΓΩ,
ΝΑΥΠΗΓΩΜΑΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΩ,
ΟΙΚΟΔΟΜΩΜΑΙ

ΠΑΘΗΚΑ ΑΝΤΙ
ΤΙ ΕΥΡΥΝΟΜΩ,
ΕΘΕΛΑΤΙΚΩ,
ΑΠΑΓΓΕΛΩ,
ΜΥΝΩ,
ΚΟΛΑΖΟΜΑΙ

ΕΓΚΑΛΕΙΩ

ΕΜΒΕΒΛΗΜΩ

ΠΑΡΕΜΜΑΙ

ΣΩΙΣΑΜΑΙ

μαθεῖν τὸ δίκαιον, ἢ ὅτι τὸ δίκαιον διδάσκειται, καὶ εἶναι ὅσοι οὖν ἐλθόντες, τῆσδε τῆσδε
 τῶν. Aristoph. νεφέλ. ἐπὶ δὲ ἀξίω μὴ τῶν γινώσκοντων τὸ δίκαιον. ἢ οὐκ ἔστιν οὐδὲν
 δι' ἐτέρου, inquit interpres. Similis est usus in ναυπηγῶ ναυπηγῶμαι. Xenoph.
 phon in secundo ἐλλωιζ, καὶ τὰς ἄλλας ναῦς πάσας ξυνηθροισεν εἴπερ τις ἦν,
 ἢ τὰντας τε ἐπεσκύδαζε, καὶ ἄλλας ἔν' ἄντάνδρῳ ἐναυπηγεῖτο. Aesch. πρὸς πρῶτον
 ἐπὶ δὲ τὸς τῶν ἔργων ἐπιχρῖσάμενοι τὸν πειθαί. καὶ ἑκατὸν δὲ τριήρεις πρὸς ταῖς
 ὑπαρχούσας ἐναυπηγῶσάμεθα. Isocrat. in Euag. καὶ τέχνη πρὸς πειθαίετο, καὶ
 τριήρεις ἐναυπηγῶσάτε, καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς ἠνεγκεῖ πλὴν πόλιος, id est fa-
 bricandas curavit. Similia sunt iis καταδικάζομαι τὸν φόνοντα, καὶ κατα-
 διατέλλομαι τὸν ἀμνηστῆντα. de quibus alibi dictum est. Sic etiam οἰκοδο-
 μομαι. οἰκοδομῶ, οἰκοδομῶμαι δὲ οὐ δι' ἐτέρου οἰκοδομῶν, καὶ οὐ μίσην διαδύ-
 λω. Lucian. πρὸς ἀλθῆναι ἰσορίας, καὶ λαβῶν ἡμᾶς ἠγέρ, ἐπὶ πλὴν δικίαν, ἐπιπέριτο δὲ αὐ-
 τάρκην, καὶ σιβάδας ἐναυπηγῶσάμεθα, καὶ τὰ ἄλλα ἐπὶ ἡρώ. Idem alibi,
 ὁ πλὴν δικίαν οἰκοδομῶμαι, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπιπέριτο. Varie tamē hęc ob-
 servant auctores. Aesch. enim πρὸς πρῶτον. ita scripsit, ἑκατὸν δὲ τριήρεις ἐτέ-
 ρας ἐναυπηγῶσάμεθα, καὶ νεωσοίκους ἐναυπηγῶσάμεθα. Sic προσβόουσι οἱ πρὸς βίαν,
 προσβόουσι δὲ οἱ πέμποντες, ut supra dictum. Sic κατασκευάζει πλὴν ναῦν
 ὁ ναυπηγὸς, κατασκευάζεται δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τὸ ἀνάλωμα διαδύ-
 λω. Huius ordinis sunt etiam ἐπιτίθημι ἐπιτίθημαι, παρατίθημι παρατίθεμαι. Xenoph. in
 viii. παιδείας, τὸ δὲ εὖ τὸ νομίζουσι, πρῶτον μὲν ἐπὶ πλὴν αὐτῶν τράπεζαν σωτέα
 ἐξ, ὅπως οἱ αὐτὸς σιτοῖτο, τῶν δὲ ὁμοίᾳ δὲ παρατίθειτο αὐτῶν. ἰκαυὰ καὶ τὸν πάν-
 τα δὲ σίτην ἢ οἰκεῖν, ἐπὶ πλὴν αὐτῶν τράπεζαν ἐπιτίθειτο, imponi iubebat,
 imponendum curabat.
 Adnotavi & quaedam alia, quae vel Atticorum more dicta sunt, vel
 auctoritate constant. ut κολάζομαι ἀντὶ τοῦ κολάζω. Aristotel. in sexto de
 histo. animalium de elephantis loquens, φασὶ δὲ ἢ τὸ τὸ τροφοῦς ἀνατίθειτο
 πρῶτον ἐξ αὐτῶν πρῶτον καὶ πρῶτον οἰκονομῶν δὲ αὐτῶν ἐτέρους, κολάζονται ἢ δὲ οὐκ
 ταί, προσάθοντες τῆσδε πρῶτον οἰκονομῶν. ἐγκαλεῖται pro ἐγκαλεῖται. Isocrat.
 in trapez. εἰ δὲ δόξω μὴ ἐπὶ προσκοντῶν ἄσπαστα χεῖματα ἐγκαλεῖται, διαλέκ-
 θῆναι οὖν τὸν ἄπαντα χρόνον. Cum alibi semper activa voce utatur, & in ea-
 dem oratione. ἐμβεβλημῶ ἀντὶ τοῦ ἐμβεβληκῶς. Dinarch. καὶ Δημοδο-
 τῶν εἰς τὰς δευτέρας ἀτυχίας ἐμβεβλημῶν πλὴν πόλιος, ἢ οὐκ ἐλάσθη ὄλεθρον.
 Idem καὶ Φιλοκλ. activa protulit, οὐκ ἀρκενεῖται ὡς ἀδωαῖοι, τὸν εἰς τὸ σῶσαι
 πλὴν ἀχαιῶν καὶ ἀδικίων πρῶτον ἐμβεβληκῶς. παρεμμαι ἀντὶ τοῦ παρέμα. De-
 mosth. πρὸς τὸ ἦν ἐδιδίωμ ἐλευθέρ. καὶ παρὸν αὐτοῖς ἔλθουσιν καὶ βελτίον ἡμῶν
 αὐτῶν δὲ ἴσως συμμαχεῖν, βάρβαροι καὶ δόλοισι, οὐς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρατίθειται,
 ἀνατίθειται. id est παρατίθειται, παρεμμαι, admiserunt. σωίσσασθαι ἀντὶ τοῦ σωίσσασθαι
 μι, compingo, fingo. Aristotel. in nono histo. animal. de vespis loquens,
 τῶν δὲ ἀνεθῆντων πάλιν μετὰ τῶν τῶν, ἄλλως μάλιστα ἰσθὲς σωίσσασθαι. καὶ πάλ-
 λιν τῶν ἀνεθῆντων, ἐτέρους. Vbi tamen non ἰσθὲς sed ἢ ἴσως fortasse legi

potest. ἀνέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνεῖναι. Aristot. πρὸς τὸν δαυμασίω ἀνεσμῶτων, ἀνεῖναι.
 παρὰ τῶν ὀμβρικοῦ φασὶ τὰ βοσκίματα τρεῖς τίκτην τὸ εὖναι, καὶ τὰς κὰρ
 πρὸς αὐτοῖς πλὴν γλῶτταπλασίως ἀνέσθαι ἢ κατὰ βαλλομῶν. Παρασῶμαι Παρασῶμαι
 etiam vt ἐπιπέριτο legitur activa apud Xenoph. in quarto ἐλλωιζ, ὁ δὲ
 ἐπέριτο ἀνεῖται, κατὰ γλῶττα μὴ ἀθροισας ἐνεκόν, ἢ τὰ ἐλλωιδῶν πόλιος ἐπέριτο
 τὸ ἄνας τοῦ φάρναβάζου. Pharnabazí fide abduxit, auellit ab eius societate.
 κατὰ φλημ, μὴ ἀντὶ τοῦ κατὰ φλημῶς. Diodorus, οὐτὸν οὐκ ἐπηγάλατο καθὼς κατὰ φλημῶ
 γίνεσθαι διὰ τοῦ Δουχωρίας, ὁ κρησὶν αὐτὸν ὑπέδειξεν γινέσθαι ἢ κατὰ φλημῶν.
 ναῦν πλὴν πῶς τῶν βαρβαρῶν. Ἐξαπατῶμαι ἀντὶ τοῦ εξαπατῶν. Aristot. in Pro-
 bl. sect. duodeticis. Διὰ τὸ παρακαθῆναι ἀγαθὸν ἀπερῶσαι μικρὰν, ἢ πολὺ
 δυνατάμενον, ἢ οὐκ ἀγαθῶν ἀπερῶσαι ἢ ὑπερβόντα, εἶναι αὐτὸν ἐπιπέριτο ἔξα-
 πατῶται. Ἐξαπατῶ Xenoph. de canibus vaniloquis sepe dixit. Idem de
 mulieribus fucatis, & viris purpurificatis, εἰ σοὶ μίλιον ἀλεφόνου, εἰ τὰς
 ὀφθαλμοὺς ὑπερβόνου. Ἄνδρα κέλευ, ἐπιπέριτο τε εἰμαυτῶν, καὶ σωείω εξα-
 πατῶσαι. Verba sunt viri ad uxorem. Et paulo post, τὰς κερσῶν μὴ καὶ
 εξαπατῶσαι. Lucian. ἔξαπατῶ πλὴν νόσον dixit pro παραμυθεῖν, & auerte
 re sensum doloris & morbi. Ἀπαγγέλλομαι ἀντὶ τῆς ἀπαγγέλλω. Plato lib. Ἀπαγγέλλο
 secundo οὐκ κλητέας, δὲ δὲ, ἔπειρ, ἡμᾶς τοῖσδε νομίζουσι πρὸς αὐτῶν, εἰ ταῦτα
 ἀληθῆ. πλὴν παρὰ εἶναι ἐχέουσι ἄνευ ἀπαγγέλλομαι φασὶν εἶναι, τοῖσδε καὶ εἶναι.
 Est autem ἀπαγγέλλω renunciatio, vt legati ἀπαγγέλλομαι, καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπαγγέλλω
 διαπεπραγμῶν ἀπὸ μνημονόουσι. ἀπαγγέλλω, pronunciatio, enūcio, id est pro-
 bo, quod & recito. Synes. παρθῶν πρὸς Διοσκουρίδην, πόσους ἀπαγγέλλει σοῖσδε
 ἐλάσας ἡμέρας, πεντήκοντα. τῶν δὲ ἀπὸ δὲ πρῶτον οὐκ ἀπαγγέλλω, ἀπὸ δὲ οὐκ ἀπαγγέλλω.
 ἔξω τὰς ναῦς. Xenoph. in sexto ἐλλωιζ, ὁ δὲ ἐπέριτο κατὰ εὖναι τράπηδος, μάλα
 ὄξεως τὰς ναῦς ἐπληρῶν, καὶ τὰς τριηράρχους ἠνάγκαζε. nisi fit ἐπληρῶν τε καὶ. nam
 ibidem semper ἐπληρῶσαι dixit. συμπληρῶσαι etiam Plato in Timeo ἀν-
 τὶ τοῦ συμπληρῶσαι dixit, καὶ τὸ ἢ ἐπογοῖας διαστήματα τὰ ἐπίτρητα πάντα σωεί-
 πληρῶσαι. πληρῶμα, supplementum, & milites classiarum. Isocrat. πρὸς πληρῶμα
 εἰρήνης, εἰς Αἴγυπτον μὴ γε διακόσια πλοῦσα, τριήρεις, αὐτῶν πληρῶμασι διεφθάρ-
 ρισαν, & numerus plenus. Aristotel. in tertio Politic. εἰ πλείους μὴ εἰσι,
 μὴ μύητι δαυατὶ πληρῶμα παραχέου πόλιος, pauciores tamē, q̄ vt possint
 implere iustum numerum civitatis. Greg. viros sanctos sic vocat, qui
 in supplementum a deo acciti sunt legionum caelestium. πληρῶσαι τὰς πληρῶ
 ναῦς, est supplementum classis præbere. Demosth. ὅτε σῶντο ἡμερὸν οἱ τριή-
 ραρχοί, καὶ τὰ ἀναλώματα, πάντα ἐκ τῶν οἰκῶν ἰδίων, ὁ τὰς ναῦς ἐπληρῶσαι αὐτοῖς.
 γεγραμμένους ἀντὶ τῆς γεγραφῶν. Demosth. καὶ εὐφραντο, τὰς τὰς προκλήσεως μαρ-
 τυροῦτας, τὰς ἀπὸ ταυμάτων προσάνας, καὶ ἐν μάτῃ γεγραμμένους πλὴν μαρτυρίας.
 Idem alibi, κἄλλων δὲ ἀναγνώσασθαι μὴ ἡμῶν ὡς εἰμαυτῶν γεγραμμαι πάντα. τὰ
 ὑπερβόντα. κατὰ φλημῶν ἀντὶ τοῦ κατὰ φλημῶν. Plato in Timeo, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν κατὰ φλημῶ
 κρησὶνα πρῶτον, ἢ ὅτι πλὴν τοῦ παντὸς ψυχῶν κρησὶν ἔμισγε, τὰ ἢ πρῶτον

ὑπόλοιπα κατεχέτω μίσγῳ. Cicero hūc locum ita vertit, Deīde ad tēpera-
tionem superiorem reuertitur, in qua omnem animum vniuersę natu-
rę tēperans permisit, superisq; mixturis reliquas fundens æquabat.

ἔξαρκῶμαι

ἔξαρκῶμαι actiue apud Xenoph. legitur in. viii. παιδείας, ἔπειθ' ἀρ δε κτή-
σωμαι, ἀ ἀρ ἴδω πρὶ τῆς ὄντα τῶν ἐμοὶ ἀρκοῦντων, τῶντις τὰς ἑνδείας τῶν ὀλιωρ
ἔξαρκῶμαι, καὶ πλετίῳ, καὶ ὀλιωρ ἀνθρώπων, ὀνοίαν δὲ ἀντῶν κῶμαι ἢ ὀ-
λίαν. Vbi fortasse legendum ἔξαρκῶμαι pro sarcio & restituo & expleo.

ἔξαρκῶ

ἔπαρκῶ

Est autem ἔξαρκῶν, abunde sufficere. Antiph. καὶ ἐκ δὲ ἑρκεσιν αὐτῶ ῥοαῦ-
τα ἢ τηλικαῦτα πλὴν πῶλιρ ἀδίκῆσαι. Isocrat. ἔξαρκῶντως δεδῆλωται. ἔπειθ' ἔ-
supedito, datiuo & accusatiuo iunctum. Xenoph. σωκράτης γὰρ ἔτῳ
πῶς ἔ ἐγὼ πῶτερ τῶν πλετίῳ ἐκτισάμην, ἔτ' ἀρθεῖν, ἔπε σαθῶν ἐπῆρκα μοί, ἀλλ'
ὀπόσορ ἐδωδάμην φέριθαι. Aristot. in sexto Ethic. οὐ δ' ὀνοίαντες ἔδωσαν

κέω χέομαι

ἐπαρκῶν ῥοαῦτα ὅσορ δι πῶχοντες δέονται. κέω, fundo & liquo, liquefa-
cio. Galen. πλὴν μου πνκνωσιν ἰαδῶν χῆρ τῶν ἀραῶσιν πλὴν δε πῶλιωρ πῶς χέω-
σι. κέομαι, inferias facio, & libamina manibus fundo. Isæus πρὶ τῶ φι-
λοκτιμίῳ κλήρ, πόπερορ δὲ τῶν κληρονόμορ εἶναι, καὶ ἐπὶ τὰ μνήματα ἰέναι
χέομιον ἢ ἑναγιοῦτα, ἢ τ' ἐκ φθὶ ἀδελφῶν. Idem, πῶ δ' ἔτ' ὄντες δι πῶδεις ἑναγί-
ζοσι, καὶ χέονται. ἀντὶ τῶ τὰ νομίζομενα κριοῦν. Ἄρτυπῶμαι ἀντὶ τῶ ἑνα-
ρτυπῶ. Plato in Timæo, τῶ τὸ δὲ τὸ λοιπὸν ἀπεργάζετο αὐτῶ, πρὸς πλὴν τῶ πῶ-
δῆματ' ἀρτυπῶμαι φῆσιν, effingens, exprimens. καταλύω, pro
artem defino, id est exercere defino. Xenoph. in sexto ἑλλησθῶ, ὄνδ' ἐκέ-
νη ἔγωγ' ἐπῶνδ, οὐ ἄνερ ἀγωνισαὶ γυρόμενοι, καὶ νενικηκότες ἴδῃ κῶδῆκεις, καὶ δόζων
ἔχοντες, ἔτω ὀλιωρ κῶσιν, ὥστε ἔ πρῶτερορ πῶνοντ, πρὶρ ἀρ ἢ πῶθεντες τ' ἔσκησιν κα-
τάλυσωσι. Demosth. πρὸς Ἄπατρε. ὄντω δ' ἔτη ὄσιν ἐπῶ ἀφ' ἔ πλεῖν καταλέλυ-
κα, ex quo nauiculariam exercere defui, vel nautice negociari. Lyf. πλὴν
τ' προγόνωρ ὀνοίαν καταλύσαντες, pro auitis bonis euerit. καταλύω τῶν
βίωρ, finio vitā Greg. καταλύω τῶν λόγων Isocrat. Et καταλύω τ' δῆμορ, euer-
tere statum popularem. καταλύω τῶν πόλεμορ, ἀντὶ τῶ καταλύω, ἢ δια-
λύω. Paus. in Atticis, καταλύοντ δε ἐπὶ πῶσδε τῶν πόλεμορ, ὥς ἑλθονίως ἐς
τὰ ἄλλα Ἀθηναίωρ ὄντας κατκίωσε, ἰδία πλεῖρ τ' κλεπῶν. Significat & euerit
opibus. Greg. ἢ ἑλ. de imperatoribus Romanis loquens Perfidem
ingressis, οὐ δῆκας ἐδῶσαν ὄρμῶς ἀλογίσε, ἢ τῶ τῶν πρῶτῶ ὄροισ ἢ ἀκμῶ φθ

καταλύομαι

ἀνατρέπεω

κατάλυω

ἀνατρέπεω ἀτυχίας καταλυθέντες. ἀνατρέπεω ἀντὶ τῶ ἀνατρέπεω. Xenoph. in septi-
mo παιδείας, οὐ δε ἀμφὶ τ' Ἀβραδάτιν, ἢ μὲν ἑνέβαλορ, τῶς μ' ὄρμῶς τῆ ῥύμη
τῆ τῶ ἰππῶν πῶλοντες, ἀνατρέπεω τῶς δε πῶπῶντας κατῶλορ. Dicitur etiam
mare ἀνατρέπεω, cū id, quod in imo est, emergit & sursum fertur. Ari-
stotel. in. viii. de historia animal. ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεω ἢ θάλαττα, ὄρμῶς ἢ
τῶ βοασῶν γναριμῶπερὸν ὄσιν, ἢ γὰρ ἰλῶς ἐπῶνω γίγνε, καὶ ἐπιφέρει τ' ὄρμῶς.

ἀνατρέπεω

Idē de nido alcyonum, ἔχρ δε ἢ νεοτῆρα τὸ σῶμα σενῶ ὄσορ ἐσδυσιν μικρῶν, ὄ
ἀνατρέπεω

ἔτ' ἢ ἀνατραπῆ ἢ θάλαττα, ἢ ἐσέρχητ. ἀνατρέπεω etia & προτρέπεω ἀντὶ

ἀνατρέπεω

τῶν ἐνδῶν λαμβάνου, vt patet ex iis quę in precedentibus dicta sunt.

Idem in Oecon. Ἄλλ' ὄ μ' προοίμιον ἐφῶ, καλῶρ, ἢ ἔχ διορ ἀκῶσωντα ἀρ

πρῆπειδ' ἔ ἐρωτήματ' Adnotauit etiā apud Demosth. ἔξετάζεσθαι actiue

positū i epist. πρὸς Ἡρακλειδῶρορ, vbi Platonis meminit. & ἐκφορεῖσθαι apud

Synef. ἀντὶ τ' ἐκφορεῖν. Verum hæc & alia ἀπικῶς dicta esse ex eodē Xe-

nophonte suspicor libro. vii. ἑλλησθῶ. eadem enim in sententiā tria hu-

iuscemodī coniunxit. sic autem locus legitur, καὶ γὰρ ὄτε τὸ πλετίῳ

πρῆπῶλερ ἀντῶς πρῶσκησθῶς ὄς μάχης ἐσομῶς, πρῶμῶς μὲν ἑλθονῶντο δι

ἰππῆς τὰ κρῶν κελδόντος ἐκείνω. ἀπεργάζοντο δε καὶ τῶ Ἀρκῶδωρ ὄπλιτα ἔσοπα

λα ἔχοντες, ὄς θηβαῖοι ὄντες, πῶντες δε ἢκονῶντο ἢ λόγγας ἢ μαχαίρας, ἢ ἑλαμ

πρῶνοντ τὰς ἀσιδῶς. ἀντὶ τ' ἑλθονῶν, ἢκόνωρ, ἑλάμ πρῶνοντ. Et paulo post, ὄ δε

θεῶς ἔτω ἔπῶσερ, ὄστε ἀμφοτέροι μὲν ὄς νενικηκότες τῶ πῶλορ ἐσίσωντ. τῶς δε ἰσα

μῶς ἔδέπερο ἐκῶλορ. ἀντὶ τῶ ἰσῶντας. Aristot. de vespis, πλάτῶντ τὰ κηρία,

ἢ σῶσιςωντ, ὄς καλῶσι σφηκωνῆς τῶς σμικρῶς. Non tamen hæc quę sunt

auctoritatis, nobis essent imitanda, si græce scriberemus quippiam, nisi

etiam vsum aliorum scriptorum accedere comperiremus. Adde quod

vt τ' Ἀπικῶρ ὄσιν, ἢ τ' καθῶν, χῆσις, ἀντὶ τ' τ' ἐνδῶν, vt Διακονῶμαι, προῖε

πόμῶς. ἀντὶ τ' Διακονῶρ ἢ προῖεπωρ. ἔτω ἢ ὄ ἀνάπαλιρ. ἀντὶ τ' τ' κλιτῶν τῶ

κλιτῶν λέγῶσι. & κατῶρεφῶ ἀντὶ τ' κατῶρεφῶς, vt supra dixim⁹ ex Aristo

phane. πολιτῶμα τὸ διοικῶ, administro, accusatiuo iunctū. Aristot. in

pri. Politicon, πολλῶς γιν πῶλεσι δὲ ἔχῶμασῶ ἢ τῶ τῶν πόρω ὄσιν

διόπερ ἄνερ ἢ κλιτῶν τῶ κλιτῶν τῶ τῶν μόνωρ. πολιτῶμα etiam

ἔ πρῶματῶμα, molior. χῶν πλάτῶνι, μέλλω ἢ τῶς Διονυσίως ἐπιτίθεω τῶ

πρῶντ. πολιτῶσῶμα, ἔκ κῶσῶ ἀντῶ τῶ τῶν. Aeschin. πρὶ πρῶτῶ. τὸ

νοσῶν τ' πόλεως ἀτ' προῖεμῶ, ἢ πῶλεμον ἐκ κῶσῶ κλιτῶν.

Demosth. πρὶ σῶφῶ, ἄλλ' ἢ πῶ τῶ κλιτῶν ἢ κατῶσῶ, καὶ διεῖσῶ, ἀντῶ

ἔξετάσω. Inde τῶ κλιτῶν κλιτῶν dicuntur qui contrariam factionem

sequuntur, qui alteris partibus student. Synef. ἄ δε γῶσῶς μικρῶ ἑδῶ

σῶ τῶ κλιτῶ κλιτῶν ἢ μῶς ἐς πῶσῶ πρῶπῶσῶ ἐκκαλέσῶ. ἀντῶ

κλιτῶ significat ἔ ἀνθῶμα, resisto, reclamo, intercedo. Idē τῶ ἀδελφῶ,

ἄλλ' ἢ μοὶ δοκεῖ καλῶς αὐτῶ τὸ δῶμῶν ἀντῶ κλιτῶσῶ. πῶμῶ μ' ἢ ἢ ἢ τῶ

ὄπλοισ μάτῶ πρῶκῶσῶ. Et πολιτῶμα ipsa reipu. administratio, & ge

nus administradi. vt, τῶ κλιτῶ τῶ τῶ ἀρῶσῶ, τὸ δε βασιλῶν. Et

pro eodem πολιτῶ. Sic em dicif' ὄλιγῶσῶ. vocat' & tyrannis. vt apud

Demosth. πρὸς λεπῶ. ὄτ' ἢ μόνω μῶσῶ ἐσῶ ἢ πρῶ τῶ δῶμῶ ὄσῶ τ' πρῶ

τ' ἄλλω κλιτῶ κλιτῶ, ἢ τῶ ἀνατρέτῶ τῶ τῶ νόμῶ. Isocrat. etiā pro quo

cūq; recto regimine ciuitatis accipit, ὄτ' ἢ (inquit) κλιτῶ ψυχῶ

πόλεω ὄσῶ, τῶ τῶ ἔχῶ δῶμα, ὄσῶ πῶ σῶματι φρόνησι. Aristot. in. iii.

Politic. ἔσι τ' κλιτῶ πόλεω ἰάσι, τῶν τε ἄλλω ἀρχῶρ, ἢ μάσις τ' κηρίας πάντων.

ἀδουκῶ

ἀπικῶ

ἐπὶ τ' ῥῆμα

τῶν

πολιτῶμα

ἀντιπολιτῶ

μα

πολιτῶμα

πολιτῶ

πολιτῶ κυ

ρίως λεγομῶν

διον εν τῷ ταῖς δημοκρατικαῖς κύριος δ' ἡμῶς, οἱ δὲ ὀλίγοι τ' ὄντων τῶν ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις. **Quid aut sit proprio vocabulo πολιτεία ipse lib.iiii. docet his verbis,** ἐυλόγως δ' ἐν δόξῃ ἐπιτάσσῃ ὁ φάσκων τῆς κοινῆς εἶναι δημοκρατίαν, & πόλι τείων, ὅπερ ἢ μὴ νόμοι ἄρχουσιν, ἐκ ἐστὶ πολιτεία. δ' εἴ δ' ἢ τῷ νόμῳ ἄρχη πάντων. τῷ δὲ καθέκαστα, τὰς ἀρχὰς, ἢ τῆς πολιτείας κρίνειν. **πολιτεία etiam** ἀντὶ τῆς διαίτης **ρονιῆς, id est pro vitę ratione & instituto.** **Basil. de vita solitaria,** ἐν ταύταις δ' ταῖς γασφῶν ἢ δι βίαι τ' μακαρίων ἀνδρῶν εὐρίσκον, διον ἐκόντες ἕνεκα ἑμψυχῶν τ' κτλ θεῶν πολιτείας. **Greg. de Basil.** τῶν τ' ἀνδρῶν κλιτεῶν λογιζομένων. **Et** πολιτδομομαι ἀντὶ τ' διαιωῶμαι & **munere fungor.** **Idem** ἐς βασιλ. ὁ δὲ θάνατος οὐδὲ γέπε, καὶ γὰρ θάπτον πᾶσι με πρὸς θεῶν, ὧ δὲ ἢ πολιτδομομαι. **Quod Lucas prius in persona Pauli dixerat cap. xxiii. Act. Apost.** ἐγὼ πάση συνείδησει ἀσθεῖ πεπολιτδομομαι τῷ θεῷ, ἀρχὴ ταύτης τ' ἡμέρας, **Ego omnino cōscientia bona munere meo functus sū deo.** **πολιτδομομαι em̄ intelligo in his locis** ἀπλῶς διαιωῶμαι ἢ εἰσῶμαι, qđ ἴψυμ de priuato homine & quocūq; dicit. ἢ ἀντὶ τῷ προσασίας ἐχόντων. **vt sunt antisites, & cœnobiarchi, & sacerdotes, q; vel curiis vel functionibus prefecti sunt.** **Dicitur tamē & ipsum & de priuatis, sed ita viuētibus, vt in cōmune conspirare videant, vt apud Aristot. lib. iiii. Politic.** ὅταν ὅ δ' ἀλλήλοισι πρὸς δ' κοινὸν πολιτδομοῦ συμφέρειν, καὶ λήτῃ δ' κοινὸν ὄνομα πασῶν τ' πολιτδομοῦ, πολιτεία. **Cum populus ita vitā instituit, vt publicę interest utilitatis.** **πολιτικὴ est peritiā & prudētia ciuili.** **de qua Aristot. in. iiii. Politic.** ἢ τῇ κλιτικῇ δυνάμει πασῶν τ' τεχνῶν κυριωτάτη. **Ponit etiam pro vitā instituere.** **Génad.** καὶ ἐπολιτδομοῦτο ἕκαστος κτλ τὰς ἐπιθυμίας, & κτλ τ' θεῶν νόμῳ. **Idē de seruatore,** ἵνα δῶκ τῆς κλιτείας ἀυτῆς πρὸς ἀφῆμα τ' διδασκαλίας ἀυτῆς. **πολιτδομομαι aut̄ ἀντὶ τ' κλιτδομομαι τ' ἀπὸ μόνων ὄντων.** **Xenoph. in pri. ἐλλωϊκῶν, de Alcibiade,** ἐπισελοθῆναι ὅ δ' ὅτ' ἢ ἐλατῶν ἐκένε δαυαρμύων, μοχθηρότερον τε λεγόντων, ἢ πρὸς δ' ἴδιον κέρδος κλιτδομοῦται. **Idem in. v.** οὗτοι τ' πόλειω προσηγάγοντο ἐστῆς, ἐφ' ὅπερ τῆς ἀυτοῖς χρῆσθαι νόμοις ἢ συμπολιτδομοῦν. **Vbi tamen proprio significato vsus est.** **Est em̄ πολιτδομομαι τ' πολιτδομοῦ ἴδιωτ', vt πολιτδομοῦται τ' ἀρχόντων ἢ προσεκηότων.** **Idem in. iiii.** ἀναβάσ. ἐξδν ἀυτοῖς τὸς νῦν ἀκλήρους πολιτδομοντας, ἐνθάδε κομιζομένους, κλισίους ὄντων. ἀντὶ τ' πολιτδομονίας καὶ διάγοντας ἢ διαιωομένους. **Thucyd.** ἡμῶν μὲν ἢ τῆς πόλις τότε ἐτύγχανεν, & πε κατ' ὄλε γαρχίαν ἴσόνομορ πολιτδομοῦται, & πε κτλ δημοκρατίαν, **non regebat.** **Alibi pro rege & administro,** ἐλοθῆρας τὰ πρὸς κοινὸν κλιτδομοῦται. **Indidē est μεταβάλλω** ἀντὶ τ' μεταβάλλομαι, **vt supra dictū est. & vice versa μεταβάλλομαι ἀντὶ το** μεταβάλλω. **Xenoph.** οἱ μεταβαλλομένοι τὰ ἰμάτια, ψυχῶν ἢ θάλπας ἕνεκα μεταβάλλονται. **Isocr. in Busyr.** εἰδῶς τὸς μεταβαλλομένους τὰς ἐργασίας πρὸς ἑσῆς τ' ἐργῶν ἀκριβῶς ἐχόντας. **Aristot. in. iiii. de partibus,** τὰ μὲν ἢ ἄλλα μίαν ἔχουσι βούθειαν, ἢ μεταβάλλομαι ἀντὶ ταύτης ἐτέρων ἔκ ὄντων. **Ἀπαλλάξει etiam ἀντὶ τ' ἀπαλα** λαχθῆναι dicit. **& παρακινῆσαι, & alia supra cōmemorata.** **Idē Attici vt nominū vtunt plurali numero p singulari,** τὰ πρῶτα, τὰς χεῖρας, τὰ πλάγια,

πολιτικῇ

πολιτδομομαι

μεταβάλλω
μεταβάλλομαι

ἕδος ἕπερον
ἀπὸ κοινῆς

ταμάρισα τὰ ὑσατα dicētes, pro eo qđ est primū, olim, ad vltimū, maxime, postremo. & ἰτικτῆα ἀντὶ τ' ἰτικτῆον. & similia, quæ supra adnotata sūt. **Sic etiam verbis singularis numeri vtuntur pro pluralibus.** **Theophr.** πρὸς φυτῶν in. iiii. Ἄμα γὰρ κινεῖται ἀναβλάσκει ποῖα ὄντα ἐκαστοῖς ἐν δὲ τοῖς ἡμισέροις ἐὰρ ὑπνεῶσι, φαίνονται φασὶ τριβόλοι, **si innouetur, & inuertatur solum, vel si inuertant & innouent, impersonaliter enunciatur.** **vt idem libro nono, mīsg. 7** ὁ πρὸς τῆς πόων, ὅπως οὐ ἐμέσει δ' φθίλει ἑσθρινῶς σπέρμα. τῶν δ' ὄντων πρῶτον, **vt vomitus cieatur, vt facilius vomant quibus vomere conducibile est.** **Et rursus in .iiii.** ἀμειβηται δὲ καὶ πρὸς τῶν ἀνδρῶν ἑνῶν ὡσπρ ἕκαστος. οἱ μὲν ἢ ἢ δ' εὐδὲ ἀνδρῶν οἷον, ἢ καρῦαν καὶ διὸς βάλαν. οἱ δ' ἑσθριν τῶν ὄντων. **id est, cōtro uersa est inter homines, ἀμειβηται τῶν, vel ἀμειβηται σιν, vt φαί προ aiunt, & fertur.** **Sic enim loquuntur Græci.** **vt Aristot. in. viii. Ethic.** ἕοικε δ' ἡμῶν ἐλπίσι, πᾶσι δὲ ἐλπία, ἕξει. ἢ γὰρ ἐλπίσι, ἐκ ἡπτόν πρὸς τὰ ἀψυχὰ ὄντα. ἀνὴρ ἐλπίσι δὲ μετὰ προσμερέσεως, **redamatur enim proposito, & voluntate.** ἢ δὲ προσμερέσει ἀφ' ἕξεως. καὶ τὰ ἀγαθὰ βόλονται τοῖς ἐλπίσι ἐκένων ἕνεκα, & κτλ ἀπὸ τῶν. **Idem in. vi.** ἢ γὰρ πρῶτος πρὸς τὰ καθέκαστα. δ' ἴδ' ἡνιοὶ ἐκ ἐδῶ περ ἑνῶν ἐδῶτων προσκεκῶται, καὶ ἐν τῶν ἑνῶν οἱ ἐμπεροῖ. ἢ γὰρ ἐδῶ ὄντα τὰ κῆφα οὐ πρῶτα κῆρα καὶ ὑγιανῶ, κτλ δὲ κῆφα ἀγνοοῖ, & κῆρα ὑγιανῶ. **Hic persona verbo deest, & suppositum predicato.** **aut si non deest, a plurali ad singularem transitus est.** **Idem in nono histor. animal.** καὶ τὸς κηφῆνας ἀκκτένυσιν ὅταν κηφῆ χωρὶ ἀυτοῖς ἐργαζομένης. εἰσὶ γὰρ ἐν κηφῶ σμῆνας, **cum iam locus nō est.** ὅταν κηφῆ τὰ κηφῆ χωρὶ δ' μέλι. **Sic enim dictum est impersonaliter, vt ἐγχωρεῖ dicitur solet.** **Idem Probl. sect. tertia, ἁσθρὸν ἢ σάπυρον τῶν κλαρομύων ἔντα ἐλολοῖσθαι, φθίνοντα δ' ἴκλω, ἵνα ὑπὲρ τοῦ πρῶτου τῶν λέγω καὶ μὴ λοιδόρηται, τὰ ὅσα ἐπέπλασεν, ἵνα μὴ ἀκῆων ἐς λοιδόριαν τρέπκται, aures eius obstruxerunt, singulariter enūciauit. vel suppositum aliquod subintelligendum est.** **Alibi per pluralem numerum locutus est, sect. xxxiiii.** **Διὰ τὶ ἐκ τοῦ σώματος καὶ θρῶμον ἢ ψυχῶν πνεύσει. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχῶν, ἀάξουσι δὲ θρῶμον.** **Deinde transit ad singularem sine subiecto, σκμῆον δὲ, ὅδ' ἐθρῶμῶν ἐὰρ πλοσίον προσάγει τὸς πλὴν χῆρα τοῦ σώματος.** **Idē, Διὰ τὶ ἐὰρ σφῶδρα καὶ ἀθρόον ἐκπνέουσιν, ἀλλωταῖσι πᾶσι ἐκπνέουσιν.** **Ἐπισημαίνει etiam impersonale aliquādo reperitur apud Aristot. vt in quinto hist. animal. vbi de tempore & ætate loquens coitus capaci ita scribit, τοῖς μὲν οὖν ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατὰ πῆ φθί φωνῆς μεταβολῆς, ἢ τ' ἀιδῶν & μόνων μεγέθη. ἀλλὰ ἢ ἐδῶ, ἢ ἐπὶ τ' μάσων ὡσαντωεμάρισα δὲ τῆς τριχῶς τ' ἡβης, In genere igit humano nota & indicium editur mutatio vocis, & genitura lū tū incremēto, tū specie.** **Idē de absolutōne pulli in ouo loquēs, τοῖς μὲν οὖν ἀλεκτρυσι τῶν ἡμῶν ἢ νυκτὶ πρῶτον ἐπισημαίνει τῶν πρῶτων.** **id est primū indicium fit tertio demū die. Qui mod⁹ loquedi nō tā atticus est fortasse**

ἐνικὰ ἀντὶ τ' δυνικῶμα

χωρεῖ

ἐγχωρεῖ

ἐπισημαίνει

q̄ peripateticus. vt in decimo Ethic. σπερδάξην δὲ καὶ ποιεῖν παρὰ τῆς χάριτος, ἡλίθιον φάνεταί κριθι λίσαν παρὰ τὸν δόξαν δὲ ὅπως σπερδάξην κατ' Ἀναξαγόρα, ὅρως ἔχην δόξαν, ἀναπαύσει γὰρ ἔοικεν ἢ παρὰ τῆς, ludere autem, vt postea serio agatur. Hoc modo tamē Xenophon etiam vsus est in secundo ἀναστασίου. ὡς δὲ οὖν χεὶρ τοιούτων ἀπιόντας δὴ πνεῖν ὅτι ἔχει, ἐπειδὴν δὲ σημήνην τὸν κέραν ὡς ἀναπαύεσθαι, συσηνάζεσθε, cum autem signum cornu datum fuerit, cum cornicines signum dederint cōquiescendi, vos vasa colligite. Eiusdem generis est κατέλαβεν apud Paus. in Lacon. τὸ δὲ ἄρχιδάμου τότε τὸν μουσι προσβύτατον παρὰ τῆς ἄρτι ἀποθαῖν μακεδόνων ἐναντία κῆ ἀναπάτρω μαχεσάμηνον. Apud eundem in Atticis, οὗτος κατέλαβεν ἀποθαῖν ἐναντία λακεδεμονίων κῆ βοιωτῶν πεταγμύνας. Subauditur enim vel ἀρχεῖν, vel ἀνάγκη. vt ex eodem liquet alibi, ἐν δὲ καὶ ἄρτι κατέλαβεν ἀνάγκη γυμνάσι μακεδόνων ἐνυμαχον. Simile est παρέχει apud Lucianum πρὶς Πρωασίτου, pro facile est, promptum est, ὁμοιωὶ συχνὰ κεντημύνα ἴσως ἤτο πρὶς ἐχθῆ. τὸν δὲ ὀλίγα κῆ μηδὲν, ἐκ ἑλ. ὡςτε πέννη ἐκ ἀν σοφὸς γυνοίτο. εἰ δὲ ἐθιμῆτο τὸ τέλος. Inde παραχρὸν ἀντὶ τὸν δὴν καὶ πρὸν. Plut. ἐλθὲν δὲ παραχρὸν ἐκ ἡθέλησας. Thucyd. in primo, Ἀγαθῶν δὲ, ἀδικοκυμύνας ἐκ μὲν ἐρήνης πολέμην. ὁ δὲ πρὸ παραχρὸν, ἐκ πολέμου παλιν συμβῆναι. μηδέτερον τρεῖς etiam dicunt pluraliter pro neutro, vt θάτερα pro altero, & ὁπόπερα pro vtrōlibet. Plato in Philebo, ἐκ δὲ τούτων ἠδὲ μὲν τριπλῆς ἡμῶν βίως, ἓνα μὲν ἡδὴ, τὸ δὲ αὖ λυπηρὸν, τὸ δὲ ἓνα μηδέτερον. Idem, τριῶν οὖν ὄντων ἡμῶν εἰς τῶν βελγί, τῆς καλλίονος ἵνα ὀνόμασι ἡρώμεθα, εἰς μουσὶ, χρυσὸν. τὸ δὲ ἀργυροῦ. τρίτον δὲ, δὲ μηδέτερον τούτων πρ. κείτα. Σω. εἰ δὲ μηδέτερον τούτων, ἐστὶ ἡμῶν ὅπως θάτερα γυνοῖτ' ἀν. χρυσὸς ἢ ἀργυροῦ; πρ. καὶ παρὰ ἀν. Cōtra Galen. singulariter dixit in. xiiii. Therapeu. μηδέτερον ἀργασάμηνον τούτων, ἀλλὰ μόνον ἀρκεοθεῖς τοῖς ἐπερῶσι πλὴν ἐπιδωμῖδα. Et Aristotel. in sexto Ethic. ἀρετὰς δὲ ἕσας ἐκατέρας, κῆ ἐκ μὴ τοιοῦτοι μηδὲν μηδέτερον ἀντὶ. ὁυδέτερον etiam εἰδότεροι pluraliter dicuntur. Sed ἀμφότεροι semper pluraliter profertur. ὁπόπερα ἀντὶ τῶ ὁπόπερον. Aristot. in. v. μετὰ τὰ φυσ. de accidente loquens, ὁπόπερον οὖν εἰδὲν εἶναι, εἰτ' ἀδ. εἰτ' ὡς ἐπιτοπολυ, ἢ τὸν ἀδύατον. ἐσιν ἄρα ἡ πρὸς τὰ πάντα, εἰ ὁπόπερ' ἐτυχε καὶ ἢ τὸ συμβεβηκός. id est. quod ad vtrūlibet æque accedit, vel vtrūuis acciderit. hoc est quod æque esse, ac non esse potest. Alibi, ὁπόπερον ἔτυχε. ὁάτερον ὁάτερον ἀντὶ τὸν θάτερον, in exemplo Platonis proxime citato ex Philebo, & apud Aristot. in quinto Ethic. ἀκολεθεῖ δὲ ὡς ἐπιτοπολυ, ἐάν θάτερα πλεοναχῶς λέγῃ, κῆ θάτερα πλεοναχῶς λέγει, δὲ εἰς δὲ δικαίον, καὶ εἰς ἀδικον. Fit autem ἀπὸ τὸν ἔτερος ἄτερος ἀπικω. ὁάτερον θάτερον, θάτερον γὰρ τῆ ἀλλοιότη. Aristotel. in vndeci. τῆ μετὰ τὰ φυσ. καὶ ἐχ ἕτως ἔχθ ὡςτε μὴ εἶναι θάτερον πρὸς θάτερον μηδὲν. Et in secundo de partibus, ἵνα ἵσάξῃ πλὴν θάτερον ἢ πρὸ βολῶ θάτερον. Nec θάτερον autē, nec θάτερον dicitur in singulari. In de ἐπὶ θάτερον pro in diuersum, & in alterā partē. Synes. πρῶτον μὲν ἐκείνοι πλὴν ἐπὶ τὰ λαὰ φέρονται, καὶ μετ' ἐκείνους ἡμῶς πλὴν ἐπὶ θάτερον ἕαπώμεθα.

κατέλαβε, παρεχθ, παραχρ, μηδέτερα, ὁάτερον, ὁπόπερα, ἀμφότεροι, ὁάτερον, ὁάτερον, ὁάτερον, ἐπὶ θάτερον.

Xenoph. solute ἐπὶ τὰ ἔτερα dixit, ἀντὶ τὸ ἐπὶ τὸ ἔτερον μέρθ, καὶ τὸς ἄλλους πρὸς τὸ ἔτερον ἐπὶ τὰ ἔτερα ἢ ὁλόως προσήγε. Aristotel. πάντες δὲ τὸ πέρας σωήρη γλώττης ἐπὶ τὸ θάτερα καθήκ μετὰ τὸ πνυμονος. Plato in Protog. ἔξῃς δὲ αὐτῶν συμπεπεπάρων, ἐκ μὲν τὸ ἐπὶ θάτερα, καλλίως δὲ ἱππονομος, ἐκ δὲ τὸ ἐπὶ θάτερον, εἰς ἀνάπτως, hinc & hinc. Inde ἐπὶ τὰς μὲν, ἐπὶ ἐκείνα δὲ. ἐπὶ θάτερα μὲν, vel ἐπὶ θάτερα δὲ, pro citra & vltra dicūt. ἑκάπερον & singulariter & plura ἑκάπερον ἑκάπερον. Aristot. in. vi. Ethic. ἀπικω ἑκατέρω τούτων τῆς βελγίης ἔξει. ἕν τὸ ἑκάπερον ἀρετῆ ἑκατέρω Idē πρὶς σοφίας κῆ φρονήσεως loquēs, πρῶτον μὲν οὖν λέγομην, ὅτι καὶ θαυτὰς ἀναγκαῖον ἀρετὰς αὐτὰς εἶναι. ἀρετὰς δὲ ἕσας ἑκατέρας ἑκατέρω μορίσ. Sic ἑκάπερον & ἑκάσοι dicunt. Isocrat. in areop. ὅτι δυοῖν ἱστοκῆτιν νομιζομύνας εἶναι, καὶ τὸ μὲν ταυτὸν ἀπασιρ ἀπνευδόμε, φθ δὲ πρὸς τὸ προσήκον ἑκάσοις, ἐκ ἡγνόσω τούτων πλὴν ἡρησιμωτέρας, pro dignitate cuiusq. Paulo post singulariter, πλὴν δὲ κατ' ἀξίαν ἑκάσοι ἡμῶσαν καὶ κολάζεσαν προσήκων. Aristotel. in iii. Ethic. ἑκάσοι γὰρ ἐθιμῆται τῆ κατ' ἀξίαν, vnusquisq. Et in tertio, καθ ἑκάσων γὰρ ἔξει ἰδία ὄσι κῆ καλὰ καὶ ἡδέα. Dicitur & πᾶς ἑκάπερον, vnusquisq. πᾶς ἑκάπερον Galen. in nono Therapeu. Διοικῶσι δὲ τὸ ζῶον δυνάμεις τρεῖς ἀλλήλων ἔτερον γὰρ νεῖς, ὡσπερ ἐκ παρῶν ἰδίας ἑκάσων παντὶ τὸ σῶμα διανομώμηναι. Basil. Dometiano, ἔπε δὲ ἔλυσσα πλὴν ἐπιτοπολυ, καὶ πᾶν ἑκάσων ἐπεβλῆδω, γελῶσαι μοι ἐπιβλη. Et ad Firminum, Διὰ εἰς βελέσθαι πᾶν ἑκάσων μανθάνειν πρὶς σα. Dicitur & ἑκάσων ἑκάσων, hoc est singuli & vnusquisq. Demosth. πρὶς ἄντοῦ ἑκάσων συμμορῶν, ὅτι μὲν πᾶσιν ἀπαντες ἡμῶς ἐβελγίθητε, καὶ μετὰ ταῦτα ὁπρῶτον ἀντὺ ἑκάσων ἑαυτῶ προσήκων ἡγίσαστο, εἰδὲν πᾶσιν ἡμῶς εἰδέφυγε. Thucyd. in secundo, μέγχι γὰρ τῶς ἀνεκτοῖ οἱ ἐπαῖνοι πρὶς ἑτέρων λεγόμενοι, ἐς ὅσον ἀρ καὶ ἀντὺ ἑκάσων οἰκται ἰκανὸς εἶναι δραστὰ ἡ ὅρ ἡκασε. πᾶς ἕς etiam dicitur pro vnoquoq. Iulian. Iamblichos, ἔπε καὶ παρὶ μὲλθ λιγυρὸν ἡχοῦν πᾶς ἕς ἑκάσων, καὶ ἀριστῶν ἢ, vnusquisq. cederet. nemo non cederet. Herodot. καὶ ἀμα ἑκτένον πᾶντα ἡνά τῆ μάγων τὸν ἐν ποσὶ γυρομύλων, vnumqueq. obuium Magorum interemerunt. hoc est πᾶντας τὸς ἐμπερῶν γυρομύνας, omnes quos obuiam habuerunt. hoc enim vtraq. dictio significat, hoc est τὰ ἐν ποσὶ καὶ τὰ ἐμπερῶν. & quæ in medio posita sūt, hac voce significatur. Aristot. in. v. Ethic. Διὰ καὶ χαρίτων ἵερὸν ἐμπερῶν προῖνται, ἵνα ἀν ταπόδοσις ἢ, τὸν γὰρ χαρίτων ἰδίων. id est in mediā vrbe construūt & in loco patenti. Idem in. vii. Politic. ἄλλον γὰρ ὅτι ἄνταρκεσάτῃ χώρῳ πᾶς ἕς ἀν ἐπαινεσθε. πᾶν ὅτι. Plato, πᾶν ὅτι ἀν μὲλθ ἀνόςτιον εἶναι, omne qd. Et πᾶς ὄσις, pro quibus & quicuncq. cū verbo iunctū. Greg. ἕσας ἀπάλα, πρὶς ὅτι ἀν ἢ βελομύνας σοι, quidlibet, quodcuncq. libuerit. παντὶ τῶ, ἀντὶ τὸν ἑκάσων κῆ παντὶ ἡν. Philo πρὶς κόσμος, εἰς πίνω παντὶ τῶ δῆλον, ὅτι & reliqua. Herodot. in Polymnia, ἀλλον δὲ ἐπικὸν παντὶ τῶ, καὶ ἐχ ἡκασα ἀντὸν βασιλεί, ὅτι πρῶτον μὲν ἀνθραπει εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἀνδρες. Sic autem dicitur πᾶς ὄσις. vt εἰδὲς ὄσις. In plurali autem non πάντες οἱ ἕσας, sed πάντες ὄσοι dicunt. Aristotel. in. iii.

ἐκάπερον, ἑκάσοι, πᾶς ἑκάπερον, ἑκάσων, ἑκάσων, πᾶς ἕς, ἑκάσων, πᾶς ὄσις, πᾶν ὅτι, πᾶς ὄσις, πᾶν τῶ.

ἤν' μετὰ τὰ φυσ. δι' αὐτῶν πρὸς ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τῶν μόνον ἐφρόν-
 ἴσασιν πρὸς αὐτὸν, ἢ πρὸς αὐτὸν, ἢ μὲν δ' ὀλιγόφροντα. Demosth. πάντα μὲν ὅσα ἔστι τὰ
 δι' αὐτῶν φθονκτέον, μάλιστα δὲ τὸ τοιοῦτον. Singuli etiam dicuntur οἱ καθ' ἑκάστον, ὅτι
 ἑκάστον, καὶ ὁ καθ' ἑκάστον. Greg. ἐν βασιλ. τὸ κοινὸν δὲ ἕως ἢ ἐκείνως ἔχοντι, καὶ τὸν
 καθ' ἑκάστον ὁμοίως ἔχειν πᾶσαν εἶναι ἀνάγκη. Alibi, προφλεμῶν ἐδνῶν, πό-
 λειων, ἤν' καθ' ἑκάστον. Aristot. ἐν ἀμαρτία ἢ πρὸς τὸ καθόλου ἢ πρὸς βολύσασα
 ἢ πρὸς τὸ καθ' ἑκάστον. Hoc in loco neutri generis est. Aliquando masculi-
 ni, vt in septimo Politicon, καὶ ἢ ἐν πάντας ἐνδέχεται ἀποδοῦναι εἶναι, καὶ καθ'
 ἑκάστον δὲ ἤν' πρὸς ἑκάστον, ἕως ἀπρετώφρον. Dicitur etiam τὸ καθ' ἑκάστον, καὶ τὰ
 ἑκάστον, καὶ τὰ καθ' ἑκάστον pro eodem. Idem in secundo ἤν' μετὰ τὰ φυσ. τὸ γὰρ ἀριθμῶ-
 ἔν, ἢ τὸ καθ' ἑκάστον λέγειν, διαφέρει ἐθὲν, numero vnum, vel singula dicere ni-
 hil refert. Et in tertio Ethic. circa finem, Δόξαι δ' ἀν' ἕκαστος ὁμοίως ἐκείσιν ἢ
 δελία εἶναι ποῖς καθ' ἑκάστον. αὐτὴ μὲν γὰρ ἀλυτῶν, ταῦτα ἢ διὰ λυτῶν ἐξίστη-
 σιν, Videtur autem non sic timiditas esse voluntaria, vt opera singula
 a timore manantia. illa enim citra tristitiam esse potest. hæc per tristi-
 tiam hominem mentis statu dimouent. Theophr. in. v. de Causis, οἱ δὲ
 καθ' ἑκάστον τόποι καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς ἑκάστον. id est loci singulares. Aristot.
 in decimo ἤν' μετὰ τὰ φυσ. λέγω δ' ὅτι μαθηματικὰ μὲν μετὰ τὰ φυσ. εἰδῶν ἡθέα-
 σι καὶ τὰ ἀδύνατον, οἷον τρίτα ἡνὲς πρὸς τὰ εἶδη, ὅτι τὰ δεύτερα, τρίτα δ' ἀνθρώπου
 εἶδη εἰσιν, εἰ δ' ἴππου παρ' αὐτὸν τε καὶ τὸ καθ' ἑκάστον. Quibus verbis tolle-
 re nititur ideas Platonicas. Supra enim dixerat, τὰ μὲν γὰρ εἶδη ὅτι εἶδη εἰ-
 δῶλον. Sic autē (inquit ille) ratiocinor. Mathematica illi inter formas
 esse statuunt, & res sensu perceptas, veluti tertia quedā præter formas
 & res inferas. At homo tertius nequaquam est, ne equus quidē tertius, præ-
 ter equum formalem, & præter equos singulares. Paulo post τὰ εἶδη
 & τὰ πρὸς τὰ καθ' ἑκάστον pro iisdem dixit, ἔτι πρότερον δ' εἰ ἡθέαται τὸ καθ'
 ἑκάστον, ἢ εἰ δ' ἀλλὰ τῶν μὲν ἢ ἡνὲς μὲν καὶ ἐπιστήμη, ἀλλὰ ταῦτα ἀπείρα. τὰ γὰρ μὲν πρὸς
 τὰ καθ' ἑκάστον, ἢ ἢ εἶδη ὅτι, itaq; quæ præter singula sunt, aut genera
 sunt aut formæ. Vt autem οἱ καθ' ἑκάστον, sic etiam οἱ καθ' ἑκάστον dicitur.
 Plut. τὰς δὲ καθ' ἑκάστον ἀρετὰς, ὅπως ἀν' ἐπιη, ἀπορράδω ἀναρχατομῶν. Lucian.
 εἰ δ' οὐκ εἶδη, καὶ ἰδίαι καθ' ἑκάστον ἐπιδρῶν ἐβόλομαι. τὰς καθ' ἑκάστον etiam ἀντὶ τῶν καθ'
 ἑκάστον dicunt. Plut. de virtutibus mulierum, ἀλλὰ μνηστικῶς γυνομῶν, καθ'
 ἑκάστον ἑκάστον πρὸς τὸν σφραγιστόμῶν. id est singulos tradebat intermen-
 dos. Idem alibi, ἀλλὰ ἐκάστον καθ' ἑκάστον εἶδη ἢ οἱ καθ' ἑκάστον. Demosth. in primo ἤν' ἀρισ-
 γατ. circa finem, πῶς δ' εἰς τὸ μνηστικῶν βασιλείῃ ἀν' ἡ βελόδοι. εἰ δ' εἶδη εἰς καθ'
 ἑκάστον ἡμῶν ἑκάστον ὡσαύτ' ἐπὶ κυρίας τὰς νόμους πορβύσεται, εἰ μὲν μὴ βελόδοις
 αὐτὸς εἶδη ἀπῶντες κοινῆ. Dicitur & ἤν' εἶδη. Aristot. in. ix. de histor. ani-
 mal. τὸ τοιοῦτον δ' ὄρνέον ὅτι ἀγγελοῖν, καὶ εἰ εἰσιν ἤν' εἶδη ἰδίαι. καθ' ἑκάστον singula.
 Isaac, καὶ τὸ δίκαιον ὅτι ἀνδρες, ὡσαύτ' ἢ ἀμφοβητισμῶν χωρίων δ' τὸν ἔχοντα, ἢ
 δέπλω ἢ πρῶτα, πρὸς ἑκάστον, εἶδη καὶ εἶδη τῶν ἀποφηνάσας ἀντ' εἶδη

δι' αὐτῶν φθονκτέον, μάλιστα δὲ τὸ τοιοῦτον.

τὸ καθ' ἑκάστον, καὶ τὰ καθ' ἑκάστον pro eodem.

τὰ πρὸς τὰ καθ' ἑκάστον

οἱ καθ' ἑκάστον

οἱ καθ' ἑκάστον

καθ' ἑκάστον

ἐπιδικάζεσθαι. καθ' ἑκάστον etiam in vno, & in aliquo significat. Demosth. καθ' ἑκάστον
 οὐδὲ καθ' ἑκάστον γρησιμῶν τῆς πόλεως, id est κατ' ἑκάστον γρησιμῶν. Idem, οὐκ εἰς ἑκάστον
 μὲν σοὶ προσήκων εἶδη εἶδη καθ' ἑκάστον. Et alibi, οὐδὲ πρὸς δίκαιον ἔχει, εἶδη καθ'
 ἑκάστον λέγειν πρὸς ἑκάστον. Dicunt etiam τὰ ἑκάστον, ἀντὶ τῶν τὰ καθ' ἑκάστον. τὰ ἑκάστον
 Et τὰ ἐπὶ μέρεσι, quæ vulgo ad verbum particularia dicuntur. Philo, ἐπὶ μέρεσι.
 τῶν δὲ ἑκάστον ἢ βραχυτέρων φύσιν, τὰ μὲν, καὶ τὰ λοιπὰ. Cicero singularia vo-
 cat, vt in Academi. Quintum genus esse dicunt, e quo astra sunt, μέ-
 tesq; singulares, id est mētes singulorum. Et ad Atticum, Ego nullos
 bonos noui. Sed ita si ordines bonorum querimus. Nam singulares Singularis.
 sunt boni viri, id est ἤν' καθ' ἑκάστον ἄνθρωποι. Et de lege agraria, Singularis
 homo priuatus, nisi magna sapientia præditus, vix sese regionibus offi-
 cii magnis in fortunis continet. ἐν μέρεσι etiam vicissim significat, & si
 gillatim. Quod & κατ' ἑκάστον dicitur. Aristoph. τὰ αὐτὰ πρὸς ἑκάστον αὐτὸς ἑκάστον
 μέρεσι. id est, sigillatim. Lucian. δὲ τὰ διάφορα ἑκάστον, διδόντας λόγους καὶ
 ἀπομύσειν ἑκάστον μέρεσι. Demosth. Δεισόμεθα ἀπεῖσαι ἡμῶν μετ' ἑκάστον ἑκάστον
 μέρεσι, vicissim. Aristid. in Panath. ἐν μέρεσι ἐπέμω σὺν ἑκάστον ἑκάστον
 dixit, pro sigillatim & deinceps commemorare. Accipitur & aliter, vt
 apud Platonē lib. primo ἐπὶ πολιτείας, ἀλλὰ τὸ εἶδη ἑκάστον, εἰ ἑκάστον ἢ σο-
 φίας τῆς μέρεσι πρὸς ἑκάστον, si iniuriam partem esse virtutis putas. Paulo
 post, ἐπὶ δ' ἢ γὰρ ἑκάστον αὐτὸ ἢ σοφίας ἐτόλμησας εἶδη. Demosth. κατ' ἑκάστον
 ὅσα μὲν δὲ εἶδη ἑκάστον, ἢ σφενδονήτας ἢ φίλῳ μέρεσι παρὰ ἀρχῆς ἑκάστον ἐστράτευ-
 ται τῆς πόλεως, εἶδη τῆς ἀδικήματ' ἑκάστον. id est nō sceleris loco duco. Gre-
 gor. in primo σκληροῦ καὶ μέρεσι ὀνειδέας ἀπασιν ἑκάστον, ὅτι πᾶσα ἐκείνων
 εἶδη κατὰ. Alibi in eodem, οἱς μέρεσι ὀνειδέας ὅτι λόγῳ βάλωμεν τὸν ἀλι-
 τήριον. Sic latini p imitationē partē pro principio posuerunt, vt Virg.
 Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni. Celsus. Parsq; sanitatis Pars.
 est vomitū esse suppressum. Cicero in Philip. xi. Mors in beneficii par-
 te numeret, ex Platone & Demosth. dixit. μέρεσι ὅτι significat etiam vnus
 est e numero. Idem Greg. in. ii. σκληροῦ. ἀλλ' ὁ θρασυῦς καὶ γρησιμῶν ἐκείνων
 καὶ νεῶν τῆς πρὸς ἑκάστον καλλωπιζόμενος μέρεσι γίνεσθαι ἢ αὐτὸς ἐκείνων ὅτι πρὸς ἑκάστον
 ἑκάστον. id est inter alios erat, interfuit. Sic Lucanus. Et in tāta pauidi for-
 midine motus Pars populi lugentis erat. τὸ ὅτι μέρος cum dicunt, signi-
 ficant, quātū i te fuit, pro parte virili. & τὸ μέρος vt Demosth. πρὸς ἑκάστον.
 οὐτω δ' εἶδη αὐτὸς ὅτι μέρος σὺν, ὡς πρὸς τῆς ὀλιγοῦ βοηθῶν, μήτε τὸς ἐχθροῦς
 ἐκείνων δ' αὐτῶν. Sic Iseus τὸ κατ' ἑκάστον μέρος dixit. & κατ' ἑκάστον μέρος. qd &
 τὸ ἐπὶ ἐμοί, & τὸ κατ' ἐμέ dicitur. Sic Dinarch. κατὰ φιλοκλέους, καθ' αὐτὸς
 μέρεσι, quantum in se fuit. Et ὅσον ὅτι ἐπὶ αὐτῶν. Dicitur & τὸ γὰρ ἐμὸν. Sy-
 nel. κατὰ τὸ γὰρ ἐμὸν εἶδη ἀν' ἑκάστον, Ego, quod ad me pertinet, valere
 eum fuisse. Dicunt & τὸ ἐπὶ αὐτὸν ἑκάστον μέρος. Greg. in pri. σκληροῦ. τὸ ἐπὶ αὐτῶν
 κρήνην γὰρ καὶ ἤν' ἀποκόντων φέρεσθαι, ὡς τὸ γὰρ εἶδη αὐτὸν ἑκάστον μέρος, καὶ τὸ
 ἑκάστον μέρος.

κινδύω & σωσφέρειν τῶν κλεμίων. **Dicitur etiam** τὸ ἦκορ solum. **Synes.**
 ὅσον ἦκε. ἄλλ' ἔγωγε εἰς ἐμὲ ἦκορ κίω. **Dicit &** ὅσον ἦκε. **Demosth.** τὸ το δὲ δέ σκω
 πῖρ καὶ ὄρεμ, εἰ ὅτε φῶν τῶν φωκίωμ σωτηρίας ἐπὶ τῶν πρεσβέων ἦκε, ταύτα πάν
 τα ἀπώλεσαν εἶποι. **hoc est, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem**
pertinebat. si quatenus eam legationem recte obiri Phocensium salu
tis referebat. Et εἰς ὅσον ἦκε δυνάμεως, ᾧ maxime facere possum. **Pauf.**
 καὶ Πρλεμῶ σφίσιρ ἐς ὅσον δυνάμεως ἦκε σωήρατ ἐς τὸ πόλεμον. **Idem, οἱ**
 εἰς τὸ τῆ λη
 κίας ἦκων. δὲ εἰς ὅσον ἦκορ δυνάμεως, τὰ μακρόνωμ ἦντορ. εἰς τὸ το τῆ ἡλικίας ἦκων, **pro eo**
dicunt, quod latine id ætatis homo dicitur. Plutarch. διὰ τὴ σφοδρῆ χει
 μῶν ὕτως ἀχίτωρ πδιέρχεται εἰς τὸ το φῶν ἡλικίας ἦκων. **Diogenes Dionysio**
tyranno, ἄλλὰ σὺ γε πόρρω ἦκας διαθορῆς ἐκοῦν ἀνακτορ τομάς τε καὶ κανσφ
 καὶ φαρμακείας κριεῖω. **id est, iam magnopere morbus iualuit. Dicit etia**
 ὅ ἦκω πωλ
 δέας. ὅ ἦκε φρενδρ. ἐν τῶ τω φρονιμός ὄζει, ὅ ἦκε πωλδέας. **vt ὅ ἔχει. Lucian.** πολ
 λὰς ἄρ σοι δέξωμι μορφῆς μου ὅ ἦκε τὰ ἄλλα ἀχωνόσας κἀλλ. ἦκε
 φέρωρ **fic dicunt, vt latine, tu is te perditum. hoc est, te perdis. Isæus,**
 ἄλλ' ἱεροκλῆς θεῖος ὡρ καὶ ἐμοί, ὕτως ὄζει πολμηρός, ὡς τε εἰ γυρομύνας διαθίνας ἦκε
 φέρωρ. **Idem, ὅ ἔξερ προσήκει, τὸ το τὰ φθδρῆ συλλαμβάνει, καὶ τῶν εἰς πρᾶχθέν**
 πωρ γραμματεῖορ ἦκε φέρωρ. **Qui modus loquendi est in lingua vernacu**
la frequentissimus. Terentius in Heaut. In mea vita tu tibi laudem is
quæsitum scelus. ἦκω autem ἀπικῶς ἀρτίως ἦλθορ **significat. vt** εἶμι τὸ
 ἀρτίως κρδύσομαι. **Eurypid.** ἦκω νεκρῶρ κδθμῶνα καὶ σκότῃ πνλας λιπῶρ.
 φυλάτῶ
 φυλάτῶμαι. φυλάτῶ εἰπιτῶ, **custodio, seruo.** φυλάτῶμαι τὸ φρίτῶ καὶ δέδοικα, **ca**
ueo, vito, auersor. Xenoph. in quarto ἀκρμνημ. ὄρεμ τὸρ ἐνδύδημορ ἀκρω
 ρῶντα φῶν σωδέρας, καὶ φυλατῶμλορ μὴ δόξῃ τὸρ σωκράτῶν θουμάζερ ἐπὶ σο
 φῶ. **Idem, φυλατῶμλορ μὴ δόξῃ μωθάνερ τὶ πρᾶ τῃ. Ab eodem ἀναφυλατῶ**
 μλορ ἐχθροὶ **dicuntur, qui mutuo cauēt infidias, & inter se suspecti sunt,**
in secundo ἀναβασ. φυλατῶμλορ δέ σῃ ὄρεμ ὡς κλεμίης ἦκας, καὶ ἡμῆς ὄρεντες
 ταῦτα, ἀναφυλατῶμλορ. **Idem vno in loco vtrūq; coniunxit, in quarto** πωλ
 δέας, τὸς δὲ ἀχμαλώτῃς εἰ ἀχίμερ, τὸ τὸ σὺμφορορ ὡς ἄρ ἐγὼ φημι κρή
 σαμλορ. πρῶτορ μὲν γὰρ ναῦ ἐκ ἄρ φυλάτῃς εἰς φυλάτῃρ τᾶτες ἄρ ἡμᾶς δέοι,
nec eos cauere, nec custodire cogemur. φυλάτῶ etiam infidias collo
 co, **vel vigilias. Xenoph.** ἱππαρχικῶ, ἄι δὲ φωνεραὶ φυλακαὶ δὴλα ἔχουσι, καὶ
 τὰ δανα, καὶ τὰ ὀθαρη. τὸ δὲ κρυπῆς ἔχον τὴ φυλακῆς, δὴ εἰς αὐ φωνροῖς ὀλίγοις ἐμ
 προσθερ φυλάτῶντα κερᾶδὲ τὸς κλεμίης εἰς ἐνέδρας ὑπάγερ. ἀχρδύκων δὲ καὶ
 τὸ ὀπιδεν τῶν κρυπῶρ, ἄλλοις φωνροῖς ὄζειν ὅτε φυλάτῃν. **φυλάτῶμαι, excu**
bias ago, vel sto in propugnaculis, & ibi stationem habeo. Xenoph.
in septimo ἀναβασ. διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλῃς τοῖς ἱπποῖς, τὰς
 δὲ νύκτας ἐφυλάτῃτο. **Aristotel. in decimo Politic.** ἄσφρ γὰρ ἐπιθρομῶν
 ἐπιμελῆς ὄζει δὲ ὡν τρῶπων κλεονεντήσων, ὕτω τὰ μὲν εὐρηται, τὰ δὲ δὲ ζῆ
 τῆν καὶ κλοσοφῆν τὸς φυλατῶμῶν. **Inde πεφυλαγμῶν** ἐνὶς **dicitur**

cautus, & circumspectus, & ἀλαβής. **Et** πεφυλαγμῶν, **caute, ἀλαβῶς,**
 obseruabunde, prouide apud Isocrat. **Positis & collocatis vigiliis**
 apud Xenophontem. **φυλάτῃρ est etiam παρατηρῃρ, hoc est obseruare,**
 & captare occasionem. **Athen.** φυλάξας ἀσέλκνορ νύκτα, **obseruata nocte**
obscura. Demosth. φυλάξας τῶν κελυταίων ἡμέρων, **vt incautum oppri**
meret scilicet. Thucyd. φυλάγοντες τὸς μετὰ Εὐρυλόχῃς πελοποννησίους μὴ λά
 θωσι διέλθοντες. **Sic Demosth. sæpe vsus est.** ὁμολογῶ, **consentio, καὶ ὁμολογῶ**
 σωτῆδεμαί, **astipulor, datiuo. Synes.** καὶ κρδὲ δέω τᾶς τῶ κληῖδῃς ὑπολί
 ψερῃ ὁμολογῆσαι. ὁμολογῶ σοι τὸ το, **tibi hoc assentior, concedo, per**
mitto, hoc est συγχωρῶ. Significat etiam ὑπιχρῆμαί, spondeo, id est ro
gantī promitto. Liban. ἐγὼ μὲν οὖν ὁμολόγηκα πρὸς ἐκείνορ, ὡς πωντὸς ἀν πα
 ρᾶ σῃ τύχοι. **Pausan. in Laco.** τὸ το ἐπιμυθῶν κατὰ σκιδάσαι λέγῃσιν, εἰς ὁμολο
 γῶντες τὰ εἰς αὐτὸρ Ἀργείοις. **id est, cum Argiuis, de iis quæ ad eum perti**
nent non consentientes. non idem sentientes cum Argiuis. ὁμολογῶ
 μλορ ἀυδῆ εἰαυτῶ πρᾶγμα, **id est consentaneum & verisimile. Et ὁμολο**
 γῶμλορ ἀλλήλοῖς μέρη, ἀντὶ τῶ ἀναλογοῦντα καὶ σωδῶντα. **Sic Isocrat. νόμους**
 σφίσιρ αὐτοῖς ὁμολογεμῶν δὶξίτ, **non discrepantes, nullam antinomia**
habentes. ὁμολογῶμλορ, etiam dicuntur certa & confessa. **quibus**
 τὰ ἀμωσοβητῶμλορ **opponuntur.** ὁμολόγημα, **Platonί est, quod inter**
differentes conuenit. ὁμολογία **factum, & conditio. Thucyd.** ὁμολο
 γία ὑπὸ κεί δὶξίτ, **pro æqua conditione. Ἀνομολογῶμαι voce passiuo fa**
teor, assentior. Plato lib. primo de Repub. Ἀνομολογῶμλορ πρὸς ἀλλήλοῖς
 σκῶπῶμλορ, **Si mutuo concedentes differamus. Plutarch.** Ἀνομολογῶμλορ
 πρὸς ἀλλήλοῖς, **inter se fatentes. Demosth.** Ἀνομολογῶμαι τὰ ἄριστα, **πρᾶτῃρ,**
Fatentur me optime egisse. in confesso est me optime egisse. Ἀνομο
 λογῆδὲ etiam est quod latine constituere dicitur. **hoc est quippiam vt**
confessum inter differentes ponere. Plato in Sympos. ἄλλὰ πάρες μοὶ
 Ἀγάθωνα μικρῆ ἄτῃα, ἐρεῖδὲ, ἵνα ἀνομολογησῶμλορ πρὸς αὐτορ, ὕτως ἦδὲ λέγω, **vt cū**
ab eo confessionem, assensionemq; expressero, tum demum dicam. vt
cū hoc ab eo vt confessum, indubitatumq; expressero. Idē, ἔθι δὲ φάναι τὸν
 σωκράτηρ, ἀνομολογησῶμλορ τὰ ἐρημῶνα, **Age igitur videamus, quæ inter**
nos conueniant ex iis quæ supra disputata sunt. Verba sunt Socra
tis colligentis, quæ Agathon fassus erat coactus Socraticis percun
ctationibus, καὶ τᾶς ἐπαγωγῆς irretitus. Greg. εἰς βασιλ. ἐπὲ δὲ τὸ το ὑπε
 θέμεδα, καὶ ἀνομολογησῶμλορ, φέρε τὰ κατ' αὐτὸρ θεωρησῶμλορ, **Quoniam hæc**
ita me dicturum proposui & constitui. Cicero de summo bono lo
quens, Hoc enim constituto in philosophia, omnia sunt constituta. Constituo.
id est certa, stabilita, iam non controuersa, τούτῃ δὲ καθεστηκότ
 μολογησῶμλορ ἢ διομολογησῶμλορ. **διομολογῆδὲ etiam id dicitur.** **διομολογῶ**
Plato in Philebo, ἔθι δὲ πρὸς τούτοις διομολογησῶμλορ καὶ τόδε. **πρὸ τὸ κριδὲν**

σω. ὡς νῦν αὐτῶν ἐκάτ' ἕξιν ψυχῆς, καὶ διαίεσιν ἀποφάινειν ἡνὰ ὑπερχείρισμα, πῶς
δυναμῶν ἄνευθ' ἡσπῆσι ἢ βίον διδάμουνα, πῶς ἐχειρ, ἄξ' ἕχ' ἕπτως; περ. ὄντως ἡ αὖ,
Nonne ita inter nos conuenit, vt nobis propositum esset? ἕχ' ἕπτως διω
μολογησάμεθα; Significat etiā stipulor, pacifcor, à te hoc contendo
vt fateare. vt libro sexto πολιτείαις, Ἀλλὰ μόνον λέγει διωμολογησάμενος ἔπιω
ἔγω, καὶ ἀναμνήσαι ἡμᾶς τὰ ἐμπροσθεν ἔθεντα, Dicam equidem inquam, si
hæc à vobis dicta sunt, vt scilicet rata maneant, nec in controuersia
referantur. Hic enim διωμολογήσθαι non spondentis est, sed stipulan
tis ἢ προσδιοριζομένης. Et διωμολογία, huiuscemodi cōstitutio dicitur, atqz
καθομολογία προσδιορισμῶς. καθομολογῆσαι, despondeo. Plut. καθομολογημῶν ἢ ἀδελ
γῶμαι. φῶν αὐτῷ πακῶρῳ. Et καθομολογημῶν, desponsa. Idem, ἰσλίω σκηπῶνι κα
καθομολογῶ θωμολογημῶν, καὶ γαμῆσαι μέλλουσαν, id est ἐγγεγνημῶν. καθομολογῶ,
fateor & indico mentem. Greg. προϊόντος δὲ τοῦ γόνου τὸν πτόθον ἀλλήλοισ κα
θωμολογησάμενοι, καὶ φιλοσοφῶν ἔιναι τὸ σπαστάζόμενον, id est desiderium ape
ruimus, ac mutuo facti sumus. ἀνωμολογῆσαι, constituo conuentum,
& pactum in eo. Plutarch. in Bruto. de nece Cæsaris loquens; οὐ δὲ συ
νωμῶν φῶν φωνῆς τῷ ποσλίθ' ἐκ ἐπαίοντες, πεκμαίρομην οὐδ' ἀφ' ὧν ὑπερῶσεν μῆνυσιν
ἔιναι φῶν ὑπὸ βέλῃς τῶν κοινολογίῳν, ἀνέπεσόν τε τῶς γνώμας, καὶ πρὸς ἀλλήλους
ἔβλεψαν, ἀνωμολογῆσαι οὐδ' ἄλλ' προσώπων, ὡς χεῖρ μὴ πρὸς μὲν ἐν σὺλλῆσιν. ἀλλ'
δύοις ἀρθησῆσιν δὲ αὐτῶν, nutibus & signis in facie eminentibus con
stituentes non oportere cunctari, vsqz dum comprehēderentur ad sup
plicium. πλάττω etiā & πλάττομαι ἢ δὲ διπλολογημῶν ἀσπῆ πλάττω,
figo, id est figuli more formo. Aristotel. in nono hist. ἢ δὲ γένεσις ἢ
σφικῆ, ὅστι τοιάδε. οὐ γημόνες ὅταν λάβωσι τόκῳ ὄσκησιν, ἐπιόντες τῷ θέρεσ πλάτ
τῶν τὰ κηρία, καὶ σωσίανται οὐς καλῶσιν σφικωνεῖς. Ibidem voce actiua, Διὸ
καὶ κάθλωνται αἰ μῆτρα ἐν τοῖς σφικῆσι καὶ, συμπλάττωται καὶ διοικῶται τὰ ἐνδον.
Et paulopost, καὶ κηρία πλάττωσιν ἐκ φροσῶν καὶ γῆς. Et de Aribus, πλάτ
τῶσιν οὐ κηρία πρῶτον ἐν οἷς αὐτὰ γίνονται. ἔτ' ἐν οἷς οἱ καλῶσιν βασιλεῖς. πλάτ
τῶμαι, figo, id est προσωοῖμαι, simulo. Idem in Probl. οὐ μοι οὐ ἕπω κλέ
πῶντες καταφωεῖς ἀσπῆσι γίνονται. ὥστε καὶ περιγενόμενοι ἐκ ἑὲ ἐπιφῆσι ἔιναι διοκί
βόλων, ὡς μάττω αὐτῆς ἐν πρῶτῃ τῆς γόνου πλάττωται, ὅτι ὑπεκείῃ ἐσὶ. Demo
sthen. τοιαῦτα κλάττωται τλμάτε. Lucia. μισθῶν τὸς πᾶσας πλάττωται. Dicitur
& voce actiua. Xenoph. ἰμπασχ. ἢν δ' ἀσπῆ δόξῃ ἡς φιλοκίνδυνος ἔιναι, ἔξεισι
καὶ ὑσυχίαν ἔχοντα, προσωοῖμενοι δὲ πρῶτα ἡ, πρῶτα ποῖς πολεμῆσι παρε
χειρ, ἀλλὰ γὰρ ἕθεν ἡν ἡς δύναιτο οἷον βέλῃ κλάττωται, ἐμῆ δὲ ὡν γε κλάττωται πρῶ
εσκῶσάμεθα, ἔκκ. Plutarch. in Sympos. τῶν ἐπῆα. καὶ χαιρῶσιν πολλοὶ λόγους
ἀνεπιπῶσαι πρὸ σοφῶν ἀνδρῶν αὐτῶν τε κλάττωται ὁ δὲ χόμηνον πρὸ ἔτῳ. πλάτ
τῶμαι τὸν ἐδῶτα, ago scientem, simulo me scire. Demosth. κλάσάμενοι
χῆμα βραγικῶν. καὶ κλάττωται δικαιωσύνῳ, ἀντὶ δὲ χηματίζομαι δίκαιος ἔιναι.
Quod etiā ἔπρηκτομαι dicitur, vt ὑπρηκτοῦται τραγοφῶν Paul. dixit, pro

Διωμολογία
καθομολο
γῶμαι.
καθομολογῶ
ἀνωμολο
γῶμαι.
πλάττω καὶ
πλάττομαι.
καθομολογῶ
ἀνωμολογῶ
πλάττω
καθομολογῶ

agere. ὅσον ὑπρηκτοῦται dicti. Demosth. πρὸ πρῶτος. τῶν δὲ δ' ἀρχάμα, ἔδεπῶντε
ἔπε οὐδῶρ. ἔπε ἀριστόδημος ὑπρηκτοῦται. ἀλλὰ μολῶν ἡπὸν ἤετο, καὶ ἐὰν ἡς ὡς
ἢν παλαίων ὑπρηκτοῦται. ἀνῶν ἡ δὲ σοφοκλέης πλάττωται ἀριστόδημος ὑποκέρτω,
egit personam, ὑπέδω. ὑποκέρτομαι τὸ ἀκέρτομαι. Plutarch. ἔσφωρῶ δὲ αὐ
τῶ, ἐ καὶ πρὸ τῷ τέλει εὐνορῶ ἡ δίσκομορ, αὐτὸς ἄρ' ἔφη σὺ τῶν βέλων ὑπρηκτοῦται
ἔουτῶ, tu tibi ipse responderes melius. Qz ὑπρηκτοῦται ἑμαυτῶ signifi
cat etiā ἐν ἑμαυτῶ ὑπρηκτοῦται, καὶ ἐν ἑμαυτῶ κέρτω. Quare hic significa
re potest, tu melius hoc tecum æstīmabis & iudicabis. Hippocrat.
Philopemeni, ἐγὼ μοι οὐκ ἀνασῶς ὑπρηκτοῦται ἑμαυτῶ ἐ ὄνας, ὅτι ἐ δέσποισι ἡκ
τῶ δὲ ἀκρόκρετος. ὅπως αὐτῶς ὁ θροαπῶν θεὸς ἀπέσῃ, ἐκ ἔχωρ ἡλῶν δραπέτης, sic
mecum in somnium æstīmabam, atqz interpretabar, ἡμῶν καὶ
ἐκρηκτοῦται. Philostr. οὐ γὰρ ἔκρηκτοῦται οὐς οὐρεσὶ πῶς δι κρηται καλῶσιν, ἐδ' ἄρ'
ὑπρηκτοῦται ὅτι ἐδεμῶν. ὅθεν ὑποκέρτης coniectur. Lucianus, μὴ δὲ ἔχωρ ἡμᾶς ὑπρηκτοῦται
ὑπρηκτοῦται ὑπεκέρτω; ἀναπλάττω, figo id est comminiscor. Et ἀναπλάττω ἀναπλάττω
μαὶ voce passiua. Theophylactus in Epist. σερῆνας γὰρ διοκῶ τὰς ἀρχῆμα ἀναπλάττω
νας ἡδῶνας τῶν ποῖσιν ἀναπλάττωται. Greg. ἐνωτίως πρὸ τῶν ἀρχηγῶν ἡλῶν μαῖ.
ὑπρηκτοῦται ἐκ ὄντων, καὶ ἡν ἔκρηκτοῦται ἀναπλάττωται. Et figo id est for
mo. Lucia. ἀναξῆσιν τῶ κηρῶν, βόας καὶ ἴππους, ἢ καὶ νῆ δὲ ἀνθρώπους ἀνέκλωται.
ἀναπλάττω καὶ δ' φωνταζομαι ἢ ἔδεπῶντε ἔσορ, ἀντὶ τῶ ἀναπύτωμα. sic ἀναπύτωμα
enim dicitur. Gregor. ἀλλ' ἐδέ τῶ ἔιναι ὅπῳ ἐφωνταζομαι ἢ ἀνετυπώμα
μα, ἢ λόγος ὑπέκρηκται. ἀναπλάττω, refingo, id est instauro, ἀναγεννῶ ἀνακτί
σω. Gregor. de baptismo, καὶ ταῦτα ἐκ ἕσθης δὸν τέρας ἀναγεννῆσεως, ἐδὲ ἀνα
πλάττω, ἐδὲ ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀρηκτασάσεως, id est præsertim cum non sit
alter baptismus. Et ἀνάκλωται, recreatio, reformatio, altera informa
tio. hoc est baptisma. Διαπλάττω, conformo, formo, vt discipulus for
matur à præceptore apud Greg. Et Διαπλάττω. Galen. de membrīs
fractis, quæ sanata reconcinnantur & formæ suæ restituantur, ὅπως
καὶ φυλάττωται ἢ διαπλάττωται ἢ θέσις. Διαπλάττω, illino. Theophr. ἢ δὲ γῆ
διαπλάττωται πρὸ τῶν περῶν. ἑμπλάττω, illino, & infarcio, Aristot. Pro
blem. secti. vndericet. καὶ οὐ τὰς σῆρηνας ἀρροσῶμην, ἐς τὴν ὑπάτιον ἀκρω
τῶν κηρῶν ἑμπλάττωται. ἑμπλάττω, propterea obstruere locum signifi
cat, & implere. Theophrast. de secunda materie loquens in quinto,
τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμίξει, καὶ ἐν δέχῃ ἐν τοῖς δόξῳ τὰ πρῶτα, καὶ ἐμπλάτ
τῃ δὲ δὲ πρῶτα πρῶτα ἀλλήλων τὸς δόξῳ ἡνα δὲ ἀγῆ, id est, inter dentes
ferræ scobem retinent, & crenas obstruunt, secturâqz morantur. Qua
re artifices ferræ dentium versus alternis euariantes faciunt, quo fa
cilis scobs educatur. ἑμπλάττω φάρμακα, sunt quæ vim habet ob
struendi meatus cutis & corporis, quasi tectoria, & ad illitum com
parata. Galen. libro octauo Therapeut. τὰ γὰρ ἑμπλάττωται τὸς πόρους,
ἐπέχῃ τὰς διαπνοάς. Significat etiā cutem restituo. Idem, Διὰ τῶ καὶ

Διαπλάττω
καθομολογῶ
ἀνωμολογῶ
πλάττω
καθομολογῶ

τοῖς ἐμπλάστῃσι ἰχθυόμοις ἄλλοις κελύω μάλλον ἢ ἐχαροῦ πορ. **qđ** & παρεμπλάσ-
 σαν **dicitur. Dioscor.** παρεμπλάσσει δὲ καὶ ἐπιβάλλει, καὶ ἐχαροῖ. **hoc est integritatem, & instaurat. Est enim etiam** ἐμπλάσσει καὶ παρεμπλάσσει **locum**
vulceratum integere, & in integrum restituere. Idem, τῷ πᾶσι ἢ πίπτουσα
 εἰς ἰατρικῶν χηρῶν, πλὴν μὲν ἀνωτάτω δυνάμει ἔχει ψύχουσαν καὶ παρεμπλάσσεισαν.
 κατ' ἄδ' ὅτι διαφέρει, **Omnis terra in usum medicamenti recepta, vim**
habet refrigerantem & inductoriā. hoc est meatuum obstructivā.
Et libro sexto in exordio, καὶ παρεμπλάσσει μύρα, τοῖς πόροις, κωλύει πλὴν ὀξύτη-
 τα ὅτι τῶν φαρμάκων δυνάμει, **Et in meatus infercta atq; obstructiva,**
inhibent acrimoniam venenatorum, ne cito per meatus grassetur.
Galen. libro decimoquarto Therapeut. de confectiōe cataplasmatīs
repulsoriū loquens, in quo panis admiscetur e lente subactus, ἔσω δὲ
 ἐμπλάστῳ. **μη πάντι καθαρός, ὡσπερ εἰδὲ ὑπαρξὸς ἄγων. ὁ μὲν γὰρ ἀκριβῶς καθαρός, ἐμπλάσσει**
 ἐμπλάσσει δὲ τέραις ἰστίαις ὄβρις, ὁ δὲ σπιγυρίας, ἀδρῶμα ἰστίαις, **Qui enim admodum purus**
est, is substantiam habet paulo magis, q̄ opus sit, cutis illitricem &
inducere. inducricem: quæ enim illinuntur, obstruunt meatus. Inducī autem
opus tectorium dicitur. Plin. Tectorium ter marmorato inductum.
Iuuenal. Sed quæ mutatis inducitur atq; fouetur Tot medicaminib; ,
cocteq; siliginis offas Accipit & madidæ, faciēs dicit an vlcus? Tāq̄
de opere tectorio locutus est, vt ex sequentibus apparet, Tādē aperit
vultum (inquit) & tectoria prima reponit, τὰ κωνιαμύρα, τὰ ἐμ-
 πεπλασμύρα. **Est enim κωνία, opus tectorium. & κωνία tectores dicun-**
tur. Inde illud Act. Apostol. cap. vigesimo tertio, τὴν πῆρ σε μέλλει ὁ θεός
 κωνιῶμα. **ᾧ ἴσχε κωνιαμύρα. Et κωνιῶμα ἔμμα, illino, & opere tectorio induco. Ari-**
stotel. in octauo de hist. animal. καὶ τὸ το πρῶτον δι ἐγγλεοτρόφοι ὅπως
 ὀτιμάλισα, καθαροὶ ἢ ἀπρῶτον ἀεὶ καὶ ἐπιρῶτον ἐπὶ πλάσμων, ἢ κωνιῶν τὰς ἐγ-
 χελεῶνας, id est calce illinunt, & inducunt tectorio. **ἐμπλάστῳ etiam**
subigo, & versando mollio. Galen. libro supradicto, εἰτ' αὐθις ἐμβάλλον
 τῇ κωνιάσῳ τίτανον ἄσβεστον, λίαν ὡς ἄλδουρον ἐμπλάστῳ μέγρι πικρῶδ' ὅς σὺσάσεως.
 ἀντὶ το ὄργαζε. **ἐμπλάστῳ, in massam informo. Idem in secundo ad**
Glauco. de scirro loquens, τινεὶ γὰρ ἐκ γλίχρω καὶ παχέσῳ χυμῶ δυνάμει
 ἐμπλάστῳ τοῖς σκίρξῳ μορῶσι, ita informato, atq; in massam co-
 acto, vt solui iam nequeat. **ἐμπλάστῳ etiā pharmacō dicitur, quod**
 ὅτι κρηνοειδῶ. **Idem libro decimotertio, εἰτ' ἐξῆς δὲ ἐπὶ τῷ τῶν διαφο-**
 ρούτων ἵνα φαρμάκων, ὅτι τὰς σὺσάσειν ἵπτι ὑγρῶ, τοῖς ἐμμοτοῖς ὁμοίως ὄβρις, ἢ
 κρηνοειδῶ. ἀφίσαται δὲ τῶν σκληρῶν, δὲ πρὸς τῶν ἐμπλάστῳ ὄβρις. **Dicitur &**
 ἐμπλάστῳ. **ἐμπλάστῳ genere neutro. & ἐμπλάστῳ foeminino. Emplastrā &**
pastilli, vt inquit Celsus libro quinto, vulneribus imponuntur, nec fa-
cile liquefcunt, vt malagmata, quæ super integram cutem imponuntur.

tur. Galenus in secundo ad Glauco. ἃ δὲ περιβολαὶ τῶν ὀθονίων σφραγίσ-
 ται ἀνωδύως τὸν πυθμύρα το κόλπυ, ἢ βραχὺ δὲ κλείετω ἄρι τοι σομίς, καὶ
 τὸν δ' αὐτὸ χάλαρξ ἐπίδοσιρ ἔχετω το φαρμάκω, ὅτι περιβαλλομύρας ἔξωθεν ἐμπλά-
 στῳ τῷ κόλπῳ, διεφασμομύρας ἢ τὸ κόλπυ σομίρ, ὡς ἐκείν δυνάσται. **ἐμ- ἐμμοτοῖς.**
μοτα autem medicamenta sunt liquida, quæ linteolis cōcerptis exci-
priuntur, intraq; vlcera conduntur. Idem, καὶ τῶν ἐμμοτοῦ φαρμάκων τὰ
 διακνίσκοντα μὲν πρῶτον, εἰτ' ἀνακαθαίροντα δευτέρῳ. **Dioscor.** παρεγορεῖ δὲ τὰ πρὶ
 δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοῖσι ἐμμοτοῖς λαῖσῳ σὺ γάλακτι. **Est enim ὁ μοτῶς**
zlatōs linamentum concerptum, quod vulneribus inditur. hoc est pe-
nicillus vulnerariū. Galen. ad Glauco, καὶ διὰ το πυθμῶ τῶν κόλπυ ἔν-
 νέντα, ἐπὶ τα μοτῶ ἕλτῳ βύερ τὸ σομίρ. ὅθιν μοτῶριον ἐμμοτοῦ. **Aegine-**
ta, εἰ δὲ ὀδούς βεβρωμύρας ἔν, λεπτῶ μοτῶριον πρῶτον δὲ τὸ βρωμα αὐτῶ ἀποσφηνεῖν
 ἵνα μὴ θεάνῳ ὑπὸ το ὄργανῳ σφραγίσται. ὅθιν Διαμοτῶσι ἔμμα, **illitum li-**
namentum in vlcere condere. Idem, καὶ τῷ βασιλικῷ λυθῆνι ἔσδινῳ δια-
 μοτῶσι, ἀκολούθως ἀποσφραγίσται. **Idem,** μετὰ δὲ πλὴν χίρξῳ ἐκκρίναντες **Διάμοτῶ.**
 τὸ ὑγρῶ, ἢ διαμοτῶσι, ἐμμοτῶ ἀποσφραγίσται ἀπογῆ. **παρεμπλάστῳ vero in-**
spergo significat, quod interdum irrepit, pro παρεμπλάστῳ. Dioscorid.
 ὅτι δὲ ψιμμύθου παρεμπλάστῳ ἀντὶ τὸ δέξαι, ἢ κριθῶς. **hoc est ὑπὸ πᾶσι.**
 πλάστῳ, **obduco, obtego. Theophrast. in nono, Διόπερ ὅταν δὴ ὄσσι δὲ πῆ-**
 πρῶ, ἔν ἄρτω ἢ σέσῳ περιπλάστῳ. καὶ εἰ ἄλλως τὸν φάστυγα. **Aristot. in Probl.**
 ἐμμοτῶσι γὰρ πρὶ τὸν φλοῖον, καὶ περιπλάστῳ πικρῶ. **Idem hoc περιπέτῳ di-**
citur. καταπλάστῳ, cataplasmate curo & medeor. Gal. in secundo ad
Glauco. καὶ ἐκκρυῖσαι αὐτῶ τὰς φλεγμονὰς βεβρωμένης, καταπλάστῳ δὲ ἄλδου-
 ρῳ καὶ πυρῆν, δὲ ἐλαίς τε καὶ ὑδατος ἐμμοτῶ. **Idem,** κάλλιον δὲ καὶ καταπλάστῳ
 ἔξωθεν, ἢ δὲ ἐλαίς τὸν ἄρτω, ἢ κριθῶν ἄλδουρον ἔτα σκιδύροντας. **Idem in**
secundo Therapeut. ταύτω πλὴν φλεγμονῶν καὶ καταπλάστῳ, ὅτι καταπλάστῳ, καὶ
 χάλξ, καὶ διαφορεῖ, καὶ παντὶ τῶν ἄρτω λυθῆν ὑπὸ χερσῶ. **Theophrast. sic accepisse**
videtur in nono πρὶ φυτῶν in fine de Aristolochia loquens, Ἀγαθὴ ὅτι πρὸς
 τὰ ἄλλα ἔλκω, καὶ πρὸς ὑπνον, ὅτι πρὸς τὰ ἐρπετῶ, ὅτι πρὸς ὑσέρω ὡς πεισῶ. τὰ μὲν
 οὖν σὺν ὑδατὶ ἀρδύνομύρας καὶ καταπλάστῳ μύρας. τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλι ξυρομύρας καὶ ἐλαί-
 ορ. τῶν δὲ ἐρπετῶ ἔν ὄνω ὄβρις πινομύρας, ὅτι ἐπὶ τὸ δῆγμα, καταπλάστῳ, & ad alia
 quidem vtilissima est ex aqua, in qua maduerit & cataplasmate. **Idem**
de Chironio, πρὸς δὲ το ἔχεως δὲ δῆγμα, καταπλάστῳ ἔν ὄβρις, καὶ πρὶ δὴ ὄν-
τες. Vbi Gaza καταπλάστῳ legit. id est, inspergentes. & recte, nisi fal-
lor. Quod si καταπλάστῳ legitur, hoc significat, Ad viperæ morsum
tum cataplasmate, tum potu eo vtentes. Et rursus alibi de eadem ari-
stolochia, τὰ μὲν οὖν προσάγειν κελύσειν ἔν ὑδατὶ ἀναδύσειν καὶ καταπλάστῳ
 τα. τὰ δὲ ἄλλα, εἰς μέλι ἐξέσσαι καὶ ἐλαίον. **Vbi ἐπιπέτῳ legendum vide-**
tur, pro inspergere. συμπλάστῳ, confingo, comminiscor. Synes. εἰτ' αὐ συμπλάστῳ
 τῶ ταῦτα, συμπλάστῳ, **Crimina hæc in eū conflasse, & confinxisse. καὶ**

νομα, discedo, dirimor. Plutar. in Antonio, ουτως δε αλληλοισ διακριθεντες, ο μλυ δυνεις εχει το προς πομπηιορ κλεμα. Et descisco, atq; ab amicitia & foedere discedo. Thucydid. αφων διακρινονται. Ad Romanos quarto, εις δε πλυ επαγγελιον το δεσ & διακριθι τη απισια, existimo significare, In pollicitatione autem dei secum ipse labante fide non disceptauit. Et Act. Apostol. decimo, πορδης σω αυτης μηδεν διακρινόμεν, sine disceptatione, hoc est non addubitans, & citra haesitantiam. qui enim haesitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus. Εγκρινω ε εντατηω και καταλειω, allego, admitto, decurio, adopto. Aristid. Αλλα κρη τως επωλυδαρ δεδρ μετα τ άλλων ενκρινουα. Demosth. επεδαν ηρ εις πλυ καλυμνιω γερσοιαν εγκριθη, δεωσπηρ δετ τ κρωδν. Plut. Εγκρινεαδ ειρ τδρ τριακοσιρ. Opponit (vt dixi) τω εγκρινω. Et εγκριτωρ ο ενταγαμνιω τωρ κερικμυοισ ητοι εκλεκτοιρ. hoc est in ordinem redactus vnus e multis. Εγκριτωρ δε ο ελζαίρωρ και προεχωρ τ κερικμυων, praecipuus, eximius, primarius. Gregor. σοι δε παρ αξιωταισ ερ τ κθααρσιν, μόνουρ εσω ηρ εγκριτωρ, modo sit sacerdos. Εισκρινω ε εισοικιω, itromitto, ingredi facio. Et εισκρινομα, ingredior, infiuo. Philo πρι κοσμορ de animabus in aere agentibus, ων τας μλυ, εισκρινεοτα λογορ εχρ σωμασ: θνητοιρ, η κατα ηνας ωρισμυιασ πριόδωρ απαλλαπειωδρ. Huic opponitur ε εκκρινεοτα: συγκρινεοτα, coagmentari, concrefcere. Aristotel. in primo τη μετα τα φυσ. de quatuor principiis loquens, ταυτα γαρ εα διαμλυθη, και ε γιγνεαδ, αλλ η κληθη η ολιγοπια, συγκρινομυια κρη διακρινομυια, ειρ εντε και ελ ενδρ. Et σύγκριμα, coagmentū, & quod concretum est, vt Cicero loquitur, vt mundus. Gregor. εις τα γενεθλια, εωει δε τα πρωτα καλωρ εχωρ αυτωρ, εδωπερον εννοει κοσμορ υλικον ε ορωμυον. η ετωρ δετ ελ ζρανσ κρη ηρε, και τη εν μεσφ σνσημα τε η σύγκριμα. Συγκρινομα, contendo, iudicio discepto etiam criminaliter. Polyb. de munere vigiliarum loquens in castris Romanis, τδρ δε γνωθεντωρ καλει τον ταξιαρχον. ετωρ ε αγα πωρ απταχδενταρ εις πλυ φυλακλυ. ετωρ δε συγκρινον τωρ εφοδον. εαν μω εν τωρ φυλαξιν η τι κηορ θιθεωρ δηλορ εστιν ο τω εφοδεων εχωρ επωμαρτυραμεν ε τωρ εννεγυρ, οφειλε γιν τοπο κριεν. εαρ δε κηορ η τωρ εν γενωρ, ειρ τωρ εφοδον αναχωρετ ε κλημα. Εγκριμι φωνλυ αντι τ φθεγομα. Demosth. ητ φιλιπ. ησπε ε προπερον ετολμοσιν εδεις τωρ κακ ε προσιοντερ εηλω φωνλυ, πριρ πωρ τα τεχη προσισω οι κλεμιοι. Aristoph. Εηρον φωνλυ η ζινι χαίρεαρ, loquere. Gregor. in secundo σκλιτδντ ελλα εηζερ φωνλυ ελθθεριωρ, κρη εδι σηρ ελεγκανλυ αλογιασ. Plutarch. in Apophth. τη δε υσρωα τωρ μεγισον ελεφαντα τ πυρρεσ πζακαλεσσαντωρ ελζοπιωδρ αγνοουα φαβρικια εηζωτα φωνλυ υπφωηνωα, και τωρ γενομενα, υπλρσραφειρ ο φαβρικιω, και τα λοιπα, stridorem vocis emisisse. Virg. in secundo, Composito rumpit vocem, & me destinat aræ. Significat autem post silentium loqui, & quasi vocem exire gestientem edere & emittere. hoc est, finire vt erumpat. Et vox ipsa εκκρινουαδρ, dicitur, hoc

Εγκρινω
Εγκριτωρ
Εισκρινω
Εισκρινομα
Συγκρινομα
Σύγκριμα
Εγκριμι

est erumpere. quod etiam εγκρινοαδρ vocatur. Aristotel. κατα γρη πλυ αυτωρ εκκρινουαδρ ηλικιασ τωρ μλυ ερεσιν ερεχε εγγινεοτα η γονι, και εκκρινεοτα, τωρ δε διηλεσι εγκρινοαδρ τα καταμυια, erumpunt menstrua. εγκρινοτα etiam significat cum vehementia & fragore elidi, & superne decidere, vt procellosa pluuia & grando solet. Idem, πιπλοντωρ ελ ζρανσ κωραυνωρ, εγκριμυωρ δε χειμωνωρ ελζασιωρ. Plutarch. και πριερεγκρινωτωρ βρονται επρωφειρ. εγκριμι etiam edo, erumpere facio. Idem, εγκρινοσι ποηαρ ναματωρ ερωμωρ ο χωρ, emitit fontes, scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. εγκρινοαδρ etiam fluctus & vnde dicuntur, hoc est rumpi & diuidi. εγκριμι, diuellor, abripior. Greg. de Basilio, φιλοσοφια δε η παρδη, κρη ε εγκριμι κοσμορ, η μετ τα θεσ γινεαδρ. Εγκρινομα, erumpo. Galen. in primo ad Glaucō. ει δε κρη τας χηραρ επω τας ριναρ φεροιγν ωρ κνωμυοι, πηνικαυτα μλυ εη μελλορ, αλλ ηδρ ερον οφει ε αιμα. κνημυωρ γιν αυτην επαξ τωρ η λαιρ, ελθωρ εγκρινοτωρ. Herodo. in Erato pro excandescere dixit, & in iram praecipitem erumpere, κληθενησ δε τα μωρ πρωτα, η τα δωλπερα, ερχομυια αυτωρ (de Hippoclīde loquēs) κατειχε εωρτωρ, ε βωλυμυορ εκραγηναι ερ αυτωρ. ωρ δε εει τωρ σκελεσι χειρονομησαστα, & reliqua. Greg. de Iuliano loquens, επει η ερωιρ εκρατει, και ο διογμορ ελζερ εγκρινοτωρ, tanq; de tyranno iamdiu vexationem impiam parturiente dixit, & deinde edente. Idem de partu diuae virginis dixit, τε κθερ ερεσιν και εκραγερ βια δεσμων πρθενηρ η μητριρ εν κλη ελζασια. Plutar. νότωρ εκραγερ ετωρ ε μωρ, Ventus incredibili magnitudine coortus. Rupi enim videtur caelum, cum huiusmodi turbines & procelle effunduntur superne. Idem, και εερ ερεραγενωρ εφάνη φλογοειδερ σωμα: de hiatu aeris loquens, & cum caelum discessit. Aristot. αντι τορ εξωωθηρ, de morbis veterinorum loquens, καλεπωπερον δε δηγμα, εδι μωρ κλησ εαρ κησ ε δακνη, εγκρινωαδρ γαρ ει φληκταινωα. Ερηγμα, locus abruptus, & fale Ερημα, bra, & eruptio aquarum in magnis imbris. Theophr. lib. primo de Causis, ελ ε δι κτωμοι και αι συρεσοι κρη εκρηγματα τη υδατωρ κληαχοδερ εωαγσοι απεγματα ε ευνδρων και υλκματωρ. Απορεγκριμι τωρ βραχιονα, fran Απορεγκριμι go brachiū. Xenoph. φοβρμυοι μη απορεγκρινωαδρ τωρ εωμορ. Αναρεγκριμι και etiam erumpo. Plutarch. εθωρ τωρ στωρ αμα αναρεραγεντων. Greg. ησωρ πωρ αναρεγκριμι εμφολενω υλαιρ, η ρευμα βια κρατρυμυον ε καιρσ λαβοιντω, αναπειωδρ κρη αναρεγκριμι μα. οτα ελωουσι. Plutarch. in Cicer. ου γιν αγαπωησεν, αλλ ειρ απω αναρεραγιεοται τολμηρ τη παλαια και κη νεω οργην προσλαβονταρ, in omnem erupturos audaciam. de coniuratis. Αναρεγκριμι, effundo, violenter edo, emitto, ενι Αναρεγκριμισ tor. Greg. εις Αθανασ. de Iuliano tyrāno, και εν ωδινε πωρεθεωρ εν εαυτωρ βασιμ λισκον τ ασεβιασ, αναρερερεσ αθερωρ, επειδ η καιρον ελαβε, ομσ τε αυτηκρωτωρ αναδεικνωα, η κακορ πρι τ πισδωσαστα βασιλεια τα βασιλεια γινεαδρ. Sic Cicero ad Atticū lib. xvi. Huc tu tralatū in Macrocolōn lege in arcano conuiuīs tuis, sed, si me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me stomachū erū-

ἔγκειν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, ὁ δὲ τὸρον δὲ καταράσσοντάς καθάπτει ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Dicitur & κατακρουμένην. quod etiam actiue & absolute ponitur. Idem in eodem, κάλλιον δὲ καὶ μετὰ ἀνατριψέως αὐτὸ πρῶτον, ἀποκείραντες τὴν τριχῶν, ἢ ξυρῶντες τελέως, αὐτὸ ὑψὸν ἕκ τὸ προσφρόμνον, δὲ ὑψηλοτέρω βάλλοντες, καὶ οἷον κατακρουώζοντες, in salientis modum fundentes. Idem, εἰς οὖς καταράσσουσιν ὕδατες κρουοὶ ᾤοντες. Verbum est ἀπὸ τῆς κρουώω, id est ἀ salientibus deductum: Athen. libro vndecimo de vasis potoriis loquens, Δωροθεῖ δὲ φησιν τὰ εἶσα κείρασιρ ὁμοία, εἶναι. Διατεκμηρία δὲ εἶναι, δὲ ὡς κρουώζοντων λεπῶς κάτρωιρ πίνωσιρ. κατακρούσας, frango, rumpo. Herod. in tertio, εἰς τε δὲ ὑπεφάνη τοι δάρακος μερῶ, κατακρούσας ἢ ἐπ' αὐτῷ ἐδῆτοσ, ἀντὶ τὴ κατακρούσας, κατεξέφυγας. προκράασομαι. προκράασομαι, allidor. Alciphr. καὶ τῆς κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτρας προσκράασον· τὰ δὲ, εἰσω ἀνοιδωῖτα ἐβρίγνυντο. Ex verbis quæ ἀπὸ τοι ποῖω per compositionem fiunt, quædam voce passiua enunciuntur, quædam voce actiua, quorum hic enumerabimus quæ aliquando adnotauimus. παιδοποιεῖν & παιδοποιῶ dicunt, pro liberos gigno, & fuscipio. Xenoph. in quinto παιδείας, εἰ δὲ ἤρ ἔφλω δὲ ἀρχῆς, καὶ ἐπαδοποιεῖσάμην. Verba sunt Eunuchi. id est, si non exectus essem. Lucia. τὸρ σκαυτὸ ὑδρὶ ἐπουείδισορ ἀποφάνη, μᾶλλον δὲ σκαυτὸρ, ὅς τείαυτα γέννησ, καὶ παιδοποιεῖσ. Similiter τεκνοποιῶ, τεκνοποιεῖμαι in secundo ἀπομνημ. φανθροὶ δὲ ἐσω μὲν καὶ σκοπέμνοι δὲ ὅριον εἰρ γυναικὶ βέλυσαν, ἡμῖρ τέκνα γένοιτο, αἰε σωελθόντες τεκνοποιεῖμεθα. Athenæus τεκνοποιῶ ut παιδοποιῶ dixit. Dicunt etiam τεκνῶ, τεκνεῖμαι. Aristotel. ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ το τεκνεῖσθαι, καὶ τῶ ἀνδράσι το τεκνοῖν, καὶ πανῦλα, τῶς μὲν, ἢ το ἀπέρματος πρῶσις, ταῖς δὲ, ἢ τῆς καταμνήσασιν. Et τεκνωσις, propagatio generis. Plutarch. in Anton. Διαδοχῶς δὲ καὶ τεκνώσειρ πρῶτων βασιλέων πλατυέσθαι τὰς ἀγενεῖας. ἔγω γοῦν ὑφῆραν κλέος τεκνοῦσθαι τὸρ πρῶγον αὐτοῦ. Σπενδοποιεῖμαι. Athen. de Alexand. ἐγένετο δὲ τὰ δειπνα πρὸς σάλπιγγα, τότε μὲν ἐν τοῖς γάμοις, καὶ ἄλλως δὲ αἰε ὑπετύχοι ἀφῆροποιεῖμαι. Σπένδομαι ἀπονδῶς dicunt, & ἀπένδομαι τοιτο, hoc est induciis pactis permitto & concedo. Lucia. καὶ μήτε κίρυκα δεχώμεθα παρῶ τῆς, μήτε ἀπονδῶς ἀπένδομεθα. Xenoph. in quinto ἐλλωίνη, ἐκ τῆς δὲ πέμψωντες πρὸς τὸρ ἀγκίλασορ, ἐδῆοντο ἀπένδομαι πρεσβείων εἰς λακεδαιμόνα, ἴσσι. Σπενδέσορ, vas libaminibus dicatū, id est κύλιξ (inquit Athen.) ἢ τῶ οἶνον ἐπιπνένδοσι. Λοιβασίσορ ἢ τὸ ἔλαιον. σχηματοποιεῖμαι, fingo, cōformo, informo. Xenoph. πρὶ ἱππικῆς, ὅταν οὖν τις αὐτοῦ εἰς ταῦτα προάγη, ἀπὸ αὐτοῦ σχηματοποιεῖται, ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, ἔπος ἐδόμνοντε τῆ ἱππασίᾳ, καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ γοργὸν καὶ πρὶ βλεπῶν ἀρφαίνε τὸρ ἱππον. id est, Cum quis equum caput arduum habere, ceruicemq; p̄adatam docet: quæ est affectio & habitus equi in ferociam se conformantis, & effingentis. Et σχηματοποιεῖται Athen. in decimo quarto de saltationibus p̄fictis loquens, Δια τὸ τε

κατακρουμένην
ζω

κρουώω

προκράασο
μαι

τὰ ἀπὸ το
ποιῶ συνθετα
ται

παιδοποιεῖν

παιδοποιῶ

μαι

τεκνοποιεῖν

τεκνοποιῶ

μαι

τεκνῶ

τεκνεῖμαι

ται

τεκνωσις

σπενδοποιεῖν
μαι

σπένδομαι

μαι

σπενδέσορ

λοιβασίσορ

σχηματο
ποιεῖται

σχηματοποιεῖται

τα

ζωρ καὶ δὲ ἀρχῆς σώεται τὸρ οὐ κριταὶ τοῖς ἐλοθύροισ τὰς ἀρχῆσ, καὶ ἐξῶντο τῶς χήμασι σημείοις μόνον τῆς ἀδομύων, προῦντες ἀπὸ τῶ δὲ ὄλγυνες ἢ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτοῦ σχήματα. τῶ δὲ καὶ ὑπερχήματα, τοιαῦτα προσηγρόθοντο. εἰ δὲ ἡς ἀμέτρωσ διαθείη τὸν χήμαποποιεῖν, καὶ τὰς ὠδῶς ὑπὲρ γράμων, μνῆρ λέγει ἡ τῶ δὲ ἀρχῆσιρ, ἔπος δὲ ἢ ἀδοκίμοι. σχηματοποιεῖν vocat artificem gesticulorum disciplinam, qua lis est chironomia: cuius artis hodie reliquæ licet tenues in saltationibus extât. Et σχηματοποιεῖν est gestulationi seruire, schemata saltationis cuiusq; imitari: quorum nomina appellantur ab Athenæo. Xenoph. in Sympof. Ἰδεὶ ἔφη ὡς καλὸς πᾶς ὡρ, ὡμωσ σὺ τῶς χήμασι καλλιῶρ φαίνεθαι, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἄγη. de saltatore puero loquens. Idem in eodem, οὐπω δὲ φαινομύωσ το Διονύσοσ ἡσυχίαν ο βακχεῖσ σὺ μὲν ἀνδρῶσ δὲ ἡγάδησ τὸρ δρχησ ἀδοκίμοσ. Et infra, ἡς δὲ ο Διονύσοσ ἀνισάμηνσ σωνῶς σιμῶ μεθῶ στω τὸν Ἀριάδηνσ, ἐκ τῶσ δὲ ὄλγυντοσ τε καὶ ἀσπαρῶμύων ἀλλήλοσ χήματα πρῶτὸν θεῶσ εἰσάοι. ὑπερχήματα autem ideo, ut opinor, vocabantur, quod ipsi illi gestus velut comites erant & assecræ saltationum, sine quibus saltationes non placebant. Lucianus tamen ὑπερχήματα αἶτ vocari ἄσματα, quæ saltantibus accinebantur. cuius hæc verba sunt ἐν τῷ πρὶ ἀρχῆσ ωσ, ἐν Δίλω δὲ γε ἐδὲ αἰ θυσίαι ἀνθὸ δρχήσωσ, ἀλλὰ σὺ ταῦτη, εἰ μετὰ μισσηίης ἐγίνοντο. πᾶσι χοροῖσ σωελθόντες ἐν ἀλλῶσ εἰ κινάρα οἱ μὲν ἐχέροσ. ὑπερχήματα δὲ οἱ ἀρεισοὶ προσκρίβεντες δὲ αὐτοῦ. τὰ γοῦν τῶσ χοροῖσ γραφόμενα, τῶσ ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, εἰ ἐμπέλωσ τῆσ τοῖσ ἢ λύρα. ὑπερχήματα ἴgitur est saltationem choro canenti accommodare. & secundum Athenæum προχῆματα ποιεῖται. ὑπερχήματα sunt καὶ τὰ ἄσματα τῶσ ὑπορχημάτων προκράσμοι τα τὰ χήματα. ἐσορχήματα vero, ut id obiter dicatur, appellabāt enunciare tacēda, & prodere mysteria. Lucia. ἐκφνο ἢ πάντες ἀκρόσιρ, ὅτι τῶς ἐξαγροθῶντας τὰ μυσηῖα, δὲ ορχήματα λέγουσιν οἱ πολλοὶ. Idē in dialogo ἄλιενε ἢ ἀναβιζῶντες, ὅμοιῶσ ἢ ἄνα ἢ τ μεμνημύων ἰδῶρ ἐξαγροθῶντα ταῦρ θεῶρ τα ἀπόρρητα εἰσορχήματα, ἀγωνακτῆσ ἢ διελέγωσ, ἐμὲ τ ἀσεβοῦστα ἡγῆσθε εἶναι. Synes. Herculiano, ἐπὶ αὐτῶ γέρονε ἡς ἔπος πρὸς οὐ ἐξορχησάμην τα τέωσ ἀνέκπυσα. ἢ τ σοφῆς τ πρώτῶσ ἐπελαθόμεν τεχνῆσ, ἐγὼ θεῶρ ἡγεμόνα τ πρῶσ ἀδοκίμοσ λογιζομαι. Quando igitur fuit hic quidā, cui ego pdidi ea quæ prius erāt inaudita, & immemor ego fui prudētis artis Protei, qui ciuilit̄er tantū cū ciuibus versabat, nō vt cōmercia rerū diuinarū iniret, huius rei causam diuino ipse numini attribuendā censeo. Dionys. de cœlesti hierarch. ἀλλ' ὅρα ὅπως ἐπὶ ἐξορχήσ τὰ ἀγία τῶ ἀγίωρ. ἀλαβηθῆσ δὲ καὶ τὰ τ κρυψῶσ θεῶ ταῖς νεοράσ εἰσάοι ταῖς γῶσσοσι ἀμῆσθωσ, ἀμέτρητα ἢ αὐτὰ εἰ ἀρχοτα τῶσ ἀτελέσοισ διαπρῶρ. Ἄσρχήματα est per imperitiā saltandi perdere qđ affectatur & poscit. ut si procius male saltauerit, & per hoc a puellē exposcitæ nuptiis reiectus fuerit, atq; repudiatus ab ipsa. Athen. lib. supradicte, ὅθεν ἢ εἰ κλεισθέσ τῶσ τὴ σικωνίωρ τὸρ ἀννε χάσειν, καὶ σμῆτορ διομοῖσ σπεπαιδουμύωνσ. ἰδῶρ ἢ ὡσ φασ

σχήματα

ὑπερχήματα
τα

ὑπορχήματα

ἐσορχήματα

ἄπορχήματα

φορτικῶς δεχκασάμωρον ἐνὰ τῆν φθι δὴ γὰρ τὸς μνηστῆρων, ἵπποκλέδης δὲ ἦν ὁ ἄδωαι
 ος, ἀποσχί(αδ)ς τὸν γάμον αὐτὸν ἐφικον, hoc est τῆ ἀρχημοσύνη φθι δεχκασάμωρον ἀπο-
 βαλεῖν. Hoc enim significat, quod ab Herodoto in Erato sumptum
 est, ἡς δὲ (inquit) εἶδε τοῖς σκέλεσι χειρονομί(α)ντα, ἔκ ἐλ ἐωυτὸν κατέχειρ δωά-
 μωρον ἔπει, ὡ παῖ τισάνδρως, ἀποσχί(α)ο γεμῶν τὸν γάμον. ὁ δὲ ἵπποκλέδης ὑπελα-
 βῶν, ἔπει, ἔ φροντίς ἵπποκλέδης. Hoc latine defaltare dici potest, vt Lau-
 rentius in eo loco vertit. Quo verbo Suetonius in Caligula vsus est
 pro saltationem peragere, Cum palla (inquit) tunicaq; talari profu-
 luit, ac defaltato cantico abiit. σχημάτωρ etia dicitur ὑπόρχημα. Idem,
 ἐσελθόνσης δὲ φθι τραπέζης, πρῶτα μὲν ἐπ' αὐφθι δεχκασάμωρον λακωνικὰ χημάτια, μετὰ
 δὲ ἄλλα ἀπῆκα, ὅ τριτὸν δὲ πλὴν κεφαλῶν ἐρέ(α)ς ἐπὶ πλὴν τραπέζων, τοῖσι σκέλεσι ἐ-
 χειρονόμωσε. Fortasse staticulus dicitur latine, vt apud Plautum in Per-
 sa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem quem Hegea Fa-
 ciebat. vide vero, si tibi satis placet. Ρε. volo Reddere quoq; Diodo-
 rus quem olim faciebat in Ionia. σχηματῆρ μωρον etiam dicitur ὁ
 πεπλασμένω ἀνὴρ καὶ μὴ ἐξομολογημένος, qui ingenue non loquitur &
 simpliciter, sed efficto vultu & sermone assimulato. Tracta metapho-
 ra ab illis saltatoribus, qui in multas species sese assimulabant. σχή-
 ματα enim proprie πρὸ δεχκασῶν dicuntur, vt dictū est superius. Xenoph.
 in Sympo. ἠδ' ἔως ἐν ὧ Συρακόσιε μάθοιμι τὰ σχήματα πρὸ σε, id est saltandi
 artem. Et σχηματίζομαι τὸ πλάττομαι ἢ ὑπεκρίνομαι, & in certam quandā
 corporis affectionem componor, vt idem Xenoph. in Sympo. ὁ δὲ ὁ
 ἐχηματίζοντό πως. ὅθεν ἐχημονῶ, καὶ ἄχημονῶ. σχηματισμός etiam cultum
 corporis, compturamq; significat. Plato libro quarto de Repub. κε-
 ράς τε καὶ ἀμπεχόνας, καὶ ὑποδέσφας, καὶ ὄλον τὸν τὸ σώματος χηματισμόν. Ponit-
 tur & pro fastu vt apud eundem libro sexto, καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δ' ἐαί-
 ρη αὐτὸν, χηματισμὸς καὶ φρονήματαρ κεν, ἀνὸν νῶ ἐμπιπλάμωρον. Et χηματίζε-
 σθαι, ornari, componi, colí, in Gorg. πρὸ κυβερνητικῆς loquens, καὶ αὐτῆ μὲν
 προσεσαλμῶν ὅτι ὁ κοσμία, ὁ ἔ σεμνύνει ἐχηματισμῶν, ὡς ὑπερῆφανόν ἡ διαπρασ-
 τωμῶν. hoc est non vt rhetorica magno cultu & exquisito sese vendi-
 tat. σχηματίζω, effingo, assimulo. Athen. ἡς ὄνας αὐτῶ ὑπερφανόμωρος
 ὁ δεός, χηματίζοι αὐτὸν πρὸς πλὴν φθι γραφῆς ἐπιτηδεύοιτα. Est etiam ἀπὸ τῶ
 πρὸ δειπνοποιεῖν, pro cœnam mihi apparo, & epulor in cœna, hoc est
 cœno. Xenoph. ἔσι δ' ὅτε καλῶν καὶ τῶν εὐκαταπέδω μωροῖς, καὶ ἀριστῶσι, καὶ
 δειπνοκρίμωροῖς ὑπεχέρει. Et in primo πάλαιας, ἔνταυθα ἐδειπνοκρίετο ὡς πρὸς
 θεράσων. Et in quinto, ὁ μὲν δὲ ἐπὶ τῶν ταχθέντων διηροῦντό τε ταῦτα καὶ ἐδ' ὅ
 πνοροῦντο, sibi cœnam apparabant. Δειπνοκρίειν autem est eius qui cœ-
 nam condixit apud se. Alciph. ἄοιτὸν ἡμᾶς δ' εἶ, τὰ μὲν κενεῖν, τὰ δὲ μαλακίεσθαι,
 τὰ δὲ δειπνοκρίειν, τὰ δὲ κοσμεῖν σοι τὸν ὀικον. Sic ἄριστοκρίεμαι vtroq; modo
 accipitur. Idem in primo ἐλλωικ. ἐν τῆ γῆ ἀριστοκρίεμαι. Athen. in octauo,

Defaltare

σχημάτωρ

Staticulo

σχηματῆρ μωρον

σχήματα

σχηματίζομαι

σχηματισμός

σχηματίζω

δειπνοποιεῖν

δειπνοκρίειν

ἀριστοκρίεμαι

ἀέγει οὐκ ὄπρ νῦν ἢ κρήνη ὄβρι ἵπέλαιθ' καλυσμῶν καὶ ὁ ἴσος λιμῶν, ἀλιέας ἀρισ-
 τοκρίεσθαι. ἔ τῆν ἰχθύων ἡνὰ ἀποθορόντα σῶν ἀνθεκίε, ἔσπεσφρ ἐς φόρυτὸν, καὶ ἀφθῆναι
 ὑπ' αὐτὸν λόχμου ἐν ἢ ἦν σῶς ἀγρῶ. σιτοκρίεμαι, panem facio, in panificio
 occupatus sum. Idem in sexto πάλαιας, κερμυλλας δὲ χημῶν ἀυθόθεν πρὸς ἀσκηδία
 (αδ)ς, ἔσι σιτοκρίεμαι. τὸ γὰρ κερμύττωρ ἔ σιτοκρίεμαι ὄργων. Alibi pro ci-
 bum fumo, id est σιτοκρίεμαι epulor, quod ipsum interdum accusatiuo
 iungitur. Idem, σιτία δὲ σιτῆν καὶ ποτὰ πίνης τὰ φαυλότατα. σιτοκρίεμαι, vt δὲ σιτοκρίε-
 πνοποιεῖν, pascor, alo, accusatiuo. Idem in quarto πάλαιας, πρῶτον μὲν ἔ νῦν ἐκ
 ἐρ φυλάτεις δὲ φυλάτεις τῶν εἰμῶς δ' εἰο. ἔ δ' ἂν σιτοκρίεμαι τῶν εἰμῶς. ἔ γὰρ λιμῶν
 δ' ἴπρ ἀποκτενέμω αὐτῶν. ὄφοποιεῖν, edulium conficio, opsonium appa-
 ro. Idem in tertio ἀπομνη. Ἄλλον δὲ ποτε ἔ σιωδέπνων ἰδῶν ἐπὶ τῶ ἐνὶ ψωμῶ
 πλάσων ὄφωρ γυόμωρον, ἔρα γένοιτ' ἂν ἔφκ πολυπελέρα ὄφοποιεῖν ἢ μάλλον τὰ ὄφω.
 λυμωνομῶν, ἢ ἦν ὄφοποιεῖται ὄμα, πολλὰ ἐδῶν, καὶ ὄμα, παντοδαπὰ ἡδύσμα-
 τα ἐς τὸ σῶμα λαμβάνων. Δυσβατοκρίεμαι, difficilem aditum aut transi-
 tum, aut receptum facio. Idem alibi, μεμνῶν δὲ κἄκῆνο χημῶν μίποκε ἐπὶ
 τῶν κρέττης ἐλαύειν ὄπιθεν ἵπποισι δυσβατοκρίεμωρον. ἔ γὰρ ὄμοιον φθῆσαν, καὶ
 διώκοντα σφαλῆναι, hoc est equis receptum difficilem facientem. ἐξιδιοποιεῖ-
 σθαι, mihí vendico. Athen. ὄρῶν αὐτὸν ἐξιδιοποιεῖν πλὴν μοναρχίαν,
 ἀπέκταινεν. Idem lib. decimoquinto, λαβῶν δὲ παρ' ἐμῶ ὁ πᾶσι κλοπῶν ὄφθῆ-
 ζων ἡφαισίων, ἐξιδιοποιεῖται πλὴν λῦσιν, καὶ σὺν γραμμά δ' ἐδῶκεν ἐπιγρᾶφας πορ-
 τῆ παρ' ἄνακρέοντι λυγίνος σεφάνος. ἢ id est tanq̄ a se inuentum edidit, ac sibi lau-
 dem tribuit libro edito. αὐτῶ ἔ ἔαυτῶ πρὸς ποιεῖται, vt Synes. τὸ μὲν προσήκορ πρὸς ποιεῖται
 πρὸς ποιεῖται, alienam rem sibi asserere, id est προσποιεῖται, de quo supe-
 rius dictum est. ἐξιδιοποιεῖται etiam est occupare. Idem Xenoph. ἐκ τῶ ἐξιδιοκρίε-
 τῆς οἱ εἰσῆκοντα ἐβλαθῆν ἔλθοντα ἐξιδιώ(αδ)ς, ὡς ἐναι σέοσι κατὰφυγῶν. Di-
 citur etiam ἐξιδιώ(αδ)ς, Strabo lib. vltimo, ἔφθκ γὰρ ὄ σῶμα ἀφελόμενος πρὸ
 δίκων ὁ ἔ δ' ἄργς πτολεμαῖος, κατὰκομίζοντα ἐκ τῶ βασιλῶνος, ὁ ἐκ τρεπόμενον ταντῆ
 καὶ πλεονεξίαν, ὁ ἐξιδιώ(αδ)ς τῶ ἄργῶ. Significat etiam amicum mihí pe-
 culiaré reddo, priuatim familiaré mihí facio. Xenoph. in. vii. πάλαιας,
 ἔπῆγε μὲν τῶ ἐξιδιώσω με, καὶ πρὸς σοι ἐκέλευ(αδ)ς μὲν εἶναι, ἢ δὲ πρὸς ἐλεπτος ἦν, ὅτι πρὸς σε
 ἔσπτες καὶ ἀποστῆς διημέροισι. αὐτῶ τῶ ὄφθῶσω. Hoc enim etiam ὄικεῖται dici-
 tur voce passiva. Greg. ἐς ἄθωασ. de magnete lapide, ἀξέητῶ φύσεως εἶε ἢ
 σίδηρον ἔλκω(αδ)ς, καὶ ἔ σφόταρον ἢ ἡλως ὄικε(αδ)ς. Herodia. p auctorare, & sibi
 obgratú reddere, vel beneficio obstrictú sepe utit. vt in eo loco, πάντων
 ἢ θραπδόνων ἢ πλάζων, ὁ χιλιαρχος πλάσωνι θερσκέα ὄικε(αδ)ς ἐκφνον. Dicit in-
 terdú ὄικε(αδ)ς actiua voce. χίων μάτρε, ἦν ἔ ψυχῶν ἔ δὲ ἔ πρὸς ἔχον σῶμα ὄικε(αδ)ς.
 σε τῆ ἔαυτῶ δαλέα, τὰυτῆ τῶν ὄικονομίαν ἐλλάψεν ὄικε(αδ)ς κερμωρομῶν ἢ σῶμα(αδ)ς.
 πρὸς ποιεῖται preter id quod dictū est, etia ἔ κτῶμαι significat, & cōparo, πρὸς ποιεῖται
 quero, emereor. Demosth. τὰς ἀκαθὰς ἐλπίδας πρὸς ἔθων πρὸς ποιεῖται ἔαυτῶ καὶ τῶ
 πᾶσι. πρὸς ποιεῖται αὐτῶ voce actiua tueor & seruo significat. Lyf. καὶ θάνατος, πρὸς ποιεῖται

σιτοκρίεμαι

σιτοκρίεμαι

ὄφοποιεῖται

δυσβατοκρίεμαι

ἐξιδιοποιεῖται

ἐξιδιοποιεῖται

ἐξιδιοκρίε-
ται

ἐξιδιώ(αδ)ς

ὄικε(αδ)ς

ὄικε(αδ)ς

αυτὴ κατεγνώσθη, ἢ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων πρῆξεν αὐτῆς. Thucyd. οἱ δὲ ἐσελθόντες πρὸς τὴν ἰστανίαν τὸ χωρίον. πρὸς τὴν ἀμύμον etiam dicitur arte singulari & industria factum. hoc est πρὸς τὴν ἀμύμον. Theophrast. ἐν δὲ Ἀσίᾳ φασὶν, ἐκ ἐκπεπληθύνοντες πλὴν δαΐδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ θεῷ δένδρον προσκαίειν, φέροντες ὄργανόν τι περὶ πρὸς τὴν ἀμύμον. πρὸς τὴν ἀμύμον etiam sic accipitur ut πρὸς τὴν ἀμύμον. de quo alibi dicitur. hoc est in contrarium & praepostere facere. Phalaris μέση νόις, πολὺ κλειτὸν ὡς πτωχάνομαι τὴν ἰατρὴν ἡμῶν μέμφεσθε, ὡς προσόπτω τὴν ἄκρην γυναικῶν ἐλθόντων γεγενηότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν δ' ὠνάμην ἀκρῆναι, χαλεπώτατος δὲ ἴηρπασε νόσος ἢ τὴν ἔπαινον αὐτοῦ ἐν δίκαιοσύνῃ, κατ' ἄρῃαν ἀδικίας πρὸς τὴν ἀμύμον, id est praepostere interpretamini. ἰηρπασε etiam est ferme πρὸς τὴν ἀμύμον. id est mihi auctoro, ad auctoritatem meam fidemque traho. Gregor. in primo ἰηρπασε etiam dicitur ὅτι ἐξ ἀνωτικῶν, δὲ δὲ ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τὴν ἐν τέλει. τὸ μὲν τὴν ἀμύμον ἡπώμην, τὸ δὲ ἀπλότητι πρὸς τὴν ἀμύμον. Idem, λόγοις ἡμέροις ἐμοι γλώσσῃς ἡπώμην τὴν πῶλιν ἐπιχρῆσθαι. Demosth. πρὸς πᾶσαν ἄνθρωπον. ὁ δὲ μετ' ἐμῶν τοὺς λακιδάμονες, πάντα τὰ πράγματα ἡπώμην πρὸς τὴν ἀμύμον, ἵνα μὴ δὲ ἡμῶν αὐτῶν οἱ φωνεῖς ἡπώμην. hoc est δικαιοσύνην τῶν ἀμύμον, sibi concilient. Aristotel. in quinto πολιτικῶν. κατ' ἄρῃαν γὰρ ἀποδομοῦντες, ἐτάρος ὡς ἡμῶν ἀμύμον αὐτοῦ ἡπώμην, dicto audientem sibi reddidit. Est enim ἡπώμην etiam ἡπώμην αὐτοῦ ποιῆσθαι. Ἀποδομοῦντες econtrario significat renunciatio alicui amicitiam. Plutarch. in Sympo. τὴν σοφῶν, ἡμῶν ἄρα ὁ χίλων διαλύσας πλὴν δόλων ἡμῶν καὶ ξυγῶν, ὅτι τὸς νόμους ὁ δόλων ἔφη μετακινήσας εἶναι. καὶ ἐγὼ, γελῶν ἡμῶν ὁ λόγος. ἔτι γὰρ δὲ πρὸς τὴν ἀποδομοῦντες τὸν ἀντιφρονῶν ἀντιφρονῶν νόμοις, ὅλως μετακινήσασθαι. πλὴν ἡμῶν ἀντιφρονῶν νόμοις. Σκωμοῦντες & σκωμοῦντες. Greg. ἐς τὰ γυνέδια, μὴ σιβάδας ὑψηλὰς πηξόμεθα, σκωμοῦντες τῆ γαστρί τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς. Herodia. Ἰλα δὲ ὀφθαλμοῖς πρὸς αὐτοῖς, ὅθεν ξύλων ἔσσης ἐκτενείας, συμπληγνύοντες αὐτὰ καὶ ἀρμολύοντες σκωμοῦνται, tabernacula excitant, domus coagmentant. Σεμνοῦντες. Gregor. τὴν μῶν ταῦτα ἐν δὲ κράτες ἐλοκαλίας, καὶ σεμνοῦνται τὰς ἐπινοίας. Significat grauiter se habere, in grauitatem se componere, honestos & speciosos mores praeferre, & σεμνοῦνται φωνεῖται voce actiua dicitur, ut permulta alia ab eodem verbo composita. Σκωμοῦντες, δεινοῦντες, σωματωῦντες, κοσμοῦντες, κλεινοῦντες, ἐρηνοῦντες, ὀδοῦντες, ἡθοῦντες. Σωματωῦντες, in vni corpus cogo. In praefatione Pandectarum, Διότις πάσας ἡμῶν τὰς τὴν νόμων πρᾶγματάς σωματωῦνται οἱ ἐν τὸν χεῖρ ἐξ ὁμοειφαλαμῶν. Significat etiam corroboro, σεβαῖω, denso. Aristot. πρὸς κόσμους, σωματωῦνται δὲ τὰ ἐσιόντα σωματωῦνται, ἢ ἡπώμην ἐν τῆ γῆ ἡπώμην κειρομυμῶν, validiores fiunt. Σωματωῦνται. Σωματωῦντες est in corpus ire, ut Quintilianus loquitur, hoc est corpus lentum fieri & concrefcere. Sic Theophrast. ὅπως σωματωῦνται dicit, qui in corpus coacti sunt. Σωματωῦντες de mangonibus Strabo dixit, qui corpora hoc est ἀνδράποδα venditant & emptitant. & Σωματωῦντες.

ἰηρπασε

ἰηρπασε

σκωμοῦντες

σεμνοῦντες

σωματοῦντες

σωματοῦνται

σωματοῦνται

σωματοῦνται

τέμνο

τέμνο δὲ ἀνδραποκᾶπκλῶν. Σκωμοῦντες, fabricor, κατὰ σκωμοῦντες Plutarch. Σκωμοῦντες. ὄργανα ἐσκωμοῦνται. Idem Σκωμοῦντες vocat scenicum habitum & instrumentum. πολέμοιοι, bellum cico, paci aduerfor. Xenoph. in quinto ἐλλωμῶν, λαμβάνω τὴν ἰστανίαν, ὡς πολέμοιοι. Cui opponitur ἔρημοιοι, & ἔρημοιοι pacificator. Idem in sexto, ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιδυμῶν, ἐρημοιοις ἡμῶν ἐκπέμπει. κοσμοῦντες de deo dicitur mundi opifce a Phī κοσμοῦντες lone, & κοσμοῦντες, liber est Empedoclis, cuius meminit Aristoteles ἐν κοσμοῦντες τὴν μετὰ τὰ φυσῶν κόσμῶν est rerum coagmentatio composita, concinneq; digesta, cui ἀκοσμία, opponitur, hoc est congeries confusa & ἀκοσμία, incondita apud eundem πρὸς κόσμους. Plato in Gorg. φασὶ δὲ οἱ σοφοὶ ὡς καλλικλῆς, καὶ ἔρωσθρ καὶ γῶν, καὶ δεῖξ, ἢ ἀνδρῶν πλὴν κοινωνίαν σωεῖται ὡς ὠλίαν, καὶ κοσμοῦντες, ἢ σωφροσύνην, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἄλλο τὸ τοιοῦτον τὰν κόσμους καλῶν ὡς ἐτάρος, ἐκ ἀκοσμίαν. Greg. ἐν πύθωνι κόσμους ἢ πρὸς ἀκοσμίαν λαμβάνει. Alibi de chao loquens, καὶ γὰρ ἔπειπε θεῷ μεγάλῃ φωτὶ ἐν δὲ μισρήν ἐκ φωτὸς ἀρξάσθαι, ὡς λῦει δὲ σκοτῶν ἢ πλὴν ἐπέχουσαν τέως ἀκοσμίαν, ἢ ἀτάξιν. ἀκοσμία etiam est dedecus, & indignitas, & status publici perturbatio, cum vnicuique ordinis suae vices, suaq; dignitas non constant. Quo verbo Plutarch. statum reipublice tempore belli civilis appellavit. ἀκοσμίαν est flagitiose viuere Isocrati in Areopag. quod & ἀκοσμίαν Ἀτακτεῖν dicitur, opponiturq; θεῷ ἀτάκτως ζῆν. Demosth. τὴν ἐδελήσθαι φιλοζυμῶν τὸς ἡμῶν, ὅταν ὁρῶσι μῆτε τὴν χριστοῖς ἢ ἀτάκτως χάρις ἔσσαν, μῆτε τὴν κομμοῖς ἢ ἀκοσμίαν ζυμῶν. Significat etiam ἀκοσμίαν, munere meo perperam fungor, vices meas non obeo. ut ἢ τιμοκρ. καὶ κατὰ γινώσκειτε δεσμῶν ἢ ἀκοσμοῦντες. id est eos qui imminente expeditione munus suum detrectant. Lys. καὶ μηδὲ μῶν συνηγῶν τὴν ἀκοσμοῦντες ἐν θεῷ πολέμῳ, τὴν ἀκοσμοῦντες. id est λεπτοκακτώνας vel ἀτακτώνας. Est autem Ἀτακτεῖν ordines non Ἀτακτεῖν seruare, in manipulo, aut decuria, aut turma se non continere, vel militiam detrectare. quo modo Demosth. vitur, hoc est in ordinem se non redigere, e classe sua se subducere. Significat etiam inhoneste & petulantier se habere, flagitiose viuere. Plutarch. in Apophth. θεμισοκλῆς ἐν μὲν ἀκοσμίαν ἐν ὅν ποτις ἐκλυιδεῖν καὶ γωμοῦντες. ἐπὶ δὲ μιλιτιάδῃς στρατηγῶν ἐν ἰστανίαν ἐν μαρμαρῶν τὴν πολέμους, ἐκ ἐν ἢ ἐν τὴν ἀτακτώνας θεμισοκλῆ. Ἀτάκτως Ἀτάκτως incomposite atq; inordinate, ut Cicero de Vniuersitate transtulit. cui opponitur τεταγμένως, σωπεταγμένως. Contra ἀτάκτως, ordinibus ratis & constitutis. κόσμος etiam γωμοῦντες mundus muliebris appellatur, κόσμος γωμοῦντες quo matrona (ut inquit Vlpianus) mundior fit, id est comptior & ornatio. κόσμος etiam ἀτάξια. Plutarch. ὅτι ἐν κόσμους ἔχει δὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Aristotel. de mundo, τὸ πὲ καλῶν πᾶν ἐπὶ ὀνόματι ὅτι τὰς, ἢ τὸ τεταγμένως ἀπὸ τοῦ κόσμους λεγόμενον κειρομυμῶν. Idem de regno Persarum, τὸς ὅτι ἢ κόσμος, καὶ μάστις τὴν φρικτωρῶν κατὰ διαδοχὰς πυροδυσσῶν.

Αταξία. tam descriptę vices, ordinesq̃ tam constituti. *Ἐγκόσμως, δὲ ὀτάκτως, de core. & ἔυκοσμία, decentia. Ἀταξία & ἀκοσμία, talis est, qualem describit Ouidius in principio quinti Fastorum, quam in κόσμος ὀτάξιαυ*

κόσμος ἀρχή vertit maiestatis exortus. *κόσμος* etiam est magistratus apud Cretenfes, qui Ephorus apud Lacedemonios dicitur. Auctor Aristotel. in secundo Politic. a quo κοσμίη dicitur sunt, qui eum magistratum gerebant. *Διάκοσμος*, digestio, distinctio, compositio ordinata. Synel. τὰ δὲ δέες παντός Διακόσμος σία δὲ ἀνδρῶπινορ. ἀντι φη δὲ Διακοσμήσεως. Est em

Διάκοσμος *Διακόσμοις*, digestio, & rata distinctio, pro quo Cicero descriptionem dicere solet, vt de Natura Deorum, Anaxagoras primus omnium rerum descriptionem mundumq̃, mentis infinite vi ac ratione designari voluit. Alibi, Hęc omnis descriptio siderū, atq̃ hic tantus cęli ornatus, & reliqua. Idem, Stellarum inhaerentiū ita descripta distinctio est, vt ex nota figurarum similitudine nomina inuenerint. Dionys. *Διακόσμοις ἐκκλησιαστικῶς* vocat. & *Διάκοσμος*, ordinem sacerdotum, hoc est gradus sacris cęrimoniis operam nauantium & ascriptorum. In cęlo vero *Διακόσμος* vocat descriptionem mentium beatarum . hoc est no-

Διακοσμίη uem illos gradus, ordinesq̃ cęlestes. *Διακοσμίη*, digerere, describere, compositę & ordinate decoreq̃ coagmentare. Aristotel. *πρὸς κόσμος, ὄντως οὐκ ἔστι τὴν ὅλων σύστασιν ἔχων ἀείων* ὅλας ἀρχῶν κράσεως μία *Διακόσμοις* ἀρμονία, **κατακόσμος** vnā digestit co-

κατακόσμος hærentia & concentu. Idem, πῶς τε καὶ ἄλλοι καὶ ἀλάστον, ἀδιέξε τε καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ τὸ ὅλον ἔχων δὲ Διακόσμοις μία, ἢ διὰ πάντων δυνάμεις. *κατακόσμος*, cōpono, apto, digero in ordinem Plato in Politico, μετὰ δὲ ταῦτά προσιδόντες ἰκανῶς χρόνος, ὁ κόσμος θορύβος τε καὶ ταραχῆς ἴσθι παύσασθαι, καὶ τῆν σασμῶν γαλήνης ἐπιλαβόμεθα, εἰς τε τὸν ἐπὶ πάντων ἑαυτὸν κατακόσμομα

κατακόσμοις *μν* id est ratione & ordine constitutus. Et *κατακόσμοις* apud eundem, ordo & digestio rerum, & apta compositio. ὄνομαστικῶς, nuncupo. Aristotel. in secundo Ethicorum, εἰσι μὲν οὐκ ἔστι τῶν τῶν καὶ πλείων ἀνώθυμα. περιστερον δὲ ὅσων καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν ὄνομαστικῶν σαφηνείας ἔνεκα, καὶ τὸ ὄνομαστικῶν. id est eos certo nomine nuncupare. *ἠθοποιῶς*, mores formo, instituo moribus. Plutarch. in Politicis præceptis, ἄσθῆ ὅσων δὲ ἀρχῆς μὲν, ἢ τῶν ἠθῶν κρατεῖ τὸ πίνοντες, ἡσυχῆ δὲ διαθάλπον καὶ κατακοσμοῦμεθα, αὐτὸς ἠθοποιῆς τὸ πίνοντα, καὶ μεδίσησιν, ἕτω τὸν πολυτάκτον, & cætera. Idem alibi, ὅν γὰρ δίδοντες πῶς ψυχῶν προσφῶν ἀποκνήσεως ἠθοποιῶνται.

Informo. Hoc Cicero informare appellat, vt pro Archia, Vbi excessit e pueris Archias. atq̃ ab his artibus, quibus etas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendū studium contulit. Alibi, Animus bene a natura informatus, id est ἠθοποιηθεὶς, vt Plinius in Epist. Nam & informari a me, & institui cupit. Est enim informare certam morum formā

animo imprimere. Quare informationem Cicero vocat notionē a natura animo impressam. hoc est prænotionem & προλήπην, quasi præsumptam notitiā & anticipatam, in primo de Natura Deorum, Quæ est enim (inquit ille) gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum? quam appellat προλήπην Epicurus, id est antceptam animo rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicq̃, nec disputari possit. Informatio etiam est υποτύπωσις vt supra diximus, & φαντασία. Impressa igitur rei in mente forma, informatio dicitur, siue a natura, siue a præceptore imprimatur. Et informare verbum υποτυπῶσαι dicitur, & forma est υπογραφή καὶ υποτύπωσις. Idem, Cum enim formam reipub. viderim, quale ædificiū futurum sit, scire possim. Architec̃ti ichnographiam & scenographiam vocant. ἠθοποιός est animi formator, & morum cōcinnator. Columel. in præfatione, Deniq̃ animi sibi formatorem præceptoremq̃ virtutis è cœtu sapientium arcessat. λόγος etiam ἠθοποιός est oratio morata, vt Quintilianus in quarto appellat, id est mores exprimens. Nā præterq̃ planam (inquit) & breuem, & credibilem, moratam vult esse narrationem. Sed in oratione morata debet esse omnia cum dignitate, quæ poterunt. Aristotel. ἠθοποιός γὰρ ἢ μέλαινα χολεῖν, hoc est mores instituit & facit. Alicarnas. de Lydia, ὅταν δὲ μηδελίαν ἀφορμῶν ποιῶντων πρὸς τὴν πραγματῶν λάβη, αὐτὸς ἠθοποιεῖ, καὶ κατασκευάζει προσώπων ὅσα ἔστι καὶ ἡγεῖται. Προαίρεσις αὐτοῦ ἄσέας υποτιθεὶς καὶ πᾶσι μέτριά προσώπων. id est, mores effingit, personiq̃ congruentes, ac veri similes accommodat, vt fidem iudicibus faciat. Idem, κράσις δὲ πάντων ἐγγίει εὐκλειῶν φῦσιν ἀνθρώπων κατῆλθῆναι, καὶ τὰ προσήκοντα, ἐκείνοις ἀποδοῦναι πᾶσι τε καὶ ἠθῆν, καὶ ἐργα. ἀποδίδομι οὐκ αὐτῶν καὶ τῶν ὀφειλόμενων ἀρετῶν, καλὴ μελίω δὲ ἢ τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν. ἀπὸ τοῦ ἢ καὶ εὐρηθῆναι δυνάμει πρὸς τῶν ἠθῶν τῶν προσώπων εἶτε ἀνθρωπῶν τῶν εἶτε ἀψυχῶν. id est ὅτι μὴ προσήκον ἠθῶν ὁ πᾶσι ἀποδίδοται. & infra, ὅν γὰρ δυνάμει μόνον υποτίθεει χρόνος καὶ ἐπιφῆς καὶ μετρία τὴν λέγοντας, ὥστε εἰκόνες εἶναι δοκεῖν ἢ ἠθῶν τῶν λόγους, ἀλλὰ ὁ τῶν λέγειν ἀποδίδοσι τῶν ἠθῶν δικαίον, ἢ πᾶσι φησὶ αὐτὰ εἶναι τῶν κράσις ἀπὸ τοῦ ἢ καὶ ἠθῶν καὶ κοινῶν, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις σωτηρίας πῶς ὁ ἢ ὄγκος, καὶ εἰς ἐπιτηδύσειας ἄπαν ἀνθρωπῶν. id est, qd̃ em̃ vel elate vel affectate enunciat, id omne sine morum expressione affectuumq̃ dicitur. ἠθοποιῶν etiam dicitur qui moribus est incompositis & rusticis, vel petulantibus. Cicero ad Atticum de fratris filio scribens, Nihil ego vidi tam ἀνθρωπῶν, tam auersum a suis, tam male moratum, tam ineptis moribus præditum. ἠθικὸς γὰρ φῆσι pīctor ethicus, qui nō mō iconicas imagines pingit, sed etiā mores exprimit: hoc est sensus, vt inquit Plinius, & motus animi. Aristot. in ult. Politic. ὅμιλόν ἐστι ὅσον διαφέρει καὶ πρὸς πῶς τῶν θεωρεῖται, ὅτι καὶ τὰ πᾶσιν ὁμοίως

Informatio

ὑποτυπῶσαι

ἠθοποιός

Oratio morata.

ἠθοποιός

ἠθοποιός

ἀνθρωπῶν

ἠθικὸς γὰρ φῆσι

ρείν τες νέες, ἀλλὰ τὰ πολυγνώτου, καὶ ἔτι ἀλλοῦ τῆν γραφείων ἢ τῆν ἀγαλμα-
 τοποιῶν ὅτιν ἡδικε. Est autem ἡδικὴ ζωγραφία. pittura morata. Ethologi
 etiam mimi dicti morum et affectuum effictores, de quibus in Anno-
 tationibus scripsimus. Est etiā harmonia quaedam morata, ut Aristo-
 tel. in eodem libro docet statim post verba supradicta, ἐν δὲ τῆς μέλεισιν
 ἀντὶς ὅτι μιμίματα τῆν ἡδῶν, καὶ τῶν ὅτι φανερὸν. διδύς γὰρ ἢ τῆν ἁρμοσιῶν
 διέσκει φύσις, ὥστε ἀκρόντας ἄλλως διατίθεσθαι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἔχειν τρόπον πρὸς
 ἐκάστῳ αὐτῆν, et reliqua. ὁδοποιῶ, viam munio, transitū prestuo. Gre-
 gor. σφηκία προδραμοῦται, ὁδοποιῶσαι τῶν Ἰσραήλ, τες ἀλλοφύλας ἀνέργε-
 σαι. quasi viam praeuntes, et transitum aperientes. Aristotel. in primo
 τῆν μετὰ τὰ φυσ. προϊόντων ἄ ἕτως αὐτὸ πρῶγμα ὠδοποίησεν αὐτῆς, καὶ
 σαυηνάγκασε ζητεῖν, res ipsa eos produxit, et progredi coegit. Herodian.
 τὸν δὲ τόπον χαμαζέρας ἀνοίξεας, ὠδοποίησε. ὁδοποιοῦς, magistratus Athenis,
 qui latine viator dici potest, apud Demosth. κτισίφ. et in exercitu,
 qui viam muniunt exercitui, apud Xenophon. in sexto καμδίας, ὁδο-
 ποιοὶ vocantur.

Ἄπ τῶ φέρω adnotauimus voce passiva, σιδηροφορῶμαι vt σιδηροφορῶ, δυσ-
 φορῶμαι, κυκλοφορῶμαι, τυμπανοφορῶμαι. Thucyd. in primo, τὸ τε σιδηροφο-
 ρεῖσθαι τῆς εἰς τὴν φιλίασιν ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τῶν ἑλλῶν ἐσιδηρο-
 φορῶν. id est gladius & enses gestabat olim. Aristotel. in secundo Politic.
 ἐσιδηροφοροῦντότε γὰρ οἱ ἑλλῶνες, καὶ τὰς γυναικάς ἐνοῦντο παρ' ἀλλήλων. Σί-
 δηροῦ enim σιδηρίον gladium significat, quo Synes. vsus est. Xenoph.
 in tertio καμδίας, ὁ δὲ ἐν αὐτῶ λοιπὸν ἦν τὸ ἐμβάπτεισθαι, τὸ τὸ πῶς ἢ τὸ ἐκ-
 πεπληχθῆναι τε καὶ ὀργιζέσθαι τῆ τύχῃ, δυσφορῶμαι ἀνέτριψαι, praē impatien-
 tia contriuit. Idem, ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς αὐτῶς ἀνεχώρησεν, ἐδυσφοροῦντο. Sic di-
 citur voce passiva vt ἀπορῶμαι, vt ὀδυμῶμαι, pro alacri animo sum, et
 gaudio perfusus, quo idem auctor vsus est in septimo ἐλλῶν. Et alibi
 saepe pro hilariter viuere, ἐκεῖ μένωτες ἐδυσφοροῦντο καὶ ὀδυμῶντο. Plu-
 tarch. in Serto. ἐδυμῶντο τῶν ἀγαθῶν ὡς ἀγαθῶν ἐδυσφοροῦντο. Vt ὀπορῶμαι,
 vt ὀκαρῶμαι. Athen. libro sexto, πρότερον δὲ ἕτως ὀλιγοδείεις ἦσαν οἱ τῶν ἰτα-
 λῶν κατ' ἰκοῦντες, ὥστε καὶ ἡμᾶς ἐκ φησὶν ὁ ποσειδῶνας, οἱ σφόδρα ὀκα-
 ρῶντο οἱ τῶν βίοις, ἦγον τῶς ἕξ, ἕως μὲν ὡς ἐπιτόπολιν πίνοντες, ἐθίοντες δὲ
 ὁ δὲ ἐν τύχοι. id est qui maxime copiosissimi rebus ad vitam necessariis
 erant, tamen liberos abstemios alebant. vel qui loca maxime opportu-
 na colebant ad quaerenda vitae necessaria, et quibus abunde vacabat
 vitae necessaria comparare. Ἐκαρῶ etiam dicitur, pro est mihi ocium,
 mihi vacat hoc agere. Lucianus, τῶς ἀνάγκης ἀφεδέντες ἠκαρῶντο ἐπινοεῖν ἔ-
 τῶν κρεττόνων. Simile est εὐχρησῶμαι. Athenus lib. septimo, ὁ δὲ μέγιστος
 τῶν ἀρχαίων ἠκαρῶντο αὐτῶ ὠνυμῶντο, πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖτο τῶν δια-
 τίμων, ab iis quibuscum comode egerat, quos commodis affecerat,

ὁδοποιῶ

ὁδοποιῶς

Συώθετα ἀπ τῶ φέρω

Ἐδυμῶμαι

Ἐκαρῶμαι

Ἐκαρῶ

Ἐυχρησῶμαι

& qui ei erant obnoxii. Sic Plutarch. in Apophth. τῶν δὲ ἀδωαίων αὐτῶ
 προσηλακίζοντων, τὶ κοπιᾶτε ἄπειρ, ἢ τῶν αὐτῶν πελάκις ὀχνησῶντες; qua de
 causa eos lacestis, ab iisdem saepius commode tractati? hoc est cur
 fastiditis eos qui saepe commodis vestris seruiuerunt? & novos semper
 administratores quaeritis? de Themistocle loquens. Dicitur etiam
 εὐχρησῶμαι, pro commode vti, in commodum suum vertere. κυκλοφορῶμαι
 Aristot. κατὰ τὴν γῆν τὸν κυκλοφοροῦντα σφαίρας, versata sphaera. sed est
 significatio passiva a verbo κυκλοφορῶ, vt κυφορῶ, καὶ κυφορῶμαι. κυφορῶ
 γὰρ ἢ γωνί, id est fert vterum. ἀντὶ τῶ ἐγκυμῶν, καὶ καὶ ἢ γαστρί ἔχει
 κυφορεῖται δὲ δὲ κυβελου, id est gestatur infans in utero. Lucianus, ἢν γῆ
 αὐτῆ κυφορῶνται ἐκ σῶ, τὸ περὶ τῆν ἰσθμῶν ἐργάζεται οἷα ἢ σὺ ἔδρασκε ἢ κρόνον. κυ-
 κλοφορῶντες, versatilis Plutar. κυκλοφορία ἢ κυκλοφορικὴ κίνησις. Aristot.
 in nono τ μετὰ τὰ φυσ. Δορυφορῶ & ὀπλοφορῶ cū accusatiuo cōstruun-
 tur, pro cingo latus, et in modum satellitis comitor & stipo. Plutarch.
 τὸσανταίς μυριάσι περὶ καὶ χιλιάσι πῆλῶν ὀπλοφορῶντες βασιλεῖς. ἀντὶ τῶ
 δορυφορῶντες. τυμπανοφορῶμαι passiva voce dicit. Athen. lib. xii. de Dio
 nyfio tyrāno eiecto, αὐτῶ δὲ Διονυσίου τέλει μητραγυρῶν ἢ τυμπανοφορῶ-
 μῶν, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψε. Sunt autem μητραγυρῶν qui stipem co-
 gebant matris deorum tympana gestantes: quales hodie caecos vide-
 mus vestibulatim tympana pulsantes & canentes. ἕως γὰρ ἐκάλου δι-
 καλοὶ τῶς μετ' ἑσῶν προσαιτούτας, ὅτι οἱ εἰδῶλα συμπεριφέρονται (ὅθεν καὶ
 ἀγυρῶς ἀντὶ πτωχίας λέγεται) Quo nomine οἱ εὐλοκορῶντες ἀπατεῶνες signi-
 ficantur, natioq; hominum prestigiatrix, & circulatrix, & flagitatrix
 stipis. Plato in secundo de Repub. ἀγυρῶν ἢ καὶ μάντιες ἐπὶ πλοσίων ἔν-
 ρας ἰόντες, πᾶσι οἷς ὅτι πᾶσι δῶνάμις ἐκ δῶν περιβολῆν δούσαντες τε
 ἐπωδῶν. ἔτι τε ἀδικημάτων γέγονεν αὐτοὶ ἢ προγόνων, ἀκρίβη, μετ' ἡδῶν τε
 ἐσῶν ἢ ἐχθρῶν ἐπαμύνα θέλη, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν, ὁμοίως δίκαιον ἀδικῶ, ἐλά-
 ψα. ἐπαγωγῶς ἂν καὶ κατὰ ἔσομους τῶς θεῶς ὡς φασὶ πᾶσι οἷς ἕκαστον ἕκαστον
 Hos intelligi veluit Satyroglyphus cū inquit in sexta Satyra, Ecce
 furentis Bellonae matrisq; deum chorus intrat, & reliqua. Et infra, En
 animam & mentem cum qua dii nocte loquuntur. Cicero de Legib.
 libro secundo citat verba haec duodecim tabularum, Praeter Ideae ma-
 tris famulos, eosq; iustis diebus, ne quis stipem cogito, ἕξω τῆν μητρα-
 γυρῶν, καὶ τῶτων ἀποκαταγυρῶν ἡμέρας. Idem inferius, Stipem sustulimus,
 nisi eam, quam ad paucos dies propriam Ideae matris excepimus. im-
 plet enim superstitione animos, & exhaurit domos. ἀγυρῶν τῶν ἐστὶ
 quod Cicero dicit stipem cogere, καὶ ἀγυρῶν ἀγυρῶν. Hodie παρθενα
 γυρῶν sunt, qui confratriae poscere vulgo dicuntur diuæ Mariae. Sunt
 etiam qui diuo Rocho, qui Sebastiano, qui aliis etiam diuis stipem co-
 gunt: quicq; epulones potius diuorum sunt q̄ cultores. φραγῶν for-

εὐχρησῶμαι

κυκλοφορῶμαι

μα

κυφορῶμαι

κυφορῶ

κυκλοφορῶ

κός

ὁπλοφορῶ

τυμπανοφο

ρῶμαι

μητραγυρῶ

μητραγυρῶ

ἀγυρῶς

Stipem co

gere.

ἀγυρῶν τῶν

ἢ ἀγυρῶν

παρθεναγυρῶ

Ξιφοφορῶν

Ξιφοφόρος

Ξιφήρης

Πρόσωπ

Πρόσωπος

Κωπήρης

Δασμολογῶν

Σκλοφορῶν

Σκλοφορῶν

μα?

Φυλλοφορῶν

Ἐκφυλλοφορῶν

ρῶν

tasse sunt, a quibus id vocabulum lingua vernacula mutuata est. Et
 εἰς τὰς φράσεις ἐσάγεσθαι, est in eam sodalitatē adoptari. ἀπὸ τῶν φρεῶν
 τῶν, id est a puteis nomē ductū, quae cōmunes erant inter phratoras. Δι-
 φροφρῶν actiua voce dicitur, vt Δωροφροῶν, Ξιφοφρῶν, Φιφοφρῶν, Σεφωκφορῶν, Δαφρο-
 φρῶν, σκλοφορῶν, τοκοφορῶν, ξαβλοφορῶν, ἐκφυλλοφορῶν. Herodían. lib. sexto, πάν-
 τες γὰρ διὰ τῶν ἔσαν σάσιν τε καὶ ταραχῶν, οἱ μὲν φωνοφρῶν, οἱ δὲ κρυβδῶν ἔτι
 φροφρῶν, ἀμυντήρια δὲ ἴδεν φέροντες ἐαυτῶν. Alibi, πρὸς ἵσαντες ἐαυτῶν Ξιφοφόρος,
 id est ficarios. Est enim ξίφος ὑποκόλιον, quae latine fica dicitur. & Ξιφοφό-
 ρος, ficarius. Plutarch. ἐγγυρίδιον καὶ ξίφος vocat pugionē, quo Casca
 Cēsarem percussit. Herodían. οἱ δὲ τὰς στρατώτας ἔχοντας τὰς χεῖρας ὑπε-
 καθεμνίας τὰς ἐφεστῆσι, παύσει πωληταῖς κατακαρδίας, ξιφέσιρ οἷς ἐπεφέροντο
 ὑποκόλιον. Ξιφήρης est ὁ πρόσωπον ἔχων τὸ ξίφος, manu tenens pugionē,
 & stringendí occasionem expectans. Idem libro quarto, τὸ δὲ οὐκ οὐκ περὶ
 τῶν ἐπὶ μὲν μοι πρὸς τῆ μητρὶ ὄντι, ξιφήρης ἔχωρ ἕως ἐς τὸν πρὸς κλισίαν.
 ὅπως ἐγὼ προμηθεῖα καὶ ἡ ἡλικιοῖα σωαδὲ, ἡμυάμωλ ὡς κλέμιον. Alibi, νεα-
 νίσκοι ξιφήρης σὺ πάντι τῶν πωλητῶν βιασάμωλοι. ἀντὶ τῶ πρόσωπα ἔχοντες τὰ
 ξιφῶν. Lucían. de Perseo, πρόσωπον ἔχωρ πλὴν ἄρπυ. Ipse Herodíanus,
 πρόσωπα ἔχοντες τὰ ξίφη, ad capulum manu admota. Idem tamen libro
 septimo aliter dixit, ἡσυχάζειντε προσάξας, ἔχωρ πρόσωπον πλὴν δεξιῶν, ἔλεξε πρὸς
 αὐτὸν τριάδι. vbi etiam fortasse πρόσωπον dici posset. est enim πρόσωπος
 ὁ ἐπίσωπον καὶ ἐπίρριμτος, ad remum sedens, remum manu tractans.
 Lucían. οὐδέποτε ἐκέλυσέ σε ἢ ἀντλήρι, ἢ πρόσωπον εἶναι. Ξιφήρης autem
 sic dicitur vt κωπήρης, id est nauta remum tenens. Alcíphr. Ἄφας δὲ τῶ
 ἡμῶν, αὐτῶ τῶ σκάφῃ ὄχετο ἐπὶ λέσβον κωπήρης, hoc est πρόσωπος. Δασμο-
 φορῶν, tributum pēdo. Δασμολογῶν vero colligo pecuniā à multis. De
 mosth. καὶ Νεαίρας, καὶ Διδωσιρ αὐτῶ τῶ ἀργύριον, ὅπως πρὸς τῶ ἄλλωρ ἐρασῶν ἐδασ-
 μολογῶν, ἔρανον εἰς πλὴν ἐλθῶν ἰσίου συλλέγειν. Dicunt etiam Δασμολογῶν σε,
 vt ἐσπράττω. Isocrat. in Areop. καίτοι καὶ τὰς φνσει καὶ μὴ διὰ τὴν μὲν
 γαλοφρονοῦντας, τοῖσιν ἐργίς ἐπιχερῆρ μᾶλλον, ἢ τὰς νοσιώτας Δασμολογῶν,
 id est ab eis tributa exigere. σκλοφορῶν calonum est & iumentorū
 apud Xenoph. & σκλοφορῶν κτήνητε καὶ ὀχήματα apud Herodían. σκλο-
 φορῶν est militum, qui calonibus & iumentis sarcinariis vtuntur.
 Plutarch. ἐξήλασε δὲ χιλίας σκλοφορῶν καμίλοις. Eo modo, quo ναυ-
 πηγῶν & similia. de quibus supra diximus. φυλλοφορῶν, est eicere, &
 expellere. & ἐκφυλλοφορῶν, quod per frondium signa fiebat, hoc est sena-
 tu vel ordine mouere. Aeschín. καὶ τιμάρεχε, ἔαρ μὴ ἢ βελή καταγῶσα τὰ
 σπὶ ἀδικεῖν, καὶ ἐκφυλλοφορῶσα Δικαστῶν παρὰ δὲ, ὅτε τῶ δωρεῶν αὐτοῖς. Idem,
 μετὰ ταῦτα ὡς ἐπαυλῶν ἢ βελή εἰς τὸ βελαντήριον, ἔτι φυλλοφορῶν αὐτῶν, id
 est e senatu mouendum eiciendumque censuit & iudicauit. φύλλοις γὰρ
 ἐκπιέζοντο οἱ καὶ δῆμος Δικάζοντες, οἷς ἐπέγραφορ ἔτις ὡς πρὸς ἐργασίῃ ἐκρίνετο.

καὶ ὁ καταγῶναι ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφορῶσα, vt inquit Pollux. hoc est, vt ob-
 reptitium è tribu vel populo eicere. Θεοφορῶν, numine afflatus Θεοφορῶν
 sum. Heraclíus de Sibylla, ἐφέσειοι δὲ ἔδὲ νέω ἐρμόδωρον βέλονται ἐξῆρ. ὅρ
 διὰ Θεοφορῶν γυναικὸς ἀλιθῆσα ἔβλεπε, id est quem Sibylla praedixit.
 Ἀπὸ τοῦ λέγω, Δικαιολογῶν, de quo diximus. ἀκριβολογῶν, ἀσφαλτοῖ. τὰ ἀπὸ τῶ λέ-
 γῶν, σμικρολογῶν, ἀνδομολογῶν voce passiuā. Xenophon lib. primo γω σῶντα
 ἀναβάσας, εἰ δὲ δὴ κρυβῶν, καὶ πλεῖστοι μέλλοιερ ὄψεσθι, προσκαλῶν τὰς εἰλας σπαστολο-
 ἔαστολογοῖτο, ὡς δηλοῖν ὄντι μᾶ, affectate loquebatur, & magno studio γῶν.
 adhibito. εἰς γὰρ ἀσφαλτολογοῖται, τὸ κατὰ διέξοδον ἐπιζέειν. Signifi-
 cat etiam serio loqui. Idem Xenoph. in Sympos. Alibi in eodem voce
 actiua dixit, οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος ἔτις ἀσφαλτολογοῖται, haftenus serio
 disputauimus. ἀντὶ τοῦ ἀσφαλτοῖ. Opponitur enim τῶ πᾶσι καὶ τῶ ἀσφα-
 τολογοῖται καὶ τῶ ἀσφαλτοῖ. Est enim σπαστοῖ serio vel ago, vel dico. σπαστοῖ
 Plato in Gorg. εἰπέ μοι τὸ κωρεφῶν, ἀσφαλτοῖ ταῦτα σωκράτης, ἢ κωρεῖς
 Apud Xenoph. in Sympos. ita inquit ὁ γελωτοκρῶν, ὅντι ἐγωγε ἀσφαλτοῖ
 ἐρ δωαίμω μᾶλλον ἢ πρὸς ἀνάστατον γυνέσθαι, id est serio loqui. Apud Plato-
 nem σπαστοῖς opponitur τῶ κωρεφῶν, hoc est qui serio sermone
 delectatur. Aristoph. σκώπῆρ κωρεῖ καὶ κωρεφῶν, τοῦ ἀσφαλτοῖ ἀμειλίχας.
 σπαστοῖ, colo & affecto, accus. Galen. libro nono Therapeu. τὰς
 μὲν οὐκ ἄλλοις τῶ ἰατρῶν ἔδερ θαυμασῶν, ἀμειλίχωνταῖς ἢ τὰς κωρεῖς, Δοξοσοκρῶν
 μᾶλλον ἢ ἀλιθῆσαν ἀσφαλτοῖ. Idem, ἑκατέρως δὲ τὰς ἐπισήμας ἐργίς μᾶλλον ἢ
 λόγος ἀσφαλτοῖ. Eustath. λόγος ἔχει ἄτλαντι φοιτήσαντα τὸν ἑρακλέα, ἀσφα-
 τοῖ τὰ ἐρατῶν. Synes. ταῦτα τε οὐκ ἄλλοις ἡμῶν τῶ ἐρμῶν, καὶ ἀντὶ κω-
 ρῶν ἀσφαλτοῖ, id est imprimis colendus est tibi, & ante omnia ille ami-
 cus a me vobis conciliatus. σπαστοῖ ἀντὶς vocatur vir gratiofus, σπαστοῖ
 & multorum fauore adiutus. Plutarchus de histrione nobilissimo, καὶ
 ἀσφαλτοῖ ὑπὸ πάντων dixit. hoc est κωρεῖς ἡγεμονίῃ ἀσφαλτοῖ. Alibi,
 ὑπὸ κωρεῖς ἀσφαλτοῖ, populi fauore adiutus. Lucían. ὁ δὲ ἡφαιστος τῶ
 ἀφροδίτῶν ἐγχε, καὶ ἀσφαλτοῖ ὑπὸ αὐτῶ. Alcíphr. in Epist. ὁ μὲν γὰρ διὰ
 πλὴν ὅτι σωκράτης χῆρ, δὴ ὅτι ἀσφαλτοῖ βελαντήριον, id est a te amari
 propter patrocínium. Ἄξιον ἀσφαλτοῖ, preciosum, aestimatū, quod in pre-
 cio habetur. Plutarch. de Cleopatra, ἐνταῦθα ὄνεφρα τὰ πλεῖστες ἄξια ἀσφα-
 τοῖ, χροσῶν, ἀργυροῖ, σμάραγδων. σπαστοῖ κωρεφῶν est contendere, & de alio
 quo laborare, & diligenter curare. Isocrat. τοσαύτων κωρεφῶν ἀσφαλτοῖ, καὶ
 ὄστω πρὸς ὅτι ἐαυτῶν χῶρας κωρεφῶν. Synes. τὸ ἀσφαλτοῖ πρὸς σε κηπίον,
 Hortulum a te magno studio cultum. Greg. ὅσπερ δὴ ἢ ἢ αὐτῶ ταῦ
 τα ἀσφαλτοῖ, in delitiis habita, magno studio exquisita, vel expeti-
 ta. Idem de martyribus loquens, ὡν διπλῶν τὸ ξῆρ, τὸ μὲν, ὑπεροφῶν, τὸ
 δὲ, ἀσφαλτοῖ. σπαστοῖ κωρεφῶν etiam significat, serio accipio, serio dictū
 interpretor: quia ἀσφαλτοῖ opponitur κωρεφῶν. Aristoph. κωρεφῶν. ὅντι δὴ πρὸς

αποδύω πρὸς, ὅτι σε πάλιν Ἡρακλέα γ' ἐσκόλιασα; Num tandem serium esse cenfes, & vt serium accipis, quod te ego ludibunde Herculis gestamibus ornauit. **Σπερδάξεν** etiam est frugī vitam agere. ὡς ἑνωτίου βλακόςφρ. **Construitur autem variis modis hoc verbum.** **Σπερδάξω** πρὸς ἑνα, colo aliquem, faueo alicui, exhibeo me obsequiosum. **Demosth.** ἤλ' ἄριστοκρατ. ὅυτε γὰρ ὑμετέρῳ στρατηγῷ προχέρως ἑνωτία διόσεως τὰ ὄπλα ἐμελλεμ ὁ σίμων ἐδ' ὁ βιάνωρ, πολίται γενημεύοι, καὶ ἄλλως ἐπρωδακότες πρὸς ὑμᾶς. **Σπερδάξω** ἐς τὰ σά, faueo rebus tuis. **Idem** ἤλ' μηδ' ἴσ, τί λέγεις ὧ μισρὰ κεφαλή; σὺ τὰ σαυτῶ παιδία ἀξιώσεις ἐλεῖν ἢ σε τῶσδε; ἢ πωρδάξερ ἐς τὰ σά τὸς ὑπό σ' δημοσία προπεπιλακισμύνας; **Σπερδάξω** πρὶ τῶστωρ, sollicitus sum, & accurate profequor. **Idem**, πρὶ δόξης μάλλον πωρδάξετε ἢ πρὶ χρημάτων. **Alibi**, **Σπερδάξερ** ὑπέρ τῶστωρ, ὡς προσέχρη τὸν νοῦν. **Construitur etiam datiuo.** **Lucian.** **Σπερδάξοντες** τῆ πᾶστίτια, id est studentes. **Et cum faueo significat.** **Plutar.** καὶ τὸν δῆμορ τῆ πρὸς αὐτὸν ὀνοία, ἐκένω πωρδάξοντα πᾶσαχῶρ. **Dicitur etiam** **Σπερδάξω** πρὶ τῶστωρ. **Athen.** πάντας τὸς βασιλοῦσαντας τ' Ἄσιας, πωρδάσαι πρὶ τρυφῶν. **Aristot.** **Σπερδάξοντες** πρὶ τὰς χορῆας. **Xenoph.** κατεχόμενος ἐπὶ τῶσ πωρδάξερ πρὶ τὰς ἐγγυτάτω ἰδιονάς. **Σπερδάξω**, fautor & factiosus. **Gregor.** ὅυτε γὰρ ἀντέθενερ ἔχε πρὸς τὸς ὑβριστάς, ἢ τὸς πωρδάσας. **Σπερδάσμα**, res studiose affectata. **Idem**, τῶ δέ ἑ δ' ὄπτερον ἔργον καὶ πωρδάσμα γίνεθ' ὁραθῶνερ τὸν πρὸς ἔργον. **Μικρολογῶμαι**, anxie & scrupulose circa vilia & sperneda occupor. **de aspernabilibus laboro, vel accurate disputo.** **Greg.** ἐς ἀγίαν πεντηκ. ἄισχῶρ ἢ ἢ ἰκανῶς ἀλογῶ ἤλ' ψυχῶν ἐξέρωμύνας, μικρολογεῖσθ' πρὶ τ' ἦχον. **Idem**, ἄισχῶρ δέ ἢ μὲρ δ' ἐγκαλῶμυ παδῆρ, ἢ μικρολογίαν καταγινώσκοντας, αὐτὸς τὸς μικρολογεῖσθαι πρὶ τὰ χράματα. **Plut. in Cicerone**, πρὸς δέ τ' πέλοπα ὄσπρ ἐπισολῆ αὐτορ μικρολογεμύνας καὶ μεμψιμοιρηῶντ' ὡσπρ ἀμελίσαντα ἑμάς ἕνας αὐτῶ ἢ ψευδίσματα πρὸς βυζαντίων γυεῖσθαι. **Id est de spernedis honoribus contententem, aut laborantem.** **Dicitur & Σμικρολογῶμαι** addito σ. **Lucianus**, γελοῖον γὰρ ἢ ἢ πρὶ ἐχάτωρ κινδωθόντες, πρὶ τ' ἐν τοῖς νόμοις ἔχασίασ σμικρολογῶμεθα, **si rei parue in tanto discrimine ratione habeamus.** **Idē** σμικρολογεῖσθ' & λεπτολογεῖν pro eodem posuit. **hoc est minuta & subtilia disputare.** **Apud eum enim rhetorica cum dialogo contendens ita inquit;** ἄλλ' οἶδ' ὅπρ μάλισα λυπεῖ αὐτὸν. ἢ μὴ τὰ ἰχνᾶ ἐκφνα καὶ λεπτὰ καδὴ μύμ' πρὸς αὐτὸν σμικρολογῶμαι, ἢ ἀδανάτ' ἢ ψυχή, καὶ ἢ ῥητορικῆ πρὸς κῆς μορίσ ἀδωλορ. χαίρει γὰρ ἐκ οἶδ' ὅπως ταῦτα λεπτολογῶμ, ἢ μέγα φρονῖ ἢ μ λέγεται ὡς ἢ πωρτόσ ὄστ σιωδῆμ ἢ πρὶ τῶν ἰδέωρ ὀξυδερκεῖ. **Est autem μικρολογία, magnifacere quod nihil pendendum est.** **Idem**, τί ποτ' φῆς; ἀνηρρῖσθαι τὸς πρὶ φη ἢ μοιχῆας νόμους; **Σω.** ἢ Δία καὶ πᾶσάνγε ἀπλῶς πλὴν πρὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. **Μικρολογῶμαι** etiam τὸ γλισχῶνομαι, **id est sordide & praeparce rationem in eo, vel tribuo.** **Plutarchus in Probl. referens verba Alexandri ad Leonidam praedagogum,** ἄπέσαλκᾶ σοι τάλωτα λι

Σπερδάξω
Σπερδάσμα
Μικρολογῶμαι

Σμικρολογῶμαι

Λεπτολογία

Μικρολογία

βαλωτω καὶ κασίασ, ἵνα μὴ ἐλ' μικρολογῆ πρὸς τὸς θεὸς, ἐδ' ὡς οἶδ', καὶ φη εἰρωματφόρος κρατῶμυ, **ne ultra prae parce agas & sordide cum deis par cens scilicet thuri in sacrificando,** ἵνα μὴ γλίχρωσ καὶ φειδωλῶσ δνμῆσ ποσ πρὸσδε. **Est autem γλισχῶ**, ἄγαν φειδωλῶσ καὶ εὐπαρῶσ. **Aristotel. in secundo Politico.** **Σαῦβαννε** δέ πλὴν ἕσϊαν ἢ λίαν εἶναι πρὸσ μὴ, ὡσε τρυφῶρ ἢ λίαν ὀλίγλω, ὡσε γῆρ γλίχρωσ. **Plutarch.** ὄυδερ εἴρερ πῶλερ δικήματ' ἐνδῶ, γλίχρωσ εἶνα δ' ἐξαοθα δωαμύνας, **qui vix & tenuiter vnum admittere posset.** **γλισχῶ** etiam sterilis dicitur & illiberaliter acceptum reddens, vt χωρίου γλίχρωσ ab eodem dictum est. **Arria.** τὰ ἐπιτήδεα γλίχρωσ τῆ στρατῶ ἐπρῖζοντο, **id est maligne καὶ φειδομύνας.** **Idem,** κατέβη ἐκ χωρίου γλίχρωσ, καὶ μῆδ' ἐν ἐρήνῃ τρέφεμ ἰκανῶρ ἔντωρ. ἀντὶ τῶ προφῆσ πωρδίζοντωρ. **γλισχῶ** etiam est non prompte, non benigne, non hilariter se prae bere. **Plutarchus,** ἄρξαμύνας δέ πομπῆς καταλέγερ, οἱ μὲν, ἔχ ὑπῆκορ. ὀλίγοι δέ γλίχρωσ καὶ ἀπροσδύμως σωῆσσαν. **Eiusdem generis sunt, qui κυμινοπρῖσται dicuntur, quasi cymini sectores.** **Aristoteles in quarto Ethic.** ὅι μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαῦταισ προσηγορίαισ, ὄιορ φειδῶλοι, γλίχρωσ, κίμβικες, πάντες τῆ δόσσε ἐλλᾶπτεσι, τῶν δέ ἀλλοτρίων ἐκ ἐθέινται. **Et paulopost,** τῶστωρ δέ καὶ ὁ κυμινοπρῖστικῶσ καὶ πᾶσ ὁ τῶστωρ, ὀνόμασαι δέ ἀπ' φη ὑπερβολῆσ τῶ μὴδεν ἔρ δωῶναι. **Eustathius autem ita inquit,** κίμβικεσ ὁ εὐπαρῶσ, ἀπ' οἰ κίμβικεσ κηβήλεσ φασὶ χροσίσ. καὶ λιμοκίμβικεσ δέ αὐτῶσ, καὶ κυμινοκίμβικεσ δὶα σμικρότητα. καὶ εὐπαρῶκόνδ' ὄυλ' καὶ γλίχρωσ, δὶα δ' γλίχεσθαι πρὸσ μὴ καὶ φειδῶσ ὄιορ φειδῶλῶσ, καὶ τρυσιβιοσ πρὸς τῶ κωμικῶ, ἢ τῶ τρυφῶρ ὡ κακοπαδῶρ πρὶ τὸν βίον. **λεχθῆν δ' ἔρ κίμβικεσ, ἢ γλίχρωσ, ὡ κύμινον πρῖστωρ, ὡ κυμινοπρῖστικῶσ.** **Sunt etiam qui σκυφορ pro eodem dicant. hoc est σκυφορολογῶ** ὡ πᾶν εὐπαρῶρ, πρὸς τὸς σκνίπτεσ **id est a volucris vermibus.** **Aristotel.** ὁ δέ δρυοκολάπτικῶσ ἐ καδῖζε ἐπὶ φη γῆσ, κόπτε δέ τὰς δρυῖσ, τῶν σκωλίκωρ ὡ τῶ σκνίπτωρ ἕνεκερ, ἵνα δ' ἐζῶσσι. **Exodi octauo scniphes vocantur quasi culices.** ἐστὶ γὰρ ζώζια, κωνωπῶδ' ἢ κατασμικρολογῶ κατὰσμικρῶσ voce actiua dixit Hippocrates pro parvipendo, **hoc est σμικρῶρ ὑπόλογορ πρῖσμά ἄν'.** **vel potius parcum & illiberalem iudico & existimo.** **fic enim scribit ad Demagetum,** ὁ δέ ὑπρλαβῶρ, πῶλλᾶ γέ φησιν ἀπεισρία κῶσμων ἐσπρ ὡ ἰπποκράτεσ, ὡ μὴδ' ἀμύνας ἐταῖρεσ κατασμικρολόγεσ πρὸσ σίλω πλὴν φησιν ἐσσαν, **noli exigue de natura sentire & maligne. hoc est illiberaliter.** **ἀκριβολογῶμαι,** exacte discepto, exquisite disputo & ἀκριβολογῶμαι **existimo confideroq.** **Aeschin.** κατὰ τιμαρ. accusatiuo iunxit, ὄσοι μὲν οἶν τῶν ξένωρ, ἢ τῶν πολιτῶν τῶν ἡμετέρωρ, κατ' ἐκένωσ τὸς χροῖνεσ ἐχρήσασσ τῶ σῶμα δ' τιμάσχεσ, ἐκῶρ ὡ τῶστωρ ὑπερβήσσομαι, ἵνα μὴ ἐσ πῶσ ὡσ ἄρα λίαν ἀκροβολογῶμαι ἀπαντα. **ἀκριβολογῶμαι** etiam est exactam sumptuum rationem subduco: quod in vitio sordium ponitur ab Aristotele in quarto Ethicorum, **Δαπωνήσσε δέ τὰ τοιαῦτα, ὁ μεγαλοπρῖστικῶσ τῶ καλῶ ἕνεκα,**

γλισχῶ

κυμινοπρῖστικῶσ

κίμβικεσ

σκνίπτεσ

κατὰσμικρῶσ

ἀκριβολογῶμαι

Ακριβολογία κοινόν γὰρ τῶν τῶν ἀρετῶν. Ἐξ ἰδέως ἢ προεικῶς ἢ γὰρ ἀκριβολογία μικρῶν
Ακριβῶν· πρῆπερ. **Ακριβῶν**, diligenter scribo, vel indago. Isocrat. στασιάζου μοι ἀν
Ακριβάζω· τὸ φασίμ δι τῶν ἀκρίβων ἀκριβοῦντες. **Dicitur & ἀκριβάω**. Libanius Basi
Ακριβασμῶν· diligens indagator & explorator. & ἀκριβασμῶν, exquisita examinatio,
 & perpenfio. Dionyf. de ecclef. hierarch. ὡς ἐπὶ χριςτῶ τῶ πάρας ἐφορῶν
 τῶ ἡμῶν τὰς κρυφωτάτας ἐννοίας, καὶ τὴ ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν τῶ ἀντὶ πάντων
 πισκόπῳ ἀκριβασμοῖς, καὶ τῶν δικαιοτάταις, καὶ ἀδεκάτοις κρίσεισι ἐριζομνύης.
Απακριβῶν· **Ἐξακριβῶν**, pro eodem ponuntur, hoc est exacte compono & absoluo:
Διακριβῶν· omni ope & exacta diligentia efficio, hoc est ἀπιχευρίζομαι. Aristoteles
 in decimo Ethicorum, ἔξακριβῶσαι δὲ δόξαν μάλλον εἰ καθ' ἑκάστην ἰδίας ἐν
 ἐπιμελείᾳ γηρομνύης. Significat etiam exacte respondeo, id est stas ho
 ris euenio. Idem in septimo de histor. animalium, καὶ μετὰ τούτων δὲ
 αὐ καθάρσεως βόλονται τὸν ἀντὶ ἀριθμῶν ἀποσιδόναι τῶν τῶν. Ἐ μὲν δὲ ἀκριβῶσαι
 γε πάσαις ὁμοίως, non tamen exacte tricesimo die menstrue purgatio
 nes redeunt omnibus. Idem in decimo Ethicorum, τοσούτων γὰρ πρὶ ἀν
Ἀνθολογία· τῶν ἀρετῶν. Διακριβῶσαι γὰρ μᾶλλον τῶ προκεμνύε ὄβρι. Ἀνθολογῶμαι etiam
 παρὰ τῶν ἀρετῶν. **Ἀνθολογῶμαι**, vt ἀνθολογῶμαι, καὶ διολογῶμαι, pro constituo,
 pacifcor. cuius verbi exempla satis multa sunt apud Suidā. diximus
 & aliquid superius. Greg. aliter, μετὰ τιμῶν ἐνγκάλισάμεθα, καὶ μετὰ ἄλλων
 ἀνθολογῶσαι μετὰ. **Quod ideo dixit, quia Lucę secundo legitur, καὶ αὐτῶ**
αὐτῶ τῆ ὥρα ἐπιστάσα ἀνθολογῶσαι τῶ κυρίῳ. ἀντὶ τῶ χάριτι ὁμολογῶσαι. **Dicitur**
enim χάριτι οὐδ' ἀ σοί, καὶ γινώσκω, καὶ ἐπίσταμαι, καὶ ὁμολογῶ, agnosco acceptā
 gratiam. ὁμολογῶσαι τὰ χαριστήρια, est vouere & agnoscere se debere. He
Ἀνθολογῶμαι· ἄνθολογῶσαι δὲ τὰ χαριστήρια, καὶ ἔθνη σωτήρια. Ἀνθολογῶμαι, flores decer
πο, flores lego. Aristot. in nono de histor. animal. ἂν δὲ ἀνθῶναι ἴστω μὲν
Ἀνθολογῶ· εἰ ἀνθολογῶσαι ὡς αὐτὶ μέλιπαι, ἀλλὰ ταπεινὰ σαρκοφαγῶσαι. Ἀνθολογῶ ac
cusatus gítur. Hippocr. κρατὶς τῶν φερόντων δὲ ὁμοίως ἢ τὰς πρὸς λίμνας βοτάνων,
βοτανολογῶ· ἐλέγξω πεφυκῆσ ἀνθολογῶσαι. Ἀνθολογῶκα apud Plinium libro. xxi. libri
sunt de herbis legendis, vt πρὶ βοτανολογίας. Idem ad eundem, καὶ οὐκ ἔ
βλασολογῶ· καὶ πρὶ ἄλλοτε βοτανολογῶσαι, οὐκ ἔ τὴ καὶ δὲ ἀνάσαι. βλασολογῶσαι, & βλασ
 σολογία, pars cultus vitium est. Theophr. in tertio de Causis, τῶν δὲ ἀμ
 πέλων ἢ πέλων ἴστω, πρῶτον μοι καὶ μείζον ἢ κλάσις, καλῶς γὰ ἀμπέλων
 μύνη, ὀβλασότερα, καὶ ὀκαρτετέρα, καὶ πολυχρονιωτέρα γίνετα. δόπερον δὲ καὶ
βλασολογία· τῶν δὲ τῶ πρὸς ἀπλήσιον, ἢ βλασολογία, καὶ γὰρ ἐνταῦθα, εἰδέναι γὰ τὰ
 ποῖα συμφέρει καταλιπῶν, καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρῶν. **Gaza decacumina**
tionem vertit. Idem, ἔπει δὲ ὁμοίον κίττω καὶ ὡσὸρ δόπερον ἢ βλασολο
 γία, δὲ καὶ τῶ ταύτων ὄβρις ποιεῖσθαι. καὶ βλασολογῶσαι, ὅταν ὄβρις διαφείσθαι

νωσὶ τὸν κερῶν. Et rursus, ἔπειτα, πάλιν βλασολογῶσαι πρὸ τῶ ἀνδρῶ. Hoc
 verbo Theophrastus mihi significare videtur flagellorum lectionem,
 qua submittenda & que eximenda sint, ne vitē exhaustiant luxuriante
 materia: quā Columella nunc cacumina defringere, nūc pampinare dicit
 libro. v. ita vt ex Theophrasti verbis vertisse videat. πρὸς ἀνθολογῶσαι, πρὸς ἀνθολο
 de se ipso loqui, vt gloriosi homines solent. Plutarch. in Cicerone, ἢ δὲ γὰρ
 κικέρων ἢ τῶ τῶν λόγῳ ἀμετρία ἐν πρὸς ἀνθολογίας ἀκροσίαν ἴνα κατῆροσθ
 πρὸς δόξαν. **Δενολογῶμαι, conqueror, clamito, dei hominumque fidē im**
ploro. Plutarch. in Sertor. Ἀγαπητῶν δὲ τῶ σαὶ ἀντῶ, καὶ δενολογῶμαι, ἢ δὲ
 εἰ τῶ ἑσώμειον ἀνθύπατος τέλει κατὰ βαλεῖ τῶν βαρβάρων ὀλέθρων, μικρὰ ἐφρόνιζε τῶ
 δοκοῦντος ἀσχετῶ, κοινῶν ὀνειδῶν φίσας. Et itidem Herodo. **Dicitur & δε**
νόημι, vt alibi dictum est. Δενολογῶσαι etiam καὶ δενοροῦμαι τὸ ἐπιτρον
 γῶσαι, crimen amplificare, rem exaggerare. ἀντὶ τῶ δὲ φησὶ. ὄβρις δὲ ἀνῶ
 σις, exaggeratio, cuius meminit Quintil. in sexto. **Σεμολογῶμαι, spe**
ciose & grauius loquor. Demosth. ἐν δὲ ἐκῆ προτάσει πρὸς τῶν ἡρώων, καὶ
 ἐνθάδε σεμολογῶσαι. **Ponitur & pro glorior.** Basil. Andronico, ὅπως οὐκ μὴτε
 αὐτῶ φουδῆ τῶ ἐλπίδων ἀεὶ ἐφ' ἡμῶν ἔχει, καὶ ἡμῶν ὑπάρξει πρὸς τῶν ἐνταῦθα σε
 μολογῶσαι, παρακέκλιση δέωποτα, ἀνυπερβλητε, ἐπινεύσαι. πρὸς τῶν αὐτῶν.
Verba sunt deprecatoris, Proinde ne & ille falsus sit ea spe qua in me
contulerat, & ego hic gloriari possim, ostendereque vt apud te possim,
finito te hactenus exorari domine prestantiss. vt annuas meis precibus.
 παρακαλῶ enim non modo hortor (ὄβρις ἀντιπαρακαλεῖ Xenophonti,
 in diuersum hortari) sed etiam oro significat. Grego. τῶ δὲ πρὸς ἀκαλῶ
 μεθα, δὲ ὁμοίως ὑπερ χριςτῶ, oramus, precamur. παρακαλῶ etiam pro alio
 precator interuenio, vt aduocatus & patronus. Vnde παράκλητος δὲ
 ctus, εἰ ἄγριον πνεῦμα, ὡς πάντων τῶν πρὸς ἀκλήσιος ἀχομνῶν. Greg. de Seruatore
 dixit in secundo πρὶ ἡμῶν, ὅστω δὲ καὶ πρὸς ἀκλήτων ἔχομαι ἰσοῦν, εἰ ὡς ὑπερ ἡμῶν
 προκαλινοῦμαι καὶ προσωπῶντα, δὲ ἀκλήσιος, ἀλλ' οὐκ ὡς πρὸς τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τῶν
 κατεργῶν, ὡς λόγῳ καὶ ἐπανέτης. τῶν ποῖα τῶν πρὸς ἀκλήσιος. Aeschin. πρὶ πρὸς
 πρ. Δέομαι δὲ ὅσοι μοι ὑμῶν πατέρες, εἰσὶ πάντων καὶ νεωτέρων ἀδελφῶν πρὶ τῶ
 λῶ κριθεῖτε, ἀναμνησθέντες ὅτι ἐν σωφροσύνης πρὸς ἀκλήσιος, διὰ τῶ πρὶ τιμαρχῶν
 κρίσεως ἀμνησθῶν πρὸς ἀκλήσιος, id est patrociniū suscepi temperantia, &
 castitatis, & vitę emendata. παρακαλῶ etiam aduoco significat, id est
 aduocatum accerso & imploro. Idem ἢ κτησιφ. ἔαρ δὲ ὑπερ τῶν ἡρώων
 δικαίον ἀπερογίαν Δημοσθένη πρὸς ἀκλήσιος, μάλιστα, μὲν μὴ προσδέχεσθε κακῶν ἄν
 ἄρωων, οὐκ ἔχομαι ἡμῶν τῶ νόμος ἀναρῶσθαι. Idē, καὶ τί δὲ σε Δημοσθένη πρὸς
 καλῶ; ὅταν δὲ ὑπερ τῶ ἡρώων τῶ δικαίον ἀπορογίαν πρὸς ἀκλήσιος κακῶν ἄν
 καὶ τεχνίτων λόγων, κλέψῃς τῶ ἀκροσίαν, βλάπτῃς τῶ πόλι. id est cum
 tu postulas eum patronum, & imploras fidem eius & patrociniū.
 παράκλησις etiam est aduocatio, id est aduocati & corro
 parāklesis

gati, vt adfint iudicio vel concioni, vt faueant concionanti vel causam dicenti. Demosth. πρὶ τῷ σιφάνῳ, καὶ τότε ὁδὸς ἐμὲ διαμαρτυραῖ μὴ καὶ βούλωντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πόλεμον εἰς πλὴν Ἀθηναίων ἄρας Ἀχαιῶν, πόλεμον ἀμικτιονικῶν, οἱ μὲν ἐκ παλαιότητος συνκαθημένοι ἐκ ἑῶν μελέεον. & παράκλητῶν, aduocatus & fautor. & sic accersitus et rogatus. Idem πρὶ παρῶν. Ἄι δὲ τῶν παλαιῶν αὐταὶ κρίσεις καὶ ἀποδείξεις, τῶν ἰδίων πολιονεξίων ἕνεκα γίνονται. παρακαλῶ etiam est euoco. Aeschin. οἱ δὲ ἡμέτεροι πρὸς βίβας ἀπειθῆ μου παλαιολογῶντες τὰς ἑλλήνας ἐπὶ τῷ φίλιππον. Isocrat. in Euag. καὶ πάντων τῶν δεινῶν πολιῶν ὄντων, ἐπὶ ἐκείνῳ ἠδὲ μνησεν, ἔπειτα τῶν παλαιολογῶντων ἐδάει ἐκποσθῆναι τῶν κινδύων ἡζήσασιν. Synes. ἐκεῖ γὰρ παλαιολογῶνται εἰς συμμαχίαν, παρὰ καὶ σεσῶσθαι τὰς ἐπικαλεσθῆναι. παρακαλεσθῆναι οἱ μάρτυρες sunt testes rogati, quibus οἱ προσυχόντες opponuntur, id est fortuito oblati. apud Isacum πρὶ τῷ πύρρῳ κλήρῳ. Σεμνολογῶν, ὁ κομωσασθῆναι ὁ μεγαλήγορος. Σεμνολογία, venustus sermo & grauis & lepidus, sciteq; compositus: sic appellat Alicarnassensis rhythmus Isocratidis. Σεμνολογῶσα δὲ Lucian. ἀντὶ τῷ κομωσασθῆναι dixit, τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογῶσα μὲν. Et paulopost κατωφρυμάδης φρυγμῶν λέσσε appellat, hoc est elatos & superbos, ductisq; & arrectis superciliis prolatos. Sic illud ex Laertio, Ἀριστοτέλης διασάμμιος νεανίσκον κατωφρυμάδιον, μηδὲν ἐπιστάμμιον, νεανίσκῳ ἐφῆ, οἷος μὲν δὸς ἀντὶς εἶναι, γῆσοί μιν. οἷος δὲ τῇ ἀλκιδεῖ ὑπαρχεῖς, ποιῶν μοι οἱ ἐχθροὶ γῆσοιντο. κατωφρυμάδιον ἄνος, est supercilium aduersus eum tollere, superbe ipsum & cum fastu alloqui. Greg. ἐς βασιλ. ἔσι λεπτῶς μὲν ἀπαξέσθαι, καὶ μέγιστον τὸ ταπεινῶσθαι. τῶν δὲ ὑπαινότων κατωφρυμάδιον, superciliose alloqui, καὶ τὰς ὄφρῳς ἀνασῶντα. Σεμνολογῶν ἀντὶ τῷ ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, dicendo ornare et celebrare, & ἀντὶ τῷ σεμνολογῶσθαι. Paul. in Corinth. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, Ἀθῶναισι πρῶτον πρὶ ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ ἐσεμνολογῶσαν, id est ἐσεμνολογῶσαντο, hoc est Atticæ laudes prodiderūt, magnifice de Attica locuti sunt. Σεμνός ἐστὶν ὁ τίμιος ἢ σεβασίμος, id est augustus & venerandus, καὶ ὁ ὑπορίφανος καὶ μὴ ὀμιληκός, id est odiose et inmodice grauis: quo modo lingua vernacula grauis homo accipitur, et in vitio enim et in laude ponitur. Et σεμνολογῶν σεμννολογῶν, grauius me habeo, cum grauitate ago et composita. Isocr. in Helene, καὶ τὸ σῶμα χαλεπώτερον ἔχουσι πλὴν σώσεισι, ὅσῳ πορὶ σεμννῶν νεοταί τῷ σῶματι, καὶ τὸ ἀποδείξαι τῷ σώματι ἐπιπονώτερον ὄσι. Idem, σεμννῶν νεοταί δὲ ἐμειλίπων, ἀλλ' ἔβωμολογοῦσθαι. Et in Nicocle, Ἀσείος εἶναι περὶ καὶ σεμννός. χαλεπώτατον δὲ τῷ πάντων ὄσι πρῶμάτων. ἐυρήσας γὰρ ὡς ἐπιπολύ τὰς μὲν σεμννολογῶντας, ψυχρὸς ὄντας. τὰς δὲ βολομῶντας ἀσείος εἶναι, τὰς πενήτας φαινομῶντας. id est grauitatem induentes, ad grauitatem se componentes. Aristotel. in quarto Ethic. μεγαλοφύχῳ δὲ πρὸς τὰς ἐν ἀξιώματι καὶ ὀνηχίαις, μέγαν εἶναι. πρὸς δὲ τὰς μέσας, μέτριον, καὶ ἐν ἐκείνοις μὲν σεμννῶν νεοταί, ἐκ ἀργυρῶν, ἐν δὲ ταπεινοῖς, φορῶν. hoc est dignitatis suæ meminisse.

σεμνολογῶν
σεμνολογῶ
κατωφρυμάδης
κατωφρυμάδης
σεμνολογῶν
σεμννολογῶν

ὅθεν ἀνασεμννῶμαι, grauitatem præ se ferenti & grauius se habenti, ἀνασεμννῶμαι eadem grauitate respondere ad frangendam eius elationem animi. Idem in quinto Politic. ὁ δὲ ἀνασεμννῶμεθα ἐλθῶν δριάζων, ἀφαιρέται πλὴν ὑποχρῶν καὶ τὸ δεισιπνοῦν ἐν τῷ τρυφῶντι. ἐλθῶν δριάζων autem est libere agere, libertatem vsurpare & libertate frui. Crates Diogeni, ἄρ' μὲν δὴ πλὴν ἡδὴ ἐλθῶν δριάζομεθα. ἢ δὲ δόξα, ἡμᾶς ἐδέετο ἔτι καὶ νῦν μεθίεται ἐν δριάζῳ, a diuitiis quidem constat nobis libertas, non etiam plane a gloria cupiditate. Diogenes in quadam epistola, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐκ ὅτι τῆς τρυφῶντι ἀφῆρησαι, ἀχθόμεθα εἰς Διονύσιον, ἀλλ' ὅτι ἐλθῶν δριάζων ἐν τῇ ἐλθῶν δριάζῳ ταυῶν, καὶ πρὸς ἐσώσασθαι ἀπὸ τῆς ἐν τῇ σικελίᾳ κακῶν. ἐλθῶν δριάζων etiam dicuntur erronei & fugitiui, ὅταν διατρίβωσι καὶ πλανῶνται. Σεμννολογῶν etiam εἰ σεμνολογῶ. Σεμννολογῶν grauem faciem ostendo, grauitatem ore præfero. Aristophanes, νεφελ. ὅτι βρενθῆναι ἐν ταῖς σιμ δόσις, καὶ τῷ φθάλμῳ παραβάλλει, κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, καὶ ἡμῖν σεμννολογῶντας. ad Socratem loquens. ἀντὶ τῷ ἀποσεμννῶσαι σεαυτὸν τῷ τῷ προσώπῳ. Synes. σεμννολογῶντα σιμ ὑπὲρ βροχράτης ἐκόντας. λεπτῶν λογῶν voce actiua, vt supra dictum est ex Lucian. Et λεπτῶν λογῶν apud eundem, σὺ δὲ εἰ πάντῃ τοιαῦτα, λεπτῶν λογῶν; id est subtiliter, & argute talia differens. Ἀργυρολογῶν, τὸ ἐπισημαίνω, cum accusa. Polybius de Lacedæmoniis, ὅτι ἠναγκάσθησαν φόρῳ μὲν τοῖς νεοσώταις, ἐπιτάτῃ, ἀργυρολογῶν δὲ πάντας τὰς ἑλλήνας. Synes. Simplicio, ταῦτα τὰς ἐπισημαίνουσας ποιήσας, ἐπὶ τὰς ξένους ἐκ ἡμῶν ἀργυρολογῶν, ἠργυρολόγησε δι' ἀντὶ τὰς πόλεις. Dicitur & Ἀργυρίζω ἀντὶ τῷ διασείω, concutio. Ἀργυρίζεσθαι voce passiua est capturas facere. Athen. de scortis, ἠργυρίζωνται οἱ προσῶσαι ἐπὶ δεικνύματων. Dinarch. κατὰ Δημοσθέν. τὴν δὲ ἀντὶν ἀσφάλαν τῆς φροῦτης, καὶ πάντῃ ἀργυρίζομεθα, ἢ καὶ ἐλλήνων οἱ δῶρα καὶ ἡμῶν ἐλκῶδες, νηδὶς nundinandi materiam lucrandiq; inuenientes. Et Ἀργυρισμός, capturarum confectio. Ἀνδρολογῶν, vt ξενολογῶ, milites conquirō, delectum habeo. Alciphron, ἀνδρολογῶν δὲ ἐκ πφραῶς καὶ φαιλκρόδερ καὶ σενίς, ἢ μέγιστον ἐν γεραιῶν προσοίκων ὄσιων. μυθολογῶ etiam voce actiua, vt δασμολογῶ, φυσιολογῶ, ἀερολογῶ. Greg. ἐς ἅγιον πνεῦμα, εἰπέ σὺ τῇ ἀρῆνῃ σίαν τῷ πατρὶ, καὶ γὰρ τῇ γῆνῃ σίαν τῷ πατρὶ φυσιολογῶν, id est physica ratione ostendam. Aristot. in pri. τῷ μετὰ τὰ φυσ. καὶ πρὶ γῆνῃ σίαν ἢ φθορῶν ἐπιχερῶντες τὰς αἰτίας λέγει, καὶ τῷ πάντων φυσιολογῶντες, τὸ ἐν κινήσει αἰσθητῶν ἀφαιρέσει, & de omnibus naturam scrutari. τεχνολογῶ τὸ ἐπὶ τῷ ἐξῆμα, ἀντὶ τῷ κανονίζω, secundum artem Grammaticæ inflecto. Significat etiam de arte differo. Alicarnassensis, ἔτι δὲ πρὶ ἐν προσοχῆς ὄσις πῶς τεχνολογῶν. κατατεχνολογῶ, artis præceptis astringo, sub artis necessitatem redigo. Gregorius ἐς ἅγιον πνεῦμα, ὁ αὐτὸς γὰρ μοι λόγῳ, καὶ τῷ τῷ πρὸς ἐσώσασθαι ἐν τῷ ἐξ, καὶ δι' ἐξ, καὶ ἐν ἐξ, οἷος σὺ

σεμννολογῶ
σεμννολογῶ
ἀργυρολογῶ
ἀργυρίζομαι
ἀνδρολογῶ
φυσιολογῶ
τεχνολογῶ
κατατεχνολογῶ

κατατεχνολογείε ἡμῖν τὸ θεῖον. Et τεχνολόγῃ, artis studiosus & peritus. Gregor. καὶ τῆς μεταβαλὼν κρίσεια πρὸς ἀντὶ τεχνολόγων. Sic sophistas hereticos appellans. Alibi genitiuo iunxit, ὡς τῆς παρ' ἡμῖν ἰσοφάνταξ δοκεῖ, καὶ τῆς τῆν δυσίων τεχνολόγοις. Cicero ad Atticum de libris suis de Oratore loquens, Et erat primus libri sermo non alienus a Scruole studiis: reliqui libri, ut nosti, τεχνολογίαν habent, id est artis oratoriae tractationem & rationem, ὀρθολογῶ & ὀρθοεπιῶ τὸ ὀρθοεπιῶ, recte & proprie loquor. Est enim ὀρθοεπιῶ emēdata locutio, & cum suauitate uocum explanatione. Plutarch. de Fato, ὡς περ πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἢ ἐμαρμυλῆν περιλαμβάνει. πολλὰ δὲ τῆν ἐν αὐτῇ, καὶ χεῖρὸν ὅτε προηγείται, ἔκ ὀρθολογεί καθ' ἐμαρμυλῆν. Διηολογῶ & διλογῶ, geminato uerbo loquor, ut sephānō sephānōσαι apud Aristoph. ἐξῶ γὰρ τῶ κωμικῶ (inquit interpret) διηολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. Significat etiam bis dico. Synes. de quodam memoriter pronunciantē carmina, τῆς τῆς σίχως ἀποδίδωσιν, ἔκ προσηταίων, ἔκ διωολογῶν, ἔκ ἐπισάμυθ, ἔκ τῶ πλὴν ἀνάμνησιν ἀποδοῖσαι, non offendens, non sese reuocans, non resistens & hæsitans ad memoriam recolligendam. Cicero pro domo sua, Quēadmodū iste preposteris uerbis, omnibus obscenitatis, identidem se ipse reuocando, dubitans, timens, hæsitans pronūciarit, se ipse reuocando, διηολογῶν, ἔκ τῶ κωμικῶ, ἔκ τῶ ἐπαναλαμβάνων. Reuocare autē lectorē, quo Plinius iunior in ea epistola utitur in qua auunculi meminī, ἀναποδίζεν dicitur. Aeschin. καὶ κτησιφ. ἄλλ' ἦσαν πολλὴ χαλεπώτεροι οἱ δικασταὶ τῆς πρὸ νόμου γράφουσιν αὐτῶν τῶ κατηγόρου, καὶ πρὸ ἀκρίβειας ἀναποδίζον τὸν γραμματέα, καὶ ἐκάλουσαν πάλιν ἀναγινώσκουσαν τῆς νόμου καὶ τῶ ψήφισμα. Herodotus in Terpsichore de Thrasibulū consilio loquens, quod Periandro dedit non uerbo sed signo, ὀρασίβουθ τὸν ἐλθόντα πρὸς τὴν ἐριάνου, ἔκ τῆς ἐξω τῶ ἀσεῖθ, ἔκ τῆς ἀεραυ ἐπαρμυλῆν, ἔκ τῆς διεξιῆ τὸ λῆϊον, ἀπερωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κῆρυκα, κατὰ πλὴν ἀπὸ κορινθῶ ἀπείν, ἔκ ἐκόλυε ἀεὶ ὅπως ἴδοι τῆν ἀσαχνῶν ὑπὲρ χονταξ τῆν ἄλλων, percunctans identidem & reuocans caduceatorem, ut sæpius mandata exponeret. Sicque intelligendum puto quod in Euterpe scripsit de appulsu Paridis in Aegyptum, ubi Helena ei ablata fuit a Proteo, κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐδάμῃ ἄλλῃ ἀνεπέδισε ἐωυτῶν, καλάνω πλὴν Ἀλέξανδρου, in iliade em Homerus cecinit errorem Paridis quo in Aegyptum ablatu est, & nusquam alibi seipsum reuocauit. id est nusquam id iterum dixit. Est enim ἀναποδίζω τὸ ταυτὰ πολλὰκις λέγω, καὶ τὸ ἀκριβῶς διετάξω. id quod faciunt, qui diligenter rem quærunt: sæpius enim sciscitantur & reuocant eum quem interrogauerunt. ἀναποδίζεν etiam est retrocedere. Dionysius de deliquio solis in morte Christi loquens, σελεύων δὲ μέγχι ἡλιακῶς πέφατῶ ἐλθῶσα, ἔκ τῆς ἀναποδίσασα. Herodian. lib. quinto, ὅτι ἀνωτῶν ἔθεε πρὸ τῆς ἀεραυ, ἀναποδίζων ἐκ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπων.

ὀρθολογῶ.
ὀρθοεπιῶ.
ἐυθυλογῶ.
ὀρθοεπιῶ.
διηολογῶ.

Reuocare sese.

Reuocare lectorem.
ἀναποδίζω.

καὶ τῆς χαλινῶς ἀντέχων τῆν ἰππων, πᾶσαντε πλὴν ἑδὸν ἴνυε τρέχων ἐμπάσιν ἑαυτῶ. Greg. πολμήσε δ' ἀν ἴσιν ἐπὶ τῆ θεὸν με ἐλθῶν τῶ ἰσοσῶ χριστῶ, ἀπὸ τῶ ἁδὰμ ἐβδολομκωσὸν ἐβδολομὸν ἀριθμῶμυλον, καὶ πλὴν τῶ λεκῶ γηραλογίαν ἀναποδίζουσα, id est retroactam. Lucianus, πρῶγμα ἐκ τῆς πρὸς ἀναποδίζον dixit, rem male cedentem, quotidie minus ac minus progredientē, quasi retroageretur. ἀναλογῶ, μακρολογῶ, βραχυλογῶ, ὑμνολογῶ, ἑθνολογῶ, χησιμολογῶ, παραδοξολογῶ, εὐλογογῶ, μισολογῶ, ἀκτινα uoce dicuntur. & καλλιλογῶ ut καλλιεπιῶ. & κεκαλλιπημυλῶ λόγῳ Platonī in Apolog. elegans oratio & composita. Lucian. καλλιλογησάμυθ dixit. καλλιλογῶ, uenuste & affabre facio. Dionys. πρὸ σοφίας, καὶ πλὴν μίαν τῶ πωπῶς συμπινοίαν καὶ ἀρμονίαν καλλιλογῶ. & καλλιλογῶ affabre factum. Philo de mundo ex Platone dixit. Sic καλλιγραφῶ, καλλιγραφῶ, apud Theophr. in primo de Causis. Sic καλλιγραφῶ & καλλιγράφῳ. θεολογῶ etiam & ἀπομολογῶ ut supradicta formantur. Dionysius Demophilo, τί γὰρ ἀπὸ τῶ ὀρίας ἐπείε θυμῶν τῶ δέω; τί δὲ ὁ σαδλ δνωρ; τί δὲ οἱ τυραννικοὶ δάμονες ἀληθῶς θεολογεῖται τῶ ἰσοσῶ, id est vere de Christo differentes. Alibi τὰ πρὸ τῆς θεολογῆν dixit. καὶ θεολογῶμυλον, theologice explicatum & disputatum. καὶ θεολογεῖται ἢ ἀρχέγονῳ φύσις τῶς ἐπει τῶ ὀμῆς, inquit Plutarch. Accipitur hoc uerbum & pro commentari philosophice. Aristotel de caelo, λέγωμυθ δὲ ἡμῆς, καὶ καδῶσιν ἐκίπτον θεολογῶμυθ πρὸ τῶ πωπῶ συμπάντων, ὡς ἕκασον ἔχει φύσεως καὶ δέσεως καὶ κινήσεως. Quid sit theologica scientia secundum Aristotelem & antiquos, ipse docet in decimo τῆν μετὰ τὰ φυσ. his uerbis, Δῆλον τίνω ὅτι τρία γλῶσσῶν τῆν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν ὄσι, φυσικῆ, μαθηματικῆ, θεολογικῆ. Prima philosophia scilicet, quae speculatur πλὴν χωριστῶ ἕσιον, καὶ ἀκίνητον. Σπρμολογῶ, nusquam & uerba loquaciter fundo & deblatero. Gregor. in primo πρὸ ἕξ, πολλὰ δ' ἐκ τῶ ἀπομολογῶσαι ἐ βελοῖο σιωπῶσιναι τῶν ὀμῶν μόν σοι θεὸν καὶ παρῆγγράπῳ, ἡμῖν δὲ ἀληθινὸν καὶ ὀμῶν μυλον τῶ πατρί. Et Σπρμολογῶ, Σπρμολογῶ nugator, loquax, uaniloquus, blaterator, & ut Plautus loqui solet, qui libens uerba fundit. Athen. libro octauo, Ἄλιξις δ' ὁ κρητικῆς ἦν ὀφοφάγῳ, καὶ σκωπῶμυθ ὑπὸ ἄνων ἀπομολογῶν ἐκ ὀφοφάγῳ, ἐρομυλῶν τὲ ἐκένων τὶ ἐν ἡδῶ φάγι οἱ ἄλιξις, ἀπομολογῶς ἐκ τῶ πρῶμυλῶς. In Actis Apostol. cap. decimosextimo, τί ἐν δέλη ὁ ἀπομολογῶ ἐκ τῶ λέγειν; Demosthenes πρὸ σεφάνου, ἔκ γὰρ βαδῶμυλῶς ἢ μίνωας ἦν ὁ κατηγόρων, ἀλλὰ μὴ ἀπομολογῶ, πρὸ τῆς ἀπομολογῶς ἀπομολογῶς. Quo in loco πρὸ τῆς ἀπομολογῶς ἀπομολογῶς Aeschinē vocat, quasi contritum, καὶ κατατετριμυλῶν ἐν τῆ ἀπομολογῶ, hoc est ἀναίχων τῶν συκοφάντων. Aristoph. νεφελ. βελυρῶς, ἑθνολογῶν, ἐκ τῶ ἀπομολογῶς, πρὸ τῆς ἀπομολογῶς. Sic enim πρὸ τῆς ἀπομολογῶς, quasi πρὸ τῆς ἀπομολογῶς dixit, ἔκ τῶ ἀπομολογῶς πρὸ τῆς ἀπομολογῶς. ut alibi τῆς ἀπομολογῶς, ἀντὶ τῶ ἀπομολογῶς, λέγειν γλῶσσῶ τῆς ἀπομολογῶς, κατὰ τῶν ἀπομολογῶς. ἀντὶ τῶ ἀπομολογῶς ἐν λόγῳ. Hoc fortasse exprimitur.

καλλιεπιῶ.
καλλιλογῶ.
καλλιγραφῶ.
καλλιλογῶ.
θεολογῶ.

πρὸ τῆς ἀπομολογῶς.

mere voluit Quintil.in decimo,cum inquit, Præcipueq; velut attrita
 quotidiano actu forensi ingenia,optime rerum talium blanditia repa-
 rant.de lectione poetarum loquens. Sic περιξυπύω, περιξυπύω καθάρως signi-
 ficat,vsquequaq; purgo.Galen. περιξυπύω μεν γὰρ τὸ περιξυπύω τε καὶ ἀποκαθάρσασθαι
 τὰς περὶ τὸν κόλπον ἰχώρας, ἀμεινον δὲ μελίκρατον. Sic περιξυπύω,perpurgo,ex-
 acte purum ac merum syncerumq; reddo.Aristoph. ἀχαρνεύς. Ἄλλ' ἐσμὸν
 αὐτῶν νῦν γε περιξυπύω. id est puri ciues,& a peregrinis segregati sele-
 ctiq;. τὰς γὰρ μετρίως ἄχαρα τῶν ἀσώτων λέγω. Πτίωω γὰρ δὲ καθαροῦ καὶ ἡ λε-
 πτίωω,quod pinfendo fit in ordeo & in aliis frugibus.Theophr.in secū-
 do περὶ φυτῶν, ἢ τύφη δὲ ἢ ἢ ζῆλα μεταβάλλουσιν, ἐὰν προσέσται σπέρματα.Inde
 πτίωω κερθινῆ, καὶ κυρινῆ. Idem in nono, Ἄλλὰ περιξυπύωσιν, καὶ ἀφελόντες δὲ κέλ-
 φος,μετὰ ταῦτα κόπτεσιν ἐν ᾧ ὄλω. περιπαθῆς, περιπαθῆς ἐμπροσθεν.Lucian. μά-
 λα περιπαθῆς ἄδωρ ἐλεγεῖα, cum magna vi affectuum. & περιπαθῶ ἕμιμα.
 Plut.in Antonio, τὰς δὲ τραυματίας ἐπεσκότη περιπαθῶν ἄντων, δεδακρυ-
 μύω καὶ περιπαθῶ. Sic περιπαθῆς apud Aristoph. νεφέλ. μεγάλα δὲ αὐτῶν
 δρασιν ἀργίς, ἀπὲρ γνώμων καὶ διάλεξις, νοῦν ἡμῶν περιπαθῆς, τραπεῖαν, καὶ περι-
 λεξις. ἀντὶ τοῦ περιπαθῆς καὶ περιπαθῆς πρὸς τὴν ἀδύνατον, καὶ ἐμυλοῦσιν
 τὸ νοῦν, inquit interpre.Inde περιπαθῆς, & περιπαθῆς, de quibus supra di-
 ctum. Ἄρ' τὸ ἄγω omnia sunt vocis actiue. παιδαγωγῶ, μουσαγωγῶ, ξεναι-
 αγωγῶ, χειραγωγῶ, σκιδναγωγῶ, χαλιναγωγῶ, γυροναγωγῶ, ψυχαγωγῶ, σκληραγωγῶ, φωτα-
 γωῶ, δημοαγωγῶ, καὶ καταδημαγωγῶ, χολαγωγῶ, σιπηγῶ, κρηγῶ, ὀδηγῶ, & similia.
 σκιδναγωγῶ. σκιδναγωγῶ, sarcinas & vasa veho.Demosthen. μικρὰ δὲ ὑστέρων ὑμῶν σκιδνα-
 γωγῶν ἐκ τῶν ἀγῶν.Gregor. καὶ ταῖς ναύσι σιτηγῶσιν τε διατὸν περὶ αὐτῶν
 χαλιναγωγῶ σκιδναγωγῶσιν. χαλιναγωγῶ, freno, moderor. Alexand.in Probl. Ἄνωρ
 ἀγῶν ἵππων ὑπὸ χαλινοῦ σωφρονισμῶν, ἔπειτα καὶ τὸ χαλιναγωγῶ μὲν οὖν
 σκληραγωγῶ ὑπὸ ἄγῶν φυσικῆς δυνάμεως. σκληραγωγῶ, dure & illiberaliter,
 aut minime indulgenter educo. Lucianus, ὁ δὲ λαοὶ δὲ σκληραγωγῶ τὰς
 θυγατέρας, καὶ ἀντρῶν διάσκει, καὶ πᾶσι ὑδὴ ἀρυστομῶν. Antiph.
 καὶ τὰς δίκασαί τις ἀγῶν ψυχαγωγῶσιν, καὶ πᾶσι ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἵδωσθαι
 ψυχαγωγῶ. τῶν ἀκροῦσιν εἰς ἕλεον προσάγαγεσθαι, oblectare. Est etiam ψυχαγωγία, va-
 ticinandi genus,cum animæ carminibus educuntur ab inferis.Greg.
 κατὰ ἱελ. οὐ μόνον τῶν ἀνατεμνομένων πρὸς τὸν τε καὶ πᾶσι ἐπὶ ψυχα-
 γωγῶ καὶ μαυτέα, & cetera. ψυχαγωγῶν etiam dicitur Mercurius.Lucian.
 καὶ ξάβδρον ἕνα περικταί θανμασίαν, καὶ δάσμιον, καὶ ψυχαγωγῶ καὶ κατὰ τὴν τὴν νε-
 κροαγωγῶ. ἀντὶ τοῦ νεκροαγωγῆ. Vnde illud Maronis, Hac animas ille euocat
 ψυχαγωγῶ. orco. ψυχαγωγῶ etiam ἢ παθῶ dicitur id est flexanima. Idem, σε δὲ
 δεισῆσι πᾶσι πλάτων ἀρχὴν ζυμωῶ, καὶ νεκροαγωγῶτα, χθόνος πολλῆς. Ob-
 νεκροαγωγῶ. id etiam νεκροπομπῶς dicitur ab eodem. λαφυραγωγῶ, diripio, depre-
 λαφυραγωγῶ. dor.Plutarch.in Galba, καὶ τὰ μοι γαλατῶν ὅταν ὑπαρχῆσι γήινωται, λα-
 φουραγωγῶ. φουραγωγῶσιν. γυροναγωγῶ sic dicitur, vt παιδαγωγῶ, quia δις παῖδες

δι γέροντες. Plutarch.in Politicis præceptis de Cleone loquens, καὶ τὰς
 χυρῶν πρὸς τοὺς ὑπὸ κείνους καὶ βαρῶν, αὐτοῖς ὑπέβαλλε τοῖς πολλοῖς, πρὸς χάριν ἑαυτῶν
 γυροναγωγῶν, καὶ ἀναμιθαρνεῖν διδῶν, καὶ δ' φαυλότατον, καὶ δ' νοσοῦν μάστιγα τοῦ
 δήμου προσεταρίζομεν. id est senectutem suam compo-
 nens & effingens ad gratiam plebis aucupandam & emerendam.
 Sic γυροναγωγῶ apud Platonem in Euthydemo, præceptor se-
 nium discipulorum. παιδαγωγῶν, est moderari, & regere. Greg. ἕσω δὲ ἀσκαλῶν
 σαν ἡμῶν αἰδοφύες περιξυπύω καὶ ἀνεσκαλῶν δι' ἐκκατάστατον, ὡς οὖν τοῦ ἱσραὴλ
 πάλαι. Ἐδῆς γὰρ φέρεται τὸν ὀλοθροῦντα μὴ ταῦτα, παιδαγωγῶσιν. Alibi, πάντα
 μέλη παιδαγωγῶσιν, Omnes sensus frenantes & moderantes. Sic Ga-
 len. ὅταν ἢ τὸ ἐμφράξωσιν διάδοσις καλῶς παιδαγωγῶσιν. ἀντὶ τὸ διακίθη. Alexand.
 in Probl. εἰδὲ δὲ κερσία σῶζει, καὶ ἢ κερσία τὸ σοιχεῖον πεπαλασμένον. Plut.de
 Cicerone, τὰς τὸν τρῶν διαπαιδαγωγῶν πᾶσι ἔξιν, ἀνοστον καὶ διαρκῆ πρὸς
 πρῶτον ἀγῶνα συνῆχε. ἀντὶ τοῦ διακίθη. Et de Antonio πεπαλασμένον ἀπὲρ
 ἀρχῆς ἀνοστοῦ γυμνασίου. Interdum significat è vestigio sequi, sectariq;.
 Plato libro decimo de Repub. ἢ ἐμὴ ἐπεθορ πρὸς σῶζιν οἴκοι ἐν αὐτῶν, αὐτοῖ
 ἀπὲρ ἐπαδουγωγῶν ὅσων ἦσαν, ἕως ἰκανῶς μεταλλάξοιεν. παιδαγωγῶν, ludus lite-
 rarius. Demosth. περὶ τὴν σφάντα, τὰ βάρη ἀπογίζων, καὶ δ' παιδαγωγῶν
 κορυφῶν. Plutarch. ὁ δὲ δημοαγωγῶν αὐτοῖς ἐκ τοῦ παιδαγωγῶν ἀπεπρόσθετον. Idem in
 Sertorio, τοιαῦτα μοι ὁ σερτώριος ἐνάστον πλέκων πρὸς ἀμύθια τοῖς βαρβάροις,
 διεπαιδαγωγῶσιν τὸν καιρῶν, temporì seruiēbat, temporì se accommodabat.
 ὀχλαγωγῶ, vt δημοαγωγῶ, plebem ad res novas sollicito, factiosæ turbe
 ducem me præbeo. Et ὀχλαγωγῶν, qui etiam ἀπὶ τοῦ ἀγῶντος ponitur.
 Aristotel.in quinto Politic. τινεῖ δὲ δημοαγωγῶν, καὶ ὅταν τὸν ὀχλον δημοα-
 γῶσιν οἱ γὰρ τῆ ὀλιγαρχία ὄντες. Iosep. in secundo contra Apionem, de iis
 libris loquens quos Apion contra Iudæos edidit, τὰ πλείστα, δὲ βωμο-
 λοχίαν ἔχει, καὶ πᾶσι, καὶ τὰ ληθῆς ἐπέειπε, ἀποκαθάρσασθαι. ὡς ἀπὸ ὑπὸ ἀνθρώπου συγ-
 κέμμενα, καὶ φαύλα τὸν τρῶν, καὶ πρὸς τὸν βίον ὀχλαγωγῶ γεγονότων. Strabo li-
 bro decimoquarto de Satyro tabula Protozenis, in qua perdix erat
 pictus, ἐξέκλητον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ πρὸς ἰκοτρόφοι, κομίζοντες τὰς θύλακας καὶ ὑδέν-
 τας καταναγκῶν. ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γαστρίαν οἱ πρὸς τὴν, καὶ ὀχλαγωγῶν, & ple-
 bem circulatoris more detinebant, & oblectabant. Idem Aristotel. in
 quarto, ἐπὶ μὲν γὰρ ταῖς ἡλιθίοις δημοκρατεμύλαις ἔτι δημοαγωγῶν, ἀλλ' οἱ
 εἰλάσοι τῶν κλητῶν ἐσὶν οὐ προσεδῆρα. Quod autem est κόλαξ in tyrannide,
 hoc est δημοαγωγῶς in democratia turbulenta. Idem, καὶ ὁ δημοαγωγῶν καὶ ὁ
 κόλαξ οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνάλογοι, καὶ μάστιγα, δὲ ἐκάπεροι ἰχθυοῦσιν. οἱ γὰρ κόλακες πρὸς τὴν
 εἰρήνην, οἱ δὲ δημοαγωγοὶ, τῶν δήμοις τοῖς τοῖσιν. Accipitur hoc verbum meta-
 phorice pro allicio gratiam. Idem in eodem quinto, ορασυβέλα τὸ ἔμ-
 ρων ἀελεφῶ τὸν ὑπὸ τοῦ γέλωνος δημοαγωγῶν, καὶ πρὸς ἑδονῶν δεμῶντος, ἵνα αὐ-
 τὸς ἀρχῆ. Plutarch.in Anton. ἢν δὲ πρὸς καὶ δὲ ἐρωτῶν δὲ ἀναφροσύνην. ἀλλὰ καὶ

τὸ τῶν ἄλλων ἐδημαγωγία, συμπεράτων τε τῶν ἐξωσιν, σκωπόμενον ἔστι τῶν ἰδιῶν ἐρω-
 τας. **Et in Mario**, διὰ τῶν τῶν ἐραζώτασ δημοκωτων. ἀντὶ τοῦ προαγομένου.
Synef. θεοφιλ. ἢ γὰρ τέχνης ὄσιν, καὶ διωόμεως, ἢ χάριτος δόξας, ἔτι τῶν ἀνερωπῶν
 καταδημα^{καταδημα} δειρομαλίσει, καὶ καταδημαγωγίῃσι δὲ πλὴν δὲ, ὥστε τὸν χωρεῖς αὐτῶ βίον, ἀβίωτον
 τω^{τω} ἀποσιν εἶναι. **Sic demulcere homines, multitudinisq; gratiam emereri,**
 ἐξομαλίσει. **vt ab eo diuelli non possint. Est autem** ἐξομαλίσει, δὲ καταφίχει, καὶ κα-
 τακλιει, quasi manu permulcere, ὡς οἱ ἵπποκόμοι τοὺς πάλους φέχουσι. **Verū**
 Δημοκό^{Δημοκό} οἱ δημοκωτοὶ etiam δημοκότοι dicuntur, nisi quod δημοκότοι legibus agra-
 Δημοκο^{Δημοκο} riiis, & muneribus gladiatoriis, & spectaculis multitudinī lenocinari
 & obrepere solent, aut epulum saepe praebendo, δημοκωτοὶ vero con-
 cionibus. **Plutarch. in Politicis praecipis de eloquentia loquens**, ἀπ-
 μορ δὲ καὶ πόλιμ ἐκ τῶν ὅτων ἀγειρ δαί μάλισα. μὴ καδὰ πῶ ἐνιοι τῶν ἀεμυνάσων
 πρὶ λόγμ, οἱ γασρὸς ἔλκωσιρ ἀωχούπε, ἢ πυξίχας ἕναε, ἢ μονομάχωρ θιάματα,
 ἢ ἀσκηθιάζοντε, ἀεὶ δημοκωτοῖσι, μᾶλλον δὲ δημοκοποῖσι. δημοκωτοὶ γὰρ ἢ διὰ λόγμ
 πεθομύωρ ὄσι. **Et in Gracch.** τὸμ μοι γὰρ ἀπικίας δύο γράφαται, καὶ τοὺς χα-
 ἐκδημοκο^{ἐκδημοκο} ρισάττεσ ἐσάγντα, δημοκοποεῖν ἠδύντο. **Et ἐκδημοκοπῶ, popularitate mihi po-**
 πῶ. **pulum feruire perperello.** χίων μάτρηδι, ὅταν δὲ ἕρ δελωσάμυλ δὲ ἐκδημοκο-
 πῆσι τῶν δουλωθέντεσ, καὶρ ἀναυρεδῆ ταχέωσ, πλὴν ὅμωσ ἐγκαταλάπει τυραννίδ^{τυραννίδ}
 Δημοκο^{Δημοκο} οἰα. **Et δημοκοπία, huiuscemodi popularitas dicitur. quae**
 ὀχλοκοπία. **etiam ὀχλοκοπία vocatur. Idem** ἐν τῶ δὲ ἐπρεσβυτέρω πολιτῶν. ὅτω δὲ δια-
 νοιτέωρ καὶ πρὶ πολιτέας, ὡσ τῶ μὴ ἀνοήτεσ δὲ ὅταν στρατηγῶσιρ ἢ γραμματῶσ
 ὀχλοκο^{ὀχλοκο} τὰ πρὸ δὲ σιρ ἢ δημοκωτοῖσι πολιτῶμύωσ, ἀλλ' ὀχλοκοκωῖτας, ἢ παυκηγίζοντεσ, ἢ σασιάζοντεσ,
 ἢ λιετῶμύωτεσ ἀναγκάωσ. **Omnia etiā** ἀπ τῶ ἔργμ **voce actiua dicunt.**
 ὅ ἔργμ λε^{παιουεργῶ,} παυουεργῶ, ξαδισεργῶ, χερουεργῶ, ταλασιουεργῶ, καιουεργῶ, λιετουεργῶ, δμμιεργῶ,
 γόμυα. **λεπιεργῶ, μεγαλουεργῶ, κρεεργῶ, ἀμπελουεργῶ, ἐριεργῶ, ἰσουεργῶ, λυκιεργῶ, πλασεργῶ,**
 γῶ, δραματουεργῶ, θαλαπηουεργῶ. **quorū pleraq; omnibus nota sunt. Demosth.**
 παυεργῶ. **Est enim παυουεργῶ, δὲ καιουεργῶ. & παυουεργῶ, δαυόττεσ ἐκ ἐπαυετῆ, inquit Ari-**
 παυεργῶ^{στολ. fraud, vafricitia subdola & improba. Dicitur & παυουεργῶμα. &}
 μα. **πανέρεθμ, ἀπάτμ, καὶ σόθωμ. χερουεργῶ & χερουεργῆρ dicitur de om-**
 χερουεργῶ. **ni arte, quae actionem habet manuum cum cognitione coniunctam.**
 χερουεργῶ. **Plato in Politico, ἃ δὲ γὰρ πρὶ κενονικῶν αὐ καὶ ζύμπασων χερουεργῶν τέχνηαι,**
 ὡσ πρὸ ἐν τῶσ πρᾶξισιν γνῶσων σύμφωτμ πλὴν ἰδισίμω κέκτωται. & χερουεργῶ
 μα, **opificiū, opusq; manu factum ab eodem dicitur. Aeschin.** πρὶ
 ἢ ἀσπ. χερουεργῶν **vocat, qui non tantum consilium dederunt, sed etiā**
manum maleficio & facinori accommodarunt. τῶττεσ δὲ Ζήνησ ἠξίωσ τυ-
 χεῖν, μὴ τῶσ πατρίδασ ἀντῆν, ἀλλὰ τῶσ χερουεργῶντασ, καὶ βελθῶσωτασ. **Aristot.**
in octauo Politicorum de organis musicis, quae manu pulsantur, καὶ
τὰ πρὸσ ἠδονικῶ σῶντένοντα. ὅττ ἀκῶσσι τῶν χρωμύων ἐπλάωνα καὶ τρῖσωνα ἢ ἑμ-
κεροτε^{κεροτε} χῶ. βῦκα, δὲ πάντα τὰ δέομύα, χερουεργῶν ἰδισίμωσ. Dicitur etiam χερουεργῶ,

χεροτεχνία, χερουεργῶ. **Plato**, μουσικῶσ ἐστὶ πρὸ ἠμῶν μάθησισ, καὶ ὅλωσ τῶν πρὶ χερ^{χεροτεχνία.}
 ρουεργῶσ ἰδισίμωσ. **Hippocrat.** ὁ δὲ ἰδιώττεσ ἀρέγετ βασιλείας. ὁ δὲ πολιτῶμ^{χεροτεχνία.}
 ν^ν τὸμ χερουεργῶντα ὡσ ἀκίνδωων μακαρίζει. **Aristot.** χερουεργῶν dixit de eo χερουεργῶ
qui instrumenta musica pulsat. ἧ ἧ χερουεργῶσ sit proprie praetator, vt χερουεργῶ
qui caeco viam praet. hoc est ὁδῶσ & καθηγεμῶρ. **Dionys. de Paulo Apo-** χερουεργῶ
stolo, ὁ ἠμῶν ἐπὶ πλὴν φωτῶσσιων χερουεργῶσ. **Greg.** ἠσπωρ τυφλῶν χερουεργῶν.
Lucia. εἰ τριεῖσ δὲ ἕρμῆ χερουεργῶν. ἐπὶ ἢν γὰ ἀπλιώησ με, ἢ πρὸ βόλω τάχα ἢ κλέωνι
 ἐμπεσῶμα πρῖνοσῶν. **Verba sunt Pluti.** **Dicitur etiā** μεταφορικῶσ de fortu-
 na, **quae viā patefacit hominibus felicib9, quasiq; viā praet ad ornamē**
ta magnaq; fastigia assequēda. **Herodia.** τεθρῦλλητο δὲ παρὰ πᾶσιν, ὅττ ἐπι-
 δὲσ ἐαυτὸν ἐσ δὲ πλὴν ἢ ἰδισίμωσ στρατέω, ἢ τὸ τῶ τῶσ ἐπὶ τῶ ἠμῶν ἀρχῶν κησ^{καθηγεμῶν.}
 ρατῶγηρ. **Idē,** κατῶλίτῶν αὐτῶ χερουεργῶσ τῶ τῶσ. καθηγεμῶν **vt dixi, etiā** ὁ χερ^{καθηγεμῶν.}
 ουεργῶσ **dicit, hoc est ὁδῶσ, vtroq; genere.** **Synef.** τῶσ γνησιῶσ καθηγεμῶν^{καθηγεμῶν.}
 φιλωσσοθῶσ ἀρεγιωρ. **Herodotus** καθηγεμῶνα, τῶ δὲ dixit deductorē. **Hoc no-**
mine & auctor & praceptor significat. **Et καθηγεμῶμα, praeo, praece-** καθηγεμῶμα.
ptor sum. **Strabo,** καθηγεμῶν δὲ καίχερ^{καθηγεμῶν.} ὁ ἀθηνῶσωσ. **Plato in Sympof.** καὶ
 μὴ δὲ εἰλε ἀγάθωρ, καλῶσ μοι ἔδοξασ καθηγεμῶν τῶ λόγμ. **id est recte atq; ordine**
videre disputationem instituisse. hoc est nobis disputandi rationem
rectam praestituisse. **Idem Dionysio,** εἰ δὲ ἄρα τὰ παρῶ ἠμῶν σοι ἀρέσκει, τι^{καθηγεμῶμα.}
 μικτέωρ καὶ ἐμὲ μάλισα. νῦν οὖν ὡσπωρ ἢ δὲ ἀρχῆσ σὺ καθηγεμῶσ, ἔφομα δὲ ἐγῶ, ἀμῶμ^{καθηγεμῶμα.}
 ν^ν γὰρ ὑπὸ σ^{καθηγεμῶν.}, ἀμῶσ σ^{καθηγεμῶν.}. **id est prouocato me, hoc est prouocato me,**
Sic Xenoph. in secundo ἀπμνημ. ἄποπα λέεσ δὲ σῶηρατεσ, καὶ δαμῶσ πρὸσ
 σ^{καθηγεμῶν.}. ὡσ γὰρ κελθῶσ ἐμὲ νεώττωρ ὄντα, καθηγεμῶσ, **id est edere fratri maiori exem-**
plum recte agendi. **Αυτεργῶ etiam dicitur** ἀντὶ τῶ χερουεργῶ, ἢ ἰδισίμω χερ^{αυτεργῶ.}
 σιρ ἐργάζομα. **Greg.** ὁ συμβαδίζωρ τῶ στρατῶ, ἢ σῖτα ἀεζῶμυλ^{αυτεργῶ.} χεδία, ὅ πλὴν
 αὐτεργῶρ ἐπᾶμωρ στρατηγῶν. **Lucia.** ὁ δαυαδὲσ δὲ σκληρατεσ τῶσ θυσατέρας, καὶ
 αὐτεργῶρ διδασκα. **Plutarch. in Apophth.** αὐτεργῶσ ἀνθρωπεσ καὶ ἰδιώττεσ. **Xe-** αὐτεργῶσ.
noph. αὐτεργῶσ γεωργῶσ **appellat, qui ipsi terram colunt. villicos autem**
τῶ ἰδισίμωσ γεωργῶντασ vocat. αὐτεργῶσ **etiam dicitur** ε-^{αυτεργῶσ.} αὐτεργῶσ, **qui sua**
manu caedit, vel pulsat, vel pugnat. **Herodia.** γεγῶσσι δὲ καὶ ἔτορα συμ-
 βολαι, ἐν αἰσ αὐτεργῶσ τε καὶ αὐτόχερ^{αυτεργῶσ.} οἱ μάχησ ἐγένετο ὁ μαεμῶν^{αυτεργῶσ.}. **Demosth.**
 ἐν τῶ ἠπ^{αυτεργῶσ.} μεδῶσ, ἠσπωρ ἀντὶ ἐξένορ τῶσ δὲ ἀσπῶρ ἢ βόλωσ, ἄπασ τῶσ ὡκνε οἱ ἀσελ-
 γείασ παύτεσ αὐτόχερ^{αυτεργῶσ.} οἱ φθῶνα γυμῶμ^{αυτεργῶσ.}. **hoc est manu abreptum vi expelle-**
re. **Et πρὸσ λεπῖνλω de Dracone legislatore,** φοβωδῶρ κατασκηθιάζωρ καὶ δει-
 νόμ, τὸ ἕνα αὐτόχερ^{αυτεργῶσ.}. ἀλλωρ ἀλλω γίνεαδ^{αυτεργῶσ.}, καὶ γεάφωρ χορνίβωρ ἔρεαδ^{αυτεργῶσ.} τὸμ ἀνδρῶ
 φόνωρ. αὐτόχερ^{αυτεργῶσ.} **pro homicida dixit. vt Isocrat. in Plataico,** τῶσ φόνωρ
 τασ μὴ κατὰ δέχεαδ^{αυτεργῶσ.}, καὶ τῶσ αὐτόχερ^{αυτεργῶσ.} δὲ ἔργετ. **Et αὐτοχερῶ aduerbium.** αὐτοχερῶ.
Antipho. τῶσπρ ἢ βελῆ, ὅττ πλὴν πόλιμ ἐνεχέρεφ^{αυτεργῶσ.} πρὸ διδόνα, αὐτοχερῶ ἀπέκτεφνε,
manu non veneno interemit. αὐθεντῶσ **etiam αὐτόχερ^{αυτεργῶσ.} significat. Idem** αὐθεντῶσ
 πρὶ τοῦ ἠρῶσ φόνωσ, ἔπτετα δὲ, ὁ πάντασ οἰμα ἕμαε ἐπίσασ^{αυτεργῶσ.}, ἄπαντα, τὰ δὲ κασ^{αυτεργῶσ.}

ἑορτῶν ἱερογραφία, σκόπερ ἔχουσα τὰς θεολογίας τε καὶ θεουργίας ἀπὸ τῆς ὑμνήσας, ἔχει
 θεῶν ἐμπροσθέν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ τὴν ἱερολογίαν. Et ἱερολογία, ea quæ in ecclesia
 recitantur, quasi sacri sermones. ἱεροκήρυξ, est sacer præco, qui fauere
 linguis iubet dum sacra peraguntur, aut qui aliud quippiam inter re
 sacram edicit. Synes. κατὰ σιγαλόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, εἰς θρήνον αὐτοῖς
 ἀπεπελοῦσθαι ἢ βοῶν. θεουργία ὁ θεουργικὴ ὁμοίωσις, ὁ θεουργικὴ ὑπόθεσις ἢ Dio
 nyfio dicitur, ἢ θεὸς ἀπὸ γαζομύνης. vt vbi de primis & summis beatarum
 mentium ordinibus loquens, ita inquit, καὶ μὴν οὗτὶς θεομίμητον αὐτοῖς
 ὑπερτάτως δεδωκεν, καὶ κοινωσάμενος ἡ δ' αὐτοῖς ἐπιπέτρην ἐν προσωργῶν δαμάμα τῶν
 θεουργικῶν αὐτῶν καὶ ὀλιγοθέτων ἀρετῶν. Ibidem, τὴν θεουργικὴν ὁμοίωσιν dixit,
 ὅτι ἐργάζεσθαι θεοῦ τὸν πρὸς τὸν κέρριον καὶ σωπῆρα ὁμοιωμύνης. Et rursus, τὸ το γού
 δι θεολογίας ἄφωτος διλάσει, τὸ τὰς μὴν ὑπομύνας τῶν ἑρμηνείων ἐστὶν διακοσμίσεις, πρὸς
 τῶν ὑπερθεστικῶν ὁμοίωσιν ἐκ δ' ἰδασκεῶν τὰς θεουργικὰς ὑπομύνας. θεουργία
 autem vocatur opera Seruatoris, quæ diuinitatem eius significabāt,
 vt contra naturæ leges, & supra vim eius edita. vt apud eundem, τὸ
 θεομίμητον δὲ πῶς ἂν ἡμῖν ἐτέρως ἐγγένειο, μὴ οὐδὲ τῶν ἱεροτάτων θεουργῶν μνήμης
 ἐναντιομύνης ἀλλὰ τῶν ἱεροκηρύκων ἱερολογίαις τε καὶ ἱεουργίαις, τῶν το γο κριζῶν,
 ὡς τὰ λόγια φησιν, εἰς πλὴν αὐτοῦ ἀνάμνησιν. Duo enim illa monumenta ope
 rum Seruatoris ecclesia celebrat & frequentat, sacrosanctæ victimæ
 commemorationem, & euangelii recitationem. κρεουργῶ, lanii mo
 re concido, lanio. Et κρεουργός, lanius. Herodot. in Polymnia, ἠδὲ ἀγί
 νοῖν ἰνάσσει δόρυβορ πρὸς ἑπὶ πῆθεσσι τῶν ἰχθυῶν ὑποβατθόντων, ἀνδρῶν ἀριστῶ γνομύνης
 ταύτων τῶν ἡμέρων. ὅς ἐπειδὴ ἢ ναῦς ἠλίσκετο, εἰς τὸν ἀντήχε μαχόμενος, εἰς δ' κατε
 κρεουργηθὲν ἅπασαν ἀντὶ τὸ κατεκόπη, κατὰ τέμνη, κατεκερματίσθη, velut in lanie
 na concisus est. Et κρεουργία, laniatio, concisio carniū. Gregor. εἰς
 ὑποφάνια, πρὸς δὲ θήσεις τῶν πέλοισι κρεουργίαν, πρὸς ὧν τας θεὸς ἐστὶν ὄψις, καὶ ὡ
 λοξενίαν πικρὰν καὶ ἀπόνθησιν. Et κρεουργῶν apud eundem Herodot.
 δραματουργῶν, opus dra
 maticum scribo, in modum dramatis conscribo & compono. vt in ar
 gumento libri δειπνοσοφιστῶν, δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθλίωσθι Ζη
 λῶ πλάτωνος. Alciph. in persona Menandri Ptolemæo Regi rescribē
 tis, ἔμοι γένοιτο χάματες καὶ τάφω πατρίσι πυχῆρι, καὶ τὸν ἐπ' ἐχάρας ὑμνήσαι κα
 τ' ἔπος Διονύσου. τὰς μυκηναῖας ἀγερ τελετὰς. δραματουργεῖν ἢ καινὸν τῶν ἐπι
 στίαις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἀπονιώντα, id est edere opus
 comicum quotannis. Quod etiam διδάσκει πλὴν κωμῶδιαν dicitur.
 δραμα ἢ κωμῶδιον. Hoc enim verbo utebantur in iis quæ in theatro, aut aliâs publice
 edebantur. Athen. σωπεπιασπρεῖ δὲ τέρας ἢ τὸν ἀγῶνα ὁ ἀπὸ τῶν δρα
 μάτιον γεγραφέως ὅτι ἐδιδάξε Διονύσιον ὄντων ἐπὶ τῶν ἰδασσῶν τῶν ἡτάμας, ἔπε
 πέθων ἢ ὁ βυζάντιος, ἢ κωμῶδιον αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἐδιδάχθη. δὲ τὸ δρᾶμα ἢ δὲ φυγόν
 τος τῶν ἀρπάλων. Plutarch. πρὸς μουσικῆς. πινδάρου δ' ἢ παλαιῶν, ἐπὶ οὐδὲ νιόσ

ἱεροκήρυξ.

θεουργικῶν.

θεουργία.

κρεουργῶ.

κρεουργός.

κατακρεουργῶ.

κρεουργία.

κρεουργῶν.

δραματουργῶν.

διδάσκει.

δρᾶμα ἢ κωμῶδιον.

κωμῶδιον.

βης γὰμοις φησὶ Ἀλφειοῦ ἀρμονίαν προσωργῶν διδάσκειν. Inde κωμῶδιον διδάσκαλοι κωμῶδιον
 poetæ dicti, & τραγωδοδιδάσκαλοι, & ὄρχησοδιδάσκαλοι. Xenoph. in Sym
 pos. ὅπως ἢ φαινομύνης τ' Διονύσου ἠυλῆσθαι ὁ βακχικός ἐυθμός, ἐνθα δὲ ἢ γὰρ ἀπὸ τῆς ὄρχησοδ
 χησοδιδάσκαλον. Cicero hoc, vt pleraq; imitatus est in Catone, his ver
 bis. Vidi etiâ senem Liuiū, qui cū septē annis anteq̄ natus sum, fabulâ
 docuisset, vsq; ad adolescentiam meam processit ætate. Et in Bruto,
 Atq; hic Liuius est qui primus fabulam C. Clodio cæci filio, & M. Docere fa
 bulam, in secundo πρὸς ἑσ, de sacrosancto supplicio Seruatoris loquens, τὴν δὲ
 αὐτοῦ ἐχὼ θεουργίας, καὶ μαθεῖν αὐτὸν πλὴν ὑποκόλῳ ὅτι ἂν ἐπαθερ, ἢ τε κρεουργῶ καὶ τὰ
 δάκρυα, καὶ ὅτι ἰκετεύσαι, καὶ ὅτι ἐκκουθῆναι, καὶ ὅτι δολασεῖς, ἀδραματουρεῖται ἢ πλε
 κεδ θανμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, quæ omnia aguntur pro nostra institutione
 & disciplina, atq; mirifice contextuntur. Loquitur enim de vita domi
 ni, quæ velut drama fuit in orbis teatro editum & peractum, ad do
 ctrinam vtiq; mortalium diuinitus salutemq; ordinatū, rebusq; ad
 mirandis confertum, ac perpetuo tenore contextum diuinæ virtutis
 & exemplaris. λεπτοουργῶ, in sculptura & celtura subtiliore & minu
 tiore operor. Et λεπτοουργία, opificium huiusmodi. Quale est opus tel
 sellarium & vermiculatum, & opus intestinum elegantis artificii.
 Diodor. de funere Hephestionis loquens, αὐτὸς τὸν ἀρχιτέκτονα ἀθεοῖσθε
 καὶ λεπτοουργῶν πλάστος. Plutar. ἐυφύης ἐν τῷ τερῶν ὁ λεπτοουργῶν. Plato in Po
 litico λεπτοουργεῖν pro subtiliter partiri & distinguere dixit, ἀλλὰ γο λε
 πτοουργεῖν ἔκ ἀσφαλῆς. Opus autem vermiculatum διακριτικῶν dici potest.
 πλαουργῶ, effingo, imitor. Theophyl. πλαουργῶντες οἱ ζωγράφοι ὅτι ἢ φύ
 σις ἢ δῶνα. θαλαπουργεῖν dicuntur piscatores. & θαλαπουργός, pi
 scator Xenophonti, & quicumq; in mari negociantur aut victum inde
 quærunt, θαλαπουργεῖν dicuntur. Polyb. de Carthaginensibus, διὰ δὲ καὶ
 πάξιον αὐτοῖς ὑπάρχειν ἐκ θαλασῶν πλὴν ἐμπειρίαν ταύτων, ὁ θαλαπουργεῖν μάλισα
 πάντων ἀνθρώπων. θαλασσιουργῶ vt τελεσιουργῶ, Lucia. ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν τελεσιουργῶ
 ἀκαθῆ τύχη. Plutarch. τελεσιουργός τῶν ὑπαρχέσεων. Dionys. τελεσιουργῶν δῶνα τελεσιουργός
 μιν τῶν ἱεροκηρύκων dixit, pro iniatrice & cōsecratrice. Et τελεσιουργεῖν, ἀντὶ
 τῶν τελεῶν. quod etiam κλιῶν dicitur, vt alibi dictum est. μεσοουργεῖν, μεσοργῶ
 musica arte componere, vel musicis modis implere. Gregor. πρὸς θεο
 λογίας, τίς ὁ δούς τέττιγι πλὴν ἐπὶ σίθουε μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ἄσματά τε
 καὶ κρετίσματα, ὅταν ἠλίφ κινῶνται, τὰ μεσομυθρινὰ μεσομυθρινὰ, ὁ κατὰ φωνῶσι
 τὰ ἄλσκ. id est loca aprica personare musica faciētes. καὶ μουσοργός, κα
 tor, & cantrix. Strabo. μουσοργεῖν ἢ δῶν ἐκασῶ τῶν συμποσίων. Athen. καὶ με
 πέμωτε πρὸς μουσοργεῖν ὅτι ἰωνίας, ἐτέρας δὲ παιδίσκας ἐκ πάσκει τῶν ἑλλάδος.
 τὰς μουσοργεῖν τε καὶ ἀρχησοῖας. λυκουργεῖν vero dicitur τὰ λυκουργεῖν πρὸς
 ἑν. Athen. in vndecimo, λυκουργεῖς ὡφθαλμοὶ ἔτι καλοῦνται ἀπὸ λυκῶν.

διδάσκαλοι.

ὄρχησοδ.

λεπτοουργῶ.

λεπτοουργία.

λεπτοουργία.

πλαουργῶ.

θαλαπουργῶ.

θαλαπουργός.

τελεσιουργῶ.

τελεσιουργός.

μεσοουργῶ.

μεσοργῶ.

λυκουργῶ.

το κατεσκαδασμύς. Et infra, ηρόδοτος δ' εν βιβλίω, προσόλους δ' υιο λυκιοεργίης
 ημιοεργίας, οτι εκόντιά δ' εστι πρὸς λυκωρ θήρων ὑπὸ τῆσδε εν λυκία εἰρασμύς. Et pau-
 lopost, Αγνωσ δ' ο γραμματικός, οτι τῶν κριτικῶν γρηματισμῶν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων εκ
 εν ἑς εἰσοι γινόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. Αριστοφάνης τε γὰρ εν ἐργίῃ φησὶ, τὸ δὲ
 πολλοῖον ἔσαι ναξιοεργίης κἀναξοῦ κριτίας δὲ, μιλησιοεργίης, καὶ τραπεζία εἰρηδγίης.
 λυκιοεργίης. λυκιοεργίης igitur est lycio opificio factum, vt ναξιοεργίης ναξίῳ, & κο-
 ρινθιοεργίης κορινθιοεργίης corinthio. Sic Ἀθηκιοεργίης attico opere factum: vt hodie map-
 πας & mantilia operis Veneti matronæ vocant, & operis vernaculi
 parisiñiq; & vestem Rotomagensem vocamus, & tincturam parisiñā
 præsertim coccinam, quam παρισιοεργίης dicere possis κοκκινοβαφί. Idem
 Athen. in quinto, ἐχόμενα δὲ τῶν ἐπὶ ὀμπλον δι τὰ χυσιώματα φέροντες,
 κραιπνὰς λακωνικὰς τέπαρας ἔχοντες. πετράμειροι ἔπεροι κορινθιοεργίης δ' υιο. κοριν-
 θιοεργίης, vt δηκιοεργίης, & ἀθηκιοεργίης verba, vt λυκιοεργίης formari possunt:
 cum ita vsu venit in contextu orationis. vt per verba commodius di-
 ci possit quod mente conceptum est. Ἀμπελοεργίης est vites putare,
 & sarmenta expurgare, quæ vitem onerant, id est τὰ ἐμπελίζοντα τοὺς
 καρπὸς ἀφαιρῶν. Theophrast. in tertio de Causis, πρὸς τῇ θεραπείᾳ τῆσ
 φῦσιν loquens, κοινοτάτη μὲν οὖν καὶ μάλα ἐνδοκλήσ ἐπὶ τῆσ ἀμπελῶν τυχχά-
 να. πάντες γὰρ χυσιώται, καὶ πάντες ἀμπελοεργίης, ὡσαυτ' ὑπ' ἀναγκασίῳ μύλοι τ'
 φύσεως διὰ τῶν ὀβλασιῶν καὶ κλυβλασιῶν. Alibi ἀμπελοεργίης & κλάσιν pro
 eodem dixit, eodem libro, τῶν δ' ἀμπελῶν τῆσ πλέων ἢ δὴ πρὸς τῶν μύλων καὶ μέ-
 γιστον ὄσιν ἢ κλάσις. καλῶς γὰρ ἀμπελοεργίης καὶ ὀβλασοτέρα ἢ ὀβλασοτέρα
 ἀμπελοεργίης καὶ κλυβλασιῶν γίνονται. Alibi τομῶν καὶ ἀμπελοεργίης pro eodem di-
 xit. Aeschin. κτῆσι φωντ. de Demosth. loquens, οὐ μέμνηθε αὐτῶν τὰ
 μιστὰ καὶ ἀπίθανα εἴματα, ἀ πῶς τῶν ὑμῶν εἰσὶ σιδηροὶ ἐκαρτερεῖτε ἀκροάμενοι, ὅτ'
 ἔφη πρὸς τῶν ἀμπελοεργίης ἄνεσ τῶν πόλιον, ἀναπετμήκασί ἄνεσ τὰ κλίματα τῶν δ' ἡ-
 μῶν, ὑπὸ τῆσ τῶν ἡσυχιάτων. φορμοεργίης ἐπὶ τὰ σπῆ. Hæc au-
 tem verba dixisse Demosthenem oportet in aliqua concione ardore
 dicendi concitatum. quorum est hæc sententia, Quidam sunt qui sic
 ciuitatem vt vitem vinitores putandam susceperunt, hominesq; ex
 populo excidere quasi palmites institerunt. succisi sunt hoc pacto ner-
 uī summæ reipublicæ. φορμοεργίης autem est tegetes consuere, vel
 in tegetem storiamve coniectum insuere. φορμοεργίης igitur ἐς τὰ
 σπῆ, significare mihi videtur, ἡμῶν ἕτως σενοχωρῆμεθα ὡς πρὸς τῶν φορμῶν τι-
 σιν ἐν τῶν ἡσυχιάτων. Potest enim aliquis in storia vel tegete insui vt cale-
 scat aut sudet. Quoniam vero hæ translationes audaces erant, & ca-
 lentibus tantum animis auditorum opportunæ & appositæ, ideo ab
 Aeschine Demostheni obiiciuntur, vt præputidæ, & absurdæ: tū sci-
 licet, cum feruor animorum, & coronæ audientis fauor temporis in
 tercapedine deflagrauerat. Cicero de ipso Demosthene loquens vt

λυκιοεργίης.
 ναξιοεργίης.
 μιλησιοεργίης.
 κορινθιοεργίης.
 ἢ ὁμοια.

ἀμπελοεργίης

ἀμπελοεργίης

φορμοεργίης

oratore circūspectissimo, in Oratore pfecto, ita inqt, Ac tamē in hoc **Locus Ci**
 ipō diligēter exanimāte verborū omniū pōdera, reprehēdit Aeschinēs **ceronis a**
 quedā & exagitat, illudēsq; dira, odiosa, intolerabilia esse dicit. Quin **nimaduer**
 etiā quærit ab ipso cū quidē eū belluā appellet, vtrū ea verba an por **tendus.**
 tēta sint, vt Aeschinī ne Demosthenes quidē videat attice dicere. faci-
 le est em̄ verbū aliquod ardēs (vt ita dicā) notare, idq; restinctis iam
 animorū incēdiis irridere. ταῦτα δ' (inquit Aeschinēs) τίνος ὄσιν εἰ κίνα-
 δος, εἴματα ἢ δαύματα; Sequitur apud Ciceronē. Itaq; se purgans iocatur
 Demosthenes: negat in eo positas fortunas Græciæ, in hoc, in eū, huc
 an illuc manū porrexerit. Verba Demosth. hæc sūt εν τῶν ὑπὲρ τ' εἰρασμῶν,
 πάντων δ' ἡσυχιάτων (εἰρασμῶν) γέροντες τὰ τ' ἐλλῶν πρῶτα, ἐὰ τῶν εἰρασμῶν, ἀλλὰ μὴ
 τῶν διελεχθῶν ἐγὼ, ἐὰ δ' ὀνρι τῶν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δ' ὀνρι τῶν ἡσυχίᾳ. Quod mēbrū ex-
 tremū eo pertinet, quod Aeschinēs dixerat, καὶ πάλιν ὅτι κίνα δ' ὀνρι τῶν
 σεαυτῶν ἐπὶ τ' βίματος, ἔλεγε, & cetera. καλοεργίης, æs preparo, vt metallā **καλοεργίης**
 rius. καὶ καλοεργίης, q; preparat materiā τῶν ἀνδριωνοεργίης, vt καλοεργίης **καλοεργίης**
 τῆσ ἀνδριωνοεργίης, inquit Aristot. in pri. Politic. & χρυσοεργίης, τ' χρυσοεργίης **χρυσοεργίης**
 τεν καὶ μεταλλοεργίης. φυτεργίης, vt ἀμπελοεργίης καὶ φυτεργίης, plātas colo & se **φυτεργίης**
 ro curoq;. Et φυτεργίης, & φυτεργίης. Philo πρὸς κόσμῶν, τῶν τῶν ἀκόλαστων ἢ **φυτεργίης**
 τῶν ἡσυχιάτων, id est cōfītio. Idem, τῶν τῶν εἰρασμῶν ἡσυχίᾳ, id est inftar plantę pāgere. Plato lib. decimo de Repub. φυ-
 τεργίης plus esse ait, q; δηκιοεργίης, deūq; φυτεργίης appellat quasi formarū, **φυτεργίης**
 hoc est idearum cōditorē. vt verbī gratiā, Lecticā t riplīcē esse ait, pri-
 mā formalē, alterā fabrīlē, tertiā imaginariā & pictā, ὀνομασί τῶν ἡσυχίᾳ ἄνεσ **φυτεργίης**
 κλίμα αὐτῶν γίνουσι, μία μὴ ἢ εν τῆσ φύσει εἰρασμῶν, ἢ φαῖ μύλον ἐν θεῶν ἐργίᾳ, μία δ' ἢ εν **φυτεργίης**
 ὀ τέκτων, μία δὲ ἢ εν τῶν εἰρασμῶν. Et paulopost, βλεῖ οὖν τῶν μὴ φυτεργίης τῶν **φυτεργίης**
 προσεργίης μύλων; ἀκροεργίης γὰρ εἰρασμῶν. θαυματοεργίης, miracula edo, apud Eusebiū. **θαυματοεργίης**
 Xenoph. de puella, quæ rotas inter saltandum in sublimē iactabat, & **θαυματοεργίης**
 ad rhythmū excipiebat: sic enim inquit in Sympos. ἐπεὶ δ' ἡσυχίᾳ, εἰρασμῶν **θαυματοεργίης**
 φετο τῆσ ὀρχησίδι εἰρασμῶν τῶν κραιπνῶν, ἐφ' εἰρασμῶν θαυματοεργίης, hoc est in ro **θαυματοεργίης**
 ta figulina scribere dū versaret. τὰ ἀπὸ τ' παθῶν etiā voce actiua pro **θαυματοεργίης**
 ferūtur, Δανοπαθῶν, ὀμοιοπαθῶν, μετριοπαθῶν, συμπαθῶν, ὀμοπαθῶν, ἀναξιοπαθῶν, τῶν **θαυματοεργίης**
 ριπαθῶν, ἡσυχιαθῶν. Est autē συμπαθῶν idē quod συμπαθῶν, quod & condo **θαυματοεργίης**
 lesco significat, alienisq; incōmodis afficior, & cōfentiō. Isocrat. ἡσυχίᾳ καὶ **θαυματοεργίης**
 τῶν μικρῶν ἀτυχίᾳς ἐκαστῶν ἡμῶν πῶν εἰρασμῶν εἰρασμῶν. Aristot. πρὸς φυ- **θαυματοεργίης**
 σιογῶν. Δοκῆ δὲ μοι ἢ ψυχῆ καὶ εἰρασμῶν συμπαθῶν ἀλλήλοισ. ἢ ἢ τ' ψυχῆς εἰρασμῶν **θαυματοεργίης**
 λοισμῶν, ἀλλοιοῖ τ' τ' σῶματος μορφῶν. Et συμπαθῶν, & συμπαθῶν. Aristotel. **θαυματοεργίης**
 τὸ εἰρασμῶν τῆσ κραιπνῶν συμπαθῶν ὄσιν, καὶ ταχέιον τῶν τῶν ἀσθενῶν, μετῶν **θαυματοεργίης**
 εἰρασμῶν καὶ πῶν τῶν τῶν ἐγκέφαλον αἵματος. Idē, καὶ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν **θαυματοεργίης**
 ψυχῆς παθῶν τῶν σῶματος συμπαθῶν φαυδῶν γίνεσ. Quibus duobus verbis εἰρασμῶν **θαυματοεργίης**
 ἀντιπαθῶν, καὶ εἰρασμῶν ἀντιπαθῶν opponuntur. hoc est contrariō modo affici, **θαυματοεργίης**

Σ in diuersum tendere, ac dissentaneum esse, & diffidere obfistereq̄.
Διοσκορ. in sexto, Ἀντιπάθεσσι δὲ πρῶτα καὶ ἰδιοσυγκρίσεις σωματίων, καὶ ἐπι-
 Ἀντιπαθῆς. προσδιαθέσης διὰ ζῴων βρωμάτων ἢ κινήσεων κινήσεως. **Alexander in Probl.** τρι-
 γλῆ τε κρατῶν ἀντιπαθεῖ τῆ νόση, resistit, contra afficit. Et Ἀντιπαθῆς, ob-
 sistens & remediū ἀντιπαθεῖ. **Plut. in Antonio,** τέλος δὲ χολῶν ἐμοῦτες,
 Δινοπαθῆς. ἐθνησμορ, ἐπεὶ καὶ δὲ ἀντιπαθῆς ὁ δὲ ἐλεπερ. Δινοπαθεῖν, est grauius affici,
 Ἐμπαθῆς. ingemere, egreferre, & lamētabili voce queri. hoc est δὲ φωνὰ κινήσεως. Ἐμπα-
 Ἐκπαθῆς. θῆς, affectu percitus, vel cōmotus. Ἐκπαθῆς, imodice affectus. **Alciphr.** μά-
 Ἀναξιοπαθῆς. τὴ καλλιγένεσιν κατέχευον μένουδρες, ἐκπαθῆς ὑπὸ ἡδονῆς γενόμενος. Ἀναξιοπαθῆς,
 ἀγροφῆς, indignū facinor clamare, indignū esse dicere. **Plut.** Ἀναξιοπα-
 κακοπαθῆς. θῆς δὲ ὁ κριτόλαος ἀνεῖλεν αὐτὴν. Alibi pro stomachari dixit. κακοπαθεῖν
 est vexari & afflictiari. **Aristot. in decimo Ethic.** καὶ δὲ ἀρῶν, δὲ τέλος εἶναι
 παιδίαρ, καὶ πρᾶγματδιδεσθαι καὶ κακοπαθεῖν ἢ βίον ἀπαντα τὸ πάθος χάριν. **Plut.**
 πρὶ φιλοπλ. κακοπαθεῖς, ἀρῶν, ἐργολαβείας, τοῖσιν ἔχωρ τὸ ἀπράγμων ἐφόδιον.
 ὁμοιοπαθεῖν. κακοπαθεῖν τὰ μέτρια **Galen. appellat loca affecta & vitata.** ὁμοιοπα-
 θεῖν, **similiter affici.** **Aristotel. in primo Ethic.** διὰ δὲ κινήσεως τῶν ἐν ταῖς
 ὁμοιοπαθῆς. ἐπιπάθῃς ὁμοιοπαθεῖν σαφῶς ἀνακάλω. Et ὁμοιοπαθῆς, **Plato,** ὁμοιοπαθῆς δὲ ὁμοιο-
 πᾶτα πᾶν γυμνασίου. **Aristot. in octauo Ethic.** ὁμοιοπαθῆς δὲ ὁμοιο-
 παθῆς ὡς ἐπιπάθῃ. **In Actis Apostol. cap. xiiii.** Ἄνδρες τί ταῦτα κρίετε, καὶ
 ἡμεῖς ὁμοιοπαθῆς ἐσμὲν ὑμῶν ἀνδρῶν, ἀναγγελλόμενοι ὑμῶν, eadem cōditiōne
 mortalitatis vobiscum præditi sumus. **simili cōditiōne vobiscū hu-**
 ὁμοιοπαθῆς. manitus afficimur. ὁμοιοπαθῆς, **consentio, assentior, obtēpero.** **Plut. in**
Galba, ὁ δὲ πλάτων ἐπεὶ ἔργον ὄρω ἀρχόντος ἀγαθῶ καὶ ἐρατῶ, ἐρατῶς μὴ
 ὁμοιοπαθῆς. σφρονδῶς, καὶ δὲ ὁμοιοπαθῆς, ἀλλὰ πλὴν πεθαρχικῶν ἀρετῶν ὁμοίως τῆ βασιλικῆ
 νομίζω φύσεως γεννάας καὶ τρυφῆς ἑλισσόφου ἀφῶ, καὶ τὰ ἐξῆς. ὁμοιοπαθῆς, **fi-**
 gura est vel virtus oratoria, a similitudine affectuū ducta. **vt, Fuit &**
 μετριοπαθῆς. **tibi quōdā Anchises genitor. auctor Macrobius in quarto.** μετριο-
 μετριοπαθῆς. παθῆς virtus est a dogmate peripatetico inducta. Et μετριοπαθῆς, **mo-**
 Ἐμπαθῆς. dice affici, vt ἀπαθῆς, & ἀπαθεῖν **Stoicorū sunt.** τὴν ἐμπαθῆς ὅτι ἐπιπάθῃς
 Ἀπρῶπαθῆς. ἐσκηλάων. at ἀπαροπαθῆς omnino vitiosa est. **Synes. Herculano,** ἐπι-
 λοσοφία πρῶτον δὲ ἀπαθῆς ἀντιπῶ, ἀνὴ μείσαι δὲ ἔξαις ἀπὸ μετριοπαθῆς ἴσων,
 πλὴν ἀπαροπαθῆς, καὶ δὲ ἀπαθῆς ἀντιπῶ, καὶ χῶρας τὰ ἐξωμῶν ἀπὸ ἐπιπάθῃς ἑλισσόφου
 Ἀνθρωπα-
 θῆς. θῆς. ὡς ἀνδρῶν παθεῖν, est humanum quippiam pati, hoc est humano
 more affici. **apud Alciphr. in secūdo segmēto Epistol. Lamia ad De-**
 Ἀνθρωπα-
 θῆς. metriū ἢ κληρονομίαν scribēs, ita inquit, καὶ μάλα δὲ μισοὶ λακεδαίμονοι
 καταλυκῶν. νοιο, ἵνα δονῶσιν ἀνδρῶν εἶναι, & παύσονται διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δειπῶνα, κατὰλυ-
 γίζω. κουργίζοντες ὅτι σῆς ἀνδρῶν παθεῖας, **Lycurgi leges citantes, & usurpan-**
 τὰ ἀπὸ τῶν. tes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentiā institutā,
 ὠνδῶμα. non ē seueritatis duritiā, philosophiῶν decretis. τὰ ἀπὸ τῶν ὠνδῶμα,
 σιτωνῶν, πελωνῶν, ὠσωνῶν, ἰππωνῶν. **Xenophon** πρὶ ἰππικῆς, ὅταν γεμῆν

ἰπποδρόμου ὠνήται ὡς, ὑπὸ κινήματα γὰρ ὁ μὲν ἀπὸ καταμαυδάνων τὸν μέλλοντα μὴ
 ἀπὸ καταμαυδάνων ἰππωνῶν. **Idem,** ἢ καλῶς ἰππωνῶν, τρέφῃ ὡς πόνος ἀπαθῆς
 ὑπὸ τρέφῃ. **Sitōναι sunt frumētatores publici.** **Sitōναι enim munus erat** **Sitōναι**
publicū, vt diximus in Annotationibus. **Δυσωνῆμαι tamē voce passi-** **Sitōναι**
ua dicitur pro tenaciter & illiberali adiectione rē mercor. **Athen. in** **Δυσωνῆμα**
viii. καὶ ὅτι καταμαυδάνων ἐκ τῆ πόλεως Δυσωνῆται ὡς τὸ πάλαιον, ἔθος ἦν τοῖς πω-
 λῆσιν λέγειν, ὅτι μᾶλλον ἀνὴρ πρὸς ἐλπίσιν τελευτῶν ἀπὸ μαυδάνων. Ἄπὸ τῆ τρέφῃ, ἰπποτροφῆς
 φῶ, ἔπι τρέφῃ, γυροτρέφῃ, πάλαι τρέφῃ, ὠλοτρέφῃ, πωτωνοτρέφῃ, σκιοτρέφῃ, ἀπὸ τρέφῃ & τρέφῃ
 ἀπὸ τρέφῃ, vt καποτροφῆμα. ἰπποτροφῆμα dicebatur ἢ, qui in sacris certa ἰπποτροφῆμα
 minibus vincere cupiebant. **Isocrat.** πρὶ τῆ ζευγ. ἰπποτροφῆμα δὲ ἐπιπάθῃς ὅτι
 δὲ ἀμαμονεσάτων ἔργον ὄσι, φαῦλος δὲ ἐπιπάθῃς ἀπὸ κινήσεως, ἐ μόνον τὴς ἀνταγωνιστῶν, ἀλλὰ
 καὶ τὴς πᾶσι νικίαντας ὑπὸ βλάβῃ. **Paul. in Lacon.** πρῶτον ὅτι ἰπποτροφῆμα γυ-
 ναίον, καὶ ὄλυμπιασιν πρῶτον νικίαν ἀνέλετο ἄρμα. **zδν γυροφῶ eodē modo dicit.** **zδν γυροφῶ**
 ὅθεν καποτροφῆμα, in alendis equis cōsumo. & καταζῶν τρέφῃ. **Isaus** πρὶ τῆ καταζῶν
 Δικαιογενῆς κλήσεως, ὅθεν ἀπὸ πλὴν πόλις, ἔπε ἔς τὴς ὠλοφῶν φωνῆς ἐ ἀπαρῶν ἀπὸ τρέφῃ.
 ἀπὸ ζῶν καὶ καποτροφῆμα, ἔπε ἀπὸ τῆ ἐκτίσῃ ἰππων πάλαιον ἀπὸ τῆ κινήσεως καποτροφῆμα
 μῶν ἔπε καποτροφῆμα. ἔπε ἀπὸ τῆ ζῶν ἐκτίσῃ ὄρῃ καὶ ἐπιπάθῃς ἐπιπάθῃς τρέφῃ.
 ἀπὸ τῆ καὶ κτήμασι. **Inde zδν γυροφῶ dicit, δι δὲ τῆ τρέφῃ τρέφῃ πελαῶντες Athenis.**
hoc est secūdi census ciues. τρέφῃ τρέφῃ, **quadrigas, hoc est quadri-** **τρέφῃ**
iuges equos alo. **apud Herodot. in Erato.** καποτροφῆμα autem ἔς τῆ τρέφῃ.
 ἰπποτροφῆμα καταμαυδάνων, sic dicitur, vt καποτροφῆμα, καταμαυδάνων, & alia de
 quibus alibi fortasse dicemus. ὄρῃ καὶ ζῶν significat iugum mula **ὄρῃ καὶ ζῶν**
re. est enim deriuatū nomen **παρὰ τῆ ὄρῃ, quo vocabulo ὁ καὶ ἢ ἡμῶν** **ὄρῃ**
significatur. Et inde ὄρῃ καὶ ζῶν **mulio, vt ἰπποκόμεμα.** **Aristot. in sexto de** **ὄρῃ καὶ ζῶν**
historia animal. καὶ ὁ θῆλυς δὲ ὄρῃς ἦδη ἐπληρωθῆ. **Idem,** ἰπποκόμεμα δὲ βραδύτρον
 ὁ θῆλυς ὄρῃς τῆ ἀπὸ τῆ. **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ**
putant, compositum est, ἀλλὰ τῆς ἀπὸ τῆ σωφῆς ἐστὶ, & significat bi- **zδν γυροφῶ**
gas tā equestres q̄ mulares. **δὲ καποτροφῆμα** **δὲ καποτροφῆμα** **δὲ καποτροφῆμα** **δὲ καποτροφῆμα**
 ἰππων σωφῆς. **Lucia.** νεύνηκε δὲ ὄρῃον ἐν ὄλυμπια, καὶ πάλαι ἄρμα καὶ ἔπι ξυωφῆς **zδν γυροφῶ**
 πωλικῆ. **Plato in Phædro, in homine** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ**
ma humana : sed tanq̄ de bigis loquēs, καὶ πρῶτον ἢ ἡμῶν ὁ ἀρχῶν σωφῆς
 ἔπι τῆ ἐπιπάθῃς. ἔπε τῆ ἰππων ὁ μῶν, αὐτῶ καλῶς τε καὶ ἀγαθῶς, καὶ ἐκ τῆ τρέφῃ.
 δὲ, δὲ ἐπιπάθῃς τε ὅτι ἐπιπάθῃς. καλεῖται δὲ καὶ ὄρῃς ἀπὸ τῆ ἀνάγκης ἢ πρὶ ἡμῶν ἐπιπάθῃς
 χῆσις, καὶ ὅτι ὄρῃς ὄρῃς τε καὶ ἀπὸ τῆ ὄρῃς ἐκτίσῃ πρῶτον ἐπιπάθῃς. **Quibus ver-**
bis Plato **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ**
per bigas, per aurigā autē **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ**
bus. **Alterū autē equorū, id est zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ** **zδν γυροφῶ**
 καὶ σῆμα καποτροφῆμα δὲ πρὶ τὰς ἐπιπάθῃς, ἀπὸ τῆ καποτροφῆμα ἀπὸ τῆ καποτροφῆμα
 καὶ μάστιγι μετὰ κέντρος μῶν ὑπὸ τῆ καποτροφῆμα. **Greg.** ξυωφῆς **par amicorū appellat,**
hoc est zδν γυροφῶ de se enim, & magno Basilio loquēs, zδν γυροφῶ inq̄,

δημογνωμο^ν γνωμονεῖν ἑαυτῶ, est sibi constare, vt vir constans & philosophus sibi cō
 νεῖν ἑαυτῶ. **stat. cui opponitur** τὸ ἑαυτῶ διαφέρειν. **Aristotel. in nono Ethic.** ἔοικε γὰρ
 κατὰ τὴν ἑρμῆν μέτρον, ἐκαστῶ ἢ ἀρετῆ ἢ ὁ παρὰ αὐτῶ εἶναι. ἔπος γὰρ δηγνωμονεῖ ἑαυτῶ,
 Διχογνωμο^ν ὅτ' αὐτῶν ὀρέγῃ ἢ πᾶσαι τῆ ψυχῆ Διχογνωμονῶν, τὸ ἀλλοδοξῶ ὅ ἐτ' ὁδοξῶ ἢ
 νῶ. **ἐναντία φρονῶ, dissentio, diffideo. Xenoph.** καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται.
 Ἀυτογνωμο^ν Ἀυτογνωμῶν est, qui ex sui animi sententia iudicat vel ex sua conscien
 tia. **Aristotel. in secundo Politic.** ἔξ δὲ καὶ τῶν κρίσεων ἐστὶ μεγάλων κνρίοι
 δι πυχόντες. Διότι δὲκ αυτογνωμονας βέλτορ κρίνειν, ἀλλὰ ἢ τὰ γράμματα ἢ τὰς
 νόμους. **Idem alibi in eodem,** καὶ τὸ μὴ ἢ γράμματα ἢ ἄρχαι, ἀλλ' αυτογνωμο
 Ἀυτογνωμονῶ^ν νας, ἐπισφαλές. **Et αυτογνωμονῶ verbum, ex mei animi sensu, & meo arbitratu, non de confilii sententia facio, vel iudico & decerno. hoc est** ἐν
 τοβδῶως διαγινώσκω. **Xenoph. in secundo ἐλλωιῶ,** οὗτοι δὲ τσοῖτον πάντας
 ἀνθρώπους ὑπεβελήκασι τόλμη τε ἢ μίαιρία, ὡς τε παρ' αὐτάς τε τὰς ἀρχάς, καὶ
 παρ' ἑαυτῶς ἡμᾶς, τὰς κυρίας ἐξέλινας δ' εἰ ἀπθνήσκου ἢ ἐξέλινας μὴ, αυτογνωμονή
 Ἰδιογνωμο^ν σαυτες, ἀπέκτενον τ' ἀνδρα. **Ἰδιογνωμῶν idem fere quod αυτογνωμῶν. Et ἰχυρ**
 ἰχυροῦ^ν ῶν, peruicax, tenaxq; propositi, ex quibus verba duci possunt, vt
 μω^ν ex superiore vocabulo. **Ioseph.** παρεχεται δὲ καὶ τεκμήρια φησὶ τ' ἰσθῶν ἰχυρ
 ρογνωμοσύνης φησὶ τὸν νόμον, ἐκατάλλῃ. **id est propositi tenacis & validi**
circa legem obseruandam. Aristotel. in septimo Ethic. ἐστὶ δὲ ἰχυρο
 γνωμονες, οἱ ἰδιογνωμονες, ὡς καὶ οἱ ἀμαθῆς ἢ οἱ ἀγνοιοι. οἱ μὲν ἰδιογνωμονες,
 οἱ ἰδονῶν ἢ λνπῶν, χαίρουσι γὰρ νικῶντες ἐὰν μὴ μεταπέθωνται. ἢ λυπῶ
 ται ἐὰν ἀκυρα τὰ αὐτῶν ἢ ὡσπερ ψευδίσματα. **Sunt autem peruicaces ii qui**
ex suo arbitratu priuatoq; sensu statuunt. Idem alibi in eodem, ἐστὶ δ'
 Φυσιογνωμο^ν νω^ν οὗς καλεῖσθαι ἰχυρογνωμονας, διορ δ' ὑπόψοι, καὶ ἀμετάπεισοι. **φυσιογνωμονες sunt**
qui ingenia hominum & sensus ex aspectu corporis iudicant. quorū
e numero sunt qui μετωρσκόρι dicuntur. hoc est vt Plinius inquit lib.
xxxv. ex facie hominum addiuinantes. Et φυσιογνωμονῶ ἔμμα. Et φυσιογνω
μοσύνη, vel φυσιογνωμοσία. hae enim sunt dictiones ab auctoribus vsur
patæ. Aristotel. οἱ μὲν οὖν προσηρηκμηλοῖ φυσιογνωμονες ἢ τρεῖς ἔσοπες ἐπε
 χέρησαι φυσιογνωμονεῖν, ἐκαστῶ καὶ ἑνα. **Idē,** ἐστὶ ἢ πᾶντας τῶτες τὰς τρεῖς ἐπε
 φυσιογνωμονεῖν. **Idē,** Δφ δ' ἢ οὖν ὀρεῖσαι πρὶ τ' ἄλλα ἐστὶ ἢ φυσιογνωμονία, ἐπεφθῆ δὲ πρὶ
 πᾶντα. **Idē,** ἢ ἢ οὖν φυσιογνωμονία ὀρεῖ κατὰ τὴν ἢ τ' ἔναμα αὐτῶς λέγει, πρὶ τὰ φυσιο
 κα παθήματα τ' ἢ τῆ δ' ἰσθῶν. **φυσιογνωμονῶ verbum est actiuū accusatiuo iū**
ctū. Idē, ἐστὶ δ' ἐξ τὰ ἴδια ἐκαστῶ τ' θηρίων ἐκλέξαι, ἐκ ἄρ' ἔχοι ἀπθνοῦσαι ἢ ὀρεῖ τ' αὖ
 τα σκμηῖα. ἐκαστῶ τ' ἰδία ἰδιορ ἢ ἰδίοδε ἐδερ τ' ζῶων τ' φυσιογνωμονεῖσθαι. **Signi**
ficat etiam diligenter cognosco faciem alicuius, & adnoto vt postea
noscam. Demosth. in primo ἢ Ἄριστογ. θεωρήσασι δ' ἡμᾶς οἱ πρῆσκηκό
 τὰ ἀπ' το^ν τίθημι. **καὶ ξένοι ἢ πολίται. ἢ κατ' ἀνδρα ἐξ ἑκαστῶ τὸν πρῶτοντα βλέπονται, καὶ**
φυσιογνωμονήσασι τὰς ἀπθνοῦσας μύνας. τὰ ἀπ' το τίθημι. Νομοθετῶ, θεσμο
θετῶ, ἀθλοθετῶ, ἀγωνοθετῶ, ἀθετῶ, δίοθετῶ. Θεσμοθετῶ, sum thesmothetes. vt πο

λεμαρχῶ, sum Polemarchus Demosth. dixit. Thesmothetæ quotannis
 leges emendabant & recognoscebant, & ad congruentiam sensumq;
 consentaneum reducebant. Aeschin. ἢ κτησιφ. ὅυτε ἡμέληται πρὶ τῶν
 τρεῖς τὸν νομοθέτη, τὸ πλὴν δημοκρατίαν κατὰ σήσαν, ἀλλὰ διαξέξιδω προσέ
 τακταὶ τοῖς θεσμοθέταις καὶ ἑκαστῶν ἑνιαυτῶν διορθοῦν ἢ τὸν δημοσίω τὰς νόμους,
 ἀκριβῶς διετάσαντας καὶ σκεψαμύνας ἢ ἢ ἀναγέγραπται νόμοι ἐναντίος νόμοι,
 ἢ ἀκνεῖν ἢ τῶς κυρίοις. ἢ ἢ πρὶ νόμοι κλέτες ἐνὸς ἀναγεγραμμένοι πρὶ ἑκά
 σης πρᾶξεως. **Θεσμοθεσία, institutum & ritus. Dionysius de caelesti hierar**
chia, ὅδερ καὶ δέκα θεσμοθεσία πλὴν τῶν ἰσραρχικῶν τάξεων ἀγισίαν, ἢ πλὴν τῶ
 μύρδ τελέωσι, τὰς τῶν ἑνδῶν ἰσραρχικῶν τελεσιτεργῶς δυνάμειν ἐνιαίως
 ἀπειλήρωσεν. **id est libri rituales & instituta pontificia. Θεσμοδὲ pro le**
ge ponitur. Athenæus in. xii. de Phalereo loquens, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις ἰδέ
 μω^νος θεσμοδὲ Δημήτριος, ἢ τὰς εἰς τὰ τῶν ἀνομοθέτην ἑαυτῶ τ' βίον πρῆσκη
 ζε. **Αἰνυται τamen θεσμοδὲ δίκι leges Draconis, vt νόμους Solonis. Vnde**
Andocid. πρὶ τῶν μυσηρίων, Δόξαντα δὲ ἡμῶν ταῦτα εἰλεθε ἀλδρας ἑκαστῶ τ'
 τὰς δὲ ἐπιμελεῖσθαι φησὶ πόλεως, ἕως ἄρ' οἱ νόμοι τεθερ. τῶς δὲ πρὶ τὰς
 νόμοις, ἢ τῶς Δρακοντος θεσμοῖς. **Hoc etiam nomine leges diuinæ fi**
gnificantur. Vnde θεσμοδὲ ἰδὲ Dionysius ritus sacrorum vocat diuinitus
institutos. Sic in libro de mundo qui Aristoteli ascribitur, ζῶα δὲ γινώ
 μω^να ἀκμάζει ἢ φθέρεται τῶς τῶς θεῶν πρὶ μω^να θεσμοῖς. **Plutarchus πρὶ ἐ**
μαρμύνης, Θεσμοδὲ δὲ ἀδρασεῖα ὀρεῖ. Idem alibi, ὅυ γὰρ νομοθετήσαντες πρῆσκη
 ἀλλὰ τοῖς διαπεταγμύνοις ἢ τῶν τὰ ὄλα πρῆσκηθόντων θεῶν, καὶ τοῖς ἐμαρμέ
 νης ἢ φησὶ προνοίας θεσμοῖς. **Ἐυθετῶ, digero, ordine omnia colloco, suo**
quicq; loco cōdo. vnde fit διδοθετῶ, τὸ καλῶς διατίθεμαι. Synes. καλῶν οὖν
 ἐ πάντα διδοθετῶ, ἐκπορήσεας ἢ ἑνθυμιάσεας τὸ δωμάτορ. **Lucian.** ἔωθερ ἢ γὰρ
 ἢ τῶν ἀσάντα σάιρεν τὸ συμπόσιορ δφ, εἶτα διδοθετῶ ἑκαστῶ παρῆσαναι τὸ δφ
Accipitur & absolute pro aptus sum & quadro, cohæreo, congruo, &
accommodus sum. Theophr. in quinto πρὶ φθῶν, de materia loquēs,
 τεκτονικῆ μὲν οὖν ἢ παλαιοτάτην κρατίστην, ἐὰρ ἢ ἀσαπῆ. διδοθετῶ γὰρ ὡς ἐπῆρ πᾶ
 σι πρὶ τὰ, **ad omnia utilis est & apposita. Ἐυθῆμωρ, concinnus, apte cō**
positus. Aristotel. in nono de histor. animalium, ἢ δὲ καλεῖσθαι σίτην, τὸ
 μὲν ἢ δφ, μάχιμω. πλὴν δὲ δφνοιαν, δφδφκτῶ, καὶ δφδφμωρ, καὶ δφβιοτῶ.
Idem de aquila leporaria, ἐκτρεφῆ δὲ μόνω ἔτῶ τὰ τέκνα ἢ ἢ ἀγῆ. ἐστὶ
 δὲ ὡκίβολω ἢ δφδφμωρ, ἢ ἀφθονω, ἢ ἀφοβω, ἢ μάχιμω. **id est qua**
drato corpore & eleganter compacto. Inde ἑυθυμοσύνη, concinna re
rum digestio, condecens rerum descriptio. Dionys. πρὶ δυνάμειν ἢ δφ
 καιοσύνης, καὶ τ' ἐξῆς, πρόφσι δὲ τὰ φησὶ ἀνεκλέπῆς δυνάμειν ὅ ἐς ἀνθρώπων ἢ
 ζῶα ὅ φησὶ τὰ πλὴν ὄλω τὸ πᾶν τὸ φνσιμ. ἢ δφνοια τὰ ἢ νομῶν, πρὶ πλὴν
 ἀλλήλων ὡλιαν ὅ κωνοῖαν. ὅ τὰ διακερημύνα, πρὶ τὸ εἶναι ἢ τὸ δφνοια ἑκά
 σα λόγῳ ὅ ὄρομ ἀσύγχυτα ὅ ἀσνμφρυτα, ἢ τὰς τὸ πᾶν τὰς τάξας, ὅ δφδφ

Θεσμοθεσία

Θεσμοδὲ

Θεσμοδὲ ἰδὲ

Ἐυθετῶ

Ἐυθῆμωρ

Ἐυθυμοσύνη

μοσάνας εἰς τὸ δικίον ἀγαθὸν διασώζει· ἀντὶ τοῦ ὅτι ἔχεται δέσας, ὃ τὰξας ὁ δὲ
 ἄγωνοθέτης· τὰς, καὶ ὀνόμαζεν ἀγωνοθέτης, vt inquit glossularius. ἄγωνοθέται erāt ago
 ἄγωνοθετώ· nom praefides & iudices, οἱ τὰς ἀγωνίας ὅτι διαθήματα, vt inquit Eusta-
 thius. & ἄγωνοθετώ ῥήμα. Demosth. in tertio καὶ φιλιπ. ὅτι πρὸς τῷ πρῶ-
 λης ἀνερκεῖναι τίθησι μὲν τὰ πύθια, ἢ κοινῶν ἢ ἐλλύων ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς μὴ
 παρῆ, τὰς δὲ τὰς ἀγωνοθετήσοντας πᾶμπε, id est arbitros futuros & pre-
 fides, vt praesint certaminibus, & omnia moderentur & regant, παρὰ
 τὸ τίθημα δὲ διατίθημα. Thucyd. ἄλλοι δὲ ἕμπε κακῶς ἀγωνοθετῶντες, οἱ ζῆτες
 εἰώθατε δεῖσθαι μὲν ἢ ἵκων γίνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ ἢ ἔργων, qui perperam
 hac certamina constituitis. Añunt autem ἀγωνοθέτας μὴ ἢ σκλικῶν εἶναι
 ἀγῶνων, ἀθλοδέτας δὲ ἢ γυμνικῶν. & ἀθλοθετώ ῥήμα, quod significat premiū
 propono. Athen. ὁ πρῶτος βασιλεὺς ἀθλοθετῆς τῆς τὰς ἡδονῶν αὐτῶ γυμνασίων,
 καὶ ταυνοζόμου ὅτι εἰνὸν ἐκ ἡδονῆ. Verum οἱ ἀθλοθετῶντες iidem erant iudī-
 ces & arbitri. Quare ἀθλοθετώ etiam significat ἀγωνοθετώ. Lucian. ἀνα-
 βίβσι, ἔπειτα καὶ οἱ ἀθλοδέται μασιγῶν εἰσάσασιν ἡνδὲ ὑπερηγῆς ἀθλων ἢ ποσει-
 δῶνα ἢ τὸν Δία ὑπερδύκων, μὴ καλῶς ὑπερηγῶντο, μὴ κατ' ἀξίαν ἢ θείων. Diony-
 sius Seruatorem nostrum ἀθλοθέτην vocat. & ἀθλοθεσίαν vitam euan-
 gelicam, ab ipso iudice & athlothera institutam & propositam, ἐπεὶ δὲ
 ὡς δὲ ὅτι ὅτι ἀθλοθεσίας ἀμικρογῶν, ὡς σοφῶς δὲ, τὰς νόμους αὐτῆς τέθηκε, ἐργά-
 τῃ δὲ ὡς καλῶς ἐπὶ τῶν νικῶσι τὰ ἐπαθλα. ἄλλο ἢ μῶνομα, ὀπλομανῶν, λο-
 γμωνῶ, ἐρωτομανῶ, γυναικομανῶ, ξεινομανῶ, σοφισμομανῶ, ἱππομανῶ, ὑλομανῶ.
 ὀπλομανῶν dicuntur, qui infano studio armorum tenentur, hoc est
 nimio. Athen. πρὸ βρωτῶν καὶ πρῶτον, καὶ ἢ ἄλλων ἀναγκαίων ὀπλομανῶν
 πρὸ διετέλου. Synef. ὅς καὶ παρὰ ὅτι αὐτίαν ἔχον ὀπλομανῶν τε καὶ ἱππο-
 μανῶν πέρα τοῦ δέοντος. Inde factum vt infanum pro nimio ponatur, vt
 infanæ substructiones Ciceroni pro Milone, & Plinio libro tricesimo
 sexto. λογομανῶ, vehementer literis & disciplinis incumbo. χίωρ μᾶ-
 τρηδῖ, ἔπεμψα δέ σοι καὶ ἀποτίχαστον ὅτι πρὸς τὸν κλέαρχον ἐπιστολῆς, διθυραμ-
 βικωτέρων πρὸς ἐπίτηδες αὐτῶν, ἢ ἡμῶν καταφρονῆ ὡς λογομανῶν τῶν πελέων.
 id est vt minime tyrannus metuat a nobis tanq̄ profus philosophiæ
 deditis studioq̄ literarum. Athen. ἄλλ' ἐρωτικῶς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐρωτο-
 μανῆς δὲ ἔν. Idem etiam Δύσρωος dicitur, hoc est perditæ amans. Lucian.
 ἔπιστρέφονται γὰρ εἰς τὸ πῖσιν ὡσπερ οἱ δυσέρωτες, id est qui ab amoribus abi-
 re nequeunt, oculosq̄ auertere. Basil. δυσώδης ἐπιθυμία καὶ ὄργαι δυσκά-
 θεκτοι, καὶ ἐρωτῆς ζῆτες δυσέρωτες ἐκταράσσουσιν. Idem Eustathio, ἀλλ' ἔτω δύσ-
 ρως ὡςτε πλὴν ἐπὶ πέρσας βαδίζουσιν, vsq̄ adeo molesto amore tui tenebar.
 γυναικομα-
 νία.
 ὀργυρομανία
 Δοξομανία.
 ὀργυρομανία.
 γυναικομανίας substantium habet γυναικομανίαν, vt ὁμαθίαν πρὸς ἵππων.
 Athen. lib. xi. καλεῖσθαι δὲ πλὴν μὲν γυναικομανίαν, πλὴν δὲ ὀργυρομανίαν. ζῆτες δὲ
 καὶ ὀργυρομανίας καλεῖσθαι τὰς ὀργυρομανίας, καὶ δᾶπαν τὰς ὀργυρομανίας γυναικομανίας, καὶ
 τὰς ὀργυρομανίας ὀργυρομανίας, τὸ αὐτὸ σημαίνοντων ἢ ὀνομάτων τῶν ὡσπερ καὶ

τὰ λοιπὰ μὴ ἄλλο ῥήμα καλεῖσθαι τὸ τῶν τῶν καὶ τὸ ὀργυρομανίας, καὶ τὸ ὀργυρομανίας, οἷον
 ὀργυρομανίας ὅτι, καὶ ὀργυρομανίας, καὶ ὀργυρομανίας ἐπὶ τὸ ὀργυρομανίας. ξεινομανῶν est
 rebus peregrinis, & mercibus externis supra modum delectari. Plut.
 πρὸ ὀργυρομανίας. γυναικομανίας ὀργυρομανίας πλὴν πρὸς ἵππων καὶ τὸ κόσμος, ἵνα παύσῃ
 ταυνοζόμου καὶ ξεινομανίας. Greg. εἰς βασιλ. σοφισμομανῶν ἢ ἄλλοι τῶν νέων οἱ σοφισμομανῶν
 καλεῖσθαι καὶ ἀφρονεῖς, οἱ τῶν ἀφρονῶν μόνον καὶ τῶν ἀνωμένων, ἀλλ' ἡδὲ καὶ τῶν ὅτι
 γενομένων, id est mire studiosi sunt sophistarum. ἱλομανῶν dicuntur ar- ἱλομανῶν
 bores quæ in materiam, vel vites quæ in sarmenta eluxuriant. qd̄ syl-
 uescere a Theodoro Gaza dictum est, Græci verbī imitatione. Chry-
 sosto. ἵνα καθάπερ δρεπάνη τῷ λόγῳ τὰ ἱλομανῶντα πάθῃ τὸ διανοίας πρὸς ἵππων
 πρὸς ἐγκρατῆ δένδρα γυμνασίου. Hippocr. Διονυσίῳ, ἀλλ' ἡμῶς ἀπὸ χεῖρ γυνή σω-
 φρονίζοντος. ἔχῃ γὰρ φύσιν δὲ ἀκόλαστον ἢ αὐτῆς, ὅτι ἐκαστὸς ἡμέτερον μὴ ἐκαστῶν, καθυλομανῶ
 ὡσπερ τὰ δένδρα καθυλομανῶν. Sic φυλλομανῶ. Theophr. in octauo, ἐπὶ τῶν φυλλομανῶν
 ἀγαθῶν χωρῶν πρὸς τὸ μὴ φυλλομανῶν, ἐπιπέμψαι, καὶ ἐπιπέμψαι τὸ σῖτον. ἱππο- ἱππομανῶ
 μανῶν autem non solum magnopere equis delectari significat, vt in
 loco Synefii supra citato ad fratrem scribenti, ἂντίαν ἔχον ὀπλομανῶν
 τε καὶ ἱππομανῶν. sed etiam de equa dicitur equiente. Aristotel. in sexto
 de histor. animal. ἂν μὲν αὖ ἱππομανῶν, ὅθεν καὶ ἐπὶ πλὴν βλασφη-
 μίαν τὸ ὄνομα, αὐτῶν ἐπιπέμψαι ἂν μόνον τῶν ζῶων, πλὴν ἐπὶ τῶν ἀκολά-
 στων πρὸς ἀφροσύνην ἔχουσιν. ἱππο- etiam in compositione δὲ μέγα signi-
 ficat. vt ἱππογενῶμων ὁ μεγαλογενῶμων, ὅθεν δυμῶν ἱππογενῶμων. ἱππος enim ἱππογενῶμων
 & βῆς in compositione δὲ μέγα δηλοῖ, vt βῆσαι, ἱπποσέλιον. Sic ἱππο- ἱπποσέλιος
 κρηνον Alciph. cum dixit, immane scortum significauit, καὶ μέγας μὲν ἱπποκρηνος.
 ἢ ἱπποκρηνον. ἕξ, ἕξ, ὅθεν θεαργῆν συλλήσασθαι ἀντιλήσασθαι, ὡς ἐκ πάντων λαμπρῶν ἕξ, ὅθεν τῶν
 ἄθλων χλαμυδίων ἀπείραστων, οἰχεῖς στρατιωτῶν. ἂν τὸ ἄρχον, ἀπείραστων, ὅθεν τῶν
 λαρχῶν, ἱραρχῶν, συμπερασῶν, μοναρχῶν, πλεμάρχῶν, ἱππάρχῶν, ναυαρχῶν, ὀλιγαρχῶν. ἄρχων.
 Σπείραστῶν καὶ Σπείραστῶν dicuntur qui studiosi sunt gerendorū ma- Σπείραστῶν
 gistratum, vt ambitiosi homines. Synef. καὶ γὰρ χαίρειν κατὰ γλώσσῃ, ὅτι Σπείραστῶν
 τῶν συγγενῶν ἀπείραστων μόνον ἰδιώτης εἶμι. Aristotel. in quinto Poli-
 tic. ὅπως μὲν γὰρ αἰρεται αἱ ἀρχαὶ, δημαγωγῶντες οἱ ἀπείραστωντες εἰς τὸ πῖσιν καθι-
 σᾶσιν, ὡς κύριοι εἶναι τὸ δῆμον καὶ τὸ νόμον. ἱραρχῶν, est sacro imperio fun- ἱραρχῶ
 gi, sacroq̄ magistratu. genitiuq̄ iūgitur, vt τὰ θεσπιστικὰ ῥήματα. ἄρ- ἱραρχῶ
 χω, κυριδῶ, βασιλῶν, & alia. ἱραρχῶν vero est huiuscemodī imperio ἱραρχῶ
 ac praefectura regi. Dionys. de celesti hierarchia, ἔσω δὲ σοι προσεγενῶ-
 σμύδιον, ὡς αἱ τῶν ἱραρχῶν ἀκόλων ἀνακατάστασις, τὰς αὐτὰς ἐπὶ ὅτι τῶν ἱρα-
 χῶν ἐπίστω διακοσμήσεις ἱραρχῶν ἐμφαίνουσι, καὶ αὐτῶν ἱραρχῶν ἐπίστω, Est au-
 tem id tibi imprimis cognitum, quod sacrarum imaginum explana-
 tio, quæ mysticam habent significationem, nonnunq̄ substantiarum
 celestium ordines eosdem regentes imperatēsq̄ ostendunt: & rursus
 regimini iperioq̄ subditos. Quo i loco ἀνακατάστασις verbū theologicū, ἀνακατάστασις

γυναικομα-
 νία.
 ὀργυρομανία
 Δοξομανία.
 ὀργυρομανία.

Σπείραστῶν
 ἱραρχῶ
 ἱραρχῶ

πρῶτον

πρῶτον

μετέωρον

ni elatus & gestiens . cum alioquin ἐπαυρομένω impendens signi-
 ficet καὶ ἐπιπροσημνύμενον. Synesius , ἐπιπροσημνύμενος ποστὸν κινδύνον , ἀντὶ τοῦ
 ἐπιπροσημνύμενος . πρῶτον etiam dicitur ἀντὶ τοῦ ἀυρομένου . hoc est ἐπαυρομένου
 spe erigi , & gaudio exultare , quasi volucrum & alitem fieri , quia ani-
 mus sic gestiens consistere nescit & sibi constare . & πρῶτον τὸν ἐπρον ,
 ἀντὶ τοῦ ἐπαυρομένου , ἐπεγείρει , φαιδρύνει . Greg . καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπέερα μεμνη-
 μένος τῶν ὑποχέσεων . id est , spe obiecta & pollicitando erigebat animos
 eorum & suspensos tenebat , sublimesq . Est autem πρῶτον , volucrum
 fieri : & πρῶτον , alas accommodare . qđ ad nauem transtulit idem Gre-
 gor . ἢ ναὺς ἐκ λιμνῶν ἀνάγεται , καὶ τῶν ἰσίων πρῶτον . Plutarch . in Antonio ,
 τὰς μὲν ἐρέτας ὀπλίτας ἐπὶ τῶν καταστροφῶν πρῶτον ὄφειος εἶνεκα , τὰς δὲ
 τασσοῦσιν τῶν νεῶν ἐγείρας , καὶ πρῶτον ἐκατέρωθεν , ἐν τῶν σόματι πρὸς τὸ ἄλλο
 σωεῖσθαι , ὡς ἐνίστερας καὶ πρῶτον κινδυνασμίαις ἀμύνεσθαι . καὶ ἔτω καὶ σαρ καταστροφῶν
 τηροῦσθαι ἀπολλυμένων . Inde illud remigium alarum apud Maronem . Plato li-
 bro quinto ἐν πολιτείᾳ , πρὸς τίνων τὰ τοιαῦτα πρῶτον καὶ καιρία ὄντα ὀφεί-
 λει ἂν ἡ δὲ ἐπιπροσημνύμενος ἀποφύγῃσι . ὡς λέγει ἐφῆκε ἐπὶ τῶν ἱππέων ἢ ἂν ἐγὼ ἀνα-
 βιβασέω . πρῶτον appellauit equites e peditibus facere . μετέωρον ἀπὸ
 ἐν ἰσίοις ἀυρομένου est , vel utriusq . ἀπὸ τοῦ ἀυρομένου . Est autem μετέωρον
 etiam ὁ ἐπαυρομένω τῆς ψυχῆς . Thucyd . ἢ ἄλλῃ ἔλλαβε πᾶσι μετέωρος ἦν ,
 ξυνοσῶν τῶν πρῶτον πῶλεων . id est nondum fixo animo , sed suspensio &
 velut ταλαυτοσύνη τῆς γνώμης quo modo & Demosthenes usus est . Sic
 Virgil . Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi Mittimus . Si-
 gnificat etiam erectum & intentum . Lucian . εὐ δὲ ἐφ᾽ ἐκάσῳ τῶν πρῶτον
 τῶν μετέωρον ἔξῃνα γὰρ σοὶ καὶ ἀγνοῦσα πάντα . Significat & ἐπαυρο-
 μένον καὶ ὑποφαιδρύνμενον . Plut . in Catone , καὶ σάλλον ὀφείκει ἢ ἔλλαβε ἔχει , καὶ
 μετέωρος ἦν , ἐλπίσι διαφθερομένη ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ τῶν δημοκρατῶν . Qzq
 metaphoram hoc loco Plut . a nauigantibus duxisse videtur , qui in al-
 to nauigant , & vndis eriguntur . μετέωροι enim sunt , qui in alto na-
 uigant . Synes . προσδέχεσθαι γὰρ ἔφη τὸν ἐκ πτελοῦσιν ἀνεμῶν , καὶ διὰ τοῦτο
 μετέωρος πτεροῦσιν . id est littora non legere . in altum prouehi Cicero , Velis
 in altum datis , Liuius dixit . vt ipse Synes . ὅτι πρὸς τὰς ἀκτὰς πτεροῦσιν . De-
 mosth . ἀναγκάσιον ἦν ἐπὶ ἀγνίσεως ἀποφύγειν πλὴν νύκτα μετέωρος ἀσίτῳ , ἀγνί-
 σῳ . Thucyd . ἔπυχε δὲ ὀφείκει ὀφείκει μετέωρος . μετέωρον dicitur quod
 adhuc certū non est , sed expectatione suspensos homines tenet . vt De-
 mosthen . πρὸς πτεροῦσιν . ἔτι γὰρ τῶν πρῶτον ὄντων μετέωρος , καὶ τοῦ μέ-
 λους ἀδύνατον , σύλλογοι καὶ λόγοι πωποδαποὶ κατὰ πλὴν ἀγορῶν ἐγίνοντο τότε
 Et inde μετέωρος δίκη , quæ pendere latine dicitur , vt alibi diximus , cu-
 ius scilicet iudicium suspensum est . μετέωρον etiam ἐπιπόλαιον signifi-
 cat . Theophrastus in primo de Causis , ὅτι μετέωρος καὶ ἐκ βαθείης ἔστι ,
 ἢ καὶ ἕνας εἰς βάθος καθίστασι . Idem , ἢ γὰρ ἔστι μετέωρος ἕνας , καὶ συρροῦ

λαμβάνουσα , μεδίνοι τὸν βλασόν . μετέωρος etiam sunt quæ fiunt circa locum
 astris vicinum , de quibus Aristoteles tres libros scripsit , quæ μετέωρος μετεωρολογία
 λογικὰ dicitur . & μετεωρολογῶν verbum , quod proprie commentari & μετεωρολογῶ
 scribere πρὸς τὸ μετέωρον dicitur . ὁ πάντες οἱ πρότεροι , vt inquit Aristotel .
 μετεωρολογίαν ἐκάλουσαν . olimq . in bonam partem accipiebatur , vt ἀδολοχία , ἀδολοχία .
 licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit . Plato
 in Cratylō , κινδυνεύουσι ἂν οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα ἀθέμενοι , & φαῦλοι εἶναι , ἀλ-
 λά μετεωρολόγοι ὁ ἀδολοχία ἕνεκα . Idē , ἵσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης , τὸν ἀδολοχῶ
 ἦσαν ὀνόμασεν ἐπιπροσημνύμενον . id est τὰ μετέωρα ἀνιπτόμενον . Et in Phædro ,
 πᾶσαι ὅσαι μεγάλα τῶν τεχνῶν , προσδέονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολοχίας φύ-
 σεως πρὸς τὸ γὰρ ὑψηλόνοου τῶν καὶ πάντων τελεσιουργῶν , ἔοικεν ἐν πύθων ποθερ
 εἰσέναι . ὁ καὶ Περικλῆς πρὸς τῶν ὀφείκει εἶναι ἐκτίσασθαι . προσπεσῶν γὰρ ὀφείκει
 ποιῶν ὄντι ἀναξαγόρας , μετεωρολογίας ἐμπληθεῖς , ἐπὶ φύσιν νῦν καὶ ἀνοίας ἀφῆ-
 κεν , ὡς δὴ πρὸς τὸν λόγον ἐπείθετο ὁ ἀναξαγόρας . Vnde μετεωρολογῶν . Idem in
 Phædro , τελέα μὲν οὖν ἕνα ψυχῆς μετεωρολογῶν τε ὁ ἅπαντα τὸν κόσμον διοί-
 καί , quasi diceret , τὰ μετέωρα πρὸς τῶν . Plutarch . κατὰ τῶν τῶν ἡλίω ἐν ἄρ-
 μασι λέγουσι πρὸς τῶν . Isocrat . καὶ εἰς πλὴν στρατῶν πλὴν μετὰ βασιλέως πρὸς
 πρῶτον ἄξιον φοβηθῆναι , εἰς πλὴν πρῶτον ἀνδρίων . Vnde πρὸς τῶν dicitur cir-
 cuitores , οἱ τὰς φυλακὰς πρὸς τῶν , qui & ἔφοδοι dicitur , vt supra
 dictum est . Dicebantur etiam πρὸς τῶν ἐν χώρᾳ ἐπίσκοποι , quorum
 munus erat circuire regionem & inspicere . Plutarchus , ὁ δὲ εἰς μέν-
 πλὴν χώρᾳ διέλιπε ἢ πᾶσιν προσκηροῦσε , καὶ καθ᾽ ἕκασον ἐπισκόπος ἔταξε
 καὶ πρὸς τῶν . Aeschin . πρὸς τῶν ἐκ πάλαι μὲν γὰρ ἀπαλλαγῆς , πρὸς
 πολλῶν ἐν χώρᾳ ταύτης ἐγχομένω ὄνο ἔτη . Plato libro sexto ἐν πολι-
 τεῖᾳ , τοιαῦτα δὴ πρὸς τὰς ναῦς γιγνομένων , τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικῶν ,
 εἰς ἡν ἂν τῶν ὄντι μετεωροσκόπων τὸ καὶ ἀδολοχῶν καὶ ἀρχῆσιν σοῖσι κα-
 λῶσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἔτω κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλοτῆρων . Hic pro cu-
 rioso accepit & sublimium rerum contemplatore , inutiliq . rebus
 agendis : quem tamen ipse interpretatur ibidem , τὸν ἐπιμέλειαν πρὸς
 μένον ἐν αὐτῷ καὶ ὄρων , καὶ ἄσπον , καὶ πλομάτων , καὶ πάντων τῶν τῆς κυ-
 βερνητικῆς προσσηκόντων . Sic ipse Socratem & philosophos vocari solitos
 ab imperitis tradit , ὡς ἀνωφελοῦς δὴ δειρ ἐν φιλοσοφίᾳ ἕως τῶν πολιτικῶν
 μένοις . Itaq . subdit , Ἄλλὰ τὰς νῦν πολιτικὰς ἀρχοντας ἀπεκάλωσεν οἷς ἔστι
 ἢ ἐλέγμεν ναύταις , εἰς ἀμαρτήσιν , καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἀρχῆσιν λεγομένων
 καὶ μετεωρολέχας , τῶν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικῶν . Quare Lucianus μετέωρος μετεωρολέχης
 λέχας quosdam philosophos vocat , fastu præditos & verborum in-
 solentia vtentes . μετεωρολόγοι Aristoteli in nono de historia anima μετεωροθίρας
 λῶσθαι πρὸς τῶν πρῶτον λαμβάνειν , εἰς ἔτι πλὴν ἐπὶ γῆς καθῆμενων . χαμαιτύπος
 quod faciunt οἱ χαμαιτύποι . ἀδολοχῶν autem ὁ δημημακῶν καὶ πλοῦ ἀδολοχῶν .

μυθῶ, qui libens multa commemorat fabulamenta, vel etiā historias.
Ἀδολεχῶς Et Ἀδολεχῶς ἔμμα. Plut. i sexto Sympos. ἔμψ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν πρῶτοντας ἀδολεχῶντος, ἔδοξε φλώρω καὶ ἀποδῶσαι τι πρὶ τῆ σκιδῶν λεγομένων. Synes. Ἄνεχς τίνων ἀδολεχῶς ἐπισολῆς. Postremo μετεωρίζω interdum absolute ponitur, ἀντὶ το μετώρω φέρομαι, vt μεταβάλλω ἀντὶ το μεταβάλλομαι. Theophr. in quarto πρὶ φυτῶν, ἄεφυλλορ μὲν, καὶ ἀνδρὸς λυκορ ἔχορ, καὶ ἔξ βαρύτατορ, μετεωρίζορ δὲ, καὶ ὅλωρ ἐκ τῆν κάτω πρῶτα βλαστῶν. id est sublimē petens. **Κατέρω** ὁπλομάχῳ, vt ad rem redeam, πρῶξενεται, vt ναυμάχῳ, τῆχομάχῳ, πυγμαχῳ, μονομαχῳ δὲ προπαροξύνεται, ὡς ἐπίμαχῳ καὶ εὐλόμαχῳ, καὶ πρῶτομαχορ, καὶ ζύμμαχορ, vt inquit Athenæus in primo δῆπνοσοεισῶν. vult enim ὁπλομάχῳ ἀπὸ το μάχομαι σωπεθῆμεν ἔναι, ἰδεορ πρῶξενεται. εὐλόμαχῳ δὲ καὶ τὰ ἄλλα προπρῶξενεται, ἔναι ἀπὸ τῆ μάχορ. μονομαχῳ est singulari certamine pugnare, vt gladiatores & prouocatores. Plutarch. in Sertorio, μονομαχῳ προκαλύμνεται τὸρ μέλλορ. Pauf. ὁ δὲ Ἄρφορ κτείνῃ μονομαχοῦτά δι πρὶ φρὶ ἀρχῆς. Herodian. de Commodο in arenam descendente, vt gladiatoris more pugnaret, ὁ μὲν οὖν μονομαχοῦν φράδιωρ τῆν ἀνταγωνισῶν πρὶεγγίετο. **Νυκτομαχῳ** Νυκτομαχία, nocturna pugna, & Δυσμαχῳ apud Plutarch. Δυσμαχῳ, ægre pugnare, in pugna cōflitari. Idem in quarto Sympos. Ἄ δὲ πρῶται καὶ πρῶται πρῶται, ὑπεναντιῶσθε ἔχουσαι, καὶ Δυσμαχῳσαι, φθέρονται πρῶτορ προσιπῆσαι, καδῶπρ ἐν πόλει μιγάδωρ καὶ συγκλήδωρ ἀνθεώτωρ πρῶτορ, & φράδιωρ μίαν ἐστὶ ὁμοπαρθῶσαι ἴχουσαι κατῶσασιν. **Τυχομαχῳ** Τυχομαχῳ, ad extremum vsq; spiritum pugnare, vsq; ad extremam dimicationem contendere, apud Polybium, qui de Romanis & Carthaginensibus loquens, καρχηδόνιοι δὲ (inquit) ὑπὲρ πρῶτα τρῖδῳ ἀπωνιζόμενοι καὶ τέκνωρ, ἐδέετο δύνανται λῆξαι φρὶ ὄργῆς. ἀλλὰ μύσει ψυχομαχοῦντε, ἔως ἐρ πρὶεγγίονται τῆν ἐχθρῶν. **Φιλομαχῳ** Φιλομαχῳ, est cupide pugnare, pugnam appetere. Plutarch. de Marcello, φιλομαχοῦτος ἀπὸ πρὸς τὸρ ἄντιβων. Cui opponit ψυγομαχῳ. Alibi pro incaute & feruide praeliari, παβεῖς ὀλίγηρ ἄνδρ τῆν ὀκβαίωρ ὑπὲρ τὰ τέχνη ὀπομαχοῦντα καταβαλόντῳ. **Κακομαχῳ** Κακομαχῳ, improbe pugnare ac subdole & tergiuerfabunde. Gregorius in primo πρὶ ἡσ, ὄργῆς ὅπως καὶ κακομαχῳ ἐθελόντωρ τὰς στρατῶρ διαφθόγοι. **Σκιαμαχῳ** Σκιαμαχῳ est umbratili certamine depugnare. quod faciunt ii qui secum ipsi pugnam meditantes nemine repugnante con certant. Dionysius de diuinis nominibus cap. πρὶ δυνάμει, ὅπρ ὁ σοφὸς ἐκ ἡννοήσας, μιμῶται τὴν τῆν ἀθλητῆν ἀπρῶνιαν. δι πρῶται ἀδενεῖς ἔναι τὴν ἀνταγωνιστῶν ὑπὲρ μύσοι, κατὰ τὸ δοκοῦν ἑαυτῶν, καὶ πρὸς ἀπόντας αὐτῶν ἀνδρῶρ σκιαμαχοῦντε, ὅντων τῆν ἀντιπάλωρ αὐτῶν κεραιτηκῆναι, καὶ ἀνακηρύττεσιν ἑαυτῶν, ὅτε ἔδοτε τῆν ἐκένωρ δυνάμει. Plato in apolog. Socratis, ἀλλ ἀνάγκη ἀπεχθῶρ ὡσὸρ σκιαμαχῳ ἀπλογοῦμεν ὅν τε καὶ ἐλέγχῳ μιν εὐδὸ ἀπρηνομῶν. Idem libro septimo de Repu. καὶ ἔτω ὑπαρ ἑμῶν ἢ πόλις δικήσ

τά, ἀλλ ἐκ ὄναρ, ὡς καὶ αἱ πρῶται ὑπὲρ σκιαμαχοῦντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ σασιαζόντων πρὶ το ἀρχῆρ, ὀνομαῖται. σκιαμαχοῦντα dixit, quasi umbras cum umbris pugnantes, ὅτι ὄναρ ἑδῶλα πρὸς ἑδῶλα. Cui conuenit ὄναρ particula significat enim non bona illa, sed bonorum umbras esse, quæ seditiones inter eos cient. Fortasse etiam alludit ad prouerbium πρὶ ὄναρ σκιδῶν, vt sit σκιαμαχῳ, πρὶ σκιδῶν μάχεσθαι, & inaniter depugnare. Plutarch. de placitis philosophorum lib. quarto, φωντασικῶρ δὲ ὄναρ διακένῳ ἑλκυσμῶ, πῶθορ ἐν τῆ ψυχῆ ἀπὸ ἐδῶρ φωντασῶν γινόμενωρ καθῶπρ ἐπὶ το σκιαμαχοῦτος, καὶ κενῶρ ἐπιφέροντῳ τὰς χεῖρα, τῆ γῆ φωντασῶ ὑπόκαται ἡ φωντασῶ. ὅτε φωντασικῶ, ἐδῶρ σκιαμαχῳ vocat inaniter brachia iactare, quasiq; cum umbra digladiari, aut depugnare. γνωσιμαχῳ, κυρίωρ τὸ γινῶναι πλὴν ἑαυτῶ ἀδενεῖν, γνωσιμαχῳ καὶ το ἐχθρῶ δυνάμει, ἔτα μετανοῦντε καὶ ἡσυχάζειν, propter quod pro refiscere post cœptum bellum ponitur. Herodo. lib. tertio, ἐπὶ καὶ νῦν μαθῶν ταῦτα ὁ καμβῶσθῆς ἐγλωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸρ στρατῶρ ἐπὶ τῆ ἀρχῆδῶρ γλωσιμῆ ἀμαρτάδι, ἡμ ἄρ σοφὸς ἀνῆρ. καὶ δὲ ἐδῶνα λόγορ πρὶεγγίετο, ἡτε ἀπὸ ἐκ τὸ πρῶτω. & libro octauo, ὅ φωντασῶ ἡδῶ ἡ μάλλωρ γνωσιμαχῶτε μὴ ἔναι ὁμοῖοι ἡμῶν. Isocr. ad Philip. τοῖδῶν δὲ ὄντων τῆ πόλει τῆν λεγόμενωρ ἡμῶν, ἡλπισαν ὡσὸρ ἡμεῶν, διαδοθέντορ το λόγορ διαλύσεσθαι τὸρ πόλεμορ ἡμῶν, καὶ γνωσιμαχῶσασταρ βεβούσασθαι ἡ κοινῶρ ἀγαθῶ πρὶ ἡμῶν ἀντῆν. **Ἀψιμαχῳ** praelium conferere. Plut. ἐπῶτῳ κελύθερ τῶρ πρῶτοι, συμπλέκεσθαι μὴ, μινδὲ ἀψιμαχῳ. & Ἀψιμαχία. Idem, Διφύκωρ ἀψιμαχίω ἡνῶ, praelium dirimens. **Ζυγομαχῳ** τὸ τῶρ δικαίω διαφέρεσθαι, iurgare rixari & dissentire, proprie cum domesticis & familiaribus. Plut. in Catone, ἐρ ἀρχῆ καὶ οὖν ἔξ πένθε ὡρ καὶ στρατοῦ μῶ, πρὸς ἐδῶρ ἐδυσκόλαινε τῆν πρὶ δῆταιν, ἀλλ ἀρχισορ ἀπέφαινε διὰ γαστέρορ πρὸς δικῆτων ζυγομαχῳ. **Translatio est** ἀπὸ τῶ βοῶν μετ ἀλλήλωρ μαχομένων. Idem πρὶ εὐλοπαστ. ἀλλὰ στωάσο καὶ δῆτικῶ, καὶ ζυγομαχῳ πρὸς τὴν δικῆταρ, πρὸς τὴν γεωργῆρ, πρὸς τὴν χροῶσασ. **Verba sunt hominis auari.** Demosth. ἀντὶ τῆ δικῆταρ, ὅ ἀμωσθητῶ, ἐν τῶ πρὸς βοιωτῶρ, πρὶ ὄνομαρ ζυγομαχῳ, id est πρὶ ὁμωνυμῶ δικῆταρ. Sic Greg. ὅν γὰρ πρὶ ὄνομαρ ζυγομαχῳ, ἔως ἐρ πρὸς πλὴν ἀντιπῶ ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν. Idem ἐρ πλὴν ἀγίωρ πεντηκῶ. καὶ πρῶτορ πρὸς ἀλλήλωρ ζυγομαχῳσιν, ὅσορ ὀφθαλμοὶ διάσφοροι τὸ ἐρ βλέποντε. οὐμομαχῳ, vt ψυχομαχῳ, animose & ad internitionem vsq; dimico. Diodor. καὶ μέγχι φρὶ ἐσχάτηρ ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντε, τῆ πρῶτορ ἢ πλὴν ἀρετῶν δὲ ἐλίπτερ. Ἄπὸ το γράφω, καλλιγραφῶ, ταχυγραφῶ, σκιαγραφῶ, πρῶτογραφῶ, σκῆφορ τὰ ἀπὸ το γράφω, λογογραφῶ, νυκτογραφῶ, πρῶτογραφῶ, πρῶτογραφῶ, πρῶτογραφῶ, χρονογραφῶ, ὀλογραφῶ, γράφω. τρῶτογραφῶ, ἰσογραφῶ, καλλιγραφῶ, vt καλλιλογῶ, καλλιπεῶ. Iosephus in secundo **καλλιγραφῶ** contra Apionem, καὶ τὴν μὲν πλάτωρ νόμορ ἡνῶ ἔναι κενῶρ νομίζουσι κατὰ πολλῶν δῆσιαν κεικαλλιγραφημῶν. καλλιγράφῳ πρῶτορ, vt καλλιλογῶ. & ταχυγράφῳ. Synes. Theophilo, καὶ τοῖς ταχυγράφῶ τὰ ταχυγράφῶ ἀντιπῶ δῶναι τῆ ἀντιγράφῶ ἐπέτασθα. Et πυλαμῶν, δάπιδῶ μεγάλῶν τῆ ἡγῶν

πρωτον ἀσέριθ ο ταχυγράφος ἰδών, ἤτικσε παρῆμιδιν. id est actuarius & exce-
 σκιαγράφος ptor. σκιαγράφος etiam & σκιαγραφέας, & σκιαγραφὸς dicitur pro adum-
 σκιαγραφέας bro. Greg. in secūdo πρὸς Ἰσίδωρον, ὅτι ἐστὶν οὗτος ὁ σκιαγράφος ἢ ἡ σκία ἢ ἡ φωνὴ
 πρὸς ἑλάνθην, ἀλλ' ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν σκιαγραφοῦται τὰ κατ' αὐτὴν, ἀμυδρὰν ἄνα κὴ ἀοιδί-
 νῃ, καὶ ἄλλω ἀπὸ ἄλλου φαντασίαν συλλέγουμεν. Idem, ἡλία δὲ ἔτε πνεῦμα βίαιον,
 ἔτε πνεῦμα, ἀλλ' ἢ ἄρα ὀλίγη πλὴν τοῦ θεοῦ πνεύματος ἐφύσιν ἐσκιαγράφησε, adum-
 brauit. Idem, φῶς δὲ πυρρὸν καὶ σφύμετρον τῶν ἐπιχειρομένων δὲ γραπτῶν νόμων
 σκιαγραφῶν πλὴν ἀληθείαν. Est autem σκιαγραφεῖν non rem solidam expri-
 mere, sed per umbram edere, ac fallaci simulachro representare, quales
 sunt imagines picture umbratilis. quod & ὑπερφανὲς & ὑπερφυῶν dicit.
 Adumbro Cicerō in Tuscul. Est enim gloria solida quedam res & expressa, non
 adumbrata. Adumbrare ob id personam dicunt, apponere aliquē, qui
 simulachrū sit, & specie p̄beat alterius. ut idē in Verrē, Hic Aeschriō
 adumbratus in Herbitēfibus decumis, nouus instituitur publicanus.
 id est cuius nomen tegeter & obumbraret Pretoris redempturā: qui
 cum ipse reuera publicanus esset, nomine Aeschriōnis accommodato
 utebat. quod dicere possis ἀνταυδρον προσβάλλειν ἐν τῇ μιθῶσει. Et adum-
 bratio σκιαγραφέας, ut apud eūdem in perfecto Oratore, Nulla est em̄
 vllō in genere laus oratoris, cuius in nostris orationib' nō sit aliqua
 si nō perfectio, at conatus tamen atq; adumbratio, ἐμῆπω ἀποτέλεσμα,
 ἐπιχέριμα γὰρ δὴ καὶ ἀποσκίασμα. ut idem Greg. τὸ τ' ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ
 ἀποσκίασμα. Quod vocabulum etiam umbram obumbrationēq; signi-
 ficat, ut τὸ τ' γὰρ ἀποσκίασμα, ἢ τὸ ἐκαστὸς ἢ σελήνη, ἐκλεπέφ. Plato lib. ix.
 de Repub. ὅτι ἐστὶ παναληθιῆς ὅστιν ἢ τ' ἄλλων ἡδονῆς, πλὴν τ' τοῦ φρονήματος, ἐστὶ κα-
 θαρὰ, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τ' σοφῶν ἡνὸς ἀκκοῦνα. id est
 inanīs stultorum est voluptas & imaginaria, & ludibrio non veritate
 constans. Idem in. ii. σκιαγραφέας ἀρετῆς πρὸς ἡγεμονίαν, adumbratam quidem
 virtutem pr̄ se ferre oportet, ut videatur iustī qui non sunt. Et in Phæ-
 done de inani specie virtutis, κωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλοτρίομυα ἀντι-ἀλλο-
 λων, μή σκιαγραφέας ἡ ἢ τ' ἰαντι ἀρετῆς, καὶ τῶν ὄντων ἀνδράποδῶδης, καὶ ἐστὶν ἡγεῖς ἐστὶ
 ἀληθῆς ἔχει. Est autem σκιαγραφέας ἢ μήπω κερματισμένη ζωγραφία, quæ ut
 diximus, ὑπογραφὴ dicitur & ὑποτύπωσις. παρδγογραφεῖν est παρδγογραφία
 φησὶ καὶ ζωγραφεῖν. Sunt autem παρδγογραφία, quæ præter præcipuam & destina-
 tam imaginem ornatus gratia adduntur, ut flores, ut arbores & fimī-
 lia, ut apud Plinium libro. xxxv. & παρδγογον ἀνάλωμα, quod παρδγογον
 etiam vocatur, ut in præcedentibus dictum est, quæ præter imp̄sam
 destinatam impendia fiunt. παρδγογον sunt etiam quæ dicendo tantum
 attingimus, ut Cicerō in libro de Vniuersitate dixit. Aristotel. in pri-
 mo Ethicorū, ὡς μὴ παρδγογον τῆς ἔργων κλάω γῆν. Et in septimo Politic.
 ἔπει δὲ φησὶ κλιμακῶς διακρίσας καὶ θεωρίας τῶν ἔργων, ἀλλ' αὐτὸ πρὸς ἑκάστον αἰ-

Ἀποσκίασμα

σκιαγραφέας

παρδγογραφία φησὶ παρδγογον

ρετόν, ἡμῶς δὴ τανπὺν προσημειῶσα νῦν πλὴν σκέψιν. ἐκεῖνο μοι γὰρ παρδγογον εἶναι
 εἶναι, τοῦ δὲ ἔργου φησὶ μεθόδῳ ταύτης. id est, illud enim accessio esse possit
 huius tractatus. hoc vero præcipua int̄tio tractatus huius, princepsq;
 actio. Inde illud apud Athenæū, τὸ μὲν παρδγογον ἔργου ὡς κριζόμεθα. δὲ δὲ ἔρ-
 γῳ, ὡς παρδγογον ἐκπρόνομεθα. Quib' verbis significat̄ cura præpostere institu-
 ta. & illud q̄d dicit̄ solet, τὸ παρδγογον ἔργου γέγονε. ut ap̄d Strabonē lib. xiiii.
 de Ialysō Protogenis & Satyro loquēte, ἐξέτι ληπτορ δὲ εἰ μᾶλλον δι πρδδοσῶν
 ἔσοφοι, κωριζόντες τὰς ἰδωσῶδης καὶ ἰθένης κατασκυρῶν. ἐφθέγοντο γὰρ πρδδῶν πλὴν γρᾶ-
 φῶν δι παρδδοσῶν καὶ ἀλλοτρίωδης. ὡς δὲ ὁ προσημειῶν τὸ ἔργου παρδδοσῶν γέγονε,
 ἐδέθη τῆς τῶν κλιμακῶν προσημειῶν, ἐπιτηρέται πρδδοσῶντα ἐκλεπέφαι τὸν ἔργου. Vi-
 dens autem Protogenes perdicem columnæ insidentem, quæ παρδδοσῶν
 erat Satyri tabule, admirationi esse magis apud imperitam plebem,
 q̄ ipsum Satyrum, quem propter parergum erat appictum, cum exo-
 ratis ædituis admiffus esset, perdicem e tabula deleuit. ὀχλαωγῆναι αὐ-
 tem ut superius diximus sic dixit, ut δὲ μακρογῆναι, hoc est plebem oble-
 ctare & allicere. Quoniā vero παρδδοσῶν operis minore cura fiunt, q̄ ἰπ-
 sum opus, ideo factum est, ut ἐν παρδδοσῶν τῶν θεῶν, sit neglectim facere, ne
 glectui habere, καὶ ἐν παρδδοσῶν μέρε ἔχειν. Paus. in Atticis, λυσίμαχος δὲ ὁ
 ἰσθμορ προσπαταίσας μάχαις, καὶ πλὴν ἄλωσιν τῶν παρδδοσῶν ἐκ ἐν παρδδοσῶν κριζόμε-
 νῶν, σωθέντο πρδδῶν τὸν δρομικαίτῳ ἐρήνῳ. id est ἐ δὲ ἀμελείας ἔχωρ. & παρδδο-
 γῶς ἔχειν, frigide aliquid agere, & languide exequi. Dinarch. καὶ φιλοκλ. παρδδοσῶν
 ὡρ ἀναμικτικῶν κλιμακῶν ὑμᾶς δὲ ἀθλωσῶν, δὲ μὴ παρδδοσῶν ἔχειν πρδδῶν τὰς ὑπὸ φη-
 βῶδης γερμικῶν ἀρετῶν. ἀλλοτρίω γὰρ ἀπαπφῆν ἡμῶν κλιμακῶν ὅστι τὰς πρδδοσῶν
 τὰς. ἔρ παρδδοσῶν χάρις, accessionis loco & obiter suscipienda. Athenæus
 libro. xii. καὶ τῶν νομίζων τέλῶν εἶναι φησὶ τῶν παρδδοσῶν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα κερδῶν
 ἀπὸ τῶν ἐπιπρῶν, ἐν παρδδοσῶν τῶν θεῶν. παρδδοσῶν κριζόμεθα, etiam est accessio-
 loco habere & ducere. Plato in Euthyde. ὅτι ἐν τανπὺν δὲ Σώκρατες πρδδο-
 δῶδης, ἀλλὰ παρδδοσῶν αὐτῶν κριζόμεθα. id est non nisi obiter ista, & acces-
 sionis vice discimus. suntq; nobis iusti studii accessio & diuerticulum.
 Idem in secundo φησὶ κλιμακῶν, ὅτι γὰρ ὀίμαι ἐθέλει δὲ παρδδοσῶν τῶν τ' παρδδο-
 τῶν ὁλοτῶν κλιμακῶν, ἀλλ' ἀνάγκη τῶν παρδδοσῶν, τῶν παρδδοσῶν ἐπα-
 κολοτῶν μὴ ἐν παρδδοσῶν μέρε, non oscitanter non remisse. Idem alibi,
 μὴ αὐτὸ τῶν ἐκ παρδδοσῶν ἐπιτηδῶν, ἀλλὰ παρδδοσῶν κριζόμεθα. id est ut occasio
 tulit & succisuiis horis. Greg. ἐκ βασιλ. ἔπει καὶ τὰ παρδδοσῶν τ' ἀνδρῶν, τ'
 κριζόμεθα ἐτέροις κλιμακῶν ἡμῶν καὶ κριζόμεθα. id est opera succisuiis tēpo-
 ribus & sine cura scripta. Idem de eodem Basilio loquens, qui complu-
 reis episcopos creandos curauit in patria, cum antea pauci existentes
 inter se diffiderent, προσημειῶν γὰρ φησὶ ἐκκλησίας κριζόμεθα πλὴν σάσιν, κλιμακῶν
 ἐπισκόποις πλὴν παρδδοσῶν, κατασκυρῶν. Et paulopost, τανπὺν φησὶ ἐπι-
 νοίας δέδοικα, μὴ καὶ αὐτῶν ἐκκλησιῶν παρδδοσῶν. ἢ ἐκ οἰδ' ὅτι καὶ ἐπιπρῶν ὁ παρδδοσῶν

ἔρ παρδδοσῶν τῶν θεῶν ἢ κριζόμεθα

παρδδοσῶν κριζόμεθα

δι. πάντα γὰρ τῶν ἀνδρῶν θαυμαζῶν, ἐν τῷ ἐπαινήν ἐκ ἔχω, **Vereor ne hac eius solertia & hoc cōmento sedandæ discordiæ, mihi episcopatus delatus sit: nec enim alias mihi hic honor cessisset, vel hoc sacrû munus. Ponitur interdum loco aduerbiî . Paus. in Corinth.** βελήροφόντων δὲ εἶναι ἐπὶ πρώτῳ ἐγώπτε πάθομαι, καὶ ὅσας τὰ ὁμίον μὴ πάροργον δὲ ἐλέξατο. id est ofci tabunde & negligenter legit lib. vii. ὁ δὲ πάροργον dicit pro obiter. Cicero ad Atticum, **Nā ὁ δὲ πάροργον volo te hoc scire.** id est ut interim a proposito digrediar, nolim te hoc ignorare quod sequitur. **σημφογραφῆρ** dicuntur, qui notis & scribendū compendiis scribunt. & **σημφογραφοί** οἱ ταχυγράφοι. **Plut. in Catone,** τῶν μόνον ὅρ κάτω ἐπέε, διασώζονται φασὶ τὸ λόγον, κικέρων ὅ ἢ ὑπάτος τὸς διαφέρωντας ὀζύτηκ ἢ γραφέων, σημεία προδιδάξαντες οἱ μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα διδάσκειν, ἔτα, ἄλλοις ἀλλαχόσε τῶν βελήροφόντων ἀποράδων ἐμβολούτους. ἔτω ἢ ἡσκου ἐλ ἐκείνων τὸ οὖς καλῶσι σημφογράφους. **νηκτογραφῆρ, lucubrare. & νηκτογραψία, lucubratio, & opus elucubratum.** Idem in præceptis Politicis, καθὰ τῆς δημοσιότητος χάρις ὁ καιρὸς ἐδόκε πρὸς τὸ ἀγίων ἔχοντα κλέπτειν, χλοῦναι δὲ αὐτῶ τὰς νηκτογραφίαις, οἷον ὅτ σε λυπῶ λύχνον κἀωρ. **πολιτογραφῆρ est ciuitate donare.** **Heraclitus ad Hermodorum scribens, πολιτογραφῶν ὑμῶν τὸ δειρ, ἔχ ἡρακλέτω. Iosepus in secundo contra Apionem,** πολιτογραφῆρ διὰ ψυχισμάτων ζῆνων δειρ ἕρ ἐπιτήδευρ. id est sacra eius in ciuitatem plebiscito asciscere. & **πολιτογραφῆσθαι** Polluci ἅς τῶς κλίτας ἐγγράφεισθαι. **ὀλογραφῆρ est integras dictiones scribere.** **Plut.** τὰ δὲ πρώτα τὸ ὀνομάτων ἐκ ὀλογραφῆσθαι, ἀλλὰ τὸ ἑνὸς γράμματι τῶς πῆρ κῆρ, κ. κ. ἀξίον, κ. **τράραγραφῶ, vt τράραλογῶ. Strabo in pri. verba referens Eratosthenis contra Homerij poesim,** χεῖρον δὲ καὶ ἐάν τις πλὴν διασκόβην ὡς ἰσορίαν δέχηται, ἐκένη ὠκείων καὶ ἀδῶν, καὶ ἡλίας βόας, καὶ πρὸς δεῦρος ξενίας, καὶ μεγέθη κυκλώπων, καὶ αἰσθητόνων, καὶ μορφῶν σκύλλης, καὶ ἄλλα πλεῖστα τράραγραφῶνται, **monstrifica scribentis. τὸ δὲ επιγραφῆρ, librum falso nomine inscribere.** **vt si librum πρὶ κόσμου quispiā neget Aristotelis esse, καὶ τὸ δὲ επιγραφῆρ δὲ dicat.** ἠθηρογραφῆρ est mores scribendo exprimere. **vt in vita Thucyd. legitur, Διὸς δὲ ἠθηρογραφῆσθαι. τὰ ἀπὸ τῶν ὀψὲ καὶ πρώτῳ πρῶτῳ, ὀψιτορῶν. & πρώτῳ πρῶτα, frumenta quæ præmature ferenda sunt. ὀψιτορῶν, quæ sero. Theophr. in octauo** πρὶ φυτῶν, τὰ μὲν γὰρ ἀνῆν ὄληται πρῶτῳ πρῶτα, τὰ δὲ, ὀψὲ, διὰ τὸ μὴ δάσασθαι φέρων τῶς χαμῶνας. **Idem, ὀψιτορῶν δὲ τῶν ἀνῆν, ὅσα, διαφέρει τῶς γῆναι, οἷον πύρρων καὶ γῆν καὶ κριθῶν. Πρωϊκαρπῆν dicuntur, & πρῶϊκαρπα, quæ præcoces fructus ferunt: & ὀψικαρπῆν, quæ seros. vt Δικαρπῆν quod πρὶ τὸν διαφόρωνται dicitur. Idem, ὀψιμῶν ἀλλὰ ἐφ' ἐν γὰρ εἶπῶν, τὸ Δικαρπῶντων ὁμοίον γίνεταί τῶς δὲ ἐργῆς. **Idem, τὰ δὲ ἐπὶ τὸν διαφόρωνται δένδρων, ὁμοίον ἵνα τρέπον ὅτ τῶν ἐπὶ τὸν προβάτων γῆρομῶν ἐκείνα γὰρ ὀψικισῶντα καὶ ὀψιτορῶντα πᾶσιν ὄσας πρὸς κῆσιν ἐκποιόσης ἐφί****

ὁ δὲ πάροργον
σημφογραφῆρ
σημφογραφοί
νηκτογραφῆρ
νηκτογραψία
πολιτογραφῶν
ὀλογραφῆρ
τράραγραφῶ
τράραλογῶ
ἐπιγραφῆρ
ἠθηρογραφῆρ
πρῶτῳ πρῶτα
ὀψιτορῶν
Δικαρπῆν
Διφύερων

ὄσας. **Idē omnia ἀπὸ τῶν κατὰ σύνθεσιν, vt ἀκαρπῆρ, γλυκαρπῆρ, ὀψιτορῶν τὰ ἀπὸ τῶν καρπῶν, καλλικαρπῆρ, γλυκικαρπῆρ, πλεοκαρπῆρ, καρπτοκῆρ, καρπτολογῆρ. ἢ πρῶτῳ καρπῶν. καρπα & ὀψιτορῶντα fructuosissima sunt Theophrasto, vt ὀψιτορῶντα fructuosissima. Idem, ἐπεὶ ἔγε τις ἀνάπαλιρ τὸ ἀχρῶν ἐς τὸ ἡμῶν ἐμβάλλοι, διαφορᾶρ μὴ ἵνα πρῶτα, καλλικαρπῆρ δὲ ἐκ ἔξαι. πρὶ ἐμφυτεύας loquens, id est commode fructum edere non poterit. **Alibi, καλλικαρπῆρ καὶ γλυκικαρπῆρ ἐκ μᾶλλον. καρπτολογῶ, fructum lego.** Idem in primo de Causis, **διὰ καρπτολογῆρ τὸ κατέχευρ πλὴν εὐμορία καὶ μᾶλλον μὴ ἀνασκαπτομῶν ἔφί γῆς, καὶ διὰ τὸ μὲν ἐπισημαίνον οἰσὶ τῶς ἄνω γίνεσθαι πλῆθὺρ κλωμῶν ἢ καρπτολογῶν, vel fractis germinibus, vel fructu destitcto.** Idem in quinto de Causis, **ἱχθυοῦσθαι δὲ καρπτολογῆσθαι ταῦτ' ἐκ ἀλόγου, id est fructum ab eis decerpere, cum præualentes sunt ramuli, non est absurdum.** accusatiuo autem iungitur, vt **διασμολογῶν, ἀργυρολογῶ. Sic καρπτολογῶ τὸ κατῶμα, καρπτονω, καρπτοκῶ. & καρπτοκῶ ἀλία ἀπὸ τῶν γόνος καὶ τῶν τῶν. Idem, μανῶρ γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν καὶ ὀψιτορῶν καὶ ὀψιτορῶν εἶναι δὲ καρπτοκῶ. τὸ καρπτοκῆσθαι. Idem, εἴσοι πρὸς τὴν καρπτοκῆσαν. Idem, ἐκένην τὸ δὲ τὰ μὲν ἱχθυοῦσθαι καὶ οἷον πεπλασμένον καὶ ἀνεῖ καὶ καρπτοκῆσαι. **Sic πρῶτοκῆρ, ζωτοκῆρ, ὀψιτοκῆρ, σκωληκοκῆρ. hæc enim omnia & similia voce actiua enunciuntur, in significatione actiua.** **Aristot. in tertio de generatione animal.** σχεδῶν γὰρ εἰσιν πάντα τρέπον ἵνα σκωληκοκῆρ πρῶτον. τὸ γὰρ ἀπὸ ἐκείνων κῆρ, καὶ τῶν καὶ. **πρῶτῳ πρῶτα, primo vere germinare.** vnde **πρῶτῳ πρῶτα, πρῶτῳ πρῶτα, quæ mature germinant, & ὀψιτορῶν, & πρῶτῳ πρῶτα, vt πρῶτῳ πρῶτα. πρῶτῳ πρῶτος Theophrastus de Narcisso, ὀψιτορῶν δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιτορῶν, ἢ πρῶτῳ πρῶτῳ πρῶτος ἀνθῆς, ὀψιτορῶν τις λαμβάνει τὴν ὄσας. ὀψιτορῶν, vt ὀψιτορῶν. **Lucian.** πρὶ τῶν ἐπὶ πρῶτῳ πρῶτος, καὶ σκωληκοκῆρ δὲ καὶ ὀψιτορῶν πρὶ ἡλικίας παιδομαθῆρ. **ὀψιτορῶν, ὀψιτορῶν, opponitur παιδομαθῆρ, ὅτ ἐκ παιδῶν ἐπισημαίνοντα ἵνα τέχνων, vt inquit Plato παιδομαθῆρ. libro secundo φησὶ κλίτας, πετιθῆκός δὲ ἢ κλωμῶνδε ἵκανῶς ἐπὶ ἂρ εἰς γένοιτο, μὴ εὐτὸ τῶν ἐκ παιδῶν ἐπισημαίνοντων, ἀλλὰ πρῶτῳ πρῶτος. **Quare inquit Fabius qui in sua quicq; arte optime facit, παιδομαθῆρ dicitur. Vnde verbum παιδομαθῆρ formarí potest, vt ὀψιτορῶν. ἀπὸ τῶν τέμων. βραχυτορῶν τὰ ἀπὸ τῶν μῆρ, καὶ μακροτορῶν, μέρη ἐστὶ τῶν ἀμπελοποιῶν apud eundem Theophrast. in tertio de Causis. ὀψιτορῶν in Parabolis Solomonis, ἵνα ὀψιτορῶν τὰς ὀψιτορῶν. ὀψιτορῶν, vt dirigat vias tuas. **Διχοτομῆρ. Polyb.** πλὴν προσημῶν δευτέρων διχοτομῆσθαι, ἀπὸ τῶν τῶν σημεῖα πρὸς δευτέρων τῆς γραμμῆς, οἷον ἰσπίδες ἀντιοῦς αὐτῶς, ἐκατέρων τῶν δευτέρων πρῶτῳ πρῶτος. **ὀψιτορῶν est castrare. Alexand. in ὀψιτορῶν, pri. problematum, ὅτ πολλοὶ πρὶ τὸ ἰσπίδες ὀψιτορῶν, ἢ ἐδῶθθαι, καὶ ὀψιτορῶν ἰσπίδες ἐστὶν ὀψιτορῶν. **ὀψιτορῶν est ablaquare. Theophr. in tertio ὀψιτορῶν, de Causis, ὀψιτορῶν δὲ μετὰ τὴν φυτῶν, καὶ ὀψιτορῶν, καὶ ὀψιτορῶν, ὅπως πρῶτῳ πρῶτος ἐπισημαίνονται, καὶ πλεῖστα λαμβάνουσιν ἀψιτορῶν. μάλιστα, δὲ πρῶτῳ πρῶτος ἐπὶ τῶν ὀψιτορῶν, ἐπισημαίνονται, ἐπισημαίνονται. **Et ὀψιτορῶν, me ὀψιτορῶν, dicamentarij. Idem in nono πρὶ φυτῶν, τῶς δὲ ὀψιτορῶν, καὶ ἐστὶ τῶν πρῶτων διαφορῶν, ὀψιτορῶν.****************

γυναικονομα
Τία
Ολιγαρχία
μα
Οχλοκρατία
τῶμα
Οχλοκρατία

Χηροκρατία

Αυτονομία

μα

Ευνομία

Πονηροκρατία

τῶμα

τά

δρόμο

Ομοδρομείν

Ορθοδρομείν

Ουριδρομείν

μα

Ουριδρομείν

μα

μα

μα

μα

μα

μα

γυναικονομαίνοι, καθάπερ τὰ πάλαι τῶν στρατιωτῶν καὶ κληρικῶν γενῶν ἔξω κελτῶν.
Et infra, Διὸς πρὸς τῆς Λάκωνσι τῶν ὑποστράτων καὶ πάλαι δὴ κληρικῶν ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπι-
 φθί ἀρχῆς αὐτῶν. καί τινι τὴν διαφέρει γυναικας ἀρχερ, ἢ τὸς ἀρχοντας ὑπὸ τῶν γυναικῶν
 ἀρχεῶς; **Plutarch. in Marco Catone**, πρὶ δὲ φθί γυναικονοματίας διαλεγόμε-
 μιν, πάντες ἔπειρ ἄνθρωποι ἢ γυναικῶν ἀρχουσι, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν
 δὲ αἱ γυναικες. **Sic** ὀλιγαρχοίμνοι δὴκονται, qui sub imperio paucorum
degunt. Plato in septimo φθί κλητείας, τί οὖν ἐν ταῖς ὀλιγαρχοίμναις πόλεις
 σι πῶς ἔξ ὄρας ἐνόηται; ὀχλοκρατεῖας ἐτιὰμ δὴκονται, qui impetu ple-
beio reguntur, non legitima democratia. Quid sit autem ὀχλοκρατία,
 his verbis docet **Polybius**, πρὶ τὴν διαφορὰς τῶν κλητεῶν loquens, καὶ με-
 ταβολῆς τῶν κλητεῶν ἐς ἐκκλίνας, τῆς δὲ πλείους ὄργῃ μεταβόντων τὰς τῶν προε-
 σῶτων ἀδικίας, γεννᾶται δὴμος, id est δημοκρατία. ἐκ δὲ φθί τὸς τῶν ὑβριστερῶν καὶ
 πῶνομίας, ἀποκλεισθῶν σὺν χρόνῳ ὀχλοκρατία. **Est etiam** χηροκρατία vitium
 feditiosae politiae, quod exoritur a democratia corrupta licentia τῶν
 δημοκρατῶν, & plebis turbulentae inelcatorum, id est τῶν δειλαζόντων τὰ
 πλείων. **Idem**, ἐξ ὧν ὅταν ἀπαξ διαφοροῦν καὶ διαφοράγους κατασκλιόσασιν τὸς
 πλείων, τὸ τῶν πάλαι δὲ μὲν φθί δημοκρατίας κατὰ λήθη, μεθισθῶν δὲ ἐς βίαν καὶ χη-
 ροκρατίαν ἢ δημοκρατία. σωθεῖσιν γὰρ τῶν πλείων ἐπί τῶν ἀλλότῳ, τὰς
 ἐλπίδας ἔχον τῶν ἐπὶ τῶν πέλας, ὅταν λάβῃ προσάτην μεγαλόφροναν καὶ ῥα-
 μηδῶν, ἐκκλειόμενον δὲ διὰ τῶν τῶν κλητεῶν ἡμῶν, τότε δὴ χηροκρατία ἀπο-
 κλεισθῶν. **Αὐτονομία** etiam voce passiva dicuntur, qui suis legibus vi-
 uunt, non subiecti alicuius legibus & imperio. **Εὐνομία** est bonis
 legibus vivere, & recte instituta politia regi. **Cui opponitur** πονηρο-
 κρατεῖσθαι, hoc est prauo imperio gubernari. **Aristotel. in quarto Po-
 litic.** Δοκῆ δὲ εἶναι τῶν ἀδωάτων τῶν μὴ ἐυνομεῖσθαι πλὴν ἀριστοκρατεῖσθαι πόλιν,
 ἀλλὰ πονηροκρατεῖσθαι, ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι πλὴν μὴ ἐυνομουμένην. ἔκ ἐστὶ
 δὲ ἐυνομία δὲ ἐκ φθί τῶν νόμων, μὴ πείθεσθαι δὲ. **Ἄπο τῶν δρόμων**, ὁμοδρομῶν,
 ἕξισδρομῶν, ἰσιοδρομῶν, διαυλοδρομῶν, ὀρθοδρομῶν, ὁπλιτοδρομῶν, παλινδρομῶν. ὁμο-
 δρομῶν, **concurro, competo. Plutarch.** πρὶ μουσικῆς, καθόλου μὲν οὖν ἐπεῖρ,
 ὁμοδρομῶν δὲ τὴν περὶ ἀποκρίσιν καὶ τὴν διάνοιν ἐν τῇ κρίσει τῶν φθί μουσικῆς με-
 ρῶν, καὶ μὴ προσάτην, ὅπως κριθῶν αἱ προσπετεῖς φροῦμναι ἢ ἀποκρίσεως, μὴ ὑπερ-
 ζεῖν, ὁ κριθῶν αἱ βραδύται. **Idem**, πρὶ ἀριστεῖον οὖν τῶν μελλῶσθαι ὁμοδρομῶν ἀποκρίσεως
 ταῦτα. ὀρθοδρομῶν, **rectis lineis currere. Xenoph.** ἔπαινον μὲν δὲ καὶ πλὴν
 ἐπερομῆν πείθεσθαι μάλιστα φθί κυκλοτερεῶν ἡδίων μὲν γὰρ ἔπος ἀναστρέφοιτο ὁ ἴππος
 ἢ ἡ πλῆρες ὧν τῶν δὴ καὶ τὸ ὀρθοδρομῶν, καὶ τὸ ἀρκάμπησθαι ἅμα μελετῶν ἐν-
 ὀυριδρομῶν, **veto ferente & obsecundante nauigare, hoc est** φρουρῶν ἀνε-
 μῶν πυγῶν, δὲ ἕξιας πλῆν, κατ' ἕρον φέρεσθαι, σωεργεῖσθαι ἀνέμῳ πλεῖσθαι. **vt**
in illo exemplo, ὁ δὲ ἡ τῶν Ἁγίαλον πρὶ τῶν καὶ, καὶ ἰδῶν ἅπν ἕξισδρομῶσσαν,
 ἔπαινον, ὡς μετ' ἕ κλη κατὰ δὴσθαι. **Ουρι** τῶν πλῆν significat ἢ κατ' ἀνεμῶν, & **se-**
cundo vento ferente, Lucia. ὀυρι τῶν πλῆν, ἢ λαοκῶν ἡ ἕξισδρομῶν. **Theophr.**

in secundo de Causis, ὅπως ἕξιας πρὶσθαι κατ' ἀνεμῶν γένεσθαι. **Nauis etiam di-**
citur ἰσιοδρομῶν, quae vento fertur & expansis velis. **Hippocrat.** Διὸ ἰσιοδρομῶν
 μαγ. ἔπειρ ἡ τῶν δαίμωνων τῶν ὄντων ἰσιοδρομῶν ἢ ναῦς, **Quando omnino prospere**
nauis velificata est. ὁπλιτοδρομῶν, **curfu sub armis exerceor.** **Pauf.** ὁ ὁπλιτοδρο-
 μιτοδρομῶν ἀσκίεσθαι. **Διαυλοδρομῶν est cum ad calcem peruenieris, rur-** μὲν
fus ad carceres cursu redire. **Aristotel. in secundo de gener. animal.** Διαυλοδρο-
de Partibus corporis loquens, συμεαίνεσθαι ἐπὶ πάντων δὲ περὶ τῶν γινόμε-
 μῶν, πρὶ τῶν ἀρκλίπην, δὲ πρὶ τῶν περὶ τῶν ὄντων. ὡς φθί φύσεως διαυλοδρομῶσθαι,
 καὶ ἀνεκλιπόμενης ἐπὶ τῶν ἀρκλῶν ὅθεν ἦλθεν. **Διαυλο** inquit **Eustath.** τὸ δὲ δὲ δὲ δὲ
 περὶ τῶν ἐς δὴ τῶν ἀρκλῶν ὅθεν ἦλθεν, **auctore Eustathio.** ἄυλος γὰρ φθί, ἄυλος
 πᾶν δὲ σενόν, ὅθεν καὶ ἔναυλοι, σενοὶ κληταμοὶ, τῶν τῶν δὲ καὶ οἱ ἀυλῶνες. ἄυλος ἐτιὰ
apud antiquos κροσσῶν. & **apud Homerū** ἄυλος **vocatur** saliens cruo-
ris, id est τὸ ἀκόνισμα, ἄμασθαι, **vt Odyssæ secundo & vicefimo,** Δέσπας
 δὲ οἱ ἐκπεσε χερὸς βλημῶν, ἀυλίκα, δὲ ἄυλος ἀναστρέφας παχῆς ἦλθεν ἄμασθαι ἀυλο-
 μῶνιο. **Inde** ἄυλῶνες, τὰ μεταξὺ τῶν φεράγγων σενῶν ἐπὶ μῆκῳ φροῦμναι. ὅθεν ἄυλῶν
 Διαυλωνίζοντα πνέματα ἔρεσθαι. **Et Διαυλωνία, locorum angustiae & fauces,** Διαυλωνία
in quibus cothurnices aliaeque aues illaqueantur, vt inquit idem Eu-
stath. **Athenæus autem libro secundo ita inquit,** ὁ γὰρ Διαυλωνία
 τῶν ἀυλῶν λέγεσθαι, καὶ ἄυλος τὸ ὄργανον ὃ δὴ ἕρεσθαι τὸ πνεῦμα, καὶ πᾶν δὲ διατετα-
 μῶν ἐς δὴ τῶν ἀυλῶν, ἀυλῶν κατὰ μῆκῳ, ἢ τῶν κροσσῶν τῶν ἄμασθαι. καὶ Διαυλωνίζου
 Διαυλωνίζου
 φαρμῶν δὲ δεχόμενον δὲ ἐκατέρω πνεῦμα, χροῖον. **Moris autem est Homero,**
 ἀυλῶν τῶν ἐπὶ τῶν ὑπαυθῶν τῶν ὄντων. **Inde** ἄυλιζέσθαι, **stationem habere, sta-** ἄυλιζέσθαι
bulari, & κοιμάσθαι. **Aristotel. in nono de histor. animal.** ἔπειρ γὰρ ἐν τῶν
 πρὸ ἀετῶν κλητῶν τῶν ὄντων ἔκ τῶν ἄλλων πλείων αὐτῶ ἀυλιζέσθαι. **Athen. libro**
supradicto, διὰ τῶν μεγάλων ἔχων τῶν πρὸ τῶν οἰκῶν ὑπαυθῶν τῶν ὄντων. ἢ δὲ δὲ τῶν
 λιζέσθαι καὶ πρὸ κοιμάσθαι τῶν δρομοφόρων τῶν βασιλείων, id est ob id quod ex-
 cubent ad regias principum. **Ἐπανλις est villa, quae etiam ἀγροικία,** Ἐπανλις
dicatur. Plutarch. de Pyratia, καὶ τὰς ἐγγύς φθί θαλάττης ἐπανλις δὲ ἐκροσθῶν.
Dicitur & ἐπανλίον genere neutro. Aeschin. ἡ κτησιφ. ὄρατε ἐφω ἐγὼ δὲ
 ἀνδρες ἀμειψόμενοι, δὲ ἕξισδρομῶν τῶν δὲ περὶ τῶν ἄμειψόμεν καὶ κροσθῶν,
 ἐυφοροδομῶν, καὶ ἐπανλία. **Ἐπανλία vero pluraliter enunciatur,** ἢ μετ' Ἐπανλία τὰ
 τὰ τῶν γάμων ἡμέρας, id est **repotia, & ἡμέρας μεθεσθαι quo die dona ab ami-**
cis & necessariis mittebantur sponfo & sponfae. ἢ ἄκρον septimum
 diem esse dicit, quo nupta ad parentes redire solebat, quemadmo-
 dum τὰ προαυλία pridie nuptiarum vocabatur. **Ἐπανλιζέσθαι in statiuis** προαυλία τὰ
 esse, & in loco immorari. **Thucydid.** καὶ μάχῃ ἐγένετο, ἐν ἢ ἐκ ἕλασθαι ἔχον
 τῶν οἱ μιτυλιναῖοι ἐτ' ἐπυλισσάντων, ἐτ' ἐπίσθαι σθῶσιν αὐτῶν. **Lucian. pro** ἐπὶ
 τῇ μάχῃ ἀυλιζομαι, & **datiuo iunxit,** ἐκένω μὲν οὖν πλὴν ἡμέραν καὶ πλὴν ὑπὸ
 κτὰ ἐπυλισσόμεθα. τῇ μάχῃ, **in statiuis nos continuimus, extra vallum nō**
egressi sumus. Plutarch. datiuo etiam, sed non eodem modo: sic enim

scripsit in Antonio, οὕτως ἐπῆρεν αὐτοὺς ἡ νίκη, καὶ τὸ σῶμα ῥωμαίων κατεφρό-
 νησαν, ὥστε ἡ νυκτὸς ἐπαυλί(α)δ' ἔβ' ἔρατοπέδω, προσδοκῶντες αὐτίκα μάλα σκηνὰς
 ἐρήμους, καὶ χεῖματα διαπραάσφω ἀπὸ διδρασκόντων, ita vt pernoctarent ad ca-
 στρα Romanorum. ἐπαυλεῖν vero est accinere. Lucía, ἐπαυλῶν τῆ δυ-
 σία, hoc est προσουλῶν. & ἐπαυλεῖν τῆς κυκλίου χοροῖς, Licet autem αὐλιζέω
 voce passiva dicatur, tamé θυραυλεῖν actiua voce effertur, pro eo quod
 est in castris & statiuís permanere, urbem non ingredi, nec sub te-
 cto esse. Aristotel. in sexto Politic. καὶ πρὸς τὰς κλειμικὰς πράξεις μάλιθ' ἔσ-
 ται γεγυμνασμένοι καὶ χεῖσιμοι τὰ σώματα, καὶ δυναμένοι θυραυλεῖν. Plutarch. in
 Anton. τοὺς παρθοὺς ὑπὸ δάμνῳ πάντα μάλλον, ἢ χαμῶνος ἕξω προσαλάπρωσιν
 καὶ θυραυλεῖν δυναμένους. Inde θυραυλικὸν ἔργον dicitur, quod sub diuo fit.
 ἀντὶ τοῦ ὑπαίθριου. Philostr. in Epistol. εἰς δὲ θητίαν ὑπὸ χθὲν πικρὰν, ἢ ἔργα
 θυραυλικὰ καὶ χαμακοιτίαι, καὶ ἢ πρὸς θάλασσαν ἢ χαμῶνα ἀντίταξις. Ἄρξου-
 λεῖν est rusticari, in villa degere, in urbe non habitare. Aristotel. πρὸς
 δυναμασίω ἀκυσμ. τὰς δὲ χαλδῶνας φασιν, ὅταν ἔχουσι φάτωσιν, ἐπεδῖερ δ' ὄργια
 νορ. ἔαρ δὲ μὴ δάτηρ ἔυρη, ἀρθυήσκηρ. καὶ ἔς δ' ἀρπεράζοντασ τῆν ἄρξουλωῦτων
 ἢ τὸ τ' ἀληθὲς ἔσιν ὅταν ἴδωσιν αὐτῶν τὰ πρᾶτῶσιν, ἐκτίλλειν τὸ ὄργιασιν, id est
 multos autem rusticos. Plutarch. ὁ δὲ νουμάς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄσῃ δια-
 τριβάς, ἀρξουλεῖν τὰ κλητὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνῳ ἰθιλε. Sicq; hoc verbum in-
 telligendum apud Lucam in Evangelio natalis dominici, καὶ κημέ-
 νες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀρξουλωῦτες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς, Et pastores
 erant in villa eiusdem agri manentes, & vigilias obeuntes noctu in
 gregem suam. ἀρξουλεῖν ἰgitur sunt, qui cursum circensem per-
 agunt, id est διαδίορ. Δόλιχῳ, etiam cursus fuit plenus, & maior
 (vt opinor) διάulo. ὅθεν Δολιχὸν ἔρημα, cursum plenum implere, & cur-
 sus orbem peragere. Philo. Νέμῳ δὲ ὁ αἰδιῶ δὲ ἀωνίς, δ' ὀχυρώτατῳ ἢ
 βεβαυότατῳ ἔρημα τῆν ὄλωρ ὄσιν. ἔτῳ δ' ἄρ' ἢ μέσῳ ἐπὶ τὰ πέγρατα, καὶ ἄρ' ἢ
 ἄκρω ἐπὶ τὰ μέγῃ ταθὰς, Δολιχὸν δὲ τὸ φησέας δρόμου ἀήτητον, σωάτων πάντα,
 τὰ μέρη καὶ σείγγωρ. Gaza de Senectute, Δολιχὸν δὲ τὸν ἕνα ἐκδραμῶν, ἐκ τ' ἑτέρῳ
 ματρὸς αὐ ἐπὶ τῇ βάλβιδᾳ μετακαλφῶν. Vbi Cicero, Quasi excursus spatio a
 calce ad carceres reuocari. ἄρ' τὸ εὐλῶ, omnia actiue efferuntur.
 praeter εὐλομῶμαι, ἢ εὐλοφρονῶμαι. φιλομῶμαι, ἢ μεγαλοφρονῶ καὶ σεμνί-
 νομαι. Lyf. φιλομῶμενοι ὅτι καὶ πύς φανερῶς ἡμαρτῶτας σῶζεν δύναν. Lu-
 cian. φιλομῶμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεῶ, exultantes, gaudentes, & elati mu-
 nificentia, & in ea sibi placentes. Isocrat. πρὸς ἐρήνικῃς, ἐπὶ δὲ τῇ φησι κλιτίας
 ἀκαλοσῶν, καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς αὐτῶν εὐλομῶμενοι, in eo decus quaerentes.
 Et in Panegy. itidem, & in Euagora. φιλομῶμαι, δ' λαμπρῶμαι, mu-
 nifice & benigne in comune facio, & prolixè largior. Demosth. πρὸς δε-
 πῆν. ἔδωκε ἔρημον κηφὸς τ' ἄρημον τ' εὐλομῶμενοι, προσέτωρ καὶ δεικνύς, ὅτι τῶς ἀγαθόν ἔ-
 κρισον ἐδ' ὀλοῶν ἔσαι πλέον. φιλομῶμαι καὶ Διαφιλομῶμαι, cōtēdo & magno

ἐπαυλεῖν
 θυραυλεῖν
 θυραυλικὸν
 ἄρξουλεῖν
 Διαυλοδρό-
 μῳ
 Δόλιχῳ
 Δολιχὸν
 τὰ ἄρ' τὸ
 εὐλῶ
 φιλομῶ-
 μαί
 Διαφιλοτι-
 μῶμαι

studio conor quippiam efficere. Theophr. καίτοι γε διεφιλομῶμεθ' Ἄρφαλος
 ἐν τῆς πρὸ βαβυλώνα φυτῶν κλητῶν, ἢ πρᾶγμα τὸ ὄμνησ. ἔλλ' ἔδωκε ἑποῖα πλέον.
 Idé in eodé quarto πρὸς φησὶν, ἔρ' ἐρηγίω παῦ ἄς Διονύσιος ὁ τύραννος ἐφύτθον
 ἐν πρᾶτῶσιν, αἱ ἐσὶ νῦν ἐν τῷ γυμνασίῳ, φιλομῶμεθ' ἔδωκε λαβεῖν μέγεθος.
 Plut. de Ciceronis oratione pro Murena loquens, φιλοτιμῶμεθ' ὄργη
 σιορ ὑπὸ βάλβιδι δὴ κηφίσαντα. φιλομῶμαι, ἢ φιλονεικῶ καὶ ἀγωνίζομαι. Athen.
 ἔτι δὲ μάλλον πρὸς Νικοκλέα φιλοτιμῶμεθ', ἐπύγχασι γὰρ ὑπὸ φιλοτίμῳ ἔχοντες
 πρὸς ἀλλήλους, καὶ σπουδάζωρ ἐκάπερ' αὐτοὺς ἴδιοι καὶ ἔραδύμωτερον κηφίσθαι τὸν
 βίον. Isocrat. in Paneg. ταῦτα δὲ κηφίετ' ἐτόλωμα, ἔχ' ἔτω τῆν κηφίωρ κατὰ
 φρονούτας, ὡς πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμῶμεθ' οἱ. Et φιλοτίμῳ ἔχω, ἀντὶ τ' φιλονεικῶ, aemu-
 lor. vt in loco Athenéi proxime citato. Philostr. ad Iuliam Augustā, ἔχω.
 ὅσοι δὲ θεοῦ ἐσὶ πλάτων τῶς σοφιστῶν ἐβάσκησιν, ἢ καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ τῶν
 ἀλλ' φιλοτίμῳ μὲν πρὸς αὐτοὺς ἔχον, ἐπειδὴ διεφοίτων θέλοντες μικρὰς τε καὶ μάζας
 πόλεως. Et φιλοτιμία, aemula virtus, aemulatio, & contentio animi ad
 certamen excitati, & contentiosa similtas, liuida q; aemulatio. vt Plut.
 de Pompeio, qui piratis fauebat, Ἀνοσίοις ἀνθρώποις τῆνομα κηφῶς, ἢ πρὸς
 ἀπῶν πῶν ἑαυτοῦ δέξω ὑπὸ φθόνῳ καὶ φιλοτιμῶν φησι πρὸς μέγεθος. Et apud De-
 mosth. erogatio publice facta, quæ etiā ἐπίδοσις dicitur. vt donatiuū
 & congiariū, quæ λαμπραὶ ὑπὸ δόσῃς ἢ μεγαλόφρονες dicitur ab Herodia-
 no. ἐπίδοσις καὶ ἐπίδοσις etiam dicitur δ' φιλοτιμῶμεθ' καὶ ἔλαμπρα ἔδωκε, πρὸς ἑοῖς
 καὶ ἐπίδοσις, λαμπρῶς ἢ δ' ἀφίως ὑπὸ χερσίν. Ponitur & pro benigne ex-
 hibere, & permittere, credereq; alicui. Herod. in quinto, τὰ τε ἄλλα ὄσῃ
 ἔχομεν, καὶ πρὸς τὰ, δὴ τε ἢ δ' ἀνθρώπων πρὸς ἔχον, πάντα ὑμῖν πάρεσι, καὶ δὴ ἢ τὸ δὲ
 δ' πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐαυτῶν κηφῶσιν καὶ τὰς ἀδελφῶν ἐδ' ἀφίλωμεθα, ὑμῖν
 ὡς παντελῶς μάθητε τιμῶμενοι πρὸς ἡμῶν. Significat etiam addere co-
 rollarium & auctarium. Synes. ad episcopos, ἔδωκε ταῦτα, καὶ πῆραν αὐ-
 τῶς τε ἔφη δόσιν, καὶ ἡμῶς λήψομαι δ' ἔδωκε, καὶ ἐλίφαμιν, καὶ ἐπεδ' ἀφίλωμεθα
 τὰς ὑπὸ θεοῦ φησι ἀπὸ κηφῶσιν, documentum ipse dedit, nosq; cepimus. co-
 rollarium etiam addidit his sceleribus ob quæ eiectus fuerat eccle-
 sia, & abdicatus ex sede sacra, hoc est excommunicatus. Xenoph. in se-
 cundo παιδείας, ἡμῖν δ' πάντως ἔφη, ἐν τῶς τε τῶς τὸ δὴ δ' ἔξω γέλωτος ἐπίδοσις
 κηφῶσιν. καὶ δ' ὅτι κηφῶσιν σοὶ ὄσιν ἀπὸ κηφῶσιν. ἔπε γὰρ αὐτῶς κηφῶσιν ἀνίλω-
 κας αὐτῶν, ἔδωκε μὴ κηφῶσιν γὰρ δὲ ζένοις ἐκῶν εἶναι γέλωτα παρέχας. Hic pro libe-
 raliter & copiose fundes accepit Xenophon, ac si diceret prelarge no-
 bis ridendi materiā prebebis. Sed attico schemate genitiuo iuxit pro
 accus. Sic Plato lib. secundo φησι κηφῶσιν, εὐωχίσον' αὐτοὶ τε καὶ τὰ παιδία, ἐπι-
 πίνοντες τὸ ὄσιν ἐσεφωμῶσιν, καὶ ὑμῶσιν τῶς θεῶς. Qué modū loquedi lin-
 gua vernacula admittit contra moré latine loquentiū. Dioscor. ἐμ-
 φαίνωρ μάλλον τ' σμύνης ἢ τ' χαλβάνης. Idé, μαλακὸν τῆ ὄσμη καὶ πρὸς φαίνωρ σμύνης
 κηφ, hoc est aliquid myrche referes olfactu. Est enim locutio nō plena,

φιλοτιμῶ-
 ἔχω
 φιλομῶ-
 ἐπίδοσις
 λδομαι

sed poscens aliquid subaudiri. & latissime patet. Lyf. ὑπερ ἢ ἄριστόφάνους
 χειμάτων. καὶ νῦν ἐθέλωμι πρὶν δοῦναι ἥ τις ὄσι μείσις τις ἀνθρώπου, μὴ ἔχειν ἢ ἄρι-
 στόφάνους χειμάτων. hoc est, μὴ δὲ ἐν ἔχῃ. **Greg.** Ἄνδρες Ἀρεθόσης πίοντες, id est
Siculi. **Synef.** οἱ Ἀσκληπιάδαι τῆς δυσμετέρας ὕδατος χλιαροῦ διστάσῃ ἀρκῶ
 φοφῆν, **Medici** ægre vomētibus aliquid aque tepidæ porrīgūt. Idē, τί
 οὔ πρηνῶ, καὶ ταῖς ἐπισολαῖς ἢ διακρύψω ἐγγυῆς; **Paul.** ἐνταῦθα ἀκόνη ἀδριανῶ,
 δύο μύδι ἕσι λίθη λαδκῶ, δύο δὲ ἀγυπτιῶ. **Xenoph.** καυκρητ. χρῆ δὲ εἶναι πρόσρτάσας
 σμίλακος πεπλεγμέναι, μὴ πεφιλοῖσας, ἵνα μὴ σήπωνται, ἐ **similace contortas**
vel contextas. **Aristot.** in octavo de historia animal. πάντων δὲ χαλεπώ-
 περὰ δὲ τὰ σήματα τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχῃ ἀλλήλων ἐδηλοκότα, διορ σκορπίου ἔχεις
Et in nono, οἱ ἃ ἀνθρώποι τύπῳ τῶν ξύλοις τῶν ὄρνιθας λαμβάνουσι, καὶ τῶ θύρας
 μεταδιδόασιν τῆς ἱέραξι φησὶν ἵνα τῶν ὄρνιθων, οἱ δὲ ὑπελαμβάνουσι. **de Thracū mo**
re loquens. hoc est auium particulam in sublimē iactant. Idem in no
 no de histor. animal. de nautilo pisce, ἔχῃ δὲ μετὰ τῶν πελεκτανῶν λέπος τί
 σύμφερος, ὁμοίω τῆς σεγαυόρσι ἢ μετὰ τῶν δακτύλων, χεῖρται δὲ αὐτῶ ὅταν πνεῦ-
 μά ἂ ἢ, ἵσῖν. ἀπὶ πηλαγίσι δὲ τῶν πελεκτανῶν περακαθίνουσι. **Qui locus mutilatus**
esse mihi videtur. quia παρακαθίονα significat vtrinque demittere, vt ex
 iis liquet quæ de præpositione περὰ supra diximus; id autē nō conue-
 nit cum gubernaculo. Deinde Plinius hunc locū vertens ita scripsit,
Supinus in summa æquorum peruenit, ita se paulatim subrigens, vt
 emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile nauig-
 get. postea autē duo prima brachia retorquēs, membranā inter illa
 mirē tenuitatis extēdit: qua velificante in auras, cæteris subremigans
 brachiis, mediā cauda vt gubernaculo dirigit. Quæ verba ἤ λῆξιν ab
Aristotele sumpta esse intelligit, quī locū totū Aristotelis legerit. **Xe**
noph. καυκρητῶ, σκυλακὸν δὲ τὰς κῶνας, ἐπωμέντα τῶ πόνων τῶ χεῖμωνος, ἵνα ἔχῃ
 σα πῶν ἡσυχίαν, πρὸς δὲ εἶς ἐπώων τῶ φύσιν γενναίων. **Admittere autē canes**
hyeme, laboris aliquantū remittentē, vt verno tēpore post quietē ge-
 nerosam cōstitutionē adipiscātur. Est autē σκυλακόν τὰς κῶνας, ἐ, ἐμπῶ
 πλάνῃ σκυλάκων. & σκυλακία τὰ admīssurā significat vt iquit Pollux,
 ἢ **nutricationē catulorū.** Sic autē σκυλακόν, vt παλιῶν dicitur. & σκυ-
 λακία vt παλιῶν, quæ est armētū equorū, hoc est δὲ πῶλον ἢ πῶλον. vt θερα-
 πεία, ἐταρεία & similia. παλιῶν autē πῶλος ἢ πῶλον, equus dicitur. ὃθεν ἄρμα
 ἑξάπωλον. **Herodī lib. v.** τὸ δὲ ἄρμα ἦγεν ἑξάπωλον ἵππων ἑπτὰ, μεγίστων τε καὶ
 ἀσπίλων. **Quo verbo se iuges equi significātur.** Inde Prouerbiū, κέντῃ πρὸς
 τῶ νύσαν ἢ πῶλον. **Greg.** ἕς τὰ γενέθλια, ἀλλὰ τὶ τῶτων ἡμῖν τάχ ἂν ἐπι τῆς ἀν-
 λίσαν ἐλεόρτων καὶ ὁρμωτέρων. κένται ἢ πῶλον πρὸς τῶ νύσαν. τὰ τῶ ἐορτῆ ἡμῖν. ὠλο-
 σόφῃ. hoc est accede pprius ad rē, vel age, p̄gredere ad finē vsq. τεξάρ-
 ζυμου autē, vel per vnū ἢ τεξάρζυμου, vt apud Xenoph. legit̄ in. vi. παλιῶνας,
 sunt quadrige, & δκτάρζυμου quasi octoiuges eq, σαυέδξατ ἢ εἶναι ἄρμα

παρακαθίονα

σκυλακόν
σκυλακία

ἑξάπωλον.

τεξάρζυμου
ὀκτάρζυμου

τεξάρζυμον τε, καὶ ἵππων δκτῶν. παλιῶν autē est equuleos pullosve doma
re, hoc est παλιῶνας, vel domandos locare. Idem in Hipparch. ὅπως
 γεμῶν δὲ παλιῶν, δὲ καὶ ἡμῖν χρῆσθαι εἶναι. Quo verbo tamen etiam cura
 ipsa, & industria equas admīssariosq. alēdi, & admīssuræ faciēde cō-
 prehēditur. Idem paulopost, πολὺν δὲ κρεῖττον ἢ παλιῶν εἶναι, τῶ μόν-
 νέω διεξίαις τε ἐπιμελειῶς, ὅτι εἰστω καὶ ἵππων, ἢ ἐπιμελῶν. ἢ δὲ ἵππων ἄλλοις, μελε-
 τῶν. τῶ τε πρῆσβυτέρω τῶτε οἰκος καὶ τῶ ὠλορ, καὶ τῶ ἡλιῶν, καὶ τῶν ἡμερῶν, καὶ ὠλορ,
 ἢ ἀμφοὶ παλιῶν διατρέβασθαι. ὃ μόν δὲ, ὡσαύτῃ ἐγὼ γινώσκω τῶ παλιῶν, δὲ ἡλιῶν, ἢ ἐκ-
 ὁσιν τῶ ὠλορ, καὶ μὴ δὲ ὡσαύτῃ τῶ παλιῶν ὅταν ἐπὶ τῶ χεῖρ ἐκδοῦ, συγγραφῶν ὠλορ. ἢ
 δὲ ἡσυχίᾳ ὠλορ ἀποδόναι, ὅπως ἐκδοθῶναι. παλιῶν, pro armento **Vlpianus**
dixit in tractatu de ædilitio edicto. Varro equariā vocauit libro secu-
 do, his verbis scribēs, Quod eo facilius faciā, quod & ipse pecuarias
 habuī grandes & ouīarias in Apulīa, & in reatīno equarias. Verū τῶ
 ἀπὸ τῶ ὠλορ, quæ non facile est enumerare, δὲ ἢ φιλοψυχῶ significat vitæ
 turpiter & ignaue parco, & vitæ retinendæ nimīū cupidus sum. **An-**
tīph. τὶς περὰ δὲ συμφέρου ὅτι πῶλεως φιλοψυχιστῶ, ἀδῶς ὑπερμελῶν αὐτῶ. ἀμφοῖν
 θάνατον; id est quis per metū stationē suā deseret. **Les bonax,** εἰ οὔν ἂς ὠλορ
 περὶ σκῆδασαι φιλοψυχῶ ἀναχωρῆναι, ἢ φέρειν ἵνα σωθῆ, ἐκ ὁρῶς γινώσκει τί δὲ φιλο-
 ψυχῆν. Et φιλοψυχία, lucis cupiditas, vt inqt **Quintilianus.** φιλοσεφανῆν
 dicūtur athletæ, quī palmæ cupidī studiose & acriter certāt. **Dicitur**
& de quocūq. certamine cōtēdētibus. **Plut.** ὅπως δὲ μελλῶν ἢ τῶν λόγους
 ὁρῶς ὠλορ, ἢ δὲ καὶ ὅστις αὐτῶ φιλοσεφανῆν, ὅτε ἀνταγωνιστῶ, q̄ recte iu-
 dicaturus est. φιλοσογῆν autē ἢ, quī magno amore erga liberos suos
 afficiuntur. **Athen. lib. xiii.** περὶ τῶ ἀγάμων loquēs, κλέαρχος ἢ ἢ ἡκεδαιμονί-
 φσι τῶ ἀγάμων εἰ γυναικῶν ἢ ἐορτῆ ἢ τῶ βωμόν ἐλκασαί. ἀπαίξασιν, ἵνα πῶ
 ἐκ τῶ πρόσρματος ἢ φέρειν φιλοσογῶσι τε καὶ ἢ ὠλορ προσίωσι τῶ γάμοις, vt
liberorū querendorū cupiditate teneātur. **Aristot.** in. ix. de hist. animal.
 ὅλω δὲ δοκῆ τῶ ἵππων γενέσθαι φύσῃ φιλοσογῶν. σκημῶν δὲ, καὶ ἡλῶν ἢ εἰ
 φου ἀφαιρέσθαι τὰς μετέρας, τὰ πῶλια αὐταὶ ἐξέρχονται, διὰ δὲ δὲ μὴ ἔχειν γάλα,
 διαφθέρουσι. **Dicitur etiā de prole pia erga parētes.** **Xenoph.** ὃ δὲ κῶ
 οἰα δὲ καὶ φιλοσογῶν φύσει, & reliqua. hoc est vt parentum venerator &
 pius puer. Sic Cicero ad Atticū, Hodie mane Dolobella venit: mul-
 tus sermo ad multū diē: nihil possum dicere ἐκ τῶν ἐξῶν, nihil φιλοσογ-
 γότερον, quod dixit de genero suo. **Dicitur etiā de amore simīli parētū**
amori. vt apud Athen. περὶ ἐλεφαντῶν παιδῶν; ὅπως δὲ τῶ φιλοσογία γένουσι φιλοσογία
 ἢ θεοῖς πρὸς δὲ παιδίον. φιλοπαιστῆν & φιλοπλαστῆν dicitur de nimīo studio
 διὰ δὲ φησὶν, μὴ δὲ ἄρτω διὰ δὲ παρῆν. καὶ πῶς δὲ πῶλος, ἢ ἢ ἡματίω μὴ χεῖρ
 φιλοπαιστῆν, φιλοπαιστῆν, φιλοπαιστῆν.
libenter lauo, vel præcupidus sum lauandī, hoc est balnei. **Galen.** ad
Glauco, τῶ δὲ φιλοπαιστῆν εἶδῃ εἰ δὲ ὅστις ἢ ἡμέρας λατῶν ἐθέλωσι, ἀμαρτάνουσι

aliena æstimo, & de iis iudiciũ facio. Lucia. μηδὲ νόμον καθιστάναι φιλο
 κρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πειμπόμματα, ὅσπερ ἢ ἀφ' ὅτις ἡρῶ δ' ἡρῶ
 ὅσπερ. Idem, Ἀπεγνωσμένον ἢ τὸ πῦρ ἰατρῶν, ἕκ ἐξ βάρθ' ὀρώντων, ἕδ' ἀκριβῶς
 φιλοκρινουμένων τὰς νόσους. Gregor. de baptismo, μή φιλοκρίναι μοι τὰς ἀξίας
 ἢ σε καθαιρόντων. μή κρίνει τὸς κριτὰς ὁ χηζῶν ἐν ἰατρείᾳ. id est μή κλύπτα
 μόνει τὰς ἀξίας. φιλοσοφῆν est studere, & commentari. Isocrat. πρὶ ἐν
 ἀνιδόσεως, ὅτι μὲν γὰρ τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀνακρινουῦντες, ἢ βίον ἢ αὐτῶν κατέτρι
 ψαν. ὅτι δὲ, πρὶ τὸς κριτὰς ἐπιλοσόφισαν. Et iungitur interdum accusatiuo.
 Idem in Panegy. πῶς ἔχει σκοπεῖν ἢ φιλοσοφῆν τῶν ἢ λόγων, id est æsti
 mare & inquirere, in eoq; commentari. Aristotel. in septimo Ethico
 rum, πρὶ δὲ ἐν ἡδονῆς ἢ λύπης θεωρησῶν, τῶ πλὴν κλητικῶν φιλοσοφουῦντες ὅσι.
 ἴδεν φιλοσόφημα, ἔσκεμμα, ἢ φρονίσμα, ἔσκέμμα, ἢ ἡθικὸν φιλοσόφημα. unde
 ἀφιλοσόφους, ἀμαθῆς, literarum & philosophiæ expers. Χίων κλεῖστος, οὐδὲ
 γὰρ οἱ ἀφιλοσόφουσι μή πωτὰ πασί γε μανέντες, καθ' ἡδονὴν ἢ πᾶσι τὰς ἐπαχθεῖας
 ἐπιμαρτυροῦσι. φιλοσοφῆν etiam est occupatum esse, & circa aliquid in
 tentum, quasi munere suo fungentem. Iosephus in primo contra A
 rionem, ὅτι μὲν πρὶ Ἀιγυπτίους ἢ βαβυλωνίους ἐκ μακροτάτων ἀνωθεν χρόνων, πλὴν
 πρὶ τὰς ἀναρχαφὰς ὑπὸ μέλειαν ὅτι ἰσθμῶν ἦσαν ἐγκληροισμένοι, ἡρῶ πρὶ ταῦτα ἐπιλο
 σόφουσι, ἔασεν μοι δοκῶ. Lyf. πρὸς πλὴν ἐσαγγελίαν, Δὲ γὰρ ἔβλεψεν, πάντας τοὺς
 ἔχοντάς τ' δυστύχημα τοῖς το, ζητεῖν, ἡρῶ τῶν φιλοσοφῶν, ὅπως ἔως ἀλυπότατα με
 ταχειροῦν ἢ συμβεβηκὸς πάθῃ, id est indagare, excogitare, & commi
 nisi. Significat etiam disputare, & tractare aliquid. Gregor. ὅτι ἡρῶ
 εἰαυτῆς ἢ ἡμῶν ταῦτα πεφιλοσοφίκασιν. Idem, ταῦτα πρὶ θεῶν πεφιλοσοφίκασιν
 τανῶν. Plutarch. in Cesare, καὶ τῶν ἡμερολογίῶν διάθεσις φιλοσοφικῆς χα
 ριέντως. id est ratione mathematica eleganter explicata. φιλοσοφῆν ἢ
 ἔκαπερ. Gregor. de diuis martyribus, & innocenter viuentibus,
 τὰς δὲ παρ' ἡμῶν ἔθαυμάζεις μυριάδας, ἢ ταῦτα, καὶ τούτων ἔα θαυμασιώτερα ἐπι
 λοσοφίσαντας; Idem, καὶ τὸ κλειμβρότης πῆδημα ἢ ἀμβρακιώτης, ἡρῶ πρὶ ψυχῆς
 λόγῳ φιλοσοφῆν, id est a lectione libri de anima impetu philosophico
 factus. vel vi philosophici dogmatis expressus. Significat etiam ma
 gno studio contendere. Isocrat. in Panegy. τίς γὰρ ἢ τὸ πρὶ δὴ δωαμύων,
 ἢ τῶν λέγειν ὑπὸ ἀμύων, ἔκρησθ' ἢ φιλοσοφίσει, βελομύων ἡρῶ ἐν αὐτῷ διανοί
 ας, ἢ τὸ αὐτῶν ἀρετῆ μνήμην ἐξ ἀπῶν ἢ τὸν χρόνον κατὰ λιπῆν; φιλοσοφία ἀντὶ ἐν
 λολογίας sæpe ponitur ab eodem. vt in Euagora, πρὶ μοι γὰρ ἄλλων
 κλητῶν ἡρῶ πᾶσι τὰ πῶν λέγειν ἡμῶσιν ὅτι πρὶ πλὴν φιλοσοφίαν ὄντες. Et in Bu
 syr. in principio, τοῖς ἐκ φιλοσοφίας χηματίζεσθαι ζητῶσιν. quia φιλοσοφῆν
 πᾶσι τὰς φησὶ significat & φιλοσοφῆν. vt ἐν τῶ πρὶ ἐρήνης, καὶ γὰρ αὐτῶ πρὶ κλητῶν
 τοὺς χητῶσιν μελετᾶν ἡρῶ φιλοσοφῆν ἔκ τὰ μέλλοντα τῆ πόλεως συννοῖσεν, ἀλλ' ὅπως
 ἀρεσκοντάς ἡμῶν λόγῳ ἐρεσκῶσιν. Quod etiam φιλομαθῆν dicitur. Strabo de
 schola Tarsensi, Διαφέρει δὲ τὰς ὄν, ὅτι οἱ φιλομαθεῖντες ὑπὸ χῶριοι πᾶσι

φιλοσοφῆν

φιλοσόφημα

ἀφιλοσόφους

φιλοσοφία

φιλομαθῆν

πρὸ ἐστὶ. ζένοι Δ' ἐκ ἐπιδημῶσι ξασίως. φιλοτεχνῆν est de arte differere. Athen. φιλοτεχνεῖν
 de Antiocho Epiphane, εὐρίσκειτο ἐν τῶν χρυσοχοαῖσι εὐρεσιλογῶν, ἢ φιλοτεχνῶν
 πρὸς τὸς πορνίτας. Est autem εὐρεσιλογεῖν, quod Cicero verba fundere vo
 cat, & Plautus funditare. Et εὐρεσιλόγῃ, verborum inanís funditator, εὐρεσιλογία.
 & loquacitate præditus. Plautus. Næ ille ecastor verba scenerato fun
 ditat. Alibi, En monstrum mulieris, tantula tanta verba funditat. ἀντὶ funditare
 τῶ πρὸς μολογῆ, κενολογῆ, πρὸς λαλεῖ. vel ad verbum, ἰδὲ δὴ περατὸς γάμων, verba.
 κλητικῆς γε κλητικῶν τὰ ἐπωτῶν, vel πολυλογεῖ. Synes. τῆ φιλοσοφ. προχρησάται δὲ ἐπωτῶν.
 εἰσι πρὶ τῶ πρὸς διαλέγεσθαι. διὲ ἀν ἐντύχης, ὁδὸς ἀκρόσῃ ἢ πρὶ τῶ ἀσυλλογίσων
 συλλογισμῶν. καὶ μή ἀομύων ἐπωτῶν, ἢ λόγων, & cum id homines non
 poscunt, disputationes fundunt. Et ἐπᾶν τλησῆς, aquæ infusio in eū qui
 lauatur, Galeno. κατὰ τῶν etiam est perfundere. Idem in quartodeci
 mo, ἔλαίῳ γεμῶν ἀπ' ἀρχῆς τ' θεραπεῖας ἐκ ὑδατῶ κατὰ τῶν δὲ περὶ τὸς μόριον,
 id est perfundo & foueo. καὶ τὰ κατὰ τῶν ἀμύων, appellantur fomenta.
 Dioscor. τὸ δὲ ἀφέψημα, αὐτῶ κατὰ τῶν ἀμύων, κατὰ γαμα πωροῖ τάχιον, Si ossa
 fracta eorum decocto foueantur, celerius solidantur. φιλοτεχνουῦντες etia
 dicuntur qui opificiis student & artibus atq; artificiiis excolédís. Athen.
 ποικίλα γὰρ ἦσαν αἱ πρὸς τῶν τεράννοις ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων ἢ τυρῆνων. Plut.
 in Demetr. εὐφυῆς γὰρ ὡν ἡρῶ θεορητικῶς, ἕκ ἐξ πᾶσι τὰς, ἕδ' ἐξ ἀπῶν ἀρχῆς ἐξέ
 ψε τὸ φιλοτεχνῶν. Idem, καὶ μέγιστον ἢ μέθοδον ἔχει, ἄμα τῶ πρὶ τῶ ἢ φιλοτέχνῳ
 ἢ ἔργων ὑψος ἐν διανοίᾳ ἡρῶ φρονίματῶ σκευεφορόντων. hoc est cum artifi
 cio singulari & artis præstantia. de nauigiis & machinis ab eo excogi
 tatis loquens. Et φιλοτεχνία, varietas artificii & præstantia. vt illud qd
 de Gorgia legitur, ὁ δὲ πρὸς τῶν ἐρεσκῶν ἐν λέξεως σχηματισμοῖς πρὶ τῶν ἐρεσκῶν,
 ἢ τῆ φιλοτεχνία διαφέρεσιν. Philo de mundo, προσφιλοτεχνουῦντες δὲ ἄνευ τῶ
 ἀίθριον ἢ πρὸς ἀβασκόντων τὸν κόσμον εἶναι, ἢ τῶ πρὸς κατὰ σκηνῶν λόγῳ χητῶν,
 Quidam autem eorum, qui mundum æternum esse censent, insup hac
 artificiosa & ambitiosa disputatione vtuntur. Greg. πρὶ τῶ ἀγῆς πᾶσι
 ματ. πολλὰ ἐν ἔχων ἐκ τῶ πρὶ ζώων ἰσορίας ἀπῆν, τὰ μὲν ἡμῶν γνώριμα, τὰ δὲ
 τῶ ὀλίγη, ἢ τῶ πρὶ τὰς τῶ ζώων χητῶσιν ἢ φησὶς ἐπιλοτεχνῶν. Hoc au
 tem vocabulum ἔλος cum permultis aliis vocibus componitur, e qui
 bus etiam verba ducuntur aliquando, vt φιλομυθῶς φιλομυθῆν. hoc est li
 benter fabulari, fabularum studiosum esse. φιλοπονεῖν, τὸ ἢ δὲ εὖς ἐρωτῶν φιλοπονεῖν
 καὶ πᾶσι ἀνεσθαι ἐπὶ τῶ μανθάνειν. φιλήκοος, discendi cupidus. Plato. φιλό
 μιστος δὲ ἢ φιλήκοος, disciplinarum studiosus. Sic dicitur vt ἀνήκοος, ὑπὸ
 κος, ἐπίκοος, πρὶκοος. ἀνήκοος ὁ μή ἀκνηκῶς ἢ πᾶσι ἀμύων πρὶ ἄνευ, qui nō no
 uit, qui ignorat. λέγεται ἀνήκοος ἢ ὁ μή φροντίζων ἄνευ, qui audire & auscul
 tare roganti vel monenti non vult, datiuo iunctum, vt non auscultans παρήκοος
 monenti latine. παρήκοος etiam ὁ ἀπεδίης ἢ πᾶσι ἀμύων. ἢ πρὶκοος, ὁ ὑπᾶρ
 κῶν ἡρῶ ὑπαγόμῳ. ἐπίκοος τῶπος, ex quo exaudiri vox potest. Lucian. ἐπίκοος

εὐρεσιλογεῖν

εὐρεσιλογία

funditare

verba

ἐπωτῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

κατὰ τῶν

Verum illud Aristotelis in loco supra citato, ἥν ὡ συμβαίνει κατέχευται, *κατέχομαι*, όταν αυλή ζω, videndum est quid significet. κατέχομαι, τ' ἐνθεός εἰμι. **Plato** in *Ion*, πάντες γὰρ οἱ τε τῶν ἐπέων ποιηταὶ οἱ ἀγαθοί, οἳ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα. **Idem**, οἱ δὲ ποιηταὶ οὐκ ἄλλο ἢ ἐρμωεῖς εἰσὶ τῶν θεῶν, κατεχόμενοι δὲ ὅτε ἀρ' ἕκαστος κατέχεται. **Quid sit autem, ipse alibi his verbis docet**, καὶ ὁ μὲν τῶν ποιητῶν δὲ ἄλλους μὲν οὐδὲ δὲ ἄλλους δὲ κήρυκται: οὐνόμαζομεν δὲ αὐτὸν, κατέχεται. δὲ δὲ ὅστις ἱεροπληθισίον, ἔχεται γὰρ. **Et paulo post**, καὶ ἔνθεοι ἀξιοῦσι δὲ μὴ δὲ ὁρφέως, δὲ δὲ ἐκ μεσοσαίε, οἱ δὲ πολλοὶ δὲ ὁμῆρος κατέχονται τε καὶ ἔχονται. ὡρ σὺ δ' ἴωρ εἰς ἔοικα κατέχεται δὲ ὁμῆρος. **Et rursus**, ἔπιφ' ἄρ δὲ τὸς τὸ ποιητὰ φθέγγεται ζω μέλω, οὐκ ἔνθεος ἔργηγορας, καὶ ὄρχεται σα π ψυχῆ, καὶ διπρῆς ὁ ἂ λέγει. οὐ γὰρ τέχνη δὲ ἐπισημίη πρὶ ὁμῆρος λέγει, ἀλλὰ θεῶ μοῖρα καὶ κατακωχῆ. **Xenoph.** in *Sympos.* ἔπιφτα τῶν ὀρώτων θάλας οἳ ἐπαχέ ἂ πλὴν ψυχῶν ὑπ' ἑκάστου: οὐ γὰρ σιωπηρότεροι ἐγγίνοντο, οἱ δὲ καὶ ἔχματιζόντο πῶς. πάντες μὴ οὐδὲ ἐκ θεῶν τε κατεχόμενοι, ἀξιοδέατοι δὲ οἳ σπρ. **Deinde subdit**, οἱ ἂ ὑπὸ σῶφρονος ἐρωτῶ ἔνθεοι, τὰ τε ὁμματα φιλοφρονεῖς ἔχαστος, καὶ πλὴν φωνῶν πρῶτερων ποιῶνται. **Inde κατοχή, huiusmodi affectio animi. Dionys.** πρὶ φωτὸς καὶ καλῶ, καὶ ἔρωτες, διὰ καὶ πρὶ πρὸ τῶν ὁ μέγας ἂ κατοχή τὸ θεῶ ἐρωτὸς γεγώνες, ὁ φρὶ ἐκσαλκίης αὐτοῦ δυνάμειος μετελλικῶς, ἔνθεος σῶμα, ζω ἐγὼ φησιν οἳ ἔλ, ζῆ δὲ ἔν ἔμοι κρησός, ὡς ἀληθῆς ἐρασιῆς καὶ δὲ ἐκτικῶς. **Inde κατόχιμοι dicti** οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ τῶ θεῶ, καὶ ἔξεσπυκότες, vel ὑπὸ τῶ δαμόνων κρησόμενοι. hoc est fanatici, quos prisci θεοφορμύθες vocabant, hoc est ἔνθεοι ὄντες. **Plutarch.** ἐκ θεῶ κατόχος dixit, ἀντὶ τῶ κατεχόμενος καὶ ἔνθεος. **Alibi κάτοχον τὸν μνημονικόν vocavit**, hoc est eorum quæ apprehendit tenacem. **Est etiam κατοχή, orbis veternotus. Galen.** lib. xiii. καρῶσα μ χη καὶ κρησῶσα τὸ ἠγεμονικόν, ἐμψύχοντα δὲ λονδὸν τὸν ὑπερθερμασμένον ἐγκέφαλον. ἐπὶ δὲ τῶ ἔνθεν τῶν παθῶν, ἐπεγεῖρα καὶ θρημνῶν προσέκει τὸ πᾶχος τὸ λυκῶντος χυμῶ. ὅστις ἀνὸν μὲν τὸ σῆπεδαι, καὶ ταφορᾶς βαθείας ἐργάζεται, ἂς οὐνόμαζομεν ἀκρηπληξίης καὶ κρησῶ καὶ κατοχᾶς. **In libro** πρὶ ὄρωρ, κάτοχος ὅστις ἀναδινοῖα ψυχῆς μετὰ πρῆως τῶ πρῶτος σῶματος. **Cuius tres species**, ὑπνώθης, ἐχευροῦς, καὶ φρενιλικῆς. **Apud Paulū Aeginetam caput est** πρὶ κατοχῆ ἠγῶν ἀρῶν κώματος. quod, ut ipse inquit, γίνεται καθόλα μὲν χολώθης κατακρατῶντος χυμῶ. φρενιτικῆς γὰρ οἱ τοῖς ἀρῶν πρῶτος τῶ δ' αὐ φλεγματώθης, κωματώθης αὐθις καταφέρονται. οἱ δὲ παλαιότεροι τὸ γαλῆν κάτοχον τὸ προσηγρόβλορ κατεχῶν δὲ καὶ κατέλειπεν δὲ πᾶθος, οἱ νεοί. **Verum** ἀπὸ φρὶ κατακωχῆ, qua dictione vsus est Plato loco supra citato, fit κατακωχῆς ἀντὶ τῶ ἀλωπθῶ. **Aristotel.** libro decimo *Ethicorum*, καὶ δὲ φαίνονται οἱ λόγοι προστρέχει μὲν καὶ προσμῶσα τῶ νέων τῶς ἐλθῶνδρῶς ἰχύνει, ἢ δὲ οὐκ ἀλγῆς, καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῶσαι ἀν κατακωχῆμου ἐκ φρὶ ἀρετῆ. τῶ δὲ πολλῶς ἀδωατέιν πρὸς πλὴν καλοκαγαθῶν προστρέφεται. **Idem** in secundo *Politic.* ἢ γὰρ πρὸς πλὴν τῶ ἀρετῶν ὁμιλίαν, ἢ πρὸς τὸ τ' ἔ

κατέχομαι
κατοχή
κατόχιμος
θεοφορμύθης
κατοχῶν
κατάκωχῆ
κατακωχῆμος

γυμνασίων φαίνονται κατακωχῆμοι πάντες οἱ τοῖς τοῖς κατέχω etiam incumbo significat, & decumbo, & fido. hoc est ἐπιζῶν, ἐπίσταμαι. **Theophr.** in primo de *Causis*, ὄν μὲν ἀλλὰ καὶ τῶν κρησῶν ἐσιν, ὅτε ἡρῶσες συμβαίνουσιν, ὅτῃ ἐκρυβίαι κατάκωσιν, ἢ ἄλλῃ ἂς ἰδιότης κρησῆ πρὶ τὸν ἀέρα ὁ τὸ γλῶ. **Et in sexto**, καὶ γὰρ ὁ πρὶ πλὴν ἰρίν λεγόμενον, ὡς ὅπῃ ἀν κατέχει, πρὶ τὸν τόπον οὐδὲν, τῆλιεσπτόν ὅστιν. τοῖς δὲ εἰ καθ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡτ συμβεβηκότες ἔφνει γὰρ ὅπῃ ἀν ἐπίστῃ, **vbicunq; enim infederit, pluvia statim sequitur.** Hoc enim ἐφνδν signifi-
cat, quasi superpluere. **Theophr.** κρησῶν δὲ ἐὰρ ἀπαιδῶσιν ἐφνση, καθάωρ ἐλαία καὶ ἀμπελόρ. **Similis est significatio in ἐπιπίφω.** **Idē in quinto de Causis**, ἔρας δὲ γίνεται, ὅτῃ ἐπιπίφῃ καὶ τὸ ἀπάνθισον, cū niue opprimitur deflorescens. **In loco igitur Aristotelis supra dicto.** συμβαίνει κατέχευται ὁ κατωπιᾶν, κατέχευται videtur significare κατωχῆ κατακρατῶν, hoc est κατωφερῶν καὶ οἰονδᾶ καρῶν. **Ἀπὸ τῶ βαίνω, ἀεροβατῶ, σκλινοβατῶ, ὄνοβατῶ, τὰ ἀπ' τ' βαί**
χουνοβατῶ. Aristoph. νεφελ. ἀεροβατῶ, καὶ πρὶ φρονῶ τ' ἠλίον. ἀντὶ τ' ἐπιβαίνω ὄρνω. **ἀέρι, καὶ βέβαια ἔν τῶ ἀέρι. σκλινοβατῶ, peruulgo, traduco, omnium oculis expono.** **Heraclitus ad Hermodorum**, ὄν κρησῶν καὶ πρῶν κατωπῶν καὶ λαζα θεῶ, ἀλλὰ καὶ μάλλον δὲ οἴωσι πρῶν τῶ, ἢ ἔχουσι δι' ὄν ἀμαρτάνοντες ἐλεγχῶν σκλινοβατῶ.
sonari, καὶ πρὶ σιζῶντος σκλινοβατῶσιν αὐτῶν πλὴν μοχθηρίαν, & suam ipsi flagitiosam vitam infament & insigniāt. Qui enim in scenam prodeit, omnibus noti sunt. Tractum ab antiquæ comediae licetia, quæ flagitia priuata sic traducebat. hoc est ἐθεάτρειν, πρὶ ἀγμάζει. est autem verbum actiuum vt ὄνοβατῶ. Inter epistolas Alciphronis, Glycera ad Menandrum comicum ita scribit, postq; expetitus & accersitus a Ptolemæo fuit, πάντα μετέωρα καὶ ὄσθι βολόμενα ἰδῆν κέναιδρῶν, καὶ ἀκῶσαι φιλαργῶν, καὶ ἐρώτων, ὁ δασιδαμόνων, καὶ πατέρων, καὶ ἡδῶν, καὶ δρᾶπόντων, ὁ πρῶτος ἔνση νοβατῶν, **& omnis personæ in profcenium prodire in comœdia solitæ. ὄνοβατῶν est afinos admittere.** **Xenoph.** πρὶ ἱππικῆς, ἂς εἰ ἀγελαῖα ὄνοβατῶν.
τῶ ἱππων εἰς ὁμοίως ὑπομῆσαι τῶς ὄνθῆς ἔως ἀν κομῶσι. ὁ ἐνεκα καὶ ἀποκαρῶσιν πρὸς πλὴν οἰκῶν τὰς ἱππῶς ἀπαιδῶν οἱ ὄνοβατῶν. Ut autē εὐλοχευῶν dicunt, cuius supra mentio facta est: ita κακοχευῶν, ὁμοχευῶν, κρησῶν, & si qua sunt similia. Hippocr. ἀμκαγίτω, ὁ μὴ ἰδιότης ὄρεγεται βασιλείας. ὁ δὲ πολιοδόμενος τὸν κρησῶν ἐφνδν καὶ ἀκῶσαι μακαρίζει. **Et κρησῶν, ars quæ manus artificium poscit.** **Plato**, μεσοκῆς ἐσὶ πρῶ ἡμῶν μάθης, καὶ ὄλως τ' κρησῶν, καὶ πρὶ κρησῶν ἐπισκῶν. ματαοχευῶν, **νε ματαοποῶν. ματαοχευῶν est inanis & superuacua artis imitatio, quæ nihil nec boni nec mali affert, sed inanem tantum laborem. Qualis fuit eius, qui ciceris grana ex spatio satis longo in acum sine frustratione iaciendo infigebat.** ματαοπονῶν, ματαοπονῶν.
à Plutarcho dicunt de philosophis argutis & sophilicis. & ματαοπονεῖν frustra conari & nihil proficere. κακοχευῶν, ad perniciem hominum inuenta est. **Demosth.** κατὰ σιζῶν, κακοχευῶν δὲ φαίνη πρὶ τὰς διαδίνας, κακοχευῶν.

ἐφνδν
ἐπιπίφω
ἐπιβαίνω
σκλινοβατῶ
σκλινοβατῶ
σκλινοβατῶ
ὄνοβατῶ
κρησῶν
κρησῶν
κρησῶν
κακοχευῶν
κακοχευῶν
κακοχευῶν

ἴσος τὸ δὲ ἴσος. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν.

depcates Aristoph. σφηζι, ἰκέτδυσσι δ' ὑγκύπῃοντες, τὴ φόνῳ δικτυοχοαῦπες. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν.

tinace Augusto, qui filiū suū ciuilit̄ erudiri voluit in ludo, ὅυπο μέτρηθ' ἢ ἰσομοιρῶν ἢ ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν.

ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν. ἴσομοιρῶν.

per quas fructuū nouorum eduntur & promuntur scaturigines nouo vere. que admodū & fructus nuptarū suo vere editur, cum lanugo & pubes erumpit & efflorescit. ΝΥΜΦΑΙ ob id dictæ αἰ νηίδες ἢ ἀμαδρυάδες ὅτι ὄρεσιάδες ἢ λιμωιάδες. he dictæ sunt Liberī patris nutrices, vt inqt Athenus lib. xi. quia uina diluta crescūt, Διότης ὀνομασθῆναι τὰς παγὰς νυμφὰς ἢ θηλιάς ἢ Διονύσας, ὅτι ἢ δῖνον ἀνεξάνει δ' ὑδῶν κερκαμύλον. vel, vt inquit Theophr. ὅτι αἰ νυμφαὶ τῶν Διονύσων τροφοὶ κατ' ἀλήθειαν. hoc est quia uites aqua vberiores sūt. ὅτι αἰ ἀμπελοὶ πεμόμυλοι παλαιοὶ δ' ὑγρόν χέουσι ἢ διακρύβουσι.

προμνήστρια·
προμνήστρις·
προμνώμωμαι·

προμνήστρια, vt dixi, ἢ νυμφαγωγὸς dicitur, quam Xenophon προμνήστριά, vocat. Lucian. in iudicio dearum, μή πρότερον ἐραδίης εἰ παρὶ, πρὶν ἐμὲ πλὴν προμνήστριαν ἢ νυμφαγωγὸν ἀμείψασθαι τῆ κρίσει. Verba sunt Veneris. Et προμνήστρις ἢ ἡμᾶς, δ' προσεγενῆν ἢ μνησθῆναι. hoc est alicui stipulari, & pro alio ambire, & ei conciliare. Plut. in Lucul. προμνώμωμαι αὐτῷ κιλικίῳ. προμνώμωμαι etiam est pronube officio fugi, & nuptiarū cōglutinatricis, id est συναρμωσθῆναι ἢ γάμω. Et ars ipsa προμνηστικὴ dicitur, quasi cōciliatrix, ars cōciliandi & copulandi. Plato in Theæteto, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀδικοῦντε ἢ ἀπεχνοῦσθαι σωαγωγῶν ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ἢ δὴ προαγωγεία ὄνομα, φθόγος ἢ πλὴν προμνηστικῶν ἀπεσεμναίεσθαι αἰ μάται, φοβέμεθα μὴ ἐς ἐκείνῳ τὴ ἐπιτίω δια ταύτ' ἐμπέσωσιν. ἔπειτα τοῖς γε ὄντως μάταις παρὰ προσηκῆ προμνηστικῶν ὁρθῶς. Idē, ἀρα οὐκ ἢ τὸ δεῦρ' ἢ ἡδὴ σαυτῶν ὅτι προμνήστρια ἔσι δὴν ὄντα, ὡς πάνσοφοι ἔσαι πρὶν ἢ γυνῶναι, πρὶν ἢ πρὶν ἀνδρῶν σωθῶσιν, ὡς ἀριστος παλαιῶν τικτῆρ; Paulus post translata significatio ne vsus est. hoc est pro conciliare, συνιστάναι, προσεγενῆν, ἐνίοτε δὲ (inquit) εἰ θεαίτητες, οἱ ἄν μοι μὴ δόξωσι πως ἐγλυμνονεσθῆναι, γυνῶν ὅτι ἔδερ' ἐμῶν δέονται, πάντων δὴ μολύβδω προμνώμωμαι. ἢ σαυτῶν ἐπέμ, πάντων ἰκανῶς τοπάζω. οἱ ἄν συγγενόμενοι ὄντων ἢ ὄντων ἢ ἄλλως γὰρ δὴ ἐδωκα προσδίκω. ἢ ἄλλως σοφοῖς τε καὶ θεασεῖσιν ἀνδράσι.

προμνηστικὴ·

Omnis aut illius dialogi oratio ita concepta est, vt ducta trāslatio fit a fœminis p̄gnantibus. perhibet enim se Socrates μάταις ἢ ὄντων ἢ μάθουκόν ἀνδρά. Xenoph. ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνήστριάς, μετὰ μὲν ἀληθείας τὰς ἀθὰ διαγελλόσας, δεινὰς εἶναι σωαγῆν ἀνθρώπων ἐς οὐλίαν, ἢ ὄντων ἢ ἀνδρῶν ἀφ' ἐπαυθῆς. τὸ γὰρ ἐξαπατηθέντας ἄμα μῖσθῆναι ἀλλήλους τε ἢ πλὴν προμνηστικῶν.

προμνησθῆναι·
μαλ·

προμνησθῆναι etiam ἀντὶ τῶν προμνώμωμαι dicitur. Alciph. καὶ μετὰ θεῶν ἢ ἢ κακίς ἀπλημύνης Σχογγυλίωτος, ὅς ταύτῳ αὐτῶν προμνησθῆναι τὴ ἐρωμῆν, ἐμοῖα προσκεῖσθαι κραιπαλῆ. id est q̄ ei hāc amicā cōciliauit. Lucia. πλὴν ἢ γε ἐκῶν ἢ ἄλλως γαμήλιον ἢ ἐπὶ τῆ ἀληθείᾳ διεφάνη ἔχουσα, προμνησθῆναι τῶν ἀετίων τῶν ἢ προσενίδεσθαι θυγατέρας. Qd̄ ideo dixit, q̄a Proxenides artē p̄ictoris admīratus q̄ nuptias Alexādr̄i p̄ixerat, generū sibi eū ascīuit vltro.

μνησθῆναι &
μνησθῆναι·

etiam & μνησθῆναι dicitur. sed ille qui alteri stipulatur, passiuā voce μνησθῆναι proprie dicitur, vt quidam tradūt: quod confirmare nolim. Isocrat. βελτιθέτω αὐτῷ μνησθῆναι κόρῳ πλὴν Διὸς καὶ Διμήτρῳ. id est vxorem p̄scere. Synes. νόμος ἀνατένεται πρὸς ὅτι χαλεπὰ τοῖς μνησθῆσθαι

πλὴν ὅτι ἐνεγκέσως ἀρχῶν. Idem in epistola commendatitia, μνησθῆσθαι αὐτῶν οὐλίαν ἀνδρῶν λαχόντων ἄρχων ἐθνῶν. Idem, ἵνα τῶν ἀρχῶν ἢ στρατομάχων ἔδωκα καὶ κέρδη μνησθῆσθαι. vt sint interpretes & προσεγνῆται ἢ ἀδίκων κέρδη, vt cōparent, concilientq̄. Iulian. August. ἐμοὶ καὶ γράμμα παρὰ σε μικρὸν ἀρετῆς μεγάλης ἢ δονῆς πρόσφασιν μνησθῆσθαι. Idem alibi, ἔπειτα αὐτῶν ἡμῶν τῶν μέγας δ' ἐν δόσιμον μνησθῆναι, καὶ δῖον ἐμῶν ἔραβδω κινῆς, quem locum mox interpretabimur. Plutarch. voce passiuā vsus est in amatoris narrationibus, ἢ ἢ πατήρ ἢ καλλιόχης, καλλίπε τε καὶ σωφροσύνη διαφύσσης, ταύτῳ ἐμνησθῆναι ἢ νεαῖται τριακόντα διδοκίμωτα ἐν βρωτίᾳ, huius proci erant. Idem in Cesare, μνησθῆναι ἀρχῶν ἐκόντων, Affectans gratiam omnium, cupiens omnium emereri gratiam dominando. Idem, μνησθῆναι ἑαυτῶν μοναρχίαν, Dominationē sibi affectans. μνώμωμαι eadem habet significatio μνώμωμαι. Herodian. παλαιῶν καὶ ἀδίκων μνώμωμοι, Gloriæ & fame eruditionis cupidī. Idem, ὅτι μὴ αὐτῶν δὲ ἐπιβουλῆς μνώμωται πλὴν ἀρχῶν, ἀλλὰ καλῶν καὶ βοηθῶν. Et rursus, ἐμῶν τε παντὶ τρόπῳ πλὴν μοναρχίαν διαβάλλων τῶν ἀδελφῶν, affectabat. Plutarch. in Cicerone, βρῆτ' ἡγανάκτη ὅτι ἀδραπέων τῶν καίθερα, δὴ ὄρος ὄσιν ἢ τῆ πατριδὶ ἐλευθρίαν πρῶτων, ἀλλὰ μνώμωμαι αὐτῶν ἐλευθέρων δειπῶν. ἐν δόσιμον autem in loco supra citato significat inuitamentum & fuscitabulū. quod vt melius intelligatur, sententia integra citanda est, & perīodos ipsa, ambitusq̄ sententiæ ascribendus. Sic igitur scribit ad Iamblichum, ἔπειτα δὲ αὐτῶν ἡμῶν τῶν μέγας τὸ ἐν δόσιμον μνησθῆναι, καὶ δὴ ἔραβδω ἐμῶν κινῆς ἢ διεγέρας καθύδοντας, φέρε σοὶ καὶ ἀπὸ τοῦ Διονύσου τῶν θίασον κέρδων πρὸς πλὴν χορείαν, ἀνεπι φέρονται, ἔτω καὶ ἡμεῖς τῶν σῶν παλιν ἔρω δ' ἐκός ἀντηχίσωμεν. ὡσπερ οἱ τῶν χοροσάτη πρὸς δ' ἀνάκλημα τῶν ἔρωδ' σωμομαρτωῦτες. ἐν δόσιμον est auspīcatus rhythmi vel melodīæ, & p̄scriptum quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accineretur chorū oportebat. quo edito, quoniam chorus incitabatur ad cātum, ideo factū est, vt ἐν δόσιμον pro inuitamento, & occasione data ponatur. Hoc autē loco pro inuitamento & fiducia scribendi data positum est. Idem ἐκκῆδω, ταύτ' αὐτῶν προσωαίξωμαι, ἀφ' ὅρ αὐτῶν γράφεις, δ' ἐν δόσιμον ἐς σε ὅτι παρῆσις λαμβάνοντες, fiduciam & incitamentum. Aristotel. in octauo Politicon, πρὶ δὲ μεσοκίης ἐνια μὲν τῶν λόγων καὶ πρὸς δον. καλῶς δ' ἔχει καὶ νῦν ἀναλαβόντας αὐτὰ προαγαγεῖν, ἵνα ὡσπερ ἐν δόσιμον γλῆν τῶν λόγων οὐς ἀνῆς ἔπει ἀπφανόμενος πρὶ αὐτῶν, vt velut exordiū & pludiū sit, & prouocatio disputatiōis, quā q̄s dicēdo exeg posset, cui de iis cēsendū esset. Synes. ἐνοπίῳ vehementē tēpestatē describens, καὶ γὰρ δὴ ἐπέχον αἰ ἔικυμῆται, τῶν πελάγους ἢ πρὸς αὐτῶν εἰσαίσασται. γίνεται δὲ δ' τῶν, ὅταν μὴ τῶν λῆξαν πνδύματα, ἢ τὰ παρ' αὐτῶν σωσωναπανσῆται κνματα. ἀλλ' ἰχθον ἔχον δ' ἐν δόσιμον ὅτι κινήσεως, ὑπαναίξῃ τῆ ἢ πνδύματ' ἐπικρατία, ἢ ἀντεμέαλλη ταῖς ἐμεσλαῖς. Solet aut huiusmodi tēpestatē euenire, ἔικυμῆται scilicet, de qua

alibi dictū est, cū deficiente vento nō itē p̄tinus cōfidūt fluctus suapte
 vī exagitātī ab imo maris, vtiq; cum ipsū mare semel impetu a pro-
 cella concepto, vndabundiq; adeo motus suscitabulo, cum vento prae-
 ualente conflictatur, decumbentiq; vehementius flatuī contrariō incu-
 bitu sese opponit. Ex eo genere verborū quae significationem cū vo-
 ce mutant, est verbum **μισθω**, quod loco significat, hoc est meritorū fa-
 cio. vt, **μισθω** τῆ δικίαν δέκα μνῶν. ἀντι τῆ ἐκμισθῶ ἢ ἀκμισθῶ. & **μισθω** τὸ ἐργον.
 ἀντι τῶ ἐκδιδῶμι, faciendum loco. **Demosth.** καὶ μισθῶ, ὅτε πρῶτον μὲν δια-
 κασίως ἢ χιλίως περιήκατε σωτελεῖς ὑμεῖς. παρ' ὧν ἐσπρασπόμενοι τάλαντων, τάλαν-
 τω μισθῶσι τὰς ἑμισραχίας ἔπι. id est tantidem locant p̄bēdas naues &
 instruendas, quantum ab ipsīs exigūt: ita fit, vt nihil de suo impēdāt.
 Idem, ἐμισθῶσε πασίωρ τῆ ἑσπέρων τῆ τῶ, locauit conductorī Passioni cer-
 ta mercedē vtendam. **μισθῶμαι** vero conduco significat, vt πασίωρ τῆ
 τῆ ἀπείρων πρὸς ἑσπέρων ἐμισθῶται. Et cōduco, id est p̄ξιμα τὸ δικὸ δόμημα, id
 est vt redemptor cōduco faciendum, & ἐργλαβῶ, de quo satis dictū
 est. & conduco vectigalia, eo modo scilicet quo latine loquimur. Idem
 καὶ τιμοκρατ, πρὶ δὲ τῶν ὠνευμένων τὰ τέλη, ἢ τῶν ἐγγυωμένων, ἢ τῆ ἐκλεγοντων,
 ἢ τῆ τὰ μισθώματα μισθωνύων, τὰς πρῶτας εἶναι τῆ πόλις, redempturas faciētū.
 Alibi, ἢ ὁπώρων πρῶτον, ἢ ἄλλο μισθῶντο ἐκδίδου. **Aeschin.** καὶ τιμάρχω, ἑάρ-
 ζινα ἐκμισθῶσι ἐταμεῖρ πατῆρ ἢ θεῶν, ἢ τῶν κυρίων, καὶ τῆ ἐκμισθῶσαντες καὶ τῆ
 μισθῶσιν ἴα τὰ ἐπιτιμία ὁ νόμος περιήκα. **μισθοφορῶ**, ἀντι τῆ δωροδοκῶ
 ἢ χρηματισμοῦ, questum facio, ἢ μισθῶ φέρωμαι. Idem, μισθοφορῶν ἢ τῶ ἐξ
 νικῶ κενῶς χώραις, ἢ στρατιωτικῶν χρημάτων κλέπτω. **μισθοφορῶ**, ἀντι τῆ μισθῶ
 δίδωμι, ὅ μισθῶ φέρω, stipendia pendo militibus, & accusatiuo constru-
 tur. **Phalar.** τιμάνδρω, ὅς ἀκρομένω τῆ δικίαν ἢ τὰ χωρία, ἢ εἰ σοι παρῶν
 ἢ ἀνδράκτορ, στρατῶρ ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, alis contra me exercitū. **μισθο-**
φορῶ etiam dicuntur milites æra merentes. **Thucyd.** ὅτε μισθοφορῆσόν
 ἄλλοις ἢ τῶς στρατονομῶσι, ἔτε μεθεντέον τῆ πρῶτων πλεονῶν ἢ πεντακχιλίαις.
 κατὰ μισθο-
 φορῶ. κατὰ μισθοφορῶ, in stipendia militum exhaurio. **Aeschin.** πρὶ πρῶτος κα-
 τέσω μου γὰρ ἐς ἀρχὴν τῶν ἰδῶν χρημάτων τλημισαντες ἀφαιδαι, καπελίδη
 μισθοδοτῶ. σταν δὲ ἀπορία χρημάτων ἐπὶ τῆ κατὰ μισθοφορῶσιν τὰ ὑπάρχοντα. **μισθοδο-**
τῶ τῶς στρατιώτας accusatiuo, vt μισθοφορῶ, apud **Demosth.** πρὶ τῶ σπαρ-
 μισθοδοτῶ. να, ὅς ἐ δωαμῶν τῆ ἐπὶ τῆ διοικήσεως κεχρησμένους, διὰ τῶς χριμώνας πλεῖσαι,
 καὶ μισθοδοτῶσαι τῶς ὁπλίτας, ἐκ τῆ ἰδίας ἐστίας ἔδωκε. & **μισθοδοτῶμαι**, mereo,
 mercedem fero. **Synes.** de sycophanta loquens, ἄξιων μισθοδοτῶσαι παρ'
 μισθαργῆν ἢ ἀντων, ἢ μὴ πυχῶν. **μισθαργῆν**, est opera questuaria, locatio operæ suæ. **De**
mosth. φιλίαν ἢ ζηνίαν λείων, ὅ μισθαργῆν ταῦτα μεταθέμενος τὰ ὀνόματα. **μι-**
σθαργῆν dicitur & μισθῶ ἀρτυῶ. **Plato lib. pri. de Repub.** φάμην δέγε τὸν
 μισθῶ ἀρτυῶν, ὅφελος τῶς δημογεγῶς. **Et in Protag.** σεαυτῆρ ἀρτυῶν ἀρε-
 τῶς διδάσκων, πρῶτον μισθῶ τῶς ἀξιώσεως ἀρτυῶ. ἀντι τῶ ἀρετῶν ἢ φέ-
 ἄριστοι.

μισθῶν.

μισθῶμαι.

μισθοφορῶ.

κατὰ μισθο-

φορῶ.

μισθοδοτῶ.

μισθοδοτῶ.

μισθαργῆν.

μισθῶ ἀρτυῶ.

ἀριστοι.

ρετῶ. hoc enim ἀριστοι passiuā voce significat, vt ἀριστοι κλεῖσθαι ἢ νικῶν.
 Et cum ἀναρῶμαι significat, hoc est suscipio. **Demosth.** λακεδαμονίαις ὅ
 τότε πρῶτον ἔδωκεν ἀρατῶν πρὸς ἀργείας πόλεμον. Et cum porto, gestoq; signi-
 ficat. **Plutarch.** in Anton. πῶν δὲ δούτερον ἴδην μεμετρημένους φορῶν, καὶ μέλ-
 λουσι ἀρετῶν, νενηκμένους ἀντώνιο ἀγγελλῶν. Et cum erigo tolloq;. **Xenoph.**
 ὁσφύς γεμῶ ὅσω ἀρ βραχυτέρα ἢ καὶ πλατυτέρα, πρῶτον ἔστω ὁ ἴππος τὰ
 πρῶτον ἀρετῶν. **Plutarch.** ἢ δὲ τῆ κλειπάτρας νῆες ὄφθησαν ἀρῶνται τὰ ἴσια
 εἰς ἀπόπλου. **Ἀγάλλω**, τὸ ἡμῶν ἢ κοσμῶ. **Gregor.** εἰς βασιλ. ἄλλαι μὲν
 τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσματος ἢ παλαιότες ἢ νεότες. τῆ δὲ, λόγῳ
 πὸ γῶνισμα, ornantur, insigniuntur. Alibi de vexillis Romanis loquēs,
 ὅσα τε βασιλέων προσώπων ἀγάλλεται, καὶ πεπρωμένους ὑφάσματος ἢ διαφόροις
 βαφαῖς. **Ἀγάλλομαι**, exulto, glorior, σεμναῖομαι, χαίρω, ἢ μέγα φρονῶ.
Xenoph. ἐπὶ τῶ πῶς τῶν ὄλων ἀγαθοῖς ἀγάλλῃ εἰς ἴππον ἢ ἐπὶ τῶς ἑαυτοῦ. Idem
 in Sympos. σὺ δὲ ἔφη ὁ Νικίρατος ὅς ἐρμόγχευς, ἐπὶ τῶν μάλα ἀγάλλῃ, ἢ τῶς
 ἐπὶ ὄλων ἔφη ἀρετῆ καὶ δωάμεν. id est μέγα φρονεῖς; vt ibidem, σὺ δὲ δὴ ἔφη ὁ
 καλλίαις ἐπὶ τῶν μέγα φρονεῖς; **λάμπω** neutrū est. sed **λάμπωμαι** illustro
 significat & illuminor. **Gregor.** πρὶ διολογίας, τί μοι φιλοσοφίαις πρὶ ἀρετῶν
 πῶν καὶ βροντῶν, ὅ βροντῶν ἀρ γῆς σὺ, ὅ δὲ μικροῖς ἀνθρώποις τῆ ἀληθείας λαμ-
 πόμυ; Et εἰς τὰ γυθῶν, de ordinibus caelestium mentium, ἄτε πρὶ δούρ
 ἔστω, ἢ τὰ πρῶτα ἐκ θεῶν λαμπρῶν. **Xenoph.** in. iii. ἀναβάσεως, ἔδωκεν αὐτῶ βρον-
 τῆς γυθῶν σκηπῶς πεσεῖρ εἰς τῶ παρῶν δικίαν, ὅ ἐκ τῶς λάμπει τῶσσαν. **de**
insomnio loquens. **Aristoph.** de empusa ἢ βατράχ. πρὶ γυθῶν λάμπεται
 ἄπαν τὸ πρῶτον. **καταλάμπω**, illustro & illumino. **Gregorius** πρὶ διολο-
 ὅση διὰ ἐμὴ καὶ τῶς ἀνωτέρω ἢ νοσηῖς φύσει τῶ ἀδύατον, εἰ διὰ τῶ
 πλοῖον εἶναι θεῶν, ἢ ὄλων τῶ φωτὶ καταλάμπει, πυχῶν ἀρ ἢ τῶν τῶν ἑαυτοῦ, εἰ καὶ μὴ
 πάντων. ἄλλ' ἡμῶν γε πελώτερον καὶ ἐκτυπώτερον. **Plut.** τὰ δὲ φωτὰ κατὰ λαμ-
 πε τῶς σεωπῶν, λαμπάδια ἢ δῶν ἰσῶντων ἐπὶ τῶς θύρας. **τραυῶν** ἢ κατὰ λαμ-
 πετῶν **pro eodem dixit Gregor.** τραυῶσαι enim καὶ διατραυῶσαι est planū
facere, declarare, illustrare, & ἐκφαίνω. Idē alibi, ὅση ἄλλα πυχῶν ἢ ταῦτα,
 ἢ, εἰ μὴ δῶν νῦν βασαχθῶν ὁ λόγος αὐτῶ ὑπὸ τῶν, ὅση βασαχθῶν ὄμυα ὅ
 τραυῶν ὄμυα. id est in futurū plane declarāda & manifesto demōstran-
 da, in caelo scilicet. Idem εἰς ἀγιον πνεῦμα, πάντα διδασχθῶν ἡμῶς ἔφη ἢ τῶ
 τῶ πνεῦμα τῶ ἐνδομήσαντες. τῶ πρὶ εἶναι νομίζω, ἢ αὐτῶ τῶ πνεῦματος τῶ θεοπῶ
 τα τραυῶν εἰς ἴσῶν, reuelatam, explanatam, declaratā. Inde ἀτραυῶν
 obscurū, nō planū factū. **τραυῶν & τραυῶν ex eorum sunt numero, q̄ du-**
plici voce dicuntur, clarus, planus, manifestus, perspicuus & disertus.
Dionys. πρὶ φωτῶ, ὅταν δὲ ὁ νῶς διὰ τῶ ἀδῶν ἀνακινῶν πρὶ τῶς
 θεωρητικῶς νοήσεως, ἡμῶν πῶ πάντως εἰσὶν εἰ ἐπιδηλοῦνται τῶ ἀδῶν διατραυῶν
 σεως, εἰ σαφέσοι λόγοι, τὰ τραυῶν τῶ ὄρα τῶ. ὅση ἀτραυῶν ἢ τὰ
 πρῶν ὄμυα τῶ ἀδῶν, ὅση αὐταῖ τῶ νῶ πρῶν τῶ ἀδῶν κατὰ δῶν
 Αα iii

ἀγάλλω.

ἀγάλλομαι.

λάμπωμαι.

καταλάμπω.

τραυῶν.

ἀτραυῶν.

τραυῶν.

τραυῶν.

σονται. τρανώς ὄραν, perspicue videre. τρανώτερον, magis perspicuū & clarius Philo πρὶ κόσμου dixit, Sapientiae decimo, καὶ γλώσσας υπίωρ ἔθηκε τρανώς, disertus fecit. τρανωλκός, explanator. Gregor. de spiritu sancto, καὶ ἀφωτισκόν πάντων καὶ τρανωλκόν. τρηῶ vero τὸ τρηπῶ, pertundo, perforo. quod etiam τρηαίνω dicitur. Dioscor. Δολίχου δὲ ἀντ' τοῦ ἐκ τοῦ δένδρου πρὶσμοσι, ἀπὸ ὑπὸ τῆν σκωλήκων ἀνατράται. Theophr. in secundo, ἀμυδαλιῶ δὲ καὶ ἐκ τρικρῶς γίνεσθαι γλυκῆαν, ἐάν τις περιούξας τὸ σέλεχθ, ὅτι τρηάνας ὅσον παλαμισαῖον πανταχόθεν τὸ ἀκρῆζέον δάκρυον ἐπὶ ταυτὸ ἐξ καταρῆξείν. Dicitur & τετραίνω. Idem in quinto, ἐντίκτι γὰρ ὁ κρῶσθε καλὸ μῦθ' τὴν σκωλήκας, ὅταν ἄτῶν καὶ κοιλάνη πρὶσραφεῖς. φθῆναι δὲ τάτε ὁσμῶσθι καὶ τρικρῶ καὶ σκληρῶ, διὰ τὸ μὴ δυνάσθαι περῶναι κατὰ τὴν πλὴν πῶνον.

Et rursus in secundo, ἀμυδαλιῆ δὲ καὶ πᾶσαλον ἐγκόφαντες σιδηροῦ, ὅταν τετραίνωσιν, ἄλλον ἀντιμειβάλλουσι δρῦνον. Est autem τρῶ ἀχρησον, ὅθεν τρημά ἢ ὀπῆ. Xenoph. ἐπὶ περὶ μύλων πῖδον ἀντλῆν. ἀντὶ τῶ περὶ πηλῶν. καὶ τέρηρον ὅτι τέρηριον, terebra. Theophrast. in quinto, σφυρίον μὲν ὅτι τρέτριον ἄριστ' μὲν κριώνται ἐκ κοτίνης, χερῶνται δὲ καὶ καὶ περὶ τοῖς. τρηκῶν, id est teredo, vel παρὰ τὸ τρηῶ ἔρηται, vel παρὰ τὸ τέρω. Vnde τρηκῶν ἰδέσθαι verbum, terebrine infestari & vermiculari. Dioscor. παλαμισαῖον δὲ τρηκῶν ἰδέσθαι, hoc est σκωληκώται. vt Theophr. in quarto, κοινὰ δὲ νοσήματα, ὅτι σκωληκῶσθι καὶ ἀσφοβόλαι καὶ ὁ σφαικίλισμός. Idem, ἦκιστα δὲ σκωληκώται τὰ δριμέα καὶ ὀπῶσθι. τέρω, δὲ καταρῶ καὶ δαμάζω, δαπανώ, defatigo, cōficio, diuexo, exhaustio. Quod factum est ἀπὸ τῶ τρέω, vt τρηῶ καὶ τρηχῶ καὶ τρηχῶ πρὶσώμωσθι, quae idem significant Plato περὶ μύλων dixit pro extenuato & emaciato, maceratoq; Plut. in Graccho, πρὸς ἑδῆν ἀπὸ τρηκῶν ἢ τοῖσ τωρ, id est lassescens, fatiscens, & succumbens. Herodian. in secundo, μετὰ ἣν τῶν βασιλευσῶν Αἰγυπτῶν μνηστῆρον ἔλεγον, τὸνδε τῶν ἰρᾶ ἀνοῖξαι, καὶ ἣ λαὸν περὶ μύλων ἐς τὸ ἔχατον κινῶ, ἀντὶ τῶ πρὸς ἔργα τὸ καὶ θυσίαν. id est pyramidum structuris fatigatum vehementer & ad extremū miseriae exhaustū & confectum, remissione quieteq; subleuasse. Herodian. in tertio, Ἀρχαῖον ἦ τὸ πᾶθος ἐλλῶσθι, οἱ πρὸς ἀλλήλους σασιάζοντες ἀεὶ, ἐπὶ τῶν ἰσῶσθι τῶν ἐλλῶσθι, exhausterunt vires Graeciae. Alciph. ἐπὶ ἀλλῶσθι καὶ τρηχῶσθι δίκτυον. id est detritum & vetustate consumptum. Greg. νόσφ' τρηχῶσθι, καὶ πρὸς τῶν ἐχῶσθι τῶν ἀναπνοῶσθι ἔρη. Herodian. καμάρις τε καὶ φροντισί τρηχῶσθι, cōfectus extenuatus. πρηλάμπω, vndiq; illustro, splendore ac lumine circūfundo, collustro. Greg. de dei notione loquēs, πρημὸν νοηθῶσθι διαδιδράσθι τῶσθι τῶσθι πρηλάμπω ἡμῶν δὲ ἡγεμονικῶσθι, ὅσθι καὶ ὄψι ἀσραπῆσθι. ἐλλῶσθι verbū est theologicum, significans diuinitus doceri & illuminari: tenebris em̄ ignorantie mens humana offusa, cernere veritatem rerū diuinarū neq; nisi diuinitus illuminet. quod paucis hominibus, beatifq; contigit: quales fuerūt discipuli Seruatoris, eorumq; sequaces. vt magnus Dionysius

τρανωλκός, τρηῶ, τρηαίνω

τετραίνω

τρημά, περὶ μύλων

τερῆριον

τετραίνω

τρηκῶν

σκωληκῶσθι

τρηῶ καὶ τρηχῶ

τρηχῶ

πρηλάμπω

ἐλλῶσθι

qui libros illos scripsit, qui Dionysii Areopagite nomen praefertunt: Διονύσιος ὁ θεολόγος. siue Areopagita fuit, siue alius non minoris auctoritatis, cum discipulus fuerit Pauli Apostoli vna cum Hierotheo, vt ex verbis eius liquet in libro πρὶ δέων ὀνομάτων. sic enim inquit, καὶ τῶν ὑπερφύωσθι ἐννοῖσθι ὅσθι ὁ κοινὸς ἡμῶν καὶ τῶ καθηγεμόνθι ἐπὶ πλὴν δέων φωτῶσθι χερῶσθι, ὅσθι τῶν λῦσθι τῶ δέων, δὲ φῶσθι τῶ κόσμου, τὰδε φησὶν ἐνθεαστικῶσθι ἐν τοῖς ἰσοῖς αὐτῶ χεῖρῶσθι. Sic igitur immortales diuinitus ἐλλῶσθι, vt humanitus Philosophi παιδῶσθι, καὶ τῶσθι σοφίας τῶ ἀνθρωπίνης τελοῦσθι. Huiusq; modi diuina doctrina & inspirata ἐλλῶσθι appellatur. De qua ipse Dionysius in lib. de coelesti hierarchia, ita inquit, ἢ τῶ ἀρχαγγέλων ἀγία, τῶσθι τῶσθι πῶ ἀγιωτάταις ἀρχαῖς κοινωνεῖ, καὶ τῶσθι ἀγίοις ἀγγέλοις. Et infra, ὅσθι καὶ ὅσθι φησὶν ὅσθι τῶσθι ἀξίως τῶσθι θεαστικῶσθι ἐλλῶσθι ἰσοσθι δὲ ἀπὸ τῶσθι πρῶτον δυνάμειον ὑπερφυωσθι, καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτῶσθι ἀγαθοσθι ἀγγέλουσθι, καὶ δὲ ἀγγέλων ἡμῶν ἀναφῶσθι πλὴν ἰσοσθι ἐκάσθι τῶσθι θεῶσθι ἐλλῶσθι ἀναλογίαν. Et in tractatu de diuinis nominibus. cap. πρὶ τῶσθι φωτῶσθι, loquens πρὶ τῶσθι νοηθῶσθι ὅσθι ὅσθι δυνάμειον καὶ ἐνφῶσθι, hoc est de supernis ordinibus mentium beatarum, ita inquit, καὶ ὅσθι ἀσώματα καὶ ἀύλοι νοῦσθι. καὶ ὅσθι ὅσθι ὑπερφυωσθι νοῦσθι, καὶ τοῖς τῶσθι ὄντων δικαίως ἐλλῶσθι λόγους, id est diuinitus causas rerum percipiunt, & proprie comprehendunt illustratione intellectus omnium quae sunt, causas & rationes. Sic enim construitur cum accusatiuo, vt διδάσκεισθι καὶ μὲσθι καὶ τελοῦσθι. Ex his autem verbis illa verba translata intelligimus Gregorii πρὶ θεολογίας, de ordinibus illis supernis loquentis, νοηθῶσθι δυνάμει ἢ νόσθι, καθαρῶσθι φύσθι καὶ ἀκινῶσθι πρὸς τῶσθι χερῶσθι, ἢ δυνάμει πρὸς τῶσθι ἀπὸ χερῶσθι, ἐκείθεν ἐλλῶσθι πλὴν καθαρῶσθι ἐλλῶσθι. ἢ ἄλλθι πλὴν ἀναλογίαν ὅσθι φύσθι. τοσθι τῶσθι καλῶσθι μορφυμῶσθι καὶ τυπεμῶσθι, ὅσθι ἄλλθι γινεσθι φῶσθι, καὶ ἄλλθι φωτῶσθι δυνάσθι. Qui locus, & alii eiusdem auctoris fidem magnam astruunt titulo librorum supradictorum. Quomodo autem illa ἐλλῶσθι fiat in hominibus, docet Basilus de vita solitaria loquens, νόσθι μὲν δὲ μὴ σκεδαννύμωσθι ἐπὶ τῶσθι ἐξω, μὴ δὲ ὑπὸ τῶσθι ἀσθθῶσθι ἐπὶ τῶν κόσμου διαχερόμωσθι, ἐπᾶνασθι μὲν πρὸς ἑαυτῶσθι. δὲ ἑαυτῶσθι δὲ πρὸς πλὴν πρὶ θεῶσθι ἐννοίαν ἀνακαίνεσθι, καὶ ἐκείθεν τῶσθι καλῶσθι πρηλαμπόμωσθι πῶ καὶ ἐλλῶσθι, καὶ ἀσθθι τῶσθι φύσθι σέως λῆθθι λαμβάνεσθι. Gregor. de his loquens, ἐν τῶσθι πρὶ ἀγία πηδῶσθι ita inquit, ὅσθι μὴ φανῶσθι μὴ δὲ πρὸ τῶσθι τῶσθι θεῶσθι χεῖρῶσθι, ἀλλῶσθι διαχόντες τῶ χεῖρῶσθι καὶ ἑσθι πρὸσθι τῶσθι ἀπὸ τῶσθι καλῶσθι ἰσοσθι ἢ τῶσθι, καὶ τῶσθι φησὶν ὅσθι γνώσθι καὶ πηγῶσθι. Quod dictum in hereticos valeat, qui De hereti humana intelligentia freti, propriaq; sapientia solos se veritatem tēcorū vesanere putant. Quos vbi blandiente fauore populari sensum callum perna stultitinae obducere cōtigat, deplorata iam arrogantia decreta sua astruunt, vt diuinitus hausta: cum interim ἐσθι stygio obliuionem sui

Διονύσιος ὁ θεολόγος

ἐλλῶσθι

corū vesanere

stultitia

biberint. Fallit autem homines *δοξοσόφους* primo stulta de se persuasio, deinde eam excipit in sacrosanctis scriptis lubrica commentatio, iis quidem, qui vel illotis pedibus ad eam aggrediuntur, vel prauis cupiditatibus, vel errabundis sensibus implicata. Est enim scriptura sacrosancta ut rectis mentibus pabulum, sic prauis esca hamo latente traiecta. & ut inquit idem Gregorius de Arrianismo loquens, *ὅτι τῶ εἰς ἄθανασον. ἢ πρὸς πάντας ὁρῶντος τοῦ πνεύματος ἁγίου*, imago aspectum circumferens ad omnem ingredientem: quales sæpe pinguntur imagines ancipitibus obtutus, & sequacis quamcunq; in partem te contuleris. *ὁ κοινὸς ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν κόθουρον*, vtriusq; communis cothurnus, & qui dextro pede studium sacræ doctrinæ concipiunt, & qui sinistro. *ἢ ἢ πάντα, ἀνεμὸν λικμκκισ*, ad omnem flatum ventilatio. Inde enim abripiuntur dogmatum auctoritates atq; diuidentur, ut aspirante plerūq; sacro sancto spiritu (quod conciliis orthodoxis merito credimus euenisse.) sic interdum venena stygia afflante primæ noxæ auctore & patratore, ut in coitionibus contigit hominum impie peruicacium, & ut Plautino verbo utar, in damni conciliabulis, æterniq; dispendii. Similes autem sunt homines huiuscemodii iis qui eiusdem ciuitatis municipes se dictitantes, & profitentes, tamen *αὐτονομείας*, & suis legibus, priuatifq; institutis ius sibi dici volunt: ipsiq; adeo aliis dicere (ut est conclamata vecordia improbitas) non verentur. Verū *ἑλλάμπεας*, sic in compositione formatur, ut *ἑλλείπεας*, *ἑλλάμπευέω*, de quibus iā diximus. *ἑλλόγιμος*, *ἑλλοθεῖ*, *ἑλλοχῶ*, *ἑλλομυλίζω*. *ἑλλοβος* καρπός, filiquatus, in folliculis conceptus. *λοβός* enim est filiqua. Theophr. de leguminibus loquens, καὶ τὰ μὲν μακρολόβια τὰ δὲ, στρογγυλόλοβια, καθάπερ ἐρεβινθός. *λοβοί*, partes sunt aurium, quæprehenduntur cum admoneamus aliquem, *ἀπὸ τῆ λαμβάνειν*, hoc est ipsæ auriculæ. Fibræ etiam vitimarum *λοβοί* dicuntur. Plutarch. *οὐθέντι* γὰρ δάφνης εἴφανον ἔχωρ ὁ λόβος ὡφθῆ. Theophrast. in quarto, ὁ δὲ καρπός, ὃν καλεῖσιν ἄνεσ ἄγυπτιον σῦκορ, διμμερτικότες. Alibi, ὁ δὲ καρπός ἑλλοβός καθάπερ τῶν χειρῶν, filiquatus, ut leguminum. Et in octauo, *ἢ γὰρ ἀνθισις τῶν μὲν σαχυρεῶν ἀθρόα, τῶν δὲ ἑλλοβοῶν καὶ χειρῶν πάντων ἢ μέρους*. *ἑλλοχῶ*, infidior, delitefco. Philo de tribus generibus ignis loquens, quæ sunt ἀνθραξ, φλόξ, ἀυγίη, ἄνθραξ μὲν οὖν (inquit) ὅτι πῦρ ἐν γῶδι, ὃν τρέπον ἐξεως πνυμαζήτες πεφώλωκε καὶ ἑλλοχῶ δὲ ὅλην ἀρσι πρὸς τὸν τεταμμένον. *ἑλλοχῶ*, infidior, delitefco. Plato in Sympos. *ὁ Ἡράκλειος τοῦτ' ἐστὶν ἢ, Σωκράτης ἔτιωε ἑλλοχῶν ἂν με ἐνταῦθα κατέκλισσεν, ὡσπερ ἐώσθηε θ' αἰφνης ἀναφαίνεσθαι, ὅπως ἐγὼ ὡμίλῃ ἢ κισά σ' ἐσεῖδ'.* Alciph. in Epistol. Menandri, ὁ δὲ Νέστος ἔπος καίπερ ὡρ καλός, ἀλλ' ἀπεθνήσκωτα, ὅτι ἐστὶν προσεληθεῖν ἐν τῷ ταῖς δὲ ναιεῖ ἑλλοχωμύς τούτους κκεοῖς, id est in quo tot monstra infidiosa sunt.

λοβός καὶ ἑλλοβός.

λοβός.

ἑλλοχῶ, ἑλλοχωμύς.

λοχῶ etiam, a quo *ἑλλοχῶ* compositum est, accusatio conuenitur. Plut. *ἐπ' ἐκείνοις ἐφ' ἑλλοχοῖς πάνσερατιὰ πάρεθαι λοχῶσιν ὑμῶς. λοχῶμαι, infidiis peritor, & in infidiis locatus sum, hoc est λοχίζομαι, & conditus sum, & lateo.* Phalaris Atheniensibus, de tauro æneo loquens, & Perilao, καὶ σφόδρα ἡμῖν ἐδ' ἑλέαμα. τυραννικὸν καπεφάνη, χεῖμα κόσμος ἄξιον, & γὰρ πῶ τ' ἐν αὐτῷ λελοχημύον ἐπεδ' ἐδαικτο μύρον, id est nondum saeuū illud genus mortis intus latens ostenderat. *ἄπ' τῷ ὡρῶ, σκονωρῶμαι* passiuua voce est τὰ ἀπὸ τῷ fertur, ut ante dictum est, & *σκοπιωρῶμαι*. cætera voce actiua, ut φρυγῶρῶ, κτωρῶ, δυσωρῶ δ' δυσφυλακτῶ, ἀρεκωρῶ. Aristophan. ἐν σφηξίρ, ἄνδρες ὀπλιῖ σκοπιωρῶσθ' διατάξασθε, καὶ ἢ τὰς διοδῶσθ', σκοπιωρῶσθε, ἀντὶ τῷ κατοπιδύσθαι. ὅτι πρὸς φυλάτῃσιν. Xenoph. κωκηγέτω, ὅπως δ' εἰσὶν αἱ ἑλαφοὶ ἔχοντα τὸν κωκατογὸν τὰς κύνεας ἐκόντια, πρὸ ἡμέρας ἐλθόντα, τὰς μὲν κύνεας δῆσαι ἀπὸ τῶν ἐκ τῆ ὕλης, ὅπως μὴ ἐν ἴδωσιν τὰς ἐλάφους, ὑλακτῶσιν. αὐτὸν δὲ σκοπιωρῶσθαι, id est ἐ specula contemplari, & obseruare ceruas cum hinnulis. *σκοπιωρῶ* ut ἀρεκῶσθαι, qui δια σκοπιωρῶσθαι φέρει τὴ κωκηγέτω, hoc est a canum duce. Xenoph. μετὰ δὲ τῶν μὲν ἀρεκῶσθαι ἀρεκῶσθαι εἶναι ἐν φυλακῇ, αὐτὸν δὲ τὴ κωκηγέτω τὰς κύνεας λαβόντα, ἵεναι πρὸς πῶ ὑπακωνῶν τὴ κωκηγέτω. Aelianus de phalange infecto muscas captante, καὶ ἢ μὲν ἀρεκωρῶ ἐτρεμῶσθαι. πολυωρῶ, ἡνωτίον τῶ δλιωρῶ, ἀντὶ τῷ πάνυ ὑπὸ τῶ πολυωρῶμαι καὶ κηδεμονικῶς ἔχω. Aesch. ἢ τῷ τεμοκρατ. ἐμοὶ ἐγένετο ἐν τῇ σωκῆσθαι. τίμαρχος, καὶ ἢ πῶ γινώσκω μοι πῶ πρὸς αὐτὸν, κτωρῶ εἰς τὴ νῦν & διέλιπον, ad hunc usq; diem curam habere eius non desii. Verba sunt testificantis, apud se semper fuisse domi τίμαρχον, ἐταυροῦτα scilicet. φρυκτωρῶ, *φρυκτωρῶ* stos specularius: excubitores in speculis orarum hoc vocabulo significantur. Thucyd. φρυκτωροὶ ἐσήμεσαν. Et φρυκτωρία, ἢ λυχνάφια, ἢ περκαία. Greg. de baptismo, οἷσα τὴ κυκλικῶν τῶ ἀσέρον πρὸς ἰδον, ὅτι τὴ ἀνωθεν φρυκτωρία κόσμος ὕλον ἀυγῶσθαι, id est solis splendorem lumenq; est enim solis periphrafsis. Cicero in Verr. act. vltima, Prædonum aduentum significabat ignis ἐ specula sublatum aut tumulo. Et φρυκτωρῶ, huiusmodi ἐ specula igniculū prænuncium excito, & igne sublato aduetum denuncio. Et φρυκτωρῶσθαι, hoc modo significari. Thucyd. καὶ ἐπὶ νύκτα, τοῖς πελοποννησίαις ἐφρυκτωρῶσθαι ἐξήκοντα νῆες Ἀθιναίων προσωλέσσαι ἀπὸ Λυκαίας. Et paulopost, ὁ μὲν οὖν πελοποννησίοι ἢ τὰχος ἐπὶ οἴκῳ ἐκομίζοντο παρὰ πῶ γῆρ. Gregor. pro prælucere posuit, hoc est facem præferre, ἐν τῶ πρὸ θεολογίας. ἐπὶ ποδῶν ἢ λιοσ φρυκτωρῶ πάση τῇ δικτυμύη καὶ πάσαις ὄψεισιν, ὡσπερ χορῶ ἕως κορυφῆσθαι. φρυκτωρῶσθαι neutro genere est huiuscemodii specula: vel, ut dixi, περκαία ἢ λυχνάφια, nauigantium directrix & hospitalis, ut Pharus alexandrina. Herodia. Ἀπενάσαι τις ἀν τ' ἄμα τ' κατασκονάσματος φρυκτωρῶσθαι τῶ λυμῶσθαι ἐπιπέμματα, νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαπαγῶς χειραγωγεί. φέρους δὲ αὐτὰ δι κτωρῶσθαι. Hoc etiam πυροδύην dicitur. Gregor. de prouidentia dei loquens, quæ Basilium ecclesiæ pposuit anti-

φρυκτωρῶσθαι

φρυκτωρία

φρυκτωρῶσθαι

πυροδύην

stitem, καὶ δια μίαν φη κετέρω πόλεως τῆ δικουμνὴ πάση περιούλου. id est, Præluceo. φρυκτωρῶ, δαδουχῶ, facem præferens, præluceus, vt seruus præluces Tranquillus in Augusto dixit, hoc est facem præferens. pro hoc Plutarch. grece scripsit ἀνέχευ δ φῶς, κτένουσι τὸν ἀνέχοντα δ φῶς πρὸ αὐτῶ. hoc est τὸν προφαίνοντα δ φῶς. vt ipse in Catone, τῶ δὴ δέσαντες οἱ πρὶ πομπῆτον, ὑφῆσαν ἐνέδραν ἑδ' Δομιτίω καταβαίνοντι ὑβρηίον ὑπὸ λαμπάδων ἐς δ' πεδίον. καὶ πρὸ φῶς μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς ἑδ' Δομιτίω, πληγῆς ἡδὲ πεισῶν ἀπέθανεν. Cum alias προφαίνων significet portendere, & significare aliquo prodigio. Idem, καὶ ἐπὶ τοῖς ἰοροῖς προφαίνοντι θεῶν μῆνιν, ἰλασμὸς καὶ χαριστικῶν θεομυθῶν. Demosth. καὶ τὰς μὲν ἄλλας θυσίας, τοῖς ἐφ' ἐκάστης μαντείας προφανομυθῶν θεοῖς προσάψουσιν οἱ νόμοι κτείνω. id est ἰίς διῆς quos nominatim oracula prædixerunt. Xenoph. Ἄνδρες, ὁ μὲν θεὸς προφαίνει καὶ ἀγαθὰ, ostentat nobis spem ingentium rerum. Significat etiam præferre, & speciem futuri præmonstrare, & quasi polliceri. Theophrast. in quarto, πρὸ δὲ τάραντα προφαίνουσι μὲν καὶ κερῶν ἀεὶ, ὑπὸ δὲ πλὴν ἀπάνθησι τὰ καλλ' ἀπόλλυται. Et in primo de Causis, προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἀγρία, καὶ κερῶν, τῶν δὲ ἐκ ἐκπέτῆα. Præluceus etiam præradiare significat. vt apud Plinium libro tricesimossecundo, Pulmone murino si confricetur lignum, ardere videtur, vt faculam ita præluceat, ὡς ἡδὲ ἔτως δαδίον κατὰ λάμπω, ὡς ἡδὲ λαμπάδιον ὑπολάμπω. Eoq; modo Cicero dixit, Ego meis maioribus virtute mea præluxi, vel potius, ἐφθλω δαδουχῶς ad illustrandum nomen familiare, atq; gētilitias imagines. Est enim etiam δαδουχῶν præluceus, quod luere facem, & allucere præfici dixerunt. Plautus in Curcul. Primum omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Et in Persa, Tace stultiloque, nescis quid instet boni: nequicq; tibi fortuna faculam lucrificam allucere volt, κερδ' αλέον ἢ δαδίον προφαίνω ἑθέλει. Athen. ἐφάνθησαν ἔρωτες ἢ πάντες, ἢ τριαῦτα καὶ ἑδ' ὡς δαδουχῶντα λαμπῆσι. Idem libro quarto de Antonio loquens triumuiro, μετέβαινε δ' ἐνίστε ἢ ἐπὶ πλὴν ἀκρότητιν, ἀπὸ τῆν τερῶν λαμπάσι δαδουχῶντα τῆ Ἀθιναίων πόλεως, id est φωξομυθῶν, illustrata, illuminata facibus ἐ τεκτίς fulgentibus. Λυχνῶν δαδουχῶν. ἴα, id dicitur & δαδουχῶν. Herodia. de Antonino Alexandriam ingrediente, δαδουχῶν τε καὶ ἀνθέων βολεῖς βασιλέα ἐτήμων. Et δαδουχῶν. Philostrat. in Epistol. ὁ κακοὶ δαδουχοὶ ἔρωτες, πρῶτον μὲν ἡμῶν τὸ κάλλος ἐπερσοῦντα ad oculos loquens quibus amor concipitur. δαδουρῶν vero est faces conficere, & ex arbore faces eximere, quod etiam δαδοκοπῶν dicitur, & accusatiuo iungitur, ἢ δὲ πόδι καὶ δαδοκοπῶν μὲν σώζεται. μέγα δὲ ταῦτη ἡδὲ λιπαρότης. ἀπαντα δὲ ταῦτα ἡδὲ ἄλλα, μέγθος ἔχοντα ὑπερμύει. διὸ ἢ τὰ ἐκσπόμενα σώζεται ὁ ζῆ. ἐπὶ δὲ πλὴν πόδι καὶ γαῖν ἐάν δαδουρῶν. Qui locus mutilatus mihi visus est. Λυχνῶν autem πρὸ Ἀθηναίων ὁ λαμπῆς ἡδὲ φωξῶν. Λυχνόφορος etiam præluceus dicitur, lucernam præferens.

Δαδουχῶν

Δαδουχῶν

Δαδουρῶν

Δαδοκοπῶν

Λυχνῶν

Λυχνόφορος

Atheni ἐκίρνατε δαδουχῶν ἡδὲ πάντας δικοιρῆν καὶ μετὰ λυχνόφορος μὲν ἴα φοιτῶν Λυχνῶν, ἢ λυχνῶν, cadelabrū, vt inquit Athenæus libro decimoquinto. Et Λυχνῶν, vt κωδωνῶν, quo Lucianus vsus est. πυρσοῦν ἰgitur est sub- πυρσοῦν lato igniculo quippiam significare. quod etiam δαδουρῶν dicitur. δαδουρῶν Plutarch. in Apophth. de Antigone loquens, πῆμω δὲ Δικμῆτιον ἢ ὑδὸν μετὰ νεῶν καὶ δωμάτων ἐλθὼν ἔρωσαν τοὺς Ἑλλῶνας, ἔλεγε πλὴν δόξαν ὡς ὁρῶ ἀπὸ σκοπῆς φη Ἑλλάδα. εἰς πλὴν δικουμνὴν περιούλου, αἶεbat gloriam sic ἐ Gracia in orbem terrarum elucere, vt ἐ specula ignes prænunciū cōspicue tolluntur. quod ipse in Demetrio ita dixit, τὰς δὲ Ἀθῶνας ὡς ὁρῶ σκοπῶν τῆ δικουμνῆς ταχὺ τῆ δόξῃ δαδουρῶν ἐς ἀπαντας ἀνθρώπους τὰς πρῶτας, id est conspicua hominum gesta facere & illustrare. πυρσοῦν, ὁ πῦρ σοῦν, ignem excitare ad verbum denotat. πυρκαῖν, igne vastare. Plutarch. ἐπαμινῶντα ἰνάγκασε τοὺς Θηβαῖους πυρκαῖν τῆ Ἀκωνικῶν, πεντακοσίους ἐνταῦτα ἀδῶντα ἔρω. Herodot. πυρκαῖν πλὴν Ἀθηναίων τοὺς βαρβάρους. Phalar. Ἄντι μετ' ἀνδρῶν τριακοντῶν ἀπὸ ἀσπίδος καπερκαῖν τῆ πεντακοσίους ἐπιτάς ἀπλωλεκότας, combustifistis. ἐλαύνω cum suis compositis actiua voce ἐλαύνω ἡδὲ tantum profertur in actiua quidem significatione. Paul. in Laco. τὸ σαύεται. γὰρ καὶ ἡδὲ τοὺς μεσσηνίους ἡλαυνῶν, fatum iam exagitat, & exercebat Messenios. Significat etiam fatigo, ἡδὲ κατὰ κῶν, vt ἐλαύνω λοιμῶς πλὴν πόδι. Sic Demosthenes saepe vitur pro insequi, vexare, & infectari. ὅθεν ἰχνηλατῶν, & pro stimulo & incito. Herodia. ἢ φη ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενῶν, percitus. Idem, τοιαῦτα δὲ πρῶτον, ὑπὸ τῆ σωέσεως ἢ ἔρω ἐλαυνόμενῶν, & stimulant eum conscientia scelerum. ὅθεν οἰσηλατῶν. ἐλαύνω, remigo, κωπκλατῶ. Xenoph. ἐ δὲ ἐλαύνω δέοι, ἢ μέρῶ τὸν ναύτας ἀνεπαυῶν. ἐλαύνω, agito currum. ὅθεν ἄρματῶν, ἢ ἡιοχῶν Polybio. & ἄρματῶν, ὁ δὲ Straboni, vt ἰππῆλατος. Lucian. ὁ ἡλιε μὲν ἐλάσῃς τῆμωρον δ' ἔρω φησὶ, μὲν ἄρματῶν, μὲν ἐς τῆ πλὴν ἡμέρων. ἐλαύνω, ἢ ἐσβάλλω, id est expeditionem ago. Idem, ἐλάσῃς ἐπὶ ἴνδῶν γυμνασῶν στρατῶ. Paul. τῶν ἰκετῶν στρατῶ μέζονι ἐπὶ πλὴν Ἀγιάλῶν ἐλάσῃς, ἀμωρῶντα. ἀντι τῶ, τῆ Ἀγιάλῃ ἐπιστρατῶντα. ὅθεν ἐλασῶν, expeditionem affecto, & apparo. Lucia. καὶ ἐλασῶν. ἡδὲ ἐλασῶν ἐπὶ Λυδῶν ἔοικῶν, Et nunc moliri expeditionem videtur in Lydiam. ἐλαύνω ἐπὶ σιδίρῃς ἡδὲ χαλκῶν dicitur pro ducere, hoc est ductile opus facere. ὅθεν χρυσῶν ἡδὲ σφουράτῶ. Et ἐλαύνω τῶν χου, ducere murum. λέγεται γὰρ ἀπλῶς ἐπὶ παντὸς ἐκτενομύει. ἐλαύνω, expello. ὅθεν ἐνηλατῶν, externos eiicere, vt alienos abigere. Plutar. in octauo Sympo. πλὴν ἢ ἀπόδῃ τῶν αὐτῶν τραγωδίας ἐνοχοῦ ἔρω ἐκ ἀπέργῶν ἢ δὲ ἐνηλατῶν. de symbolo pythagorico loquens, quod erat, τὰς χελιδόνας δικῆ μὲν δέχεσθαι. ἐλαύνω, promouere, progredi, euadere. Chrysoft. πρὸ ἐμαρμύνης, de diuine euangelico, πρὸ ἀκρον ὁμωρίας ἐλλῶνα καὶ τρυφῆς. Plutarch. in Catone, πόρῶ πάντῶν ἡλικίας ἐλλῶνα, & etate iam proue-

πυρσοῦν

δαδουρῶν

πυρκαῖν

ἐλαύνω

σαύεται

ἐλασῶν

ἐνηλατῶν

ἑλῶμ

ctissima. Alibi ἐῖς ἀκρον φησι παλαιῶς ἑλληνικῶς dixit, pro eruditissimo. vt
 Plato in Gorg. ὅς ἐγώ σε δειμῶ ἐχρην καὶ τὸς ἄλλους τὸς πόλιν ἀπὸ φιλοσοφίας
 ἐλαύνοντας. Herodia. Ἀντωνίνου μὲν αὖ ἐς ἐκτὸν ἔτος ἐλάτρε φησι βασιλείας, ἕτως
 ἅμα τῆ μητρὶ κατέστρεφε, cum imperii annum sextum attigisset. ἑλῶν au-
 tem non ἐλάωμ, sed ἐλάσειμ significat. Aristoph. νεφέλ. ἀλλ' ἤλελδ' ὁ ἐς κό-
 ρακας ἐκ φησι οἰκίας, eiciam. Demosth. ἐῖ μή καὶ ἔθνος προσηλακίῃ, καὶ πρῶτος
 ἀπὸ τῶν ἡμῶν ἅμα, ἐλά. Xenoph. in primo παλαιῶς, οἱ ἐμμελλοῖσιν αὐτῶ τὰ δειρῖα
 ἤλελδ' ἐῖς τὰ δουλοτάτα καὶ ἐργασίμια. ἀντὶ τ' ἡλελάσειμ. Et in primo ἀναβασ-
 de falcatis curribus loquens, εἶχον δὲ τὰ δρέπωνα ἐκ τῆν' ἀξόνων ἐς πλάγιον
 ἐκπεταμύια, καὶ ὑπὸ τοῖς δέφοις ἐῖς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν ὅτῳ ὑπόχηρι, ἢ δὲ
 γνώμῃ ἢ ὡς ἐῖς τὰς τάξεις τῆν' ἐλλῶντων ἐλώντων καὶ διακόφόντων. Sic enim legi
 debet. Alibi, εὐρεῖν δὲ ψυχῶς ἀσύντων ἐπὶ τοῖς κλεμῖσι. Tractum autem hoc
 videtur ex more Ionicorum, quale est illud Herodoti in primo libro,

Ἁρδοκιμάμ
καὶ Δικῶμ

τῶ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόμῳ ἐπειτα, εἰδὲ ἀρδοκιμάμ εἰδὲνα. ἀντὶ τοῦ ἀρδοκιμάσα, vt
 alibi eodem libro, γνοῦσθαι δὲ οἱ Δικῶμ ἐῖς ἐαυτῶν πᾶν ἐνακέμει-
 νομ εἰπε κατ' ἕμ' ἐῖς ἠδὲ ἐν δαπῶ προπερον προκατίζων ἐδίναζε, ἕτ' ἐφ' Δικῶν ἔα, ne-
 gauitq; vltra iudicaturum. Cui simile est illud Demosthenicum ὃν ἔλε-
 τῆς ἡλελασειμ. ἀλλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ κλειθεῖ τὸ τὰ καὶ αὐτὰ πεπεριβεβηκότος, καὶ τὰ παλαιῶς

ἀναβισώμ

ἴσως ταρῆσαι, καὶ ἀναβισάται. ἀντὶ τοῦ ἀναβισάσεται, in iudicium, & in locum
 editum scandere faciet, vt sint conspicui coronæ populari. hoc est πα-
 ρασίσεται. Aeschin. etiam πρὶς τῆς ἀπ' ἐξ' ὅσιν πῆς μὲν καὶ πῆς ἀσύνωπία, τοῖς δὲ
 ἁρεῖοις τὰς ψυχὰς μέγιστα, τῶν ἡμῶν τὰ πλεῖστα καὶ καλῶς ἔχοντα ἐκ τῆν' ἐμῶν
 ἀρῶν, ἀναβισάται. ἢ ἐδ' ἡμεῖς τὰς ἐμὰς παρὰ κατὰ θήκας, ἀπὸ οἰκοκαταλιπῶν, ἐῖς μακεδον-
 νίαν ἐπεσιβασίμ. Post hæc verba producit patrem, & fratres, quasi depre-
 catores. Andocid. τίνα, γὰρ ἀναβισάσομαι δεκτοῦ μῆνον ὑπὲρ ἐμῶν. Et Lyf. οὐκ
 ἔχω δ' ἀνδρεῖς δικασαὶ ἑσθλῶς δεκτοῦ μῆνον ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβισάσομαι. ἑλαύνω δὲ
 citur eques, pro equitare, & equus ἐλαύνω δὲ. Xenoph. in Hipparch. καὶ
 τεχνία ὑπὸ ἀφῆν, καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλωδ, καὶ ἀφ' ὑλητῶν ἀσφαλιδὸς καθίεναι, ὅ τὰ κατὰ
 τάντη τοσχὺ ἐλαύνωδ ἀθισμῶν, εἴτοι δ' αὐ τοσῶτο διαφέρειμ ἄρ ἢ ἀμελετήτων ταῦ-

ἑλαυνώδ

τα, ὅσον παρ' ἡκνὸς περὶ ὅσων. ἑλαύνω αὐτεμ δicitur in acie incedere, equoq;
 vehi. Et προελάνωμ sic de equitibus dicitur, vt προάγειν de peditibus.
 ἑλαύνω & arcesso & accuso significat. Heracelit. Hermodoro, ἑρμόδ-
 δωρ ὃν ἐλαύνεται νόμους γράφων, ἤρακλειτος ἐλαύνει ἀσβεσίας, Hermodorus
 in exiliū agitur ob id, quod leges Ephesiis scripsit: Heraclitus arces-
 fitur impietatis. Sic em̄ latine dicitur. vt Cicero pro Flacco, Vt hunc
 hoc iudicio arcesseret. ἑλασίς, vectatio, equitatio, quæ etiam ἐλασία,
 dicitur. Xenoph. in octavo παιδείας, οὕτω δ' ἢ ἢ τότε ὑπὸ κύρῳ κατασθεῖ-

προελάνωμ

σα, ἑλασίς, ἕτως καὶ νῦν διαμλύφ ἢ βασιλεύσας ἑλασίς. Idem in Hipparch. ὅτι
 νες δηλώσασιν τῆς ἱππεῦσιν ἢ γῆν τὴν ἐλασίαν κειῖσθαι. ἑλατήρ, expulsor. ἐλάτ-
 τεισα, expultrix, ἢ διώκτρια, ἢ ἀπωλαστική. Inde ἐλατήριον φάρμακον, ὁ καθαρι-

Arcessere.

ἑλασίς καὶ ἑλασία

τῆσα, expultrix, ἢ διώκτρια, ἢ ἀπωλαστική. Inde ἐλατήριον φάρμακον, ὁ καθαρι-

κόμ. Theophrast. in nono, πάντων δὲ ὄλων τῆν' φαρμάκων· πολλῆσον διαμλύφ
 γρόνον ὅ ἐλατήριον. Aristotel. in Probl. sect. prima, καὶ ὁ μὲν ἐλλέβορος ὁ πῦν
 ἄνω κοιλίαν κοινῆ. ἢ δὲ σκαμμωνία τὴν κάτω. τὰ δὲ, ἀμφώδιον ἐλατήριον. Διελαιύειν, Διελαιύειν
 decurrere in armis. Et Διελασία, decursio militaris, id est Ἀνδιππασία. Idē Διελασία.
 in Hipparch. ὅταν γεμῶν πρὸ τοῦ ἀκονίσματος Διελαιύωσιν ὃν λυκέω, καλὸν ἐκατέ
 φας τὰς πέντε φυλάς ἐπὶ τ' μετώπῳ ἐλαύνειμ, ὡς ἐῖς μάχην, ἡγεμῶν τ' ἱππάρχῳ ἡγε
 τῆν' φυλάρχων. Idem, εἰπεδ' ἀρ δὲ φησι ἐῖς τὰ ἑλῶ δὲ Διελαιύωσιν λήξωσι, πῶν ἄλλω ἢ δὲ
 καλὸν χέδῳ ἐῖς τὰ ἱσθῶ ἢ πρὸ ἡγετῆρος Διελαιύωμ, & aliam rursus decursio-
 nem composito gressu instaurare. Hoc enim χέδῳ significat. Plutar. σχέδῳ
 de Camillo, καὶ πυθόμῳ τὰ γινόμενα, τὸς ἄλλους ἐκέλευσεν ὃν τάξει καὶ χέ-
 δῳ ἀπακολλῶσθαι. αὐτὸς δὲ μεία τῆν' ἄλλω ἐπιφρόμῳ δυνδὲ ἐπρόβη. Athen. ἐπὶ
 ἀκρω ἐβάδιζε τῶν ὃν τῆ σόλει χέδῳ. σχεδιάζω tamen, καὶ ἀυτοσχεδιάζω ὁ σχεδιάζω ἢ
 ἀμελετήτως ἢ λέγω, ἢ γράφω, inconsiderate facio, & improvide. Gregor. ἀυτοσχεδιάζω
 τὸ τολεγεῖν πρὸς τὸν δὲ βᾶπτισμα, σχεδιάζοντας καὶ μὴ προὐντρεπτοζομύς. ὡπῶρ ἢ
 κεφαλήν τ' μόχῳ ἢ χεδιαιουθῆ τῶν Ἰσραήλ ἐς ὄνηθισμόν φησι σκληρότης, id est qui
 inconsulte accipiunt purificam asperionem. Et ἐῖς βασιλ. καὶ ἀνα, ἔσοπον
 εἰ σχεδίασα ἡ τὸν βαθμόν. de prouidentia dei loquens, quæ Basilium ma-
 ture ad episcopatum promouit, non accelerato gradu, vt sepe fieri
 solet. Et παρὰ σχεδίαζω, perperam & inconsulte interpretor. vt in primo παρὰ σχεδία-
 ἢ ἰσρ. οὕτω γὰρ τ' σαυροῦ καὶ τὸν κύκλον παρὰ σχεδίασει. de aruspice loquens, ὧ.
 qui in extis apparentem crucem perperam interpretatus est, & arri-
 dentem sibi prædictionem statim pro vera certaq; arripuit, re male
 perpenfa. σχεδίασμα, opus ex tempore factum. Cicero ad Atticum, σχεδίασμα.
 Potest totum hoc esse χεδίασμα. σχεδιάζω etiam represento, id est
 ante diem facio. Idem Gregor. in eodem, Δωρεῶς βασιλικῶν ἢν ἡμέρα, εἶπωμ
 ἐπίσι, εἶπε πῶν καὶ τὰ τῶν βασιλειῶν χεδιαιουθῆ δια τὴν κακουργίαν, καὶ παρῆναι
 τὸ στρατιωτικὸν ἐδ' ἀμνησομύς ὡς ἑκατος ἀξίας ἔχεν ἢ τέχνης. Idem ἐῖς Ἀθωνασ.
 ὀλίγα δὲ ἐκ πολλῶν τῆν' ἐκείνῳ διεξιθόντες, καὶ ὅτ' ἐχέδιαι ἡμῶν ἢ μνήμην νῦν ὡς γῶν
 ριμώπερα, id est quæ ex tempore memoria fundit, & representat, pro-
 mitq;. ἄυτοσχεδιάζω etiam δὲ χεδίαζω dicitur. Isocrat. in Euag. εὐφρέσαι ἄυτοσχεδιά-
 ποιῶν πῶν γνῶμῳ, καὶ μάλιστα κατ' ἄρθῳ δυνάμῳ, ὅμως δὲ ὦν δὲ ὄν δλιωρεῖν, ζερ.
 εἰδ' ἄυτοσχεδιάζω πρὶ τῆν' ἡραγμάτων. ἀλλ' ὃν τῶν ζήτηρ καὶ φροντίζην ἢ βαλδῶδ
 τὸν πολλῆσον γρόνον διέτριβον. hoc est inconsulte agere, & consilium in re
 presentī capere. Thucydid. φῶνω μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ θραχυπῆς κριζῆ
 σθ' δὲ αὐτῶ ἀυτοσχεδιάζω τὰ δέοντα, id est cum re presentī deliberare: cū
 ita opus erat, consilium rerum expetendarum capere. Vnde ἄυτοσχε-
 διάσμός, extemporalis dictio, id est, ἢ ἐκ τοῦ παρῆναι ὃ ἐκ τοῦ παρατηχόν σμῶ.
 τὸς δημηγορία ἢ λέξις. Et ἄυτοσχεδίαστικὴ appellatur illa facultas, cui γραχική ἄυτοσχεδιά-
 οππῶνται, quem Cicero stilum vocat. Alcida. πρὶ τῆν' τὸς γραχίς λόγους σικῆ.
 γραφόντων, ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν ἐκ ἀρδοκιμάζων παυτελῶς. τὴν γραχικῶν δυνάμει, γραχική.

ἄλλὰ χεῖρα εἰ ἀντοχεδίασικῆς ἠγόμενον εἶναι, καὶ τὸ δυνάσθαι λέγειν πλάσιον ἐπιμέλειαν οἰόμενον ἔχειναι κριτικῶς, τῶν τε εἰρηκὰ τοῦ λόγου. Ἀντοχεδίαζεν **etiā est fingere, & comminisci, & ψάλλειν.** Athen. lib. decimotertio de Laide loquens, ἀντοχεδίαζον οὐκ οἱ λέγοντες ἀντιῶν ἐν κορινθῶν πελάθου πρὸς τὸ κραιώ. **Significat etiā propeere, & illotis pedibus quippiam aggredi.** Xenoph. in tertio ἀπρημη, ὅυχ ὄρεσ ὅα χοροῦ τῶν μετῶν καὶ ὄρχηστων ἐπὶ εἰς ὑπὸ χεῖρῶν ἀρχὴν μὴ ὑπὸ δάμνου. ἢ δὲ στρατηγῶν οἱ πλάσιον ἀντοχεδίαζον, ante **tempus præfecturas adipiscuntur, & illotis manibus tractant.** Ἀντοχεδίαζεν **etiā suapte sponte facere, non mandato alterius & imperio.** Idem in quinto ἐλλωιῶ, ὁ μὲντι ἀρησιότα ἔλεγε ὅα εἰ μετῶν βλαβερὰ τῆ λακεδαίμονι πεπραχὼς εἶναι, δίκαιος εἶναι ἐπιδοθῆναι εἰ δὲ ἀγαθὰ ἀρχαῖον εἶναι νόμιμον εἶναι τὰ τριαῦτα ἀντοχεδίαζον. Plato uti solet, pro temerario, & confidenti incepto animū appellere, & quippiā designare. ut in Euthyph. Ἐπφθῆ με δὲ μέλιτος ἀντοχεδίαζον τὰ φησι, ὅ καὶ νοσημοῦτα πρὶ τῶν θεῶν, εἰς αμαρτανόφν. Et in Apolog. λέγει οὐκ ἡμῖν τί ὄσιν, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς πρὶ σὺ ἀντοχεδίαζώμεθα, id est temere aliquid affirmemus. **Temerarios enim vocamus, qui præpropere & rebus non perpensis inceptant.** Διελαιώ **etiā δὲ διέρω significat, transfigo & traucio.** Lucía. κλεῖτῶ ἀπὴ γαλέ μοι, ὄν σὺ δασατῶν διελάσας, μετὰ δὲ δφπνοῦτα, ἐφόνθῶ. Idem, Διελαιώεται δὲ καὶ ὁ ἄσασκῆς ἐς τὸν βοσβῶνα διαμπαξ ἄρχι ὑπὸ πλῶ πυγῶ. Plutarch. πομπήῳ δὲ αὐτὸν ἐκ χειρὸς διελάσας ἀνείλε. Διελαιώω, **cum copiis & exercitu perumpo, & transeo per medium, copias & exercitum duco.** Gregor. in secundo ἡπὶ ἱβλ. ὅυτε γὰρ εἰς εἰλῆν δῖον τε ἵν εἰς ἐπιδορομῆς ἀθροῦσας, ἢ πρλορηκῆς πρσασκῆσῶν, ἔτε διελαῖσας, καὶ τὸ ναυικῶ μάλας. **hoc est copias per fluuium nauibus transuehere, qui urbem interluebat.** Sic dicitur, ut Διεκπίπην, διεξάγειν, διεξιέναι. Plutarch. ὁ δὲ μινθιδάτης διακοσίοις ἱπποῦσι διέκοψε καὶ διεξιόασε τοὺς Ῥωμαῖους. **Significat etiā post victoriam fugientes hostes prosequor, & victis insto.** Idem, ὁ δὲ τὸ καθ' αὐτὸ ἐτρέφαστο καὶ διεξιόασε. Ἐπεπροσελαιώω λαίνω, **infesto incurfu in aliquē feror.** Et προσελαιώω, **aduehor.** Xenoph. Hipparch. τὸ τε ἀνὰ μετώπου προσελαύνειν ἀλλήλοισ, πρσγόν, τὸ τε διελάσαστας τὸν ἱπποδρομον ἀντίσε πάλιν εἶναι ἀλλήλοισ σεμνόν, καὶ δὲ ἀπὸ σάλπιγγος αὐτὸ δότυρον ἐπελαύνειν, καλόν. εἰς τὰς δὲ ἰδὴ, δὲ τριῶν αὐ ἀπὸ εἰς σάλπιγγος, τὰ χρισῶν, ἀλλήλοισ ἐπελαύνειν, καὶ διελάσαστας ἐς κατάλυσιν, ἐπὶ φάλαγγος ἀπαντας κατὰ σάντας, ὡς εἰ εἰώθατε, πρὸς πλῶ βελῶν προσελαύνειν. **de exercitatione & decursione equestri loquens.** Idem in primo παιδείας, ὅυτω δὲ εἰς ὁσολισάμυλος προσήλασε τὸ ἱππο, equo aduectus est. Et in quarto, ἔπει δὲ προσήλασαν οἱ ἱερκάνιο ἱπποσ ἀόντες καὶ ἀρχμαλώτους, πρστων αὐτῶν ἐπαυθάνετο. **προσελαιώω, ante signa euehor.** Idem, ὅταν μὲντι ἔξω τῶν δυχωριῶν ἐλαύνετε, μάλα χρισίμου καὶ ἐν πρλαμία ὅ ἐν ωλία προσελαύνειν εἰς φυλῆς ἐκασκῆς τῶν ὑπὸ κρησῶν ἱνῶν. **προσελαιώω, ob equito, inuehor, irruo in hostes.** Idem in Hipparch. τὸ δὲ ἐτρέφει τὰς φρο

Διελαιώω

Διελαιώω

Ἐπελαιώω

προσελαιώω

προσελαιώω

προσελαιώω

νίμως καὶ πιστῶς, καὶ προσήμως πρσλαύνοντας ἐπὶ τοὺς πρλαμῖους, τὸτο ἰδὴ ἀγαθὸ ἱπποχρῶ, id est πρσλαύνοντας καὶ ἐπελάσαντας τοῖς πρλαμῖοις. **προσελαιώω, etiā equo pro uehor ante alios, ut in primo ἀναβασ.** Ἐθεώρει οὐκ ὁ κύριος πρστων μετῶν τοὺς βαρβάρους. οἱ δὲ πρσλαῖων τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ ἡπὶ τὰς εἰς, ἔτα δὲ τοὺς ἔλλωας, πρσλαῖων ἐφ' ἀρματῶ, hoc est **prouectus in medium.** Et παρῆλαῖων, in **medium prouecti sunt, & prodierunt.** Dicitur & πρσλαῖων **cum accusatiuo, & significat porro ago, prodire facio.** ut ibidem, ἔπει δὲ τῶντας παρῆλασε, εἰς εἰς ἄρμα, πρὸ τῆ φάλαγγος, πρσλασε παρὰ τὰς στρατηγῶν, ἐκέλευσε πρσβαλάσας τὰ ὄπλα. **Alibi, ὅ ἐπὶ πρσλαῖων ἢ ἱπποσ ἐς τὸ πρσδοῦν, καπεθεῖτο τὰς τὰς εἰς.** Ἀπελαιώω, **redeo, retro unde veni refero pedem.** in quarto πρσλαῖων, καὶ Ἀπελαιώω γρσ δὲ οἱ ἀπάγοντες ἀπὸ φηκνῶντες κύριος ἀ ἡγορ, πάλιν ἀπὸ πρσλαῖων μετὰ δῖοντες τοὺς ἄλλους, id est **præda in castris dimissa, rursus hostes persequi institerunt.** Idē alibi, ἀφπνῆσαντες δὲ ἀπελαῖώετε ὅπως ἡμῖν θυμῶς. **Ἐπελαιώω, erūpo equo,** Ἐπελαιώω **ut Xenoph. in .v. ἐλλωιῶ, de equitatu dixit.** Et Ἐπεπελαῖωεν **de exercitu progrediete sic dicitur, ut ἐπεξάγειν de peditatu.** Et προσελαῖωεν **ut προσάγειν, & διεπελαῖωεν, ut διεξάγειν, & διεξιέναι.** κόπῳ **etiā, & composita actiua voce tantum efferuntur in significatione actiua.** Ἀνακόπῳ σε τὸ ὄρησ, ἀντὶ τῆ πάου καὶ ἀναεῖλλω, **arceo, & propulso.** Lucía. ὄυτω μὲν ἀνεκόπῳ εἰς ὄρησ καὶ ἀνεπαυόμενον. **Greg. ἀνακόπῳ τὸ ἀνακόπῳ ῥῶμα dixit pro retro inhibere, relidere.** Lucía. καὶ πρσλαῖων συγχύσας καὶ ἰλιγγωκαταλημμένῳ, ἔτο μ, ἰδὸρῶ καπεξέρομῳ. ἔτο δὲ, φθέρεσας βολόμενον, ἐξέπιπῶντε καὶ ἀνεκόπῳ μῶν, καὶ ἢ φωνῆ εἰς ἐλιτω. **ἀνακόπῳ etiā τοὺς ὀφθαλμῶς est ocularos elidere.** ἀρηκόπῳ, **repello, & abungo, separo.** Synel. ὄυς δὲ ὀμιλεῖν ἀρηκόπῳ **πάνυ πρσγάμασιν ἀνθροπῖνοισ, ἐκ ἀρηκόπῳ τῶ θεῶς.** **Significat etiā præciedo cunctationem, & hæsitationem tollo.** Alciph. ὄωσ γὰρ ἀρ ῥεφῆς εἰ γάου, ἀπαξ ἐκείσε ἀκολοθῆσω. ἀρηκόπῳ γὰρ εἴωθε γνῶμῳ ἢ τῶν ὀλιωσ συμπεσθῆ ἀμὲν βολορ. **Supra autem dixerat, τῶτων σὺ πλῶ ἀρεσιν ταλαυτῶν. ἀρηκόπῳ χεῖρ, noue tabulae.** ὄυερ χροκοπεῖρ, **Et ἀρηκόπῳ φωνῆς, vox suppressa ut Cel sus loquitur.** Dioscor. πρὶ κρεάμβου. Διαμασώμῳ δὲ τὰ φύλλα φωνῆς ἀρηκόπῳ πῶν καδῖσιν τῶ χυλῶ κατὰ πινομῶν. **Celsus de grauedine, vocem obtundit, nares claudit.** Plutarch. ἀρηκομμένῳ φωνῶ **pro obtusa dixit.** Διακόπῳ, **frango, interpello, intercido, dirimo.** Demosth. ἔπει δὲ λέγειν δυνάμεις, ἀρ τὰ πρσ τῆ ἀκρόντων ἀνδρῶν, διακόπῳ. **Greg. πρὶ θεολογίας, ὅταν γαλῖνῳ ἔχω μῶν ἐνδῶρ ἀρ εἰς ἔξω πρσφορῶς, ὡς μὴ καθάπερ δὲ λυζοντες τὸ πρσ μῶν διακόπῳ.** **Quod metaphorice dictum est, Singultus enim qui a flatu incluso fit sermonem hominis interpellat.** Basiliius de vita solitaria, ἔσω τῶν τῶν ὁ χωρίορ τοῖς τῶν ὑπὸ μῖξιας ἀνθρώπων ἀπὸ πρσλαῖων, ὡς μὴ ὑπὸ μῶν εἰς ἔξωθεν εἰς σωχεῖς εἰς ἀσκησῶς διακόπῳ. **Plutar. Διεκοπῆ γὰρ αὐτῶς καὶ δῖσιν κρηκίλῳ ὄρ ὁ πρλαμῖος καὶ δῖσιν, dirimebat, disungebat, vna castramentari vetabat, & vires sociare.** Galen. τὰ διακόπῳ τὰς εἰς ὄρησ εἰς φῶ

κόπῳ καὶ

σὴνθετα.

ἀνακόπῳ

ἀνακόπῳ

ἀνακόπῳ

ἀνακόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

ἀρηκόπῳ

συνεως, interpellantia & interrumpentia. Chrysoft. περι ιδωσαν. Η δε σω-
 σοια δικόπτετο. Interruptio & interpellatio præscriptionum hoc verbo
 in Pandectis Græcis significatur. Διακόπτης etiam est aciem percutere
 pere, impressionem facere. Xenoph. in vlt. ἐλλωιζ, ὁ δὲ τῷ στρατομαχίαν
 τήσων ὡσπερ ἑνήρη προσήγε, νομίζω ὅτι ἐμβαλλῶν διακόπτει, διαφθερῶν ὅλον δὲ τῆν
 συναντίων στρατόμα. Et rursus, ὁ δὲ ἐπαμινώνδας αὐτῷ τῷ ἱππικῷ ἐμβόλον ἰχυροῦς
 ἐκρίθη, καὶ ἀνίπτες περὶ σωτέαξερ αὐτοῦ, νομίζω δὲ ἱππικῶν ἐπεὶ διακόπτει, ὅλον
 δὲ ἀντίπαλον νευικτικῶς ἔσειδ. Significat etiam traicere, pertudere. Luciae
 τὸ δὲ βέλθῃ ἐνεχθῆρ ὅ μάλιστ' ὀνόμας καὶ διακόψαν ἄχρι τῷ διελεθῆρ, μὴ τε κολί
 κολύ τῷ φαρμάκῳ ἀέμισι. Significat etiam interpellare loquentem, &
 interfari. Basil. Greg. ἄλλ' ἔρωτῶν μετ' ἄλλων ἀεὶ κενεοῦμαι δὲ ἀεὶ κενεοῦ
 τήμω, μὴ διακόπτοντα προσδιαλεγόμενον, ὅταν χησιμὸν λέγη. Hoc etiam ἐγκό-
 πη δicitur, vt Act. Apostol. cap. vigesimoquarto, ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πολλοῦ
 σε ἐγκόπῃ, παρακαλῶ ἀκούσαι σε ἡμῶν σωτόμω, τῆ σὴ ὑπεκεία. Ne autem
 diutius te interellem, hoc est ab aliis tuis actionibus te diutius auo-
 cem. Verba sunt Apostoli ad Felicem Præfidem, hoc est ἵνα μὴ ἐπὶ πο-
 λῶ χρόνῳ πνενοχλῶ σοι χημαλοῦν, ne te auocem a gerenda republica. ἵνα
 μὴ ἀπαχολῶ σε κλιτθόμω. Cicero ad Atticum, Ego autem in Pom-
 peianum properabā, vbi interpellatores minus molesti. Dicitur &
 ἐνοχλῶ cū datiuo & accusatiuo. Dinarch. ἡ δὲ Δημοδ. ὅυ γὰρ ἵνα, ἐνοχλῶ
 μὴ ὑμῶς, δὲ περὶ τῷ αὐτῷ ἐρῶ μὴ. Galen. in pri. ad Glaucō, ὅυτω δὲ ἐ ἀρῆ
 πνία σφοδρῶ, καὶ ἐ ἀλγῆμα σώκονον ἐνοχλοῖν τῷ νοσοῦντα, φυλακτέον ἀθεοῦ τε καὶ
 κηλῶς κινῆσε, si molesta sint ægroto. Dionys. Demophilo, περὶ δὲ μέγῃ
 νύκταθ' ἐώθη ἢ ἄς τόνδε ἢ κωροῦ αὐτοῦ ἐφ' ἑαυτῷ πρὸς τῶν θεῶν ἕμωσ ἐρησέναι
 διανίσταθ' ἢ, δὲ δὲ τῷ ὑπνω αὐτῷ κηλῶν γε ὄντων, καὶ ἐ ἐγκοπήομω, interpellatis,
 interruptis. A qua significatione prope abest σχάζειν, quod est teno-
 re instituti vel moris abrūpere & soluere, desinereq. vt κατὰ λήρ, καὶ κατ-
 ταρῆφρ, καὶ κατὰ παύρ. Aristoph. νεφελ. ἄλλ' εἴ κείνη τῷ παρῶν ἀλγῆτων, τῶν
 τῶν γένθ μοι, χασάμωσ τῷ ἱππικῶν, ἀντὶ τῷ κατὰ λήρ, desinēs ἰὰ equorū stu-
 diū, & abrūpens. σχάζει γὰρ ἰνquit ἰντερpres, δὲ κωπικατοῦντα σῆσαι τῷ κῶ-
 πῶν, vel τῷ κῶπῃ διαχίσα καὶ διελεθῆρ τῷ ὑδωρ. Synes. πυλαμῶν, καί τῃ νῆ τῷ
 λιορ τῷ ἐμόντε καὶ σὸρ ἐπ' αὐτῷ τῶν κατέβηρ ἐπὶ θάλατταν, καὶ τῶν φυκοωτῶν κω-
 πῶσι διελέγμαι, χασάμωσ τῶν ἱππικῶν. Quæ verba iocunde dicta sunt.
 σχάζειν etiam δὲ ἀφέλκρ, retrahere, reducere, supprimere. Xenoph. de ca-
 nibus, αἱ δὲ τὰ ὄτα μὴ ἀκίνητα ἔχουσιν, ἀκρὰ δὲ τῆ βρῶ σέσσηρ, ἀλλὰ δὲ σωάγασσι
 τὰ ὄτα, καὶ ἐπισκυθρωπάσσαι δὲ τῷ ἴχυνσ, χασάσσαι τῷ βρῶ καὶ φρεξασσαι διαξέχου-
 σιν, Alię cōtractis auribus, & capite demisso per vestigiū discurrūt. re-
 ducētes caudā, atq; inter crura cōdētes, & cōtinētes. Athen. lib. quar-
 to, τῶ κτῆ δὲ προσόντος, καὶ ἐπὶ ὡρας ὑπσκιαζέσθῃ, ἀναπεταίνουσι τῶν οἰ-
 κῶν. ἢ ὡ, καὶ κληρ ὀνόμας διέληκτο πάντα λθκῶς, καὶ ἀναπετασθῶν, δὲ ἀδῆρ

ἐγκόπτηρ

ἐνοχλῶ

σχάζειν

ἐφ' ἑαυτῶν λάθρα καὶ μηχανῶς χαθέντων τῷ φραγματῶν. id est, per clandestina
 machinamenta reductis velis, aut tabulatis, vel deductis & demissis.
 Significat etiam sisto, inhabeo. Aristoph. νεφελ. ἴθινα καλύπης, καὶ χάσ-
 πῶν φροντίδα λεπῶν, καὶ μικρῶν πρὸς φρόνη τὰ πράγματα. ἀντὶ τῷ σίτῃ, καὶ κατὰ
 παντῶ, sistens & continens apud te. ac si diceret, animaduerte diligen-
 ter, & toto pectore ad hoc incumbere. σχάζειν etiam secare venā, aut sca-
 rificare cutem significat. Galen. lib. xiiii. Methodi, ἀναγκαζόμεθα τήσων
 αὐτῶν ἐνιοτε κρυοῦ ἀίματι, καὶ φλέβα τέμνοντες, καὶ ἀρχαζόντες τὰ μὴ περνεθότα κῶλα
 χερῶσ μὴ γὰρ κακῶς ἐχέσθῃ, τὰ σκέλη, & reliqua. Et lib. xiiii. μετὰ πεσῶσθῃ δὲ τῷ
 φλογώσῃσ τῷ περνεθότῃσ μορῶσ, κατὰ πλάττηρ αὐτῷ τῷ πρὸς περνεθότῃσ δὲ ὡμῶσ λυ-
 σῶσ. ἐ δὲ καὶ περνεθότῃσ γενέσθῃ φθασῶσ, ἀρχαζόντα κατὰ πλάττηρ. Aliquando p
 eodem χαζερ dicit hoc est scarificare, cuius exemplum in verbo κατὰ
 πλάττηρ ascripsimus. Aristotel. lib. secundo historiae, de aorta vena lo-
 quēs, ἢ δὲ πάλιν ἐπανελθῶσ δὲ ἀφ' ἡ μάχῃσ ἐς τῶν βραχίονα διεθῶν, συμβάλλει
 τῶσ ἐτέρας φλεβῶ καὶ τῷ ἐν τῷ καμπῶ. δὲ ἀρχαζόντων τῷ ἰατρῶν ταύτῃσ, ἀρλῶν
 τὰ ἄνωρ πόνωρ περὶ τῷ ἰατρῶ. id est hanc venā secantibus. σχάζειν etiam ἀντὶ
 τῷ χαζερ dicitur, quo Hippocrates utitur. Aristoph. in iam dicta co-
 mœdia, ἀπῶν γαστέρα τοῖσ συγγενέσιν, κατ' ἐκ ἔχωρ ἀμελίτῃσ, ἢ δὲ ἀφ' ἐφουστ' εἶτ'
 ἐξοίφθῃσ διαλακῆσ, πρὸς αὐτῶ τῷ φθαλω μὴ προσετίλησ. ἔχωρ ἀντὶ τῷ ἐχαζερ
 dixit. hoc est ἔχῃσ, non scarificauī, non pertudī: id quod fit cū intesti-
 na farcta coquuntur, ne disrumpantur. Et χαζερ, δὲ χαλῶρ, deducere, demit-
 tere, relaxare. σχάζει, δὲ χαλῶσ, apud Hippocratem, vt inquit Paulus
 Aegineta. προσετίλησ αὐτ' significat, oculos liquido stercore pfudit.
 τιλῶρ ἐμ' est stercus elidere. Idē ἀχαρνεῦσιν, ἢ τῷ δὲ ἐσ τῷ μαρίλῃσ μοι συχνοῦ
 δ. λάρκῃσ ἐντίλησ ὡσπερ σκηπία. μαρίλῃ, cinis est carbonū. δ. λάρκῃσ οὐ δὲ κῶν
 ζῆν μοι συχνοῦ μέλων. vt solet sepia atrametū eiaculari, id est δὲ μέλων ἐπα-
 ρῆναι, ταρατῆρ δὲ ὑδωρ ἐσολομῶν. In Hippiatr, legimus de eqs profluio
 alui laborantibus, ἀνόματῃσ δὲ ἄνωσ δὲ πᾶθ' ἱππολόγορ ἀπ' τῷ συμβάλλοντ' εἰ
 τιλῶ γῆ, καὶ ἐκλυσισ αὐτῶ γίνετ' ἀπ' τῶσ. Aristot. περὶ κόσμου, ὡσπερ ἀμέλῃσ δὲ
 σιρ δὲ μεγαλώτεροι δὲ μῖασ ὄργανῃσ χασκῆσ καὶ κηλῶσ ἐνδῶσ ἀπ' τῷ
 λοῦπῃσ. ὁμοίωσ δὲ καὶ δὲ ὑδροσασσαι μῖα μῖρῃσ ἐπιπῶμῶν, καὶ σιρ καὶ ἀυχῆνα καὶ σχασκῆσ
 νεῖσ, καὶ χεῖρασ ζῶσ, καὶ ὡμον καὶ ὀφθαλμόν. Vbi μεγαλώτεροι dictio mēdosa est,
 fortasse p μεγαλόδογοι, vel μεγαλόπτενοι. σχασκῆσ αὐτ' appellat vel funē,
 vel trocheā, vel aliud quo organū ducit, hoc est quo intētū laxat, vel
 erectū demittit. σχασκῆσ etiam vel pugio, vel scalpellus est veterinariū
 ad pūdēdū atq; trāsuēdū. In Hippiatr. Δφ' ἢ πόρπακασ μῖρῃσ ἐπιπῶναι
 τῷ τῶπῷ πρὸς ἐνδῶσ ἀνιπόρπῃσ, ἐπῶντῃσ τῷ χασκῆσ. Alibi, καὶ κατὰ κεντῆν τῷ
 ἐνδῶσ τῷ χασκῆσ. Νδροσασσαι αὐτ' sūt circulatorū genus, & p̄stigiato
 rū, q̄ imagūcularū motus & lufūculas fidiculis molunt, ita vt & sal-
 tare & osculari iuicē sigilla ipsa & amplecti videant. Apud Xenoph.

ἀρχαζερ

σχάζειν

τιλῶρ

ἐντιλῶρ

νδροσασσαι

in Sympof. Syracufius qui saltatricem puellam adduxerat, πὺν ἐς τὰ
 εἶφικ κὺβισθῶων, hoc est que per pugiones in mucronem erectos in caput
 prouoluebatur, & alia miranda faciebat, a Socrate interrogatus, ἐπι
 τίνι μέγα φροσίν, respondet, ἐπι τῆς ἀφροσίν. ἔπει γὰρ τὰ ἐμὰ νδύρωσασα θεώμυλοι
 τρέφουσι με. Quo i loco νδύρωσασα dixit τὰ θαυματὰ γέμυλα. Herodo. in se
 cundo, Ἀνὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σὺν ὅσι δὲ θνητῶν ἀπονοῦντε πικρὰ ἀγάματα νδύρω
 σασα, τὰ περιφορέσει καὶ κόμας τὰ γυναικείας, νεῦρον δὲ ἀδούρον ἔχει καὶ πάλιν πρὸ ἑλάσσον ἐόν
 ἢ ἄλλο σώματι. id est quorū pudenda fiducula mouebantur & ducebantur,
 vt priapī speciem prēberent. παρακόπῳ etiam voce actiua dicitur,
 de quo ante dictum est. κατὰκόπῳ, quod concido, contundo, contru
 cido significat. Herodotus pro nummum percutere κατὰκόπῳ dixit.
 Apud Theophr. arbores prēciderē, & materiam eluxuriatē refeca
 re significat. κατὰκόπῳ vt κατὰκῶν defessus, labore confectus, qui
 etiam περηνμύῳ dicitur. Plut. in Sylla, καὶ μὴ κατὰκόπῳ ἔχοντα τὸν ἀν
 δρας ἀπικινδυνῶσαι πρὸς τὴν ἐχάτην. Idem, καθάπερ ἐφείδης ἀθλητῆς κατὰκόπῳ προσ
 εινεχθῆς. Sic Diodorus κατὰκόπῳ appellat defessos pugnando, quibus
 ἀκέραιοι integri substituuntur. Idem Plutar. de virtutibus mulierum,
 κατὰκόπῳ δὲ ἕσαι καὶ μηδέπω τὸ φρονεῖν πρὸντες ἀνταίε, ἐν τῇ ἀπορῇ προσέμυλα
 τὰ σώματα, ἀπορῆ δὲ ἐκείνου καθόδου. παρὶ τὴν θύραδωρ loquens. ἐπικόπῳ,
 concido, prēcido, imminuo. Theophr. in quinto de Causis, πρὶ δὲ τὴν ἐπι
 κόπῳ ἔλατῃ, πύκνῃ, φοίνιξ. ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κηπάριον φασί. καλῶσι δὲ ὑπὸ
 πύκνῳ ὅταν ἀφαιρηθῶσιν ἐκ κόμης ἐπικόπῳ τὴν δὲ ἀκρόν. ἐπικόπῳ etiam extenuo
 vires, & imminuo opes & imperiū. Aristot. in tertio Politic. ὁ δὲ πρὸ
 σῶν βασιλεὺς μὴδὲς ἢ βαβυλωνίαις, ἢ τῶν ἄλλων τὸν πεφρονηματισμὸν διὰ τὸ γὰρ
 νεότης καὶ ἐπὶ ἀρχῆς, ἐπέκοπῳ καὶ ἀνάγει. id est ἐταπείνει, vt alibi dixerat. Signifi
 cat etiam percutio nummum. vt idē in secundo Oecono. ἀνεχθέντος δὲ
 ἢ ἀργυρεῖς ὑπὸ κόπῳ χαρακτηρισ, ἢ ἐδῶκε πλὴν δραχμῶν δύο δισαμύδιον δραχμῶν,
 Cū ciues argentum cōtulissent, nummo percusso drachmam locauit
 pro didrachmo, & sic argentū reddidit. κόπῳ enim νόμισμα dicitur,
 δὲ πύκνῳ ἢ σμῆλαιον. Idē, ὅτι δὲ ἀργυρεῖς νόμισμα ἐκώφε κατῆγέρω. Verū
 φρονηματισμοῖ, quo Aristoteles in exemplo superiore vsus est, significat
 magnifice de me sentio, efferor, animos tollo, & vt Fabius loquit, ma
 iores spiritus duco. vt apud eundē in. viii. Politic. σχολαστικῶτεροι γὰρ γὰρ
 γούμυλοι διὰ τὰς ὑπερήφους καὶ μεγαλοψυχότεροι πρὸς ἀρετῶν, ἐλπε πρὸς ἄλλοι, καὶ μετὰ τὰ
 μηδὲκα φρονηματισμὸν ἐκ τῆς ἐρωτῆς, πάσης ἢ πῶς μαθήσεως. Diodor. τῆς ἐχάτης τῆ
 βραχυμονῶν πόλεως πεφρονηματισμὸν ἐπὶ ἀνδρείῳ καὶ δυνατείῳ. Fabius in pri. In
 terim & sublimitate heroici carminis animus asurgat, & ex magni
 tudine rerū spiritū ducat. Liuius, Eadē cōtumacia in vultu, idē in ora
 tione spiritus erat, δὲ αὐτὸ φρόνημά τε καὶ λήμα. φρονηματίας etiam dicit homo

νδύρωσασα

κατὰκόπῳ

κατὰκόπῳ

ἐπικόπῳ

ἐπικόπῳ

φρονηματί
ζομαι

φρονηματίας

elati spiritus, ὁ πεφρονηματισμὸς. vt in. v. Politic. ἔστι δὲ πρὸς σωτηρίῳ τὴν
 φρονηματίας, ὅτι τὸν ὑπερήφους καὶ τὸν πεφρονηματίας ἀναφέρει. ἀντὶ τὸν γενναί
 ον. Qui etiam ἀματία dicuntur, hoc est μεγαλόφρονες. Aristoph. βαβυλωνίαις. ἀματίας
 ἐπὶ τῇ ἀματίας καὶ ἀνδρείῳ εἶ. vel ἀματίας verbū ἀντὶ τὸν ἔπαινον καὶ βρενθύῃ. vtroq;
 enim modo legitur. Sic ὀνηματίας, ὁ ἐπισημῶν, superbus & insolens.
 Est enim ὀνημα, elatio, & arrogātia, καὶ τῷ φῶ. Plutarch. in Plat. quae
 stionibus, καὶ γὰρ ὡσπερ ἐκ τύχης τότε φορὰ γενέσθαι σωβρῆ σοφιστῶν ἐν τῇ ἑλ
 λάδι, καὶ τῶν οἰκιστῶν πελοπόννησος ἀργυροῖον, οἰκιστῶν ἐπληρωῦτο καὶ διοσοσοφίας,
 καὶ λόγων ῥήσων. Inde illa sententia ex Laertio, τὸς μὲν κενὸς ἀσκούς δὲ πνεύ
 μα δίψιστος, τὸς δὲ ἀνοήτους δὲ ὀνημα. Et οἰκιστῶν, ἢ ἑπαρσίης, & elatio apud Dio
 nyf. apud Platonem pro opinione accipitur. vt in Phedone, ἀλλ' ἀνάγ
 κη σοὶ ὡς ἔβεν, ἀλλὰ δόξα, ἀντὶ μὲν ἢ δὲ οἰκιστῶν, δὲ ἀρμονίῳ εἶναι σωβρῆ πρῶτα.
 Alibi, ἐκείνῳ μὲν πρὸς φῶ αὐτῶν οἰκιστῶν πλὴν ἀντιδοξαζόντων οἰκιστῶν συγχω
 ρεῖ πρὸς ἀληθῆ εἶναι. Legimus & in quodam parænetico, ἢ μὲν γὰρ σώσεις τῆ
 ἀγνοίας, τῆ ἐκ φῶ οἰκιστῶν ἐγερσημῶν πρὸς τὸν ἐκκόπῳ, id est excitatā ex stul
 ta & arrogantī existimatione sui. Et rursus, ἐπὶ καθαρῶν οἰκιστῶν, καὶ ἐπιση
 μης πολίτης πυχάνη ἀντὶ σῶ. Sic μαλακίας, ὁ μαλακός. vnde μαλακίαν εἶναι,
 vt ἀματίας, de eo dictum qui mollis est, & laborat mollitie. Xenoph. μαλακίῳ
 καυχεύεσθαι, ὁ δὲ παγετός τὰ ἴχνη ἀφανίζεσθαι ἐπισημῶν. καὶ αἱ κῶες μαλακίῳσαι τὰς
 εἶνας ἐ δούωδ' ἀδάνειδ' ἰνφρμίτῳ νarium laborantes, & mollitudine.
 τολμητίας, ὁ τολμητός, ἀπικώτερος tamen τολμητής. τολμῶν autem non
 tantum audere significat, sed etiam sustinere, hoc est quippiam graue
 in animum inducere, & sibi imperare. Quintil. Sed non sustineo con
 sciū esse mīhi dissimulātī. Lucan. in septimo, Sustinuit votis etiam
 tum credere dignos Coelicolas, id est potuit. Celsus in tertio, Et qui
 ample valetudinarios nutriunt, quia singulis summa cura consulere
 non sustinent, ad communia ista confugiunt. Seneca, Non sustineo
 eum deserere, cui dedi vitam. Dinarch. καὶ Δημοσθ. καὶ δεομένων καὶ ἰκε
 τῶν δούωσαι τὰ ζητήματα. ἐπὶ πλὴν φῶ πόλεως σωτηρίῳ, ἐκ ἐτόλμησεν ὁ μισθῶ
 τας καὶ ἀναχρονόμης, ἀπὸ πολλῶν ζητημάτων ὧν ἔχει δέκα μόνον τάλαντα δούωσαι.
 id est sustinuit repudiare preces supplicantium, nec dare quod postu
 labant. Isocrat. τίς γὰρ ἰκετόντων τολμησῶν ἢ τὸν ἠπῶν αὐτῶν, ἢ τὸν ὑφ' ἑτέροις ὄντας,
 πρῶτα πρὸς τὸν μέγαν δούωσαι ἔχοντας. Ponitur & pro κατεργῶ καὶ ὑπερμύω.
 vt in vltimo Odyssae, ἀλλ' ἐπεισίντε κακοῖσιν ἐνὶ πτόλῳ ἢ δὲ βολῆσιν. αὐτὰρ δὲ
 τέως μὲν ἐτόλμα. ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν βαβυλωνίῳ καὶ ἐνιστόμυλος, τετλιόλι δὲ
 μῶ. Contra ἀνέχομαι, id est ὑπερμύω & κατεργῶ, ἀντὶ τοῦ τολμῶ ponitur. ἀνέχομαι
 Iosep. in secundo contra Apionem, οἱ γὰρ πισθύνοντες ἐπισκοπεῖν θεοῦ
 τὸν ἐκ αὐτῶν βίος, εἰδὲν ἀνέχοντα δὲ ζαμαρτέρι. ὑπερμύω etiam ipsum sic acci
 pitur sapissime. vt apud Demosth. ὑπὲρ τὸ σέφαις, τίς γὰρ ἐκ ἀρ ἀγάγειτο
 τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων φῶ ἀρετῆς, οἱ καὶ πλὴν χάρα καὶ πλὴν πόλις ἐκλι
 τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων φῶ ἀρετῆς, οἱ καὶ πλὴν χάρα καὶ πλὴν πόλις ἐκλι

ἀματίας

ἀματίας

ὀνηματίας

ὀνημα

οἰκιστῶν

μαλακίας

μαλακίῳ

τολμητίας

τολμητής

τολμῶν

Sustinere

ἀνέχομαι

ὑπερμύω

ἔπειρ ἠπέμψον, ἕως τὰς τριήρας ἐμβάντες, id est animum inducere potuerunt. **Lingua vernacula dicitur, animū vel cor habere potuerūt, & vt Itali loquūtur, satis fuit animi.** πλάσματος λόγος, ὁ πεπλάσμενός, cōmētitiūs, **qui etiā πλασματώδης dicitur.** Aristot. in. xii. ἔπειρ μετὰ τὰ φυσ. ὅτι ἄλλ' ἰνὼν ἔντε τοῖς ἀδνητοῖς ἀδύατον εἶναι, ἢ ἅμα, πλάσματος ὁ λόγος, ἕξεν δὲ μὴ ἢ ἐν τοῖς διατηρῆμασι, ὅτι ἅμα δύο εἶναι ἀδύατον. **Quibus verbis significat cōmentitū esse quod quidam aiēbant, ἢ τοῖς ἀδνητοῖς εἶναι τὰ μαθηματικά.** πλάσμα, cōmentum & simulatio, hoc est χημασμός. **πλάσμα etiam verbū erat theatricum, & artis tibicinum.** Theophr. in quarto de tibiis loquens, **quæ ex calamo fiebant, τινεὶ δὲ φασὶ τριένον τε χησιμὸν καὶ καυλιόσεως βράχαις δῆλός, καὶ καταπλάσματα τὰς γλώττας ἔχειν.** τοιοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος ἀυλοῖσι. **Et ἀπλάσως ἀυλοῖ, ὁ ἀπὸ πλάσματος.** Ibidem, τῶν δὲ τῶν μὲν ἀγίων εἶναι πρὸ ἀναγινώσκον μὴ, ἢ νικῆ ἠύλου ἀπλάσως, ἢ π' ἀρεκτῆρα. πλάσμα, etiam speciem significat. **Gregor. προσιόντες αὐτοῖς μετὰ φιλικῶν πλάσματος, amicorum specie.** ἐκτροπίας ὄνομα, ὁ παραστραπέτης, vappa. **Alciph. ἐκ τροπίας δὲ ἡμεῖς καὶ δόξιν πῖνον.** hoc est ἐκπελασμός καὶ ἐκτροπία, **qui etiam τροπίας dicitur.** τροπίας ἵππῳ Aristoteli est, **qui domi nutritus est, non in armento.** Aristoteli. in octavo de histor. animalium, ὁ δὲ τροπία ἵπποι πλάσσει ἀβρωσιμάσι κάμνουν. **Dicuntur autem τροπία ad differentiam ἢ φορβάδων, id est gregalium, & armentitiorum.** κυματίας, **τίας ἡρατῶς ab Herodoto dicitur vndabundus, ὁ κυματῆρ, ὁ κηματίας, qui ruptis laborat, id est τοῖς ἐρημασί.** Dioscor. ἀφελῆ ἰχθυαδία κῆς, τρομαδία, κηματίας **Galen. ἢ δὲ διαίρησις ἐν ἐνώσει, ἢ μὴ δόξιν, ὅνομα δόξιν κατὰ γμα.** κατὰ δὲ τὰς νόσους ἵνας, ἀπλάσμα. ἢ δὲ τῶν μῦς, ἐκπῆ τε καὶ ἐρημα. **ἐρημα, vt alii dicunt, ἀγῆς ἀνός ἐρημα, ὅτι ἀρεκτῆρα, ἢ φλιβοδ.** στρέμμα. **στρέμμα, δὲ ἀρεκτῆρα ἀβρωσι.** Aegineta autem, τὰ ἐρηματα μὴ (inquit) **ἐκχύμωσι, σὺν ἐκχύμωσι γινέσθαι πάντως, ὁ δὲ ἀπλάσμα γίνεται διασπασμῶν ἀνῶν ἵνων.** Est autem **ἐκχύμωσις καὶ ἐκχύμωμα, sanguis collectus in loco contuso.** **ἐκχύμωσις.** ἐκχύμωσις idem quod **ἐκχύμωσις.** Aristoteli. in quarto ἢ μετὰ τὰ φυσ. ὅτι δὲ ὁμοίως ἐν φάει ἀδύατον εἶναι γενεῶν παῖδα ἢ ἀνδρα, ἐκχύμωσι. **Et in secundo de generatione animalium, τοῖς δὲ μὴ γενεῶν, ἀλλ' ἐκχύμωσις διατελεῖ ὄντας.** **In Problem. vtroq; eodem loco vsus est, quasi different, ὅτι συνδυάζει** **vet ἢ ἐκχύμωσι καὶ ἐκχύμωσις.** **ἐκχύμωσις, effceminatus, ὁ ἐκπεπλάσμενός.** **Herodotus enim vtrunq; pro eodem dixit.** Lucian. ὄνομα δὲ ἀκλυδία, ὁ βάρβαρος, ὁ μάλα θανάτος, ὅθεν ἐκχύμωσις. **Greg. πάσης ἐκχύμωσις φύσει ἀφῆσκη, ὄντε ἕξεν ἔπειρ δὲ ἴππῳ κατ' ἐσίαν ὑπάρχει.** **ἐξωμίας, exertus.** **ἐρυθρίας, ruber, rubicundus, Aristoteli. vt ὀχρία, pallidus. sic enim scripsit in Prædicamentis, ὅτι γὰρ ὁ ἐρυθρίων διατ' ἀρῶνεται, λέγεται ἐρυθρίας, ἔπειρ ὁ ὀχρίων διατ' ἀρῶνεται, ὀχρίας. ἀλλὰ μάλλον ἔπειρ πεπλάσμενός τι, ὡς πᾶσι μὴ τὰ τοιαῦτα λέγονται, ἰοπίησι δὲ ἐ.** **ἀνθρακίας, ater vt carbonarius, titiona**

πλάσματος
πλάσματος
δης

πλάσματος

ἀπλάσως
ἀυλοῖ

ἐκτροπίας

τροπίας

κυματίας
κηματίας

ἐρηματα

στρέμμα
ἐκχύμωσις

ἐκχύμωμα
ἐκχύμωσις

ἐκχύμωσις

ἐξωμίας
ἐρυθρίας καὶ
ὀχρίας

ἀνθρακίας

rii faciem habens. **Lucian. de Empedocle, ἀνθρακίας τις ἰδέσθαι, ἢ ἀποδοῦ**
πλέως, ἢ κατωπὴρ μύθος. μετωπίας, fronto. ὁ ὀφθαλμοπῆρ **inquit Poll.**
Sic ὀφθαλμίας, ὁ ὀφθαλμῶς. φρουαγματίας de equo proprie dicitur, vt φρού φρουαγματίας
αγμα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ ἢ ἄλογισως ἐπαιρομῶν. **Plutarch. in Anton.**
πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομῶδῃ καὶ φρουαγματίῳ ὄντι, καὶ κενὸν γαυριάματος μισοῖ.
Translatio est ab equorum ferocia. καυχηματίας, gloriosus & ἰα καυχηματίας
ctator. μιζίας, ὁ μισθῶν. παραζίας, ὁ παραχώδης. ἐκκόπῳ, excindo, ἐκκόπῳ
penitus extirpo, prorsus abrogo. ἐξέκοψε τὴν φρουαγίαν, ἢ κατέσκαψε δὲ φρού
ριον. Galen. in. x. Methodi, ἀρεκτῆρα τὸν πρῶτον ὅτι μόνον ἰατέρα, ἀμελοῦντα ἔχει
ἀιτία, ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκόπῳ ἀμελοῦντα ἔχει. **περικόπῳ, circuncido, refe** περικόπῳ
co, dimutilo. Inde ἢ ἔρμῳ περικόπῳ, apud Andocidem **περὶ μυσθίων.**
& Alcibiades delatus ob eam causam fuit, quasi τῶν ἐρμῶν περικόπῳ. περικόπῳ
Et περικόπῳ, quod circuncisum est. Vnde priuatim appellant περικόπῳ
κόμματα ea quæ cocci auferunt ex carnibus, & circuncidunt. Apud
Athenæum genus est edulii, libro quarto, εἶτα δὲ εἰς δὲ κοινὸν ἡρώδης καὶ
περικόπῳ. περικόπῳ, etiam opes imminuo, vt ὑπὸ κόπῳ, imperium cir
cuncido, spolio. cū accus. & genitio. Plutarc. in Lucul. loquens de Tigrane,
ἔχωρ δὴ ἡμίονο ἢ πάσης τε περικόπῳ ἔχει Ἀσία, ἢ πόλεις ἐκλιπίδας εἰς κη
δίαν ἀνακομίσθαι, id est spoliat, & imminuit. Idem in Ant. καὶ σῆρ δὲ ἡμίονο
με τῶν πόλεων προσημασῶν ἀδύατος, καὶ περικεκομῶν χηματῶν, ἀνδραπό
δων, ζυγίων. Et in Cæsare, ἄλλοτερον δὲ περικεκομῶν τὸν νόμον, ἢ ἀναγκαῖον
ὄντι διατ' ἀπῶν τὸν κίνδυνον. Demosthen. τί οὖν ὅτι τοιοῦτο; δὲ πρῶτον
ἢ ἢ βόλεται, καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον ἐπιστῶν περικόπῳ καὶ λωποδυτῆν ἢ ἐκλι
πων, id est singulorum opes accidere, ciuitatesq; spoliare. vt Liuius,
Accisæ à Camillo Volsorum res. Virgil. Accisus coget dapibus
consumere mensas. Accido etiam περὶ τῶν καταναλίσιων, ἔκχῳ, & ἀπο Accido
κνώω græce dicitur. Demosthen. autem pro eo vsus est quod refecare
ungues & circuncidere alas dicitur lingua vulgi. ἐκχύμωσις **Græci dī** ἐκχύμωσις
cūt, & ὀνυχίωσις, quod quidem ad ungues pertinet. vnde ὀνυχισμῶν ἔπειρ
δα ab Aegineta & Dioscor. dicuntur, quarū unguis, id est δὲ λαδὸν, exē
ptus est. Et ἀρηνυχίωσις, ἢ ἀρηνυχισμῶν, unguū putamina. Inde illῶν sym
bolum Pythag. ἀρηνυχισμῶν μὴ ἐπιστῶν. ὀνυχίωσις autē, & ἐκχύμωσις dī
cunt δὲ λεπτολογεῖν ἐκχύμωσις, Athen. lib. tertio, καὶ ὁ κώπῳ ἀρην
υδίας, γάστρων ἔπειρ ἢ κοιλιοδουμον ἀνθρώποις, ἔπειρ ἄλλα σὺ δόξα, ἢ λόγος διεσοδικῶν
ἔπειρ, ἐκχύμωσις μνησθῆναι, ἢ ἔπειρ ἢ λόγος χάριτος ἀπῶνεται ἔπειρ, ἀλλὰ τὸ λό
γον ἀπῶνεται περὶ ταῦτα κατεπίδησις κατῶν, κατῶν κατῶν, ἔπειρ ἐκχύμωσις
ονυχίωσις τε πάντα τὰ προσημασῶν τῶν σαυδιαλεπμῶν, τὰς ἀκάνθας σαυδιων, id
est cauillatē & sōphistice verfas quicquid à quoq; dicitur, & in vnū
quodq; verbum à diferente prolaturum inquiris cauilloso subtilitate,
oiaq; ad disputatiōnē reuocās; & velut ad unguē vis omnia esse exacta

φρουαγματίας

καυχηματίας

περικόπῳ

περικόπῳ

Accido

ἐκχύμωσις

ἀρηνυχίωσις

ὀνυχίωσις &

ἐκχύμωσις

inter loquendum, vt ne scrupulus quidem vllus maneat. hoc est, και δι' ὄνυχος ἀκκριβοῦν. Δι' ὄνυχος ἀκκριβοῦν dicūt, quod Latīni ad vnguem exigere vocant. Plutarch. πρὶ τῶν ὑγιῶν πρῶτα γυμνασμάτων, ἢ μὲν οὖν ἀκριβῆς σφόδρα, ὅτι ὄνυχος λεγομένη διαίτα, δὲ σῶμα, κομιδῆ φοροδεῖς πρὸς χεῖρας, καὶ σφαλορὸν, ἀνορὶ δὲ φθί ψυχῆς ὅ γὰρ ὄνυχος σῶμα, φοροδεῖς vocat per metaphoram. φοροδεῖς enim est meticulosus, ad omnem strepitum expauescens. Πρικοπιή etiam aliud significat ᾧ περιαιρέσειν, vt apud Polybium de elatione funerum apud Romanos loquentem, ταῦτας δὲ τὰς ἐκείνας ἐπὶ τῶν οἰκείων μεταλλάξαι ὡς ὑπὸ φωνῆς, ἀγασθῆναι ἐς τὴν ἐκφορὰν πρὸς ἀθένην ὡς ὁμοιωτάτα εἶναι δοκῶσι κατὰ τὸ δὲ μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλω περικοπιῶν. Hic πρικοπιή significat, nisi fallor, τὰ πέρατα τὰ σώματα, hoc est lineamenta, ὅτι τὴν τὰ σώματα περιγραφήν. Ponitur & ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus, & bonis hominis. Συγκόπη, concidere, id est pulsare, contundere, vt. Pugnis concisus adorat, apud Iuuenalē. Συγκόπη δὲ αἰ est animo linqui. Galen. ὅτι γε ἡ δὲ αἰφύνης συγκόπεται, repente linquuntur animo. Idem, ἔνιοι δὲ ἀπαδέντες, ὅτι μετὰ νοτίδος ὑπὸ φθί ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον. Et συγκοπιή, similitis est deliquio. Idem, ὅτι συγκοπιῶν ἔτι γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλὰ μὲν ἀλλὰ λυγρὰ φύχιας. Et συγκοπιή, quae huiuscemodī deliquia inducunt. Idem, ἢ μὲν οὖν τριάντη διαθήσεις ὀλέθριος τε ὄζει ὅτι συγκοπιή. Alibi παροξυσμῶν συγκοπιῶν dixit. Hic affectus accidit febricī tantibus multis ex causis, vt inquit Aegineta. Addēdū autē supradictis, quod multa verba in praesenti actiua voce effertur, quae in futuro voce passiuā fortiuntur apud Atticos, quorū hic aliqua enumerabo. ὁμιώζω ὁμιώζομαι facit, & ponitur ἀντὶ τῶν δίκων δίκωμι, penas luo, & pro mulctor. Xenoph. in. ii. ἐλλωμῆ, de morte Theramenis loquens, λέγει δὲ ὅτι ἐν ῥήματι, ὅτι τὸ αὐτὸ, ὡς ἔπειν ὁ Σάτυρος ὅτι ὁμιώζω ἐπερ ἢ μὴ σιωπῆσθην, ἐπῆρετο, ἀντὶ σιωπῶ, ἐν ἄρα ἔφην ὁμιώζομαι, num igitur si taceam, pœnas non pendam? Demosth. itidem ὁμιώζομαι dixit. βαδίζω etiam licet sit neutrum in βαδίζομαι exit. Demosthen. ἢ τὴν ἀριστογὰ πῶς δ' ἐς δὲ μητρῶν βαδισθεῖ, ἀντὶ βέλκω. Gregor. τῆς μεγάλης τῆς Χριστοῦ κληρονομίας ἔπειτα παυσόμενος, ἀλλὰ ἐπὶ πλείον βαδισμῶν. τῶς etiam ἴσεται facit. Συγχωρῶ συγχωροῦμαι. sic em̄ Demosth. dixit, & Plato in Philebo, & in Epistol. Et ἀπὸ τῆς Σπυδαζω παυδάσομαι. ἐπαινώ fere semper ἐπαινεσομαι facit. Gregor. ἀρετῆ δὲ ἐπαινώ, θεῶν ἐπαινεσομαι. Ἀπαντῶ, ἀπαντήσομαι. Xenoph. ἀπαντήσομαι τῶς κλημῶν. ἀκούω etiam ἀκούσομαι. Et ἵπακνῶ ἵπακνῶσομαι. Idem ἀπακνήσομαι, ἀντὶ τῆς ἀφοδύσω dixit. Et διώξομαι, persequare. ἀνατρέφομαι, euertam. Διαμαρτάνω, διαμαρτήσομαι. ἄμαρτάνω, ἀμαρτήσομαι. Idem, ἐθέλησας δὲ διδῶ τὰ μέτρα, ἐγὼ δὲ συγχωρήσομαι. ἐγκωμιάσομαι. Plato in Sympos. εἰναικα ἡμῶν ὁμολόγου ἔν τῶν μέρα ἐγκωμιάσομαι ἢ ἔρωτα. Idem, πρὸς ἑρῆν γὰρ ὡς ἔοικεν, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τὸν

Δι' ὄνυχος ἀκκριβοῦν.

φοροδεῖς πρικοπιή.

συγκόπη.

συγκοπιή συγκοπιῶν.

πρὶ τῶν μέλλοντων.

ὁμιώζω.

βαδίζομαι ἴσεται συγχωροῦμαι, & similia.

ἔρωτα ἐγκωμιάζω δόξα, ἐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται. Isocrat. πρὸς φιλιπ. ὅτι μέλλω σοι λόγῳ πέμπειν ἐκ ἐπίδξην ποικιλόμυρον ἐδ' ἐγκωμιασόμενον τὸς πολέμους τὸς διὰ σε γεγηυμένους. θέω θύσομαι. Xenoph. ταχὺ μεταδύσον. ἀντὶ τῆς δὴ ἔξοσι. Facit etiam ὀδυρόμαι ἀπικνῶ, vt πλοῦσομαι πλοῦσομαι. Thucyd. in tertio, καὶ ὁ μὲν ταῦτα δράσας, ἐμείλην ἀποπλοῦσον. Paul. in Lacon. ὅπως ἀναπλοῦνται ἐς τρούαν, ἢ δίκας δυνήσονται πρὸς Ἀλεξάνδρου λαβῆν. φόβω φόβομαι καὶ φόβος. vtroque enim Demosth. vsus est. τίκτω τέξομαι καὶ τέξω. γνώσομαι ἀναγνώσομαι, λήψομαι, βήσομαι, ὄφομαι, semper voce passiuā. Verū huiusmodi μέλλοντες saepe passiuē etiam accipiuntur, vt ἐπαινεσομαι ἀντὶ τῶν ἐπαινεθῶσομαι, vt ἐλιθῶσομαι ἀντὶ τῶν ἐλιθῶσομαι. Antiph. ἴσως ἢ δὴ οἶν πλέον, μάλλον ἐλιθῶσομαι ἢ τὸ φιλονεῖ. κατασῆσομαι ἀντὶ τῶν κατασθῆσομαι. Lyf. πάντων γὰρ ἄρ ἀθλιώτατος ἡ γνοίμην, ἐφυγὰς ἀδίκως κατασῆσομαι. ἀνασῆσομαι, ἀντὶ τῶν ἀνασῆσω. Xenoph. ὅταν μέλλω τὰς νυκτορῆνας φυλακὰς κατασῆσομαι. ἄλωσομαι, ἀιρεθῆσομαι, καὶ ἐλεγχθῆσομαι. Antiph. σαφῶς ἂν ἢ δὴ ἀλωσόμην ἄντι τῶν ἀιρήσω. Idem, αὐτὸς δοκῶν φονεὺς εἶναι, ἀνοσίως ἀλώσομαι, id est damnabor. Aeschines, δικαίως δὴ πρὸς ἀλώσει τὴν γραφὴν ὁ κτησιφῶν, id est ἐλεγχθῆσει, κατακριθῆσει. ἐρέσομαι τραφῆσομαι, περῆσομαι. Lucian. πρῶτα μὲν δρέψω ἡνικῶς, educabere. Διακονῶ δὲ μὲν ἢ διακονῶσομαι passiuē dixit Xenoph. ὀνήσομαι ἀντὶ τῶν ὀφελῆσομαι, Synes. ἐάσομαι, sinar. Thucyd. πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ἢ θαλάσσιοι, ἢ προσεῖδ' ἐδὲ μελετήσομαι ἐασόμενοι, ἄξιον ἄντὶ δρῶν. Idē, ἔρ ἢ ἢ μὲν πῶς βραχέα ἡδύσα, μεγάλα ἐμῶσεται. ἀντὶ τῶν βλαβῆσομαι, ζημιωθῆσομαι. Plut. οὐδὲν γὰρ ἀνέβη φθί ὀπλιτῆς καὶ φάλαγγος. ἀλλὰ σωτηριεῖται πάντα, καὶ καταβῆσομαι τῶς ἰσταντοῖς. ἀντὶ τῶν σωτηριεῖται καὶ καταβῆσομαι. Aristot. ἀλλ' ὀξεία μὲν τῶς δέοις δὴ δάξομαι, id est ἐδιδάξομαι, διδάχθῆσομαι. Στρήσομαι, εὐρηθῆσομαι. Isocr. πρὶ τῶν γυμνασίων, καὶ τότε μὲν ὑμῶν, καὶ ὑμῶν τῶν πῶς εὐρηθῆσομαι. qd etiam ἐσθῆσομαι dici potest. ἐπιβουλοῦμαι ἐπιβουλοῦσομαι, ἐπιβουλοῦσομαι. Xenoph. in quinto παυδάσας, Διλονοῦν ἐπαδῶν σὺ ἀπέλθης, ἐπιβουλοῦσομαι, καὶ οἰκῶ ὄλθω. μέλλοντες autem δόπεροι μέσοι raro leguntur, vt πειθῶμαι ἀντὶ τῶν πειθῶσομαι. Aristoph. ὅτι πᾶσι πειθῶ. πειθῶμαι δὴ τὰ σοι. Sic πειθῶμαι δόπεροι. factum ἀπὸ τῶν ἐπεισον. Contra passiuī μέλλοντες ἀντὶ τῶν μέσων ponuntur. Isocrat. in Archid. εἰ δὲ ὅτι φοβηθῶσομαι τὰς κινδύνας, ἐς ἡλλὰς τὰς χάς κατασῆσομαι ἡμᾶς αὐτὰς, ἀντὶ τῶν φοβηθῶσομαι. μεταμελήσεται ἀντὶ τῶν μεταμελήσεται. Xenoph. in secundo ἀπομνημ. Δάσαν δὲ ἢ τὴν ὀργὴν κωλύειν ἐς τὸ κῶν. μεταμελήσομαι προίεναι, ἀπὸ τῶν μεταμελή ἀπρῶσῶς dixit, vt βαδισόμενος a verbo neutro formatum est.

μέσοι μέλλοντες ἀντὶ τῶν παθητικῶν.

Verum enimvero, quando iam satis multa de verbis differuimus, ad alias voces transeundum est. imprimisque nisi dicitur, enarrandum, quod adhuc distulimus. Est autem nisi dicitur, interdum affirmantis & annuentis, & significat, etiam. Xenoph. ἢ καὶ δίδως μοι ὅτι πάπτε ταῦτα; νῆ δὴ α.

φάναι, ἐγὼ σοὶ εἰ δὲ πάλιν, τὸν Ἀστιάγῳ, etiam inquit Astyages, o puer ego tibi dono. Sicq; dicitur ἐν τῇ καταφάσει νῆ δία, vt ἐν τῇ ἀποφάσει μὰ δία. **Seruit etiam interrogationi quæ vim habet ironiæ. Demosth.** πρὶ σε φάνει, εἴτα ἐγὼ πεθερικῶς ἐν τοσούτοις καὶ ταύτοις πλὴν πάντων ὑπὲρ ἧν τῆς ἀλλοίσι συμφορόντων ἐδέξασαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον ἕνα ἐφί συμβεβηλὸς ἔστι, τί ἐμελλοῦ κελύβην; ἢ τί συμβεβηλόσων αὐτῆς κείνης; μνησικακίῃσιν νῆ δία, πρὸς τὰς βελομυλίας σὺν τῇ προφάσει ζητήσιν, διὰ ἅς ἅπαντα προσκόμμεθα, συμφορόντα. **Ita ego, qui vidissem civitatem in tot talibusq; libentem fecisse, vt pro aliorum commodis certamina periculaq; susciperet: quid tum ipsam hortari, quid auctor ipsi esse debui, vt faceret, cū pro ea quodam modo iniretur consultatio? Scilicet censere debui, vt iis ad animum reuocatis quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret qui tum salutis suæ subsidium ab ea postulabāt, velamentaq; causificādo quæreret, quibus omnia commoda speciose proderemus? Sequitur enim, καὶ τίς ἐκ ἂν ἀπέκτινέ με δικάως; & reliqua. At quis merito non interemisset? Idem πρὸς Λεπίην. ἢρ δὲ τὸτό τις ἐρωτᾷ, τί πρὸς θεῶν ἐρεῖσθαι; ὅτι νῆ δία ἡσάν ἕνεσθαι ἧν ἐυρημύων πλὴν ἀτέλειαν ἀνάξει; **Quod si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? q; nō nulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerāt, indigni eo beneficio erāt? Qua voce ostendit turpem futuram respōsionem, vel, nempe quod nonnulli; sed ita, vt pronuciatiōne adiuetur. Subdit enim statim, εἰδὲρ οὐκ ἔστι πρὸς ταύτα, & cætera. Cicero de Natura Deorum, Quarum tandem voluptatum; nempe ad corpus pertinentium: nullam enim aliam nouistis. Et in Philip. Legionēs abducis a Bruto, quas; nempe illas quas ille ab Antonii scelere auertit. Est em̄ vtrobīq; interrogatio, responsi fiduciam præcedens. Tacitus lib. xi. At cum Senonibus pugnauimus, scilicet Volsci & Equi nunq̄ nobis aduersam acie instruxere; Iuuenal. Scilicet expectas; vt tradat mater honestos, Aut alios mores q̄ quos habet. Est etiā hæc vox νῆ δία, accommodata ἀthyphorīs, ita vt respōsionί congruat, vt idē πρὶ σεφάνου, καὶ φησιν, ἀλλὰ εἰ ἴ κεφάλου καλῶς, τὸ μνησικακίαν γράφω φυγῆν, νῆ δὲ ἀνδραμόνγε, ἀλλὰ τί μᾶλλον ὁ πολλὰκις ἴδω φυγῶν, μνησικακίαν δὲ ἐξελεγχθῆς ἀδυνάτων, ἐν ἐγκλήματι γίγνοιτ᾽ ἂν δὲ τὸτο δικάως; **At em̄ inqt, pulchrū illud Cephalί, hoc est pulchra illa laus Cephalί, causam nunq̄ dixisse, & quidē etiā fortunatū. & πρὶ πρὸς αὐτῶν. Οὕτω τίνων ἀρετῶν ἢ πολλῶν ἢ πάντων καθ' ἑμῶν πεπερασμένως, πρὶ τῶν λέγει, τί δὲ ἂν ἔστι τις πρὶ Δημοσθένους, ὅς ἴ περὶ βελομυλίας, νῆ δία, ἔπε βέλομυλίας ἔπε μὴ, πρὸς ὅλῳ πλὴν πεπερασμένῳ ἢ ὅς τινὰ ἔπε ἐπιβεβηλομυλίας, quid autem de Demosthene dicere quisq̄ digne poterit, qui legationis sociū accusare nō vereatur; prorsus quidem ipse, seu velim, seu nolim, quippe per totam illam legationem infidiis huiuscemodί a te petitus, vel******

Nempe.
Scilicet.

sic, accuso ego vero siue velim siue nolim, qui in ea legatione perpetuis a te infidiis petitus sim. Accipitur & aliter, vt apud eūdem, ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νῆ δὲ ἀκότως γε, Veruntamen dicturus & quidem merito est, vel, & merito utiq;. **Seruit etiam confessioni, quæ tamen secū affert causam facti, vt idem πρὶ ἧν ἐν χερσονήσῳ vsus est, οὐκοῦν ἡμῶν μὴ μὴ δ' ἀναμύων ἀναπλευσῶν, ἐκεί δὲ μνησικακίαν ὑπερβόησας βουθίας, ἔδερ αὐτῶν ἀφελωλέων κωλύσθαι, νῆ δία, κακοδαιμονέσσι γὰρ ἀνθρώποι, καὶ ὑπερβόησας σὺν ἀνοίᾳ; πάντῃ ἀλλ' ὅμως αὐτῶν δὲ σὺν ἀνοίᾳ, συμφῆρα γὰρ τῇ πόλει. **Qui fermo vim quandam interrogationis obtinet) ita nihil causæ est quin ipsi perituri sint. Sane quidem nihil. Quippe homines insaniunt, summaq; sunt dementia præditi, prorsus quidem illi: sed tamen reipublicæ interest, incolumes eos seruari, vel sic, quid nī perituri sint homines summa insania præditi; hoc est, πῶς γὰρ οὐ. Nī δὲ etiam cum ἀλλ' νῆ δὲ, ἀλλὰ, ἀλλ' ἰunctum ἀνδυποφορικῶν est, vt at & atenim latine, quod Liuius perne ad verbum, at hercule dicit. Idem Demosth. νῆ δὲ ἀλλ' ὅπως ἔτυχε **At hercule ταύτα τὰ γράμματα ἔσκη. At enim ipsæ literæ obscuro quodam loco, temereq; positæ sunt. Hoc enim significat ὅπως ἔτυχε, quod statim docebimus. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλῳ ἔστι ἰδῶς ἐφί ἀκροπόλεως ταυτησί, πρὸς πλὴν ἀδύων ἔσκη. Immo vero cum tota arx ipsa sacra sit, propter Mineruam collocatæ sunt. Alibi addita γὰρ particula, quæ ipsa interrogationibus conuenit, vt πρὶ πρὸς αὐτῶν. Nī δὲ οἱ νεοὶ γὰρ ἡμῶν δὲ ἐκείνων ἔσοντ' ἢ ἀγῶνα βελτίους; εἰ οὐ καὶ δὲ τὸνδε οἱ πολιτὸν ὀμῶν, δὲ ἔπε τὰ μέγιστα κινδυνόει τῇ πόλει, **At enim iuuenes nostri ob illud iudicium illamq; animaduersionem, ad frugem morum meliorem redigentur, atqui & ab hoc quoq; magistratus emendabuntur, quorum sub manu reipub. summa periclitatur. Et πρὶ το σεφάνου, νῆ δὲ ἀλλ' ἀδίκως ἦρξα. **ἔτα πρὸς ὅτε με ἐσθῆρα δὲ λογισαί, διὰ τί εἰ κατηγόρησας; **At ego inique magistratu functus sum, ita ne vero cum tu adesses eo tempore cum ego apud rationales rationem gestī magistratus reposcebar, tu me eo nomine non postulasti: Ponitur & sine ἀλλὰ. Isæus ὑπὲρ το κλήρος πνῆξας, ἴσως γὰρ ἦν νῆ δία, πᾶρρυγοῦ καὶ φᾶνλοῦ πρὶ εἰ πλὴν ἐκμαστῆριαν πρὸς το πνῆξας φασὶ ποιήσασθαι ἔπει, ὡς τε ἔδερ θανμασὸν ὀλιτωρὶδῶν ἦν εἰ πρᾶγμα, καὶ πῶς; **At fortasse nihil ad rem pertinebat, & aspernandum erat, de quo testificationes esse factas isti dictitant, quo tandem modo? Cicero in Verrem, **At enim ita commissæ sunt ab isto, vt non cognita sint ab omnibus, hominem esse arbitror neminem, quin, & reliqua. Liuius, **At enim pauci quidem sunt, sed ingētes corporibus animisq;, effigies immo umbræ hominum. Græci in huiuscemodί anthyphorīs ascribere solent interrogationis notam, quo facilius intelligātur. Cicero rursus in Catone, **At caret epulis exstructisq; mensis, caret ergo vinolen********************

At enim,
At hercule

vtiq; eodem mecum criminē irretitos vltimo supplicio condemnauerunt, & reos peregerunt. Plato in secundo de Repub. **Αλλά γν φήσει τις** & ῥάδιον λανθάναν κακόν ὄντα; & δε γρ ἄλλο εἶδεν φήσομεν ὀπιτετές τῶν μεγάλων. **ἀλλ' ὅμως ἐ μέλλομεν ὀδωμονήσασιν, & cetera.** Et notā habet interrogatio nis, vt **ἀλλὰ δὴ,** quo ibidem pro eodem vtitur, **ἀλλὰ δὴ** διὰς ἔτε λανθάναν, ἔτε βιάσθαι δυνάσων; & κοῦν ἐ μοῦ μὴ εἶσιν, ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνδρωπίνων μέ λει, ἢ μὴν ἢ μελτέον τῶν λανθάναν. Et in decimo, **ἀλλὰ δὴ** ἐ μὴ δημοσία, ἰδίᾳ ἕσιν ἢ γεμῶν παυδίας αὐτοῖς ῥῶν λέγεται ὀ μνησθαι γνέσθαι. Et rursus ibi dem eodem modo. Accipitur etiam **ἀλλὰ γν** simpliciter pro sed em, vt apud Demosthenem πρὶ σεφάνου, **ἀλλὰ γν** παρὰς ὄν πλὴν πενίου ἀλλάσσαι τ' ἄν τις, πρὸς αὐτὰ τὰ τρῶπε σὲ βαλιζομαι κατηγορήματα, Verum enim uero, cū hęc mihi prætermittenda esse censeam, quorum paupertas tua depre cari crimen quorundam opinione possit, ad propria iam crimina mē tis tuæ, morumq; tuorum veniam. Sic Isocrat. in plataico pro at vero vsus est. Greg. **ἀλλ' ἔ γαρ** ἐ μέλλει ταῦτα ὀσφν ὀ φθόνου, Sed enim futurū erat vt non diu hęc esse fineret inuidia. hoc est, inuidiæ parens. Cice ro pro Cœlio, Sed enim hic facta illius viri mentio vocem meam fle tu debilitauit. **ἀλλὰ** etiam sola per se hypophoricam vim habet, vt apud Latinos. Lucian. **ἀλλὰ** κακῶς γνί τις φήσ εἶσιν γν αὐτοῖς, At improbi quidam (inquis) sunt inter eos. Alibi, **ἀλλ' ἐ γλῶ ἴσως** φήσας, At oportuit inquis. Cicero in Catone, At non est voluptatum tanta quasi τί tillatio in senibus, **ἀλλ' ἐκ ἐσι** ἢ δονῶν ποσῶν, διορ γάργαλ, vt vertit Gaza. Ipsum autem **ἀλλὰ** interrogationibus congruit. Demosth. πρὶ σεφάνου, τί γαρ ἢ βολόμνοι μετεπέμπεσθ' ἄρ αὐτοῖς γν τῶν τῶν καίρῳ, ἐπὶ πλὴν ἐρῶν; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἄπασιν ἀλλ' ἐπὶ τῶν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοῖς πρὶ ἐρῶν ἐ βελόμει. Hic **ἀλλὰ** vicissim percuntationi & responsioni seruit. Quā tandem ob causam eos euocaretis; ad pacem; at pax iā erat omnibus. an ad bellum potius; at ipsi de pace in consilium iam ibatis. Cicero vt pleraq; Græcorum (id quod hisce Commentariis magna ex parte ostendere conamur) sic hoc ad verbum expressit in Verrem; atq; ita expressit, honestiora sæpe vt reddiderit atq; explicatiora, Cognitorē ascribit. Sthenio. quem cognatum aliquem aut propinquū; nō. Ther mitanum aliquem honestum hominem, ac nobilem; ne id quidem. at Siculum, in quo aliquis splendor dignitasq; esset; minime. Idem in fine tertiæ in eundem. At mores commodi; quis contumaciōr; quis inhumanior; quis superbior; at hęc sine cuiusq; malo; quis acer bior; quis crudelior; Alibi, Tanta ne amentia præditus fuisti, vt in re tam clara tabulas publicas corrumpere auderes; at quemadmo dum corrupisti; nonne ita, vt omnibus nobis tacentibus ipsæ ta bulæ condemnare te possent; Lys. Διὰ τὶ γν ἄρ καὶ τύχομαι τοῦτῳ ὑμῶν.

ἀλλὰ δὴ.

Sed enim. ἀλλὰ. At.

Cicero ple raq; græca in latinam linguam transtulit.

πῶς τῶν ὄντων δὴ ἐμὲ τις εἰς ἀγῶνα πῶς κατὰς ἀπώλειε πλὴν ἕσιν. ἀλλ' ἔδ' ἄρ εἰς ἀπώλειε. ἀλλ' ὄν γνλυπράγμων ἐμὶ ἢ θρασύς, καὶ φιλαπεχθίμων; ἀλλ' ἔ τῶν αὐταῖς ἀφορμαῖς τῶν βίης πρὸς τὰ τριάντα τυγχάνω γνέμω. ἀλλ' ὄν λίαν ὑβριστής καὶ βίαιος; & δ' ἄρ αὐτοῖς φήσιν. ἐ μὴ βόλοιο καὶ ποπο φθόνου τοῖς ἄλλοις ὀμοίως. Hic **ἀλλὰ** priore loco positum in quolibet membro vim habet τῶν πῶ τῶν ἢ τῶν ἄρα. Posteriore autem loco cum interrogationem excipit, si gnificat atq; profecto. Sic Demosth. πρὶ πρῶτος. ἔαρ μοῦ οὐ κατὰ θοῖ τις ὑμῖσται. ἔαρ δ' ἀρτυχάνω, σκίψας καὶ προφάσας ἔρει; ἀλλ' ἔ δίκαιορ. Sin ei conatus non successerit, hęc atq; illa causabitur; atq; id iniquum est. at id iure fieri non potest. Cicero pro lege Manil. Quid vero tā in auditum, q̄ equitem Romanum triumphare; at eam quoq; rem popu lus Romanus non modo vidit, sed etiam studio omni visendam puta uit. Idem Demosth. alibi, εἴτα τῶν δὴ ὑμᾶς φθόνου, ἐόσομεν ἀφαιρέσθαι τὰ δὸ δέντα, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; ἀλλ' ἀγαθῶν. ἔρ ἐκ, certe id turpe est. In terdum **ἀλλὰ νῆ δία,** pro **ἀλλὰ γν ἴσως,** vel pro νῆ δὴ **ἀλλὰ** dicitur. vt πρὶ πρῶτος. **ἀλλὰ νῆ δία** ἐκ τῶν τῶν γνόνων τῶν ἔρκας ἔλαβον, ἢ τῶν δ' ἐ προσῆκεν ἐποίησαν; γρ δὴ ἔ δὴ, at enim fortasse. Idem πρὸς λεπτιν. **ἀλλὰ νῆ δία** ἐκείνο ἄρ ἴσως ἔρει πρὸς ταῦτα, ὄν δὴ τὸ ῥαδίως δὴ πατάσθαι τῶν δῆμον, δὴ τῶν ἐδῆ νε τῶν νόμον, Sed scilicet hoc diciturus est. vel, at fortasse ad hęc ipse ob iecturus est. **ἀλλ' οὐ** significat idem quod latine at certe, hoc est sal tem. quod etiam **ἀλλὰ** solum dicitur. Aristotel. καὶ ἐ μὴ πᾶσι δυνάτον, ἀλλὰ ἢ φιλίας. Additur & γν interdum. vt sit **ἀλλὰ γν,** & **ἀλλ' οὐ γν.** Greg. καὶ ἐ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γν, at certe exiliter. Galen. ad Glauco. ἐ δὴ μὴ δῖον τε πρὶ πλὴν ἡμέρων πλὴν πρῶτων, ἀλλὰ τῆ δυντέρα γν παρὰ τῶν δὴ θρησῶν πλὴν ἰδέου τῶν πυρετῶν. Cicero pro Cluentio, Non timuisse si minus vim deorum hominumq; famam, at illam ipsam noctem, facesq; illas nu ptiales. Idem in Verrem, Ne tum quidem te potuit, si non pietas, at sa lutis tuę ratio ad officium sanitatēq; reducere; Alibi, certe, dixit: in Fi nibus, Res enim fortasse veræ, certe graues non ita tractabuntur vt debent, τὰ γαρ πράγματα ἴσως μοῦ ἀληθῆ, ἐ δὴ μὴ, ἀλλὰ σεμνά γν. vel, τῶν γν πράγμάτων τὰ ἀληθῆ, σεμνά γοῦν, ἐκ ἀξίως διαληφθήσεται. **ἀλλ' οὐ** etiam αὐτοῖς τῶ ὅμως accipitur. vel **ἀλλ' ὅμως** potius. vt Demosth. πρὶ παρὰς. Διδάσκων δ' ὀ πατῆς γράμματα, ὄς ἐγὼ τῶν πρῶτων ἀκῶ, πρὸς τῶ τῶ ἡρω τῶ ἰατρῶ, ὄπως ἰδύαται, ἀλλ' οὐ γν ταῦτα γν ἐξῆ, vt poterat quidem sed tamen in hac vrbe viuebat. ac si diceret, ὄπως μὴ ἰδύαται, ὅμως δ' οὐ γν ταῦτα ἐξῆ. Cicero, at certe, eodem modo vsus est; sed interpositis aliis verbis inter at & certe, vt adderet gratiam. vt pro Marcello, Itaq; illam tuam præclarissimam vocem inuitus audiui, satis te diu vel na turæ vixisse vel gloriæ. satis, si ita vis, fortasse naturæ, addo etiā si pla cēt gloriæ. at id quod maximum est, patriæ certe parum. πρὸς θεῶν.

ἀλλὰ νῆ δία.

ἀλλ' οὐ. ἀλλὰ.

At. Certè.

ἀλλ' οὐ.

At certè.

ἀρ ἐ ἔτω δοκεῖ σοι καὶ ὁδοξία, τῆ δὲ πατριδὶ τὸ μέγιστον, ὀλίγον γε. **vel**, ὅμως
 ὅμως μάλιστα μάλιστα δὲ δὴ μέγιστον, τῆ πατριδὶ γε ὀλίγον. **Dicitur & ἄλλ' ὅμως, & ὅμως** ἄ
 ὅμως δ' οὐκ οὐκ. **Demosthen. in eadem**, ὅμως δ' οὐκ ἔτι καὶ τόδε ἀκούσατε. Ἄλλὰ μὴ
 Ἄλλὰ μὴ **interrogatiuum est, pro nunquid igitur. sed nunquid. idem quod**
 ἔρα μὴ. **Xenoph. in quarto ἀπομνημον.** Ἄλλὰ μὴ ἰατρὸς γινέσθαι βολομένῳ
 ἔφη; ἔκωσ ἔγωγ' ἔφη. ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμῆς ἔφη γινέσθαι ἀγαθός; ἔδε
 γεωμέτρης ἔφη ἀλλὰ μὴ ἀερολόγῳ; ἀλλὰ μὴ φαφούδος; **Cum autem non est**
interrogatiuum, significat non autem. Demosthen. πρὶ σεφάνου. πάντων γὰρ
 παρὰ τῶν (ἐχ' ὄρα) γέγονε τὰ πρὸ ἑλλήνων πράγματα ἐ τῶν τῶν ἔθιμα, ἀλλ'
 λὰ μὴ τῶν διελέχθην ἐγώ, ἢ δούρι πλὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δούρι πρὸννεγκα. **Dicitur**
& ἄλλ' ἔ, & ἄλλ' ἐχι. Ἄλλ' ἐχι σὺ ποῖσθ' ἔ; ἐκ ἀρ' ἔξαυθ' ἡύοιο, **An non**
tu talis? certe quidem tute ipse non negabis. Gregor. pro nō etiam,
ἄλλ' ἐχ' ὁ μακάριος ἐκείνῳ, Non item sic fecit beatus ille vir. Alibi pro
non autem, vt ἄλλὰ μὴ, vel non potius. Idem, τίς γὰρ ἐγγυητής ἐστὶ μὴ
πλὴν θραπέαν τὸ τέλει, ἀλλ' ἐκ ἀφελόντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται, &
non potius. Ἄλλὰ interdū fed etiam significat. Isocrat. in Areopag.
 οἱ τε τὰς θυσίας ἔχοντες, ἐχ' ὅπως ὑπερώρων τὰς καταδείξασθαι πράττοντας, ἀλλ'
 ὑπολαμβάνοντες ἀχλύων ἀντοῖς εἶναι πλὴν πρὸς κριτήριον ἀρρίων, ἐπιμύνητον τὰς εὐ
 δέαιας, non solum non despiciabantur, sed etiam. **Demosth.** οὐχ ὅπως χά
 ρην ἔχας ἀντοῖς, ἀλλὰ μὴ δῶρα σαυτῶν καὶ τῶν τῶν κριτήριον. **Non modo gratiam**
non habes, sed etiam. hoc est ἄλλὰ καὶ, vel ἄλλὰ δὴ καὶ, vt Gorgias ὑπερ
 παραμύθους, Ἄλλὰ σοι μὴν ἐκ ἡρ' ὀνομασθέντα κάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ὑποδομαστυρας
 εὐρεῖν. **Sic sed latine, pro sed etiā ponitur Græcorum imitatione. Cice**
ro pro Milone, Obliti estis nō modo inimicorum Milonis sermones,
sed nonnullorum imperitorum. Et in Pison. Age, senatus odit te, quod
tu facere iure concedis: afflictozem & proditorem non modo digni
tatis atq; auctoritatis, sed omnino ordinis, ac nominis sui. quomodo
alibi sæpe vsus est. Ἄλλὰ δὴ καὶ pro atq; etiā & quinimmo ponitur.
Liban. οὐτοὶ διὰ πλὴν δικαίαν τέχνην ἀδείαν ἔχον ἀπιέναι, ὅπως ἀρ' βέλωνται. ἀλλὰ
 δὴ καὶ πρὸς κλεμίδες. **Ponitur & pro verum esto, quod ita concedentis**
est, vt negare plane videatur. Gorgias in oratione supradicta, Ἄλλὰ δὴ
καὶ τῶν γινέσθαι καὶ πρὸς ἡυόμηνον ἔδε & reliqua, Sed fac ita hoc esse
factum, & si nunq; factum est. Sic Cicero in Vatiniū, Sed nihil sit fa
ctum mea causa. omnia illa senatusconsult. Reipu. causa esse facta fa
teamur. quid ergo, & reliqua. id est verum esto. Ἄλλὰτοι pro atqui, &
atuero. Plato lib. vi. de Repub. Ἄλλὰτοι ἢ δ' ὅς, & τὰ ἐλάχισα ἀν' διαπραξάμε
νος ἀπαλλάττοιο, At vero, inquit ille, qui ita pfunctus fuerit vita, maximū
quid peregerit & confecerit. Galen. in pri. Methodi, ἔσω, σιωπάς; ἐκ κρίσεως
ἔυρες αὐτὰ μεθόδῳ λογικῆς, ἀλλὰτοι καὶν κριτήριον γέμ' ἔ λώτων ἔ ἀλυθείας ἐγγύωσεν πρὸς
χέει, atqui oportebat. certe oportebat. Ἄλλα μὴν etiam pro atqui &

Ἄλλ' ἔ.
Ἄλλ' ἐχι.

Ἄλλὰ.

Sed p fed
etiam.

Ἄλλὰ δὴ καὶ

Ἄλλὰτοι.

Ἄλλα μὴν.

atuero dicunt. & congruit in assumptione. **Lucian.** ἐὶ γὰρ ἐσι βωμοί, ἐσι
 καὶ θεοὶ. ἀλλα μὴν ἐσι βωμοί, ἐσι καὶ θεοί. **Sicq; Demosth. vsus est.** Ἄλλα
 μὴν etia significat enimuero in principio orationis apud eundē. Ἄλλὰ ἄλλα μὴν
 μὴν ἔδε, neq; vero, & sed neq;. **Xenoph.** Ἄλλὰ μὴν ἔδε ἔ γινώσκοντα γ. **Sic Ga**
za ex Cicerone, Ἄλλα μὴν ἔδε πόθοσις γε, Sed ne desideratio quidē. Ἄλλα
 μὴν etiam atuero significat in consequentia orationis. **Plato lib. secun**
do πρὸς κριτήριον. Ἄλλα μὴν οἶμαι καὶ τῶν δὴ λόγων, ὡς ἐάν τις ἀνδρὸς πρὸς ἔργον καὶ εὐδαιμονίαν
 τα, atuero etia illud notum est. **Seruit etiam percunctationi, vt ἐκωσ.**
Idem in Gorg. Ἄλλα μὴν ἢ ἐρηρικὴ λέγειν γε πρὸς δωατὰς, **Gorg. ναί. σω. ἐκωσ**
 πρὸς ὧν πρὸς λέγειν, καὶ φρονεῖν; **Ἄλλ' ἢ interrogatiuum est. Plato in Gorg. in prin**
cipio, Ἄλλ' ἢ τὸ λεγόμενον, κατόπιον εὐρησίας ἡκούμενον, ἢ ὑπερβύμενον; Sed nūquid, qd
dici solet, transacto die festo venimus? Ἄλλ' ἐκ etia interrogatiue in
terdum ponitur. Demosth. Ἄλλ' ἐκ ἀρ' τῶν ὁθέως ἔπειρα; **Immo vero nō**
ne statim dicerent? Ἄλλοι identidē apud Platonem legit pro vtrū, &
nunquid. interdum cum ἢ particula, interdū sine ea, vt in Apolog. καὶ
 μοι δεῦρο δὲ μέλιτε ἀπέ, ἄλλοι ἢ πρὸς πλάσσειν καὶ ὅπως ὅτι βέλυστοι οἱ νεώττοιο ἔσοντο;
 ἔγωγ. **Et in Critone, τί φάμεν πρὸς ταύτα δὲ κριτῶν, ἄλλοι ἢ ὁμολογώμενον; κρι**
 ἀνάγκη δὲ σώματα, **nūquid fateri necesse est; vel, quid aliud q̄ fateamur?**
Et in Phædo. Ἄλλ' ἐπωμύ. ἐγὼ μὲν δὲ τὸ θάνατον εἶναι; ἔρα μὴ ἄλλοι ἔφη ὁ σιμ
 μίας, ἢ πλὴν φησὶ ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγῶν; **Hic ἄλλοι nomē est signifi**
cationē suā retinēs, hoc est aliud q̄. vt infra, ἀλλὰ μὴ ἄλλοι ἢ ἢ τῶ θάνατος;
Et rursus, φέρε δὴ ἢ δ' ὅς, ἄλλοι ἡμῶν ἀντὶ τῶ, ἢ τὸ μὴ σώμα ὅς, δὲ ψυχῆ; ἔδε
 ἄλλο ἔφη. **Idem lib. primo πολιτικῶν, Ἄλλοι sine ἢ pro ἔρα posuit, ἐπιφθὴ δὲ**
 ὁμολογησῶν, ἄλλοι οὐκ ἔγω, ἔδε ἰατρὸς ἔδε καθόσον ἰατρὸς, τὸ πρὸ ἰατρῶ συμ
 φέρων σκοπεῖ ἔδε ἐπιτάττει, ἀλλὰ πρὸ κάμωνόν; **nunquid igitur ne medicus qui**
dem qua medicus est. Et in secundo, φέρε δὴ ἢ δ' ἐγώ, πῶς ἢ πόλις ἀγκέσει
 ἐπὶ τοσαύτῳ πρὸς ἀσθενῶν, ἄλλοι, γεωργὸς μὴ εἶς, ὁ δὲ δικαστήριον, ἄλλοι δὲ ἔδε ὑφάν
 τῆς, ἢ καὶ σκυρτόμοι ἀντόσε προσδήσομεν, ἢ ἢ ἄλλοι πρὸς τὸ σώμα θραπέαν τῶ;
 πάντων γε. **Idem, πρῶτον μὴ οὐκ σκεψόμεθα τίνα τρόπον διατίθονται οἱ ἔτω πρὸς**
 σκεδασμένοι. ἄλλοι, ἢ στίτον τε ποιούυτες καὶ ὄνομα καὶ ἡμᾶτα καὶ ὑπερβύμενα, καὶ
 δικαστήριον ἀμύλοιο δικίας. **In Euthyd. vtrūq; in eadem sententia posuit, καὶ ὁ**
 εὐθύδημος τὰ μὴ ὄντα ἔφη, ἄλλοι, ἢ ἐκ ἐσῶν, ἐκ ὅσων. Ἄλλοι οὐκ ἔδε μὴ τὰ γε μὴ
 ὄντα, ὄντα ἔδε ἔδε. **Xenoph. in secundo ἀναβασ. ἐὶ δὲ καὶ μανέντες σὲ κα**
 τακτένα μὴν, ἄλλοι ἀρ' ἢ τῶν ἀδύνατων κατακτέναται, πρὸς βασιλεῖα τῶν μέγιστον
 ἐφεδρῶν ἀγωνιζόμεθα. **Ἄλλ' ὅτι ex ἀλλὰ & ὅτι compositum est. Synes. ὁ**
 δὲ πρὸς πόδας ἐποίησεν τὸν κίνδυνον, ἐχ' ἔτρου ἢ, ἀλλ' ὅτι πᾶσι ἰσίοις ἢ ναῦς ἐφέ
 ρου, non aliud erat, nisi quod, vel q̄ quod. **Quoniam autem vsus coniu**
ctiozum apud Græcos & numerosus, & varius est, & negocia multa
exhibet legentibus, operæ precium esse duxi, q̄ plurimas potero latine
interpretari, scriptorumq; auctoritatibus cōprobare q̄ dicā: in quo cū

Ἄλλ' ἢ.

Ἄλλ' οὐκ.

Ἄλλοι ἢ.

Ἄλλ' ὅτι.

ordinem seruare non facile sit: nec si fieri possit, id magnopere ad rem pertinere. Si quid (vt fit) iterum dixerō, velim vt ne vitio magnopere id vertatur: quoniam in huiuscemodi adhibita animaduersione, plus scribenti molestia, quam gratia commentariis, aut utilitatis legentibus allatura fuerit. **te** particula frequentissima est in oratione. Demosth. **te** εὐδαμον, καὶ ταῦτα ἐδ' ὡς, οὐ καὶ εἰ μὴ ὅλον, μέγα γάρ γε ἐπιβάλλει τις βλασφημίας ἀποσι, καὶ μάλα σοι, **Presertim** cum scias huius tue maledictiæ, si nō summam, saltem partem quādā ad vniversos pertinere, ad te quoque in primis. **Quod** Cicero diceret, partem certe quandam. **Hoc** etiam dicitur, & ἀλλὰ γε vt dictum est. **Dicitur** & **te** δὴ. Idē **te** μεδίτῃ, τις γὰρ ἔστιν ὅστις κατὰ χρονονθέρῃ αὐτῶν καὶ ταῦτα ἀσεβείῃ **te** ἢ πλὴν ἐορτῶν, ἐκ ἧρ ἐπ' αὐτῶν τῶν κατέδυν, καὶ μετρίων πᾶσιν ἑαυτὸν, τὸν γὰρ ἢ μέγα εἰ κέρως χρονον, εἰ καὶ μὴ πάντα. **Ecquis** est enim hominū, qui preiudicio populī damnatus violatē quoque religionis, non eam ob rem publico caruisset, domi que delitescens, modestum se ciuem exhibuisset, si nō omne postea tempus certe quidē quoad in reatu fuisset, & vsq; ad iudiciū. **Greg.** ὅς γε δὴ ὁ ἐμός λόγος, dūtaxat vt mea est sententia. **Cicero de Natura Deorū,** Debebāt quidem illī omnes bonos efficere, si quidem hominum generi cōsulebant. **sin** id minus, bonis quidem certē cōsulere debebāt. **Et** in Philīp. tertia, **Tue** cōiugis bonæ scemine, **locupletis** quidem certē, **Bambaliō** quidam pater. **Dicit** & **te** γέτοι. **Xenoph.** ἀλλ' εἰ τοῖς θεάμασι μειονεκτεῖτε, διαγέροι δ' ἀκοῆς πολιοεκτεῖτε. **Idem,** ἀλλ' ἐκείνους γέτοι ἐφικε, δι' οὗ δ' οὐδ' ἐκ ἡμέλεικας. **Illud** quidē certē scio nō neglexisti. **Dicitur** & **te** οὐ **&** **τωῦ.** **Plato** in Phædo. τί δὴ τὰ κάδ' ἐκ ἐφικε, πῶς ἰλασόμεθα, καὶ τίνι λόγῳ; σὺ μοι δοκεῖς ἐφικε ὁ κέ βος, δ' ἐθυρήσθην. **ταῦτον** γοῦν ἢ λόγῳ ἢ προσέτι πλὴν ἑρμονίαν, θαυμασῶς μοι εἶπες ὡς πρὸς δέξιν, certe quidē tu mire de harmonia differuisti. **Significat** etiam quippe, & si quidem. **Plut.** in **Demetrīo**, πρὸς δὲ ὅτι λιμῶν, καὶ ἢ ἄλλων ἀφρίων γνέσθαι. **ἀλλ'** γοῦν μέθ' ἡμῶν ὠνοῦντο τεπάρακοῦνα δ' εἰσχυμένω **τωῦ** ἐμ' ἀντι τ' ἤρ' sepe dicit, vt **γ.** **Xenoph.** in **Sympos.** de diis loquens, καὶ μὴ οὐ νομισσομένη γε δαῖναδι αὐτ' ἔξ' ἢ ὅτι κακῶς πρέσβ' ἢ τὸ σοφείας, πάντες γοῦν ἀντιῶνται τ' ἔξ' ἔξ' τὰ μὴ φαῦλα, ἀπ' ἑπέρι. **τὰ γὰρ** δὲ δ' ἰδόναι. **Quo modo** etiam illud **Platonicū** interpretari possumus. **Hoc** autē **Demosthenis** omnino idē **quod** **γ.** **&** ἀλλὰ γε **significat,** ἢ δὲ ὑπὲρ εἰς ἐξελύκῃ ἀφρολογία, ἢ ἕτερον ἄλλο, τ' ἐνομα γοῦν ἐχ' εὐλανθροπον. **ἀντι** τὸ τ' ἐνομα **γ.** **δ.** **saltem** nomen habet. **Et illud eiusdem,** ὅρ' κατὰ θεομύθων, μεγιστοῖς ἀναμεισθηκίτος ὑπὲρ ἑναι, ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, εἰ γοῦν διδοκίμην πρὸς τινος. **Est** ἐμ' γοῦν ἢ μεσοκόρ ἢ πρὸς ἀπληρωμάκορ. **μεισοκόρ,** vt dūtaxat: cuiusmodi est in exēplis proximis. **expletium** est, vt in illo eiusdem oratoris, καὶ μέγα τ' εἰς εἰς ἐπανελέθῃ ἀπ' τ' πρῶτης προσθέσας, ἕμ' γοῦν δ' ἐπ' ἀφρομύθῳ ἐλάθηται. **hoc** est ἕμ' γε, ἢ ἕμ' εἶπα. **Habet** ἐμ' vim definitiuam & circumscribentem, sicut dūtaxat. **Galen.** in **pri. Methodi,**

τε.

te. d.

Quidē cer
te.

te. d.

te. d.
τωῦ.

ὅδε καλεῖται οὐρανος ἀπλῶς ἀφρομύθῳ, ἀξιοῖ πρὸς δευτέρου δ' νο τὰ πάντ' εἶναι ἢ δ' αἰτῶν νοσημάτων. τὰ γὰρ ἀπλῶς ἢ πρῶτα, ἢ διορ σοιχεῖα. **τρίτη** γὰρ ἔξ' αὐτῶν ἄλλο γνέσθαι ὅτι λόγῳ ἀνάθετον, ἐπιπεπλεγμένον δ' ἐξ ἀφροίμ. **quod** perinde est, ac si diceret. **Adderet** igitur **Thestalus**, dūtaxat simplicia & prima. **vel,** simplicia quidem certe. **Idem** in decimo pro saltem, **μίας** μὴ ἤρ' ἢ σώματι διαδέσσεως ἔσκε, εἰ καὶ μὴ ὅτι λόγῳ, τῇ κέρῃ γοῦν ἑυρεῖν αὐτῶν ἐχ' ἀλεπορ ἔξ' πλὴν ἴασιν. **Lucian.** aliter vsus, **εἵνοι** γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλῶν οἶονται, **aliqui** etiam. **quin** & nonnulli. **Idem,** ἔοικας γοῦν κέρῃνα προσθήσεν, **vidēr** denique. **Demosth.** παρὰ μὲν γοῦν ἐκείνοις μέγαν ἔξ' ἢ τὸ μέλλοντος φέρῃ εἰ παρὸς χάριτ' εἶπα. **παρὰ** δ' ἑμῖν ἢ ἐρ' λαβὴ ἔξ' ἔχον ὑπὲρ τὸν γοῦν ἄλλομ χρονον, **alio tempore** quoque. **vel,** & **quidem** alio tempore. **hoc** est, καὶ δὴ τὸν ἄλλομ χρονον. **Sic** Cicero ad Articum, **quidem** particula vsus est, **Omne** suos quibus irascitur crebrius, **tamen** charos habet. **me** quidem se ipso chariorem. **Et** in **Laelio,** **Vt** monere & moneri propriū est veræ amicitiae, & **quidem** alterum libere facere, alterum patienter accipere, καὶ τῶν γοῦν ἑτέρων παρὸς ἀφρομύθῳ. **vel** καὶ ἑτέρων δὴ τῶν γοῦν **καὶ** μὲν δὴ καὶ ἑτέρων. **τοι** autem particula cū γε additur, vt **pau-** **lo** ante dictum est ex **Xenophonte.** **Plato** libro octauo **τῶν** πολιῶν. καὶ τὰ λόγῳ γέτοι ἐφικε ἔρ' γίγνεται ἢ πε δεὰ καὶ ἢ κέρως, **ratione** vero. **vel,** atqui **ratione.** **Et** **expletiva** interdum est particula. **Xenoph.** ἀλλ' ἐχ' ἔξ' ἑτέρως ἀφροτέροις γίγνεται. **Atque** utriusque sunt inimici. **Synes.** ἐγὼ γέτοι τὰ μὴ ἄλλα ἀξέλω ἐμ', **ego** vero. **Quod** & γοῦν frequentius dicitur. **Aristoph.** βλέπει γέτοι **μεισοκόρ** ἢ καὶ **πρὸς ἀφρομύθῳ.** **Xenophon** pro certe **quidem** identidē vti tur cuius exempla citauimus. **Sic** **Lucianus** vsus est, τῶς γέτοι καλίστως αὐτῶν ἑυροί τις ἔρ' μετὰ ἐξ' ἑλῶν προσθόντας. **hoc** est vt cunq; **Componitur** etia **τοι** **vel** additur cum aliis permultis vocibus, vt **ἐγὼ τοι,** **πάντες τοι,** **γάρ τοι,** **δ' ἔρ' τοι,** & alia, **ornatus** tantum gratia, & **explementi** orationis. **In** τῶν γοῦν etiam **geminatur.** **Interponitur** etiam sine compositione, vt **Chrysostr.** **te** δ' ἰσρῶσυν. **διὰ** τὸι τὸτο, **proinde**, itaq; **Xenoph.** in **Oecon.** οὐδ' τοι ἡμῖν δοκεῖ οἰκῆ. **ἀνδρῶς** εἶναι ὅπρ' κέρως. **Synes.** σὺ δὲ μεδέσθην καλίστως, εἰ δὲ περ δ' ἐίσοι, ἀλλὰ μήτοι φθίνοντ' γε μὴ ὅς, **quod** si quando oportebit, **vide** ne **sub** finem mēsis. **Idem** in principio cuiusdam epistolæ, ὁμοι. τί δὲ ὁμοι, **οἰκῆ** τὸι πεπόνδα μὴ. ὁ τρίτ' καὶ λοιπῶς οἰκῆται ἢ ἑωρ. **Xenoph.** ἀλλὰ σωφρόνων τοι ἔξ' καὶ ἀνδρῶς καὶ γυναικῶς ἔτω ποιεῖν. ἀντι τὸ σωφρόνων γε. **vel** σωφρόνων δὴ. **πάντες** etiam dicitur, **sed** frequentius **πάντες,** quia τὸ ἔξ' πάντες, **per** ἀφροίμ ἔξ'. **Demosth.** οὐ πάντες ἠνώχλωμ τῶν, non magnopere. **Et** ἢ **πάντες,** **νεαίρας,** ἢ μὲν γοῦν ἔξ' ἔξ' τριῶν ταλάντων πάντες ἢ, non ferme erat. **Vt** πάντες. **Greg.** τί οὐ, θεός τὸ πνεύμα; πάντες. **Cōcedētis** est cū affirmatione. **Xenoph.** πάντες. **Ibidē** pro eodē, ἢ μάλα, hoc est sane **quidem,** **prorsus** id **quidem.** **Alibi** πάντες ἢ οὐ. **Plato** in **Euthyphr.** ἔξ' ἔξ' ἔτω; εἶ. πάντες. **Idem,** οὐ.

Quidem.

te. d.

τοι.

Sane quod.

γράφει.
γράφει.

γράφει.
γράφει.
γράφει.
γράφει.
γράφει.

δουκοῦ.

πάνυ γε ἄφωδ' ὡς Σώκρατες. Idem, ἵπκρηλκή μου ἄν ὡς εἰοικεν ἄν θεοῖς. ἔν. πάνυ ἄ
 οἷ. Hoc Cícero in Tuscul. & in Partitionibus, sane quidem, latine dī
 xit, & prorsus. Vt autem γάρτοι dicunt, sic etiam γάρτοι καὶ γὰρ δὴ. Plato,
 οἷδα γάρτοι ἴν' ἡνναίων κωῶν ὅτι τῶν φύσει αὐτῶν τὸ ἴδιον. Alibi, παντὶ
 γάρτοι μᾶλλον ἐγγωρεῖ ἢ φύλακι μεθυθέντι μὴ ἐδέναι ὅπκι γῆς ἔστι. Xenoph.
 ἄνθ' ἡ δὴ τῶν δὲ ἄν ἔκ πρῶτον. Plato in Apolog. ἔγω γὰρ δὴ ἔπε μέγα
 ἔπε σμικρὸν σαύσιδα ἑμαντῶ σοφῶς ὦν. Dicitur & γὰρ αὐ. Demosth. οὐδὲ γὰρ
 αὐ ἴτ' ἔστιν ἐπὶ. Alibi γάρτοι dixit, & ἡ δὴ πρ. Plato in dicta Apolog. τί πρ
 τε οἷ ὁ δίδει λέγει φάσκων ἑμὲ σοφώτατον εἶναι, ἔ γὰρ δὴ πρ φέρεται. ἔ γὰρ δὴ μίσι
 αὐτῶ. γάρτοι ἄν etiam vt μὲν τ' ἄν. ἀντὶ τῶ γάρτοι αὐ. Xenoph. Διδόν γάρτοι ἄν
 εἶν ὡς κῦρε. γελῶν etiam vero significat & porro, hoc est μὲν τ'. Idem, τῶς
 γελῶν ὄρχεις δὲ μὴ μεγάλας τὸν ἴππον ἔχεν. Idem, ὁ σφύς γελῶν ὄσω ἄν πλα
 τυτέρα καὶ βραδυτέρα ἢ, τὸ σῶν ἔξον ὁ ἴππος τὰ πρόθεν αἰρεται. δουκοῦ nō
 negat, licet cōnexam negationem habeat, sed significat atqui. Plato in
 principio Timæi, δουκοῦ σὸν τῶν δὲ τε ἔργον ὑπὲρ τῶ ἀπόντες ἀναπληροῦν μέρος.
 Aristoph. δουκοῦ δὴ πρ τὰς πρῶτας πλὴ πέντων φαμὲν εἶναι ἀδελφῶν, atqui ita
 dicimus. δὴ πρ hic πρῶτα πρῶτα ἐστὶν, δουκοῦ vero affirmatiuū cū qua
 dam cōsecutione sermonis, nō ratiocinatiuū. Demosth. δουκοῦ ἔδ' ἔστι,
 atqui ne hī quidem. Xenoph. in Sympof. δουκοῦ ὡς ἢ καὶ ἔλλωες καὶ βάρβα
 ροὶ τῶς θεῶς ἡγαῶν πάντα ἐδέναι τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα, ὀδύνηλον. πάντες γὰρ
 αὐ πόλεις δὲ μαντικῆς ἐπρωτῶσι τῶς θεῶς. Idem, δουκοῦ τόδε ἢ ἔφη, ὁμολογεῖ
 τὰ κρῖτον εἶναι θαρσύνῃ ἢ φοβείσθ', καὶ ἐλδοθρον εἶναι μᾶλλον ἢ δολοῦσαν. Signifi
 cat etiam profecto, & enimvero. Idem, δουκοῦ δὴ πρ δ' ἀνδρες Ἀθηναῖοι τὸ, &
 reliqua. Sepe etiam interrogatiue accipitur, & significat nempe, vel
 scilicet. Plato lib. ii. πολιτείας, δουκοῦ ἀγαθὸς ὅγε θεός τῶ ὄντι τῆ, καὶ λεκτέον ἔ
 τας; τιμῶν, ἀλλὰ μὲν ἔδεν γε ἴν' ἀγαθῶν, βλαβερῶν. ἢ γὰρ; ἔ μοι δοκεῖ, Nempe deus
 reuera bonus est, sicq; nobis fatendum est, quid nī; at nullum eorū q̄
 bona sunt, noxiū est. nonne; vt mihī videt nullū. Idem, δουκοῦ ἢ γὰρ μὲν
 ἀλλὰ τὰ ἀξία ἔχοντα, ἢ κίσι ἀλλοιῶται τε καὶ κινῶν, διον σῶμα ὑπὲρ στίτων τε ὅ ποσ;
 καὶ πόνων. καὶ πᾶν φύτῃ ὑπὲρ ἐλίσσεων τε καὶ ἀνέμων, καὶ ἴ ποστων παθημάτων, ἔ δ'
 ὑγιέσων καὶ ἰχυρότατον ἢ κίσι ἀλλοιῶται; πῶς δ' οὔ. Hic δουκοῦ & ἔ interroga
 tionis vim habent, vt ex sequentibus apparet. Xenoph. in Sympof.
 δουκοῦ ἔφη ὁ καλλίας καὶ ὄχρη μὴ δέποτε πλάσσειν; καὶ εἰάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδης,
 ποῖς ἀποτροπαῖαις θύεις; Verba sunt Calliæ ad Charmidem, qui dixerat
 se ἐπὶ πέντα μέγα φρονεῖν. Plaut. in Trinūmo, Nempe id aurum ab ipso
 accepisti Charmide; Syr. mirum quīn ab auo eius acciperem. Cice
 ro in quinto Tuscul. Nempe negas ad beate viuendum satis esse vir
 tutem; Att. prorsus nego. δουκοῦ ἔ φησ ἀυτάρκη εἶναι πρὸς τὸ δὴ δαμόνοος ζῆν
 πλὴ ἀρετῶν; δουκοῦ autem cum accentu in priore syllaba negationis
 bus seruit. Gregorius ἐς βασιλ. Ἄπαντα δὲ ἐδὲς ἐπὶ λῶς πρὸς τὸ ἀκρότατον,

Nempe.

δουκοῦ.

ἔκω ἴν' ἄν ἡμῖν γινωσκομύων. ἀλλ' ἔτ' ἄριστ' ἡμῖν, ὅς τὰ πλάω πυχλάνει
 κατωρθωκῶς. Omne autem virtutis genus nemo ad summum absoluit,
 nemo inquam eorum, quos hodie nouimus, vel certe nullus eorum. Sic
 Plato libro decimo ἴν' πολιτ. χαρώνδων μου γὰρ ἰταλία καὶ σικελία, καὶ
 ἡμεῖς Σόλωνας, σὲ δὲ τίς ἔξει ἀνά ἐπείρ; ἔκ δὲ μὲν ἔφη ὁ γλαυκῶν. ἔκω λέγεται γὰρ ἔ
 δ' ἴπ' αὐτῷ ὁμηρίδων. Verba sunt Homerū interrogantis, te autē quis
 vnq̄ legislatozem esse nomine dignum perhibere iure poterit; nō ar
 bitror inquit Glaucō. minime quidē certe id dicitur ab ipsis Home
 ridis. Homeridas appellat Plato Homerī imitatores, eiusq; dogmata
 sequētes. Synes. εὐοπίω, τῆς αὐτοφρεῖς ὁμηρίδας ἡννομιῶν, καὶ ἐθέλω τῶ δόγμα
 2, Hos ego tum Homeridas natiuos esse existimaui, quī mortē horre
 rent in mari summerforū, & in opinionem Homericam transiui. Que
 verba iocabunde scripsit Synesius, tempestatem describēs quā ipse in
 mari perpeffus erat. ὁμηρίδας vero est ἔκω φῶς, vt inquit Athen. lib. ὁμηρίδας
 xiiii. ὅ δ' ἀ ἐκαλοῦτο οἱ βαφῶδοι καὶ ὁμηρίδας, Ἀριστοκλῆς εἶπερ ἦν τῶ πρὶ χορῶν.
 τῶς δὲ καὶ ὁμηρίδας ὀνομαζομύων, πρῶτον εἰς τὰ θεάτρα πρὶ γαγε Δημήτριος ὁ φασ
 ληρεὺς. ὁμηρίδας autem significat ἔκω φῶς. καθομηρίδας, Homeridis versi
 bus celebri vel describo. Greg. ἐς βασιλ. ὅ δὲ ἴπ' καὶ αὐτῶ τῶ γηνομύων, καθομηρίδας
 (καὶ γὰρ ἡ ἀρχίνους ἐ καὶ ἡ ἀλλ' ὅ) ὅ προσθυμίας πλοῦσι, ἵνα τελῶς αὐτῶν κα
 θομηρίδας, ἔφεπε κλονέω τῶ λόγῳ τῶς ἡννομίας ἐκάνους. δουκοῦ etiam interro
 gatiuū est. Xenoph. δουκοῦ ἔλεγορ ἐγὼ σοι πάλαι, ὅ καὶ καὶ ταῦτα ἐν ἡννομοτάπ
 ἢ γεωργικῆ τέχνῃ, nonne; Lucian. τέρερ ἐκφῶ; ἐκ τίν' ὅ; δουκοῦ ἐλελθε ἡμᾶς
 ἀνδρῶν ὅ; Sed in hoc posteriore δουκοῦ mihī legendū videt
 μύων. Accipitur & pro nō igitur, quasi ἐκὶ οἷ, geminata negatione.
 Demosth. πρὶ πρῶτος. δουκοῦ ἔδ' ὑπὲρ αὐτῶ τῶ πρῶτος πλὴ πόλιρ ἐρῶν, ἔ
 δὲν αὐτῶ λεκτέον, ἔ γὰρ ἔτ' αὐτῶ, neutiq̄ igitur, minime vero. δουκοῦ
 etiam in responsione, ἀντὶ τ' ἔ ponitur. Plato, ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βόλα
 γηέσται; δουκοῦ ἐγὼ ἔφη. δουκοῦ etiam vt δουκοῦ interdum πρῶτα πρῶτος λαμ
 βάνεται. Lucian. οὐκ ἐγὼ ἔλεγορ ὡς ἐκ ἀμελήσσοι τίμων ἄνδρῶς ἀγαθῶ οἱ θεοί;
 Demosthenes pro Ctesiph. τί ἄρ οἷεδὲ λέγειν τῶς ἀσεβείας τῶ τῶσι. ἔχ ὡς
 ἔλεδὸδθσαν; ἔχ ὡς ἀπκλάθθσαν; Idem, τί δὲ δίκαιον ἴν' ἴπ' ἔμ' πε
 πρῶτα πρῶτος δέσται τὸν κτησιφῶντα ὄνομα, ἔ δὲ ὅ τὸν δὴ μὲν ἔώρα ἔδὲ μὲν;
 ἔχ ὅ τῶς ὡμομοκότας δικασῶς; nonne quod, an non; Quod perinde va
 let ac si ἔξ ἐκ dixisset. vt idem πρὶ παραπρ. τίνας οἷ δὴ καὶ ὑπολαμ ἔξ ἐκ
 βάνετε ὄχρησται τὸν φίλιππον. ἔξ ἔ πρῶτος καὶ νίκω; Gregorius,
 ἔξ ἔ πρῶτος; Nonne hoc opifex ipse fecit; ἔξ οἷ, vtrum, & ἀράγε. & ἔξ οἷ.
 ἢ, quod etiam ἢ πρῶτος μύων dicitur. Plato in Timæo, ἔξ οἷ μὲν ἔξ ἔ
 μνηθε ὄσα ἡμῖν, καὶ πρὶ ὦν, ἐπέταξα, ἐπῶν; vtrum igitur. & itidem
 apud eum sæpissime. Xenophon in primo ἀπομνημονομύων, ἔξ ἔ
 γε ἔ καὶ πάντα ἄνδρα ἡννομίας πλὴ ἐκράτῃ αἰρετῆς εἶναι κρηπίδα,

μήτις
μήτιςγε
ότοι
καταπρσίξει
δα
ούληπ
μήτις
μήτις δ
μήτις γε
μήτις γε δ
μήτις
μήτις δ
μήτις γε

μή κυρίως ἀπαγορευτικὸν καὶ διεικτικόν. Sic μήτις καὶ μήτιςγε, μήτις γε, & reliqua. Contra, εἴτοι, εἴτε, εἴδῃτα, ἀρνητικὰ. Verum τὰ ἀπαγορευτικὰ ἀντι τῶν ἀρνητικῶν πλάκις λαμβάνεται. Ἐν ἐν δὲ ἀνάπαλιπ τὰ ἀρνητικὰ ἀντι ἀπαγορευτικῶν. Synes. Ἀλλὰ μήτις γε τὴν διάπρην λάβοιμι, μή δὲ σῶπες, μή δὲ ἐλευθέρει, Quod utinā hoc mihi nunq̄ experiri cōtingat, absit vt mihi hoc eueniat o seruator, ne inquā eueniat o liberator deus. Deprecātis est & abominantis. μήτις pro εἴτοι. Xenoph. διπλῶν ἡμῖν δίκαιον καὶ πλὴν δόωσιον πρὸς ἕχρη. μά δὲ εἴφη, μήτις γε, ἔν μισθῷ γε ἡμέρα, minime vero, inquit, minime inquam, dūtaxat vno die. μά δὲία, per se negat: sed μήτιςγε est conduplicatio ornatus causa posita. μήτιςγε etiam nequaq̄, saltem significat, & certe quidē nequa q̄. Plato libro tertio de Repub. πολλὸν δὲ ἂν τῶν μᾶλλον ὁμῆρα θεοσόμεθα, μήτις γε θεός γε κείρι δδυρομύνας, καὶ λέγοντας ὡ μοι θεοὶ. εἰ δὲ οἶν θεός, μήτις γέ μοι μέγιστον τῶν θεῶν πολυμῆσαι ἔτως ἀνομοίω μίμησιν, quod si deos hoc modo lamētantes facturū est, ne saltem deorum maximum sustineat, & reliqua. Aristotel. in quinto Politic. εἴπερ δὲ ἄρα ἡνὰ δὲ κείρι ἡμεῖς, μήτις τό γε ἡμῶν ἄρα σῶν. οὔτις etiam pro nequa q̄. Plato, οὔτις κακῶς σοι κείσεται ὅλῃ ἄρ ἡμῶν ὄνδρητης. Aristoph. ἰππενσιρι, οὔτις μά πλὴν δῆμηντρα καταπρσίξει τάλαντα πρὸς κλέψας ἀδλωαίωρ. Idem νεφελ. οὔτις μά πῶρ δια πῶρ μέγαν ὅ τῶν θεῶν ἐμῶν καταπρσίξει, nequa q̄ certe impune ferēs, minime vero impune me illuseris (fit ἀπὸ τοῦ προίκα τὸ δωρεῖν ἀδλωαίωρ.) nō gratis ludibrio me habueris, paria tecum faciām. Idem ἔν σφηξί, οὔτις καταπρσίξει μά ἔν ἀπόλλω τωτο δρῶρ, non frustra id feceris, foenerato rependetur. Herodotus in Polymnia, ἄρα σὺ δὲ κείρι ἔε δ ἀποσώδωρ ἔεξεα στραθιενδα ἐπὶ πλὴν ἔλλαδα, ὡς δὲ κείρι ἔν τω, ἀλλ' ἔπε ἐς τὸ μετέπατα, ἔπε ἐς τὸ παρᾶν τῖκα νῶν καταπρσίξει ἀποτρεπῶρ τὸ χεῶρ γυέσσαι. Dicitur etiam οὔλη, vt πᾶνυλ. Et οὔληπ, an forte, num forte. Plato in Thegeto, οὔλη πᾶ ὄ εἰ ὄ δωρε, ἐγὼ ἔν ὄιολογίας ἀραιοκίρωμα, προδουμῆμυλ ἡμᾶς ποιῶσαι διαλέγεσθαι; Ponitur & pro non, ab eodem, libro quinto de Repub. ἀπισαῶντα δὲ καὶ ἔκκαῶντα, ἄμα τῶν λόγους κείσθαι, δ δὲ ἐγὼ δρῶ. φοβρῶν τε καὶ σφᾶρ λρῶρ, ἔν γέλωτα, ὄφλαρ, παιδνικὸν γὰρ τωτό γε, ἀλλὰ μή σφᾶλας ὄν ἀληθῆρας, εἰ μόνον ἀντῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄιλας ζωνεπιπασάμυλ κείσομαι, hoc inquit facientί periculum imminet, non dico ne ridiculus videar. μήτις ἂν autem & μήτις δ, & μήτις γε, & μήτις γε δ, nedum significant. Plato Dionisi, ἐγὼ δὲ καὶ ἔν τῶν θεῶν ἀείτρωις ὄρῶ τῶν ἀγωνιστῶν ἔν τῶν παδῶρ παροευνομύνας, μήτις δὲ ἔν τῶν ὄιλαρ. Demosthenes, ἀλλ' ἐδὲ καθ' αὐτῶν στρατώτης εἴτ ὄ δδενός ἐς ἄξι. μήτις γε τῶν ἄλλωρ ἡγεμῶρ ἀντι τῶ μῆτις, non solum non. quod etiam per nedū exprimi potest. Plato Dionysio, ἐγὼ δὲ ἀνδρῶτω, μήτις δὲ ἔν τῶν θεῶν πρᾶκελδουσαίμυλ ἄρ δρῶρ τωτο. Dionys. οὔ γῆ πᾶσας ἔμυρ ἰκαυός ἐγὼ, μήτις σαφῶς ἐδέναι καὶ ἔτερας μυσαγωγῆρ. Dicitur & μήτιςγε, & μήτις γε. Gregor. μέγα σοι μαθῆρ ὄλ γεγῆνται. τὸ δὲ πῶς, εἰ δὲ ἀγγέλοις

ἐνοεῖρ, μήτις γέ σοι συγχαρησομύλ. Sic μήτις γε δὲ Plato in Politico dixit, μήτις ἴσμυλ γῆ ὄλ χιλίωρ ἀνδρῶρ ἀκροί πεπῆσῃαι πρῶτηκοντα πρὸς τῶς ἔν τῶις ἄλλοις ἔλ λησιρ, εἰ ἄρ γένοιντό γε, μήτις δὲ βασιλῆς γε. Legitur & μήτις apud Demosthen. quod etiam interrogatiuum est, vt εἴρι. Gregor. μήτις τῶς μουσᾶ τωγῶσιρ ἔλλαωες, id est nunquid huiuscemodi. Vt μήτις, num quis? Lucian. μήτις ἄλλῶ τωτ γνωρίζει, μήτις ἄλλῶ τωτ ἡρ; οὔχ ὄλ, etiam. vt μήτις ὄλ, pro non solum, & non solum non. Theophrast. οὔχ ὄλ ἀνέφου ἀν, ἀλλὰ καὶ ἔναυξες ἔρας καὶ καλλῖς ἐκρίσε, id est non modo. Athen. οὔχ ὄλ ἡμῶν ἡνὰ πρᾶσβλέπντες, ἀλλ' ἐδὲ ἀλλῆλας, non solum non, id est εἴ ὄπως, quod etiam ipsum utrunq̄ significat. οὔχ ὄλ etiam nō quod, cum indicatiuo iunctum. οὔχ ὄλ κείν τῶτῃς ἐλατῶν ἔν ἡνέγκατο, Nō γῆ hac in parte alii ceteris cūq̄. Et οὔχ ὄτι μή, non quīn. Lucian. οὔχ ὄτι μή καλόν εἶναι δῆμαί, non quīn honestum esse censeam. οὔ γὰρ ὄπως Demosthen. μήτις δὲ, non enim hoc modo, neq̄ enim tantummodo, οὔ γῆ ὄπως μή δὲ σῶμα ἔβριζοθαί τινῶ ἔν ταῦταις ἡμέραις ὄροθε χεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δῆμαί καὶ τῆ φῶ τῶν ἐλόντων γιγνόμενα, τῶν ἐλακώπων καὶ κερπημύλων ἐλάσχευς τῆ γῶν ἔορτῆ ἀπεδῶκατε εἶναι. οὔχ ὄπως etiam εἴ ἡνα significat apud eundem. οὔχ ὄπως ὄροκίση προνοίων κείσεται. Dicitur & οὔχ ὄπως, ἀντι τῆ εἴ ὄπως. Athen. libro undecimo, παρμύλῃ μύλ γῆ καὶ ἐλδῆν εἰς λόγους ἔ τῶ πλάτωνῶ σω κείσται μέλις ἢ ἡλικία συγχαρηῖ, εἴ ὄπως καὶ τῶς τῶς ἀπείν ἢ ἀκῶσαι λόγους, nedum. Dicitur & οὔχ ὄσον. Aristid. in Panath. καὶ μῆν αὐτῶ τῶς πρᾶτον, εἰ πᾶν τῶς τῶς ἔν χεῖα βοηθείας καταφύλαν ἐπὶ πλὴν πᾶλιν, ὡσῶρ ἐκ δουοῖν πρᾶοῖν ὄς ἀληθῶς, μέγα καὶ φανερὸν σῆμβολόν ὄσι τῶ πρᾶεχεν ὄνυς ἐλάσχευς, εἴ ὄσον λαυθᾶ νεν, magnum id est indicium huius ciuitatis praestantiae, inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse. οὔχ ὄσον eandem habet significationem. Polyb. μέντε μύλ γὰρ φάλαγξ ἔν τῶις ὑπὸ πῆσῃοῦ ἀπῶις αὐτῆ τῶτῃς, εἴ ὄσον ὄφελῆν δαῦμα τῶν τῶς ὄιλας, ἀλλ' ἐδὲ αὐτῶν σῶζεν. Phalar. οὔχ ὄσον ἀνθῶτω τινὶ πειθῆν πλὴν τυραννίδος ἐλάσχευς καταδέδῃς, ἀλλ' ἐδὲ θεῶν τῶ δαωας ὄνυτι. Vtrobiq̄ non solum significat. μήτις ὄτι vt dixi non solum significat. vt apud Aristidem, μήτις ὄτι τῶ ἰδία, μετᾶσάντων, ἀλλ' ἐδὲ τῶ κείνῃ. Cui apud Platonem respondet ἀλλὰ pro sed etiam, μήτις ὄτι ἰδῶπῶ τῶ νᾶ, ἀλλὰ ἔν μέγαν βασιλῆα. Et μήτις ὄτι apud Galenum, pro non solum enim. ὄτι μήτις vero significat nisi. Gregor. in pri. καὶ ἔ μῶ εἶναι τῶ ἀρεδῶν, ἡλεγε. τῶς ἐλέγχος δὲ εἰ δῆφον, ὄτι μή καὶ μᾶλλον τῶ τῶς εἶναι ἔν τῶ δῆς ἡγῶσεν, nisi quod non intellexerat hoc facto se diffidentiam suam prodere. Aristid. ἔν τῶ τῶς ὑπὸ σῶλῃς τῶς ἐλλωκαῖς, καὶ ὄσαι πικυκαί τῶς ἔν πάσχοις ἡσῶν, ἐδὲ ἔν ὄτι μή. Ἄθλωα, ὄς ταυτῶν ἔν ἀπείν πλὴν ἄθλωαῶν πᾶλιν, ὄ τῶ ἔλλαδα. Plato, ὄσε μῆτερ ἰατρικῆς δῆδῃς ὄτι μή ἀνάγκη, Nisi ad violēta vulnera & alia quæ extrinsecus illata necesse est a medico curari. Interdū tamen aliter accipitur, & in propria significatione, pro q̄ non. Idem

Gregor. Δέον ἐστί μοι ἀληθείην μὴ μύθεον ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι μὴ ἀίχρα δέκνυσθαι.
 de mysteriis Græcorum loquens. Idem, ὅτι μὴ ὑπὲρ ἧν δικάσιον μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ ἧν ἀμαρτωλῶν σφαιράζεται. **μη interdum ἀντὶ τοῦ μηδ' αὖτως elegantius ponitur.** Dinarch. Ἐπέδ' ἡ δ' εἰς τὰς ἡμετέρας ἡκεῖ χεῖρας, τί κηρύσσετε; προσέειπε πλὴν πρὸς τοὺς θεοὺς δὺσέβειαν; μὴ ᾧ Ἀθιναῖοι, μὴ δ' ἄλλοι γὰρ καὶ ἄλλοι.
 Sic Chrysoft. πρὶ προνοίας, μὴ παρακαλῶ, **Noli obsecro. vbi oratio est quasi intercisa, vt in simili specie apud Platonem libro sexto** καὶ μὴ hoc est καὶ μὴ φιλόσοφον. **Et aliquantum inferius,** καὶ ὡσπερ ὑπὲρ ἧν πεπρωμένον δεινῶν, οἱ μὴ, τελευτῶντες ἀρκλέων, καὶ ἐκ ἔχουσιν ὅτι φέρουσιν, ἔτω καὶ σφῆρας τελευτῶντες ἀρκλέων, καὶ ἐκ ἔχουσιν ὅτι λέγουσιν, ὑπὲρ πεπρωμένον δὲ ταύτης ζωῆς ἑτέρας, ἐκ ἧν ψήφοις ἀλλ' ἧν λόγοις, οἱ μὴ, ἀντὶ τοῦ οἱ μὴ δεινοὶ dixit. **μη etiam ἀντὶ τῆς μὴ καὶ μὴ** καὶ μὴ ponitur. **Aristot. in primo Oecon.** ὅς ἀδύνατον μὴ ὑπερμελείας ἀποσῶν ἐπιμελείας εἶναι τοὺς ἐφεστώτας. **id est nisi dominorum diligentia. Idē in octauo Politic.** ὅν γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἀείδει καὶ κηδεύει τὰς τῶν κρητῶν καὶ βαναύσων καλῶ μὴ τὸς βίβλους, καὶ τὸ πρῶτον ἐκ ἀνδρῶν μὴ μεθύοντων ἢ παύζοντων, nisi ebrii, vel ludibundi. **Gregor. πῶς γὰρ ἄρ καὶ ὑπέστη τόδε ἢ σωέμεθα, μὴ θεὸς τὰ πάντα, καὶ ἐσιώσῃ καὶ καὶ σωέμεθα, καὶ πένης δίδωσι, nisi quod dat pauper.** Demosthen. ὅν γὰρ ὅστις ἐστὶ ἐπὶ τῷ θεῷ, ἢ δὲ ἀπὸς προσέειπε ὡς ἀπελθὼν, ὅτω μὴ διαστρέψῃς ἀπέλθων ἐδωκεν ὁ δῆμος, **id est ἂ μὴ ἐπι.** **Synef.** ὅν γὰρ ἂρ μὴ ἐπιτάτῃ σοι τυγχάνοντι σωβερῶν τι τοῖσιν. **μη etiam pro ἴνα μὴ.** **Paul.** τὰς δὲ ἀσπίδας ἐπακλιμυλλίας εἶναι πῖσιν, μὴ ὁ χεῖρ λυμήνη, **ne situs ea vitiet.** **Isæus,** ἔδοξε αὐτῷ διαθέσθαι τὰ αὐτῶν, μὴ ἐρημὸν καταλίπει τὸ δίκον ἢ ἡ πάδοι. **Xenoph.** ἀπιέναι δὲ χεῖρ ὁ προσβόλιον, μὴ τυχῆ τοῦ πεπρωμένου, **ne fauciet.** **μη δῆτα, ἀπαγορεύον ὅστι.** **Synef.** **μη δῆτα ᾧ πάντων ἐμοὶ προσεχέσασθε, Absit vt hoc facias vir mihi amicissime.** Demosth. καὶ μεθ' ἧς, **μη δῆτα, ἢ γὰρ δίκαιον, videte obsecro ne faciatis.** **Et πρὶ σεφάνου in epilogo, μη δῆτα ᾧ πάντες θεοὶ, μηδ' εἰς ταῦτ' ὑμῶν ὑπὸ νόσει, Videte per deos immortales, videte inquā ne sic annuatis, vel, dii phibeant.** Aristoph. φέρε ναῦ, ἐγὼ ἧν ἐνδοξον καλέσω ἡνᾶ. καὶ μὴ δῆτα, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελίχθη, **minime, nequaquam hoc feceris.** ὅν δῆτα, **negatis est.** **Aristoph.** ὅν δὲ μὴ ἀπιστέρας γ' ἐδένα, καὶ ἢ δῆτα ἔγωγε, **minime ego quidem.** **Alibi pro eodem, μὰ δὲ ἐγὼ μὴ ἢ.** **Plato.** Δοκίμῃ ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ κλισίαν πρῶτον ἐν τῷ δυνάσει ἢ ἀδικοῦν ἀλλήλους; ἢ δῆτα ἢ δῆτα. **Δῆτα etiam in interrogatione, ἀντὶ τοῦ δῆτα ponitur.** **Idem,** τί δῆτα σοὶ τίμημα ἐπιγέστω τῆς δίκης, **Quam tandem multam irrogabo tibi hoc iudicio? Athen.** τί δῆτα ἔφη ἀδούκα. **Ponitur etiam μὴ δῆτα pro dii auertant, dii meliora.** Demosth. καὶ μεθ' ἧς, ἐμοὶ παρὰ δὲ ἐκείνου, διὰ τῶν ἄρα τῶν περὶ κρητῶν ὁ περὶ νόσεως ἐλαττορ ἔξω τῶν ὑμῶν. **μη δῆτα.** **Pro quo etiam μὴ γὰρ δῆτα dicitur.** **Synef.** ἀλλὰ τόγῃ προσηρέσθαι τὰ βέλυστα ὁ δαίμων ἐκ ἐφαρξίσε, μὴ γὰρ δῆτα καὶ ἐπὶ γνώμης ἡμῶν κατιχνύσει, **absit**

μη

και μη

μη αντι το

μη δῆτα

ου δῆτα

τι δῆτα

μη γὰρ δῆτα

enim vt praeualeat proposito nostro fortuna. Demosthen. pro Ctesiphonte, μη γάρ γε dixit, ἔστι γὰρ ταῦτα προεῖτο ἀνομιῇ πρὶ ᾧ ἐδένα, κίνδυνον ὅν τιν' οὐδ' ἐχ' ὑπέμεινον οἱ πρόγονοι, τίς ἐχ' κατέπυσεν ἂν σε, μὴ γὰρ τὴ πόλει γὰρ μὴ δ' παρ' ὑπὸ ἐμῶν. **Quod παρ' ὑπόνοιαν dictum est.** Est enim figurata locutio, cū aliud dicitur q̄ audiens expectabat. vt illud est Aristophanis in Pluto, πῶς γὰρ ἡ γὰρ σε καὶ κλεψίστατον. **Sic Demosth. verbum acerbum, quod recta ferebatur in Athenienses, ipse in aduersarium detorsit.** Quis inquit non despuisset in caput tuum, absit enim, vt id vel in ciuitatem, vel in me ominari mihi contingat. Simile est illud Synesii, εἰσομα γὰρ σὺν θεῷ ἢ μνηκτί προσηρέσθαι πλὴν ἀχρηστοσύνη ὑμῶν, μὴ γὰρ εἴρημι ἐπὶ ἐκκλησίαις, **ne dicam ecclesiae, vel absit enim vt dicam ecclesiae.** **Idem,** λίαν γὰρ ὅστι τὸν ἀνδρῶν ἀπαπαρῶν, μὴ ἀπαρῶν τῶν γε εἴρημι. ὅν γὰρ δῆ, **etiam,** ὅν γὰρ δῆ **vt μὴ γὰρ δῆ dicitur.** **Xenoph.** ἔχουσιν ἂν ἐφ' ἡ νεανία, ἐπεὶ ἡμῶν, ὅτις ἐνεκα, ἐπεὶ θύμῳ ἢ πρὸς ἀρχῆν. ἢ δῆ τὸν πρῶτον ἧν ἰππέων ἐλαύειν. **Absit enim, vt existimem hac de causa te hoc cupere, vt ante alios equo prouehare.** **Cui similis est illa locutio, ἐκ ὡγαθέ.** **Lucian.** μὴ δύνωσιν ἡμῶν ὑπερηφανῶν ὑπερίσταναι, ἐκ ὡγαθέ, **absit quæso vt ita interpretere, vt ita existimes.** **Plato** ὅν ὅν ἢ ἔνωσεν, γὰρ ἂν πρὸς eodem modo dixit in Sympos. διὰ ταῦτα δῆ ὁμοίαν πάντα λόγον κινουῦντες ἀνατίθειν τῷ ἐρωτι, καὶ φατε αὐτὸν τοῖσιν τὸ εἶναι, ὅτις ὁσῶν αἰτίον, ὅπως ἂν φαίνηται ὡς κάλλιστον ἢ ἄριστον δηλονότι τῶν μὴ γνωσκουσιν, ἢ γὰρ ἂν πρὸς τῶν γε ἐδῶσιν, **neq; enim peritis vtiq; & expertis talem videri vultis.** ὅν μὴ ὅν μὴ δῆ, **δῆ etiam est neganti accommodatum.** **Xenoph.** ἀλλ' ὅ δ' αὖ ἐπὶ ἔρωτον, ἢ καὶ ἧν πόνον πλεόν ἐχεν μαρτύριον, μὰ δὲ ἔφη ἢ μὴ δῆ, **minime vero inquit.** **Cicero in quarto Tuscul.** Nisi forte temporis causa nobis assentiebare. **Attic. minime vero.** **Idem in Sympos.** ἢ καὶ σοὶ ἔφη ἀποδιδόσθαι ὅτι ἂν λάβωσι, μὰ δὲ δῆ ἔφη ἢ μὴ δῆ. **Deinde sequitur pro eodem, τί δῆ ὅν μὴ δῆ, ἀντὶ τοῦ ἀργυρίου χάριτας, ἢ μὰ δὲ δῆ ἔφη, ἢ δῆ τὸν.** **In quinto παρὰ δὲ εἰς ὅν μὰ δὲ δῆ, iunxit ornatus causa, ἐν τῷ τὸν κατενόησας με πόνον τινὸς ἀρσάντα, ἢ κινδύνον τινὸς φασάμνον, ἢ μὰ δὲ δῆ ἔφη, ἢ μὴ δῆ.** **Quod si concedere velis, & fateri, μέντοι erit accommodatum: quemadmodum vero & sane assentietis sunt.** **Idē, ἢ ὅ ἐμὲ οὐδ' ἔφη ἢ γὰρ δῆτα ταῦτα κρητῶν, δεινῶν μὴ τῶν ἐφίω ἐγὼ, μέντοι ἐνδορ μὴ τῶν, te vero inq̄ oportebit.** **Cicero in quinto Tuscul.** Quid igitur **Vero.** **tur contra Brutum me dicturum putas? Attic.** tu vero vt videtur, nā praeferre non est meum. **Idem, Sed quæro, vtrum aliquid actum superioribus diebus, an nihil arbitremur.** **Attic.** actum vero, & aliquantum quidem, περὶ ἀγαθῶν μὴ τῶν, καὶ ἢ τὸ τυχόν γε. **Terēt.** Heu laudas qui heros fallunt. **M.** in loco ego vero, ὅ πρὸς δεινῶν, ἀποδέχῃ σύγε ἧν τὸς δεινῶν φαικίζοντων; ἔστιν ὅπως μὴ τῶν ἐγὼ γε. **Interdum ornatus causa magis, q̄ significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia.** **Idem in Sympos.** καὶ ἀνάχῃ μὴ τῶν ὅ σοῦσις ἐλεγχόμενον. ἢ δῆ ἔφη ὁ σωκράτης ἀνεχέ-

δω μύτοι· ἐπεὶ ἢ δι' αὐτὰς λέγοντες Διὶ καὶ ἄλλοις μὲν προαγορεύειν ἢ μέλλω, ἑαυτῶν
 δὲ μὴ προαγορεύειν ἢ ἐπιόρ, Et patere tu quidem o sophista te conuinci. patia-
 tur vero ipse quidem inquit Socrates. vel potius in secundo loco, pa-
 tiatur sane. Cicero in Finibus, Cum mihi nihil sane præter sedulita-
 tem probarent. Idem, Post enim Chrysippum non sane est disputa-
 tum, μετὰ γὰρ τῷ χρυσίππῳ ἢ πάντῃ διελέκτα. vel ἀπικώττορ, ἢ δὲν ἂ μᾶλλον διε-
 λέχθη. μέντοι etiam aduerfatia est coniunctio, vt verū. Idem Xenoph.
 τῶ μύτοι ἐδῶς, ἢ δὲ μᾶλλον ἐπίσασμα ὅπως δὲ γεωργεῖ. Aristotel. in tertio
 Politic. ὁμοίως δὲ ἢ δὲ ἄνευ οἰκίαι χωρὶς, μὴ μύτοι τοσούτῳ ἀπὸ ἑνὸς ὡσεὶ κοι-
 νῶνται, non tamen. Idem, οἷος ἢ ὁ μὲν ἔκ τεκτων, ὁ δὲ γεωργός, ὁ δὲ ἄλλοι τοσού-
 τῳ, καὶ ὁ πλοῦτος ἔστω μύτοι, μὴ μύτοι κοινωνεῖν ἄλλῳ μηδενός, ἢ τῶν τοσούτων, οἷον
 ἀλλοτρίῃ ἢ συμμαχίᾳ, ἢ δὲ ἔστω πόλις. Cicero pro Murena, Ea sunt omnia
 non à natura, verum à magistro, ἀπὸ καθηγμένου μύτοι. Quintilia. Mi-
 nora quidem illa, verum operi quod instituimus, necessaria. Plato in
 Gorgia, Ἀληθεῖς ἄρα οἱ ἐμπροσθεν λόγοι ἦσαν, ἢ δὲ ἔδνα, ἢ μῆτις ἴσχυρ ἀγαθὸν ἀνδρα-
 γεινότητα. τὰ κληθῆναι τῶν τῆς τῆς πόλις. οὐ δὲ ὁμολόγησεν τῶν γενῶν ἔδνα, τῶν μύτοι
 ἐμπροσθεν. ἀντὶ τοσούτου δὲ τῶν ἐμπροσθεν γεγονέναι ἔδνα, id est verum maiorum
 quosdam fuisse. Demosthen. ταῦτα, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρινῶν, πρὸς
 ἑὸν μύτοι τῶν ἐμαυτῶ περιημιλίων. Lucian. μέντοιγέ dixit, ἐγὼ μύτοιγε κλη-
 τῶν κολακδομύτων τῶν κολακῶν δὲ ὡλεσέρων ὑπέληφα. μέντοι etiam ἀντὶ τοσούτου
 αὐθις, id est viceversa & rursus ponitur. Aristoph. πρὶν γίνεσθαι αὐτῶ μηδέν,
 μὴ μύτοι μὴ δὲ ἐπιλέπῃ. Qzq̄ & pro etiam intelligi potest. vt Cicero de
 Vniuersitate, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tan-
 gi, quod careat solido. Idem in Finibus, Quod quia nullo modo sine
 amicitia firmam & perpetuam iucunditatem vitæ tenere possumus,
 nec vero ipsam amicitiam tueri, nisi æque amicos & nos ipsos diliga-
 mus, iccirco hoc ipsum, & cætera. Et de Natura Deorum, Ipse vero
 aer, qui natura maxime frigidus, minime est expers caloris: ille vero
 & multo calore admixtus. Et aut vero, pro aut etiam. Idem in quinta
 in Verr. Quem tibi hominem inuitis diis immortalibus, aut vero deū
 tantis religionibus eorum violatis auxilio futurum putas? τίνα σοὶ τῶ
 ἀνθρώπων ἀπόντων τῶ θεῶν τῶ ἀθανάτων, ἢ τίνα δὴ τῶ θεῶν, vel τίνα αὐ, vel τίνα
 πρ. μύτοι etiam sic accipitur in Symposio Xenophontis, οὐδενός γὰρ
 ὀρκίζοντος ἀεὶ ὀμνύοντες, καλὸν με φατέ εἶναι, καὶ γὰρ μύτοι ποισθῶ, καλὸς γὰρ καὶ
 ἀγαθὸς ἀνδρας ἡμᾶς νομίζω. ἀντὶ τοσούτου ἢ δὴ καὶ ἐγὼ. Idem Cicero ad Quintum
 fratrem, Cum enim te desidero, fratrem solum desidero: ego vero
 suauitate fratrem, ætate prope æqualem, obsequio filium, consilio pa-
 rentem. Primum autem membrum interrogatiue legendum est, ἐγὼ
 δὴ. αὐτὸς μύτις, καὶ ἐγὼ μύτοι. vtrunq; etiam iunxit. Græcorum more,
 qui πρὸς ἄλλοις multa in oratione ponunt ornatus causa, vt in his ver-

Sane:

μη μύτοι:

Verum.

μέντοι τῶ
μέντοιγε.

Verò.

Aut vero.

Ego vero.

Et vero.

bis, Id quod Attico ostendisti, & vero etiam mihi, καὶ μὲν δὴ καὶ ἐμοίγε.
 Alibi sine etiam, ad eundem Quintum, Tibi & fuit hoc semper facil-
 limum, & vero esse debuit. Illud autem, quo idem in principio senten-
 tiæ uti solet, Atq; hæc quidem, simile est illi μὲν δὴ Græcorum de quo
 supra dictum est. vt in Partitionibus, Atq; hi sunt ferè quasi quidam Atq; i pri-
 habitus animi. sic affecti, vt sint singuli inter se proprio virtutis ge- cípio sen-
 nere distincti. Et inferius, Atq; hi quidem virtutum, vitiorum autem tentiæ.
 sunt genera contraria. Et de Oratore, Ac video hanc primã ingres- Ac in prin-
 sionem meam non ex oratoris disputationibus ductã. Et rursus, Atq; cípio sen-
 interea tamen dum hæc, que dispersa sunt, coguntur, licet carpentem tentiæ.
 vndiq; & cætera. Gregor. τῶ καὶ δὴ τῶ. Aristoph. Pluto in principi-
 pio, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Quæ locutio est attica pro eo quod est, atq; καὶ ταῦτα.
 hæc quidẽ sunt huiuscemodí, vel ita se habent. Plato in Sympos. καὶ καὶ ταῦτα.
 ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, οἷος δὲ αὐτὸ δὲ ἔρεξε καὶ ἔτλη καρπερὸς ἀνδρῶν, ἐκεί τῶ ἐπὶ στρα-
 τῶ, ἄξιον ἀκῶσαι, atq; hæc quidem huiuscemodí sunt. Clausula est supe- μὲν δὴ ταῦτα
 rioris sermonis, & transitus ad alium. Dicitur & aliter. vt idem ad
 Dionysium scribens, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Sed de his hæctenus. μέν-
 τοι etiam respondet τῶ μύτι. Aristotel. λέγεται δὲ ἕνεκα τῶν κηφῆνας κηρία μύτι
 πλάτηρ καθ' αὐτὸς ἢ γὰρ τῶ αὐτῶ σμίνας, μελιουργεῖ μύτοι ἔδερ. ἀντὶ τοσούτου μελι-
 τουργεῖ δὲ. Quod & verum & cæterum dicitur. Liuius, Quod imperiū Ceterum.
 crudele, cæterum prope necessarium in tali euentu cognitum est. Sa-
 lustius, Aliam rem aggreditur non eadem asperitate, cæterum haud
 secus difficilem, ἑτέρω δὲ ἐγγίσει πρὸς γαλα, ἢ τῆ αὐτῆ μύτι τραχύτητα, ἀτὰρ ἔχ ἢ τ-
 τῶ συχρόει. vel, ἔχ ἢ τῶ μύτι χαλεπῶ. Galen. τὰς γὰρ ὑλας ἐκ τῶ ἄλλω ὡρ
 ἔστω, ἀτὰρ ἔχ ἢ κισῶ καὶ ἐκ τῶ ἐδῶρ ληπτεον. Plato in Minoe, ὅτι μὲν γὰρ ὁ ζωὸς
 σοφιστῆς, καὶ ἢ τέχνη αὐτῆ παρακαλῆς ὄσι, πρὸς ἀλλοθὶ δὴλοῖ, ἀτὰρ καὶ γὰρ ἔνταυθα.
 Cæterum interdum τῶ ἄλλο significat. Cicero ad Quintum fratẽ, Ego
 me in Cumano & Pompeiano, præterq; quod sine te, cæterum com-
 mode oblectabam. id est alioqui, ἐγὼ μὲν γὰρ τῶ κυμαίνω τῶ ἐμῶ, πρὸς ὅσον
 ὅτι ἀνὸν σὺ τῶ ἄλλο ἐννοεῖ μύτιζον. vel, τῶ ἄλλο διχρῶς δὴ τῶ. vel, ἀτὰρ ἐνδοκμοῦ δὴ
 τέλου. μέντ' ἂν ex μύτοι & ἂν componitur. Demosth. pro Ctesiphon- μέντ' ἂν.
 te, ἐμὲ δὲ ὡ τρίτατονισῶ, δὲ τίντ' φρόνημα, λαβόντα, ἀναβαίνω ἐπὶ δὲ βήμα, ἔδνα;
 δὲ τούτων ἀνάξια ἐρωῶντες, δίκαιως μύτι ἂν ἀπέθανον, atqui si hoc commissi-
 sem, iure ab ipsis morte affectus fuisset. Et πρὶ πρὸς αὐτῶ. Ἐπειδὴ δὲ ἀκῶσι
 τοὺς λέποντας, διδοκίμαυτος γὰρ ἡμῖν, τὶ ἢ τῶ ζητοῖν, καὶ ἀναλίσκεν δὲ ὄν ἐλάτῳ;
 καὶ πάντας ὁραπὸν βολήσε, δὴ ἢ τῶ ἔδερ; μᾶνοιτο μύτι ἂν, at furore id
 agitari esset. Idem, μεγάλῳ μύτι ἂν ἀρχῶ, μᾶλλον ὅ τῶ ἔδνα ἔστω ἔνταυθα. ἀν-
 τὶ τοσούτου ἢ τῶ μύτι μεγάλῳ τῶ ἔδνα ἔστω. Id enim etiam τῶ ἔδνα significat, si
 cum ἂν ponatur. vt γὰρ τῶ πρὸς λεπτεῖν, ἢ τῶ τῶ ἔδνα ἔστω ἔδνα ὡρ ἰδῶ,
 τινὲ δὴ οἶν, τῶ τῶ ἀφελῶ ὡ ἄλλῳ, ἔδνα ἔδνα ἔδνα ἔδνα ἔδνα, Atqui nullus est omnino

Atq; i pri-

Ac in prin-

καὶ ταῦτα.

Ceterum.

ἀτὰρ.

μέντ' ἂν.

τῶ ἔδνα.

vestrum, qui cum priuatim quidpiam cuiq̄ dedisset, rursus id ab eodem auferret. ἀντί τῆς ἐκνοῦν ἐδίδετο ὅστις ἡμῶν, ὡς ἰδίᾳ, & cætera. In assumptionibus etiam, ut ἀλλὰ μὴ ponitur. Idem pro Ctesiphon. οὐκ ἐκ μὲν τῆς θαλάσσης πλὴν ἔυβοίαν προσβαλέωσι χθῆν; ἐκ δὲ ἐφ' ἡμισογάσας πλὴν βοιωτίαν; Et post multorum enumerationem subdit hæc verba, ταῦτα τοῖνυν ἡμῖν ἄπαντα κέπρασται τοῖς ἐμοῖς κλιτῶμασι, at hæc omnia. Idem, τί δὲ μέγιστον ἔχοι τις ἐν ἐπιπέδῳ ἀδίκημα, κατ' ἀνδρῶς εἴκοσθ', ἢ ἐμὴ ταῦτα ἢ φρονεῖ ἢ λέγει; σὺ τοῖνυν τοῖσδε εὐρέθης, at tu talis inuentus es. Alibi, οὐ τοῖνυν ἴσως ἐφῆσιν & δ' ἄς, At nemo tum prodit. Qui modus apud eum frequens est. Lys. τῆσδε τοῖνυν οὐδὲν κηλίξας, ἀξιοῖτε με διὰ τοῦσδε λόγους ἀκλεῖσθαι. Est etiam συλλογιστικὸς σῶμα δέσμοσθ', & significat proinde. Plato in Cratylo, ἐν μοῖ τοῖνυν τὸ ἀρετῆς ἐκρησάμεθα, ὡς δοκεῖ τι λέγειν ἀπεκρινόμενοι. Aliquando significat igitur, licet nō sit συλλογιστικὸς. Idē, καὶ θεωρεῖτε ἐπὶ τῆς ἀπολλύσας τῆς πόλεως ἢ τοῦτο ἀντι τοῦ γένους τῆς πόλεως μὴ τοῖνυν, & reliqua, ciuitati igitur, vel iam primum ciuitati. Synes. ἄνευ τοῖνυν ὡς ἔχει τὰ μὲν. Ponitur & pro μὴ. Xenoph. in Sympos. ἐν ταῦθα τοῖνυν πάντες προσέβλεψαν αὐτῶν. Isocrat. ad Philipp. πρὸς τοῖνυν ἡρακλέους, οἱ μοῖ πλὴν ἀνδρῶν ἡμῶν ὡς αὐτῶν διαπελάσθη. Et sic identidem. Ἐξ τοῖνυν, iam vero. Demosth. Ἐξ τοῖνυν ἴσως ἐφῆσιν ὡς, Atq; etiā, ut opinor, hoc dicturi sunt. Et πρὸς τῆς ἀρετῆς. Ἐξ τοῖνυν ἐμὴ μὴδὲνα ἔχοντα μὴδὲν ἔχομεν μὴ δ' εἶδ' ἢ πρὸς βεῖ, βασάνης ἢ τὰ τοιαῦτα ὑπόλοιπον ἂν ἢ σκοπεῖν, iam vero si probare non possemus. οὐ τοῖνυν, neq; vero. Idem in eadem, οὐ τοῖνυν ἐκ τούτων μόνον δ' ἴδ' εἶδ' ὅτι χημάτων ἄπαντα ἔπειν ἐκείνα, ἀλλ' ἢ κορυφῆς ἡμᾶς ἐναγχῶσθε ἰσχυροί, neq; vero ex his tantum manifestum est. Idē, πῶς ἂν ἐναντιώμεθα, πρὸς ἡμᾶς ἑαυτοῖς τούτων γένους; & τοῖνυν ἀντίπερ; οὐδὲ δ' ἴσως ἐσόμεθα, οὐδ' ἐφῆσιν ἑαυτοῖς οὐδὲν, at is nec contradicere, nec hincere visus est. Hoc loco pro ἀλλὰ μὴ & positum est. ὅτι τοῖνυν apud eum, quod vero, & quod autem significat. Et interdum itaq; quod. interdum τῆς ἀπολλύσας ἰσχυροί est. Plato in Phædro, σκεδὸν γὰρ ἔχω δ' ἑαυτῶν, ἀναγκάσω σὲ λέγειν. Σὺ δὲ μὴδὲνα μὴ τοῖνυν ἔπειν, tu vero caue dicas, tu vero ne dixeris. καίτοι etiam atqui significat. Idem ὑπερσείων, hoc est pro Ctesiphonte, καίτοι ὅταν τὰ τῆς ἐλλώων ἀτυχῆματα ἐνδοξοκίμειν ἀπέκατο, ἀκλεῖσθαι μάλιστα εἶδος ὅτι δ' ἴδ' ἢ κατ' ἰσχυροῖν ἐπέειπεν. Alibi, καίτοι καὶ τὰλλ' ἂν πάντα ἀκολούθως τοῖσδε ἐπέπρασται, εἰ τις ἐπέθειτό μοι, Atqui reliqua quoq; eodem modo confecta fuissent, si mihi auscultare aliqui voluissent. Accipitur & pro verum & pro sed, ut πρὸς τῆς ἀρετῆς. καίτοι τίς ἢ κοινωμία; τίς ἢ κληρὶ πρόνοια ὑπερσείων τοῦσδε αὐτῶν; Deinde subdit, ταῦτ' οὐχὶ βοῶσθ' λέγειν ὅτι χημάτων, ἐκλεῖσθαι, καὶ κληρὸς δ' ἴσως ἀργυρίων συνεχῶς; Verum quæ nam est ista causæ communitas; quæ tanta huius prouidentia pro Philocrate? Seruit enim διακρίσεις Idem ἢ μὴδ' ἴσως, καίτοι ταῦθ' ὅταν δ' ἐλεγγὴν τοῖσδε πρὸς οἱσδε ὑβριζέ με χρονοῦσθαι, τίνος συγκνώμης, ἢ τίνος ἑλέσθαι δικαίως τὸ εἶδος παρ' ἡμῶν; Sed cum planum fe-

Ἐξ τοῖνυν

οὐ τοῖνυν

ὅτι τοῖνυν

καίτοι

cero hæc eum commississe, qua tandem venia dignus erit? Id Cicero per at expressit in Verr. actione vltima, At quemadmodum ipse sese induit priore actione: id est, quomodo sese indicauit ipse & prodidit? καίτοι τῶν αὐτῶν τῶν ἀπολλύσας πρὸς βεβληκῶν ἑαυτῶν ἐν τῆς προπερολογία; Isocrat. καίτοι πῶς ἂν τις ἀφῆσθαι ἐπιδέξασθαι, ἢ διὰ τούτων τῆς ἀπολλύσας πρὸς βεβληκῶν πρὸς τὰς μοναρχίας ἀξίας ἔχει; at quonam modo clarius. Interdum pro quæ ponitur aduersatiua coniunctione. Demosth. καίτοι τόγε ἀχρῶν ὁμοίως, Quæ turpe itidem est. Isocrat. πρὸς φιλίπ. Ἄπορ' ἐγὼ γὰρ, διαλεχθῶσθε μοι προσελάμην, & πρὸς χάρην ἐκλεῖσθαι καίτοι πρὸς τῆς ἀπολλύσας ἔρ' σοι κεχαρισμένως ἔπειν, ἀλλ' ἔτι ἐπὶ τῶν πλὴν δ' ἰσχυροῖν ἔχομεν, tametsi imprimis hoc optarem, magni omnino id penrem a te gratia ex oratione mea inrie. Galen. ad Glauco. οὐδὲ γὰρ ἐμὴ δ' ἐν τῶν ὑδέρων ἔχομεν. καίτοι πρὸς τῶν ὄρων καὶ παρὰ φύσιν, ἀλύτως ἀνέχεται ἀθρόων κένωσιν. Gaza ex Cicerone, καίτοι ὁ θεοὶ πανάγαθοι, Quæ odii boni. ubi quæ non aduersatiua est particula, sed figurata. ut, Quæ offi solitæ quicquid virtutis adesset, apud Virgil. Lucia. τοιγαροῦν ἴκω ταῦτά σε νοθεύσω. καίτοι σὺ γὰρ σοφὸς ὢν, ἐδὲν δεισῶ τῆς παρ' ἐμῶν λόγων. καίτοι etiam, & quidem latine dicitur. Cicero in secunda Philip. Quid non est dictum a me moderate; quid non amice? & quidem cuius temperantia fuit de M. Antonio dicentem, abstinere maledictos. καίτοι πῶς οὐκ ἐγκρατέστατον. Idem de Natura Deorum, Et quidem mirari satis non possum, unde ad istas opiniones vester ille princeps venerit. καίτοι μὴ ἢ vel καὶ μὴ δ' ἢ καὶ τῆς ἀπολλύσας ὑμῶν ὡς ἀγαμοί. καίτοι πῶς ἂν τις ἀξίως τῆς ἡγεμονίας δαυμάσας τῆς ὑμῶν. Plutarch. in Cæsare, καίτοι καὶ λόγου τινὰ κατέσφραον ἐς τὸ δ' ἴσως, Et quidem sermonem quendam disseminarunt ad vulgus. Demosth. καίτοι καὶ τὰ ἀλλὰ ἐν πάντων. Dicitur & καίτοι τῶν. Galen. καίτοι οὐδὲ τῶν πάντων ἴσως, Quæ ne hoc quidem omnes no uerunt. Grego. καίτοι τῶν ἀπολλύσας ἄλλων ἐς ἐπίγνωσιν χρεῖσθαι πρὸς τῶν, & tamen aliis feruidior. Idem, τότε τοῖνυν ἐφαυλῶσθε ἐγὼ τῶν ἀνδρῶν ἐκαστῆς οἰδία, γενόμεσθαι, καίτοι τῶν δ' ἰσχυροῖν πρὸς ταῦτα εἰς ὢν, quæ. καίτοι etiam interdum collectiuum est, ut τοῖνυν & τοιγαροῦν. proinde, itaq;. Isocrat. πρὸς τῶν ἰσχυροῖν, καίτοι τί χηρὸν νομίσειν τῶν τῶν μεγίστων ἐπαίνων ἀξίον; & μετὰ τῶν τῶν βελτίστων ἐπὶ πόλεως στρατιώτῶν, ἀριστέων ἀξίωσθαι, πρὸς δὲ τῶν κρητίστων τῶν ἐλλώων ἀντισημασθαι, ἐν πᾶσι τοῖσδε κληρῶσθαι αὐτῶν φαίνεσθαι πρὸς γενόμεσθαι, Vfus est & alibi eodem modo nō semel: καὶ autem geminatur in illo Plutarchi supradicto, καίτοι καὶ λόγου τινὰ δ' ἰσχυροῖν. Id quod sæpe fit attico more. ut in καὶ μὴ δ' ἢ καὶ. Idem Isocrat. in Busyra. καὶ μὴ δ' ἢ καὶ τῶν πρὸς τῶν φρονέσθαι ἐπιμελέσθαι ἐκόντως ἂν τις ἐκείνων αἴδιον εἶναι νομίσει. Paus. in Laco. καὶ τῶν σείων ὁ θεός, καὶ τινες καὶ ἀκλεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν κεραινωθέντες. Lucian. καὶ δ' ἴσως ἐν μέσθαι καὶ αὐτῶν. Gregor. καὶ γὰρ καὶ αὐτῶν ταλαυτῶσθαι πλὴν γνώμην, Etenim ego quoq; ancipiti mente sum. Plato. καὶ δ' ἢ καὶ σὺ ἰσχυροῖν

At

Et quidē

καίτοι

καίτοι

καὶ geminatum.

καὶ μὴ δ' ἢ

ἐν κοινῷ ὅτι σοὶ φαίνεται τοῦτο, equidem etiam. Demosthen. ὡς οὐκ ἀποφασίζουσα κελεύουσα τοῦ δ' ἐκείνου λέγειν. καὶ δὲ ἡ νεανία ἀλλ' ἔτι ὡς οὐδὲν ὅτι ἔχειν, atq; adeo iuuenili iactantia pollicente. Et paulo inferius, ὡς δὲ προσηύχθη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲ καὶ ἔπειτα ἐκείνου, **Vt autem res iam procedere cœpit, & illi incalescere, accumbere iubet mulierem, atq; adeo canere.** Lucian. καὶ γὰρ αὐτὸς ἔφησε. Idem, καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὺν ἔπω, τέτρωμαι. **Simile est, καὶ μὲν καὶ, pro quinetiam. & καὶ ἔπω, καὶ αὐτὸς.** καὶ enim πρὸς ἀλλὰ παρ' Ἀθηναίων **vt alibi dictum est.** Gregor. ὅτι μὲν φωνορὸς ἔστι ὁ λόγος ἐκβάλλει τὸ ἦθος ἐπὶ θεοπίστου, τί γὰρ καὶ λέγειν. Idem, πρὸ δὲ τῶν ἄλλων τί γὰρ ἔφη λέγειν. Synes. ἴν' ἰδωμεν ὅτι καὶ λέγειν. Galen. **in pri. Methodi, τί γὰρ δὲ ἔφησε, οὐκ ἔστιν ἡ νόσος ἐν αὐτῷ ὅτι ἔφησε, διότι μέσον αὐτῶν ἔστι τὸ.** **Vt eni negatio sæpe abūdat, vt mox videbimus, ita etiam affirmatio, vt in illo supra citato, καὶ δὴτα καὶ αὐτὸς, quod Demosthen. sine geminatione dixit, καὶ δὴτα θαυμάζω ὡς ἔχειν λογίζηται πρὸς σὺν αὐτῷ, equidem miror inquit.** Synes. καὶ δὴτα διαλέξομαι πρὸς σὺν. Xenoph. πολλὰ δὲ λόγῳ ἐχόντων ἄνθρωποι, πρὸ αὐτῶν ἴκοντο, καὶ δὴτα ἠρόμην. Athen. ex Phylarcho, πρὸς ἀλλοτρίους φασὶν ὅτι ἄλλοι βασιλεύσαντα, πάντων σεμνότερα καὶ δυνατώτερα καὶ παιδείας ἔχοντα καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτὸ ἐπιμεληθέντα. Synes. καὶ δὲ αὐτὸς καὶ λέγειν ἀλλοτρίους, ἀλλὰ τοῖσι ἴσων δίοι τὰ πάλαι φάσθαι. **Verum πρὸς τὸν πρὸς ἀλλοτρίους satis supra dictum est.** καὶ etiam interdum æque & perinde significat, vt atq; latine. Pauf. **in Atticis, ἢ δὲ πύχη βαλόντες φησὶν, καὶ ταῦτα ἔπος πρὸς ἡχασε καὶ κίθαρα κροθῆναι, perinde atq; cithara pulsata resonat.** Greg. **πάσηςτυχῶν παρ' αὐτῶν ἀξιώσεως ἵνα καὶ παιδῶν ὁ ἀμειψάται, æque atq; liberorum charissimus.** Synes. οἵκοι δὲ ἵνα καὶ τοῖς ἀναστάσις ἐπιμνησθῆναι. **In honore eum priuatim habui perinde vt infantes.** Aristotel. **in secundo Politic. ἕκός τε τῶν πρώτων Ἑλλήνων, εἴτε γηγενεῖς ἴσων, εἴτε ἐκ φθορᾶς τινὸς ἐσώθησαν, ὁμοίως ἔστιν καὶ τῶν πυχόντων καὶ τῶν ἀνοήτων, ὡς αὐτὸ λέγειν καὶ τὸ γηγενῶν, perinde vt stultos fuisse.** Theophrast. **in quarto, τῶν δὲ ὁμοίων τῆς ὄψης καὶ τῶν βέλους, Simile est aspectu sceno græco.** Aristotel. καὶ γὰρ τῶν δὲ, διὰ δὲ οὐκ ὁμοίως διακρίνεται πρὸς ἄλλοι καὶ ὅτι ἡ γέννησις, οὐκ ὁμοίως φαίνεται τὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς, eo quod non eodem sint habitu, atq; cum valebant. **Significat etiam idem quod q̄, vt ac, & atq; latine.** Aristotel. **in primo Politicon, ἔστι δὲ ἕτερα ἢ γνησιακή καὶ ὁ πλεονεξία ὁ καὶ φύσις.** Alia est quaestuaría atq; diuitiæ economicæ, & familiares copiæ, quæ è cultura & passione, & similibus proueniunt, & ad alimentum familiæ comparantur. Idem alibi, ὅτι ἐστὶν ἕτερα καὶ κατὰ φύσιν ἐκάστη. Cicero **in secundo de Oratore, Ingeniosum enim videtur vim verbí in aliud ac cæteri accipiant, posse dicere.** καὶ præterea pro etiam ponitur, vt & latine. Plato. **ὁνομαζόμενα αὐτὰ ἀφαιρέσει. ἀχρηστοὶ μὲν γὰρ ἡ γυναιξί, ἀλλὰ δὲ ἐπιεικῆς εἶναι, μὴ ὅτι ἀνδραγαθί, etiam mulieribus.** Idem **in Gorg. ἀλλὰ μὲν ἡ γνησιακή λέγειν γὰρ καὶ δυνατώτερος, Gorg.**

καὶ πρὸς ἀλλοτρίους

καὶ. σω. ἐκοινῶν πρὸς ἄλλοι λέγειν καὶ φρονεῖν, Gorg. ὡς δὲ οὐ, atqui quos docet dicere, utiq; & sapere. interrogatiueq; legendum. Aristot. **in pri. de anima, ἔστι δὲ ἐκ φύσεως κινεῖται, καὶ βία κινεῖται. καὶ ἐκ βίας, καὶ φύσις, ἴα si natura mouetur, & vi quoq; mouebitur: quod si vi, etiã natura.** Demosth. **ὅτι ἔστι φαύλοις καὶ ἀδύοις ἐκ τῶν κοινῶν καὶ ἀλλοτρίους ἀνθρώπων, καὶ τὰ πράγματα τὰ ὅτι φαύλα, ideo res ipse despicabiles sunt & nihili.** Interdum fallere potest huiuscemodí significatio, vt in illo Aristot. **ἔστι δὲ τὸ ἀραχιδῶν οἱ γλαφυρώτατοι καὶ λαγυρώτατοι, καὶ τεχνικώτεροι, araneorum autē ii, q̄ elegantissima facie sunt, & corpore strigofissimo, etiã maxime artifices.** Cicero hoc modo νόσος ἔστι, vt opí. **Et petiã.** Alii tamē vsu sunt. Quintil. **in. x. Sed nō qui maxime imitãdus est, & solus imitãdus est.** Idē **in. v. Si portoriũ Rhodiis locare honestũ est, & Hermocreōti cōducere. Quo etiã modo hæc particula, quoq;, accipitur.** Idē **in pri. Corrupti mores in scholis putãt, nã & corrumpuntur interim, sed domi quoq;.** Idē. **Recte loquedi asper quoq; exactor.** Liuius **in. x. belli punici, Quod si in secūdis rebus bonã mentē quoq; donaret dii, nō ea solum quæ euenissent, sed etiã ea quæ euenire possent, reputarem.** καὶ δὲ interdum significat continuo & protinus, hoc est ideo. Demosth. **πρὸς τὸν σερφάνου, ἀφ' ἑσέως καὶ γόνιτα καὶ σοφιστῶν καὶ τὰ ποιῶντα ὀνομαζόμενον ἐμὲ. ὡς ἐὰν πρότερος ἔσῃ ἐπι τὰ προσόντα ἑαυτῶν, πρὸς ἄλλοι, καὶ δὲ ταῦτα ὅπως ἔχοντα, quasi vero si quis de altero dicere occupasset, quæ sibi inesse vitia nosset, cōtinuo ita futurũ esset, vt alteri inessent ipsa.** Est autē ἀπικισμός, ἐν τῷ τῷ, καὶ δὲ ὁμοίως τῶν ὅπως ἔχοντων. Idē **πρὸς ἀπικισμῶν, καὶ μὲν τὸ ἀχίσις ὅτι πάντας ἀνθρώπων ἴσων καὶ ἀκρίτων, τὰς μὲν συμφροσῶν αἰς δι' ἑμᾶς ἐχθροὺς οἱ ἀνδρες ἔστι, πάντας ἢ γόνου κυρίας αὐτῶν γηγνησῶν. τὰς δὲ δωρεὰς ὅτι αὐτῶν ἔλαβον, καὶ δὲ λευμῆνας, protinus reuocatas & abrogatas.** Greg. **ἐκ βασιλ. ἐν τῷ ἡ δύο τὸ ὄλεθρον ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, καὶ ταῦτα δικαίως ἔκαστος βίον, ἔπειτα αὐτὸς καὶ τρέφομαι, cōtinuo ad eũ me cōuertã.** Aristid. **in Panath. ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ καὶ καὶ ταῦτα λέγωμεν πρὸς τὸ καὶ γένωμαι, πρὸς ἄπαν δὲ μέσον, καὶ δὲ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τῶν λόγων τρέφομαι, ἵα ἵα veniam ad ea quæ propria sunt orationis.** Plato **in Phæd. σχεδὸν δὲ ἔχω δὲ ἐπιπρὸ ἀνασκάσω σὲ λέγειν. σω. μηδ' αὖτε τῶν ἀπικισμῶν, καὶ δὲ καὶ λέγω, immo vero iamĩã dicã. ecce iã dico.** Virg. **vsus est atq; particula in eo sensu, in pri Georg. Atq; illũ in p̄ceps prono rapit alueus amni.** vt recte sensit Gell. **lib. x. Δὲ autem interdum etiã significat, ex quo καὶ δὲ καὶ ortum est.** Galen. **ad Glauc. σφαλλομύτους δὲ καὶ ἀλλοτρίους ὄρεας ἔχει τῶν πυχόντων μόνου, ἀλλὰ δὲ καὶ τῶν ἀριστων ἰατρῶν.** Aristot. **in. x. Ethic. τῶ μὲν γὰρ ἐλευθέρου δέσποτα καὶ γνησῶν πρὸς τὸ πρὸς ἄπαντα τὰ ἐλευθέρια, καὶ τῶ δικαίως δὲ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀδούσης, & iusto vero. hoc est & iusto quoq;.** Interdũ pene è cōtrario est πρὸς ἀλλοτρίους, vt cum significat duntaxat. vt in λέγω δὲ. **Et demum. Xenoph. ὡς δὲ ἔκαστος τῶν βέλους πρὸς αὐτοὺς, τῶ δὲ περὶ αὐτῶν λέγειν, ea demum. Idē, ἐν ταῦτα δὲ καὶ δὲ καὶ πρὸς ἀλλοτρίους συμμάχων, cum demum.** Idē, ἀλλ' οἱ αὖ

Et petiã

Quoq;

καὶ δὲ

Δὲ

verū tamē habere aliquid rationis. Et rursus in pri. de Repub. οὐ μὲν τοι ἀλλὰ τόδε γέμοι δ' οὐκ εἶ δὲ κείνος ὅς λείπει, καὶ θεός ἐν αὐτῷ ἡμῶν τῶν ἐπιμελουμένων.

Et in Sympof. οὐ μὲν τοι ἀλλὰ τὰ γε ἀλλήθ' εἶ βέβαιον ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτὸν.

Vbiq̄ γε addidit, quę particula cū omnibus fere iungit̄ cōiunctionibus, sed τμητικὸς φερὲν, vt in ἀλλὰ μὲν γὰρ ἐν τῷ πρὶ πρὸς ἀποστροφῆς. ἀλλὰ μὲν ὑπέστη τοι πρὸς ἡμῖν, ὅς ἂν ἐκ τῶν λαμβάνειν ὡς ὅτι πόλις βλάπτεται, πάντας δὲ οἱ οἴει φιλίᾳ τ' ἀρῆ εἶναι δανόρ. Et καὶ μὲν γὰρ. **Idem**, καὶ μὴ πρὶ ὡς γε προσετίθετο εἰπεῖν, ἢ πρὸς ἐξαί, καὶ διατρέχειν ἐφ' ἡμέρας, πρὸς ἡμετέρας, πρὸς ἡμετέρας. οὐ μὲν οὖν αὐτὸς πρὸς ἡμῶν τόνων **plati**, cū negatione implicatā aliā cōiunctionē habet, vt ἔκλου. **Demoſth. de Aefch. loquēs**, ὅς ἔν ἐσθ' ἔλεγεν ὡς ἔλεγε ἔργα, ἡνίκα ἐργάζετο τῶν δ' ἔμοι κακῶν ὑμῶν, οὐ μὲν οὖν ἢ ἐπιπρὸς ἔλεγε, atqui tū nulli aliū dicēdi locus vacuus erat. nulli certe tū dicēdi locum iste nō praeſcribiebat. Idē in eadē scilicet πρὶ τ' ἐφαίνετο, καὶ εἶπο σκόπη, πότερον ἀμύνομεν τῆ πόλις διὰ τὰς τ' προστέρας οὐδ' ἀσπίδας οὐσας ὑπὸ μετέροισι (οὐ μὲν οὖν εἴτε τις ἐν ἡλικίᾳ) τὰς ἐπιπρὸς ἔβουλον γὰρ γεννημένους εἰς ἀχαριστίαν ἀγαθῶν, tales quidē illas, quales nemo dicendo affe qui possit. **Lucian.** οὐ θεοσυκλῆς ὁ εὐλόσοφος ἔλεγε ὅτι, οὐ μὲν οὖν ἄλλος, profe cto ipse est, nō alius. **Hoc Greg. trāſlatitio ex Demosthene vsus est**, ἐν τῷ εἰς Ἀθωνας. Πολλῶν δ' ὄντων ἡμῖν καὶ μεγάλων (ὡ μὲν οὖν εἴτε τις ἐν ἡλικίᾳ καὶ ὅσ' ὅρι) ὡς ἐκ θεῶν ἔχομεν πῶς ἔξομνο, τ' ἢ μέγιστον. **Et** εἰς βασιλ. πάντα δ' ἔβουλον θεομαζωρ (ὡ μὲν οὖν ὁ πόσορ ἀπ' ἐν δ' ὡατ' ἔβουλον) ἐπ' ὡς ἐπαίνειν ἐκ ἔχου. **Pauf. pro ἔβουλον, & ἔβουλον posuit, id est verūtamen nō**, ἔσθ' ἀφ' ἡμῶν οὐδ' οἰκίῃς ἔφασκεν οἰκίᾳ πρᾶξι τῆς ἐπ' ἔβουλον, πρὸς εἰσαπεσόντας εἰς τ' οἰκίᾳ. ἔβουλον πάντα γὰρ ἀφ' ἡμῶν οὐδ' οὐ μὲν οὖν γὰρ dixit, vt ἔβουλον τοι. **Plato in pri.** τῷ κλιτ. vbi ἀλλὰ praeedit, & negatiua fit particula, ἀλλ' ἔβουλον τοι ἢ ἔβουλον, ἔβουλον γὰρ ἔβουλον λόγῳ ἐπιπρὸς ἔβουλον σκόπη ἔβουλον, ἔβουλον ἔβουλον ἀφ' ἡμῶν ἔβουλον. **Δε** praeſcribit notā significationē interdū verū & sed significat, quę locutio frequēs est **Aristo telī. vt in. viii. Ethic.** ἢ ἔβουλον δ' ἔβουλον, ἐκ ἔβουλον πρὸς ἔβουλον. ἢ ἔβουλον ἀφ' ἡμῶν, sed quatenus homo amicitia est cū eo. **Idē**, διὰ καὶ δ' ἔβουλον ἐκ ἔβουλον ἔβουλον πρᾶξι ἔβουλον ἀπέπασθαι, πατρί δ' ἔβουλον, patri vero filiū licere. **Plato in pri.** πρὶ κλιτ. de poetica loquēs, **Δοῖμνο** ἢ γέπεσ ἔβουλον καὶ τῶν προσάταις ἀφ' ἡμῶν, ὅσοι μὴ κληθέντες, εὐλοκίᾳ τῶν ἀφ' ἡμῶν μέγιστον λόγῳ ὑπέρ ἀφ' ἡμῶν ἐπιπρὸς. **Idem in Gorg.** ἔλεγε δέ τῶν, ὅτι ἢ μὲν ὁ φρονητικὸν οὐ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἔμπειρία. ἢ ἔβουλον, medicina vero ars mihī videbatur. **Theophrastus etiam pleniorē significationē huic particulae dedit in quinto, vbi de materiae caedenda loquitur**, τῶν δὲ ἔβουλον τὰ ἔβουλον μὲν, ὅτι εἰς ἔβουλον γυμνασίου πλὴν μῆτρων ἔβουλον, καὶ ἀποθνήσκουσιν τὰ δὲ πελεκητὰ καὶ τὰ εὐοκίᾳ. διὰ δ' εὐοκίᾳ πλὴν μῆτρων, **Lignorum aut̄ ea quae fissilia sunt, prorsus rimas nō admittūt, ceterum dolatilia & rotunda rimosa fiunt, propterea quod medulla intus cōclusa est. Hic** τὰ δὲ πελεκητὰ, ἀφ' ἡμῶν τὰ δὲ πελεκητὰ εἰρηνητοῦ dixit: quod verbum extrinsecus subauditur, non ex superiore membro. **Δε** etiam

οὐ μὲν οὖν

οὐ μὲν οὖν γὰρ

Δε

cū δ' iungitur, & tūc est μεταβαλόν. vt apud Demosth. πρὶ πρὸς ἀποστροφῆς. εἰς τ' δὲ δ' ἔβουλον, διὰ ἔβουλον καὶ ἀφ' ἡμῶν, συμβαίνει, & reliqua. Age illa cō cessa sint, age iā veniamus ad temporū rationē, quęramusq̄ cur red denda sit eorū ratio, si praeſterit rerū in tēpore gerēdarū occasio lega

Idē, ἐάν τ' δ' ἔβουλον πρὸς ἔβουλον συμμέρι, δέ τῶν λαμβάνων λέ γει, πῶς ἐκὶ κινδυνώσετε, quod si etiā. **Pro hoc Cicero porro aut̄ dicere so**

let. quo modo & Teretius, Porro aut̄ Gera ferietur alio munere, vbi

hera pepererit: Porro autē alio, vbi erit puer natus. Vtitur hoc & Ci

cero in Verr. Et porro sine aut̄. vt in eundē, Quae ego nō cōmemora

re (neq; enim perfacete dicta, neq; porro hac seueritate digna) nisi, &

reliqua. οὐδὲ δ' ἔβουλον ταῦτα σεμνότης ἀξία. Et in Finibus, Quod quidē De

cū factū nisi esset iure laudandū, nō esset imitatus eius filiū, neq; por

ro ex eo natus, & cetera. Plato in Protag. εἰς τ' ἔβουλον, πρὸς ἔβουλον πρᾶξι

εἰς ἀφ' ἡμῶν ἔβουλον πρὶ σὺ, ἀφ' ἡμῶν ἐκείνων μισθῶν ἐμοί ἐσόμεθα πρᾶξι. Iungitur

etiā cū γὰρ Demosth. πένης μὲν ἔβουλον, ἔβουλον δὲ γὰρ. Dicitur & δέ τῶν & δέ τῶν.

Plato in Gorg. ἔβουλον καὶ πρὸς τῶν ἔβουλον, διὰ μολογικὴ μαι, εἰ ἔβουλον σοὶ ἔβουλον τότε ἀλλήθ' ἔβουλον, ἔβουλον δέ τῶν, ὅτι ἢ μὲν ὁ φρονητικὸν οὐ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι. ἀφ' ἡμῶν ἔβουλον. **Est em̄ περ̄ interdū ἀργῶν vt δ' ἔβουλον, & γὰρ, & τοι, & μὲν, & ἔβουλον.**

Idē in. ii. τ' κλιτ. καὶ δ' ἔβουλον τ' ἔβουλον πρὸς ἀφ' ἡμῶν πρὸς ἐβουλον καὶ ἐβουλον ἔβουλον. ἀφ' ἡμῶν τῶν ἀφ' ἡμῶν γὰρ, vel ἀφ' ἡμῶν δ' ἔβουλον. **Idem in eodē circa principium, ὅτιον εἰν**

ἔβουλον πρὶ καὶ ὄραρ, καὶ τ' ἔβουλον, τὰ δ' ἔβουλον πρὸς ἀφ' ἡμῶν ἔβουλον. hic περ̄ ornatus causa positū est. Cōuenit & interrogationi, vt in pri. ἔβουλον δ' ἔβουλον πρὶ ἀφ' ἡμῶν πρὸς λέγεις, δ' μὲν γὰρ ἀφ' ἡμῶν καλῶς, δ' ἔβουλον, κακίᾳ, πῶς ἔβουλον, nē

pe horū alterū virtutē, vitiū alterū vocas: hoc est ἔβουλον, vt ibidē dixit. Cicero p̄ Milone, Quid ergo tulit Pōpeius? nēpe vt quēreretur? Idē

in eodē, Δοῖμνο Δε γέπεσ ἔβουλον καὶ τῶν προσάταις ἀφ' ἡμῶν, ἀφ' ἡμῶν μέγιστον ἔβουλον ἐπιπρὸς. Ari

stid. πρῶτους τὴν ἀφ' ἡμῶν, εἰς πρᾶξι καὶ ἐβουλον τῶν, ἀφ' ἡμῶν δέ τῶν, καὶ τυχύνει δέ τῶν pro δέ τῶν, & δέ τῶν. vt **Plato in Gorg. dixit, Sic ἔβουλον & ἔβουλον, vt**

ἔβουλον. Xenoph. τὰ δὲ ἔβουλον ἔβουλον ἀφ' ἡμῶν καλλίω φαίνεται καὶ κόσμον κέμνω. **Demoſth.** ἔβουλον πρὸς ἔβουλον πρὸς ἔβουλον. **Lingua verna**

cula nostra particulam pas expletiuam habet, ἀφ' ἡμῶν καὶ τῶν ἐβουλον. quod homines quidam lingue Graecae parum periti existimat vitiū esse linguae, cū sermonis sit ornatus. **Idē** πρὶ ἔβουλον, τὸν ἔβουλον τῶν ὅρ σὺ μου διέσυσες, καὶ τ' ταφείων, ἀξία μὲν χάρη καὶ ἐπᾶν ἐκρίνω πῶς γὰρ οὐ; πόρε μὲν τοι πρὸς ἔβουλον ἐμαυτῶν πεπολιτθὸν μὲν τῶν τῶν. τὰ ἔβουλον. & ἔβουλον ἐκ παραλλήλῳ dicta sunt, quia τῶν per se fortasse significat. **Δε** etiam ἐβουλον τ' δ' ἔβουλον ponitur saepe. **Plato in Phædo.** οἱ δ' ἀφ' ἡμῶν δόξασι ἀνιάτως ἔβουλον διὰ τὰ μέρη τ' ἔβουλον ἀμαρτημάτων, ἢ ἔβουλον πρᾶξι, ἢ φόρους παρὰ νόμους ἀφ' ἡμῶν σμύνοι, τούτους δὲ ἢ προσήκουσιν μοῖρα ἔβουλον εἰς τῶν ἀφ' ἡμῶν, hos utiq; , hos vero. **Cicero, Quod enim is qui diuinat praeclit, id vero futurum**

Δε Δε

Porro

Porro aut̄

Δέ τῶν

Δέ τῶν

Δέ τῶν

περ̄

Μέν πρ̄

τῶν

ἔβουλον

οὐ μὲν οὖν

Μέν πρ̄

τὰ ἔβουλον

ἔβουλον

Δε ἀφ' ἡμῶν

est, τὸ δὲ ἔστι τὸ δ. Idem, Quod me rogas vt in bonam partem id ac-
 cipiā, ego vero in optimā. Plato in Protag. ὅ δὲ πρὸς πλεόντων ἢ σώματος
 ἢ γῆ, πλὴν ψυχῶν. καὶ οὐδὲν ἔστι πᾶν τὸ ὄντι τὰ σὰ ἢ ὄν ἢ κακῶς πράττειν
 γνησιώτατα, πρὸς δὲ τότε ἔτι ἄλλω ἔτι ἀεὶ ἀδελφῶν ἐπικοινωνώσω, ἔτι ἡμῶν ἴπῃ
 ἐταύρων ἐδένει, ἔτι ἐπιτρέπεται, ἔτι καὶ ἔτι ἄχρον μὲν τὸ εὖ ἐξένη ἢ ψυχῶν, Quod
 vero tu antiquius ducis corpore animū, in quōq; omnia tua possunt
 vel bene, vel secus cedere, prout probum vel prauum esse euenit: de
 hoc vero tute nec cum patre, nec cum fratre quicq; cōmunicasti. Hūc
 loquendi modum etiam apud eundem in Gorgia adnotauī, ἔλεγον δὲ
 παρ' ἡμῶν ἢ μὴ ὀφθαλμικῆ ὅ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρία, ἢ δ' ἰατρικῆ. λέγων
 ὅτι ἢ μεν, τότε, ἔθραπτο καὶ τῆ φῶσιν ἐσκεπτο, ὅ τῆ αἰγίαν ὧν πρῶτα, καὶ λόγον
 ἔχει τῶν ἐκείνου δ' οὐδ' ἢ ἰατρικῆ, ἢ δ' ἐτέρω, ἢ ἡδονῆς ὅ τὰ λοιπὰ. Vtrobique em̄
 λέγω δὲ vel δὴ δὴ subaudiendū. hoc modo, ὅ δὲ πρὸς πλεόντων ἢ σώματος
 ἢ γῆ, λέγω δὲ πλὴν ψυχῶν, vel πλὴν ψυχῶν δῆτα, ἔτι λέγω ἢ ἰατρικῆ. Apud Cicerō
 nem vt permulta trālatitia, ita hoc quoq; inuenimus. vt pro Sextio,
 Nesciebā inter sapiētissimos hoīes hāc cōtētione fuisse, vt alii dicerēt
 animos hominū sensusq; morte restingui. alii aut̄ tū maxime mētes
 sapientū ac fortium virorum, cū ἐ corpore excessissent, sentire ac vigere.
 Quorum alterū fugicdū nō esse, carere sensu. alterū etiā optadū, meliore
 esse sensu: Venuste em̄ reticuit scilicet. cū dicere posset clarius, carere
 sensu scilicet, vel carere inquā sensu. Et p̄ Mur. Quē nō pudebat face-
 re idē quod tu, habere eruditissimū hominē cuius oratiōe asperior nō
 est factus: hoc est, habere scilicet eruditissimū hoīem. Et p̄ Sylla, Vt
 q̄ causa ceteros ad facinus impulit, cupiditas retinēde possessiōis ea
 initio nō fuerit p̄didiis diminutis. Et de red. suo ad pop. Sed hoc inter
 me, atq; illū interest, q̄ ille, qua re plurimū potuit, ea ipsa re inimicos
 suos vltus est, armis: ego qua cōsueui, vtar pietate. Interdū plena locu-
 tione vsus est. vt pro Mur. Itaq; nō modo beneficū collocādī spē, sed
 etiā illud, qd̄ aliquādiu fuit, scilicet cōsulere, pdidistis. Qui locus mē-
 de suspectus est, & variē in exēplarib; legit. Ipse em̄ Cicero scilicet in
 hoc significatu libeter vti nō solet, elegātiusq; est nimirū quo vsus est
 pro Roscio Amer. Opinor em̄ (inquit) esse in lege, quā ad diē p̄scri-
 ptioes vēditionesq; fiāt, nimirū Galēd. Iunias. εὖτω καὶ νεῶν δῆτα vel καλέν-
 δας ἰονίας δῆτα. In Catilinā tñ hoc eodē scilicet nō abstinuit, Quibus
 hoc p̄cipiendū vnū scilicet, & idē qd̄ reliquis omnibus, vt desperēt
 id qd̄ conātur, se cōsequi posse. Et ad Q. fratrem, Tu quēadmodū scri-
 bis (qd̄ etiā si nō scriberes, facere te sciebā) tñ facies: scilicet vt mea
 mandata dīgeras, persequare, conficias. Δὲ etiā ἀντὶ τὸ δῆ ponitur cū
 significat ἔτι. Demosthen. ἐν μὲν τοῖς γῆρα ὅσον οἷος ἐστὶν ἴπῃ λεγόντων ἐγὼ ὅ
 ἡμῶν δὲ ὄρατε, ἀναίδεος καὶ ὅτι ἡμῶν πεπολυπηκότας, ἐκ ἄν' ἔστ' ἐγὼ. Thu-
 cydid, Δίκαιον γῆ ἄντις καὶ πρὸς πρὸς δὲ ἅμα, πλὴν τιμῶν τὰντιω δίδοσθαι. Ari-

Locutio animad- uertēda.

Nimirū.

Scilicet.

Δὲ ἀντὶ τὸ δῆ.

stotel. in decimo Ethic. ἔστι ἢ τὸ θεῶν ἐνέργεια μακροτέρη διαφορῶσα θεωρητικὴ ἢ
 ἐμ. καὶ τὸ ἀνερωπίνων δὲ ἢ ταύτη συγγενεσάτη, ὄνδρα μωτικωτάτη, & humanarum
 vero actionum hoc est, & humanarum etiam. Isocrat. in supradicta si-
 gnificatione vsus est cum inquit, ἔτι δὲ ἀγαθὴν φέρει ἡμῖν, καὶ πρὸς τὸ συμ-
 μάχωρ ἐκδέδωκε, ταῦτα δὲ ἢ χαίρων μύσει, hac vero, ea inq; ea certe. Δῆτα, ἀντὶ
 ὑπίφ, & nimirum significat. Demosth. πρὸς τὸν πρῶτον. ὄλλως δὲ ἔτι ἀνδρες ἀθῆ-
 ναῖοι, ὃ δίκαιον δῆτα φήσασθ' ἂν εἶναι, μήτ' ἔτι πρὸς καὶ ἢ δὴ τὰ συμβεβηκότα ὄντι
 τῆ πόλι, μὴ δὲ δ' ἀιχίνης ἀλλ' ὅ τῶν, εἰς τὸν ἐλθεῖν τῆ δὲ γῶν, μήτ' ἔτι δῆτα ἰόντων
 πέπρακται δ' ἄλλον ἵνα, τῶν σῶσθαι τῶν. Idem in eodem, πολλὰς ἔφη τὰς θε-
 ρυβωτάτας εἶναι, ὀλίγας δὲ τὸν στρατιωτικῶν ὅταν δῆ (μέμνησθε γὰρ δῆτα) ἀν-
 τὸς ἂν οἱμοι θαυμαστικῶν ὧν στρατιώτης ὢ εἴη, meministis enim utiq; vel pro-
 fecto. Est etiam ἀφρητικόν. Plutarch. de Phocione, ἔπειτα δὲ λέγων ἢ γῶ
 μὴ πρὸς τὸ δῆτα, ὄνδρα μωτικωτάτη, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἐώρα τὸν λόγον ἀφρητικῶν, ἔπει-
 στα φῶς πρὸς τὰς ὄλλας, ἔπειτα, ἔτι δῆτα κακόντι λέγων ἑμαυτὸν λέληθα, nempe ma-
 lum quoddam verbum imprudenti mihi excidit: Vsus est eodem mo-
 do & in Cicerone, οὐδέ ποτε καὶ βατίνι τῶν δεπνισαί ποσὶ ἐμοὶ βόλεται, nun-
 quid, ἔραγε. Dicitur & ἀφρητικόν, pro utiq; & nimirū, vt δῆτα. Galen. in
 secundo Methodi, τί γὰρ ἔσται νόσος ἄλλων ἢ τῶν συμπτῶματῶν, ἔστι δὲ δῆτα. ἀντὶ
 ἂν etiam, vt dixi, est ἀφρητικόν, & pro δῆτα saepe ponitur. Plato
 libro primo πολιτείας, ἀντὶ μὴ κῆρην ἂν ἐγὼ ἀνδραγαθῶν λέγωμεν αὐτῶν λό-
 γον παράλογον, ὅτι ἀντὶ ἀγαθῶν ἔχει δὲ δίκαιον εἶναι, ὃ ἀντιθετῶν & cetera. ὅσα, ἀν-
 τὶ τῶν ὅσα δῆτα dixit. Et in Timæo, δοκεῖν οἱ ἔπειτα τὰτε ἄλλα σοφώτατον γεγενῆσθαι
 Σόλωνος, καὶ ἢ κῆρην ἂν ἴπῃ κῆρῶν πάντων ἐλυθροκότατον. ἀντὶ τῶν καὶ ἢ κῆρην
 δῆτα, vel καὶ δῆτα καὶ ἢ κῆρην. Idem, καὶ κῆρην δῆτα ὡς ἀντιθετῶν ἴσμεν ἔστι δὲ ἰδῶν
 πλὴν ὄντα ὧν λέγομεν. ὅτι ἔμμοκράτες ἂν περὶ φύσεως καὶ τροφῆς πρὸς ἅπαντα
 εἶναι ταῦτα ἰκανῶς, καὶ ὅσον μακροτέρων, πῶς δὲ τοῦ. πῶς & ἀντὶ τὸ eodem po-
 suit, hoc est ἀντὶ τὸ δῆτα μεταβαλόντες, quod est autem, & vero, vel porro.
 Demosth. ἢ μέδισ, ὅσοι γῆ ἂν τῶν ἐστὶν ἐπὶ πῶς, ὡς ἔστι γενημῶν πῶς ἔστι δὲ
 ἐκ ἴπῃ τῶν δῆτα, ἔστι λόγος δῆτα πρὸς γῆ καὶ νῦν ἄνω. Aristid. ἀντὶ ὅσοι καὶ πρὸς
 πῶς πόλεων ἢ ἐτίμκῶν ἐκείνων τῶν ἴπῃ δῆτα ἴπῃ. hoc est ἀντὶ ὅσοι δῆτα, vel pro
 quibus vicissim. Hoc enim etiam ἂν significat, & rursus, hoc est vice
 versa, & ἔστι contrariū. Demosth. ὅσοι δῆτα ἔστι δῆτα ἴπῃ ἡμετέρων ἐχθρῶν τῶν τῶν
 οἱ ἐστὶν ἔφ' ἡμῶν πῶς ἀκένος. ἡμῶν δῆτα ἂν ἀντὶ τῶν. Inquit etiam cum ἀντιθε-
 τῶν ἐκ τῶν ἴπῃ, vel vt ἀφρητικόν. vt πρὸς ἀφρητικῶν καὶ τῶν ἔφ'
 ἀντιθετῶν ἀντιθετῶν, ὃ τῶν δῆτα ψήφισμα, πεπρηνεσβηκότων, πρὸς ἡμῶν τῆ βελη-
 Αριστιδης, τοιοῦτοι μεν πρὸς τὰς δόντας θεοῦ γενόμενοι, ἔτω δ' ἂν καὶ τῶν ἄλλ'
 λοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις, rursusq; vel aliisq; etiam. Ἄμελα etiam at
 qui significat, & certe. Demosthen. ἄμελα ἔφ' ἔτ' ὅσοι πῶς, εἰάν βέλει
 ἀναγκάσας αὐτοῦ ταῦτα ποιῆσαι, atqui & nimirum. Plato in Phædo.
 τοὺς δὲ γὰρ ἀδίκιαν πῶς καὶ τυραννίδας καὶ ἀφρητικῶν πρὸς τιμῶν, εἰς τὰ ἴπῃ.

Δῆτα.

ὃν δῆτα.

ἀφρητικόν.

ἀντὶ.

ἄμελα.

nus. Andocid. πρὶ τῆς μυσκείων, vtrūq; iunxit, velut ἐκ τῆς ἀλλήλου, ὅπως τοῖνυν
 αὐτῆς τριάνοντα ἔμεινε μὴ μνησικακίῃσιν τοῖς μεγίστοις κακῶν αἰτίοις, ἐκ δὲ οἷον ὄν
 ἤπερ χολῆγε. θύαας, ἤπερ χολῆ τῆς γε ἄλλωρ κελιτῆν ζυγὶ ἡξίστε μνησικακίῃ. σχολῆ etia ocio
 ἤπερ
 se significat. Idem alibi, ὅτι γε χολῆ πρὶ τῆς ἐσαγγελλομένησιν σκοπεύεται. ἤπερ
 πρὸς ὑπονοῦν, idem significat quod ἤπερ. Plato in Phædo. τότες ἐκός ἕξιν εἰς
 τῆς βό πάριρ ἀποκινῆσθαι κελιτῆρ καὶ ἡμῶρ γυῖο ἤπερ μελιτῆρ ἢ σφηνῶρ ἢ μνησ
 μνησ. Et in Phædro, ἀλλορ δὲ ὄν ζυγὶ ἀκῆκοα, ἤπερ ἀφῶρ φῶ καλίς, ἢ ἀνα
 κρέοντο τῶ σοφῶ, ἢ καὶ συγγραφέωρ ζυγὶ. Sic enim dicitur ἤπερ pro vel, vt
 ἤπερ πρὸς τακτικῶρ ἢ ἢ, vt ἔπωρ ἢ ἔτε. Ponitur & pro ἢ, id est ἢ. Idem in. iiii.
 de Legibus, ὅ δὲ θεός ἡμῶρ πάντων χρημάτων μέτρον ἔρ ἔκ μάλισα, ὅ κελιτῆρ μάλ
 λορ ἤπερ τῆς ὄν φασίρ ἀνδρῶρ, ac multo magis q̄ quisq; homo, quod qui
 dā dicunt. hoc est πρωταγόρας. vt Aristot. in. ix. ἢ μετὰ τὰ φυσ. πρωταγόρας δὲ
 ἀνθρώπων φησι πάντων ἔναί μέτρον, ὡσάνδρα ἢ ἐπισήμονα ἔπωρ, ἢ τὸ ἀποδωρόμυλον.
 Idē, καὶ τῆ ἐπισήμω μέτρον τῆς πραγμάτων λέγομυ, κῆ τῆ ἀποδωρὶ διατὰ τὸ ἀπὸ, ὄν
 γνωρίζομυ ἢ αὐτῶρ, ἐπὲ μέτρον μάλλορ ἢ μετῶρ. Idē in decimo, παραπλήσιον
 δὲ τῆς ἐρμηνείας ἔστι καὶ δὲ λεχθῆρ ἢ τῶ πρωταγόρας. καὶ γὰρ ἐκείνῳ ἔφκ πάν
 των ἔναί χρημάτων μέτρον τῆ ἀνθρώπων. ὅδερ ἄλλο λέγωρ ἢ τὸ δοκοῦν ἐκάστω. ἢ γὰρ
 etiam interrogationi conuenit. Plato libro secundo de Repub. οὕτω
 δὲ κελιτῆρ εἰς μίαν ὀικησίρ ἀγάρωντες κοινῶν τε κῆ βοικῆς, ταύτῃ τῆ σωνοικία ἔθε
 μεδὰ πόλιρ ὄνομα, ἢ γὰρ; πάντῳ μὲν οὐ. nonne. Et ibidem rursus, καὶ δὲ κελιτῆρ
 τῆ ἀλλορ διακόνωρ περ τῆς ἐσαγγελλομένων καὶ ἀλλορ ἐκαστῶ, ἔτοι δὲ εἰσίρ ἔμ
 πορ, ἢ γὰρ; ναί. Idem in Gorg. μέγιστορ τῆς κακῶρ τυγχάνει ὄν τὸ ἀδικεῖν. πῶ. ἢ
 γὰρ; τῶ μέγιστορ; ὅ τὸ ἀδικεῖσθαι μέγιστορ; σω. ἢ κῆσά γε. Lucian. ἐνδέχεται μὲν
 τῶ καὶ κελιτῆρ τύχῃ ζυγὶ ἀλλορ εἶσθαι. ἢ γὰρ; ἔρ; ναί. Alibi pro eodem dixit ἢ τῶ
 φῆς. τὰς enim interrogationi seruit. Aesch. ζυ γὰρ ἔρ κῆμω ἀρσιπῶσας;
 ad Demosthenem loquēs. tu ne, vt talis cum sis, vel pagum vnum ad
 defectionem perlicere posses? Aristoph. Pluto, τὸ γὰρ ἀνδλέγεμ κελιτῆρ
 ἡμῶρ, ὄν ὅ πάντῳ ἔρ; ἀγαθῶ ἡμῶρ διατὰ πῶρ πεινῶν; (oratio est interrupta pre in
 dignatione) Ita ne vero vos contradicere vt audeatis? vt Virg. Mene
 incepto desistere victam? ἢ γὰρ ἔρ ἀλλορ quis significat, vel, nam si. vt, ἢ
 γὰρ ἔρ ἀτρεῖδκ νῦν ὑσατα λωβήσαιο. Chrysof. πρὶ προσοίας in secundo, ἀλλὰ
 ταύτῃ μὲν ὅ φανερῶς προσέδωκε τὰ ἔρηματα, ἢ γὰρ ἔρ ὑπεπείδωσαντες αὐτῶρ ἔναί
 ἐχθρόν, ἔφυγον, alioqui si existimassent. nam si ipsi existimassent. Plato in
 Euthyd. ὄν γὰρ δὲ κῆσιν ἀμαρτάνοι γὰρ ἔν ποτέ ζε σοφία. ἀλλὰ ἀνάγκη ὄρδῶς πρῶτ
 των καὶ τυγχάνειν. ἢ γὰρ ἔν ἐκ ἔζ σοφία ἔκ. ἢ etiam per se alioqui signifi
 cat cum est ὄρδῶν, vel ἐπὲ. Idem in Phædro, καθάπερ καὶ ἔρται, πᾶς μὲ
 ἀνδρῶρ ψυχῆ φνῶσῃ τε δεικται τὰ ἔντα, ἢ ἐκ ἔν ἢ λθεν εἰς τὸ δὲ ζῶον, ἀναμῶ
 μνησικακίῃ δὲ ἐκ τῆς ἐκείνα ὅ γὰρδῶν πᾶσιν. Isæus ὑπερ τῶ κελιτῆρ πύρρ, ἢ δὲ
 νόν γὰρ ἔν ἔκ, τὰς μου ἢ τῆ πατρίων ἐκδῶσας καὶ σωνοικῆσας ἀνδρῶρ γὰρ
 ναίκα, & reliqua. Demosth. πρὸς βοιωτῶν, ἢ δὲ κῆσιν γὰρ ἔν ἔκ ἢ κελιτῆρ μου ἢ ἢ τῶ

ἤπερ χολῆγε. ἤπερ

ἢ γὰρ

τὰς

ἢ γὰρ ἔν

ἢ

τῶ πατρίος αὐτο νομιζομένηων παίδων, οἱ πρὶ τῆς γονέων ἰχθῶσιν νόμοι. κελιτῆρ δὲ τῆ
 αὐτῶρ ἐσβιαζομένηων ἀκόντας πρὶσθαι, ἀκροὶ γυῖοσονται, nam vel, & enim. Lyf.
 ὄν τῆ πρὸς ζῆμονα ἀπολογία, ἀλλὰ δὲ ἄλλον ὄν καὶ οἱ τῶρ νόμορ γυῖοσθαι δέντες, ἐκ
 ἔ ζυγὶ μαχισάμυλοι, ἔπωρ ἀλλορ κατεῖσαντες τὰς κεφαλὰς, ἐπὶ τῶρ ἡξίωσαν τ
 πατρίδῳ φυγῶν κελιτῆρ, ἢ κελιτῆρ γὰρ ἐξήλασαν. ἀλλὰ ὄσοι ἐπιβλαβῶσαντες ἀρ
 κτενάι ἀνασῆσαν. Aristoph. Pluto, ὄν ἔν φθάνοιρ τῶ πρῶτῳ. ἢ τί γὰρ
 ἔν ἔχοι τῆς ἔν δίκαιον ἀνταπῆν ἔτι, Nam quid causæ dicere poteritis, quin
 eo decidatis. ἢ ὄν, idē quod ἢ γὰρ. vtroq; enim Plato in. ii. de Repu. vsus
 est. ἢ ὄν δὲ σοκῆ σοι; ἔμοιγε. Idē in Gorg. καὶ ὄν τῶρ πρῶτοις λόγοις ἔλεγε, ὄν ἢ ἢ
 τῶρ κελιτῆρ λόγῳ ἔκ τῆ δίκαιῳ κῆ ἀδικῶ. ἢ ὄν; ναί. Idē, ἔρρῶ τὰυτῶ ἢ ἢ; Hic de
 vsu negationū aliquid nobis scribendū. Sunt autē αἱ ἀρσῶσες ὄνιστε περ
 εἰπῶν τῶρ τῶ ἀδικῶ. Homerus, ὄν μὰ δὲ ἀπόλλωνα διί ὄλον. Demosth.
 ἀλλὰ ἔκ ἔσιν ὄπως ἡμῶρτε ἀνδρῶρ ἀδικῶ, ἢ μὰ τῶρ γὰρ μαρτυρῶν τῶ κελιτῆρ
 τῶρ. Est em negationis repetitio, nec similis est loquēdi ratio in
 ναί μὰ.
 nā μὰ per se negat. Aristoph. ἢ τῶ κελιτῆρ ἢ δὲ τῶ τυχῶν κελιτῆρ. ζυκ. μὰ δὲ ναί, ne
 qua. ναί μὰ affirmat, vt in pri. Iliad. ναί μὰ τὸ δὲ σκῆπρον. ἀντι τῆ νῆ τῶρ
 δὲ σκῆπρον. Synes. ναί μὰ πῶρ ὄλον σῶ καὶ σεβασμίαν κεφαλῶν. Xenoph. in
 Oecon. τί ἔν ἔφκ ἢ γὰρ δὲ δωροῦ μὲν συμπερῶσαι; τίς δὲ ἢ ἔμῃ δὲ ἀνάμει; ἀλλὰ ἔν σοι
 πάντῃ ὄν. ἔμῃ γὰρ ἔργῳ ἢ μήτῃ ἔναί καὶ σφραγῆν. ναί μὰ δὲ ἔφλω ἔγῳ δὲ γὰρ, καὶ
 καὶ γὰρ ἔμοι ὄ πατῆρ. Quo in sermone μὰ κελιτῆρ. Isæus, εἶτα ἐπὶ ταύτῃ
 ἔν πῶρ μαρτυρῶν ἔν ἢ ἀληθῆς, ἔκ ἔν ἀπαρτῶ τῶρ οἰκῆς τῶρ αὐτο παρκα
 λῆν κελιτῆρ ἡξίωσαν; ναί μὰ δὲ ὄν ἔγωγε ὄμω, ἔργῳ ἢ ἀληθῆς τῶ πρῶμα, cer
 te ita opinor fecisset, si res vera fuisset. ναί autē quod concedentis
 est, vt sunt ita & etiam latine, interdum seruit anthypophoris, vt νῆ δὲ ναί
 Demosth. πρὶ σεφάντ, ναί φησιν, ἀλλὰ τὸ τῶ κεφάλῳ κελιτῆρ, δὲ κελιτῆρ γὰρ
 φῶν φυγῆν. νῆ δὲ ὄν δὲ μόν γε, at enim inquit. Et πρὸς παυτῶν, ναί φησιν,
 ἀλλὰ κῆν ἄλλορ τίς ἀδικῆ τῶ πρὶ τὰ μεταλλά, καὶ τῶρ εἰσὶ δίκαι, ὄρδῶς γὰρ
 ὄν παυτῶν. Aeschin. κελιτῆρ κελιτῆρ. ναί, ἀλλὰ ἀντιδιδάκτεκ πρὸς τῶρ ὄν δὲ ὄν,
 λέγων, At enim inquiet confestim, quod contra hoc commentus est.
 Ponitur & pro nempe vel utiq;. Gregor. πότῳ δὲ κελιτῆρ δὲ εἶ πᾶ
 σασ, ἢ τὰς μὲν, τὰς δὲ ὄν, ὄν ἔναί κελιτῆρ ναί πᾶσας. Interdum etiam apud Latī
 nos negationes vacantes reperiuntur, Gregorum imitatione, vt apud
 Liuium, Ad ea munera data a diis, & ipse addiderat multa belli deco
 ra, facundiamq; in foro: vt nemo non lingua, non manu promptior in
 ciuitate haberetur. Tres negationes pro vna posuit Liuius, ἔστε μὴ ἄλλ
 Negatio
 λῶ τῆ ἀπάντων κελιτῆρ, μήτε τῆ γλώτῃ, μήτε τῆ δεξιᾷ προχερότῳ γυῖοσθαι
 τ. Cicero contra, duas pro tribus in libris de Orator. Si est aliter, ir
 rident: neq; enim oratorem tantummodo, sed hominem non putant.
 Galen. ad Glaucō. ὄν δὲ γὰρ ἔδὲ τὸ ὄν τῶρ ὄν δὲ ὄν, καίτοι πρὶ τῶν ὄν καὶ
 παρὰ φῶσιν, ἀλύπως ἀνέχεται πῶρ ἀρσῶν κελιτῆρ. Aristotel. in nono de histo

ἢ ὄν

πρὶ ἀρσῶ
σεων

ὄν μὰ

ναί μὰ

ναί

ναί ἀλλὰ

Negatio
nes vacan
tes

ria animalium de apibus loquens, τὸ δὲ λαμβανόμενον ἔστι δειρ
 ἰδῆρ, ἔστι πλὴν ἐργασίαν ὄντα προσηγορία, ἔκ δ' ἑστίν, necdum vidit quisquē
 quonam modo opificium suum conficiant. Hic altera abundat. Cice-
 ro pro lege Manilia, Erat enim metus iniectus iis nationibus, quas
 nunquam populus Romanus neque laceffendas bello, neque tentandas pu-
 tauit, ἔδῆρτε ἔχ' ἡγίον. Et pro Cornelio, Versatus sum in intima fa-
 miliaritate hominis potentissimi in maximis nostris malis atque discor-
 diis, neminem unquam alterius rationis atque partis, non re, non verbo, non
 vultu denique offendit. In his locutionibus Cicero Græcos non dubie
 imitari voluit. Duæ negatiōes geminatae affirmat interdum, ut apud
 Latinos. Aristoph. οὐ μὲν οὖν ἐστὶν ἡμῶν ἕλεος, καὶ ἐκείνῳ ὅπως ἔκ' ἔχει
 μετὰ τὰ χεῖματα. Idem νεφέλ. ἢ δὲ μὴ δέλη, ἔκείνῳ ὅπως ἔκ' ἐλεῶν' κ' ἐφ' ὀκίας,
 Quod si discere nolit, nullo pacto fiet, ut eum non abdicem, nullo mo-
 do non eiciam domo. id est omnino eiciam & abdicabo. Gregor. οὐκ
 ἔστι ὅτι μὴ μέρους τοῦ σώματος μινυμυμίνης τῆ ἀκίᾳ ἐφ' ἕβρωες, nulla non in
 parte corporis. Idem, καὶ τῆς μὲν ἔστι ὅτι μὴ ἴπ' ἀλλ' ἄλλ' μέγιστον, τῆς δὲ
 μέγιστον ἔστι τὸ μέγιστον τυγχάνοιεν, & aliquibus quidem nihil non honestorum
 inest. Demosth. πρὸς Περικλέην. μὴ οὖν ὅτι καὶ λακεδαίμονες καὶ φωνικῆς ἀκρίᾳ
 τῆς ἀκρίᾳ πρὸς, διὰ ταῦτ' ὅτι ἡμᾶς ἔτ' ἀκρίᾳ τῆς ἀκρίᾳ, μὴ δ' ὅτι δικίω. Non igitur
 hic poenas ideo non pcedat imposturae in perniciem vestram ad-
 missa, quod & Lacedaemoniis, & Phocæsis Philippus imposuit: neque
 enim id æquum est. Idem, κελύσαντο ἅ ἐκέλευε λέγειν, καὶ ἡ καὶ νεανισσο-
 μένους τῶν ὅτι ἔδῆρ ὅτι ἔπρῃσεν, ἔπρῃσεν φασίην, ὅτι & cætera, Iubente autem
 illo dicere, atque huiusmodi aliquid iactabunde iuuenilique ferocia polli-
 cente nihil non se facturum. Hoc enim significat νεανισσομῶν voce passiva
 prolatum. & præterea temere & confidenter aliquid audere. ut Idem
 ἐπὶ Μελίτῃ, προσδιαφθέρας ποίνων τὰς κριτάς ἐφ' ἀγῶνι ἴπ' ἀνδρῶν, δύο ταῦτα,
 ὡς ὅτι κεφάλαια ἐφ' ἅπασιν τοῖς ἐαυτῶν νεανισσομῶν ἐπέθικεν. ἐμὲ μὲν ἕβρῃσεν
 ἐς τὸ σῶμα, τῆ φυλῆς δὲ κρατῆσιν ἴπ' ἀγῶνα ἀλώτατ' ὅτι μὴ νικῆσαι κατέστη,
 hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit. Alibi aliter
 in eadem, νῦν δὲ τὸ μὲν ὄν καὶ ἐπίσταν, ὅτι ἔστι δὲ ἴσταν ἐπίσταν ἔπρῃσεν, ἔπρῃσεν
 νικῆσαι τῶν ὅτι ἔδῆρ. id est, nec strenua liberalitate in Rempub. usus est.
 id est, non obtulit se χορηγίοντα, ut ego feci. Greg. καὶ τὶ γὰρ ἔσται παρῶν,
 τί δ' ἔκ' ἀκῶν δὲ ἔστι νεανισσομῶν. id est petulanter agunt. Plutarch. de Ci-
 cerone, λέγεται δὲ νεανισσομῶν ἐπεί, ὅτι ἀγωνιστῶν τῶν κικέρωνα τῶν Σκαῦ-
 γων καὶ κάτλων ἐνδρόσσορον ἀποδεδείχθη. id est gloriabundus. Idem ἀντὶ τῶν
 ἀνδρίξεσθαι usus est, μακρὰ χεῖρα φέρσας ὅτι τῆ βελῆ νεανισσομῶν. id est
 valere iubens ea que præclare & ingenue in Senatu dixerat & strenue.
 Inde νεανισσομῶν, ὁ ἀνδρισσομῶν, audax facinus, iactantia, & egregium stre-
 nuumque factum. νεανισσομῶν etiam pro audaci, & pro strenui spiritus ho-

νεανισσομῶν

νεανισσομῶν

νεανισσομῶν

mine acrique dicunt. Demosth. πρὸς Σιφάνου, ἔπ τῶν οὐκ ἐν νεανισσομῶν καὶ πωλῆ
 κα λαμπροῦς. ἢνίπ' ἀρ ἐπείρ' ἡ κατὰ τῶν δέοι, ὅτι τῶν λαμπροφώνωτατ' ὅτι. Idē
 prope μερακιδιόδης significat. ut enim illud iuuenili more agere, sic hoc
 adolescentis significat. Lucian. παραπαίεις δὲ γέρον, καὶ μερακιδιόδης τῶν
 χρεῶν. id est ita mortem horres ut adolescēs. Significat etiam adolescē-
 tis more lasciuire & exultare. Athen. de Thaïde, μαγιστὸς δὲ ἔστι μερα-
 κιδιομῶν τῶν ἀντιῶν, καὶ φανῶν τῶν ἀλλοῦ συμπεπλήχθαι, ὁρῶν σοι ἔπειρ' ὅτι
 τῶν ἔχει. vbi τῶν λαμπρῶν subaudiendum more Attico. Dicitur & μερα-
 κιδιομῶν. Plutarch. de Antonio, qui sese dissimulans a castris ad Fuluiam
 venit, προσπαίζω καὶ μερακιδιομῶν. Quod Cicero in secunda Antoniana
 ei obiecit. Idem in Cicerone, κελύσαντο δὲ, ἔκ' τὰ ἔργα ἢ τὰς πράξεις μόνον, ἀλλ'
 καὶ καὶ τὰς λόγους ἐπαυῖ τὰς ἀκεμῶν ὅτι ἀντιῶν ἢ γεγραμμένους ὡς ἴσοκράτη
 καὶ Ἀναξίμανδα τῶν σοφιστῶν διαμερακιδιομῶν, ἔκ' ἔσται ὅτι ἔστι ἀγῶν
 καὶ ὁρῶν. id est quasi apud sophistas glorians, & sese iactans adolescē-
 tis licentia. μερακιδιόδης autem sic dicitur, ut ἀνδρισσομῶν, pro adolesco.
 Plut. in politica Lacedaemoniorum, ὅταν γεμῶν ἐκ παιδῶν ἐς τὸ μερακιδιομῶν
 ἐκβαίνωσι, πτωκιστῶν ὅτι μὲν ἄλλοι, πάντες μὲν τὰς παλαιὰς ἀπὸ παλαιωτῶν,
 πάντες δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων. Vt autem ἔδῆρ ὅτι, sic ἔδῆρ ὅτις dicitur, nul-
 lus. Xenoph. κωμικῶν. de lepore loquens, ὅτι δὲ ὅτι ἐπίχαρι τὸ δειρίον,
 ὡς ἔδῆρ ὅτις ἔκ' ἀπ' ἴδῶν ἰχνολόμων, εὐρισσομῶν, μεταδεδωμῶν, ἀλισσομῶν,
 ἐπιλάθοι' ἄρ' ἔστι ἐρώς. Nullus sit, quin cum viderit canibus præcurrēt,
 & deinde captum, obliuiscatur omnis alius oblectamenti. Cuius exē-
 pla aliquot addam, ut vsus melius percipiatur a lectoribus. Idē in pri-
 mo παρῶν, ἀπιόντα δὲ τῶν κύρων τῶν ἐπεμῶν ἀπαντες, καὶ ἔδῆρ ἔφασαν ὅτι
 ἔπ' ἔκ' ἀκρίοντα ἀπὸ τῶν φροῦδων, nullumque non lachrymantem ab eo esse di-
 gressum. Lucian. ἐμὲ δὲ ὅτις ἔδῆρ ἴπ' ἀντιῶν ἐραδιῶν ἐπίσταν, Tu vero, nul-
 la ut me amaret, fecisti. Et additur etiam οὐκ, & fit ἔδῆρ ὅτις οὐκ. Plato
 τοῖς Δίονος οὐκείοις, πόλις τε ἔδῆρ ἴπ' ἀντιῶν ἢ νόμος ἔδῆρ ἔδῆρ οὐκ, ἀνδρῶν ὁρῶν
 μῶν ἀναλίσκεν μὲν ἐπὶ πάντα ἐς ἕβρῶν, ἀπὸ δὲ ἐπὶ πάντα ἡγεμῶν
 ἀνδρῶν γίγνεσθαι, καὶ ἐς ὅτις οὐκ, Nullaque ciuitas in tranquillitate ef-
 se potest, quibus illa cunctis legibus fundata sit, in qua luxus cupiditate
 homines præditi sint. Idem alibi, ὅτις ἔπρῃσεν τῶν ὄντων ἢ τῶν
 πλὴν λαβῶν ἐπιστάτω, ὅτις ἔπρῃσεν μετὰ τῶν διοικῶν πόλις. Sic ὅτις οὐκ pro
 aliquo dicitur. Demosth. πρὸς Περικλέην. Δεῖ δὲ ἐκείνο ὅτις ὅτι ἐπὶ ὄντων ἡμῶν
 ἐπὶ ταῦτ' ὅτις τῶν κατὰ τῶν ἡμῶν τῶν ἀντιῶν καὶ τῶν ἀντιῶν κύριον, ἔπρῃσεν
 τῶν ἔπρῃσεν ὅτις ἔπρῃσεν μισθῶσθαι ἑαυτῶν τῶν ἐχθρῶν ἀπατῶν ἡμῶν
 φρονήσων, ἴπ' ἴσταν ἀπ' αὐτῶν ἢ κατὰ ὅσον τῶν καὶ ἔπρῃσεν. Dicitur & ὅτις οὐκ
 & ὅτις οὐκ pro ἔδῆρ οὐκ & ὅτις οὐκ. Idem in decimo ἴπ' ἡλίπ. λέγων, ὅτις
 ἔπρῃσεν ἀνδρῶν παρῶν ἐπιστάτω τὰς δημοκρατίας, καὶ τὰ ἄλλα ὅτις ἔκ' ἔκ' ὅτις
 ὅτις, ἔδῆρ ὅτις ἔπρῃσεν ὅτις οὐκ ἐπιστάτω, nihil non exactius alio quo

μερακιδιομῶν

μα.

μερακιδιομῶν

ἢ Διαμερακιδιομῶν

κελύσαντο

μερακιδιομῶν

ὅτις οὐκ ὅτις

ὅτις οὐκ ὅτις

οὐκ

ὅτις οὐκ καὶ

ὅτις οὐκ

ου μη

si hanc particulam inuertas ita, vt sit & μη, subiunctiuum fere poscit, eodem significato. hoc est nequaquam. Lucia. *οὐδέτις, εἴτε μὴ γένηται* ἀδικον δὲ κλοσάωνης ταύτης συμπαρῶσης, Confide, haud quaquam enim iniustum fieri potest, cum iustitia adsit. Quo in loco εἴτε nō plus significat q̄ &. hoc est, θάρρη, & γάρτοι γένοιτ' ἂν ἡ ἀδικον δικαιοσύνης γε πρῶτης. Plato libro quarto de Repub. ἀλλ' οὐ ἴσθι ὅτι γλαυκῶν, ἀκριβῶς μὲν τῶτο ἐκ τριῶτων μεθόδων, οἷα εἶναι νῦν ἐν τοῖς λόγοις γράμματα, & μήποτε λάβωμεν. Idem in Phædro, ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ ζυμπεφευμένον ἢ ἡμῶν ἢ ψυχῆ μετατρεῖται κακῶς, & μήποτε κτησώμεθα ἰκανῶς ὅτι ἐπιθυμῶμεν. φάμοι δὲ τῶτο εἶναι τὸ ἀληθές, Quoad (inquit) animus corpore solutus fuerit, nunquam id quod querimus, assequemur. quod nos perhibemus esse veri inuentionem atq; perceptionem. Greg. *οὐδ' ἂν γὰρ ἐστὶ τὴ φύσιν καὶ τὴ θέσιν, ἕτε τις εἴη ἀνθρώπων, ἕτε μὴ εἴη, nec possit hac inuenerit.* Iugitur & cum indicatiuo. Aesch. *ἢ κτησιφῶντι.* τὸς μὲν γὰρ κτησῶντες & μήποτε βελτίως κησῶντες, τὸς δὲ κησῶντες ἐξ ἑαυτῶν ἐχάτων ἀθυμίαν ἐμβαλεῖτε. Synes. cum optatiuo, *οὐ γὰρ μήποτε κάλυψετε τὸ πεφυκότεν, ὅτι & μὴ σβέσειε τὸ σπινθηρὰ τὸ θεῶν φῶς.* Vbi negatio εἴτε πρῶτος, pro ὅτι μη. Negatio contra interdum desiderari videtur. vt apud Demosth. *πρὶς πρῶτος.* τοσούτων τίνων καὶ τριῶτων ὄντων ὅτι ἀνδρες δικασαί, ὅτι ἀδικῶν ὑμῶν ἐλεεινῶς, ὅτι οἷς τὶ κακὸν ἔκ ἐνι; πρῶτος ἐν ὅτι ὀλοῦν τῶτων ἀπλογοῦσεται, ὅτι ἐξὶ δικαίου, ὅτι ἀπλῶς ἀπλογοῦν ἐλεμίου. Dici enim plenius poterat, πρῶτος εἴτε ὅτι ὀλοῦν. vt apud eundem Alibi, *πρὶς ὅτι εἴτε ἀνδρῶν ὄντων ὅτι ὑπέμειναν διὰ πρόγονοι, Quorum rerum gratia nullum non certamen maiores nostri susceperunt.* Desiderari etiā negatio videtur apud Ciceronem interdum, vt nos in Pandectas olim adnotauimus. Vt autem εἴτε ὅτι ὀλοῦν ἀντι τὸ εἴτε dicitur, vt supra ostendimus, & planum fit in proximo exemplo: sic etiam *οὐδ' ὀλοῦν, & μηδ' ὀλοῦν.* Idem, *δικῶν δ' ἐξ ὑποῦν ἀντι δόσασσι,* pœnam non dabunt vllam omnino. Idem, *οὐδ' ὀλοῦν ὑγιῶς ἀπαγγέλλοντες, nihil quicquam veri renunciantes atq; sinceri.* vt in illo iam dicto loco, πρῶτος ἐν ὅτι ὀλοῦν τῶτων ἀπλογοῦσεται. Aristotel. in secundo Politic. τῶν γὰρ ἀφῆται ναιμῶν τὶ πρὶς πολιτείας, ἐνιοὶ δὲ κεραιώνησαν πρῶτος πολιτικῶν οὐδ' ὄντων οὐδ' ἀντι. Dicunt etiam *οὐδ' ἂν εἴτε* per tmefim, & *μηδ' ἂν εἴτε, & μηδ' ἂν εἴτε* pro *οὐδέτις ἂν, & μηδέτις ἂν, & οὐδέτις ἂν.* Demosth. *πρῶτος ἀπῆται. ἑμῶν ζῶντων οὐδ' ἂν εἴτε οὐδὲν ὅτι ἰδία ἐνὶ δόικῃ, τανύτ' ἀφέλοιτο πάλιν.* Alibi, *οὐδ' ἂν εἴτε ἐλεεινῶς δύναιτο τῶν λόγων.* Plato libro primo de Repub. *τυχεῖς ὅτι τὸ ἐργον, ὅτι ἄλλω τὸ ὄντων οὐδ' ἂν ἐνὶ πρῶτος;* Est ne aliquod opus animi, quod nullo alio agere possis? Dicunt etiam sæpe *οὐδέτις* soluta dictione, & *οὐδέτις ἐν pro ὅτι εἴτε & οὐδέτις.* quæ crebra sunt apud Demosth. & alios. Dicunt *οὐδέτις, ἀντι τὸ οὐ.* Greg. *διο καὶ πᾶσαι πλὴν κάτω γῶσιν οὐδὲν ὑπερ τὰ ἐσοπῆται τίς τετα, non plus esse censet q̄ specula.* Aristotel. in tertio Ethic. *καίτοι πρῶτος ὅτι καὶ ἐφ' ἡμῶν ὅτι μὴ ἐκείνη, οὐδέτις πρῶτος ἔργον ὄντος πρῶτος*

Negatio interdum de se videtur.

οὐδὲν ὀλοῦν.

οὐδ' ὀλοῦν, & μηδ' ὀλοῦν.

μηδ' ἂν εἴτε, οὐδ' ἂν εἴτε.

οὐδέτις, ὅτι ἐν.

οὐδέτις ἀντι τὸ οὐ.

οὐδὲν ὀλοῦν, cum minime ad rem pertineat: cum non fit operæ precium. Cicero in Tuscul. Sed nihil te interpellabo, continentē orationem audire malo. Idem, Demosthenes nihil Lyfiē subtilitate cedit, nihil lenitate Aeschini & splendore verborum. οὐδέτις μᾶλλον ἢ ἰδέ *οὐδέτις μᾶλλον ἢ ἰδέ* Attici ἀντι τὸ εἴτε ἀμῶς dicunt. vel potius pro nihilo magis. Xenoph. *τὸς τὸς καὶ ἐγὼ ὄρω καὶ διδάσκω ἐκατέρωθεν, καὶ οὐδέτις μᾶλλον ἢ κερδαιόντων γίγνομαι.* Idem, *πωλοδამφρ με κελούεις ὅτι Σώκρατες; & μὰ δὴ? οὐδέτις μᾶλλον ἢ καὶ γεωργίας ὠνεύμενον ἐκ παιδῶν κατασκουάζει, non hercle magis q̄.* Et rursus, *τὸς δὲ ἀδῶς, οὐδέτις ἡ μᾶλλον ἐπιστάμην γράμματα.* Plato in primo de Repub. *ὄντων ἐάντις ὅτις ἀκριβῶς διορίζει ὡς ὑπέθε, οὐδέτις μᾶλλον ἐάντις κερδαιόντων γίγναι διὰ τὸ ζυμφέρει ἀντι τὸ καλῶν καὶ τὸ βαλῶν, ἐνεκα τῶτων καλῶν μᾶλλον ἀντι τὸ ἰατρικῶν. & ὅτι τα εἴη.* Hic pro εἴτε ἀμῶς ponitur. Notādū etiā, q̄ & in clausulis acuitur, & in repetitione. vt apud Demosth. *πρὶς πρῶτος.* ὅτι τὸς γῶντες τῶτων ἀνδρῶν, ὅτι καὶ ὑμῶν ὅτις πολιτείας, & γῶντες ἀνθρώπων εἴτε, οὐδέτις τὰ πρῶτα τα ἀπλῶς ἀφῆται. Postremo q̄ diximus καὶ ἀπῆται πρῶτος τὰς ἀφῆται, id adeo verum est, vt etiam interdum redundare videantur. Cuius dicenti duo testimonia ex Isocrate auctore purissimo, atq; in phrasi inculpato, subiiciā. prius est ex Panegyri. quod his verbis legitur, *οὐδέτις ὅτι τὸς τῶτων ἐκ ἀξίως ἐμὶ μὴ πᾶσαι, ἕτε μὴ τὸς ἄλλων διαφέρων, ὅτι μεγάλας τὰς ὑπῆρτες κησῶνται, Nulla est em̄ huiuscemodī nota, qua nō ego dignus sum mulctari atq; affici, si cum ego cæteris non prestē in dicendo, vsq; adeo ingētia polliceri sustinuerim.* Tres enim negationes pro duabus positæ sunt. quod ne mendosum esse putetur, facit alter locus eiusdē in Areopag. *ὅτι καὶ γὰρ ἐκείνη δημοκρατία γῶνται, καὶ καλὰ διαπραξάμενοι, καὶ πρῶτος πᾶσαι ἀνθρώπων δικαιοσύνη, καὶ ἐκόντων τὸς ἑλλῶν τὸς ἡγεμονίαν ἔλαβον. διὰ δὲ τὸ νῦν πρῶτος ἐπιθυμῶντες, ὅτι πᾶσαι μισοθῆτες, καὶ καλῶς δὴ παθόντες, μικροῦ ἀπῆται τῶ μὴ τῶν ἐχάτους συμφορῶν πρῶτος, proxime abfuerunt ab extremis calamitatis exemplis. id est parum abfuit, quin in summas calamitates inciderent. καὶ ἀντι τὸ, καὶ ὀλίγον ἄλλω πρῶτος. Dicitur & per δέω, & ἀφῆται, de quibus supra diximus. Si autem inde tollas μη, sensus erit perfectus: nec tamen ideo vt superfluū circūducendū est, cū sit ἰδίωμα ἀπῆται. In εἴτε ἀμῶς εἴτε ἀμῶς etiam negatio altera ex superfluo addita esse videtur. Philo *πρὶς κόσμος, ἀφῆται καὶ εἴτε ἀμῶς κατὰ λαμβανόμενα, nullo profus pacto pcepta. ac si dicas nūq̄, nulloq; modo sensu cōprehensa.* Philoponus Aristotel. interpret inter ὑπῆρτες hāc ponit, *ἐκ τὸ μηδὲ μὴ μηδὲ ἀμῶς ὄντος μηδὲν γίγναι.* Dionys. *ἄλλω πᾶσαι ἢ ἄλλω καὶ κέρ. ἐ καὶ γὰρ εἴτε ἀμῶς εἴτε ἀμῶς ὄντος, ὅτι ἀγαθὸν ὅτι κακόν, & reliqua. μηδὲ μὴ αὐτὰ ἀπαρῶν ἐπιθυμῶν etiam esse potest. οὐδὲ μὴ εἴτε ἀμῶς tantūmodo ἀφῆται. His opponitur πάντις ἀντι τὸς, vt apud Polyb. πάντις πάντως ἀπῆται, q̄ nos quoquo versus decimus. Aristot. in pri. Ethic. καὶ τὰς πύχας οἷσι μάλιστα τῶτων**

οὐδέτις μᾶλλον.

& acutum

Negatio redudans.

μηδὲ μὴ ἀμῶς, ὅτι εἴτε ἀμῶς εἴτε ἀμῶς.

πάντις ἀντι τὸς.

reddat. Theophr. in tertio *περὶ φυτῶν*, καὶ προσεμφερές τρόπον ἕνα τὸν ὕψος, τὰ ἄλλα κεφαλῆ. alterum καὶ abundat. Xenoph. in Oecon. si geminauit: cuius exemplum secutus est Cicero, οἱ μὲν δ' ἄρ' ἐπὶ πῦρ ἐλθόντες, καὶ μὴ ὄντες, παρ' ἐμοί, ἐὰν ἄλλοσε ἠγασάμην ὑπόθερ σοι ἔνα λαβόν, ἔκ' ἄρ' ἐμέμφο μοι.

Idem in sexto ἑλλησπυρίων, ἐνταῦθα γνόντες οἱ μανθάνεις, ὡς ἐὰν μὴ ἀποκρῶσονται αὐτὰς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακονδύθισονται, ὑποστρέφοντες ὁμοσε ἐχώρησαν τῆς ἐπιχειρήσεως. ὡς & ὅτι idem significant: quare altera vacat. Hic modus frequentior est in ἄν coniuñctione apud Atticos. Plato libro quarto de Legibus, σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν εἶναι εἶναι σοφάδεσθαι, βέλῃ δὲ αὐτοῦ, καὶ διορῆσαι τῆς βέλῃσιν ἐφῆσαι τὰ κατὰ τὸν λόγον, ὁρῶντα ἄρ' φέροιο. alterū ἄρ' abundat. Idem in Politico, de rege optimo loquens, ἔπειτα γυρόμενος γ' ἄρ' διορῶ λέγοντι, ἀγαπᾶσθαι περὶ ἄρ', οἱ μὲν διακυβερνῶντα, διδαιμόνως ὁρθῶν ἀκριβῶς μόρον πολιτείαν, Quippe si talis existeret quispiam monarchus, qualem ipsi dicimus, amari eum utiq; posse, civitatemq; habitare, simul reipublice & recte atq; ordine vsquequaq; constituere. Demosth. πρὸς Ἄφροδοσίαν, ἔκ' δὲ τὸ πρῶτον ἄρ' ἐλέγχεαι κατὰ τὸν νόμον, ἐπὶ τῆσιν ἄν με τὸν πόδα, τὸν γὰρ φροντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum δυνάμει, alterum est ἀπληρωματικόν.

vt apud Aristotel. in decimo Ethicorum, μάστιξ ἄν τὸ δυνάμει δόξῃ ἄρ' ἐκ τῶν ἐρημίων νομοθετικῶν γυρόμενος. Et apud Aristoph. σφίγγων, ἔγω γὰρ εἶμι ὄντιον γάλα ἀντὶ τῶν βίβων λαβόν, ἄρ' εἰ με νῦν ἀπερῆσαι. Et in Pluto, οὐκ ἄρ' φθάνοιτε τὸν πρῶτον. ἢ ἄρ' ἔχοιτε ἄρ' δίκαιον ἄν ταπεινῶν. Vfus autem eius & significatio varia sunt. quare hic exempla citabo, ex quibus huius studii tyrones labore nō modico leuabuntur. id quod in multis aliis praestitisse me existimo. Iuuenibus em̄ ista maxima ex parte scribuntur. Synes. περὶ ἀδελφῶν, de homicidio loquens cuius auctor non manifestus erat, ἔγω δὲ καὶ πρὸς ἀδελφῶν τὸ πρῶτον ὄντες, οἱ μὲν δὲν ἄπαντας ἐξῆς ἀποτροπιάζουσιν. τὸν μὲν δὲ ποῖτος ὄντες, ὡς ἐὰν καὶ μὴ πεποιθῆκεν, ἀλλ' ἐπίκουρον ἄρ', καὶ τῆς αὐτοῦ τρόποις πρὸς αὐτῶν ἐδέξαστο. τὸ δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι σωεπλάσαν ἄρ', καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγγράμμα. Ego vero tametsi re non comperta, auersandos tamen omnes eque censeo: hunc ideo, quod etsi facinus non admisit, est tamen eiusmodi ingenio, ut fecisse credi possit, crimenq; ut in moribus eius hæreat: hos, id est delatores & criminantes, quod etsi crimen non cofinxerūt, idonei tamen sunt, qui confinxisse existimentur. conuenit enim eorum moribus ut falsam suscepisse criminationem credantur. Apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi, in Panegyri. τὸσαύτω ἐπιπέσαντο ἀπὸ τῶν ὄσων ἄρ' οἱ αὐτῶν χῶρας πορθεύμενης, Tam enixe contenderunt, tam accurate praesto fuerunt, q̄ facere potuissent, si suū agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc cōpeditū orationi. Plato in Philebo, Δόξαν μὲν ἐγὼ γὰρ συγχωροίμην, τὰ δ' εἶσα ταῦτα.

ἄν δυνάμει

ἄν ἀπληρωματικῶς

ἔκ' ἄρ', non etiam non item concederem. Aristotel. in quarto *ἢ μετὰ τὰ φυσικά*, ὡς εἰ κηται τὸν ἄτλαντα ποῖσαι τὸν θεοῦν ἔχειν, ὡς συμπεσοντ' ἄρ' ἐπὶ πλὴν γλῶσσοι, ὡς ἄρ' φυσιολόγων τινὲς φασιν. id est tanq̄ alioqui collapsuro in terram caelo. Est enim figura attica. accusatiuus pro genitiuo, vt alibi dictū est. Aesch. κατὰ τὴν μάχην, ἄρ' σφροσάως πρὸς τὸν ἠέρα, ὡς ὅτι πλάση δικοσμία ὄσιν, τὰντ' ἄρ' ἴσα τὴν πόλιν δικησομῶν. Idē Aristot. τὸν δὲ τὸ τρόπον καὶ τὸ σωέχον λέγει, ὅτι σωέχῃ ἔχων, ὡς διαχωριθέντ' ἄν κατὰ τὴν αὐτῶν ὁρμῶν ἕκασον, quod nisi foret, suo pte quæq; nutu separata essent & dissipata. Per preteritumq; sæpe loquuntur de futuro, vt in his ipsis exemplis. q̄ nisi ita sit, suo pte quoq; nutu utiq; omnia dissipatum iri. vt Demosth. κατὰ τὴν μάχην, τίς γὰρ ἔκ' ὄσιν ὑμῶν, τὸ μὲν πολλὰ ποικίλα γίνεσθαι, τὸ μὴ κολλᾶσθαι τὰς ἀμαρτανόνας ἀλλοῦν ὄντων δὲ μηδένα ὑβρίζεν κλοῖον, τὸ δὲ κίω τὸν ἀεὶ λαφύοντα ἢν προσήκει δίδόναι, μόνον αἰτιον ἄν γυρόμενον, ne autē in posterum quisq; huiusmodi petulantia uti ausit quis non videt, hoc praestaturum, si vt quisq; conuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita poenam legitimam luerit. De futuro enim loquens participio praeteriti temporis vsus est. Idē, εἰ ταῦτ' ἀκρόσασιν καὶ σωεῖν εἰ βάρβαροι, ἔκ' ἄν οἰεσθε δημοσία πάντας προξένους αὐτῶν ὑμᾶς κησασθαι; κησασθαι ἄν, ἀντὶ τῶν ποιησῶν dixit. Plato in Gorg. memorabiliter vsus est, ἔγω δὲ τίνων ἐμί; ἢ ἠδ' ὡς μὲν ἄν ἐλεγχθέντων, ἔτι μὴ ἀληθεῖς λέγοιμι. ἠδ' ὡς δ' ἄν ἐλεγχθέντων ἔτις τί μὴ ἀληθεῖς λέγει, ἔκ' ἀκρόσασιν μὲν ἄν ἐλεγχθέντων ἢ ἐλεγχθέντων. hoc est, & μὲν οἱ ἀκρόσασιν ἐλεγχθῶσιν. Rursus Demosth. ὄντων τίνων εἶτος ὄσιν ἀσεβῆς ἀνθρώπων καὶ μιαιφόνων, καὶ πᾶν ἄν ὑποσᾶς ἐπέειν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere sustineat. hoc est ὑποσῶσιν. Et rursus, μὴ τίνων εἶ ἀνδρες ἄδελφοί, τῶν εἶτος ἔτω κησασθῶσιν ἄν ὑμῖν, ἀλλ' ὡς πᾶς ἔχει ὑμῖν, Nolite ergo aliter erga eos affici: qui si liceret illis, ita de vobis statueret. Latini sic loqui quodammodo videtur, cum per futurum subiunctiuū efferunt quod dicunt, quod ipsum a praeterito formatur. Cicero pro Coelio, Quare si quem etiam horum minorum aliquid offendit, iam ista deseruerit: iam aetas omnia, iam dies mitigarit, ἐὰν δὲ ἔσ' τῶν τινὲν ἄρ' ἐλατῶσαν ἀπαρέσκειται, καὶ δὲ τῶν εἶτος ἔτ' ἔκ' εἰς μακρὰν ἀφῆτ' ἄν. ἢ ὅτι τῶν ταῦτ' οἱ ἠλικίαςτ' ἄν καὶ γυρόμενος πρᾶξασιν. Conuenit etiam interrogatiōnibus cum particula γ' . Aeschin. κατὰ κησασθῶν. εἰ γὰρ ἄν κῶμῶν ἀποσῆσαι; εἰ γὰρ ἄν πρὸς ἑλπίδας μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς δικίαν ὅτι κίνδυνον πρὸς εἶσαι; tu vt vicum vnum ad defectionem traheres? Terentius, Sineres vero tu illum tuum facere hæc? Dem. finerem illum? εἰ γὰρ ἄν ἐκείνον τὸν σὸν πρὸς ὅσιν ταῦτ' ἀπῆροντα. Dem. πρὸς ὅσιν ἄν ἐγὼ; Cicero in Finibus, Verba tu fingas? & ea dicas quæ non sentias? aut etiam vt vestitum sic sententiam habeas, aliam forensē, aliam domesticam? εἰ γὰρ ἄν λόγους πλάσῃ διαπελοῖν; Cum autem sine γ' poni

thodí, ἐπίσκηψις ἂν ἀκριβὴς ἂν σοὶ γένηται, διελομύθη τὸ ὄλω σκέψιν ἐς τρεῖς τὸ τὸ
σκοπήσας. ὁ δὲ ἄρ ἄριστολογικὸς plerūq; cū subiunctiuo cōstruitur. vt ἔτι ἄρ
λέγεις. ὅσω ἄρ διαφέρεις. Interdum autem & optatiuo: sed tum demū, cū
res präterita narratur. Aphthonius in vita Thucyd. de Antiphonte,
ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ μαθητὴς, ὅτι ἄρ συμβεβηκός ἦν αὐτῷ, ἔρισα,
ἐκείνου ἄρ ἀπὸ πλάττωνος ἐς τὰς δίκας. Demosth. in secundo καὶ φιλιπποῦ, ἐκλόρορ
δὲ ἔτω καὶ ἐλμωροῦ τὸ οὐδὲ ἄρ ἀδούνητο δωροδοκοῦντας. Idem πρὶ τῶν σεφάνων, ἔρ
τίσιρ οὐδὲ σὺ νεανίας καὶ πωλικὰ λαμπρῶς ἠνίκα ἄρ ἐπέτρην ἔτι τῶν δέοι, cū oport
teret, vel oportebat. Quod etiam in ἔαρ & ἄρ ἀντὶ τῶν ἡρ obseruatum in
uenimus. ὅς τῶν προσημύων ὅτι σωδίσμων τῆς ξήμασιρ. Idem πρὶ σεφάνων, ὁ δὲ
φυλάττηρ ἐμὲ καὶ τῆρ ἐκέλευε, ὅπως μὴ πρὸς ἀρῶμα μίση ἔλαπατῆσων δῆλον
καὶ γόητα καὶ σοφιστῶν, καὶ τὰ ριαντὰ ὀνομάζων, ὡς ἔαρ πρόπερὸς ἔς ἔτι τὰ προ
σόνθ' ἑαυτῶν, ἢ δὲ ταῦθ' ἔτῳς ἔχοντα. (Sic enim per optatiuum in omnibus
libris legit, & manu scriptis & typographis) quasi vero si qs prior
occupasset alteri obicere, & cetera. Plato in secūdo de Legibus, ἔλατ
τῶν δὲ κακῶν ἄρ ὡς ὀλίγισον ὁ ζοῖστος ἔχοντο ἐπιζῶν. Isæus ὑπὲρ τῶν ἀπολλοδώρων
κλίρ, καὶ διεκιδύει ὅπως ἂν τί πάθοι πρότρον, ἐγγράφωσί με ἐς τὸ ληξιαρχικῶν
γραμματοῦν ὁράσων ἀλλοδῶν. Cōstruitur & καὶ eodem modo cum
optatiuo, etiam si tanq̄ de presentī sermo sit. Idem in eodem, μικρῶς δὲ
ἐδῆς ὅτιρ ἐκρήκτο, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει πλὴν αὐτῶν εἶναι μικτέρα, καὶ ἄρ τῶν πα
τρῶν μύθοι ὡς οἴκω, καὶ ἐκρηθῆν. Hic non magis de präterito loquitur, q̄
de presentī. Quomodo & Plato in secūdo de Repu. de cane loquēs,
ἄρ ἂν ἄρ γνώριμον ἴδῃ ἀσάξετα, καὶ μνηρ πῶς ἔστω ἄνθρωπος πεπόνθοι.
Cū autem μετὰ σφοδρῶς τόνος ab aliquibus scribitur καὶ, hoc est cum
significat atq; adeo, vel etiam, tunc & optatiuo & indicatiuo iungitur.
Aristoph. καὶ προσκαταθέλω ἢ ὡς ὁμοίως τριώβολον. Demosth. πρὶ πρῶτος
ἐκείνου δὲ ἀπλά, καὶ δὲ ἢ τρία ἴσως ξήματα, ὅτι καὶ ἐχθὲς ἐωνημύθη ἄνθρωπον
ἐπέτρην δωκεῖν. Idem in eadem, ταῦτα κατηγορῶ, ταῦτα μέμνησθε, ἐπεὶ δὲ δικαίως
ἐρήνω καὶ ἴσως καὶ μνηρ πεπρακῶτας ἀνθρώπους, μνηρ φθονοῦσιν ἕσπον, καὶ
ἐπῆνοσιν καὶ σεφανῶν ἐκέλευε. Hæc sunt quæ accuso, quæ vos in memo
riam vestram reuocate. nam pacem æquam iustamq; ego laudarem,
eiusq; auctores probos viros atq; integros corona donandos censuis
sem. Cū autem significat καὶ ἔαρ, quod si, vel sin, vel etfi, subiuuctiuū
poscit. Idem in eadem, καὶ ἀναγκαθῆ πε σωτηρίων, ἀπεπῆσεν ὀδύνας, μὴ
ἔς αὐτὸν ἴδῃ λαλοῦντα ἐμοί. Idem, ἔσι ἂν οὐκ ἀδύλον τῶν ὅτι λεπίσθης, καὶ ἔς
ἔλατ ὑπὲρ τῶν νόμων λέγει, δίκαιον μὲν οὐδὲρ ἐστὶ πρὶ αὐτῶ, seu Lepti
nes, seu quis alius. Idem, ἔσι δὲ νόμος ἀρχαῖος, ἔαν ἔς ὑποχρόμῳς ἔ
τῶν δῆμον ἔλαπατῆσῃ, κρήνερ. καὶ ἔλατ, δανατῶν ἔμμοσιν, & si conuinca
tur. καὶ ἔσιν indicatiuo iungitur. Demosthenes πρὶ παρῶν. καὶ ἔσιν
ταῦτα, πάντα, ὑπὲρ ἔσιν, ἐκείνο δὲ μὴ προσῶ, τὸ δικαίως καὶ προίκα, πῶ

ὁ ἔαρ ἢ ὁ ἔαρ
ἀντὶ τῶν ἡρ

καὶ

καὶ ἔσιν

προσθεμένω, ἀρλωλένω διπλῶς προσήκον αὐτῶν, & si in eo omnia hæc es
sent. Aristotel. καὶ ἔσιν ταῦτα κινηθέν, καὶ φύσει, Quod si vi moueri pos
sint, natura quoq;. Alibi cum optatiuo & per temesim, καὶ δὲ μοι δοκῶ,
καὶ ἀσέβειαν ἐκαταγινώσκῃ τις ἦν πεπεσοβδύμων αὐτῶν. τὰ προσήκοντα κρήνερ
καὶ ἔσιν pro etfi, tametsi, & pro si non, dicunt. Aristotel. καὶ ἔσιν δι' ἔσιν
ἄλλω αἰτίῳ, ἀλλὰ διὰ ταύτην, Et si non ob aliam causam, certe ob istam.
Gregor. καὶ ἔσιν μὴ πάντοτε κομωδούτες τῶν, & si non definitis. hoc est q̄q;
καὶ ἔσιν τριῶν ἐπερ, apud eundem Aristotelem sæpe legitur, pro & καὶ ἔσιν
si quid simile. καὶ ἔσιν etiam per se etiam si significat. vt idem in eadem
vltus est, καὶ γὰρ ἔσιν ἀνὸρ δεδέλωτα ἔσιν ὁ σῶξερ, ὅτερ ἄρ μνηρ ἀδύνη, φάνηται
πλὴν ὀλίγη. καὶ ἀδύνη, σκοπέει. ἔσιν μὴ ἀδύνη, καὶ γὰρ φημι δειρ. ἔσιν ἄλλως καὶ
ὀλιγῶν, ἐπορεῖρ δεδέλω, Si enim a quibusdam vestrum hoc contendunt
precibus, vt iste absoluat: vtrum ita demum si publice insons sit,
an etiam si nocens, id vero vobis videndum. etenim si demum insons,
ego quoq; id vobis auctor sum, vt faciatis: sin etiam si quiduis admi
serit, hoc ipsi contendunt, id precantur vtiq;, vt periurio vosmetipsos
obligetis. ὁ πότων de präterito. Iungitur etiam optatiuo: nō item vt
opinor ἐπεδάρ. Lucian. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι ἔσιν ὁ πότων οἱ θεοὶ βιάζοντο; Nam
quid ageres, cum diuinitus cogere? Idem, ὁ μὴ γὰρ ἀδύνη ὀμῶς
φοιρὶ παιδίῳ δὲ μνηρ, καὶ πᾶς δικέπης αὐτῶν χεῖρ ἀγένησθ' ἡρ, μέγιστο τῶν πρῶτος
ὑπερβαίνοντες αὐτῶν χεῖρ πρῶτα μύθοντες. ἐπεδάρ δὲ ἔσιν ἔσιν πρῶτα πρῶτα
μοι, καὶ ἔσιν ἀδύνησιν χωρίων κηδεμόνες ἀπεσέλλοντο. ἐπεδάρ πρῶτα πρῶτα
eo quod est cum vestirentur, & obducerentur. Idem, ἔσιν δὲ αὐτῶν ἐπὶ
δάρ ἴδωσι παρεκλυθότας τῶν κλημῶν ἐπῶσι αὐτῶν, vt cum vidissent. Est enim
sermo de präterito, sed in præsens tempus relatus: vt apud Isocrat.
in Trapez. ἐπεδάρ δὲ τῶν γυθῶν ἐπιδοκίμοσιν ἐκ τῶν πόντων, τὰ ξήματα πᾶς ἐμῶν
πρῶτα λαβῆν, καὶ αὐτῶν ἐσάξερ κελύειρ. ἔσιν δὲ μνηρ τῶν πρῶτων πρῶτων, πᾶς ἔσιν ἔσιν
Quod si facere cunctarer, vt me a vobis exposcerent. Idem in Areo
pag. τοῖστος γὰρ ἡλιπτορ ἔσιν καὶ τῶν ἀλλῶν, οἱ οἱ πρῶτων ἔσιν ἔσιν πρῶτων
ἐπιστατοῦτες, id est, οἱ οἱ ἔσιν. Aeschin. in quadam epistola, ἔσιν δὲ μοι γνῶ
μη μύθων ἔσιν ἀπῶντα διεξέλω τὰ ἔσιν τῆ ἰλιάδι ἔσιν πρῶτων ἐκείσιν. ἔσιν ἔσιν
ἐπὶ ἔσιν γεγενημῶν. ἀντὶ τῶν διεξίομι. Refert enim se ad tempus, quo hæc
constituebat. Sic Synes. ὁ πρῶτων ἔσιν πᾶσιν φοβηθῆς (ἔσιν ἀνόμιμον γὰρ ἀγόμε
ν) ἔσιν πλὴν ἐκκλησίῳν, quod ne facerem, veritus. Idem, οἱ δὲ ταξάμμοι
πρῶτων μύθων, ὡς ἡρ ἐμβάλωμι ἀμωσθῆσιν, si in eos impetum fecissemus. Ali
bi per optatiuum tanq̄ de präterito loquens, ἔσιν ἀμέγιστο γὰρ ἔσιν ἔσιν
ἔσιν, δεξομύθων. Isq; sermo frequentior est, & magis ē natura präteriti tē
poris. Herodian. per subiuuctiuum dixit, ἔσιν ἔσιν οὐδὲ μὴ ἔσιν ἔσιν πρῶτων
μερακῆς κατὰ φρονίμους, ἐπῶντη αὐτῶ. Subiuuctiuum vero accommodatū
est futuro, etiā in voce presentis tēporis. Xenoph. καὶ ἔσιν σοὶ ἔσιν μύθων

καὶ ἔσιν μὴ

καὶ ἔσιν
ἔσιν

ὁ πότων
ἔσιν

Sermo de
präterito
vt de pre
sentī.

λορ εισομά, ὅσω ἄρ πολωνάκις εἰσίης εἰς ἐμέ, **ingressus fueris, adieris.** ἔπειτὰ δὲ ἵπτοις ᾗς ἐμοῖς χρήσῃ, καὶ ἄλλοις ὁπόσοις ἄρ βέλῃ, **volueris.** καὶ ὅταν ἀπίης, ἔχωρ ἄπορ ὅς ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς, **abibis cum iis quoscunq; habere volueris.** Quòd aut fit **Quilδνικῶρ δ' παρωχημῶρ, ex subiectis exemplis apparebit. Demosth.** ἡμεῖς δὲ ἐκ εἰχομῶν ὅττ ἐπιλαβοίμεθα, εἰ δὲ ὅττ κρατοῖμῶν, ἕως ὅττ κομισάμεθα, τὰ ἡμέτερα ἀυτῶν. **Gregor.** Ἄγωρ ὃ ἀμφοτέρους εἶχ ὅσις αὐτὸς ὃ πρωτοφορ ἔχοι, ἀλλ ὅπως ὅρ ἐτέρω τῶττ πρῶχωρήσει, εἰ ἄλλῶν δὲ δόκιμορ ἴδιον ἐπιρῶμεθα. **Xenoph.** κῦρος δὲ πάντων ᾗ ἡλικῶρ διαφέρωρ ἐφαίνετο, ὃ εἰς εἰ ταχὺ μαυθάνευρ εἰ δέοι, **ad intelligédum quæ factu aut dictu opportuna erant. Idē,** τιμῆρ ἔχων προσάγει τὸς δεομῶν ἄσάγες, καὶ ἀρκιέειρ ὅς μὴ κωρὸς αὐτῶ δοκοῖν ἔνοι προσάγει. **Quib⁹ verbis significat fuisse admiffionalē Astyagi. Athen. de Gorg.** καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῶρ ἡρετο. τίνι διαίτῃ χρώμῶρ τσῶρ χρονορ ἡσείειρ, εἰ δὲ πῶποτε ἔπειν ἡδονῆς ἔνεκα πρῶξας, **tamdiu vixisset. Xenoph.** ἐπιμαίρειρ δὲ τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ το ταχὺτε μαυθάνων διῆ προσέχοιεν, καὶ μνημοῦδον εἰ ἂν μάθοιεν. **Et in quarto ἀπ μνημ.** προέτρειπε δὲ μάλισα, καὶ ὑγιείας ἐπιμαλάσθαι τοῖς σωόνταρ, πρῶτα ᾗν εἰδ ὅττωρ μαυθάνονταρ ὅττ εἰδ ἔχοιρ, καὶ ἑαυτῶ ἑκασορ προσέχοντα. **Proinde ᾗν δνικῶρ** τὰ μοῦ μετὰ το ἄρ δνικῶρ, σιμασίω ἔχουσι το μέλλοντο. **vt Plato in Sympos.** ζητῆ δὴ ὀμοῖ καὶ εἶτε πρῶτων εἰ καλὸν εἴ ὃ ἄρ γεννίσει, **in quo generare possit, vel poterit.** ᾗν δὲ δίχα το ἄρ, τὰ μοῦ λαμβάνει ἄντι παρελυθητότων, **vt in iam dictis exemplis.** τὰ δὲ κυρίως λαμβάνεται, **hoc est δνικῶρ, ἔξωθεν νομῶν ᾗ ἔθε.** **Gregor.** μὴ σν γε τῶττ κριτω πύχοις, **Abfit vt in huiusmodi iudicem incidas. Synes.** ἔυρω οἱ προθυμίας ἀμοιβῶν πρῶ το εἶς. **Demosth.** πρὶ σιφάνς, καὶ κακὸρ κακῶς σὲ μάλισα μῶν οἱ θεοί, ἔπειτα δὲ εἶποι πάντες ἀρλέσθω. **Idem,** εἰ σοὶ καὶ τῆς σῆς δι θεοῖ τρέψαν εἰς κεφαλῶν. **Interdum additur ἔθε. Plato in Phædro circa principium,** ὃ γεννῶν, ἔθε χράσει ὡς χρὶ πένη μάλλον ἢ πλουσίω, καὶ πρῶβυτέρω. ἢ νεωτέρω, **vtinam scriberet pauperi magis q̄ diuiti indulgédum. Construitur etiam cum indicatiuo. Lucia.** καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνς ἐς κόρορ ἢν πιεῖρ ὀινς, **vtinam licuisset. Plutarch. in Bruto,** τῶ μῶν ᾗν ἀνδριάντ το προπάρορ βρῆτς ἐπέχραφον, εἴθε νῦν ἢς βρῆτς, καὶ ὄφελε ᾗν βρῆτς. **Gregor.** κατ δνομ. εἴθε μῶν ὡσσορ πῶν γλῶσσαν ὄντροφορ ἔχουσι, ὃ δνικῶν ἰπιδέωρ λόγοις ὄννευε σέροις τε καὶ δοκιμωτέροις, ἔπει το καὶ πρὶ τὰς πρῶξῆς ἡχολοῦντ μικρορ οἶν. **vt εἰδ ἔχραφον apud Synes. Iliad. pri.** εἰθ ὄφελε πρῶ νηυσὶν ἀδάρυτορ καὶ ἀπῆμορ ἢ δῶ. **Cum significatione optationis etiam personæ secundæ indicationem habet. Quare ἐκ πρῶλλῶ dictum esse negant,** ὃ δὲ δίακρῖση το προσώπω πρῶξῆσι. **Synes.** ἰωάνη, καὶ νῦν ἂν εἶχ ἡπαῖδῶ ὡρ ἀκόης κακῶς ἀπυ χῆς μοῦ ἄρα, ἀλλ ἐκ ἀδικεί. ὡς ὄφελε μῶν ἀπυχεῖρ. **Verba sunt optantis, hoc sensu, Quòd si tibi infanti hoc crimen fama falsa obiecit, certè fortunæ magis culpa, quàm tua male audis. sed vtinam, vt in hoc obici tibi culpa non potest, ita ne infortunium quidem. Quibus ver**

πρὶ δνικῶρ

εἰθ ὄφελε

ὡς ὄφελε

bis latenter significat, non temere enatam esse eam famam. Interdū autem ὡς additur, interdum non additur. vt apud Demosthen. πρὶ σιφάνς, ὃ γρ ἐκείνς σωθῶν καὶ κατορθῶσαι μάλισα διέφραει, εἰτ ὃ καὶ παθόντωρ εἰ μὴ πρὶ ὄφελωρ, οἱ ὑπὲρ ἀπάντων λύπης πολέισωρ μετῆχε. **Alibi,** ἐπειδὴ δὲ εἰ μὴ πρὶ ὄφελε σωθῶν, πηνικαῦτά σοὶ καὶ μέγα εἰ καὶ λαμπρῶς, **Vbi quid accidit incommode & importune, qualesq; non accidisse omnes boni optarent. Hoc latine dici solet, nollem factum. vt Cicero in Verrem, Imprudens huc incidit iudices. nollem dixisse.** ὡς μὴ πρὶ ὄφελωρ. **Terent. Noli ego vestra hæc, nollem factum, iusurādum dabitur. Plato lib. quarto de Repub.** ὃ ρῶ οἶν καὶ προθυμῶ καλῶ εἶρ, εἰ ἄρ πως πρῶτερορ ἐμῶ ἴδῃς, καὶ ἐμοῖ φράσῃς. εἰ γρ ὄφελωρ ἔφη. ἀλλὰ μάλλον εἰρ μοὶ ἐπυμῶ χρῆ, καὶ τὰ δνικῶν μῶν, δνικῶν καδορῶρ, πάντ μετρίως χρήση. εἰ δὲ ὄφελωρ pro εἴθε ὄφελωρ dixit. ὄφελωρ per ὃ μικρορ nec personarum, nec numerorum distinctionem significat. **Greg. ἡ δὲ ἰδλ.** κατῆ καὶ εἰς ἡ δνικῶν τῆς πρῶξῆς ἢ φοβρορ, ὡς ὄφελόν γε ἢ τῶ εἰς ἄδς φέρουσα, qui vtinam etiam ad inferos descendisset. vel viam ad inferos ferentem ingressus esset. **Idem de apīs mellificio loquens,** εἰς πῶν κυριακῶν, ἢ δὲ μέλι τῶς ἀρθῆκοις εἰναρτῖθεται, καὶ γεωργῆ ὄφελε ξυζήζοντ καρῶρ γλυκῶν καὶ ἀνῆρορ, ὡς ὄφελόν γε, καὶ ἡμεῖς ὃ χρῆσῶ μελιωῶρ, ἢ τῶ τῶ λαβόντες σοφίας ἢ φιλοφροσύνης ὑπόδειγμα. **Verum vt ad mentionē optatiui redeam, addam præterea quæ sequuntur, vt plenius constructio eius percipiatur ex vñu Atticorum, quorum è numero est Xenophon, qui in secundo παιδείας ita scribit,** ὃ δὲ ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν ὃ δὲ πέμψαι σφῶς ὃ ἰνδῶρ βασιλεῖς, ὃ κελδύσειεν ἔρωτῶν, ὃ εἰ ὅττ πόλιμῶ εἰν κῆδοις τε ὃ ἄσυνριφ. **Optatiuus est pro indicatiuo. Idem,** ἔναγχῶ οἶν πρῶτῶ σς μέμνημα ἀκῶρ, ὡς ὃ ἄρμῶν καταφροσύνη σς νῦν, ὃ δὲ ἀκῶρ τῶς κλεμῖς προσιόντας ἐφ ἢ μῶς, ὃ εἰτε σφῶτῶμα, πέμψαι, ὄντε δασμῶρ ὡρ εἰδῆ ἀπάγοι. ἀντὶ το καταφροσύνη, vel καταφροσύνη, ἢ πέμψαι καὶ ἀπῆγαγε. **Plato in Protag.** ἔλεγε γρ ὃ δὲ πῶς τῶ δνικῶν καλοσύνῶν ὃ τῶ αἰδῶ πέμψαι τῶς ἀνδρῶρ. ἀντὶ ᾗ πέμψαι. **Rursus Xenoph. in quarto παιδείας,** ἔννοθεντες τε δία τε πάχουρ ἢ ᾗ ἄσυνριφ, καὶ ὅτι νῦν πῶ θναῖν μοῦ ὃ ἀρχωρ ἀυτῶν, ἢ πῆμῶν οἱ δὲ εἰεν, φῶς δὲ κλῶς εἰν εἰν σφῶ σφῶτῶμα, ταῦτα εἰνθυμῶν οἱ εἰδορ, & cætera. **Non de præterito, sed de præsentī loquens. Sic Cicero pro Cluentio, Habetur de integro quæstio, nulla vis tormentorum prætermittitur. Furere crudelis & importuna mulier, nequaq; sibi vt sperasset ea, quæ cogitasset procedere. id est quæ cogitauerat, & sperauerat. Idem in Pisonem, Sextum Clodium, qui nunq̄ antea prætextatus fuisset, prætextatū volitare passus est. Idem ibidem, Nondum dico quæ feceris, sed quæ fieri passus sis. Et rursus, Huius te cupiditatī obsequi dixisti, sicut ego fecissem in collega meo. id est, feceram. Et pro Sextio, Neq; huic tātæ multitudinī, quā ta mea memoria nunq̄ vllō in iudicio fuerit, deero. pro fuit. Et pro L.**

Nollem factum.

εἰ ὄφελωρ ὄφελωρ

πρὶ δνικῶρ πῶλλῶ

Modus immutat⁹ apd latinos, & apd grecos

uit, quomodo Latini solent. Et quod etiam per optatiuum dici potest addito αν δωηλικός. vt Plato in primo de Legibus, κινδυνώει γὰρ καθόπερ εν τῆς σώματι, ε δωατόρ είναι προσάξει α προς εν σώματι, εν επιτιμόδωμα, εν ω εν αν φανέν ταυτο ποτη, τα μὲν βλάπτον ἡμῶν τα σώματα, τα δε, ωφελουῶν & cætera, quod non videatur. Atticorum autem est optatiuis vti, vbi natura ad indicatiuum ferebat. Quo modo loquendi gaudet præcipue Xenophon, quod supra attigimus: sic autem inquit ille, εν ταυτα δη παλαι καπηγρια ἐγίγοντο Ἀθωλιῶν, ἄτε δη παραιομοικετον, α ε φημισμῶν ἡσαν παρην, ε κρητισσαν τη ναυμαχια, καὶ οὐ λαβόντες δυο τρηιρεις πάντας δε αυτην κα τα κρημνήσαν. id est κατα κρημνικότες ἡσαν. Transiuit enim ab indicatiuo ad optatiuum coniunctione copulatiua intermedia. Id auctores Greci libenter faciunt post οὐ, ὅπως, & ὅς, & ὅσοι, & ὅτε, & ὅς, vt per optatiuum loquantur. Idem in secundo ἐλλωίνω, ὅς δε εἰπων ταυτα, ἐπανέτα, η η βαλι δηλη ἐγένετο, οὐ εἰ ἐπιτέλει τη βαλη διασημεδω παρ αυτω, ἀναφύξει, δια λεχθεῖς τη βαλη δε ἡλθε. Idem, λυγυδω δε φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτησας ὅς τῶς ἀνδρας κατα κρημνήσει, τι ἀξιω εἰ παρην. id est κατα κρημνικη. Idem, ἐπεμ φε ἀγγελοῦτα οὐ ἀκρηναιτο οηραμῶν, quod responderat. Thucid. πρῶτον μὲ καταλύσει ἡν στρατηγῶν νεῶν μίαν. ἐπτα δε καὶ τὰς ἄλλας ἡ χωρησαιω διέφθειρον, qua processerunt. Alibi, καὶ ἡ μου προσέσφω, εδ εἰς ὑπέμεινε, qua iruerunt. vt Latini, & quacunq; impetum facerent, nullus subsistebat. Vt enim ο ἀρ vel δωηλικός vel ὁρισολογικός sepe abundat, vt dictum est: ita sæpe deest. Demosth. ἐῶραρ δ αυτορ ἡ φιλιππον ὑπερ ἀρχης κω δωασείας πορ δφθαλμῶν ἐκκεκομῶν, πλὴν χείρας, ε σκέλω πεπηρωμῶν, πᾶν οὐ βαλη δένη μέσθ ἡ τύχη τω σώματος παρ εἰς, εδ εἰως προίεμω. Idem in eodem παρ ε φανε, αυτο ε δ δμηγηρερ δεῖσε παρ ε τθε. ὑμεις τῆς παρ ἐκένε μιδαρ εἰς κω εμοι, καὶ οἱ ετοι παρ γενοντο εμῶ (παλαι δ ἐγίγετο ποιαυτα δι ἡν ἕκασορ τύχοι. παρ ε φασιν) ταυτ ὑπερ ἡν ἐχθερ ἀπιητε βαβαλυμῶν. Sed hic locus causam habet a præterito. at hoc quod sequitur non item, ταυτα μοι πάντα περη, κω εδ εἰς πε ενδρωπων ευροι ο κατ εμε εδεν ἐλλεφθερ. hic deest δωητικὸς aperte. Illud quod sequitur habet vim optatiuam, τι οὐ ε καταρ τε εμοι λοισρη, κω λέγεις ἄ σοι κη τῆς σοῖς δι ειοι τρέφω ες κεφαλή. Idem παρ εφί παρ ε. Ἀπόκρινά γρ δευρο ἀναςας μοι. ε γρ δι ἀπειριαν γε ε φῖσες εχειρ ο τε εἰρη (de futuro dixit) neq; em te vt imperitū negabis habere qd respodeas. Quod dici poterat οὐ ερ ε, οὐ enim ελθω κω, vt dixi. Xenoph. ἐπιμελεῖς ὡρ ὡρέγοντο παρ, Accuratū circa ea quæ cupiebāt. Isocrates per subiunctiuum, Ἀρηρερ εφασκεν οὐ χρισκται τῆς παρ ε. Sed ανθρωπάκτως dixit. & est οὐ, εν τι τω τι. vt illud Luciani, ὅπως δε εἰδω μάλισα δ κῆος εδ ειν τῆ εφιν; quo modo autem scire potero. ἡν γρ λόγω δι διακηρικοι παρ ε τακτικῶν φερονται, δμοίως δε κη οἱ ἡν δισαζόντων. vt ὅττορον εἰπω, dicam ne Gregor. τὰ δ εφιν ειν εκ οἱ οὐ εφ λόγω χρισωμαι κη τη τράπωμαι. Galen.

ο ἀρ παλαι κη ελλεπει.

πρὶ ε ανθου κρηκτωρ.

οὐκ οἶδ' ὅτι φῶ. Idē παρ θεολογίας, οὐδε ε δ λόγω εχρ εφ ε εφ εφ, quo incubat, & in quo affirmetur. Idem, οὐκ εχω ὅπως εμαυτορ ἐπιχω τω δηνγηματ. δε γαρ ε παρ ε ανγκαιον φανει, vbi supersedeam. Plato in Protagora, τῶρ επισασαι ε δωμα, η παρ σοι διεξελθω; Plutarch. in Apophth. de Cicerone loquens, πομπης δε κω κω δισάντων εφη, γινώσκω εν φύτω, μη γινώσκωρ παρ ερ φύτω. Hic nec dubitatio est plane nec interrogatio, sed ερ subaudiri videtur. quod etiam per optatiuum dici potest, γινώσκωρ παρ ερ φύτωι. hoc est, παρ ερ εν φύτωι, vel παρ ερ φύτωι εν. Demosthen. φερε δη παρ εσιάσεως κη ε φημισματ εἰπω. exhortantis est seipsum, melius est vt dicam. Qui modi per subiunctiuum loquedi apud Latinos crebri sunt. Cicero, Age iam de ipso psephismate dixerō. Demosth. εἰτα ὑπαρ ε κενω ερε δερ ε κρηνησκηρ η νικαν, ταυτ ἡμεις ἀφαιρωμεθα ε ὑον αυτω, hu ius filio abstulerimus. Sic Cicero pro Plancio ανθρωπάκτως dixit, Sed mediūffidius multo citius meam salutem pro te obiecerō, q̄ Gnei Plancii salutem tradiderō contentioni tuæ. Idem Philip. decimater tia, Neq; istinc si cupias, possis te explicare. recesseris omnes infrequentur. manseris hærebis. Et in Prætura Urbana, Emerferit etiam ex peculatus iudicio; meditetur de ducibus hostium quos accepta pecunia liberavit. Et infra, Ex hoc quoq; euaserit; proficiscar eò quò iam vocat populus Romanus. de iure enim libertatis suum putat esse iudiciū. Iūgitur autem εν δωητικὸς κη παρ κρηματικὸς cum ὅπως, & cum ὅς, & optatiuo subiunctiuoq; conuenit. Gregor. σωτηρέχοντες, αντητρέχοντες, ὅπως εν ε γαδωρ προλάσωμω ἀγωνιζόμενοι. Idem, καὶ παρ εν τῶ μονον ιδωρ, ὅπως εν μονορ χαρίσαιτο τοῖς καπερηκῶσιν αυτην ἀξίως δάμοσι. de Iuliano loquens. id est quonam pacto gratificaretur. Xenoph. in Oeconomico, ἐκείνο δε μοι δοκῶ παρ ερ εν ἡδέως μωθάνην. ὅπως εν εἰ βαλοίμω γῆν ερ γαζόμενω, κλέσας κρη ες κω κλέσας πυρ ες λαμβάνοιμι. Alibi cum subiunctiuo in κωηγετικῶ, ἵνα ε αυτην μηδεν αντέκη, πηγυθεν εφ τὰς χαλιδας ὑπῆας, ὅπως εν ἐπαρ εμῶν εχωσι τὸ σάυτονον, αντι τω ἵνα. Idem, σοίχητέω δε ὑφκλα, ὅπως εν μη ὑπερ κη. Hoc idem ὅς εν significat. Idem, ὅς εν ἡκισα ελαπα τῶτο ε ἵππορ κη πῶλον ὠσέμω, id est ἵνα. Alibi pro quonam modo, κωρ ε δε γράφα ὅς εν ὀρθότατα ἕκατέρω χετο. Idem, ὅποτε γεμῶ δι ἵππορ εἰσὶν οἰε δε, ὅς εν ἀριστοι αυτοῖ δι ἵππεῖς γενοντο, τω δηνγησμοι. Gregor. ὅς εν εφ σοφίας βαδω μη εγνωε. id est ἵνα μη. Idem, ὅς εν μη βλάπη τῆς γε γραμμῶν. Ponuntur etiam ambæ coniunctiones sine εν διακηρματικῶ. ε ανθρωπάκτως & aliter. vt est illud Luciani, ὅπως δε εἰδω μάλισα ὅπως ε δ κῆος τις εδεν πλὴν οφιν; quo modo autem scire potero potissimum qualinam fit ille facies; hoc est ὅπως. Gregor. οὐκ εχω ε ὅπως εμαυτορ ἐπιχω τω δηνγηματ. Idem, τοῖς δε ἡπερωταε ἡμῖν κη ε παρ εδον ανόνκωρ ε εφ εδ εον ανπεινόνκωρ, εκ εχασιν ὅπως διαθώμειθα τι ἡν ὄντων. η ἡν εκ ὄντων εἰσκω.

ανθουπάκ κη apud Latinos.

ὅπως εφ

ὅς εν

ὅπως

μισόμεθα. Indicatium coniunctiuo subdidit, nisi sit menda. sic Synes. τρωίλω, ὅπως οὐ μὴ μόνον τὰς δ' αἰετὸς ἐπιβάλλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νόον πάνυ σφόδρα προσέξει πῆς γράμμασιν. Quod fit ideo, quod utriq; temporis modoq; congruit ὅπως. Thucyd. ὅπως ὁ ἡμῖν ἐτί σύμμαχόν ἔστι, μὴ πλεῖστον γένηται. Verum hoc Synesii πρὸς γελμάκον ἐστ, hoc est præcipientis, aut denūcian- tis, aut exhortantis. non etiam illud Gregorii supradictum. Plato li- bro primo de Repub. εἰπέ τί φῆς εἶναι δ' δίκαιον, καὶ ὅπως μοι μὴ ἐξῆς ὅτι δ' εἶορ ἔστι. μηδ' ὅτι δ' ὠφέλιμον, sed caue ac vide ne. Demosthen. πρὶ πρὸς τρῶας δ' ἡμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκῶν χρόνῳ, καὶ ὅπως γὰρ ἄνδρες Ἀθηνῶσι ἐφύω, ἂν ἡ τῶν γίγνηται, τῶν ἐπιπέσει, καὶ ἡμῖς τε, καὶ σεφάνωσεν. ἐμὲ δὲ μὴ ἢ μὲντοι κἂν ἡ τῶν ἐναντίων, ὅπως τῶν δ' ἐργασίῃ, ἐγὼ δὲ ἀδίσταμαι. Cum au- tem vos ægre aspereq; hoc tulissetis, quod dixissem me ne ea quidem sperare: at facite inquam ὁ viri Athenienses, vt siquid horū fiat quod vobis promittitur, vt istos & collaudetis, & honoribus afficiatis, & coronis donetis: in me autem nihil horum conferatis. At vero siquid in contrarium cesserit, videte etiam, vt istis succenseatis, nō mihi qui rem totam ad me nihil pertinere contestatus sum. Idem, ὅπως πίνω τὰ πρὶ τοῦ πολέμου μηδὲν ἐρεῖς, Nihil igitur de rebus bellicis dixeris, quæ minime ad rem quæ agitur, attinet. Dionysius cum subiunctiuo con- struxit, ἀλλ' ὅπως μὴ λάθω μὲν εἰσαυτῶν, Sed videndum nobis, ne per impru- dentiam erremus. Est autem ἐπιπέσει ἀπὸ τοῦ ἐπιπέσει. subauditur enim σηότα, vel ἔρα, vel aliud simile verbū: quæ fit in principio, in medio, & in fine ora- tionis, vt patet in eo schemate, quod ἀνατολῶν δόδορ dicitur: cuius exem- plum apud Ciceronem inuenitur, vt scripsimus olim in Annotationi- bus in Pandectas. Plena autem locutione Plato vsus est in Gorg. his verbis scribens, ἀλλὰ δὲ λαβὴ εἰδὲ παρεκελεύεσθαι ἀλλήλοις ὅπως μὴ πέρα τοῦ δεόντος σοφώτατοι γένωμενοι, λίσσεται διαφθαρέντες. Paulo post sine verbo dixit, εἰ ταῦ- τα ἢ οὐ; καὶ ὅπως μὴ ἀλώσῃ ἐνταῦθα ἀχλωόμενοι, & vide ne tenearis hic præ verecundia. Hoc schema imitatus est Terentius in Adelphis. Ne nimium modo bonæ tuæ istæ nos rationes in initio, & tuus iste animus æquus subuertant. Verum de modis orationis defectuosæ mox dicā, quæ sentio, & comperi. Idem Terent. in Heautont. pleno sermone vsus est. At vide, vt satis modo contemplata sis. id est, caue ne non sa- tis. Alibi, Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum scelus. Sed cum est sermo de præterito, sic vt superiora Græce dici non potest. Sic vero potest per præteritum indicatiui, ὅρα δὴ μὴ λέληκας σε ἀντιῶν ἐξ ἰκανῶς θεωρήσασθαι. Lucia. ἀριθμήσω ἀυτῶν ἀνορήσας δ' χρυσίον μῆτι μὲ πρῶτον διέλαθε. Demosth. πρὶ παραπρ. καὶ τὸ χρόνον γενεῖσθαι μετὰ τῆς πρὸς βίαν πρῶτον, δέδοικα μὴ τίνα λήθω ἢ σωθῆσθαι τῶν ἀδικημάτων ὑμῶν ἐμπερικύβηται, ne in vobis obliuionem rerum induxerit, Idem, τὴν δὲ ἐρήνῳ δέδοικα μοι ἔ

ἐπιπέσει ἀπὸ τοῦ ἐπιπέσει.

Vide vt.

μηδὲ cū præ- terito in- dicatiui.

ἀνδρες Ἀθηνῶσι, δέδοικα μὴ λέληθα μὲν ὅπως οἱ δουρεζόμενοι ἐπὶ πρὸς ἄγον- τες, Enimvero pacem istam vereor ὁ viri Athenienses, vereor inquā, ne pari dispendio colamus, atq; ii solent qui æs alienum dissoluunt versura multiplici. Plato, ὅρα μὴ πῶς ἔβησας καὶ σε μὴ τῶν ἐτάραξον ὡν ὅδε εἴπω. Idem in Theætetō, εἴ ἂν ἔχα ἔσθωρα, ἀλλ' ὅρα μὴ παύζων ἔλε- γε, sed vide vt serio dixerit. id est, ne non serio. Philostrat. δέδοικα μὴ ἐστὶν ἰσχυρίαν ἡγαγεν, ἀλλ' ἐνώχλησεν καθύπευθε. Liviū ita orationem ad extre- mum finiuit, vt diceret, Aetolos se suaq; omnia fidei populū Roma- ni permittere. Id Consul vbi audiuit, etiam atq; etiam videte (inquit) Aetoli, vt ita permittatis, ἀθρῆτε δὴ ἐπιπέσει μὴ ἔπω λέληθατε τρισυῶτες. Cice- ro ad verbum reddidit locutionem Græcam in quinto de Finibus, Et ille ridens, age age inquit (satis enim scite me nostri sermonis principium esse voluisti.) exponamus adolescenti siqua forte possu- mus. dat enim id nobis solitudo. Sed ne dum huic obsequor, vobis molestus sim. mihi inquam qui te idipsum rogauis: ἄγε δὴ ἔφη, καὶ γάρ τε κόμψως πῶς τοῦ ἡβουλιθῆς σύγχε, τὴν ἀρχὴν εἶναι μὲ τῶν ἡμετέρων λόγων. ἄγε οὐκ ἐξηγησώμεθα τῷ μαθακίῳ ἔπειτα ἄρα δίοιτ' εἶμεν. ἀλλ' ὅπως ὑμῶν μὴ ἐνοχλήσω τῶν χαριζόμενων. vel, ἀλλ' ὅπως μὴ λίσσομαι τούτῳ μὲν παθαρχῶν, ὑμῶν δὲ πρὸς νο- χλῶν. ἐμοὶ γὰρ ἐφύω; πῶς γὰρ ἂν; ὅς γε σε τοῦ ἀντὶ ἡπιστάμεν. vel, ὅς δὴ σε τῶν τῶν χάνω δεδιμῶν. ὅπως μὴ pro μὴ cum optatiuo Xenophon iunxit, εἰ ὅπως μὴ μὴ φοβοίμην, ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράπητο. Sic ὡς μὴ. Synes. ἐγὼ μοι καὶ ὡς μὴ. σε κίδομαι, καὶ τῶν δ' εἰ μοι, ὡς μὴ ἀδικοῖς. τῶν δὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. vt ὡς ἄρ, & ὅπως ἄρ, vt supra vidimus. ἵνα etiam cum præterito indicatiui con- struitur, vbi de præterito sermo est, siue sit πρὸς ταυθῶς, siue ἀόριστος, siue παρακείμενος. Xenoph. in primo παιδείας circa finem, ἵνα γὰρ τῷ σφόδρα φύλακον αὐτῶν εἰσαυτῶν ἐμπίπτῳν ἐνέδω, vt sese in retia indueret. Lucian. εἰ γάρ τε ἔφη τῆς πρὸς τῶν ἴων τε καὶ ἔσθωρ χαίρουσιν, ὑπὸ τῆς ἐπιπέσει μάλισ' ἄρ' ἐξήρ' αὐτοὺς σέ- φεισθαι, ἵν' ὡς πλείστον ἀνέσσωρ φθὶ ἡδονῆς. Dinarch. ἡτὶ Δημοσθ. ἵνα τότε δούτῳ δίκην τοῦ θηρίῳ τῶν τῶν, καὶ τῶν μωρομένων ἐκείνα τὰ χεῖματα φασγάνων γυνομυλῶν, καὶ τῶν οὐβωῶν προδοσίας διελιγχεύσεως ἢν' εἶδος πρὸς δέδοικα, ἀπὸ πλάγμεθα, τῶν τῶν δὲ μαγωγῶν, liberatί essemus. ἐφ' ὅς varíe construitur cum in- finitiuo, præsentí, & præteríto. vt ἐφ' ὅς μὲν ἔσθω. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ, καὶ ἐνεσθῶ. κα, το, quod etiam ἐφ' ὅς dicitur πλεονάζοντ' τοῦ τε more Ionico. Iones enim ἐπ' ὅς dicunt. Demosth. ἡτὶ Διονυσίου δόδορ, συγγραφῶν διαξέσθω γράψασθαι ἐφ' ὅς καταπλεῖν πλὴν ναυῶν εἰς τὸ ἡμέτερον ἡμωσίων, εἰ δὲ μὴ, ἀπὸ τῶν δι- πλάσια τὰ χεῖματα. Alibi in eadem per præteritum, ἐλεγον ὅτι βέβηκοντα δυνάσασθαι ἐπὶ τῆς νῆς, ἐφ' ὅς πλεῖστον εἰς ἄγυπτον. καὶ εἰς ἄγυπτον εἰς ἔσθω. Ari- stoph. ἐφ' ὅς ἐκείσε μηδὲρπε μὲλθῶν ἐτι. Xenoph. ἀρεδύτες ἐφ' ὅς συγγραφῶν νόμους. Apud Paus. quodam loco legitur ἐφ' ὅς βουθήσασθαι in futuro. Alibi per subiunctiuum, in Lacon. τοῖς Ἀθηνῶσις ἐπὶ μακρότατον ἀναχέσων,

ἐφ' ὅς. ἐφ' ὅς τε. ἐπὶ τῷ.

ἔποιήθη δ' Ἀντίγονοσ' ἐρίων, ἐφώτε σφίσιν ἐπαγάγη φρουρὰν ἐς τ' μουσεῖον, fortasse mendose pro ἐπαγαγεῖν. **Construitur & cum futuro indicatiui, quod genus satis est frequens.** Thucyd. libro sexto, οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς πλῆθος βοιωτίων, ἀλλ' ἐμειλοχάρησαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῆς θεσσαλοῦσιν δούσαν καθ' ὁμολογίαν, ἐφώτε ἔτε δ' ἐξουσίαν αὐτοῦσιν ἐκ τοῦ χώρου, ἐπεὶ ἀπακτινοῦσιν. **Aristotel. in nono Ethicorum,** καὶ χεῖματα προσιτ' ἂν ἐφώτε πλείω λήθονται οἱ φίλοι. **Thucydid. ἐφώτε τὸν ἀνδρα κομιοῦνται.** **Iungitur & cum praeterito indicatiui.** **Synesius** τρωίλω, καὶ τὸν ἥλιον οἰδεν ἐπὶ φητοῖσιν ἀνδρωποσ, ἐφώτε γόνυάδιον ἐργάζων ἀντὶ τοῦ ἐργάζατο, **Et qui in tenebris carceris victus erat, in lucem extractus est pactis conditionibus: quare gennadium detulit. vel. ita ut gennadium deferret.** **Dicitur & ἐφ' ὅτω.** **Lucian.** ἐφ' ὅτω σωθῆναι τοῖσιν νέοισι. **Demosthen.** ἐμὲ μηδὲν ἔχουσ ἐφ' ὅτω τὸ τῆσιν κρίσεις, **Causae nihil est cur in me hoc committas. Quae constructio eleganter implicita.** **vt** πρὸς λεπίην, ταῦτα τοῖνων ἀυτοῖτε ποιῆτε, ἵνα διορκεῖτε, καὶ τὰς προγονοὺσιν ἀγγίζετε ἐάν μὴ τις φῆσιν ποιῆν, **& irascimini si quis maiores vestros ita fecisse neget.** **Inde ὅφημι, pro dico non hoc est nego.** **Athen.** καὶ κελύσαντος καλεῖται, ἐκ ἔφασαν εἰδέναι ὅτισ πεπρόβηται **Lys.** ταῦτα ἐκείνοι ἀποδύμενοι, ἐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι πλὴν ἐρίων τῆσιν ἄλλοσ. **hoc est φασαν μὴ ὑποτρέψαι.** **Aristotel. in septimo Ethicorum,** ἀκρίσεις δ' ἀνδρῶσ πῶσ ὑπελαμβάνων ὁρθεῖσ, ἀκρατοῦται ἄσ ὑποδύμενοι μὴ οὐδ' ἔφασαν ἀνδρῶσ διόντε ἔσιναι. **Sic Cicero nego, pro dico non solitus est dicere. vt pro Cluentio, Nego rem esse vllam in quenq̄ illorum obiectam, quae Fiducianio obiecta non sit. Idem in eadem, Et iam querimur saepe hominibus nostris non satis magnos in hac ciuitate esse fructus: nego vsq̄ vnq̄ fuisse maiores. Similis est vsus negationis q̄n̄ ὅφημι μὴ προσωοῖσμαι, quod significat simulo non, hoc est dissimulo.** **Aeschin.** καὶ κτεσισφ. ἔσάρ δὲ μὴ προσωοῖσθ' ἡμᾶσ ἀκέρη, μηδὲ ἡμῶσ ἐκείνσ ἐθέλετε ἀκέρη, **quod si verba haec vestra Demosthenes audire se dissimulet.** **Thucyd.** ἀεὶ δὲ πρὸς ἐκείνσ μὴ προσωοῖσθαι. ὅπως δ' ἡμῶσ ἔσ μόνον σῆμα ἀκέρη ὄσ, μὴ πλεμιορ γέννηται, **oportet autem etsi iniuria nos affecerunt, dissimulare.** **Demosthen.** πρὸς ἡμῶσ ὅφημι χερσὶν ἡμῶσ, εἰ μὴ τῶνων βολόμεθ' ἡμῶσ μὴ προσωοῖσθαισ πλεμῶσ αὐτῶσ ἡμῶσ, ἀνοσ τὰτ' ἅπαντ' ἀρ' ἐμ' ἡμῶσ ὄντων ἀνδρωπόων, εἰ τὰτ' ἐλέγχοι. **Simile est ὅφημι ἐξῶ, pro indignum censeo.** **Idem,** ἡμᾶσ ὅφημι σρατιῶται σωκεῖσθαισ, ἐκ ἀξίωσ τὰ μὴ δεινὰ ὅφημι ὁρθεῖσ εἰσ. **Verba sunt ducis milites confirmantis.** **Addemus & infra alterum exemplum.** **Est etiam ἀνασφοπὴ quaedam verborum elegans, cum dicunt, ἐπεσθ' ἡμῶσ τάχισα, pro eo quod nos dicimus, simul atq̄, & simul vt.** **Et ἡσ δὲ τάχισα.** **Aeschin.** πρὸς τὰσ ἀκέρησ ἡσ δὲ τάχισα ἡκομῶσ ὅσ μακεδονίαν, σωκεῖσθαισ ἡμῶσ αὐτοῖσ τὰσ πρὸσβυτάσ τὸσ πρῶτὸσ λέγει. **Demosthen.** ἐπεσθ' ἡμῶσ τάχισα ἐγκρατῆσ ἐγένετο τὸ ἀργυροσ. **Rurfus, δίκων ἠναγκάσθων αὐτῶσ λαχεῖσ ἐπεσθ' ἡμῶσ τάχισα ἐγένετο.** **Sic**

ἐφ' ὅτω.
 Constru-
 ctio elegā-
 ter impli-
 cita.
 ὅφημι.

Nego.

μὴ προσωοῖσμαι.

ὅφημι.

ἐπεσθ' ἡμῶσ τάχισα.
 ὅφημι.

Aristotel. ὅταν δ' ἄπλοσ σραφῆ δ' ἐμβρυοσ. **Cū primum foetus in utero conuersus fuerit.** **Xenoph. in tertio ἑλληνικῶ,** οὐτοῖσ ἐπὶ δούλωσ ἡσθοντο δ' πρῶτῶσ, ἀπεχώρησαν. **Demosthen. etiam orationem implicitè construere solet, De implicita ad venustatem sermonis conciliandam. vt** πρὸς λεπίην. καίτ' εἰ ἡμῶσ ἀτέσ **cita ora-**
λασ ἔχει ταντὸ ἢ ληστεργίωσ, τῆσ τῶσ μαθῶσ προσέγραφε; **Hic implicitum est tionis stru-**
μαθῶσ cum duabus dictionibus, quae natura coherent hoc modo, τῆσ αὐτῶσ.
μαθῶσ τῶσ προσέγραφε. **Idē,** ἂν τις ἀμύνων τῆσ πᾶσ τῆσ δημοκρατίασ, τὰσ αὐτὰσ δώσασ **δωρεὰσ ὡσπρ' ἀρμουδίωσ καὶ ἀριστογότῶσ, si quis tuendi popularis status cau-**
sa mortem obierit. **Et** καὶ μεσθ' εἰς γὰρ μηδὲν ὄσιν, ἐφ' ὅφημι πρὸς ἀρμουδίωσ δ' **δίκων** ὅφημι ἀπερλωμένωσ φωνίσεται, **Nullum est enim eorū quae ab eo per-**
petrata sunt, ob quod vnum non dignus esse ipse morte videatur.
Et rursus, τὰσ ἄλλασ ἀξίωσ ὄσ σὺ βόλα σκωπεῖσ. ἐκ αὐτῶσ σκωπεῖσ, ὄσ μὴ λυπήσασ
τὸσ ἄλλασ κέρησ, non etiam animaduertis ipse, quid te vitare oporteat, ne
aliis molestus sis. **Et iterum, ὄσ ἐσθ' ἐφ' ὅφημι πρὸς ἀρμουδίωσ μόνωσ ἐγὼ ἡσθ' ἡμῶσ.** **Id est** ἐκ ἐσθ' ἡμῶσ πρὸς ἀρμουδίωσ ἐσθ' ἐφ' ὅφημι. **Idem, εἰ τὸσ ἄλλασ ἐσθ' ἡμῶσ κέρησ**
νωσ, ἐμὲ μηδὲν ἔχουσ ἐφ' ὅφημι τῶσ κρίσεις, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἔχουσ ἐφ' ὅφημι ἐμὲ τῶσ κρίσεις.
Rurfus πρὸς λεπίην. εἴτ' ἐκ ἀκρωσ μεθ' ὄσ ἀνδρῶσ ἄδωμῶσ, τὸσ τὸσ ποιῶσ πᾶσ **σας,** εἰ μηδὲ μῶσ κρίσεσ μῶσ τὸσ μηδὲν μῶσ, ἀφαιρέμενοι φωνίσεται, πλὴν **δωρεὰσ,** μηδὲ ἔχοντεσ ἐγκαλέσασ; **recta enim structura erat,** ἐκ ἀκρωσ **μεθ' ὄσ,** εἰ τὸσ πᾶσ τὸσ ποιῶσ ἀνδρῶσ ἀφαιρέμενοι φωνίσεται πλὴν δωρεὰσ.
Aristoteles in quarto Politicorum de tyrannide loquens, Διόσπρ' ἀκρωσ ὄσιν, ἐσθ' ἡμῶσ ἐκῶσ ὑπερμῶσ τ' ἐλθῶσ δῆρωσ, πλὴν ποιῶσ ἀρχῶσ, ne-
mo enim liber volens perfert huiusmodi principatum. **Idem in. v.**
de tyrannis loquens, Διόσ καὶ τῆσ ὑπερμῶσ πλεμῶσ ὄσ βλασφῶσ πρὸς
πλὴν ἀρχῶσ. ἐ μόνωσ διὰ δ' μὴ ἀξίωσ ἀρχεσθῶσ δεσποτικῶσ, ἀλλὰ καὶ διὰ δ' μὴ ἀξίωσ
πιστῶσ καὶ ἑαυτοῖσ καὶ τῆσ ἄλλωσ εἶναι, id ideo, quod indignum cen-
seant se dominico imperio parere. hoc est διὰ δ' ἀξίωσ ἀρχεσθῶσ μὴ
δεσποτικῶσ. **Paulan. in Corinth.** καὶ ἀνάγκησ καὶ βίας ὄσιν ἰσθῶσ. εἰστέναι **δὲ ἐσ αὐτὸ ὄσ νομίζουσιν. id est νομίζουσιν ἐκ ἐστέναι, in quo ingredi non**
licet instituto patrio. **Simile est cum dicunt ὄσ δὲν δέσασ, pro no-**
lo. vt Isocrat. in Areopag. Demosthen. κατὰ Διονυσόδωρσ, ἀλλ' εἶτοσ μᾶσ **ἀνδρῶσ** εἰ, μᾶλλον δ' ἀνάχωντ' ὄσ, ὡσ ἐκ τοῦ συγγραφεῶσ ἀφῆλῶσ ἡμῶσ **δι-**
πλάσασ τὰ χεῖματα, ἐκ οἰσ δὲν ἐσ τὸσ τόκωσ τὰσ γιγνομῶσ ἀπὸ αὐτῶσ. **id est** **ὄσ δὲν**
διφ' εἶν ἐκ ἀποδουῶσ τόκωσ ἐσ τὸσ γιγνομῶσ. hoc est, cui vsuras quidem
ciuiles censet te reddere oportere. **Aristot. in quarto φυσικῶσ ἀκρωσ, εἰσε δ' ἀξίωσ εἶναι τὰ γιγνομῶσ ἡμῶσ πρῶτῶσ κῆλον, δ' ἀξίωσ εἶναι ἀνα-**
κῆλον ἀντὶ τοῦ, λέγειν ὄσ δ' εἶναι τῶσ τὸσ κῆλον. **Interdum in huiusmo-** **Schema**
di sermone structura non tam dici potest perplexa, q̄ constructio va- **adnotādū**
riata, cum nomen a suo verbo ad aliud transfertur. vt Demosthen.
ἑσθῶσ γὰρ ἡμῶσ εἰσ, ἐσκοφασ τῶσ μῶσ ὑτ' τῶσ. id est εἰσθῶσ δὲ ἡμῶσ. Εἰ
ff ii

cita ora-
 tionis stru-
 ctura.
 Schema
 adnotādū

rurfus, και αιδησεσθε τειτους οτι εσι βιαοι υγι ασελγεις ανθρωποι. **Plato libro quinto de Repub.** γνωσται τον ησιοςον, οτι οτι οντι ηρ σοφος, λεωμ, πλεον ειναι πως ημισυ των τον. id est, γνωσται οτι ησιοςοι. **Et in Gorg.** ποιες τειτες λεγεις λογος ο γοργιας; ερα οι δηλοσι τει καμνοντας ως ερ διατωμυοι υγαίνουσι; **vtrum eos dicis, qui docent quanam victus ratione ægroti conualescere possint? Hunc etiam loquendi modum imitati sunt Latini. Cæsar, Non hostem vereri, sed rem frumentariam: vt commode supportari posset, timere dicebant,** ε τως ηλεμεις φοβεσθαι, αλλα ε τ σιτοημπεας μη ε συκομίζεσθαι δυναθι, δεδέναι εφασαν. **Terent. in Eunuchis, Virginem quam amabat, eam cōfecit vt potiretur sine molestia. Idem in eodem, Scin' me in quibus sim gaudiis? scis Pamphilam meam inuentam ciuem? Vtitur & Plautus sæpius, a quo nō multum ab est illud Ciceronis pro Milone, Plebem & infimam multitudinem, quæ Publio Clodio duce fortunis vestris imminebat, eam quo tutior esset vestra vita, se fecisse commemorat: vt non modo virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. Sed illud pro Plancio omnino simile, Neq; vero, quo te liberet aliqua culpa, quam tu vereris ne à te suscepta videatur: sed vt te ad cursum istum tenendum, quem à prima eta te suscepisti, cohortentur. Subiiciam & alia exempla structuræ perplexe compositæ: quæ mihi ediscenda videntur iis qui Græce structuræ implexitæ.**

Plato, ε ερ προσάτωσιν οι αρχοντες, δικαιορ ειναι τοις αρχομυοις ηειρ, ταυτ εχ ωμολογηται. **Demosth.** ταυτα μυ δειν, ε τειτε η νομς διωκομυοι ως εκ εωιησθαι. **Idem,** ερωτησον τετσει τει οητερες ηχλω ερ ελοισ εκασοι ευντων; id est, οητερες ηλω ηχλω. **Aristotel. in quarto φυσικης ανρωσσεως,** εσι δ ωσσορ ε αγειον τοποσ μεταφορησ, επωσ ο τοπος αγειορ αμετακινητορ αντι η ωσσορ δ εζειρ ε αγειορ. **Thucyd.** ναυ δε προς μυ τα, αντηπειρ δφ. η δε, ελεγχον ηειρ εαντι η προς τα μορ. **Xenoph.** ιθι δη, επανουσων εμφοτερω τον αντον, η ητερες δοκεισ επανον εεικνησθαι μαλλον ες ουφροσάωλω; **Aristot. in quinto segmēto. Probl.** Δια τι πλεωμ δοκει η οδδσ ειναι, οταν μη εδότες βαδίζωμυοι ποσν εσ, η οταν εδότες, id est οταν βαδίζωμυοι μη εδότες. **Plut. in Demetr.** ειτα εκ αν, επειρ η σελουκορ, επιδοις ερασιςρατε ωει εμω παλδι ωιλω ωρ, η γάμων; εδε γρ ερ σι φαναι, ποσ πατηρ ωρ επησθε, ε στρατονικησ ανιοχω επειθυμσε. αντι η επειρ δε η σελουκορ, ε ερασιςρατε, ωει εμω παλδι ωιλω ωρ, εκ αν επιδοις η γάμων; **Plato libro sexto de Repub.** μη προς διδσ ηδ' οε ω σωκρατες ο γλαυκων, ωσσορ εωι τελεσ αν ερσθσ. **Et in Phæd.** Αληθη εφη λεγεις ο σωκρατης ω κεισθσ. **Idem,** ει δε μη ταυτη γε εφη ωειδη ω σιμμια, ο σωκρατης, σκεψαι υγι τα λοιπα. **Xenoph. in Sympos.** Αλλα μα δει εφη, εκ εωι τειτω μεγα φρονω, αλλ επι ωει μω. επι ηη δια τοις εφροσιν αντι πο, αλλα μω εωι ωει. **Aeschin.** Αθιωαιων τη βαλη, Αλλα οηι σφραδσ ελωμυοι τι μικρον φρεριον αμμορ, κενταυθα ησιαμυοι χωρια ποστων ταλάντων δυοιρ, οσων εκος ην τον ηιλίπτε μοι προπερον, ετα.

Αλεξανδρος μειδωτον υστρον γενομυοι, και φωκεας προσδοντα, και πω ηη ελλωωμ ελδουθριω μακεδοσι, καδκμα μεθ επια θραποντων ενταυθα. αντι πο ησιαμυοι χωρια δυοιρ ταλάντων, οσων εκος ην. **Quæ verba sunt ironice dicta. Cicero hæc sæpe, feliciterq; emulatus est. vt in tertio de Orat. Ex ingenti Oratio quodam oratorem immensoq; campo in exiguum sane gyrum com implicita pellitis. Idem ibidem, Paulum sitiens istarum artiu de quibus loquor, apud latigustauit, Questor in Asia cū essem. Idē, O magnā inquit artē Brutus, nos, si quidem istis, cum summi essent oratores, alteri altera defuit. Alibi, Veni (inquit Athenas Democritus) neq; me ibi quisq; agnouit. Et pro Cælio, Habuit enim ille permulta maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum. Et in Philipp. Tamen mihi videmini optima mente potestatem nobis de tota repub. fecisse dicendi. Idem alibi, Eoq; magis, si plus adipiscare re explicata boni, q̄ addubitata mali. Et in Pison. Nihil scitote esse libidiniosus: nihil nequius. id est scitote nihil esse. Et pro Marcello, Parietes mediussidius C. Cæsar, vt mihi videtur, huius curie, tibi gratias agere gestiunt. Et pro Roscio Amerino, Omnia Chryfogonū que vellent, esse facturū polliceretur. Et ad equites Ro. Sed qd ego plura de illorū aut in me maledictis, aut in vos scelerate loquar factis? Et in Frumēt. Quid, aut quātū pretere est, quod aut liberū possit habere ille orator ac dominus in potestate: suorū fructuū, aut in ipsis fructibus solutū? Et ad Atticū, Tu vellem ego & cupere adesses. Et in secundo de Orat. Noli inquit mirari Africanus. Quod sumptū ex dialogis Plat. vt illud, Veni inquit Athenas Democritus. Cef. in Epistol. Mea sponte facere cōstituerā, vt q̄ lenissimū me preberē, & Pōpeiū dare operā vt recōciliare. **Thucyd. in pri.** μη ε αλλοι νομισκετε τει ηλω αυτ η ομμορ εχερ. υγι εχ ησσορ οσω εμεινορ εζειρσασαι. **Idem in tertio,** παντων δε δανότατων ε βαβαλορ ημτηρ μηδερ καθεσθεσ αντων περσ. **Plato in quarto de Legibus,** εσαυτωσ δε ε συμπασης δωαμειωσ ο αυτος περσ λοσθ, id est ο αυτος λογω ησι συμπάσης δωαμειωσ. **Et lib. primo de Repub.** τι δε παντων ησι ηη αλλωρ, εχ ετω; **Sic Dinarcho** ηη φιλοκλεσ, Απαντων Αθιωαιωρ ενουτιον, ηη η ησισηκοτων φασκωρ. **Aristot. in sexto Politic.** και τειτε μη περα προβαίνεν. **Et in octauo ηη** μετα τα φυσ. Αρηη ηη ο ε ενεκα. τει τελεσ δ ενεκα, η γενεσις. **Paul.** τει δε ηη ειδιαωρ αρχεσ περω, εζειρ Αθιωασ ισοδρ. **Idem,** Διεπεμπε δε ο δαναος εδνωρ ανου δωσσορ, η ερ εκασοι κατα καλλω ερεσκητα. **Plutarch. in Sympos.** πασης ανου ησαγματεασ. **Gregor.** εσο δε υψηλοσ σι, υγι υψηλωρ περα, και υπεσ τεισ νεφειλασ ε βαλα. **Cicero in prætura vrbana, Cum dicat me, si multa dixissem, subleuaturum fuisse eum, quem cōtra dicerē. Et pro Murena, Quem cō Te aduocato illū ipsum, quem contra veneris causa cadere. Et in Fru tra. Quos iter****

uium, Tibi dedit fascēs Senatus, vt cum auctoritate defenforem haberet: non vt imperio se aduersum armaret. Et in secūdo Rhetor. Negare oportebit de vita eius, & moribus quæri: sed de eo crimine quo de arguatur. Paul. ῥωμαίων ἐπίτροποι. ἐφ' ᾧ etia accipitur pro ἐπι τοῦ. Aristot. καὶ οἱ πέρδικες δύο κριῶν ἢ ὠμῶρ σκηδὸς, ὅ ἐφ' ᾧ μὲν ἢ θήλικα ἐπι θατέρῳ δὲ ὁ ἄρβῳ ἐπαράζει. Significat etiam quamobrem. Paul. ἐς τὸ μελάμπος ὁ ἄμυν θάουθ' ἐπαυσε σφᾶς ἢ νόσος, ἐφ' ᾧ τὸ ἀντὸς κῆ δ' ἀδελφὸς βίας τοῦ Ἄναξαγόρα ὁ ἴσος ἔχουσι. Dicitur & ἐφ' οὗ. Cuius significatio ex Synesii loco intelligitur, ubi τοῦ ἀδελφῶ scribingens ita inquit, καὶ ἐφ' οὗ δὲ κεκοῦντο ὅ ἐπὶ κῆς ἡμᾶς ἐτίμησθε, καὶ ἐφ' οὗ δὲ ὅτω γράφωρ τιμᾶς, δὲ κρητίσω σαυτῶ, καὶ ἐπὶ κῆς εἶνα σῆς, Etenim in eo quod cum Secūdo munifice egisti, nos honore tute prosecutus es: & ex eo quod ita scribingens honorem ei habere instituiti, nos tibi deuinxisti, vel pro eo, quod munificus in eum fuisti. vt Cicero in Catilinam, Nam debeo sperare omnes deos, pro eo ac mereor relatores esse gratiam, ἐφ' οὗ δὲ κῆ κῆσαι ἐφθα(ῆ) ἕνθ ἢ θεῶν ἀντὸν πείσεσθι, vel, ἕνθ ἢ θεῶν ἀπάντων ἄξια ἀνταρλίψασθι. Quæ particula interdū in aduerbiū transit, vel cōiunctionis loco ponitur, vt quare, quāobrem, propterea & similia in latino sermone. Cui voci similes sunt ἂνθ ὧρ, ἐξ ὧν, ἀφ' ὧρ, & ἐν οὗ. Demosth. πρὶ τοῦ σφᾶς, ὁυκοῦ ἡμῆς μὲν ἢ ἠσῆμας ἡμῶν τότε. οὐκ βᾶοι δὲ ἢν τοῦ δὲ ἡμᾶς σεσῶσθι νομίζω, καὶ πρῆσιήκει τῆς βοηθείας δέσεσθαι διοκῆσι, ἀφ' ὧρ ἐπρᾶτορ εἶποι, ἀντὸς βοηθεῖν ἑτέροις, ἢ ὧρ ἐπέσθητέ μοι, Proinde nos tum in sacrificiis eramus toti atq; in supplicationibus. Thebani autem in eo, vt sese à vobis seruatō ducerent, & agnoscerent. Adeoq; res in contrarium circumactæ sunt, vt qui ex istorum rebus gestis eò redacti erant, alieni vt p̄sidiū egentēs esse viderentur, iidē ipsi vt alii suppetias vltro mitterent: ex quo vtiq; auscultare consiliis meis cœpistis. Est enim ἀφ' ὧρ ἐπρᾶτορ εἶποι, idem quod διὰ τὰ τῆς πρᾶσι. Et ἢ ὧρ ἐπέσθητέ μοι, ὅ, τῆσιν ἐνεκα, ὧρ τυγχάνετε μοι πεπεσμένοι. Soluuntur autem interdum per temesim, elegantiusq; efferuntur. Idem, καὶ ἐδέκνυσαν ὡς ὧν, ἐκ μῶν ὧν ἀντὸ σωβελόθον, τὰ ἐκ τοῦ ἄπῆσις βοσκίματα καὶ ἀνδραγαθία, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ ἐς πῶν βοιωτίων ἦγοντα. ἐκ δὲ ὧρ ἡμᾶς ἐρῆν ἐφασαν, τὰ ἢ τῆ βοιωτία διασπαοθῆσθαι, ἢ τῆ κλέμα. Herodī. ἐκ γὰρ ὧρ ἀντὸς δίακμα κῆ πρὸς ἡμᾶς ἀμοιβᾶν ὄνοισιν ἐκότως ἤλπιμα. Etenim, vt ipse eram erga vos animo benecupiente, ita par erat vt à vobis quoq; vires expectarem beneuolentiæ. Thucydīd. οὐκ ἦν ὧρ ἀρ χαρῆσθε βλαπτόμενοι ἀντὸ, ἀκροῶνται ἡμῶν, ἀλλ' ἦν ὧρ ἀρ ἰχῆτι μᾶλλον ἢ τῆ ὄνοισ ἐκένωρ πρῆγῆσθε, Neq; vobis iccirco audientes dicto sunt, quod vos ab ipsis læsi veniam illis datis: sed ideo quod viribus illis, non etiam q; beneuolentiæ præsatis. Idem de Eubœa ab Atheniensibus seruata loquēs, licet eius ciues male meriti de Atheniensibus essent, πολλοὶ δ' ἐξ τῆσιν

ἐφ' ᾧ

ἐφ' οὗ

ἀφ' ὧν καὶ ἢ ὧν

ἐκ μῶν ὧρ

καλλίον, & κατασάντες κῆσι καὶ τῶν σωμαίων καὶ τῶν πόλεων, ἀποδοῦναι ταῦτα δικαίως ἀντὸς τῆς δὲ κῆσῆσι εἰς ἡμᾶς, κῆσῆσι ὧν ἠδίκησθε, ἢν δὲς ὡς ὄνοισ εἰν οὗ. ἐπολογισάμενοι, nullam iniuriæ acceptæ rationem habentes iis in rebus administrandis, quæ fidei vestrae erant creditæ. Hic enim illa vox ἢν δὲς vim suam naturalem retinet, hoc est ἢν τῆσιν, ἢν δὲς. Quod ideo dixit: quia Chalcidenses praesidia Atheniensium in arces suas admiserant, sese in fidem eorum permittentes. κατασάντες autem κῆσι recti sunt casus ante infinitiuum positi pro accusatiuis, de cuius constructione alibi dicendum, si quidem ordo scribingendi aut occasio ita tulerit. Idem, καίτοι ὅτω τὰ τῶν ἐλλύων ἀπυχήματα ἢνδοκίμῆν ἀπέκατο, ἀρλωλέναι μᾶλλον εἶδος εἰς δὲ κῆσῆσι, ἢ κατηγορεῖν ἑτέροις. καὶ ὅτω σωενοόχασιν οἱ αὐτοὶ καυροὶ καὶ τῆς τοῦ πόλεως ἐχθροῖς ἐκ ἢν τῶν ὄνοισ εἶνα τῆ πατρίδι. δηλοῖ ἢ δὲ ὧν ἢς, καὶ κῆσι καὶ πολιτύῃ, καὶ πάλιν εἰ κῆσι, Atqui cuius ita cōstituta ratio erat, vt in rerum aduersarum euentu, quæ Græcis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustrandi, is certe indignus est, qui alios accuset: dignus vero, qui supplicio afficiatur & exitio. Et cuius commoda ita comparata fuerunt, vt in eisdem ipsa temporis articulos cum commodis eorum competerent qui hostes sunt ciuitatis, vix est vtiq; ille, vt amicus & bene cupiens sit patriæ. At huiusmodi te esse, ex vitæ institutis, ex tuis factis, ex iis deniq; planum ipse facis quæ in magistratibus cum sis, agis: & vero ex iis, quæ cum agenda sint non agis. Hunc loquendi modum, vt opinor, Cicero reddere latine voluit libro tertio Epistolarum cū ad Appium scribingens, ita inquit, Equidē pro eo quanti te facio, quicquid feceris approbabo, quod Græce dici potest, ἐκ δὲ ὧρ ἐπαγε πρὶ σῶ φρονῶν δία πῶν, ἐκ εἶδ' ὅπως ἐκ ἀρ ἀπιδεῖμαι τῶν ἢν ὅσ' ἀπιδεῖμαι, vel, καὶ γὰρ τῆ καὶ ἐπαγε ἢ ὧν ἀμᾶσθαι σε κῆσῆσι εἶνα. potest & ad verbum hoc modo, ἐξ ὅσ' ἀμᾶσθαι σε ἐπαγε, potest & hoc modo, ἐξ ὧν γὰρ ἀντὸς ἢν κῆσι ἀπιδεῖμαι τῆ δειμα τὰ κατὰ σε. & ἐξ ὧρ πρὶ κῆσι κῆσι ὅσ' ἀρ, ὅσ' ἀπιδεῖμαι πεποικῶς εἶσι, πάντως πῶ σωμένεσθαι. Idem in quarto de Finibus, Omnia quæ secundum naturam sunt, æstimatione aliqua esse digna, eaq; pro eo quantum in quōq; sit ponderis, æstimanda. πάντα, γὰρ τὰ κατὰ φύσιν, τιμῆς τινῆς εἶνα ἄξια. ἐκ τε ὧρ παντί ἢν τῶσιν τῶ βάρης κῆσῆσι μέσι, τιμῆσιν εἶνα ἀντὰ. Et in secundo de Oratore de Annibale loquens, Cū Ephesum (inquit) venisset exul: pro eoq; quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuītatus est ab hostibus, & reliqua. παρ' ὅσ' ἀρ εἶνομα ἀντὸς ἢν πᾶσιν ἢνδοκίμῆσι. Idem in tertio Tuscul. Sic perpeffio ceterorum facit, vt quæ acciderint, multo minora videantur, q̄ quanta sint æstimata. Liuīus, Præda inde maiore q̄ quanta bellī fama fuerat, reuecta. Sic Demosthen. καὶ ἀφ' οὗ, ἔλατορ τέσασσι μῶν κατ' ἢν ἀντὸς

Pro eo quātī te facio.

Pro eo quantum.

Minora q̄ quātā sūt æstīmata.

Ανθ' ὧν. ἢ ὅσοι προσήκει λογιζόμενοι. Ἄνθ' ὧν etiam pro eo quod, & propterea φ, & iccirco quod significat. Isocrat in Helene de Hercule loquens, Νομίζω δ' φέλιππον τὸν ἦ ἔρανον, μηδενὸς ἀρσένου ἴσθ' ἢ τὸ τοῦ περιθῆτος προσεταγμαζόμενον, ἄνθ' ὧν ἐκείνου αὐτῶν συσκευασθέντος. Lucian. Ἄνθ' ὧν σε διεπερθεμολοσάμενον, Solue portorium vel naulum. Gregor. aliter, ποιήσαι πιστὸς ἀντὶ τεχνολόγων, καὶ χρεισιανθῶν ἄνθ' ὧν νῦν ὀνομαζόντων. Sic ἔπερθε inter dum pro iccirco ponitur, & vim suam naturalem non retinet, quia iam duæ dictiones esse defunt. Idem Isocrat. in Panegy. τὴν δ' ἡμετέραν πόλιν ἰκανῶς νομίζοντες εἶναι μόνον ἀρσένου χάρις. ὑπερὸν ὧν ὁ πατήρ αὐτῶν πάντας διωργήθησιν, Hercules scilicet. hoc est ἄνθ' ὧν. Ad cuius vocis differentiam genitiuus ἀνθέων sæpe legitur non circumflexus. vt apud Gregor. & apud Theophr. in sexto de Causis, εἶνα δὲ ἴσθ' ἀνθ' ὧν ἄρσένος ἢ παλαιῶν ἐλθεῖσιν ὄνομασθέντων. Alibi aliter. vt in tertio περὶ φυτῶν, ἀμολισθησὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθ' ὧν ὄντων. Ἄνθ' ὧν etiam, vt ἐφ' ὅτω, ἀντὶ τῶν ἄνθ' ὧν dicunt. nisi quod vocem habet singularem. Demosthen. ὡς ἐγὼ μὰ τὸ θεὸν οὐκ οἶδα ἄνθ' ὧν, quamobrem, & cur. Gregor. οὐκ οἶδα ἄνθ' ὧν, Nescio qua de causa. Lyf. Νῦν δὲ τῶν φθονόντων καὶ παυθάνων, ἢ τις ἢ αὐτὸς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἄνθ' ὧν ὄντα φαίνονται ἐτόλμασαν ἐς αὐτὴν ἀμαρτανῆν. ἔχθρα ἄνθ' ὧν sic dicitur Græce, vt causa est quamobrem, latine. quod Græcorum imitatione in ualuit. Cicero in prætura vrba. Negocium dat illis nequissimis comitibus, vt videant & inuestigent, & quæ virgo sit aut mulier digna, quamobrem Lampfaci diutius commoretur. Et vt Græci dicunt, ἄνθ' ὧν, & ἄνθ' ὧν pro eodem interdum: sic Latini quas ob res, & quamobrem ipse Cicero dixit. vt in frumenta. Quas ob res quid agis Hortensii? Cōsul es designatus, & cetera. hoc est, quare, proinde. Hic ad dam quod apud Atticos, ὅσοι ἀντὶ τῶν οἰκιστῶν ὁπόσοι similiter dicitur. Demosthen. πάντα μὲν ὅσα ἔστι τὰ δυνάμει φθονικέων, μάλα δὲ τῶν. Plato. χρυσόν τε καὶ ἀργυρον, καὶ πάντα ὅσα μεταλλάσσεται. id est, ἀτινα. Lucian. καὶ ὅσα τῶν γῆ λέγω, ὅσα τῶν ἀνθρώπων πέθεας καὶ αὐτῶν καὶ κατ' ἀλλήλων ἐργάζονται. Gregor. πλὴν ἕως συγγνώμης τῶν κατὰ ἀγνοίαν κατακολληθέντων. τί δ' αὖ ἔτι τις πρὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐν ἀρχαῖς μετὰ κρινοῦται, sed quid de iis dicas, qui solertiam sibi vendicant? Dicitur & singulari numero. Idem, ἐπιστάται νέφθ' ἡμῶν λάλῃς παλῆς, πᾶσαν γὰρ τριψαν ἐκκλησίαν ὅσω ἐπέλαβε, id est ἡνίκα, vel quatenus occupauit. Idem, μετέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσοι δεσπότες, eos qui recta religione præditi erant. Alibi, ὅσοι ἐπιστάται καὶ ἐπιστάται. Plautus, O mihi quantum est hominum optimorum optime, in tempore aduenis. Inde πάντες ὅσοι, pro vnusquisque, pro πάντες οἰκιστῶν. Aristotel. πάντες ὅσοι θεολογοῦν. vt πάντα, μὲν ὅσα in loco Demosthenis supra dicto. In singulari vero dicitur ὅσος ὅσος, vt πᾶς ὅσος. de quibus alibi scripsimus. τῶν ἐπι ἀόριστον iungitur cum ἴσθ' & fit ἐπιόσος interrogatiuum, ἀντὶ τῶν ποιῶν.

ὅσοι καὶ ὁπόσοι
πάντες ὅσοι
ποῖός τις

ἢ ἴσθ' ἡ. Isocrat. πρὸς φιλιπποῦ. ποῖός τις ἄνθρωπος καὶ προσδοκᾷ τὸς ἐπαίνους ἔσεσθαι τὸς πρὶ σὲ ἐκδοσόμενος. Demosth. βασιλομύλων ἡμῶν ἔστι τὸ ἐκρηκτόν πλὴν ἐξελύκην, ἀλλ' ὑπερὸν τῶν ἡμῶν. Dicitur & πόσος τις, ἀντὶ τῶν πόσος τις. Aristot. πόσος τις septimo Politic. περὶ μὲν οὖν ἴσθ' ἡλιθιομύλων, πόσος τις ὑπάρχεν δὲ, ἢ ποῖός τις ἄνθρωπος πλὴν φύσιν. ἔτι δὲ πλὴν χώρου, πόσος τις ἄνθρωπος καὶ ἡνίκα ἄνθρωπος ὄρισται χερσίν. Dicitur & ποῖός τις, & ποῖός τις, vt τις τις. Aristotel. in quarto Politic. ποῖός τις τις δὲ πολιτεία τίσι, καὶ ποῖός τις συμφοράς ποῖός τις, ἐχόμενον ἔστι ἴσθ' ἐρημύλων διελεῖν. καὶ τις τις ποῖός τις autem ἐξῆτον idem quod ποῖός τις significat. hoc est qualitatis ποῖός τις particeps, vt ποῖός τις quantitatis. Aristotel. in primo Politic. de nomisma te loquens, ὁ γὰρ χαρακτήρ ἐθέτη τὸ ποῖός τις σημαίνει. Lucian. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οἱ οἱ μάλιστα ἐξῆτον μύλων, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποῖός τις. καὶ ἐπὶ πάντων οἱ οἱ ἐπὶ πλέον. id est, aliquantulum accedunt. Idem, εὐλογον γὰρ τῶν τῶν ὑπὸ τῶν φύσιν αἰτίων εἶναι, ποῖός τις ἄνθρωπος ὅσων τῶν ἐλάττω ἢ πλεονάζοντων. Idem in septimo Politic. ὅτι μὲν οὖν τῶν δημοκρατικῶν ἀριστὸν φαίνονται, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν, ὅτι διὰ τὸ ποῖός τις εἶναι ἢ δῆμον, nempe quod certi cuiusdam generis sit populus. id est ἐκ τῶν, non quauis politia uiuēs, sed ratione regimini nis compositus. Theophr. in sexto de Causis, ἄσθ' δὲ καὶ ἀντὶ πλὴν ἡλικίας ποῖός τις προσπαρῆσθαι, ἢ γὰρ ἔν τῶν ὅσων ἢ πάντως, id est certe qualitatis esse, & ad hoc accommodata. Idem, συμβάλλεται δὲ πρὸς ὄνομασθαι, ὅταν ἡ φύσις ἄμα, προσπαρῆσθαι ποῖός τις. Quare interdum ποῖός τις ἀντὶ τῶν ποῖός τις accipitur. vt idem Aristotel. in eodem septimo, καὶ ὁ θεός τις οὐρανῶν μὲν ἔστι, καὶ μακάριος, δὲ ἐστὶν δὲ ἴσθ' ἡλιθιομύλων ἀγαθῶν, ἀλλὰ δὲ αὐτὸν αὐτὸς, καὶ τῶν ποῖός τις εἶναι τῶν φύσιν. Et in octauo, ἄλλοι δὲ ἐκ τῶν τῶν, ὅτι ποῖός τις ὅσων τῶν γυμναστικῆς καὶ παιδοθητικῆς τέτων γὰρ ἢ μὲν, καὶ ἡνίκα ποῖός τις εἶναι τῶν σώματῶν. ἢ δὲ τὰ ἔργα, harum enim altera præstantem reddit corporis habitum, gymnastica: altera vero, opera. Athletica enim habitudo pro pleniore accipit, non pro optima. Vnde pugilice & athleticè valere apud Plautum. Inde illud Quintilianii in decimo, Dum tamen meminerimus non athletarum toros, sed militum lacertos esse. Quare παιδοθητικῆς ἔργων ἔστι, pulchros & validos homines facere, non autem præstanti habitu dīne. Plato in Gorg. εἰπομὶ ἐν αὐτῶν πρὸς τῶν. σὺ δὲ δὴ τις εἶ δὲ ἀνθρώπων, καὶ τί τὸ σὸν ἔργον; παιδοθητικῆς φαίνονται. δὲ ἔργον μὲν ἔστι καλῶς τῶν ἰχυρῶν καὶ ἐν τὸς ἀνθρώπων τὰ σώματα. Et in Protag. πρὶ παιδῶν διδασκαλίας loquens ita inquit, εἴ τι πρὸς τῶν εἰς παιδοθητικῆς πέμπουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίως ἔχοντες, ὑπηρετῶσι τῆς δυνάμει καὶ ἴσθ' ἡ ἀναγκαζώνται ἀποδεδῆσθαι διὰ πλὴν πονηρίαν ἴσθ' ἡ σώματων, καὶ ἐν τῶν πολεμίοις, καὶ ἐν τῶν ἀλλοῖς πρᾶξι. παιδοθητικῆς ab Antiphonte vocatur is qui pueros ad iaculum exercebat, in ἀπολογία φόνος ἀκασίς, his verbis, καλῶς μὲν ἴσθ' ἡ τῶν παιδοθητικῶν, δὲ ὑπεδέχετο τῶν ἀκοντίζοντες τὰ ἀκόντια. Lucianus παιδοθητικῶν καὶ διδασκαλῶν pro eodem dixit, ὁ γὰρ διδασκαλῶν αὐτὸν εἶρε μνηστὴ μοι προσίέναι. καὶ τῶν ἔστι.

Pugilica habitudo.
παιδοθητικῆς

μητι η παιδοτριβη Διδωμον λεγεις; επη εκεινος γε ειλε μοι. Δρο. εκ, αλλ ο κα
 παιδοτριβην. κισα ελλοσοφον ελελυμεν, Αρισανειτ. παιδοτριβην, in situere & forma
 re, exercere significat. Synes. de matre Laidis meretrice iam emerita,
 και πρηνη ετι τεχνικη. ης επιδη πλυ εργασιων ηη χαλαρα τη ρυτιδι κατελυσε,
 τας εν ηλικια παιδοτριβει, και τις ξενους ανικαθισκοι. Plutarch. εν τω ει πρε
 σβυτ. πολιτ. ο δε παιδοτριβων νεον εν πρσγμασι κοινοις ηυη δημοσιαις αγωσικα
 πρσασκιδιζων τη πατριδι: μυθων τε ρητιη εμυλαι, πρηνηρα τε εργων, εκ εν μικρω
 μερε ετι πολιτειας εδε φανλω χρησιμος εστιν. αντι τω παιδαγωγων. Idem in Ci
 cerone, εγραφε δε ηυη βρετ. εγκαλων ως μεζονα και βαρυτερον πεπαιδοτριβη
 κολυ πρσωνιδια ετι ηυη αυτον καταλυθεισκη. id est educanti & promouenti, πε
 παιδαγωγικω. De Octauio Cæsare loquens, que ipse augebat, senatusque
 consultis ornabat, & ad potentiam euehebat, pro ποιός τις à Cicero
 ne qui dicit. vt pro Plancio, Qui homo? qui ciuis? Et de Diuinatione,
 Xenophon Socraticus, qui vir & quatus? Et quicunq; pro qualiscunq;
 qualiscunq; Idem in tertio de Orato. Nos autem quicunq; in dicendo sumus (quo
 niã esse aliquo in numero vobis videmur) certe tamen ab huius mul
 tum genere distamus. Plinius lib. xxxi. Sed quicunq; sal acopis addi
 tur, hoc est tam natiuus q̄ factitiuus, & omnis generis. Idem Cicero in
 Orat. Et e poeticis numeris quis eorum sit, aut qui. και ην ενδυμων δη
 ποιη ετηα. ποιη ετηα, τις ποτε τδτων εν η ποιός τις. ποιη ετηα etiam αντι τω ποια,
 dicunt, quasi ποια ετα. sunt enim additamenta plus ornatus q̄ significa
 tionis afferentia orationi, vt quis tandem, quisnam latine, qualis tan
 dem. Xenoph. πάντως δη αναμιμνησκόμεθα τὰ ποιη ετηα έργα τδτων ην ετα
 θων εστιν ετα. Plato, ποιη ετηα οω ενος ηνων τδς ποιδτες. Idem, ποιη ετηα φω
 μη ηνων νοματά τε ηυη δόξας, qualia tandē. Dicitur & ποιη δη. Hero
 dian. και τὰ δεισμωνηρια ηηνωντες, τδς εφ οιας δη αττιας κατεχδεντας, ελδιδε
 ρος αβιου. Et ποιη δη ποτε. Demosth. πόσοι δη ποτε, quot tandem. vt lati
 ne quis tandem, vel qualis, & qualisnam tandem. Et vt ποσος τις δι
 cunt interrogatiue, sic ποσος τις ανταποδοτικως και αναφορικως, & ποιός
 τις & ποός τις, & ποιη ετηα relatiue. Plato in Phædo. ενδιδωται δε ωσωρ ε
 κδς ες τὰ ριαυτα ηδη, δ ποιη ετηα εν ηυη μεμελετηκηαι τυχωσιν εν τω βιω. Sic
 Aristotel. in quinto Ethic. ποδ ετηα δη υποδηματά dixit, quotnam calcei.
 Dicitur & infra ητι τω ετηα. Hæc autē quæ ανταποδοτικα dicuntur, &
 relatiua, interdum pro interrogatiuis posita inueniuntur. Galen. in pri
 ad Glaucon. εν οίς μάλιςα μου ως διόν τε κατά πλυ πρσώπω ημεραν διαγνω
 σεον. οίος τις εστιν ο ωρετδς. Idem, μη πινω οποιόν η πλυ ιδεων εστι ο νόσσημα, σκό
 πη μόνον, αλλα ηυη πηλικον. Demosth. χρη δε οταν τιδιδε τδς νόμδς, οποιός τις
 νες εσι σκοπειν. Idem, ου γωρ οσις ο πάχων ετο δειν σκοπειν, αλλα τδ πρσμα
 οποιόν η ε γινόμενον. οποιος οω est qualiscunq; vt οποιος οω, quatus
 cunq; Lyf. νομιζων οποιωντινω εν, ερηνω, ποιη ετα. Sic Xenoph.

Qui pro
 qualis.
 Quicunq;
 qualiscunq;

ποιη ετηα

ποιη δη
 ποός τις
 ποσος δη ποτε
 ο ποιη ετηα
 ποδ ετηα
 οίος τις αντι
 τδ ποιός τις

οποιός τις
 οσις αντι
 τις
 οποιος οω
 οποιος οω

οποιος οω πρσγματ. Idem Lyf. αλλ εγαπωμω, εν οποιος οω πρσ
 μωοι παρ αυτ επελδωμω, si quanticunq; ementes. Quod etiam οποιος οω ορσοδη
 δη ποτε dicitur. Demosth. ο ποσωδη ποτε αργυριφ καδυφας τον αγωνα. Sic ποτε
 ο ποσωδη ποτε & ο ποσω οω, pro quotuslibet. Demosth. υπερ σεφάνς, ου ο ποσωδη
 πρστω, ε δδπερ, ε τέταρτ, εδ ο ποσω οω. Sic ο πηλικω οω, quantus ποτε
 cunq;. ο ποδαπο οω, cuiascunq;. ο ποεπλασιο οω apud Aristotel. quã ο ποσω οω
 libet multiplex. Et ο ποδαπδ εν. Plato in Phædro, ε Σωκρατες εαδιδως εν ο ποδαπο
 Αιγυπτιος τε ηη ο ποδαπδς εν εδελις, λόγος ποιόης. Theophr. κεν ο πηλικονοω με
 οω. γεδος λαβωσιν. ο ποτερο οω, vterlibet. qui etiam ο ποτερο οω dicitur. ο ποεπλα
 Thucyd. ει αμνημονοσιν ο ποτερο οω, si alterutris memoria exciderit. Xe
 σιο οω.
 noph. de duobus amicis, ην δε κάμη ο ποτερο οω, σωχεσερου πλυ σωσισαι ο ποδα
 εχεν. Dicitur & ο ποτερο εν ημων βελτιων κοινωνδς η, vterlibet, vtercunq;. πός τις
 Sic ο πρ ποτε. Synes. ο πρ ποτε ης ες, Vbicunq; terrarum effes. Quod ο ποτερο οω
 ο πρ δη ποτε etiam dicitur, & ο πρ δη, aliisq; modis dicitur, vt ο πρ οω, ο ποτερος εν
 ο πρ δη. Aristotel. ει ο πρ δη παωτδς οντα τυχάνα, Sicubi sunt in orbe ter
 rarum. Demosth. ητι σεφάνς, επιδη δ ες τδς δημότας ενεγδφης ο πρ δη ποτε, ο πρ δη.
 εω γη τωρ, επιδη η ενεγδφης, δδιδε τδ κάλλισον ελεξω ην εργων. hoc est καθ ο πρ δη
 οιον δη ενα τρδπον, quouis modo, quomodocunq;. Dicitur & ο πρ οω ο πρ δη ποτε
 τε. Idem, αλλ ο πρ οω εν επελδωμω ητι τδτων, αρη μοι, qualicunq; fama ο πρ ποτε
 sum. Dicitur & ο πρ οω ποτε οω, & ο πρ οω, & ο πρ οω, & ο πρ οω ποτε, & ο πρ οω ποτε
 ο πρ οω, & ο πρ οω, ο πρ οω. Aristotel. in Probl. sect. xii. γινεται δε ωσωρ ελε
 ρω, εχ ο πρ οω εχδσκη ετι ηυη τδ παθ, ουτε γδ εν τδς χλωροίς δένδροις, ουτε ο πρ οω
 εν τδς αυοις, αλλ εν τη εμπερησμη ηυη φασιν οι νομεις. id est utcunq; ο πρ οω
 affecta. Demosthenes, ουδ ο πρ οω εν γωρ τδς ανδρωτες τδτες. ο πρ οω ποτε
 Idem, ει πορ και ο πρ οω ελδιδε ην η μαρτυρια. Plato in tertio de Re
 pub. αλλ ο πρ εν ο λογωρ ωσωρ ωνεδμα φεση, ταυτη ιτεον, quacunq; quod ο πρ οω
 etiam quomodocunq; significat ετηικως, vt ο πρ οω. Idem, δοκη ανις σοι ο πρ
 ε Αλαμωντε εκωρ αυτμ χερω ποιειρ ο πρ οω, η δεωρ η ανδρωπων; id est quoquo
 pacto. Dicitur enim ο πρ επι σάσεως, ο κατά ενα τρδπον. Plato, δια τ μη
 εδενω ο πρ ελδιδε εχει. αντι τω ο πρ οω. Idem Διονυσιφ, ευ δ αναγδς ταυτα, ο πρ
 βδλη δεξαοθαι, ταυτη δεχσ. Cum autem ο πρ ηδικοι dicunt, tempus & lo
 cum significat, de quo supra dictum est. Strabo, ουκ εδενω δε φασκόντων
 οσις εν καίσαρ, ηυη ο πρ βαδιδεορ εν παρ αυτον, εδωκε τδς πρσπέμφοντας. ο πρ οποι
 autem επι κινήσεως λαμβάνεται, vt ποιη. ηη πρδ μου τδς ετιποσιν αντι τω ποιη
 πωε λαμβάνεται, quonam modo, & qua. hoc est qua ratione. vt, Qua fa
 cere id possis, nostram nunc accipe mentem. Cui η respondet. Pla
 to libro nono de Repub. ηη δη οω φησομω ε γλανκωρ, ηυη κατὰ τίνα λογορ
 λυσιτελερ εδιδεφρ, η ακολασαινερ, ηδ αισχεδρ ποιειρ; Et rursus, ηη δ ακοκωυτα
 λωδανερ, και μη διδοναι δικλω, λυσιτελερ; Idem in secundo, Αλαμων κομφόν
 γε φαίνεται τδ παθ εν αυτ ετι φύσεως, ηυη ως ελδιδε ελλοσοφορ ηη δη η ηνδ

Synef. ἑταῖροι ἐκ παλαιῶ γενοῦτες. **Pauf. in Corinth.** Ἀργεῖοι δὲ ἀπὲ ἰσχυροῦ
 ρίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότητος, τὰ φησὶ ἱστορίας τῆν βασιλείων
 ἐς ἐλάχισον προσήγαγον. **Simile est** διὰ πλεόνων ποιῆσασθαι μνήμην, ὅτι διὰ
 βραχυόνων **Polybio, vt latine, multis & paucis. Demosth.** βύλομαι δὲ διὰ
 βραχέων μνησθαι τῆν πεπραγμένων αὐτῶν. **Sic** διὰ πολλῶν, & διὰ μακρῶν δι-
 κύτιur. **Arrian.** καὶ τὸ μακρόν ἰδέσθαι τὸν κισὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακρῶν ὀφθέν-
 τα, vt longo interuallo visam. **Lucian.** Δόξω μοι διὰ πολλῶν προσεπεῖρ, Cū
 mihi visum est longo interuallo salutare. **Thucyd.** οἰκῆ δὲ τὸ ἔθνος ἡν καὶ
 μακρὰ ἀταχίσια, καὶ ταῦτα διὰ πολλῶν, longa inter se intercapedine distates.
Galen. ἄνευ δὲ τῆ ἐπίδειξι διὰ πλείονων. id est rarius soluere quod obli-
 gatum est. **Dicitur &** διὰ χρόνων. **Lys.** ὑπὲρ ἑρατοδίνους φόνου, ἢ δὲ τὸ μόν
 πρῶτον ἀπιέναι ἐκ ἡδέου, ὡς ἂν ἀσπυλὴν με ἐωρακίῃ, ἵκοντα δὲ διὰ χρόνων. ἐπειδὴ
 δὲ ἐγὼ ἀργυζόμενος, ἐκέλευον αὐτὸν ἀπιέναι, ἵνα σύ γε ἔφη παρὰς ἑνταῦθα τὸ και-
 ρόν, vt qui longo interuallo domum rediissem. **Herodo.** χρόνος addi-
 dit, ἕως οὗ διὰ πολλῶν χρόνων ἐπιφαίνεσθαι. **Aristoph.** εἴοικε διὰ πολλῶν χρόνων ὁ
 ἐωρακέναι, id est longo interuallo te vidisse. **Sequitur enim,** ποῖος χρόνος τα-
 λάντα δὲ παρὰ ἐμοὶ χροῖς ἦν. **Thucyd.** Νῆες διὰ χρόνον κατελευθεύσασθαι, καὶ εἰδὲν σέ-
 γασσασθαι. **Διὰ βίης significat per totam vitam. Plut.** Διητάτωρα μὲν αὐτὸν ἀπέ-
 δεξω διὰ βίης. **Aristotel.** in tertio Politic. de regibus Lacedæmoniorum,
 ἐν ἡ οὐδὲν ἔστι βασιλείας, στρατηγία διὰ βίης. **Ἐκ καινῶν cū dicunt, subaudiē-**
dum τῆ ὀψι. **Alicarnas. de Isocrate,** ὁ γὰρ ἀνὴρ ἔστ' ἐκ καινῶν δὲ ὄνει-
 πῶν. **Idem,** καὶ τῶν αὐτῶν τύποις τῆν χημάτων τὰς παρὰ τὸν καιρὸν, καὶ
 τὸ δὲ ὄνειπῶν ἐκ καινῶν τῆν ἀρετῶν, omni ope, omni pacto. **Isocr.** τῆ ὀψι addi-
 dit, εἰδὲν τὸς ἐτέρας τῆς καὶ τῶν καιρῶν ἐκ καινῶν τῆ ὀψι τὰ σφέτερον αὐτῆν διορ-
 θουμένους, omni ratione res suas afflictas erigētes. **Xenoph.** in tertio ἀνα-
 βασ. ὁ πόσοι μόν μασδύσαι ζῆν ἐκ καινῶν τῆ ὀψι ἢ τῶν κλημῶν, εἰδὲν κακῶς τε ἢ
 ἀσχημῶς ὡς ἐπιπολύ ἀποδυνήσκουσι. **μέχρι καινῶν eadem ratione dictū est,**
pro eo quod est sine præfinitione temporis. vt διὰ καινῶν. **μέχρι τίνος,**
quousq; vt latine. **Gregorius,** μέχρι τίνος ἔσ' ἀμφοτέρων χωλωνῶν ταῖς
 ἰγνύσας. **Quod etiam** μέχρι πῶς dicitur. **Idem** μέχρι πῶς τὰ ἑνὸν πῆναι. **Idem**
autem significat quod ἄχρι μέχρι πῶς significat vsq; ad. **Aristoteles**
in sexto τῆν μετὰ τὰ φυσ. τὰ δὲ ἄλλα τῶν ἐχόμενα φασὶ γράμματα καὶ
 ἐπιπέδα, μέχρι πῶς τῆ τῶ ἕρως δόσιον καὶ τὰ ἀόκητα. **μέχρι πῶς, diu.**
Idem in sexto de historia animalium, καὶ τῶν μέχρι πῶς διατελεῖ.
Idem μέχρι ἑνταῦθα, **pro hactenus dixit. quod &** μέχρι τῶς dici-
tur. Plato in Sympof. ὅς ἂν μέχρις ἑνταῦθα, πῶς τὰ ἐρωτικά παιδαγωγῆ-
 σθ. **μέχρις δὲ ἂν, quoad.** **Athenæus,** μέχρις δὲ ἂν ὑπολαβὸν τὸ ὑλὸς κα-
 πνεγκη. **Aristoteles** μέχρι πῶς δὲ ἂν dixit. **Alibi,** μέχρι πῶς ἂν δὲ εἰς ἑ.
Quousque fit vnus. μέχρι πῶς. **Synefius,** ἀπειρῆς μέχρι πῶς δια-
 γυόμενος, **Nuper in luctu primum esse cœpit.** μέχρι ζῶς idem

Διὰ πλεόνων
καὶ ὀμοια.
Διὰ πῶς ἢ
μακρῶν.

Διὰ χρόνων.

Διὰ βίης.

Ἐκ καινῶν.

Ἐκ καινῶν
τῆ ὀψι.

μέχρι καινῶν
πῶς ἢ πῶς.

μέχρι πῶς.

μέχρι πῶς.

μέχρις ἑν-
ταῦθα.

quod διὰ βίης, **Quoad quis viuet. Phalar.** Δημοτέλα, ὄντω Δημοτέλας
 ἀνθρώπων ἢ ἢ γυῖος, συμφορώτερον ὄσῳ δὲ μὴ γυῖος. τὸ πρῶτον ἴσαι δὲ, τὸ μῆναι
 μέχρι ζῶς ἰδιώτῳ. **μέχρις ἂν etiam dicitur, &** ἄχρις ἂν, **dum &** ἄδι. **Et** μέχρις ἂν
 ἄχρι πῶς, vt μέχρι πῶς. ἀντὶ τῶ ἕως πῶς, & ante infinitiuū verbi. **Lucian.** ἄχρι ἄχρις ἂν,
 πῶς ἢ ἐρυθροῦ, ita vt erubescerem. **ἄχρι δ, &** μέχρι δ **Plut. sepe, &** cū indī-
catiuo. Lucian. ἄχρις μὲν ἑν καισῆρ ἦρ. **Athen.** ἄχρις ἐώρω ἢ ἡλῖς φῶς, tantis ἄχρι δ.
per dum, ἄδι. Plut. in Pomp. ἄχρι δ κατῆλθεν ἐπὶ τῷ θάλατῳ. **Alibi,** ἄχρις ἄχρις.
ἦκορ, quoad venerunt. Sic ἕως. Ἄλλὰ ἡμῖν γε τῶ ἀνθρώπων ἕπω καθαρῶς, ἕως ἕως
 ἀναπλόγηται ἢ, ἄδι. **Alibi,** ἕως πῶς. **Sic Aristotel.** ἕως ἕως. **Et cū sub-**
iunctiuo, καταγαλῶνται δὲ ὁμοῦ πρὸς τὸ παρῶν, ἕως ἢ χροῖος τῶ θεῶ κρύπτῳ, in-
terim dum occultatur. **Et indicatiuo,** ἕως ἐμπνέει τε καὶ δάσῳ, **Quoad**
spirat & potest. **Et** ἕως ἂν. **Synef.** Δύο ἕξῃς ἐπιμεινῶντες ἡμέρας, ἕως ἀφουβρίση ἕως ἂν.
 τὸ πῶς, **dum pelagus desquirit. de præterito loquens. Greg.** ὄν γὰρ
 πῶς ὀνομάτῳ ζυγομαχίσομεν, ἕως ἂν πρὸς τῷ αὐτῷ ἔννοιαν αἰ συλλαβαὶ φέρωσι
Demosth. de præterito per optatiuum locutus est, vt ratio poscit, ἕως
 ὅτε νομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶ. **Plato lib. x. τῆν κλιτ.** ἢ ἐμὴ ἐπεθορ. παρὰ
 σέλιπ οἰκοῖ ἔναι, ἀντὶ ἂν ἐπαδ' ἀγῶγῳ ὅπῃ ἴεσσαν, ἕως ἰκανῶς παιδείας μεταλάβοιερ.
Sic autē dicit ἕως ἂν γῆνται, ὡς πρὶν ἂν γῆνται, & πρὶν γῆνται. **Plato in Phæ** πρὶν
 do. ἔνορκοι ἂν κηκοσίμῳ ὡσπρ ἄργεῖοι μὴ πρῶτον κομήσαν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμα-
 χόμενος τὸν Σιμίλῳ τε ἢ κέβητος λόγῳ, **anteq; vincerē, vel vicissem.** **Synef.** καὶ
 φθάσει διαφθαρέντα πρὶν ἕως τῆ φύσῳ ἐπαυέλθῃ. **Sic Greg.** πρὶν ἐπισθῆ. **Et cū optati-**
uo de præterito. Pauf. τῶν δ' ἐδ' ὅτα ὡς εἰν ζεύς ἡρακλῶς ἀίγιναι θυγατέρα ἄσω-
 πῶς, μὴ πρῶτον φάσαι ζητωῦτι μῶνσαν, πρὶν ἢ οἰ ἢ ἢ ἢ ἀκροκορίθῳ γῆοιτο ἕδ' ὄν-
 τος δὲ ἄσωπῶ, μῶνσα. **Dicit** εἰ πρὶν & πρὶν ἢ. **Antiph.** ὄν πρῶτον ἀπῆλθον πρὶν ἢ
 πρὶν ἢ ἔσ' ἀμῶ ἦτον ἀπέκτανον. **Et cum optatiuo de præterito. Idem,**
ἀπαγορευόντων τῆν ὄλων τῆν ἐμῶν μὴ ἀποκτείναι τὸν ἀνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι
Iungitur etiam eodem sensu cum indicatiuo. Demosthenes πρὸς λε-
 πῆν. κρῶ τῶν λεπῆν μὴ πρῶτον ἕσθῆναι τὸν ἑαυτο νόμον. πρὶν τὸν παλαιὸν
 τῶν ἔλυσε γρὰ ἀμῶ, **anteq; abrogaret.** **Sic latine anteq; & priusq;** **Priusq;**
construuntur. Liuius, Nec oderunt bellum priusq; intulerunt. **Cicero** **Anteq;**
pro Sextio cum subiunctiuo, Non aggrediar ad illa, priusq; docuero
 quibus initiis, & cætera. **Quo modo sæpius vtitur. Idem pro Raby-**
rio, cum indicatiuo, Sed tu causam suscepisti antiquiore memoria tua:
 quæ causa ante mortua est, q; tu natus es. **Et pro Murena, Anteq; pro**
Murena dicere instituo, pro me ipso pauca dicam. **Est enim defe-**
ctiosa locutio τῶν ἀξίαν ἀναποδοῦσαι ἢ ἀνδραβῆρ. **Lucian.** ἄλλ' ὅρα ὅ μί-
 νως ἐ δικαίως κολαδίσομαι. μὴ καὶ πᾶν. ἔπε ἀποτίνας τῶ ἀξίαν δικαιοῦ. hoc
 est τιμῶ τῶ ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. **Aristoteles in nono Ethicorum pro mer-**
cede, & ἀντὶ τῆς ἀμοιβῆς. **vtroq; eἰν pro eodē vtitur,** τῶ ἀμοιβῆς τε κητέου
 ἢ τῶ πρῶτος, ἀντὶ γὰρ τῶ ὄλων καὶ φησὶ ἀρετῆ. ἕτω δ' εἴοικε καὶ τῶ ἀμοιβῆς
 Gg ii

μέχρις ἂν

ἄχρις ἂν

ἄχρι δ

ἄχρις

ἕως

ἕως ἂν

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

ἕως

φοις κοινωνίσασιν· & γὰρ πρὸς χρημάτων ἢ ἀξία μετρίται, nec enim digna merces philosophiæ pecuniâ rependitur. τιμή τ' ἰσόρροπος ἐκ ἄρ γήμοιρ· ὅσον γὰρ ἄρ ἔστ' ὠφελήδην, ἢ ἀνθ' ὅτε πλὴν ἠδονῶν εἰλετ' ἄρ, τοσούτων ἀνδραβῶν ἔξει πλὴν παρὰ τὸ ἄξιον. Ex quo factum vt ἀξίαν ἦν ὠνίωρ cum dicunt, πλὴν ἀμὴν ἰntelligamus. vt Aesch. ἤ τι μάρτυρα, καὶ γὰρ ὅδε φησὶ ἀξίας ἐκασορ ἦν κτημάτων ἀπεδίδοτο. Sic διὰ τρίτης, tertio die apud Galen. sæpe. Et, πλὴν πρῶτον, prima potione, & à principio. Idem in pri. ad Glaucon. ἀρεξάμενε δὲ πεπεσθαι, ληπτόρ ἢ ὑδραὶ καὶ ὀλίγορ πλὴν πρῶτον διδόναι. Idem, ἐλλείβετορ ἰδουκὸρ διδόναι πλὴν πρῶτον, μιγνύτα ἔραφανίωρ. Aristotel. in septimo Politic. πορὶ οὖν πλὴν πρῶτ' συμφέρεται ποιεῖσθαι πλὴν ἐπιμέλειαν τρυφῶν. id est κατ' ἀρχῶν, & à prima ætate puerorum. Et πλὴν ταχίσω, primo quoq; tempore, q̄ primum. Demosth. πρὶ σεφάνω, καὶ τὸς ὄρκω λαβῆρ τε παρ' αὐτορ, ἢ δούω πλὴν ταχίσω ἐπὶ τὰς ὠμολογημέναις σωδῆκαις. πλωάλλωρ ἢ gnificat μάτ', ματαίωρ, καὶ ἄλλωρ. Idem, εἶτα πλωάλλωρ ἔνταυθα ψηφίζεσθε. Plato in Politic. Ἄλλὰ μὴν τὸτό γε ἐκ ἀνετέρ. & οὐκοῦν δ' ἢ κατὰ γε πλὴν ἐμῶν, certe quidem mea opinione non remittendum. Et in Philebo, τὰς δὲ ψδω δῆς ἠδονὰς ἔα κατὰλλον τρόπορ ἔν ἡμῖρ πολλὰς καὶ πωλλὰς ἔνυσαστε καὶ ἔγγιγνομένωρ λεκτέωρ. πρ. πῶρ γὰρ ἐκ, ἔπρ γέ ἐσι. & ἄλλ' ὃ πρῶταρχέ ἐσι κατὰ γε πλὴν ἐμῶν, mea quidem sententia. vt alibi, κατ' ἐμῶν δόξαν. ἀλλὰ μὴν ὀργίζεσθε. ἔν τῇ ἑαυτῷ, γε ἢ δυνάμει καὶ ἡμῶν ἔν τῇ ἑαυτῷ, δ' ἠλά ὅτιρ ἀγαθὰ ὄντα. ἔρ τῇ ἑαυτορ, ἢ patria sua. Simile apud Aeschinē ἤ τι μάρτυρα, εἰς πλὴν νῶν & διέλιπον, in hodiernum diem. Simile est τὸ ἐμῶρ apud Platonē in Timæo, καὶ τὸ μὴ ἐμῶρ ἐδερ θανμασῶρ, ἀλλὰ πλὴν αὐτορ δόξαν ἔλαφα, ἢ πρὶ ἦν πῶλα γερονότωρ, ἢ πρὶ νῶν ὄντωρ ποικῆρ. Et quidem quod ad me pertinet nihil mirum est hoc me efficere non posse. id est τὸ ἐμῶρ μέγρο. Synes. κατ' ἐμῶ τὸ γ' ἐμῶρ ἔωσ' ἄρ χαίρειρ αὐτορ. Cum dicunt etiā σπαρτιάωρ pro agro spartano, subintelligimus χῶρων. Plutarch. in Apophth. Δρηνυλλιδῶρ πρῶτ' ἐξ πλὴν στρατίωρ ἐπὶ φησὶ παρὰ τῶν ἔχοντορ, ἐπέμφθη πρὸς αὐτορ πρὸς βουτῆρ Athen. ἢ δὲ πωνορμῆρ τ' Σικελίας πᾶσα κῆπτορ πρὸς αγορῶντα. id est ager panormitanus. Sic πικλῶρ, picenus, Plut. Et μεγαρικῆ, ager megarenfis. Idem, καταλιπῶρ δυνάμειρ ἔν τῇ μεγαρικῆ. Xenoph. ὁ μὲ δ' ἢ τὸ λοιπὸρ τῶρ ἔλασι στραπεδῶσάμωοι, ἢ γορ καὶ ἐκασορ πλὴν βιδυιδῶσῶν δὲ ὄρανῆ φησὶ μεγαρίδωρ, τ' βοιωτῶρ ὅτιρ ὁμορ. Greg. εἰς βασιλ. καὶ ἔτεπορῶτε πρὸς αὐτορ, ἐχ ἢ περιχωρ ἔρο μόνωρ, ἀλλ' ἢ φησὶ ἢ ὑπὲρ ἔρο. Xenoph. ἔρ τῇ τε πωλεμία ἢ ἔν τῇ εἰλία. In hostico & in pacato latine dicitur. Sic ἐώα pro orientis regione. Idem εἰς Ἀθανασ. κατὰ ἔρεχα ἢ Ἄγυπτον. ληζέτ' ἢ Συρίωρ τῶρ κρᾶτ' ἢ ἀσεβείας, ἐπιλαμβάνετ' ἢ ἢ τ' Συρίας ὅσορ ἐδύατο. Vtitur & Aristotel. ἔν τῶ πρὶ κόσμω. τὰμα, res mee, mea ratio. Synes. ἄκωρ ποίνω ὡρ ἔχει τὰμα. τὸ ἡμέτερορ, dicunt nos. Galen. lib. ix. Therapeu. τὸς ἢ οὖν πωλλὰς τ' ἰατρῶν, ἐδεν θαυμασῶν ἀμειλισῶν τὰς ἡθωρ, δόξωσῶν μᾶλλον ἢ ἀλιθῶν πωρδᾶσῶν. τ' δ' ἡμέτερορ ἐχ

Ἄξία
Διὰ τρίτης
πλὴν πρῶτον
πλὴν ταχίσω
πλωάλλωρ
ἤ τι ἐμῶν
ἔν τῇ ἑαυτῷ
τὸ ἐμῶν
τὰμα
τὸ ἡμέτερον

ἢ ἔχα, nos vero aliter rationē nostrā cōparauimus. nostra autem ratio aliter cōparata est. Hoc τ' ἐμῶρ dicere potuit, & τ' κατ' ἐμῶ. Greg. τὸ κατ' ἐμῶ. in. ii. ἤ τι ἰαλ. ὅτε τ' ἐσίω θεῶ πωρπῶρ ἢ νῶρ ἐχῶρσῶρ ἢ φωνῆ πρὶ ἔλαβῶρ, ἀλλ' ἔκ ἦν πρὶ αὐτ' σκίαρχωσῶν τὰ κατ' αὐτ', ἀμυδρῶν ἢ να ἢ ἀδενῆ ὃ ἄλλω ἄπ' ἄλλω τὸ κατ' αὐτ' φωνῶσῶν συλλέγῶν. τὸ ἤ τι ἢ θεῶρ dixit pro deo. κατ' ἐμῶ etiam significat e viribus meis, & pro meis facultatibus. Synes. ἐγὼ δὲ πωλλὰς ἄρ δαμάτῶρ ἀντὶ τῶσδε τ' λητῶρ γῶρ εἰλόμω. & τ' κατ' ἐμῶν ἔναι τ' κόσμωρ ἐλογίζόμω τ' πρῶταματῶρ. id est consentaneū mihī & pro facultatibus meis. Lucian. ὅν γὰρ κατ' ἐμῶ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτορ. Interdū ἤ τι θεῶρ sic dicitur, vt ἤ τι τύχλω, & ἤ τι δαίμονω. hoc est instinctu diuino, diuinitus. Plato in Euthyd. κατὰ θεῶρ γὰρ ἢ να ἐπυχορ καθίμω ὃ ἔνταυθα ἔπρ σνμε ἔδῶρ. Synes. ἀντὶ τ' σῶν δῆρ, id est diuina benignitate, σοὶ τ' ἄρ ἤ τι θεῶρ γήμοιτο συγγενέωρ ἢ ἡμῖρ πρὶ τῶτων ἢ πωλλοῖς ἔμενορ ἐδύσῶρ, Tibi deo beneuolēte, & si deo visum fuerit, cōtinget tibi aliquādo. Demosth. κατὰ τύχλω ἢ να ἢ δαίμονω, forte fortuna. Δαίμονω enim fortunā vocabāt. Plut. ἐδῶρ τ' τ' μεταβολῶν τ' δαίμονωρ. Idem, ὅδε τ' νῶν, ἀλλὰ τ' πῶλα δαίμονω ἀνάξιορ. Synes. εἶνωκε πωλλῶ πρὸς τὰ πῶ ὀράκηρ χωρία, ἐκεί δὲ διαλλαχῶσῶ μῶρ πρὸς τ' τύχλω. ἔδ ἢ σοὶ εἰλία πρὸς δαίμονω, σύσπῶρ αὐτῇ τ' νεοίσῶν. Significat & cuiusq; geniū prestite, fortunæ cōciliatorem vel bonæ vel aduersæ. Plut. in Cef. ὃ μὴ τῶ μέγωρ αὐτ' δαίμονω ἢ πρὸ ἢ εἶον ἐχρῶσῶ, ἢ πωλλὴ ἔν τῶρ ἐπικολῶσῶ. Vnde δὲ δαίμονω & κακοδαίμονω διέτι. Dinarch. εἰ μὴ οὖν ἔδ δῆ πλὴν πόλιρ φησὶ Δημοθῆνῶρ πρῶρ ἢ ἀτυχίας ἀρῶ λανήρ, ἢ να μᾶλλον κακοδαίμονω μῶρ, (ἔ γὰρ ἔχω τὸ ἄλλο ἔπω) ερῶκτέωρ ὅτι τῶ συμῶ εἰνῶσῶ. Athen. de adulatoribus loquēs, ἔπρ τῶ κατ' ἐκᾶσῶ ἡμέρω ὅποτε μέλῶ λωὶ δὲ πρῶρ ἔπρ τῶρ πρῶτῶρ, χωρὶς ὄνομαζῶρ τῶ δαίμονω τ' βασιλέωρ, ἐμπλήρῶ σίτῶ ἢ τ' ἄλλωρ ἐπιτῶ δῶρ. Cicero de Vniuersitate lares τὸς δαίμονωσ ἔν τῶ, Si modo, inquit, hoc recte cōuersum videri potest. vnde lar familiaris cuiusq; domus dicitur, quem peregre redeuntes antiqui salutare solebāt, vt est apud Catonē de Re Rustica. τὸ θεῶρ αὐτῶ ἢ τὸ δαίμόνωρ cū dicebant, deū supremum, diuinitatemq; mundi moderatricē intelligebāt. Greg. πρὶ θεολογίας, τί γὰρ πρὶ ἢ πρῶτῶ τὸ θεῶρ, ἔπρ ὄλωρ τῶσ λογικῶσ πωσῶν ἐφῶδοις; Athen. lib. xiii. πλὴν δὲ δυνάμω ἐπὶ τ' κημῶρ ἀπαρῶ μῶρ ἐπῶρ, ὡρ δὲ καίωρ ὅι πολλοὶ καταφρονῶσῶ τῶ θεῶ, ὅτε ἐγὼ τ' γήμορ μῶρ μοι ἀνδρῶ σῶσῶ, πωσῶ τῶ χάριτῶ πρὸ τ' δαίμονωσ λαμβάνω. Quare Demosth. ἔν τῶ πρὶ πρῶτῶ post deos τὸ δαίμόνωρ, vt maius numen dixit, ὅτ' τῶτῶρ ἢ ἐδῶρ ἔσεται τ' ἑαυτῶ κηχαρισμῶρ ἢ μῶρ. οἱ θεοὶ δὲ ἔσων ἢ τ' δαίμόνωρ. Philosophi etiā deos cū dīcebant, numina vulgī opinione cōsecrata significabāt: Deī vero appellatione vnū intelligī, supremūq; numen dignū esse censebāt, cuius imperio & potestate omnia administrarent. Id cum Macrobius docuit, Memorable dicitū Platonis.

κατὰ δαίμονω
κατὰ θεῶν
κατὰ δαίμονω
κατὰ δαίμονω
κακοδαίμονω
δαίμονω
τὸ δαίμόνωρ
τὸ θεῶν
θεοὶ ἢ θεοὶ
Memorable dicitū
Platonis.

πλάτωνος Δόξα πρὸς Νειβ. *Ἐν ἑξῆσι λέγει, ὅτι ὁσας εἶναι μὴ, οἰμῶν μὲν σε μεμνησθαι, οἰμῶν δ' εὐνοίας ἡσυχίας πάντων προσερχε ἴσως.* **Et infra,** τῆς μὲν ἀποδείξεως ἐπιστολῆς Νειβος ἄρχεται, Νειβὸς δὲ εἶπεν. **de quo ipse alibi** δι' ἀνιγμῶν ἕτως ἀποφάνεται. **Interrogatus enim a Dionysio** πρὸς εἶναι τὸ πρῶτον φύσεως, **id est de natura dei,** ita respondet, ὅτι γὰρ ἔχει πρὸς τὸν πάντων βασιλέα, πάντ' ὄντι, καὶ ἐκείνους ἕνεκα πάντα, ὅτι ἐκείνο ἀλλοτρίων ἄπάντων ἴσως καλῶν. δόξασον δὲ πρὸς τὰ δόξασον, ἡσυχίας πρὸς τὰ τριτοῦ, ἡ οὖν ἀνθρώπων ψυχὴ πρὸς αὐτὰ ὁρέγεται μαθίτην ποτὶ ἅπαντα ὄντι, βλάπτουσα εἰς τὰ ἀνομοσύνην, ὅταν ἴκανῶς ἔχει. **Conuenit autem illud quod dicit,** καὶ ἐκείνο ἀλλοτρίων ἄπάντων ἴσως καλῶν, **cum iis quæ differuit magnus Dionysius querens,** τί τὸ κακὸν ὄντι, καὶ ἐκ τίνων ἄρχεται ὑπέστη, ἡσυχίας ἢ τίνων ὄντων ὄντι. **Cuius summa eò tendit,** indeq; hoc colligitur, ὅτι κακὸν ἐκ εὐνοίας εἶναι, ἀλλ' εὐνοίας τῆς ἀνομοσύνης, ὅταν ἀνομοσύνην, ἡσυχίας πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐσομένη. **Quare & ἀνομοσύνη ἡσυχίας ἀνομοσύνην εἶναι,** **id est nec causam antegressam habere,** & **definitio ne vacare.** **Cuius causam nos his verbis eius addemus,** ἡσυχίας πρὸς τὰ πάντων φοιτῶσα, πανταλῆς ἀγαθότης, ἡ μὲν μόνον χωρεῖ ἴσως πρὸς αὐτῶν πανταλῶν ἐσιῶν. ἐκτείνεται δὲ ἄρχεται ἴσως ἑκάστη, τῶν μὲν ὀλιγῶν παρῶσα, τῶν δὲ ὑπερβύλων ἀλλοτρίων δὲ ἑκάστης, ὅτι ἑκάστη ἀνομοσύνη μετέχει δύνανται ἴσως ὄντων. ἡσυχίας τὰ μὲν πάντων τὸ ἀγαθὸν μετέχει, τὰ δὲ ἀλλοτρίων ἡσυχίας ἐσέρηται. τὰ δὲ ἀνομοσύνην ἔχει τὸ ἀγαθὸν μετὰ ἴσως. ἡσυχίας ἄλλοις κατὰ ἑκάστην ἀπὸ ἡσυχίας παρῶσα. **Quæ verba postrema ita vertenda censeo,** ἀλλ' ἡσυχίας ἡσυχίας **conditione bonum inest.** hoc enim apud eum significat ἀπὸ ἡσυχίας, **vt alio quodam in loco,** ὅταν πρὸς τῶν εἰς τὸν ψυχῆς ἡσυχίας ἀνομοσύνην ἔχουσι, καὶ τὰ εἶσα καὶ φυτὰ κατ' ἑκάστην ἀπὸ ἡσυχίας εἰς τὸ ζῆν, **quin & animantes & stirpes extrema vitæ nota viuendi sunt participes.** hoc est in extrema classe sunt viuentium diuinitus. **Rurfus εὐνοίας πρὸς σοφίας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀνομοσύνην αὐτὰς εἰς ἄνευ ἀμαρτῶν σκοπῆς, εἰς σοφίας ἀπὸ ἡσυχίας, φήσας, id est a sapientia longa intercapedine manātes.** **Est enim ἀπὸ ἡσυχίας, significatio propria extremus vel soni vel vocis pulsus.** & **quo longissime tenor soni permeare potest,** illic est ἀπὸ ἡσυχίας, **velut extrema resonantia.** vnde ducta metaphora verbi theologici. **Plato autem alibi de deo ita scripsit,** quod & orthodoxiæ conuenientius est, & **ad intelligentiam apertius,** ad tres amicos scribens, **παντί τῶν πᾶσι ἐπιστολῶν πάντας ἡμεῖς τρεῖς ὄντας ἀναγνώσασθε, ἡ μάλιστα μὲν ἀδελφοί. εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινή. κατὰ δύο μὲν ὡς δύνανται μάλιστα πρὸς ἀνεύ. καὶ εἰς τὸν ἡμεῖς σωφρονική ἡσυχίας νόμος κυρίως, ὅτι δὲ δίκαιον, ἐπομνηστικῶς ἀποφάνεται ἡμῶν σφ, καὶ τῆς εἰς ἀδελφῶν παρῶσα, ἡσυχίας τὸν ἴσως πάντων Νειβὸς ἡγεμόνα ἴσως τὸ ὄντων ἢ ἴσως μελλόντων. τὸ ἡγεμόνος δὲ αὐτὸς παρῶσα κύριον. ὅτι εὐνοίας ἐπιστολῶν μὲν, εἰς ὅμοια πάντας σαφῶς εἰς δυνάμιν ἀνθρώπων δύνανται μόνων. **Qua sententia vt in prisca theologia nihil dici orthodoxo potuit de patre deq; filio oim pductore & creatore: nec illiciti germanæ beatricisq; philosophiæ ab****

ἀπὸ ἡσυχίας

Platonis sententia de deo.

externa philosophia referrí potest ad verę philosophiæ studiũ aut suauius, aut magis admiradum ab hominibus salutaris doctrinæ studiofis. cum alioqui multa ab eodem auctore seligi possunt ad piarũ virtutum cultum, amoremq; alẽdum: nec vero ad veritatis inuestigationem consecrandam, ab villo antiquorũ cieri, & informari perinde animus potest, vt mea est opinio. vnde tamen prisca literarum eruditio auocare & auertere vulgo existimatur, culpa vtiq; nostra, qui scopum huius instituti non eundem cũ diuino illo philosopho intuemur, atq; etiam cum iis nostrarum partium philosophis, qui encyclopædiã olim seruire orthodoxiæ docuerunt. **Est etiam attica βαρβαριολογία,** cum dicunt μεγάλης προσίτης ἢ κωθωνίζουσα. & γλυκῶν pro vino dulci dicunt. **Aristotel.** διὰ τί ὁ γλυκὺς ἢ ὁ ἄκρατος ἢ ὁ κυκῶν μεταξὺ κωθωνίζουσα ἢ τῶν ποτῶν, νίφεον ποίεσι, ἡσυχίας διὰ τί ἡσυχίας μεθύσκον, οἱ τῶν μεγάλων κωθωνίζουσα. **Est** κωθωνισμὸς, liberalior potio & plenior. **Idẽ sect. sexta Probl.** ὀλιγοσιν κωθωνίζουσα τῶν κωθωνισμῶν δέρες. τὸ μὲν ὄλως, τὸ δὲ μάλλον. ὁ μὲν ποτὸς θέρους, διὰ τὸ εὐκωθωνισμῶν εὐροτήτα. **Athen. lib. xi.** τὸ μὲν κωθωνίζουσα διὰ ἡσυχίας ἡμῶν, δοκεῖ μοι ποιεῖν ἡσυχίας ἢ τὸ σώματος κάθαρσιν ἢ εἰς ψυχῆς ἀνεσίτη. **Idem,** πρὸς δὲ τὴν κωθωνίζουσα, καὶ ὅτι ἡσυχίας σίμος ὄντι διὰ τὸ κωθωνισμῶν, μνησθήσεσθε ὁ ἀθλιώτης φησι. **Quare κωθωνίζουσα interdum ἀντὶ τὴν μεθύσκουσα ponitur.** Ἀκροθώρακες autem dicuntur, qui ἀκροθώρακες leuiter appoti sunt, quasiq; pectore tenuis vino imbuti. **Aristot. in Probl. sect. tertia,** διὰ τί ἐκ τῶν σφόδρα μεθύσκον, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλλον. **Idem,** οἱ δὲ ἀκροθώρακες κρῖναι μὲν διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθναίμεν. κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νίφεον. **Plut. in tertio Sympos.** τῶν δὲ ἀκροθώρακων ἢ διάνοια μόνον πετάρων, τὸ δὲ σώμα τῶν διανοίαις εὐπηρετῆρ δύνανται, μίτω βαβαρισμῶν. **Xenoph.** ἔπειτα γεμῶν ἐτέτακτο αὐτῶν δὲ εὐροθῶμα, πῶν μὲν σωτηρωτάτων πρὸς τὸς πλεμῖες ἐκ ἡγε. **λέπειτα εὐροθῶμα dictio ὁδῶν.** **Isocr. in Paragr.** πρῶτον μὲν πῶν δύνανται εἰς ἀμειψοβητοῦτες, ἀλλ' ἐπὶ ἡσυχίας ἐπετρεφέμεν, ὡς πρὸς ἀποπορ εὐροθῶμα ἐπὶ εὐροθῶμα. **εἰς τὸν Νικόμαχον εἰλετο διατηρητῶν, ἀλλὰ πολὺ μάλλον εἰς πρὸς τὸ πρᾶγμα ὁμολογηκῶς, πρὸς τὸ διατηρητῶν διεφέρετο. (Hic deest substantiuũ ἐπιλημασι, vel aliud.)** **Iam primum vos animaduertere hoc oportet,** q; arbitriũ pepigimus super re non ambigua, sed plana certa. **Aristotel. in viii. Ethic.** εἰσικε δὲ κατὰ πρὸς δὲ δίκαιον ὄντι διατηρητῶν, τὸ μὲν ἀρχαίον, τὸ δὲ κατὰ νόμον, καὶ εἰς τὸ ἡσυχίας σίμων ἐπιλημας ἢ μὲν ἡσυχίας, ἢ δὲ νομική εἶναι. **Et paulopost,** εἰς δὲ ἡ νομική μὲν, ἐπὶ εὐροθῶμα, ἢ μὲν πάμπαν ἀγοραῖα, ἐκ χερῶν εἰς χεῖρας. ἢ δὲ, ἐλθῶν εὐροθῶμα, εἰς χεῖρας. καθ' ὁμολογίαν δὲ τί ἐντὶ τίνων, **Legalis amicitia est certis legibus contracta,** partimq; plane circũforanea, de manu in manu, partim liberalior, in diem prestita fide, cũ eo, vt pacto constituatur quid pro quo prestadũ sit. **Quare ἐπὶ εὐροθῶμα nō tātũ certis cōditionib; legibusq; significat: sed etiã nō gratuito.** **Idẽ,** ἢ δὲ ἡσυχίας εἰς ἐπὶ εὐροθῶμα, ἀλλ' ὡς εὐροθῶμα δωρεῖται, ἢ ὁ δὲ δύνανται εὐροθῶμα. vbi subaudiendum εὐροθῶμα, ἢ εὐροθῶμα. at moralis legibus

ἔμπεδοκλῆς εἰς τὴν λέγῃ δμοιογύμνω τῆσφ λόγῳ, τόγῃ ἑσῶτον, hac quidem certe in parte, duntaxat in hoc loco, sequitur enim, ἀλλ' ἔπειθ' ἔτορά πῃ, & καλῶς. **Synef.** ὅτ' γε τῶν πρεσβυτέρων ἡκίστων, quantum quidem a maioribus vel senioribus audiuimus. **Greg.** ἔτι δὲ ὄσιν ὅτ' ἐμὲ γνώσκουσιν, ἢ ὅσιν τοῖς κτίσμασι. **Lucian.** ὅτ' γε καμὲ δρᾶν, Quantum quidem cernere possum. **Plato in Phædo. de morte Socratis loquens,** ἵσει ἐγκαλυφάμεν ὁπέκλαον ἔμαυτ', & γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε, ἀλλὰ πῶς ἔμαυτῳ πύχλω, οἷον ἀνδρὸς ἑταίρου ἐσερμηλεύσῃ. **Hic logizómwos, vel quid simile subaudiendum.** **Xenoph. in septimo παιδείας,** ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἀπὸρ ἀπὴφ, καλοκτέρω πῶς π γωαῖκα οἷον ἀνδρὸς σοροῖτο. ἢ τ' ἀνδρα, οἷον γωαῖκα κατὰλιπῶρ, ἔκ' ἔτ' ὄφοιτ'. **Demosthen. daκρυῖσαι ἔφη καὶ δ' ἕραδῃ τῆ ἑλλάδα ὡς διακρίτῃ, reputans statum Græciæ calamitosum.** **Demosthen.** πρὸς πρῶτα. τί γὰρ δὴ τῆ μυροκλέα μὲν ἐκρινας, ἐπὶ πρῶτ' ἔτ' μετὰλλα ἐωνημύων ἔκοσιρ δὲ ἐλέξε δραχμὰς παρ' ἐκάστῃ, ἢ κίφσοφῶν τα γσαφῶν ἰδῶρ ρημάτων ἐδῶκαε, ἐι τρισίρ ἡσρορ ἡμέρας ἐπὶ πῶν τράπειαν ἔδῃ κερ ἐπὶ μνάε, **vel hic aliquid subaudiendum. vel ἐι ἀντὶ τ' ὄτ' ponitur** ἢ δ' ἰδῶ. **Idem in eadem,** καὶ τοῖς ἀραδῶας ἡμῖν ἀπὴγνελερ, ὡς ἔχαρορ ἐι προσέχει τοῖς πρᾶγμασι ἢ δὴ ἢ ἄθλωαίω πόλιε. **Idem,** οὐδ' ἐδάκρυσεν ἐπὶ ταῦταε ἀι ρίνης πῶν ἑλλάδα, ἐ πρῶτ' οἷοε συμμάχοιε ἢ τ' πρεσβέων ἡβρίζοντα. **Synef.** ἐγὼ δὲ παρακαθῆμῃνοε δ' παλαμναῖον βαλάνουον τῆ παρακατὰθῆκῃ τῶ ξένε, ἐκλαου (ὡε δῖδεν ὁ ξένιοε) ἔκ' ἐ πενησῖοίμῃ, ἀλλ' ἐ ὁ θραξ ἀκρορῃοιτ' ἔτ' ρημάτων. **Gregor.** πρὶ θεολογίαε, de sole loquens, πλέον τῶν ἄλλοε ἀσέρας ἀκρορῃῶν φαυδῶ πῶ, ἢ ἡνεε ἐκείνων ἑτέρεε. ἀπόδραε δὲ οἰ μὲν ἀνδράμπεσιν, ὁ δὲ ἡδράμπε. **ἀπόδραε δὲ. id est, cuius rei demonstratio est.** **Demosth.** πρὶ πρῶτα. οὐ δ' ἀιχίνοε ἡπέρ τ' εἰρήνε κρινετα, οὐ. ἀλλ' ἢ εἰρήνε δ' ἀιχίνῃ διαβέβηκα. σημεῖον δὲ ἐι δ' & cætera, eius autem quod dico argumentum est quod sequitur. **Simile est** τικμῆρορ δ', quod pro eodem ponitur. **Aristotel. in principio libri primí de anima,** τῶν καλῶν καὶ ἡμῶν πῶ ἑδῃσιν ἡπλαμβάνοντε, μάλλον δ' ἑτέρων ἑτέρεε, & cætera. **Hoc nos existimantes omnē scienciā vnā esse rerum honestarum & præstantium.** **Idem,** πάντῃ δὲ καὶ πάντωε ὄσῃ τῶ χαλεπωτάτωρ λαβῆρ ἡνὰ πῖσιρ πρὶ αὐφῃ, **Visquequaq; autem vnum est difficillimorum, compertam habere probationem de anima.** **In his exemplis deest** ἐν ἡ ad plenum sermonem. **vt in principio secundi, λέγομεν δὴ ἐν ἡ γένεε τ' ὄντωρ τῆ εἰσίαν. vbi nihil deest.** **Sic apud Demosth.** ὅε γὰρ ἑαυτ' τάεεε τῶ ἀπισούτωρ ἐναι φιλίπποφ, ἡντ μὸλοσε καὶ πρῶδωκε, πῶε ε ἡλ λάκιε ἐδ' ἔτ' ἔτ' ἀρλωλένα. **hoc est** ἐνα ἐναι τῶ ἀπισούτωρ. **Idem,** οὐ δ' αμῖ πῶτῃ μεδίαε τῶ σωηδομύων δὲ ἡτάδῃ τῶ δῆμῳ. **Lys.** τῆε πρῶτῃε τάεεεε πεταγμύ, **In prima classe collocatus.** **Aristotel. in Probl. sectione quinta,** διὰ τί τὰ ἐπὶ πεδα κοπιασῶτῃε ἐγκατακῆδῃ τ' κοίλωρ ὄσῃ, **Cur loca plana molestiora sunt ad incubādū q̄ caua.** **vbi ὡεε subintelligimus, vel ἐφῶ. Que enim per infinitiuum efferuntur, interdum ὡεε accipiūt. vt ὡεε**

ἐι ἀντὶ τ' ὄτ'.
ἀπόδραε δὲ.
σημῆρορ δὲ.
ἐεκμῆρορ δὲ

λαβῆρ. **Interdum ἐφῶ καὶ ἐπὶ τῶ. vt alibi dictum est.** **Interdum τῶ ἐκτῆ τῶ λαβῆρ** πῆκῃ. **vt Greg.** διδῶσομῃ δὲ δὲ ἐπιδραμῆε ὄσορ εἰδέχεται, τῶ μὴ δοκῆρ ἐναι πρὶ τοῖ ἡνεε, μῃδὲ ὠλομῶτεροί τῶ δέοντ. **Idem,** ὀλίγα τῶ ἐγκυκλίωρ ὠλοσοφίεε, τῶ μὴ δοκῆρ πῶντάπασι τῶ πῶτῶρ ἀπέρωε ἔχῃ. **hoc est** ἐναι τῶ μὴ δοκῆρ. **Xenoph. in primo παιδείας,** οἰ γὰρ τῶ βασιλέωρ δινοχόοι, ἐπὶ δ' αὐρ εἰ δῖοσι πῶ ὠάλλω, ἀρῖσαντεε ἀτ' αὐφῃ τῶ κυάθῳ, ἐε πῶ ἀρισέρωρ χῆρα ἐγχεάμενοί κατὰρῶφῶσι. τῶ δὴ ἐ φάρμακα ἐγχείοιερ, μὴ λυσιτελεῖρ ἀντοῖε. **Interdum sine particula antecedente ponuntur.** **Xenoph. in Oeconom.** οὐκοῦν ἢ γωνίσοι σωθέυε καὶ σωδῆχετ; καὶ μάλιεάγε ἔφη ὁ ἰχομαχῶ, πῶ δ' ἡρακομῆε πρῶε τῶε δεεε γενέδα οἷον δῆ, & **quidem vota pro se faciens, vt proba euadere.** **id est** ὡεε ἐναι οἷον δῆ. **vt alibi dixit Aristotel.** ἢ μὲν οἷον μυρμῆκῶρ ἐργασία πᾶσιρ ὄσῃρ ὠδῃρ ἰδῆρ, **omnibus conspicua est.** **Plato,** σχεδῶρ γὰρ δῆκα ἐπει πρῶ φῃ εἰν Σαλαμῖνι ναυμαχίαε ἀθῖκετ δάλεε πρῆκῃρ ἄτωρ σόλορ, πῆμ φαντῶ δαρεῖε διαρῆδῃ ἐπὶ τῆ ἄθλωαίε καὶ ἐρετριεεε δὲ ἀνδρακροδισάμῃου ἀγαγῆρ, δάνατῃρ αὐτῶ πρῶφῶρ μὴ πρῶεον ἡ ταῦτα, **mittente ad hoc eum Dario, verbisq; conceptis mandata dante, vt Eretrientes cum Atheniensibus in seruitutem redactos ad se duceret, mortis illi necessitate inducta nī mandata perficeret.** **Plenus autem sermo erat,** ἐφῶ δὲ ἀνδρακροδισάμῃου ἄεε, ἢ ἐφῶ ἀγαγῆρ. **Aeschin.** ἢ κησιφ. ὁ δὲ ἀναπῆδῃε εἰ τῆ ἐκ κλησῖε δῖομῃνο πῶ ἄθλωαίωρ, ἢ ὡεε εἰοιε φεδῖεε εἰν ὄρολαβῆρ ἐργᾶε, καὶ εἰντορ κῆρ δημοδῆνεε, ἢ μῶν ἐ ἡε ἐρεῖ ὡεε ρῆ πρῶε φιλίππορ εἰρῖνω ρηῖεεε ἀπάεφῃ ἐε δ' εσομῶτῃρορ ὠδῃρ ὠμῃνοε τῶ τριχῶρ, **Iste autem in concionem proficiens Mineruam deierauit** (quam credo ipsam Phidias ideo fecit, vt in ipsa Demosthenes questuofas calumnias cum periuriis factitaret) **si quis extitisset, qui pacem cum Philippo faciendam censeret, haud dubie illum se capillo comprehensum in carcerem coniecturum. vel vt Latini loquebantur, obtorto collo tracturum in carcerem.** **ἐφῶ δὲ ἀνδρακροδισάμῃου** βῆρ ἀντὶ τ' ὡεε εἰν ὄρολαβῆρ εἰν αὐτῆ. ἢ μῶν autem δ' ὄντωε significat: **sed apponitur fere iuriurando.** **Demosthen.** καὶ ἢ πᾶδῶρ ὠμῃνοε ἢ μῶν ἀπολωλένα φιλίππορ ἀρ βῆλῃδε, **affirmabas iureiurando.** **Plato in Apolog.** καὶ ἢ ἢ κῶα ὡ ἀνδρεε ἄθλωαίω, δῆ γὰρ πρῶε ἡμῶε τᾶλῃδῃ λέγερ, ἢ μῶν ἐγὼ ἔπᾶ δῶν ἡ τῖετῃρ. **Conuenit & post interiectionem, & exclamationem.** **Idē in Euthyde.** ὡεε τῶ ἐφῶ ἐγὼ, ἢ μῶν καὶ δ' πρῶτῶρ ἡ ἡμῶν ἐφᾶν καλῶρ δ' ἐρῶ πῆα. **Conuenit & sponfionibus & expromissionibus.** **Demosth.** ἢ τιμοκῃρατ. ἐξῆνα αὐτῶ ἐγῃκτᾶε κατασῆσαι τ' ὀφῆματοε, ἢ μῶν ἐκτίσερ. **Cum futuro autem coniunxit, quia in futurum expromissio confertur.** **Idem alibi,** εἰναι κατασῆσαν ἡ τῶε ἐγῃκτᾶε ἢ μῶν ἐκτίσερ, ἀφῆδα. **Licere & liberum abire, si spōfores dedisset, qui soluturum repromitteret.** **Itaq; quod Cicero in Bruto dixit, Non me hercule repromittere istuc quidem ausus sum, amplius eo nomine neminem cuius petitio sit, petitu**

ἢ μῶν.

rum. και μα δ' ε' εκ ε'ωγε ποτ' εγγυαδ' πτολμκκα, η μιν εδ'ενα εκ ε'τι ε'γκλισηρ
 Ενεπιορκειν, τ'ε'τ' ενεκεν αυτ'ε, ε'γε λη' ε'γκλημα' ε'δ'ε. Ενεπιορκειν autem, & εν ορολαβειν ver-
 Ενεορολαβειν **ba sunt implicitam habentia loci certi reiq; significationem cum ipsa**
 & familia. **actione vel passione. vt αναρμυω, αναρμυω, ενδραζομαι, οδοκιμω, & simi-**
 Ενωχαιδ' **lia. Et quidem huiusmodi interdum significatio non primore attetio-**
 ne se promit legentibus. **Synes.** το δε ενδωχαιδ' τ'ε' δ'ι' α' ζε' ηδ'ικησεν, ε'πε
 ρημασιν, ε'πε σωμασι, βαρυθυμότερον η' ηδ'ικημυορ καθισκει, **Conuiuuis autem**
 indulgere, iisq; pecuniis ea comparare, quæ quis per iniuriam abstu-
 lit: atq; in eo corpore, quod iniuriam intulit, grauiorem iniuriam effi-
 cit. **Significare volens hominem post rapinam conuiuuis indulgentē,**
 fructumq; illatę iniurię percipientem, nec ante mortem pœnas de-
 disse. quod perq; graue est æstimatu homini iniuriam perpeffo. **Inter-**
 dum hæc verba pro simplicibus ponuntur, licet vberiore significati-
 onem habeant. **Thucyd.** in secundo, εν ο'ις ενδ'αμμοι'σ'α' πε' ο' β'ιος, η' εν'
 πελοπ'ισ'α' ξωμετ'ρ'η'θη. **Xenoph.** de Lycurgo, τ'ε'ω' πεθε'δ'ε' τ'ε'ς νομοις μαλιστα,
 ο'υς ενεργα'ε'ο' τ'η' πολ'ε'ι. **Synes.** ε'μ'ε' δ'ε' η' μεταξυ' λεγ'ηρ επιχηρα'ω'τ'ε'ς, αναδεικνυται
 ρεαμ'α'λλορ εκ με'σο'ς η' πολι'θ'ε'ς, ε' ενδ'ι'χ'ε'τ'α' ζε' ε'ε' κοινο'ν αυτ'ε' πα'σιν αναγνω'δ'ω'ι'α'.
 Ενωδοκιμ'ε'ν **Demosth.** η' σ'εφ'αν'ε' α'λι'ε'ρ, και' τοι' ο'τ'ω' τ'α' η' ε'λλ'ω'ν ενδ'οκιμ'ειρ απ'ε'κα'ε'ο' α'ρ'
 λω'λε'να' μα'λλον ε'το'ε' δ'ε' δ'ικαιο'ε'ς, η' κα'τηρο'ειρ ε'τε'ρε'ς. αν'τι' το'ι', ο'σ'ε' ο'δοκιμ'ειρ εν' το'ι'ς
 ενδ'ο'τυ'χ'ειρ. **Greg.** τ'α'ι'ς τ'ο'ι'α'υ'τ'α' ενδ'ο'δοκιμ'ειρ η' θε'ο'ε'σ'ε'ρ. **Aristid.** και' ε'δι' η' εν'
 ρε'σ'η'ς η' αυ'τ'η' ενδ'ο'τυ'χ'η'σ'α' το'ι'ς ε'λλ'η'σ'ι' πολ'ε'ω'ς, ανα'ρε'θε'σ'η'ς, ε'ζ'ε'νε'ε'ς ε'ε' π'λυ' ρε'α'ν
 απ'ε'μ'νη'μ'ον'ο'σ'α'ν. id est quæ aliquando se Græcis dedit vtendam, ita vt
 in ea feliciter agerent & viuerent. **Pauf.** in Atticis, η'ρ' Α'ρισ'τω'ρ Α'θ'η'ω'ν ε'
 ε'ν' μιθ'η'ρα'τ'η'ς η'ρε'σ'β'ο'θ'ε'ρ ε'ε' τ'α'ς πολ'ε'ι'ς τ'α'ς ε'λλ'η'ω'ι'δ'ε'ς ε'ρ'η'τ'. **hoc est** ε'ε' ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ.
 ενδ'ο'τυ'χ'ειρ **vel η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ. compendiosa est locutio. Xenoph.** in secundo **α'ρ'μ'η'μ'ο'ι'δ'υ'μα'**
 τ'ι' ε' ε'λλ'ο' η' **πωρ,** ε'α'ρ' ο'ω' ε'μ'ε' τ'α'υ'τ'α' η'ιο'υ'δ'η'σ'ι', ε'κ'ε'ιν'ε' μ'η'δ'ε'ρ β'ε'λ'ε'τ'ω'ρ γ'ι'γ'νη'ται; τ'ι' γ'α'ρ' α'λλ'ο' ε'φ'η'
 ο' σ'ω'κ'ρ'α'τ'η'ς, η' κ'ιν'δ'ω'δ'ο'σ'η'ς η'π'ο'δ'ε'ξ'ε'αι, σ'υ' μ'ειν, ρ'η'σ'ο'ε'ς πε' η'ε'ν' ε'ι'λα'δ'ε'λ'φ'ε'ο' ε'ιν'αι;
 ε'κ'ε'ιν'ε' ε'ε' φα'υ'λ'ε'ο' **Cui similis est illa locutio Celsi, Itaq; tum nihil nisi**
 continendus est æger. **Liuius,** Et illa nocte nihil præterq; vigilatum
 est. **Quintilianus,** Nihil aliud q; renuet. **Aristoph.** πολ'ε'τ'ω'ρ, το' ρ'η' αν'ελ'ε'
 γ'ε'ρ πολ'μ'ε'ρ η'μ'α'ς ο'ε' ε'ε' παν'τ' ε'ε' ε'ε' αγα'θ' η'μ'η'ρ δια' π'λυ' πα'ρ'η'ν;
 σχ'η'μα' και' **vbi subintelligen-**
 ε'ν'ο'σ' ε'λλ'η'σ'η'κ'ε' **dum** τ'ι'ς αν'α'ρ'ο'ι'το. **vel,** π'ω'ε' ε'κ' α'ρ' η'μ'ω'ε'ια'ς α'ε'ιο'ρ. **vel,** π'ω'ε' ε'κ' ανα'λ'ε'α'ε' με'σο'ρ.
Vt est illud Virgil. Me ne incepto desistere victam? & Ciceronis in
 Catilin. **Qzq; quid est, quod loquar? te vt vlla res frangat; tu vnq; te**
 corrigas; **Et Philip.** septima, Fauetas tu hosti; literas tibi ille mittat;
 tu eas lætus proferas; recites; describendas etiam des; **Xenoph.** in se-
 cundo **παι'δ'ε'α'ε'ς, εν' τα'υ'τ'α' δ'η' εκ'ε'ιν'ε'ο' παν'υ' ανα'θε'α'ε' δ'η'λο'ς ε'γε'νε'το,** ε'ε'πε η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ
 ε'αν' το'ρ, ε'δι' τ'υ'χ'η'ς, ε'ε' ε'μ'ε' ν'ω' κ'λη'θ'ε'ν'τα' δ'ε'υ'ρο' τυ'χ'ειρ; η'ε'ν' ε'γ'ω' ε'ε'ρ'ω', α'λλ'α' μ'η' φ'ρο'ν'ε'ζ'ε'ς, **se-**
 τ'η'ς τ'υ'χ'η'ς **cumq; ipse, infortunatum me, qui huc ad conuiuium vocatus sim.**
 ε'ν'τι' το'ι' ε'δι' τ'υ'χ'η'ς, φ'ε'ν' ε'δι' τ'υ'χ'η'ς. **Aristoph.** ε'ε' ζ'ε'ν', ε'δι' λε'π'η'ο'π'η'τ'ε'ο' η'η' φ'ρε'σ'ω'ρ

Gregor. η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ, **ti** γ'α'ρ η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ ε'ε' θε'ο'ρ, ε'ε'πε ο'λω'ε' τ'α'ι'ε' λο'γι'κα'ι'ς τ'ο'ι'σ'δ'η'ς
 ε'φο'δ'ο'ι'ε'ς; πο'τ'ε'ρο'ρ σω'μα, και' π'ω'ε' δ' απ'ε'ρο'ρ, η'ε'ν' α'ο'ρι'σο'ρ, η'ε'ν' α'ρ'η'μα'α'ζ'ο'ρ, η'ε'ν' ανα'φ'ε'ε'ς, η'ε'
 α'ο'ρ'ε'ρ, η' η'ε'ν' τα'υ'τ'α' σω'μα'τα; ε'δι' δ'ε' ε'σ'ια'ε'ς ε'ε' γ'η' αυ'τ'η' φ'υ'σ'ι'ε' σω'μα'τ'ω'ρ. η' σω'μα,
 μ'η'δ'ε' ε'χ'η' τα'υ'τ'α' ε'ε' ε'δι' πα'ρ'η'τ'η'σ'ε'ο'ς. **η'να** μ'η'δ'ε'ρ π'λε'ο'ρ η'μ'ω'ρ ε'χ'η' το' θε'ο'ρ, **Vtrum**
 etiam hæc corpora sunt? o licentiam hominum, quasi vero hæc sit
 natura corporum. **Vtrum** autem deus corpus non est, sed hæc supra-
 dicta potius? o crassos homines. **Si enim ita esset, quid deus nobis**
præstaret. **Et sequitur,** π'ω'ε' γ'η' σ'ε'π'η'ρ ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ, η' π'ω'ε' φ'ο'β'ε'ται ε'ε' εν' σο'ι'
 χ'ε'ι'ω'ρ συ'γκ'η'ο'θ'αι. **Quare locum inuersum esse censeo.** sicq; potius esse **Loc^o Gre**
legendum, η' σω'μα' μ'ειν, τα'υ'τ'α' ε'ε' ε'χ'η', vt conueniat cum sequentibus. **Pla** **gorii ani-**
to libro sexto de Repub. και' ο' γ'λα'ν'κ'ω'ρ μα'λα γ'ε'λο'ι'ω'ε'ς, Α'ρ'η'λλ'ο'ρ ε'φ'η, δ'α'μ'μο'ν'ια'ε'ς **maduertē**
 η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ. σ'υ' γ'α'ρ' ε'φ'η'ν α'ι'α'ε'ο'ρ, ανα'γκ'α'ζ'ω'ρ τ'α' ε'μο'ι' δ'ο'κο'ω'ν'τα' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ αυ'το'ρ, λε'γε'ν'ο'ν. αν'τι'
 το'ι' ε'ε' δ'α'μ'μο'ν'ια'ε'ς η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ, **vel,** ε'ε' Α'ρ'η'λλ'ο'ρ δ'α'μ'μο'ν'ια'ε'ς η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ. **quo modo posu-** ε'ε' Α'ρ'η'λλ'ο'ρ
tum, circumflectitur, illud autem acuitur. vt apud **Demosthen.** κα'τ'α' δ'α'μ'μο'ν'ια'ε'ς
 με'δ'ε'ι'ε'ς, και' τοι' π'λυ' τοι'α'υ'τ'η'ν τ'ρι'η'ρα'ε'ρ'χ'ια'ν ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ, πο'τ'ε'ρο'ρ τε'λων'ια'ν η'ε'ν' πε'ν'τη'κο'σ'ο' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ
 ε'ιν'αι, και' λε'η'ρ'τα'ξ'ια'ν, η' ε'ρ'α'τ'ια'ε'ς απο'δ'ρα'σ'η'ρ ε'ρ'μ'ο'π'η'ε' κα'λε'ι'ρ, η' ε'ι'λο'ζ'ι'μ'ια'ν. **Gregor.** ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ
 τ'ι' ο'ω' ε'δ'ε'α' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ αυ'το'ρ. **Xenoph.** in persona **Therame-**
nis, Α'ρ'η'κα'λ'η' δ'ε' κο'θο'ρ'ον' με'ν, ο'ε' α'μ'φο'τε'ρο'ι'ε' πα'ρ'ω'μ'η'νο'ρ ε'ρ'μ'ο'π'η'ε'ρ. ο'σ'ι'ε' δ'ε' μ'η'δ'ε'τε'ρο'ι'ε'
 ε'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ η'ε'ν' δε'ω'ρ, τ'ι' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ και' κα'λε'σ'α'ι' ρ'η'η'. ε'ε' autem δε'υ'τ'η'ρο'ν non
 modo **χε'τ'η'σ'ι'α'σ'ι'κ'ο'ρ est.** vt ε'ε' ε'δι' ε'μ'η'ς α'θ'λη'ο'π'η'τ'η'σ'ε'ο'ς, ε'ε' τ'υ'χ'η'ς. **sed etiam θα'μ'μα'σ'ι'**
κο'ρ. **Gregor.** in supradicta oratione, **τις** ο' δ'ε'σ'μ'ο'δ'ω'ρ η'δ'ω'ε' εν' νε'φ'ε'λ'αι'ε'ς. και'
 ε'ε' ε'ε' ε'ε' επ'ι' η'η'ν. νε'φ'ε'λ'ω'ρ. ε'ε' το' θα'μ'μα'σ'ι'ο'ρ. λο'γ'ω' κ'ρα'τ'ε'ρ'η'ν φ'υ'σ'η'ρ π'λυ' ε'ε'σ'α'ν. ε'ε' θα'μ'μα'σ'ι'ο'ρ
 ε'ε' ε'ε' εκ'χ'ε'ο'ρ επ'ι' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ πα'ρ'η'σ'ε'ο'ς ε'δι' γ'η'ε'. **Vbi oratio est defectiua.** subiecit
 enim **accusatiuum genitiuo.** ο' rei miraculum, naturam fluxam ver-
 bo dei cohiberi. **Sic Cicero pro Roscio Amerino,** O dii immortales,
rem miseram & calamitosam. ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ ε'δι' συ'μ'φο'ρ'ε'σ'ε'ο'ρ. **Iungitur & recto.**
Iulian. **Libanio,** ε'ε' λο'γ'ε'ο'ρ, ε'ε' φ'ρε'ν'ε'ς, ε'ε' σω'μ'ε'σ'ι'ε'ς, ε'ε' επι'χε'ρ'η'μ'α'τα, ε'ε' αρ'μ'ο'ν'ια', ε'ε' σω'μ'ε'σ'ι'ε' ε'ε' λο'σ'ο'ε' ε'ε' φ'ρε'
 θ'η'κ'η' (**Verba sunt admirantis orationem Libanii**) μα'κα'ρ'ιο'ε' ε'ε' λε'γε'σ'θ'η'ε'σ' η'ε'ν' τα'
 ε'ε'π'ω', μα'λλον δε' φ'ρο'ν'ε'ι'ρ ε'ε'π'ω' δ'ω'α'μ'η'ν'ε'ο'ρ. **Alibi,** ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ ε'ε'σ'ω'σ'μ'η'λο'ε' ε'ε'γ'ω'. **In** ο'μο'ιο'σ'α'
terdum sine casu, cum habet πα'ρ'η'τ'η'σ'ε'ο'ρ. **Gregor,** ε'ε' π'ω'ε' α'δ'α'κ'ρ'υ'τ'η' π'λυ' τ'ε'σ'των
 εν'ε'γκ'ω' μ'η'μ'η'μ'ω'. **Idem,** ε'ε' τ'ι'ε' ε'ο'ρ'ε'μ'ια'ε' δ'ο'δ'υ'ρε'ται π'λυ' η'μ'ε'τε'ρ'ω'ν συ'γ'χ'η'σ'η'ρ. **Virgil.**
O cohibete iras, ictum iam fœdus. **Idem,** O quæ iam satis ima dehi- **O**
scat Terra mihi; Cicero in prætura vrband, O dii immortales, incredi-
bilem auaritiã, singularemq; audaciã: nauem tu de classe populi
 Romani ausus es vendere? **Et ad Atticum libro primo, iam vero o**
dii boni rem perditã, noctes certarum mulierum pro mercedis
cumulo fuerunt, και' μ'η'δ'ε' ε'ε' η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ δε'ω'ρ. vel, η'ε'ν' μ'η'δ'ε' ε'ε' θε'ο'ι' πα'υ'α'γα'
 σο'ι, ε'δι' απο'λ'ε'α'ε'σ' η'η'ν η'ρε'σ'β'ο'θ'η'ρ η'ε'ν' συ'μ'φο'ρ'ε'σ'ε'ο'ρ, και' νυ'κ'τ'ε'ρ'η'ναι δ'η' ο'μο'ι'α'ι' ε'ε'ν'
 η'η'ν τ'η'ν ο'ν γ'ω'α'κ'ω'ρ, αν'τι' το'ι' μ'η'δ'ε'σ' η'η'ν ε'ε'ν'ε'ρ'η'μ'α'τ'ε'ο'ρ ε'ε'ρ'η'ον'το. **Idem ad eundem**
sine interiectione, Me miserum, cur non ades. **Idem alibi, Veni inquit**

Athenas Democritus, neq; me ibi quisq; agnouit. Constantem hominem & grauem, qui gloriatur a gloria se abfuisse. Terent. Scitum hercle hominem. hic homines profus ex stultis insanos facit. Cicero pro Milone, Miseros interdum ciues optime de repub. meritos. Et pro Caelio, Virtutem eorum, diligentiamq; cognoscite. in balneis delituerunt, testes egregios. deinde temere profiluerunt, homines grauitate praeditos. Idem nominatio iunxit, O magna vis veritatis. Cum autem inuocationi seruit deorum, in vocatio tatum poni solet. vt o Iupiter. o dii immortales. no etiam accusatio, quo modo nec apud Gracos. Demosth. προς Δεπίην. τὸ πρῶτον μὲν ὅτι τῶν ἑσσι νόμοις ὑπάρχον καλὸν ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἄφρονες, τὰς Δωρεὰς αἰς ὃ δὴ μὲν ἔδωκε, κυρίας εἶναι, δίκαιον δὲ γῆν ἢ θεοί. Idem. κατὰ Ἄριστοκράτη. εἴ τι ἐστὶν ἀνὸρ ὡς γῆ ἢ θεοί, καὶ φανερῶς πρῶτον μόνον, & cætera. Latini autem accusatio & recto vtuntur, vbi Graci genitio & recto, vt ex supradictis liquet. φεῦ idem pene significat, sed genitio iungitur. Greg. φεῦ φεῦ γυτῦθεν ἦδη τῆν ἀσειβῶν ἀζυμίας. Idem, φεῦ φεῦ ἀδενείας. Xenoph. φεῦ τῶν ἀνδρῶν. de homine loquens indigna nece perempto. ὅμοιοι & recto & genitio iungitur. Aristoph. ὅμοιοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλλω, δέλου. Idem in Pluto vtrūq; casum iunxit, ὅμοιοι τάλας, ὅμοιοι πλακοῦνται. τὸ τῶν πετράδι πεπεμμένους. Et rursus, ὅμοιοι δὲ κωλῆς ἦν ἐγὼ κατῆδιον. Et rursus, ὅμοιοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσθαι κερκεμμένους. Lucian. ὅμοιοι τῆν κημῶν, ὅμοιοι τῆν ἀγρῶν. Ponitur & sine casu. Synes. in principio epistolæ, ὅμοιοι τί δὲ ὅμοιοι θνητῶν πεπόνθαμεν, heí míhí. heu me miserum. Inde ὀμώζω εἴημα, quod significat pœnas pœdo, supplicio afficio, me pœnitet facti. Xenoph. in secundo ἐλλωιωῖς, de morte Theramenis loquens, λέγεται δὲ καὶ ἐν εἴμα καὶ τῶν αὐτῶν. ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος, ὅτι ὀμώζω εἴμα μὴ σιωπήσειεν, ἐπιφύετο, ἐν δὲ σιωπῶν, ἐκ ἄρα ἐφῆ ὀμώζωμαι. Sic apud Aristoph. ὀμώζω, hoc est no impune feres. Inter Epistolas Diogenis vna extat cuius est initium, Διογένης τοῖς καλυμμένοις Ἑλλήσιν ὀμώζω. quod male precantis est, ἀντι τῶν ἀμωρεῶν, vt ex sequentibus apparet. Proh etiam cum inuocationi dei seruit, vocatio non accusatio iungitur. Cicero in secunda Antoniana de nece Cæsaris loquens, Quæ enim res (proh sancte Iupiter) non modo in hac vrbe, sed in omnibus terris est gesta maiorē τῶν γὰρ ἡ πρῶτον αἰὲν ἢ θεοί, ἐκ δὲ οὗ ὅτι δὲ πλάω λέγειν πῶς τε γειόμενον. Plautus. Proh fidí Thebaní ciues. Verba sunt vapulantis, & fidem implo rantis hominum. Virgil. Proh Iupiter íbit Híc ait, & nostris illuferit aduena regnis. vbi excandescens est. Alibi admirantis eodē modo constructū. In pœnulo, Proh supreme Iupiter, herus meus hic quidē est. iungitur & accusatio cū significat implorationē. vt Cicero in Lelio, Nā quis est (proh deorū atq; hominū fidē) qui velit vt neq; dilí gat, neq; a quoq; dilí gatur circūfluere diuitiis. Liuius, Proh vestrá fi

φεῦ.

ὅμοιοι.

ὀμώζω.

Proh.

dē ciues clamitās, arx ab hostibus capta est. Xenoph. in. iii. πάλαι δέ τις, καὶ μηδὲν αὐτῶν οὐδὲ ἄρμυλιε ἀπάγχε τῶν τε γυναικῶν, καὶ τὰς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθῆς. id est καταθῆς ὁ μηδὲν ὑπὲρ τῶν τῶν ἐκτίσας. Cuius similia exempla in verbo κατατίθημι ad τὰ ὅμοια, notauimus. Aristot. in secundo Oeconom. ἐκείνοι δὲ ὑπάρχοντος σίτου πάλαι, ἐφῆλίσαντο τῆν πόλιν πρῶτον αἰὲν τῶν ἰδιώτων ἢ σίτου τῆν τεταγμένης, certo precio cōstituto. vt ὠνέμαι, & similia. Lys. Νικῶ δὲ ἔπος ἢ πόλις διάκει, ὡς ἐν ἐλ ὠν ἔπει κλέπτεσιν ὀργίζεσθε. ἀντι τῶν ὑπὲρ ὧν. Simile vt ὧν ἔπαθεν ὀργῶν ἔχει. Idem ὧν ἔπαθεν κτλ. φίλωνος, καθεσῆκε δὲ τι ἔθος δίκαιον πᾶσι ἀνθρώποις, τῆν αὐτῶν ἀδικημάτων ὀργῶν ἔχει, ἢ μάλιστα ὀργίζεσθαι τῶν μάλιστα δωαμύοις μὴ ἀδικεῖν. id est pro íisdem maleficiis maxime succensere íis quos minime peccandi necessitas impu lit. Idem ὑπὲρ καλλίς ἰσοσυλίας, ἀ τῶν ὁ θεός ἐκ ἐπὶ σωτηρίας ὠπλοῦν δίδωσιν, ἀλλὰ τιμωρῶν τῶν γεγενημένων ἀσεβημάτων, τῶν τελοῦσιν νομὶ πρῶτον αἰὲν αὐτῶν ἡμῶν χεῖρῶν ὅτι ἐν βόλῳ. Thucyd. πρόκλημα γὰρ ἦν ἐμύνησθαι ὧν ἔπαθον, δικαίω τας πῶν βασιλείως χώρων. Idem, ἄμνητε οὐ καὶ τῶν τῆν Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὲρ τῶν πρῶτον αἰὲν τῶν ἐπὶ ἀνομιᾶ παθῶσιν ἀνταπόδοτε χάριν δικαίαν ὧν πρῶτον αἰὲν γεγενημέθαι. ἀντι τῶν ὧν πρῶτον αἰὲν. Isæus πρὶ τῶν κλειῶν κληῖς, ὀργισθῆς δὲ τῶν κλειῶν μοι, πάλιν ἐς πῶν ὑπορῶν Διοκλῆ καλέσσαι τῶν ἀρχόντων προσέταξε. Synes. ὅπως ἐαλώμεν τῶν πάθῶν. ἀντι τῶν ἡρήμων ὑπὲρ τῶν πάθῶν. Polyb. καὶ διὰ τῶν ἐδέου ὅτι ὅτι πρῶτον αἰὲν, τὰ ἐπιτήδεια ἔξωσιν, ἐκ ἐδέουσι κακουργῶντες κινδυνεύειν. id est ἀπὸ τῶν ὧν ἐδέου. Isocrat. in Paragra. ἐβελόμεν δὲ ἐν ὑμῶν ὁμοίως ἐμοὶ γινώσκοντες αὐτῶν, ἢ αὐτῶν μὴ τῶν ἀκρωλῶντων σωτήρεσθε, ἀλλὰ τῶν ὑπὲρ τῶν ἐφθονεῖτε. Demosth. πρὶ τῶν μεγαλοκλ. προσήκει δὲ τῶν πάλαι χάριν αὐτοῦς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑπὲρ ἡμῶν ἐς τῶν ἐχάτους ἐλθόντες κινδυνεύει, ἢ ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζεσθαι. ἀντι τῶν ὧν κωλύονται ἀδικεῖν. Est etiam illa locutio Atticorum compendiosa, cum obliquis casibus antecedentibus, oratio recto casu clauditur. vt apud Gregorium ἐς τὰ γενέθλια, τῆν ἰσχυροτέρης δέεται φαρμάκῳ ἐπὶ δαινοτέροις τοῖς ἀρρώσθιμασιν, ἀλληλοφονίας, μιχάμῳ, ὠπλοκίαις, ἀνδρομανίας, ὅ πάντων ἕκαστον τῶν κακῶν, καὶ πρῶτον, ἐδωλολαβῆσαι, & quod omnium malorum primum & extremum est, idololatria. ἀντι τῶν, καὶ ὅτι ὅτι ἕκαστον. Idem, ἰωάννης βαπτίζεσθαι, προσέειπεν ἰησοῦς, ἀγιάσωρ τύχῳ μετὰ καὶ τῶν βαπτιστῶν τὸ δὲ προσήκον, πάντα τῶν παλαιῶν ἀδάμ, ἢ ἐνθάδε τῶν ἑδάμ, Ioannes baptizat, accedit Iesus, fortasse vt etiam ipsum Ioannem sanctiorem reddat. certe quidem id, quod conspicuum est, omnem vetustum Adam, vt aqua obruat. Idem ἐς ἄγιον βάπτισμα, ἢ θηρίον ἤσπασεν, ἢ νόσος ἀπώλεσεν, ἢ ἢ ἐπὶ παραδραμῶν δὲ φαυλότατον, ἢ πότῳ πλεονάσας, & quod aspernabile dictu est, mica aberrans sustulit. Et ἐς ἄδωάσ. ἢ χεῖρα δὲ λαοθέντας, ἢ καλακεία δὲ λαοθέντας, ἢ ἀγνοία κλαπέντας δὲ μετρίωτατον. Synes. ὅτι διατρίβωρ καὶ λίψῃ καὶ πέμψῃ ὠπλοκίαις, δὲ ἀμαλφῆσιν ἐμοὶ ἀπὸ θράκης ἀπογίμων, id quod míhi preciosissimum est omnium, quæ ex Thracia importantur. Aristotel. in quinto de historia animalium, κύει δὲ θῆκοντα καὶ μίον, ἢ δὲ ὅτι ἢ

σχῆμα ἀπὸ κῶν.

πρὸς δ' ἑαυτὸν. Ipsius autē vrbis sitū cōmodū esse ciuibus optare oportet vt eue-
 niat, quatuorq; rerū rationē habere. πρὸς δ' προσῆκον significat prout
 cuiq; cōsentaneū est & cōueniēs. Isocr. i Areop. τῆς μὲν ταυτ' ἀπασιν ἀρνε-
 μύσης, τ' ὅ, πρὸς δ' προσῆκ' ἐκάσους id est κατ' ἀξίαν ἕκασ) ἡμῶσης, vt ibidē dixit,
 vel κτλ δ' προσῆκον, ἢ πρὸς ἡμᾶς φιλία, est amicitia q̄ inter nos intercedit.
 Idē πρὸς Δημοκ. ἀπέσαλάσσει τόνδε τ' λόγον, δ' ὄρον, πεκμήρι) ἢ τ' πρὸς ἡμᾶς φιλία.
 Idē in Paragr. μετὰ τ' ἔπαυρ' τ' δ' πρὸς ἡμᾶς ἀυτοῖς συμβόλαια, κριζέμεθα. Cōue-
 nit hęc particula permutatiōib⁹, & cōpēsatiōib⁹. Idq; cōuenit cū
 eo, qđ iā diximus, πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθ'. Aristot. in. iiii. Ethic. de militibus
 æra merentibus, ἔπιμοι γρ' ἔστι πρὸς τῶς κινδύους, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρ-
 δη καταλλάττονται. Idem in quarto, μεγαλοψύχου δὲ καὶ πρὸς ἄλλον μὴ δαύαδαι
 ζῆν, ἀλλ' ἢ πρὸς φίλον, δ' ἀδικῶν γὰρ. διὰ καὶ πάντες δι' ἀλάκεις θηζοιοι. Et in primo
 Politic. πολλὰ γὰρ ἔθνη τῶν βαρβάρων αὐτὰ τὰ χρίσιμα πρὸς ἄλλα καταλλάττονται.
 ἐπὶ πλείον δ' ἔθεν. διορ πρὸς στήρ' διδόντες καὶ λαμβάνοντες. Significat etiā pro-
 pter. Aristid. in Panath. ἢν δὲ ἀπασῶν ὑπὸ κἀροτάτῳ ἀρχῶν ὑπελαμβάνω, καὶ
 πρὸς ἢν ἡκιστ' ἀν' ἀμαρτεῖν ἀπαντὰ καδισάμην τὸν λόγον, τανύτω καὶ δὴ κρησο-
 μου, & cuius gratia si omnem orationem instituerō, minime me fal-
 sum iri ducō. πρὸς χάριν, ἀντι τῶ χάριτ' ἔνεκα. vt, πρὸς χάριν δικάζεσθ'.
 Isocrat. πρὸς Νικοκλέα de tyrannīs loquens, οἱ δὲ σωόντες αὐτοῖς, πρὸς χά-
 ριν ἀμιλῶσιν, ad emerendam eorum gratiam. Sic πρὸς χάριν ἐπέειρ, γν' ὅθ' ἔ-
 πορὶ ἀρίστης. Sic Plutarchus, πρὸς ἠδονῶν ἀρχῶν καὶ χαριζόμενῶν, de ambi-
 tioso magistratu. Aristotel. δι' ὅ γν' ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς πρὸς ἐπί-
 ρασιν καὶ χάριν ἐώδασσι πρὸς ἔπαυρ', id est odio vel gratia ducti. Demo-
 sthen. πρὸς ἔχθραν dixit, inimico animo. πρὸς ὀργῶν, iracunde. πρὸς ἔπος,
 ad rem quæ agitur. vt apud Platonem, τὸ τὸ πρὸς ἔπαυρ' & ἔπειρ πρὸς
 ἔπαυρ' idem quod πρὸς λόγον. Plato in Philebo, ἀλλὰ δὴ τὸ τὸ μὲν ἔα καὶ καὶ
 ἐσαυδῶν ὑποσχετόμεθα ἐάν πρὸς λόγοντι ἢ, si ad rem pertinere videatur. Vel
 πρὸς λόγῳ potius. vt in Gorg. τὸ τὸ αὐτίκα, ὑποσχετόμεθα ἐάν ἡμῶν πρὸς
 λόγῳ ἢ. vt πρὸς τρόπον. πρὸς ἑαυτὸν, secum ipse, & solus. Plato in Phē-
 do. ὁ οὖν Σωκράτης συχρόν χρόνον ἐπιχῶν καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀσκετάμην, & φαῦ-
 λον πρῶγμα ἔφη ὁ κέβης ζῆτῆς. Quod etiam ἐφ' ἑαυτὸν dicitur, & καθ' ἑαυτὸν.
 Synes. τῶ ἀδελφῶ, ἢ γοῦρ κατὰ χάριν ἐάσει μὲν ἐπ' ἑμαυτῶ ὀλοσοφῶν-
 τα, ἢ δ' μετὰ ταῦτα κρῖνεσθ', καὶ διαγράφει ἡμᾶς τῶ χορῶ τῶν ἰσρέων ἑαυτῶ
 χάριν δ'χ' ὑπολέγει. Aristotel. in quarto τῶν μετὰ τὰ φυσ'. ἔλ' καθ' ἑαυτὸ
 λέγεται, ὅθ' ἄ μόνῳ ὑπάρχει καὶ ἢ μόνῳ. διὰ δ' κεχωρισμῶν καθ' ἑαυτῶ. Idem in
 nono Ethicorum, ἄτοπον δ' ἴσως καὶ τὸν μονώτῳ κρῖν τὸν μακάριον. ἐθῶς
 γοῦρ ἔλοιστ' ἀμ' καθ' ἑαυτὸν πάντ' ἔχουσ' τὸ πρὸς ἐμέ, est quod ad me pertinet.
 Demosth. οὐδὲν τ' ἔπαυρ' πρὸς ἐμέ. Alibi, ὅσ' ἐδὲ ὁ λόγῳ τῶν κατὰ ταῦτα πρᾶ-
 κθέντων, πρὸς ἐμέ. id est, a me nō est eius ratio reposita. πρὸς etiā cōtē-
 tionī, id est cōparatiōni seruit. Plato in Timæo, τὸς μὲν οὖν νόμος σκόπη πρὸς

πρὸς δ' προσῆκον.

πρὸς χάριν καὶ τὰ ὁμοίαι.

πρὸς ἔπαυρ' πρὸς λόγον.

πρὸς ἑαυτὸν.

καθ' ἑαυτὸν.

τὸς τῶδε. Et in sexto de Repub. εἰς μικρόν γ' ἔφη χρόνον ἔρηκας, εἰς μέγαν, μὲν
 οὖν ἔφ'ω ὡς πρὸς τὸν ἄπαντα, si cum æuo compares & cum æternitate.
 Et libro nono, ὡς πρὸς μέλαν φαῖον ἀρσκορῶντες, id est πρὸς ἀλλήλα, θεωροῦ-
 τε. Herodot. μή με κατόνοθ' πρὸς λιθινὰς πυραμίδας, id est præ pyramidibus.
 εἰμι πρὸς τ' ἔπαυρ' cum datiuo, significat sum deditus vel occupatus. Ari-
 stot. in octauo Politic. ὅταν δ' ἀφ' ἴθης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθημασι, γέ-
 νωνται, τότε ἀρμότῃα καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαιγίαις καταλαμβάνει πλὴν
 ἐχομῶν ἡλικίαν. Plato in Phædo. Σιγῇ οὖν ἐγγύστε ταῦτα ἐπόντ' ἢ Σωκρά-
 τῆς, καὶ αὐτὸς πρὸς ὅθ' ἐρημνῶν λόγῳ ἢ ὁ Σωκράτης, ὅ ἡμῶν οἱ παλῆσοι. hoc est
 in eo intēti eramus, & meditabamur. Strabo libro quinto, ὡς δ' ἀπρην,
 οἱ παλαιὸι τῶ κάλλος ὄν' ἔωμης ὀλιγώροισιν, πρὸς ἄλλοις μέζουσι καὶ ἀναγκαιοτέροις
 ὄντες. Plutarch. πολλὸν χρόνον ἢ πρὸς αὐτῶ σιωπῇ καθήμην, secum ipse medi-
 tabatur. per datiuum dixit quod Plato per accusatiuum, vt supra di-
 ctum. πρὸς ἑνῶ ἔνα, significat alicuī studere, & fauere, & eum tue-
 ri. Plato in Protag. ὁ πρὸς δὲ καὶ ἱππία, καλλίας ἢ δοκεῖ μοι μάλα, πρὸς πρᾶ-
 ταγόρῃς ἔνα, id est fauere Protagoræ. Cicero pro Cluentio, Non modo
 dicendī a reo, sed ne surgendī quidem potestas erat. Sic a Senatu,
 & a bonorum causa stare dixit in Bruto. Demosthen. πρὸς πάντων ἑσόν,
 ταῦτα δ' ἔσιν ἀπαντὰ φησι πρὸς ἐμῶ, Hęc inqt omīa a me stant, & causam
 meam adiuuant. πρὸς ἀγαθῶ idem quod ἐπ' ἀγαθῶ. Aristot. πρὸς κόσμῳ,
 ταῦτα γὰρ πάντα εἰοικε ἀυτῇ πρὸς ἀγαθῶ γινόμενα, πλὴν δ' ἄλλῶν σωτηρίαν πρὸς ἔχον.
 id est salubriter comparata. Sic Galen. πρὸς κακῶ ὄν, pro incommo-
 do dixit, in secūdo ad Glauco. τὸ δ' ὑγρὸν μέλι ὡσανεὶ ὑπὸ κἀμυλον θρῶμῳ σῶ-
 ματι, πρὸς ἑρῆ κύνκλω, καὶ ἐκρῶν ἀρπῶν τῇ δδόντω, ἢ ἄς ἔ μόνον ἐδὲν δνίνησιρ, ἀλλὰ καὶ καὶ
 πρὸς κακῶ γίνεται ὅθ' ἀποκνησομένῳ δέματι, id est nocet. πρὸς καθαρότητα,
 ἀντι τ' κτλ καθαρότητα, Plato dixit in Phædo. πᾶσι δὲ τῶς τῶς ἐκείνας ἡμῶν
 ἀφίσταναι, τοιαύτη ἀρσάσει ἢ πρὸς ἀγρ' ὑδατῶ ἀφέςκει πρὸς καθαρότητα, distat clari-
 tate. Ponitur & in iureiurando, & in obsecrationibus. Demosth. ἰκε-
 τῶν, ἀνῆλοῦ πρὸς παῖδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῶν, ἔτως ὄναι ὀδε
 τῶτων, μὴ πρὸς ἰδέτε με. Significat & apud iudices, vt latine ad subfel-
 lia. Demosth. κτλ νεῖς. τράφι) ὁ φράσων στέφανον τρυτονί πρὸς τῶς θεσμοθέτας.
 Alibi in eadē cū datiuo iūxit, ἀφαιρεμῶν ὅ ἢ στειφάνῃ κατὰ τὸ νόμον εἰς ἔλδν
 θρίων, κατηγήνησεν αὐτῶ πρὸς ὅθ' πολέμαρχῳ, sponforibus obligauit, sponso-
 res ab ea exegit apud Polemarchū magistratū. Significat etiā spa-
 tiū tēporis. Aesch. ἄπαντα ἢ οὖν διεξελθῆν ἂ γν' τὸ τὸ ὅθ' ἔνιαυτῶ ἐκακῶρησε,
 πρὸς μικρόν μέρος τ' ἡμέρας ἐκ ἄξιον ἐπιχρῆσθ'. πρὸς δ' πρὸν, in presentī, impræ-
 sens, id est in re ipā, γν' ὅθ' πρὸς ἀρσῆμα. Isocr. ἐκείνα ἢ οὖν ἐάσομεν, ἐπὶ δ' ἢ πρὸς δ'
 πρὸς κατὰ πρᾶσάμην, quoniam iā ante cōsumpsi de iis orationem. πρὸς, & πρὸς δὲ καὶ
 πρὸς δὲ etiā aduerbialiter ponuntur pro præterea & πρὸς ἑλ. Plato lib. πρὸς aduer-
 quinto de Repub. ὅδ' κοινῇ στρατόσον, καὶ πρὸς γε ἄρσῃ τ' παῖδων εἰς τὸ πόλεμον
 πρὸς δ' πρὸν
 πρὸς δὲ καὶ
 πρὸς aduer-
 bία

πρὸς τ' ἔπαυρ' εἰμι.

πρὸς αὐτῶ ἔνα.

πρὸς ἑνῶ ἔνα.

A reo di- cere.

πρὸς ἀγαθῶ.

πρὸς κακῶ.

πρὸς καθα- ρότητα.

πρὸς δ' πρὸν.

πρὸς δὲ καὶ πρὸς aduer- bία.

ἐπιτίχων τοῦτον, σὺν θεῷ δὲ ἐρίσθω, θαρσύνω. Aristoph. οἱ μὲν γὰρ οἱμοί, σὺν θεῷ δὲ ἐπὶ σὺν θεῷ ἐρίσθω, ταύτης ἀπαλλάξαι σε εἰς ὄφθαλμίας. Latini dicunt deū benignitate, & diis bene iuuatibus. Dicitur & θεῶν σωθελόντων. Xenoph. in Hipparch. ὅσων σωθελόντων ταύτα ἢ πάντα θεῶν σωθελόντων γίνονται. diis approbantibus latine dicitur. Idem, κελεύω περὶ αὐτῶν σὺν θεοῖς ἀρχαῖς πάντες ἔργα. id est deū pace impetrata, diis exoratis. & de preterito & presenti, ἰγιαίνοντά σε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺν σὺν θεοῖς ὀρώμεθα. Terent. in Adelphis, Est diis gratia, cū hec ita fiunt vt volo. Alibi, Est diis gratia vnde hec fiunt. Herodot. σὺν θεῷ ἐρημύω σὺν θεῷ ἐρημίον dixit. quod diuino instinctu dictum est, τῷ δὲ κροίσῳ ἐσέω ἐπὶ εἰς τῶν κροίσων, καὶ πρὸς ἐν κακῷ ἐόντι τὸ σόζω, τὸ δὲ σόζω, ὡς εἰ ἐν σὺν θεῷ ἐρημύω, τὸ κροίσω γὰρ ζώντων ὄλβιον. Aristotel. in vii. Ethic. ἐπὶ τῷ ἔχῃ τῆς ἐπισήμου ἄλλου τῶν ἄνθρωπων ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις. Idem, διὰ τὸ τῆς δεινότητος διαφέρει τὸ φρονήσεως ἢ ἐρημύω τῶν ἄνθρωπων λόγους. Interdū additur ἡ. vt idē in quarto γὰρ μετὰ τὰ φυσ. σχηδόν ἡ. ἴσο φρονήσεως ἢ ἀριθμῶν, ἢ ὀλίγοι ἢ ἀριθμῶν, ἢ ὀλίγοι δὲ πολλοί. Idem in quarto Politic. τὰ δὲ ἐν ὀλίγοι ἢ ἀριθμῶν ὄσιν, ὀλιγαρχία. Simile est illud Theophrasti, τὸ δὲ ζῦλον γὰρ δένδρον πρὸς ἀπλοῖον πεμνύμενον τῆς ἡρώων ἡ λωτίνω. Sunt & modi loquendi Peripatetici, quibus obscuritate afferunt ea quae subaudiuntur, quales multi sunt apud Aristotelem & Theophrastum. vt in octauo Ethicorum, ὅσα δὲ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἢ σοφοτάτοις ἐπιτίθειται ἐναι. οἱ μὲν δὲ ἀριστεροὶ ἀκριβοῦς μὲν οὖν ἐν τῶν ἐκ ἐστὶν ὀρισμῶς ἕως τίνος οἱ οἱ μὲν, ἡ δὲ ἡρώων γὰρ ἀφαιρέσει μὲν ἡ μὲν, πολλοὶ δὲ χωρισθέντες οἱ μὲν, τὸ θεῶν, ἐκ ἐν, Exacte igitur statuere, quousque amicitia tenorem suum seruet, nemo potest. quippe cū multa ab altero abstuleris, adhuc amicitia manebit. Rursus cum permultum alter alteri prestabit, vt deus homini, amicitia iam non erit. Idem in eodem, μετὰ δὲ τῶν οἰκίων ἡρώων γὰρ δὲ σὺν τῶν ἡρώων, ἢ δὲ καθ' ἡλικίαν, ἢ ἡλικίαν γὰρ ἡλικίαν, οἱ οἱ σωθελῶν ἐπὶ αἰσῶν, οἱ δὲ ἀλλοτρίων τῆς ἐταιρικῆς οἱμοίεται, Cōfert autem multum ad amicitiam conciliandam, & educationis cōmunitas, & ætatis competentia. Aequalis enim æqualem confectatur & cōsuetudo amicos facit. Quare fraterna amicitia similis est sodalitati. Idem in principio decimi Ethic. οἱ οἱμοῖοι βέλδιον εἶναι πρὸς τὸ βίον ἡμῶν ἀποφαίνου τῶν ἐπὶ οὐδὲν φαιλῶν, ἢ ἐμὲ ὅτι. id est ostendere voluptatē in malis esse, vel e numero malorum esse. Idem, εἴποιε δὲ ἕτος γὰρ ὁ λόγος γὰρ ἀγαθῶν ἐπιτίθει ἀποφαίνου. Idem in quinto Politic. circa principium, ἡμῶν μὲν γὰρ ἐγγύετο ἐκ τῶν ἴσων ὀλιγῶν ὄντας, οἱ μὲν ἀπλοῦς ἴσων εἶναι. ὀλιγαρχία δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐν ὄντας, ὀλιγῶν εἶναι ἀνίσων ὑπολαμβάνου. κατ' ἕστίαν γὰρ ἀνισοὶ ὄντες, ἀπλοῦς ἀνισοὶ ὑπολαμβάνου εἶναι. Status enim popularis inde enatus est in ciuitatibus, quod quousque quolibet equales erant, censebant se equales omnino esse. Oligarchia ex eo nata, quod qui vnico alios prestabant, dignum esse censuerunt, vt omnibus prestarent. & quia facultatibus superiores erant, existima-

ἐπὶ δὲ μὴ

ἐπὶ δὲ

ἐπὶ δὲ

σὺν θεοῖς ἐπὶ δὲ

ἐπιτίχων τοῦτον, σὺν θεῷ δὲ ἐρίσθω, θαρσύνω. Aristoph. οἱ μὲν γὰρ οἱμοί, σὺν θεῷ δὲ ἐπὶ σὺν θεῷ ἐρίσθω, ταύτης ἀπαλλάξαι σε εἰς ὄφθαλμίας. Latini dicunt deū benignitate, & diis bene iuuatibus. Dicitur & θεῶν σωθελόντων. Xenoph. in Hipparch. ὅσων σωθελόντων ταύτα ἢ πάντα θεῶν σωθελόντων γίνονται. diis approbantibus latine dicitur. Idem, κελεύω περὶ αὐτῶν σὺν θεοῖς ἀρχαῖς πάντες ἔργα. id est deū pace impetrata, diis exoratis. & de preterito & presenti, ἰγιαίνοντά σε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺν σὺν θεοῖς ὀρώμεθα. Terent. in Adelphis, Est diis gratia, cū hec ita fiunt vt volo. Alibi, Est diis gratia vnde hec fiunt. Herodot. σὺν θεῷ ἐρημύω σὺν θεῷ ἐρημίον dixit. quod diuino instinctu dictum est, τῷ δὲ κροίσῳ ἐσέω ἐπὶ εἰς τῶν κροίσων, καὶ πρὸς ἐν κακῷ ἐόντι τὸ σόζω, τὸ δὲ σόζω, ὡς εἰ ἐν σὺν θεῷ ἐρημύω, τὸ κροίσω γὰρ ζώντων ὄλβιον. Aristotel. in vii. Ethic. ἐπὶ τῷ ἔχῃ τῆς ἐπισήμου ἄλλου τῶν ἄνθρωπων ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις. Idem, διὰ τὸ τῆς δεινότητος διαφέρει τὸ φρονήσεως ἢ ἐρημύω τῶν ἄνθρωπων λόγους. Interdū additur ἡ. vt idē in quarto γὰρ μετὰ τὰ φυσ. σχηδόν ἡ. ἴσο φρονήσεως ἢ ἀριθμῶν, ἢ ὀλίγοι ἢ ἀριθμῶν, ἢ ὀλίγοι δὲ πολλοί. Idem in quarto Politic. τὰ δὲ ἐν ὀλίγοι ἢ ἀριθμῶν ὄσιν, ὀλιγαρχία. Simile est illud Theophrasti, τὸ δὲ ζῦλον γὰρ δένδρον πρὸς ἀπλοῖον πεμνύμενον τῆς ἡρώων ἡ λωτίνω. Sunt & modi loquendi Peripatetici, quibus obscuritate afferunt ea quae subaudiuntur, quales multi sunt apud Aristotelem & Theophrastum. vt in octauo Ethicorum, ὅσα δὲ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἢ σοφοτάτοις ἐπιτίθειται ἐναι. οἱ μὲν δὲ ἀριστεροὶ ἀκριβοῦς μὲν οὖν ἐν τῶν ἐκ ἐστὶν ὀρισμῶς ἕως τίνος οἱ οἱ μὲν, ἡ δὲ ἡρώων γὰρ ἀφαιρέσει μὲν ἡ μὲν, πολλοὶ δὲ χωρισθέντες οἱ μὲν, τὸ θεῶν, ἐκ ἐν, Exacte igitur statuere, quousque amicitia tenorem suum seruet, nemo potest. quippe cū multa ab altero abstuleris, adhuc amicitia manebit. Rursus cum permultum alter alteri prestabit, vt deus homini, amicitia iam non erit. Idem in eodem, μετὰ δὲ τῶν οἰκίων ἡρώων γὰρ δὲ σὺν τῶν ἡρώων, ἢ δὲ καθ' ἡλικίαν, ἢ ἡλικίαν γὰρ ἡλικίαν, οἱ οἱ σωθελῶν ἐπὶ αἰσῶν, οἱ δὲ ἀλλοτρίων τῆς ἐταιρικῆς οἱμοίεται, Cōfert autem multum ad amicitiam conciliandam, & educationis cōmunitas, & ætatis competentia. Aequalis enim æqualem confectatur & cōsuetudo amicos facit. Quare fraterna amicitia similis est sodalitati. Idem in principio decimi Ethic. οἱ οἱμοῖοι βέλδιον εἶναι πρὸς τὸ βίον ἡμῶν ἀποφαίνου τῶν ἐπὶ οὐδὲν φαιλῶν, ἢ ἐμὲ ὅτι. id est ostendere voluptatē in malis esse, vel e numero malorum esse. Idem, εἴποιε δὲ ἕτος γὰρ ὁ λόγος γὰρ ἀγαθῶν ἐπιτίθει ἀποφαίνου. Idem in quinto Politic. circa principium, ἡμῶν μὲν γὰρ ἐγγύετο ἐκ τῶν ἴσων ὀλιγῶν ὄντας, οἱ μὲν ἀπλοῦς ἴσων εἶναι. ὀλιγαρχία δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐν ὄντας, ὀλιγῶν εἶναι ἀνίσων ὑπολαμβάνου. κατ' ἕστίαν γὰρ ἀνισοὶ ὄντες, ἀπλοῦς ἀνισοὶ ὑπολαμβάνου εἶναι. Status enim popularis inde enatus est in ciuitatibus, quod quousque quolibet equales erant, censebant se equales omnino esse. Oligarchia ex eo nata, quod qui vnico alios prestabant, dignum esse censuerunt, vt omnibus prestarent. & quia facultatibus superiores erant, existima-

uerunt se omnibus superiores esse. id est ανισοι καθ' ολου, & καθ' ενδ' ανισοι.
vt ipse alibi, οδ εαν κατὰ 2 ισοι ωσιν, ολωσ ισοι νομιζωσιν ειναι. Idem in eodē,
 ομολογώπες δε δ' απλωδς ειναι δίκαιον, τ' κατ' αξίαν διαφέρου. id est ητι δ' κατ'
 αξίαν δίκαιον διαφέρου. Idē in septimo de bonis animi, & externis loquēs,
hoc est ην καλών, ηχη ην χρισίμων ita scribit, πάν δε δ' χρισίμων ζσιν, ών τ' δ'
 υπεβολών η βλάπην ανασκαίων, η μηθεν' οφελθ' ειναι αυτες τις εχουσιν. **A singu-**
lari ad plurale tranfit. quare aliquid subaudiendum hoc modo, πάν δε
 δ' χρισίμων ζσιν εκ τ'των, ών τ' δ' υπεβολών, **Omne autē vtile ex eorum est nu-**
mero, quorum exuperantia noxia est. Et infra, ολωσ δε δ' ηλον ως ακολυθεει
 φίσωμω πτω διαδισιν πτω αξισω εκαστ' πράγματθ' προς άλληλα, κατὰ τ' δ' υπεο
 χλώ ηνπδ' εληφε διασασιν ών φαμλ αυτας ειναι διαθεσς ταύτας αντι τ' ητι τ' δ' υπεο
 χλώ η διασάσεως ηνπδ' εληφε ταύτα ών φαμλ ειναι ταςδε τας διαδισεας. **Que ver-**
ba ita verti possunt, Omīno autē planū est, quod cuiusq; rei affectio ad
alterius comparata, consecutionem habet proportione respondentem
ad differentiam quam habent res ipse mutuo composita, quarū affe-
ctiones esse dicimus. Quare si animus & corpore & facultatibus lon-
ge magis cēsetur, siue res per se, siue pro vsu, quem nobis prebet æsti-
mes, necessario sequitur, vt cuiusq; supradictorum affectio q̄ optima,
rebus ipsis proportione respondeat, ως τ' επδ' ζσιν η ψυχή η τ' κτισσεως, ηχη
 τω σώματθ' ζμιώτ'ρορ, και απλωδς και ημτ'ρ, ανάγκη και πτω διαθεσιν πτω αξισω
 εκαστ' ανάλογρ τ'επωρ εχερ. **Quod autem sequitur ex primo Politic. sche-**
ma est atticum, de quo alibi diximus, ανδρίας γρ ε χρισίματα πειρ εσιν, αλλά
δάρσος. εδε στρατηγικης ηχη ιατρικης, αλλά φη λ, νικω. φη δ', υγίαιω. οι δε κάσας
 πρδσ' χρισματικας, ως τω τ'ελθ' ορ, πρδς δε τ'ο τ'ελθ' απαντα δ'εορ απαντ'ερ. **ac-**
cusatiui sunt pro genitiuis. Illa autem peripatetica est locutio Theo-
phrastī in secundo de Causis, πω μου γρ ηλίω πρσδιδόμωτθ' ταχυ ζηραίνε
τασ κια εσοφ' μωτθ' δε ηχη μεξίως εσλαμποντθ', σόξη τε πτω δικέαν ηγροτ'ητα, ηη
πεπαίνα, & sole mediocriter interlucente. Est etiam similis superiorib'
locutio eiusdem in quinto de Causis, εδ δ' εποι γε ητι φύσιν πώς εσιν, αε
γρη γίνονται πτω αυτω ηχη τεσμωλύω ωρω. hoc est, κατὰ πτω αυτω. Demosth.
Αλλ' ηδκ φη ερήνης γεγούνας τέτ'αρας μύνας ύλας εσώζοντ' οι φωκεις τ'δς υσ'ρορ
Quo modo Latini etiam vtuntur sæpissime. Græci etiam accusatiuis
vtuntur non significantibus temporis spatii. Demosth. πρδ' σ'εφάνδ, αντ'
 δε τω, τ'δς λικας ημας φέρη ηχη άγερ εκ τ' ευθείας, εν ερώη πτω Αηηκλώ εκ θαλάττης
 ειναι πάντα τ' πόλεμορ, **toto tempore belli.** Idem, ηρ ούω 2 φηνορηδ' η τις άλλ'
 λοις ωρω συμβάινη, τ'αν πτω άρ ηδκ επαροίνωω ετοι. **Lyf.** ος τέθνηκε τ'αν τ'α εια ετη.
Hoc triennio mortuus est. Andocid. τις γρ κίνδ'ωος μέζωρ τ'ις ανθρώπων, η
 χαμώνος ωρω πλ'ερ τ'ι θάλαττω, **Dicunt & per genitiuū, vt Latini per abla-**
tiuum. Hæus, Αλλ' απ' εκένσ επ'α ηη δ'εκα ετην' Αθλώαζε εκ α'οικετο. Idem, και
 ταύτα εκ επιθεοημκός τ' Νικοστ'ατ' ενδεκα ετην' Αθλώοσι. **Greg.** κ'εγώ τ' επ'αι
 νοώπωρ έμλ τ' νόμορ, ως μελατ'ρ ημέρας ηχη νυκτ'ος Διακελ'οι, ηη εσπ'ερας ηη πρ'ωι θ'

μεσημερίας. **Xenoph.** ει ούω αρχοίμεθα εφ'η τ'ι γρη άρωω χαμώονθ' ; Idem, αλλά
 τω θέρσς σοι δοκ'. **Aristotel. in Probl.** Δια τ'ι άδρίας μάλλον ψυχθ' γίνετ', η επι
 νεφέλωρ ύνωρ. **Sic** ούδ'ίας, sereno & tranquillo. **Herodian.** ηρός αρχη εκά
 σο ετ'ες ωρισμύνης ημέρας μητ'ι δεωρ ημπλώ κελ'σοι βωμάιοι. **Aristotel. per ac-**
cusatiuum, Δια τ'ι τ'ορ μου χαμώνα, πρ'ωι άρ φη εω πωδύματα, πωφ. δ' δε δ'ε
 ρθ', δ'άλης και άρ δυσμώρ. **Dicunt etiam** τ' μέγεθθ', και τ'ορ μεγέθ' ομοιορ,
 & similia. **Theophr. in quarto,** εσι δε τ'η όλη μορφη ηη τ' φύλλορ τ' λ, πλάτ'η
 περορ. τω δε, σενώπερορ. Idem, τ'εο Α' ομοιορ λλ' τ'η ότ'η ηη δ' β'εκ'δ'ας. **Deest etiam** ομοιον όφ'η
præpositio in illa locutione, ποι'ερ λιθ' λουκ'ς, ε lapide albo facere. η δε ηχη ε'τα.
 τρυνά τ'ις λλ' πλοίοις γίνεται συκαμίνσ, μελίασ ηηλέας, πωλατ'άνσ. Idem, Ανθρακεις
 μωλ' ούω άριστοι ηη πυκνοτάτωρ ζύλωρ, διορ δ'ρυός. **Et rursus,** σφυγιορ μου ηχη τρε'
 τριορ άριστα μωλ' γίνεται κοτιν'σ. χ'ζώντα δε ηχη πωξίνοις. **Interdum addit præ-** ποι'ερ λιθ' δ'
positionem, vt, τ'ηροτάτη δε μελία ηη δεξ'η. ηχη γρ τ'α κληάγια ενδ'ιδύντα εκ τ'ε' λακ'ς,
 τωρ. **Et rursus,** οι δε κατὰ πτω συρ'ωω και φοινίκω τ'ας τρηίρας εκ κέδ'εσ πρδ'σοι.
 Δυοτ'ρ δ'άπερορ etiam est indigens suppletione locutio. **Isocr.** πρδ'ς φιλιπ'. Δυοτ'ρ θ'άπερορ
 Δει γρ μηδ'ερ προτερορ πρδ'τηρ. πρ'ιρ άρ λάβη δε τ'δς ελλίωας, δυοτ'ρ δ'άπερορ, η σωωα
 γωνζομύνας, η π'λλω δ'νοιοω εχοντασ τ'ις πρδ'τομύνοις. **Synes.** μη άτ'α μεγάλα,
 ίνα δυοτ'ρ δ'άπερορ, η τυγχάνωρ λυπη'ς, η μη τυγχάνωρ λυπη'. **Vtrobique aliquid**
supplendum, cum tamen nihil plus significet hæc duo verba q̄ id est
vel. **Theophr. in secundo de Causis,** ταύτα δε διαμύει δυοτ'ρ θ'άτ'ρορ, η δ'ι'
 εχάω εαυτ'ων τε και ηην πρσοφύσεωρ, η δια ζηρότητα. ac si diceret, τ'εο δε ητι
 η δια δυοτ'ρ δ'άπερορ. **In superioribus autem aliud quippiam subaudi-**
dum. **Aristotel. in quarto** ηη μετ'ά τ'α φυσικά, μεγέθ'ος δε δ' μου εφ' ερ
 σωηχε'ς, μηκ'θ'. τ'ο δ' επι δύο, πλάτ'ος. τ' δ' επι τρία, β'άθ'θ'. **vbi** μέρθ' subaudi
mus. Idem in eodem πρδ' ποισ' loquens, εσσορ δι εριθμοι ποιοι ζνες, διορ δε
 σ'ωδ'ετοι, ηχη μη μόνορ εφ' ερ οντες, άλλ' ωρ μίμημα. δ' επιπεδορ, και τ'ο ερεορ.
 ετοι Α' εσ'ιρ δι ποσάκις ποσοι, η ποσάκις ποσοι ποσάκις. **Sic enim legi de-**
bet. hoc est non solum qui lineæ similes sunt, sed etiam quæ superfi-
 ciem efficiunt & corpus: quales sunt qui vel per se vel per alios. multi
 plicantur, vt denarius per se ipsum, vel per quinarium. Cubici vero
 sunt, qui corporis instar habet: vt quaternarius per quaternarium du-
 ctus quater, quatuor & sexaginta parit. ποσός vt alibi dixim', & ποιδ' ποσάκις ποδ'
 ακις ποσός ποσάκις dicitur numerus quoties quotus quoties, vel numero σ'ός ποσάκις
 se numeratus numerose. Quotus est enim etiā latine ποσόςας accētum
 habens in secunda syllaba. qua dictione iurisperiti vtuntur pro certa Quotus &
 parte rei, quotam ipsi partem vocātes. Vnde Cicero quotenos forma quotus.
 uit ad Atticum, Nescio quotenorum iugerum. Estq; quoteni formatū Quoteni.
 vt centeni. Quotus autem vt plerūq; vtimur, est ποσός, cui respondet ποσός.
 τ'ριτθ' τέταρτος & deinceps alia, vnde ποσόςηα de quo ante dictū est, &

Siculus cū Siculo non eiusdē ciuitatis, de eo Prætor iudices ex P. Rutiliū decreto fortiat. Hic plena est locutio. Rursus cōpendiaria quę sequit̄, Quod priuatus à populo petit, aut populus a priuato, Senat̄ ex aliqua ciuitate qui iudicet datur, cū alternę ciuitates reiectę sunt. qđ ciuis Romanus a Siculo petit, Siculo iudex dat. Idē, Quod ciuis cū ciue ageret, eū iudicem, quē cōmodū erat, præconē, aruspice, medicum suū dabat. id est, quē dari cōmodū erat sibi & appositū. Idē, Huic ciuitati cum. lx. M. modiu imperauisset, pro tritico nūmos abstulit, quāti erat in Sicilia triticum. Idē, Ille implorare deū atq; hominū fidē, vt cū consilio cognosceret. deest orans vel obtestans vel postulās. Et pro Milone, Hęc tu mecū sepe his absentibus. sed iisdē presentibus, hęc ego tecū Milo. agam supple vel loquar. Et pro Ligario, Errauit, lapsus est, nō putauit. si vnq̄ post hac. Idē in Finibus, Sed ad hęc nisi molestū est, habeo quę velim. Idē, Morte qui affecti sunt, in eadem causa sunt, qua anteq̄ nati. Idem, Semper alit aliquid tum vi sua atq; natura qđ tranquillet animos: tū spe nihil earum rerum defuturum, quas natura deprauata desiderat. Sic Gręci ἐλπὶς ἐλευθέρως. Isocr. in Helene, πῆρας ἐδούσαν ἀλλήλοις ἢ μὴ βουθήσειν εἰς ἀρετῶν ἢ ἀξιοθέντα λαβείν ἀντιῶ. Quib; simile est Philip. quinta, Quod autem iter eius Romam: quę festinatio: Et pro Cluentio, Iam vero quod iter eius Romam fuisse putatis? Brutus ad Ciceron. Scripsi ad eum, vt mihi Heracleam occurreret. hoc est vt Heracleā iret, illicq; mihi occurreret. Cicer. in frumentar. Statuit iste, vt arator, quo vellet Decumanus, vadimonium promitteret. Idem, Vt vadimonium decumano, quocunq; is vellet, promitteretur. Et rursus, Promittunt Herbitenses vadimonium Syracusas. Et ad Q. fratrem, Te enim puto sæpe habere qui nunquid Romā velis, quęrant. Et ad Atticum, Nobis iter est in Asiam, maxime Cyzicum. Idem libro octauo, Sunt ista quidem, quę disputantur difficillima: iter ad superum, & nauigatio infero: discessus Arpinum, ne hunc fugisse: māfio Formiis, ne obtulisse nos gratulationi videamur. Alibi, Quare velim cures, vt permutetur Athenas, quod sit in annum sumptum ei. id est vt Romę permutet̄, Athenas perferendum. Quę omnia similia sunt Gręcis. Xenoph. in pri. ἐλλωικ. καὶ ὁ κορατῶν ἐν παρὰ εἰ ἐλαδερ ἀπὸ δρᾶς, καὶ ἀπὸ σῶν ἐς Δικέλειαν. Greg. μὴ σῶν ἐν πᾶσι τῆ πρὸς ἡρώ, ἐς τὸ εἶν ἀπὸ σῶν. Cuius simile illud Ciceronis pro Cælio, Cum ex amplissimo genere in familiam clarissimam nupsisses, cur tibi Cælius tam coniunctus fuit? Idem Ciceron pro lege Manil. Verūtamen illis Imperatoribus laus est tribuenda, quod egerunt: venia danda, qđ reliquerunt. id est ob id qđ egerūt, & ob id qđ reliquerūt. Plaut. Eia haud vestrū est iracundos esse qđ dixi ioco, id est. ob id quod dixi. Ciceron de

Aruspicum respōsis. Sed quid ego id admiror, qui Pessinuntē ipsum sedem domiciliumq; matris deorum vastaris: id est, Sed quid mirum id à te factum, qui Pessinuntem &c. Idem, Quam deniq; tam eminentibus canibus Scyllā poetę fingere potuerūt, tamq; ieiunis, q̄ quibus istū videtis Gelliis, Clodiis, Titius, rostra ipsa mādentem: id est, q̄ sunt isti canes Gelliū & cetera. Idem, Magnus Dicearchi liber est, nescire futura melius esse, q̄ scire. Desunt hęc verba, in quo disputat aut docet, aut quid simile. Terent. in Heautont. Quid istud: quę res te sollicitat autem? Chr. rogitas: viden tu ancillas: aurum: vestem: quam ego cum vna ancillula hic reliqui. vnde esse ea censes? Cicero pro Planc. Nec si à populo præteritus est: quem non oportuit, iccirco condēnandus est, qui præteritus non est. id est quem præteriri non oportuit, ἡ δὲ δὴ ἐν ἀπὸ δοκίμασθαι ὅν ἐκ εἶδης. vt illud Platoniciū supra citatum, πονηρῶς εἶδης ὅν ἐν δὲ εἶδης. Et Philip. decima, Tantam ne patientiam dii boni: tantam moderationem, tantam in iniuria tranquillitatem & modestiam: qui cum Prætor vrbanus esset, vrbe caruit, ius non dixit, cum omne ius populū Romani recuperasset. de Bruto loquens. id est, tantam ne modestiā in eo homine fuisse: Thucyd. libro secundo in oratione funebri, Διότι καὶ καὶ τῶνδε νῦν κενεῖς ὅσοι πάρες, ἐκ δλοφύρομαι μάλλον, ἢ πρᾶμυθίσσομαι. ἐν πρὸς ἡρώ, καὶ συμφορᾶς ἐπίσων ἡραφέντες. τὸ δὲ δὴ τυχεῖς δι ἐν δὴ πεπεσῆσθαι λάχων, ὡς οὐδε μὴ νῦν, κλυδῶν, ἡμῆς δὲ λυπῆς, eorum autem felix est cōditio, quicūq; honestissimam sortiti fuerint: vel vt illi nunc, mortē: vel vt nos ipsi, mœrorem. ἀντὶ τοῦ δὲ δὴ τυχεῖς ἐκείνων δι ἐν. Cicero in Finibus, Atqui inquā aut Epicurus, quid sit voluptas, aut omnes mortales qui vbicq; sunt nesciūt. Idem, Tum ille, finē (inquit) interrogādī si videt: quod quidē ego principio ita me malle dixeram. Hoc autē & quę sequuntur, non tam ἀπὸ πρὸς sunt, q̄ dialogicę venustatis, in quibus nec Platonī nec Xenophontī Cicero cessit mea quidē sentētia. Idē, Cū ego dicerem (inquit) eū nihil fecisse sua causa: omniaq; reipublicę, tu contra, nihil nisi sua. Idē, Surrexit statim Cato. deinde prima illa q̄ in congressu solemus. quid tu inquit, huc: à nulla em̄ credo. Idē, Sed quęro nōne tibi faciendum idem sit reliquarū rerū discrimē omne tollentis? Siquidē (inquit) tollerē, sed relinquo. Idē, Quę cum dixisset, finē ille: ego aut, ne tu inquā Cato. Idē, Illa ipsa quę tu breuiter Regē, Dictatorem, diuitem, solū esse sapientē: a te quidē apte ac rotūde, quippe habes à rhetorib;. Illorum vero ista ipsa q̄ exilia. Et qđ supra citauim;, Sed ne dum huic obsequor, vobis molestus sim. Idem, Mihi (inquā) q̄ te ipsum rogauit? Idem, Sed nunc quod agimus: de illis cum volem;. Idem, Ille vero Polycrates, si insipiens (quod certe, quia tyrānus) nūq̄ beatus. Idem, Sed anteq̄ dere: pauca de me. Liuius, Literis Romam

Cicer. oratio i dialogis venustissima.

missis in officio Fūdanos esse. Venio ad alterius generis locutiōnes, de quo genere exempla Græcorū superius citauimus. Quale est illud Platonis in secundo de Rep. τὰ πάντα δὴ καὶ τὰ βιαντά ἐγκωμιάζεισσι δικαιοσύνῃ. Cicero in Philip. secunda, Nescio quid conturbatus mihi esse videris. Et Philip. secūda, Sūt ceteri pares, qui id pugnāt: id agūt, vt cōtra remp. restituti esse videātur. Idem ad Q. fratrem, Angor mi suauifime frater, angor nullam esse remp. nulla iudicia. Et ad Atticū, Vnū omnia posse disrumpūtur ii qui me posse aliquid doluerunt. Idē, Ego autem non videbar vllō modo facilius moturus, q̄ si id quod eū hortarer, conuenire eius sapiētīe dicerem. Idē ad eundē, Nunq̄ mihi post eā placuit, nec aliud in alio peccare destitit. Sic Terent. Cedo quēuis arbitrum: te plura in hac re peccare ostendam. Idem Cicero lib. xv. ad eundem Attic. Amariore me senectus facit. Stomachor omnia, sed mihi quidem βεβίωται. Plato in Apolog. καὶ ὅπως λέγω μὴ δορυβήτε εἰ ἀνδρείε. Idem in eadem, καὶ δὲ δὴ καὶ ἀνδρείε, ὅτι οἱ κατήγεροι τὰ πάντα ἔτιωε ἀναρχαῦτως κατηγοροῦντες, τὸ γὰρ εἶχ' οἱοί τε ἐγγύοντο ἀπαναρχαυτῆσαι, πρῶτο ἀρχοῦ μὴ μάστιγας, ὡς ἐγὼ πρὸς ἡνᾶ ἢ ἐπὶ ἀρχαῖς μισθῶν ἢ ἡττοσα., Vt in aliis mihi obiciendis impudentissime egerint, in hoc tamen frontem perfricare non potuerunt. vel eo vsq; impudentiam suam perducere non sustinuerūt. Isocr. πρὸς ἐρήνην, ὅτι καὶ δικαιοῦς ἀνδρείε ἢ μὴ ἐπιμύσει. Quintil. lib. xi. Equidem plerofq; & ad singulas clausulas sententiarum video assurgentes sibi, & nonnullos subinde aliquid etiam spatiātes. quod an deceat, ipsi viderint. Terent. in Andria, Et nunc id operam do. Cicero in pri. de Orat. Cætera inquit assentior Crasso. sed illa duo Crasse vereor vt tibi possim concedere. Alibi, Quorum ego illi facile alterum assentiebar. Idē pro domo sua. Quid enim vos vxor mea misera violarat, quam vexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerastis? Idem in Mario, Vtrūq; letor, & sine dolore corporis te fuisse, & animo valuisse. Aristotel. in octauo Politic. ἐπανέσθη δ' ἂν ἡς καὶ τὸ λακεδαίμονίης. Idem, Διδ' ἐπιμύσει καὶ τὸ σωματικῶς πρὸς τὴν μυσικὴν ἡνᾶ. Percēseamus & alia schemata a Græcis trāslatitia. Cicero de Simonide, Nō enim solum poeta suauis, verum etiam cætera doctus sapiensq; traditur. Xenoph. πάντα μὲν ἄρα σοφῶν εἶχ' οἱοί τε ἀνθρώπων εἶναι, μὰ δ' ἰδ' ἢ τ' ἐφ' ἡμῶν ἔρα ἐπίσθη ἑκάστος, τὸ καὶ σοφός ἐστι. Athen. ἔτι καὶ τὸ πάντ' ἀρίστη καὶ μυσικωτάτης βασιλείης Ἀδριανῶ. Aristot. ἐστὶ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἰσχυρόν τ' ἔστιν, τὸν δὲ τράχηνλον ἀδινεὲς ὅταν πιεθῆ. Lysl. καὶ ὅτι πρὸς τὸ φθυρόντων καὶ πωθάνεσθ', ἡνᾶ ἢ ἀντὶς πρὸς τὴν πᾶσιν ἔχθη, ἀνθ' ὅτις τριαῦτα ἐπὶ ὀλμκῶν εἰς ἀντὶν δ' ἡμαρτάνεν. ἀνθ' ὅτις ἀντὶ τὸν δ' ἢ dixit. Cef. Multe res eum hortabantur, quare eam rem sibi cogitandam suscipiendamq; putaret. Terēt. Vbi ea causa, quamobrem hæc faciunt, erit adēpta, desinent. Idē, Multe causæ sunt quamobrem cupio abducere. Cic. in Verr.

Cum iste vestra seueritate permotus, multa signa dederat quāobrē respensurus non videretur. Idem, Cōsiderare debes nihil tibi esse committendum quōbrem eorum quos laudas nō te simillimum præbeas. Demosth. πρὸς σεφάνου, Διδ' ὅταν τὸ εἶχ' ἐραυοῦ δωρεὰν πρὸς τὸ ἡγεμόνων τ' συμμοριῶν, ἐφ' οἷς ἐλυμύω τὸν τριηραρχικὸν νόμον. id est propter legē quam abrogasti. Simile est ἀνθ' ὅρι. Sed supra hæc explicata sunt. Cicero, Magnā enim partem ex iambis nostra constat oratio, τὸ δὲ πλείονος μέρος ἐκ τῶν ἰάμβων ὁ λόγος σωείσθηκε ὁ ἡμέτερος. Idem, Stoici cum de virtutibus disputant, magnam partem in iis partiendis occupati sunt. Et in primo Offic. Atq; illæ quidem iniuriæ quæ nocendī causa de industria inferuntur, sæpe a metu proficiuntur. maximam autem partem ad iniuriam faciendam aggrediuntur nonnulli, vt adipiscantur ea quæ concupierunt, ὡς δ' ἐπιτοπλείονος ἀδικεῖν ἐπιβάλλοντι ἐνιοι. vel, ὡς ἐπίτω δ' ἐ. & ὡς τὰ καλὰ δ'. Thucyd. in tertio, καὶ τὰ μὲν καλαῖα καὶ μέγιστα τῶν ἡγεῖσθαι μὴ εἶναι. Paus. in Corinth. τὰ δὲ ἄλλα, ἀνάκτις γαλήνης ἀγαλμα, καὶ θαλάσσης, καὶ ἵππος ἐκαστοῦ καὶ τὰ μετὰ τὸ εἶρηνο. Idem Cic. in Epistolis, Et si enim absui magnam partem Consulatus tui, tamen absens & cetera. tale est quale illud Demosth. ἐν ἐρήνῃ πλὴν ἀπὸ τῆς ἐκ θαλάσσης εἶναι πάντα τὸ πόλεμος. Xenoph. καὶ τὸ μὲν λοιπὸν θέρθη καὶ τὸ ἐπιόντα χερμύνα ἐφέρετο ὅτι ἡγετο ἢ τὸ ἡλίου χώρα. Thucyd. de Theseo, γενόμενος δὲ μετὰ τὸ ζῆναι καὶ δῶνα τὸς, τὰ πλεονάζοντα κόσμησε πλὴν πόλεως, ὅτι ὅτι & cetera. Vt Latini dicunt plus minus sine coniunctione, sic illi πλείονος ἐλαττοῦ. Athen. lib. xi. ἐπ' ὅτι κωθωνισμοῖς ὅταν ἰκανῶς ἴδῃ ἔχθη, μὴ κοίμῳ πρὸς ἂν ἐμέσης πλείονος ἐλαττοῦ. Terent. in Phormione, Domum ire pergam vbi plurimum est, ὅτι τὸ πλείονος ἔστι, id est frequentissime. Galen. lib. ix. Methodi, καὶ ἡνᾶ μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν τὰς ἐν σφίγεως ἔχοντας γνωρίσματα. ἡνᾶς δ' ἐν τῇ τρίτῃ ἔχοντας, ἢ πλείονος γὰρ τῇ πέδῃ, αὐτὸν summum quarto. Cicero ad Atticum lib. xiii. Expectabā hodie, aut summum cras ab eo tabellarios. Idem in frumetar. Hoc reprehendo, quod cum sest. binis tritici modius esset, vt istius epistolæ ad te missæ declarant, summum trinis: tum iste pro tritici modius singulis, ternos ab aratoribus modios exegit. ἢ τὸ μέγιστον ὅτι ἐκ τριῶν σιστροτίων ὄνιος, vel δῶδεκα ἀσασίω. Dicitur & ad summum, vt pro Milone, Quatuor, ad summum quinq; sunt inuenti. Idem Cicero de Orat. perfecto, Sed loquor de vno pede extremo. addo quod minimum sit, pro ximum superiorem, προσίθημι δὲ καὶ τὸ ἄνω πλεονάζοντα, τὸ γὰρ ἐλάττονος. Var. Harum singula genera minimum in duas species diuidi possunt. Aristotel. per nomen dixit in quinto Ethic. ἐστὶ δὲ τὸ ἴσον ἐν ἐλάττονος δυοῖν. Idem, ἀνάγκη ἄρα τὸ δίκαιον ἐν ἐλάττονος εἶναι τέσσαρσι. Lucian. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ἴσα τὸν προσεπτόντες ἀλλήλους, ἐμυλοῦμεν. Lilius, Nūc errabūdi domos suas, Vltimum illas visuri peruagantur. Curtius, Obstrepunt deinde cuncti aduerbiū.

Magnā partē ex iambis nostra constat oratio.

Magnā partē cōsulatus tui absui.

πλείονος ἐλαττοῦ

Summū pro ad summū.

Minimū pro ad minimū.

τὸ ἴσα τὸν πρῶτον

πρῶτον

aduerbiū.

Postremū aduerbiū.

Hermolao. pater postremum strinxerat ferrum, percussurus haud dubie nī inhibitus esset a rege. id est ad postremū. Idē, Darius Artabazū ultimum illum visurus amplectitur. Lūiūs, Hīs legatis quę præsentiis disceptatiōis essent, libera mandata de summa rerum Senatus cōstituit. Hoc sic dici Græce potest, τὰς τοῖς πρέσβεισι, τὰ μοι ἐν τῷ πρῶτῳ χημά βραβούερ, ἀντοκράτορα πλὴν δὲ εὐσίου ἢ σὺγκλητῶν ἀπέδρε. vel κατέσκη. Sic Demosth. ut supra dictum est, ἐν τῷ πρῶτῳ λεπίν. ἔστι δὲ τοῦ εὐσίου ἢ ἀκέραια, λόγῳ ἔχον. ἔστι δὲ ἐξ αὐτοῦ ἀκριβοῦς ἀπειράτου, βελδός ἐν οὐ φανεῖν. Potest & illud Lūianum ita dici, ἐπὶ τούτοις τοῖς πρέσβεισι ἢ βελί τὰ ἐν τῷ πρῶτῳ χημά κατέσκη, βραβούερ ἐκ τῆν δόξοντων αὐτοῖς. & ἐπὶ τούτοις τοῖς πρέσβεισι τὰ εὐ δὲ διαδικασίας ἢ βελί ἐποίησε, τὸ ἐν τῷ πρῶτῳ αὐτίκα. id est ὥστε βραβεύσαι, vel διαδικασίας ἐν τῷ πρῶτῳ αὐτίκα. Quod autem dicimus minus atq; minus, illi κτλ μιν κρόν ἢ τῶν dicunt. & ἔλατῶν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ ἐπὶ ἔλατῶν ἐφεξῆς, ut magis atq; magis, ἐπιπλεῖον ἐφεξῆς. ἢ κατὰ μικρόν ἐπιπλεῖον. Demosth. πρὸς σερῶν, τί τῆν ἀπάντων σὺ χησιμὸς εἶ; τίς ἢ τίς δὲ πόροις, ἢ τίς ἀπόροις βοήθεια χημάτων πρῶτα σ; δὲ μία. ἀλλ' ὦταν, ἐὰν μὴ τούτων, ὄντοι γὰρ νῦν προθυμία. πῶ, ποῦ, ὅστις ὡ πάντων ἀδικώτατε, ὅτι ἐπέδωκες ἐδὲ ὅτι πάντες, & reliqua. Inde autem ductū videtur illud Ciceronianum quod supra citauimus, Sed quid ego hæc admiror? qui accepta & cætera. Idem Cícero, Laudat Epicurus tenuē victū, philosophi id quidē: sed si Socrates aut Antisthenes diceret, nō is q̄ voluptatē finē bonorū esse dixerit, ἐπανεῖ ὁ ἐπίκουρος δὲ λιτόν τὸ καθ' ἑμὲ μέρῳ διαίτης. φιλοσόφος τὰτε γὰρ ἀλλὰ μὲν ἐὰν οἱ πρὸς τὴν σωκράτην ἢ ἀνιδένη ἔταρ. ἐκ ἐλ. ἀ ἐὸ φήσας τὸ τέλος εἶναι τὸ ἀγαθόν, ἢ δονῶν. Lūiūs, At em̄ cū Philippo Argiuī senferūt, remittimus hoc tibi, ne vicē nostrā irascaris, τὸτό σοι κατὰ χαρῆς, ἢ ἵνα μὴ τὸ ἡμῶν μέρος ὀργισθῆς. Cícero in prætura vrba, Nos si alienā vicē pro nostra doleremus, vestigiū istius in foro nō esset relictū, ἡμῶς ἢ ἐὰν τῆν ἀλλοθίῳ ὑπεκλήσθη δμοίως ἢ ὑπερ ἢ ἡμετέρῳ, ἐκ ἐδ' ὅπως ἔχου δὲ τρεῖς ἐν τῇ ἀγορῇ ὑπελάπτει. Rursus Lūiūs, Clamor vndiq; ab officio sumctus est, ἐρατῶν δὲ διοικώτων. Idē in primo, Eoq; melioribus vsuras viris, q; annixurus pro se quisq; sit, ut cū suā vicē functus officio sit, parentum etiā patriq; expleat desiderū, τοσότων δὲ χησοτέροις αὐτάς τοῖς ἀνδράσι χησομυία, ἢ τὸ τὸτα τὸ παρ' ὅσον πᾶσι ἐς τούτων διαπονηθῆς μέλλει, ὅπως μὴ ἐκείτων τὸ αὐτὸ μέρος ἐκαστος σαύτη συμφορῇ καθίκοντος, τὸ γενέων ἐκπληρωσῶν παθόν, ἢ τὸ παρ' ἰδὸς διόστ' ἔσαι. Habent hoc Græci, ut verbis neutris quis absolutis pro passiuis vtant, eādēq; cōstructionē eis tribuāt. Demosth. κτλ μινδ' ἰς, ἐπὶ δὲ τὸ πρῶτον πρὸς τὰ δίκαια ἢ τὸ δίκαια κτλ δ' ἰς, καὶ τὸς νόμους μάλλον ἐδ' ὅτι τῆν ἀπιδῶν τὸ τὸτα, τνηκαύτα κληκαύτη ἐκ τῶν ἀκέραια κόντως ἐτ' ὅτι φόνη τανπλῶ ὑπὲρ ἐμῶ πλὴν δίκῳ. ἀντὶ τοῦ δίκου καὶ κατ' ἄρῃ. Idem, ἐφ' ὅτι δίκαιως ἐρ ἀκέραιως ὑπὲρ τῆν δίκαιω. Lyfias, ἵνα δὲ ἐδ' ἔτε δὲ

Minus ac minus. Magis ac magis.

Vicē tuā doleo vel irascor.

Vicē suā officio sumctus est.

Interire ab aliquo.

Interire ab aliquo. Minus ac minus. Magis ac magis. Vicē tuā doleo vel irascor. Vicē suā officio sumctus est. Interire ab aliquo.

ἡλλοί ὑπὲρ τούτων πεινάσι, βόλομαι ὑμῖν τὰ ὀνόματα ἀντῆν ἀναγνῶναι. de índice loquens. Paul. μαρσίσιον μοι δὴ πλοτύσαντα ὑπὲρ τῆν Ἀθιναίων διδὰ ἰμπέων. Idē, μαρσίσιον ὑπὲρ ἀνδρὸς παρὰ τὰς πεσόντων. Xenoph. in quarto παρὰ τὰς, ἢ κείνοσ δὲ τέτθηνκερ ὑπὲρ ὑμῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν, interfectus est. Adnotāda eiusdē locutio in secundo ἀπὸ μνημονίου. καὶ τῆν ὑποφύλαξ ὅτι δὲ υιοφύλαξι ἀπὸ τῶν ἐξ ἄστὸ μάλα, συχνοῦς τῆν σκυλοφύλαξ ἀπὸ τῆν ἐκ φυλῆς ἀπαλαόντες, desideratis multis calonibus, quos hostes Phylæ existentes eruptione intercepterunt. Hunc loquendi modum inexpertum Cícero relinquere noluit, licet à lingua latīna multum abhorrere videatur. sic em̄ inquit in pri. Acad. Parteis autem mundi esse omnia quę inest in eo, quę natura sentiente teneantur, in qua ratio perfecta inest: quę sit eadem sempiterna. nī hil enim esse valentius à quo intereat, ὅθεν γὰρ εἶναι ταντῆς ξωμάλωπερον ὑπὲρ ἢ ἀκέραιως, hoc est διαφθαρσις. vel ὑπὲρ ἢ τῶν διαφθαρσις. Cōgerā huc & alia, tum eiusdem generis, tū non abimilia, quę lectores cōmonefacient alia atq; alia apud eundem auctorem alioq; adnotandī. Idem in Catil. Sed si omnibus rebus omissis quibus nos suppeditamur, eget ille Senatu, Equitib; Romanis, vrbe, erario, vectigalibus. si his rebus omissis causas ipsas quę inter se confligunt, contendere velimus: ex eo ipso q̄ valde illi iaceant, intelligere possumus. Suppeditare est abū dare, aut non deesse. Idē de Orat. Cui si vita suppeditauisset, Consul factus esset. Quintil. Licet satis exēplorū ex lectiōe suppeditet. id est suppetat. Lūiūs, Manubię vix in fundamēta fani suppeditauerē. Is vero cui omnia suppeditāt, dicitur ἀπὸ τῶν & χορηγείων. Plut. ὁ ἀρῆστας δὲ καὶ τῶν πρῶτα καλῶν πομπῆσι ἐκ τε γῆς καὶ θαλάσσης χορηγείων. Antiph. πρὸς τὸ χορὸν τῶ, ὅπως ἄριστος χορηγῆται οἱ παῖδες, καὶ μηδενὸς ἐν δέξις ἐερ διὰ τῆν ἐμῶν ἀσχολίῳ. Aristotel. in pri. Ethic. τί οὐ καλὴ λέγειν ἀδαιμόνα τὸ κτλ ἀρετῶν πλάτων ἐν δ' ἑαυτῶν, καὶ τῶν καλῶν ἀγαθῶν κερχορηγείων τὸ τυχόντα χρονον. Et in decimo, καὶ σοφῶν δὲ ἴσως τὸς ἀδαιμόνα ἀκέραιως, ἀπὸν μετρίως τῶς ἐκ τῶν κερχορηγείων, ἀπὸν ἀρετῶν τὸ τὰ κάλλισα. Hoc Cícero latīne suppeditari dixit. ἀχορηγῆτοι, vero sunt ἀρετῶν. Idem in pri. ἀδαιμόνα γὰρ ἢ ἐξ ἄδου τὰ καλὰ πρῶτα, ἀχορηγῆτοι ὄντα. Paul. ad Coloss. secundo, ἐξ ἢ παρ' τὸ σῶμα διὰ τὸ ἀφῶν καὶ σαρδέσμων ἐπιχορηγείων καὶ συμβιβασίμων, αὐτῶ πλὴν ἀνῆσι τῶ θεῶ. Quod sic ad verbū verti potest. vnde totum corpus iūcturis & artubus abū de suppeditatum atq; coagmentatum, crescit deī incremento. ἐν τῇ ἐπιχορηγίῳ ταύτης meminī, idem Apostolus cap. quarto ad Ephesios: sed utrobīq; ex more suo obscure. ἐπιχορηγίῳ dicit suppeditatiōis corollariū, de quo alibi dixim, vel ad iustā legitīmāq; suppeditatiōnē additamētū. Suppeditare etiā est verbū actiuū, & significat χορηγῆν καὶ ἐπὶ κείνῳ hoc est, nō maligne prębere necessaria. Quod etiā σωουαλίσκερ dicit. Xenoph. in. ii. ἀπὸ μνημονίου ἀπὸν τῶν de vero amico loquēs, καὶ ἀντε ἀνὰ ὅ τῶν

Interire ab aliquo.

Suppeditari is dicit cui suppetunt q̄ opus sunt. Suppeditare

χορηγείων

ἀχορηγῆτοι

σωουαλίσκερ

συνειδήσει, σωπερίχρησιν πε τις φόβος ταράττη, συμβουθεῖ. τὰ μὲν σωανάλιστων, τὰ δὲ
 συμβιβάζων. συμπεράτων. Συμβιβάζων autem conciliare significat, & ad amicitiam
 fœdusq; adducere. Thucyd. σωβίβασε δὲ καὶ τὴν προδίκων περὶ Ἀθηναίους.

Significat etiam accommodare, & ad coherētiam adducere. Greg.
 in pri. Ἡβλ. Ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ σωαρομόζων, καὶ ἔς ἐν ἄγων τὰ
 τῶ ἀντὶ πινύματα. hoc est συμβαίνον ἐκφραίνων, ex variis prophetarū ora-
 culis canticum vnum componens & coagmentans. Act. Apost. ca. ix.
 καὶ σωέχωνε τὸς Ἰουδαίους τὸς καποικοῦτας ἐν Δαμάσκῳ, συμβιβάζων ὅτι ἔτος
 ἔστιν ὁ χριστός. Significare videtur ex collatione sacrorum vaticiniorum
 docens & probās. Et cap. sextodecimo, ἡς δὲ τὸ ὄραμα ἔδει, οὐθὺς ἐλπίσας
 μὲν ἰελεθεῖν ἐς τὴν μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκίκληται ἡμᾶς ὁ κύριος διὰ
 γελίσαθα ἀντὶς. Existimo significare, ex insomnio Pauli atq; iis que no-
 bis acciderāt, coniciētes. hoc est συμβάλλοντες. Verū verbo suppedita-
 ri simile est verbum plaudī, quo idem Cicerō ad Atticum vsus est lib.
 xiii. Populum vero (inquit) præclarum, quod propter malum vicinū
 ne victoriā quidem plauditur. id est plausu excipitur, ὅτι δὲ τὸ ἐπαιώρθε
 κροταλίσει.

Plaudī.

κροταλίσει.

Dignari

Obstrepī

Insidiādis

legatis pas-
sive.

ri simile est verbum plaudī, quo idem Cicerō ad Atticum vsus est lib.
 xiii. Populum vero (inquit) præclarum, quod propter malum vicinū
 ne victoriā quidem plauditur. id est plausu excipitur, ὅτι δὲ τὸ ἐπαιώρθε
 κροταλίσει. Plutarch. τὰ πάντα προκαλεῖται ἡμᾶς ὁ κύριος διὰ
 γελίσαθα ἀντὶς. Dicitur & κροταλίσει. Athen. lib. x. Ἀλέξανδρος
 γὰρ ἀτίσας περὶ τὸ κροταλίσει, καὶ τῶν πρὸς τὸ κροταλίσει. καὶ ὅς λαβῶν, καὶ περὶ
 λαὶ ἡμνήσας τὴ βασιλέα, ἔπειν, ὡς ὑπὸ πάντων κροταλίσει. Idem alibi, τὰ πάντα ἐ-
 πὼν ὁ καὶ κροταλίσει, ἐπεὶ μὴ ἐκροταλίσει, ἐθυμώθη. Idem Cicerō in tertio de Ora-
 tore, Natura nulla est (vt mihi quidem videtur) quæ non habeat in
 suo genere res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignen-
 tur, ὅμως δὲ ἐπαίνῳ προμοίω ἀξιόμω. Lōge tamen audacius est, vel ani-
 mosius potius, quod in oratione pro M. Marcello scripsit, Bellicæ tuæ
 laudes celebrabuntur illæ quidem: neq; solum nostris, sed pene omniū
 gentiū literis atq; linguis. neq; vlla ætas de tuis laudibus conticescet.
 Sed tamen eiusmodi res nescio quo modo etiam cum legūtur, obstre-
 pī clamore militum videntur & tubarum sono. at vero cum aliquid
 clementer & cetera, ἀλλὰ ὅμως τὰ ταῦτα, τῶν πραγμάτων, ὅτι δὲ ὅπως, ὅ-
 μεταξὺ δὲ ἀναγινωσκόμενα, ὑπόπε τὸ ὅπλα τῶν ἀλαλάγματῶν προχλαῖται δοκεῖ,
 καὶ ὑπὸ τῶ φθέγματῶ δὲ τῶ σαπλιγμῶ. Idē pro Cælio, Magnū cri-
 men vel in Legatis insidiandis, vel in seruis ad hospitem necādum so-
 licitandis, ὅτι τὸς πρὸς βασιλέα ἐπιβεβληῖται, vel ὅτι κροταλίσει. Demosth. ἐπι-
 βεβληῖται ὑπὸ φιλίππου ἐπὶ ἐλλάδῳ. Horat. Ego cur acquirere pauca
 Si possum, inuideor; διὰ τὴν φθόνου καὶ βασκαίνωμαι. Enimvero lin-
 gua græca cū cetera aut pleraq; vberior latīna, ad sensusq; animi ex-
 primēdos & felicior & significatior eē nō obscure cognoscit: tū vero
 in verbis passiva voce significatiōe q; formādis lōge liberaliore est na-

tura atq; beatiore. Piguīt etiā Romanos Cicerone supiores Romani
 sermonis pomceria proferre, inflexione q; verborū nouare in vulgus
 inauditas, ac publico vsui industria sua accōmodare. ideo fortasse, q;
 primore conatu latīna vocabula verbaq; è Græcis ducentes sequi nō
 viderētur. M. vero Tullio nō tā sermonis latīni naturā negasse dicēdi
 copiā Romanis, q; inertē quandā verecundiā, se cōdemq; existimauit.
 quippe vir ingenio prestanti omniūq; artiū capaci p̄ditus, cū Græ-
 corum scripta perdidicisset, ignauū esse censuit in illa maiorū simpli-
 citate acquiescere, pudoriq; indulgentē, externarū disciplinarū orna-
 mentis domesticā fraudare eloquētiā. Itaq; Romam è Græcia reuer-
 sus, statim studiosissime fecit, vt ex Græcorū copiis, quas i patriā prin-
 ceptu aduexerat, quasq; in numerato habebat, faciūdiē & forēsis & cō-
 siliariē vires, opes, auctoritatē instrueret & exornaret. ob qd̄ eximio-
 rū spirituū facinus, latīnē linguæ eloquētiēq; Romanē parētis appel-
 latione à Plinio secūdo salutatus est. Id quod qui accurate cōsiderarit
 & perpēderit, is vtiq; nō cuiuslibet esse arbitrabitur, stilū Ciceronianū
 probe nosse: de eoq; scriptore iudiciū facere, qui cū Græcorū principi-
 bus tā felici, q; strenua emulacione certauerit. tāetsi multi ideo id se
 facere posse cōfidūt, quod verba Ciceronis auctoritate probata & re-
 cepta, velut in numerato habeāt. Quorū magnā partē videas & sto-
 macheris. ἐλλανοδίκας ἐαυτὸς ἀντὶ θεῶν κροταλίσει, vt est in prouerbio. Ego ve-
 ro hactenus ea de re cōsere nō vererer sentētiā rogatus: M. Tullii in
 sermonis probitate, in elegatiē germanitate, in elocutionis vi atq; or-
 natu, primas & secūdas laudis partes apud nostros tertiasq; tulisse,
 omniū doctorū iudicio qui quidē iniūci homini nō fuerint. Omneis
 enim quorū extāt opera in omni genere dicēdi longo interuallo su-
 perauit. Cæterū vix decimū quēq; scriptorū eius lectorē studiosumq;
 idoneū esse puto iudicē, à quo is auctor dicēdi facultatibus censeat,
 qui de semetipso huiuscemodi elogiū cōsignatū reliquerit in libro de
 Oratore perfecto. Nulla est enim (inquit) vllō in genere laus orato-
 ris, cuius in nostris orationibus nō sit aliqua si nō p̄fectio, at conatus
 tamē atq; adumbratio. quod eius dictū ad omneis partes elocutionis
 pertinet. Quare qui modestiā p̄ditus erit, is se magis Ciceronis ad-
 miratorē, q; imitatorē profitebit. Neq; vero qui dicēdi vim naturāq;
 estimarit, ex Ciceronis vnus lectione inspectorē & Aristarchū ager
 vnus cuiusq; scribentiū orationis ac dictionis: quod nihil est aliud, q;
 finitorē se latīnē faciūdiē, circūscriptorēq; finiū designare, nullis ad-
 huc terminis cōstitutorū. Nos aut in hisce Cōmētariis libeter id feci-
 mus, vt copiā linguæ Latīnē, quāta est illa cunq; ex Græcorū diuitiis
 cātatissimis partē optimā manasse ostēderemus. A quibus nisi ipsi

Cicero pa-
res lingue
Latinæ.

linguæ Romanæ proceres luculêtas facere versuras instituisent, exēplūq; similia audēdi posteris prodidissent, vocū utiq; & figurarū egētē nūc sermonē latinū inopēq; haberemus. Ipse Cicero in Bruto suo hęc loquētē Atticū induxit, Quo em̄ vno vicebamur à victa Græcia, id aut ereptū illis est, aut certe nobis cū illis cōmunicatum. Nec vero versuras modo à Græcis M. Tull. fecit, sed etiā quę mutuos esse maiores suos ipse nouerat, quęq; idē ipse tanq; vteda rogauerat, abiurare posteritatē suā docuit, pro suisq; tueri & possidere. Ita em̄ Græcis permultis dictionibus vsus est, quasi aut plane Latinis, aut certe cōmuni- bus: etiā (quod fortasse mireris) in orationibus in librisq; oratoriis.

Vocabu- Cuiusmodi sunt syngrapha, chirographū, xystus, acroama, diploma, la Græca bibliotheca, hypodidascalus, peristroma, emblema, exhedra, collybus, apud Cice physiologia, dica, gaza, regia, gynæceum, pseudothryum, apologus, ronem. analogia, ephemeris, apotheca, & monogrammi dii, troica tempora pro Troianis. Et in Verrē, Lectica octophoro vehebat, in qua pulu- nus erat perlucidus. Et in ii. ad Quintū Fratrem, Memini em̄ cū homi- nē portarē ad Baias Neapoli octophoro antiana, macherophoris cē- tū sequētibus, miros risus nos edere. Cū alioqui in epistolis sentētiās integras sepe græce enūciat. Et Cæsar in.iiii. de bello Gallico Ephi- ppiatos equites dixerit. At nuper quosdā vidimus aut audiuimus ab- surda religione obstringere iuuenū mētes, qui huiuscemodī vocabu- la quasi absona & indecora in oratione Latina vitanda esse docerēt. quicq; circūloqui, & interdū dicēda prætermittere mallent, q̄ græce quicq; proloqui. Quod si Ciceronis exēplo magis q̄ noua religione duci velimus, antitheta & isocola quis iā vereatur dicere, etiā si con- traposita, & equalibus æqualia relata Cicero dixit, ne Græcis cede- re Latini viderent? Assimilia fortasse malis q̄ paromœa dicere, & quę sunt eiusmodi vt nostra perinde fieri nolint. Seuerioribus tamē non- nullis vtimur, virisq; iā illis (vt ita dicā) cēloriis vix audeas cōtradi- cere, qui orationē omnē respuūt vt putidā, quæ Tullianā phrasim pla- ne nō redoleat. Quod eorū esse demū creditur odorari atq; persenti- scere, quibus contigit ipsis in ludis lautioribus literas bonas discere, peregreq; erudiri: id quod mihi cū aliis nō paucis cōmodis in litera- rū bonarū studio pernegatū est, vt si cuiq; aliū. Qua de re tamē meā vt sentētiā nō dissimulē, eos, ego iudico in hoc instituto felicissimos siqui sunt ipsi hodie, quib; Ciceronis succū & sanguinē, nedū colorē inanē imitari aut simulare, speciēq; fallacē præferre & ostētare cōtigat. Sed vt eiusmodi vnū fortasse aut alterū iure admireris, ita ineptulos quosdā rideas cū Fabio Quintiliano, qui cū Ciceronis structurā ver- borūq; delectū, emulari sibi visi sunt, cōtinuo sese inter Tullianos opi-

nionē stulta ascribūt, alios in ordinē sentētia sua cogētes, tanq; mino- rū gētū scriptores, & velut latinos ascriptitios: qui aduersa Minerva ad literarū studiū incubuerint, quasiq; in Tullianorū officina nō per- politū, nequicq; ad palmę spem aspirēt aut secūde aut tercię. Quod si ea mente Cicero studiū eloquentię suscepisset, si in ea sentētia fuisset, vt vnus sese Demosthenis simulachrū effingere omni opere cōten- deret, in cuius admiratione permultus erat, potiusq; vt cōsilio cū natu- ra deliberato, ipse à singulis vniversisq; eligeret, quod sensibus suis cōsentire, & à stomacho nō abhorre intelligeret: quonā tandē mo- do vim ipse Demosthenis, copiā Platonis, iucūditatē Isocratis effin- xisset: quod Quintil. scripsit. Qui cū in phrasi dictionisq; cōtextu pa- rū similis sit Demostheni, nisi quatenus cōstructionis eius ambitus, sentētiarūq; circūscriptiones prælogas libēs imitatus est: natura, nisi fallor, id factū est magis, q̄ iudicio & pposito. Meminisseq; nos oportet sentētię eius ipsius in pri. Offic. Hęc (inquit) cōtēplantes expen- dere oportebit quid quisq; habeat sui, eadēq; moderari: nec velle expe- riri q̄ se aliena deceat. Id em̄ maxime quęq; decet, quod est suū cuiusq; maxime. Et in tertio de Orat. Vna fingēdi est ars: in qua præstantes fuerūt Myro, Polycletus, Lyfippus. qui omnes inter se dissimiles fue- rūt, sed ita tamē vt neminē sui velis esse dissimilē. Vna est ars ratioq; picturę, dissimillimiq; tamē inter se Zeufis, Aglaophon, Apelles. neq; eorū quisq; est cui quicq; in arte sua deesse videat. Et si hoc in his quasi mutis artibus est mirādū, & tamē verū, quanto admirabilius in ora- tione atq; in lingua: quæ cum in iisdē sentētiis verbisq; versetur, sum- mas habet dissimilitudines. non sic vt aliū vituperandū sint: sed vt ii quos cōstet esse laudādos, in dispari tamē genere laudentur. hactenus ille. Nō igitur qui maxime, etiā vnus imitādus est, contraq; nonnulli existimāt, eorū, vt dicitur, auditores aut sectatores, qui cēsura stili non ita pridē gesserunt, atq; etiā vt fama est dictaturā. ē quorū comitatu quasi ex Isocratis schola, scriptores adeo emūcti exire politi; dictita- bātur, vt cæteros omneis mucosos vulgus esse cēseret, dictionisq; im- pure, qui eius officinę notā stigmaq; nō præ se ferrēt. Quę possessio (si vera sunt quę ferunt, nec vt pleraq; fama, sic hoc vane circūtulit) li- terarū elegantiū studiū seruire morosæ religioni coegit, quęq; supersti- tione magis q̄ sanctitate cōstat. Nā quid tū morosius, tū magis obno- xiū, tū nomini Latino calamitosius esse potest, q̄ Ciceronis scripta quę nec integra, nec omnia, nec emēdata adhuc asseruata sūt, nō modo lo- quēdi scribēdiq; normā, qd̄ equis ipse animis admittēdū cēserem, sed etiā orbitā esse clausulāq; dicere & defendere: Idq; adeo, vt cui quod- piā verbum, quēdā ve loquēdi formula exciderit, quā (si auctoritatem

quasiq; legē sermonis ille poscat tueri exēplo nequeat, quasiq; Tul-
 liano patrocínio, illi cet ordine emūctorū, cādida classe scriptorū mo-
 uēdus sit & expūgēdus? Hic nō dicā id quod Fabius lib. xii. scripsit,
 Ciceronis admirator & patronus ut si quis vnq; maxime, Ciceronē
 ab hominibus suæ etatis multis nominibus acerbe reprehēsum esse.
 Neq; em̄ eorū sum qui Afīnianis magis q̄ Tullianis fauēt. Mittam q̄
 ipse Tullius Bruto probare suo Oratorē suū nō potuit illi ipsi nūcu-
 Orator à patū, vt ipsemet auctor est ad Atticū his verbis scribēs, Hoc etiā (in
 Bruto nō quit) malis oratoribus cōtigīt. Quid tu in Bruto putas & ingenioso
 pbat est. & erudito? de quo etiā experti sumus. nuper in edictū scripserā roga-
 tū tuo. meū mihi placebat: illi suū. Quin etiā cū eius precib; pene ad-
 ductus scripsissem ad eū de optimo genere dicēdi, nō modo mihi, sed
 etiā tibi scripsit, sibi illud quod mihi placeret nō probari. Cur aut Plī-
 nius alter & Quīntilianus dissimiles Ciceronis fuerint, cū eius scripto-
 rū studiosissimos fuisse eos notū sit: ex eo intelligi potest defendiq;
 qđ idē lib. ii. de Orat. scribit, Quid em̄ (inquit) causæ cēsetis esse cur
 ætates extulerint singule singula prope genera dicēdi? quod non tā
 facile in nostris oratoribus possumus iudicare: quia scripta ex quibus
 iudiciū fieri possit, nō tā multa sane reliquerūt, q̄ in Græcis. ex quorū
 scriptis cuiusq; ætatis quæ dicēdi ratio volūtasq; fuerit, intelligi po-
 test. Idē de Vifellio Varrone loquēs in Bruto, Is cū post curulē inqt
 ædilitatē iudex quæstionis esset, est mortuus. in quo fateor vulgi iu-
 diciū à meo dissensisse: nā populo nō erat satis vēdibilis præceps quæ-
 dā: & cū iccirco obscura quia peracuta, tū rapida & celeritate citata
 oratio. Sed neq; verbis aptiorē aliū dixerim, neq; sententiis crebriorē.
 Plato in Protagora Laconicū genus dicēdi admirari videtur, de phi-
 losophia Lacedæmoniorū loquēs: cuius ego verba ascribā vt lectori-
 bus fidē faciāt. & quoniā tyronibus hæc scribo, ea latine cōuertā, εἰ δὲ
 ἐθέλοις Λακεδαιμονίων ὡς φανλοτάτω συγγενέως, τὰ μὲν καὶ ἐν τοῖς λόγοις εὐρίσκει
 αὐτὸ φαῦλόν· ἕνα φαινόμενον· ἐπέτα ὅπως ἐν τύχη τῆς λεπτομύου, ὅπως αὖτε ἕξιον
 λόγος, βραχὺ ἢ σωεστραμμύον, ὡσαύτω δὲ αὖτε ἀκουσίως, ὡς φαίνεσθαι ἢ προσδιδάλεγο
 μύον παλὸς μηδὲν βελτίον, Si em̄ cuiuspiā visū sit cū despiciabilissimo quoq;
 Lacedæmoniorum cōgredi, in sermone plerūq; inueniet eū huiusmodi
 vt despiciabilis esse videat. mox ille qui nihili homo ex sermone suo vi-
 debatur, qualibet in parte sermocinationis occasionē nactus, iniiciet
 aliquod verbū memorabile, breue atq; cōtortū sciti more iaculatoris:
 ita vt qui cū eo differit, nihilo doctior puero appareat. τὸν οὖν αὐτὸς καὶ
 ἢ νῦν εἰσὶν οἱ κατὰ νουίκασι καὶ τὰ παλαιά, ὅτε δὲ λακωνίζῃ, καὶ μάλλον ὅτι φιλοσοφῆ
 ἢ φιλοσοφῆσεν, ἐδὲ ὅπως ὅτι τὰ αὐτὰ οἰόντι εἶναι ἕξιματα φθέγγεσθαι, πλέως πεπαιδευ-
 μένους ὅτις ἐνθεώπων, τὸ ἔπος ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ μιλήσιος, καὶ ὁ ἡμέτερος, Ex quo loco

Ciceronis
 Orator à
 Bruto nō
 pbat est.

πρὶ τὸ λακων-
 νίζειν.

Platonis (quē Cicero deū suū vocabat) existimo illa verba Ciceronē
 ipsum trāstulisse, quæ extāt i Oratore supradicto. Neq; em̄ Demosthe-
 nes fulmina tātopere vibrasse diceretur, nisi numeris cōtorta ferrent.
 ob quæ tamē Cicero ab obtrektorib; magnopere exagitatus fuit.
 vt Quīntil. inquit in nono. Enimvero qui Ciceronianæ imitationis
 anxia affectatione ducūtur, ii quasi Athletæ quidā eloquētiæ certa le-
 ge lectionis quasi pabulo faciendā suā alūt. vt olim athletæ cāpestres
 ea quæ ἀναγκοφαγία dicitur, lacertos suos alebāt & saginabāt. ex qua
 lectione nōnulli exangues tādē euadūt & ieiuni, nō propter Tullia-
 nā lectionē, quæ copia prædita est ipsa inexuperabili, atq; etiā affluen-
 tia: sed ab instituti religione exucci, quæ in superstitionē deniq; verte-
 re solet, nisi modus obseruationi adhibeatur. Sic aut hac ætate Tul-
 lianorū appellatio gratiosa apud multos, professioq; ipsa palmaris ef-
 se cœpit sola cōmendatione nominis, vt fuit olim ætateq; Ciceronis
 eorū qui Atticū nūcupabātur. Cuius appellationis fulgor, aut inanis
 species potius, sepe ob oculos Ciceroni obiecta, ad obscurādū gloriæ
 eius splēdorē, ab inimicis eius inuidiose iactata est, sermoneq; celebra-
 ta. Præcipue vero (inqt Fabius lib. vlt.) M. Tull. præferūt qui videri
 Atticorū imitatores cōcupiebāt. Hæc manus quasi quibusdam sacris
 iniiciata, vt alienigenā & virū supersticiosum deuinctūq; illis legibus
 insequebatur: hoc est Ciceronē vt Asiaticū insectabatur & redūdātē
 exultātēq;. Ipse Cicero in Bruto, Atticos (inquit Caluus) imitari vo-
 lo. quos nec est em̄ vnū genus. Nā quid est tā dissimile q̄ Demosthe-
 nes & Lyfias? q̄ idē & Hyperides? q̄ omnium horū Aeschines? quæ igi-
 tur imitaris? Si aliquē: ceteri ergo attice nō dicebāt. si omneis: q̄ po-
 tes? cum sint ipsi dissimillimi inter se. His verbis vt opinor refelli illi
 possunt, qui se Tullianis solis delectari dicitāt. Neq; em̄ idē esse po-
 test stilus, ne assimilis quidē omnium, qui se ad imitationē Ciceronis
 cōtulerūt. Est aut Tullianorū professionis ea vel persuasionis fiducia,
 vel industriæ iactatio, vel nescio quid appellare debeat, vt velut ii quos
 Græci ἀργυρομοισθὺς vocāt, nomismata adulterina aut suberata, aut in-
 ferioris indicature, aut ieiunæ estimationis, tinnitu aut cotricula depre-
 hédant: Sic isti eloquētiæ lautioris institores, Tullianas voces, quas
 solas latinas esse cēsēt, aut certe germanæ notæ, Latioq; puro oriun-
 das, auditu internoscāt cū quippiā recitatur, aut tractatu & regusta-
 tu cū in mediū exit. Ex quo fit qui ex eorū placitis iura petere nō re-
 cusant, vt in laqueos idētidē incidāt inertis hæsitatiæ. illis utiq; simi-
 les de quibus Aristot. in principio secūdi τὰ μετὰ τὰ φυσ. loquēs, ita scri-
 bit; ἢ δὲ ἀπρεῖ, τὰ ντῆ πρὸς ἀπλήσιον πέρι τοῖς δεδεμμένοις. ἀδωάτων γὰρ ἀμφοτέρω
 προσελθὼν εἰς τὸ ἐμ. προσθεν. δὴ δὴ τὰς δὴ ἀρχαίας περὶ ἡμετέρας πᾶσι πρῶτον. Atq; haud

ἀναγκοφα-
 γία.

scio, an nō absurde dicere possimus, sic se habere eā superstitionē orationis ad liberā ingenuāq; eloquētiā, vt ἡ σοφιστικὴ πρὸς τὴν σοφίαν ἔχει. Nō quīn ego huiusmodi (vt ita dicā) ἐπιλοδοφλαίων tolerabiliore esse censeā, si alterutra suscipienda sit, q̄ licentiā securā erudito indecorā, atq; indignā literarū bonarū professioē. Nihil em̄ minus aut probē aut velim q̄ vt in ἀνεπιλοδοφλαίων (vt ita dicā) erūpāt latine loquēdi ritus & instituta, vsu doctissimorū hominū, prudētūq; cōsensu haud dubie moderanda & astringēda. Sed vt religionē probō, sic superstitionē explodēdā ē schola elegātiē esse cēseo. iā cū alia atq; alia etas, vt dictū est, aliud aliudq; dicēdi genus postulet: vt Quintil. lib. quarto docet de narratione loquēs. Hodie si mihi quippiā scribendū sit ad religionē nostrā pertinēs, & cuius argumentū res diuinas cōplexurū sit: an ego ex lectione Ciceronis, quasiq; ē sylua sanctioris latinitatē materiē cōparare debeā, ex qua efficiendū opus sit quod pietati dedicādū est: aut nū à Cicerone verba loquēdiq; formā mutuādā habeā, antiquitatis ritū vtīq; respicientē, ad ea indicādā & describēda quæ antiqua illa secula nunq̄ suspicata sunt: Qua de re & cōtrouersa certē & impedita, vt dicā quod sentio: haftenus ab antiquis versuras faciēdas esse iādiu arbitratum sum, nec me eius esse nunc sententiā pœnitet, vt quoad eius fieri potest, materiē priscā probāq; in vsu p̄sentē cōformemus, auitaq; supellectilē & obsoletā apte & cōuenienter tēpori nostro recōcinnemus. Cōceptis aut̄ ab antiquitate formulis in rebus diuinis hodie vtī, cū piacularē, tū indecorū esse censeo: tū vt Cicero sese interpretatur, ineptū, non aliter atq; si in sacris olim Cereris interpretādīs aut cōmemorādīs, ē Floralib⁹ verba quispiā aut ē Priapeis mutuares. An vero amicitie cultū citra aras coarctabimus p̄cepto antiquissimo: eloquētiā partē impiā hodie & pudendā, qua profana: qua sacra expatiari errareq; sinemus? Et si moratā cū dignitate hominis docti grauiq; orationē esse oportet, vt oratorū principes existimarūt: cur non etiā ac multo magis pietatis redolētē, rectēq; religiōis? Quid igit, dicat aliqs, eloquētiā literarūq; omnino elegātiā, vt veritati ac sapiētiē doctrinēq; diuinitus proditē aduersam & profanā, ab aris atq; adytis arcēdā esse cēses: nec vltra pronam admittēdā: hoc deus diuīq; prohibeāt, vt cū ignoratiē patronis literarū ipse cultor atq; cupidissimus censeā, dissidiū inter doctos sapientesq; naturā peperisse. nisi vero aurū argēto includi, aut argētū auro splendescere. natura ipsa vetuit: aut ita moribus cōparatū est, aut sacrorū deniq; ritibus institutū in delubris exornādīs. Ipse em̄ cōditē etiā & sepultē vetustatis interdū monumenta scrutāda esse duxerim, potius q̄ ad res huius etatis cōmemorandastū sacras tū p̄fanas, barbariē vtēdā accōmodemus, literatisq; pu-

dendam veniam indulgeamus. Vt enim moratam cum dignitate eloquentiam esse decet, sic etiam eloquentem cum sanctitate philosophiam. Rursus nihil infantius esse existimamus, literarumq; bonarum studio turpius & inertius, q̄ quēdā filētiō perpetuo premere, aut maligne dicēdo perstringere, quæ & enarrāda erāt & inculcāda, vt quē omnibus studiis curisq; p̄uertēda sint. Megalesia inquit Cicero de Aruspiciū respōsis, latinū nomē Romē nō inuenerūt, quæ tāta religione & suscepta sunt, & celebrata. Quid igitur hodie vt piacularē vitamur, in rebus quē latinū nomē nō habet, peregrinis vocibus vtī, p̄sertim græcis, vnde magna ex parte latinus sermo conuersus est, si Fabio credimus? Liuius nō semel suffeces pro Cōsulib⁹ dixit, cū de Carthaginēsis loqueretur. Gallica quædā Romē & Punica in vsu admittā sunt, vt docet idē Quintilianus. Nos, si diuis placet, religiosiores sumus. haud scio an ignauiores poti⁹ atq; inertiores. Mō dice tamē scio, & tū demū cū inopia cogit, id faciēdū esse. Quod si literarū elegātiā & ea quæ humanitas à moribus excolēdis dicta est, ἢ κατ' ἀνθρώπων πειρασμῶν καὶ ἀδελφῶν, tā aduersa veritati sunt atq; sapiētiā, vt nō nisi fabulis ludibriisq; rectē rationis accōmodari decore & consentaneē possint, quē iādiu obsoleuerūt ipsa p̄ obsoletisq; habēda sunt & despuēdis: valeat iā lōge, valeat in quā eloquētiā: valeat deniq; oīs lepos literarū, potius q̄ vt disciplinē ab antiq̄tate ingeniosissima inuētē & exultē ad vitā expoliendā in captiōnē hodie nobis vertāt animorūq; internicionē. Verū si Plato incredibilē dicēdi copiā, si ipsā faciēdi venerē, si oēs literarū lepores subseruire & acillari philosophiē docuit & instituit, veluti matronē grauissimē, & (vt erat tū hominū opinio) sanctissimē & venerādē: si Cicero linguā Romanā philosophicarū disputationū atē nō capacē hoīm opinione, philosophicē tñ loquētē differētēq; reliquit, (sic em̄ gloriā, ita vt literas græcas si ei credere statuerim⁹, ad id iā nō requiram⁹) cur hęc etas tā male atq; ingrāte de literarū bonarū nomine mereri atq; existimatione pergīt? cur nō dico pietatē orthodoxā latinitate donare: sed latinā linguā poti⁹ literarūq; elegātiā, ea accessione cohonestare, augustiorēq; redere negligit & desperat: vt nullo iā dissidio versari eloquētiā cū pietate possit, cū philosophiā olim græca in fidē se dei contulerit, à deorūq; simulachris iādiu descuerit? Atqui vt humanē sapiētiē sacrariū, dignitatēq; animi decus penes philologiā sitū est: sic penes theologiā sacrariū fructusq; philosophiē. Omnis em̄ sapiētiē vbertas, & quasi sylua sentiēdi sapiēdiq; ē libris hagiographis duci potest debetq;. Res vero ipsē sanctæ & sententiæ cōsecratē, exornari ab iis debent, quibus Aegyptiorū opibus potiri cōtigīt, si frugī homines sunt, alienaq; ver-

tere innocēter in rē suā nouerint. ἡμῶς δὲ (inquit Greg. ἐν τῷ εἰς τὰ γινώσκοντα) δὲ λόγῳ ἢ προσκωνέμενον, κἀντα δέει ἔμφρονον ἢ λόγῳ ἔμφρονον τῷ θεῷ, ἢ δι' ἡμῶν ἀντὶ, Si em̄ vsq̄ sermonis facultate exultādū est, orationiq; indulgendū: tū demū profecto in eo cōtēdendū est maxime, cū ipsū dei verbū, quā causam & fontē omnis sermonis esse constat, dicēdo celebrandū est. Id porro quonā pacto cōmode à nobis fieri possit, dicēdi magister M. Tull. Cicero nos docebit. partim exemplo, si in eius scriptis trāfferēdi verborū artē industrie attēderimus. partim praecepto, qui in Oratore suo profecto quodā loco ita scripserit, Neq; enim esse possunt rebus ignotis nota nomina. sed cū verba aut suauitatis aut inopiā causa trāfferre soleamus, in omnibus hoc sit artibus, vt cū id appellādū sit quod propter rerū ignorationē ipsarū nō habuerit antea nomē, necessitas cogat aut nouū facere verbū, aut à simili mutuari. Idē in secundo dialogo de Oratore, Vt eā materiā omnibus locis descriptā, instructam, ornatamq; haberēt, rebus dico & sententiis. hæc vi vt sua verba pariāt, quæ semper ornata mihi quidē videri solent, si eiusmodi sunt vt ea res ipsa peperisse videatur. Ipsius autē Ciceronis tēpore noua verba q̄ inuidiosa fuerint, ex eo intelligimus, quod cum verba aut minus vsitata, aut duriuscula profert, nō sine aliqua præfatione id facit. vt in secūdo de Oratore, Hæc oratio maxime cōmēdat reos. reos aut appello nō eos modo, qui arguūtur, sed omnes quorū de re disceptatur. Sic enim olim loquebantur. Et post aliquot chartas, Reos autē appello quorū res est. Et de Natura deorum libro primo, Sunt enim rebus nouis noua ponenda nomina, vt Epicurus ipse prolepsim appellauit, quā antea nemo eo verbo nominarat, siue prænotionem vt ante dixi, siue anticipationem. Quintilianus lib. viii. Nā cū sint verborū alia vt dicit Cicero, natura, id est quæ significata sunt primo sensu: alia reperta, quæ ex iis facta sunt, vt iam nobis ponere aliqua (quod illi rudes homines primi fecerūt) fas non sit: at deriuare, flectere, coniungere, quod natis postea concessum est, quādo desit licere: Et siquid periculosius finxisse videbimur, quibusdam remediis præmuniēdū est. vt ita dicā, si licet dicere, quodāmodo, permittite mihi sic. quod idem etiā in iis quæ licentiū translata erūt proderit, quæ non tuto dici possunt, in quo non falli iudiciū nostrum sollicitudinē ipsa manifestum erit. Idem, Multa ex græco formata noua, ac plurima à Flauio Sergioq; : quorum dura quædam admodum videntur, vt ens & essentia: quæ cur tātōpere aspernemur, nihil video, nisi quod iniqui iudicēs aduersus nos sum⁹. ideoq; paupertate sermonis laboramus. Quædā tamen perdurāt. nam quæ vetera nunc sunt, fuerunt olim noua. Idem, Piraticam quoq; vt musicam & fabricam dici adhuc

Quomodo olim ignotis noia hodie imponenda. De nouis vocabulis

dubitabant mei praeceptores. Fauorē, & urbanū, Cicero noua credit. Cicero in Acade. Sed subiectam (inquit) putant omnibus sine vlla specie, atq; carentē omni illa qualitate (faciamus enim tractādo vsitatius hoc verbū & tritius) materiā quandā, ex qua omnia expressa atq; effecta sint. Sic i lib. de Vniuersitate ex Platonis Timeo, Vix em̄ audeo dicere medietates quas Græci μεσότητας appellāt: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur, erit enim planius. Quo ex loco apparet eos fuisse deceptos, qui sesquialterū & sesquitercium, & alia deinceps latina esse negauerūt. Sesquialteris autē (inquit) interuallis, & sesquiterciis, & sesquioctauis sumptis ex iis copulationibus, & primis interuallis, sesquioctauo interuallo sesquitercia omnia explebat. Plato, ἡμιολίῳ δὲ διασάσειν καὶ ὑπὸ τριπλῶν καὶ ἐργασίῳ γενεολίῳ, ἐκ τριπλῶν δὲ σμῶν ἢ τῶν προῶν διασάσει τῷ ἑργασίῳ διασίματα τὰ ἐπιτρίτα πάντα εὐδὲ ἐπληρῆστο. Qui locus Ciceronis nisi extitisset ad hanc ætatem, verba illa latinæ linguæ perierant, eorum quidē sententiā qui nihil vt latinū admittūt quod apud eū auctore nō legatur. præsertim cum Gellius immemor illius libri Ciceronis illa verba nō probauerit. Hermogenes ἐπιβόλοισι rephēdit in Hyperide, vt verbū sordidū atq; oratore indignū. At eo & Plato & Aristot. vsi sunt, vt nos ante docuimus. Ex quo apparet verborū reprehēsores aliquādo esse ipsos ob id rephēdēdos. Idē Cice. lib. i. de Nat. Deorū. At ista siue beatitas siue beatitudo dicēda sunt: vtrūq; em̄ omnino durū, sed vsu molliēda nobis verba sunt. Et in Topicis, Tertia autē (inquit) quæstio (quis molestū sit nomen hoc) iuridicialis vocet. Neq; vero ipse Cicero tā religiosus aut in verbis legēdis fuit, aut in omni dictionis parte, q̄ isti nos esse volūt quibus i illa classe emūctorū sacramēto rogatos esse cōtigat. Qui & admirabilitatē dixerit & innumerabilitatē, & pyramidata corpuscula & angulata, & rotūdare, trāquillare, exāclare, anticipare, expectorare, & profapia, & decussare, & alia permulta, quorū similia ab aliquibus trivialis esse monetē putātur & sordidē. Quare mihi de literis illi maligne mereri præpostereq; vidētur, qui linguæ Romanæ pomœria anxie & cupide faciūt vt cōtrahāt & circūcidāt immodica religione artiq; calūniatrice: quæ Marcus ipse Tull. eorum prope dixerim deus, protulit magno studio: ob idq; rerū nouarū inuidiā atq; etiā crimē neglexit & pertulit. nec vero pomœria protulit modo linguæ latinæ Cicero, sed exemplū rationēq; reliquit studiosis sui, nō inertibus. Itaq; in primo de Oratore, Postea mihi placuit (inquit) eoq; sum vsus adulescēs, vt summorū oratorū Græcas oratiōes explicarē. quibus lectis hoc assequebar, vt cū ea quæ legerā græce, latine redderem, nō solū optimis verbis vterer, & tamen vsitatis, sed etiam exprimerē quædā

Sesquitercius sesquiquartus & alia.

verba imitatio quae noua nostris essent, dummodo essent idonea. Licuit enim semperque licebit, ut inquit Oratius, Signatum praesente nota producere nomen, & reliqua. Iam vero ipse Cicero ad Atticum lib. xii. scribens de libris suis philosophicis: de lingua (inquit) latina securi es animi dices, qui talia conscribas: ἀπόγραφα sunt, minori labore fiunt. verba tamen affero quibus abundo. ἀπόγραφα vocauit libros de Finibus, de Officiis, & Tusculanis, & de Natura Deorum, & alios similes, veluti volumina quaedam descripta magis quam a se conscripta, quasi exempla Graecorum voluminum. in quibus tamen vertendis opera ipse praestitit & oleum, hoc est latinorum verborum delectum & inuentionem. Ex quo necesse fuit non semper sui esse simile usquequaque. ab iis enim auctoribus, quos ipse paraphrasticè conuertebat, scribendi quoque formulas interdum accipiebat, & quidem ego difficillimum esse puto, modum & formam rationemque Tullianam dictionis penitus animo percipere memoriaque complecti. Fuit enim ingenio fecundissimo, animo mire liberali & magnifico. Habuit unde copiam sumeret academica scripta atque oratoria. Ex quibus cum abunde helluaterque haussisset, ut eius verbo utar. cum ei etiam natura suapte copia felici ac beata profuse suppeditaret alia atque alia: quae in eo tandem fuisse modum eloquentiae, quam multifariam variam arbitrari debemus? At nos ipsi hodie homines vix quincunciales, de eloquentiae finibus, si superis placet, id est de M. Tullii dicendi facultate audemus pronuntiare. de illa etiam cohorte scriptorum Marco Tullio supparium, ita cedere, atque etiam veluti iure nostro iudicium firmare, ut unicuique scriptori modum laudis merito magna fiducia impertiamus. quasi vero illud iudicium non maius sit cognitione cuiusque, videlicet illi Ciceroni si non proximam secundam, quorumque patres aut aui Ciceronem meminissent, quae omnia eius scripta eademque incorrupta in manibus haberent, qui eruditionis antiquae vestigia in foro adhuc Romae cernebant, ac per manus traditam linguam Romae puritatem accepissent, de eloquentia Romae certius iudicium facere, de quo Cicero ipso non potuerunt, aut cum Cicero vim dicendi tantopere ipsi admirarentur, tum praepostero proposito infelicique fuerunt, ut scientes prudentesque deteriora sequerentur, cum optima haberent in manibus. Quis enim non videt eos cum genus dictionis mutaret, aetatis suae iudiciis atque voluntatibus, aliquantulum etiam fortasse ingenium suum seruiuisse? Adde quod neque M. Tullius vnus omnia vidit: neque quam inexhaustam dicendi copiam animo conceperat, in monumentis suis consignatam reliquit: nec quatenus consignata est ab eo, ad aetatem nostram ipsa asseruata est. Neque vero cum eam copiam ex Graecia in Italiam importauit, commercium inde abstulit, ut idem aut simile quod ipse ausus esset, posteris non liceret, qui quidem eodem animo studiumque interdissent. quocirca nonnulli quoque eorum postea, singulari doctrinae praerogativa id

meruerunt, ab eorum ut auctoritate verba quoque non pauca, loquendique formulae ius sumerent. Age iam permittamus nobis M. Tullium, vnum extra aleam (ut dicitur) iudiciorum positum, paulisper in controuersiam reuocare, quasi veniam a Praetore exposcita. non quod de hominis auctoritate addubitandum putemus: verum ut animi (ut dicitur) causa ostendamus quae parum conueniat inter auctores maximos de ratione dicendi probatissima. Dionysius Alicarnasus de Lyfia loquens, ἑτέραν δὲ ἀρετὴν εὐρίσκω πρὸς ἑήρη, ἢ πολλοὶ μὲν ἐξήλωσαν τῆν κατὰ τὸν αὐτοῦ χρόνον ἀκμασάντων, ἔδειξεν δὲ ἐπεδείξατο. τίς δὲ ὄσιν αὐτῆ; ἢ διὰ τῆν κρείων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κερδύων ὀνομάτων ἐκφέρουσα δὲ νοσηλῶν, ἥκιστα γὰρ ἂν ἕξ ἔυροι προσωπῆ φράσαι χρησάμενον. καὶ ἐκ ἐπὶ τῶν μόνον, ἀλλ' ὅσα καὶ πρὸς τὰ καὶ σεμνὰ καὶ μεγάλα φαίνουσι τὰ πράγματα πρὸς τοῖς κοινοτάτοις χράμενοι ὀνομασιν. Alicarnasseus eo nomine mire commendat Lyfiam, quod tropis abstineat, & simpliciter res indicet, nec tamen eo modo rerum magnitudinem imminuat. adeo ut circumforanea veste & triuiali cultu ornamentum rebus afferat & personis. Huic sententiae est diametro opposita illa Ciceronis esse videtur in Oratore perfecto, Sed iam forma restat (inquit) & dicendi character qui dicitur. qui qualis debeat esse, ex iis quae supradicta sunt intelligi potest. nam & singulorum verborum lumina attigimus, quibus sic abundabit orator, ut verbum ex ore nullum nisi aut elegans aut graue exeat. Ex omni genere frequentissime translationes erunt, quod eae propter similitudinem transferunt animos & referunt, ac mouent huc & illuc. Qui motus cogitationis celeriter agitur, per se ipse delectat: & reliqua ex collocatione verborum, quae sumuntur quasi lumina, magnum afferunt orationi ornamentum. Idem in tertio de Oratore, de translationibus multa dixit, ut magnum splendorem orationi afferentibus, cum hoc etiam quod suppleat inopiam. Fabius de tropis loquens, Incipiamus igitur (inquit) ab eo qui cum frequentissimus est, tum longe pulcherrimus: translationem dico quae metaphora graece dicitur. Idem in duodecimo, de florido dicendi genere loquens, Medius hic & translationibus crebrior, & figuris erit iucundior, egressionibus amoenus. Translationibus autem exemplum insigne satis est apud Ciceronem in oratione pro domo sua, his verbis, Quid tandem? si tu quae in illis reipublicae tenebris, caecisque nubibus & procellis, cum Senatum a gubernaculis deiecisses, populum a nauis exturbasses, ipse archipirata cum grege praedonum impurissimo & caetera. Et pro Sylla, Quo facilius vento aliquo in optimum quaeque excitato, posset in malis reipublicae portum malorum suorum aliquem inuenire. Et pro Rabyrio, Nec illius animi mentem praestringit splendor sui nominis, nec mentis quasi luminibus officit

De translationibus.

altitudo fortunæ & gloriæ. Trāslationes etiā insignes, & interdum
 ἀκεκινδωμέναι apud Demosthenem inueniuntur, quo nomine ab
 Aeschine exagitatus fuit vt supra diximus in mentione verbi ἀμπε
 λεργείν, nec minus frequentes & grandiloquæ apud Platonem Demo
 sthenis & Ciceronis magistrum & suppeditatorem copiæ, cuiq; ipse
 Cicero acceptam illam referre non grauatus est. Rursus Cicero in
 Oratore de Thrasymacho & Gorgia loquens, Horū vterq; (inquit)
 Isocratem ætate præcurrit: vt eos ille moderatione, non inuentione
 vicerit. Est enim vt in transferendis tranquillior, sic in ipsis numeris
 sedatior. Idem, Nam neminem in eo genere sciētius versatum Isocra
 te confitendum est. Et in Bruto de eodem, Magnus orator & perfectus
 magister, q̄q̄ forensi luce caruerit, intraq; parietes aluit illam gloriā,
 quam nemo meo quidē iudicio est postea cōsecutus. De hoc loquens
 Alicarnas. ita scribit, κατὰ δὲ πῶς λαμπρότητα ἦν ὑπερῆστων, καὶ δὲ εὐλόσοφον
 ἐν προαίρεσιν, καὶ εὐνοίαν ἀντὶν ἀνδρῶν, ἢ καὶ δὲ ἀνδρῶν, ὡς ὁ Πλάτων
 εἰρηκέν. ἐὰν δὲ εἴ τὰ ληθεῖς ἐπέειν, καὶ ἦν ἄλλων ἀπάντων ἐπιτόρων, ὅσοι εὐλοσόφως ἔ
 μαθηματῶν τὸ τὸ πρὸς ἐπιστήμῃ. **Hactenus cum Cicerone conuenit. quod se
 quitur discrepat,** τὴν μὲν τοὶ ἀπαγῶς ἔ
 πηρόδων δὲ κύνελιον, καὶ ἔ
 ἐνι λέξεως δὲ μῆρας
 κινδύους ἐκ ἐδοκίμαζον. δὲ ἀλλοίως γὰρ ἢ διάνοια πηλάκις ὑπὲρ ἑυθυμῶς ἐνι λέξεως, καὶ τοὶ
 καμῆ δὲ ἀπέπειτα δὲ ἀληθινῶν. **Et infra,** καὶ εἰ δὲ γένῳ μέμφομαι ἦν χημάτων, καὶ
 λοὶ γὰρ ἀντοῖς ἐχρήσαντο καὶ συγγραφῆς καὶ ἐπιτόρας, ἀντίστα βουλόμηναι πῶς λέ
 ξιν. ἀλλὰ τὸν πλονασμον. τὸ γὰρ μὴ ἐν καίρῳ γενέσθαι μηδὲ ἐν ὄρῳ, πρὸς ἴσταν
 ἀτακτικῶς τῶν ἀνοήτων. **Quintilianus in decimo, In compositione (in
 quit) adeo diligens, vt cura eius reprehendatur. Idem Alicarnas.** τῆς
 πῶς ἀρετῶν ἀποφάνομαι πρὸς τὸν ἀνδρα, πῶς ἔ
 φησιν. εἰ μόνον πῶς ἐν τοῖς ἀνοή
 τισιν, ἀλλὰ καὶ πῶς ἐν τοῖς πρῶτοις ἀνοήτοις. ἐστὶ γὰρ τις ἔ
 πηρασματικὴ σαφήνεια, εἰ
 πολλοῖς γνώριμα εἰς περικύματα δὲ, ὅτι ἐνι μὲν οὐκ ἐκινδύους λέξεως καὶ
 Δημοσθένους, οἱ δὲ ἀνοήτοις πρῶτα, εἰς τὸν ἐγγύοντο, πολλὰ δὲ δυσανάστα ὄν
 τινι καὶ ἀσαφῆ, καὶ ἀόριστα, εἰς πηχτο. ἢ δὲ ἀνοήτῳ λέξεως ἀπασῶ ὄντι φανερὰ
 καὶ σαφῆ. **Idem,** ὡς δὲ τὰ ληθεῖς ἔχει, ὁ καὶ πῶς ἀλλοτῶρον ἢ δὲ δαυμαζό
 μῳ οὐκ ἐκινδύους τῆς νομῆς, δαυμαζότατῳ ἦν συγγραφῆς, ἐν δὲ τῶ
 ὑπὸ τῶν καὶ ἐν τῶν δημογραφίας ποιητικῆς κατασκευῆς ἡγεμονίας, ἐν πολλο
 ῶν δὲ ἡγεμονίας πῶς ἐξημερῶν ἐς ὄγκον ἅμα, καὶ κόσμον ὀνομάτων ἀκρίβει
 ζον. **Thucydidem appellat δαυμαζότατον τὸν συγγραφῆς, quod perin
 de est ac si diceres diuinum & admirandum, atq; ingenio præ
 stantissimo animoq; præditum, quæ in elocutione eius eminent.**
**At Cicero in Oratore perfecto, Thucydides autem (inquit) res
 gestas & bella narrat & prælia, grauitèr sane & probe: sed
 nihil ab eo transferri potest ad forensem vsum & publicum. Ipsæ
 illæ conciones ita multas habent obscuras abditaq; sententias,**

vix vt intelligatur: quod est in oratione ciuili vitium vel maximū. Quis
 porro vnq; Græcorū rhetorum à Thucydide quicq; duxit? At lauda
 tus est ab omnibus. Fateor. sed ita vt rerū explicator prudēs, seuerus,
 grauis: nō vt in iudiciis versaretur, sed vt in historiis bella narraret.
 itaq; nunq; est numeratus orator. Hoc Ciceronis elogiū multū dis
 crepat ab Alicarnassei: ne cū Quintilianī quidē cōuenit sententia, qui
 lib. x. ita scribit, Historiam multi scripsere præclare. Et paulo inferius,
 Dēsus & breuis, & semper instans sibi Thucydides: dulcis & cādīdus
 & effusus Herodotus. ille cōcitatīs, hic remissis affectibus melior: il
 le concionibus, hic sermonibus: ille vī, hic voluptate. Rursus Cicero
 in Oratore, Itaq; & Herodotus, & eadē superiorq; ætas numero ca
 ruit: nisi siquando temere ac fortuito. At Hermogenes Sophista ita
 scribit in Rhetoricis, ἐν τῶν τῶν καθ' ἑστέραν παινηγυρικῶν παινηγυρικῶν τῶν ὄντων
 ὁ ἡρόδοτος. **Et paulo post,** κατὰ μὲν τοὶ ἐπιμελέσαντες καὶ πρὸς ἑ
 κόσμον δὲ σωμαφόρο
 πορ καὶ τῶν ἡρόδοτος ἔχει καὶ μέγθος: οἱ δὲ πολλοὶ ἦν εὐθυμῶν ἀντὶ κατὰ τὰς σωμα
 φῶρας καὶ τὰς βασίλειας δακτυλικῶν τε εἰσι. καὶ ἀναπαιστικοὶ, ἀπονοστήτικοὶ τε καὶ ὄλως σήμενοι. **De
 Thucydide autē loquens ferme idē sentit cū Cicerone. Mili vero vi
 detur Cicero oīa dicēdi genera in libris suis tetasse & miscuisse: plura
 tūq; vero naturę suę indulgisse, ne bona ingenii corrūperet: qđ qui fa
 cit, etiā alioqui multū sibi negocii exhibet, cū ea quæ illaborata finūt
 inhiēs, aquā, vt est in prouerbio, sepe herere cogat, vt aliorū flectat,
 qualiq; aduerso flumine nauigare, q̄ secūdis ipse malit vndis. Nulla est
 em̄ inquit laus oratoris, cuius in nostris orationib; nō sit aliqua si nō
 perfectio, & cæt. vt antedictū. Probasse eū autē Isocratis pigmēta, di
 ctionisq; lenocinia, præcipue fidē facit imitatio: cuiusmodi est illa p le
 ge Manilia, Qui sæpius cū hoste cōfligit, q̄ quisq; cū inimico certauit.
 plura bella gessit, q̄ ceteri legerūt. plures prouincias cōfecit, q̄ ceteri
 cōcupuerūt. Cuius adolecētia ad sciētia rei militaris nō alienis pce
 ptis, sed suis imperiis: nō offensionibus belli, sed victoriis: nō stipēdiis
 sed triūphis est tradita. Alibi i eadē, Quid tā nouū q̄ adolecētulū, pri
 uatū, exercitū difficilī reipub. tēpore cōficere: confecit. huic præfles
 etiam præfuit. re optime ductu suo gerere: gessit. Et quod magis mi
 remur, in Miloniana hoc genere nō abstinuit: in qua oīa erāt sollicita,
 & à festiuitate sermonis isocolisq; & antithetis dissentanea, vt obiice
 re quispiā possit eorū qui Ciceronī obtrectauerūt. Sic autē scripsit, Est
 ergo hæc nō scripta, sed nata lex. quā nō didicim; accepimus, legim;
 verū etiā ex natura ipsa arripimus, hausimus, expressimus. ad quā
 nō docti, sed facti: nō instituti, sed imbuti sumus. Ipse Cice. in Orat. de
 numerosa cōcinnitate oratiōis loquēs, In huius inqt cōcinnitatis cōse
 ctatiōe Gorgiā fuisse principē accepim;: quo de genere illa nostra sūt**

in Milon. Est enim iudices hec non scripta, sed nata lex. In inuectiua autem oratione Cicero verbis Thucydideis atrocibus dictione mihi interdum videtur vti, ut in Anton. secunda, in Pisonem & similibus. Qualis est illa pro Sextio, Exierunt malis omnibus atque execrationibus duo Vulturii paludati, quibus utinam ipsis euenissent ea que tum homines precabantur. Quam scribendi varietatem, & ingenii copia, & animi vehementia in odiis exercendis effecit. Reprehensiones vero scriptorum suorum nomine obtreccionumque multifariam eum protulisse, preter ea que supra diximus, etiam ipse his verbis significat in secundo Tuscul. Quod non sumus ignari (inquit) multos studiose contra esse dicturos: quod vitare nullo modo possumus, nisi nihil omnino scriberemus. Etenim si orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus (popularis est enim illa facultas, & effectus eloquentie est audientium approbatio) Sed si reperiebant nonnulli qui nihil laudaret nisi quod se imitari posse consideret: quique sperandi sibi eundem bene dicentem finem proponeret: et cum obrueretur copia sententiarum, atque verborum ieiunitate & fame se malle, quam veritatem & copiam diceret. unde erat exortum genus Atticorum, iis ipsis qui id sequi se profitebantur ignotum, qui iam conticuere pene ab ipso foro irrisi, quid futurum putamus, cum adiutore populo quo utebamur antea, nunc minime nos uti posse videamus. His verbis significat existimarique vult, iis se molestissimis usum esse obtreccionibus, qui copiose ipsius & splendide invidia eloquentie vrebantur &angebantur, qua pre se ac pre multis preditum ipsum Ciceronem esse cernebat, ad quam se posse accedere omnino diffidebat. Hoc genus hominum fere videmus, quo nihil est magis expositum omnium offensionem. Illa vero que torrens dicitur eloquentia, quoniam modo tenorem suum seruare atque impetum potest, si sociam sibi & comitem tantam loquenti religionem assumat: de qua loquens Fabius, ita inquit, At ille qui faxa deuoluat, & pontem indignetur, & ripas sibi faciat, multus & torrens, iudicem vel nitentem contra feret, cogetque ire quam rapit. Eius eloquentie meminit Cicero in ii. Fin. in principio. Quanta autem opinio Ciceronis de M. Bruto fuerit in iudicio literarum latinorumque orationis, ex eo intelligimus, quod Oratorem eius suum quasi doctrinae oratorie iudicium suum in dicendi facultate specimen, dicendum ei duxit, cum libro de claris Oratoribus que etiam ab eodem Bruto nomen accepit. At in libro superiore cum de Herodoto & Thucydide prius locutus esset, ita scripsit, Horum etati successit Isocrates, que preter ceteros eiusdem generis laudatus semper a nobis, nonnumquam Brute leniter & erudite repugnate te. Sed credas mihi fortasse, si quid in eo laudem, cognoueris. Nam cum concisus ei Thrasymachus minutis numeris videretur, & Gorgias: que tamen primi traduntur arte quadam verba iuxisse: Thucy-

Cicero reprehensus a multis.

Torrrens eloquentia.

dides autem prefractior, nec satis, ut dicam rotundus, primus instituit dilatare verbis, & mollioribus numeris explere sententias. Et inferius, Itaque ut ego cum a nostro Catone laudabar, vel reprehendi me a ceteris facile patiebar: sic Isocrates videtur testimonio Platonis aliorum iudicia debere contemnere. Est enim ut scis quasi in extrema pagina Phaedri is ipsis verbis loquens Socrates, Adolescens etiam nunc o Phedre, Isocrates est: sed quid de illo augurer libet dicere. Quid tandem inquit ille? maiore mihi ingenio videtur esse, quam ut cum orationibus Lyfia comparatur. Praeterea ad virtutem maior indoles: ut minime mirum futurum sit, si cum aetate processerit: aut in hoc orationum genere cui nunc studet, tantum quantum pueris reliquis praestet omnibus qui nunquam orationes attigerunt: aut si contentus his non fuerit, diuino aliquo animi motu maiora concupiscat. inest enim natura philosophia in huius viri mente quaedam. Verba Platonis haec sunt, *ὁ μὲν τοι μωροτάτω κατ' αὐτῶν, λέγειν ἐθέλω. φαι. τὸ πῆτορ δὴ; σω. Δοκῆ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τὸς πρὶ λυσίαν εἶναι λόγος, τὰ φθὶ φύσεως. ἔλ δὲ ἔθει γενικωτέρῳ κερκαῶδῳ. ὡσεὶ εἶδὼν ἀρ γένοιτο θαυμασὸν προΐδους φθὶ ἡλικίας, εἰ πρὶ αὐτὸς τε τῶς λόγος δις νῦν ἐπιχερῆς, πλεόν ἢ καίδωρ διενέγκοι πῆν ὡς πρὶ ἀφαιμύωρ λόγῳ. ἔλ δὲ εἰ αὐτῶ μὴ ἀπρὸς ταῦτα, ἐπὶ μέζω δὲ τις αὐτὸν ἄγοι ὄρη δὴ οἰοτέρα. φησὶ γὰρ ὁ φιλοσοφία τῆ ἔ ἀνδρὸς διαωσία.* Quibus verbis astypulatur eius ipsius Isocratis testimonium *ἐν τῶ πρὸς φίλιπ.* & plenius *ἐν τῶ πρὶ ἀντιδόσεως.* Dissensisse Brutum a Cicerone de optimo genere dicendi, preter ea quam iam commemoravi, ex epistola quoque Ciceronis apparet ad Atticum libro xv. sic enim scribit, Brutus ad me misit orationem suam habitam in concione capitolina: petiuitque a me ut eam ne ambitiose corrigere antequam ederet. Est autem oratio scripta elegantissime sententiis & verbis, ut nihil possit ultra. ego tamen si illam causam habuissem, scripsissem ardentius. Et infra, Quo enim in genere Brutus noster esse vult, & iudicium habet de optimo genere dicendi: ita consecutus est in ea oratione, ut elegantius esse nihil possit. Sed ego solus alius sum sepe. hoc recte siue non recte, tu tamen velim orationem legas, certioremq; me facias quid iudices ipse: quod vereor ne cognomine tuo lapsus, *ὑπεραπικὸς* sis in iudicando. Sed si recordabere *Δημοσθένος* fulmina, tum intelliges posse & *ἀπικὸς* totam grauissime dici. Verum enimvero cum Demosthenis orationem ut Thucydidis Alicarnas. dixerit, saepe obscuram esse coniectureque difficilis, mirum videri possit, quod Cicero ea de causa Thucydidis lectionem non probauerit: quod vitium dicat esse obscuritatem maximum in oratione ciuili. Longe autem densiorem esse obscurioremque Demosthenem Cicerone tum in Philippicis, tum alibi, hodie iudicare possumus, qui utrunque au-

Elogium Platonis de Isocrate.

Brutus de optimo genere dicendi dissensit a Cicerone.

Elogium Ciceronis de Demosthene.

ctorem in manibus habeamus. De quo ipse Cicero ad Brutum ita inquit, Demosthenes cuius nuper inter imagines tuas ac tuorum, quod eum credo amares, cum ad te in Tusculanum venissem, imaginem ex gre vidi: nihil Lysie subtilitate cedit, nihil argutiis & acumine Hyperidi, nihil lenitate Aeschini & splendore verborum. Idem in Bruto, Nam plane perfectum, & in quo nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris. Et rursus in Oratore, Hoc nec grauior exitit quisquam, nec callidior, nec temperatior. Itaque nobis monendi sunt ii quorum sermo imperitus increbruit: qui aut dici se desiderant Atticos, aut ipsi Attice volunt dicere, ut mirentur hunc maxime, quo Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. Quid enim sit Atticum discant, eloquentiamque ipsius viribus, non imbecillitate sua metiantur. nunc enim tantum quisque laudat quantum se posse sperat imitari. Et inferius, Semper oratorum eloquentiae moderatrix fuit auditorum prudentia. Omnes enim qui probari volunt, voluntatem eorum qui audiunt intuetur, ad eamque & ad eorum arbitrium & nutum totos se fingunt & accommodant. His verbis Ciceronis doceri possumus, cur etas Quintiliani & Plinii genus dictionis tullianae immutauerint, nec ab omnibus eiusdem rei scriptoribus eundem modum orationis exigendum. Nam cum est (inquit idem Tullius) oratio mollis & tenera, & ita flexibilis, ut sequatur quocumque torqueas: tum & naturae variae & voluntates, multum inter se diuersae varia effecerunt genera dicendi. Flumen alii verborum volubilitasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam, distincta alios & interpuncta interualla, morae, respirationesque delectant. Quid potest esse tam diuersum: tamen est in utroque aliquid excelens. Idem in secundo de Oratore, Tantum est flumen optimorum grauisimorumque verborum. Verum cum Marcus Tullius tantopere Demosthenem admiratus sit in omni genere omnique parte orationis, fulmina etiam eius suo testimonio flagrantiora reddiderit atque fulgentiora, simul in inuentione ac dispositione quam simillimus ei esse concupuerit & affectarit, atque etiam ut opinor, proxime eum affectus sit: ecquis est qui dubitet in elocutione quoque & phrasi euestigio eundem secuturum fuisse ipsum, nisi ingenio suo & naturae indulgedum esse censuisset, quam perinde felicem & vberem nactus erat: Hermog. de Demosthene cum Alicarnasseo non idem pronunciat, sed satis diuersum. de oratione enim loquens, quam ipse civilem vocat ita inquit, ἄριστος τε ἢ ἡλιζάνης λόγῳ ὁ δημοσθενικός. ὁ τε αὖ δημοσθενικός λόγος ἢ ἡλιζάνης ἀριστός. φημι τοίνυν δεῖν εἶναι τοῖς τοῖς λόγοις πλεονάζειν μὲν καὶ πλὴν ἀφηνεῖαν ποιῶντα πύσσει, καὶ ἢ ἀληθινόν τε ὁ ἀληθῆ. ἀφηνεῖα. & δυσκακασία plane opposita sunt & ἀσάφεια. Ex quo intelligimus quanta sit varietas iudiciorum. Discamus

igitur potius & contendamus Marci Tullii naturam, animum & doctrinam eximiam percipere & admirari, quantumque latina facundia acceptum ipsi referre debeat, existimare & perpescere, ut inde precipue animum quisque suum & alat & instituat: non etiam ut Mineruam inuitam & repugnantem, effingere se & componere tanquam ad speculum, sic ad Ciceronis exemplaria cogat: quo nihil est molestius, atque interdum etiam rancidius ac putidius. Neque in vnam tantum speciem ornatus conformata, specimen sui preclarum & mirabile prebere solet eloquentia: nec in omne theatrum, omnique seculo, eodem semper cultu ornatumque prodit. sed ne eodem quidem tempore, tanquam sub omni persona, ita ab omni natura proficisci eadem facie, vno vultu, iisdemque gestibus configurata unquam voluit, eademque veste circumdata & exornata. Adde quod in bello commune martem esse dixerunt prisca: ita in certamine dicendi fortasse commune est Minerua. nec qui in plerisque, etiam in omnibus & semper superior euadit. Erit porro lingua latina in dies longe copiosior, si ex Tullii instituto latine loquendi facultatem nos metiamur ipsi, quam si e libris eius qui nunc extant eandem circumscribamus. Neque vero iudicandum est ac statuendum, tractam feliciter fusamque aequabiliter orationem, qualis est Tulliana in libris precipue philosophicis, & saepe in oratoriis (in quibus veluti secundo flumine, ac leni aura obsecudante potius, quam ardore animi quasi vento vehementi rapiente vehitur eloquentia) omnium esse prestantissimam in omni genere eloquentiae: cum exemplo Demosthenis oratorum principis, ipsiusque Tullii elogio propemodum consecrati, non modo pressam orationem subobscuramque astrictam, sed etiam contorta interdumque salebrosam conuenire videamus ardentius agentis & perorantis. Quo de genere Alicarnasseus, iudex (ut mihi videtur) & equus & seuerus, frugalitatis & simplicitatis amans, ita scripsit de Lysia attico loquens, cuius oratione attici nominis admiratores & sequaces, veluti norma quadam formulaque utebantur. Iam vero (inquit ille) facultatem vnam inuenio apud Lysiam sane admirabilem, cuius Theophrastus principem fuisse ait auctorem Thrasimachum. ego vero Lysiam fuisse cenfeo. Et paulum infra, Quae tandem igitur est illa facultas quam huiusmodi esse perhibeo: dictionis genus sententias contorques rotundeque eloquens. propria magnopere atque necessaria fore orationi, omnique adeo certamini non fictitio. Hanc Lysiae virtutem cum pauci imitati sint, Demosthenes etiam exuperauit. Hoc tantum interest: quod non ut Lysias frugaliter & ut fert simplicitas, usus est, verum affectate atque amarulenter. Cicero ipse in Oratore, de historia loquens, Interponuntur etiam conciones & hortationes. sed in iis tracta quaedam & fluens expetitur: non haec eloquentia contorta, & acris oratio. Quum autem nihil difficilius sit, quam de

Iconici pi-
ctores.

differentia orationis, deq; genere dicendi optimo iudicare, eò ta-
men venimus, an stultitiæ an ignorantia, an nescio quid debeam po-
tissimum vocare, vt ex summaria lectione & tumultuaria vnūquenq;
scriptorem sua vel palma donemus, vel ignominia notemus. a cuneis
ipsi (vt ita dicam) in orchelstram impudenter transeuntes, quasi nō iā
spectatores, sed agonothetæ facti: ita interdum homines expendentēs,
vt in singulas vncias iudicii, sefcūcias studii, atq; etiā odii fortasse ad-
ponderemus, vt parcissime loquar. Et cum pauci Ciceronem perlege-
rint, lōge pauciores intellexerint, nullus est tamen qui Tullianā phra-
sim vt percognitā, non in ore tertio quoq; verbo habeat. Adde q; *ἔκαστος*
νοδίας nonnulli agere non dubitant, deq; Græcorū scriptoribus ma-
gna fiducia & tanq̄ pro potestate pronunciare, qui non plane rudimē-
ta linguæ græcæ nouerunt: impudentia vtiq; auctoritatem apud im-
peritos colligentes & emerentes, cum tamen inter maximos auctores
antiquitatiscq; iudices cōtrouersa iudicia fuerint, vt ex iā dictis liquido
patet. Enimvero picturam esse aiūt veluti orationem mutam: cōtraq;
orationē quasi picturā quandā vocalem. ego vero Themistocli assen-
tior, qui orationem picturam textilem esse dixit, vel texturā picturæ
uarietate distinctam & visendam. quæ ita demum intexta intus ar-
gumenta oculis mentis exponit & indicat, si ipsa expansa commode
explicataq; fuerit. Pictores autem laudatissimi fuerunt, non qui homi-
num effigies comptas tantū & pexas, ac munditia vestis nitētes effin-
xisse dicunt: sed qui eo amplius viuaces virilesq; maxime, simulq; ad
viua liniamēta eorum hominum ductas, quorū ipse similitudinē præ-
ferunt. Iconicos illos Græci appellauerunt. Quibus si ipsis hoc quoq;
addideris, morata vt sit eorum imitatio quā *ἰκονογραφία* vocāt, iā nihil (vt
opinor) deesse videbitur: nisi vt proportionē membrorū, totiusq; cor-
poris concinnitatem a se demensam, pigmentis distinguere tum inten-
sis cum opus est, tū remissis nouerint atq; mediocribus, iisdēq; in eū
pertinacibus. non, quod quidam faciunt, vt presentī quidē illi iucūdi-
tate sed fugaci delectent, nec solem ipsa diu nec etatē perlatura. Neq;
enim vt quāq; vel tabulam pictam, vel stragulā vestem aut cupidī li-
centur homines aut parum perspicaces, ita eiusmodi est illa protinus
quæ in fano Saturni dicanda sit: dignūq; ideo illud peristroma existi-
mandū, in quo memoriæ cōsecrandę argumēta detexerentur. Nā quo-
tus est eorū quisq; tandem qui ad nundinas ventitant, oculiscq; perlu-
strāt tabernas inslitorū, qui tum materiā, tum opus internoscere indi-
caturāq; didicerit rerum expositarū: qui notas exploratrices teneat,
queis germanæ & probę merces a subdolis ac mangonio prelitis, aut
lenocinio pretextis discriminātur: Et quidem cum eò iam incuriē ho-

minū emacium, fraudiscq; artificū & negociatorū ventū esse videamus,
nihil fere quod hęc etas ediderit rerum omnīs generis ac mercium, di-
gnum sit quod cum mercibus antiqui opificiū probatiq; componatur:
tum vero id in bibliopoliis cōspicuum est etatis nostrę vitium. Qua-
re pleraq; eorū quę velut in tumultu vel in naufragio scribimus, bre-
ui vtiq; interlitura sunt cōtēptus & obliuio. idq; culpa vtiq; nostra vi-
tioq; futurum est: qui gratiam impresens aucupemur a quolibet no-
bis equali, aut memorię nostrę, tanq̄ luculentū studiorum præmiū
condignumq; precium operę, nec a posteris memoriā perpetuam cla-
ramq; opperiri sustineamus. cum prisca fuerit instituti ac propositi, Sa-
turni gratiā emereri ac sperare potius, q̄ Mercurii presentis atq; nun-
dinatoris. Athen. lib. viii. *Διπνosophιστ.* φιλοσοφος δὲ ἦρ' ἔ' πάντ' ὁ ἀρχύλος.
ὁς καὶ ἠπικθῆς ἀδίκως κατὰ τὴν οὐρανοσκόπῃον ἐπὶ τῆς ἡδονῆς ἔρρικεν, ἐφ' ἧς ἔσθ' ἡ
γαθίας ἀναθῆναι, ἐδὼς ὅτι κομιᾶται τῆ προσήκουσσαν ζωῆν. Quid vero M. Tul-
lii scripta censemus: num protinus q̄ edita sunt, eadem fuisse admira-
tione excepta, atq; seculis fuerunt proximis & sequētibus, cū deinceps
maiorē maiorēq; inuidia exolescente consecuta sunt: Contrā q̄ vsu
nobis (vt conuicio) iuscq; posthac venturū est, quorū monumēta simul
vt austerā iam & tepida fuerint, homines rectius seueriusq; cum indu-
stria nostra doctrinaq; estimabunt. at hęc musteo adhuc gustu feruē-
teq; vanum habent ad vulgus fallaxq; experimentum. Cum eo quoq;
quod etiam hominum non imperitorum odia studiaq; nedum ignorā-
tiū iudiciis rectis obstrepūt. At vero si hoc iuris in re literaria aliquā-
do constituat, atq; inter homines huius instituti cōsortes id cōueniat,
vt quasi ingenuę glorię petitores, in candida & pura: non in versicolori
aut pulla, se petere, fidem facere lectoribus debeant: nec in operum
præfatione (vt affolet) iusiurandum concipiant in verba solennia im-
pudenter peierantibus, dolum malū abesse, abfuturumq; esse. verum
ita texturam operum ordiantur & pertexāt, figuriscq; & coloribus ve-
stiant, vt qui maxime inclarescere ingenio et industria concupierit,
is maxime periclitari opinione vereatur. Hoc iure inquam si stare
bonarum literarū cultores & professores ita in animū induxerint, vt
illi eo more iudicare insistant, hi sibi ius dici eodem non recusent, gra-
uius certe omnino atq; amplius res literaria constituetur, maiorēq; cū
dignitate. Cum enim viri studiosi lautam & elegātem dictionem esse
oporteat, impēsēq; operę in literarum cultu testem atq; indicem, etiā
doctrinā in medium vt proferat necesse est, & moratā egregiē, & au-
ctoris commendatricem: alioquin operā lusisse magis q̄ nauauisse vi-
debitur in officina morum, quam encyclopædiam vocant. tam maxi-
me autem huiusmodi esse orationem viri docti oportet: q̄ id maxime

Pergo ire.

doniam ad Planciumq; perrexi. Quo in loco perrexi pro me cotuli dixit. Alibi ire infinitiuum addidit, in Acad. Itaq; cofestim ad eu ire perreximus. Liiu9, Triginta nauiu classe ire obuia hosti pergit. Quod simile est illi Demosth.

ἀχρόμω ἀπιώρ πνείρ θυμὸν κρη δύμας.

Græci etiam dicunt πνεί θυμὸν, κρη ἀπικῶς πνεί θυμὸς. & πνείρ δίκω και δίκης & πνέω μάχω. Vnde illud Ciceronis in Catilinam Inuectiua secunda, Tandem aliquando Quirites L. Catilinam furentem audacia, scelus anhelantem, patriæ pestem nefarie moliétem, ex vrbe vel eiecimus vel emisimus. Sic apud Homerum, μένεα πνέοντες ἀχαιοί. In oratione de reditu suo, A parétibus id quod necesse erat, paruius sum procreatus a vobis natus sum Consularis, ὑφ ἡμῶν γέγονα ὑπαλάκας vel ἐγγρόμω. Idem Philip. decima, Exercitus qui in Syriam ducebatur bipartito: alter eu a quo ducebatur reliquit in Thessalia, seseq; ad Brutum cotulit: alterum in Macedonia Gn. Domitius adolescens summa virtute & constantia, ab legato Syriaco abduxit. Lego exercitus qui ducebatur, numero plurali, pro exercituum autem. Est enim schema atticum cum re

Rectus p genitiuo.

ctus pro genitiuo ponitur. Demosth. ἢ Νεαίς, ἀλλὰ μόνοι ἦν βοιωτῶν, οἱ ἢ ἡμίστες ἀντῶν, μετὰ Λακεδαιμονίων σωπαπῶλοντ. οἱ δὲ λοιπὸν ἐμβάντες, καὶ τὰ λοιπὰ Aristotel. in tertio de histor. animal. Αἱ δὲ ἡπρωτικαὶ βόες εἰ μεγάλα, βδάλω λειτῶ ἐκάσκη ἀμφοτέρω. id est ἦν δὲ. Idem in nono, ἀπόλλωται δὲ διὰ τὰ ἄλλα συμπῶματα, καὶ ὅταν οἱ ἡγεμόνες πολλοὶ γυρόμωνοι, ἐκάσκη ἀντῶν μέγθ ἀπαγάγη. Et in Probl. sect. xxxiiii. de respiratione loquês, ἔλκομω οὐ τὸ πνεῦμα πάλιν. ἔτα ἀνοίξαντες τὸ σώματθ πόρες, πάλιν γίνεται τὸ πῦρ ἢ πάλιν ἀλγοῦντες ἐκπέμπομω. ἀντὶ τὸ ἔτ ἀνοίξαντων. Paul. in Atticis, ἀποκόμωνοι δὲ οἱ πῶδες ἰκέται, πρῶτον τότε πελοποννήσιοι ποῖσσι πόλεμον πρὸς ἀδριατικούς, ὁμοίως σφῶς ἔκ ἐκδόντθ ἀλωῦν ἐβουθεῖ. ἀντὶ τὸ ἀποκόμωνων δὲ. Xenoph. in sexto ἐλλωμῶ, ἀπογραφάμωνοι δὲ ἂν ταῖς ὁμομοκῶσας πόλεσι καὶ οἱ οὐβαῖοι, προσελθόντες πάλιν τῆ ὑσραῖα οἱ πρῆσθερ ἀντῶν, ἐκέλευον μεταγραφῆν ἀντὶ οὐβαῖων βοιωτῶν ὁμομοκῶτας. id est ἀπογραφάμωνων δὲ. Cicero in Philipp. quarta, Hodierno enim die Quirites, ne mediocré rē arbitremini, fundaméta iacta sunt

Hodiern9

reliquarū actionum. Sic dixit hodierno die pro hodie, vt Græci dicunt dies ἢ τῆμωρον ἢ τῆμωρον ἢμέρων, ἀντὶ τὸ σῆμωρον καὶ τῆμωρον. Dinarth. καὶ ἢ τῆμωρον ἢμέρον ἢμέρα κρη ἢ ἡμετέρα ὑφθ πολλῶ ἀσφάλων τῆ πόλα κατὰσῆσαι. Demosth. πρὸ βωδίων, καὶ μέχρι φθ τῆμωρον ἢμέρας ἔ γέγονε πόλεμθ διὰ τανθ ἡμῖν. Vel in principio snie. principio sententiæ positum pro nam indignationi interdum seruiés, etiam à Græcis tractum videtur, qui ἢ eodem ferme modo vtuntur: vt ex his liquere potest, quæ supra diximus cum de hac particula ἢ loqueremur. Quare miror quid Quintilianus his verbis in nono intelli gi voluerit cap. de figuris. Alia (inquit) commendatio vetustatis, cuius amator vnice Virgilius fuit, Vel cum se pauidum contra mea iur

dies ἢ τῆμωρον ἢμέρον ἢμέρα κρη ἢ ἡμετέρα ὑφθ πολλῶ ἀσφάλων τῆ πόλα κατὰσῆσαι. Demosth. πρὸ βωδίων, καὶ μέχρι φθ τῆμωρον ἢμέρας ἔ γέγονε πόλεμθ διὰ τανθ ἡμῖν. Vel in principio snie.

gia fingit Artificis scelus, & reliqua: q scripta sunt in vndecimo Aen. quasi scilicet simile sit illi, Progeniem sed enim Troiano & cæt. cum tamen Cicero non semel vsus sit in eo sensu: a quo vt opinor Virgil. sumpsit potius q ab antiquitate obsoleta retulit. Cicero pro Flacco, Vel quod est in eodem decreto scriptum, homines clarissimos ciuitatis hoc Pretore circũuentos: cur ii non in iudicio adsunt? ac si diceret, quid impudentius q hoc dicere. Et rursus, Vel qd ait Luceius L Flaccum sibi dare cupisse vt fide se abduceret, sestertiũ vicies: & eum accusas auaritiæ quem dicis vicies voluisse perdere? Gellius lib. ix. cap. xii. Vel illud quale est. quod idem Plinius in decimo libro Democritum scripsisse asseuerat & cæt. Terent. in Andr. Vel hoc quis non credat qui te norit abs te esse ortum? Plato, ἢ πῶς λέγεις ὁ ποργία τὰ τριαύτα. Cicero pro Mil. Cuius tu inimicissimum multo crudelius punitus es, q Punitus. erat humanitatis meæ postulare. Et in secũdo Rhetor. Tũ leges quoq; & iudicia demonstranda sunt: per quæ potuerit id peccatum qd spõte sua reus punitus sit moribus & iudicio vindicari. Quintilianus in loco supradicto, Fiunt & in verbis figure, vt fabricatus est gladium, & inimicos punitus est. Quod mirum minus est: quod in natura verborum est & quæ facimus, patiēdi modo sæpe dicere: vt arbitror, suspicor. & contrā faciendū, quæ patimur: vt vapulo. Ideoq; frequens permutatio est. Haftenus ille. Hæc ex Græcorum imitatione nata sunt: apud quos ἐπιρρωμῶ τὸ ῥόπαλον dicitur. ἀντὶ τῶ ἐπιρρωμῶ, κρη καθαρῶ τὸν πῶγονα, κρη δρωκρωμῶ & alia quæ supra adnotauimus. Simile est illud eiusdem in Pisonem, Vt scriba ad erariũ qui eas retulit, per scriptis rationibus, secum ipse sinistra manu caput perfricans, commurmuratus sit, ratio quidem hercle apparet: argentum decoctum ceche murat9 est tæ, hoc est ὀχεται. commurmurat9 fit pro commurmurauerit dixit. Et ad Atticũ libro. xiiii. De Petulciano nomine quod mihi suppeditat9 Suppedita es, gratissimum est: & simile tuorum omnium. Tranq. in Aug. Neq; crebrius aut perfidiosius rebellantes grauiore vnq; mulctatus est pœ Mulctat9 na, q vt captiuos sub lege venundaret ne in vicina regione seruirent. est pro ἐτί Cicero in præfatione posterioris Rhetoricorũ, Tunc Crotoniatę pu μνησεν αὐτῶ. blico de consilio virgines locum in vnũ conduxerunt: & pictori quas vellet eligendū potestatem dederunt: hoc est coegerunt, quia Græci Cõducere σωπγαγορ dicitur. Idem in eodem, Ac veteres quidem scriptores huius Σωπγαγορ artis vsq; ab principe illo atq; inuentore Tisia repetito, vnum in locũ conduxit Aristoteles. id est congregauit. Idem pro Cluentio, Aggre diar ad crimen cum illa deprecatione iudices: sic vt me audiat: quæ si hoc tempore hæc causa primum dicatur: deprecationem pro postu Depcatio. latione dixit: non pro recusatione & amolitione. vt in tertio de Orato

Dep̄cari. re, Cum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecatur, esse coactum ut vita sese ipse priuaret. id est posceret. Quia Attice περιτρίβειν interdum ἀντρίβειν significat. ut apud Aristophanē ἰσοπεύσειν, ἐν δ' αὐτῷ περιτρίβειν, Vnum hoc eos rogem? Vbi interpres περιτρίβειν inquit, ἢ προσδέσειν. ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ παρακαλέσασθαι. καλεῖσθαι γὰρ ἐξ ἀνάγκης ταῖς προσδέσειν οἱ ἄριστοι. Quod autem Cicero in superiore exemplo dixit, sic ut me audiatis: hunc habet rectum contextum, ut me sic audiatis. Cui simile est illud in Oratore Perfecto de Thucydide, Ipse ille conciones ita multas habet obscuras abditasque sententias, vix ut intelligantur. hoc est ut vix intelligantur. His similia sunt apud Græcos, οὐκ ἔφησε κηρήσαν, negavit se facturum: & similia, ut supra dictum est. Dinarch. καὶ δειμιδίων καὶ κηρήσαντων δοῦναι τὰ χρηματὰ ἐς πλὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, ἐκ ἐτόλμησεν ὁ μιάρδης εἶτα καὶ ἀσχετοκροθίης, ἀπὸ πολλῶν χρημάτων ὧν ἔχει, δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι, sustinuit non dare. Idem in prætur. vrba. Pro Questore vero quomodo iste commune Maliadum vexarit, non est necesse demonstrare verbis. id est τὸ κοινόν, communem rem pub. inquit Asco. Herodotus in Erato, καὶ σὺ δ' κοινόν ἦν Σαμίων ἐδωκεν διὰ τοῦτο τὸ πρῆγμα, ὅτι σὺ δὲ ἀναγχαφύων. Idem in Divinatione, Sed repete vestigio tanquam aliquo Circeio poculo factus est verres, ἐκ παλαιῶν λέξαι dixit Græcorum more, qui ἴσως περὶ & τὰ χαρὰς & βασανίζουσι & multa huiuscemodii dicunt. Idem in frument. Ecquid tu ibi tum? quid facis? Idem ad Atticum lib. quinto, Ad quas literas tibi rescribi velis nescio: nullas enim adhuc acceperam, præter que mihi binæ semel in Trebulaniano redditæ sunt. Præter pro præterque dixit. Et ad Q. fratrem lib. primo. Atque etiam è Græcis ipsis cauendæ sunt quædam familiaritates, præter hominum perpaucorum, si qui sunt vetere Græciæ digni. Aristotel. in nono de histor. animal. ἀθυρόπερα δὲ τὰ διήλεα πάντα τῶν ἀσθενῶν πάλιν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν. Demosth. οὐ γὰρ ἴσταν αὐτόθι ἀμεικτόνοισι, πάλιν οὐκ ἔστιν οὐδὲ θεῶν. Xenoph. ἔγωγε δὲ σοὶ ἐκ ἡδέλης διδόναι πάλιν μετρίως ἔλαβες. Cum vero præter significat, iungitur genitivo. Gregor. Ἄλλαπε ὅσα, δαυμάζουσι ἀνδρωρῆ, ὧν εἰδὲν τὰς ἐγείραντας πάλιν δέξῃς ὀλίγη ὥκησε. Interdum iungitur cum ἄλλῃ ἢ ἐκ παλαιῶν. ut χερσὶ ἐμῇ, καὶ πάλιν ἐμῇ. Aristotel. in primo ἦν μετὰ τὰ φύσ. οὐ γὰρ ἀνδρωρῆ ἡ γένεσις ὁ ἱατρῶν, πάλιν ἄλλῃ καὶ τὰ συμβεβηκότες, ἀλλὰ καλλίων ἢ ζώορατα. Significat etiam veritatem. Aristotel. in quarto Ethicor. πρὸς τὴν ἐπιεικῆ loquens, ὁμοίως δὲ πρὸς τὰς ἀγνώστας καὶ γνορίμους, καὶ σωφίλους καὶ ἀσωφίλους τὴν γένεσιν. πάλιν καὶ ἐν ἐκάστοις ἀσμεύσει. γὰρ ὁμοίως προσήκει σωφίλων καὶ ἀσφίλων φροντιστῶν. ἀντὶ τοῦ πάλιν ἄλλῃ. ut Lucian. οὐκ ἐπὶ δώροις τὰ ἡμέτερα. πάλιν ἄλλῃ. Verba sunt Parridis. Idem, πάλιν ἄλλῃ τὴν ἐμὴν ἀσπίδα. πάλιν ἄλλῃ. Theophr. in primo de Causis, πάλιν ἄλλῃ ἀσπίδα καὶ ὡς παλαιότατον. Idem, πάλιν ἄλλῃ πρὸς καὶ παραβλεπόμενον.

παρὰ τὸν ἴσον.

Vix ut intelligatur.

οὐκ ἔφησε ποιήσασθαι.

Cōmune τὸ κοινόν.

Sed repete e vestigio

ἐκ παλαιῶν λέξαι

Præter præterque.

πάλιν.

πάλιν ἄλλῃ.

πάλιν ἄλλῃ.

πάλιν ἄλλῃ.

καθὰ τὸ φασίον ὅτι κρητήρ. Aristotel. πάλιν ἐὰν χεῖρ ἢ χεῖρα γένῃ. Cicero, Nisi si vero si quis est qui Catilinæ similes, cum Catilina sentire non putat. Tacitus, Nisi si cupido dominandi cunctis affectibus flagrantior est. Assentire autem & assentiri apud Ciceronem, reuertere & reuerti, Assentire impertire & impertiri, remunerare & remunerari, similia sunt illis, & assentiri & alia. que a Græcis utraque voce dicuntur: qualia sunt διαποιεῖν καὶ διαποιεῖσθαι, ἐπαινεῖν καὶ ἐπαινεῖσθαι, ἀναστρέφω ἀναστρέφωμαι, & alia quæ superius enumerata sunt. Idem de reditu suo ad Senatam, Quibus autem officiis beneficicia Titii Annii remunerabo? Idem ad Appium, Quonam te remunerer potissimum genere? Et ad Atticum, Tu si tibi eadem causa est: me remunerere sane velim. Est etiam elucubrare & elucubrari eadem ratione ab eo dictum ad eundem lib. septimo, Quin etiam eam epistolam quam eram elucubratus, ad te non dedi. Nihil enim intactum reliquit Cicero, quo minus lingua latina cedere græcæ videretur. Idem in tertio de Orat. de actione loquens, Huic primas dedisse Demosthenes huic tertias Et in Oratore perfecto, Primas enim sequentem, honestum est in secundis tertisque consistere, τὰ γὰρ πρῶτα διώκοντες, καλόν ἐστιν ἐν ταῖς πρώταις ποιεῖτε δυνάμεις καὶ τρίταις διετάξεσθαι. Plato in Philebo, καὶ κατὰ τὸν πρῶτον λόγον εἴτ' αὖ ἦν πρῶτα, εἴτ' αὖ ἦν δυνάμεις ἡδονῆς μετὸν ἐλκιδῶς ἀνὰ λέγειν. πορρωτέρω δ' ἐστὶ ἦν τρίτων, ἀλλ' ἔμω νῦν δὲ πῶς εἴη. Quid illud in secundo de Divin. nonne plane græcum est? Qui cum ad eum retulisset, quasi ostentum, quod anguis domi vectem circumiectus fuisset: tum esset inquit ostentum, si anguem vectis circumplicasset, ἐσαγγέλωντο γὰρ οἰονὰ τραπεζῶν εἰς τὸν οἶκον ὅφρα τὸν μοχλὸν ἐν δυνάμει ἐφθάρη παλαιῶν. τὴν νικαντὰ μύρτι ἐφκ, τέρατα τῶν ἐφκ, ἀ τῶν ὅφρα ὁ μοχλὸς περιλάσεται. hoc est circumplicatus esset, ut ipse alibi dixit. Sic πρῖναι cum accusatio iungitur, οἷον γὰρ καὶ αὐτὸς ἀσθενῶν περιλάσεται, inquit Greg. ἐς τὰ ἐπιφάνεια. Synes. Theophilo, ἔγωγε δὲ πάλιν διασιδάμμονίαν ἀξίως διαέλλαμεν ἀπὸ τῆς δύσεως. κακία γὰρ ἐστὶν ἀρετῆς προσωπτεῖον περιλάσεται. Simile est ἀνηρημένον πάλιν πῶς φρον καὶ ἀνηρημένον. Basil. καὶ πάντα ἐσμὸν ἡδονῆς ἐξηρημένον ἄγειν. Lucian. οὐ τὸ δ' αὐχμῶν ὁ τῆς φήραν ἐξηρημένον. Cicero Philip. vndecima, Quasi vero non vnum idemque bellum fit contra hoc iugum impiorum nefariorum. imaginem Antonii crudelitatis in Dolobella cernitis. Iugum dixit cum supra dixisset. Ecce tergeminum in scelere par. quia Græci τριγῶν utriusque dicunt. τριγῶν enim μίθρια. Plut. dixit bigas meritorias & redas. & τριγῶν ἦν αὐτῶν Theophrastus in quarto, ὅστις τριγῶν καλέσεται dictus. Idem ad Atticum libro decimotertio, Purgat Cæsarem de interitu Marcelli: in quem ne si infidiis quidem ille interfectus esset, caderet vlla suspicio. nunc vero cum de Magio constet, nonne furor eius omnem

ἄρσατέον
μοι ἢ πρῶμα
τοῦ ἄρσα
τέον ἐμὲ.
θεσέως ἐπιρ
ξήματα.

cundo de partibus animal. Δεῖ δὲ λαβερῶ, ὡς μεγάλῳ πρῶμαζονὶ μικρῶ, ὁμοίως συμβαίνειν τὰ ζῷα ματα ὡσπερ πλὴν ἢ ὑετῶν γήεσιν. Sic Xenoph. ἄρ δὲ σωελόνδ ἐπείν, Vt autem breuiter dicam, Sed de his supra memini me dicere. Fit etiam hoc in iis quæ θεσέως ἐπιρξήματα, dicuntur, vt, ἀποσατέον μοι τὸ πρῶμα, καὶ ἀποσατέον ἐμὲ. Sic χρῆσέον ἐμοὶ καὶ ἐμὲ, & familia. Videlicet τὸ χρῆσέον significat ἄξιόν ἐστι χρῆσθαι, & ἀρδοτέον, ἄξιον ἀρδοθῆναι. καὶ ἰτιητέον, ἄξιον ἰέναι. & ἰτιητέον αἷα. Cum igitur illud ἄξιον cū datiuo construunt, χρῆσέον ἐμοὶ dicere possunt, ἀντὶ τοῦ ἄξιόν ἐστι μοι χρῆσθαι. Quod si ad verbum aduerbialiter positum constructionem referant, χρῆσέον ἐμὲ dicent: quod sic resoluatur, ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ χρῆσθαι τοῦ πρῶμα, & ex natura infinitiui qui accusatiuū ante se poscit. Aristot. in Oecon. Ἐπισκεπτόν οὐκ τὰ μόνον ἀντὶ τὰ δὲ πλὴν γυναικῶ, ὡς ἑκατέρωθι διαγέται τὰ ἴδιον οἰκονομία. Et in primo πρὸς ζῶων γενεσ. πρὸς δὲ τῶν ἄλλων ζῶων λεκτέον ἢ τῶν ἐπιβάλλοντά λόγον καθ' ἑκάστον αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἑσπερίων σωέροντας, Dicendum est nobis sigillatim ab iis quæ iam explicata sunt sermonem connectentibus. vel vt Cicero locutus est, sigillatim dicere oportet, ab iis quæ iam dicta sunt, quæ dicenda sunt connectentes. Sepe etiam additur verbum substantiuum vt sermo plenus sit. Galenus libro decimo Methodi, ἀράγε τὸν πυρετόν ἐστι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα φησὶ αἰτίας, ἢ πλὴν αἰτίων ἐκκοπήεον εἰδὲν φροντίζοντα τοῦ πυρετοῦ. Demosthen. τῶν πρῶματων ἡμῶν ἐκείνων ἀνελκπτόν ἐστιν. Idem, οὐδὲρ ἢ τὸν παῖδα, ὑπὲρ τῶν βασιλευσέον. Idem, ἐστὶ γὰρ πάντας μὲν τῶν νόμων ἡμῶν σωδασέον ὡς κἀλλισα, ἔχειν. Xenoph. participio pro verbo vsus est ἀπικῶς, ἔπειθ' ἢ ἔγω μὲν τεύρο ὄρ. Dicunt & pluraliter πρῶματῶν εἶναι, ἀντὶ τοῦ πορδύτεον, attico more vt supra dictum est. Loquuntur & per nomina, vt Aristotel. πρὸς ζῶων γήεσως, ἢ δὲ τοῦ λεγόμενου σωέματος φύσις ἢ πρῶματῶν καλῶν λεκτέα τίς ἐστι. Demosth. ἀντιτέον καὶ ἐκ ἐατέον ὁ ποῖστον νόμον κνριον γήεσθαι καὶ, Est autem ea infinitiui natura vt non modo accusatiuum, sed etiam ante se nomina substantiuum poscat apud Græcos vel in contextu orationis existentem, vel subauditum. De accusatiuo notum est: vt apud Demosthenem, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπανον παρὰ πάντων γήεσθαι, ὡςπερ τὸν φιλίππον παρὰ τῶν καὶ δουῶν. De recto exemplum est apud Xenoph. de Socrate, ἐστὶ δὲ πρὸς τὸ τῶν μετρίων δέσθαι πεπαυδύμνῳ ἔτωσ, ὡςπερ τῶν μικρὰ κεντρημῶν, πάντων ξασίως ἔχειν ἀρκοῦντα, Vsqz adeo modicis egere edoctus, vt cum valde pauca possideret, facile tamen quæ ad victum satis essent, sibi ipse sufficeret atqz suppeditaret. Idem, ἔαρ οὐκ ἐκφῶ μὲν βελτίων γίγνηται γὰρ ἄλλο ἔφην ὁ σωκράτης, ἢ κινδύουσις ἐπιδείξαι, σὺ μὲν χρῆσός τε καὶ οὐλάδελφος εἶναι, ἐκφῶσ δὲ φαύλός τε ἢ ἐκ ἄξιος δὴργασίας; Demosth. πρὸς εσφάντ, τί οὐκ ἔαρ ἔσ ἀν, σὺ τσοῦτον ὑπερῆρας βῶμῃ καὶ τόλμῃ, ὡςπερ πάντα κριεῖν αὐτὸς; ἀλλ' ἔ λέγω ταῦτα. Et rursus, ἔφην γὰρ ἡκερ πεπειμῶς φιλίππον πάνθ' ὅσα συμφῆρα τῆ πόλει. Et πρὸς

De infiniti
ui natura
& costru
ctione.
Rectus an
te infiniti
uum.

παραπρ. ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ἡμῶς πρὸς τῶν εἰδη δὴκω λαμβάνειν, ἐκείνος εὐδέχεσθαι πλὴν αἰτίων, καὶ φησιν αὐτὸς αἰτίον γήεσθαι. Cui ferime simile est illud in Tuscul. Platonem ferunt vt Pythagoreos cognosceret, in Italiam venisse, & didicisse Pythagorea omnia. primumqz de animorum etermitate non solum sensisse idem quod Pythagoras, sed rationem etiam attulisse. id est idem quod Pythagoram. licet sic intelligi possit, idem quod Pythagoras sensit. Idem Demosth. vtroqz casu in eadem sententia vsus est κατὰ μέσιν, καὶ γὰρ αὐτὸ τῶν ἀ δέλοιτε σκοπεῖν καὶ κντῆρ, ἔτω ποτ' ἄσιν ἡμῶν διὰ δὴκῶντες ἰχυροὶ καὶ κνρῖοι, ἔπε τῶν μετ' ὄπλων εἶναι σωπεταγμῶν μόνον τῶν ἄλλων πολιτῶν, εἴροτ' ἔρ, ἔπε τῶν τὰ σώματα, ἔρῖσα ἔχειν καὶ μάλισα ἰχνην τῶν δὴκῶντας, ἔπε τῶν πλὴν ἡλικίαν εἶναι νεώτατοι. Hic vel αὐτοὶ subaudiendum, vt sit αὐτοὶ εἶναι σωπεταγμῶν, & αὐτοὶ εἶναι κῶταβι. vel ab accusatiuo praecedente infinitiuum, ad rectū transit ex natura verbi substantiuū. quale est illud Ciceronis ad Q. fratrem lib. tertio, Multa sunt quæ ego nescire malo, q̄ cum aliquo periculo fieri certior. Similius tamen græco illud Lucani, Tutumqz putauit iam bonus esse focer. In illo Ciceronis pro Quintio, Ne vt par quidem sit postulat, inferiorem esse patitur: subauditur accusatiuus sese, vt sit sese patitur esse inferiorem. vt in illo Caesaris, Tenuē sectamini praedam quibus licet esse fortunatissimos. id est quibus esse ipsos licet fortunatiss. Cum autem idem Demosthen. dicit, ἰδυφάλλοις δὲ καὶ αὐτληκῶντες συγχωρεῖν εἶναι τῶν ὑέσι τῶν τῶν. & Andocid. οἷς προσήκει ἀγαθοῖς ἀνδράσι εἶναι. Fit hoc ex natura verbi προσήκει, sicqz ἀγαθοῖς ἀνδράσι οἷς trahitur, vt antecedentia relatiua trahunt ad sese, vt χρῶμα οἷς ἔχω βιβλίους. Demosthen. ἀλλὰ μὲν οἷας ἡλῆε φωνῶς ὁ φιλίππος, ἐκ τῶν ἐπισολῶν τῶν ἐκείνων μαθησάσθαι ὧν εἰς πελοπόννησον ἐπεμψε. Cui simile est illud Antecedēs Caesaris in secundo de bello ciuili, Portus omnes timens quos tene trahit ad rī ab aduersariis arbitrabatur, ad eum locum quæ appellatur Pharsa se relatiuū lia applicuit. Plin. Angustia vnde procedit, isthmus appellatur. Li casum & uius, Ne appellarent consilium, quæ vis ac necessitas appellanda est genus. set. Sed apud Græcos hæc figura longe latius patet. Demosthenes, ἄρπε πάντων τῶν σωπεταγμῶν ἐκάντα, ὧν ἀπὸ γήεσθαι, ὧν ὑπέχεσθαι, ὧν παρὰ φειάκιε πλὴν πόλιν, φωνέωρ κατηγορήσθαι. Id quod ideo fit, quod Græci omnibus verbis transitionem quandam tribuunt. A quo more est illud, de quo & similibus alibi dictum est, καὶ πρῶματῶν ἐφὶ βουθέας δέσθαι δειομῶν εἰς ὧν ἐπρῶτον εἶποι, ἀντὶς βουθέσθαι ἐτέρωθι εἰς ὧν ἐπῶσθη μοι. Herodianus, τὸ γὰρ ποῖστον ἡμῶν καὶ σεβάσμιον δεικλώκατε δὲ ὧν ἀγανακτεῖτε ἐφ' οἷς οἱ κατὰ βῶμῃ ἐτόλμησαν, Eadem enim vestram pietatemqz declarauistis, querelis vestris indignabundis, ob ea a vobis, editis quæ Romanienis exercitus ausus est, Plato in septimo de

ὀλίγοι ὦν ἐ
 χω ὦν τετύχη
 κα, *

Republ. ὄν μα τὸν δία ἐφν ἐμὴ μάλα γέ ἕνεσ ὀλίγοι ὦν ἐγὼ ὦν τετύχηκα. Trahitur etiam genitius a genitio, vt datius a datio. Xenoph. in primo ἐλλωιζ, ἐνταυθα δὲ κατὰ τὴν τισαφέντος ἔλεγον ἃ περιηκῶς ἔην, αὐτῶν τὴν κνρσ ἐδέοντο ὡς προδυμοτάτη πρὸς τὴν πόλεμον γενέσθαι. Fit hoc interdū nullo casu præcedente, sed tamen subintellecto. vt ἐν τῷ πρὸς Λεπτινὸν ἐπαδάντες εἰς πλὴν καλυμνίῳ γρυσίαν ἐγκριθῆ, πρῶτον ἐαυτῶν ὄιον γρη, δὲ πῶς ὅτις ὅτι πῆν κλλωρ. ἐκεί μὲν γάρ ὅτις ἐν ἀρεσθι ἄλλοι, ἐν πολιτείᾳ κυρίῳ γνέσθαι μετὰ πῆν ὁμοίω. Subauditur enim τῷ ἐγκρηνομύω. Idem in eodem, μετὰ γάλωρ μὲν οὖν ὀργισίωρ ἔθ ἕμῃρ συμφέρεσ συμβαίνωρ πολλὰς καιρῶρ, ἔτ ἴσως ἔσθιορ αἰτίω γνέσθαι. Vtunt & figurate infinitiuo. vt idē πρὶ πρῶτος β. ὡς δὲ ἀκῶσαι τὸς πρῶτους ἐν τῷ συμποσίω, τοσούτω κρότω καὶ ἐπιανωρ κρη, ὄργωρ πρῶτῶν πάντων γνέσθαι, ὡς τὸν φίλιππορ παδῆρ ἔ. ἀντὶ τῶ, ὡς δὲ ἕκαστω ταῦτα, οἱ πρῶτοι, Idem in eodem, αὐτὸς δὲ δαυμάσας ἐρέσθαι ἕνα τὸν ὄσιορ πόρωρ τὶς ὁ ἀνθρώπος ὄσιν. ἐπαδῆ δὲ ἀκῶσαι ὄζ ἄγρεσίδασ δωρεῶρ ταῦτα ἔχωρ πρῶτῶν φίλιππῶ ἀπέρχεται, δεινὸρ αὐτῶ ἔ δόξα. Gregor. ἐς βασιλ. ἐπαδῆ δὲ ταῦτα, ἐπῆρ κρη, ἀκῶσαι τὸν ὑπαρχορ, κρη πλὴν ἕνασιν μαδῆρ τῶ ἀνδρῶς, τὸν ἔξω πέμψαι κρη μετασῆσασθαι. Plato libro decimo de Repub. ἐπαδῆ δὲ κατὰ χολίω σκέψασθαι, κόπῆσθαι τε καὶ ὀδύρεσθαι πλὴν αἰεσίωρ, ἐκ ἐμμύοντα, ὡς πρὸς ἔνδῆσιν ὑπὸ προφῆτῶ. Et in Sympos. ἐπαδῆ δὲ γνέσθαι ἐπὶ τῆ ὀικίᾳ τῆ Ἀγάθω ἠ, ἀνεωγμύῳ καταλαμβάνωρ πλὴν δύρω. Et vbiq; ἐπαδῆ in his locis præcedit. ἀντὶ τῶ μετὰ δὲ τὸ γνέσθαι. Apud Herodotum autem in primo nō ἐπαδῆ sed ὡς præcedit infinitiuum, eodem tamen significatu, vbi de Arione loquitur, ὡς δὲ ἄρα, πρῶτοι αὐτῶ τὸς πορδύμεας κληθέντας, ἴσορ ἔσθαι ἔξ ἀλέγοιρ πρὶ Ἀρίων, vt autem aduenerunt portitores. Sic Plato libro supradicto, ἐν δύς οὖν ὡς ἴδῆρ τὸν Ἀγάθω, ὁ φάναι Ἀριστόκμει, εἰς καλῶρ ἕκαστῶς ὡς σωδπαπῆσας. Id est ὡς ἔσθαι τὰχιστα, ὁ Ἀγάθωρ, ἐπῆρ ἔ Ἀριστόκμει. Sic Demosth. ὡς δὲ ἀκῶσαι τὸς πρῶτους, vt supra. Thucyd. libro tertio circa finem, λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμωάρω, ὄζ δὲ ἐλάσθαι αὐτὸν μετὰ τὴν φόνωρ ἐν κρη, τὴν ἀπόλλω τανπλω πλὴν γλῶ γρησῶ δικῆρ. Quibus verbis aliquid deesse prima lectione arbitrari quispiam possit, cum nihil reuera desit. Sed subaudimus σωβῆν, vel quid simile. ἀντὶ τῶ ὅτε δὲ ἐκλαύσῶ αὐτὸς. Cui generi non absimilis est illa Latinorum locutio, qualis est Ciceronis in Verrem, Cursare iste homo potens cum filio blando & gratioso circum tribus. paternos amicos, hoc est diuisores appellare omnes & conuenire. Et rursus alibi, Iste qui tantos tumultus sua cupiditate concitatos viderat: cupere aliqua euolare si posset. Vbi cœpit subaudimus, pro cupiebat. Et rursus, Mirari stultitiam alii: alii amentiam: cui comperendina to hoc venisset in mentem. Et pro Cluentio, Hic iudices ridere, stoma machari atque acerbe ferre patronus causam sibi eripi. Idem Ci

ἐπαδῆ ἀκῶσαι ἀντὶ τῶ ἐπαδῆ ἕκαστωρ.

ὡς ἴδῆρ τὸν Ἀγάθω, ἀντὶ τῶ ὅς ἔσθαι ὁ Ἀγάθω.

Cupere pro cupiebat & similia.

cero in prætura urbana, Hic istius scelerata locatione nefarioq; latrocínio fortunís omnibus spoliatus, venit in iudiciū: si nihil aliud, Si nihil saltem vt eum cuius opera ipse multos annos est in fordibus, paulo aliud saltē tamen obsoletius vestitum videret. Hoc sumptum esse à Græcis ex iis quæ supra diximus de compendariis locutionibus, liquere potest. ἐμὴ δὲ ἄλλο, ἀλλὰ τῶτόνγε ἐξ ὑπομύωρ ὀφόμενῶ, δὲ ὄρ. vel, ὅπως τῶτορ ἀυχῆ μῆρότῶρον πωρ ἡμωισμύωρ ὀφεται, δὲ ὄρ συχνὰ ἰδῆ ἐπὶ ἀυχμῶρ αὐτὸς διαπελεῖ. Lucian. Ἀλλὰ δώσεας ἐν τάχα πλὴν δίκω, τάπε ἄλλα, καὶ ὄζ πλὴν ἀκρότῶρ ἐνέπρησας. Xenoph. in Sympos. ὁ δὲ καλλίας, ἢ τὸ ἕρωρ ἐφν, τάπε ἄλλα γηλῶ σὲ τῶ πῶτῶ κρη ὄζ ἔπε ἢ πόλις σὺ ἰπῶτῶ, ὡς δὲ ἄλλω γρηται. ἔπε δὲ ἀνθρώποι ἢ μὴ δαυέσῃς ὀργίζονται. Illa etiam antiquorum locutio qua Cicero non abstinuit, à Græcis manasse videtur: vt integer animi, & nimius animi, & impotens & similia. vt in poster. Rhetoric. Hoc autem ipsum genus erit eo firmius, si eo ipso in genere quo arguetur, integer animi fuisset demonstrabitur. vt si cum auaritiæ causa fecisset arguatur, animi minime omni in vita pecuniæ cupidus fuisset doceatur. Liviū, Manlius nimius animi, cū alios principes sperneret, & cætera. Alibi, Im nimius potens lætitiæ. Impotens amoris, Tacitus, ἀκρατῆς ἔρωτῶ. nimius animi, ὁ ἀμέτρως τῶ θυμῶ διακείμω, ὁ ὑπὸ ἄγαν ἔχωρ τῶ φρονιμάτῶ. impotens lætitiæ, ὁ ἀκρατῶς ἔχωρ ἐν χαρῶς. Sic suspensus animi, & abiectior lætitiæ. animi idem Liviū, ὁ καταβεβλημύως ἔχωρ ἐν γνώμῃς, ὁ καταβεβλημύ πλὴν δianoιω. Quintilian. Si quis tam cæcus animi est. Sic pendeo Pendeo animi, animo, & animum, vt inquit Diomedes. Cicero libro quarto animi Tuscul. Exanimatusq; pendet animi. Cæl. Ciceroni, Ego quidem vehementer animi pendeo. Liviū, Tot populos inter spem metumq; suspensos animi habetis. Idem, Multos sibi mœstiores & abiectiores Abiector animi visos. Terent. in Phorm. Cum spe pendebit animi, decipiā. animi. Idem, Cum mihi pauero, tum me Antipho excruciat animi. Et itidem in Adelphis, Discrucior animi. Similia sunt, arrectus animum Discrucior & animi, scilicet huius rei & hac re, & diues agrorum & agris, eodem or animi. auctore Diomede. Inde illud Plauti in Epidico, Desipiebam mentis Felix huius cum illas scriptas mittebam tibi. Alibi pendere cum ablatiuo iunxit rei & hac Cicero, vt de lege Agraria, Nolo suspensam & incertam plebem Ro re. manam obscura spe, & cæca expectatōne pēdere. Discrucior animo, κολάζομαι ἢ θυμῶ. Discrucior animi tale videri potest, quale illud Pauli περὶ τῶ δὲ τρῶπαορ λίθῶ λδκῶ. de quo genere supra dictū est. Xenoph. in primo ἀναβασ. τένει τε προσήκωρ βασιλεῖ, ἢ τὰ κλέμια λεγόμενῶ ἐν τοῖς ἀγῆσοις πρῶτῶρ ἐπιβεβλημύ κῆρω. Huic simile est illud Ciceronis de reditu suo ad populū, Aut itineribus necessariis, aut magnam partem tectis ac Magnam tenebris continebantur. Demosth. πρὸς Λεπτιν. καὶ πρὸ φασίς δικάσῃ ἢ πῆν partē, &c.

ἢ παρὰ τὴν ἀρετὴν, ἢ μετὰ ταῦτα ἀδικουμένων, ἢ ὅπως ἀναξίως, οἱ ἢ ὅρ ἄρ ὑμῶν δόξαι, κωλύετε ἔχειν τὴν δόξαν. **Cui simile est illud eiusdem Ciceronis, Quos commodum fuit vocavit.** χίον μάτρινι, ταχῆ δ' οὐδὲν πλεονεξίας, ἔγνωρ αὐτὰς τε ἐπιμῆναι χρόνον, ὅρ ἄρ μοι καλῶς ἔχειν δόξαν, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμψαι κρῶν βυλον. **Liuius, Mitteretq; cum imperio quem ipsi videretur, qui rem gereret quoad Minutius conualuisset. Demosthen.** πρὶ φησὶ ἰδίως καθόδου, ὁμοίως τῶν ἀλλὰ ὁ δύνουσι ἐμὲ εὐρίσσετε ὅρ πάλιν ὅρ ὑμετέρω τῶν μάτρινι ὁμοίως, ἵνα μηδὲν μάτρινι ἐπίφθονον γράψω. **Plinius in Epistolis, Magna in homine varietas. amat, Ut qui ve** **ut qui verissime: dolet, ut qui impatientissime: laudat, ut qui benignissime.** **Xenoph.** πάλιν δὲ πρὸς τοὺς ὡς ἐδύνατο τάχιστα, ἔς πῶν τέγειν, τοὺς μὲν ὡς ἐδύνατο ὀπλίτας ἀνέπαυσε, τοὺς δ' ἰμπέας ἔπεισε ἔς πῶν μωτίνων. **Idē, ἐξῶταλιε τὴν στρατὸν τάχιστα.** **Demosthen.** καὶ χρώμεθ' ἀλλήλοισι ὡς δῖον τε μάτρινι. **Cicero, Hæc, ut brevissime dici potuere, sic à me dicta sunt.** ὅσον πάλιν **Idem Xenoph.** ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τῶν καὶ ἄλλοι πάλιν δῖον τε ἔδωκε, **quantum plurimum quis vnq̄ dedit. Celsus, Cib⁹ dandus & frequentior,** **& quantus plenissimus potest concoqui. Cicero in Epistolis, Gra-** **tum igitur mihi feceris, si huic commendationi meæ tantum tribue-** **ris, quantum cui plurimum.** τὸν εὐνότα τῶν ἄλλων ἐτιὰ significat q̄ fieri po- **test maxime. Aristotel. in octavo τῶν μετὰ τὰ φυσ. εἶκοι δὲ ὁ λέγοντι, ἔνασι** **ἐκένινθ.** ἔ τὸ δὲ, ἀλλ' ἐκένινθ. δῖον δὲ κισθῶλον, ἔ ξύλον, ἀλλὰ ξύλον. **Idem, εἰ δὲ ἔξισι πρῶ-** **τον, ὁ μνηστὴρ κατ' ἄλλο λέγεται ἐκένινθ, τὸ πρῶτον ἕλκ. ἐκένινθ appellat, ὅ δὲ** **ἐκένινθ περιμύρον, ut ξύλον δὲ ἐκ ξύλου. Sic mihi videtur Cicero lentulita-** **tes & appietates in Epistolis dixisse & syllaturire, pro eo quod est** **proscripturire: quæ voces sunt fictitiæ ut inquit Quintili. in quo ge-** **nere ferme nihil non licet Græcis. Athen. lib. xiii. ὁ δὲ μέγας ἀλέξανδρος** **ἔ θαιδία ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἄτηκλιν ἔταξιν; πρὶ ἔξ φησὶ κλέταρχος ὡς αὐτίας γὰρ** **νομλῆς τὸ ἐμπεριώου τὰ ἔν ῥοσεπολα βασιλῆα. Huic locutioni germana** **est illa Ciceronis. Hæc est enim vetus & socratica ratio contra alte-** **rius opinionem differendi. Ut enim ille ὡς αὐτίας γυνομλῆς dixit, ἀντὶ τῶ** **ὡς αὐτίας ἐγένετο, ita hic differendi pro differere dixit. Sic Plinius lib. xxxi:** **de aqua loquens, Est etiam vitium nō fœtidæ modo, verum omnino** **quicq̄ resipientis, iucundum sit illud licet gratumq;. Idem, Mala sunt** **signa vrinæ bullantis & crassæ. Liuius, Proxima oratio fuit omnia** **permittentis arbitrio Romanorum. id est, omnia se permittere dein-** **de dixit arbitrio Rom. Alibi, Prima eius oratio fuit excusantis. Quin-** **til. in quinto, Illud est vitium nimium solliciti, & circa omnia momen-** **ta luctantis. id est nimium esse sollicitum, & circa omnia momēta lu-** **ctari. Xenoph in septimo ἐλλωμῶν, ἔπφια ἢ γαίτ' Ἀρχιδάμου, ἢ διαβάς ὅπρ' ἐδούκ'** **ἔχειν κώλυμα, ἐπρὸς ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους. εὐταῦθα δ' ἢ οἱ πῶρ πνέοντες, οἱ νευικη-** **κίτες τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ ὅρ πῶρ πλέοντες, ἐκ ἐδέξαντο τὸς πρὶ ἢ Ἀρχιδάμ'**

μορ, ἀλλ' ἐγκλίνοσι. **Hic repetitio multiplex sine coniunctionibus. quæ** **lis apud Ciceronem in Orat. Non enim omnis fortuna, non omnis** **honos, non omnis auctoritas, non omnis etas: nec vero locus, aut tē-** **pus, aut auditor omnis eodem aut verborum genere tractandus est** **aut sententiariū. Quo de genere Plut. meminit in Plato. quæst. Græ-** **ci, περιήτοι μοι ἦτο, ἀντὶ τὸ ὑπὲρ ἑμῶν, καὶ πέπρακται, καὶ λέλειπεν, & similia dicere** **solent: quod Cicero imitari volens, sic scripsit in Finibus, Explicatū à** **nobis non modo quid nobis probaretur, sed etiam quid à singulis di-** **ceretur. Alibi, Et si mihi nullo modo probantur. Quintil. in pri. Nam** **receptas historias, aut certe claris oratoribus memoratas exposuisse** **fatis est, τῶν ἐλλογίμοις ἀπρὸς μνημονόμυλλας. Plato τῶν Δίονος δικείας, καὶ ἢ ἐπί-** **λοιπὸν βίον εἶναι θέλωσι διαφροντῶν τῶν πρὸς ἰταλιωτῶν τε καὶ σικελιωτῶν, ἀρετῶν** **πρὶ πλείονος ἡδονῆς ἢ τῶν ἄλλων εὐφῆς ἢ γαπικῶν, Et reliquum vitæ postea viue-** **re instituit præstantius aliis. Xenoph. in Oecon. καὶ πῶν ἔφω ἐγὼ ἐγὼ ὡ** **ἰαχόμαχε, ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα κίεις. Sic Aristot. de nidis auuū loquens,** **ἐπιπιδείως τῶν εὐφομύλλοις. Hoc sic dictum est, ut conuenienter nature vi-** **uere à Cicerone. Idem Xenoph. καὶ πῶν ἔφω ἐγὼ διέταξας αὐτῆ; τί δὲ ἐμῆ ἢ** **δικίας πῶν δάμαμρ ἔδοξέ μοι ὑπὸ δέξαι αὐτῆ; Idem, τί δὲ ἐμῆ ὑπὸ γυῖτόγε ἐπιμει-** **λίσεσθαι; Quid aliud tandem nisi se accuraturum pollicebatur? Cicero τί δὲ ἐμῆ** **in Tuscul. Nam quid aliud agimus cū ab omni negotio seuocamus** **Quid aliud** **animum, nisi animū ad seipsum vocamus? Hic nihil deest. Quare il-** **agim⁹ nisi** **lud Liuii similis, Itaq; illa nocte nihil aliud præterq̄ vigilatum est.** **hoc est nihil aliud actum nisi vigilatum est. Idem, Classis ad insulam** **Nihil ali-** **se recepit, nihil aliud q̄ depopulato hostium agro. Celsus, Itaq; nihil** **ud q̄, &c.** **nisi cōtinēdus est æger. Cicero rursus pleno sermone vsus, Ego quoq;** **Nihil ni-** **hoc tempore nihil aliud agerem, nisi eum qui accusatus esset defende-** **si &c.** **rem. Vbi prius verbum deesse potest, hoc modo, Ego quoq; hoc tēpo** **re nihil aliud nisi eum, & cet. Sic Plut. εὐφῆς εἶποι ἢ δημογλώσσος ἐπαδ' ὄνον,** **ἔ μνηστὴρ ἄλλο, φωνῆς ἐλλωμῶν στωιέντας. Et Lucian. ἔ μνηστὴρ ἔσποντες, ἔ δὲν** **ἄλλο, ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γυνομύλων πρὸς κολοσθῶμυ. Idem, εὐ δὲ δὴ τὴν πρὸς τῶν;** **Διο. τί δὲ ἄλλο ἢ ἐγέλασθαι; Thucyd. in tertio, ἔ μνηστὴρ ἔ μνηστὴρ καὶ χῶν** **τῶν πλάταϊδα, θηβαϊδα κίεις, τί ἄλλο ἢ ἐν κλειμῆς τε καὶ πρὸς τῶν ἀνδέντων, πῶν** **τέρας τῶν ὑμετέρων καὶ εὐφῆς ἀτίμους γερῶν ὅρ νῦν ἴχουσι καταλέψετε; Græ-** **ci ἢ παραταλῶν φησὶ ὀριστικῶν, vel aliud tempus σὺν ὅρ ἔ στωδίσμῳ ἰungūt,** **ἢ** **de præterito loquentes: tumq; vim habet optatiui, vel optatiui certe** **loco ponitur, cum ἀν δαυκλῶδ' additur. Gregor. εἰ μὲν οὐδὲν ἐμῆναμν ὅπρ** **ἢ μνυ, ἐγγυόμεθα ἄρ ὅπρ' ἐκ ἢ μνυ. Hic non παραταλῶν sed ἀοριστῶν vsus est, quod** **idem est. Demosthen. ὅρ τῶν ἀδικημάτων ἄρ ἐμῆ μνηστὴρ ἔαυτο, ἔ μνηστὴρ ἔ μνηστὴρ** **γέ γασφαι. Hic ὑπερστωπελικῶν vsus est σὺν ὅρ παραταλῶν, sed qui vim habet** **τῶ παραταλῶν. Sic Quintil. in quinto, Sed mihi naturam intuenti nemo**

non vir spadone formosior erit. neq; tā auersa vnq̄ videbitur ab opere suo prouidentia, vt debilitas inter optima inuenta sit. nec id ferro speciosum fieri putabo, quod si nasceretur monstrum erat, & dicitur à λέγεται, τέρας δὲν ἴν. Idem in sexto, Si pulsaffes, defendi non poteris, vulnerasti, & μὲν γὰρ μόνον ἐπιφασί, δὲν ἄρ' εὐρω τὸν σωφροῦντα. vel, & δὲν ἄρ' σοι σωματικῶς ἰδωσίνην. Idem in octauo, Quod si iccirco fieret vt semper optimis vterentur, abominanda tamen hæc infelicitas erat, id est fuisset. Terent. in Andria, Scelus quemnam hic laudat? Da. omnis res est iam in vado, id est scelestus: neutrum cum masculino iunxit, ad sensum respiciens, nō ad vocem. Idem, Vbi illic est scelus qui me perdidit? Hoc à Græcis sumptum. Dinarch. ἡ δὲ Δημοσθέν. ἐκείνοι ἴσαν ἐκείνοι δὲ ἄδωσίνην, ἀξιοὶ σύμβουλοι καὶ ἠγεμόνες ὑμῶν καὶ τῶν δήμων. μὰ δὲ ἴδ' ἔτι τὰ ποιαῦτα κινῶσιν, οἱ περὶ τῆν ἡλικίαν μὲν ἔδῃν πρῶτον ἀγαθῶν ὑπὲρ ὧν πόλιος. Demosthen. πρὶ σὺ φάνη, οὐδὲ σὺ ζῶντας μὲν δὲ κίνασθ' ἀποκαθάρσας παρρησιαστικῶς δὲ ἔκαστον ἀπὸ κατηργῶν. Idem, καὶ ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μίση καὶ ἀναίδης κεφαλῆ, ὅτι ἐλελυθῶσιν τῆν πρόσοψαν ἀπὸ ἀριστοτέλους. Quod ab Homero sumptum. vt, ἦλθε δὲ ἐπὶ ψυχῆ ὀμβραῖς τερασίοιο σκῆπτρον ἔχωρ. Plutarch. in Demetr. ἦγε δὲ περὶ οὐδὲ μὲν ἐπιτακτικῶν πλάσας. ἰππῆες δὲ μύριες τῶν ἑσπέρων ἔχόντων περὶ μὲν ἑξῆς κισμύριες καὶ περὶ ἀκτιλίας, ἰππῆες δὲ περὶ ἀκτιλίας ἦν ἕκαστος πλάσας, equites autem quingentis plures q̄ ille, hoc est πεντακοσίοις πλάσας. Hu- ius schema simile est apud Latinos frequentissimū. Cicero in Verr. Iurarent se curaturos ne minus dimidium ad illum perueniret, id est ne minus dimidio. Et in Philip. Ne exercitum propius urbem millia passuum ducenta admoueret. Liviū, Capta amplius duo millia hominum, minus duo millia circa muros caesa. Var. Agrum enim minus dena Mil. reddere, villam plus vicena. Cato, Ne plus quatridentum in sole fueris. Qua in locutione q̄ vel quid simile subaudiendum, vt in illa Ciceronis aliquid deesse videtur. sic enim scribit ad Lentulum, Iccirco naues onerarias quarum minor nulla erat duum Mil. amphorarū, contractas in Lycia, à classe obsideri. Liviū, Paulo plus xx. millium alius exercitus fuit. hoc est paulo plus numero. xx. mil. vel q̄. xx. mill. Sic plus satis Cicero ad Atticū lib. xxii. dixit, pro plusq̄ satis, Habes in Hostiensis pusillum loci, ad hanc rem tamen plus etiam satis. Liviū, Ad incerta fortunæ regio more venenum erat. Idē, Primis tenebris tranquillo peruectus Chalcidem, qua infrequentissima urbis sunt, turrim scalis capit. Alibi, In immensum altitudinis deiecit. Sic Paul. ἐπὶ μέγιστον δόξην ἐλθὼν πάντων ἦν κίθαρος δὲ. Idem, ἐπὶ μέγιστον δόξην προσελθόντες. Idem, ἐλθόντες ἐπὶ μέγιστον ἀπεχθεῖας. Plutarch. σὺλλας δὲ ἠνῆσθ' μὲν ὄρωρ ἐς ὅσον δόξην προσέσι καὶ δωδάμωρ. Apud Latinos autem non legi hanc quam subiiciam locutionem. Gregor. εἴτ' ἔνε-

Scel⁹ quem nam hic laudat.

ἢ μίση καὶ κεφαλῆ ὅτι ἐλελυθῶσιν λυθῶρ.

Ne minus dimidium ad eū perueniret. Capta amplius duo millia.

Plus satis.

Ad incerta fortunæ venenum erat.

ἐπὶ μέγιστον δωδάμωρ προσελθόντες.

παύσθ' ὅτι βελομύοις ἦν, illuserunt arbitratu suo. Xenoph. in quarto ὅτι βελομύοις ἦν, ἔλλωσιν, τί οὖν ἔφη, & πωθάνη ἂ καὶ ἐκείνη βελομύοις ταῦτ' ἔστι; Quin igitur sciscitaris an hæc illi conditio placeat? Idem in quinto, ἦρ δὲ ἔλεθ' ὄνη ἦρ βελομύοις ἦρ. Ἀγασιλῶρ ἀχθομύοις ταῦτα. Hæc non inuito nec dolente Agefilao fiebāt. λομύοις μοι Idem in quarto παιδείας, ἡμῶν δὲ ἔκιν ὑποθυμώσας ὅτι δὲ ὄρωρ, ἠρωτί(α)τε ἂ ἐξί(α) ταῦτα. οἷε. ἀλλ' ὑπὲρ ἐκείνη κελουθῶσιν δὲ ἰέναι, ὅτω ὑμῶν μὲν ἀχθομύοις ἔκιν, si quis vestrum ire non grauaretur. Plato in Phædo. ὅρωρ δὲ ἀπελί(α)ρ μὲν ἐπαυέ(α) χθομύοις ἔκιν. Idem alibi, ἀλλ' ὄρωρ ἔ σοι βελομύοις ἔκιν ἂ λέγω. Antiph. ἔαρ ὑμῶν ἰδομύοις ἦ. Si hoc vobis gratum est. Quemadmodum apud Græcos non memini esse similem huic locutionem, id ætatis homo, & id temporis. Cicero libro quinto Tuscul. in principio, Maximeq; quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset, κατ' ἐκείνο τὸ καιρῶν. Liviū, Admonitus ab amicis vt se purgaret quod id temporis venisset. Cicero in Verrem, Hominem id ætatis minime litigiosum q̄ tumultuosissime aggrediuntur, ἀνθρώπων κατ' ἐκείνο ὅτι ἡλικίας γεγονόσιν, ἔς δορυβαδέσαστα ἐπιχίρῶσιν. vel, ἀνθρώπων ἐς τὸτο ὅτι ἡλικίας ἦκον ἰσὺ φύονται. Plaut. Quid ætatis tibi videor? καλῆ(α) σοι εἶναι δοκῶ; vel πόσοσ πλὴν ἡλικίας. Tacitus, Romanorū nemo id auctoritatis aderat, vt promissa eius magni penderentur, ἐς τὸτο ἀξιώματὸς ἦκον. Cicero in secundo de Orat. Per mihī scitum videtur C. Mummiū quidiuis temporis hominem esse, ἀνθρώπων ἂ καὶ τὸν ἀντὸν εἶναι. vel, ἀνθρώπων εἶναι ἐπὶ πᾶρ ἦ καὶ ἔς ὑποβάλλοντα. vel κατ' οἷον δὲ ἦρτε καὶ ἔρωρ γήσισμοι. Simile est id genus, pro eius generis. Cicero ad Atticū lib. decimotertio, Scis me antea orationes aut aliquid id genus solitum scribere, vt Varronem nusq̄ possem intexere. Quod genus, pro cuius generis. Idem in Rhetoricis, Historia est res gesta, ab nostræ ætatis memoria remota, quod genus est, Appius indixit Carthaginensibus bellum. Sic omne genus, pro omnis generis. In quoad eius facere possum, eius παρέλκει, vt in ἐκῶρ εἶναι, & in aliis de quibus diximus. Cicero ad Crassum, Vt quoad eius fieri possit, presentis tuæ desiderium meo labore minuatur, ὅς ἔδῃεται μάλιστα. Liviū, Sed vt eos prohiberet quoad eius sine bello posset. Prætori mandauit. ὅτι etiam παρέλκει apud Græcos. Demosthen. πρὶ παραπρ. ἀκτιλίας δὲ καὶ ἦν εὐδοέων ἔφη περὶ ἀγαθῶν καὶ λεγόντων, ὅτι & λαλῶσαστε ἡμῶς ἀνδρες πρῶσθεσ, ἐφ' οἷς περὶ οἷς πλὴν ἐρίστω πρὸς φίλιπποιο. Idem, ὅς δὲ ἀκτιλίας δὲ ἠδέλετε, ἡσυχίαν ἔχωρ, πρῶστων διαμαρτυρέσασθ' ὅτι ταῦτα, ἔτε οἷσα, οὔτε κοινῶν. Nisi ὅτι abundaret, dixisset ὅτι ταῦτα οὔτ' ἦσασ, οὔτ' ἐκοινῶσασ. Sic alibi, οὔτε γὰρ ἔχε καλῶς ἐπαῖρ, ὅτι ἀλλ' ἔχασσιν ὁ δέσιν καὶ ὁ δέσιν. Neq; enim honestum erat dicere, at vero ille & ille munera iam à nobis habent. Idem, ἔλεγε τῶντω τότε πρὸς τοὺς δικαστῶρ, ὅτι ἀπολογίσαστα δὲ Δημοσθένος ὑπὲρ ἀντὸν, καὶ κατήγορῃσασ ἦν ἔμοι περ-

ὅτι βελομύοις ἦρ. ὄνη ἦρ βελομύοις μοι ταῦτα. ὅτω μὲν ἀχθομύοις ἔκιν. Idem alibi, ἀλλ' ὄρωρ ἔ σοι βελομύοις ἔκιν ἂ λέγω. Antiph. ἔαρ ὑμῶν ἰδομύοις ἦ. Id ætatis homo, & id ætatis.

Quid ætatis. &c. Id auctoritatis. Quiduis temporis homo. Id genus generis. Quod genus. &c. Quoad eius facere possum.

Quoad eius posset.

φωτέρως τὰς πενήτας ἢ ἑμπερίων ὑπολαμβάνοντων. id est scire & intelligere
 arti inesse & competere magis censemus q̄ experientiae. Et in Probl.
 secti. duodeuicesima, Διὰ τί τοῖς πρῶτοις χαίρουσι δι' ἀνθρώποι μάλλον ἢ
 ἐνθυμημάτων, exemplis magis gaudent homines q̄ sententiis argumē-
 tisq; oratoriis. Secundum quem modum loquēdi dictum est illud ab
 Horatio in Arte, Vt qui conducti plorant in funere, dicunt Et faciūt
 prope plura ex animo dolentibus. Per superlatiuum autem & Græci
 & Latini hoc modo loquendi vtuntur. Demosthen. de reditu suo ad
 Athenienses, Ἐπὶ δὲ νῦν γὰρ ἡμῶν πεπραγμένων ἡδονικότερα με εὐρήσετε. ἀλλὰ καὶ οἱ
 νοῦν ὡς πλῆθει ὡς ἡμετέροις τοῖς μάλοισι ὁμοίως, ἵνα μηδὲν ἐπιφθορον γράψω καὶ
 πλεῖστα πεπραγμάτων ἡμῶν νυνὶ ζώντων, ὑπερὲς ἡμῶν, καὶ μέγιστα ὑπάρχοντά
 μοι ἡμῶν κατ' ἐμάντων σύμβολα ὀνομασθεὶς ὑμῶν, & qui plurima è re vestra
 egerim omnium huius ætatis, vel omnium qui nunc viuunt. In
 numeralibus etiam Græcos nostri secuti sunt: dicūt enim δυοῖν δέοντα
 ἑκατὸν ἔτη, vt Plinius vnde centenis pedibus dixit lib. xxxvi. cap. octauo.
 Alibi vnde quadragenum pedum. Et Cicero pro Milone, Vnde quin-
 quagesima die totam ad imperium populi Rom. Siciliam adiunxit.
 Liuius, Duodequagesimo ferme anno ex quo regnare cœperat.
 Demosth. δυοῖν δέοντα ἑκοσι ὅσιν ἔτι ἔνεμον τὰ πατρώα. Idem ἡδὲ ἀφ' ὅ-
 ρου, εἰσφορὰς δὲ εἰσεννοχέουσι λογίζονται, δυοῖν δὲ ὅσιν ἑκοσι μῶν. Idem, πεντή-
 κοντα μῶν δεξομένη λαβεῖν ἔμελλε. Xenoph. δυοῖν δέοντων ἑκοσι ναυσί. Præpo-
 nunt etiam inferiore numerum plerunq; supra viginti: & vice versa
 supra centum, vt Latini solent facere, si quidem addatur copulati-
 ua: vt Laurentius docuit in tertio. Athen. ἑκατὸν γὰρ καὶ παραζήκοντά
 εἰσι πρὸς ταῖς τεσσαράς. de libris Damasceni loquens. Idem, ἐν τῇ πρώτῃ
 πρὸς ταῖς ἑκοσι, primo & vicesimo libro. Idem, ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τριακοστῇ.
 Alibi, ἐν τῇ τριακοστῇ δευτέρῃ, tricesimo secundo vel altero libro. Et, ἐν τῇ
 τριακοστῇ τρίτῃ. Alibi, ἐν ἑκτῇ καὶ τριακοστῇ ἡμῶν ἰσοριῶν. Xenoph. πέντε καὶ ἑκοσι
 διάγασιν ἔτη. Demosthen. πέντε καὶ ἑκοσι δραχμῶν. Xenoph. εἴς καὶ ὀγδοῖ-
 κοντα ἕξ. Idem, ἢν δὲ ἀλυμπιάς ἔϊτη καὶ ἑνεκκοστῇ. Dinarch. τέτταρα γὰρ τὰ
 λαυτὰ ὅσιν ἑξήκοντα ἦδη ἐνρημύα. Cicero in Catone, Vno & octogesimo
 anno. quod Gaza πρῶτον καὶ ὀγδοηκοστῶ ἐκλήθησεν ἔτι dixit. Alibi, Quar-
 to & nonagesimo anno. Gaza, τετάρτῃ καὶ ἑνεκκοστῇ. At vbi Cicero cen-
 tum & septem compleuit annos: ipse, ἐπὶ καὶ ἑκατὸν ἔτη διετέλει, vertit.
 hoc tamen non est perpetuum. Aesch. πρὶ πρῶτος ἔτη αὖ ἦδη βεβίωκεν ἑνεκ-
 κοντα καὶ τέτταρα. Sic Tranquill. in August. Obiit in cubiculo eodem
 quo pater Octavius septuagesimo & sexto ætatis anno, dieb; quin-
 & triginta minus. Idē in Nerone, Obiit trigesimo & secundo ætatis
 anno. Contrā in Galba, Obiit tertio & septuagesimo ætatis anno. Et
 in Tyberio, Octauo & septuagesimo. Rurfus in Othone, Tricesimo &

πρὶ ἢ ἀρι-
 θμητικῶς.
 De nume-
 ralibus.
 δυοῖν δέον-
 τα ἑκατὸν.
 δυοῖν δέον-
 τα ἑκοσι.

octauo ætatis anno, nonagesimo & quinto imperii die. Varro etiam
 octoginta & vna non semel dixit. & Cicero pro Cluentio, triginta &
 duo dixit. Demosth. πρὶ συμμοριῶν, ἑκατὸν καὶ ἑκοσι dixit. Idem in pri. ἡδὲ
 ἀφ' ὅρου, μαχητορικῶς ἢ τριακόντα ἢ δύο ἢ τρεῖς. vt Aeschines dixit. Idem, τὸ
 ποῖνον ὁ μὲν ἐκ ἀθρόου ἐλήφθη, χερδὸν εἰσι ἐβδολμήκοντα μῶν καὶ ἐπὶ ἢ πρὸς ὁμοῖον, ἢ
 ἀπὸ ἡμῶν ἀνδραπόδων. Idem, τὴν μὲν ποῖνον τροφῶν ἀπὸ ἡμῶν ἐβδολμήκοντα ἢ ἐπὶ
 μῶν λογισέοι. Ante centenarium etiam minorem numerum posuit, vt
 in his verbis, λαβῆν γὰρ ἐκ ἡμῶν ἐμῶν ὁμολογῶσιν, ἕως μὲν δικτῶ καὶ ἑκατὸν
 μῶν, θρηπίδης ἢ δύο τάλαυτα. Ante millenarium etiam minor nume-
 rus inuenitur. Idem πρὶ συμμοριῶν, καὶ τί ποτ' ὄσιν πρὸς διακοσίας καὶ χιλίας
 καμύλας, ἀεὶ βασιλεῖ τὰ χερματ' ἀγερ φασὶν εἶναι. Idem, ἐχόντων δὲ ἡμῶν οὕτως καὶ
 πρὸς ἑνωμύων, τοὺς διακοσίας καὶ χιλίας ἀναπληρῶσαι φημι χρεῖναι. Herodo. de
 Xerxis exercitu loquens, σύμπαντες δὲ τὸ στρατὸν ἑπεὶ ἐβδολμήκοντα καὶ ἑκα-
 τὸν μυριάδων. ἡδὲ τριήκων ἀριθμῶν μὲν ἐγγύς ἐπὶ καὶ δικκοῖσι καὶ χιλίαι. Alibi
 aliter, καὶ δὴ τότε ἐκ ἡμῶν νεῶν καὶ τῶν περὶ τὰς πλοῖα σιμῶν ἐμῶν γίνεται, δικκοῖ-
 σι καὶ μυριάδων ἢ τριήκωντα καὶ μία. Idem, ἐκ μὲν νῶν τεσσάρων ἡμῶν νεῶν ἀνδρες
 περὶ χίλιοι καὶ δυομύριοι γίνονται. Et paulopost, γίνονται ἀνδρῶν αἰ πάσαι
 μάχιμοι μυριάδες δικκοῖσι καὶ ἐξήκοντα καὶ τέσσαρες. Athen. libro quarto,
 de Alexandro magno loquens, καὶ ἀνιήσκειτο εἰς τὸ δειπνῶν τάλαυτα περὶ
 κόσια. γίνεται δὲ ταῦτα ἰταλικῶς νομίσματος ἢ μυριάσι διακοσίαις παραζήκοντά.
 αὐτὰ δὲ εἰς μυριάς πεντακοσίας μριζόμενα ἐκάστω ἀνδρῶν, γίνονται ἀνὰ ἑκατὸν ἐξή-
 κοντα ἰταλικῶς νομίσματος. Plato in Timæo, ἀριθμῶν πρὸς ἀριθμῶν ἐχέσκει τοὺς
 ὄρους, εἴς καὶ πεντήκοντα καὶ διακοσίαι, πρὸς τρία καὶ παραζήκοντα καὶ διακοσία. Plut. ali-
 ter, ὀνόματι ἢ καὶ τὰ ἢ πάντα γεγονώς ἔτη πενήκοντα καὶ ἕξ. Aristotel. in.ii.
 Oecon. αὐτὸς τάξας τριακόντα καὶ δύο δραχμάς τὸ σίτη ἡμῶν. Et in.ii. de hist.
 animal. κύα δὲ ἐξήκοντα ἢ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Xenoph. etiam varie
 vsus est in primo ἐλλωϊκῶ, στρατὸς δὲ ἑκοσι καὶ ἑκατὸν τριήκωντα. Idem, δυ-
 οῖν καὶ ἑκοσιν ἔτων ὡς πλεῖστον πρὸς ἀλλήλοισιν. Idem in eodem, διώκων ναυσί
 ἑκατὸν καὶ ἐβδολμήκοντα. Rurfus, ἐκπύουσαν βοκτῆν ναυσί ἑκατὸν καὶ δέκα.
 Plutarch. de virtutibus mulierum, ὁμοίως ὡς ἔνιοι μυθολογῶσιν ἀπέκτανε
 ἐπὶ καὶ ἐβδολμήκοντα καὶ ἐπτακοσίας πρὸς τοῖς ἐπτακίχλιοις. Plato etiam
 varie in quarto de Legibus, γὰρ δὲ ἐπέδωκεν ἔτων ἢ ἄς τριακόντα, μέγιστος
 ἔτων πέντε καὶ τριακόντα. Et Paulo inferius, μή γὰρ δὲ ἔτη τριακόντα γεγονώς
 καὶ πεντε, ἡμῶν δὲ. Synes. nouo modo, σταδίας ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριακόντα.
 Idem alibi conueniētius, νομίσματα ἐπὶ καὶ πενήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν. At
 vero infra numerum vicenarium Latini etiam varie vtuntur. Cicero
 pro lege Agraria, Iubet creari decem viros per tribus septemdecē.
 quo modo etiam Cæsar locutus est, pro decem & septem. Alibi ta-
 men septemdecim legitur in Verrem. Idem pro Roscio, Decē & tres
 fundos reliquit. Et pro Cluent. In consilium erant ituri iudices tri-

εἰς ἄσπετον ὡς μὴ πρὸς χρόνον ἔνοχλον. Plato in Apolog. de numine suo priuato loquēs, ita vsus esse videri potest, τὸς δὲ αἰὼν ὅσον ὁ ὑμῖς ἐμὲ πολλὰ κίε ἀνηκόατε πολλὰ ἄλλοι λέγοντες, ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαμόνοιο γίγνηται φωνή, quōd mihi vox quædam priuatum est numen. Et infra, ἐμοὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἔστιν ἐκ παλαιῶν ἀρετῶν, φωνή τις γυρομένη, ἢ ὅταν γῆνται, ἀεὶ ἀποτρέπει τὸς ὅτι ἀρ μέλλω πράττειν. Quintil. libro vndecimo hac figura vsus est his verbis, Tutissimum ergo pœnitentię confessio, & satisfactio culpæ, perducendusq; omnimodo iudex ad iræ pudorem, ἀσφαλές αὐτῶν ἢ ὅτι μετανοίας ὁμολογία. Simile illud Virgil. Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres. Imitatus est etiã libro tertio Quintil. illud οὐδὲν δὲ ἐμαυτῶ μὴ προσποιεῖσθαι, de quo supra diximus. Sed non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. id est omnino dissimulationem animus meus ferre nequit. Hellenismum etiam illum æmulari mihi visus est, qualis est, οἱ πρὸς Ἀριστίππου, hoc est Aristippus, & οἱ ἀμφὶ Σωκράτη. Lucian. de elyfiis loquens, οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ Ἀριστίππου τὴν καὶ ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτῶν ἐφέροντο. Ipse Quintil. libro secundo, Deinde adiciunt illas verborum cauillationes, Nihil quod ex arte fiat, ante artem fuisse. atqui dixisse homines pro se, & in alios semper doctores artis feriam & circa Tisiam & Coraca primum repertos: orationem autem ante artem fuisse. τῆς δὲ τέχνης διδασκάλους δὲ γάρ τε, καὶ τοὺς πρὸς τίσια καὶ κόρακα πρῶτον ἐνεκμήσαν. Id ita intellexisse Quintilianū ex loco libri tertii liquet, vbi sic scripsit, Artium autē scriptores antiquissimi Corax & Tisias Siculi: quos infecutus est vir eiusdem insulæ Gorgias. Aristotel. in quarto de partibus animal. οὐκ ὀρθῶς δ' εἰκόσιν οἱ πρὸς ἀναξαγόρα ὑπελαμβάνειν, ὅτι αὐτῶν ἕσαν ἢ ἕξασαν νοσημάτων. Herod. in Terpsich. ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες οἱ ἀμφὶ κόρακα καὶ μέλαθρον, οἱ πρότερον ἐπὶ κλυδὸς ἐόντες, ἐγγύοντο ἄλλων βασιλέων. Plutarch. in Demetr. ἐν δὲ ἰσομῶ κοινῶ σωματικῶν γυρομένων, ἴσασαν ἀνηγορεύει ὅτι ἑλλάδος, ὡς πρότερον οἱ πρὸς φίλιππον καὶ ἄλεξανδρον. Vfus est Homerus Iliados tertio, οἱ δ' ἀμφὶ πρίαμον καὶ πάνδορον ἠδὲ θυμοίτην. Dicitur & per obliquos casus. Synes. τῶν ἀδελφῶν, μαδίτω δὲ αὐτῶ πρὸς τῶν ἀμφὶ τὸν ἐταῖρον παύλοιο καὶ Διονυσίου, οὗς πρὸς βουτὰς ἱρῆσθαι πᾶσι δάνομα. Quoniam vero sub voce plurali singulos significat hic sermo, ideo singularis numeri verbo iungi potest figurate, quomodo Herodo. primo libro vsus est his verbis, καὶ οἱ ἀμφὶ πρὸς σφραγῶν, ὡς ὀρθῶς ἐκ μακαρίων, ἕσαν ἐπὶ δ' ἄσπ ἐπὶ τῶν στωϊκῶν, ἐπὶ κινεῖται ἐπὶ παλλωνίδος ἄδωνάκης ἰσῶν, καὶ ἀντὶα ἔδειτο τὰ ὄπλα. Aliquando tamen pro homine & comitatu eius vel sodalitate accipitur, vt apud Plutarch. in eodem Demetr. ἀναξάνειντων δὲ τῶν οἱ μὲν πολλοί, τὰς ἀπώδασ παραχρήμα, δέμνοι πρὸ τῶν ποδῶν, ἀνεκρότησαν, καὶ βουῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτήρα, καὶ ὀρθῶς τῶν

Nō susti-
neo esse
cōsci⁹ &c.
οἱ πρὸς Ἀρι-
στίππου καὶ οἱ
ἀμφὶ Σωκ-
ράτη

οἱ ἀμφὶ πρὸς
σφραγῶν
ἐκινεῖται

ἐναγορεύοντες. οἱ δὲ πρὸς τὸν φαληρέα, πάντες μὲν ὄντο δέχονται τὸν κρατούμενα. ὅς
μῶς δὲ πρὸς βίης δεομένης ἀπέσειλον. Plato in Sympof. circa finem de Iso-
crate loquens, Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ καὶ τοὺς πρὸς Λυσίου εἶναι λόγους, τὰ ὅτι φύ-
σεως, Mihi ille videtur præstantiore ingenio præditus, ἢ vt eius ora-
tiones Lyfiæ orationibus exequentur. vel ἢ orationes Lyfiæ auctoris
ingenium fuisse ostendant. hoc est ἢ καὶ τὸν πρὸς Λυσίου. deest enim ar-
ticulus attico more suppressus. Idem Quintil. lib. septimo, Illi vero
(inquit) quibus propositū quidem melius, sed cura in proximo est,
hec velut innatantia videbunt, excusatum esse rusticum qui non in-
terfuerit iudicio, nihil collaturus patri, & cætera. Innatantia pro ma-
nifestis & in promptu positis dixit Græcorum more qui ὑπὸ πρῶτον, ἐπιπλάζου-
dicūt. ἐπιπλάζου enim ab ipsis dicūtur, quæ non intus latent, sed per
summa apparent. Aristot. in tertio Politic. ἢ τὸ ὑπὸ πλάζου φεῖσθαι, φανε-
ρῶν δ' ἐπὶ τῶν ἀλλῶν ὑπὸ πλάζου καὶ δαμάμεων. Quod etiam ἐπιπλάζου εἶναι δει-
tur. Idem in nono de histor. animal ἢ μὲν οὖν τῶν μηρυκῶν ἐργασία, καὶ
σὶν ἔστιν ὑπὸ πλάζου ἰδῆται, καὶ μίαν ἀφῆκεν πάντες βαδίζουσι. hoc est conspicua
est omnibus & manifesta. ἐπιπλάζου etiam eadem ratione dicuntur
qui ex obscuro emergunt, & ex ignotis nobiles & illustres euadunt.
Demosthen. ἐν τῶν καὶ φιλιπποῦ τρίτω, καί τῶ πάνθ' ὅσα ἔζημιάρη καὶ τῶ λα-
κεδαμονίοις ἐν τῶ ἑσάνοντ' ἐκένου ἐπεσι, καὶ τῶς ἡμετέροις προγόνου ἐν τῶς ἐβ-
δομήκοντα, ἐλάτῃονα ὡς ἄνδρες ἄδωνάοι ὡς ὁ φίλιππος ἐν τῶ σικαίδικα ἐχ ὄλοις ἐ-
πεσι, οἱς ὑπὸ πλάζου, ἠδὲ κκε τῶς ἑλλῶνας. Isocrat. πρὸς φίλιπ. καὶ τὰς μὲν ἀμῶν
διήσεσθαι, τὰς δ' ὑπὸ πλάζου τῶν ἑλλῶσιδων πόλεων. Idē Quintil. in quarto,
Interdum vero fallendus est iudex, & variis artibus subeundus. Dixi-
mus supra ὑπὸ πλάζου obrepere & fallere significare, quod hic Quintil.
imitatus est. Idem in vndecimo, Vigilantē noctes, & fuligo lucubra-
tionum bibenda, & in sudata veste durandum. Quæ verba idem au-
ctor ex Græcorum imitatione extulit, qui verbis neutris dant etiam
vocem passiuam & significationem, ὑπόπλάζου dicentes & ὑπόπλάζου vt in-
fra videbimus. Sic inelamare pro ὑπόπλάζου. Idem lib. quarto ex oratio-
ne Cælii, Excitare Antonium conabantur: nomen inelamabāt: frustra
ceruicibus tollebant. Cice. in poster. Rhetoric. Cum ante lucem surre-
xisset, comitem suum inelamauit. Vnde inelamator apud Plautū pro
increpitor, inelamator quasi feruus. Idē Quintil. in octauo de noe-
mate loquēs, Eras dignus vt integram manum haberes: sic enim au-
ditur, vt depugnare. id est sic enim intelligitur. hoc est, ἔπω δ' ἀκείνῳ.
Gal. in decimo Methodi, Διὰ τῶν οὖν ὅταν εἶπω πρῶτῶ, τῶς ἐπὶ σήψῃ πυρετῶ
ἢ συμφέρειν ἢ μὴ συμφέρειν τόδε, καὶ τῶς ἐπὶ φλεγμονῶς ἀκείνῳ σὲ γῆν πρὸς λαμ-
βανόμενης ἐν τῶ κοινῶ γῆν ὅτι σκεπέδονος. Idem in eodem, ἄπλοῦν δὲ ὅταν
ἔπω, ῥόδιον ἢ ἑλλῶσι τῶν τοῖστων ἀκείνῳ σὲ γῆν. id est intelligere & inter-

Innatate.
ἐπιπλάζου
ἐπιπλάζου
ἐπιπλάζου
ἐπιπλάζου

Subire iu-
dicem

Inclama-
re
Inclama-
tare.
Audire.
ἀκείνῳ

pretari. Bene & male audire etiā ἀκούειν ἢ κακῶς ab illis dicitur. Plato Diconys. οἱ δ' ὑπὸ κλέσσει παρ' ἡρώδου ὅπως ἀρ' ἐς τὸν ἕπειτα χρόνον ἢ ἀκούσει, vt celebretur eorū memoria. Thucyd. ἄμφορ ἡκούσιν. Dicitur etiam ἀκούειν pro vocari. Gregor. ἐς Ἀθανάσιον καθὸ καὶ Ἀβραάμ ἢ Ἰσαάκ ἢ Ἰακώβ ἀκούει θεός, ὁ θεός, Vnde deus, Abraham deus & deus Isaac vocatur. Idem de Seruatore, Σαμαρείτης ἀκούει, καὶ δαυμονῶν. Audio etiam significat obtempero & ausculto alicui, vtraq; lingua. Demosthen. πρὸς Λεπίων. de Conone, παρ' ἡμῶν ἐστὶ ἠνθουῶν ἀφορμῶν λαβῶν, κατηναυμάχουε λακεδαίμονιους, καὶ πρόσθερον τοῖς ἄλλοις ὑπὸ τ' ἀπὸντας, ἐιδίον ἀκούειν ἡμῶν, ὅτι τὸς ἀρμους ἀεὶ ἠλάσων ἕσαντο προσθεῖν ἢ ἡσῶν, id est dicto audientes esse assuefecit. προεγοροῦσθαι σε ἕσαντο ἀπορῶν. vlti vltimum te saluto. χίωρ πλάτωνι, in fine epistolæ, προεγοροῦσθαι σε ἕσαντο ὡς mum vale κεῖθόμα. verba sunt ad tyrannicidium se accingentis cum summo re iubeo. discrimine. Curtius, Darius Artabaxum vltimum illum visurus amplectitur. Liuius lib. pri. Vltimū domos visuri. Quod & postremum dicitur. Lucia. τὸ ἕσαντο προσθεῖν πόντες. Conspirare etiam pro coniuurare & vnanimiter quippiā aggredi, συμπενήειν ab illis dicitur. Herod. ὅτι πῶς ὁ ἦν ῥωμαίων δῆμιον ἕν ὅπλοις ἔειπεν, Ἰταλίαι πᾶσι συμπενωθῆκοι. Idem, ἄντι πόντι δέ σοι ὅτι μὴ συμπενωθῆσάντι τίμηρον ἡμῶν, τέλει ὑπὸ κλέσσει. verba sunt Gordianum cogentium ad imperium suscipiendum. Dicitur etiam συμφυσῶν, a iugo boum significatione tracta. Plato lib. quarto de Legibus, τὸ δ' αὖ παρ' ἡρώδου ἐς ταυτὸ σωφροσύνης γῆρας, ὑπακῶσαι μὲν τινῶν νόμων καὶ τὰ ἄλλα ἐπιεικῆς μᾶλλον. ὁ δὲ συμπενωθῆσαι, καὶ καθάπερ ἰππέων ζεύγῳ καθ' ἕνα ἐς ταυτὸ, ὅτι λεγόμενον, συμφυσῆσαι, γῆρας ἡλικίᾳ, ἢ παρχαλέων. Liuius De functa morbis corpora salubriora esse cœpere. salubriora pro sanioribus dixit, quia ἡγιεινὸς Græce vtrunq; significatum habet. Δουσοφροσύνης ἐπιεικῆς καὶ δόξα, dicitur ἢ βελία. quia δουσοφροσύνης βαφίᾳ ἢ δυσέκπλωμα τῷ λέγεται. Plato libro quarto ἦν ἡλιτ. καὶ ὁ μὲν ἂν τὸ τῷ τῷ τῷ βαφίᾳ, δουσοφροσύνη γίνεται ὁ βαφίᾳ. καὶ ἢ πλῆσις οὐτ' ἀδύμματα, οὐτε μετὰ ῥυμμάτων δάματα ὁ αὐτῶν ἀντιῶ ἀφαιρέσθαι. Idem, ὅπως ἡμῶν ὀτιμάλισα, πύς νόμος παρ' ἡρώδου δέξοιτο ὡσαύτ' βαφίᾳ, ἵνα δουσοφροσύνης ἀντιῶ ἢ δόξα γίνοιτο πύς δῆμων καὶ παρ' ἡρώδου ἄλλων, id est vt opinione pertinaci perimbuantur. Plutarch. πύς τῷ, ὅτι μάλισα δᾶ τῷ ἡγεμόσι, de Platone loquens qui ad Dionysium se contulit, Ἄλλ' ἔφυε Διονύσιον ὡσαύτ' βιβλίον παλίσσον, ἡδὲ μολυσμῶν ἐνάπλεων, καὶ πύς βαφίᾳ ἐκ ἀνέντα, ὅτι τυραννίδος, ἕν ἡλικίᾳ γῆρας δούσοφροσύνην ἕσαν καὶ δυσέκπλωμα. Existimo Ciceronem cum hoc verbu latinè exprimere cuperet, in secundo de Oratore dixisse, Quare ego tibi iam oratorem sic instituam si potero, vt quid efficere possit ante perspiciam. Sit enim mihi tinctus literis: audierit aliquid: legerit: ista ipsa præcepta acceperit. ἐχέτω γὰρ ἦν γράμμάτων δούσοφροσύνην παίδουσι. ἔσω δὲ ὅτι δουσοφροσύνην μάθησιν ἦν γράμμάτων

ἕσαντο προσθεῖν ἢ ἡσῶν, id est dicto audientes esse assuefecit.

Συμπνέω. Συμφυσῶ.

Salubris. ἡγιεινός. Δουσοφροσύνης

Tinctus.

μίμαθικῶς. Et in Bruto de Cornelia Gracchorū matre, Ergo illam patris elegantia tinctam vidimus, & filias eius Mutias ambas. Et rursus in eodem secundo, Horum alterum quod totum arte intinctum videtur, tametsi artem requirit: tamen prudentiæ est mediocris, quid sit dicendum videre. Quintil. de narratione loquens, Quæ verba in locis impetu feruntur, & circūiectæ orationis copia latent: hic expressa, & vt vult Zeno, sensu tincta esse debent. hoc est bene & plene imbuta, δουσοφροσύνης νοήμασι κεχωσμηῶν. At vero ἐπικεχωσμηῶν is dicitur, qui per summa coloratus est, non intus infectus & alte imbutus, καὶ δὲ ὅλας κατακεχωσμηῶν, qui tinctus à Cicerone dicitur. Plato τοῖς Δίωνος δικάσι, οἱ δὲ ἕτως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαι δὲ ὑπὸ κεχωσμηῶν, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τῷ ἡλικίᾳ ὑπὸ κεχωσμηῶν, ἰδόντες ὅτι τὰ μαθηματικά ὄντι, καὶ ὁ πόντος ἡλικίᾳ, οὐτε δὲ ὑπὸ τῷ δούσοφροσύνης δάματα γίνονται. Græci ζητεῖν & ἐπιζητεῖν & ἀναζητεῖν dicitur pro desiderio rei amissæ teneri, vel præteritæ vel absentis, vel eam poscere. Cice. de Senect. Deinde iilo bono cum adfit, gaudeas: cum ablit, ne requiras. nisi forte adolescentes, pueritiam: paululum ætate progressi, adolescentiam requirere debent. Gaza ἐπιζητεῖν vertit non semel. Plutarch. in Galba, φοβῆσθαι δὲ ἔφη, μὴ ταχὺ τῷ Νέρωνα ζητήσωσι. Cicerone pro Archia etiam quærere dixit & desiderare vt Græci ἐπιζητεῖν dicunt. Hic tu tabulas desideras Heraclienfium publicas, quas Italico bello incenso tabulario periisse scimus omnes. est ridiculum ad ea quæ habemus nihil dicere: quærere quæ habere non possumus. id est requirere: vt infra, Censum nostrum requiris scilicet. Lucia. ὁ ἀρῆς μὲν νόμος καὶ φαιδρὸς ἴσθι, ὅτι μὲν ἐπιποθεῖ τὸ κατώ. verba sunt Iouis ad Gany mede. Gaza, ὅτι δὲ νῦν ἐπιποθεῖ νεανίσκος ἰσθῶν, ἐδέχθη μᾶλλον ἢ νεανίσκος ὡς ἐλέφαντος ἐποθεῖται. ἔστι δὲ πῶς τὰ μὴ παρόντα ἀναζητεῖν, ἢ πῶς ὁμοίως ἐξῆν δὲ ἢ ἕρωε, ἐπὶ παρόντων τε καὶ ἀπόντων. Qd Latini sales dicunt sermonis leporem & vrbanitatem, à Græcis etiam trallatitium esse videtur, ex Plutarcho in quinto Symposiacon, κινδυνῶσι γὰρ (inquit ille) οἱ ἄλλοι ἦν ἄλλων ὄψω ὄφορ. ἔπειτα ἢ ἡδυσμα. διὸ καὶ χάριτας ἔνιοι προσγοροῦσιν ἀντιῶ, ὅτι ὅτι τῷ φῶς τὸ ἀναγκαῖον ἡδὲ πῶσι. Non memini tamen legisse in hac significatione, sed pro conuictu & communione & sodalitatē necessitudine. Aeschin. πύς παραπῆς ἔντεῦθεν γὰρ κατόφειδε ἀνδρῶν φθῶν νόμος ὑπὸ βάλωντα, καὶ ποιάτας ὑπὸ βάλωντα καὶ ἀνδρῶν συσίτων καὶ συμπεσῶσθαι, ὡς ἐστὶ κατὰ ἦν ἐχθίσις τις ἐκτὸς πῶσι τῶν γῶν ὅτι πόλιος ἄλλας καὶ πύς δημοσίαν τῶν πῶσι, πύς πῶσι δὲ φῶσι πῶσι δὲ ἐκτὸς ἐπὶ ἐπιχεῖριος (ἐρῆσται γὰρ) ἔστ' ἐγγενῆς ἡμῶν. id est legationis societatem & sodalitiū publicum, quale est eorum qui simul legationem obeunt, magnè pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noster, nec indigena est. Aristoteles in octauo Ethicorum de amicitia stabili loquens, Mm iiii

ἐπικεχωσμηῶν

ζητεῖν καὶ ὑπὸ ζητεῖν

Reqre.

Quære.

ποθεῖν καὶ ἐπιποθεῖν

ἄλλοι sales

κατὰ τὴν ἰσομειαν γινέσθαι ἐστὶν ἐπισημασμένη ἀλλήλας, πρὶν τὰς λεγομένων ἄλλας συναναλωσθεῖν. id est ante diutius contractā exercitāmq; fodalitatem. **Gregor.** ἐπιθίκετο βλέπειν μηδὲ λείοντα ἀτιμωτόν ὡς οὐκ ἀλλοτρίως βλέπει. ἀλλὰ βλοσυρόν τε καὶ βασιλικόν. **Lucretius, Asper, acerba tuens, immani corpore serpens.** **Aristoph.** ἴσως ἐριννύς ὄζειν ἐκ τρυφῆς. βλέπει γέτοι μανικόν τε καὶ τραφιδικόν. **Idē acerba tuens.** ὡς σφίγγιν, ὡς μίανος ἔτθη, ὡς δὲ καὶ κλέπτορ βλέπει. ἀντὶ τοῦ κλεπτικόν. **Cicero ad Atticum libro vndecimo, Nihil vnq; simile natū puto. cui siqua Res nata.** re consulere aliquid possum, cupio a te admoneri. Res nata dicitur quæ accidit: & hoc verbo significat πρᾶγμα, νεοσι συμβεβηκός. de re enim repentina dicitur, vt inquit **Donatus in Adelpis.** Idem **Cicero ad eundem, Tum tibi placuit vt mitterem ad filium. inde est natum vt ad Publium.** Sermo est a Græcis translatus. **Xenoph.** in quinto ἐλλωμῆ, ὡς ἀνδρες λακεδαίμονιοι οἰόμεθα λαυθάνειν ὑμᾶς πρᾶγμα φυόμυλον ὅτι τῆ ἐλλωμῆ. id est rem quæ nuper accidit. **Liuius lib. quarto ab Vrbe condita,** Et cum hostes tantum non accerserint, exercitus conscribi aduersus hostes non patiantur. vt **Terent.** Solum non montes aurī pollicens. Sic μόνον ἔ, καὶ ὅσον ἔ, ὅσον ἔπω, pro ferme. **Lucian.** σφαγᾶς τινὰς ἐτραγῶδα τὴν τυράννην, μόνον ἐκ αὐτότης γεγενῆσθαι λέω. ὅσον ἔ **Isoocrates dixit.** **Dionys. de eccl. Hierar.** τὸ δὲ ἐπὶ ψυχῆς δικητήριον ὅτι παντελεῖ σωτηρία ἐπὶ ὅσον ἔπω κατὰ πειρασθῆναι ἡμῶν ἐστίας, ὡς ἀγαθῶν παθῶν καὶ φθοροποιῶν, μολυσμάτων ἠλευθέρωσεν. ὅσον ὄυπα, ἀντὶ τὸ χερδόν **dixit, quod etiam ὅσον per se significat.** **Paul.** ὅσον περὶ ἀκοσίως ἀποβῆναι λέγεται. id est circiter. ὅσον ἔ δέπω, ἄπρῖμυ. **Lucian.** σὺ δὲ ὅσον ἐδέπω πενηξομῶν ἔοικας. Idem, ὅσον ἐδέπω κατὰ πορῆσθαι ἐμῶν. **Dicitur & ὅσον ἐκ ἡδῆ pro eodē, hoc est iamiam.** **Xenoph.** in sexto ἐλλωμῆ, καὶ γὰρ ἐλέγεται ὅτι ἰσχυράτης ὅσον ἐκ ἡδῆ πρᾶγμα. Idem, ὁ δὲ κινάσιππος ὅσον ταῦτα, ὡς ὁμοίως ὅσον ἐκ ἡδῆ ἔχει πῶν πόλιν. **Quædam autem translata insolentius inueniuntur. vt apud Tacitum lib. tertio de Plancina loquentem, Atq; ipsa donec mediæ Pisoni spes, solam se cuiuscunq; fortunæ: & si ita ferret, comitem exitiū promittebat.** Sic impersonaliter ferret dixit, vt Græci, ἐστὼ τύχοι dicunt. Idem lib. quarto, **Memorię Drusi eadem quę in Germanicum decernuntur plerisq; additis, vt ferme amat posterior adulatio. amat pro solet dicit, more Græcorū.** **Plato lib. vi.** ἡν πολιτ. ὡς ἔξενικόν πρᾶγμα ὅτι γὰρ ἄλλοι σφρόμυλον, ὅτι τικλον ἐστὶ ἐπιχώριον οὐκ ἀλλοτρίως κρατῆρῶν ὄνει, tandē degenerare solet. **Greg.** οἷα οὐκ ἔστιν ὡς τοῖς τοῖς. Idem, οὐκ ἔστιν ἢ μάλιστ' ἢ πόλις αὐτῆ ὡς τοῖς τοῖς ἔπω διασκονάξω. **Ponitur & impersonaliter.** **Plut.** ὡς δὲ οὐκ ἔστιν ἢ πρᾶγμα πρᾶγμα λόγῳ ἔχει ἀνθρώπος, **Vt solitū est homines de huiusmodi rebus loqui. de Pompeii clade loquēs.** Idē **Tacitus lib. xii.** **Predæ passim actę, nō aufis aciem hostibus, & πεθαίνονται μάχῃ τὴν ὡν τῶν, vel πρᾶγμα. Iugitur enim θαρσύνω & θαρσύνω cū accusatiuo, pro nō ve-**

ἐπιθίκετο βλέπειν

φυόμυλον πρᾶγμα

Si ita ferret.

ἐστὼ τύχοι ὡς οὐκ ἔστιν

Aufus aciem.

reor, ire contra audeo. quod **Virg.** ire contra dixit, **Ibo animis contra, vel magnum prestat Achillem.** **Synes.** ἀέκωνσι τῆ χερσὶ τόπας ὑπόπτες οὖς ἐπὶ θαρσύνωσαι, quos audacter pertransire oportebat. **Plato in Phædro,** ἔστι τὸ ἔπος ἔχει, ἐδὲν προσήκει θάνατον θαρσύνωσαι, μηδὲ ἀνοήτως θαρσύνωσαι, ὅς ἐστιν ἔχει ὁ ἀρῆσθαι ὅτι ὄζει ψυχῆ παντάπασιρ θάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον, **Nulli cōsentaneum est mortem non stulte contemnere, qui demonstrare nequeat animam esse immortalem.** **Demosth.** in tertio Olynth. ἰπῆρχον ὀλώθιοι δυνάμιν ἔνα κερτημῶν, καὶ δὲ ἐπὶ τὰ πρᾶγματα, ἔτε φίλιππος ἐθάρσυνε τὸ ἔπος, ἔστ' ἔτε φίλιππος. id est neq; aggredi audebat. **Dicitur & pro eodem ἀρῆσθαι.** **Greg.** ἐστὶ θάνατος. πρᾶγμα καὶ μόνος, ἢ κομιδῆ σὺ ὀλίγοις ἀρῆσθαι πῶν ἀλθῆσαν, σαφῶς ἐπὶ τῷ διαξίσει τῶν πρᾶγμα καὶ ἐστὶν ἐγγράφως ὁμολογίσας. **Inde ἀρῆσθαι dicitur aufum.** Sic etiā latine animi magnitudinem dicunt pro magnanimitate, & æquitate animi pro equanimitate, vt illi ἄρῆσθαι ὡς γὰρ soluta compositione, & ὁ μήρ μάστιγα, & πλεόν πλεόν ἔχειν ἔχειν τὸ πλεονεκτεῖν, & νοουεχόντως ἀντὶ τὸ νοουεχῶς apud **Isoocr.** & νοῦν ἔχων ἀν' νοουεχόντως τί τὸ νοουεχῆς, quibus similis est ὡς ἡ λυσίς ἀντὶ ὡμίλυσις, id est κρήθινον ἄλθρον νοουεχῶν. **Vt inquit Gale.** **Plin. lib. xxv. cap. 50.** Veratrum (inquit) album è dulci datur, vt Græci ἐκ γλυκέθ' ex passo. vt **Dioscor.** μετὰ γλυκέθ', de croco loquens. & alibi sepe. **Cice. pro Cecinna, Verūtamen est turpissimū illud, tantæ stultitiæ prudentissimos homines condemnari, vt vos iuce.** dicetis huius rei atq; actionis in mentem maioribus nostris non venis **Venit mi se.** Sic dictum est vt græce, μέλι μοι τὸ ἔπος καὶ τῶν τῶν. **Demosth.** καὶ μετὰ ἡί in mētē μέλι κεν αὐτῶ πρὶ τῶν ἀπάντων ἀκριβῶς. **Plato in Cratyl.** μεμέλι κεν μοι μέλι μοι τὸ πρὶ αὐτῶν. **Dicitur & per rectum.** **Lucian.** τῶ βαγῶα δὲ ἔτθη ὡς φασὶ μέλι τῶ λα. **Simile est constructio verbi προσήκει.** **Plato lib. vii.** ἡν πολιτ. καὶ μῶν καὶ ἐπισημασμένη ἔ μόνον γεωργία ἐστὶ ναυλία προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγία προσήκει μοι ἔχ ἡπῶν. **Que locutionis ratio eadem est cum illa qua Attici idēdem vtuntur vt superius diximus: dicentes, πίνω τὸ οἶνον, & similia.** **Galen. ad Glaucon.** οἶνον δὲ μάλιστ' ἢ τῆς ἀγρυπνήσασιν ἀδῶς δίδοναι συμφέρεται. **Cui simile est ἀρῆσθαι τὴν ἔματ' apud eundem.** **Illud vero eiusdem Ciceronis in secundo de Orat.** Sed eorum partim in pompa, partim in acie illustres esse voluerūt. Et alibi, **Sed causarum quæ sunt a communi questione seiunctę, partim in iudiciis versari, partim in deliberationibus.** Et **Terentii in prolog.** **Hecyreg, Partim sum earū exactus, partim steti.** **Partim.** **Similitudinē habent cum eo quod Græci dicunt, ἄλις δρυός.** Sed enunciarī possunt hoc modo, τὸ ἔπος ἢ αὐτῶν, δικανικόν ἔνα, τὸ δὲ βελούκον. & τὸ μῶν ἐπέπεσον αὐτῶν. τὸ δὲ, ἔσκηα. **Gellius huius vocis meminit lib. ix. antiquisq; in vsu fuisset dicit.** ἄλις ἄλις καὶ ἄλις δρυός prouerbialiter dicitur. **Cicer. ad Atticum libro secundo, Dices fortasse dignitatis ἄλις tanq; δρυός. saluti si me amas consule. Ac si diceret, hactenus dignitatis**

& existimationi colligendae seruiiisti. tempus nunc poscit vt saluti cō
 sulas. satietas enim etiā gloriā esse potest. Sic apud nostros satis glan
 dis dici potest. Cicer. de amicitia, Satis superq; esse sibi suarum cuiq;
 rerum, alienis implicari molestum esse. Alibi, Satis testium est a me
 datum. Plautus in Mil. Tibi diuitiarum affatim est. Tranq. Abunde
 glorię adeptus. Illa autem superiora ῥὸ μὲν, ἢ ῥὸ δὲ. καὶ τοῦτο μὲν, τὸ ῥὸ
 δὲ. ταῦτα μὲν, ἢ ῥὸ δὲ, aduerbialiter posita esse ex eo iudicare possumus,
 quod etiam obliquis casibus subiiciuntur, vt apud Greg. πρὶ θεολο
 γίας, ἡρώων ποιητῶν τε καὶ μυσθῆς, ἰδὲ ἀκτῶς ἐπιγυρομελῶν τε καὶ ἀπεργυρομελῶν, ὅ
 ὡσαυτὶ ἐν χορῶν συμπλοκομελῶν ἀλλήλων ἢ διῆραμελῶν, ῥὸ μὲν, ὀλιγίας νόμου. τὸ
 δὲ, ὀλιγαξίας, Tempestatum anni conditor ac partitor, statis vicibus suc
 cedentium inuicem atq; decedentium, & tanq̄ in choro orbem ducti
 tantium, vicissimq; eundem dirimentium: partim amicitia lege, par
 tim ordinis rati & equabilitatis. Cui non admodum absimilis est illa
 locutio Cicer. in quinto de Finibus, Habetis sermonem bene longū
 hominis vtinam non impudentis: illud quidem certe, non nimis vere
 cundi. Plutarch. in Demetr. ἐκφύθη δὲ τὰ μὲν, ἡδονῆς διδῶν ἀπολλῶς ἑαυτὸν.
 τὰ δὲ, ἀποδοῦν, ἔχ ἡπὸν ἢν δεινὸς ἐν ταῖς ῥῆσι πολεμῶν πρῶτον ἀντιπρῶτον.
 Quintil. in secundo de mangonibus loquens, Qui colorem (inquit) fucō, & ve
 rum robur inani sagina mentiuntur. Lactan. Nec veri nomē accipere
 quod veritatem fucō mentitur. id est fallaci specie simulat. Greg. μή
 ἐδὴ μαλακισθῶμεν, μή χρεμάτων σοφισμασί ψυθομελῶν ῥὸ φυσικὸν κάλοισι. Vt
 illi ἐπιφύομαι pro ἐπιχερῶ & inuado, sic nos adior dicimus. Gregor.
 μή μοι τίς ἐπιφύεσθω πάλιν ῥῆσι λογομάχων. Plut. in sexto Sympos. ὁ πρὸ οὐ
 κῆρος τοῦ λόγου λεχθέντος ἐπιφύομαι, ῥῆσι μὲν, ἐπιφύομελῶν τῶν δόγματι, ῥῆσι δὲ
 ὑπερδικοῦτων. Cicer. pro Deiot. Vt enim omittamus cuius tāti sceleris
 fuerit, in conspectu deorum penatium necare hospitem: cuius tantę
 importunitatis, oim gētū atq; ois memorię clarissimū lumē extiguer
 re. Cuḡ tāte ferocia &c. more Grecorū dixit, qui πόσος ἕως ἄγερος dicūt.
 vt πρὸς ἕως, quod supra docuimus: sed inuerso ordine verborum Ci
 cero locutus est, ac si diceret, cuius quantiq;. Vt illi πορισκεμῶν,
 prudenter & considerate agentē vocāt: sic nos circūspectum. Greg.
 ἐς βασιλ. οἱ δὲ αὐτοὶ μοι δοκῶσι ξαθίως ἀρ καὶ τῶ ἀνδρῶν καλέσαι θρασυῶν, ὅ
 θαλόν τὸν πορισκεμῶν. Quintil. Modeste tamen, & circūspecto iudicio
 de tantis viris pronūciandum. πορισκοπεῖν vero est circūspicere. &
 πορισκέπειθα. Cicero pro Sylla, Circūspicite paulisper mētibus vestris
 hosce ipsos homines qui huic affines sceleri fuerunt. Circūspectare
 est παρῆλθαι καὶ διαπαρῆλθαι. & πορισεῖν. vt Isocrat. in Euag. ἀποβάς γὰρ
 ἐς πλὴν ἡσυχῆς, ἔχ ἡγήσατο χωρίον ἐχούσῳ καταλαβῶν, πορισθῆν ἔπειτα αὐτῶ ῥῆσι
 πορισθῆν βασιλεῶσι. ἀλλὰ δὲ τὸ ὡσαυτὶ ἔχει, διελθῶν τῶ τάχως πυλίδας, πορισεῖ
 βαλλεῖ πρὸς τὸ βασιλεῶν, id est circūspectare & in eo spem habere. vt Li

Satis te
stium.

τὸ μὲν, ῥὸ
δὲ. ταῦτα
μὲν, ῥὸ
δὲ.

Mentiri
veritatem.

ἐπιφύομαι.

πορισκεμῶν.

Circūspe
ctus.

πορισκοπεῖν.

Circūspe
ctare.

πορισεῖν.

uius, Circūspectantes defectiōnis tempus aduentus Cōsulis oppref
 sit. Plutarch. in Pomp. παρῆλθαι ἐπὶ δάπτρα, καὶ τὸ ῥῆσι ἰμπέωρ ἀναμῶν παρῆλθαι ὅ
 ἔργον. hoc est τῆδε κακείσε πρὸς βλεπέωρ. Idem, Διαπαρῆλθαι πρὸς ἄλλοι ἄλλοτε Διαπαρῆλθαι
 ῥῆσι ἡγεμόνων. Idem in Anton. pro identidem respectare, οὐκ ὄντα ῥὸ ἑαυτὸν νεμ.
 τὸ λογισμῶν. ἀλλὰ ὑπὸ φαρμάκων ἕνωρ ἢ γκετίας παρῆλθαι πρὸς ἐκένω. de
 Cleopatra loquens quam absens Antonius semper animo versabat &
 requirebat. Cicero in quinto de Finibus, Itaq; inertissimos homines vi
 demus, cum non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circu
 los aliquos aut semicirculos confectari. Circulos appellat cœtus ho
 minum in orbem collectorum, & inter se fabulantium. Semicirculos,
 sessiones colloquentium capitaq; conferentium. Idem in Bru. Videt
 oscitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunq̄ etiam circu
 lantem, mittentem ad horas, quæsitorem vt dimittat rogantem: intel
 ligit oratorem in ea causa non adesse. Circulante dixit pro in circu
 lo caput conferentem, quod indicium est auditoris oratori nō auscul
 tantis, nec animum orationi aduertentis. Id græce κυκλῶσαι vocatur, κυκλῶσαι.
 Cicero ex Xenophonte transtulit vt opinor: qui in sexto παρῆλθαι ita
 scribit, φαιδρότεροι τε οἱ πολλοὶ ἔω πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦτό τε, καὶ μετὰ ἡρ
 πάντα ἀλλήλων ἐρωτῶντων καὶ διαλεγόμενων. Seneca circulari de circula
 tore dixit. Significat etiam circūuenire & in medio cōcludere. Idem
 in eodem sexto, ἐβόλετο γὰρ ὅτι πλείους ὑποφραλαγήσαι τὸ σὲ στρατόμα
 τος, ὡς τῶ πρὸς κυκλωσόμενον. καὶ ὁ κύκλος ἔπειρ, ἀλλὰ ἔστι ἀρ ἑδῆν ἐ
 κυκλῶμεν κυκλωθεῖν. at videant illi ne circūuenientes circūuenian
 tur. & κυκλωσις est cum extensis cornibus acies aduersa in medio in
 tercipitur. Idem in quarto ἐλλωπῆς, σφαγισάμνοι οἱ ἀκεδαιμόνιοι τῆ
 ἀχρῶτα, ἡγορ ἐπὶ τῆς ἑνωτίας, ῥὸ ὑπερῆχορ ἐπικάμψαντες ἐς κυκλωσιν. Di
 citur & voce actiua κυκλῶν. Gregorius in secundo σκλητ. στρατοπέδῳ κυκλωῖ
 κυκλώσαντῳ πλὴν ἰσραηλῆν, λόγος τε ἀσεβείας καὶ βλασφημίας κατὰ τὴν
 βασιλείας, καὶ αὐτῶ τῶν διῶ ἀπορρίψαντῳ. Herodian. & Plutarchus voce
 passiuā vsi sunt, κυκλῶσαι γὰρ αὐτὸν οἰκείας καὶ ἡ μεγαληγορήσας, αὐτῶ δὲ
 αἴφνης ἀνεφάνη πρὸς ἐχόμενον κύκλω. de Sertorio loquens. κυκλῶν est ver
 fare. καὶ ἀνακυκλῶν, ἔσφραμ ἐπὶ τῶ καὶ ἀναλογίζεσθαι. Lucian. ὅν μίσηδον ἀνακυκλῶν
 ἔλε δὲ καταφρόνιων πρῶτα ἀνακυκλῶν. id est vt idem ait, ἐπὶ σωνοίας ἕως
 φρονιζῶν. Plutarch. τῶ αὐτῶ ἀνακυκλῶν λόγος. hoc est eundem sermonē
 repetens & iterans. Gregor. πάλιν καὶ πολλὰς ἀνακυκλῆς ἡμῶν ῥὸ ἄγχα
 φορ, iterum nobis obiciis & repetis. Et ἀνακυκλῆσθαι. reuolui. Plutarch.
 in Anton. καὶ πολλῶν ἄγων αὐτῶς χολῶν καὶ ἐρήνων, ἀνεκυκλῆσθαι τῶς πάθεισιν
 ἐς τὴν σωθῆν βίον. hoc est ἐς τὴν αὐτῶν βίον πρὸς ἑαυτῶν. Aristoteles in pri
 mo Ethicorum de Solone loquens, διὰ δὲ μὴ βέλεσθαι τῶς ζῶντας ὄντα
 μονίησιν διὰ τῶς μεταβολῶς. καὶ διὰ τὸ μόνιμόν ἡ πλὴν ὄντα μονίησιν ὑπεληφῆς

Circulari.

κυκλῶσαι.

κύκλωσις.

κυκλῶν.

ἀνακυκλῶν.

ἀνακυκλῆσθαι.

Pluto, ἀρχαῖοι γὰρ τὰ γέννητον αὐτῶν ἴσως, ὀνόματι περὶπέτησι πλὴν μαχθῆ-
ρίων. ἀντι τῶν περικαλῆσιν. ἢ μεταφορὰ ἐκ τῆς ζύμης τὰ ἀλλοτὰ περικαλῶν
των. Lucian. in Anacharf. de Areopagitis, ἢν δὲ ἕως ἢ φροῖμιον ἔπει πρὸ τῆς
λόγος, ἢ δένωσιν ἔξωθεν ἐπάγει. τῶν πρῶτα, προσελθὼν ὁ κήρυξ κατασιώπησεν δι-
δύς, ἐκ ἑὼν ληρῶν πρὸς πλὴν βαλὼν, καὶ περὶπέτηεν τὸ πρῶτα ἐν τοῖς λόγοις.

ἀναμετρεῖν.

ἀναμετρεῖν, rependere significat. Greg. ἐς ἅγιον βάπτισμα. Δεδόν γὰρ ἀν-
μετρεῖν ἁμαρτίας διόρθωσιν, id est paria cum peccato per poenitentiam fa-
cere. emendationem cum peccato eiusmodi rependere, quæ delere pec-
catum possit. Cicero in Brut. Ego autem voluntatem tibi profecto re-
metiar, sed rem ipsam, nondum posse videor. Vtrūq; etiam verbum si-
gnificat iterum peragrar. Numeri in plurali pro plenitudine & om-
nium partium complexione ponuntur. Cicero in primo de Divina-
tione, Ita ne vero quicquid potest esse casu factum, quod omnes habet in
se numeros veritatis? Isocrat. in Busyr. Ἄποικτας δὲ τὰς ἀριθμῶν περιλα-
βὼν ἢ ὡς ἂν ἕως ἀριστὰ τὴν πᾶσαν διοικήσειεν, ἀεὶ τῶν ἀντὶς τὰς αὐτὰς πρῶτας μετα-
χειρήσειεν προσέταξεν. Iuuenal. Atq; omnes implet numeros, τὸ γινόμενον
ἀπληροῦ. Quintil. libro nono, Fiunt ergo & circa genus figuræ in
nominibus: nā & oculis capti talpæ, & timidi damæ dicuntur à Vir-
gil. sed subest ratio, quia sexus uterq; altero significatur: nam tā ma-
res esse talpas damasq; q̄ foeminas certum est. Hoc schema a Græcis
translatū esse cuiusvis est intelligere qui græce quantūvis peritus sit,
vt κλυτὸς ἱπποδάμεια, de quo hoc adnotandum habuimus, partim id est
se atticum, partim poeticum. Atticorum est enim masculina in os pu-
rum desinentia pro foemininis ponere, nam θυρά, ξαρά, παρὰ, βία, & similia, utriq; sexui conueniunt attice: quorum foeminina
in α exeunt. quorum autem in η, masculino tantum conueniunt apud
oratores & historicos, ὅιον κλυτὸς ἀντι κλυτῆ κηκλικῶς. χρύσει, vero mas-
culino tantum iungitur: quia χρυσὴ foemininum in η exit. Obseruauī
tamen quæ in μ desinunt communis generis esse, vt βίασμι, θανά-
σμι, δικάσμι, quæ verbalia sunt. γνώριμος, δόκιμος, ὄριμος, quæ nō sunt
verbalia, & πλώσιμος & similia. ἄλωσιμος ψυχῆ Synes. καὶ διαδόσιμος φήμη.
ἀφελίμος ἦδονι Plato. Δικάσιμοι ἡμέραι, αἱ ἐνδοικοί, fasti dies: quibus ἄδικοι
nefasti opponuntur. γόνιμος ὑγρότης Theophr. prolificus humor vel fru-
ctificus. βάσιμος πῆξις Gregor. ἀντι τῆς ἐδραία, firmum fundamentum. &
καταπαύσιμος ἡμέρα sabbatum ab eo dicitur. Idem, ὅς τινικαὶ τὰ ὄριμα
καὶ χωρητῆς τυγχάνουσιν ἢ ἢν γνώσεως. id est quæ capi & intelligi iam pote-
rat. Plato, θανάσιμος δὲ ἢ ἀδικία. Idem in Gorg. ἐς ἔδην τῶτων χησιμος
ἢ ἐντορικῆ. Idem in Phæd. τί δὲ τῆς ἐν ἀνθρώπῳ πάντων ἐστὶ ὅτι ἄλλο λέγεται
ἄρχων ἢ ψυχῶν, ἄλλως τε καὶ φροῖμιον; ἐρέσιμος ὕλη καὶ ναυπηγήσιμος Theophr.
Aristotel. de somno & vigilia, τρέσιμος δὲ καὶ μὴ νοσώδης ἢ ἀναθυμίασις.

Omnes
numerī.
ἀριθμοί.

περὶ τῆς γῆς
νῶν ἐναλλα-
γῆς.

Idem Plato alibi ἀφελίμου κρίσιν dixit. vt Aristotel. χησιμῶν παιδείαν in
octauo Ethic. & alibi χησιμορῶ ἐπιμῶ etiam utroq; genere enuncia-
tur. Lucian. Δύο κύλικας ἐτόιμας ἔχωρ. Ἀφροῖσιμος ἡμέρα, ἢ τῆς ἐπιφανίωρ a
Greg. vocatur. Adde ὅτι τῆς ἐς μὲν τὰ μετὰ ἐνδρακὰ ἐστὶ, τὰ δὲ παρὰ τὰ ἐνδρακὰ τῆς
ἀφελίμου actiuum est, ὁ ἀφελίμου ἐμπῶρ. καταπαύσιμος, ὁ καταπαύων ἐς μὲν
καὶ παύων τῶν. ἀνάσιμος, conducibilis & adiuuans. Plato in quarto
de Legibus, τῶν δὲ κάλλισον καὶ ἀυσσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν ἀδύναμον.

ἀφελίμου καὶ καταπαύσιμου etiam ad abolutionem & deprehensio-
nem damnationemq; conducens & incitans. Antiph. ἐπὶ δὲ ἕως κοινῶν μὲν
πλὴν πρῶτον, κοινῶν μὲν πλὴν ἀτυχίαν ἀντὶ ἡγύμνου εἶναι, μὴ δὲ ἀφελίμου μάλ-
λον ἢ καταπαύσιμον ἐκ τῆς λεγομένης γινώσκῃ ἀντὶ ὄντα, ὅτι ἕτως ἀφελίμου μάλ-
λον ἢ καταλαμβάνει δίκαιον ὅτι. τὸν γὰρ δίκαιοντα, ὃ δίκαιον καταλαμβάνει μὴ
σαφῶς διδάσκοντα. Ἀφροῖσιμος, ἐξαρῆσιμος, ἄλωσιμος passiuè accipiuntur vt
ἐπῆσιμος τῆχος. Xenoph. παραδόσιμος etiam passiuè, vt διαδόσιμος. Poly-
bius, γνώριμος δὲ τῶν πᾶσι τῶν ἀδύνατον τοῖς ἐπιγινόμενοις ἢ τῶν ἀφελίμου
των πλὴν παρὰ τὰ γίνεται ὄρα. ἐρέσιμος καὶ ναυπηγήσιμος ὕλη, materia ad
tegendum apta & fabricandis nauibus idonea. βιώσιμος & actiuè & βιώσιμος
passiuè accipitur. βιώσιμος ὁ ἀδύνατον dicitur, qui victurus videt & eua-
surus. καὶ βιώσιμον βρέφος, vitalis infans. & βιώσιμος βίος. Synes. πρὸς δύς
νεμεσίσις ἐγὼ, καὶ νομίσις ἐκ εἶναι βιώσιμον ὅπως ἕνός ἰδιώται μέγας ἔχουσι
χῆρας τῆς νόμων. Sic Herod. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere nō pos-
sent homines, vel nollent. De iis quæ in os purum vt κενός aut in
ρος desinunt, exempla subiicienda. ἐκόςιος ἔχουσι Plato in Protag. Idem
ἐαδῆσις συλλαβῆς dixit in Politico. ὀφθαλμῶν δυνάμεις Greg. καὶ ἰελ. παρα-
σκύβησις κλημῆσις Plutarch. βεβαίσις δόκησις Thucyd. ἀίσιος χάσις Herod.
τέλιος ἐνέργεια Aristot. in septimo Ethicorum, ὀφθαλμῶν γὰρ ἐνέργεια τέλειος
ἐμπῆσις ὄρασις χώρα μόνουσις ager Aristid. ἄγιος καὶ παρὰ τῆς θυσίας
Isocrat. in Helene. ἄυλειος δύρα καὶ ἄυλειος ἔσοδος, ἐξείσις πλὴν ἄυλειον δύρα
φόρον πρᾶξις, ὅς κωμάσις καὶ ἀντικρίσις φωνῶν ἀκθεῖν inquit Plato in Sym-
pos. id est ianuam vestibularem & atriensem. Lyf. ταῦτα διοικητῆς ἐφελί-
γον, ἐκείνων ἐπὶ τῆς ἀυλείου δύρα πλὴν φυλακῶν ποισμῶν, per posticum euasi-
cum illi custodias in atrio collocassent. Theophr. πορνεύουσι δὲ δὲ ἀντὶ
καὶ κύλικας διηκλήσις. Greg. in βασιλ. οἱ πρὶ πλὴν ὀφθαλμῶν καὶ βασιλῶν
ἰσχυρικῶν. ἡρακλήσις δόξος Aristotel. in primo τῆς μετὰ τὰ φυσ. dixit. βόρπον
κλυσιδῆσις Theophr. μάταιος ἢ ἀπῆσι Demosth. Plato in Phædro, τρέσις
πλετῆς πλέσις. Idem, ἀφελίμου τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Plato
in octauo τῆς πολιτ. ὅς ἐχ ἕτως νέος ὢν, μεταβάλλῃ ἐκ τῶ ἀναγκαίους ἐπι-
θυμίας τρεφομένης, ἐς πλὴν τῆς μὴ ἀναγκαίους ἡδονῶν ἐλδοθέρουσι; Idem, τῆς δὲ
θίμαι μετὰ ταῦτα ὁ ποιῶν, ἐδὲν μᾶλλον ἐς ἀναγκαίους ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονῶν
ἐπὶ ἀναλίσκων χησιματα καὶ πόνους. Apud eundem in sexto χησιος ἀφελίσις legi-

βιώσιμος.

ἄυλειος δύρα.

tur. Theophrast. τῶν δὲ φοινίκων ἴδιον ἢ φυτεία. Ἰδιον ἔστιν Plato. Theo-
 phr. in tertio, κρένεια μὲν γὰρ ἀποδίδωσι πρὶ τρωπῶν θρίων, ἢ πρῶτον ἄρ-
 ἰστον, ὡς πρῶτον ἢ ὄψιν. Aristoteles in tertio Politic. nunc πατρίως
 ἀρχῶν nunc πατρίως dicit. Xenoph. γυναικῶν διπλοῦν τε ἴδιον καὶ ἐλευθε-
 ριον. Σεβάσμιον ἡμῶν Herodian. augusta maiestas & imperium. Aristo-
 tel. in quinto πολιτικῶν. εἰς τὰς κυρίας πολιτείας ἔχουσιν. Ἀγορεύον διατριβὴ
 Synef. ἔτισιον ἡμέρα, id est solennis Gregor. Idem, σχεδὸν τρωπῶν δι-
 xit, & ἰσχυριον πρῶτον. Ἄνιον ἀρχὴ Plutarch. παραπλήσιον ἡμέρα Polyb.
 alibi παραπλήσιον. Greg. χριστὸς ὡς ὄντως σείρα καὶ σωτήριον. Herodian.
 ὀρέξαι χρεῖα σωτήριον. θαυμάσιον ὡς δὲ Lucian. & καίριον πολιτικῶν. Hero-
 dian. ἡμῶν βασιλεία καὶ πρῶτον, quia foemininū in α exit nō in η. Theo-
 phrast. de lactuca sylvestri, πολλοὶ δὲ ἔχουσι βραχύντερον φθὶ ἡμέρας. Plato in
 nono ἡμῶν πολιτ. ἄρ ὡς ἔκ ἀνάγκη καὶ ἡδονῆς ἔσονται μεμνημένους λυπῶν,
 ἐπιδόλων φθὶ ἀλκιδῶν ἢ δονῶν καὶ ἐσκιαγραφημένους, ὡς φθὶ παρὶ ἀλλήλων δέσους
 ἀποχρηστικῶν, ὡς σφοδρῶς ἐκατέρωθεν φαίνονται. Sic apud Galen. ἀναρ-
 ἴστα legitur, ἄμωρῶν τε λαύριον ἐπιπίπτα. Eurypid. in Hecuba, οὐκ
 ἔστιν ἔτι σφῆρος ἀνδρῶν φθῶν. Inueniuntur & eorum quæ nec in ος pu-
 rum nec in εος exeunt aliqua hoc modo vsurpata, vt apud Herodian.
 χαυνὸς ἐστὶν. apud Theophr. γὰρ χαυνός. Quæ dictio præter notam si-
 gnificationem etiam stulte & absurde liberalem atq; etiam inepte ma-
 gnificum vel magnificentia cupidum ostendatoremq; ineptū significat.
 quod vitium est eorum qui sese modulis suis non metiuntur. De quo
 Aristotel. in quarto Ethic. ita inquit, ὁ δὲ μισθὸν ἀξιος, καὶ τῶν ἀξίων ἐάν-
 τερ, σὺ φθῶν, ἀγαθὸς ἄλλος δὲ οὐ. Et infra, ὁ δὲ μισθὸν ἀξίον, ἀναξίος δὲ,
 χαυνός. ὁ δὲ μισθὸν ἀξίον, ὁ δὲ πᾶς χαυνός. Idem alibi in eodem, ὁ δὲ χαυ-
 νοὶ ἡλίθιοι, καὶ ἐαυτὸς ἀγνοῦντες, καὶ ταῦτ ἐπιφαιῶς. ὡς γὰρ ἀξίον ὄντες τῶν
 ἐντίμοις ἐπιχερῶσιν, ἔτα, ἔτι ἐλέγχονται, καὶ ἐοικῶς κοσμοῦνται, καὶ ἀξίον, καὶ
 τῶν πικρῶν, καὶ βόλονται τὰ ἐπιτυχίματα φανερὰ εἶναι ἀπὸ τῶν. καὶ λέγουσι πρὶ
 ἀπὸ τῶν ὡς ἀμνηστικῶν. Plato τοῖς Δίονος δικαίους, de philosophia sua lo-
 quens (quam a se occultam, vel ita proditam fuisse dicit, vt paucis uti-
 lis fuerit atq; ad doctrinæ reconditæ intelligentiam tractabilis, homi-
 nibus scilicet ingenio acriori ac iudicio præditis) ita inquit, τῶν δὲ δὴ
 ἄλλων τῶν μὲν, καταφρονήσεως ἐκ ὀρθῆς ἐμπλήσειν ἀρ ἔδαμῃ ἐμμελῶς. τῶν
 δὲ, ἢ κληῶν καὶ χαυνῶν ἐλπίδος, ὡς σιμῶντα μεμαδνηκότας. χαυνός etiam est
 friatilis, id est ὀδοντῶν, ὀδοντῶν, κερῶν, φανερῶν. Plutarch. γὰρ ὑπὸ χαυνοῦ
 τῆτος ὀδοντῶν. χαυνὸς δὲ autem opponitur ὡς πεπληγῶν. & χαυνοῦ
 ὄντα τὸ χαυνός διακρίθαι, stulte de se ipso persuaderi. magnifice simul &
 absurde de sese sentire. Synef. κατὰ ἀνδρονίκου, ὅτι γὰρ ἑαδῶς ἔμι χαυ-
 νοδῶν, καὶ λαμπρῶν ἡ λογισαδῶν πρὶ ἑμαυτῶν. ἑξίτηλος etiam communis
 generis interdum inuenitur. Isocrat. πρὸς φίλιπ. ὡς δὲ τῶν ἐγγύων, φυγὴ τῶν

χαυνός

χαυνοῦ δὲ

ἑξίτηλος

λαῖς εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δὲ ἐκείνων τὸν πόλεμον ὡς τὰς πόλεις γενησκέ-
 νας. ita vt ne nunc quidem exoleuerint. Est enim ἑξίτηλος ὁ ἀμυδρὸς καὶ
 δύσγνωστος καὶ ἀδυνῆς, & fugiens hoc est exolevens καὶ διεξυνηκῶς, in ob-
 scurum abiens. Significat etiam ἀδόκιμον, adulterinum, non germa-
 num nec syncerum. Xenoph. ἐπιπερώμιω σὶ ἑξαπατῶν, δεικνύς ἀργύριον καὶ
 ὄρμας ὑποβλάσας καὶ πορφυρίδας ἑξίτηλας φαίλω ἀλκιδῶν εἶναι. Plutarch. in
 Cæs. οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων πλὴν δυνάμιν ἑξίτηλον γε-
 νέσθαι, euanidam abire. fit enim ἀπὸ τοῦ ἑξίτηλου. Significat etiam meta-
 phorice inertem & socordem, desidem & ignaum, & vt ita dicā vap-
 pam vt Horatius vocat. hoc est διεφθαρμένον καὶ ἑξίτηλον. Dioscor.
 πρὶ φθὶ συλλογῆς τῶν φαρμάκων loquens in præfatione, πρὸ πάντων ὃ φρόν-
 τίζαν φθὶ ἀποδέσεως καὶ συλλογῆς ἐκάστω κατὰ τὰς δικαίας καυρῶν προσήκων.
 παρὰ γὰρ δὴ τῶν ἢ ἑξίτηλα, γίνεται τὰ φάρμακα, Adeo enim
 in colligendis & reponendis tempus interest, vt inde vel strenuā vim
 vel inertem accipiant. Mirum illud magis Thucydidis in tertio vide-
 ri possit, ταῦτη γὰρ δυσσεβολώτατον ἢ δοκρῆς. Cuiusmodi alterum exem-
 plum non memini, si emendate legitur. Hic addā dictum Plutarchi in
 Homero, σωκρῆς γὰρ ἦν (inquit) τῶν παλαιῶν ἡρώων τῶν ἀρσενικῶν ἀν-
 τὶ τῶν θηλυκῶν, ὡς κρέττοσι καὶ δυνατωτέροις, ὡς κλυτῶς ἱπποδάμοις, καὶ ὅ-
 λως ἑέρση. ἐκ ἀμέτρως μλύτοι ἔτε ἀλόγως, ἀλλ ὅταν δέη ἡρώων ὀνόματι ἐπι-
 θέτω ἑνὸς ὄντα τῶν σώματων πρὶ ἑ ὅστις ὁ λόγος. ἐκείνο μὲν γὰρ ὅτι πρὶ
 τὸ σῶμα, ὁ μέγας ἢ μέγας, ὁ καλὸς ἢ καλὸς, καὶ τὰ τριαῦτα ἐκτὸς δὲ, ὅτι ἐνδοξῶν, ὅ-
 τυχις. Quæ verba si emendata sunt, quod non puto, sed locū esse mu-
 tilatum potius censeo post verbum πρὶ ἑ ὁ λόγος, κλυτῶς ἱπποδάμοις. Li-
 centia poetica magis q̄ more prisco dictum est. Deinde hæc verba le-
 guntur apud Plutarch. continuo post supradicta, καθολικῶς γὰρ πάν-
 τα τὰ σωκρῆτα κοινὰ ὄντι ἐκατέρωθεν ἡρώων. quæ parum coherent cum præ-
 cedentibus. Ipse etiam in amatoriiis narrationibus ita scripsit, ὁ δὲ κα-
 ταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται. Est enim τὸ ἐρημον ἐκτὸς τῶν σώματων
 τῶν κορών. Composita igitur omnia sunt communis generis, vt ἑξίτηλος
 γῶν, ἑξίτηλος. vt Aristotel. in tertio de partibus, καὶ γὰρ αὐτὴ ἑξίτηλος. πρὶ τῶν σωκρῆ-
 τῶν ὀνομάτων
 Ἀρχηγός ἰτίδὲμ κοινόν ὄντι, vt, διὰ τὸ ἀρχηγῶς φλέβου δύναι εἶναι τὴν με-
 γάλω καὶ πλὴν ἀορτῶν. Sic Δοσοκριός δόξα, vt supra dictum. Sic Δο-
 μιερῶς καὶ κακῶν. Plato, τὰς τῶν μεγάλων δημιουργῶν τέχνας. Et in Gorg.
 ὅτι ἄρα ἐκτορικὴ μόνη περὶ τῶν ὄντι δημιουργῶν. vt latine artifex. Ibidem κακῶν
 γον τέχνων dixit. ἑπακτῶς ἰδὲμ in octauo de Repub. ἔως ἐν καθήκῃ σω-
 φροσύνης, μανίας δὲ πλεονεξίας ἐπακτῶν. Vtutur etiam Attici voce foeminin-
 na in compositis. Theophr. in secundo, φασὶ δὲ καὶ ἀπομάτω ἡνὰ γίνεσθαι
 τῶν ποδῶν μεταβολῶν. Idem in tertio, ὡς πε ἀνομοίων εἶναι πλὴν ὅτιν σφοδρῶν
 νέφ καὶ χλωρῶν. Xenoph. in quarto ἐλλωμῶν, ὡς δὲ τῶν ἐγγύων, φυγὴ τῶν

οεπάλωρ θζαία, γίνεται. Idem, πλείοντες προς τὰς ἐπιδαλαπιδίας πόλεις. Idē in septimo aliter, Ἄγραπὰς καὶ βροντὰς λέγουσι αἰσίως αὐτῶ φωνῆσαι. Plato lib. iiii. de Legibus, τὸ δὲ πρὶ ἐνφθὶ ὄζειν ὁ βολόμω μᾶλλον ἐπὶ τῶν πότερον ἐπιδαλαπιδίῳ ἔσαι τις ἢ χορσαία. Et paulo post, ἔιμεν γὰρ ἐπιδαλαπία τε ἔμελλεν εἶναι καὶ ἀλίμω, & reliqua. Strabo lib. vlti. de Aegypto loquēs, τῆ δ' ὑπὸ ἐνδὶ λίμνης ἄπασα μὲν ὁδοὶς κατατέμνεται ἰππικὰται καὶ ἀρματικὰ λάταις, δούσι δὲ πλατυτάται. Aristotel. in septi. de histor. animal. vt Theo phr. dixit, ἕως ἂν αὐτομάτη θζέλθῃ θλιβορμύνη. παμπλέση γὰρ Herodian. dixit. Idem in septimo, οὐδέν τι προσδοκῶντας τῆς στρατιώτας, ἔχοντας τὰς χίφρας ἠκαθεμύνας τὰς ἐφεσίσι, παύσει πηλοῦς κατακαρδίαις, ζίφισι δὲ ἐπεφέρουτο. Plato in Timæo, μετὰ δὲ τανύτω ἀφίρει διπλασίον ταύτης. πῶ δ' αὖ τρίτῳ ἑμοιολίω μὲν ἐνδὶ δούτερας. τριπλασίον δὲ ἐνδὶ πρώτης. Idem, πῶ δ' ἔκτῳ ἐνδὶ πρώτης ὀκταπλασίον. ἐξδομύω δὲ ἐπὶ κακαιοκοσαπλασίον ἐνδὶ πρώτης. Ἐπαγωγὴ, ἀπαγωγὴ, προσαγωγὴ, & alia vtroq; genere sub eadē voce dicuntur. Gorg. in encomio Helenæ, αἱ γὰρ εὐνοιοὶ διὰ λόγων ἤδοσαναί, ἐπαγωγὴ καὶ ἐνδὶ ἠδονῆς, ἀπαγωγὴ δὲ λύπης γίνονται. Ἀργὸς etiam communis generis est. Aristotel. in secundo Oeconom. Ἄβουθνοὶ δὲ διὰ σασιασμοῦ ἐνδὶ χάρρας ἀργὸς γγορμύνης, ἐφικτίσαντο τὸν βολόμωρ τῆς γεως γοίς θουέζου ὡς ἐργάσονται. Isocrat. in Panegyri. μήτε τίς διενεγκέσει πῶν φνσιμ, ἀργὸν εἶναι πῶν διατριβῶν. Idem Aristotel. aliter in nono Ethic. Διδ' ἔροφας ὅ καὶ ἡ μεταφέρω φαίη ἄρ αὐτῶν ἀργῶν εἶναι πῶν οὐλίω. τροφὰς vtroq; genere καὶ τὸ τροφόν. dicuntur. Plato in Politico, πῶς οὐδ' ὁ λόγος ἡμῖν ὀρπῶς φωνεῖται καὶ ἀκέραιος ὁ πρὶ τῶ βασιλείας; ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνδρωπῶνης φᾶμμε. Vnde αὐτοτροφὸς & ἀπότροφος dicuntur, & neutro genere τροφόν. Idem in eodem, ὀνομασάντες αὐτὸ ζύμπων ἡμῶν εἶναι τροφόν. Cicero in Caro. Et si quis mihi deus largiatur vt ex hac ætate repuerescam, & Decursū in cunis vagiam, valde recusem: nec vero velim quasi decurso spatio spatium & ad carceres a calce reuocari. Idem de Orator. Vt omnes eas causas dicuntur. ligentes oratores & memores, percursas animo, & prope decantatas habere debeant. Decursum & percursum sic passiuè dixit vt Greci solent. Xenoph. in Oecon. Ἐκείνο μὲν πῶ ἐφω δὲ ἰχόμαχι καὶ ἀρλίπης ὁ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμνεται τῶ λόγῳ. In verbis tamen passiuè voce formandis longe liberalior est lingua græca q̄ latina. quorum quædā veracunde simul & nauiter Cicero imitatus, exemplum posteritati prodidit similia audendi, dūtaxat vbi latini sermonis natura non repugnat: qua de re pauca iā supra diximus. Græca autē hic adnotabimus que in μετέ venerint. κροταλίω δὲ λέγειται dicuntur plausu excipi. Plut. τὰ πάντα προσκαλεσμενὸς ὁ κροταλίω ὑπὲρ καίθερος, ἐκροταλίω λαμπρῶς, δι' ἡ καὶ σεφάνος ἐπ' αὐτὸ ὡς πρὸς ἀθλητῆ ἀνθῶ κροταλίω δὲ βολοῦπις ἠθέσαν. Athen. κροταλίω δὲ dixit, καὶ ὅς λαβῶν ὁ κροταλίω, καὶ κροταλίω ἠμνησῆς τὸν βασιλέα, ἔπειτα, ὡς ὑπὸ πάντων κροταλιωθῆναι. Alciph. in Epist. ἡ

κροταλίω δὲ λέγειται
κροταλίω δὲ βολοῦπις ἠθέσαν.

κροταλίω δὲ λέγειται. Existimo tamen κροταλίω magis significare risu effuso excipere q̄ plausu profequi, motus auctoritate Eustathii qui ait, κροταλίω ἐπὶ γέλωτι λέγεται. ὁ μῖστος γὰρ (inquit) γράττωτ' ὡς κροταλίω ὁ δὲ ἄλλος, τῆ δὲ ἄλλος ὡς ὑσσορ σκωπτικῶς πρὸς ἄλλους, ἔγραψε κροταλίω, ὅπως ὄζει κακῶς κροταλίω καὶ ἀπλοῦν. δοκεῖ δὲ ἢ πιαυτὴ λέξις ἐξῆσθαι ἄρ τῶ κωμικῶ κροταλίω, ὅθεν καὶ ἡ κροταλίω ἐπὶ γέλωτι. ἔδ' δὲ κωμικῶ κροταλίω, ἴσορ δὴ αὐτὰ τὸ πρὶ τριμμά, καὶ ἢ παμπλέση. hactenus Eustath. Aristoph. νεφελ. λέγει γηυσὶ τριμμά, κροταλίω, παμπλέση. τριμμά ἀντί τῶ τριμμύω ἐν λόγοις. vnde παμπλέση, de quo alibi dictum. κροταλίω δὲ ὁ δὴ γλωττῶ καὶ ὄνομα. ἢ μεταφορὰ κροταλίω ἐκ τῶ κροταλίω. τὰ δὲ λέγω λίθες συγκρούει ἀνωθερ αὐτῶ. κροταλίω δὲ κυρίως ὁ κροταλίω κλάμω καὶ κατὰ σκωπτικῶν ἐπίτηδες ὡς ἡ χίφρ ἔζει αὐτὸ δὲ νοῖν τὰς χίφρας, καθάπερ κροταλίω ἀρτελῶν. παμπλέση δὲ κυρίως τὸ λεπτομερές ἀλθρορ παμπλέση inquit Suid. ὁ κροταλίω καὶ κροταλίω ἐν κακίῳ καὶ παμπλέση σαῶ ἀρχινοία. Hoc vocabulum in conuicio fuisse ex Aeschinis oratione πρὶ κροταλίω. intelligimus his verbis scribentis, ὅτι καὶ αὐτὸ ἢ ὁ κροταλίω καὶ τὸ καλόμωρ παμπλέση, καὶ ὁ καλίμωρ, ἢ τὰ ποικίλα ἔματα, ἔκ ἡδὴ πρὸς τὸν κροταλίω καὶ ἀρτελῶν τῶ λαβῶν τὴ πάσης κακοηθείας, μεμῶθηκα. κροταλίω igitur appellabāt hominem loquacem, & in foro obstrepētem, verba immodice fundentem, & voce exaudibili. Quod genus significare voluit Iuuenalis cum inquit in sexta. Nec caudicus nec prece loquatur, Altera nec mulier. verborū tāta cadit vis, Tot pariter pelues & tintinnabula dicas Pulsari. κακῶς κροταλίω ab Eustathio pro improbo dictum est, & improbe versuto, ad fallendumq; solerti. Est em̄ ἐν κροταλίω diligens & acer. Herod. lib. v. Ἀλλὰ τὰς ἐπιβελαῶς πάσας ἀπφρῆτε καὶ ἐκώλυε ἢ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρωρ μάσσα, γωνί καὶ ἄλλως ἐν κροταλίω, καὶ τῆ βασιλείῳ ἀυλῆ πολλῶν ἐπὶ ἡδὴ κακῶν ἐπὶ ἀρτελῶν, ὅτε ἐνδὶ σεβήεις γωναικῶς ἱαλίαις ἀδελφῆ γηυσὶ μῶν. ὅθεν οὐδ' αὐτῶν ἐλάττωσε ἡδ' ὑπὸ τῶ Ἄντωνίνου βολορμύωρ. Dioscor. lib. vlti. Διότις ἐχ ὅπως ἐτυχε καὶ πῶν ἔρ τῶ πωιτέωρ ἐν κροταλίω. ἢ ὅπως ἐν κροταλίω, τῶ καὶ ἐνταῦθα, ἢ τῆ κροταλίω τῶ ἀνδρωπῶν, πῶ σωτηρίω. ἐν κροταλίω autem est ἐφαρμόζου, conuenire, quadrare & coherere. Iliad. vn^o deucefimo, περὶ δὲ ἔο αὐτῶ ἐν ἐνταῦθα δῖος Ἀχιλλεύς, εἰ ὅτι ἐφαρμόσε καὶ ἐν κροταλίω ἀγλαὰ δῶρα, Seipsum autem Achilles sub armis suis probabat, considerabatq; an membrīs suis arma accommodata essent, corporiq; federent. Ex quo fit vt pro inhærere infidereq; accipiatur. Dioscor. lib. pri. πρὶ κροταλίω loquens, Δολεῖται δὲ μῖστος κροταλίω κροταλίω, ἢ δὲ ἐφίματα ὑπαλοφύμωρ, σωπε τριμμύω καὶ τὸ βαρυσανμίω λιθαργῶν ἢ μοιὸ βόθῆς. οἱ δὲ τὰ πάντα, τὸ, τε ἐν κροταλίω κοινορτῶδες, καὶ ὅτι πῶν ὁσμῶν ἐφίματα πωγῶν, quod puluerulento quoriam adhærente deprehenditur. Idem libro quinto πρὶ μοιὸ βόθῆ κροταλίω loquens, Ἀναφθίντες δὲ τῶ μοιὸ βόθῆ, κίνα σιδῆρω, ἔρχεσθ' ἂν ἀρτεφρωθῆ τέλειος, ὁ μῖστος ἐν κροταλίω ἀκαέσ

τριμμά
κροταλίω

κροταλίω
κροταλίω

κακῶς κροταλίω
κροταλίω

κροταλίω
κροταλίω

κροταλίω
κροταλίω

μολιβδωδης. Lucian. in eo dialogo qui ερωτες inscribitur, πως ουω φρονησεως
... διανοσωνης, πην τε λοιπων ερετην, αι πελειοις ανδρασι συγκληρον ελιχασι τα
... ερωτες ερωτες εν τρεχφ. το δ εν πασι κάλλος, οδυτάτας ορμας παβιν εγέρφ, id est
nullus amor incessit, & cupiditas eorum animis infidet & adherescit.

Αχαρισειν significat ingratum esse immemoremq; beneficii. Αχαρι
... autē dicitur qui ea iniuria afficitur, cui animus beneficii memor
negatur. Cornutus, ο γν αχαρισθηδης δ κνηροτες θ γινεται προς το διδρυγεφρ.

Αχαρισειν etiā opponitur τω χαριζοδης. Plato in Sympos. ουτω και εν αυ
... τες τες σωματα, τες μου αγαθοις ενασθ τθ σωματος και υγιανοις καλορ χαριζε
... θαι ηλθ δφ. τες δε κακοις ηλθ νοσώδεσιρ, αίσχροντε ηλθ δει αχαρισειν ε μέλλοι τις
... τεχνικός εναι, si officio medici fungí velit, non obsequi oportet. Est em

χαριζοδης

χαριζοδαι obsequi & beneficium gratiamq; cōferre. Demosth. οδ τθ
... των μου εδεις εσεται τον εαυτω κεχαρισμυλον. Quia nemo istorum scire po
... terit, quis sibi beneficium gratiamq; contulerit eum absoluendo. cal
... culi enim iudicum occulte ferebantur. χαριζοδαι τω εαυτω θυμω, ani
... mo suo indulgere. Antiph. ητε απφρια φη μέθης επάφρα τω θυμω χαριζοδαι.

χαριζοδης ερωδ, indulgere amorí. Plut. de Cef. & Pompeio, ην δει η ηρο
... παων ηλθ θριάμβων ερωδ βελομυλιε χαριζοδης. η διφώνταθ &c. κεχαρισμυλ
... autem dicitur gratus, id est iucundus placitus & acceptus. Lys. τοις θεοις

χαριεντιζοδης

κεχαρισμυλα ηφιν. Et κεχαρισμυλωσ αρχαν Isocrat. χαριεντιζοδαι est iocari, &
... facete cauillari: & lepida vrbantate vti. Plato lib. iiii. de Repub. και ε
... εδ μάλλον χαριεντιζοιτο ο ταλτα λέγων, κομφολόμυλ, ως οίγε ερεβιλοι ολοι ισασθ
... τε αμα ηλθ κινουώται, οταν εν τω αυτω κησαντε θ κέντρον περιφέρωνται. Et κα
... ριγυλοσμός, lepos & venustas sermonis Alicarnasseo in vita Isocr.

Αγνωμονε
μαι

Αγνωμονε etiam ε αχαρισειν. και Αγνωμονεμαι, ε αχαρισθμαι. Αγνωμονεν etiam
... iniique & improbe agere. Plut. in Camil. των κελτην αγνωμονουώτων ηρι
... τον σαδομν. Qui autem huiuscemodi iniuria afficitur, is αγνωμονεοδαι δι
... citur. hoc est indigna & iniqua pati. Idem de Anton. ιχυρα μετάνοια, ε
... προς αυτες διχομολογησις τθ αγνωμονηδένταθ. εν θυφεν est illudere & ludifi
... cari quasiq; per lasciuia eludere & ludibrio habere, & datiuo cōstruit.

εν θυφεν

Lucian. τοιαυτα εν θυφασθ, μάλλον δε ενυβριζεσι τες απρροσιρ οι παλαιοι. quod
... qui patitur, εν θυφασθαι dicitur. Plut. πολλα επαρωμυλ κακα τες προσωπις
... εν θυφενεισιρ ην βαρβαρων, και διδάξασιν αυτες υβριζαν. id est iis qui primū
... à barbaris passi sunt ludibrio & contēptui se haberi. Sic de Pomp. ni
... mium Demetrio liberto indulgente, ουμυλ εδλά η τες ελλοις τθπον τον
... Δημητριον ητην επιφθονον εποια αυτες ε πομπηθ, εν θυφωμυλ ην αυτες η
... μη δυσκολων. id est cōtemptui & ludibrio habitus a liberto, nec egre
... ferens. Alciph. in Epist. Δοκθ δε μοι μάλλον ην τθπων τετυφωδης, ην ηπρεν θυ
... φεν ημιν. λοιπον ουω απκλέαν. Verba sunt meretricis zelotypia affecta, &
... se ab amatore cōtēptā indignate, ob alterius amicæ blāditiis. εν θυφεν

εν θυφασθαι

τω πράγματι significat luxuriose & insolenter ac redundanter vti, hoc
... est τυφωρ ηλθ θρυπιδης εν τω πράγματι. Greg. Δότε μοι μικρόν εδ εν θυφ
... φεν τω διηγίματι, Permittite mihi paulū adhuc expatiari licenterq; eua
... gari in huius rei cōmemoratione, à qua diuelli nequeo: & vt eius ver
... bis vtar, αφ ε απαχθιδω ε εδιδιον. Quæ autem sic redundanter & im
... modice scribuntur vel narrantur, vt cum supra modum scriptores sti
... lo indulgent, εν θυφθεντα vocantur. Herodian. εδ δε ηκαερ αυτων ε σιθη
... ε βασιλικώτερον εν θυφωντα τω φ καισαςθ ονοματι. id est licentius, info
... lentius, fastuosius Cæsaris appellationem vsurpantem. Greg. τοις φη
... ασεβείας ενετρυφων δόγμασι και πράγμασι. id est in iis debacchabantur,
... immodicaq; licentia vtebantur. Quicquid enim præter modum agi
... mus, εν θυφεν τθτω grece dicimur. Idem, μετάδος τω δευμυλω εγης, σκε
... πης, εροφης, ετθπις εν θυφων ηλθ ηωερ πλω χείων, cum tu illis affluas & perq
... copiosus sis. Cicer. in Philip. secunda id genus απφροκαλιας και εν θυφην
... ματθ his verbis significauit, Cōchylatis Gnei Pompeii peristroma
... tis seruorum in cellis lectos stratos videres, εδεις εν εν θυφωνταθ ποις
... πομπηις περιερωμασι τες ελεργεσι, ηλθ τας ερωμυδς τθποις επεερωμυδς εν
... τες ην δελων δικισκοις. vel, εδεις εν εν θυφωμυλω εν τες φ δελων δικισκοις
... τθ πομπηις περιερωματα τθ κογχυλιωτα. A qua significacione non longis
... sine abest τθ κατα θυφεν, quod genitiuo iungitur. Idem Greg. ηρι θεολο κατα θυφεν
... γίας, ινα ε ηλθ αυτες κατα θυφηνσω τθ λόγος, δεθ πλω τυφω διηγόμυλ. id est,
... vt ipse quoq; eluxuriante stilo vtar de deo loquens eiusq; gloria & de
... litias. Significat etiā deridere & ludificari per lasciuia ac delitiis.

Idem, Απιθος φάτηκ μόχθ κατα θυφενθ φη μεμειτην οκιδείας. πολεμφδης
... etiam is dicitur, qui bello vexatur & inuaditur. Demosth. ηρι σιφάνος,
... και διμαρτηκότες εν ηλπισαν, ηγον πλω ερενίλω ασμυλοι, ηλθ αυτοι τθρην λια εκ
... πολλθ πολεμδμυλοι. περλεμωθ vero ο ες εχθρον προαχθεις, ηλθ πολεμδς
... λι γυόμυλ, id est hostili animo esse cœpit, & inimico. At vero πεπο
... λεμυλιθ est ο πολέμω βιασθεις και βλαβεις. συμμαχω σοι significat ε
... μι σοι σύμμαχθ. συμμαχθμαι δε εγω, τθ συμμαχθς εχω τθτες, ε συμ
... μάχοις αυτες χωμαι. Lucian. ηρι τω μη εαδίως πωσθην διαβολη, επειδαν τει
... νω ην πάντων συμμαχθμυλοι προσέσωσι, κατὰ κράτθ αιρεθσιν διμαι, ε εδε
... θυχερις η νικη. λάμπα μου η λαμπας. λάμπεθ δε τω πυρι. de quo supra δι
... ximus. επιτυχάνω τθ κατρεθω, assequor quod petieram & tetaueram.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Idem, Αποτυγχανέτω σε μηδεν ητην, η ε παμπόνηρος τε
... ηρ ηλθ παμπόνηρων εδετο προαγματων, id est inexorabilem te ei præbeto. επιτυχανω
... επιτυχανόμενον προαγμα dicitur τθ κατρεθόμενον, & qd̄ successit & ex ani
... μωθ.

Lasciuia.

θαυ φημι καλδρ εναι. το δε επαρεδεντα μιθω, πεπερωνημιθω, αισχηδρ. **Secundum hoc** ασελγηα est interdum improbitas & contumelia per lasciuia & libidinem illata. Lasciuia sic accipitur ab Arriano iurifconsulto in cap. Omne delictum, in tract. de re militari, Per vinu autem aut lasciuia lapsis capitalis poena remittenda est. παροινια autem est contumelia vel iniuria vel petulatia in ebrietate admiffa. ipsaq; contumelia & probra sic petulanter admiffa πεπερωνημιθω και εμπεπερωνημιθω, vocatur. & homo εμπεπερωνημιθω dicitur qui iniuriam passus est. Lucian. περωνημιθωσ. Ικανα σοι πεπερωνημιθω προς ημας. & περωνημιθωσ γωνη Demosth. super conuiuium contumeliam passa. Ακολασαινησ autem proprie opponitur τωδ Ακολασαινησ. Ακολασαινησ σωφρονειρ. & Ακολασαινησ σωφροσυνησ, quæ etiã proteruitatem significat. Proteruus enim vt opinor proprie est ακολασωσ, qui circa libidines sibi terere non potest. Cicero pro Caelio, De corruptelis, de adulteriis, de proteruitate, de sumptibus immensa oratio est. Idem, Si vidua libere, proterua petulanter, diues effuse, libidinosa meretricio more viueret. Terent. in Heauton. I tu hinc quo dignus es: q̄ pene tua me perdidit proteruitas. id est tua libido coram amica geliens. Sic apud Horat. Intererit satyris paulum pudibunda proteruis. licet Acron aliter intelligat. sicq; fere apud antiquos vsitatum inuenitur. Quod autem proteruitas pro improbitate aut dicti aut facti a quibusdã accipitur, existimo a Grecis esse tractum, ex similitudine φη ασελγηας, quo modo & lasciuie significationem. Plut. in Demetr. οπ κρυσιδι και λαμαεισ ηη Δημοστω ταισ ωρνησ εκαναισ σωμακολασαινοι, proterue & libidinose viueret, & in omni lasciuia versaretur. Plato lib. viii. τωσ κριτωσ παραμελοωπιεσ δη ηη ακολασαινησ εν ακησ ενιοτε ανθρωπωσ, ωενητασ ηναγκασωσ γημεωσ. Athen. lib. xii. de Dionysio tyranno loquẽs, τοιγαρωσ μετ ε κριτωσ χρονοσ δι υβριδεντεσ, γωωσ και ηη τεκνα εκανασ λαθοντεσ ηη κρησια, επι φη οδωσ σησωπιεσ, ενηκολασαινοσ ανρωσ. id est stupro & libidine contaminarunt. πεπερωνημιθωσ plenius significat q̄ πεπερωνησ, quo sepe vitur Aesch. ηη τιμαρχωσ. καταφθωδομαρτυρειωσ, falsis testibus opprimi. Demosth. ηη μιθωσ, καταφθωδομαρτυρειωσ τα βιαωσ πασανομωσ τα. παρανομωσ, inique & contra ius violari, vel iure suo priuari. Idẽ, Δφνα φασκωσ πασχωσ ηη πασανομωσ. Εγκαλω σοι τωσ. Εγκαλωσ δε υφ ετερωσ. Αμαρτανειωσ. Αμαρτανειωσ το μη καταφθωδομωσ, vt ερωτηγχανειωσ, & peccat latine. vt Cice. ad Atticu. Nõ meo vitio fuit: a te em est peccatu, vt me ista epistola nihil consoletur. πλημμειωσ εσ τωσ θεωσ. πλημμειωσ δε ο θεωσ, qui peccato offenditur. Demosth. οπωσ μη περιδη ηη τωσ ασεβωσ Αμωσασωσ ηη. δεωσ πλημμειωσ. & τα πλημμειωσδεντα, piacula dicuntur. quod ideo fit, quia vt diximus omnibus fere verbis addunt interdum accusatiuum, vt εγκλω σοι τωσ. quare τα εγκλημιθωσ, dicuntur τα εγκλιματα. & τα πλημμειωσ, τα πλημμειωσματα, hoc est que in deũ impie admiffa sunt.

εμπεπερωνημιθωσ
μωσ
περωνημιθωσ
Ακολασαινησ
Ακολασαινησ
Proteruus
& proter
uitas.

Ακολασαινησ

πεπερωνημιθωσ
καταφθωδοσ
μαρτυρειωσ
πασανομωσ

Αμαρτανειωσ
πλημμειωσ

συγχωρωσ σοι τωσ, hoc tibi indulgeo, και ωπιτρεπω, και καταχαριζομαι. & συγχωρωσμαι εγωσ τωσ, cum vt mihi permittatur impetro. Idem, σωχωσ συγχωρωσμαι εηθησ δωσ πωσ εκδημιωσ, Impetrauit tamen vt liceret ei peregrinari. Sic Greg. Αμαρτωλωσ εβδωμνηοντακισ επισ συγχωρωσμιθωσ. id est toties venia diuinitus donatus. σωχωσ ηη κρινωσμιθωσ υησ ηηστωσ, patrociniõ de σωχωσμαι fenditur. Idem, τωσ γησ βωλεωσ βασιλεωσ, ερωσφοσ δεσ νομωσ, τωσ κρετασ σωχωσρωσμιθωσ. ηησπερωσ ηη ηησπερωσμαι σοι, ministro, seruiõ. ηησπερωσμαι δε υφ ετερωσ. Et ονοχωσμαι εγωσ υησ ηησ ονοχωσ, mihi ministrat minister a cyathis. και ονοχωσμαι οι θεοι τωσ Διωσ ονοχωωσπωσ και δικωσ. Et μιθωδοτωσμαι υησ ερωστωσ, vel υησ ηησ μιθωσμιθωσ. Synes. Αξιωσ μιθωδοτωσ ηησ ανρωσ μησ τωσ, de fycophata loquẽs. Επιθυμωσ τωσ. Επιθυμωσμαι δε δεσ περωσμαι. Xenoph. εισ τωσ ωλωνσ πε ανρωσ Επιθυμωσμαι ωλωνωσ ηησ ανρωσ, και περωσ ανρωστωσ, και ωπιθυμωσ σωειναι, και εντεπιθυμωστωσ φη σωσσιασ. περιερωσμιθωσ ηησ υησ φησ ακλωνησσ βαλαωσσ Aristotel. inquit φησ τωσ περιδωσ, siue quispiam alius auctor est. vt αιμαλωσ ερωσμιθωσ. Et καταερωσμαι ιδρωσ, perfundor. Lucia. τωσ ηησ ιδρωσ καταερωσμαι. τωσ ηησ, καταερωσμαι φησ ερωσμιθωσ, δεσ επιτωσ. Sic etiã επιερωσμαι dici potest fluuius in quem riuus vel alter fluuius influit, q̄ επιερωσμαι etiam dicitur id quo humor infunditur & manat. Aristot. in Probl. Δια τι τωσ περικαρπιωσ τασ μωσ, ωικροσπερα, τασ προς πωσ ριζωσ εχεισ, διονσ σικνωσ. τασ δε, προς δεσ ακρωσ τωσ ανωσ, διονσ αι βαλαωσ. ηησ τασ μωσ, δεσ ταυτησ επιτωσ ηησ ερωσ. Δια δεσ επιερωσμαι ηησ πωσ ερωσ αισ τασ δε, δεσ ερωσ φησ ερωσ, quia humidæ sint & succosæ circa radicem. Idem alibi, τωσ δεσ ακρωσ φησ σικνωσ αισ επιερωσ, εν αναλισνομωσ ηησ υησ τωσ σικνωσ. Inde επιερωσμαι dicitur qui influit, hoc est aduentitiu: & is etiam in quem influit humor & infunditur. Plato in Timæo, και τασ φησ ανωστωσ ψησωσ ωρωσ φησ ενεδωσ εισ επιερωστωσ σωμα, και αποερωστωσ. quod Cice. in corpore influente & effluente vertit. hoc est quod augetur & decrescit. influẽs id appellans, cui accedit alimentum & augmentum: effluens, unde alimentum effluit & decedit. Idem in sexto de Repub. de oculo loquẽs, ονοωσ και πωσ δωωσμιθωσ ηησ ερωσ εκ τωσ ηησσ ταμιθωσμιθωσ, ωσωσ επιερωστωσ κενησ. id est videndi vim a sole infusam habet & aduentitiã. Galen. in altero ad Glauc. επιερωσ ηησ μοριωσ τωσ σωματασ, τασ μεν, επιερωστωσ διοικηται δωωσμιθωσ. τασ δε, και σωματωσ. Sic Alexand. Δια τι αισ μεν φυσικωσ δωωσμιθωσ, σωματωσ. αισ δε ψησικωσ, επιερωστωσ. hoc est υσωσρωσμιθωσ & aduentitiã. καταερωστωσ etiam τωσ dicitur in quem humor influit, id est irriguus. Basil. Gregorio, ορωσ γασ δεσ ηησ ηησ, ψηστωσ υλασσι και διαφανεισ ηησ εισ δεσ κατ ερωσ καταερωστωσ. Inde autem factum puto vt affluere significet plenum & copiosum esse & abundare. Cice. in Finibus, Qui miser esset si in flagitiosa vita afflueret voluptatibus, εισ επιερωστωσ εχωσ ηησ ανωσ, vel ωπιπολαωστωσ, και ωλεωστωσ. Idem in Lælio, Ditiõ enim esse videtur & affluentior vera amicitia. ερωστωσμαι sic dicitur vt βασιμωσ

σωχωσμαι

ηησπερωσμαι

Επιθυμωσμαι

περιερωσμαι

καταερωσμαι

Επιερωσμαι

Επιερωσμαι

Επιερωστωσ

Αποερωστωσ

Influere & effluere.

καταερωστωσ

Affluere.

ρίων κατ'εχθρῶν, in contumeliā altarium saltantes ad fugillandā religionem orthodoxā. Alibi passivē vsus est de Iuliani funere loquens, μή μοι γελοιῶν ἦγον αὐτῶν, ἢ τις ἀπὸ τοῦ σκηνῆς ἀίχμας ἐμπόλιτο καταυλῆσθαι τῶν καταρχῶν, per tibiārum cantus saltatorumq; spectacula elatus. Demosth. ἐν τῷ περὶ Περσῶν. καί μοι ἢ τις φωνῆς ἴσως ἐπέειπε ἀνάγκη πάντων γὰρ μέγα ἢ ἐπὶ ταύτῃ φρονεῖν αὐτῶν ἀκέρως καθυπερβύλλον ὑμᾶς. hoc est histrionica actione vos capturum, & ita demulsum ut damnari à vobis non possit. ἀντί τῶν ὑπερβύλων φωνῆ κατακλήσοντα ἢ καταγογγύσοντα. καταμαρτυροῦμαι, testimoniis conuincor & percellor. Aesch. ἐν τῷ Τιμαρχῶ, ὁ δὲ κρινόμενος καταμαρτυροῦμαι ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίβας καὶ φησὶ ἀληθείας. καταμαρτυρῶ σε, premo te meo testimonio. Demosthen. ὅς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμαρτυροῦμαι καθυπερβύσθαι, per luxum & voluptates consumi: quia actiuū est. Lucia. de Annibale, ἐκλελεισθῆναι μοι δοκεῖ διὰ τῆς ἐν καπνῷ, ἐταίρις σωμάτων, ἢ τῶν τῶν κλέμας καὶ εὐδαιμονίας καθυπερβύσθαι, per luxum & voluptatem conterens. Xenoph. in pri. ἀναβάσας καὶ μυρίας ἐδωκε δαρεκῆς, οὓς ἐγὼ λαβὼν, ἐκ αὐτῶν τὸ ἴδιον καπέδ' ἐμῶν, ἀλλ' ἐδὲ καθυπερβύσθαι. Plut. de Antonio in Aegypto existente, καὶ διαβιβάς μερῶν ἄλλων ἀγόντων, ἡρώδης ἀναλίσκει ἢ καθυπερβύσθαι τὸ κλυπελέσθαι ἀνάλωμα τῶν χρόνων. κατακυβόβω, in alea cōsumi & dissipari, ut καθυπερβύσθαι. Lyf. ἐν τῷ Ἀλκιβιάδῳ, τελυθίσσας δ' ἐκέλευσε, ἐξασθῆς ἡρώδης ἄλκιβιάδης, ὅς ὑπὸ ἐλπίσθαι, ἢ κλυθῶ δ' ὑπερβύσθαι τὰ ὄντα, ἐκ λυθῆς ἀκφῆ δ' ἐμῶν, τῶν εὐλῶν κατεπύσθαι. Significat etiam in ludo aleæ superari & facultatibus eueriti. Eustath. καὶ ὅτι πεισθῆς τῆς ὄψης ἀνάδυσμα, καὶ αὐτῆς ἀνάκταται, ἢ ἐστὶν οἱ κατακυβόβω. καταβύσθαι, clamore vincor. Aristoph. ἰππεῦσι, τριπλάσιον κενεῖσθαι σε κατὰ βοῶν σομαι βοῶν σε. Ἄλλ. κατὰ κενεῖσθαι σε κρᾶζω. Sic κατὰ κενεῖσθαι καὶ κατὰ παλαιῶν, quæ accus. possunt. Lucian. τὰ θηρία κατὰ κενεῖσθαι. καλῶν γενίτιο iungitur. Synes. μή γὰρ δὴ ἢ φησὶ γνῶμης ἡμῶν ὁ δαίμων καλῶν, praeualeat. καλῶν, vincor, cedo. Diodo. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ὄψης τῆς μάχης τῆς τυρίων καλῶν, τῶν μακεδόνων, ἀνεκαλέσθαι τῆς σάλπιγγος τῶν στρατιωτῶν, κατὰ κενεῖσθαι, scenore obruor & exhaurior. Aristot. in secundo Politic. ὅτι ἀσωτῶν, κατὰ κενεῖσθαι, γίγνεται πένθη. κατὰ κενεῖσθαι, celeritate vincor, opprimor. Diodor. ὄψης δ' ἐπιβάλετο μὲν τὰς ἐκ τοῦ βασιλείου αὐτῶν ἢ τῶν ἀλλῶν στρατιῶν δυνάμεις, κατὰ κενεῖσθαι, ἢ μὲν τρισημυρίων ἢ ἑξῶν περὶ ἢ μισθοφόρων ἢ ἑλλῶν πλὴν φυγῆς ἐς βάκτρα κενεῖσθαι, ἢ βίβας ἐδολοφῶν. Sic κατὰ κενεῖσθαι, seditione opprimo, ut alibi diximus. κατὰ κενεῖσθαι, patientia & moderatione vincor. κατὰ κενεῖσθαι, in alienis militibus consumi. ἀντί τῶν ἐκ μισθῶν στρατιωτῶν κατὰ κενεῖσθαι. Aesch. περὶ Περσῶν. κατελύθησαν δὲ ἀπὸ τῶν χερσῶν, ἐπεὶ δὲ κατὰ κενεῖσθαι τὰ ὑπερβύσθαι. Similia sunt κατὰ κενεῖσθαι καὶ κατὰ κενεῖσθαι, de quibus supra dictum est. κατὰ κενεῖσθαι & ἐν τῷ φησὶ dicitur, & significat de

καθυπερβύσθαι
νομάς
καταμαρτυροῦμαι
καταμαρτυροῦμαι
καθυπερβύσθαι
καθυπερβύσθαι
δαίμων

κατακυβόβω
μα

κατακυβόβω

καταβύσθαι

κατὰ κενεῖσθαι
μα

καλῶν

καλῶν

κατὰ κενεῖσθαι
μα

κατὰ κενεῖσθαι
μα

κατὰ κενεῖσθαι
σοφῶν

κατὰ κενεῖσθαι
φορῶν

κατὰ κενεῖσθαι

litias facio, id est θρηνησῶ. morosiuscule & metricio fastidio amatorem reuicio. fastidiosē me indulgeo. Athen. libro decimotertio, ἢ δ' ἀμαρτία δ' ἢρ. ἀυλητρῆς ἢ σφόδρα ἠδέως ἔχρη φησὶ κνυθῶναι τε τὸ Δημήτριον. ἀποδοκιμαζόμενος δὲ πάντα καὶ πάντων κατεγγυλώσας τῷ βασιλεῖ, νάρεδον ἀναδένουσεν ἐνεργῶν. & reliqua. Huiscemodi multa sunt, quæ Latini imitari nō potuerunt. ut κατασιωπῶ σε, & κατασιωπῶ, silentium indico, de quibus ut opinor alibi diximus. κατασιωπῶ. Aristoph. ἰππεῦσι, σὺ πίνων τὸ πόλιον περὶ κληκῶν ὡς νωὶ ὑπὸ σε μωντάτος κατεγγυλώσας σιωπῶν. id est loquacitate tua personantem plenamq; tacere, & verbositate tua attonitam & perturbatam. Et ἀχαρῶν. de Cleone, ἐπισκεπόμενος γὰρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον, δὲ βασιλεῖ, ἢ τὸν κατεγγυλώσας με. genitio & accusatio iunxit, in me debilitauit. Greg. ἐς Ἀθῶνας. ἢ ὅτε ἠκμαζε τὰ ἡμέτερα καὶ καλῶς ἔχεν. ἢ ἵνα τὸ πρὶ τῶν τῶν κατεγγυλώσας φησὶ διολογίας τὸ ἐντεχνον, ἢ ἐκ παρόδου ἔχεν ἐς τὰς θείας αὐλάς. τὸ κατεγγυλώσας appellat disputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres confectantem. κατασιωπῶ etiam significat ἀσπασίμα, obtundentem loquacitatem, & lasciuus suauium, quale ex ipso vocabulo intelligitur. ἐνδοκίμασθαι, ἐν τῷ κρῶν, & similia de quibus ante diximus, eiusdem generis sunt. id est quæ latine dici non possunt. & τὰ τῶν εὐλῶν κοινά. & τὸ ὑπὲρ μοι. τὰ κατ' ἐμὲ κρᾶσις ἑαυτῶν. ut Plut. ἄντ' αὐτῶν κρᾶσις ἐν τῷ μονομαχεῖν. In hoc sese vincens in hoc loqe sese melior. φθῆσθαι etiam latine dici non potest vno verbo. Plut. καὶ βασιλέων γυναικῶν ἀμειψόμενοι δωρεῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ κἀλλῶσι, ἐφθῆροντο πρὸς αὐτῶν, turpiter & indecore eum adibant sese scilicet illi venditantes, & ad nutum eius exposira. Demosth. ἐν τῷ κρᾶσι, ἀλλὰ δ' εἰνοὶ ἀνὴρες εἰσιν ὡς ἀνδρες Ἀθῶναιοι, φθῆσθαι πρὸς τῶν κρᾶσις, ἢ τῶν κρᾶσις. τὸ μαρτυροῦν, πάντα δὲ ταῦτα ὅμοια φοβῶν ὅτι τῶν ἀλλῶν ὑμῶν ἐκάστω καθ' ἑαυτῶν ὅπως δυνάται ζῶντι. id est quidā eo ingenio praediti sunt, ut cupide suam operam diuitibus venditent, sese aduocatos & fautores illis adiungāt, testimonioq; suo illos adiuuent. Inde φθῆσθαι, pro i in malam rem. Aristoph. ἀλλὰ φθῆσθαι, καὶ μὴ γυμνῆς. Alibi, τότε νοσήσας, νῦν δὲ φθῆσθαι. Terent. I hinc in malam rem fugitiue, etiam nunc credidisti te ignorariet? Nunc vulgi fermo in huiscemodi indignatione, ablegare solet homines ad orci satellitiū. Aristoph. οὐκ ἐς κόρα καὶ ἀποδοκιμαζόμενος, Non à me protinus in malam rem abibis? Aristid. in Panath. ἀλλ' ἵδμεν τότε ἀμυνομένην ἢ δ' ἐκὼν ἀξίως λαβεῖν τῶν ἐν τῇ ἡμέρῃ τῆς ἰώων, δὲ δ' ἀλλῶν ἐλλῶν, οὓς μόνη μὲν ἐδῆξαστο φθῆσθαι ἢ πᾶσαν τὴν ἐλλάδα, μόνη δ' ἐς τὸ δέον κατέσχευε. id est misere & calamitose vagabundos & errantes per Græciā. προσφθῆσθαι, ἀντί τῶν ἐπὶ κακῶν προσερχόμενοι, cū perniciē mea accedo. Alciph. ἀλλ' ἐμοὶ μόν' πράγματα πόσος ὅστιν οἶα χρόνος δ' ἐστὶν πρὸς τὸν βολόμενος ἐν πυχῆν. προσφθῆσθαι δὲ ἐρπυλλίδι τῇ κενεῶν ἀβρα, Consuevit

Quaedam Latini assequi non potuerunt.

ἀποδοκιμαζόμενος

προσφθῆσθαι

πρὸ τῶν ἀφ' ἑσθ' πῶρος. Aristot. in quarto de animal. auctor est sanguinem putridum in pus verti, pure autem concallescere πῶρον consistere, ἐκ δὲ τῆς πύρας πῶρον γίνεται. τυλῶσθαι etiam callescere, ὅθεν τυλωμῶναι ξαγάρις Dioscorid. Xenoph. ὁ μὲν γὰρ χαλινὸς ἄγων τὰς γνάθους ἐνοχλῶν πλοῖ δ' ὁ σῶμα, ὥστε ἀναμόσθην εἶναι, καὶ τύλωμα δ' ἀρσκήρισμα. Sunt & alia per multa eiusdem formæ & significationis. Στομῶσαι πλὴν μάχαιραι, est exacuere aciem, quasi os gladii concinnare & firmare & obdurare: quod nisi fieret, inutilis gladius esset. Greg. ἐξ ἀγίου βάρπτισμ. ἕως θερμῶς δ' σίδηρος, ἔσθ' ψυχρῶς σωμαθίτη, μίλι πρὸς ἐπιμέσση μέσση καὶ διακόψη τὸν πόρον, Dum candens est ferrum in aquam frigidam immergatur & roboretur, ne quid intercīdat quod desiderium interpellet. de baptismo q̄ primū poscēdo loquēs. Idē κτλ. de vexationib' martyrū loquēs, καὶ τῶν δ' ἰωάννου μῶν Ρώσαντες τὰς ψυχὰς ἐς δυσέβασιν, καὶ ὡσπερ σίδηρον θερμὸν ἕδατι, τῶν κινδύνου τοις σωμαθίταις, id est obdurantes & confirmantes. Inde natum vt σωμαθίται ἀντὶ τῶν σκληρῶν accipiatur & roborare. Plutarch. λέγεται δ' τὰ παιδία ἐκ τῶν μάχων σωμαθίται καὶ κραταυροῦσθαι. Στομάσθω δὲ πρὸς ἀξίως dicitur frōs exercitus instructi & compositi ad praelium. quia est velut acies ferri perrumpens & aperiens id in quod impellitur. quare Latine ideo acies appellatur. Xenoph. in tertio ἀναβασ. κελθὲν δὲ οἱ συμπεμφθῆσαν ἀπὸ τῶν σῶματῶν ἀνδρῶν, μακρῶν γὰρ ἢ ἀπὸ τῶν ἕραγίας λαβῆν. Idem, σωεπέσθαι δ' ἐκέλευσεν αὐτῶν καὶ τῶν τριακοσίων οὐκ ἐπίσσοφθ', οὐκ αὐτὸς εἶχε τῶν ὑπὸ λένκτων ἐπὶ τῶν σῶματῶν τῶν κλαισίων. Sic intelligendum Iliad. vnde uicif. οὐδ' ἐξ ἑμῶν τέρπερ, πρὶν κλέμει σῶμα δύνωαι ἀιματόεντος. Vt enim docet Aelianus, frōs, acies, os, & iugū, phalangis ordines primi dicuntur, vnde cornua duo promouent. quare σωμαθίται significat infestā acie obuertite, infesto agmine exercitū firmare. Plut. in Anto. ἐκ τῶν μάχων οὐκ ἀντωνίως οὐκ ἐπίσσοφθ', καὶ λαοῖς ἀκονίσσασθαι καὶ σφενδονήταις δ' μόνον πλὴν ἕραγίων, ἀλλὰ καὶ τὰς κλαισίων ἐκαστῶν σωμαθίταις, ἢ κλαισίων τῶν σφατῶν ἢ γε. Quibus verbis significat agminis incedētis quatuor frontes fecisse, ad arcēdū impetū equitatus Parthorū. Inde ἀμείσομθ' φάλαγγε Aeliano, & ἀντίσομθ' quæ eo differunt. ἢ μὲν ἀντίσομος, ἢ ἀκρωρ ἔχει τὰς μάχας. ἢ δ' ἀμείσομος, ἐκ κλαισίων, anceps pugna à Liuiō dicit. & Curtius ancipité acie vocat quæ à frōte & à tergo imminet simul. κλαισίων est κλαισίων, & lateris forma. Aristoph. βαρβάχοις, καὶ κλαισίων σύμπηκτα κλαισίων σί γε. vbi interpres κλαισίων εὐλον esse κλαισίων dixit, qđ haud scio an sit falsum. Est em̄ proprie κλαισίων ὅταν ἐκ κλαισίων κλαισίων γίνῃ δ' ἢ πρὸς ἀξίως, ἐκ γὰρ κλαισίων, ἀλλ' ἐπερομική χήμαζι, ita vt lōgītudo longe superet altitudinē, vt auctor est Aelianus. itaq; Xenophon in tertio ἀναβασ. καὶ τριακοσίων (in qđ) εἴπερ ἀκροβολιζόμενος, ἐνθα δ' ἢ ἐκ κλαισίων ἐγνωσθαι ὅτι κλαισίων ἰσὸπλῶν πονηρὰ τάξις ἐκ κλαισίων ἐκ κλαισίων. Aristoph. νεφέλ. Διδάσκει καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως οὐ μοι σωμαθίται

τυλῶσθαι

στομῶσαι

στομάσθω

κλαισίων

αὐτῶν, ἐπὶ μὲν δ' ἀτῶρα οἶον δικηδίοις, πλὴν δ' ἐτέρων αὐτῶν γνάθων σῶμασθω. οἶον ἐς τὰ μέζω πρῶματα. metaphora est ἀπὸ τῶν μάχαιρῶν. vel ab equis fortasse qui ἐτερογνάθοι dicitur, & ἀδικον πλὴν γνάθων ἔχοντες, vt est apud Xenoph. στομῶσαι, πρὸς ἰππικῆς. Στομῶσαι, est robur aciei. Plutarch. in Flaminio, φιλιππῶν γὰρ ἢ σῶμα, πρὸς μάχῶν ἀπρῶτων. Idem, ἀπρῶτων αὐτῶν ὡσπερ σῶμα, τριχίλις γυρομύτης. Ponitur & inter medicamenta à Dioscor. in quinto, vt squama æris. στομίον est ea pars freni quam equus contumax comordet, vt est apud Xenoph. id est ὅ ἐκ πρῶτα, & quod cōmanducat cū frenatus est. Adnotāda etiā cōstructionis figuratæ exēpla quædā Figure cōstructionis. duximus ex auctoribus vtriusq; linguæ, per quæ animaduersa doceri poterūt, si qui iuniorū ad scribēdū animum studiumq; appellere inſtuerint. Aristot. in pri. de gener. animal. σπέρμα δὲ ὁ κερῶν διαφέρει τῶν ἕσθων καὶ πρῶτων. Idē in eodē, εἶοικε δὲ πλὴν μορφῶν γυναικῶν. Similis est forma mulieris & pueri. ἀντὶ τῶν εἰοικασίω. Idē in. v. Ethic. τί δὲ διαφέρει ἢ ἀρετῆς ἢ ὁ δὲ δικαιοσύνη αὐτῆ, δ' ἢ ἄλλο ἐκ τῶν εἰρημύτων. Idē in secundo de generat. πρὸς δὲ ἐκαστῶν τῶν ἐμβρύων οἱ ὑμῶν καὶ ὁ χορίου ἐσίν. Cice. pro Rabyr. Nā cū existeret nonnullæ sed perpauce tamē sentētis, quæ cēseret vt Tribunū, vt Præfectū, vt comites omnes magistratuū hac lege teneretur: vos, vos inquit ipsi & Senatus frequēs restitit. Et in Sallust. Qui mihī dies, si cum omni reliqua vita cōferatur, animo quidē meo superet: cum vniuersi vos po. qđ Romanus frequēs aduētū meo gratulat' est. Liuius, Ad mille hominū, cum iis Sépronio Blēso Questore amisso, classis à littoribus hostium plenis trepide soluta, in Sicilia cursum tenuit. hoc est ad mille hominū amissis. vt alibi, Ad mille & ducētos cæsis. Isocr. in Euag. τελαμῶν μὲν ἄλλας ὁ τεύκρος ἐγρονίθη, πηλέως δ' ἀχιλλεύς, pro ἐγενήθησαν. Cice. de Vniuersitate, Nox igit' & dies ad hūc modū & ob has generata causas, vnū cireuītū orbis efficit. Xenoph. in Oecon. εἰπέ μοι ὅ γινώμαι, ἄρα ἢ ἢ κατενόησας τίνος κτῆ εἶνεκα, ἐγώ πε σε ἔλαβον, καὶ οἱ σοὶ γούφες ἔδωκάν σε ἐμοί. ὅλ μὲν ἢ ἐκ ἀπρῶτα ἢ μεθ' ὅτ' ἀλλ' ἐκαθόδομῶν ἀν, οἱ δ' ὅλ καὶ σοὶ καταφάθεις τῶν ἐξ. existimo em̄ te hoc probe nosse, quod nec tibi alius deerat vir, cū quo noctu iaceres, nec mihī vxor alia. ἐκαθόδομῶν quæ est prima persona ad se retulit, ὅτ' ἀλλ' ad vxorē. hoc est ὅτ' ἀνδρῶς ἀλλ'. Quæ figure à cōpendio sermonis natæ sunt. Cice. in Catil. Quæ cedes p hos annos sine illo facta est? quod nefariū stuprū nō per illū? Et in Philip. septi. Quo ore ille vos poterit, quib' illū vicissim vos oculis intuerit? Et in Verr. vlt. Plenū forū & basilicas istorū hominū videmus. Et ad Attic. Si statuerimus nobis inter nos nostra siue incōmoda siue vitia siue iniurias esse tolerādas. Et in Piso. Te non esse tā fortē respōdit qđ Torquatus i Cōsulatu fuisset aut ego. Et p Cælio, Huic hominī ego & pauci deos propitios, plerisq; aut iratos putabūt. Theophr. in. ii. de

στομῶσαι

στομίον

Figure cōstructionis

τὸς νόμους εἰάν τις φωνῶδες γῆνται κλέπτωρ ἢ λωπιδυτῶν, ἢ βαλανζοτομῶρ, ἢ ἰσοροσῶρ, τῶν τῶν θάνατος ὄσιν ἢ ζήμια. ἀντὶ τῶν τῶν. Plato in.ii.de Leg. φησὶ δὲ τὸν νέον ἄπαν, ὡς ἔπος ἐπιπῆν, τοῖς τε σώμασι καὶ ταῖς φωναῖς ἡσυχίῳ ἄγειρ εἰ δυνάσθ. κινῶσθαι δὲ ἀεὶ ζητεῖν καὶ φθέγγεσθαι, τὰ μοῖ, ἀλλόμωα Ἐ σικιστῶντα, διορ δὲ χεῖρ μωα μεθ' ἡδονῆς, καὶ προσωαίλοντα. τὰ δὲ φθεγγόμενα πρὸς φωνὰς. **Pluralibus usus est pro singularibus, propter adiectiuum ἄπαν, quod collectivum est plurimum.** Sic Liviū, Aetoli pars sopiti, affecta labore ac vigiliis corpora ex somno moliebantur. pars vigilantes, ad hunc strepitum pugnantium currunt. Quia pars Aetolorum, multitudinem significat, pluralis numeri verba subdidit: cum alioqui Liviū atticam figuram imitatus sit, de qua alibi dictum est, Aetoli pro aetolorum dicens. ut alibi, Multitudo pars procurrit in vias, pars in aedium vestibulis stat, pars ex tectis fenestrisque prospectat. Idem, Hæ literæ Consules raptim cōfecto delectu, maturius quā constituerant, exire in prouincias coegerunt: ea mente, ut uterque Consulū hostem in suam prouinciam continerent, neque conferre in vnum vires paterentur. Tacitus, Classicus corruptissimum quæque ē deditis pergere ad obseffos iubet, veniam ostentates si praesentia sequeretur. Liviū, Ex captiuorum numero. cccxlviii. delecti, nobilissimus quisque, qui Romam mitterentur. Contra Cicero in officiis, Ut pictores & ii qui signa fabricantur, & vero etiam poetæ, suum quisque opus à vulgo considerari vult: ut si quid reprehensum sit à pluribus, id corrigatur. Quia quisque sine superlatiuo singulos significat. Xenoph. in Hierone, τὸ μὲν γὰρ διδάσκειν ἂ ὄσι βέλτερα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα ἐργαζόμενον ἐπαινεῖν ἢ ζήμειν, αὐτῆ μὲν ἐπαμείλα δια χαρίτων γίνεται. δὲ τὸν ἡδονῆς ἢ πρῶτα λοιδορεῖν τε καὶ ἀναγκάζειν, ἢ ζημιῶν, ἢ κολάζειν, ταῦτα δὲ ἀνάγκη δὲ ἀπεχθῆσθαι μάλλον γίγνεται. In priore membro genus mutauit, in posteriore numerum. Cicero Philip. decima, Hanc tibi cōsuetudinem plerisque in rebus bonos obrectandi si quis detraxerit: qui tibi velit obrectare non relinquetur. Ab accusatiuo ad datiuū transit. Idem pro Marcel. Verum animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperare, aduersarium, nobilitate ingenio virtute praestantem, non modo extollere iacentem, sed etiam amplificare eius pristinam dignitatem: hæc qui faciat, non ego eum summis viris comparo, sed simillimum deo iudico. Mutauit constructionis totā formā. Idem de prouinciis consularibus, Nā vt C. Iulius omnibus à Senatu nouis rebus ornatus, per manus hæc prouinciā tradat ei cui minime vos velitis: per quē ordinē ipse amplissimā gloriam sit cōsecutus, adduci ad suspicandū nullo modo possum. per quē ordinē dixit cum per vos dixisset, non ad verba, sed ad se sum relatiuū accommodās. Liviū, Messene descuerat à concilio Achaico, cuius belli & causas & or-

dine si expromere velim, immemor sim propositi. Cuius belli dixit, pro cuius defectiois bellique inde secuti. Constructio autem & forma orationis ceptæ mutatur interdum post parenthesis, vel post multarum rerum enumerationem. ut apud Xenoph. in.iii. παρθίας, ἐννοθεύτες δὲ διὰ τε πάροσιν ἢ τῶν ἄστυριων, ἢ ὅτι νῦν πεθονῶν μὲν ὁ ἄρχων ἀντὶ τῶν ἡττημένων δὲ εἶπεν, φόβος δὲ πρὸς εἶπεν ἢ τῶν στρατόμαχων, οἱ τε σύμμαχοι ἀντὶ ὡς ἀθύρωμα ἔχοιεν, ταῦτα ἐνθυμηματώδεις ἐδοξεν ἢ ὡς νῦν καλῶς ἐν ἐπεσὶν, & reliqua. Tale est illud Ciceronis superius, Hæc qui faciat, non ego & reliqua. Idem in eodem, τὸ πρῶτον οὐκ ἔμελλε βασιλεύς εἶπεν, καλέσαντες τῶν τότε βασιλέως, παρὸς δὲ τῶν νῦν, ὡς δῶσοντες τῶν θυγατέρων τῶν ἐμῶν παθρίων, ἢ ἐπεπεμψάμην μέγα φρονῶν, ὅτι δὴ ἔθερον τῶν βασιλέως θυγατέρων δόμοισιν ἢ ἐμῶν ἢ γαμέτων. ὁ δὲ νῦν βασιλεύς ἐπὶ θύρῳ αὐτῶν πρὸς ἀκαλέσας, καὶ ἀνεῖς αὐτῶν ἐμῶν ἀνακράτῳ, ὡς πρὸς κρείσσων αὐτῶν ἰππῶν ἢ γέμων εἶναι, ὁ μὲν ὡς εὐλασθεῖν θύρα. φωνῆσθαι δὲ ἄκριτος δῶσοντες ἀμφοτέρω, ὁ μὲν ἄρχων εἶπεν ἀκοντίσας ἡμαρτην, ὡς μίσησθαι ὡφελειν, ὁ δὲ ἐμῶς παρὸς βαλῶν ἔλεν δέον, καὶ ἰαβάλλα τῶν ἄρκτων. **Hic & forma inchoatæ orationis immutatur post digressionem & parenthesis: & rectus pro genitiuo ponitur more Attico.** ὁ δὲ νῦν βασιλεύς, pro τῶν νῦν βασιλέως. **Huiusmodi hyperbaton est apud Ciceronem in** Hypbatō **quarto Tuscul. ubi quæstionis cuiusdam explicationem his verbis orditur, Quando & aliis locis de virtute diximus, & sæpe dicendum erit (plerasque enim quæstiones, quæ ad vitam moresque pertinent, à virtutis fonte ducunt) quando igitur virtus est affectio animi cōstans cōueniensque, laudabiles efficiens eos in quibus est: & ipsa per se sua sponte, separata etiā utilitate laudabilis. ex ea proficiscunt honestæ volūtates, sententiæ, actiones, omnisque recta ratio. Huius igitur virtutis cōtraria est vitiositas. Et in quinto, Similem ne putas C. Lælii Cōsulatū vnum fuisse, & eum quidem cum repulsa: (& si cū sapiens & bonus vir qualis ille fuit, suffragiis preteritur: non populus à bono Cōsule potius, quā ille à vano populo repulsam fert.) Sed tamen utrū malles te si potestas esset, semel vt Lælium Cōsulem esse: an vt Cinnam quater? Idem in secundo longe audacius constructionem immutauit his verbis, Etenim si orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus (popularis est enim illa facultas, & effectus eloquentiæ est audientium approbatio) Sed si reperiebantur nonnulli qui nihil laudarent nisi quod se imitari posse cōfiderent, quique sperandi sibi eundem benedicendum finem proponerent: quid futurum putamus cum adiutore populo quo utebamur antea, nunc minime nos uti posse videamus? Interdum post prælongam parenthesis, nulla fit verborum repetitio, vt apud eundem de prouinciis consularibus. Ergo ille cumulus dierum hominis est dignitati tributus. in quo ego (quo Cōsule referente primum decem dierum est supplicatio decreta Gn. Pōpeio, Mithridate interfecto, cōfectoque Mithridatico bel-**

Io: & cuius sententia primum duplicata est supplicatio Cōsularis (mi hi enim estis assenti) cum eiusdem Pompeii literis recitatis, confectis omnibus maritimis terrestribusq; bellis supplicationem dierum. xii. decreuistis) sum Gn. Pompeii virtutem & animi magnitudinē admiratus. Sēpius tñ Cicero repetere solet, quasiq; memoriā inchoate orationis renouare. vt ad Bru. scribens, Caue enim existimes Brute, (q̄q̄ non est necesse ea me ad te quæ tibi nota sunt scribere. sed tamen tantam laudum excellentiā non queo silentio præterire) caue putes prohibitate, constantia, cura, studio reipub. quicq̄ esse simile. Plato lib. iiii. de Legibus, Γνωσκων δ κρόνος ἄρα καθάπερ ἡμεῖς διεληλυθαμεν, ὡς ἀνθρωπεία φύσις ἐδεμία ἰκανή τὰ ἀνθρώπινα διοικεῖν αὐτοκράτωρ, πάντα μὴ ἔχ ἕβριός τε καὶ ἀδικίας μετέσθαι, τὰν τ' οὖν διονομύλιος, ἐπίση βασιλέας τε καὶ ἄρχοντας τὰς πόλεις ἡμῶν. ἔκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ γῆρας θηοτέρως καὶ ἀμείνωνος, δαίμονας. Aristotel. in. iiii. de hist. animal. τῶν δ' ἐχόντων ὄνυχας (ἐχὶ δ' ὄνυχας ἀπῶτα ὄνυχας δακτύλους, δακτύλους δὲ ὄνυχας πλὴν ἐλέφας, ἔτι δὲ καὶ δακτύλους ἀχίσις καὶ ἡρέμα διμεθρομύλι, καὶ ὄνυχας ὅλων ἐκ ἔχαι) ἢ δ' ἐχόντων τὰ μὲν ἐστὶν οὐθόνη, & cætera. Est etiam immutatio casus insignis apud Dinarchū καὶ Δημοσθεν. & solcemini similitudinē præferens his verbis, ἐν δὲ ῥήτωρ ἢ στρατηγός, οἱ τ' καθ' αὐτῶν προσδοκωμύλιον ἀπόφασιν ἀπίσον βυλόμυλοι γυνέων, σωμηγορῶσι, ἢ προσεκτέον ἡμῶν ἐστὶ τῶν τῶν λόγους ἀδύτας ὅτι ἐκ πάντων τῶν γινέων σωζέμεθα πρὶ τὸν ἀετῶν κατάπλου καὶ πλὴν ἀφισιν. ἀδύτας ἀντὶ τῶν ἀδύτων dixit: quia hu iuscemodi θετικὰ ἐπιρρηματα & datiuum & accusatiuū admittūt, vt alibi diximus: & tanq̄ ἡμᾶς dixisset, ἀδύτας subiunxit, quod est σολοικοφανές. Libanius Basilio, καὶ πλὴν ψήφοι δεξαμύλιον πλὴν σὺν, ἐπισὶ βασιλῆι μετὰ σοβαρῶ βαδίσματος, διὰ τὸ ἀλαζώρ τὸς πάντας πρὶφρονῶν. ἀντὶ τῶν ὡσων ἕνι ἀλαζόνι. sed βαδίζεα verbum subaudiendum reliquit, διὰ τὸ ἀλαζώρ βαδίζεα. Cic. Platonem ferunt didicisse Pythagorea omnia, primūq; de animorum eternitate idem sensisse quod Pythagoras. Est etiam σολοικοφανές apud Demosth. ἐν τῶν πρὶ σεφάνου, in his verbis, οὐκ ἴστω ἢ τῶν (ἢ τὰν τῆ γαυριᾶς, ἐφ' ἢ σέθεν σὲ ὡ κατάρτε προσήκει) ἐν ἐδενὶ ἢ τῶν παρ' ἐμοὶ γεννητῶν ἐν γίστετε τῆ πόλει. ἔτωσι δὲ λογίζεσθε. a secunda persona singularis numeri ad secundam pluralis transit. Sed illa verba ἀ τὰν τῆ & reliqua, per apostrophen a persona iudicium ad Aeschinē dicta sunt per parēthesim. Est etiam apud eundem parenthesis, sed πρὶελκσσα, καὶ ἔρωνικὴ hu iuscemodi, in eadem oratione, ἀγαθὴ δὲ (ἐχ ὄρεα) πύχη συμβεβηκώς, ἐφ' ἔμης ὡς φαύλης κατηγορεῖς, Egregiam vero tute credo fortunam adeptus, meā fortunam vt calamitosam accusas. vel, bona tu ipse scilicet fortuna vt tam hæctenus egisti, qui meam vt despiciādam exprobres. Quædā em̄ summī oratores è vulgī sermone in scripta sua politissima transferenda esse duxerunt, quæ quidem popularia esse vellent, quorum per

σολοικοφανές

ὄνυχ ὄρεα

multa inter πρὶελκσσα recēsuim. Tale est quoad eius fieri potest, apud Latinos: & impresentiarum, quo & Tacitus & Vlpianus vsi sunt post M. Catonem. Idem Demosth. in eadem, πάνυ γὰρ πρὶ τῶν (ἐχ ὄρεα) γέγονε τὰ ἢ ἐλλώωρ πράγματα, ἢ τῶν τὸ ἕμμα ἀλλὰ μὴ τῶν διελέχθω ἐγώ. Xenoph. in. ii. ἀρμυνη. ἀγαθὴ μὴ ὄκνη ἐφῆ, ἀλλ' ἐγγείρει τὸν ἀνδρα κατὰ πρῶτον, καὶ ταχὺ σοὶ ὑπακούσεται. ἐχ ὄρεα: ἐλλώωρ ὅτι καὶ ἐλθὸν ἐρεῖ, viden vt liberalis est & ingenuus. Lingua vernacula hoc verbū identidē vsurpat in ironia. Idem in quarto ἀναβασ. καὶ ἢ τε μύλιον αὐτῶ, σκεπτόμ μοι δοκεῖ εἶναι ὅπως ἀσφαλέστατα μύλιον. ἔπε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι, ὅπως ἀσφαλέστατα ἀπίωμι, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἐξομύλι. & modum & tempus variavit. Fiunt & σολοικοφανῆ, cum & casus & genera relatiuorum trahuntur per an Casus & tecedentia. Plutarch. in Demetr. ἔχαιρε δὲ ἐχ δὲ ἐξερ, ἀλλ' οἱ ἀπώσων genera re- ἐμείλει. vt latine cum ad nomen subsequens trahūt. Liuius, Ne appel- latiuorum larent consiliū quæ vis ac necessitas appellanda esset. Sic Cicero, σολοικοφανῆ Quibus igitur gradibus Romulus ascendit in cœlum? iis ne quæ isti appellant bonas? Plato in Philebo, λόγοι μὲν ἐστὶν ἐν ἐκάστω ἡμῶν, ἀς ἐλπὶ δας οὐνομάζομεν. Theophr. in tertio, φέεται τῶν καὶ ἀλλοτε, καὶ ἐφ' ἄλλοτε ἐν τῶν ὄρεα ὄρεα. ἐστὶ δὲ ἡλικὸν ῥόα, καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοδάδες, id est τηλικὸν ἡλικὸν καὶ ῥόα. Et in secundo, ἔπερον δὲ ἢ γῆν ἐν κῦπρω, ἢ καὶ φύλλον πλάτυρον ἔχει, καὶ τ' κατὰ μᾶζω, μεγέθει ἢ ἡλικὸν ῥόα, τῶν ἀχίμαδὲ δὲ προσμήκης, πρὶ φωνίκων loquens. Idē in. iiii. σπέρσει δὲ καὶ καλὸν ὄρεον. τῶν δὲ ὄμοιοι τῆ ῥαδ. καὶ πρὶ τῶν ἐν δὴον χόνδρος. id est τῶν δὴον χόνδρος. Idē in eodē, τὰν τῶν δὲ μέγεθος ἢ ἐς δὴον τῶν ῥαδ. καὶ ἢ ἡλικὸν δὲ δακτύλου ὁ μέγας τ' χαρὸς ἀντὶ τῶν ἡλικὸν ὁ δακτύλος, vt ipse alibi, μεγέθει δὲ ὄρεον ὁ ὄρεον ἡλικὸν μύλιον. Aristot. in. iiii. de generat. aial. τῶν δὲ μεγάλων καὶ τὰ ἐμβρυα μεγάλα καὶ λόγος ὅτι. δὴον καὶ τὸ ἢ ἔλεφάντων ἐμβρυον, ἡλικὸν μόχος ὅτι. Idem in quinto de eodem elephantre loquens, τὸ δὲ ἐμβρυον γίνετα ὄσοι μόχθ' ὄμιμν' ἢ τῆμιμν'. Et in nono, τὸ δὲ μέγεθος ὄσοι ἀλικτῶρις. In quinto autem Ethic. alia ratione dixit, ἄλλοι ποίαν πόσαι κλίναι ἴσοι δικία, ὅτι πάντε. hoc est ἴσοι ἀντάλλαγμα, vel eo modo quo dicitur, καλὸν εὐλανθροπία, de quo genere ante dictū est. Theophr. de ficu indica, κατὰ δὲ ἔχει σφόδρα μικρόν, ἡλικὸν ἐρέβινθος. & casum & genus retulit ad antecedēs. Est enim accus. masculini. Plato lib. quinto ἢ τῶν πολιτ. καὶ τὸ δὲ ἀναμνησθῶν ὅτι ἡμεῖς ζητούμε δὴ δὴον δὴον καὶ καλὸν, δὴον ἡκομύλι. Idem, ἐὰν εὐρωμύλι δὴον ὅτι δικαιοσύνη. vt Synes. τοῖς τῶν γὰρ οἱ πολιτα. Aristotel. cum discrepantia numeri, ἢ δὲ ἴνε σφῆδρ καὶ γῶδες. Est etiam σολοικοφανές ἀπὸ ἐπὶ ἢ δὴον δὴον. Isocrat. παυαδὴωαϊκῶ, ἴστε πρὸς μὲν τὸν ἐπιστρατῶσαντῶ, καὶ βυλκέντα τὸ μὲν πόλει τῶ τῶ παντάπασιν ἀνελεῖν, τὸ δὲ ἄλλοις ἐλλώωρ κατὰ δὴωαδῶ, πρὸς μὲν τῶ & reliqua. Ibidem aliter, ἢ γὰρ ἡ φῶν τὰ πόλει ταῦτα πλέσων ἀγαθῶν αἰτίας γηγηθῶν τῶ ἐλλῶσιν, ἐκ ὅπως ἔκ ἀλλοτῆ δόξαι ἐν λέγειν τῶ ἐπίστα

Casus & genera re- latiuorum

De vsu dualis numeri.

πρὶ τῆν τότε γεγραμμένω. Plato libro tertio de Legibus, πάντα δὲ πάντα, τῶ τῶ τέχνη δὲ εἶδος ἔδωκε κριζέων τῆς ἀνδρώπης. Xenoph. καὶ μίαν ἀμφὸς τῶ τῶ ἡμέρα, λογιζονται. Miscetur & pluralis numerus cum duali. In pri. ἀπομνημ. de Critia & Alcibiade, ἐγὼ δ' ἂ μὲν ἐκάνω πλὴν πόλις τί καὶ κῶν ἐπικράτω, ἐκ ἀπολογίσομαι. Et paulo inferius, ἐγγυέθω μὲν γὰρ δὴ τῶ ἀνδρῶς τῶ φύσει φιλοζωμώτατῶ πάντων ἀδωαίων. βελομύω τε πάντα δι' εἰαυτῆν πρῶτῃ δὲ, καὶ πάντων ὀνομαστοτάτῶ γυνέθω, ἡδισσαν δὲ Σωκράτω. ἀντὶ τῶ ἡδίστω. Idem, διδῶ δὲ κἀκάνω σφρονοῦντε ἐστὲ Σωκράτῃ σωφίλω, & φοβουμένω μὴ ζημιῶντο ἢ παύοντο, ἀλλ' ὀνομύω τότε κρῆζον εἶναι τῶ πρῶτῃ. Ζημιῶντο καὶ παύοντο pluralia dualibus immiscuit: pro ζημιῶντο καὶ παύοντο Idem, νῦν μὲν γὰρ ἔτῳ εἶπῃ διακρίθω, ὡσαῦτ' ἐπὶ τῶ χεῖρε ἀεὶ ὁ δὲ εἶπε τῶ συλλαμβάνω ἀλλήλων ἐποίση, ἀφελύω τῶ τῶ, τράχυντο πρὸς τὸ διακωλύω ἀλλήλων. ἢ ἐπὶ τῶ πόδι δὲ αὐτοῖς ἀφελύω πρὸς τὸ συντρίβω ἀλλήλων, ἀμελίω σαυτε τῶ τῶ ἐμπεδύω ἀλλήλων. Est etiam σολοικοφανές in huiusmodi sermone, qualis est Platonis in Phædro, ὅντι δὴ κρέτῳ ἔτε ἰσχυρόν ἐκὼν ἐρασῆς παιδικῆ ἀνέξεται. ἢ τῶ δὲ καὶ ὑπερέσθω ἀεὶ ἀπεργάζεται. παιδικῆ ἀντὶ ἐρωδιῶν dixit, utiq; ad significationem referens non ad vocem constructionem. Paulo post variavit, ἐξ ὧν πᾶσα ἀνάγκη ἐρασῆς παιδικῆς μὲν φθονῆρ ἔσιαν κερταμύω, ἀπολλυμένω δὲ χαίρει. ἐξ τίνω ἀγαμῶν, ἀπαιδῶν, ἀοικῶν ὑπερέσθω χρόνῳ παιδικῆ ἐρασῆς ὄνται ἄρ γυνέθω. Cui non ab simile est schema, ludī Megalesia, & ludī Floralia, quæ locutio fuit frequens apud priscos auctore Fabio his verbis, Quædam tamen & faciem solocismi habent, & dici vitiosa non possunt, ut tragœdia Thyestes, & ludī Floralia ac Megalesia: quæ hæc sequenti tempore interciderunt, nūq; aliter a veteribus dicta. Ab hac figura manavit illud, Cætauro inuehitur magna. & apud Terent. in Eunuchō sua, quod adnotavit Seruius. Et ut Græci interdū dicunt, Ἀριστοφάνης ἱππῶσιν, ut Athenæus quod dā loco, μέναιδρῶ (inquit) εἰαυτὸν ἀμωρεμύω, sic Latini sine adiectione præpositionis, ut Nonius aliquando citat. Plin. li. xxiii. Apud Menandrum (inquit) synaristufin vel potius συναριστῶσιν, hoc edunt. de semine myrti loquēs. Huiusmodi etiā verba lingua latina reddere nō pōt vno verbo, qualia sūt πεπύθω, ὀξίθω, κρηφύθω, τρεβινθίθω, χροσίθω, & innumera alia. Dioscor. χρυσίθω, aurī speciē pferre dixit. Herod. γῆπε χρυσίθω, καυπλέσθω ὑπερέσθω. id est arena aurī colore micās. Idē Dioscor. de opobalsamo, ἔσι ὃ δὲ καλὸς ὁ πρὸσφατος τῆ δὲ μῆ, ὄντος, μὴ πρὸξίθω, acorē non redolens, ad acorem non vergens. Idem lib. v. πρὶ ἰξ σκώληκῶ, ἀπελάσθω ἀνδρῶν διαπύθω, νίνα ἕως ἀρ μεταβάλλῃ καὶ ὑπεροδίσθω τῆ χόρα. Idem πρὶ σίμμω, στίμμι δὲ κρῆζον ὄσι τὸ σιλπνόταρ καὶ λαμπυρίθω, cicindele modo fulgens. Et de refina lentisci, Διαφέρει δὲ αὐτῆς ἢ λαμπυρίθω, πρὸξίθω κρηφῶ ὁμοίᾳ, τῆ λυκότῃ. λαμπυρίθω ἀπὸ τῶ λαμπυρῶ est, &

Ludi megalesia.

emendate apud Athenæum legitur in nono, ὃ δ' Ἀριστοτέλης φησὶν ὡς αἰπεδοραὶ γυνομύων τῆν νεοτῶν, φθὶ λαμπυρίθω γῆς διαμασσοσάμω, ἐμπύθω σιν ἀντῆς διογῶσιν τὸ σόμα, διὰ τῶ πρῶσθω ἀντῆς πρὸς πλὴν τρῶ φλῶ. λαμπυρῶ, καθαρῶ. ὕδεν λαμπυρῶ πηγῆ πρῶ ἀ σκευδίσθω ἢ καθαρῶ καὶ λαμπυρῶ. λαμπυρῶ καὶ λαμπυρῶ, elegans & facūdus. Idem Athenæus, λαμπυρῶτερον ἔδεν ὃ τῆ μων σθ, Nihil te lepidius atq; elegantius. Xenoph. in Sympof. εἰ δὲ λαμπυρῶτερον λέγω, μὴ θαυμάζετω. ὃ τε γῆ δὲ στωπεαίρεα, καὶ ὃ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρωε κεντρίθω. Verba sunt Socratis. Si facundius vel copiosius loquor. παραγωνίζην est in angulos definere. Theophr. φύλλα, τὰ μὲν προμνη παραγωνίζην κέσθω ὡσαῦτ' τὰ φθὶ μιλῆας. τὰ δὲ εἰς ὀξὺ προήκοντα, καὶ παραγωνίζοντα. ἐλ' λωίθω, κρητίθω, λακωνίθω, ὀλιππίθω, & similia notiora sunt q; ut dici debeant. ἐνίθω significat τὰ ξένα φρονῶ ἢ φθέρωμαι. hoc est τὸ ξένῳ γῶμαι ἐνίθω φωνῆ, ἢ ξενικοῖς ἐπιτεκνῶμασι. Lucian. in persona Pythagoræ, ἀλλ' ἐώρων ὄξ ἐ μὲν τὰ σωθῆθω καὶ τὰ πάντα τοῖς πολλοῖς νομίζωμι, ἢ κίσα ἐπιπαύσομαι τῶ ἀνδρῶπῶς ἐς τὸ θαύμα. ὅσα δ' ἐν ξενίζωμι, κενότῃ. ὡμῶν ἀντῆς ἔσειθω, id est quo magis noua & peregrina inauditaq; instituerem. In Act. Apostol. cap. xvii. ἐνίθω γὰρ ἡνὰ ἐσφῆρας εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Lungitur etiam accus. ἐνίθω τῆς λόγους ἡμῶν. ἀντὶ τῶ ξένα ἡνὰ πρὸς ἡμᾶς φθέρωται. hoc est quasi peregrina fercula nobis apponit. est enim ἐνίθω ἡνὰ, τὸ ἐσιθῶ. & ἐνίθω opponitur τῶ ἐθίθω. Alexand. in Probl. διὰ τὶ τὰ βρέφῃ γυνηθέντα πρῶτα κλάει; διότι πλὴν ἀδνησιν καὶ πλὴν φύσιν ξενιζομύω ἔχει. ἀπὸ γυνηθῶν σωμάτων καὶ ἀπαλῶν φθὶ μήτρας, εἰς ἀγῶν ψυχρὸν ἔρασιν. hoc est peregrinam & lucis adhuc insolentem. ἐνίθω etiam est τὰ ξένα, δέχεσθω καὶ λαμβάνω. Xenoph. τότε μὲν δὴ ξενιθέντες οἱ στρατῶται, ἐκοιμῆθησαν. Supra dixerat, κῆρ μὲν καὶ τῆ στρατῶ πάσῃ ξένῳ ἐπέμπευ. Plutarch. in Demetr. γράφει γὰρ δέχεσθω ἀκμήτριον ὁσάκις ἐν πρῶτῳ τῆς Διμήτριῳ Διονύσῳ ξενισμοῖς, ut xenius deorum exciperentur. ut deorum lautia ipsi decerneretur. In Hippiatr. ὅν χρῆ δὲ τὰς κησῶς ποικιλίᾳ τῆν νομῶν τῆν ὑδάτων ξενίζω. ἀμβλίσκωσι γὰρ ἐπὶ τοῖς κησῶς ξενισμοῖς. id est pabuli nouitate & aquæ potu insuetæ afficiuntur & abortus pariunt. ἐνίθω ἐπιξενίθω τὸ ξένον ὄντα εἰς ἄλλῳ πόλιν ἐλθῆν. Isocrat. τοῖς ἰάσονος πασι, ἐγὼ δὲ ἐνεκα μὲν ἰάσονος ξενίας ἡδέως ἐν ἀποκοίμῳ ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ γὰρ ἐμπερῶ με πρῶτα. μάλα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι κληθῆσθαι, καὶ τὸ μὴ πρῆπαι ἐπιξενίθω τοῖς κληθῶσι. id est peregre agere, peregrinari. Significat etiā hospitio coniungi & hospitio suscipi. Xenoph. in septimo ἀναβάσ. ἐν τὰ θά δὲ ξενίθω ξενοφῶν παρ' ἐλλάδῃ τῆ γοργύλῳ κητρί. Idem, καὶ ταῦτῃ τῆ ἡμέρᾳ ἀποκρίθω βίτων καὶ ἄμα ἐκλέσθω χήματα δώσοντες τῶ στρατῶματι, καὶ ξενοφῶ τῶ ξενοφῶν. Aristotel. in septimo Politic. τὸ γὰρ ἐπιξενίθω ἡνὰ ἐν ἄλλοις κληθῶσιν νόμοις, ἀσύμφορον εἶναι φασὶ πρὸς πλὴν ὀνομῶν. de maritimis ciuitatibus loquens. id est hospitio coniungi & hospitaliter excipi. De

λαμπυρῶ

παραγωνίζην

ἐνίθω

ξενισμοῖς

ἐνίθω

ἐπιξενίθω

Αρξενωσις.
 Αρξενωσις.
 Θανμασόν
 ήλικον.
 Θανμασόν
 όσον.
 Μιρί quā
 tum.
 Όζ πλαζση.
 ής λαμπρό
 τατον.
 Θανμασίως
 ής.
 ής έλκιδώ.
 ής έτέρως.
 ής ήζ μαλα
 κώτατα.
 ής άντι τω
 πζός.
 ής τάχιστα
 ήκομυ.

mosth. Δια γη το πασιων εναι η εκεινον επεξεωδης ηλλοις, ηγη πισθιθωου εν
 τη εκλαδι, εν ηπορου οτς λειθαλυ δανείσαδης. Αρξενωσις etiam est εν τη ζηνι
 αρξηνωσις. & Αρξενωσις est peregre agētis, & cui peregrinari contigit.
 Plutarch. Αρξενωσις ενι εαντω πατριδος. Aristotel. in secundo Politic. Εξω
 γη τ δικιας δια τας στρατας απεξενοωτο ηλων ηγονο. Θανμασόν όσον dicunt
 Greci, και θανμασόν ήλικον, pro mirum in modum, quod fortasse alibi
 diximus. Demosth. ηζι ηζαπς. ταυτα δε θαυμασια ήλικα ηγη συμφεροντ εδός
 και περζαχθαι τη πόλι. Idem in eadem, ης θανμασια ήλικα πασομυλοι δια τς
 τς αγαθα. Et ηζι τιμοκρατ. παραδοξόνη ηγη θανμασόν ήλικον. Aristotel. Διαφέ
 ρουσι η τη ανδρεα δι ελεφαντες θανμασόν όσον. Liviū lib. pri. Mirum quantum
 illi viro hac nunciāti fides fuerit, q̄q̄ desiderium Romuli apud ple
 bem exercitumq; facta fide immortalitatis lenitum sit. όσον enim το
 λιαω significat adiectiuis subiunctum. Plato, χρόνον αμύχωρον όσον. Synes.
 Ανθροπημείται γη ηη μυριων όσων η σωρ έρασωρ. Aristoph. Pluto, Αλλ ηρ ηζι
 αυτηρ όχλη η ηζι φηης όσος. Όζ & ως cum superlatiuis iunguntur. Greg.
 Όζ πλαζση. Όζ παλεις εκεινον δρασαι κακα. Xenoph. Εγώ δε έβελόμυ σε ως λαμπρότατην
 φανήναι. η γη έμοι κόσμος ηρ ηρ τς, έμης όντα αδελφης ηδη, όζ μεγαλοπρεπείατην
 φαίνεσθαι. ης etia subiungit vt όσον, & idem significat. Plato in Gorg.
 ηζι δε θανμασίως ως αλλι η γέγενεν, επεί τα μέγισα ηδίκηκε. Et in Phædro,
 η ηζι φηης ως ομω έφη, ως βύλομυ, magnopere inquit cupio. Et rursus, Εγώ
 γη έφη ο κέβης, νέος ών, θανμασός ως επηνμυκα ταυτης ενι σοφίας, ην δι καλζοσι
 ηζι φύσεως ίσοριαν. Alibi ως σφοδρα dixit εκ ηζαλληλς vt perq̄ latine. Αλλ
 επεί και τόδε, έ ωρισάμυ τον έξωτα άρχόμυ η τω λόγ. φαι. ηη δι. αμύχωνος γε
 ως σφοδρα. Demosthen. ηζος πανταίνετον, Θανμασός ως ελυπηθίω. Præponit
 etiam ως interdum, vt ως αληθής & ως έτέρως. Demosth. Εάντε καλως έχη, χά
 ρι η πυγγάνει. εάντ ως έτέρως, ζωμείας. Idem ηζι σεφάνς, ών κατρημυλωρ, μερί
 σοις αναμυλοσκητ ήτως ηπρηχερ εναι. ως έτέρως δε συμβάντων, το γαυ διδοιμυεν
 ηζι εναι. Idem in eadem, ης δε ποιθεας σοι δέμεις μυκοθίωαι. ης ηζι μοι ως ελκ
 ιδως πετυχηκότων, εδ εν εις έρη ηζι αυτς ριζτην εδεν. Plato, πόπερον ως αληθε
 σέως διοκεί σοι λέγεσθαι. Iungunt & ως όζ vt ως σφοδρα. Dioscor. επιθιαμέ
 νον τη θωδία ως όζ παλειςον ηγονον. Idem, Αλός δρυκτς η θαλασιν ως όζ λυκο
 τάτς, saneq̄ candido & perq̄ albo. Galen. lib. xiii. πρώτων μοι επαίροντας
 τ άνω βλέφαρον ως όζ μαλακώτατα. ης άντι η ηζος η ης πας Αηκοις ponitur.
 Demosth. λέγεται ειχεσθαι περζοβύων αυτς ως τς λακεσθαιμονις. Aeschin.
 ης δε τάχιστα ήκομυ ως μακεδονίαν, σωμετάξαμυ ημās αυτς. Vbi etiam ως si
 gnificat simul & postq̄. ης τάχιστα simul vt, simul atq; vt επηθ ης τάχιστα,
 de quo alibi diximus. Cicer. in Finibus, Omne em animal simul vt or
 tum est, & seipsum & omnes partes suas diligit. Sic Demosth. ης τα ηζ
 υμων επύθου. id est επηθ η. Vt vidí, vt perii. Cicer. in Philip. octava, Est em
 annus vt repulsam tulit. Idem Aeschin. ηζι ηζαπς. ης α άπαζ έταράχθη,

εις αναλαβειν εαντ ηδωιθη. ης άντι τω επεί, hoc est αμείλι, etenim, nā. Lu ης άντι τω
 cian. πλω έχεταίγε και εν ηρ εκ η ηζοντων ηω ιατς θραπυθωου δώωατο. ως έγη επεί.
 Αλλ ης τις ηποχοιτο, ης απαλλάξει, μίσει τότε ως αδοιμωτά με, quod si quis eam
 curauerit, licet ia vt me oderis. Idē, ης νωγε και σε ελεω τελείως ηδη εκεβαμ
 χολμύορ, Nam nūc quidē te miseror, vt bacchari cœpisti. Cui nō abfi
 mile illud videtur Cicer. in Orat. Vt nō iam sine causa Demosth. tri
 bueret primas & secundas & tertias actioni. Plin. lib. xxii. Vt non fit
 mirari satis nature prouidentia. Est em illatiua ex precedētibus cōiū
 ctio. Plato i Phædro, βάλη ομω εν ηδη λυσις λόγω ηρ φέρεα, ηδ ηρ φημυ άπε
 χνόντε η εντεχονο εναι. φαι. πάντων γε μάλιστα. ως νωγε ηλως πας λέγομυ, εν έχον
 τις ικαυα ηζαδέγματο, etenim vnde nūc quodā modo differimus. Et in
 Euthyde. Ουκ ηρ φθάνοις ανδωρ, ως εν ηρ έχοιμι γε επεί ης η ηζοσειχορ νοω αυ
 τς, quandoquidem excusare non queo. Sic illud intelligo Demosth.
 ηζος λεπίη. Ουδε ε έ πάν ηζος εζην, ως έμζγε ενεικα έσω, βελτίωρ εζι η πόλιως ε
 ηη η, nā esto quidem ille per me. ης pro dūtaxat secundū. Aristot. in
 decimo Ethic. ηζι ενι θεωρηθίως loquēs, και η αυταρηες δε και χολασκόν, ηγη
 άτρητηρ, ως ανθροπιωρ, και η αλλη ηδη μακρζω ανημέη, ηζι ταυτς πω ζνέργεω
 φαίνεθ όντα. id est dūtaxat vt est humanus captus, & pro humana con
 ditione, vt sunt humana. Cice. At hi quidē vt Atheniēsum secula nu
 merantur, adolescētes debent videri. Idē in eodē, Deniq; hūc proximo
 seculo Themistocles infecutus est, vt apud nos perantiquus, vt apud
 Athenienses nō ita sane vetustius, ως γε καθ ημās, άρχαίωτατος. ης pro tanq̄
 utiq; Aristid. Εν τε ταις επισολαις αυτς εδεν ηρ όζ μη Αθίωαι, ως ταυτ ηρ επεί η
 Αθλωάωρ πόλιη η η εκλαδι. Aesch. ηζι τιμάρχ. και τί ηζοσέταξερ ο Αθίς η νό
 μορ. καθ ηδης κελθεη τς φυλέτας βοηθωύτας τς νόμοις και τη δημοκρατία, ως ε μη
 βοιθεωη ηδερ μεταμυμφομθα επί τς ετω βεβιωκότας, εδε βυλοθίω ημās δυνισο
 μένας ηζι η πασθαιολάτων ηζαμμάτων. vbi est Αηκορ χήμα. Illud Xenoph. in
 pri. καιθεας, Αλλ ημείς, ίωμυ επί τς ηλεμεις, ους εγώ φώς επίσαμυ αυτς ιδων,
 ιδιώτας όντας ως ηζος ημās άγωνίζοδης. significat, siquidem nobiscū cōmit
 tantur. duntaxat si certare nobiscū institerint. Sic Lucia. τυφλός ο λυγ
 κείς εκηνος ως ηζος έμεί, si prę me æstimet. si mecū cōparetur. ης circiter.
 Demosth. και μετ αυτ γαυα ως ηζακοντα βαδίζερ. Accipitur & aliis mo
 dis non paucis. Aristot. in quinto de gener. animal. τλω μοι ποζζωθερ η
 ειθίσιωρ άκριβειω, ηκισα ως επεί ανθρωπος έχει, ως ηζι μέγεθ ηζι ζώωρ. Idē in
 octauo de histor. de sue loquens, τάχιστα δε επιθίλωσμη εις παχύπητα ως ηζι
 μέγεθ, id est κατάγε λόγω τω μεγέθως, pro portione magnitudinis. ης ης.
 cum accentu acuto significat όπως. Idem in sexto Ethic. Ουκωω εδ εκένη
 πα δλεσθία, Αλλ όρθότης ενι βυλθς ηζι ε ωφέλιμορ, ε δει, και ως, ε ότε, & vbi &
 quomodo & quando. Inde έση ως, pro quodāmodo, quadamtenus. Idē
 in. vi. ηζι μετ τα φυσ. ει ομω εζην εζία ητε υλη η ε εδ η, ης εν τς τς, εζι μοι
 έση ως.

πρωτῶν ἁθλιωταῖσι φασιν ἐν ἑσθῆνι ἡμᾶς προέειπε ἀδικησύναι, ὅτι δὲ οὐκ ἔμελλεν ἐπιπέσειν. Ἐοικὼς
 ἦσαν δὲ καὶ δαμάμιον. sicq; Latini loquuntur. Eadem est ratio constructio-
 nis in ὁμνῶ & in ὀρκῶ. Interdum presentī vtūtur pro preterito. vt **De-
 mosth.** πρὸς Περσῶν. Διδάσκων γὰρ αὐτὸς ἔφη τὸ Φίλιππον οὐκ ἔδεν ἦπὸν ἰσοβήκασιν
 δι' ἑσθλοκότες, τῶν χροσὶ πρᾶξαντων, docuisse se dixit. Idem, Ἀκρόν γὰρ ἔφη καὶ
 ἦν ἔυβοέων ἑνίων. ἀντὶ τὸ ἀκκοῖνα. **Cui simile est illud Ciceronis in Orato-
 re, Sed ego idem qui in illo sermone nostro qui est expositus in Bruto,
 multū tribuerim Latinis, vel vt hortarer alios, vel quod amarē meos:
 recordor longe omnibus vnum anteferre Demosthenem. Et in pri. de
 Orat. Memini dici mihi ludorum Romanorum diebus L. Crassum,
 quasi colligendi sui causa se in Tusculanum cōtulisse.** τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ
 ἐλπίζω ἕτω μετ' ἐθέμενα καὶ μέλλοντα σωτᾶσαι καὶ ἐνεσῶν. διαλελυμένως δὲ ἐθέμενα,
 καὶ πρῶτα μετ' ἐθέμενα καὶ μέλλοντα. **Arístid.** προσδοκῶν ἕνα ἕξασιν δὲ ἡμῶν πᾶ-
 λιν σωθῆσθαι. **Thucyd. in. ii.** καὶ ἐς τὸ ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τί ἔχον κέρως, μὴδὲ
 εἰν ἕντι ἄλλο νοσήματός γε εἶν διαφραζώμεθα. **de insigni peste loquens. Et in qu-
 to, ἐλπὶς γὰρ μάλισα αὐτὸς ἕτω φοβηθῶμαι. Demosth. in pri. Philip.** ἔπειτα
 γε εἰ πᾶνθ' ἂν προσῆκε πρᾶξόντων ἕτως ἔχον, εἰδὲ ἂν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ βελτίως γλυκέως
 τὰ πρᾶγματα. μέλλω saepe cū futuro, & cum presentī ponitur. **Demosth.**
 ὅτε τὸς ὀρκους ἡμελλεν ὁ Φίλιππος ὁμνῶναι τὸς πρὸς φιλίᾳ ἐξέμελλεν. **Idem, ἐπιπέσει ἡμελλον**
 σῶξαι. **Greg.** ἄλλ' ἔγωγε ἡμελλε ταῦτα οἶσαν ὁ φθόνος. **Synes.** ἡμελλον μὲν ἔγωγε
 πρῶτα τὸ γαλίηναι, **Futurum autem erat vt a ventis tranquillitatem de-
 fiderarem.** Interdū etiam cum aoristo iungitur. **Plato τοῖς Δίονος**
 δικάσι, ἔκ τ' ἔστων ἦν ἐσθλῶν, ἔτ' ἂν φρόνιμος εἴδης γε γλυκέως ἦν ἕντι τὸ ἕρως
 ἀνθρώπων, ἐκ νέος ἐπιτηδύμων, δαμάμιον οὐτ' ἕτως δαμάμιον φνσει κερθίσει. **Idem, ὁ δὲ
 εἰδὲ ἂν μελλήσασιν γε γλυκέως.** δικάσι, νομίζω, οἰομαι. **tribus tēporibus cōstruun-
 tur. vnde νομίζω ἀποδοξάζομαι apud Isocr. in Trapez. sed de preterito di-
 ctum est. Cum autem ἂν δαμάμιον additur, preteritum futuri locum ob-
 tinet, vt superius diximus cum de hac particula loqueremur. Xenoph.**
 ἔξ ἑνὲς ἐλπίζω σφόδρ' ἂν σε τὸ καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτω ἀγαθὸν γενέσθαι. id est
 γλυκέως. **Cum autē verbi significatio nec in futurum nec in preteritum
 per se spectat, tā pteritis q̄ futuris vti licet. quod vt planum fiat, exem-
 pla citabo. Demosth.** οὐκ ἐτόλμησε πρᾶξασθαι βασιλεῦσιν, **Nō ausus est spēfione
 facere. Idē, Δανὸς φέουσα καὶ ἐπέμψεν. Plato, Δανὸς γράφει. Aesch.** οἱ νόμοι πρᾶ-
 γασθᾶσθαι δειδῶκασιν, **Leges exceptionē indulgēt. excipere pmittunt. Alibi
 ἐπιπέσει κατὰ ληπείρ. Demosth.** ἔμοι δὲ ἐκ ἐξέδοντ' ἦν κυρίως ἐπιπεράσθαι, εἰσπε-
 ρηκῶς δὲ πᾶσθαι εἰς τὸ οἶκον τὸ ἔυβολίθω. ἀντὶ τὸ ἐπιπεράσθαι. **Idē, συγχωρῶ δὲ ἔγωγε εἰ-
 σαι τὸ μνηστῆρ ἑνωθῶναι. Idē, παρατήσομαι δὲ ὑμᾶς μνηστῆρ ἀχθεθῶναι μοι, εἰ μὴ ἐπι-
 συμφορᾶς ἕντι γεγονότων ὀνομασί μνησθῶ. ἀντὶ τὸ ἀχθεθῶ. quo modo Latini poe-
 te aliqn loquunt, metro iseruiētes. & oratores i verbo odisse & memi-
 nisse & ccepisse pteriti voce loco presentis vtūt. Idē, νῦν δὲ εἰς ἀθλιωταῖς ἄσε-**

ἐλπὶς γενέσθαι
ἐμέλλω

ἐν δαμάμιον

ἀθλιωταῖς, ἐκ ἀξίως ἐλαττωθῶναι ἢ τὸ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς ἡδονοκόπων. Δὲ & ἔξ ἑπιπέσει
 pteritū poscūt. Idē, Δεῖ τίνων μεμνησθῆναι καὶ τὰ ἦν δόξασιν. **Et in pri. Philip.**
 Δεῖ γὰρ ἐκείνο τὸ ἕντι τῆ γνώμῃ πρᾶξασθαι. **Aesch.** μάντησαν ἐμωτῶσαντο πρὸς τὸ
 θεῶν, τὶνι καὶ ἡμῶν τὸς ἀνθρώπων τὸς μετῶν, **Oraculo sciscitanti sunt quos
 nam supplicio eos homines punire oporteret. Iungitur & cum presentī.
 Demosth.** Δεῖ τίνων ὑμᾶς ταῦτα ἐνθυμωμένως, μὴ βοηθείας κλεμῆν ὑποσφισμῶν
 γὰρ ἀπάντων. **Alibi vtroq; tempore vsus est in eadē sententiā, καὶ μάλ-
 λον εἰλοντο μετ' ἡμῶν τὸς εὐνοίας ἀμύμων, εἰ δὲ εἴοι, πᾶσι γὰρ, ἢ χωρὶς ὑμῶν ἀκιν-
 δῶως σεσῶσθαι. Cum res autem in futurum confertur, futuro vt La-
 tini vtūtur, nisi ἂν δαμάμιον addatur. Isocrat. in Helene, πῶς εἰδῶσαν ἀλλή-
 λους ἡμῶν βοηθείαν εἰς ἀπεσοῖν τὸ ἀξιοθέτα λαβῆν αὐτῶν. **Xenoph.** πῶς εἰδῶ
 σιν αὐτῶν ἢ μὴ εἰς ἐμπεδῶσιν δὲ λένσιν, ὡς εἴλοισιν καὶ πῶς εἰς χεῖρας αὐτῶν. **Isus,**
 ἡμῶν cum presentī iunxit, quia de presentī loquebatur, ἐπιπέσειν πῶς
 ἦν ἰσθῶν ἡμῶν δὲ ἀσπῆ ἔργων. **Demosth.** οἴσω τίνων ἐγὼ μὴ τοῖσιν ἕντι τὸ
 εἰδῶ καὶ ἦν μετῶν πᾶσι καὶ τὸς εἰδῶ, τὸς εἰδῶ ἀφ' ἑσθλῶν τῶν εἰδῶ, καὶ τὸ πᾶσι
 μνηστῆρα ἐκ τριηραρχίας ὑπέσθην ἀπῆν. **Idem, οἴσω ἡμῶν τὸ νόμον ὡσαύτ' ἔγωγε
 μεθὰ καὶ φάσθαι θύσθην. Idem, παρελθῶν ἐγὼ ὑπεχόμενον χορηγῆσαι. Idem, καὶ εἰς
 τὸ ἀναμείβασθαι καὶ τὸ λήσθην ἔσθην αὐτῶν ἀκῶ, ὡς πρῶτον μὲν ἀκῶ ἀμῶν, εἶτα
 πᾶσι κατηγορήσθην. **Et rursus, Ἀκῶ γὰρ αὐτῶν ἐρῆν. Andoc.** ἔφη γὰρ ἡμᾶς σω-
 θῆσθαι οἱ τὸ ἀργύριον δώσθην. **Idem, εἰ μὴ μνηστῆρα κληθῆναι. Plato in Apo-
 log.** πεπεσμένον δὲ ἐγὼ μνηστῆρα ἀδικῆναι, πολλοὺς δὲ ἐμᾶς τὸν γε ἀδικῆσαι, καὶ
 ἐμαυτὸς ἐρεῖν αὐτὸς ὡς ἀξίος ἐμὴ τῶν κακῶν, καὶ ἡμῶν τῶν κακῶν ἕντι ἐμαυτῶν. **Idem in
 quinto de Repub.** συγχωρῶ τῶν φέουσα καὶ τῆ ἀπάτη κινδυνώσθαι ἡμῶν δεικῆσαι καὶ
 τὸς ἀρχοντας ἐπὶ ἀφελείας τὸ ἀρχομένω, **Prope est vt opus futurū sit vtī mul-
 to mendacio. Et in Politic, ἄλλ' ἡμῶν οἰομαι γε ἐνύπνιον ἰδῶν, εἶπον ταύτην κα-
 φανῆσθαι τὸς διαφροδόντας ἀμεισθῆσθαι τῶν πολιτικῶν, hac ratione utiq; ap-
 parituros. Xenoph.** προσωοιδῶντος πρᾶξασθαι ἡμῶν, **Simulās se aliquid moliturū.
 Demosth.** εἰ ἀξίως ὑπὲρ ὑμῶν κηῖσθαι τὸς θεῶν. id est quē in precationibus
 vestris optatis à diis. **Cōtrā ὀχόμενοι cum preterito. vt in procemio τὸ
 πρὸς τὸ σέφασθαι, ἔυχομαι ὑπέσθαι. & ὀχόμενοι πρᾶξασθαι. & ὀχόμενοι πᾶσι. Isocr.**
 πρὸς εὐνοίας. **Sic δέομαι καὶ ἐκτῶ καὶ ἐπιθυμῶ. Idem in eodem, ἐπὶ τίνων δὲ τὸ
 λιν ἢ εἴλοντο ἢ ἐξέοντο ἢ ἄλλοι δεισόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς. Demosth.** εἰδῶ μὴ
 σωθῆσθαι αὐτῶν τριάνοντα μῶν. **Aesch.** πρὸς Περσῶν. **in principio, Δέομαι ὑμῶν
 εἰς ἀθλιωταῖς ἐθέλωσιν μετ' ὀνομασί ἀκῶσθαι μὴ λέγοντες. Isocr.** ὅσοι φυγόντες ἐξήκασαν
 κατὰ ληπείρ. **Idem, κατὰ ληπείρ, ἀλλ' ἔγωγε κλεμῆσαι πᾶσι πᾶσι ἐπεδύμην. Idem, ὅμως ἐπι-
 θυμῶ πρὸς ἦν ἐπιτηδύμων τὸς πατῆρος διελέθην πρὸς ὑμᾶς. Alibi p̄ presens dicit
 λέθην ἐπεθύμην dixit. ὡς τὸς μὲν κλεμῆσαι διελέθην ἐπεθύμην. τὸς δὲ κλεμῆσαι ἔρχθην ἐξέσθαι.
 βέβαιος cum futuro Thucyd. iunxit in tertio, καὶ εἰ μὴ αὐτόνομοι εἶν ἡμῶν
 ἔπαυτες, βεβαίως εἰν ἡμῶν ἦσαν, μνηστῆρ νεωτέρων, id est magis confideremus.******

ἐυχομαι πο
χεῖρα

Θίλωρ Δαρβίωρ ὄνομα, τ' ἔτω συγκατασκήσασε πύλ βασιλείου. Xenoph. in Oecon. Δε δ' ἄρ ἐπεδ' ἄρ ταῦτα ἐσενεγχεθῆ ἐπὶ δ' σεγνῶρ, καὶ τῶ σωσοντες ταῦτα, oportet esse qui ea feruet. καὶ τῶ ἐργασομύδ' τὰ τῶν σεγνῶρ ἐργα δ' εὐομύδ' ὄσι. Et in secundo παλαιάς, ἢ δ' ἐς τὰ ἔρη φθίγη, ἔνταῦθα δὴ σὲρ ἔρπον μηδένα τῶν πρὸς σε ἀεικνεσμύδων ἀεινεία, νόμιζε δὲ ὡσπρ ἔν δὴςα ἡμῶς μὲν τὸς ὑπὸ ζήτιήσονταις ἐσεδῶ, σὲ δὲ τῶν ἐπὶ τὰς ἄρκυσι. sic existima, quasi nos indagatores simus. vel nos esse vestigatores. Plut. de iudicio Clodiano, ὅμως δὲ παλαιοὺς ἐδ' ὄσαν οἱ ἀκρῶντες γρηῶδ'. Plato, καὶ εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκωμιοζόμενῳ ἢ ὁ ἐγκωμιάζωρ. Aristot. in secundo Oecon. εἶτα δ' ἐξαγωγῶν ἔδωκαν τῶ ἐσλομύδω, τὰξωπες ζιμύδ, Deinde exportationem permiserunt primo cuiq; volenti, precio constituto. Thucyd. καὶ τῶν ἄλλων ἑλλῶν ἐκέλευον ἢ βαλόμυδον ἐπεδ' ὄσαι. Strabo, ὄσκ ἀδένα δὲ φασκόντων ὄς ἄς ἐκ καὶ ἄρ, ὄπκ τε βαδισέωρ πρὸς αὐτῶν, ἐδ' ὄκε τὸς πρὸ ἀπέμφονας, qui deducerent eos. Dinarch. ὄσις γρ ἀργύριον πρὶ παλαιοὺς φρὶ πρὸς ἡμῶς πείσεως ἀρῆται, ὄτὸς ἀκρῶσῶ δ' ὄ καὶ αὐτῶρ μινυχίαν, ἂν ἔχη ζωνοσόμενον, si emptorem inueniat. Et quod latine dicimus nisi rogati vel accersitum, graece sic reddi potest, ἐπεμψα τὸς πρὸ ἀκαλέσωντας ὄ τὸς μετ' ἀπεμψομύδω, & mitte rogatum vasa vtenda, πέμψον χρεσομύδω τὰ σκῶν. vel, χρῆσθαι πέμψωρ τὰ σκῶν. vt Plut. Διὸ πέμψων ἐκάλετ' ἢ ἄντωνιορ, misit qui accerferet. Idem, ἐπεμψε δὲ καὶ ἄντωνιορ ἐντεγκάλων ἐκείνω. Vtuntur etiam cum superlatiuis ita vt vacare videatur. Lucia. τίς ὄτὸς ὄσιν ὁ πρὸς ἰώρ; φιλιόδης κολάκων ἀπάντωρ ὁ βελυρώτατὸς. Synes. ἐλέγχο δὲ ὁ μέγιστος αὐτὸς εἶναι τῶν πορῖσάντων ἡμῶς κινδύων. Lucian. de iudicio dearum, κελόνα σὲ ὄ ζειρ δικάσα τὰς θεῶς ἡμῶς αὐτῶν ἢ καλλίσκ. Idem, ἐγὼ δὲ δ' ἐ ἀπασῶν ἢ καλλίσκ ἐδ' ὄσα. Interdum non ociosus est articulus cum abundare videatur. vt apud Xenoph. in Oecon. τί δ' ἂν ἐγὼ σοι ἐφκ ἢ γωνὴ δ' ὡαίμω συμπρῶζα; τίς δ' ἢ ἐμὴ λαόαμῖς; ἀλλ' ἔν σοι πάντα ὄσιν, ἐμὸν δ' ἔργον ἐφκσεν, ἢ μήτηρ εἶναι ἢ σωφρονεῖρ. καὶ μὰ δ' ἐφλω ἐγὼ, ὄ γῶα. καὶ δ' ἐμὸν ὁ πατήρ, vt fungar officio patris. vt ἢ μήτηρ εἶναι, vt matrem me exhibeam. Interdum saepe repetitū efficit phrasim venustiore. Lucia. in pri. Dialog. καὶ ὁ νῶ πένης, ὁ τ' δ' εἶνος, ὁ βαλομύδω ὄ πρὶ ἀγεννῶς ἔτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἄπασοι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθοι ὄση. Rursus Atticorū est articulu supprimere. Theophr. in quinto, τὰ δὲ ἄλλα τέμνετ' ὄτ' ἐμύ, μετ' ἀπυρομύδω. ὄτ' δὲ μετ' ἀπυρομύδω καὶ ἀρκετ' ὄρορ. Aristot. in vi. de hist. λαγνέσασιν δὲ ἢ τῶν θηκῶν ἢ τ' ἀρξέων ἰππῶ μετ' ἀπυρομύδω ὄσι. Idē in Probl. sect. xxxiii. Διὰ τὶ λῆγχα πάντ' ἴπασμὸς. Quod etiā fit ante participiū, Διὰ τὶ ἦπῶν μινύσκειν τὰς μεγάλας κωθωνζόμενοι, vbi οἱ de est. Et sect. x. Διὰ τὶ γίνετα ἐλάπῶν ἢ ἢ φωνὴ δ' ἐλαρξμύδων, ὁμοία δὲ τ' χαρακτῆρῶ, id est rerū exemptarū vel hominū. Plato παρῆδα δὲ ἢ αὐτὸς λεγομύδω. Xenoph. καὶ γὰρ χορὸς δ' ἐ ἀνθρώπων συγκαμύδω ὄσι. Et in sexto ἐλλῶν κῶν, σχεδὸν πάντες οἱ τάντῃ ἀκοντισαί εἶσιν. ὡσε καὶ πελτασικῶ ἐκὸς ὑπερῶ ἔχεν πύλ ἡμετέρω δ' ὡαμῖν. id est τῶ πελτασικῶ. Plato in Phædo. ἢ

πρὶ τ' ἄρ
θρονω ἐλλῶ
ψεως.

μύλ τ' ἢ ἰχυρὸτερον καὶ πρὸ λυχερονιῶτῶρον ἢ ψυχὴ σώματος, ὁ συγχωρῶ τῆ Σιμμίε ἀντιλίφα. Paul. καίτοι δ' ἐπὶ κίονος ἰσοκράτους ἀνδρῶς. Idem, ἐνταῦθα κίονος ἄδριανῶ δ' ὄνο μύλ ἐσὶ θασίς λίθω. Synes. τοῖς πρὸς βυτ. ὄς δ' ἄρ τ' ἐκκλυσίω πρὸς σκῶμύδω ἀυξῆ βαλάνωρ, ὄτὸς ὄσιν ὄρ ἢ ἡμῶς σωδὸς Χριστιανῶρ ἐκκηρῶπῶμυ. hic tres articuli suppressi sunt. Est autem vbi & addi articulus & reticere potest. vt apud Xenoph. in sexto ἐλλῶν κῶ, ἐπὶ ἡμῶν ἐτάγθωσε, δ' ἐτάξεν ἰππῶ πικόντε ὄσορ ἐκάσκ πόλις δ' ὡατῆ ἢ πρὸ ἐχερ, καὶ ὄπαλιόρ. Idē cū articulo dixit, τοσῶτορ μὲν οἶν δ' ἰππικὸρ ἐκατέρωρ ἢρ. Sæpius autē supprimunt articulu nominū propriorū. Aesch. ἢ μὲν τύχη καὶ φιλίππῶ ἢσων τῶν ἐργωρ κῶριοι. Idem, ὄ δ' θαυμάζωρ ἢμῶρ ἢ φιλίππῶ φαίη πύλ δ' ἐλαίφνης ὁμόνοιορ. Alibi, ἢ ἀπαγῶμυ τὰ ληθῆ βαλόμυδω, ὄτ' ἐμῶ ἢ φιλοκράτῶς κωλυθῆκ. Et, ἐισπλεῖν μέφκσιν ὡς φιλίππῶ. Idem, ἢ ἢ γρ θεπῶλῶρ ἢ φιλίππῶ ζρατῶ πρὸ ἢ λῶ ἢν. Demosth. ἐι μὲν οἶν πρὶ ὄρ ἐδ' ὄκε μόνον καὶ ἢ γρ μῶν Διχίμυ, καὶ γὰρ πρὶ αὐτῶ, & cetera. Idem, τίς ἢρ ὁ φιλίππῶ πάντα σωαπωνιζόμεμυ; Alibi ἐν ἀρῶρ, ὄτω δ' ἢν ὁ φιλίππῶς ἔν φῶβω, καὶ πρὸ ἢ ἀγωνία. Interdū nufq; supprimunt. Hocr. ἀιδά νομοι δ' ἐμαυτῶρ ἔξω φδόμεμυ φρὶ συμμετρίας φρὶ σωπταγμύδω τῶς πρὸομύδω. Aliquando partē supprimūt. Idem, καὶ πρὸ τῶρ μύλ σκετῶμῶδω τὰ λακεδαιμονίωρ. Aesch. ἐι ἐπεξελθῶρ δ' ὡαίμω βαβαίωσας τὰ ὄκθῶν ἀδίκημάτα. Idem, καὶ τὸς ἀθιωαίωρ πρὸς βῶς ὁ κῶρζ ἐκάλετ. Plut. in Plato. quæ. de partibus orationis loquens, a quarum numero & præpositiones & coniunctiones & articulos reicit, ita inquit, τί οἶν, φῶσαι τίς ἄρ, ὄθεν ταῦτα συμβάλλεται πρὸς λόγορ; ἔγωγε φῶσαι μὲν ὡσπρ ἄλας συμβάλλεται πρὸς ὄφορ, ἢ δ' ὄρ ὄ πρὸς μάζω. Dein de de articulis priuatim ita subdit, ὄ τῶ καὶ ὄμμετ' ἐπέωρ κόσμω πρὶ γενόμυ, ὄλίγοις τῶν ὄνομάτωρ ἀρξῶ, ὡσπρ λαβῶς ἐκῶμῶσσι θεομύδω, ἢ λόφω κρῶνεσιν ὑπὸ τῶσιν. Διὸ καὶ πρὸ ἀσκημῶ τῶν ἐπῶρ ἔν οἰς ταῦτα κρῶ γέγονε. ὡς δ' ἄνω ἢ ὄ μάλῖς δ' ἀίφροσι θυμὸν ὄρνε. τῶ πελαμωνιάδω. ἢ δ' πρὸ ἢ ὄφρα δ' κῶτος ὑπεκπρὸ φηγῶρ ἀλέοιτο. ἢ βραχέα πρὸς τῶσιν ἐπρῶ. τοῖς δὲ ἄλλοις μυρίοις ὄσιν ἀρῶρ μὴ πρὸς ὄντος, ὄθεν ἐς ἀφῶσων ἐδὲ κάλλῶ ἢ φρῶσις βλάπῆ. Apollonius autem cognomento Δύσκολῶ tradidit articulum necessarium esse in epistolarum inscriptionibus cum nomini proprio additur adiectiuū, ἔτι παρῶ δ' ὄκνη ἐπιθετικῶ ὄνοματῶ, κατ' ὑπὸ ἀλλῶν σωτῶσιν σωλέχα δ' ἀρξῶρ. Διογῆσιος τρῦφωι τῶ ἀγαθωτάτω χείρερ. τῶ ζιμωπῶτῶ ἀσάωτερ γν δίχα τῶ ἀρῶρ λεγόμενορ. Similiter in eiusmodi locutione τρῦφωι ὁ γρῶμαμῶδω, Δίωρ ὁ ἐλλῶσφορ, ἀκρῶδωρ ὁ κυρῶμῶρ. ideo scilicet ὄτι. ἔν τῶ κρῶσις ὄνομασι πρὸ ἐμπίπῆ ἢ ἐμωμύδω, ἢς δ' ἀμῶσολον ἔκ ἀκρῶτετα δίχα φρὶ ἐπιθετικῶ πρὸ ὄσῶσῶ.

Et hæc hæctenus.

καὶ οὐ μὲν δὲ καὶ πῶς πρόνοιαν νεανικωτέρας τε φησὶ ὄφρα μὲ πᾶν ἔσται, καὶ προσπεφύκει
θότα τῶν συγγράμματά ἀπαράστατον, ἄλλον τινὰ τῶν γηραιῶν καὶ μετρίων ὅσον ἐδέε-
τω ἀντιφορμίστην, σώπειληφόρμον τε ἢ ἔργον, καὶ ἢ ἐγκαταλήφθην ὑπὲρ ἐμῶν ἐκδεξιόμων,
ὡς ἦδη ἀπεφικότερος. ἔστι γάρ τινι ἀμιλιφῆς δὲ ἡργολαθεμύλων, καὶ οἷον προσίειδεν ἢ διαδε-
ξόμενον, ἕνα καὶ πάλαι. ἐγὼ μὲν δὲ ἢ κατ' ἐμὲ, μᾶλλον δὲ πάλαι μᾶλλον ἢ κατ' ἐμὲ
ἀποφρασμένον, τοῖς καθημέροις τετυθεῖσιν ἐπὶ θεῶν ἐν πείρασμοι. γήσιοι δὲ πάνθ' ἐκα-
σομ τῶν ἐπὶ τῶν ἀγῶνι ἀνταρθεμύλων τε, καὶ ὡσαύτως πρὸς ἀεθλομύλων, δὲ ἐπι-
βάλλοντες ἐς ἑαυτὸν μέτρον οὕτως συμπλήρως ἐς δὲ μέτρον, ὡς δὲ ἡμέτερον δὲ τῶν πρὸς
δοκιμαίαν γήσιοι δὲ ἐπι καὶ ἐμοὶ τῶν ὄφρα ἐπιζήσαντα, ἵνα ὅ τὸ δὲ φησὶ ἄγαυον ὡλορησίας
ἀπαλάσσω τοῖς ἄλλοις σωκρόμυλον ἢ τῶν πράγματων ἐπιδοσέως. τὰ τὶ γὰρ μὲν δὲ φρόν-
τισμα αὐτὸς ἐπὶ ἑαυτῷ τυγχάνω πεφρονόκως. καὶ τοῦ ἄλλου δὲ τῶν προλαβόντων
μόχθους ἐπὶ σὺν σωματικῶν ἰστέων ἐπιπλήρως σὺν ἐβη μοί, ὡσαύτως μοναστῆ ὄντα. ὅ δὲ καὶ
ἐπιφικεῖσθαι τοῦ δικαίου ἀπό τῶν ἀρ. πρὸς ἀσκουάσθαι, καὶ συνηνωμονικωτέρας ἢ πρὸς
μὲν ὑπὲρ ἐμῶν ἐν δὲ ἀεθλομύλων. πῶς γὰρ ἀναμαρτήτως τοῦτο ἢ κηρύσσει, τίνα ἔσο-
την καταφωδὸς ἐκ ἐκείνου ὡς πρὸς τῶν αὐτῶν δὲ ἀκτῶν ἕνα ὡσαύτως ἐκείνου ὅ ἢ ὁ μὲν
ἐξ ἐμῶν, καὶ παιδείας ἢ γησιαίας ἀπό τῶν φησὶ, καὶ ἐν δὲ ἐὰν δὲ συνηγῆται τῶν τε
συσκευομύλων καὶ ἢ ἐπιανορθομύλων. ἀμέλει ἢ σοφῶν τὰ πρὸς αὐτὰ καὶ δεξιῶν πῶς
ὁμιλίαν, ἢ ἰδέα ἢ βίβας ἀφίρηται μετὰ δὲ γὰρ φήσκει τις ἀρ. ἀσφαλές ἢ δὲ τῶν πρὸς κη-
πίαν, καὶ πεφυλαγμύλων διακεμύλων, ἢ αὐτῶν ἀθήσαν ἑαυτῶν (τῶν δὲ βέλτεται ἕνα
κακομάθια) αὐτοφύητε ἐκ μέλειαν συνηνωκότερα, ἐς τῶν ἀκρομύλων αὐτόν τε ἐγκρίψην,
καὶ ἐχειμύτως ἔχων. καὶ ἢ δὲ ἰα βάρθυμὸν γε δὲ αὐτὸ, ὅ πρὸς βρασόντων τῶν βίβας ἐπιτιθήσαν.
ἀλλ' ἢ δὲ ἰεργίτη καὶ χῶρον ὡς διεγνώκην μύλων, καὶ ἢ μοι προστυχόντων ἢ ἀπα-
πῆτων, ἔντων δὲ καὶ οἷον ἢ ὡλοδοξῶν τινὶ, ἄλλου ἐπὶ ἄλλοις ἀγῶνας ἐπιταπῶντων
καὶ πρὸς ἦδη πρὸς μακρόν. τῶν δὲ ἢ οὐ τοῦ ἐυροθέας καὶ χαίρη τῶν τετυθεῖσιν μετὰ φησὶ
δρακόνος ἦρας ἐάσει μοι δοκῶ. ἦ δὲ τῶν ἐπικράτῶν μὲν ἢ κλέος λαχῶν, τοῦ ἀνθε-
πίου δὲ φρονήματος ἀπεπιτάκτως κηρύσσει, πᾶσι τῶν τῶν γηραιῶν ἀντιφορμίσ-
κως τε καὶ ἀποδοκῶς προσενήκτα. ἐμὲ μὲν τοῖς ἢ κυρίας αὐτῶ ὅσον ἐκ ἦδη δὲ ἀεθλο-
ται ἢ ἢ ὡλοτιμίας πρὸς ἀκμή, ἢ δὲ πρὸς ὅσον νεανικῶν συμμαραίνην ἐλάσσει μετὰ ἢ ἢ
λικίας αὐτῶ. ὡσαύτως οὐ πρὸς ἀεθλομύλων ἢ ἀφουργίας τῶν δὲ, καὶ ἀφῶν ἐς ὅ ἢ ἔσπον ἐν-
ρημύλων ἐκόντων ἦδη ὄντων ἢ πρὸς ἢ ἢ συχάζην ἐόντων, δὲ ἰσάμια φησὶ σκηνῆς, ἢ
δὲ πῶς ἀπεπῶσθαι πάντη φησὶ φωνῆς πῶς τέχνων χαράμυλον. ἢ γὰρ ἢ ἀριστοκρίτων
ὅσοι ἢ λαμπαδιδρομίας φασὶ τοῖς ἐν ἐφεδρῆς παρὰ χωρῶσιν ἦδη ἀρκαμόντες. ὅ
δοκιμαίητε νεοί, ὅ πρὸς τῶν ὡλολογίαν ἐξωμύλων δὲ ἀμφοῖται. ἐν τῶν ἢ παρισίων αὐ-
γῶσθαι μὲν ἢ ἐπὶ τῶν χιλίοις καὶ πεντακοσίοις.

Ex chalcographia Iod. Badii Ascens. mense
Septembri. Anno M. D. XXIX.